Londona Biblio

The Holy Bible in Esperanto (1910)

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515

Contents

Genezo . . . 1
Eliro . . . 55
Levidoj . . . 99
Nombroj . . . 132
Readmono . . . 178
Josuo . . . 219
Juĝistoj . . . 245
Rut . . . 272
1 Samuel . . . 276
2 Samuel . . . 311
1 Reĝoj . . . 341
2 Reĝoj . . . 375
1 Kroniko . . . 407
2 Kroniko . . . 438
Ezra . . . 475
Neĥemja . . . 486
Ester . . . 501
Ijob . . . 510
Psalmaro . . . 555
Sentencoj . . . 671
Predikanto . . . 710
Alt Kanto . . . 719
Jesaja . . . 727
Jeremia . . . 778
Plorkanto . . . 836
Jeĥezkel . . . 843
Daniel . . . 896
Hoŝea . . . 912
Joel . . . 920
Amos . . . 923
Obadja . . . 929
Jona . . . 930
Miĥa . . . 933
Naĥum . . . 938
Ĥabakuk . . . 940
Cefanja . . . 943
Ĥagaj . . . 946
Zeĥarja . . . 948
Malaĥi . . . 957
Mateo . . . 960
Marko . . . 994
Luko . . . 1015
Johano . . . 1051
Agoj . . . 1077
Romanoj . . . 1112
1 Korintanoj . . . 1127

2 Korintanoj 1141
Galatoj 1151
Efesanoj 1156
Filipianoj 1161
Koloseanoj 1165
1 Tesalonikanoj 1168
2 Tesalonikanoj 1171
1 Timoteo 1173
2 Timoteo 1177
Tito 1180
Filemon 1182
Hebroj 1183
Jakobo 1195
1 Petro 1199
2 Petro 1203
1 Johano 1206
2 Johano 1210
3 Johano 1211
Judas 1212
Apokalipso 1214

GENEZO
UNUA LIBRO DE MOSEO

1 En la komenco Dio kreis la ĉielon kaj la teron. 2 Kaj la tero estis
senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo; kaj la spirito
de Dio ŝvebis super la akvo. 3 Kaj Dio diris: Estu lumo; kaj fariĝis lumo.
4 Kaj Dio vidis la lumon, ke ĝi estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de la
mallumo. 5 Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj la mallumon Li nomis Nokto.
Kaj estis vespero, kaj estis mateno, unu tago.

6 Kaj Dio diris: Estu firmaĵo inter la akvo, kaj ĝi apartigu akvon de akvo.
7 Kaj Dio kreis la firmaĵon, kaj apartigis la akvon, kiu estas sub la firmaĵo,
de la akvo, kiu estas super la firmaĵo; kaj fariĝis tiel. 8 Kaj Dio nomis la
firmaĵon Ĉielo. Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la dua tago.

9 Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la
sekaĵo; kaj fariĝis tiel. 10 Kaj Dio nomis la sekaĵon Tero, kaj la kolektiĝojn
de la akvo Li nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. 11 Kaj Dio
diris: Kreskigu la tero verdaĵon, herbon, kiu naskas semon, fruktarbon,
kiu donas laŭ sia speco frukton, kies semo estas en ĝi mem, sur la tero; kaj
fariĝis tiel. 12 Kaj la tero elkreskigis verdaĵon, herbon, kiu naskas semon
laŭ sia speco, kaj arbon, kiu donas frukton, kies semo estas en ĝi mem laŭ
sia speco. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. 13 Kaj estis vespero, kaj estis
mateno, la tria tago.

14 Kaj Dio diris: Estu lumaĵoj en la ĉiela firmaĵo, por apartigi la tagon
de la nokto, kaj ili prezentu signojn, tempojn, tagojn, kaj jarojn; 15 kaj ili
estu lumaĵoj en la ĉiela firmaĵo, por lumi super la tero; kaj fariĝis tiel.
16 Kaj Dio faris la du grandajn lumaĵojn: la pli grandan lumaĵon, por regi
la tagon, kaj la malpli grandan lumaĵon, por regi la nokton, kaj la stelojn.
17 Kaj Dio starigis ilin sur la ĉiela firmaĵo, por ke ili lumu sur la teron, 18 kaj
por ke ili regu la tagon kaj la nokton kaj faru diferencon inter la lumo kaj
la mallumo. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona. 19 Kaj estis vespero, kaj estis
mateno, la kvara tago.

20 Kaj Dio diris: La akvo aperigu moviĝantaĵojn, vivajn estaĵojn, kaj
birdoj ekflugu super la tero, sub la ĉiela firmaĵo. 21 Kaj Dio kreis la
grandajn balenojn, kaj ĉiujn vivajn estaĵojn moviĝantajn, kiujn aperigis
la akvo, laŭ ilia speco, kaj ĉiujn flugilhavajn birdojn laŭ ilia speco. Kaj Dio
vidis, ke ĝi estas bona. 22 Kaj Dio ilin benis, dirante: Fruktu kaj multiĝu,
kaj plenigu la akvon en la maroj, kaj la birdoj multiĝu sur la tero. 23 Kaj
estis vespero, kaj estis mateno, la kvina tago.

24 Kaj Dio diris: La tero aperigu vivajn estaĵojn, laŭ ilia speco, brutojn kaj
rampaĵojn kaj surterajn bestojn, laŭ ilia speco; kaj fariĝis tiel. 25 Kaj Dio
kreis la bestojn de la tero, laŭ ilia speco, kaj la brutojn, laŭ ilia speco, kaj
ĉiujn rampaĵojn de la tero, laŭ ilia speco. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona.
26 Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo, similan al Ni; kaj ili regu
super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj,
kaj super ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero. 27 Kaj Dio kreis la homon
laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; en formo de viro kaj virino Li
kreis ilin. 28 Kaj Dio benis ilin, kaj Dio diris al ili: Fruktu kaj multiĝu, kaj
plenigu la teron kaj submetu ĝin al vi, kaj regu super la fiŝoj de la maro kaj
super la birdoj de la ĉielo, kaj super ĉiuj bestoj, kiuj moviĝas sur la tero.

29 Kaj Dio diris: Jen Mi donis al vi ĉiujn herbojn, kiuj semas semon, kiuj
troviĝas sur la tuta tero, kaj ĉiujn arbojn, kiuj havas en si arban frukton,
kiu semas semon; tio estu por vi manĝaĵo. 30 Kaj al ĉiuj bestoj de la tero
kaj al ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj rampaĵoj sur la tero, kiuj havas en
si vivan animon, la tutan verdan herbaĵon kiel manĝaĵon. Kaj fariĝis tiel.
31 Kaj Dio rigardis ĉion, kion Li kreis, kaj vidis, ke ĝi estas tre bona. Kaj
estis vespero, kaj estis mateno, la sesa tago.

2

1 Kaj estis finitaj la ĉielo kaj la tero kaj ĉiuj iliaj apartenaĵoj. 2 Kaj Dio
finis en la sepa tago Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la sepa
tago de la tuta laboro, kiun Li faris. 3 Kaj Dio benis la sepan tagon kaj
sanktigis ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li faris kreante.

4 Tia estas la naskiĝo de la ĉielo kaj la tero, kiam ili estis kreitaj, kiam
Dio la Eternulo faris la teron kaj la ĉielon. 5 Kaj nenia kampa arbetaĵo
ankoraŭ estis sur la tero, kaj nenia kampa herbo ankoraŭ kreskis, ĉar Dio
la Eternulo ne pluvigis sur la teron, kaj ne ekzistis homo, por prilabori la
teron. 6 Sed nebulo leviĝadis de la tero kaj donadis malsekecon al la tuta
supraĵo de la tero. 7 Kaj Dio la Eternulo kreis la homon el polvo de la tero,
kaj Li enblovis en lian nazon spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva animo.
8 Kaj Dio la Eternulo plantis ĝardenon en Eden en la Oriento, kaj Li metis
tien la homon, kiun Li kreis. 9 Kaj Dio la Eternulo elkreskigis el la tero ĉiun
arbon ĉarman por la vido kaj bonan por la manĝo, kaj la arbon de vivo en
la mezo de la ĝardeno, kaj la arbon de sciado pri bono kaj malbono. 10 Kaj
rivero eliras el Eden, por akvoprovizi la ĝardenon, kaj de tie ĝi dividiĝas
kaj fariĝas kvar ĉefpartoj. 11 La nomo de unu estas Piŝon; ĝi estas tiu, kiu
ĉirkaŭas la tutan landon Ĥavila, kie estas la oro. 12 Kaj la oro de tiu lando
estas bona; tie troviĝas bedelio kaj la ŝtono onikso. 13 Kaj la nomo de la
dua rivero estas Giĥon; ĝi estas tiu, kiu ĉirkaŭas la tutan landon Etiopujo.
14 Kaj la nomo de la tria rivero estas Ĥidekel; ĝi estas tiu, kiu fluas antaŭ
Asirio. Kaj la kvara rivero estas Eŭfrato. 15 Kaj Dio la Eternulo prenis la
homon kaj enloĝigis lin en la ĝardeno Edena, por ke li prilaboradu ĝin kaj
gardu ĝin. 16 Kaj Dio la Eternulo ordonis al la homo, dirante: De ĉiu arbo
de la ĝardeno vi manĝu; 17 sed de la arbo de sciado pri bono kaj malbono
vi ne manĝu, ĉar en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, vi mortos.

18 Kaj Dio la Eternulo diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi
kreos al li helpanton similan al li. 19 Kaj Dio la Eternulo kreis el la tero
ĉiujn bestojn de la kampo kaj ĉiujn birdojn de la ĉielo, kaj venigis ilin al
la homo, por vidi, kiel li nomos ilin; kaj kiel la homo nomis ĉiun vivan
estaĵon, tiel restis ĝia nomo. 20 Kaj la homo donis nomojn al ĉiuj brutoj
kaj al la birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj bestoj de la kampo; sed por la homo
ne troviĝis helpanto simila al li. 21 Kaj Dio la Eternulo faligis profundan
dormon sur la homon, kaj ĉi tiu endormiĝis; kaj Li prenis unu el liaj ripoj
kaj fermis la lokon per karno. 22 Kaj Dio la Eternulo konstruis el la ripo,
kiun Li prenis de la homo, virinon, kaj Li venigis ŝin al la homo. 23 Kaj la
homo diris: Jen nun ŝi estas osto el miaj ostoj kaj karno el mia karno; ŝi
estu nomata Virino, ĉar el Viro ŝi estas prenita. 24 Tial viro forlasos sian
patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili estos unu karno.
25 Kaj ili ambaŭ estis nudaj, la homo kaj lia edzino, kaj ili ne hontis.

3

1 Kaj la serpento estis pli ruza, ol ĉiuj kampaj bestoj, kiujn kreis Dio la
Eternulo. Kaj ĝi diris al la virino: Ĉu Dio diris, ke vi ne manĝu de ĉiuj arboj
de la ĝardeno? 2 Kaj la virino diris al la serpento: La fruktojn de la arboj
de la ĝardeno ni povas manĝi; 3 sed pri la fruktoj de la arbo, kiu estas en la
mezo de la ĝardeno, Dio diris: Ne manĝu ion de ili kaj ne tuŝu ilin, por ke
vi ne mortu. 4 Kaj la serpento diris al la virino: Ne, vi ne mortos; 5 sed Dio
scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos ion de ili, malfermiĝos viaj okuloj
kaj vi estos kiel Dio, vi scios bonon kaj malbonon. 6 Kaj la virino vidis, ke
la arbo estas bona por manĝi kaj ĝi estas ĉarma por la okuloj, kaj la arbo
estas dezirinda por saĝiĝi; kaj ŝi prenis de ĝiaj fruktoj, kaj ŝi manĝis, kaj
ŝi donis kune ankaŭ al sia edzo, kaj li manĝis. 7 Kaj malfermiĝis la okuloj
de ili ambaŭ, kaj ili sciiĝis, ke ili estas nudaj; kaj ili kunkudris foliojn de
figarbo kaj faris al si zonaĵojn. 8 Kaj ili aŭdis la voĉon de Dio la Eternulo,
kiu marŝis en la ĝardeno dum la malvarmeto de la tago; kaj Adam kaj lia
edzino kaŝiĝis de Dio la Eternulo inter la arboj de la ĝardeno. 9 Kaj Dio la
Eternulo vokis Adamon, kaj diris al li: Kie vi estas? 10 Kaj tiu diris: Vian
voĉon mi aŭdis en la ĝardeno, kaj mi ektimis, ĉar mi estas nuda; kaj mi
kaŝis min. 11 Kaj Dio diris: Kiu diris al vi, ke vi estas nuda? ĉu vi ne manĝis
de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, ke vi ne manĝu de ĝi? 12 Kaj Adam diris:
La edzino, kiun Vi donis al mi kiel kunulinon, ŝi donis al mi de la arbo, kaj
mi manĝis. 13 Kaj Dio la Eternulo diris al la virino: Kial vi tion faris? Kaj
la virino diris: La serpento tromplogis min, kaj mi manĝis. 14 Kaj Dio la
Eternulo diris al la serpento: Ĉar vi tion faris, tial estu malbenita inter ĉiuj
brutoj kaj inter ĉiuj bestoj de la kampo; sur via ventro vi irados kaj teron
vi manĝados dum via tuta vivo. 15 Kaj Mi metos malamikecon inter vi kaj
la virino kaj inter via idaro kaj ŝia idaro; ĝi frapados vian kapon, kaj vi
pikados ĝian kalkanon. 16 Al la virino Li diris: Mi multigos viajn suferojn
dum via gravedeco; en doloro vi naskados infanojn; kaj al via viro vi vin
tiros, kaj li regos super vi. 17 Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi obeis la voĉon
de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante,
ke vi ne manĝu de ĝi, tial malbenita estu la tero pro vi; kun suferoj vi
manĝados de ĝi dum via tuta vivo. 18 Kaj dornojn kaj pikaĵojn ĝi kreskigos
por vi, kaj vi manĝados herbojn de la kampo. 19 En la ŝvito de via vizaĝo vi
manĝados panon, ĝis vi revenos en la teron, el kiu vi estas prenita; ĉar vi
estas polvo kaj refariĝos polvo. 20 Kaj Adam donis al sia edzino la nomon
Eva, ĉar ŝi estis patrino de ĉiuj vivantoj. 21 Kaj Dio la Eternulo faris por
Adam kaj por lia edzino vestojn el felo, kaj Li vestis ilin.

22 Kaj Dio la Eternulo diris: Jen Adam fariĝis kiel unu el Ni, sciante bonon
kaj malbonon; nun eble li etendos sian manon kaj prenos ankaŭ de la arbo
de vivo kaj manĝos kaj vivos eterne. 23 Kaj Dio la Eternulo eligis lin el la
Edena ĝardeno, por ke li prilaboradu la teron, el kiu li estis prenita. 24 Kaj
Li elpelis Adamon, kaj lokis antaŭ la Edena ĝardeno la kerubon kaj la
turniĝantan flaman glavon, por gardi la vojon al la arbo de vivo.

4

1 Kaj Adam ekkonis Evan, sian edzinon, kaj ŝi gravediĝis, kaj ŝi naskis
Kainon; kaj ŝi diris: Mi akiris homon de la Eternulo. 2 Kaj plue ŝi
naskis lian fraton Habel. Kaj Habel fariĝis ŝafpaŝtisto, kaj Kain fariĝis
terlaboristo. 3 Kaj post ia tempo fariĝis, ke Kain alportis el la fruktoj
de la tero donacoferon al la Eternulo. 4 Kaj Habel ankaŭ alportis el la

unuenaskitoj de siaj ŝafoj kaj el ilia graso. Kaj la Eternulo atentis Habelon
kaj lian donacoferon; 5 sed Kainon kaj lian donacoferon Li ne atentis. Kaj
Kain tre ekkoleris, kaj lia vizaĝo kliniĝis. 6 Kaj la Eternulo diris al Kain:
Kial vi koleras? kaj kial kliniĝis via vizaĝo? 7 Ja se vi agos bone, vi estos
forta; sed se vi agos malbone, la peko kuŝos ĉe la pordo, kaj vin ĝi aspiros,
sed vi regu super ĝi. 8 Kaj Kain parolis kun sia frato Habel; kaj kiam ili
estis sur la kampo, Kain leviĝis kontraŭ sian fraton Habel kaj mortigis lin.
9 Kaj la Eternulo diris al Kain: Kie estas via frato Habel? Kaj tiu diris: Mi
ne scias; ĉu mi estas gardisto de mia frato? 10 Kaj Li diris: Kion vi faris?
la voĉo de la sango de via frato krias al Mi de la tero. 11 Kaj nun estu
malbenita de sur la tero, kiu malfermis sian buŝon, por preni la sangon
de via frato el via mano. 12 Kiam vi prilaboros la teron, ĝi ne plu donos
al vi sian forton; vaganto kaj forkuranto vi estos sur la tero. 13 Kaj Kain
diris al la Eternulo: Pli granda estas mia puno, ol kiom mi povos elporti.
14 Jen Vi forpelas min hodiaŭ de sur la tero, kaj mi devas min kaŝi de antaŭ
Via vizaĝo, kaj mi estos vaganto kaj forkuranto sur la tero, kaj iu ajn, kiu
min renkontos, mortigos min. 15 Kaj la Eternulo diris al li: Sciu, ke al iu,
kiu mortigos Kainon, estos venĝite sepoble. Kaj la Eternulo faris sur Kain
signon, ke ne mortigu lin iu, kiu lin renkontos.

16 Kaj Kain foriris de antaŭ la Eternulo, kaj loĝiĝis en la lando Nod,
oriente de Eden. 17 Kaj Kain ekkonis sian edzinon, kaj ŝi gravediĝis, kaj ŝi
naskis Ĥanoĥon. Kaj li konstruis urbon, kaj li donis al la urbo nomon laŭ
la nomo de sia filo: Ĥanoĥ. 18 Kaj al Ĥanoĥ naskiĝis Irad, kaj al Irad
naskiĝis Meĥujael, kaj al Meĥujael naskiĝis Metuŝael, kaj al Metuŝael
naskiĝis Lemeĥ. 19 Kaj Lemeĥ prenis al si du edzinojn: unu havis la nomon
Ada, kaj la dua havis la nomon Cila. 20 Kaj Ada naskis Jabalon; li estis la
patro de tiuj, kiuj loĝas en tendoj kaj paŝtas brutojn. 21 Kaj la nomo de lia
frato estis Jubal; li estis la patro de ĉiuj, kiuj ludas harpon kaj fluton. 22 Cila
ankaŭ naskis Tubal-Kainon, forĝanton de diversaj majstraĵoj el kupro kaj
fero. Kaj la fratino de Tubal-Kain estis Naama. 23 Kaj Lemeĥ diris al siaj
edzinoj Ada kaj Cila:

Aŭskultu mian voĉon, edzinoj de Lemeĥ,
Atentu mian parolon!
Ĉar viron mi mortigis por vundo al mi
Kaj junulon por tubero al mi;
24 Se sepoble estos venĝite por Kain,
Por Lemeĥ estos sepdek-sepoble.

25 Kaj denove Adam ekkonis sian edzinon, kaj ŝi naskis filon, kaj donis
al li la nomon Set: Ĉar Dio metis al mi alian semon anstataŭ Habel, kiun
mortigis Kain. 26 Kaj al Set ankaŭ naskiĝis filo, kaj li donis al li la nomon
Enoŝ. Tiam oni komencis alvokadi la nomon de la Eternulo.

5

1 Jen estas la libro de naskoj de Adam. Kiam Dio kreis la homon, Li faris
lin laŭ la bildo de Dio; 2 kiel viron kaj virinon Li kreis ilin, kaj Li benis ilin
kaj donis al ili la nomon Homo en la tago de ilia naskiĝo. 3 Kaj Adam vivis
cent tridek jarojn, kaj al li naskiĝis filo laŭ lia bildo kaj simileco, kaj li donis
al li la nomon Set. 4 Kaj Adam vivis, post kiam naskiĝis al li Set, okcent
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 5 Kaj la tuta vivo, kiun travivis
Adam, estis naŭcent tridek jaroj, kaj li mortis.

6 Kaj Set vivis cent kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Enoŝ. 7 Kaj Set vivis, post
kiam naskiĝis al li Enoŝ, okcent sep jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
8 Kaj la tuta vivo de Set estis naŭcent dek du jaroj, kaj li mortis.

9 Kaj Enoŝ vivis naŭdek jarojn, kaj naskiĝis al li Kenan. 10 Kaj Enoŝ vivis,
post kiam naskiĝis al li Kenan, okcent dek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj. 11 Kaj la tuta vivo de Enoŝ estis naŭcent kvin jaroj, kaj li
mortis.

12 Kaj Kenan vivis sepdek jarojn, kaj naskiĝis al li Mahalalel. 13 Kaj Kenan
vivis, post kiam naskiĝis al li Mahalalel, okcent kvardek jarojn, kaj naskiĝis
al li filoj kaj filinoj. 14 Kaj la tuta vivo de Kenan estis naŭcent dek jaroj, kaj
li mortis.

15 Kaj Mahalalel vivis sesdek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Jared. 16 Kaj
Mahalalel vivis, post kiam naskiĝis al li Jared, okcent tridek jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 17 Kaj la tuta vivo de Mahalalel estis okcent
naŭdek kvin jaroj, kaj li mortis.

18 Kaj Jared vivis cent sesdek du jarojn, kaj naskiĝis al li Ĥanoĥ. 19 Kaj
Jared vivis, post kiam naskiĝis al li Ĥanoĥ, okcent jarojn, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj. 20 Kaj la tuta vivo de Jared estis naŭcent sesdek du jaroj,
kaj li mortis.

21 Kaj Ĥanoĥ vivis sesdek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Metuŝelaĥ. 22 Kaj
Ĥanoĥ iradis kun Dio, post kiam naskiĝis al li Metuŝelaĥ, tricent jarojn,
kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 23 Kaj la tuta vivo de Ĥanoĥ estis tricent
sesdek kvin jaroj. 24 Kaj Ĥanoĥ iradis kun Dio; kaj li malaperis, ĉar Dio lin
prenis.

25 Kaj Metuŝelaĥ vivis cent okdek sep jarojn, kaj naskiĝis al li Lemeĥ.
26 Kaj Metuŝelaĥ vivis, post kiam naskiĝis al li Lemeĥ, sepcent okdek du
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 27 Kaj la tuta vivo de Metuŝelaĥ
estis naŭcent sesdek naŭ jaroj, kaj li mortis.

28 Kaj Lemeĥ vivis cent okdek du jarojn, kaj naskiĝis al li filo. 29 Kaj
li donis al li la nomon Noa, dirante: Ĉi tiu konsolos nin en niaj faroj kaj
en la laboroj de niaj manoj sur la tero, kiun la Eternulo malbenis. 30 Kaj
Lemeĥ vivis, post kiam naskiĝis al li Noa, kvincent naŭdek kvin jarojn,
kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 31 Kaj la tuta vivo de Lemeĥ estis sepcent
sepdek sep jaroj, kaj li mortis.

32 Kaj Noa havis la aĝon de kvincent jaroj, kaj al Noa naskiĝis Ŝem, Ĥam,
kaj Jafet.

6

1 Kaj kiam la homoj komencis multiĝi sur la tero kaj al ili naskiĝis filinoj,
2 tiam la filoj de Dio vidis la filinojn de la homoj, ke ili estas belaj; kaj ili
prenis al si edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis. 3 Kaj la Eternulo diris: Ne
regos Mia spirito inter la homoj eterne, pro iliaj pekoj, ĉar ili estas karno;
ilia vivo estu cent dudek jaroj. 4 Gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, eĉ
post kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de la homoj kaj ĉi tiuj naskis al ili.
Tio estis la fortuloj, tre famaj de plej antikva tempo. 5 Kaj la Eternulo vidis,
ke granda estas la malboneco de la homoj sur la tero kaj ke ĉiuj pensoj kaj
intencoj de iliaj koroj estas nur malbono en ĉiu tempo; 6 tiam la Eternulo
pentis, ke Li kreis la homon sur la tero, kaj Li afliktiĝis en Sia koro. 7 Kaj
la Eternulo diris: Mi ekstermos de sur la tero la homon, kiun Mi kreis, de

la homo ĝis la brutoj, ĝis la rampaĵoj, kaj ĝis la birdoj de la ĉielo; ĉar Mi
pentas, ke Mi ilin kreis. 8 Sed Noa akiris plaĉon en la okuloj de la Eternulo.
9 Jen estas la historio de Noa: Noa estis homo virta kaj senmakula en
sia generacio; kun Dio Noa iradis. 10 Kaj naskiĝis al Noa tri filoj: Ŝem,
Ĥam, kaj Jafet. 11 Kaj la tero malvirtiĝis antaŭ Dio, kaj la tero pleniĝis
de maljustaĵoj. 12 Kaj Dio vidis la teron, ke ĝi malvirtiĝis, ĉar ĉiu karno
malvirtigis sian vojon sur la tero.
13 Kaj Dio diris al Noa: La fino de ĉiu karno venis antaŭ Min, ĉar la
tero pleniĝis de maljustaĵoj per ili, kaj jen Mi pereigos ilin kun la tero.
14 Faru al vi arkeon el ligno gofera; apartaĵojn faru en la arkeo, kaj ŝmiru
ĝin per peĉo interne kaj ekstere. 15 Kaj faru ĝin tiamaniere: tricent ulnoj
estu la longo de la arkeo, kvindek ulnoj ĝia larĝo, kaj tridek ulnoj ĝia alto.
16 Fenestron faru en la arkeo, supre, kun la alto de unu ulno, kaj la pordon
de la arkeo vi faros en la flanko; malsupran spacon, duan spacon, kaj trian
spacon faru en ĝi. 17 Kaj jen Mi venigos akvan diluvon sur la teron, por
ekstermi ĉiun karnon, kiu havas en si spiriton de vivo sub la ĉielo; ĉio,
kio estas sur la tero, pereos. 18 Kaj Mi starigos Mian interligon kun vi; kaj
vi eniros en la arkeon, vi kaj viaj filoj kaj via edzino kaj la edzinoj de viaj
filoj kune kun vi. 19 Kaj el ĉiuj vivaĵoj, el ĉiu karno, enkonduku po unu
paro el ĉiuj en la arkeon, ke ili restu vivaj kun vi; virbesto kaj virinbesto
ili estu. 20 El la birdoj laŭ iliaj specoj, kaj el la brutoj laŭ iliaj specoj, el
ĉiuj rampaĵoj de la tero laŭ iliaj specoj, po paro el ĉiuj eniru kun vi, por
resti vivaj. 21 Kaj vi prenu al vi el ĉiuj manĝaĵoj, kiuj estas manĝataj, kaj
kolektu al vi; kaj ĝi estu por vi kaj por ili por manĝi. 22 Kaj Noa tion faris;
ĉion, kiel Dio al li ordonis, tiel li faris.

7

1 Kaj la Eternulo diris al Noa: Eniru vi kaj via tuta familio en la arkeon,
ĉar vin Mi vidis, ke vi estas virtulo antaŭ Mi en ĉi tiu generacio. 2 El
ĉiuj brutoj puraj prenu al vi po sep paroj, virbestojn kaj iliajn inojn; kaj
el la brutoj, kiuj ne estas puraj, po du, virbeston kaj ĝian inon. 3 Ankaŭ
el la birdoj de la ĉielo po sep paroj, virbestojn kaj virinbestojn, por ke
semo restu sur la tuta tero. 4 Ĉar post sep tagoj Mi pluvigos sur la teron
dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj Mi ekstermos de sur la tero
ĉiujn ekzistaĵojn, kiujn Mi kreis. 5 Kaj Noa faris ĉion, kion la Eternulo al li
ordonis.
6 Kaj Noa havis la aĝon de sescent jaroj, kiam la akva diluvo venis sur la
teron. 7 Kaj eniris Noa kaj liaj filoj kaj lia edzino kaj la edzinoj de liaj filoj
kune kun li en la arkeon, pro la akvo de la diluvo. 8 El la brutoj puraj, kaj el
la brutoj, kiuj ne estas puraj, kaj el la birdoj, kaj el ĉiuj rampaĵoj sur la tero,
9 po unu paro venis al Noa en la arkeon, virbesto kaj ino, kiel Dio ordonis
al Noa. 10 Kaj kiam pasis la sep tagoj, la diluva akvo venis sur la teron.
11 En la sescenta jaro de la vivo de Noa, en la dua monato, en la dek-sepa
tago de la monato, en tiu tago disfendiĝis ĉiuj fontoj de la granda abismo
kaj la aperturoj de la ĉielo malfermiĝis. 12 Kaj estis pluvo sur la tero dum
kvardek tagoj kaj kvardek noktoj. 13 Ĝuste en tiu tago eniris en la arkeon
Noa, kaj Ŝem kaj Ĥam kaj Jafet, la filoj de Noa, kaj la edzino de Noa, kaj la
tri edzinoj de liaj filoj kune kun ili; 14 ili, kaj ĉiuj bestoj laŭ siaj specoj, kaj
ĉiuj brutoj laŭ siaj specoj, kaj ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero, laŭ siaj
specoj, kaj ĉiuj flugaĵoj laŭ siaj specoj, ĉiuj birdoj, ĉiuj flugilhavantoj. 15 Kaj
eniris al Noa en la arkeon po du el ĉiu karno, kiu havas en si spiriton de

vivo. 16 Kaj la venintoj, virbesto kaj ino el ĉiu karno, eniris, kiel ordonis al
ili Dio; kaj la Eternulo fermis post ili. 17 Kaj estis diluvo dum kvardek tagoj
sur la tero; kaj multiĝis la akvo kaj levis la arkeon, kaj ĝi estis alte super la
tero. 18 Kaj la akvo fortiĝis sur la tero, kaj la arkeo naĝis sur la supraĵo de la
akvo. 19 Kaj la akvo treege fortiĝis kaj tre multiĝis sur la tero; kaj kovriĝis
ĉiuj altaj montoj, kiuj estas sub la ĉielo. 20 Dek kvin ulnojn pli alte leviĝis la
akvo kaj kovris la montojn. 21 Kaj pereis ĉiu karno, kiu moviĝas sur la tero,
la birdoj kaj la brutoj kaj la bestoj, kaj ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la
tero, kaj ĉiuj homoj. 22 Ĉio, kio havis en si spiriton de vivo, el ĉio, kio estis
sur la seka tero, mortis. 23 Kaj ekstermiĝis ĉiuj ekzistaĵoj, kiuj estis sur la
tero, de homo ĝis brutoj kaj rampaĵoj kaj birdoj de la ĉielo; ili ekstermiĝis
de sur la tero; kaj restis nur Noa kaj kio estis kun li en la arkeo. 24 Kaj la
akvo okupis la teron dum cent kvindek tagoj.

8

1 Kaj Dio rememoris Noan, kaj ĉiujn bestojn kaj ĉiujn brutojn, kiuj estis
kun li en la arkeo; kaj Dio venigis venton sur la teron, kaj la akvo kvietiĝis.
2 Kaj fermiĝis la fontoj de la abismo kaj la aperturoj de la ĉielo, kaj ĉesiĝis
la pluvo el la ĉielo. 3 Kaj iom post iom reforiĝis la akvo de sur la tero, kaj
la akvo komencis malmultiĝi post la paso de cent kvindek tagoj. 4 Kaj la
arkeo haltis en la sepa monato, en la dek-sepa tago de la monato, sur la
montoj Ararat. 5 Kaj la akvo konstante malpliiĝadis ĝis la deka monato; en
la unua tago de la deka monato montriĝis la suproj de la montoj. 6 Kaj post
kvardek tagoj Noa malfermis la fenestron de la arkeo, kiun li faris. 7 Kaj
li ellasis korvon, kaj ĝi elflugis, forflugadis kaj revenadis, ĝis forsekiĝis la
akvo sur la tero. 8 Kaj li ellasis de si kolombon, por vidi, ĉu jam malfortiĝis
la akvo sur la tero. 9 Sed la kolombo ne trovis ripozejon por siaj piedoj,
kaj ĝi revenis al li en la arkeon, ĉar akvo estis sur la supraĵo de la tuta
tero. Kaj li etendis sian manon kaj prenis la kolombon kaj envenigis ĝin
al si en la arkeon. 10 Kaj li atendis ankoraŭ aliajn sep tagojn, kaj li denove
ellasis la kolombon el la arkeo. 11 Kaj revenis al li la kolombo en tempo
vespera, kaj jen ĝi havis en sia buŝo deŝiritan folion de olivarbo; kaj Noa
konvinkiĝis, ke la akvo malfortiĝis sur la tero. 12 Kaj li atendis ankoraŭ
aliajn sep tagojn, kaj li ellasis la kolombon, kaj ĉi tiu jam ne plu revenis
al li. 13 Kaj en la sescent-unua jaro, en la unua tago de la unua monato,
forsekiĝis la akvo sur la tero; kaj Noa malfermis la tegmenton de la arkeo,
kaj li vidis, ke sekiĝis la supraĵo de la tero. 14 Kaj en la dua monato, en la
dudek-sepa tago de la monato, la tero elsekiĝis.

15 Kaj Dio diris al Noa jene: 16 Eliru el la arkeo, vi kaj via edzino kaj viaj
filoj kaj la edzinoj de viaj filoj kune kun vi; 17 ĉiujn bestojn, kiuj estas kun
vi, el ĉiu karno, el la birdoj kaj brutoj, kaj el ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas
sur la tero, elirigu kune kun vi; kaj ili moviĝu sur la tero kaj fruktu kaj
multiĝu sur la tero. 18 Kaj eliris Noa kaj liaj filoj kaj lia edzino kaj la edzinoj
de liaj filoj kune kun li. 19 Ĉiuj bestoj, ĉiuj rampaĵoj, kaj ĉiuj birdoj, ĉio,
kio moviĝas sur la tero, laŭ siaj familioj, eliris el la arkeo. 20 Kaj Noa
konstruis altaron al la Eternulo, kaj li prenis el ĉiuj puraj brutoj kaj el ĉiuj
puraj birdoj kaj oferis bruloferojn sur la altaro. 21 Kaj la Eternulo flaris
la agrablan odoron, kaj la Eternulo diris en Sia koro: Mi ne plu malbenos
la teron pro la homo, ĉar la penso de la homa koro estas malbona jam
de lia juneco; kaj Mi ne batos plu ĉion vivantan, kiel Mi faris. 22 De nun

tiel longe, kiel la tero ekzistos, semado kaj rikoltado, malvarmo kaj varmo,
somero kaj vintro, tago kaj nokto ne ĉesiĝos.

9

1 Kaj Dio benis Noan kaj liajn filojn, kaj diris al ili: Fruktu kaj multiĝu,
kaj plenigu la teron. 2 Kaj ili timu vin kaj tremu antaŭ vi, ĉiuj bestoj de la
tero kaj ĉiuj birdoj de la ĉielo, ĉio, kio moviĝas sur la tero, kaj ĉiuj fiŝoj de
la maro; en viajn manojn ili estas transdonitaj. 3 Ĉio, kio moviĝas kaj vivas,
servu al vi kiel manĝaĵo; kiel verdan herbon, Mi donis al vi ĉion. 4 Nur
karnon kune kun ĝia animo, la sango, ne manĝu. 5 Ankaŭ vian sangon kaj
animon Mi repostulos, el la manoj de ĉiuj bestoj Mi ĝin repostulos, kaj el
la manoj de homo, el la manoj de ĉiu homo pro lia frato Mi repostulos la
animon de homo. 6 Se iu verŝos sangon de homo, lia sango ankaŭ estos
verŝita de homo; ĉar laŭ la bildo de Dio estas farita la homo. 7 Kaj vi fruktu
kaj multiĝu, moviĝadu sur la tero kaj multiĝu sur ĝi.

8 Kaj Dio diris al Noa kaj al liaj filoj kune kun li jene: 9 Jen Mi starigas
Mian interligon kun vi kaj kun via idaro post vi; 10 kaj kun ĉiu viva
ekzistaĵo, kiu estas kun vi, el birdoj, el brutoj, kaj el ĉiuj bestoj de la tero
kun vi, el ĉiuj, kiuj eliris el la arkeo, kun ĉiuj bestoj de la tero. 11 Kaj Mi
starigas Mian interligon kun vi, ke ne ekstermiĝos plu ĉiu karno per akvo
de diluvo, kaj ne estos plu diluvo, por pereigi la teron. 12 Kaj Dio diris: Ĉi
tio estas la signo de la interligo, kiun Mi metas inter Mi kaj inter vi kaj inter
ĉiu viva ekzistaĵo, kiu estas kun vi, por eternaj generacioj: 13 Mian arkon
Mi metas en la nubon, kaj ĝi estu signo de la interligo inter Mi kaj la tero.
14 Kaj kiam Mi venigos nubon super la teron, montriĝos la arko en la nubo;
15 kaj Mi rememoros Mian interligon, kiu ekzistas inter Mi kaj vi kaj ĉiu
viva ekzistaĵo el ĉiu karno, kaj la akvo ne fariĝos plu diluvo, por pereigi
ĉiun karnon. 16 Kaj la arko estos en la nubo; kaj Mi ĝin vidos, por memori
pri la eterna interligo inter Dio kaj ĉiu viva ekzistaĵo el ĉiu karno, kiu estas
sur la tero. 17 Kaj Dio diris al Noa: Ĉi tio estas la signo de la interligo, kiun
Mi starigis inter Mi kaj ĉiu karno, kiu estas sur la tero.

18 Kaj la filoj de Noa, kiuj eliris el la arkeo, estis: Ŝem, Ĥam, kaj Jafet;
kaj Ĥam estis la patro de Kanaan. 19 Tio estis la tri filoj de Noa; kaj de ili
diskreskis la tuta loĝantaro de la tero.

20 Kaj Noa komencis terkultivan laboron kaj plantis vinberĝardenon.
21 Kaj li trinkis el la vino kaj ebriiĝis, kaj nudiĝis en sia tendo. 22 Kaj
Ĥam, la patro de Kanaan, vidis la nudecon de sia patro, kaj li diris tion al
siaj du fratoj ekstere. 23 Kaj Ŝem kaj Jafet prenis la veston kaj metis ĝin
sur siajn ŝultrojn, kaj iris dorsdirekte kaj kovris la nudecon de sia patro;
kaj iliaj vizaĝoj estis turnitaj malantaŭen, kaj la nudecon de sia patro ili
ne vidis. 24 Kaj Noa vekiĝis de sia ebrieco, kaj li sciiĝis, kiel agis kun li lia
pli juna filo. 25 Kaj li diris:
Malbenita estu Kanaan;
Sklavo de sklavoj li estu ĉe siaj fratoj.
26 Glorata estu la Eternulo, la Dio de Ŝem;
Kaj Kanaan estu sklavo al ili;
27 Dio disvastigu Jafeton,
Kaj li loĝu en la tendoj de Ŝem,
Kaj Kanaan estu sklavo al ili.

28 Kaj Noa vivis post la diluvo tricent kvindek jarojn. 29 Kaj la tuta vivo
de Noa estis naŭcent kvindek jaroj, kaj li mortis.

10

1 Jen estas la generaciaro de la filoj de Noa: Ŝem, Ĥam, kaj Jafet. Kaj
naskiĝis al ili filoj post la diluvo.
2 La filoj de Jafet: Gomer kaj Magog kaj Madaj kaj Javan kaj Tubal kaj
Meŝeĥ kaj Tiras. 3 Kaj la filoj de Gomer: Aŝkenaz kaj Rifat kaj Togarma.
4 Kaj la filoj de Javan: Eliŝa kaj Tarŝiŝ, Kitim kaj Dodanim. 5 De ĉi tiuj
dissemiĝis la insuloj da popoloj en siaj landoj, ĉiu laŭ sia lingvo, laŭ siaj
gentoj kaj nacioj.
6 Kaj la filoj de Ĥam: Kuŝ kaj Micraim kaj Put kaj Kanaan. 7 Kaj la filoj
de Kuŝ: Seba kaj Ĥavila kaj Sabta kaj Raama kaj Sabteĥa; kaj la filoj de
Raama; Ŝeba kaj Dedan. 8 Kaj Kuŝ naskigis Nimrodon, kiu komencis esti
potenca sur la tero. 9 Li estis potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo; tial oni
diras: Kiel Nimrod, potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo. 10 Kaj la komenco
de lia regno estis Babel kaj Ereĥ kaj Akad kaj Kalne en la lando Ŝinar. 11 El
ĉi tiu lando li eliris en Asirion kaj konstruis la urbojn Nineve kaj Reĥobot
kaj Kalaĥ, 12 kaj Resen inter Nineve kaj Kalaĥ (ĝi estis la granda urbo).
13 Kaj Micraim naskigis la Ludidojn kaj la Anamidojn kaj la Lehabidojn kaj
la Naftuĥidojn 14 kaj la Patrusidojn kaj la Kasluĥidojn (de kiuj devenis la
Filiŝtoj) kaj la Kaftoridojn.
15 Kaj de Kanaan naskiĝis Cidon, lia unuenaskito, kaj Ĥet, 16 kaj la
Jebusidoj kaj la Amoridoj kaj la Girgaŝidoj 17 kaj la Ĥividoj kaj la Arkidoj
kaj la Sinidoj 18 kaj la Arvadidoj kaj la Cemaridoj kaj la Ĥamatidoj; kaj
poste la gentoj Kanaanaj disiĝis. 19 Kaj la limoj de la Kanaanidoj estis de
Cidon ĝis Gerar kaj Gaza, ĝis Sodom kaj Gomora, Adma kaj Ceboim ĝis
Laŝa. 20 Tio estas la filoj de Ĥam laŭ siaj gentoj kaj lingvoj, en siaj landoj
kaj nacioj.
21 Naskiĝis infanoj ankaŭ al Ŝem, la patro de ĉiuj Eberidoj, pli maljuna
frato de Jafet. 22 La filoj de Ŝem: Elam kaj Aŝur kaj Arpaĥŝad kaj Lud
kaj Aram. 23 Kaj la filoj de Aram: Uc kaj Ĥul kaj Geter kaj Maŝ. 24 Kaj al
Arpaĥŝad naskiĝis Ŝelaĥ, kaj al Ŝelaĥ naskiĝis Eber. 25 Kaj al Eber naskiĝis
du filoj: la nomo de unu estis Peleg, ĉar dum lia vivo dividiĝis la tero; kaj
la nomo de lia frato estis Joktan. 26 Kaj al Joktan naskiĝis Almodad kaj
Ŝelef kaj Ĥacarmavet kaj Jeraĥ 27 kaj Hadoram kaj Uzal kaj Dikla 28 kaj
Obal kaj Abimael kaj Ŝeba 29 kaj Ofir kaj Ĥavila kaj Jobab. Ĉiuj ĉi tiuj estis
filoj de Joktan. 30 Kaj ilia loĝloko estis de Meŝa ĝis Sefar, la orienta monto.
31 Tio estas la filoj de Ŝem laŭ siaj gentoj kaj lingvoj, en siaj landoj, laŭ siaj
nacioj.
32 Tio estas la gentoj de la filoj de Noa, laŭ siaj generacioj, en siaj nacioj;
kaj de ili disiĝis la popoloj sur la tero post la diluvo.

11

1 Sur la tuta tero estis unu lingvo kaj unu parolmaniero. 2 Kaj kiam ili
ekiris de la oriento, ili trovis valon en la lando Ŝinar kaj tie ekloĝis. 3 Kaj ili
diris unu al alia: Venu, ni faru brikojn kaj ni brulpretigu ilin per fajro. Kaj
la brikoj fariĝis por ili ŝtonoj, kaj la bitumo fariĝis por ili kalko. 4 Kaj ili

diris: Venu, ni konstruu al ni urbon, kaj turon, kies supro atingos la ĉielon,
kaj ni akiru al ni gloron, antaŭ ol ni disiĝos sur la supraĵo de la tuta tero.
5 Kaj la Eternulo malleviĝis, por vidi la urbon kaj la turon, kiujn konstruis
la homidoj. 6 Kaj la Eternulo diris: Jen estas unu popolo, kaj unu lingvon
ili ĉiuj havas; kaj jen, kion ili komencis fari, kaj ili ne estos malhelpataj en
ĉio, kion ili decidis fari. 7 Ni malleviĝu do, kaj Ni konfuzu tie ilian lingvon,
por ke unu ne komprenu la parolon de alia. 8 Kaj la Eternulo disigis ilin
de tie sur la supraĵon de la tuta tero, kaj ili ĉesis konstrui la urbon. 9 Tial
oni donis al ĝi la nomon Babel, ĉar tie la Eternulo konfuzis la lingvon de
la tuta tero kaj de tie la Eternulo disigis ilin sur la supraĵon de la tuta tero.

10 Jen estas la generaciaro de Ŝem: Ŝem havis la aĝon de cent jaroj, kaj
naskiĝis al li Arpaĥŝad, du jarojn post la diluvo. 11 Kaj Ŝem vivis post la
naskiĝo de Arpaĥŝad kvincent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.

12 Kaj Arpaĥŝad vivis tridek kvin jarojn, kaj naskiĝis al li Ŝelaĥ. 13 Kaj
Arpaĥŝad vivis post la naskiĝo de Ŝelaĥ kvarcent tri jarojn, kaj naskiĝis al
li filoj kaj filinoj.

14 Kaj Ŝelaĥ vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis al li Eber. 15 Kaj Ŝelaĥ vivis
post la naskiĝo de Eber kvarcent tri jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.

16 Kaj Eber vivis tridek kvar jarojn, kaj naskiĝis al li Peleg. 17 Kaj Eber
vivis post la naskiĝo de Peleg kvarcent tridek jarojn, kaj naskiĝis al li filoj
kaj filinoj.

18 Kaj Peleg vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis al li Reu. 19 Kaj Peleg vivis
post la naskiĝo de Reu ducent naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.

20 Kaj Reu vivis tridek du jarojn, kaj naskiĝis al li Serug. 21 Kaj Reu vivis
post la naskiĝo de Serug ducent sep jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.

22 Kaj Serug vivis tridek jarojn, kaj naskiĝis al li Naĥor. 23 Kaj Serug vivis
post la naskiĝo de Naĥor ducent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.

24 Kaj Naĥor vivis dudek naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li Teraĥ. 25 Kaj Naĥor
vivis post la naskiĝo de Teraĥ cent dek naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li filoj
kaj filinoj.

26 Kaj Teraĥ vivis sepdek jarojn, kaj naskiĝis al li Abram, Naĥor, kaj
Haran.

27 Kaj jen estas la generaciaro de Teraĥ: al Teraĥ naskiĝis Abram, Naĥor,
kaj Haran; kaj al Haran naskiĝis Lot. 28 Kaj Haran mortis antaŭ sia patro
Teraĥ en sia lando de naskiĝo, en Ur la Ĥaldea. 29 Kaj Abram kaj Naĥor
prenis al si edzinojn; la nomo de la edzino de Abram estis Saraj, kaj la
nomo de la edzino de Naĥor estis Milka, filino de Haran, kiu estis la patro
de Milka kaj la patro de Jiska. 30 Kaj Saraj estis senfrukta kaj ne havis
infanon. 31 Kaj Teraĥ prenis sian filon Abram kaj sian nepon Lot, filo de
Haran, kaj sian bofilinon Saraj, edzino de lia filo Abram; kaj ili eliris kune
el Ur la Ĥaldea, por iri en la landon Kanaanan; kaj ili venis ĝis Ĥaran kaj
enloĝiĝis tie. 32 Kaj Teraĥ atingis la aĝon de ducent kvin jaroj, kaj Teraĥ
mortis en Ĥaran.

12

1 Kaj la Eternulo diris al Abram: Iru el via lando, el inter via parencaro,
kaj el la domo de via patro, al la lando, kiun Mi montros al vi. 2 Kaj Mi
faros vin granda popolo, kaj Mi benos vin kaj grandigos vian nomon, kaj
vi estos beno. 3 Kaj Mi benos viajn benantojn, kaj viajn malbenantojn Mi

malbenos, kaj beniĝos per vi ĉiuj gentoj de la tero. 4 Kaj Abram iris, kiel la
Eternulo diris al li, kaj kun li iris Lot. Kaj Abram havis la aĝon de sepdek
kvin jaroj, kiam li eliris el Ĥaran. 5 Kaj Abram prenis sian edzinon Saraj
kaj sian nevon Lot, kaj ilian tutan havon, kiun ili akiris, kaj la homojn,
kiujn ili akiris en Ĥaran; kaj ili eliris, por iri al la lando Kanaana; kaj
ili venis en la landon Kanaanan. 6 Kaj Abram trapasis la landon ĝis la
loko Ŝeĥem, ĝis la kverko More; kaj la Kanaanidoj tiam loĝis en la lando.
7 Kaj la Eternulo aperis al Abram, kaj diris: Al via idaro Mi donos ĉi tiun
teron. Kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo, kiu aperis al li. 8 Kaj de
tie li transloĝiĝis al la monto, kiu estas oriente de Bet-El, kaj aranĝis sian
tendon tiamaniere, ke Bet-El estis okcidente kaj Aj oriente; kaj li konstruis
tie altaron al la Eternulo kaj preĝadis al la Eternulo. 9 Kaj Abram iris pluen,
ĉiam pluen al sudo.

10 Kaj estis malsato en la lando. Kaj Abram malsupreniris Egiptujon, por
tie loĝi kelktempe, ĉar malfacila estis la malsato en la lando. 11 Kaj kiam
li estis jam proksime de Egiptujo, li diris al sia edzino Saraj: Mi scias ja,
ke vi estas virino belaspekta; 12 kaj kiam la Egiptoj vin vidos, ili diros: Tio
estas lia edzino; kaj ili mortigos min, kaj vin ili lasos viva. 13 Diru do, ke
vi estas mia fratino, por ke al mi estu bone pro vi kaj por ke mia animo
restu viva pro vi. 14 Kaj kiam Abram venis Egiptujon, la Egiptoj vidis, ke
la virino estas tre bela; 15 kaj vidis ŝin la eminentuloj de Faraono, kaj ili
laŭdis ŝin al Faraono; kaj oni prenis la virinon en la domon de Faraono.
16 Kaj al Abram estis bone pro ŝi, kaj li havis ŝafojn kaj bovojn kaj azenojn
kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj azeninojn kaj kamelojn. 17 Kaj la Eternulo
punis per grandaj suferoj Faraonon kaj lian domon pro Saraj, la edzino de
Abram. 18 Kaj Faraono alvokis Abramon, kaj diris: Kion vi faris al mi? kial
vi ne diris al mi, ke ŝi estas via edzino? 19 kial vi diris: Ŝi estas mia fratino?
Kaj mi prenis ŝin al mi kiel edzinon. Kaj nun jen estas via edzino; prenu
kaj foriru. 20 Kaj Faraono ordonis pri li al homoj, kaj ili forkondukis lin kaj
lian edzinon kaj lian tutan havon.

13

1 Kaj Abram supreniris el Egiptujo, li kaj lia edzino, kaj ĉio, kio estis
kun li, kaj kun li ankaŭ Lot, direktante sin al sudo. 2 Kaj Abram estis tre
riĉa je brutoj, arĝento, kaj oro. 3 Kaj li daŭrigis sian migradon de sudo
ĝis Bet-El, ĝis la loko, kie antaŭe estis lia tendo inter Bet-El kaj Aj, 4 al
la loko de la altaro, kiun li tie faris antaŭe; kaj Abram tie preĝis al la
Eternulo. 5 Kaj ankaŭ Lot, kiu iris kun Abram, havis ŝafojn kaj bovojn kaj
tendojn. 6 Kaj ne sufiĉis por ili la tero, ke ili loĝu kune, ĉar ilia havo estis
granda kaj ili ne povis loĝi kune. 7 Kaj estis malpaco inter la paŝtistoj de la
brutaro de Abram kaj la paŝtistoj de la brutaro de Lot; kaj la Kanaanidoj
kaj Perizidoj tiam loĝis en la lando. 8 Kaj Abram diris al Lot: Ne estu
malpaco inter mi kaj vi kaj inter miaj paŝtistoj kaj viaj paŝtistoj, ĉar ni
estas fratoj. 9 La tuta tero estas ja antaŭ vi; apartiĝu do de mi: se vi iros
maldekstren, mi iros dekstren; se vi iros dekstren, mi iros maldekstren.
10 Kaj Lot levis siajn okulojn kaj vidis, ke la tuta ĉirkaŭaĵo de Jordan, antaŭ
ol la Eternulo pereigis Sodomon kaj Gomoran, tuta estas akvumata kiel
ĝardeno de la Eternulo, kiel la lando Egipta, ĝis Coar. 11 Kaj Lot elektis al
si la tutan ĉirkaŭaĵon de Jordan; kaj Lot ekiris orienten; kaj ili apartiĝis
unu de la alia: 12 Abram enloĝiĝis en la lando Kanaana, kaj Lot enloĝiĝis
en la urboj de la ĉirkaŭaĵo kaj starigis siajn tendojn ĝis Sodom. 13 Kaj la

loĝantoj de Sodom estis malbonaj kaj tre pekaj kontraŭ la Eternulo. 14 Kaj
la Eternulo diris al Abram, post kiam Lot apartiĝis de li: Levu viajn okulojn,
kaj rigardu de la loko, sur kiu vi nun estas, norden kaj suden kaj orienten
kaj okcidenten; 15 ĉar la tutan teron, kiun vi vidas, Mi donos al vi kaj al
via idaro por eterne. 16 Kaj Mi faros vian idaron kiel polvo de la tero; se iu
povos kalkuli la polvon de la tero, li kalkulos ankaŭ vian idaron. 17 Leviĝu,
trairu la landon laŭlonge kaj laŭlarĝe, ĉar al vi Mi ĝin donos. 18 Kaj Abram
forprenis sian tendon, kaj iris kaj ekloĝis en la arbareto Mamre, kiu estas
en Ĥebron; kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo.

14

1 Kaj estis en la tempo de Amrafel, reĝo de Ŝinar, Arjoĥ, reĝo de Elasar,
Kedorlaomer, reĝo de Elam, kaj Tidal, reĝo de Gojim; 2 ili faris militon
kontraŭ Bera, reĝo de Sodom, kaj Birŝa, reĝo de Gomora, Ŝinab, reĝo de
Adma, kaj Ŝemeber, reĝo de Ceboim, kaj la reĝo de Bela, kiu estas Coar.
3 Ĉiuj ĉi tiuj kunvenis en la valo Sidim, kiu nun estas la Sala Maro. 4 Dek
du jarojn ili servis al Kedorlaomer, kaj en la dek-tria ili ribeliĝis. 5 Kaj en
la dek-kvara jaro venis Kedorlaomer, kaj la reĝoj, kiuj estis kun li, kaj ili
venkobatis la Rafaidojn en Aŝterot-Karnaim, kaj la Zuzidojn en Ham, kaj
la Emidojn en Ŝave-Kirjataim, 6 kaj la Ĥoridojn sur ilia monto Seir ĝis El-
Paran, kiu estas ĉe la dezerto. 7 Kaj ili reiris kaj venis al En-Miŝpat, kiu
estas Kadeŝ, kaj venkobatis la tutan kampon de la Amalekidoj, kaj ankaŭ la
Amoridojn, kiuj loĝis en Ĥacacon-Tamar. 8 Kaj eliris la reĝo de Sodom kaj
la reĝo de Gomora kaj la reĝo de Adma kaj la reĝo de Ceboim, kaj la reĝo
de Bela, kiu estas Coar, kaj komencis batalon kontraŭ ili en la valo Sidim,
9 kontraŭ Kedorlaomer, reĝo de Elam, kaj Tidal, reĝo de Gojim, kaj Amrafel,
reĝo de Ŝinar, kaj Arjoĥ, reĝo de Elasar; kvar reĝoj kontraŭ kvin. 10 Kaj
en la valo Sidim estis multe da bitumaj kavoj; kaj la reĝoj de Sodom kaj
Gomora forkuris kaj falis tien, kaj la restintoj kuris sur la monton. 11 Kaj ili
prenis la tutan havon de Sodom kaj Gomora kaj ilian tutan manĝeblaĵon,
kaj foriris. 12 Ili prenis Loton, la nevon de Abram, kaj lian havon, ĉar li
loĝis en Sodom, kaj ili foriris. 13 Kaj venis forsaviĝinto kaj diris al Abram
la Hebreo, kiu loĝis en la arbareto de Mamre la Amorido, frato de Eŝkol
kaj frato de Aner, kiuj estis en interligo kun Abram. 14 Kaj Abram aŭdis, ke
lia frato estas kaptita, kaj li elkondukis siajn ekzercitojn, naskitajn en lia
domo, tricent dek ok, kaj persekutis ĝis Dan. 15 Kaj li dividis sin kontraŭ
ili en la nokto, li kaj liaj domanoj, kaj venkobatis ilin, kaj persekutis ilin
ĝis Ĥoba, kiu estas maldekstre de Damasko. 16 Kaj li revenigis la tutan
havon, kaj ankaŭ sian fraton Lot kaj lian havon li revenigis, kaj ankaŭ la
virinojn kaj la popolon. 17 Kaj la reĝo de Sodom eliris al li renkonte, kiam
li revenis, venkinte Kedorlaomeron kaj la reĝojn, kiuj estis kun li, en la
valon Ŝave, kiu estas Valo de la Reĝo. 18 Kaj Melkicedek, reĝo de Salem,
elportis panon kaj vinon. Li estis pastro de Dio Plejsupra. 19 Kaj li benis
lin kaj diris: Benata estu Abram de Dio Plejsupra, la Kreinto de la ĉielo kaj
la tero; 20 kaj benata estu Dio Plejsupra, kiu transdonis viajn malamikojn
en viajn manojn. Kaj Abram donis al li dekonaĵon el ĉio. 21 Kaj la reĝo
de Sodom diris al Abram: Donu al mi la homojn, kaj la havon prenu al
vi. 22 Kaj Abram diris al la reĝo de Sodom: Mi levas mian manon al la
Eternulo, Dio Plejsupra, la Kreinto de la ĉielo kaj la tero, 23 ke eĉ fadenon
aŭ rimenon de ŝuo mi ne prenos el ĉio, kio apartenas al vi, por ke vi ne

diru: Mi riĉigis Abramon; 24 escepto estos nur tio, kion manĝis la junuloj,
kaj la parto de la homoj, kiuj iris kun mi: Aner, Eŝkol, kaj Mamre; ili prenu
sian parton.

15

1 Post tiuj fariĝoj la Eternulo diris al Abram en vizio jene: Ne timu,
Abram, Mi estas via ŝildo; via rekompenco estas tre granda. 2 Kaj Abram
diris: Ho Eternulo, mia Sinjoro, kion Vi donos al mi? mi vagas ja seninfane,
kaj la administranto de mia domo estas Eliezer el Damasko. 3 Kaj Abram
diris: Al mi Vi ne donis ja idaron, kaj jen mia domano estos mia heredanto.
4 Kaj tiam la Eternulo diris al li jene: Ĉi tiu ne estos via heredanto; nur
tiu, kiu eliros el via internaĵo, estos via heredanto. 5 Kaj Li elirigis lin
eksteren, kaj diris: Rigardu al la ĉielo kaj kalkulu la stelojn, se vi povas
ilin kalkuli. Kaj Li diris al li: Tiel estos via idaro. 6 Kaj li kredis al la
Eternulo; kaj tio estis kalkulita al li kiel virto. 7 Kaj Li diris al li: Mi estas la
Eternulo, kiu elirigis vin el Ur la Ĥaldea, por doni al vi ĉi tiun landon kiel
posedaĵon. 8 Kaj li diris: Ho Eternulo, mia Sinjoro, per kio mi povas scii,
ke mi ĝin posedos? 9 Kaj Li diris al li: Prenu por Mi bovinon trijaran kaj
kaprinon trijaran kaj ŝafon trijaran kaj turton kaj junan kolombon. 10 Kaj
li alportis al Li ĉion ĉi tion, kaj Li distranĉis ilin laŭ la mezo kaj metis
ĉiujn partojn unu kontraŭ la alia, sed la birdojn Li ne distranĉis. 11 Kaj
la rabobirdoj malleviĝis sur la kadavrojn, sed Abram ilin forpelis. 12 Ĉe
la subiro de la suno profunda dormo falis sur Abramon; kaj jen timego
pro la granda mallumo atakis lin. 13 Kaj Li diris al Abram: Sciu, ke via
idaro estos fremduloj en lando, kiu ne apartenos al ili; kaj oni sklavigos
kaj turmentos ilin dum kvarcent jaroj. 14 Tamen la popolon, ĉe kiu ili estos
sklavoj, Mi juĝos; kaj poste ili eliros kun granda havo. 15 Kaj vi foriros al
viaj prapatroj en paco; vi estos entombigita en bona maljuneco. 16 Kaj en la
kvara generacio ili revenos ĉi tien; ĉar la krimoj de la Amoridoj ankoraŭ
ne atingis plenecon. 17 Kiam la suno subiris kaj fariĝis mallumo, subite
forna fumo kaj fajra flamo trakuris inter tiuj distranĉitaĵoj. 18 En tiu tago
la Eternulo faris interligon kun Abram, dirante: Al via idaro Mi donos ĉi
tiun landon, de la rivero de Egiptujo ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato:
19 la Kenidojn kaj la Kenizidojn kaj la Kadmonidojn 20 kaj la Ĥetidojn kaj
la Perizidojn kaj la Rafaidojn 21 kaj la Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj la
Girgaŝidojn kaj la Jebusidojn.

16

1 Kaj Saraj, la edzino de Abram, ne naskis al li; sed ŝi havis sklavinon,
Egiptinon, kies nomo estis Hagar. 2 Kaj Saraj diris al Abram: Jen la Eternulo
ŝlosis min, ke mi ne nasku; eniru do al mia sklavino, eble mi havos infanojn
per ŝi. Kaj Abram obeis la voĉon de Saraj. 3 Kaj Saraj, la edzino de Abram,
prenis Hagaron la Egiptinon, sian sklavinon, kiam pasis dek jaroj de la
tempo, kiam Abram ekloĝis en la lando Kanaana, kaj ŝi donis ŝin al sia edzo
Abram kiel edzinon. 4 Kaj li venis al Hagar, kaj ŝi gravediĝis. Kaj ŝi vidis, ke
ŝi gravediĝis, kaj tiam ŝia sinjorino senvaloriĝis en ŝiaj okuloj. 5 Kaj Saraj
diris al Abram: Vi estas maljusta kontraŭ mi; mi donis mian sklavinon en
viajn brakojn, sed kiam ŝi vidis, ke ŝi gravediĝis, mi senvaloriĝis en ŝiaj
okuloj; la Eternulo juĝu inter mi kaj vi. 6 Kaj Abram diris al Saraj: Jen via
sklavino estas en viaj manoj, faru kun ŝi ĉion, kio plaĉas al vi. Kaj Saraj
komencis premi ŝin, kaj ŝi forkuris. 7 Kaj trovis ŝin anĝelo de la Eternulo

ĉe akva fonto en la dezerto, ĉe la fonto sur la vojo al Ŝur. 8 Kaj li diris:
Hagar, sklavino de Saraj, de kie vi venas kaj kien vi iras? Kaj ŝi diris: De
Saraj, mia sinjorino, mi forkuras. 9 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al ŝi:
Reiru al via sinjorino, kaj humiliĝu sub ŝiaj manoj. 10 Kaj la anĝelo de la
Eternulo diris al ŝi: Mi multigos vian idaron tiel, ke pro multeco oni ne
povos ĝin kalkuli. 11 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al ŝi: Jen vi estas
graveda, kaj vi naskos filon; kaj vi donos al li la nomon Iŝmael, ĉar la
Eternulo aŭdis vian suferon. 12 Kaj li estos homo sovaĝa; lia mano estos
kontraŭ ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj kontraŭ li, kaj li loĝos antaŭ ĉiuj siaj
fratoj. 13 Kaj la Eternulon, kiu parolis al ŝi, ŝi nomis: Dio-kiu-min-vidis; ĉar
ŝi diris: Ĉi tie mi vidis Tiun, kiu min vidas; kaj ĉu mi poste vivas? 14 Tial
oni nomis tiun puton puto de la Vivanto-Vidanto; ĝi estas inter Kadeŝ kaj
Bered. 15 Kaj Hagar naskis al Abram filon; kaj Abram donis al sia filo, kiun
naskis Hagar, la nomon Iŝmael. 16 Kaj Abram havis la aĝon de okdek ses
jaroj, kiam Hagar naskis Iŝmaelon al Abram.

17

1 Kiam Abram havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj, aperis la Eternulo al
Abram, kaj diris al li: Mi estas Dio la Plejpotenca; iradu antaŭ Mi kaj estu
senpeka. 2 Kaj Mi faros Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj Mi multigos vin
tre forte. 3 Kaj Abram ĵetis sin vizaĝaltere, kaj Dio parolis al li, dirante:
4 Jen estas Mia interligo kun vi: vi estos patro de multe da popoloj. 5 Kaj
via nomo ne estos plu Abram, sed via nomo estos Abraham, ĉar Mi faris
vin patro de multe da popoloj. 6 Kaj Mi fruktigos vin tre multe, kaj Mi
devenigos de vi popolojn, kaj reĝoj devenos de vi. 7 Kaj Mi starigos Mian
interligon inter Mi kaj vi kaj via idaro post vi en iliaj generacioj, eternan
interligon, ke Mi estos Dio por vi kaj por via idaro post vi. 8 Kaj Mi donos
al vi kaj al via idaro post vi la landon, en kiu vi loĝas kiel fremdulo, la
tutan landon Kanaanan, por eterna posedaĵo, kaj Mi estos Dio por ili. 9 Kaj
Dio diris al Abraham: Kaj vi gardu Mian interligon, vi kaj via idaro post vi
en iliaj generacioj. 10 Jen estas Mia interligo, kiun vi devas gardi inter Mi
kaj vi kaj via idaro post vi: ĉiu virseksulo ĉe vi estu cirkumcidata. 11 Kaj
cirkumcidu la karnon de via prepucio, kaj tio estu signo de interligo inter
Mi kaj vi. 12 Kaj en la aĝo de ok tagoj estu cirkumcidata ĉe vi en viaj
generacioj ĉiu virseksulo naskita en la domo aŭ aĉetita per mono ĉe iu
aligentulo, kiu ne estas el via idaro. 13 Cirkumcidata estu ĉiu naskita en
via domo aŭ aĉetita per via mono, kaj Mia interligo estu sur via karno kiel
interligo eterna. 14 Kaj se estos prepucihava virseksulo, kiu ne cirkumcidos
la karnon de sia prepucio, tiu animo ekstermiĝos el sia popolo: Mian
interligon ĝi rompis.

15 Kaj Dio diris al Abraham: Vian edzinon Saraj ne nomu Saraj, sed ŝia
nomo estu Sara. 16 Kaj Mi benos ŝin, kaj Mi donos de ŝi al vi filon; kaj
Mi benos ŝin, kaj de ŝi devenos popoloj, reĝoj de popoloj devenos de ŝi.
17 Kaj Abraham ĵetis sin vizaĝaltere, kaj ekridis, kaj diris en sia koro: Ĉu
de homo centjara fariĝos nasko, kaj ĉu Sara la naŭdekjara naskos? 18 Kaj
Abraham diris al Dio: Ho, ke Iŝmael vivu antaŭ Vi! 19 Kaj Dio diris: Efektive
Sara, via edzino, naskos al vi filon, kaj vi donos al li la nomon Isaak; kaj Mi
starigos Mian interligon kun li kiel interligon eternan por lia idaro post li.
20 Ankaŭ pri Iŝmael Mi aŭdis vin: jen Mi benis lin, kaj Mi fruktigos lin kaj
Mi multigos lin tre forte; dek du princoj naskiĝos de li, kaj Mi devenigos
de li grandan popolon. 21 Sed Mian interligon Mi starigos kun Isaak, kiun

naskos al vi Sara en ĉi tiu tempo en la venonta jaro. 22 Kaj Li ĉesis paroli
kun li, kaj Dio leviĝis for de Abraham. 23 Kaj Abraham prenis sian filon
Iŝmael kaj ĉiujn naskitajn en lia domo kaj ĉiujn aĉetitajn per lia mono,
ĉiun virseksulon el la homoj de la domo de Abraham, kaj li cirkumcidis la
karnon de ilia prepucio en tiu sama tago, kiel diris al li Dio. 24 Kaj Abraham
havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj, kiam li cirkumcidis la karnon de sia
prepucio. 25 Kaj lia filo Iŝmael havis la aĝon de dek tri jaroj, kiam la karno
de lia prepucio estis cirkumcidita. 26 En tiu sama tago estis cirkumciditaj
Abraham kaj lia filo Iŝmael; 27 kaj ĉiuj liaj domanoj, kiuj naskiĝis en la
domo aŭ estis aĉetitaj per mono ĉe aligentulo, estis cirkumciditaj kune
kun li.

18

1 Kaj aperis al li la Eternulo en la arbareto Mamre, kiam li sidis ĉe la
pordo de la tendo dum la varmego de la tago. 2 Kiam li levis siajn okulojn,
li vidis, ke jen tri viroj staras antaŭ li. Ekvidinte, li kuris al ili renkonte
de la pordo de la tendo kaj kliniĝis antaŭ ili ĝis la tero. 3 Kaj li diris: Mia
sinjoro! se mi trovis plaĉon en viaj okuloj, ne pasu preter vian sklavon.
4 Oni alportos iom da akvo, kaj vi lavu viajn piedojn kaj ripozu sub la
arbo. 5 Kaj mi alportos pecon da pano, por ke vi fortigu viajn korojn; poste
vi foriros; ĉar por tio vi pasis preter via sklavo. Kaj ili diris: Faru tiel, kiel
vi diris. 6 Kaj Abraham rapidis en la tendon al Sara, kaj diris: Rapide prenu
tri mezurojn da plej bona faruno, knedu, kaj faru kukojn. 7 Kaj ankaŭ al la
bovoj Abraham kuris, kaj li prenis bovidon delikatan kaj bonan kaj donis al
la junulo, kaj tiu rapide pretigis ĝin. 8 Kaj li prenis buteron kaj lakton kaj la
pretigitan bovidon kaj metis antaŭ ilin, kaj li staris apud ili sub la arbo, kaj
ili manĝis. 9 Kaj ili diris al li: Kie estas Sara, via edzino? Kaj li respondis:
Jen ŝi estas en la tendo. 10 Kaj Li diris: Mi revenos al vi en la sama jartempo,
kaj tiam estos filo ĉe Sara, via edzino. Kaj Sara aŭskultis ĉe la pordo de
la tendo, kiu estis malantaŭ Li. 11 Kaj Abraham kaj Sara estis maljunuloj
de profunda aĝo; ĉe Sara ĉesiĝis la virinaj ordinaraĵoj. 12 Kaj Sara ekridis
interne, dirante: Ĉu kiam mi kadukiĝis, mi havus ankoraŭ volupton? kaj
mia sinjoro estas ja maljuna! 13 Kaj la Eternulo diris al Abraham: Kial do
Sara ridas, dirante: Ĉu efektive mi naskos, kiam mi maljuniĝis? 14 Ĉu por
la Eternulo io estas malfacila? en la difinita tempo Mi revenos al vi en la
venonta jaro, kaj Sara havos filon. 15 Sed Sara malkonfesis, dirante: Mi ne
ridis; ĉar ŝi timis. Sed Li diris: Ne, vi ridis.

16 Kaj leviĝis de tie la viroj kaj direktiĝis al Sodom: kaj Abraham iris kun
ili, por akompani ilin. 17 Kaj la Eternulo diris: Ĉu mi kaŝos antaŭ Abraham,
kion Mi faras? 18 Abraham fariĝos ja popolo granda kaj potenca, kaj per li
beniĝos ĉiuj popoloj de la tero. 19 Ĉar Mi lin elektis, por ke li ordonu al siaj
filoj kaj al sia domo post si, ke ili observu la vojon de la Eternulo, agante
virte kaj juste; por ke la Eternulo plenumu pri Abraham, kion Li diris pri li.
20 Kaj la Eternulo diris: Ĉar la kriado de Sodom kaj Gomora estas granda
kaj ilia pekado estas tre peza, 21 tial Mi malsupreniros, kaj rigardos, ĉu
ili plene agas tiel, kiel estas la kriado, kiu venis al Mi, aŭ ne; Mi sciiĝos.
22 Kaj la viroj turniĝis de tie kaj iris al Sodom; kaj Abraham staris ankoraŭ
antaŭ la Eternulo. 23 Kaj Abraham alproksimiĝis, kaj diris: Ĉu Vi ankaŭ
pereigos virtulon kune kun malvirtulo? 24 Eble ekzistas kvindek virtuloj
en la urbo: ĉu Vi tiam pereigos kaj ne indulgos la lokon pro la kvindek

virtuloj, kiuj estas en ĝi? 25 Ne decas por Vi agi tiamaniere, ke Vi mortigu
virtulon kune kun malvirtulo, ke virtulo estu kiel malvirtulo; ne decas por
Vi, ke la Juĝanto de la tuta tero agu maljuste. 26 Kaj la Eternulo diris: Se
Mi trovos en Sodom kvindek virtulojn en la urbo, Mi indulgos la tutan
lokon pro ili. 27 Kaj Abraham respondis, dirante: Jen mi ekkuraĝis paroli
al mia Sinjoro, kvankam mi estas polvo kaj cindro; 28 eble al la kvindeko
da virtuloj mankos kvin: ĉu Vi pereigos pro la kvin la tutan urbon? Kaj Li
diris: Mi ne pereigos, se Mi trovos tie kvardek kvin. 29 Kaj li plue parolis
al Li kaj diris: Eble troviĝos tie kvardek? Kaj Li diris: Mi ne faros tion pro
la kvardek. 30 Kaj li diris: Ne koleru, mia Sinjoro, ke mi parolos plue: eble
troviĝos tie tridek? Kaj Li diris: Mi ne faros, se Mi trovos tie tridek. 31 Kaj
li diris: Jen mi ekkuraĝis paroli al mia Sinjoro: eble troviĝos dudek? Kaj
Li diris: Mi ne pereigos pro la dudek. 32 Kaj li diris: Ne koleru, mia Sinjoro,
ke mi parolos ankoraŭ nur unu fojon: eble troviĝos tie dek? Kaj Li diris:
Mi ne pereigos pro la dek. 33 Kaj la Eternulo foriris, kiam Li ĉesis paroli
kun Abraham; kaj Abraham reiris al sia loko.

19

1 Kaj la du anĝeloj venis Sodomon vespere, kaj Lot tiam sidis ĉe la
pordego de Sodom. Kiam Lot ilin ekvidis, li leviĝis renkonte al ili kaj
kliniĝis vizaĝaltere. 2 Kaj li diris: Mi petas vin, sinjoroj, envenu en la
domon de via sklavo kaj pasigu la nokton kaj lavu viajn piedojn, kaj vi
leviĝos matene kaj iros vian vojon. Kaj ili diris: Ne, ni pasigos la nokton
sur la strato. 3 Kaj li tre petegis ilin, kaj ili direktis sin al li kaj envenis en
lian domon; kaj li faris al ili festenon, kaj li bakis macojn, kaj ili manĝis.
4 Antaŭ ol ili kuŝiĝis, la homoj de la urbo, la homoj de Sodom, ĉirkaŭis la
domon, de la junuloj ĝis la maljunuloj, la tuta popolo, de ĉiuj finoj. 5 Kaj ili
vokis Loton, kaj diris al li: Kie estas la viroj, kiuj venis al vi dum la nokto?
elirigu ilin al ni, por ke ni ilin ekkonu. 6 Kaj Lot eliris al ili antaŭ la sojlon,
kaj la pordon li ŝlosis post si. 7 Kaj li diris: Ho, miaj fratoj, ne agu malbone!
8 Jen mi havas du filinojn, kiuj ankoraŭ ne ekkonis viron; mi elirigos ilin
al vi, kaj faru kun ili, kion vi deziras; nur al tiuj viroj nenion faru, ĉar por
tio ili venis sub la ombron de mia tegmento. 9 Sed ili diris: Iru for! Kaj
ili diris plue: Vi venis ĉi tien kiel fremdulo, kaj vi volas juĝi! nun ni pli
malbone agos kun vi, ol kun ili. Kaj ili tre insiste postulis de la viro, de Lot,
kaj ili aliris, por elrompi la pordon. 10 Tiam tiuj viroj etendis siajn manojn
kaj envenigis Loton al si en la domon, kaj la pordon ili ŝlosis; 11 kaj la
homojn, kiuj estis antaŭ la sojlo de la domo, ili frapis per blindeco, de la
malgrandaj ĝis la grandaj, tiel ke tiuj laciĝis, serĉante la pordon. 12 Kaj
la viroj diris al Lot: Kiun vi havas ĉi tie? bofilon, aŭ viajn filojn aŭ viajn
filinojn, aŭ ĉiun ajn, kiun vi havas en la urbo, elirigu ilin el ĉi tiu loko; 13 ĉar
ni ekstermos ĉi tiun lokon, ĉar granda fariĝis ilia kriado antaŭ la Eternulo,
kaj la Eternulo sendis nin, por ĝin pereigi. 14 Kaj Lot eliris, kaj parolis kun
siaj bofiloj, prenontaj liajn filinojn, kaj diris: Leviĝu, eliru el ĉi tiu loko, ĉar
la Eternulo pereigos la urbon. Sed liaj bofiloj rigardis lin kiel ŝercanton.
15 Kiam leviĝis la matenruĝo, la anĝeloj rapidigis Loton, dirante: Leviĝu,
prenu vian edzinon kaj ambaŭ viajn filinojn, kiuj ĉi tie troviĝas, por ke vi
ne pereu pro la krimeco de la urbo. 16 Sed ĉar li malrapidis, tial la viroj
kaptis lian manon kaj la manon de lia edzino kaj la manojn de liaj du filinoj,
pro kompato de la Eternulo al li, kaj ili elirigis lin kaj metis lin ekster la
urbon. 17 Kaj kiam ili elkondukis lin eksteren, ili diris al li: Savu vin pro

via animo; ne rigardu malantaŭen kaj haltu nenie en la tuta ĉirkaŭaĵo; sur
la monton savu vin, por ke vi ne pereu. [18] Kaj Lot diris al ili: Ho, ne, mia
Sinjoro! [19] Jen Via sklavo plaĉis al Vi, kaj granda estas la favorkoreco, kiun
Vi montris al mi, konservante la vivon al mia animo; sed mi ne povas savi
min sur la monton, ĉar povus trafi min malfeliĉo kaj mi mortus. [20] Jen ĉi
tiu urbo estas sufiĉe proksima, por kuri tien, kaj ĝi estas malgranda; mi
savos min tien; ĝi estas ja malgranda; kaj mia animo restos viva. [21] Kaj Li
diris al li: Jen Mi komplezos al vi ankaŭ en ĉi tiu afero, kaj Mi ne renversos
la urbon, pri kiu vi parolis. [22] Rapide savu vin tien, ĉar Mi nenion povas
fari, ĝis vi venos tien. Tial tiu urbo ricevis la nomon Coar. [23] La suno
leviĝis super la teron, kiam Lot venis Coaron. [24] Kaj la Eternulo pluvigis sur
Sodomon kaj Gomoran sulfuron kaj fajron de la Eternulo el la ĉielo. [25] Kaj
Li ruinigis tiujn urbojn kaj la tutan ĉirkaŭaĵon kaj ĉiujn loĝantojn de la
urboj kaj la kreskaĵojn de la tero. [26] Kaj lia edzino ekrigardis malantaŭen,
kaj ŝi fariĝis kolono el salo. [27] Kaj matene Abraham leviĝis kaj iris al la
loko, kie li estis starinta antaŭ la Eternulo; [28] kaj li ekrigardis en la direkto
al Sodom kaj Gomora kaj al la tuta lando de la ĉirkaŭaĵo, kaj li vidis, ke
jen fumo leviĝas de la tero kiel fumo el forno.

[29] Kaj kiam Dio estis pereiganta la urbojn de la ĉirkaŭaĵo, Li rememoris
pri Abraham, kaj Li elirigis Loton el la mezo de la ruinigado, kiam Li estis
ruiniganta la urbojn, en kiuj loĝis Lot.

[30] Kaj Lot eliris el Coar kaj ekloĝis sur la monto, kaj liaj du filinoj kun li;
ĉar li timis loĝi en Coar. Kaj li loĝis en kaverno, li kaj liaj du filinoj. [31] Kaj la
pli maljuna diris al la pli juna: Nia patro estas maljuna, kaj en la lando ne
ekzistas viro, kiu envenus al ni laŭ la moro de la tuta tero; [32] tial ni ebriigu
nian patron per vino, kaj ni kuŝu kun li, por ke ni aperigu de nia patro
idaron. [33] Kaj ili ebriigis sian patron per vino en tiu nokto; kaj venis la pli
maljuna kaj kuŝis kun sia patro; kaj li ne sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam
ŝi leviĝis. [34] La morgaŭan tagon la pli maljuna diris al la pli juna: Jen mi
kuŝis hieraŭ kun mia patro; ni ebriigu lin per vino ankaŭ en ĉi tiu nokto,
kaj vi venu, kuŝu kun li, por ke ni aperigu de nia patro idaron. [35] Kaj ili
ankaŭ en ĉi tiu nokto ebriigis sian patron per vino; kaj la pli juna iris kaj
kuŝis kun li; kaj li ne sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam ŝi leviĝis. [36] Kaj ambaŭ
filinoj de Lot gravediĝis de sia patro. [37] Kaj la pli maljuna naskis filon, kaj
ŝi donis al li la nomon Moab; li estas la prapatro de la Moabidoj ĝis nun.
[38] Kaj la pli juna ankaŭ naskis filon, kaj ŝi donis al li la nomon Ben-Ami; li
estas la prapatro de la Amonidoj ĝis nun.

20

[1] Kaj Abraham ekmigris de tie al la lando suda, kaj li ekloĝis inter Kadeŝ
kaj Ŝur; kaj li loĝis kiel fremdulo en Gerar. [2] Kaj Abraham diris pri sia
edzino Sara: Ŝi estas mia fratino. Kaj Abimeleĥ, reĝo de Gerar, sendis kaj
prenis Saran. [3] Kaj Dio venis al Abimeleĥ nokte en la sonĝo, kaj diris al li:
Vi mortos pro la virino, kiun vi prenis, ĉar ŝi estas edzino de edzo. [4] Sed
Abimeleĥ ne alproksimiĝis al ŝi, kaj li diris: Mia Sinjoro! ĉu vi mortigos
ankaŭ senkulpan popolon? [5] Li diris ja al mi: Ŝi estas mia fratino; kaj ŝi
ankaŭ diris al mi: Li estas mia frato. En senkulpeco de mia koro kaj en
pureco de miaj manoj mi faris tion. [6] Kaj Dio diris al li en la sonĝo: Mi
ankaŭ scias, ke en senkulpeco de via koro vi tion faris, kaj tial Mi detenis
vin, ke vi ne peku kontraŭ Mi, tial Mi ne lasis, ke vi kuntuŝiĝu kun ŝi.

7 Kaj nun redonu la edzinon al la edzo, ĉar li estas profeto, kaj li preĝos
pri vi, kaj vi restos viva; sed se vi ne redonos, tiam sciu, ke vi mortos, vi
kaj ĉiuj viaj. 8 Kaj Abimeleĥ leviĝis frue matene, kaj li vokis ĉiujn siajn
sklavojn kaj rakontis ĉion ĉi tion al iliaj oreloj; kaj la homoj tre ektimis.
9 Kaj Abimeleĥ vokis Abrahamon, kaj diris al li: Kion vi faris al ni? kaj per
kio mi pekis antaŭ vi, ke vi venigis sur min kaj sur mian regnon grandan
pekon? aferojn, kiuj ne estas farataj, vi faris kontraŭ mi. 10 Kaj Abimeleĥ
diris al Abraham: Kion vi vidis, kiam vi faris tiun aferon? 11 Kaj Abraham
diris: Mi pensis, ke ne ekzistas timo antaŭ Dio en ĉi tiu loko, kaj ke oni
mortigos min pro mia edzino. 12 Kaj efektive ŝi estas mia fratino, filino de
mia patro, nur ne filino de mia patrino; kaj ŝi fariĝis mia edzino. 13 Kaj
kiam Dio elmigrigis min el la domo de mia patro, mi diris al ŝi: Faru al mi ĉi
tiun komplezon, en kian ajn lokon ni venos, diru pri mi: Li estas mia frato.
14 Kaj Abimeleĥ prenis ŝafojn kaj bovojn kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj
donis al Abraham, kaj li redonis al li lian edzinon Sara. 15 Kaj Abimeleĥ
diris: Jen mia lando estas antaŭ vi; kie plaĉas al vi, tie loĝiĝu. 16 Kaj al
Sara li diris: Jen mi donis mil arĝentajn monerojn al via frato; tio estu al
vi kovro por la okuloj antaŭ ĉiuj, kiuj estas kun vi, kaj antaŭ ĉiuj vi estas
pravigita. 17 Kaj Abraham ekpreĝis al Dio; kaj Dio sanigis Abimeleĥon kaj
lian edzinon kaj liajn sklavinojn, kaj ili komencis naski. 18 Ĉar la Eternulo
estis ŝlosinta ĉiujn uterojn en la domo de Abimeleĥ pro Sara, la edzino de
Abraham.

21

1 Kaj la Eternulo rememoris Saran, kiel Li diris, kaj la Eternulo faris al
Sara, kiel Li parolis. 2 Kaj Sara gravediĝis kaj naskis al Abraham filon en
lia maljuneco, en la difinita tempo, pri kiu Dio al li diris. 3 Kaj Abraham
donis al sia filo, kiu naskiĝis al li, kiun naskis al li Sara, la nomon Isaak.
4 Kaj Abraham cirkumcidis sian filon Isaak, kiam tiu havis la aĝon de ok
tagoj, kiel ordonis al li Dio. 5 Kaj Abraham havis la aĝon de cent jaroj,
kiam naskiĝis al li lia filo Isaak. 6 Kaj Sara diris: Ridindaĵon faris al mi
Dio; ĉiu, kiu aŭdos, ridos pri mi. 7 Kaj ŝi diris: Kiu dirus al Abraham, ke
Sara mamnutros infanojn? ĉar mi naskis filon en lia maljuneco.

8 Kaj la infano kreskis, kaj ĝi estis demamigita, kaj Abraham faris
grandan festenon en la tago, en kiu Isaak estis demamigita. 9 Kaj Sara
vidis, ke la filo de Hagar la Egiptino, kiun ĉi tiu naskis al Abraham, mokas.
10 Kaj ŝi diris al Abraham: Forpelu ĉi tiun sklavinon kaj ŝian filon; ĉar la
filo de ĉi tiu sklavino ne heredos kun mia filo, kun Isaak. 11 Kaj la afero
forte malplaĉis al Abraham pro lia filo. 12 Kaj Dio diris al Abraham: Ĝi ne
malplaĉu al vi pro la knabo kaj pro via sklavino; pri ĉio, kion diros al vi
Sara, obeu ŝian voĉon; ĉar per Isaak oni nomos vian idaron. 13 Sed ankaŭ
el la filo de la sklavino Mi kreskigos popolon, ĉar li estas via semo. 14 Kaj
Abraham leviĝis frue matene, kaj prenis panon kaj felsakon kun akvo kaj
donis al Hagar, metante ĝin sur ŝian ŝultron, ankaŭ la infanon, kaj foririgis
ŝin; kaj ŝi iris, kaj ŝi erarvagis en la dezerto Beer-Ŝeba. 15 Kaj konsumiĝis
la akvo de la felsako, kaj ŝi ĵetis la infanon sub unu el la arbetaĵoj. 16 Kaj
ŝi iris kaj sidiĝis kontraŭe, en la malproksimeco de pafo el pafarko; ĉar ŝi
diris: Mi ne povas rigardi la morton de la infano. Kaj ŝi sidiĝis kontraŭe,
kaj ŝi komencis laŭte plori. 17 Kaj Dio aŭdis la voĉon de la knabo; kaj
anĝelo de Dio vokis Hagaron el la ĉielo, kaj diris al ŝi: Kio estas al vi,

Hagar? ne timu, ĉar Dio aŭdis la voĉon de la knabo el la loko, kie li estas.
18 Leviĝu, prenu la knabon kaj tenu lin per via mano, ĉar grandan popolon
Mi faros el li. 19 Kaj Dio malfermis ŝiajn okulojn, kaj ŝi ekvidis puton kun
akvo, kaj ŝi iris kaj plenigis la felsakon per akvo kaj trinkigis la knabon.
20 Kaj Dio estis kun la knabo, kaj li grandiĝis kaj loĝis en la dezerto kaj
fariĝis arkpafisto. 21 Kaj li loĝis en la dezerto Paran; kaj lia patrino prenis
al li edzinon el la lando Egipta.

22 Kaj en tiu tempo Abimeleĥ kaj lia militestro Piĥol diris al Abraham
jene: Dio estas kun vi en ĉio, kion vi faras; 23 nun ĵuru do al mi per Dio, ke
vi ne agos malfidele kun mi, nek kun mia filo, nek kun mia nepo; ke tiel
same favorkore, kiel mi agis kun vi, vi agos kun mi, kaj kun la lando, en
kiu vi loĝas kiel fremdulo. 24 Kaj Abraham diris: Mi ĵuras. 25 Kaj Abraham
riproĉis Abimeleĥon pro la akva puto, kiun perforte forprenis la sklavoj
de Abimeleĥ. 26 Kaj Abimeleĥ diris: Mi ne scias, kiu faris tion, kaj ankaŭ
vi ne diris al mi; mi eĉ ne aŭdis pri tio ĝis hodiaŭ. 27 Kaj Abraham prenis
ŝafojn kaj bovojn kaj donis al Abimeleĥ, kaj ili ambaŭ starigis inter si
interligon. 28 Kaj Abraham starigis sep ŝafidojn aparte. 29 Kaj Abimeleĥ
diris al Abraham: Por kio estas tiuj sep ŝafidoj, kiujn vi starigis aparte?
30 Kaj tiu diris: Sep ŝafidojn prenu el mia mano, por ke ili estu por mi
atesto, ke mi elfosis tiun puton. 31 Tial tiu loko havas la nomon Beer-
Ŝeba, ĉar tie ili ambaŭ ĵuris. 32 Kaj ili starigis interligon en Beer-Ŝeba.
Kaj Abimeleĥ kaj lia militestro Piĥol leviĝis kaj reiris en la landon de la
Filiŝtoj. 33 Kaj Abraham plantis tamariskon en Beer-Ŝeba, kaj preĝis tie al
la Eternulo, la Dio eterna. 34 Kaj Abraham loĝis en la lando de la Filiŝtoj
longan tempon.

22

1 Post tiuj okazintaĵoj Dio provis Abrahamon, kaj diris al li: Abraham!
Kaj tiu respondis: Jen mi estas. 2 Kaj Li diris: Prenu vian filon, vian solan,
kiun vi amas, Isaakon, kaj iru en la landon Morija, kaj oferu lin tie kiel
bruloferon sur unu el la montoj, kiun Mi montros al vi. 3 Kaj Abraham
leviĝis frue matene kaj selis sian azenon kaj prenis siajn du junulojn kun
si kaj sian filon Isaak; kaj li fendis lignon por brulofero, kaj leviĝis kaj iris al
tiu loko, pri kiu diris al li Dio. 4 En la tria tago Abraham levis siajn okulojn
kaj ekvidis la lokon de malproksime. 5 Kaj Abraham diris al siaj junuloj:
Restu ĉi tie kun la azeno, kaj mi kun la knabo iros tien, kaj ni adorkliniĝos
kaj revenos al vi. 6 Kaj Abraham prenis la lignon por la brulofero kaj
metis ĝin sur sian filon Isaak, kaj li prenis en sian manon la fajron kaj la
tranĉilon; kaj ili iris ambaŭ kune. 7 Kaj Isaak diris al sia patro Abraham:
Mia patro! Kaj tiu respondis: Jen mi estas, mia filo. Kaj li diris: Jen estas
la fajro kaj la ligno, sed kie estas la ŝafo por la brulofero? 8 Kaj Abraham
diris: Dio antaŭvidos al Si la ŝafon por la brulofero, mia filo. Kaj ili iris
ambaŭ kune. 9 Kaj ili venis al la loko, pri kiu diris al li Dio; kaj Abraham
konstruis tie la altaron kaj surmetis la lignon, kaj ligis sian filon Isaak kaj
metis lin sur la altaron super la ligno. 10 Kaj Abraham etendis sian manon
kaj prenis la tranĉilon, por buĉi sian filon. 11 Kaj ekvokis al li anĝelo de
la Eternulo el la ĉielo, kaj diris: Abraham, Abraham! Kaj li respondis: Jen
mi estas. 12 Kaj Tiu diris: Ne etendu vian manon sur la knabon, kaj faru al
li nenion; ĉar nun Mi scias, ke vi timas Dion kaj vi ne indulgis pro Mi vian
filon, la solan. 13 Kaj Abraham levis siajn okulojn, kaj vidis, ke jen virŝafo

malantaŭe implikiĝis per la kornoj en la arbetaĵoj. Kaj Abraham iris kaj
prenis la virŝafon, kaj oferis ĝin kiel bruloferon anstataŭ sia filo. 14 Kaj
Abraham donis al tiu loko la nomon: La Eternulo Vidas; tial oni ankoraŭ
nun diras: Sur la monto, kie la Eternulo aperas. 15 Kaj denove anĝelo de
la Eternulo vokis al Abraham el la ĉielo, 16 kaj diris: Mi ĵuras per Mi, diras
la Eternulo, ke ĉar vi faris tiun aferon kaj ne indulgis vian filon, la solan;
17 tial Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron simile al la steloj de la ĉielo
kaj al la sablo sur la bordo de la maro; kaj via idaro posedos la pordegojn
de siaj malamikoj. 18 Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj de la tero, pro
tio, ke vi obeis Mian voĉon. 19 Kaj Abraham revenis al siaj junuloj, kaj ili
leviĝis kaj iris kune al Beer-Ŝeba; kaj Abraham loĝis en Beer-Ŝeba.

20 Post tiuj okazintaĵoj oni sciigis al Abraham, dirante: Jen ankaŭ Milka
naskis infanojn al via frato Naĥor: 21 la unuenaskiton Uc, kaj lian fraton
Buz, kaj Kemuelon, la patron de Aram; 22 kaj Kesedon kaj Ĥazon kaj
Pildaŝon kaj Jidlafon kaj Betuelon. 23 Kaj de Betuel naskiĝis Rebeka. Ĉi tiujn
ok naskis Milka al Naĥor, la frato de Abraham. 24 Kaj lia kromvirino, nome
Reuma, ankaŭ naskis: Tebaĥon kaj Gaĥamon kaj Taĥaŝon kaj Maaĥan.

23

1 Kaj la vivo de Sara estis cent dudek sep jaroj; tiom estis la jaroj de la
vivo de Sara. 2 Kaj Sara mortis en Kirjat-Arba, kiu estas Ĥebron, en la
lando Kanaana. Kaj Abraham venis, por funebri pri Sara kaj plori pri ŝi.
3 Kaj Abraham leviĝis for de sia mortintino, kaj diris al la filoj de Ĥet jene:
4 Fremdulo kaj pasloĝanto mi estas ĉe vi; donu al mi posedotan lokon por
tombo inter vi, por ke mi enterigu mian mortintinon, kiu estas antaŭ mi.
5 Kaj la filoj de Ĥet respondis al Abraham, dirante al li: 6 Aŭskultu nin,
nia sinjoro! vi estas princo de Dio inter ni; en la plej elektitaj niaj tomboj
enterigu vian mortintinon; neniu el ni rifuzos al vi sian tomblokon, por
enterigi vian mortintinon. 7 Kaj Abraham leviĝis, kaj profunde kliniĝis
antaŭ la popolo de la lando, antaŭ la filoj de Ĥet. 8 Kaj li diris al ili
jene: Se plaĉas al vi, ke mi enterigu mian mortintinon, kiu estas antaŭ
mi, tiam aŭskultu min kaj petu por mi Efronon, la filon de Coĥar, 9 ke li
donu al mi la duoblan kavernon, kiun li havas en la fino de sia kampo; por
plena sumo da mono li donu ĝin al mi inter vi por tomba posedaĵo. 10 Kaj
Efron sidis inter la filoj de Ĥet, kaj respondis Efron la Ĥetido al Abraham
aŭdeble por la filoj de Ĥet, antaŭ ĉiuj, kiuj venis en la pordegon de lia
urbo, dirante: 11 Ne, mia sinjoro, aŭskultu min! la kampon mi donas
al vi, kaj la kavernon, kiu estas sur ĝi, al vi mi donas, antaŭ la okuloj
de la filoj de mia popolo mi donas ĝin al vi; enterigu vian mortintinon.
12 Kaj Abraham profunde kliniĝis antaŭ la popolo de la lando. 13 Kaj li
diris al Efron aŭdeble por la popolo de la lando jene: Mi petas, aŭskultu
min: mi donas monon por la kampo; prenu de mi, kaj mi enterigos tie
mian mortintinon. 14 Kaj Efron respondis al Abraham, dirante al li: 15 Mia
sinjoro, aŭskultu min: la tero valoras kvarcent siklojn; sed kio ĝi estas inter
mi kaj vi? enterigu vian mortintinon. 16 Kaj Abraham aŭskultis Efronon,
kaj Abraham pesis al Efron la monon, pri kiu li parolis aŭdeble por la filoj
de Ĥet, kvarcent siklojn da arĝento, uzata en la komerco. 17 Kaj la kampo
de Efron kun la duobla kaverno, kiu estis antaŭ Mamre, la kampo kaj la
kaverno sur ĝi kaj ĉiuj arboj sur la kampo, inter ĉiuj ĝiaj limoj ĉirkaŭe,

fariĝis 18 posedaĵo de Abraham antaŭ la okuloj de la filoj de Ĥet, de ĉiuj,
kiuj venis en la pordegon de lia urbo. 19 Kaj post tio Abraham enterigis
sian edzinon Sara en la duobla kaverno de la kampo, antaŭ Mamre, kiu
estas Ĥebron, en la lando Kanaana. 20 Kaj la kampo kaj la kaverno sur ĝi
fariĝis tomba posedaĵo de Abraham, kiun li akiris de la filoj de Ĥet.

24

1 Kaj Abraham estis maljuna kaj en profunda aĝo. Kaj la Eternulo benis
Abrahamon en ĉio. 2 Kaj Abraham diris al sia sklavo, la administranto de
lia domo, kiu regis ĉion, kio apartenis al li: Metu vian manon sub mian
femuron; 3 kaj mi ĵurigas vin per la Eternulo, la Dio de la ĉielo kaj la Dio de
la tero, ke vi ne prenos edzinon por mia filo el la filinoj de la Kanaanidoj,
inter kiuj mi loĝas; 4 sed en mian landon kaj en mian patrujon vi iros kaj vi
prenos edzinon por mia filo Isaak. 5 Kaj la sklavo diris al li: Eble la virino ne
volos iri kun mi en ĉi tiun landon; ĉu mi tiam devas revenigi vian filon en
la landon, el kiu vi eliris? 6 Kaj Abraham diris al li: Gardu vin, ne revenigu
mian filon tien. 7 La Eternulo, la Dio de la ĉielo, kiu prenis min el la domo
de mia patro kaj el mia patrujo, kaj diris al mi kaj ĵuris al mi, dirante: Al
via idaro Mi donos ĉi tiun landon — Li sendos Sian anĝelon antaŭ vi, kaj vi
prenos edzinon por mia filo el tie. 8 Kaj se la virino ne volos iri kun vi, tiam
vi fariĝos libera de ĉi tiu mia ĵuro; nur mian filon ne revenigu tien. 9 Kaj
la sklavo metis sian manon sub la femuron de sia sinjoro Abraham kaj
ĵuris al li pri tiu afero. 10 Kaj la sklavo prenis dek kamelojn el la kameloj
de sia sinjoro, kaj li iris; kaj ĉiaj bonaĵoj de lia sinjoro estis en liaj manoj.
Kaj li leviĝis kaj iris Mezopotamion, al la urbo Naĥor. 11 Kaj li genuigis la
kamelojn ekstere de la urbo, ĉe puto kun akvo, en vespera tempo, en la
tempo, kiam eliras la virinoj, por ĉerpi akvon. 12 Kaj li diris: Ho Eternulo,
Dio de mia sinjoro Abraham, sukcesigu min hodiaŭ kaj faru favorkoraĵon
al mia sinjoro Abraham. 13 Jen mi staras apud la fonto da akvo, kaj la filinoj
de la urbanoj eliras, por ĉerpi akvon; 14 kaj la junulinon, al kiu mi diros:
Volu klini vian kruĉon, ke mi trinku, kaj ŝi diros: Trinku, kaj mi trinkigos
ankaŭ viajn kamelojn — ŝin Vi destinis por Via sklavo Isaak; kaj per tio
mi sciiĝos, ke Vi faris favorkoraĵon al mia sinjoro. 15 Kaj antaŭ ol li finis
paroli, jen eliras Rebeka, kiu estis naskita al Betuel, la filo de Milka, edzino
de Naĥor, frato de Abraham; kaj ŝia kruĉo estis sur ŝia ŝultro. 16 Kaj la
junulino estis tre belaspekta, virgulino, kiun ankoraŭ ne ekkonis viro. Kaj
ŝi malsupreniris al la fonto kaj plenigis sian kruĉon kaj iris supren. 17 Kaj
la sklavo kuris al ŝi renkonte, kaj diris: Volu lasi min trinki iom da akvo
el via kruĉo. 18 Kaj ŝi diris: Trinku, mia sinjoro; kaj ŝi rapide mallevis la
kruĉon sur sian manon, kaj ŝi donis al li trinki. 19 Kaj kiam ŝi sufiĉe lin
trinkigis, ŝi diris: Ankaŭ por viaj kameloj mi ĉerpos, ĝis ili finos trinki.
20 Kaj rapide ŝi elverŝis el sia kruĉo en la trinkujon, kaj kuris denove al
la puto, por ĉerpi por ĉiuj liaj kameloj. 21 Kaj la viro admiris ŝin silente,
por konvinkiĝi, ĉu la Eternulo prosperigis lian vojon aŭ ne. 22 Kaj kiam la
kameloj ĉesis trinki, tiam la viro prenis oran ringon, havantan la pezon de
duono de siklo, kaj du braceletojn por ŝiaj manoj, havantajn la pezon de
dek sikloj da oro. 23 Kaj li diris: Kies filino vi estas? volu diri al mi; ĉu en
la domo de via patro estas loko por ni, por tradormi la nokton? 24 Kaj ŝi
diris al li: Mi estas filino de Betuel, filo de Milka, kiun ŝi naskis al Naĥor.
25 Kaj ŝi diris al li: Ankaŭ da pajlo kaj da furaĝo ni havas multe, kaj ankaŭ

lokon, por ke vi tradormu la nokton. 26 Kaj la viro kliniĝis kaj faris adoron
al la Eternulo. 27 Kaj li diris: Glorata estu la Eternulo, la Dio de mia sinjoro
Abraham, kiu ne lasis sen Sia favorkoreco kaj vereco mian sinjoron. Per
la vojo, kiun mi iris, la Eternulo alkondukis min al la domo de la frato de
mia sinjoro. 28 Kaj la junulino kuris, kaj rakontis tiujn aferojn en la domo
de sia patrino. 29 Kaj Rebeka havis fraton, kiu estis nomata Laban. Kaj
Laban kuris al la viro eksteren, al la fonto. 30 Kaj kiam li vidis la ringon
kaj la braceletojn sur la manoj de sia fratino, kaj kiam li aŭdis la vortojn
de sia fratino Rebeka, kiu diris: Tiel parolis kun mi tiu viro — tiam li iris
al la viro, kaj jen tiu staras ĉe la kameloj apud la fonto. 31 Kaj li diris:
Venu, benita de la Eternulo; kial vi staras ekstere? mi pretigis la domon
kaj ankaŭ lokon por la kameloj. 32 Kaj li venigis la viron en la domon, kaj
malligis la kamelojn, kaj donis pajlon kaj furaĝon al la kameloj, kaj akvon
por lavi liajn piedojn, kaj la piedojn de la homoj, kiuj estis kun li. 33 Kaj
estis metita antaŭ li manĝo; sed li diris: Mi ne manĝos, antaŭ ol mi diros
mian aferon. Kaj tiu diris: Parolu. 34 Kaj li diris: Sklavo de Abraham mi
estas. 35 Kaj la Eternulo forte benis mian sinjoron, kaj li fariĝis granda;
kaj Li donis al li ŝafojn kaj bovojn kaj arĝenton kaj oron kaj sklavojn kaj
sklavinojn kaj kamelojn kaj azenojn. 36 Kaj Sara, la edzino de mia sinjoro,
naskis filon al mia sinjoro, kiam ŝi maljuniĝis; kaj li donis al li ĉion, kion
li havis. 37 Kaj mia sinjoro ĵurigis min, dirante: Ne prenu edzinon por mia
filo el la filinoj de la Kanaanidoj, en kies lando mi loĝas. 38 Nur al la domo
de mia patro iru kaj al mia familio, kaj prenu edzinon por mia filo. 39 Kaj
mi diris al mia sinjoro: Eble la virino ne volos iri kun mi? 40 Kaj li diris
al mi: La Eternulo, antaŭ kiu mi iradis, sendos Sian anĝelon kun vi kaj
sukcesigos vian vojon; kaj vi prenos edzinon por mia filo el mia familio
kaj el la domo de mia patro. 41 Tiam vi estos libera de mia ĵuro, kiam
vi venos al mia familio; kaj se ili ne donos al vi, vi estos libera de mia
ĵuro. 42 Kaj mi venis hodiaŭ al la fonto, kaj mi diris: Eternulo, Dio de mia
sinjoro Abraham! ho, se Vi volus sukcesigi mian vojon, kiun mi nun iras!
43 Jen mi staras apud la fonto da akvo; la virgulino, kiu eliros, por ĉerpi,
kaj al kiu mi diros: Lasu min trinki iom da akvo el via kruĉo, 44 kaj kiu
diros al mi: Trinku vi, kaj ankaŭ por viaj kameloj mi ĉerpos — tio estas
la virino, kiun la Eternulo destinis por la filo de mia sinjoro. 45 Antaŭ ol
mi finis paroli en mia koro, jen Rebeka eliras, kaj ŝia kruĉo estas sur ŝia
ŝultro; kaj ŝi malsupreniris al la fonto kaj ĉerpis. Kaj mi diris al ŝi: Volu
trinkigi min. 46 Kaj rapide ŝi deprenis sian kruĉon de la ŝultro, kaj diris:
Trinku, kaj ankaŭ viajn kamelojn mi trinkigos. Kaj mi trinkis, kaj ankaŭ
la kamelojn ŝi trinkigis. 47 Kaj mi demandis ŝin, kaj mi diris: Kies filino vi
estas? Kaj ŝi diris: Filino de Betuel, filo de Naĥor, kiun naskis al li Milka.
Kaj mi metis la ringon sur ŝian nazon kaj la braceletojn sur ŝiajn manojn.
48 Kaj mi kliniĝis kaj faris adoron al la Eternulo, kaj mi gloris la Eternulon,
la Dion de mia sinjoro Abraham, kiu kondukis min per ĝusta vojo, por ke
mi prenu la filinon de la frato de mia sinjoro por lia filo. 49 Kaj nun se vi
volas fari favorkoraĵon kaj ĝustaĵon al mia sinjoro, diru al mi; kaj se ne,
vi ankaŭ diru al mi, kaj mi turnos min dekstren aŭ maldekstren. 50 Tiam
respondis Laban kaj Betuel, kaj diris: De la Eternulo venis ĉi tiu afero; ni
ne povas diri al vi ion malbonan aŭ bonan. 51 Jen Rebeka estas antaŭ vi;
prenu ŝin kaj iru, kaj ŝi estu edzino al la filo de via sinjoro, kiel diris la
Eternulo. 52 Kaj kiam la sklavo de Abraham aŭdis iliajn vortojn, li kliniĝis
ĝis la tero al la Eternulo. 53 Kaj la sklavo elprenis arĝentaĵojn kaj oraĵojn

kaj vestojn kaj donis al Rebeka; kaj donacojn li donis al ŝia frato kaj al ŝia
patrino. 54 Kaj manĝis kaj trinkis li kaj la homoj, kiuj estis kun li, kaj ili
tradormis tie la nokton. Kaj kiam ili leviĝis matene, li diris: Lasu min for
al mia sinjoro. 55 Tiam ŝia frato kaj ŝia patrino diris: La junulino restu
kun ni almenaŭ dek tagojn, poste vi iros. 56 Kaj li diris al ili: Ne retenu
min, ĉar la Eternulo sukcesigis mian vojon. Lasu min for, kaj mi iros al
mia sinjoro. 57 Kaj ili diris: Ni vokos la junulinon, kaj ni demandos, kion
ŝi diros. 58 Kaj ili alvokis Rebekan, kaj diris al ŝi: Ĉu vi iros kun ĉi tiu
viro? Kaj ŝi diris: Mi iros. 59 Kaj ili forsendis sian fratinon Rebeka kaj ŝian
nutrintinon kaj la sklavon de Abraham kaj liajn homojn. 60 Kaj ili benis
Rebekan, kaj diris al ŝi: Nia fratino! miloj da miloj elkresku el vi, kaj via
idaro posedu la pordegojn de siaj malamikoj. 61 Kaj leviĝis Rebeka kaj ŝiaj
servistinoj kaj sidiĝis sur la kameloj, kaj ili iris post tiu viro; kaj la sklavo
prenis Rebekan kaj foriris. 62 Kaj Isaak venis de la vojo, kiu kondukas al la
puto de la Vivanto-Vidanto; li loĝis en la suda lando. 63 Kaj Isaak eliris, por
mediti sur la kampo, kiam komenciĝis vespero; kaj li levis siajn okulojn kaj
vidis, ke jen venas kameloj. 64 Kaj Rebeka levis siajn okulojn, kaj ŝi ekvidis
Isaakon kaj desaltis de la kamelo. 65 Kaj ŝi diris al la sklavo: Kiu estas tiu
viro, kiu iras sur la kampo renkonte al ni? Kaj la sklavo diris: Tio estas mia
sinjoro. Kaj ŝi prenis la kovrotukon kaj kovris sin. 66 Kaj la sklavo rakontis
al Isaak ĉion, kion li faris. 67 Kaj Isaak enkondukis ŝin en la tendon de sia
patrino Sara; kaj li prenis Rebekan, kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj li ekamis
ŝin. Kaj Isaak konsoliĝis pri sia patrino.

25

1 Kaj Abraham prenis alian edzinon, kiu estis nomata Ketura. 2 Kaj ŝi
naskis al li Zimranon kaj Jokŝanon kaj Medanon kaj Midjanon kaj Jiŝbakon
kaj Ŝuaĥon. 3 Kaj de Jokŝan naskiĝis Ŝeba kaj Dedan. Kaj la filoj de Dedan
estis la Aŝuridoj, Letuŝidoj, kaj Leumidoj. 4 Kaj la filoj de Midjan estis Efa
kaj Efer kaj Ĥanoĥ kaj Abida kaj Eldaa. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Ketura.
5 Kaj Abraham fordonis ĉion, kion li havis, al Isaak. 6 Kaj al la filoj de siaj
kromvirinoj Abraham donis donacojn, kaj foririgis ilin de sia filo Isaak,
ankoraŭ dum sia vivo, orienten, en landon orientan. 7 Kaj la nombro de
la jaroj de vivo de Abraham, kiujn li travivis, estis cent sepdek kvin jaroj.
8 Kaj Abraham konsumiĝis kaj mortis en bona maljuneco, profundaĝa kaj
sata de vivo, kaj li alkolektiĝis al sia popolo. 9 Kaj enterigis lin liaj filoj Isaak
kaj Iŝmael en la duobla kaverno, kiu troviĝas antaŭ Mamre, sur la kampo
de Efron, filo de Coĥar, la Ĥetido. 10 Sur la kampo, kiun aĉetis Abraham
de la filoj de Ĥet, tie estas enterigitaj Abraham kaj lia edzino Sara. 11 Kaj
post la morto de Abraham Dio benis lian filon Isaak. Kaj Isaak loĝis ĉe la
puto de la Vivanto-Vidanto.

12 Kaj jen estas la generaciaro de Iŝmael, filo de Abraham, kiun Hagar, la
Egiptino, sklavino de Sara, naskis al Abraham; 13 kaj jen estas la nomoj de
la filoj de Iŝmael, laŭ iliaj nomoj kaj generacioj: Nebajot, la unuenaskita de
Iŝmael, kaj Kedar kaj Adbeel kaj Mibsam 14 kaj Miŝma kaj Duma kaj Masa,
15 Ĥadad kaj Tema, Jetur, Nafiŝ, kaj Kedma. 16 Tio estas la filoj de Iŝmael,
kaj tio estas iliaj nomoj en iliaj vilaĝoj kaj tendaroj, dek du princoj super
siaj gentoj. 17 Kaj la daŭro de la vivo de Iŝmael estis cent tridek sep jaroj;
kaj li konsumiĝis kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo. 18 Kaj ili loĝis de

Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas antaŭ Egiptujo, sur la vojo al Asirio. Antaŭ ĉiuj siaj fratoj li loĝis.
[19] Kaj jen estas la generaciaro de Isaak, filo de Abraham: de Abraham
naskiĝis Isaak. [20] Kaj Isaak havis la aĝon de kvardek jaroj, kiam li
prenis kiel edzinon Rebekan, filinon de Betuel la Siriano, el Mezopotamio,
fratinon de Laban la Siriano. [21] Kaj Isaak preĝis al la Eternulo pri sia
edzino, ĉar ŝi estis senfrukta; kaj la Eternulo cedis al lia preĝo, kaj lia
edzino Rebeka gravediĝis. [22] Kaj la infanoj interpuŝiĝis en ŝia interno, kaj
ŝi diris: Se estas tiel, por kio do mi gravediĝis? Kaj ŝi iris, por demandi la
Eternulon. [23] Kaj la Eternulo diris al ŝi:
Du popoloj estas en via ventro,
Kaj du gentoj disapartiĝos el via interno;
Kaj unu popolo estos pli forta ol la dua,
Kaj la pli granda servos la malpli grandan.
[24] Kaj kiam venis la tempo, ke ŝi nasku, tiam montriĝis, ke ĝemeloj estas
en ŝia ventro. [25] Kaj la unua eliris ruĝa, li estis tuta kiel harkovrita felo;
kaj oni donis al li la nomon Esav. [26] Kaj poste eliris lia frato, tenante per
la mano la kalkanon de Esav; kaj oni donis al li la nomon Jakob. Kaj
Isaak havis la aĝon de sesdek jaroj, kiam ili naskiĝis. [27] Kaj la knaboj
grandiĝis; kaj Esav fariĝis lerta ĉasisto, kampisto, kaj Jakob fariĝis homo
kvieta, sidanta en la tendo. [28] Kaj Isaak amis Esavon, ĉar li manĝadis
lian ĉasaĵon; sed Rebeka amis Jakobon. [29] Kaj Jakob kuiris kuiraĵon; kaj
Esav venis de la kampo kaj estis laca. [30] Kaj Esav diris al Jakob: Donu al mi
manĝi de ĉi tiu ruĝa kuiraĵo, ĉar mi estas laca. Tial oni donis al li la nomon
Edom. [31] Kaj Jakob diris: Vendu al mi hodiaŭ vian unuenaskitecon. [32] Kaj
Esav diris: Jen mi tuj mortos; por kio do mi bezonas la unuenaskitecon?
[33] Kaj Jakob diris: Ĵuru al mi hodiaŭ; kaj tiu ĵuris al li kaj vendis sian
unuenaskitecon al Jakob. [34] Kaj Jakob donis al Esav panon kaj kuiraĵon el
lentoj, kaj li manĝis kaj trinkis, kaj leviĝis kaj foriris. Kaj Esav malŝatis la
unuenaskitecon.

26

[1] Estis malsato en la lando, krom la antaŭa malsato, kiu estis en la tempo
de Abraham. Kaj Isaak iris al Abimeleĥ, la reĝo de la Filiŝtoj, en Gerar.
[2] Kaj la Eternulo aperis al li, kaj diris: Ne iru Egiptujon, loĝu en la lando,
pri kiu Mi diros al vi. [3] Vivu kiel fremdulo en ĉi tiu lando, kaj Mi estos
kun vi, kaj Mi benos vin; ĉar al vi kaj al via idaro Mi donos ĉiujn ĉi tiujn
landojn, kaj Mi plenumos la ĵuron, kiun Mi ĵuris al via patro Abraham.
[4] Kaj Mi multigos vian idaron simile al la steloj de la ĉielo, kaj Mi donos
al via idaro ĉiujn ĉi tiujn landojn, kaj beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj
de la tero; [5] pro tio, ke Abraham obeis Mian voĉon, kaj plenumadis Miajn
aranĝojn, Miajn leĝojn, kaj Miajn instruojn. [6] Kaj Isaak ekloĝis en Gerar.
[7] Kaj kiam la homoj de tiu loko demandis pri lia edzino, li diris: Ŝi estas mia
fratino; ĉar li timis diri: Mia edzino; por ke la homoj de la loko ne mortigu
lin pro Rebeka, ĉar ŝi estis belaspekta. [8] Unu fojon, kiam li estis tie jam de
longa tempo, Abimeleĥ, la reĝo de la Filiŝtoj, rigardis tra la fenestro, kaj
vidis, ke Isaak amuziĝas kun sia edzino Rebeka. [9] Tiam Abimeleĥ vokis
Isaakon, kaj diris: Jen, ŝi estas ja via edzino; kial do vi diris: Ŝi estas mia
fratino? Kaj Isaak diris al li: Ĉar mi pensis, ke eble mi mortos pro ŝi.
[10] Kaj Abimeleĥ diris: Kion do vi faris al ni! preskaŭ jam kuŝiĝis unu el

la popolo kun via edzino, kaj vi venigus sur nin krimon. 11 Kaj Abimeleĥ
faris ordonon al la tuta popolo jene: Kiu tuŝos ĉi tiun viron aŭ lian edzinon,
tiu mortos. 12 Kaj Isaak semis en tiu lando, kaj havis en tiu jaro centoble-
mezuran rikolton; kaj la Eternulo lin benis. 13 Kaj tiu homo grandiĝis kaj
ĉiam pli kaj pli grandiĝadis, ĝis li fariĝis tre granda. 14 Kaj li havis tre
multe da brutoj malgrandaj kaj brutoj grandaj kaj grandan servistaron;
kaj la Filiŝtoj enviis lin. 15 Kaj ĉiujn putojn, kiujn elfosis la sklavoj de lia
patro en la tempo de lia patro Abraham, la Filiŝtoj ŝtopis kaj plenigis ilin
per tero. 16 Tiam Abimeleĥ diris al Isaak: Foriru de ni, ĉar vi fariĝis multe
pli forta ol ni. 17 Kaj Isaak foriris de tie kaj aranĝis siajn tendojn en la valo
de Gerar, kaj tie li ekloĝis. 18 Kaj Isaak denove elfosis la akvoputojn, kiujn
oni elfosis en la tempo de lia patro Abraham kaj la Filiŝtoj ŝtopis post la
morto de Abraham; kaj li donis al ili tiujn samajn nomojn, kiujn donis al
ili lia patro. 19 Kaj la sklavoj de Isaak fosis en la valo kaj trovis tie puton
kun freŝa akvo. 20 Kaj disputis la paŝtistoj de Gerar kun la paŝtistoj de
Isaak, dirante: Al ni apartenas la akvo. Kaj oni donis al la puto la nomon
Esek, ĉar oni disputis pri ĝi. 21 Kaj ili elfosis alian puton, kaj ankaŭ pri ĝi ili
disputis; kaj oni donis al ĝi la nomon Sitna. 22 Kaj ili foriĝis de tie kaj elfosis
alian puton, kaj pri ĝi oni ne disputis. Kaj li donis al ĝi la nomon Reĥobot,
dirante: Nun la Eternulo donis al ni vastan lokon, kaj ni multiĝos sur la
tero. 23 Kaj de tie li formigris al Beer-Ŝeba. 24 Kaj aperis al li la Eternulo en
tiu nokto, kaj diris: Mi estas la Dio de via patro Abraham; ne timu, ĉar Mi
estas kun vi, kaj Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron pro Abraham,
Mia servanto. 25 Kaj li konstruis tie altaron kaj preĝis al la Eternulo. Kaj
li aranĝis tie sian tendon, kaj la sklavoj de Isaak elfosis tie puton. 26 Kaj
Abimeleĥ iris al li el Gerar, kaj ankaŭ lia amiko Aĥuzat kaj lia militestro
Piĥol. 27 Kaj Isaak diris al ili: Por kio vi venis al mi? vi min ja malamas
kaj forpelis min de vi. 28 Kaj ili diris: Ni vidis, ke la Eternulo estas kun vi;
tial ni diris: Estu ĵuro inter ni, inter ni kaj vi, kaj ni faru interligon kun vi,
29 ke vi ne faru al ni malbonon, kiel ni vin ne tuŝis kaj kiel ni faris al vi
nur bonon kaj lasis vin foriri en paco; vi estas nun benito de la Eternulo.
30 Kaj li faris por ili festenon, kaj ili manĝis kaj trinkis. 31 Kaj ili leviĝis frue
matene kaj ĵuris al si reciproke. Kaj Isaak lasis ilin foriri, kaj ili foriris de
li en paco. 32 Kaj en tiu tago venis la sklavoj de Isaak, kaj raportis al li pri
la puto, kiun ili elfosis, kaj diris al li: Ni trovis akvon. 33 Kaj li donis al ĝi
la nomon Ŝiba; pro tio la nomo de la urbo estas Beer-Ŝeba ĝis hodiaŭ.

34 Kiam Esav havis la aĝon de kvardek jaroj, li prenis kiel edzinojn
Jehuditon, filinon de Beeri la Ĥetido, kaj Basmaton, filinon de Elon la
Ĥetido. 35 Kaj ili multe ĉagrenis Isaakon kaj Rebekan.

27

1 Kiam Isaak maljuniĝis kaj la vidado de liaj okuloj malakriĝis, li vokis
Esavon, sian pli maljunan filon, kaj diris al li: Mia filo! Kaj tiu diris al
li: Jen mi estas. 2 Kaj li diris: Jen mi maljuniĝis; mi ne scias, kiam mi
mortos; 3 prenu do nun viajn armilojn, vian sagujon kaj vian pafarkon, kaj
iru sur la kampon kaj ĉasu por mi ĉasaĵon; 4 kaj faru por mi bongustan
manĝaĵon, kian mi amas, kaj alportu al mi, kaj mi ĝin manĝos, por ke
mia animo vin benu, antaŭ ol mi mortos. 5 Sed Rebeka aŭdis, kiam Isaak
parolis al sia filo Esav. Kaj Esav iris sur la kampon, por ĉasi ĉasaĵon kaj
alporti. 6 Kaj Rebeka diris al sia filo Jakob jene: Mi aŭdis, ke via patro diris

al via frato Esav jene: 7 Alportu al mi ĉasaĵon kaj faru por mi bongustan
manĝaĵon, kaj mi manĝos, kaj mi benos vin antaŭ la Eternulo antaŭ mia
morto. 8 Kaj nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon, kion mi ordonas al vi:
9 iru al la brutaro kaj alportu al mi de tie du bonajn kapridojn, kaj mi faros
el ili bongustan manĝaĵon por via patro, kian li amas; 10 kaj vi alportos al
via patro, kaj li manĝos, por ke li benu vin antaŭ sia morto. 11 Kaj Jakob
diris al sia patrino Rebeka: Mia frato Esav estas ja homo harkovrita, kaj
mi estas homo glata; 12 eble mia patro min palpos, tiam mi estos en liaj
okuloj kiel trompanto, kaj mi venigos sur min malbenon, sed ne benon.
13 Kaj lia patrino diris al li: Sur mi estu tiu malbeno, mia filo; nur aŭskultu
mian voĉon kaj iru, alportu al mi. 14 Kaj li iris kaj prenis kaj alportis al
sia patrino, kaj lia patrino faris bongustan manĝaĵon, kian amis lia patro.
15 Kaj Rebeka prenis la luksajn vestojn de sia pli maljuna filo Esav, kiujn ŝi
havis ĉe si en la domo, kaj ŝi vestis sian pli junan filon Jakob; 16 kaj per la
feloj de la kapridoj ŝi vestis liajn manojn kaj la glataĵon de lia kolo. 17 Kaj ŝi
donis la bongustan manĝaĵon kaj la panon, kiujn ŝi pretigis, en la manon
de sia filo Jakob. 18 Kaj li venis al sia patro, kaj diris: Mia patro! Kaj tiu
diris: Jen mi estas; kiu vi estas, mia filo? 19 Kaj Jakob diris al sia patro:
Mi estas Esav, via unuenaskito; mi faris, kiel vi diris al mi; volu leviĝi,
sidiĝu, kaj manĝu mian ĉasaĵon, por ke via animo min benu. 20 Kaj Isaak
diris al sia filo: Kiamaniere vi tiel rapide trovis, mia filo? Kaj tiu diris:
Ĉar la Eternulo, via Dio, sendis al mi renkonte. 21 Kaj Isaak diris al Jakob:
Alproksimiĝu, kaj mi vin palpos, mia filo, ĉu tio estas vi, mia filo Esav, aŭ
ne. 22 Kaj Jakob alproksimiĝis al sia patro Isaak, kaj tiu lin palpis, kaj diris:
La voĉo estas voĉo de Jakob, sed la manoj estas manoj de Esav. 23 Kaj li ne
rekonis lin, ĉar liaj manoj estis kiel la manoj de lia frato Esav, harkovritaj;
kaj li benis lin. 24 Kaj li diris: Ĉu tio estas vi, mia filo Esav? Kaj tiu diris:
Mi. 25 Kaj li diris: Alŝovu al mi, kaj mi manĝos la ĉasaĵon de mia filo, por
ke mia animo vin benu. Kaj li alŝovis al li, kaj tiu manĝis; kaj li alportis
al li vinon, kaj tiu trinkis. 26 Kaj lia patro Isaak diris al li: Alproksimiĝu
kaj kisu min, mia filo. 27 Kaj li alproksimiĝis kaj kisis lin, kaj tiu flaris la
odoron de liaj vestoj, kaj li benis lin, kaj diris:
Vidu, la odoro de mia filo
Estas kiel la odoro de kampo, kiun la Eternulo benis;
28 Dio donu al vi roson ĉielan
Kaj grason de la tero
Kaj multe da greno kaj mosto.
29 Popoloj vin servu,
Kaj gentoj kliniĝu antaŭ vi;
Estu sinjoro super viaj fratoj,
Kaj kliniĝu antaŭ vi la filoj de via patrino;
Viaj malbenantoj estu malbenataj,
Kaj viaj benantoj estu benataj.

30 Kaj kiam Isaak finis beni Jakobon kaj apenaŭ Jakob eliris de antaŭ
sia patro Isaak, lia frato Esav venis de sia ĉasado. 31 Kaj ankaŭ li faris
bongustan manĝaĵon kaj alportis al sia patro, kaj diris al sia patro: Leviĝu,
mia patro, kaj manĝu la ĉasaĵon de via filo, por ke via animo min benu.
32 Kaj lia patro Isaak diris al li: Kiu vi estas? Kaj li diris: Mi estas via
unuenaskita filo Esav. 33 Tiam Isaak ektremis per tre granda tremo, kaj
diris: Kiu do estas tiu, kiu ĉasis ĉasaĵon kaj alportis al mi, kaj mi manĝis
de ĉio, antaŭ ol vi venis, kaj mi benis lin? kaj li restos ja benita! 34 Kiam

Esav aŭdis la vortojn de sia patro, li ekkriis per tre granda kaj maldolĉa
krio, kaj diris al sia patro: Benu ankaŭ min, ho mia patro! 35 Kaj tiu diris:
Via frato venis kun ruzo kaj prenis vian benon. 36 Kaj li diris: Ĝuste do
lia nomo estas Jakob, ĉar li submetis al mi la piedon jam du fojojn; mian
unuenaskitecon li prenis, kaj jen li nun prenis mian benon! Kaj li diris:
Ĉu vi ne rezervis por mi benon? 37 Kaj Isaak respondis kaj diris al Esav:
Jen mi faris lin sinjoro super vi, kaj ĉiujn liajn fratojn mi donis al li kiel
servantojn, kaj grenon kaj moston mi havigis al li; kion do mi faros por
vi, mia filo? 38 Kaj Esav diris al sia patro: Ĉu ĝi estas la sola beno, kiun vi
havas? benu ankaŭ min, ho mia patro! Kaj Esav ekploris per laŭta voĉo.
39 Kaj lia patro Isaak respondis kaj diris al li:
Jen la graso de la tero estu en via loko de loĝado
Kaj la ĉiela roso de supre;
40 Kaj per via glavo vi vivos, kaj vian fraton vi servos;
Sed kiam vi kontraŭbatalos,
Vi deĵetos lian jugon de via kolo.

41 Kaj Esav ekmalamis Jakobon pro la beno, per kiu benis lin lia patro; kaj
Esav diris en sia koro: Baldaŭ venos la tagoj de funebro pro mia patro, tiam
mi mortigos mian fraton Jakob. 42 Kaj oni raportis al Rebeka la vortojn de
ŝia pli maljuna filo Esav; tiam ŝi sendis kaj vokis sian pli junan filon Jakob,
kaj diris al li: Jen via frato Esav minacas mortigi vin; 43 tial nun, mia filo,
aŭskultu mian voĉon; kaj leviĝu, forkuru al mia frato Laban en Ĥaran;
44 kaj loĝu ĉe li kelkan tempon, ĝis kvietiĝos la furiozo de via frato; 45 ĝis
la kolero de via frato deturniĝos de vi, kaj li forgesos, kion vi faris al li.
Tiam mi sendos kaj prenos vin de tie. Kial mi perdu vin ambaŭ en unu
tago?

46 Kaj Rebeka diris al Isaak: Tedis al mi la vivo pro la Ĥetidinoj; se Jakob
prenos edzinon el ĉi tiuj Ĥetidinoj, el la filinoj de la lando, tiam por kio mi
vivu?

28

1 Tiam Isaak alvokis Jakobon kaj benis lin, kaj ordonis al li, dirante: Ne
prenu edzinon el la filinoj Kanaanaj. 2 Leviĝu, iru Mezopotamion, al la
domo de Betuel, la patro de via patrino, kaj prenu al vi el tie edzinon el la
filinoj de Laban, la frato de via patrino. 3 Kaj Dio la Plejpotenca benu vin
kaj fruktigu vin kaj multigu vin, kaj kreskigu el vi amason da popoloj. 4 Kaj
Li donu al vi la benon de Abraham, al vi kaj al via idaro kune kun vi, por
ke vi heredu la landon de via fremdeloĝado, kiun Dio donis al Abraham.
5 Kaj Isaak forsendis Jakobon, kaj tiu iris Mezopotamion, al Laban, la filo
de Betuel la Siriano, frato de Rebeka, patrino de Jakob kaj Esav. 6 Kiam
Esav vidis, ke Isaak benis Jakobon kaj sendis lin en Mezopotamion, por ke
li prenu al si el tie edzinon, kaj ke, benante lin, li ordonis al li, dirante:
Ne prenu edzinon el la filinoj Kanaanaj; 7 kaj ke Jakob obeis sian patron
kaj sian patrinon kaj iris Mezopotamion: 8 tiam Esav vidis, ke ne plaĉas la
filinoj Kanaanaj al lia patro Isaak. 9 Kaj Esav iris al Isŝmael kaj prenis al si
Maĥalaton, filinon de Isŝmael, filo de Abraham, fratinon de Nebajot, kiel
edzinon krom siaj aliaj edzinoj.

10 Kaj Jakob eliris el Beer-Ŝeba kaj iris en la direkto al Ĥaran. 11 Li venis
al iu loko kaj restis tie, por pasigi la nokton, ĉar la suno subiris. Kaj li prenis
unu el la ŝtonoj de tiu loko kaj metis ĝin sub sian kapon kaj kuŝiĝis en tiu
loko. 12 Kaj li sonĝis: jen ŝtuparo staras sur la tero, kaj ĝia supro atingas la

ĉielon, kaj jen anĝeloj de Dio iras sur ĝi supren kaj malsupren. [13] Kaj jen
la Eternulo staras sur ĝi, kaj diras: Mi estas la Eternulo, la Dio de via patro
Abraham kaj la Dio de Isaak; la teron, sur kiu vi kuŝas, Mi donos al vi kaj
al via idaro. [14] Kaj via idaro estos kiel la polvo de la tero, kaj vi disvastiĝos
okcidenten kaj orienten kaj norden kaj suden, kaj beniĝos per vi kaj per
via idaro ĉiuj gentoj de la tero. [15] Kaj Mi estas kun vi, kaj Mi gardos vin
ĉie, kien vi iros, kaj Mi revenigos vin sur ĉi tiun teron; ĉar Mi ne forlasos
vin, ĝis Mi estos farinta tion, kion Mi diris al vi. [16] Kaj Jakob vekiĝis el sia
dormo, kaj li diris: Vere, la Eternulo estas en ĉi tiu loko, kaj mi ne sciis.
[17] Kaj li ektimis, kaj diris: Kiel timinda estas ĉi tiu loko! ĝi estas nenio alia
ol domo de Dio, kaj ĉi tie estas la pordego de la ĉielo. [18] Kaj Jakob leviĝis
frue matene, kaj prenis la ŝtonon, kiun li estis metinta sub sian kapon,
kaj starigis ĝin kiel monumenton, kaj verŝis oleon sur ĝian supron. [19] Kaj
li donis al tiu loko la nomon Bet-El; sed antaŭe la nomo de la urbo estis
Luz. [20] Kaj Jakob faris sanktan promeson, dirante: Se Dio estos kun mi, kaj
gardos min sur ĉi tiu vojo, kiun mi iras, kaj donos al mi panon por manĝi
kaj veston por porti sur mi, [21] kaj mi revenos en paco al la domo de mia
patro, kaj la Eternulo estos por mi Dio: [22] tiam ĉi tiu ŝtono, kiun mi starigis
kiel monumenton, estos domo de Dio, kaj de ĉio, kion Vi donos al mi, mi
oferos al Vi dekonon.

29

[1] Kaj Jakob levis siajn piedojn kaj iris al la lando de la orientanoj. [2] Kaj li
vidis: jen estas puto sur la kampo, kaj tri gregoj da ŝafoj kuŝas apud ĝi; ĉar
el tiu puto oni trinkigadis la gregojn; kaj granda ŝtono estis sur la aperturo
de la puto. [3] Kaj kiam tie kunvenis ĉiuj gregoj, tiam oni deruladis la ŝtonon
de sur la aperturo kaj trinkigadis la ŝafojn kaj denove remetadis la ŝtonon
sur ĝian lokon, sur la aperturon de la puto. [4] Kaj Jakob diris al ili: Fratoj
miaj, ke kie vi estas? Kaj ili diris: Ni estas el Ĥaran. [5] Kaj li diris al ili: Ĉu
vi konas Labanon, filon de NaĤor? Kaj ili diris: Ni konas. [6] Kaj li diris al ili:
Ĉu li bone fartas? Kaj ili diris: Li fartas bone, kaj jen lia filino RaĤel venas
kun la ŝafoj. [7] Kaj li diris: De la tago restas ja ankoraŭ multe, ankoraŭ ne
estas la tempo, por kolekti la gregojn; trinkigu la ŝafojn kaj iru, paŝtu. [8] Kaj
ili diris: Ni ne povas, ĝis kolektiĝos ĉiuj gregoj kaj oni derulos la ŝtonon
de sur la aperturo de la puto kaj ni trinkigos la ŝafojn. [9] Dum li ankoraŭ
parolis kun ili, venis RaĤel kun la ŝafoj de sia patro, ĉar ŝi paŝtis ilin. [10] Kaj
kiam Jakob ekvidis RaĤelon, la filinon de Laban, frato de lia patrino, kaj
la ŝafojn de Laban, frato de lia patrino, tiam Jakob alproksimiĝis, derulis
la ŝtonon de sur la aperturo de la puto, kaj trinkigis la ŝafojn de Laban,
la frato de lia patrino. [11] Kaj Jakob kisis RaĤelon kaj laŭte ekploris. [12] Kaj
Jakob diris al RaĤel, ke li estas parenco de ŝia patro kaj filo de Rebeka. Kaj
ŝi kuris kaj diris al sia patro. [13] Kaj kiam Laban aŭdis la sciigon pri Jakob,
filo de lia fratino, li kuris al li renkonte kaj ĉirkaŭprenis lin kaj kisis lin kaj
venigis lin en sian domon. Kaj tiu rakontis al Laban ĉion. [14] Kaj Laban diris
al li: Vi estas ja mia osto kaj mia karno! Kaj li loĝis ĉe li tutan monaton.
[15] Kaj Laban diris al Jakob: Ĉu pro tio, ke vi estas mia parenco, vi devas
servi min senpage? diru al mi, kion mi devas pagi al vi? [16] Sed Laban havis
du filinojn; la nomo de la pli maljuna estis Lea, kaj la nomo de la pli juna
estis RaĤel. [17] La okuloj de Lea estis malsanaj, sed RaĤel estis belforma kaj
belvizaĝa. [18] Kaj Jakob ekamis RaĤelon, kaj diris: Mi servos vin sep jarojn

pro Raĥel, via pli juna filino. 19 Tiam Laban diris: Pli bone estas, ke mi
donu ŝin al vi, ol ke mi donu ŝin al alia viro; loĝu ĉe mi. 20 Kaj Jakob servis
pro Raĥel sep jarojn, kaj ili estis en liaj okuloj kiel kelke da tagoj, ĉar li
amis ŝin. 21 Kaj Jakob diris al Laban: Donu mian edzinon, ĉar finiĝis mia
tempo, kaj mi envenos al ŝi. 22 Kaj Laban kunvenigis ĉiujn homojn de tiu
loko kaj faris festenon. 23 Sed vespere li prenis sian filinon Lea kaj enirigis
ŝin al li; kaj tiu envenis al ŝi. 24 Kaj Laban donis sian sklavinon Zilpa al
Lea kiel sklavinon. 25 Sed matene montriĝis, ke tio estas Lea. Tiam li diris
al Laban: Kion do vi faris al mi! ĉu ne pro Raĥel mi servis vin? kial do vi
min trompis? 26 Tiam Laban diris: En nia loko ne estas moro, ke oni donu
la pli junan antaŭ ol la pli maljunan. 27 Pasigu semajnon kun ĉi tiu, tiam
mi donos al vi ankaŭ tiun, pro servo, kiun vi servos ĉe mi ankoraŭ aliajn
sep jarojn. 28 Kaj Jakob faris tiel kaj pasigis semajnon kun ĉi tiu. Kaj Laban
donis al li sian filinon Raĥel kiel edzinon. 29 Kaj Laban donis al sia filino
Raĥel sian sklavinon Bilha kiel sklavinon. 30 Kaj Jakob envenis ankaŭ al
Raĥel, kaj li amis Raĥelon pli ol Lean, kaj li servis ĉe li ankoraŭ aliajn sep
jarojn.

31 Kiam la Eternulo vidis, ke Lea estas malamata, Li malŝlosis ŝian
uteron; sed Raĥel estis senfrukta. 32 Kaj Lea gravedâĝis kaj naskis filon, kaj
ŝi donis al li la nomon Ruben, ĉar ŝi diris: La Eternulo vidis mian mizeron,
kaj nun mia edzo min amos. 33 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon.
Kaj ŝi diris: La Eternulo aŭdis, ke mi estas malamata, tial Li donis al mi
ankaŭ ĉi tiun; kaj ŝi donis al li la nomon Simeon. 34 Kaj ŝi denove gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: La nunan fojon mia edzo aliĝos al mi, ĉar mi
naskis al li tri filojn; tial al li estis donita la nomo Levi. 35 Kaj ŝi denove
gravediĝis kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: Nun mi dankos la Eternulon; tial
ŝi donis al li la nomon Jehuda. Kaj ŝi ĉesis naski.

30

1 Kiam Raĥel vidis, ke ŝi ne naskas al Jakob, ŝi enviis sian fratinon, kaj
ŝi diris al Jakob: Donu al mi infanojn, ĉar alie mi mortos. 2 Kaj Jakob forte
ekkoleris Raĥelon, kaj li diris: Ĉu mi anstataŭas Dion, kiu rifuzis al vi
frukton de ventro? 3 Kaj ŝi diris: Jen estas mia sklavino Bilha; envenu al
ŝi, ke ŝi nasku sur miaj genuoj kaj ke mi ankaŭ ricevu filojn per ŝi. 4 Kaj ŝi
donis al li sian sklavinon Bilha kiel edzinon, kaj Jakob envenis al ŝi. 5 Kaj
Bilha gravediĝis kaj naskis al Jakob filon. 6 Kaj Raĥel diris: Dio min juĝis
kaj aŭdis mian voĉon kaj donis al mi filon; tial ŝi donis al li la nomon Dan.
7 Kaj Bilha, la sklavino de Raĥel, denove gravediĝis kaj naskis duan filon
al Jakob. 8 Tiam Raĥel diris: Per Dia lukto mi luktis kun mia fratino, kaj
mi venkis; kaj ŝi donis al li la nomon Naftali. 9 Kiam Lea vidis, ke ŝi ĉesis
naski, ŝi prenis sian sklavinon Zilpa kaj donis ŝin al Jakob kiel edzinon.
10 Kaj Zilpa, la sklavino de Lea, naskis al Jakob filon. 11 Kaj Lea diris: Venis
feliĉo! kaj ŝi donis al li la nomon Gad. 12 Kaj Zilpa, la sklavino de Lea,
naskis duan filon al Jakob. 13 Kaj Lea diris: Por mia bono; ĉar la virinoj
diros, ke estas al mi bone. Kaj ŝi donis al li la nomon Aŝer. 14 Ruben iris
en la tempo de rikoltado de tritiko kaj trovis mandragorojn sur la kampo,
kaj li alportis ilin al sia patrino Lea. Kaj Raĥel diris al Lea: Donu al mi el
la mandragoroj de via filo. 15 Sed tiu diris al ŝi: Ĉu ne sufiĉas al vi, ke vi
prenis mian edzon, kaj vi volas preni ankaŭ la mandragorojn de mia filo?

Tiam Raĥel diris: Nu, li kuŝu kun vi ĉi tiun nokton por la mandragoroj de
via filo. 16 Kiam Jakob venis de la kampo vespere, Lea eliris al li renkonte,
kaj diris: Al mi venu, ĉar mi aĉetis vin per la mandragoroj de mia filo.
Kaj li kuŝis kun ŝi en tiu nokto. 17 Kaj Dio aŭdis Lean, kaj ŝi gravediĝis kaj
naskis al Jakob kvinan filon. 18 Kaj Lea diris: Dio donis al mi rekompencon
por tio, ke mi donis mian sklavinon al mia edzo; kaj ŝi donis al li la nomon
Isaĥar. 19 Kaj Lea denove gravediĝis kaj naskis sesan filon al Jakob. 20 Kaj
Lea diris: Havigis al mi Dio bonan havon; nun mia edzo loĝos ĉe mi, ĉar
mi naskis al li ses filojn. Kaj ŝi donis al li la nomon Zebulun. 21 Kaj poste
ŝi naskis filinon, kaj ŝi donis al ŝi la nomon Dina. 22 Kaj Dio rememoris
Raĥelon, kaj Dio elaŭdis ŝin kaj malŝlosis ŝian uteron. 23 Kaj ŝi gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris: Dio forprenis mian malhonoron. 24 Kaj ŝi
donis al li la nomon Jozef, dirante: La Eternulo aldonos al mi alian filon.

25 Kiam Raĥel naskis Jozefon, Jakob diris al Laban: Forliberigu min, kaj
mi iros al mia loko kaj al mia lando. 26 Donu miajn edzinojn kaj miajn
infanojn, pro kiuj mi servis vin, kaj mi iros; ĉar vi konas la servon, per kiu
mi vin servis. 27 Kaj Laban diris al li: Ho, se mi povus akiri vian favoron!
mi spertis, ke la Eternulo benis min pro vi. 28 Kaj li diris: Difinu, kian
rekompencon mi ŝuldas al vi, kaj mi donos. 29 Kaj tiu diris al li: Vi scias,
kiel mi servis vin kaj kia fariĝis via brutaro ĉe mi; 30 ĉar malmulte vi havis
antaŭ mi, sed nun ĝi multe vastiĝis; kaj la Eternulo benis vin post mia
veno; kaj nun kiam mi laboros ankaŭ por mia domo? 31 Kaj Laban diris:
Kion mi donu al vi? Kaj Jakob diris: Donu al mi nenion; sed se vi faros al mi
jenon, tiam mi denove paŝtos kaj gardos viajn ŝafojn: 32 mi pasos hodiaŭ
tra via tuta ŝafaro; apartigu el ĝi ĉiun ŝafon mikskoloran kaj makulitan kaj
ĉiun bruton nigran inter la ŝafoj, kaj makulitan kaj mikskoloran inter la
kaproj; kaj ili estu mia rekompenco. 33 Kaj respondos por mi mia justeco
en la morgaŭa tago, kiam vi venos vidi mian rekompencon; ĉiu el la kaproj,
kiu ne estos mikskolora aŭ makulita, kaj ĉiu el la ŝafoj, kiu ne estos nigra,
estu rigardata kiel ŝtelita de mi. 34 Kaj Laban diris: Ĝi estu, kiel vi diris.
35 Kaj li apartigis en tiu tago la virkaprojn striitajn kaj makulitajn kaj
ĉiujn kaprinojn mikskolorajn kaj makulitajn, ĉiujn, kiuj havis sur si iom da
blankaĵo, kaj ĉiujn nigrajn ŝafojn; kaj li transdonis ilin en la manojn de siaj
filoj. 36 Kaj li faris interspacon de tritaga irado inter si kaj Jakob. Kaj Jakob
paŝtis la restintajn ŝafojn de Laban. 37 Kaj Jakob prenis al si bastonojn el
verdaj poploj, migdalarboj, kaj platanarboj, kaj senŝeligis sur ili blankajn
striojn tiamaniere, ke la blankaĵo sur la bastonoj elmontriĝis. 38 Kaj li
metis la skrapitajn bastonojn antaŭ la ŝafoj en la akvotrinkigajn kanalojn,
al kiuj la ŝafoj venadis por trinki, kaj ili gravediĝadis, kiam ili venadis
trinki. 39 Kaj la ŝafoj gravediĝis super la bastonoj, kaj ili naskis ŝafidojn
striitajn, mikskolorajn, kaj makulitajn. 40 Kaj la ŝafidojn Jakob apartigis,
kaj li turnis la vizaĝojn de la brutoj kontraŭ la striitajn kaj kontraŭ la
nigrajn brutojn de Laban; sed siajn brutarojn li apartigis kaj ne almiksis
ilin al la brutoj de Laban. 41 Ĉiufoje, kiam pasiiĝis brutoj fortaj, Jakob
metis la bastonojn en la kanalojn antaŭ la okuloj de la brutoj, por ke ili
pasiiĝu antaŭ la bastonoj; 42 sed kiam la brutoj estis malfortaj, li ne metis.
Tiamaniere la malfortaj fariĝis apartenaĵo de Laban, kaj la fortaj fariĝis
apartenaĵo de Jakob. 43 Kaj tiu homo fariĝis eksterordinare riĉa, kaj li havis
multe da brutoj kaj sklavinojn kaj sklavojn kaj kamelojn kaj azenojn.

31

1 Li aŭdis, ke la filoj de Laban parolis jene: Jakob forprenis la tutan
havon de nia patro, kaj el la havo de nia patro li akiris la tutan riĉecon.
2 Kaj Jakob vidis laŭ la vizaĝo de Laban, ke li ne estas rilate al li tia, kia li
estis hieraŭ kaj antaŭhieraŭ. 3 Kaj la Eternulo diris al Jakob: Reiru en la
landon de viaj patroj kaj en vian naskiĝlandon, kaj Mi estos kun vi. 4 Tiam
Jakob sendis kaj vokis Raĥelon kaj Lean sur la kampon al sia brutaro; 5 kaj
li diris al ili: Mi vidas laŭ la vizaĝo de via patro, ke li ne estas rilate al
mi tia, kia li estis hieraŭ kaj antaŭhieraŭ; sed la Dio de mia patro estis
kun mi. 6 Vi scias, ke per ĉiuj miaj fortoj mi servis vian patron. 7 Sed via
patro trompis min kaj dekfoje ŝanĝis mian laborpagon; tamen Dio ne lasis
lin fari al mi malbonon. 8 Kiam li diris: Mikskoloraj estu via rekompenco
— ĉiuj brutoj naskis idojn mikskolorajn; kaj kiam li diris: Striitaj estu via
rekompenco — ĉiuj brutoj naskis striitajn. 9 Tiamaniere Dio forprenis la
brutojn de via patro kaj donis al mi. 10 En la tempo, kiam la brutoj pasiiĝis,
mi levis miajn okulojn kaj vidis en sonĝo, ke la virbestoj, kiuj leviĝis sur
la brutojn, estas striitaj, mikskoloraj, kaj makulitaj. 11 Kaj anĝelo de Dio
diris al mi en la sonĝo: Jakob! kaj mi diris: Jen mi estas. 12 Kaj li diris:
Levu viajn okulojn kaj vidu: ĉiuj virbestoj, kiuj leviĝis sur la brutojn, estas
striitaj, mikskoloraj, kaj makulitaj, ĉar Mi vidis ĉion, kion Laban faras al
vi. 13 Mi estas la Dio el Bet-El, kie vi verŝis oleon sur la monumenton kaj
kie vi faris sanktan promeson al Mi. Nun leviĝu, eliru el ĉi tiu lando kaj
reiru en la landon de via naskiĝo. 14 Kaj Raĥel kaj Lea respondis kaj diris
al li: Ĉu ni havas ankoraŭ parton kaj heredon en la domo de nia patro?
15 Li rigardas ja nin kiel fremdulinojn; ĉar li vendis nin kaj eĉ formanĝis
nian monon. 16 Ĉar la tuta riĉo, kiun Dio forprenis de nia patro, apartenas
al ni kaj al niaj infanoj. Kaj nun ĉion, kion Dio al vi diris, faru. 17 Jakob
leviĝis, kaj metis siajn infanojn kaj siajn edzinojn sur la kamelojn. 18 Kaj li
forkondukis sian tutan brutaron kaj sian tutan havon, kiun li akiris, sian
propraĵon, kiun li akiris en Mezopotamio, por iri al sia patro Isaak en la
landon Kanaanan. 19 Laban estis foririnta, por tondi siajn ŝafojn; tiam
Raĥel ŝtelis la domajn diojn de sia patro. 20 Jakob trompis la atenton de
Laban la Siriano, ne dirante al li, ke li forkuras. 21 Kaj li rapide foriris kune
kun ĉio, kion li havis. Kaj li transpasis la Riveron kaj direktiĝis al la monto
Gilead.

22 Oni diris al Laban en la tria tago, ke Jakob forkuris. 23 Tiam li prenis
kun si siajn fratojn, kaj kuris post li distancon de sep tagoj kaj kuratingis
lin sur la monto Gilead. 24 Tiam Dio aperis al Laban la Siriano nokte en
la sonĝo, kaj diris al li: Gardu vin, ke vi ne parolu kun Jakob bone nek
malbone. 25 Laban kuratingis Jakobon. Jakob starigis sian tendon sur la
monto, kaj Laban aranĝis siajn fratojn ankaŭ sur la monto Gilead. 26 Kaj
Laban diris al Jakob: Kion vi faris? vi trompis min kaj forkondukis miajn
filinojn kvazaŭ militkaptitojn! 27 Kial vi forkuris sekrete kaj kaŝe de mi, kaj
ne diris al mi? Mi foririgus vin en gajeco kaj kun kantoj, kun tamburino
kaj harpo. 28 Vi eĉ ne lasis min kisi miajn infanojn kaj filinojn! malsaĝe vi
agis. 29 Mi havas forton en mia mano, por fari al vi malbonon; sed la Dio de
via patro hieraŭ diris al mi jene: Gardu vin, ke vi ne parolu kun Jakob bone
aŭ malbone. 30 Kaj se vi nun foriris, ĉar vi forte deziris esti en la domo de
via patro, kial do vi ŝtelis miajn diojn? 31 Tiam Jakob respondis kaj diris al
Laban: Mi timis; mi pensis, ke eble vi forrabos de mi viajn filinojn. 32 Sed

tiu, ĉe kiu vi trovos viajn diojn, mortu. En la ĉeesto de niaj parencoj serĉu
ĉe mi tion, kio estas via, kaj prenu al vi. Jakob ne sciis, ke Raĥel ilin ŝtelis.
33 Tiam Laban eniris en la tendon de Jakob kaj en la tendon de Lea kaj en la
tendon de la du sklavinoj, kaj li ne trovis. Kaj li eliris el la tendo de Lea kaj
eniris en la tendon de Raĥel. 34 Sed Raĥel prenis la domajn diojn kaj metis
ilin sub la selon de la kamelo kaj sidiĝis sur ili. Kaj Laban palpe esploris la
tutan tendon kaj ne trovis. 35 Kaj ŝi diris al sia patro: Mia sinjoro ne koleru,
ke mi ne povas stariĝi antaŭ vi, ĉar mi havas la virinan ordinaraĵon. Kaj li
serĉis kaj ne trovis la domajn diojn. 36 Kaj Jakob ekkoleris kaj disputis kun
Laban. Kaj Jakob diris al Laban: Kia estas mia kulpo, kia estas mia peko, ke
vi persekutas min? 37 Vi trapalpis ĉiujn miajn apartenaĵojn; kion vi trovis
el la apartenaĵoj de via domo? elmetu ĉi tie antaŭ miaj parencoj kaj viaj,
kaj ili juĝu inter ni ambaŭ. 38 Jam dudek jarojn mi estas ĉe vi; viaj ŝafoj kaj
kaproj ne estis seninfanaj; la virŝafojn el via brutaro mi ne manĝis; 39 kion
sovaĝaj bestoj disŝiris, tion mi ne alportis al vi: ĝi estis mia malprofito; de
mi vi postulis ĉion, kio estis ŝtelita en tago aŭ ŝtelita en nokto; 40 dum la
tago min konsumis la varmego, kaj dum la nokto la malvarmo; kaj dormo
kuris for de miaj okuloj. 41 Tiaj estis la dudek jaroj, dum kiuj mi servis
vin en via domo, dek kvar jarojn pro viaj du filinoj kaj ses jarojn pro viaj
brutoj; kaj vi ŝanĝis mian laborpagon dekfoje. 42 Se ne estus kun mi la
Dio de mia patro, la Dio de Abraham kaj Timo de Isaak, vi nun foririgus
min kun nenio. Mian mizeron kaj la laboron de miaj manoj vidis Dio kaj
ĝustigis vin hieraŭ. 43 Tiam Laban respondis kaj diris al Jakob: La filinoj
estas miaj filinoj, kaj la infanoj estas miaj infanoj, kaj la brutoj estas miaj
brutoj, kaj ĉio, kion vi vidas, estas mia; sed kion mi povas fari hodiaŭ al
miaj filinoj, kaj al iliaj infanoj, kiujn ili naskis? 44 Nun ni faru interligon,
mi kaj vi, kaj ĝi estu atesto inter mi kaj vi. 45 Tiam Jakob prenis ŝtonon kaj
starigis ĝin kiel memorsignon. 46 Kaj Jakob diris al siaj parencoj: Kolektu
ŝtonojn. Kaj ili prenis ŝtonojn kaj faris monteton; kaj ili manĝis tie sur
la monteto. 47 Kaj Laban donis al ĝi la nomon Jegar-Sahaduta, sed Jakob
donis al ĝi la nomon Galeed. 48 Laban diris: Ĉi tiu monteto estu nun atesto
inter mi kaj vi; tial ĝi ricevis la nomon Galeed; 49 ankaŭ la nomon Micpa;
ĉar li diris: Dio observu inter mi kaj vi, kiam ni malaperos unu de la alia.
50 Se vi agos malbone kontraŭ miaj filinoj kaj se vi prenos aliajn edzinojn
krom miaj filinoj, tiam, se neniu estos ĉe ni, vidu, ke Dio estas atestanto
inter mi kaj vi. 51 Kaj Laban diris al Jakob: Jen estas ĉi tiu monteto, kaj
jen estas la memorsigno, kiun mi starigis inter mi kaj vi; 52 atesto estu ĉi
tiu monteto, kaj atesto estu la memorsigno, ke mi ne transiros al vi trans
ĉi tiun monteton kaj vi ne transiros al mi trans ĉi tiun monteton kaj trans
la memorsignon por malbono. 53 La Dio de Abraham kaj la Dio de Naĥor
juĝu inter ni, la Dio de ilia patro. Kaj Jakob ĵuris al li per la Timo de sia
patro Isaak. 54 Kaj Jakob oferbuĉis oferon sur la monto, kaj li invitis siajn
parencojn manĝi panon; kaj ili manĝis panon kaj tradormis la nokton sur
la monto. 55 Laban leviĝis frue matene kaj kisis siajn infanojn kaj siajn
filinojn kaj benis ilin, kaj foriris; kaj Laban reiris al sia loko.

32

1 Kaj Jakob iris sian vojon. Kaj renkontiĝis kun li anĝeloj de Dio. 2 Kaj
Jakob diris, kiam li ilin vidis: Tio estas militistaro de Dio; kaj li donis al tiu
loko la nomon Maĥanaim.

3 Jakob sendis antaŭ si senditojn al sia frato Esav, en la landon Seir, en
la regionon de Edom. 4 Kaj li ordonis al ili jene: Tiele diru al mia sinjoro
Esav: Jen kion diris via sklavo Jakob: Mi loĝis ĉe Laban kaj restis tie ĝis
nun. 5 Mi havas bovojn kaj azenojn, ŝafojn kaj sklavojn kaj sklavinojn;
kaj mi sendas, por sciigi mian sinjoron, por ke mi akiru vian favoron.
6 Kaj la senditoj revenis al Jakob, kaj diris: Ni venis al via frato Esav; li
iras renkonte al vi, kaj kvarcent homoj iras kune kun li. 7 Tiam Jakob
tre ektimis kaj afliktiĝis. Kaj li dividis la homojn, kiuj estis kun li, kaj la
ŝafojn kaj la bovojn kaj la kamelojn, en du taĉmentojn; 8 kaj li diris: Se
Esav venos al unu taĉmento kaj venkobatos ĝin, tiam la restinta taĉmento
sin savos. 9 Kaj Jakob diris: Dio de mia patro Abraham kaj Dio de mia
patro Isaak, Eternulo, kiu diris al mi: Reiru en vian landon kaj en vian
naskiĝlokon, kaj Mi faros al vi bonon; 10 mi estas tro malgranda por ĉiuj
favorkoraĵoj kaj por la tuta bonaĵo, kiun Vi faris al Via sklavo; ĉar kun mia
bastono mi transiris ĉi tiun Jordanon, kaj nun mi havas du taĉmentojn.
11 Savu min de la mano de mia frato, de la mano de Esav; ĉar mi timas
lin, ke li eble venos kaj mortigos ĉe mi patrinon kun la infanoj. 12 Vi
diris ja: Mi faros al vi bonon, kaj Mi faros vian idaron tia, kia estas la
apudmara sablo, kiun oni ne povas kalkuli pro multegeco. 13 Kaj li pasigis
tie la nokton. Kaj li prenis el tio, kion li havis sub la mano, donacon por sia
frato Esav: 14 ducent kaprinojn kaj dudek virkaprojn, ducent ŝafinojn kaj
dudek virŝafojn, 15 tridek mamnutrantajn kamelojn kun iliaj idoj, kvardek
bovinojn kaj dek virbovojn, dudek azeninojn kaj dek azenidojn. 16 Kaj li
transdonis en la manojn de siaj sklavoj ĉiun gregon aparte, kaj li diris al
siaj sklavoj: Iru antaŭ mi kaj lasu liberan interspacon inter unu grego kaj
alia. 17 Kaj al la unua li ordonis jene: Se vin renkontos mia frato Esav, kaj
demandos vin: Kies vi estas? kaj kien vi iras? kaj al kiu apartenas tio, kio
estas antaŭ vi? 18 tiam diru: Al via sklavo Jakob; ĝi estas donaco, sendata al
mia sinjoro Esav, kaj jen li ankaŭ mem estas post ni. 19 Kaj li ordonis ankaŭ
al la dua, ankaŭ al la tria, ankaŭ al ĉiuj, kiuj iris post la gregoj, dirante:
Tiamaniere parolu al Esav, kiam vi lin renkontos. 20 Kaj diru: Jen ankaŭ
via sklavo Jakob iras post ni. Ĉar li pensis: Mi pardonemigos lin per la
donaco, kiu iras antaŭ mi, kaj poste mi vidos lian vizaĝon; eble li akceptos
min favore. 21 Kaj la donaco pasis antaŭ li; sed li pasigis tiun nokton en la
tendaro.

22 Kaj li leviĝis en tiu nokto, kaj prenis siajn du edzinojn kaj siajn du
sklavinojn kaj siajn dek unu infanojn, kaj transpasis la vadejon de Jabok.
23 Kaj li prenis ilin kaj transirigis ilin trans la riveron, kaj transigis tion,
kion li havis. 24 Kaj Jakob restis sola. Kaj iu luktis kun li ĝis la apero de
la matenruĝo. 25 Vidinte, ke li ne povas lin venki, tiu tuŝis la artikon de
lia femuro; kaj la femuro de Jakob elartikiĝis, dum li luktis kun tiu. 26 Kaj
tiu diris: Forliberigu min, ĉar leviĝis la matenruĝo. Sed li diris: Mi ne
forliberigos vin, antaŭ ol vi min benos. 27 Kaj tiu diris al li: Kia estas via
nomo? Kaj li respondis: Jakob. 28 Tiam tiu diris: Ne Jakob estu de nun
via nomo, sed Izrael; ĉar vi luktis kun Dio kaj kun homoj, kaj vi venkis.
29 Kaj Jakob demandis, dirante: Diru vian nomon. Sed tiu diris: Por kio vi
demandas mian nomon? Kaj li benis lin tie. 30 Kaj Jakob donis al tiu loko la
nomon Penuel, dirante: Ĉar mi vidis Dion vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj mia
animo saviĝis. 31 La suno leviĝis antaŭ li, kiam li trapasis Penuelon; kaj
li lamis per sia femuro. 32 Tial la Izraelidoj ne manĝas ĝis la nuna tempo
la tendenon, kiu estas sur la artiko de la femuro, ĉar tiu tuŝis la femuran

artikon de Jakob ĉe la tendeno.

33

1 Jakob levis siajn okulojn, kaj vidis, ke jen venas Esav kaj kun li kvarcent
homoj. Tiam li dividis la infanojn de Lea kaj de Raĥel kaj de la du sklavinoj.
2 Kaj li starigis la sklavinojn kaj iliajn infanojn antaŭe, Lean kun ŝiaj
infanoj poste, kaj Raĥelon kun Jozef en la fino. 3 Kaj li mem pasis preter
ilin, kaj kliniĝis ĝis la tero sep fojojn, antaŭ ol li atingis sian fraton. 4 Sed
Esav kuris al li renkonte kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj ĵetis sin sur lian kolon kaj
kisis lin; kaj ili ploris. 5 Esav levis siajn okulojn kaj ekvidis la virinojn kaj
la infanojn, kaj diris: Kiuj estas ĉe vi ĉi tiuj? Jakob respondis: La infanoj,
kiujn Dio favore donis al via sklavo. 6 Tiam alproksimiĝis la sklavinoj, ili
kaj iliaj infanoj, kaj profunde kliniĝis. 7 Poste alproksimiĝis ankaŭ Lea
kaj ŝiaj infanoj kaj kliniĝis; fine alproksimiĝis Jozef kaj Raĥel kaj kliniĝis.
8 Tiam Esav diris: Kio estas tiu tuta taĉmento, kiun mi renkontis? Kaj Jakob
respondis: Por akiri la favoron de mia sinjoro. 9 Sed Esav diris: Mi havas
multe, mia frato; kio apartenas al vi, tio restu ĉe vi. 10 Kaj Jakob diris: Ho
ne! se mi akiris vian favoron, prenu mian donacon el mia mano; ĉar mi
vidis vian vizaĝon, kvazaŭ mi vidus la vizaĝon de Dio, kaj vi montriĝis
favora al mi. 11 Prenu mian benon, kiu estas alportita al vi; ĉar Dio favore
donis al mi kaj mi havas ĉion. Kaj li insistis, kaj tiu prenis. 12 Kaj Esav
diris: Ni leviĝu kaj iru, kaj mi iros apud vi. 13 Sed Jakob diris al li: Mia
sinjoro scias, ke la infanoj estas malfortaj, kaj la ŝafoj kaj bovoj ĉe mi estas
tro junaj; se oni pelos ilin dum unu tago, la brutaro mortos. 14 Mia sinjoro
iru antaŭ sia sklavo, kaj mi kondukos malrapide, kiel iros la brutoj, kiuj
estas antaŭ mi, kaj kiel iros la infanoj, ĝis mi venos al mia sinjoro en Seir.
15 Tiam Esav diris: Mi restigos ĉe vi iujn el la homoj, kiuj estas kun mi.
Sed Jakob diris: Por kio? lasu min nur posedi la favoron de mia sinjoro.
16 Kaj en tiu tago Esav returne foriris sian vojon al Seir. 17 Kaj Jakob ekiris
al Sukot kaj konstruis al si domon, kaj por siaj brutoj li faris kabanojn; tial
la loko ricevis la nomon Sukot.

18 Veninte el Mezopotamio, Jakob alvenis bonstate en la urbo de Ŝeĥem,
kiu estas en la lando Kanaana; kaj li starigis sian tendaron antaŭ la urbo.
19 Kaj la kampoparton, sur kiu li starigis sian tendon, li aĉetis el la manoj
de la filoj de Ĥamor, la patro de Ŝeĥem, por cent kesitoj. 20 Kaj li starigis
tie altaron, kaj li nomis ĝin El, la Dio de Izrael.

34

1 Dina, la filino de Lea, kiun ŝi naskis al Jakob, eliris, por vidi la filinojn de
la lando. 2 Kaj vidis ŝin Ŝeĥem, filo de Ĥamor la Ĥivido, princo de la lando,
kaj li prenis ŝin kaj kuŝis kun ŝi kaj faris al ŝi perfortaĵon. 3 Kaj algluiĝis
lia animo al Dina, la filino de Jakob, kaj li ekamis la junulinon kaj parolis
al la koro de la junulino. 4 Kaj Ŝeĥem diris al sia patro Ĥamor jene: Prenu
por mi ĉi tiun knabinon kiel edzinon. 5 Jakob aŭdis, ke li senhonorigis
lian filinon Dina; sed liaj filoj estis kun liaj brutoj sur la kampo, tial Jakob
silentis ĝis ilia veno. 6 Kaj Ĥamor, la patro de Ŝeĥem, eliris al Jakob, por
paroli kun li. 7 Sed la filoj de Jakob venis de la kampo. Kiam ili aŭdis,
la viroj ĉagreniĝis kaj forte koleriĝis, ke li faris malnoblaĵon en Izrael,
kuŝinte kun la filino de Jakob, kio ne devis esti farata. 8 Ĥamor ekparolis
al ili, dirante: Ŝeĥem, mia filo, deziregas per sia animo vian filinon; donu

ŝin al li kiel edzinon. 9 Kaj boparenciĝu kun ni: viajn filinojn donu al ni,
kaj niajn filinojn prenu al vi. 10 Kaj loĝu kun ni, kaj la lando estos antaŭ
vi; loĝu kaj faru negocojn kaj akiru posedaĵojn en ĝi. 11 Kaj Ŝeĥem diris
al ŝia patro kaj al ŝiaj fratoj: Estu favoraj al mi; kaj kion vi diros al mi,
mi donos. 12 Postulu de mi tre grandan doton kaj donacojn, kaj mi donos,
kion vi diros al mi; nur donu al mi la junulinon kiel edzinon. 13 Kaj la filoj
de Jakob respondis al Ŝeĥem kaj al lia patro Ĥamor ruze, kaj parolis tiel
pro tio, ke li senhonorigis ilian fratinon Dina; 14 kaj ili diris al ili: Ni ne
povas fari tion kaj doni nian fratinon al viro, kiu ne estas cirkumcidita;
ĉar tio estus por ni hontindaĵo. 15 Nur tiam ni donos al vi nian konsenton,
se vi estos kiel ni kaj cirkumcidos ĉe vi ĉiun virseksulon. 16 Tiam ni donos
niajn filinojn al vi kaj viajn filinojn ni prenos al ni, kaj ni loĝos kun vi,
kaj ni estos unu popolo. 17 Sed se vi ne konsentos lasi cirkumcidi vin, tiam
ni prenos nian filinon kaj foriros. 18 Ilia parolo plaĉis al Ĥamor, kaj al
Ŝeĥem, la filo de Ĥamor. 19 Kaj la junulo ne prokrastis fari la aferon, ĉar
li deziris la filinon de Jakob; kaj li estis la plej honorata inter ĉiuj domanoj
de sia patro. 20 Kaj Ĥamor kaj lia filo Ŝeĥem venis al la pordego de sia
urbo, kaj ekparolis al la loĝantoj de sia urbo, dirante: 21 Tiuj homoj estas
pacaj kun ni; tial ili loĝu en la lando kaj faru en ĝi negocojn; la lando estas
ja grandspaca por ili. Iliajn filinojn ni prenu al ni kiel edzinojn, kaj niajn
filinojn ni donu al ili. 22 Sed nur en tia okazo tiuj homoj konsentas loĝi kun
ni kaj esti unu popolo, se ni cirkumcidos ĉe ni ĉiun virseksulon, kiel ili
estas cirkumciditaj. 23 Ilia akiritaĵo kaj havaĵo kaj ĉiuj iliaj brutoj fariĝos
ja niaj, se ni nur donos al ili nian konsenton kaj ili loĝos kun ni. 24 Kaj obeis
al Ĥamor kaj al lia filo Ŝeĥem ĉiuj elirantaj el la pordego de lia urbo; kaj
cirkumcidiĝis ĉiuj virseksuloj, ĉiuj elirantaj el la pordego de lia urbo. 25 En
la tria tago, kiam ili estis malsanaj, du filoj de Jakob, Simeon kaj Levi, fratoj
de Dina, prenis ĉiu sian glavon kaj venis sentime en la urbon kaj mortigis
ĉiujn virseksulojn. 26 Kaj Ĥamoron kaj lian filon Ŝeĥem ili mortigis per
glavo, kaj prenis Dinan el la domo de Ŝeĥem kaj eliris. 27 La filoj de Jakob
venis al la mortigitoj, kaj prirabis la urbon pro tio, ke ili senhonorigis ilian
fratinon. 28 Iliajn ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj iliajn azenojn, kaj ĉion, kio
estis en la urbo, kaj tion, kio estis sur la kampo, ili prenis. 29 Kaj ilian
tutan riĉon kaj ĉiujn iliajn infanojn kaj iliajn edzinojn ili malliberigis, kaj
rabis ĉion, kio estis en la domoj. 30 Tiam Jakob diris al Simeon kaj al
Levi: Vi afliktis min kaj faris min malaminda por la loĝantoj de la lando,
por la Kanaanidoj kaj Perizidoj. Mi havas ja malmulte da homoj; kiam ili
kolektiĝos kontraŭ mi kaj venkobatos min, tiam estos ekstermita mi kaj
mia domo. 31 Sed ili diris: Ĉu estas permesite agi kun nia fratino kiel kun
publikulino?

35

1 Kaj Dio diris al Jakob: Leviĝu, iru al Bet-El kaj loĝu tie; kaj faru tie
altaron al Dio, kiu aperis al vi, kiam vi kuris de via frato Esav. 2 Tiam Jakob
diris al sia domanaro, kaj al ĉiuj, kiuj estis kun li: Forigu la fremdajn diojn,
kiuj estas inter vi, kaj puriĝu kaj ŝanĝu viajn vestojn. 3 Kaj ni leviĝu, kaj
ni iru al Bet-El; kaj mi faros tie altaron al Dio, kiu atentis min en la tago de
mia mizero, kaj estis kun mi sur la vojo, kiun mi iris. 4 Kaj ili donis al Jakob
ĉiujn fremdajn diojn, kiuj estis en iliaj manoj, kaj la ringojn, kiuj estis en

iliaj oreloj; kaj Jakob enfosis ilin sub la kverko, kiu estis apud Ŝeĥem. 5 Kaj
ili ekiris. Kaj timo de Dio venis sur la urbojn, kiuj estis ĉirkaŭ ili, kaj ili
ne persekutis la filojn de Jakob. 6 Jakob venis al la urbo Luz, kiu estas en
la lando Kanaana kaj havas ankaŭ la nomon Bet-El, li kaj ĉiuj homoj, kiuj
estis kun li. 7 Kaj li konstruis tie altaron, kaj donis al la loko la nomon
El-Bet-El; ĉar tie aperis al li Dio, kiam li kuris de sia frato. 8 Tiam mortis
Debora, la mamnutrintino de Rebeka, kaj oni ŝin enterigis apud Bet-El, sub
la kverko. Kaj tiu loko ricevis la nomon Alon-Baĥut.

9 Kaj denove Dio aperis al Jakob, kiam li revenis el Mezopotamio, kaj
benis lin. 10 Kaj Dio diris al li: Via nomo estas Jakob; tamen ne plue estu
nomata Jakob, sed Izrael estu via nomo. Kaj Li donis al li la nomon Izrael.
11 Kaj Dio diris al li: Mi estas Dio la Plejpotenca; fruktu kaj multiĝu; popolo
kaj popolaro fariĝos el vi, kaj reĝoj eliros el via lumbo. 12 Kaj la landon,
kiun Mi donis al Abraham kaj al Isaak, Mi donos al vi, kaj al via idaro
post vi Mi donos la landon. 13 Kaj Dio forleviĝis de li sur la loko, kie Li
parolis kun li. 14 Jakob starigis monumenton sur la loko, kie Li parolis kun
li, monumenton ŝtonan; kaj li verŝis sur ĝin verŝoferon kaj verŝis sur ĝin
oleon. 15 Kaj al la loko, kie Dio parolis kun li, Jakob donis la nomon Bet-
El. 16 Kaj ili forlasis Bet-Elon. Kiam restis ankoraŭ negranda interspaco,
por veni al Efrata, Raĥel naskis, kaj ŝia akuŝiĝo estis malfacila. 17 Dum
ŝia akuŝiĝa suferado la akuŝistino diris al ŝi: Ne timu, ĉar ankaŭ ĉi tiu
ĉe vi estas filo. 18 Dum la elirado de ŝia animo, ĉar ŝi estis mortanta, ŝi
donis al li la nomon Ben-Oni; sed lia patro donis al li la nomon Benjamen.
19 Kaj Raĥel mortis, kaj oni enterigis ŝin sur la vojo al Efrata, kiu estas
Bet-Leĥem. 20 Kaj Jakob starigis monumenton super ŝia tombo. Tio estas
la tomba monumento de Raĥel ĝis la nuna tago. 21 Kaj Izrael formigris, kaj
starigis sian tendon transe de la turo Eder. 22 En la tempo, kiam Izrael loĝis
en tiu lando, Ruben iris kaj kuŝis kun Bilha, la kromvirino de lia patro. Kaj
pri tio aŭdis Izrael.

La filoj de Jakob estis dek du: 23 la filoj de Lea: Ruben, la unuenaskito de
Jakob, kaj Simeon kaj Levi kaj Jehuda kaj Isaĥar kaj Zebulun; 24 la filoj de
Raĥel: Jozef kaj Benjamen; 25 kaj la filoj de Bilha, sklavino de Raĥel: Dan
kaj Naftali; 26 kaj la filoj de Zilpa, sklavino de Lea: Gad kaj Aŝer. Tio estas
la filoj de Jakob, kiuj naskiĝis al li en Mezopotamio. 27 Kaj Jakob venis al sia
patro Isaak en Mamre, al Kirjat-Arba (tio estas Ĥebron), kie vivis fremdule
Abraham kaj Isaak. 28 Isaak havis la aĝon de cent okdek jaroj. 29 Kaj Isaak
konsumiĝis kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo, estante maljuna kaj
sata de vivo. Kaj lin enterigis liaj filoj Esav kaj Jakob.

36

1 Jen estas la generaciaro de Esav, kiu ankaŭ estas Edom. 2 Esav prenis
siajn edzinojn el la Kanaanidinoj: Adan, filinon de Elon la Ĥetido, kaj
Oholibaman, filinon de Ana, filino de Cibeon la Ĥivido, 3 kaj Basmaton,
filinon de Iŝmael, fratinon de Nebajot. 4 Kaj Ada naskis al Esav Elifazon,
kaj Basmat naskis Reuelon. 5 Kaj Oholibama naskis Jeuŝon kaj Jalamon
kaj Koraĥon. Tio estas la filoj de Esav, kiuj naskiĝis al li en la lando
Kanaana. 6 Kaj Esav prenis siajn edzinojn kaj siajn filojn kaj siajn filinojn
kaj ĉiujn siajn domanojn kaj sian havon kaj ĉiujn siajn brutojn kaj sian
tutan akiritaĵon, kiun li akiris en la lando Kanaana; kaj foriris en alian

landon, for de sia frato Jakob. 7 Ĉar ilia havo estis tiel granda, ke ili ne
povis loĝi kune; kaj la lando, en kiu ili vivis fremdule, ne povis teni ilin
pro la grandeco de iliaj brutaroj. 8 Kaj Esav ekloĝis sur la monto Seir; Esav
estas ankaŭ Edom. 9 Kaj jen estas la generaciaro de Esav, la patro de la
Edomidoj, sur la monto Seir: 10 jen estas la nomoj de la filoj de Esav: Elifaz,
filo de Ada, edzino de Esav; Reuel, filo de Basmat, edzino de Esav. 11 Kaj la
filoj de Elifaz estis: Teman, Omar, Cefo kaj Gatam kaj Kenaz. 12 Kaj Timna
estis kromvirino de Elifaz, filo de Esav, kaj ŝi naskis al Elifaz Amalekon.
Tio estas la filoj de Ada, edzino de Esav. 13 Kaj jen estas la filoj de Reuel:
Naĥat kaj Zeraĥ, Ŝama kaj Miza. Tio estas la filoj de Basmat, edzino de
Esav. 14 Kaj jen estas la filoj de Oholibama, filino de Ana, filino de Cibeon,
edzino de Esav: ŝi naskis al Esav Jeuŝon kaj Jalamon kaj Koraĥon. 15 Jen
estas la ĉefoj de la filoj de Esav: la filoj de Elifaz, unuenaskito de Esav:
ĉefo Teman, ĉefo Omar, ĉefo Cefo, ĉefo Kenaz, 16 ĉefo Koraĥ, ĉefo Gatam,
ĉefo Amalek. Tio estas la ĉefoj de Elifaz en la lando de Edom. Tio estas
la filoj de Ada. 17 Kaj jen estas la filoj de Reuel, filo de Esav: ĉefo Naĥat,
ĉefo Zeraĥ, ĉefo Ŝama, ĉefo Miza. Tio estas la ĉefoj de Reuel en la lando
de Edom. Tio estas la filoj de Basmat, edzino de Esav. 18 Kaj jen estas la
filoj de Oholibama, edzino de Esav: ĉefo Jeuŝ, ĉefo Jalam, ĉefo Koraĥ. Tio
estas la ĉefoj de Oholibama, filino de Ana, edzino de Esav. 19 Tio estas la
filoj de Esav, kaj tio estas iliaj ĉefoj. Tio estas Edom.

20 Jen estas la filoj de Seir la Ĥorido, kiuj loĝis en la lando: Lotan kaj
Ŝobal kaj Cibeon kaj Ana 21 kaj Diŝon kaj Ecer kaj Diŝan. Tio estas la ĉefoj
de la Ĥoridoj, filoj de Seir, en la lando de Edom. 22 La filoj de Lotan estis:
Ĥori kaj Hemam; kaj la fratino de Lotan estis Timna. 23 Kaj jen estas la
filoj de Ŝobal: Alvan kaj Manaĥat kaj Ebal, Ŝefo kaj Onam. 24 Kaj jen estas
la infanoj de Cibeon: Aja kaj Ana. Tio estas tiu Ana, kiu trovis la varmajn
akvojn en la dezerto, kiam li paŝtis la azenojn de sia patro Cibeon. 25 Kaj
jen estas la infanoj de Ana: Diŝon, kaj Oholibama, filino de Ana. 26 Kaj jen
estas la filoj de Diŝon: Ĥemdan kaj Eŝban kaj Jitran kaj Keran. 27 Jen estas
la filoj de Ecer: Bilhan kaj Zaavan kaj Akan. 28 Jen estas la filoj de Diŝan:
Uc kaj Aran. 29 Jen estas la ĉefoj de la Ĥoridoj: ĉefo Lotan, ĉefo Ŝobal, ĉefo
Cibeon, ĉefo Ana, 30 ĉefo Diŝon, ĉefo Ecer, ĉefo Diŝan. Tio estas la ĉefoj de
la Ĥoridoj, laŭ la ordo de ilia ĉefeco en la lando Seir.

31 Kaj jen estas la reĝoj, kiuj reĝis en la lando de Edom, antaŭ ol aperis
reĝoj ĉe la Izraelidoj: 32 En Edom reĝis Bela, filo de Beor, kaj la nomo de lia
urbo estis Dinhaba. 33 Kiam Bela mortis, ekreĝis anstataŭ li Jobab, filo de
Zeraĥ el Bocra. 34 Kiam mortis Jobab, ekreĝis anstataŭ li Ĥuŝam el la lando
de la Temananoj. 35 Kiam mortis Ĥuŝam, ekreĝis anstataŭ li Hadad, filo de
Bedad, kiu venkobatis la Midjanidojn sur la kampo de Moab; kaj la nomo
de lia urbo estis Avit. 36 Kiam mortis Hadad, ekreĝis anstataŭ li Samla el
Masreka. 37 Kiam mortis Samla, ekreĝis anstataŭ li Ŝaul el Reĥobot ĉe la
Rivero. 38 Kiam mortis Ŝaul, ekreĝis anstataŭ li Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor.
39 Kiam mortis Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor, ekreĝis anstataŭ li Hadar; la
nomo de lia urbo estis Pau, kaj la nomo de lia edzino estis Mehetabel,
filino de Matred, filino de Me-Zahab. 40 Kaj jen estas la nomoj de la ĉefoj
de Esav, laŭ iliaj gentoj, lokoj, kaj nomoj: ĉefo Timna, ĉefo Alva, ĉefo Jetet,
41 ĉefo Oholibama, ĉefo Ela, ĉefo Pinon, 42 ĉefo Kenaz, ĉefo Teman, ĉefo

Mibcar, 43 ĉefo Magdiel, ĉefo Iram. Tio estas la ĉefoj de Edom, kiel ili loĝis
en la lando, posedata de ili. Esav estis la patro de la Edomidoj.

37

1 Jakob loĝis en la lando, en kiu lia patro loĝis fremdule, en la lando
Kanaana. 2 Jen estas la generaciaro de Jakob. Jozef, havante la aĝon de dek
sep jaroj, paŝtis kune kun siaj fratoj la brutaron; li estis knabo kune kun
la filoj de Bilha kaj la filoj de Zilpa, la edzinoj de lia patro; kaj malbonajn
famojn pri ili Jozef raportadis al ilia patro. 3 Kaj Izrael amis Jozefon pli
ol ĉiujn siajn filojn, ĉar li estis por li filo naskita en maljuneco; kaj li faris
al li mikskoloran veston. 4 Ĉar la fratoj vidis, ke lin ilia patro amas pli
ol ĉiujn liajn fratojn, tial ili malamis lin kaj ne povis paroli kun li pace.
5 Jozef havis sonĝon, kaj li rakontis ĝin al siaj fratoj; tiam ili ekmalamis lin
ankoraŭ pli. 6 Li diris al ili: Aŭskultu la sonĝon, kiun mi sonĝis: 7 ni ligis
garbojn meze de la kampo; kaj jen mia garbo stariĝis kaj restis starante, kaj
viaj garboj ĝin ĉirkaŭis kaj profunde kliniĝis antaŭ mia garbo. 8 Tiam liaj
fratoj diris al li: Ĉu vi estos reĝo super ni? aŭ ĉu vi regos super ni? Kaj ili
ankoraŭ pli ekmalamis lin pro liaj sonĝoj kaj pro liaj vortoj. 9 Kaj li sonĝis
ankoraŭ alian sonĝon kaj rakontis ĝin al siaj fratoj, kaj diris: Mi sonĝis
ankoraŭ unu sonĝon: jen la suno kaj la luno kaj dek unu steloj kliniĝas
antaŭ mi. 10 Kaj li rakontis al sia patro kaj al siaj fratoj; kaj lia patro faris
al li riproĉon, kaj diris al li: Kion vi volas kun tiu sonĝo, kiun vi sonĝis?
ĉu mi kaj via patrino kaj viaj fratoj venos, por kliniĝi antaŭ vi ĝis la tero?
11 Kaj liaj fratoj lin enviis, sed lia patro konservis en la memoro la aferon.
12 Liaj fratoj iris paŝti la ŝafojn de sia patro en Ŝeĥem. 13 Kaj Izrael diris
al Jozef: Viaj fratoj paŝtas ja en Ŝeĥem; venu do, mi sendos vin al ili. Kaj
tiu respondis al li: Jen mi estas. 14 Kaj Izrael diris al li: Iru, rigardu, kiel
fartas viaj fratoj kaj kiel fartas la ŝafoj, kaj alportu al mi respondon. Kaj
li forsendis lin el la valo de Ĥebron, kaj tiu venis Ŝeĥemon. 15 Kaj iu viro
trovis lin, kaj vidis, ke li erarvagas sur la kampo; kaj la viro demandis lin:
Kion vi serĉas? 16 Kaj li diris: Miajn fratojn mi serĉas; diru al mi, kie ili
paŝtas. 17 Kaj la viro diris: Ili foriris de ĉi tie; ĉar mi aŭdis, ke ili diris: Ni
iru al Dotan. Kaj Jozef iris serĉi siajn fratojn, kaj trovis ilin en Dotan. 18 Kaj
ili ekvidis lin de malproksime; kaj antaŭ ol li alproksimiĝis al ili, naskiĝis
en ili la malbona intenco mortigi lin. 19 Kaj ili diris unu al alia: Jen tiu
sonĝisto venas; 20 nun ni iru kaj mortigu lin, kaj ni ĵetu lin en unu el la
putoj, kaj ni diru, ke sovaĝa besto lin formanĝis; kaj ni vidos, kio fariĝos
el liaj sonĝoj. 21 Sed tion aŭdis Ruben kaj savis lin el iliaj manoj, kaj diris:
Ni ne mortigu lin. 22 Kaj Ruben diris al ili: Ne verŝu sangon; ĵetu lin en
ĉi tiun puton, kiu estas en la dezerto, sed manon ne metu sur lin. Ĉar li
intencis savi lin el iliaj manoj kaj revenigi lin al sia patro. 23 Kaj kiam Jozef
venis al siaj fratoj, ili deprenis de li lian veston, la mikskoloran veston,
kiu estis sur li; 24 kaj ili prenis lin kaj ĵetis lin en la puton; sed la puto
estis malplena, akvo ne estis en ĝi. 25 Kiam ili sidiĝis, por manĝi panon,
ili levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke jen karavano da Iŝmaelidoj venas el
Gilead, kaj iliaj kameloj portas aromaĵojn kaj balzamon kaj mirhon; ili iras,
direktante sin al Egiptujo. 26 Kaj Jehuda diris al siaj fratoj: Kian profiton
ni havos, se ni mortigos nian fraton kaj kaŝos lian sangon? 27 Venu, ni
vendos lin al la Iŝmaelidoj, por ke nia mano ne metiĝu sur lin; ĉar li estas
nia frato, nia karno. Kaj liaj fratoj akceptis lian proponon. 28 Kaj kiam la

Midjanidoj, la komercistoj, preteriris, ili eltiris kaj levis Jozefon el la puto
kaj vendis Jozefon al la Iŝmaelidoj por dudek arĝentaj moneroj; kaj tiuj
forkondukis Jozefon al Egiptujo. 29 Kiam Ruben revenis al la puto, li vidis,
ke Jozef ne estas en la puto. Kaj li disŝiris siajn vestojn. 30 Kaj li reiris
al siaj fratoj, kaj diris: La knabo forestas, kaj kien mi nun iros? 31 Kaj
ili prenis la veston de Jozef kaj buĉis kapron kaj trempis la veston en la
sango. 32 Kaj ili sendis la mikskoloran veston kaj venigis ĝin al sia patro,
kaj dirigis: Ĉi tion ni trovis; rigardu, ĉu ĝi estas la vesto de via filo aŭ ne.
33 Kaj li rekonis ĝin, kaj diris: Ĝi estas la vesto de mia filo! sovaĝa besto
lin formanĝis! disŝirita estas Jozef! 34 Kaj Jakob disŝiris siajn vestojn kaj
metis sakaĵon ĉirkaŭ sian lumbon kaj funebris pri sia filo multe da tagoj.
35 Kaj ĉiuj liaj filoj kaj filinoj penis konsoli lin, sed li ne volis konsoliĝi, kaj
diris: En funebro mi iros en Ŝeolon al mia filo. Tiel ploris pri li lia patro.
36 Sed la Midjanidoj vendis lin en Egiptujo al Potifar, kortegano de Faraono,
estro de la korpogardistoj.

38

1 En tiu tempo Jehuda apartiĝis for de siaj fratoj, kaj ekloĝis apud
iu Adulamano, kiu estis nomata Ĥira. 2 Kaj Jehuda vidis tie filinon de
iu Kanaanido, nomata Ŝua, kaj li prenis ŝin kaj envenis al ŝi. 3 Kaj ŝi
gravediĝis kaj naskis filon; kaj li donis al li la nomon Er. 4 Kaj ŝi denove
gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la nomon Onan. 5 Kaj ankoraŭ
plue ŝi naskis filon, kaj donis al li la nomon Ŝela. Sed Jehuda estis en Kezib,
kiam ŝi naskis tiun. 6 Kaj Jehuda prenis edzinon por sia unuenaskito Er, kaj
ŝia nomo estis Tamar. 7 Sed Er, la unuenaskito de Jehuda, estis malbona
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj la Eternulo lin mortigis. 8 Tiam Jehuda
diris al Onan: Envenu al la edzino de via frato, kaj boedziĝu kun ŝi kaj
naskigu idaron al via frato. 9 Sed Onan sciis, ke ne por li estos la idaro;
tial, envenante al la edzino de sia frato, li elverŝadis la semon sur la teron,
por ne doni idaron al sia frato. 10 Kaj malplaĉis al la Eternulo tio, kion li
faris, kaj Li mortigis ankaŭ lin. 11 Tiam Jehuda diris al sia bofilino Tamar:
Restu kiel vidvino en la domo de via patro, ĝis grandiĝos mia filo Ŝela.
Ĉar li timis, ke eble li ankaŭ mortos, kiel liaj fratoj. Kaj Tamar iris kaj
ekloĝis en la domo de sia patro. 12 Pasis multe da tempo, kaj mortis la
filino de Ŝua, la edzino de Jehuda. Kiam Jehuda konsoliĝis, li iris Timnan,
al la tondantoj de liaj ŝafoj, li kaj lia amiko, Ĥira la Adulamano. 13 Kaj
oni sciigis al Tamar, dirante: Jen via bopatro iras Timnan, por tondi siajn
ŝafojn. 14 Tiam ŝi demetis de si siajn vestojn de vidvineco kaj kovris sin per
kovrotuko kaj vualis sin, kaj sidiĝis apud la pordo de Enaim, kiu troviĝas
sur la vojo al Timna. Ĉar ŝi vidis, ke Ŝela grandiĝis kaj ŝi ne estas donita al
li kiel edzino. 15 Kaj Jehuda ŝin vidis, kaj li pensis, ke ŝi estas publikulino,
ĉar ŝi kovris sian vizaĝon. 16 Kaj li turnis sin al ŝi ĉe la vojo, kaj diris: Lasu
min enveni al vi. Ĉar li ne sciis, ke tio estas lia bofilino. Kaj ŝi diris: Kion vi
donos al mi, se vi envenos al mi? 17 Kaj li diris: Mi sendos al vi kapron el la
brutaro. Sed ŝi diris: Donu al mi garantiaĵon, ĝis vi sendos. 18 Kaj li diris:
Kian garantiaĵon mi donu al vi? Ŝi diris: Vian sigelilon kaj vian ŝnureton,
kaj vian bastonon, kiu estas en via mano. Kaj li donis al ŝi kaj envenis al
ŝi, kaj ŝi gravediĝis de li. 19 Kaj ŝi leviĝis kaj iris, kaj formetis de si sian
kovrotukon kaj surmetis sur sin siajn vestojn de vidvineco. 20 Kaj Jehuda

sendis la kapron per sia amiko la Adulamano, por preni la garantiaĵon el
la manoj de la virino; sed li ŝin ne trovis. 21 Kaj li demandis la homojn de
ŝia loko, dirante: Kie estas la publikulino, kiu sidis en Enaim ĉe la vojo?
Kaj ili diris: Ĉi tie ne estis publikulino. 22 Kaj li revenis al Jehuda, kaj
diris: Mi ŝin ne trovis, kaj ankaŭ la homoj de la loko diris, ke tie ne estis
publikulino. 23 Tiam Jehuda diris: Ŝi prenu ĝin al si, por ke ni ne estu
mokataj; mi sendis ja ĉi tiun kapron, sed vi ŝin ne trovis. 24 Post la paso de
tri monatoj oni sciigis al Jehuda, dirante: Tamar, via bofilino, malĉastiĝis,
kaj ŝi eĉ gravediĝis de malĉasteco. Tiam Jehuda diris: Elkonduku ŝin, kaj
oni ŝin brulmortigu. 25 Kiam oni ŝin kondukis, ŝi sendis, ke oni diru al
ŝia bopatro: Mi gravediĝis de la viro, al kiu apartenas ĉi tio. Kaj ŝi diris:
Rekonu, al kiu apartenas la sigelilo kaj la ŝnuretoj kaj ĉi tiu bastono. 26 Kaj
Jehuda rekonis, kaj li diris: Ŝi estas pli prava ol mi, ĉar mi ne donis ŝin al
mia filo Ŝela. Kaj li ŝin ne plue konis. 27 Kiam ŝi devis naski, montriĝis,
ke ĝemeloj estas en ŝia ventro. 28 Kaj kiam ŝi estis naskanta, elŝoviĝis la
mano de unu infano; kaj la akuŝistino prenis kaj alligis al la mano ruĝan
fadenon, dirante: Ĉi tiu eliris la unua. 29 Sed kiam li retiris sian manon,
eliris lia frato. Kaj ŝi diris: Kial vi faris por vi traŝiron? Kaj oni donis al
li la nomon Perec. 30 Poste eliris lia frato, kiu havis sur sia mano la ruĝan
fadenon. Kaj oni donis al li la nomon Zeraĥ.

39

1 Jozef estis forkondukita en Egiptujon, kaj lin aĉetis Potifar, kortegano
de Faraono, estro de la korpogardistoj, Egipto, el la manoj de la Iŝmaelidoj,
kiuj venigis lin tien. 2 Kaj la Eternulo estis kun Jozef, kaj li estis sukcesulo;
kaj li estis en la domo de sia sinjoro, la Egipto. 3 Kaj lia sinjoro vidis, ke la
Eternulo estas kun li, kaj ke ĉion, kion li faras, la Eternulo sukcesigas en lia
mano. 4 Kaj Jozef akiris lian favoron kaj servis lin; kaj li estrigis lin super
sia domo, kaj transdonis en liajn manojn ĉion, kion li havis. 5 Kaj de tiu
tempo, kiam li estrigis lin super sia domo, kaj super ĉio, kion li havis, la
Eternulo benis la domon de la Egipto pro Jozef, kaj la beno de la Eternulo
estis super ĉio, kion li havis, en la domo kaj sur la kampo. 6 Kaj li lasis ĉion,
kion li havis, en la manoj de Jozef, kaj li sciis pri nenio, krom nur pri la
pano, kiun li manĝis. Kaj Jozef estis gracia kaj bela. 7 Post kelka tempo la
edzino de lia sinjoro ĵetis siajn rigardojn sur Jozefon, kaj diris: Kuŝiĝu kun
mi. 8 Sed li rifuzis, kaj li diris al la edzino de sia sinjoro: Jen, mia sinjoro
kontrolas ĉe mi nenion en la domo, kaj ĉion, kion li havas, li transdonis en
miajn manojn; 9 neniu en ĉi tiu domo estas pli granda ol mi, kaj li retenis de
mi nenion, krom vi, ĉar vi estas lia edzino. Kiel do mi faros ĉi tiun grandan
malbonagon kaj pekos antaŭ Dio? 10 Dum ŝi paroladis al Jozef ĉiutage kaj
li ne volis obei ŝin kaj kuŝiĝi kun ŝi kaj esti kun ŝi, 11 okazis unu tagon, ke li
venis en la domon, por fari sian laboron, kaj neniu el la domanoj estis en la
domo; 12 tiam ŝi kaptis lin je lia vesto, dirante: Kuŝiĝu kun mi. Sed li lasis
sian veston en ŝiaj manoj kaj forkuris for el la domo. 13 Kaj kiam ŝi vidis,
ke li lasis sian veston en ŝia mano kaj forkuris el la domo, 14 ŝi vokis siajn
domanojn, kaj diris al ili: Rigardu, li venigis al ni Hebreon, por moki nin;
ĉi tiu venis al mi, por kuŝiĝi kun mi; sed mi ekkriis per laŭta voĉo; 15 kaj
kiam li aŭdis, ke mi ekkriis per laŭta voĉo, li lasis sian veston ĉe mi kaj
forkuris for el la domo. 16 Kaj ŝi kuŝigis lian veston apud si, ĝis lia sinjoro
venis en sian domon. 17 Kaj ŝi rakontis al li tion saman, dirante: La sklavo,

la Hebreo, kiun vi venigis al ni, venis al mi, por petoli kun mi; 18 sed kiam
mi laŭte ekkriis, li lasis sian veston ĉe mi kaj elkuris el la domo. 19 Kiam
lia sinjoro aŭdis la vortojn de sia edzino, kiujn ŝi diris al li, parolante: Tiel
agis kun mi via sklavo — tiam li forte ekkoleris. 20 Kaj la sinjoro de Jozef
prenis lin kaj fordonis lin en malliberejon, en la lokon, kie la malliberuloj
de la reĝo estis tenataj; kaj li estis tie en la malliberejo. 21 Kaj la Eternulo
estis kun Jozef kaj estis favorkora al li kaj havigis al li la favoron de la estro
de la malliberejo. 22 Kaj la estro de la malliberejo transdonis en la manojn
de Jozef ĉiujn malliberulojn, kiuj estis en la malliberejo; kaj ĉio, kion ili
tie faris, estis farata sub lia kontrolo. 23 La estro de la malliberejo rigardis
nenion, kio estis sub lia disponado, ĉar la Eternulo estis kun li; kaj ĉion,
kion li faris, la Eternulo sukcesigis.

40

1 Post tiuj okazintaĵoj la vinisto de la reĝo de Egiptujo kaj la bakisto
kulpiĝis antaŭ sia sinjoro, la reĝo de Egiptujo. 2 Kaj Faraono koleriĝis
kontraŭ siaj du korteganoj, kontraŭ la vinistestro kaj kontraŭ la bakistestro.
3 Kaj li metis ilin sub gardon en la domon de la estro de la korpogardistoj, en
la malliberejon, en la lokon, kie Jozef estis malliberigita. 4 Kaj la estro de la
korpogardistoj destinis por ili Jozefon, kaj li servis ilin. Kaj ili restis kelkan
tempon en la malliberejo. 5 Kaj ambaŭ sonĝis sonĝon, ĉiu sian apartan
sonĝon en la sama nokto, ĉiu kun aparta signifo de la sonĝo, la vinisto kaj
la bakisto de la reĝo de Egiptujo, kiuj estis tenataj en la malliberejo. 6 Kiam
Jozef venis al ili matene, li vidis, ke ili estas ĉagrenitaj. 7 Kaj li demandis
la korteganojn de Faraono, kiuj estis kun li en malliberejo en la domo de
lia sinjoro, dirante: Kial viaj vizaĝoj estas ĉagrenitaj hodiaŭ? 8 Kaj ili diris
al li: Ni sonĝis sonĝon, sed estas ĉi tie neniu, kiu ĝin signifoklarigus. Kaj
Jozef diris al ili: La signifoklarigoj apartenas ja al Dio; tamen rakontu al mi.
9 Tiam la vinistestro rakontis sian sonĝon al Jozef, kaj diris al li: En mia
sonĝo mi vidis antaŭ mi vinbertrunkon; 10 la trunko havis tri branĉojn;
apenaŭ ĝi ekfloris, tuj aperis sur ĝi beraroj kun maturaj beroj; 11 kaj la
pokalo de Faraono estis en mia mano; kaj mi prenis la berojn, kaj mi
elpremis ilin en la pokalon de Faraono, kaj mi donis la pokalon en la
manon de Faraono. 12 Kaj Jozef diris al li: Jen estas ĝia signifoklarigo:
la tri branĉoj estas tri tagoj; 13 post tri tagoj Faraono levos vian kapon
kaj redonos al vi vian oficon, kaj vi donos la pokalon de Faraono en lian
manon laŭ la maniero de antaŭe, kiam vi estis lia vinisto. 14 Sed memoru
min, kiam estos bone al vi, kaj faru al mi favorkoraĵon kaj memorigu pri
mi Faraonon kaj elirigu min el ĉi tiu domo. 15 Ĉar oni ŝtelis min el la lando
de la Hebreoj, kaj ankaŭ ĉi tie mi faris nenion, pro kio oni metis min en la
malliberejon. 16 Kiam la bakistestro vidis, ke la signifoklarigo estas bona,
li diris al Jozef: Mi ankaŭ havis sonĝon; jen tri blankaj korboj estis sur
mia kapo; 17 kaj en la supra korbo estis ĉiaspecaj manĝaĵoj de Faraono,
bakitaĵoj, kaj la birdoj manĝis ilin el la korbo sur mia kapo. 18 Kaj Jozef
respondis, dirante: Jen estas ĝia signifoklarigo: la tri korboj estas tri tagoj;
19 post tri tagoj Faraono deprenos de vi vian kapon kaj pendigos vin sur
arbo, kaj la birdoj formanĝos de vi vian karnon. 20 En la tria tago, tago de
naskiĝo de Faraono, li faris festenon por ĉiuj siaj servantoj; kaj li venigis
la vinistestron kaj la bakistestron en la mezon de siaj servantoj. 21 Kaj li
redonis al la vinistestro lian oficon, kaj tiu donis la pokalon en la manon

de Faraono; 22 sed la bakistestron li pendigis, kiel sonĝoklarigis al ili Jozef.
23 Kaj la vinistestro ne rememoris Jozefon, sed forgesis lin.

41

1 Post du jaroj Faraono havis sonĝon, ke jen li staras apud la Rivero.
2 Kaj jen el la Rivero eliras sep bovinoj belaspektaj kaj grasaj, kaj ili
paŝtiĝas en la kanejo. 3 Kaj jen sep aliaj bovinoj eliras post ili el la Rivero,
malbelaspektaj kaj malgrasaj, kaj ili stariĝas apud tiuj bovinoj sur la bordo
de la Rivero. 4 Kaj la bovinoj malbelaspektaj kaj malgrasaj formanĝis la sep
bovinojn belaspektajn kaj grasajn. Kaj Faraono vekiĝis. 5 Kaj li endormiĝis
kaj denove havis sonĝon: jen sep spikoj leviĝas sur unu spiktrunko, dikaj
kaj bonaj. 6 Sed jen sep spikoj, maldikaj kaj bruligitaj de la orienta vento,
elkreskas post ili. 7 Kaj la maldikaj spikoj englutis la sep spikojn dikajn
kaj plenajn. Kaj Faraono vekiĝis, kaj vidis, ke tio estis sonĝo. 8 En la
mateno lia spirito afliktiĝis; kaj li sendis kaj vokigis ĉiujn sorĉistojn de
Egiptujo kaj ĉiujn ĝiajn saĝulojn, kaj Faraono rakontis al ili sian sonĝon;
sed neniu povis signifoklarigi ĝin al Faraono. 9 Tiam la vinistestro ekparolis
al Faraono, dirante: Miajn pekojn mi rememoras hodiaŭ. 10 Faraono
koleris siajn sklavojn, kaj metis min en malliberejon en la domon de la
estro de la korpogardistoj, min kaj la bakistestron. 11 Kaj ni sonĝis sonĝon
en unu nokto, mi kaj li; ĉiu havis sonĝon kun aparta signifo. 12 Kaj tie
estis kun ni Hebrea junulo, sklavo de la estro de la korpogardistoj; kaj ni
rakontis al li, kaj li signifoklarigis al ni niajn sonĝojn, al ĉiu li klarigis laŭ lia
sonĝo. 13 Kaj kiel li klarigis al ni, tiel fariĝis: min oni revenigis al mia ofico,
kaj lin oni pendigis. 14 Tiam Faraono sendis alvoki Jozefon; kaj oni rapide
eligis lin el la malliberejo, kaj li sin razis kaj ŝanĝis siajn vestojn kaj venis
al Faraono. 15 Kaj Faraono diris al Jozef: Mi sonĝis sonĝon, kaj neniu povas
ĝin klarigi; sed pri vi mi aŭdis, ke kiam vi aŭdas sonĝon, vi tuj ĝin klarigas.
16 Kaj Jozef respondis al Faraono, dirante: Ĝi ne dependas de mi; Dio
respondos bonon al Faraono. 17 Kaj Faraono diris al Jozef: Mi sonĝis, ke jen
mi staras sur la bordo de la Rivero; 18 kaj jen el la Rivero eliris sep bovinoj
grasaj kaj belaspektaj kaj paŝtiĝis en la kanejo; 19 sed jen sep aliaj bovinoj
eliris post ili, maldikaj, tre malbonaspektaj kaj malgrasaj; tiajn malbelajn,
kiel ili, mi ne vidis en la tuta Egipta lando; 20 kaj la malgrasaj kaj malbelaj
bovinoj formanĝis la sep antaŭajn grasajn bovinojn; 21 kaj tiuj eniĝis en
ilian internon, sed oni ne povis rimarki, ke ili eniĝis en ilian internon, kaj
ilia aspekto estis tiel maldika, kiel antaŭe. Kaj mi vekiĝis. 22 Kaj mi vidis
en sonĝo: jen sep spikoj elkreskis sur unu spiktrunko, plenaj kaj bonaj;
23 sed jen sep spikoj, maldikaj, malgrasaj, kaj bruligitaj de la orienta vento,
elkreskis post ili; 24 kaj la malgrasaj spikoj englutis la sep bonajn spikojn.
Kaj mi rakontis al la sorĉistoj, sed neniu klarigis al mi. 25 Tiam Jozef diris
al Faraono: La sonĝo de Faraono estas unu; kion Dio estas faronta, Li diris
al Faraono. 26 La sep bonaj bovinoj estas sep jaroj, kaj la sep bonaj spikoj
estas sep jaroj; ĝi estas unu sonĝo. 27 Kaj la sep bovinoj malgrasaj kaj
malbelaj, kiuj eliris post ili, estas sep jaroj; kaj la sep spikoj, malplenaj kaj
bruligitaj de la orienta vento, estos sep jaroj de malsato. 28 Tio estas, pri
kio mi diris al Faraono, ke kion Dio estas faronta, Li montris al Faraono.
29 Jen venos sep jaroj de granda abundeco en la tuta Egipta lando. 30 Sed
venos sep jaroj de malsato post ili; kaj forgesiĝos la tuta abundeco en la
Egipta lando, kaj la malsato konsumos la teron. 31 Kaj ne restos postesigno
de la abundeco en la lando, pro tiu malsato, kiu venos poste, ĉar ĝi estos

tre malfacila. 32 Kaj se la sonĝo dufoje ripetiĝis al Faraono, tio montras, ke
la afero estas firme decidita de Dio, kaj Dio rapidos plenumi tion. 33 Kaj
nun Faraono elserĉu homon kompetentan kaj saĝan kaj estrigu lin super
la Egipta lando; 34 Faraono ordonu, ke li starigu observistojn en la lando
kaj prenadu kvinonon de ĉiuj produktoj de la Egipta tero dum la sep jaroj
de abundeco. 35 Kaj oni kolektu la tutan manĝaĵon de tiuj venontaj bonaj
jaroj, kaj oni amasigu manĝeblan grenon en la urboj sub la disponon de
Faraono, kaj oni ĝin konservu. 36 Kaj tiu manĝaĵo estos provizo por la lando
por la sep jaroj de malsato, kiuj estos en la Egipta lando, por ke la lando
ne pereu de malsato. 37 Kaj tio plaĉis al Faraono kaj al ĉiuj liaj servantoj.
38 Kaj Faraono diris al siaj servantoj: Ĉu ni povus trovi tian homon, kiel
li, en kiu estas la spirito de Dio? 39 Kaj Faraono diris al Jozef: Ĉar Dio
sciigis al vi ĉion ĉi tion, ne ekzistas kompetentulo kaj saĝulo tia, kiel vi.
40 Vi estos super mia domo, kaj viajn vortojn obeos mia tuta popolo; nur
per la trono mi estos pli alta ol vi. 41 Kaj Faraono diris al Jozef: Vidu, mi
estrigis vin super la tuta Egipta lando. 42 Kaj Faraono deprenis sian ringon
de sia mano kaj metis ĝin sur la manon de Jozef; kaj li vestis lin per bisinaj
vestoj kaj metis oran ĉenon sur lian kolon. 43 Kaj li veturigis lin sur sia
dua ĉaro; kaj oni kriis antaŭ li: Genuiĝu! Kaj li estrigis lin super la tuta
Egipta lando. 44 Kaj Faraono diris al Jozef: Mi estas Faraono; sed sen via
ordono neniu levos sian manon aŭ sian piedon en la tuta Egipta lando.
45 Kaj Faraono donis al Jozef la nomon Cafnat-Paneaĥ, kaj li donis al li kiel
edzinon Asnaton, filinon de Poti-Fera, pastro el On. Kaj Jozef komencis
veturadon tra la Egipta lando. 46 Jozef havis la aĝon de tridek jaroj, kiam li
stariĝis antaŭ Faraono, la reĝo de Egiptujo. Kaj Jozef foriris de Faraono kaj
trapasis la tutan Egiptan landon. 47 Kaj la tero alportis en la sep jaroj de
abundeco grandegajn amasojn da greno. 48 Kaj li kolektis la tutan grenon
de la sep jaroj, kiuj estis en la Egipta lando, kaj li metis la grenon en la
urbojn; la grenon de ĉiuj kampoj, kiuj estis ĉirkaŭ iu urbo, li metis en ĝin.
49 Kaj Jozef kolektis tre multe da greno, kiel la marborda sablo, ĝis li ĉesis
kalkuli, ĉar oni ne plu povis kalkuli. 50 Antaŭ ol venis la jaroj de malsato, al
Jozef naskiĝis du filoj, kiujn naskis al li Asnat, filino de Poti-Fera, pastro el
On. 51 Kaj al la unuenaskito Jozef donis la nomon Manase, ĉar, li diris, Dio
forgesigis al mi ĉiujn miajn suferojn kaj la tutan domon de mia patro. 52 Kaj
al la dua li donis la nomon Efraim, ĉar, li diris, Dio faris min fruktoporta
en la lando de mia suferado. 53 Kaj finiĝis la sep jaroj de abundeco, kiuj
estis en la Egipta lando. 54 Kaj komenciĝis la sep jaroj de malsato, kiel diris
Jozef; kaj estis malsato en ĉiuj landoj, sed en la tuta lando Egipta estis pano.
55 Kiam la tuta Egipta lando eksuferis malsaton, la popolo kriis al Faraono
pri pano; tiam Faraono diris al ĉiuj Egiptoj: Iru al Jozef, kaj kion li diros
al vi, tion faru. 56 La malsato estis en la tuta lando. Jozef malfermis ĉiujn
grenejojn, kaj vendadis al la Egiptoj. Kaj la malsato estis tre granda en la
Egipta lando. 57 Kaj el ĉiuj landoj oni venadis Egiptujon, por aĉeti de Jozef,
ĉar la malsato estis tre granda en ĉiuj landoj.

42

1 Kiam Jakob sciiĝis, ke oni vendas grenon en Egiptujo, li diris al siaj filoj:
Kion vi rigardas? 2 Kaj li diris: Mi aŭdis, ke oni vendas grenon en Egiptujo;
veturu do tien kaj aĉetu por ni tie grenon, por ke ni vivu kaj ne mortu.
3 Kaj forveturis dek fratoj de Jozef, por aĉeti grenon en Egiptujo. 4 Sed
Benjamenon, la fraton de Jozef, Jakob ne sendis kun liaj fratoj; ĉar li timis,

ke eble lin trafos malfeliĉo. 5 Kaj la filoj de Izrael venis, por aĉeti grenon,
kune kun aliaj venintoj; ĉar estis malsato en la lando Kanaana. 6 Kaj Jozef
estis la estro super la lando, kaj li estis la vendanto de la greno por la tuta
popolo de la lando. Kaj la fratoj de Jozef venis kaj kliniĝis al li vizaĝaltere.
7 Kiam Jozef ekvidis siajn fratojn, li rekonis ilin; sed li ŝajnigis sin fremda al
ili kaj parolis kun ili malafable, kaj diris al ili: El kie vi venis? Kaj ili diris:
El la lando Kanaana, por aĉeti manĝaĵon. 8 Jozef rekonis siajn fratojn, sed
ili lin ne rekonis. 9 Kaj Jozef rememoris la sonĝojn, kiujn li sonĝis pri ili.
Kaj li diris al ili: Vi estas spionoj: vi venis, por vidi la malfortajn lokojn de
la lando. 10 Kaj ili diris al li: Ne, mia sinjoro! viaj sklavoj venis, por aĉeti
manĝaĵon. 11 Ni ĉiuj estas filoj de unu homo; ni estas honestaj; viaj sklavoj
neniam estis spionoj. 12 Sed li diris al ili: Ne, vi venis, por vidi la malfortajn
lokojn de la lando. 13 Ili diris: Ni, viaj sklavoj, estas dek du fratoj, filoj de
unu homo en la lando Kanaana; la plej juna estas nun kun nia patro, kaj
unu malaperis. 14 Kaj Jozef diris al ili: Estas tio, kion mi diris al vi, vi estas
spionoj. 15 Per tio mi vin elprovos: mi ĵuras per la vivo de Faraono, ke vi
foriros el ĉi tie nur tiam, kiam venos ĉi tien via plej juna frato. 16 Sendu
unu el vi, ke li alkonduku vian fraton; sed vi estos malliberigitaj, kaj oni
esploros viajn vortojn, ĉu vi diris la veron; se ne, tiam mi ĵuras per la vivo
de Faraono, ke vi estas spionoj. 17 Kaj li metis ilin sub gardon por la daŭro
de tri tagoj. 18 Kaj Jozef diris al ili en la tria tago: Tion faru, kaj vi restos
vivaj, ĉar mi havas timon antaŭ Dio. 19 Se vi estas homoj honestaj, tiam unu
el viaj fratoj restu malliberigita en la domo, en kiu oni vin gardas, kaj vi
iru kaj forportu hejmen la grenon, kiun vi aĉetis kontraŭ la malsato. 20 Sed
vian plej junan fraton venigu al mi, por ke pruviĝu la vereco de viaj vortoj
kaj por ke vi ne mortu. Kaj ili faris tiel. 21 Kaj ili diris unu al alia: Vere ni
estas kulpaj pro nia frato; ĉar ni vidis la suferadon de lia animo, kiam li
petegis nin, sed ni ne aŭskultis; por tio venis sur nin ĉi tiu sufero. 22 Kaj
Ruben respondis al ili, dirante: Mi diris ja al vi: Ne peku rilate la infanon;
sed vi ne obeis; nun lia sango estas repostulata. 23 Kaj ili ne sciis, ke Jozef
komprenas; ĉar inter ili estis tradukanto. 24 Kaj li deturnis sin de ili kaj
ekploris; poste li denove returnis sin al ili kaj parolis kun ili, kaj li prenis el
inter ili Simeonon kaj ligis lin antaŭ iliaj okuloj. 25 Kaj Jozef ordonis plenigi
iliajn sakojn per greno kaj redoni ilian monon al ĉiu en lian sakon kaj doni
al ili manĝaĵon por la vojo. Tiel oni faris al ili. 26 Kaj ili metis sian grenon
sur siajn azenojn kaj foriris. 27 Kaj unu el ili malfermis sian sakon, por
doni furaĝon al sia azeno dum la nokta halto, kaj li ekvidis sian monon,
kiu estis en la aperturo de lia sako. 28 Kaj li diris al siaj fratoj: Mia mono
estas redonita; jen ĝi estas en mia sako. Tiam konsterniĝis iliaj koroj, kaj
kun tremo ili diris unuj al la aliaj: Kial Dio faris tion al ni? 29 Kiam ili venis
al sia patro Jakob en la landon Kanaanan, ili rakontis al li ĉion, kio okazis
al ili, dirante: 30 La homo, kiu estas sinjoro super tiu lando, parolis kun ni
malafable, kaj diris, ke ni estas spionoj en la lando. 31 Kaj ni diris al li: Ni
estas homoj honestaj, ni neniam estis spionoj; 32 ni estas dek du fratoj, filoj
de nia patro; unu malaperis, kaj la plej juna estas nun kun nia patro en la
lando Kanaana. 33 Tiam diris al ni la homo, kiu estas sinjoro super la lando:
Per tio mi konvinkiĝos, ke vi estas homoj honestaj: unu el viaj fratoj lasu
ĉe mi, kaj la necesan grenon por via hejmo prenu kaj iru; 34 kaj venigu
al mi vian plej junan fraton; tiam mi scios, ke vi ne estas spionoj, ke vi
estas honestaj homoj; vian fraton mi redonos al vi, kaj vi povos negoci en
la lando. 35 Kiam ili malplenigis siajn sakojn, montriĝis, ke ĉiu el ili havas

sian ligaĵon da mono en sia sako. Kaj ili vidis siajn ligaĵojn da mono, ili
kaj ilia patro, kaj ili timiĝis. 36 Kaj ilia patro Jakob diris al ili: Vi min
seninfanigis; Jozef forestas, kaj Simeon forestas, kaj Benjamenon vi volas
forpreni! sur min ĉio falis! 37 Tiam Ruben diris al sia patro jene: Miajn du
filojn mortigu, se mi ne revenigos lin al vi; donu lin en mian manon, kaj
mi revenigos lin al vi. 38 Sed li diris: Mia filo ne iros kun vi; ĉar lia frato
mortis, kaj li sola restis. Se lin trafos malfeliĉo sur la vojo, kiun vi iros,
tiam vi enirigos miajn grizajn harojn kun malĝojo en Ŝeolon.

43

1 La malsato estis tre premanta en la lando. 2 Kiam ili formanĝis la
grenon, kiun ili venigis el Egiptujo, ilia patro diris al ili: Iru denove kaj
aĉetu por ni iom da pano. 3 Tiam Jehuda diris al li jene: Tiu homo tre
severe diris al ni: Ne aperu antaŭ mi, se via frato ne estos kun vi. 4 Se vi
sendos nian fraton kun ni, tiam ni iros kaj aĉetos por vi panon; 5 sed se vi
ne sendos, tiam ni ne iros; ĉar tiu homo diris al ni: Ne aperu antaŭ mi, se
via frato ne estos kun vi. 6 Kaj Izrael diris: Kial vi faris al mi tian malbonon,
kaj diris al la homo, ke vi havas ankoraŭ fraton? 7 Kaj ili diris: La homo
severe demandis pri ni kaj pri nia familio, dirante: Ĉu via patro ankoraŭ
vivas? ĉu vi havas fraton? Kaj ni respondis al li tiujn demandojn. Ĉu ni
povis scii, ke li diros: Venigu vian fraton? 8 Kaj Jehuda diris al sia patro
Izrael: Sendu la knabon kun mi, tiam ni leviĝos kaj iros, por ke ni vivu kaj
ne mortu, ni kaj vi kaj niaj infanoj. 9 Mi garantios por li, el miaj manoj vi
lin postulos. Se mi ne revenigos lin al vi kaj ne starigos antaŭ via vizaĝo,
tiam mi estos kulpa antaŭ vi dum la tuta vivo. 10 Se ni ne prokrastus, ni jam
du fojojn estus revenintaj. 11 Tiam diris al ili ilia patro Izrael: Se estas tiel,
tiam faru jene: prenu el la plej bonaj fruktoj de la lando en viajn vazojn, kaj
alportu al la homo donacon: iom da balzamo kaj iom da mielo, aromaĵon
kaj mirhon, pistakojn kaj migdalojn. 12 Kaj da mono prenu duoblan sumon
en viajn manojn, kaj la monon, kiu estis metita returne en la aperturojn
de viaj sakoj, redonu per viaj manoj: eble okazis eraro. 13 Kaj vian fraton
prenu, kaj leviĝu kaj iru returne al tiu homo. 14 Kaj Dio la Plejpotenca
akirigu al vi kompaton de tiu homo, ke li resendu kun vi vian alian fraton
kaj Benjamenon; sed mi, se mi seninfaniĝis, mi restu seninfana.

15 Kaj la homoj prenis tiujn donacojn, kaj da mono ili prenis duoblan
sumon en siajn manojn, kaj ankaŭ Benjamenon; kaj ili leviĝis kaj iris
Egiptujon kaj stariĝis antaŭ Jozef. 16 Kiam Jozef vidis kun ili Benjamenon,
li diris al la estro de sia domo: Enkonduku tiujn homojn en la domon, kaj
buĉu bruton kaj pretigu; ĉar kun mi manĝos tiuj homoj hodiaŭ tagmeze.
17 Kaj la homo faris, kiel diris Jozef, kaj la homo enkondukis tiujn homojn
en la domon de Jozef. 18 Kaj tiuj homoj ektimis, kiam oni enkondukis ilin
en la domon de Jozef, kaj ili diris: Pro la mono, kiu antaŭe estis metita
returne en niajn sakojn, oni enkondukis nin, por ĵeti sur nin kalumnion
kaj ataki nin, kaj preni nin kiel sklavojn kune kun niaj azenoj. 19 Kaj ili
aliris al la homo, kiu estis estro super la domo de Jozef, kaj ekparolis al li ĉe
la pordo de la domo. 20 Kaj ili diris: Pardonu, nia sinjoro! ni estis venintaj,
por aĉeti panon; 21 sed kiam ni venis al la noktohaltejo kaj ni malfermis
niajn sakojn, ni ekvidis, ke la mono de ĉiu el ni estas en la aperturo de lia
sako, nia mono laŭ ĝia plena pezo; tial ni ĝin realportis per niaj manoj.
22 Kaj alian monon ni alportis per niaj manoj, por aĉeti panon. Ni ne scias,
kiu metis nian monon en niajn sakojn. 23 Kaj li diris: Estu trankvilaj, ne

timu. Via Dio kaj la Dio de via patro donis al vi trezoron en viajn sakojn;
vian monon mi ricevis. Kaj li elkondukis al ili Simeonon. 24 Kaj tiu homo
enkondukis ilin en la domon de Jozef kaj donis akvon, kaj ili lavis siajn
piedojn; kaj li donis manĝon al iliaj azenoj. 25 Kaj ili pretigis la donacojn
por la veno de Jozef tagmeze; ĉar ili aŭdis, ke tie ili manĝos panon. 26 Kaj
Jozef venis hejmen; kaj ili alportis al li en la domon la donacojn, kiujn
ili havis en la manoj, kaj kliniĝis al li ĝis la tero. 27 Kaj li demandis ilin
pri ilia farto, kaj diris: Ĉu bone fartas via maljuna patro, pri kiu vi diris
al mi? ĉu li vivas ankoraŭ? 28 Kaj ili diris: Via sklavo nia patro fartas
bone; li vivas ankoraŭ. Kaj ili kliniĝis kaj ĵetis sin antaŭ li sur la teron.
29 Kaj li levis siajn okulojn, kaj ekvidis sian fraton Benjamen, la filon de lia
patrino, kaj li diris: Ĉu tio estas via plej juna frato, pri kiu vi diris al mi?
Kaj li diris: Dio vin favoru, mia filo. 30 Kaj Jozef forrapidis, ĉar ekflamis lia
interno pro lia frato kaj li volis plori. Kaj li eniris en internan ĉambron kaj
ploris tie. 31 Sed li lavis sian vizaĝon kaj eliris, kaj tenis sin forte, kaj diris:
Surtabligu panon! 32 Kaj oni surtabligis por li aparte, kaj por ili aparte, kaj
por la Egiptoj, kiuj manĝis kun li, aparte; ĉar la Egiptoj ne povas manĝi
panon kun Hebreoj: tio estas abomenindaĵo por ili. 33 Kaj ili sidiĝis antaŭ
li, pli maljuna laŭ sia maljuneco kaj pli juna laŭ sia juneco; kaj la homoj
miris unu antaŭ alia. 34 Kaj oni portis al ili manĝaĵon de lia tablo; sed la
porcio de Benjamen estis kvinoble pli granda, ol la porcioj de ĉiuj. Kaj ili
trinkis kaj ebriiĝis kun li.

44

1 Kaj Jozef ordonis al la estro de sia domo jene: Plenigu la sakojn de tiuj
homoj per greno tiom, kiom ili nur povas porti, kaj metu la monon de ĉiu
en la aperturon de lia sako; 2 kaj mian pokalon, la arĝentan pokalon, metu
en la aperturon de la sako de la plej juna, kune kun la mono por lia greno.
Kaj tiu faris, kiel Jozef diris. 3 Kiam eklumis la mateno, oni forsendis la
homojn, ilin kaj iliajn azenojn. 4 Kiam ili eliris el la urbo kaj ankoraŭ ne
estis malproksime, Jozef diris al la estro de sia domo: Leviĝu, kuru post
tiuj homoj, kaj kiam vi atingos ilin, diru al ili: Kial vi pagis malbonon
por bono? 5 Ĝi estas ja tiu pokalo, el kiu trinkas mia sinjoro, kaj li ankaŭ
aŭguras sur ĝi! vi agis malbone! 6 Kaj li kuratingis ilin kaj diris al ili tiujn
vortojn. 7 Kaj ili diris al li: Kial mia sinjoro parolas tiajn vortojn? Dio gardu
viajn sklavojn de farado de tia afero! 8 Jen la monon, kiun ni trovis en la
aperturoj de niaj sakoj, ni realportis al vi el la lando Kanaana; kiel do ni
ŝtelus el la domo de via sinjoro arĝenton aŭ oron? 9 Tiu el viaj sklavoj, ĉe
kiu oni ĝin trovos, mortu, kaj ankaŭ ni fariĝu sklavoj al mia sinjoro. 10 Kaj
li diris: Ĝi estu laŭ viaj vortoj: tiu, ĉe kiu ĝi troviĝos, estu mia sklavo, sed vi
estos senkulpaj. 11 Kaj rapide ĉiu el ili mallevis sian sakon sur la teron, kaj
ĉiu malfermis sian sakon. 12 Kaj li serĉis; de la plej maljuna li komencis,
kaj per la plej juna li finis. Kaj la pokalo troviĝis en la sako de Benjamen.
13 Tiam ili disŝiris siajn vestojn, kaj ĉiu metis la ŝarĝon sur sian azenon,
kaj ili reiris en la urbon. 14 Kaj Jehuda kaj liaj fratoj venis en la domon de
Jozef, kiu estis ankoraŭ tie, kaj ili ĵetis sin antaŭ li sur la teron. 15 Kaj Jozef
diris al ili: Kian aferon vi faris! ĉu vi ne scias, ke tia homo, kiel mi, facile
divenos? 16 Tiam Jehuda diris: Kion ni diru al mia sinjoro? kion ni parolu
kaj per kio ni nin pravigu? Dio trovis la pekon de viaj sklavoj! jen ni estas
sklavoj al mia sinjoro, ni kaj ankaŭ tiu, en kies manoj troviĝis la pokalo.

17 Sed li diris: Dio min gardu de tia faro! la homo, en kies mano troviĝis
la pokalo, estos sklavo al mi, sed vi iru en paco al via patro.

18 Tiam Jehuda aliris al li, kaj diris: Permesu, mia sinjoro, ke via sklavo
diru vorton en la orelojn de mia sinjoro, kaj ne koleriĝu kontraŭ via sklavo,
ĉar vi estas kiel Faraono. 19 Mia sinjoro demandis siajn sklavojn, dirante:
Ĉu vi havas patron aŭ fraton? 20 Kaj ni diris al mia sinjoro: Ni havas
maljunan patron, kaj malgrandan knabon, naskitan en lia maljuneco; kaj
lia frato mortis, kaj li restis sola de sia patrino, kaj lia patro lin amas.
21 Tiam vi diris al viaj sklavoj: Venigu lin al mi, ke mi lin rigardu. 22 Sed ni
diris al mia sinjoro: La knabo ne povas forlasi sian patron; ĉar se li forlasos
sian patron, tiu mortos. 23 Tiam vi diris al viaj sklavoj: Se ne venos kun
vi via plej juna frato, tiam ne aperu plu antaŭ mia vizaĝo. 24 Kaj kiam ni
venis al via sklavo nia patro, ni diris al li la vortojn de mia sinjoro. 25 Nia
patro diris: Reiru, aĉetu por ni iom da greno. 26 Sed ni diris: Ni ne povas
iri; se estos kun ni nia plej juna frato, tiam ni iros; ĉar ni ne povas aperi
antaŭ la vizaĝo de tiu homo, se nia plej juna frato ne estos kun ni. 27 Tiam
via sklavo nia patro diris al ni: Vi scias, ke mia edzino naskis al mi du;
28 sed unu foriris de mi, kaj mi diris: Li estas disŝirita; kaj mi ne vidis
lin ĝis nun; 29 se vi ankaŭ ĉi tiun prenos de mi kaj lin trafos malfeliĉo,
tiam vi enirigos miajn grizajn harojn kun malĝojo en Ŝeolon. 30 Kaj nun
se mi venos al via sklavo mia patro kaj ne estos kun ni la knabo, al kies
animo estas alligita lia animo, 31 tiam, ekvidinte, ke la knabo forestas, li
mortos; kaj viaj sklavoj enirigos la grizajn harojn de via sklavo nia patro
kun malĝojo en Ŝeolon. 32 Ĉar mi, via sklavo, garantiis por la knabo antaŭ
mia patro, dirante: Se mi ne revenigos lin al vi, mi estos kulpa antaŭ mia
patro por ĉiam. 33 Tial mi, via sklavo, restu anstataŭ la knabo kiel sklavo
ĉe mia sinjoro, sed la knabo iru kun siaj fratoj. 34 Ĉar kiel mi iros al mia
patro, se la knabo ne estos kun mi? mi tiam vidus la malfeliĉon, kiu trafos
mian patron.

45

1 Tiam Jozef ne povis plu sin deteni antaŭ ĉiuj, kiuj staris ĉirkaŭ li, kaj li
ekkriis: Eligu ĉiujn for de mi. Kaj neniu restis ĉe li, kiam Jozef rekonigis
sin al siaj fratoj. 2 Kaj li laŭte ekploris, kaj aŭdis la Egiptoj, kaj aŭdis la
domo de Faraono. 3 Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Mi estas Jozef; ĉu mia patro
vivas ankoraŭ? Sed liaj fratoj ne povis respondi al li, ĉar ili konfuziĝis
antaŭ li. 4 Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Aliru do al mi. Kaj ili aliris. Kaj li
diris: Mi estas Jozef, via frato, kiun vi vendis en Egiptujon. 5 Sed nun ne
afliktiĝu, kaj ne bedaŭru, ke vi vendis min ĉi tien; ĉar por la savo de via
vivo Dio sendis min antaŭ vi. 6 Ĉar nun jam du jarojn daŭras la malsato
en la lando, sed ankoraŭ dum kvin jaroj ne estos plugado nek rikoltado.
7 Kaj Dio sendis min antaŭ vi, por vin restigi sur la tero kaj por konservi
vian vivon per granda savo. 8 Sciu do, ne vi sendis min ĉi tien, sed Dio; kaj
Li faris min patro al Faraono, kaj sinjoro super lia tuta domo, kaj reganto
super la tuta Egipta lando. 9 Iru rapide al mia patro, kaj diru al li: Tiele diris
via filo Jozef: Dio faris min sinjoro super la tuta Egiptujo; venu al mi, ne
prokrastu. 10 Vi loĝos en la lando Goŝen, kaj vi estos proksime de mi, vi kaj
viaj filoj kaj la filoj de viaj filoj, kaj viaj ŝafoj kaj viaj bovoj, kaj ĉio, kion vi
havas. 11 Kaj mi nutros vin tie, ĉar ankoraŭ kvin jarojn daŭros la malsato;
por ke ne mizeriĝu vi kaj via domo, kaj ĉio, kion vi havas. 12 Kaj jen viaj

okuloj nun vidas, kaj ankaŭ la okuloj de mia frato Benjamen, ke mia buŝo
parolas al vi. 13 Kaj rakontu al mia patro pri mia tuta gloro en Egiptujo, kaj
ĉion, kion vi vidis; kaj rapide venigu mian patron ĉi tien. 14 Kaj li ĵetis sin
sur la kolon de sia frato Benjamen kaj ploris, kaj Benjamen ploris sur lia
kolo. 15 Kaj li kisis ĉiujn siajn fratojn kaj ploris super ili. Poste liaj fratoj
ekparolis kun li.
16 Kaj la famo venis en la domon de Faraono, ke venis la fratoj de Jozef.
Kaj tio plaĉis al Faraono kaj al liaj servantoj. 17 Kaj Faraono diris al Jozef:
Diru al viaj fratoj: Faru tion, ŝarĝu viajn brutojn kaj iru en la landon
Kanaanan; 18 kaj prenu vian patron kaj viajn familiojn, kaj venu al mi;
mi donos al vi ĉion bonan en la Egipta lando, kaj vi manĝos la grasaĵon de
la lando. 19 Kaj ordonu al ili jene: Prenu al vi el la Egipta lando veturilojn
por viaj infanoj kaj virinoj, kaj kunprenu vian patron kaj venu. 20 Kaj ne
tro zorgu pri viaj aĵoj; ĉar ĉio bona en la Egipta lando estas al via dispono.
21 Kaj la filoj de Izrael faris tiel. Kaj Jozef donis al ili veturilojn laŭ la
ordono de Faraono, kaj li donis al ili provizojn por la vojo. 22 Al ĉiuj li
donis novajn vestojn, sed al Benjamen li donis tricent arĝentajn monerojn
kaj kvin novajn vestojn. 23 Kaj por sia patro li sendis dek azenojn, ŝarĝitajn
per bonaĵo el Egiptujo, kaj dek azeninojn, ŝarĝitajn per greno, pano, kaj
manĝaĵo por lia patro por la vojo. 24 Kaj li forsendis siajn fratojn, kaj ili
iris. Kaj li diris al ili: Ne malpacu dum la vojo. 25 Kaj ili eliris el Egiptujo
kaj venis en la landon Kanaanan al sia patro Jakob. 26 Kaj ili sciigis al li,
dirante: Jozef vivas ankoraŭ, kaj li regas nun super la tuta Egipta lando.
Kaj lia koro konfuziĝis, ĉar li ne kredis al ili. 27 Kaj ili rediris al li ĉiujn
vortojn de Jozef, kiujn li diris al ili; kaj li vidis la veturilojn, kiujn Jozef
sendis, por veturigi lin, kaj tiam la spirito de ilia patro Jakob reviviĝis.
28 Kaj Izrael diris: Sufiĉas, ke mia filo Jozef ankoraŭ vivas: mi iros kaj
vidos lin, antaŭ ol mi mortos.

46

1 Izrael ekiris kun ĉio, kion li havis, kaj li venis en Beer-Ŝeban, kaj li
alportis oferojn al la Dio de sia patro Isaak. 2 Kaj Dio diris al Izrael en
nokta vizio: Jakob! Jakob! Kaj tiu diris: Jen mi estas. 3 Kaj Li diris: Mi
estas Dio, la Dio de via patro. Ne timu iri Egiptujon, ĉar Mi tie faros vin
granda popolo. 4 Mi iros kun vi Egiptujon, kaj Mi ankaŭ revenigos vin;
kaj Jozef metos sian manon sur viajn okulojn. 5 Kaj Jakob leviĝis el Beer-
Ŝeba; kaj la filoj de Izrael ekveturigis sian patron Jakob kaj siajn infanojn
kaj siajn edzinojn sur la veturiloj, kiujn sendis Faraono, por alveturigi lin.
6 Kaj ili prenis siajn brutojn, kaj sian havon, kiun ili akiris en la lando
Kanaana, kaj venis Egiptujon, Jakob kaj lia tuta idaro kun li. 7 Siajn filojn
kaj nepojn, siajn filinojn kaj nepinojn, kaj sian tutan idaron li venigis kun
si en Egiptujon.
8 Jen estas la nomoj de la filoj de Izrael, kiuj venis Egiptujon: Jakob kaj
liaj filoj. La unuenaskito de Jabob, Ruben. 9 Kaj la filoj de Ruben: Ĥanoĥ
kaj Palu kaj Ĥecron kaj Karmi. 10 Kaj la filoj de Simeon: Jemuel kaj Jamin
kaj Ohad kaj Jaĥin kaj Coĥar, kaj Ŝaul, filo de Kanaanidino. 11 Kaj la filoj
de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 12 Kaj la filoj de Jehuda: Er kaj Onan
kaj Ŝela kaj Perec kaj Zeraĥ; sed Er kaj Onan mortis en la lando Kanaana.
Kaj la filoj de Perec estis: Ĥecron kaj Ĥamul. 13 Kaj la filoj de Isaĥar: Tola
kaj Puva kaj Job kaj Ŝimron. 14 Kaj la filoj de Zebulun: Sered kaj Elon kaj

Jaĥleel. 15 Tio estas la filoj de Lea, kiujn ŝi naskis al Jakob en Mezopotamio,
kaj lia filino Dina. La nombro de ĉiuj animoj de liaj filoj kaj filinoj estis
tridek tri. 16 Kaj la filoj de Gad: Cifjon kaj Ĥagi, Ŝuni kaj Ecbon, Eri kaj
Arod kaj Areli. 17 Kaj la filoj de Aŝer: Jimna kaj Jiŝva kaj Jiŝvi kaj Beria, kaj
Seraĥ, ilia fratino; kaj la filoj de Beria: Ĥeber kaj Malkiel. 18 Tio estas la
filoj de Zilpa, kiun Laban donis al sia filino Lea; kaj ŝi naskis ilin al Jakob,
dek ses animojn. 19 La filoj de Raĥel, edzino de Jakob: Jozef kaj Benjamen.
20 Kaj al Jozef en la lando Egipta naskiĝis Manase kaj Efraim, kiujn naskis
al li Asnat, filino de Poti-Fera, pastro el On. 21 Kaj la filoj de Benjamen: Bela
kaj Beĥer kaj Aŝbel, Gera kaj Naaman, Eĥi kaj Roŝ, Mupim kaj Ĥupim kaj
Ard. 22 Tio estas la filoj de Raĥel, kiuj naskiĝis al Jakob, kune dek kvar
animoj. 23 Kaj la filoj de Dan: Ĥuŝim. 24 Kaj la filoj de Naftali: Jaĥceel kaj
Guni kaj Jecer kaj Ŝilem. 25 Tio estas la filoj de Bilha, kiun donis Laban al
sia filino Raĥel; ŝi naskis ilin al Jakob, kune sep animojn. 26 La nombro
de ĉiuj animoj, kiuj venis kun Jakob en Egiptujon, kiuj eliris el lia lumbo,
krom la edzinoj de la filoj de Jakob, estis sesdek ses. 27 Kaj la filoj de Jozef,
kiuj naskiĝis al li en Egiptujo, estis du animoj. La nombro de ĉiuj animoj
de la domo de Jakob, kiuj venis Egiptujon, estis sepdek.

28 Jehudan li sendis antaŭ si al Jozef, por ke li informu lin antaŭe pri
Goŝen. Kaj ili venis en la landon Goŝen. 29 Kaj Jozef jungis sian ĉaron kaj
veturis renkonte al sia patro Izrael en la landon Goŝen. Kaj kiam li ekvidis
lin, li ĵetis sin sur lian kolon kaj longe ploris sur lia kolo. 30 Kaj Izrael
diris al Jozef: Nun mi volonte mortos, vidinte vian vizaĝon, ĉar vi vivas
ankoraŭ. 31 Kaj Jozef diris al siaj fratoj kaj al la domo de sia patro: Mi iros
kaj rakontos al Faraono, kaj diros al li: Miaj fratoj kaj la domo de mia patro,
kiuj estis en la lando Kanaana, venis al mi; 32 kaj tiuj homoj estas paŝtistoj,
ĉar ili estas brutedukistoj; kaj siajn malgrandajn kaj grandajn brutojn, kaj
ĉion, kion ili havas, ili kunportis. 33 Kaj se Faraono vin alvokos, kaj diros:
Kio estas via okupo? 34 tiam diru: Viaj sklavoj estis brutedukistoj de nia
juneco ĝis nun, kiel ni, tiel ankaŭ niaj patroj; por ke vi enloĝiĝu en la lando
Goŝen; ĉar ĉiu paŝtisto estas abomenindaĵo por la Egiptoj.

47

1 Jozef venis kaj sciigis al Faraono, kaj diris: Mia patro kaj miaj fratoj
kaj iliaj malgrandaj kaj grandaj brutoj, kaj ĉio, kio apartenas al ili, venis
el la lando Kanaana, kaj nun ili estas en la lando Goŝen. 2 Kaj el inter siaj
fratoj li prenis kvin homojn kaj starigis ilin antaŭ Faraono. 3 Kaj Faraono
diris al liaj fratoj: Kio estas via okupo? Kaj ili diris al Faraono: Viaj sklavoj
estas brutedukistoj, kiel ni, tiel ankaŭ niaj patroj. 4 Kaj ili diris al Faraono:
Ni venis, por loĝi en la lando; ĉar ne ekzistas paŝtaĵo por la brutoj de viaj
sklavoj, ĉar forta estas la malsato en la lando Kanaana; permesu do, ke
viaj sklavoj loĝu en la lando Goŝen. 5 Tiam Faraono diris al Jozef jene:
Via patro kaj viaj fratoj venis al vi; 6 la lando Egipta estas antaŭ vi; en la
plej bona loko de la lando loĝigu vian patron kaj viajn fratojn; ili loĝu en
la lando Goŝen; kaj se vi scias, ke estas inter ili kapablaj homoj, faru ilin
administrantoj de miaj brutoj. 7 Kaj Jozef enkondukis sian patron Jakob
kaj starigis lin antaŭ Faraono; kaj Jakob benis Faraonon. 8 Faraono diris al
Jakob: Kian aĝon vi havas? 9 Kaj Jakob diris al Faraono: La nombro de la
jaroj de mia migrado estas cent tridek jaroj; malmultaj kaj malbonaj estis
la jaroj de mia vivo, kaj ili ne atingis la nombron de la jaroj de la vivo de

miaj patroj dum ilia migrado. 10 Kaj Jakob benis Faraonon kaj foriris de
Faraono. 11 Kaj Jozef enloĝigis sian patron kaj siajn fratojn, kaj donis al ili
posedaĵon en la Egipta lando, en la lando Rameses, kiel Faraono ordonis.
12 Kaj Jozef havigis panon al sia patro kaj al siaj fratoj kaj al la tuta domo
de sia patro, laŭ la nombro de la infanoj.

13 Ne estis pano sur la tuta tero, ĉar la malsato estis tre forta; kaj
senfortiĝis de la malsato la lando Egipta kaj la lando Kanaana. 14 Kaj Jozef
kolektis la tutan monon, kiu troviĝis en la lando Egipta kaj en la lando
Kanaana, pro la greno, kiun oni aĉetadis; kaj Jozef enportis la tutan monon
en la domon de Faraono. 15 Kiam ne estis plu mono en la lando Egipta kaj
en la lando Kanaana, ĉiuj Egiptoj venis al Jozef, kaj diris: Donu al ni panon;
kial ni mortu antaŭ vi pro tio, ke ni jam ne havas monon? 16 Tiam Jozef
diris: Donu viajn brutojn; kaj mi donos al vi panon pro viaj brutoj, se vi
jam ne havas monon. 17 Kaj ili alkondukis siajn brutojn al Jozef; kaj Jozef
donis al ili panon pro ĉevaloj, ŝafoj, bovoj, kaj azenoj, kaj li provizadis al
ili panon pro ĉiuj iliaj brutoj en tiu jaro. 18 Kiam finiĝis tiu jaro, ili venis
al li en la dua jaro, kaj diris al li: Ni ne kaŝos antaŭ nia sinjoro, ke monon
ni jam ne havas, kaj la brutoj estas ĉe nia sinjoro; nenio restis antaŭ nia
sinjoro krom niaj korpoj kaj nia tero; 19 kial ni pereu antaŭ viaj okuloj, ni
kaj nia tero? aĉetu nin kaj nian teron pro la pano, kaj ni kaj nia tero estu
sklavoj al Faraono; kaj donu semon, por ke ni vivu kaj ne mortu kaj la tero
ne dezertiĝu. 20 Kaj Jozef aĉetis la tutan Egiptan teron por Faraono; ĉar la
Egiptoj vendis ĉiu sian kampon, ĉar forte premis ilin la malsato. Kaj la tero
fariĝis propraĵo de Faraono. 21 Kaj la popolon li transirigis en la urbojn, de
unu fino de Egiptujo ĝis la alia. 22 Nur la teron de la pastroj li ne aĉetis; ĉar
la pastroj havis parton, difinitan de Faraono, kaj ili manĝadis sian parton,
kiun donis al ili Faraono, tial ili ne vendis sian teron. 23 Kaj Jozef diris al
la popolo: Jen mi aĉetis vin hodiaŭ kaj vian teron por Faraono; jen mi
donas al vi semon, kaj prisemu la teron. 24 Kaj kiam vi havos rikolton, vi
donos kvinonon al Faraono, kaj kvar partoj apartenos al vi, por prisemi
la kampon kaj por manĝi, por vi, por ĉio, kio estas en viaj domoj, kaj por
viaj infanoj. 25 Kaj ili diris: Vi konservis nian vivon; ni akiru favoron de
nia sinjoro, kaj ni estu sklavoj al Faraono. 26 Kaj Jozef faris ĝin leĝo ĝis
la hodiaŭa tago: de la tero Egipta kvinono de la produktoj apartenas al
Faraono. Nur la tero de la pastroj ne fariĝis propraĵo de Faraono. 27 Kaj
Izrael ekloĝis en la lando Egipta, en la lando Goŝen; kaj ili posedis ĝin kaj
fruktis kaj multiĝis forte.

28 Kaj Jakob vivis en la lando Egipta dek sep jarojn. Kaj la daŭro de la vivo
de Jakob estis cent kvardek sep jaroj. 29 Kiam alproksimiĝis la tempo, kiam
Izrael devis morti, li alvokis sian filon Jozef, kaj diris al li: Se mi akiris vian
favoron, metu vian manon sub mian femuron kaj faru al mi favorkoraĵon
kaj fidelaĵon, ne enterigu min en Egiptujo; 30 sed mi kuŝu kun miaj patroj;
elportu min el Egiptujo kaj entombigu min en ilia tombujo. Kaj tiu diris:
Mi faros, kiel vi diris. 31 Kaj li diris: Ĵuru al mi. Kaj tiu ĵuris. Kaj Izrael
adorkliniĝis sur la kapa parto de la lito.

48

1 Post tiuj okazintaĵoj oni sciigis al Jozef: Jen, via patro estas malsana.
Kaj li prenis kun si siajn du filojn, Manase kaj Efraim. 2 Kaj oni sciigis
al Jakob, dirante: Jen via filo Jozef venas al vi. Tiam Izrael streĉis siajn
fortojn kaj sidiĝis sur la lito. 3 Kaj Jakob diris al Jozef: Dio la Plejpotenca

aperis al mi en Luz, en la lando Kanaana, kaj benis min. 4 Kaj Li diris al
mi: Mi fruktigos vin kaj multigos vin kaj faros vin amaso da popoloj, kaj
Mi donos ĉi tiun landon al via idaro post vi kiel eternan posedaĵon. 5 Kaj
nun viaj du filoj, kiuj naskiĝis al vi en la lando Egipta antaŭ mia alveno
al vi en Egiptujon, estas miaj; Efraim kaj Manase estu al mi, kiel Ruben
kaj Simeon. 6 Sed viaj infanoj, kiuj naskiĝos al vi post ili, estu viaj; per la
nomo de siaj fratoj ili estos nomataj en sia hereda parto. 7 Kiam mi venis el
Mezopotamio, mortis ĉe mi Raĥel en la lando Kanaana, dum la vojo, kiam
restis ankoraŭ iom da tero ĝis Efrata; kaj mi enterigis ŝin tie sur la vojo al
Efrata, kiu estas nomata ankaŭ Bet-Leĥem. 8 Kaj Izrael ekvidis la filojn de
Jozef, kaj diris: Kiuj estas ĉi tiuj? 9 Kaj Jozef diris al sia patro: Ili estas miaj
filoj, kiujn donis al mi Dio ĉi tie. Kaj tiu diris: Alkonduku ilin al mi, kaj mi
benos ilin. 10 La okuloj de Izrael malfortiĝis de maljuneco, li ne povis bone
vidi. Jozef alkondukis ilin al li, kaj li kisis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin. 11 Kaj
Izrael diris al Jozef: Vidi vian vizaĝon mi ne esperis, kaj jen Dio vidigis al
mi eĉ vian idaron. 12 Kaj Jozef forigis ilin de liaj genuoj, kaj kliniĝis antaŭ
li vizaĝaltere. 13 Kaj Jozef prenis ambaŭ, Efraimon per sia dekstra mano,
kontraŭ la maldekstra de Izrael, kaj Manasen per sia maldekstra mano,
kontraŭ la dekstra de Izrael, kaj alkondukis ilin al li. 14 Sed Izrael etendis
sian dekstran manon kaj metis ĝin sur la kapon de Efraim, kvankam li
estis la pli juna, kaj sian maldekstran sur la kapon de Manase; li intence
tiel faris per siaj manoj, ĉar Manase estis la unuenaskito. 15 Kaj li benis
Jozefon, kaj diris: Dio, antaŭ kiu iradis miaj patroj Abraham kaj Isaak, Dio,
kiu paŝtis min de mia naskiĝo ĝis la nuna tago, 16 la anĝelo, kiu savis min
de ĉia malbono — Li benu la knabojn; oni nomu ilin per mia nomo kaj per
la nomo de miaj patroj Abraham kaj Isaak, kaj ili kresku kaj multiĝu sur
la tero. 17 Jozef vidis, ke lia patro metis sian dekstran manon sur la kapon
de Efraim, kaj tio ne plaĉis al li; kaj li prenis la manon de sia patro, por
deturni ĝin de la kapo de Efraim sur la kapon de Manase. 18 Kaj Jozef diris
al sia patro: Ne tiel, mia patro, ĉar ĉi tiu estas la unuenaskito; metu vian
dekstran manon sur lian kapon. 19 Sed lia patro rifuzis, kaj diris: Mi scias,
mia filo, mi scias; li ankaŭ fariĝos popolo kaj li ankaŭ fariĝos granda, sed
lia pli juna frato estos pli granda ol li, kaj lia idaro estos multenombra inter
la popoloj. 20 Kaj li benis ilin en tiu tago, dirante: Per vi benados Izrael,
dirante: Dio vin faru kiel Efraim kaj Manase. Kaj li metis Efraimon antaŭ
Manase. 21 Kaj Izrael diris al Jozef: Jen mi mortas; kaj Dio estos kun vi
kaj revenigos vin en la landon de viaj patroj. 22 Kaj mi donas al vi unu
pecon da lando preferece antaŭ viaj fratoj, kiun mi prenis el la manoj de
la Amoridoj per mia glavo kaj pafarko.

49

1 Kaj Jakob alvokis siajn filojn, kaj diris: Kolektiĝu, kaj mi sciigos al vi,
kio fariĝos al vi en la tempo venonta.
2 Kunvenu kaj aŭskultu, filoj de Jakob,
Kaj aŭskultu Izraelon, vian patron.

3 Ruben, vi estas mia unuenaskito,
Mia forto kaj komenco de mia vireco,
Supro de digno kaj supro de potenco;
4 Rapidema kiel akvo, vi ne staros plej alte,
Ĉar vi supreniris sur la liton de via patro;

Tiam vi malhonoris mian liton per la supreniro.

5 Simeon kaj Levi, fratoj;
Iloj kruelaj estas viaj glavoj,
6 En ilian konsilon mia animo ne iru,
Al ilia kunveno ne aliĝu mia honoro;
Ĉar en sia kolero ili mortigis viron
Kaj pro sia kaprico ili kripligis bovon.
7 Malbenita estu ilia kolero, ĉar ĝi estas forta,
Kaj ilia furiozo, ĉar ĝi estas kruela.
Mi dividos ilin en Jakob,
Kaj mi disĵetos ilin en Izrael.

8 Jehuda, vin laŭdos viaj fratoj;
Via mano estas sur la nuko de viaj malamikoj;
Kliniĝos antaŭ vi la filoj de via patro.
9 Juna leono estas Jehuda;
De ĉasakiro, mia filo, vi leviĝis.
Li genuiĝis, kuŝiĝis kiel leono kaj kiel leonino;
Kiu lin levos?
10 Ne forpreniĝos sceptro de Jehuda,
Nek regbastono de inter liaj piedoj,
Ĝis venos paco
Kaj al li humiliĝos la popoloj.
11 Li alligas al la vinbertrunko sian azenidon
Kaj al la delikata vinberbranĉo la filon de sia azenino;
Li lavas en vino sian veston
Kaj en sango de vinberoj sian mantelon.
12 Liaj okuloj estas ruĝaj de vino
Kaj la dentoj blankaj de lakto.

13 Zebulun loĝos ĉe la bordo de maro,
Ĉe albordiĝejo de ŝipoj,
Kaj lia limo atingos Cidonon.

14 Isaĥar estas fortosta azeno;
Li kuŝos inter la baraĵoj.
15 Kaj li vidis, ke ripozo estas bona
Kaj la tero estas agrabla;
Kaj li klinis sian ŝultron por portado
Kaj fariĝis laboristo por tributo.

16 Dan juĝos sian popolon,
Kiel unu el la triboj de Izrael.
17 Dan estos serpento ĉe la vojo,
Cerasto ĉe la irejo,
Mordanto de kalkano de ĉevalo,
Ke ĝia rajdanto falas malantaŭen.
18 Vian helpon mi esperas, ho Eternulo.

19 Gadon premos amaso,
Sed li repremos ĝin je la kalkano.

20 Ĉe Aŝer estas grasa lia pano,
Kaj li liverados frandaĵojn al reĝoj.

21 Naftali estas belkura cervo;
Li donas belajn parolojn.

22 Fruktoporta arbo estas Jozef,
Fruktoporta arbo super fonto;
La branĉoj etendiĝis super la muron.
23 Ĉagrenis lin pafistoj
Kaj pafis kaj malamikis kontraŭ li;
24 Sed forta restis lia pafarko
Kaj elastaj estas liaj brakoj,
Per la manoj de la Potenculo de Jakob,
Per la Paŝtisto, la Roko de Izrael.
25 La Dio de via patro donos al vi helpon,
La Plejpotenculo benos vin
Per benoj de la ĉielo supre,
Per benoj de la abismo, kiu kuŝas malsupre,
Per benoj de la mamoj kaj de la utero.
26 La benoj de via patro estas pli fortaj,
Ol la benoj de miaj gepatroj,
Ĝis la limo de la eternaj altaĵoj.
Ili estu sur la kapo de Jozef
Kaj sur la verto de la elektito inter liaj fratoj.

27 Benjamen estas lupo karnoŝira;
Matene li manĝos ĉasakiron,
Kaj vespere li dividos rabaĵon.
28 Tio estas ĉiuj dek du triboj de Izrael; kaj tio estas, kion diris al ili ilia
patro; kaj li benis ilin, ĉiun per aparta beno li benis. 29 Kaj li ordonis al
ili, kaj diris al ili: Mi alkolektiĝas al mia popolo; enterigu min apud miaj
patroj en la kaverno, kiu troviĝas sur la kampo de Efron la Ĥetido, 30 en la
duobla kampa kaverno, kiu troviĝas antaŭ Mamre en la lando Kanaana kaj
kiun Abraham aĉetis kune kun la kampo de Efron la Ĥetido kiel tomban
posedaĵon. 31 Tie oni enterigis Abrahamon kaj lian edzinon Sara, tie oni
enterigis Isaakon kaj lian edzinon Rebeka, kaj tie mi enterigis Lean, 32 sur
la kampo kaj en la kaverno sur ĝi, kiuj estas aĉetitaj de el la filoj de Ĥet.
33 Kaj Jakob finis la ordonadon al siaj filoj, kaj li kunigis siajn piedojn sur
la lito, kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.

50

1 Tiam Jozef ĵetis sin sur la vizaĝon de sia patro, kaj ploris super li kaj
kisis lin. 2 Kaj Jozef ordonis al siaj servantoj kuracistoj, balzami lian patron;
kaj la kuracistoj balzamis Izraelon. 3 Kaj pasis super li kvardek tagoj; ĉar
tiel longe daŭras la tagoj de balzamado. Kaj la Egiptoj ploris pri li sepdek
tagojn.
4 Kiam pasis la tagoj de lia priplorado, Jozef ekparolis al la domanoj de
Faraono, dirante: Se mi akiris vian favoron, diru al Faraono jene: 5 Mia
patro ĵurigis min, dirante: Jen mi mortas; en mia tombo, kiun mi elfosis
al mi en la lando Kanaana, tie vi min enterigu. Nun mi volus iri, enterigi

mian patron, kaj reveni. 6 Kaj Faraono diris: Iru kaj enterigu vian patron,
kiel li ĵurigis vin. 7 Kaj Jozef iris, por enterigi sian patron; kaj kun li iris
ĉiuj servantoj de Faraono, la ĉefoj de lia domo kaj ĉiuj ĉefoj de la lando
Egipta, 8 kaj la tuta domo de Jozef, kaj liaj fratoj kaj la domo de lia patro;
nur siajn infanojn kaj siajn malgrandajn kaj grandajn brutojn ili restigis
en la lando Goŝen. 9 Kun ili iris ankaŭ ĉaroj kaj rajdantoj; kaj la anaro
estis tre granda. 10 Ili venis al la placo Atad, kiu estas transe de Jordan,
kaj ili faris tie grandan kaj fortan priploradon; kaj li funebris pri sia patro
dum sep tagoj. 11 Kiam la loĝantoj de la lando Kanaana vidis la funebron
sur la placo Atad, ili diris: Ĝi estas granda funebro ĉe la Egiptoj; tial la
loko ricevis la nomon Abel-Micraim. Ĝi estas transe de Jordan. 12 Kaj liaj
infanoj faris kun li, kiel li ordonis al ili. 13 Kaj liaj filoj forportis lin en
la landon Kanaanan, kaj enterigis lin en la kampa duobla kaverno, kiun
Abraham aĉetis kune kun la kampo kiel tomban posedaĵon de el Efron la
Ĥetido, antaŭ Mamre.
14 Kaj Jozef revenis Egiptujon, li kaj liaj fratoj, kaj ĉiuj, kiuj iris kun li, por
enterigi lian patron, post kiam ili enterigis lian patron. 15 Kiam la fratoj
de Jozef vidis, ke ilia patro mortis, ili diris: Eble Jozef ekmalamos nin, kaj
repagos al ni pro la tuta malbono, kiun ni faris al li? 16 Tial ili sendis al
Jozef, por diri al li: Via patro ordonis antaŭ sia morto jene: 17 Tiel diru al
Jozef: Mi petas vin, pardonu la kulpon de viaj fratoj kaj ilian pekon, ĉar ili
faris al vi malbonon. Nun pardonu do la kulpon de la sklavoj de la Dio de
via patro. Kaj Jozef ploris, kiam ili parolis al li. 18 Kaj iris liaj fratoj mem
kaj ĵetis sin teren antaŭ li, kaj diris: Jen ni estas sklavoj al vi. 19 Sed Jozef
diris al ili: Ne timu; ĉar ĉu mi estas anstataŭ Dio? 20 Vi intencis fari al mi
malbonon; sed Dio aranĝis de tio bonon, por fari tiel, kiel nun estas, por
konservi la vivon de multe da homoj. 21 Kaj nun ne timu; mi nutros vin
kaj viajn infanojn. Kaj li konsolis ilin kaj parolis al ili kore.
22 Kaj Jozef loĝis en Egiptujo, li kaj la domo de lia patro; kaj Jozef vivis
cent dek jarojn. 23 Kaj Jozef vidis ĉe Efraim infanojn ĝis la tria generacio;
ankaŭ la infanoj de Maĥir, filo de Manase, naskiĝis sur la genuoj de Jozef.
24 Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Mi mortas, sed Dio rememoros vin, kaj
elkondukos vin el ĉi tiu lando en la landon, pri kiu Li ĵuris al Abraham,
Isaak, kaj Jakob. 25 Kaj Jozef ĵurigis la filojn de Izrael, dirante: Kiam Dio
rememoros vin, tiam elportu miajn ostojn el ĉi tie. 26 Kaj Jozef mortis en
la aĝo de cent dek jaroj; kaj oni balzamis lin kaj metis lin en ĉerkon en
Egiptujo.

ELIRO
DUA LIBRO DE MOSEO

1 Jen estas la nomoj de la filoj de Izrael, kiuj venis Egiptujon kun Jakob;
ĉiu venis kun siaj domanoj: 2 Ruben, Simeon, Levi, kaj Jehuda; 3 Isaĥar,
Zebulun, kaj Benjamen; 4 Dan kaj Naftali, Gad kaj Aŝer. 5 Kaj la nombro
de ĉiuj animoj, kiuj eliris el la lumbo de Jakob, estis sepdek; kaj Jozef estis
jam en Egiptujo. 6 Kaj mortis Jozef kaj ĉiuj liaj fratoj kaj tiu tuta generacio.
7 Kaj la Izraelidoj fruktis kaj diskreskis kaj multiĝis kaj treege fortiĝis, kaj
la lando pleniĝis de ili.

8 Aperis en Egiptujo nova reĝo, kiu ne konis Jozefon. 9 Kaj li diris al sia
popolo: Jen la popolo de la Izraelidoj estas pli multenombra kaj pli forta
ol ni; 10 ni uzu do ruzon kontraŭ ĝi, por ke ĝi ne multiĝu, ĉar se okazos
milito, tiam ankaŭ tiu popolo aliĝos al niaj malamikoj kaj militos kontraŭ
ni kaj foriros el la lando. 11 Kaj oni metis super ilin laborestrojn, por
premi ilin per malfacilaj laboroj. Kaj ili konstruis por Faraono provizejajn
urbojn Pitom kaj Rameses. 12 Sed ju pli oni premis ilin, des pli ili multiĝis
kaj kreskis; kaj la Izraelidoj fariĝis teruraĵo. 13 Kaj la Egiptoj laborigis la
Izraelidojn kruele. 14 Kaj ili maldolĉigis al ili la vivon per malfacila laboro
super argilo kaj brikoj, kaj per ĉia laboro sur la kampo, per ĉiaj laboroj,
kiujn ili kruele metis sur ilin.

15 Kaj la reĝo de Egiptujo parolis al la Hebreaj akuŝistinoj, el kiuj unu
estis nomata Ŝifra kaj la dua estis nomata Pua. 16 Li diris: Kiam vi akuŝigos
la Hebreinojn, rigardu la kuŝejon; se estas filo, mortigu lin, kaj se estas
filino, lasu ŝin vivi. 17 Sed la akuŝistinoj timis Dion, kaj ili ne faris, kiel
diris al ili la reĝo de Egiptujo; kaj ili lasis la vivon al la virseksaj infanoj.
18 Kaj la reĝo de Egiptujo alvokis la akuŝistinojn, kaj diris al ili: Kial vi
tion faras kaj lasas la vivon al la virseksaj infanoj? 19 Tiam la akuŝistinoj
diris al Faraono: Ne kiel la Egiptaj virinoj estas la Hebreinoj; ili estas viglaj:
antaŭ ol venas al ili la akuŝistino, ili jam estas naskintaj. 20 Kaj Dio faris
bonon al la akuŝistinoj, kaj la popolo multiĝis kaj tre fortiĝis. 21 Kaj ĉar la
akuŝistinoj timis Dion, Li konstruis al ili domojn. 22 Kaj Faraono ordonis
al sia tuta popolo, dirante: Ĉiun filon, kiu naskiĝis, ĵetu en la Riveron, kaj
ĉiun filinon lasu viva.

2

1 Kaj iris unu homo el la domo de Levi kaj prenis edzinon Leviidinon.
2 Kaj la virino gravediĝis, kaj naskis filon; kaj ŝi vidis, ke li estas bela, kaj
ŝi kaŝis lin dum tri monatoj. 3 Sed ŝi ne povis plu kaŝi lin, tial ŝi prenis por
li keston el kanoj kaj ĉirkaŭŝmiris ĝin per asfalto kaj peĉo, kaj metis tien
la infanon kaj metis ĝin inter la kanojn sur la bordo de la Rivero. 4 Kaj lia
fratino stariĝis malproksime, por sciiĝi, kio fariĝos kun li. 5 Kaj la filino
de Faraono malsupreniris, por lavi sin en la Rivero, kaj ŝiaj servantinoj
iradis sur la bordo de la Rivero. Ŝi ekvidis la keston meze de la kanoj,
kaj ŝi sendis sian sklavinon, ke ŝi ĝin prenu. 6 Ŝi malfermis, kaj ekvidis la
infanon; ĝi estis knabeto, kiu ploris. Kaj ŝi kompatis lin, kaj diris: Ĝi estas
el la Hebreaj infanoj. 7 Tiam lia fratino diris al la filino de Faraono: Ĉu mi
iru kaj voku al vi virinon nutrantinon el la Hebreinoj, ke ŝi nutru por vi la
infanon? 8 Kaj la filino de Faraono diris al ŝi: Iru. Kaj la knabino iris kaj

vokis la patrinon de la infano. 9 Kaj la filino de Faraono diris al ŝi: Prenu
ĉi tiun infanon kaj nutru ĝin por mi, kaj mi pagos al vi. Kaj la virino prenis
la infanon kaj nutris ĝin. 10 Kiam la infano grandiĝis, ŝi alportis lin al la
filino de Faraono, kaj li fariĝis filo por ŝi, kaj ŝi donis al li la nomon Moseo,
dirante: El la akvo mi lin eltiris.
11 En la tempo, kiam Moseo estis jam granda, li eliris al siaj fratoj kaj
vidis iliajn malfacilajn laborojn; kaj li vidis, ke Egipto batas iun Hebreon
el liaj fratoj. 12 Tiam li turnis sin unuflanken kaj aliflanken, kaj vidinte,
ke estas neniu, mortigis la Egipton kaj kaŝis lin en la sablo. 13 Kaj li eliris
en la sekvanta tago, kaj vidis, ke du Hebreoj malpacas. Kaj li diris al la
ofendanto: Kial vi batas vian proksimulon? 14 Kaj tiu diris: Kiu faris vin
estro kaj juĝanto super ni? Ĉu vi intencas mortigi min, kiel vi mortigis
la Egipton? Tiam Moseo ektimis, kaj diris: Videble la afero fariĝis sciata.
15 Kaj Faraono aŭdis pri tiu afero kaj deziris mortigi Moseon. Sed Moseo
forkuris de Faraono kaj ekloĝis en la lando Midjana, kaj li loĝis apud puto.
16 La pastro Midjana havis sep filinojn. Kaj ili venis kaj ĉerpis akvon
kaj plenigis la trogojn, por trinkigi la ŝafojn de sia patro. 17 Sed venis
la paŝtistoj kaj forpelis ilin. Tiam Moseo leviĝis kaj helpis ilin kaj trinkigis
iliajn ŝafojn. 18 Kiam ili venis al sia patro Reuel, li diris: Kial vi tiel baldaŭ
venis hodiaŭ? 19 Kaj ili diris: Iu Egipto savis nin el la manoj de la paŝtistoj,
kaj li eĉ ĉerpis por ni kaj trinkigis la ŝafojn. 20 Tiam li diris al siaj filinoj:
Kie do li estas? kial vi forlasis tiun homon? voku lin, ke li manĝu panon.
21 Kaj Moseo konsentis loĝi ĉe tiu homo; kaj tiu donis sian filinon Cipora
al Moseo. 22 Kaj ŝi naskis filon, kaj li donis al li la nomon Gerŝom, ĉar li
diris: Fremdulo mi estis en lando fremda.
23 Post longa tempo mortis la reĝo de Egiptujo. Kaj la Izraelidoj ĝemis pro
la laboroj kaj kriis, kaj ilia kriado pro la laboroj venis supren al Dio. 24 Kaj
Dio aŭdis ilian ĝemadon, kaj Dio rememoris Sian interligon kun Abraham,
Isaak, kaj Jakob. 25 Kaj Dio rigardis la Izraelidojn, kaj Dio rememoris ilin.

3

1 Moseo paŝtis la ŝafojn de Jitro, sia bopatro, pastro Midjana. Kaj li
forkondukis la ŝafojn en malproksiman parton de la dezerto kaj venis al
la Dia monto Ĥoreb. 2 Kaj aperis al li anĝelo de la Eternulo en flama fajro
el la mezo de arbetaĵo. Kaj li vidis, ke jen la arbetaĵo brulas en la fajro, kaj
tamen la arbetaĵo ne forbrulas. 3 Kaj Moseo diris: Mi iros kaj rigardos tiun
grandan fenomenon, kial la arbetaĵo ne forbrulas. 4 La Eternulo vidis, ke
li iras, por rigardi, kaj Dio vokis al li el la mezo de la arbetaĵo, kaj diris:
Moseo, Moseo! Kaj tiu diris: Jen mi estas. 5 Kaj Li diris: Ne alproksimiĝu
ĉi tien; deprenu viajn ŝuojn de viaj piedoj, ĉar la loko, sur kiu vi staras,
estas tero sankta. 6 Ankoraŭ Li diris: Mi estas la Dio de via patro, la
Dio de Abraham, la Dio de Isaak, kaj la Dio de Jakob. Kaj Moseo kovris
sian vizaĝon, ĉar li timis rigardi Dion. 7 Kaj la Eternulo diris: Mi vidis la
mizeron de Mia popolo, kiu estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian kriadon
kaŭze de ĝiaj premantoj; Mi scias ĝiajn suferojn. 8 Kaj Mi malsupreniris,
por savi ĝin el la manoj de la Egiptoj kaj elirigi ĝin el tiu lando en landon
bonan kaj vastan, en landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, sur la lokon de
la Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj la Ĥividoj
kaj la Jebusidoj. 9 Nun la krioj de la Izraelidoj venis al Mi; kaj Mi vidis
la turmentojn, per kiuj la Egiptoj turmentas ilin. 10 Iru do, Mi sendos vin
al Faraono, kaj elkonduku Mian popolon la Izraelidojn el Egiptujo. 11 Kaj

Moseo diris al Dio: Kiu mi estas, ke mi iru al Faraono kaj mi elkonduku
la Izraelidojn el Egiptujo? 12 Kaj Li diris: Mi estos kun vi; kaj tio estu por
vi signo, ke Mi vin sendis: kiam vi estos elkondukinta Mian popolon el
Egiptujo, vi faros servon al Dio sur ĉi tiu monto. 13 Kaj Moseo diris al Dio:
Jen mi venos al la Izraelidoj, kaj diros al ili: La Dio de viaj patroj sendis
min al vi; tiam ili diros al mi: Kia estas Lia nomo? Kion mi diru al ili?
14 Kaj Dio diris al Moseo: MI ESTAS, KIU ESTAS. Kaj Li diris: Tiel diru al la
Izraelidoj: La Estanto sendis min al vi. 15 Kaj plue Dio diris al Moseo: Tiel
diru al la Izraelidoj: La Eternulo, la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham,
la Dio de Isaak, kaj la Dio de Jakob, sendis min al vi. Tia estas Mia nomo
por eterne, kaj tia estas memoraĵo pri Mi por ĉiuj generacioj. 16 Iru, kaj
kunvenigu la ĉefojn de Izrael, kaj diru al ili: La Eternulo, la Dio de viaj
patroj, aperis al mi, la Dio de Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li diris: Mi
atentis vin, kaj tion, kio estas farita al vi en Egiptujo. 17 Kaj Mi diris: Mi
elirigos vin el la mizero de Egiptujo en la landon de la Kanaanidoj kaj la
Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj la Ĥividoj kaj la Jebusidoj, en
landon, en kiu fluas lakto kaj mielo. 18 Kaj ili aŭskultos vian voĉon, kaj
vi venos, vi kaj la ĉefoj de Izrael, al la reĝo de Egiptujo, kaj vi diros al li:
La Eternulo, la Dio de la Hebreoj, vokis nin; lasu do nin iri vojon de tri
tagoj en la dezerton, por ke ni faru oferon al la Eternulo, nia Dio. 19 Sed
Mi scias, ke la reĝo de Egiptujo ne permesos al vi iri, se ne devigos lin
forta mano. 20 Kaj Mi etendos Mian manon, kaj Mi batos Egiptujon per
ĉiuj Miaj mirakloj, kiujn Mi faros meze de ĝi; kaj poste li lasos vin iri.
21 Kaj Mi donos al tiu popolo favoron de la Egiptoj; kaj kiam vi iros, vi ne
iros kun malplenaj manoj. 22 Ĉiu virino petos de sia najbarino kaj de sia
samdomanino vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj vestojn; kaj vi metos
tion sur viajn filojn kaj sur viajn filinojn, kaj vi senhavigos la Egiptojn.

4

1 Moseo respondis kaj diris: Sed se ili ne kredos al mi kaj ne aŭskultos
mian voĉon, kaj se ili diros: Ne aperis al vi la Eternulo? 2 Kaj la Eternulo
diris al li: Kion vi tie havas en via mano? Kaj li diris: Bastonon. 3 Kaj
Li diris: Ĵetu ĝin sur la teron. Kaj li ĵetis ĝin sur la teron, kaj ĝi fariĝis
serpento; kaj Moseo forkuris de ĝi. 4 Sed la Eternulo diris al Moseo: Etendu
vian manon, kaj kaptu ĝin je ĝia vosto (kaj li etendis sian manon kaj kaptis
ĝin, kaj ĝi fariĝis bastono en lia mano), 5 por ke ili kredu, ke aperis al vi
la Eternulo, la Dio de iliaj patroj, la Dio de Abraham, la Dio de Isaak, kaj
la Dio de Jakob. 6 Kaj la Eternulo diris al li plue: Metu vian manon en
vian sinon. Kaj li metis sian manon en sian sinon; kaj kiam li elprenis ĝin,
jen lia mano estis leprokovrita kvazaŭ neĝo. 7 Kaj Li diris: Remetu vian
manon en vian sinon (kaj li remetis sian manon en sian sinon; kaj kiam
li elprenis ĝin el sia sino, jen ĝi denove fariĝis kiel lia karno); 8 kaj se ili
ne kredos al vi kaj ne aŭskultos la voĉon de la unua signo, ili kredos al la
voĉo de la alia signo. 9 Kaj se ili ne kredos eĉ al ambaŭ tiuj signoj kaj ne
aŭskultos vian voĉon, tiam prenu akvon el la Rivero kaj verŝu ĝin sur la
sekan teron; kaj tiam la akvo, kiun vi prenis el la Rivero, fariĝos sango sur
la seka tero. 10 Kaj Moseo diris al la Eternulo: Ho, mia Sinjoro, mi ne estas
elokventa, nek de hieraŭ, nek de antaŭhieraŭ, nek de tiu tempo, kiam Vi
komencis paroli al Via sklavo; ĉar mi havas nelertan buŝon kaj nelertan
langon. 11 Kaj la Eternulo diris al li: Kiu faris buŝon al la homo? aŭ kiu
faras muta aŭ surda aŭ vidanta aŭ blinda? ĉu ne Mi, la Eternulo? 12 Kaj

nun iru, kaj Mi estos kun via buŝo, kaj Mi instruos vin, kion vi devas paroli.
13 Kaj li diris: Ho, mia Sinjoro, sendu iun alian. 14 Tiam ekflamis la kolero
de la Eternulo kontraŭ Moseo, kaj Li diris: Mi scias ja, ke via frato Aaron,
la Levido, estas elokventa; kaj jen li eĉ iras al vi renkonte, kaj kiam li vidos
vin, li ekĝojos en sia koro. 15 Kaj vi parolos al li kaj metos la vortojn en lian
buŝon; kaj Mi estos kun via buŝo kaj kun lia buŝo, kaj Mi instruos vin, kion
vi devas fari. 16 Kaj li parolos por vi al la popolo; kaj li estos via buŝo, kaj
vi estos por li anstataŭ Dio. 17 Kaj ĉi tiun bastonon prenu en vian manon;
per ĝi vi faros la signojn.

18 Moseo iris kaj revenis al sia bopatro Jitro, kaj diris al li: Mi volas iri kaj
reveni al miaj fratoj, kiuj estas en Egiptujo, kaj vidi, ĉu ili vivas ankoraŭ.
Kaj Jitro diris al Moseo: Iru en paco. 19 Kaj la Eternulo diris al Moseo
en Midjanujo: Iru, revenu Egiptujon; ĉar mortis ĉiuj homoj, kiuj volis vin
mortigi. 20 Tiam Moseo prenis sian edzinon kaj siajn filojn kaj sidigis ilin
sur azeno, kaj ekiris al la lando Egipta. Kaj Moseo prenis la bastonon de
Dio en sian manon. 21 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Kiam vi revenos
Egiptujon, tiam rigardu, ĉiujn miraklojn, kiujn Mi donis en vian manon,
faru antaŭ Faraono. Sed Mi malmoligos lian koron, kaj li ne permesos
al la popolo foriri. 22 Kaj vi diru al Faraono: Tiel diris la Eternulo: Mia
filo unuenaskita estas Izrael; 23 kaj Mi diras al vi: Permesu, ke Mia filo
iru kaj faru al Mi servon; se vi ne permesos al li iri, tiam Mi mortigos
vian unuenaskitan filon. 24 Sur la vojo, en la noktohaltejo, renkontis lin
la Eternulo kaj volis mortigi lin; 25 sed Cipora prenis akran ŝtonon, kaj
detranĉis la prepucion de sia filo kaj ektuŝis liajn piedojn, kaj diris: Sanga
fianĉo vi estas por mi. 26 Tiam Li forlasis lin. Kaj ŝi diris: Sanga fianĉo per
la cirkumcido.

27 Kaj la Eternulo diris al Aaron: Iru renkonte al Moseo en la dezerton.
Kaj li iris kaj renkontis lin ĉe la monto de Dio, kaj kisis lin. 28 Kaj Moseo
diris al Aaron ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiu sendis lin, kaj ĉiujn signojn,
pri kiuj Li ordonis al li. 29 Kaj iris Moseo kaj Aaron kaj kunvenigis ĉiujn
ĉefojn de la Izraelidoj. 30 Kaj Aaron diris ĉiujn vortojn, kiujn la Eternulo
diris al Moseo, kaj li faris la signojn antaŭ la popolo. 31 Kaj la popolo
kredis. Kaj ili aŭdis, ke la Eternulo rememoris la Izraelidojn kaj vidis ilian
mizeron, kaj ili kliniĝis kaj faris adoron.

5

1 Poste venis Moseo kaj Aaron, kaj diris al Faraono: Tiel diris la Eternulo,
la Dio de Izrael: Permesu, ke Mia popolo iru kaj faru al Mi feston en la
dezerto. 2 Sed Faraono diris: Kiu estas la Eternulo, kies voĉon mi devas
obei kaj lasi Izraelon iri? mi ne konas la Eternulon, kaj al Izrael mi ne
permesos iri. 3 Kaj ili diris: La Dio de la Hebreoj vokis nin; permesu, ke ni
iru vojon de tri tagoj en la dezerton kaj ni alportu oferon al la Eternulo,
nia Dio, por ke Li ne frapu nin per pesto aŭ glavo. 4 Sed la reĝo de Egiptujo
diris al ili: Kial vi, Moseo kaj Aaron, fortiras la popolon de ĝiaj laboroj? iru
al viaj laboroj. 5 Kaj Faraono diris: Jen multenombra estas nun la popolo
de la lando, kaj vi volas liberigi ilin de iliaj laboroj! 6 Kaj Faraono ordonis
en tiu tago al la voktoj de la popolo kaj al ĝiaj kontrolistoj, dirante: 7 Ne
donu plu pajlon al la popolo por la farado de la brikoj, kiel ĝis nun; ili
mem iru kaj kolektu al si pajlon. 8 Sed la nombron de la brikoj, kiun ili
pretigas ĝis nun, postulu de ili, ne malgrandigu ĝin; ĉar ili vagas senlabore,
tial ili krias: Ni iru kaj alportu oferon al nia Dio. 9 Oni devas premi tiujn

homojn per la laboro, por ke ili estu okupitaj de ĝi kaj ne atentu mensogajn
vortojn. 10 Tiam eliris la voktoj de la popolo kaj ĝiaj kontrolistoj, kaj diris
al la popolo: Tiel diras Faraono: Mi ne donos al vi pajlon; 11 iru mem,
prenu al vi pajlon, kie vi trovos; sed el via laboro nenio estos deprenata.
12 Tiam la popolo disiĝis en la tuta lando Egipta, por kolekti pecojn da
pajlo. 13 Kaj la voktoj insistadis, dirante: Pretigu vian ĉiutagan laboron,
kiel tiam, kiam vi havis pajlon. 14 Kaj la kontrolistojn Izraelidojn, starigitajn
super ili de la voktoj de Faraono, oni batadis, dirante: Kial vi ne pretigis
vian ordonitan nombron da brikoj hieraŭ kaj hodiaŭ, kiel ĝis nun? 15 La
kontrolistoj Izraelidoj venis kaj kriis al Faraono, dirante: Kial vi agas tiel
kun viaj sklavoj? 16 Pajlo ne estas donata al viaj sklavoj, kaj brikojn oni
ordonas al ni fari; kaj nun viaj sklavoj estas batataj, kaj via popolo pekas.
17 Sed li diris: Mallaboruloj vi estas, mallaboruloj, tial vi diras: Ni iru, ni
alportu oferon al la Eternulo. 18 Kaj nun iru, laboru, kaj pajlon oni ne
donos al vi, kaj la difinitan nombron da brikoj liveru. 19 Kaj la kontrolistoj
Izraelidoj vidis, ke estas al ili malbone, ĉar estas dirite: Ne malgrandigu la
ĉiutagan nombron de viaj brikoj. 20 Ili renkontis Moseon kaj Aaronon, kiuj
staris antaŭ ili, kiam ili eliris de Faraono. 21 Kaj ili diris al tiuj: La Eternulo
rigardu vin, kaj juĝu vin por tio, ke vi malbonodorigis nian odoron antaŭ
Faraono kaj antaŭ liaj servantoj, kaj donis glavon en iliajn manojn, por
mortigi nin. 22 Tiam Moseo turnis sin al la Eternulo, kaj diris: Mia Sinjoro!
kial Vi faris malbonon al tiu popolo? kial Vi sendis min? 23 De tiu tempo,
kiam mi venis al Faraono, por paroli en Via nomo, li fariĝis pli malbona
kontraŭ tiu popolo, kaj Vi ne savis Vian popolon.

6

1 Sed la Eternulo diris al Moseo: Nun vi vidos, kion Mi faros al Faraono;
ĉar pro mano forta li foririgos ilin kaj pro mano forta li elpelos ilin el sia
lando.

2 Kaj Dio ekparolis al Moseo kaj diris al li: Mi estas la ETERNULO. 3 Mi
aperis al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob kiel Dio la Plejpotenca, sed Mian
nomon ETERNULO Mi ne sciigis al ili. 4 Mi starigis Mian interligon kun ili,
ke Mi donos al ili la landon Kanaanan, la landon de ilia migrado, en kiu ili
loĝis kiel fremduloj. 5 Kaj Mi aŭdis la ĝemadon de la Izraelidoj, kiujn la
Egiptoj premas per laboroj, kaj Mi rememoris Mian interligon. 6 Tial diru
al la Izraelidoj: Mi estas la Eternulo, kaj Mi eligos vin el sub la jugo de
Egiptujo, kaj Mi liberigos vin el ilia sklaveco, kaj Mi savos vin per etendita
brako kaj grandaj juĝoj. 7 Kaj Mi prenos vin kiel Mian popolon, kaj Mi
estos via Dio; kaj vi scios, ke Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu eligas vin
el sub la jugo de Egiptujo. 8 Kaj Mi venigos vin en la landon, pri kiu Mi,
levinte Mian manon, promesis, ke Mi donos ĝin al Abraham, al Isaak, kaj
al Jakob, kaj Mi donos ĝin al vi kiel posedaĵon, Mi, la Eternulo. 9 Moseo
parolis tiel al la Izraelidoj; sed ili ne aŭskultis Moseon pro malforteco de
spirito kaj pro la malfacilaj laboroj.

10 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 11 Eniru, diru al Faraono, la
reĝo de Egiptujo, ke li ellasu la Izraelidojn el sia lando. 12 Moseo ekparolis
antaŭ la Eternulo, dirante: Jen la Izraelidoj ne aŭskultas min, kiel do
min aŭskultos Faraono? kaj mi havas nelertajn lipojn. 13 Sed la Eternulo
ekparolis al Moseo kaj al Aaron, kaj donis al ili ordonojn por la Izraelidoj,
kaj por Faraono, reĝo de Egiptujo, por eligi la Izraelidojn el la lando
Egipta.

14 Jen estas la ĉefoj de iliaj familioj: la filoj de Ruben, unuenaskito de
Izrael: Ĥanoĥ kaj Palu, Ĥecron kaj Karmi. Tio estas la familioj de Ruben.
15 Kaj la filoj de Simeon: Jemuel kaj Jamin kaj Ohad kaj Jaĥin kaj Coĥar, kaj
Ŝaul, filo de Kanaanidino. Tio estas la familioj de Simeon. 16 Kaj jen estas
la nomoj de la filoj de Levi laŭ ilia naskiĝo: Gerŝon kaj Kehat kaj Merari.
La daŭro de la vivo de Levi estis cent tridek sep jaroj. 17 La filoj de Gerŝon:
Libni kaj Ŝimei, kun iliaj familioj. 18 Kaj la filoj de Kehat: Amram kaj Jichar
kaj Ĥebron kaj Uziel. La daŭro de la vivo de Kehat estis cent tridek tri jaroj.
19 Kaj la filoj de Merari: Maĥli kaj Muŝi. Tio estas la familioj de Levi laŭ ilia
naskiĝo. 20 Amram prenis al si sian onklinon Joĥebed kiel edzinon, kaj ŝi
naskis al li Aaronon kaj Moseon. La daŭro de la vivo de Amram estis cent
tridek sep jaroj. 21 Kaj la filoj de Jichar: Koraĥ kaj Nefeg kaj Ziĥri. 22 Kaj la
filoj de Uziel: Miŝael kaj Elcafan kaj Sitri. 23 Aaron prenis al si Eliŝeban,
filinon de Aminadab kaj fratinon de Naĥŝon, kiel edzinon, kaj ŝi naskis al
li Nadabon kaj Abihun, Eleazaron kaj Itamaron. 24 Kaj la filoj de Koraĥ:
Asir kaj Elkana kaj Abiasaf. Tio estas la familioj de la Koraĥidoj. 25 Eleazar,
la filo de Aaron, prenis al si edzinon el la filinoj de Putiel, kaj ŝi naskis al
li Pineĥason. Tio estas la ĉefoj de la Leviidoj laŭ iliaj familioj. 26 Tio estas
tiuj Aaron kaj Moseo, al kiuj la Eternulo diris: Elirigu la Izraelidojn el la
lando Egipta laŭ iliaj taĉmentoj. 27 Tio estas ili, kiuj parolis al Faraono,
reĝo de Egiptujo, por elirigi la Izraelidojn el Egiptujo; tio estas Moseo kaj
Aaron.

28 En tiu tago, kiam la Eternulo parolis al Moseo en la lando Egipta, 29 la
Eternulo diris al Moseo jene: Mi estas la Eternulo. Diru al Faraono, reĝo
de Egiptujo, ĉion, kion Mi diras al vi. 30 Kaj Moseo diris antaŭ la Eternulo:
Jen mi havas nelertajn lipojn; kiel do Faraono min aŭskultos?

7

1 Sed la Eternulo diris al Moseo: Vidu, mi faris vin dio por Faraono; kaj
via frato Aaron estos via profeto. 2 Vi parolos ĉion, kion Mi ordonos al vi;
kaj via frato Aaron parolos al Faraono, ke li ellasu la Izraelidojn el sia lando.
3 Sed Mi malmoligos la koron de Faraono, kaj Mi multigos Miajn signojn
kaj Miajn miraklojn en la lando Egipta. 4 Kaj Faraono vin ne aŭskultos,
kaj Mi metos Mian manon sur Egiptujon, kaj Mi elirigos Mian militistaron,
Mian popolon, la Izraelidojn, el la lando Egipta per grandaj juĝoj. 5 Kaj
la Egiptoj sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi etendos Mian manon
super la Egiptojn kaj elirigos la Izraelidojn el inter ili. 6 Kaj Moseo kaj
Aaron faris, kiel ordonis al ili la Eternulo; tiel ili faris. 7 Moseo havis la
aĝon de okdek jaroj, kaj Aaron havis la aĝon de okdek tri jaroj, kiam ili
parolis al Faraono.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 9 Se Faraono
diros al vi, ke vi faru miraklon, tiam diru al Aaron: Prenu vian bastonon
kaj ĵetu ĝin antaŭ Faraonon; ĝi fariĝos serpento. 10 Moseo kaj Aaron venis
al Faraono, kaj faris tiel, kiel ordonis la Eternulo. Aaron ĵetis sian bastonon
antaŭ Faraonon kaj antaŭ liajn servantojn, kaj ĝi fariĝis serpento. 11 Tiam
ankaŭ Faraono alvokis la saĝulojn kaj sorĉistojn; kaj ankaŭ ili, la Egiptaj
sorĉistoj, per siaj sorĉoj faris tiel. 12 Ĉiu el ili ĵetis sian bastonon, kaj ili
fariĝis serpentoj; sed la bastono de Aaron englutis iliajn bastonojn. 13 Kaj
malmoliĝis la koro de Faraono, kaj li ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.

14 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Obstina estas la koro de Faraono, li
ne volas forliberigi la popolon. 15 Iru al Faraono matene; li eliros al la
akvo; stariĝu renkonte al li sur la bordo de la rivero, kaj la bastonon, kiu
transformiĝis en serpenton, prenu en vian manon. 16 Kaj diru al li: La
Eternulo, Dio de la Hebreoj, sendis min al vi, por diri: Permesu al Mia
popolo iri kaj fari al Mi servon en la dezerto; sed jen vi ĝis nun ne obeis.
17 Tiel diris la Eternulo: Per tio vi sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo: jen
per la bastono, kiu estas en mia mano, mi frapos la akvon, kiu estas en
la rivero, kaj ĝi transformiĝos en sangon. 18 Kaj la fiŝoj, kiuj estas en la
rivero, mortos, kaj la rivero malbonodoros, kaj la Egiptoj abomenos trinki
akvon el la rivero. 19 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Diru al Aaron: Prenu
vian bastonon, kaj etendu vian manon super la akvojn de la Egiptoj, super
iliajn riverojn, super iliajn torentojn kaj super iliajn lagojn kaj super ĉian
kolektiĝon de iliaj akvoj, kaj ili fariĝu sango; kaj estu sango en la tuta lando
Egipta, en la vazoj lignaj kaj en la vazoj ŝtonaj. 20 Kaj Moseo kaj Aaron
faris tiel, kiel ordonis la Eternulo. Kaj li levis la bastonon, kaj frapis la
akvon, kiu estis en la rivero, antaŭ la okuloj de Faraono kaj antaŭ la okuloj
de liaj servantoj; kaj la tuta akvo, kiu estis en la rivero, transformiĝis en
sangon. 21 Kaj la fiŝoj, kiuj estis en la rivero, mortis, kaj la rivero fariĝis
malbonodora, kaj la Egiptoj ne povis trinki akvon el la rivero; kaj estis
sango en la tuta lando Egipta. 22 Sed tiel same faris la sorĉistoj de Egiptujo
per siaj sorĉoj. Kaj malmoliĝis la koro de Faraono, kaj li ne aŭskultis ilin,
kiel diris la Eternulo. 23 Kaj Faraono turniĝis kaj eniris en sian domon, kaj
lia koro ne atentis eĉ tion. 24 Kaj ĉiuj Egiptoj ekfosis ĉirkaŭ la rivero pro
akvo por trinki, ĉar ili ne povis trinki la akvon el la rivero. 25 Pasis sep
tagoj, post kiam la Eternulo frapis la riveron.

8

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono, kaj diru al li: Tiel diris
la Eternulo: Permesu al Mia popolo iri, por ke ĝi faru servon al Mi. 2 Kaj
se vi ne volos permesi tion, jen Mi frapos vian tutan regionon per ranoj;
3 kaj eksvarmos la rivero per ranoj, kaj ili elrampos kaj venos en vian
domon kaj en vian dormoĉambron kaj sur vian liton kaj en la domojn de
viaj servantoj kaj de via popolo kaj en viajn fornojn kaj en viajn pastujojn;
4 kaj sur vin kaj sur vian popolon kaj sur ĉiujn viajn servantojn rampos la
ranoj. 5 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Diru al Aaron: Etendu vian manon
kun via bastono super la riverojn, super la torentojn, kaj super la lagojn,
kaj elirigu la ranojn sur la landon Egiptan. 6 Kaj Aaron etendis sian manon
super la akvojn de Egiptujo, kaj la ranoj eliris kaj kovris la landon Egiptan.
7 Tion saman faris la sorĉistoj per siaj sorĉoj, kaj ili elirigis la ranojn sur
la landon Egiptan. 8 Tiam Faraono alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj diris:
Preĝu al la Eternulo, ke Li forigu la ranojn for de mi kaj de mia popolo;
tiam mi forliberigos la popolon, ke ĝi alportu oferon al la Eternulo. 9 Kaj
Moseo diris al Faraono: Ordonu al mi, por kiu tempo mi devas preĝi pro
vi kaj pro viaj servantoj kaj pro via popolo, ke malaperu la ranoj for de vi
kaj el viaj domoj kaj nur en la rivero ili restu. 10 Tiu diris: Por morgaŭ.
Kaj li diris: Ĝi estu, kiel vi diris, por ke vi sciu, ke ekzistas neniu tia, kiel
la Eternulo, nia Dio. 11 Kaj foriĝos la ranoj for de vi kaj de viaj domoj kaj
de viaj servantoj kaj de via popolo; nur en la rivero ili restos. 12 Moseo
kaj Aaron eliris for de Faraono, kaj Moseo ekvokis al la Eternulo pri la
ranoj, kiujn li venigis sur Faraonon. 13 Kaj la Eternulo faris laŭ la vortoj

de Moseo; kaj mortis la ranoj en la domoj, en la kortoj, kaj sur la kampoj.
14 Kaj oni kunŝovelis ilin en multajn amasojn, kaj la lando malbonodoriĝis.
15 Sed kiam Faraono vidis, ke fariĝis faciliĝo, li malmoligis sian koron kaj
ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.
16 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Diru al Aaron: Etendu vian bastonon,
kaj frapu la polvon de la tero, kaj el ĝi fariĝos pikmuŝoj en la tuta lando
Egipta. 17 Ili faris tiel: Aaron etendis sian manon kun sia bastono kaj frapis
la polvon de la tero, kaj aperis pikmuŝoj sur la homoj kaj la brutoj. La tuta
polvo de la tero fariĝis pikmuŝoj en la tuta lando Egipta. 18 Tiel faris la
sorĉistoj per siaj sorĉoj, por elirigi pikmuŝojn, sed ili ne povis. Kaj la
pikmuŝoj estis sur la homoj kaj sur la brutoj. 19 Tiam la sorĉistoj diris al
Faraono: Ĝi estas fingro de Dio. Sed la koro de Faraono restis obstina, kaj
li ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.
20 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Leviĝu frue matene, kaj stariĝu antaŭ
Faraono, kiam li iros al la akvo, kaj diru al li: Tiel diris la Eternulo:
Forliberigu Mian popolon, ke ĝi faru servon al Mi. 21 Ĉar se vi ne
forliberigos Mian popolon, jen Mi venigos sur vin kaj sur viajn servantojn
kaj sur vian popolon kaj en viajn domojn fiinsektojn; kaj pleniĝos de la
fiinsektoj la domoj de la Egiptoj, kaj ankaŭ la tero, sur kiu ili estas. 22 Kaj Mi
distingos en tiu tago la teron de Goŝen, sur kiu troviĝas Mia popolo, ke tie
ne estu fiinsektoj; por ke vi sciiĝu, ke Mi estas la Eternulo meze de la tero.
23 Kaj Mi faros apartigon inter Mia popolo kaj via popolo; morgaŭ okazos
tiu signo. 24 Kaj la Eternulo faris tiel, kaj aperis multego da fiinsektoj en
la domo de Faraono kaj en la domoj de liaj servantoj kaj en la tuta lando
Egipta; difektiĝis la tero kaŭze de la fiinsektoj. 25 Tiam Faraono alvokis
Moseon kaj Aaronon, kaj diris: Iru, alportu oferon al via Dio en la lando.
26 Sed Moseo diris: Ne estas oportune fari tiel; ĉar abomenindaĵo por la
Egiptoj estus nia oferado al la Eternulo, nia Dio; se oferadon abomenindan
por la Egiptoj ni faros antaŭ iliaj okuloj, ĉu ili tiam nin ne ŝtonmortigos?
27 Vojon de tri tagoj ni iros en la dezerton, kaj ni faros oferon al la Eternulo,
nia Dio, kiel Li diros al ni. 28 Tiam Faraono diris: Mi forliberigos vin,
kaj vi faros oferon al la Eternulo, via Dio, en la dezerto; nur ne foriru
malproksime; preĝu pro mi. 29 Kaj Moseo diris: Jen mi foriras de vi,
kaj mi preĝos al la Eternulo, ke foriĝu la fiinsektoj for de Faraono, de
liaj servantoj, kaj de lia popolo morgaŭ; sed Faraono ne plu trompu, ne
forliberigante la popolon, por fari oferon al la Eternulo. 30 Moseo eliris
for de Faraono kaj preĝis al la Eternulo. 31 Kaj la Eternulo faris, kiel diris
Moseo, kaj forigis la fiinsektojn for de Faraono, de liaj servantoj, kaj de lia
popolo; ne restis eĉ unu. 32 Sed Faraono obstinigis sian koron ankaŭ ĉi tiun
fojon, kaj ne forliberigis la popolon.

9

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono, kaj diru al li: Tiel diris
la Eternulo, Dio de la Hebreoj: Forliberigu Mian popolon, ke ĝi faru al Mi
servon. 2 Ĉar se vi ne volos forliberigi kaj vi plue ilin retenos, 3 jen la mano
de la Eternulo estos sur viaj brutoj, kiuj estas sur la kampo, sur la ĉevaloj,
sur la azenoj, sur la kameloj, sur la bovoj, kaj sur la ŝafoj; estos sur ili tre
forta pesto. 4 Kaj la Eternulo faros apartigon inter la brutoj de la Izraelidoj
kaj la brutoj de la Egiptoj; kaj el ĉio, kio apartenas al la Izraelidoj, mortos
nenio. 5 Kaj la Eternulo difinis tempon, dirante: Morgaŭ la Eternulo faros
tiun aferon en la lando. 6 Kaj la Eternulo faris tion en la sekvanta tago, kaj

mortis ĉiuj brutoj de la Egiptoj, sed el la brutoj de la Izraelidoj ne mortis
eĉ unu. 7 Faraono sendis, kaj oni vidis, ke el la brutoj de la Izraelidoj ne
mortis eĉ unu. Sed la koro de Faraono estis obstina, kaj li ne forliberigis la
popolon.

8 Tiam la Eternulo diris al Moseo kaj al Aaron: Prenu al vi plenmanojn da
cindro el la forno, kaj Moseo ĵetu ĝin al la ĉielo antaŭ la okuloj de Faraono.
9 Kaj ĝi fariĝos polvo super la tuta lando Egipta, kaj sur la homoj kaj sur
la bestoj fariĝos el ĝi brulumaj abscesoj en la tuta lando Egipta. 10 Kaj ili
prenis cindron el la forno kaj stariĝis antaŭ Faraono, kaj Moseo ĵetis ĝin al
la ĉielo, kaj aperis brulumaj abscesoj sur la homoj kaj sur la bestoj. 11 Kaj
la sorĉistoj ne povis teni sin antaŭ Moseo pro la abscesoj, ĉar la abscesoj
estis sur la sorĉistoj kaj sur ĉiuj Egiptoj. 12 Sed la Eternulo obstinigis la
koron de Faraono, kaj li ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo al Moseo.

13 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Leviĝu frue matene kaj stariĝu antaŭ
Faraono, kaj diru al li: Tiel diris la Eternulo, Dio de la Hebreoj: Forliberigu
Mian popolon, ke ĝi faru al Mi servon. 14 Ĉar ĉi tiun fojon Mi sendos ĉiujn
Miajn frapojn en vian koron kaj sur viajn servantojn kaj sur vian popolon,
por ke vi sciu, ke ne ekzistas simila al Mi sur la tuta tero. 15 Ĉar nun
Mi etendus Mian manon kaj batus vin kaj vian popolon per pesto, kaj vi
malaperus de la tero; 16 sed nur por tio Mi vin konservis, ke Mi montru
sur vi Mian forton, kaj por ke oni rakontu pri Mia nomo sur la tuta tero.
17 Ankoraŭ vi retenas Mian popolon, kaj ne forliberigas ĝin. 18 Jen morgaŭ
en ĉi tiu tempo Mi pluvigos tre grandan hajlon, tian, ke simila al ĝi ne estis
en Egiptujo de post la tago de ĝia fondiĝo ĝis nun. 19 Kaj nun sendu, kolektu
viajn brutojn, kaj ĉion, kion vi havas sur la kampo; sur ĉiun homon kaj
bruton, kiuj troviĝos sur la kampo kaj ne kolektiĝos en la domon, falos la
hajlo, kaj ili mortos. 20 Kiu el la servantoj de Faraono timis la vorton de
la Eternulo, tiu rapide envenigis siajn sklavojn kaj brutojn en la domojn;
21 sed kiu ne atentis la vorton de la Eternulo, tiu lasis siajn sklavojn kaj
siajn brutojn sur la kampo.

22 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian manon al la ĉielo, kaj
venos hajlo en la tuta lando Egipta, sur la homojn kaj sur la brutojn kaj
sur ĉiujn herbojn de la kampo en la lando Egipta. 23 Kaj Moseo etendis
sian bastonon al la ĉielo; kaj la Eternulo aperigis tondrojn kaj hajlon, kaj
fajro iris sur la teron, kaj la Eternulo pluvigis hajlon sur la landon Egiptan.
24 Kaj estis hajlo, kaj fajro ekflamadis meze de la hajlo, en tiel forta grado,
ke io simila neniam estis en la tuta lando Egipta de post la tempo, kiam
en ĝi aperis popolo. 25 Kaj la hajlo batdifektis en la tuta lando Egipta ĉion,
kio estis sur la kampo; homojn kaj brutojn kaj ĉiun herbon de la kampo
batdifektis la hajlo, kaj ĉiujn arbojn de la kampo ĝi rompis. 26 Nur en la
lando Goŝen, kie estis la Izraelidoj, ne estis hajlo. 27 Tiam Faraono sendis,
kaj alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj diris al ili: Mi pekis la nunan fojon; la
Eternulo estas la pravulo, mi kaj mia popolo estas la malpravuloj. 28 Preĝu
al la Eternulo, ke ĉesiĝu la tondroj de Dio kaj la hajlo; tiam mi forliberigos
vin, kaj vi ne plu restos. 29 Kaj Moseo diris al li: Kiam mi eliros el la urbo,
mi etendos miajn manojn al la Eternulo; la tondroj ĉesiĝos kaj la hajlo ne
plu estos, por ke vi sciiĝu, ke al la Eternulo apartenas la tero. 30 Sed mi
scias, ke vi kaj viaj servantoj ankoraŭ ne timas Dion, la Eternulon. 31 La
lino kaj la hordeo estis batdifektitaj, ĉar la hordeo havis spikojn kaj la lino
havis burĝonojn; 32 sed la tritiko kaj la spelto ne estis batdifektitaj, ĉar ili
estis malfrusezonaj. 33 Moseo eliris de Faraono el la urbo kaj etendis siajn

manojn al la Eternulo; tiam ĉesiĝis la tondroj kaj la hajlo, kaj pluvo ne
plu verŝiĝis sur la teron. 34 Kiam Faraono vidis, ke ĉesiĝis la pluvo kaj
la hajlo kaj la tondroj, tiam li plue pekis kaj obstinigis sian koron, li kaj
liaj servantoj. 35 La koro de Faraono restis obstina, kaj li ne forliberigis la
Izraelidojn, kiel diris la Eternulo per Moseo.

10

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono, ĉar Mi obstinigis lian
koron kaj la korojn de liaj servantoj, por ke Mi faru ĉi tiujn Miajn signojn
inter ili; 2 kaj por ke vi rakontu al via filo kaj al via nepo, kion Mi plenumis
sur la Egiptoj, kaj pri Miaj signoj, kiujn Mi faris inter ili; kaj por ke vi sciu,
ke Mi estas la Eternulo. 3 Moseo kaj Aaron venis al Faraono, kaj diris al
li: Tiel diris la Eternulo, Dio de la Hebreoj: Ĝis kiam vi rifuzos humiliĝi
antaŭ Mi? forliberigu Mian popolon, ke ĝi faru al Mi servon. 4 Ĉar se vi
rifuzos forliberigi Mian popolon, jen Mi venigos morgaŭ akridojn en vian
regionon; 5 kaj ili kovros la supraĵon de la tero tiel, ke oni ne povos vidi
la teron; kaj ili formanĝos ĉion, kio restis ĉe vi savita kontraŭ la hajlo,
kaj ili ĉirkaŭmanĝos ĉiujn arbojn, kiuj kreskas ĉe vi sur la kampo; 6 kaj ili
plenigos viajn domojn kaj la domojn de ĉiuj viaj servantoj kaj la domojn de
ĉiuj Egiptoj tiel, kiel ne vidis viaj patroj kaj viaj prapatroj de post la tago,
kiam ili aperis sur la tero ĝis la nuna tago. Kaj li turniĝis kaj eliris for
de Faraono. 7 Tiam la servantoj de Faraono diris al li: Ĝis kiam tiu homo
estos por ni suferilo? forliberigu tiujn homojn, por ke ili faru servon al la
Eternulo, ilia Dio; ĉu vi ankoraŭ ne vidas, ke Egiptujo pereas? 8 Kaj oni
revenigis denove Moseon kaj Aaronon al Faraono, kaj ĉi tiu diris al ili: Iru,
faru servon al la Eternulo, via Dio; sed kiuj estas la irontoj? 9 Tiam Moseo
diris: Kun niaj junuloj kaj maljunuloj ni iros, kun niaj filoj kaj niaj filinoj,
kun niaj ŝafoj kaj niaj bovoj ni iros, ĉar ni havas feston de la Eternulo.
10 Kaj li diris al ili: Tiel la Eternulo estu kun vi, se mi forliberigos vin kaj
viajn infanojn! ĉu vi ne havas ian malbonan intencon? 11 Ne; iru nur la
viroj kaj faru servon al la Eternulo, ĉar tion vi petas. Kaj oni elpelis ilin
for de Faraono.
12 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian manon super la landon
Egiptan pro la akridoj, ke ili venu sur la landon Egiptan, kaj formanĝu
ĉiujn herbojn de la tero, ĉion, kion restigis la hajlo. 13 Kaj Moseo etendis
sian bastonon super la landon Egiptan, kaj la Eternulo direktis orientan
venton sur la landon dum tiu tuta tago kaj dum la tuta nokto. Kiam fariĝis
mateno, la orienta vento alportis la akridojn. 14 Kaj la akridoj venis sur
la tutan landon Egiptan kaj sidiĝis en la tuta Egipta regiono en tre granda
amaso; antaŭ ili neniam estis akridaro simila al ili, kaj poste neniam estos
tia. 15 Kaj ili kovris la tutan supraĵon de la tero, kaj la tero fariĝis malluma;
kaj ili formanĝis la tutan herbon de la kampo, kaj ĉiujn arbajn fruktojn,
kiujn restigis la hajlo; kaj restis nenia verdaĵo sur la arboj aŭ inter la herboj
de la kampo en la tuta lando Egipta. 16 Tiam Faraono rapide alvokis Moseon
kaj Aaronon, kaj diris: Mi pekis antaŭ la Eternulo, via Dio, kaj antaŭ vi.
17 Sed nun pardonu mian pekon nur ĉi tiun fojon, kaj preĝu al la Eternulo,
via Dio, ke Li forigu de mi nur ĉi tiun morton. 18 Kaj li eliris for de Faraono
kaj preĝis al la Eternulo. 19 Kaj la Eternulo venigis de la kontraŭa flanko
venton okcidentan tre fortan, kaj ĝi levis la akridojn kaj ĵetis ilin en la
Ruĝan Maron; ne restis eĉ unu akrido en la tuta Egipta regiono. 20 Sed la
Eternulo obstinigis la koron de Faraono, kaj li ne forliberigis la Izraelidojn.

21 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian manon al la ĉielo, kaj
fariĝos mallumo en la lando Egipta, palpebla mallumo. 22 Kaj Moseo
etendis sian manon al la ĉielo, kaj fariĝis densa mallumo en la tuta lando
Egipta dum tri tagoj. 23 Oni ne vidis unu alian, kaj neniu leviĝis de sia
loko dum tri tagoj; sed ĉiuj Izraelidoj havis lumon en siaj loĝejoj. 24 Tiam
Faraono alvokis Moseon, kaj diris: Iru, faru servon al la Eternulo; nur
viaj ŝafoj kaj viaj bovoj restu; ankaŭ viaj infanoj iru kun vi. 25 Sed Moseo
diris: Vi devas ankaŭ doni en niajn manojn oferojn kaj bruloferojn, kiujn
ni alportos al la Eternulo, nia Dio. 26 Ankaŭ niaj brutoj iros kun ni, ne
restos eĉ unu hufo; ĉar el ili ni prenos, por fari servon al la Eternulo, nia
Dio; kaj ni ne scias, per kio ni devas servi al la Eternulo, ĝis ni venos tien.
27 Kaj la Eternulo obstinigis la koron de Faraono, kaj li ne volis forliberigi
ilin. 28 Kaj Faraono diris al li: Iru for de mi! gardu vin, ke vi ne venu plu
antaŭ mian vizaĝon; ĉar en la tago, en kiu vi venos antaŭ mian vizaĝon,
vi mortos. 29 Tiam Moseo diris: Tiel vi diris; mi ne venos do plu antaŭ vian
vizaĝon.

11

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ankoraŭ unu punon Mi venigos sur
Faraonon kaj sur Egiptujon; post tio li forliberigos vin el ĉi tie; kaj
forliberigante, li tute elpelos vin el ĉi tie. 2 Diru nun al la popolo, ke ili
petu ĉiu viro de sia proksimulo kaj ĉiu virino de sia proksimulino vazojn
arĝentajn kaj vazojn orajn. 3 Kaj la Eternulo donis al la popolo favoron ĉe
la Egiptoj; kaj ankaŭ Moseo estis tre granda homo en la lando Egipta, en
la okuloj de la servantoj de Faraono kaj en la okuloj de la popolo.

4 Kaj Moseo diris: Tiel diris la Eternulo: En la mezo de la nokto Mi iros
internen de Egiptujo. 5 Kaj mortos ĉiu unuenaskito en la lando Egipta,
de la unuenaskito de Faraono, kiu sidas sur sia trono, ĝis la unuenaskito
de la sklavino, kiu sidas malantaŭ la muelejo; kaj ĉiu unuenaskito el la
brutoj. 6 Kaj estos granda kriado en la tuta lando Egipta, tia, ke simila al ĝi
neniam estis kaj neniam plu estos. 7 Sed ĉe ĉiuj Izraelidoj ne movos hundo
sian langon, nek kontraŭ homon, nek kontraŭ bruton; por ke vi sciu, kiel
la Eternulo faras apartigon inter la Egiptoj kaj la Izraelidoj. 8 Kaj venos
ĉiuj viaj sklavoj al mi kaj terĵetiĝos antaŭ mi, dirante: Eliru vi kaj la tuta
popolo, kiu vin sekvas. Post tio mi eliros. Kaj li eliris for de Faraono kun
granda kolero.

9 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Faraono vin ne aŭskultos; por ke
multiĝu Miaj mirakloj en la lando Egipta. 10 Kaj Moseo kaj Aaron faris
ĉiujn tiujn miraklojn antaŭ Faraono; sed la Eternulo obstinigis la koron de
Faraono, kaj li ne forliberigis la Izraelidojn el sia lando.

12

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron en la lando Egipta,
dirante: 2 Ĉi tiu monato estu por vi komenco de la monatoj; la unua ĝi estu
por vi inter la monatoj de la jaro. 3 Diru al la tuta komunumo de Izrael: En
la deka tago de ĉi tiu monato prenu al si ŝafidon ĉiu patro de familio, po
unu ŝafido por domo. 4 Kaj se en la domo estas tro malmulte da personoj
por tuta ŝafido, tiam li prenu kune kun sia najbaro plej proksima al lia
domo; laŭ la nombro de la animoj, laŭ la kvanto de manĝado de ĉiu, ili
kalkulu sin por la ŝafido. 5 La ŝafido estu sendifekta, virseksa, havanta la
aĝon de unu jaro; el la ŝafoj aŭ el la kaproj vi povas preni. 6 Konservu

ĝin ĝis la dek-kvara tago de ĉi tiu monato; kaj la tuta komunumo de Izrael
buĉu ĝin en la komenco de vespero. 7 Kaj ili prenu iom el la sango, kaj
ŝmiru sur ambaŭ fostoj kaj sur la supra sojlo de la domoj, en kiuj ili ĝin
manĝos. 8 Kaj ili manĝu la viandon en tiu nokto, rostitan sur fajro; kaj
macojn kun maldolĉaj herboj ili manĝu. 9 Ne manĝu ĝin duonkrudan,
nek kuiritan en akvo, sed nur rostitan sur fajro kun ĝiaj kapo, kruroj,
kaj internaĵoj. 10 Ne restigu iom el ĝi ĝis la mateno; kio restos el ĝi ĝis
la mateno, tion bruligu per fajro. 11 Kaj tiele manĝu ĝin; via lumbo estu
zonita, viaj ŝuoj sur viaj piedoj, kaj via bastono en via mano; kaj manĝu
ĝin rapidante; ĝi estas Pasko de la Eternulo. 12 Kaj Mi trairos la landon
Egiptan en tiu nokto, kaj Mi batos ĉiun unuenaskiton en la lando Egipta,
de la homoj ĝis la brutoj; kaj super ĉiuj dioj de Egiptujo Mi faros juĝon,
Mi, la Eternulo. 13 Kaj la sango ĉe vi estos signo sur la domoj, en kiuj vi
troviĝas; kiam Mi vidos la sangon, Mi pasos preter vi, kaj ne estos inter vi
la eksterma puno, kiam Mi batos la landon Egiptan. 14 Kaj tiu tago estu por
vi memoraĵo; kaj festu ĝin kiel feston de la Eternulo en viaj generacioj, kiel
leĝon por eterne festu ĝin. 15 Dum sep tagoj manĝu macojn; en la unua
tago forigu la fermentaĵon el viaj domoj; ĉiu kiu manĝos fermentaĵon de
la unua tago ĝis la sepa tago, ties animo estos ekstermita el Izrael. 16 Kaj
en la unua tago faru al vi sanktan kunvenon, kaj en la sepa tago faru
al vi sanktan kunvenon; nenia laboro estu farata en tiuj tagoj; nur kio
estas necesa por manĝi por ĉiu, nur tio sola povas esti farata de vi. 17 Kaj
observu la ordonon pri la macoj, ĉar ĝuste en tiu tago Mi elkondukis viajn
taĉmentojn el la lando Egipta; kaj observu tiun tagon en viaj generacioj
kiel leĝon eternan. 18 De post la vespero de la dek-kvara tago de la unua
monato manĝu macojn ĝis la vespero de la dudek-unua tago de la monato.
19 Dum sep tagoj fermentaĵo ne troviĝu en viaj domoj; ĉar kiu manĝos
fermentaĵon, ties animo ekstermiĝos el la komunumo de Izrael, ĉu li estas
fremdulo, aŭ ĉu li estas indiĝeno de la lando. 20 Nenion fermentintan
manĝu; en ĉiuj viaj loĝlokoj manĝu macojn.

21 Moseo alvokis ĉiujn ĉefojn de Izrael, kaj diris al ili: Elektu kaj prenu
al vi ŝafidojn laŭ viaj familioj, kaj buĉu la Paskon. 22 Kaj prenu faskon
da hisopo, kaj trempu ĝin en la sango, kiu estos en la pelvo, kaj tuŝu la
supran sojlon kaj ambaŭ fostojn per la sango, kiu estos en la pelvo; kaj
neniu el vi eliru el la pordo de sia domo ĝis la mateno. 23 Kaj la Eternulo
trairos, por puni la Egiptojn; kiam Li vidos la sangon sur la supra sojlo kaj
ambaŭ fostoj, tiam la Eternulo preterpasos la pordon kaj ne permesos al
la ekstermanto veni en viajn domojn por puni. 24 Kaj observu ĉi tion kiel
leĝon por vi kaj por viaj filoj eterne. 25 Kaj kiam vi venos en la landon, kiun
la Eternulo donos al vi, kiel Li diris, observu ĉi tiun servon. 26 Kaj kiam
diros al vi viaj filoj: Kion signifas ĉi tiu via servo? 27 tiam diru: Ĝi estas
ofero de Pasko al la Eternulo, kiu preterpasis la domojn de la Izraelidoj en
Egiptujo, kiam Li punis la Egiptojn, sed niajn domojn savis. Kaj la popolo
kliniĝis kaj faris adoron. 28 Kaj la Izraelidoj iris, kaj faris, kiel ordonis la
Eternulo al Moseo kaj Aaron; tiel ili faris.

29 Kiam venis la noktomezo, la Eternulo batis ĉiujn unuenaskitojn en
la lando Egipta, de la unuenaskito de Faraono, sidanta sur sia trono,
ĝis la unuenaskito de malliberulo, sidanta en malliberejo; kaj ĉiujn
unuenaskitojn el la brutoj. 30 Tiam Faraono leviĝis en la nokto, li kaj ĉiuj
liaj servantoj kaj ĉiuj Egiptoj; kaj fariĝis granda kriado en Egiptujo; ĉar ne
estis domo, en kiu ne estis mortinto. 31 Kaj li alvokis Moseon kaj Aaronon

en la nokto, kaj diris: Leviĝu, foriru el inter mia popolo, vi kaj la Izraelidoj;
kaj iru, faru servon al la Eternulo, kiel vi diris. 32 Ankaŭ viajn ŝafojn kaj
viajn bovojn prenu, kiel vi diris, kaj iru; kaj benu ankaŭ min. 33 Kaj la
Egiptoj urĝis sur la popolon, por pli rapide elirigi ilin el la lando; ĉar ili
diris: Ni ĉiuj mortos. 34 Kaj la popolo forportis sian paston, antaŭ ol ĝi
fermentis; iliaj pastujoj, ligitaj en iliaj vestoj, estis sur iliaj ŝultroj. 35 Kaj la
Izraelidoj faris, kiel diris Moseo; kaj ili petis de la Egiptoj vazojn arĝentajn
kaj vazojn orajn kaj vestojn. 36 Kaj la Eternulo favorigis al la popolo la
Egiptojn, kaj ĉi tiuj pruntedonis al ili; kaj ili multe prenis de la Egiptoj.

37 Kaj la Izraelidoj ekiris el Rameses al Sukot, en la nombro de ĉirkaŭ
sescent mil piedirantaj viroj, krom la infanoj. 38 Kaj ankaŭ granda amaso
da diversgentaj homoj eliris kun ili, kaj da ŝafoj kaj bovoj tre granda
brutaro. 39 Kaj el la pasto, kiun ili elportis el Egiptujo, ili bakis macajn
platpanojn, ĉar ĝi ankoraŭ ne fermentis; ĉar ili estis elpelitaj el Egiptujo
kaj ne povis prokrasti, kaj ili eĉ ne pretigis al si manĝaĵon. 40 La daŭro de
la tempo, kiun la Izraelidoj loĝis en Egiptujo, estis kvarcent tridek jaroj.
41 Kiam finiĝis kvarcent tridek jaroj, ĝuste en la sama tago, ĉiuj taĉmentoj
de la Eternulo eliris el la lando Egipta. 42 Ĝi estas nokto dediĉata al la
Eternulo, ĉar Li elkondukis ilin el la lando Egipta; ĝi estas tiu nokto, kiu
estas dediĉata al la Eternulo de ĉiuj Izraelidoj en iliaj generacioj.

43 Kaj la Eternulo diris al Moseo kaj Aaron: Ĉi tio estas la leĝo pri la
Pasko: neniu fremdulo manĝu ĝin. 44 Sed ĉiu sklavo, kiun iu aĉetis per
mono, se vi cirkumcidis lin, tiam li povas manĝi ĝin. 45 Pasloĝanto kaj
dungito ne manĝu ĝin. 46 En unu domo ĝi estu manĝata; ne elportu el
la domo iom el la viando eksteren, kaj oston en ĝi ne rompu. 47 La tuta
komunumo de Izrael faru ĝin. 48 Kaj se enloĝiĝos ĉe vi aligentulo kaj li
volos fari Paskon al la Eternulo, tiam cirkumcidu ĉe li ĉiujn virseksulojn,
kaj tiam li povas prepari sin, por fari ĝin, kaj li estos kiel indiĝeno de la
lando; sed neniu ne cirkumcidita manĝu ĝin. 49 La sama leĝo estu por la
indiĝeno, kaj por la aligentulo, kiu enloĝiĝis inter vi. 50 Kaj ĉiuj Izraelidoj
faris, kiel ordonis la Eternulo al Moseo kaj al Aaron; tiel ili faris. 51 En tiu
sama tago la Eternulo elkondukis la Izraelidojn el la lando Egipta laŭ iliaj
taĉmentoj.

13

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Dediĉu al Mi ĉiun
unuenaskiton, kiu malfermas ĉiun uteron inter la Izraelidoj, el la homo
kaj el la brutoj: al Mi li apartenas.

3 Kaj Moseo diris al la popolo: Memoru ĉi tiun tagon, en kiu vi eliris el
Egiptujo, el la domo de sklaveco; ĉar per forta mano la Eternulo elkondukis
vin el tie; kaj ne manĝu fermentaĵon. 4 Hodiaŭ vi eliras, en la monato
Abib. 5 Kaj kiam la Eternulo venigos vin en la landon de la Kanaanidoj kaj
la Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la Ĥividoj kaj la Jebusidoj, pri kiu Li ĵuris
al viaj patroj, ke Li donos al vi, en la landon, en kiu fluas lakto kaj mielo,
tiam servu ĉi tiun servon en ĉi tiu monato. 6 Dum sep tagoj manĝu macojn,
kaj en la sepa tago estu festo de la Eternulo. 7 Macoj estu manĝataj dum
la sep tagoj, kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentaĵo kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentinta
pasto, en la tuta regiono, kiu apartenas al vi. 8 Kaj sciigu al via filo en tiu
tago, dirante: Ĝi estas pro tio, kion la Eternulo faris al mi ĉe mia elirado el
Egiptujo. 9 Kaj tio estu ĉe vi kiel signo sur via mano kaj kiel memorigaĵo

inter viaj okuloj, por ke la instruo de la Eternulo estu en via buŝo; ĉar per
forta mano la Eternulo elkondukis vin el Egiptujo. 10 Plenumu ĉi tiun leĝon
en ĝia tempo en ĉiu jaro.

11 Kaj kiam la Eternulo venigos vin en la landon de la Kanaanidoj, kiel
Li ĵuris al vi kaj al viaj patroj, kaj donos ĝin al vi, 12 tiam transdonadu
ĉiun utermalferminton al la Eternulo, kaj ĉiun unuenaskiton el la brutoj,
virseksulon, al la Eternulo. 13 Kaj ĉiun unuenaskiton el la azenoj elaĉetu
per ŝafido; kaj se vi ne elaĉetos, tiam rompu al ĝi la kolon; kaj ĉiun
homan unuenaskiton inter viaj filoj elaĉetu. 14 Kaj kiam via filo morgaŭ
vin demandos, dirante: Kio tio estas? tiam diru al li: Per forta mano
la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo, el la domo de sklaveco; 15 kaj
kiam Faraono obstine rifuzis forliberigi nin, tiam la Eternulo mortigis
ĉiun unuenaskiton en la lando Egipta, de la unuenaskito de homo ĝis la
unuenaskito de bruto; tial mi oferas al la Eternulo ĉiun utermalfermintan
virseksulon, kaj ĉiun unuenaskiton el miaj filoj mi elaĉetas. 16 Kaj tio estu
kiel signo sur via mano kaj kiel memorigaĵo inter viaj okuloj; ĉar per forta
mano la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo.

17 Kiam Faraono forliberigis la popolon, Dio ne irigis ilin per la vojo de
la lando Filiŝta, kiu estis proksima; ĉar Dio diris: Eble la popolo pentos,
kiam ĝi ekvidos militon, kaj ĝi reiros Egiptujon. 18 Kaj Dio kondukis la
popolon ĉirkaŭire, per la vojo tra la dezerto, al la Ruĝa Maro. Kaj armitaj
la Izraelidoj eliris el la lando Egipta. 19 Kaj Moseo prenis kun si la ostojn
de Jozef, ĉar tiu ĵurigis la Izraelidojn, dirante: Kiam Dio rememoros vin,
tiam elportu miajn ostojn el ĉi tie kun vi. 20 Kaj ili elmoviĝis el Sukot, kaj
starigis sian tendaron en Etam, en la fino de la dezerto. 21 Kaj la Eternulo
iradis antaŭ ili dum la tago en nuba kolono, por konduki ilin laŭ la ĝusta
vojo, kaj dum la nokto en kolono fajra, por lumi al ili, ke ili povu iri tage
kaj nokte. 22 Ne foriĝadis de antaŭ la popolo la nuba kolono dum la tago
nek la fajra kolono dum la nokto.

14

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Diru al la Izraelidoj, ke ili
iru returne, kaj starigu sian tendaron antaŭ Pi-Haĥirot, inter Migdol kaj la
maro, apud Baal-Cefon; tie ili stariĝu tendare super la maro. 3 Faraono
diros pri la Izraelidoj: Ili perdis la vojon en la lando, la dezerto ilin
ŝlosis. 4 Kaj Mi obstinigos la koron de Faraono, kaj li kuros post ili; kaj
Mi gloriĝos per Faraono kaj per lia tuta militistaro, kaj la Egiptoj sciiĝos,
ke Mi estas la Eternulo. Kaj ili faris tiel. 5 Kiam oni diris al la reĝo de
Egiptujo, ke la popolo forkuris, tiam la koro de Faraono kaj de liaj servantoj
turniĝis kontraŭ la popolon, kaj ili diris: Kion ni faris, forliberiginte la
Izraelidojn de servado al ni? 6 Kaj li jungis sian ĉaron kaj prenis kun si
sian popolon. 7 Kaj li prenis sescent plej bonajn ĉarojn kaj ĉiujn ĉarojn de
Egiptujo kaj la ĉefojn de la tuta militistaro. 8 Kaj la Eternulo obstinigis la
koron de Faraono, la reĝo de Egiptujo, kaj li postkuris la Izraelidojn; sed
la Izraelidojn elirigis mano alta. 9 La Egiptoj postkuris ilin, kaj ĉiuj ĉevaloj
kaj ĉaroj de Faraono kaj liaj rajdantoj kaj lia militistaro atingis ilin, kiam
ili staris tendare super la maro, apud Pi-Haĥirot antaŭ Baal-Cefon. 10 Kiam
Faraono alproksimiĝis, tiam la Izraelidoj levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke
jen la Egiptoj iras post ili; kaj ili tre ektimis, kaj la Izraelidoj ekkriis al la
Eternulo. 11 Kaj ili diris al Moseo: Ĉu ne ekzistis tomboj en Egiptujo, ke vi
prenis nin, por morti en la dezerto? kion vi faris al ni, elkondukinte nin

el Egiptujo? 12 Tion ni diris ja al vi en Egiptujo: Lasu nin, kaj ni servu la
Egiptojn; ĉar pli bone estus por ni servi la Egiptojn, ol morti en la dezerto.
13 Tiam Moseo diris al la popolo: Ne timu; staru, kaj vidu la savon de la
Eternulo, kiun Li faros al vi hodiaŭ; ĉar la Egiptojn, kiujn vi vidas hodiaŭ,
vi eterne neniam plu vidos. 14 La Eternulo militos por vi, kaj vi silentu.
15 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Kion vi krias al Mi? diru al la Izraelidoj,
ke ili ekiru. 16 Kaj vi levu vian bastonon kaj etendu vian manon super la
maron kaj disfendu ĝin, por ke la Izraelidoj iru tra la mezo de la maro sur
seka tero. 17 Kaj jen, Mi obstinigos la korojn de la Egiptoj, kaj ili iros post
vi; kaj Mi gloriĝos per Faraono kaj per lia tuta militistaro, per liaj ĉaroj
kaj liaj rajdantoj. 18 Kaj la Egiptoj sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
gloriĝos per Faraono, per liaj ĉaroj kaj liaj rajdantoj. 19 Kaj la Dia anĝelo,
kiu iradis antaŭ la tendaro de la Izraelidoj, formoviĝis kaj ekiris post ili;
kaj la nuba kolono formoviĝis de antaŭ ili kaj stariĝis post ili; 20 kaj ĝi
aperis inter la tendaro de la Egiptoj kaj la tendaro de la Izraelidoj, kaj ĝi
estis nubo malluma, kaj lumis dum la nokto tiamaniere, ke unuj al la aliaj
ne povis alproksimiĝi dum la tuta nokto. 21 Kaj Moseo etendis sian manon
super la maron; kaj la Eternulo pelis la maron per forta orienta vento dum
la tuta nokto kaj faris la maron seka tero; kaj la akvo disfendiĝis. 22 Kaj la
Izraelidoj ekiris tra la mezo de la maro sur seka tero, kaj la akvo estis por
ili muro dekstre kaj maldekstre. 23 Kaj la Egiptoj postkuris kaj venis post ili,
ĉiuj ĉevaloj de Faraono, liaj ĉaroj kaj liaj rajdantoj, en la mezon de la maro.
24 Kiam venis la matena gardotempo, la Eternulo ekrigardis la tendaron
de la Egiptoj el la fajra kaj nuba kolono, kaj Li tumultigis la tendaron de
la Egiptoj. 25 Kaj Li depuŝis la radojn de iliaj ĉaroj kaj malrapidigis ilian
iradon. Tiam la Egiptoj diris: Ni forkuru for de la Izraelidoj, ĉar la Eternulo
militas por ili kontraŭ la Egiptoj.
26 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Etendu vian manon super la maron,
por ke la akvo revenu sur la Egiptojn, sur iliajn ĉarojn kaj iliajn rajdantojn.
27 Kaj Moseo etendis sian manon super la maron, kaj la maro revenis en
la komenco de la mateno, sur sian lokon, kaj la Egiptoj kuris renkonte al
ĝi. Kaj la Eternulo ĵetis la Egiptojn en la mezon de la maro. 28 Kaj la
akvo revenis, kaj kovris la ĉarojn kaj la rajdantojn de la tuta militistaro
de Faraono, kiu venis post ili en la maron; ne restis el ili eĉ unu. 29 Sed
la Izraelidoj iris sur seka tero tra la mezo de la maro, kaj la akvo estis
por ili muro dekstre kaj maldekstre. 30 Kaj la Eternulo savis en tiu tago
la Izraelidojn el la mano de la Egiptoj; kaj la Izraelidoj vidis la Egiptojn
mortintaj sur la bordo de la maro. 31 Kaj la Izraelidoj vidis la grandan
manon, kiun la Eternulo aperigis sur la Egiptoj, kaj la popolo ektimis la
Eternulon kaj ekkredis al la Eternulo kaj al Lia sklavo Moseo.

15

1 Tiam Moseo kaj la Izraelidoj kantis ĉi tiun kanton al la Eternulo, kaj
parolis jene:
Mi kantos al la Eternulo, ĉar Li alte leviĝis;
Ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li ĵetis en la maron.
2 Mia forto kaj glorkanto estas la Eternulo,
Kaj Li estis por mi savo.
Li estas mia Dio, kaj mi Lin gloros,
La Dio de mia patro, kaj mi Lin altigos.
3 La Eternulo estas viro de milito,

Eternulo estas Lia nomo.
4 La ĉarojn de Faraono kaj lian militistaron Li ĵetis en la maron;
Kaj liaj elektitaj militestroj dronis en la Ruĝa Maro.
5 Abismoj ilin kovris;
Ili falis en la profundojn kiel ŝtono.
6 Via dekstra mano, ho Eternulo, estas glora per forto,
Via dekstra mano, ho Eternulo, disbatas malamikon.
7 Per Via granda majesto Vi frakasas Viajn kontraŭulojn;
Vi sendas Vian koleron, kaj ĝi forbruligas ilin kiel pajlon.
8 De Via kolera blovo montiĝis akvo,
Amasigite stariĝis fluaĵo,
Densiĝis abismoj en la mezo de la maro.
9 La malamiko diris: Mi persekutos,
Mi atingos, mi dividos militakiron;
Satiĝos de ili mia animo;
Mi eltiros mian glavon, ekstermos ilin mia mano.
10 Vi blovis per Via spirito, kaj ilin kovris la maro;
Kiel plumbo ili iris al fundo en la akvo potenca.
11 Kiu estas kiel Vi inter la dioj, ho Eternulo?
Kiu estas kiel Vi, majesta en sankteco,
Timinda kaj laŭdinda, faranta miraklojn?
12 Vi etendis Vian dekstran manon,
Kaj ilin englutis la tero.
13 Vi kondukis kun Via favorkoreco tiun popolon, kiun Vi liberigis;
Vi kondukis ĝin per Via forto al Via sankta loĝejo.
14 Aŭdis popoloj kaj ektremis;
Teruro atakis la loĝantojn de Filiŝtujo.
15 Tiam ektimis la ĉefoj de Edom;
La potenculojn de Moab atakis tremo;
Perdis la kuraĝon ĉiuj loĝantoj de Kanaan.
16 Falas sur ilin timo kaj teruro pro la grandeco de Via brako;
Ili mutiĝas kiel ŝtono, ĝis pasas Via popolo, ho Eternulo,
Ĝis pasas la popolo, kiun Vi akiris.
17 Vi venigos ilin, kaj plantos ilin
Sur la monto de Via heredo,
Sur la loko, ho Eternulo, kiun Vi faris Via sidejo,
En la sanktejo, ho Sinjoro, kiun pretigis Viaj manoj.
18 La Eternulo reĝos ĉiam kaj eterne.
19 Ĉar la ĉevaloj de Faraono kun liaj ĉaroj kaj rajdantoj eniĝis en la
maron, kaj la Eternulo turnis sur ilin la akvon de la maro; sed la Izraelidoj
iris sur seka tero tra la mezo de la maro. 20 Mirjam, la profetino, fratino
de Aaron, prenis tamburinon en sian manon, kaj ĉiuj virinoj eliris post ŝi
kun tamburinoj kaj dancante. 21 Kaj Mirjam antaŭkantis al ili:
Kantu al la Eternulo, ĉar Li alte leviĝis;
Ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li ĵetis en la maron.
22 Moseo ekkondukis la Izraelidojn for de la Ruĝa Maro, kaj ili eliris al
la dezerto Ŝur; ili iris dum tri tagoj tra la dezerto kaj ne trovis akvon. 23 Ili
venis al Mara, sed ili ne povis trinki la akvon en Mara, ĉar ĝi estis maldolĉa;
tial oni donis al la loko la nomon Mara. 24 Kaj la popolo ekmurmuris
kontraŭ Moseo, dirante: Kiam ni trinkos? 25 Tiam li kriis al la Eternulo,
kaj la Eternulo montris al li arbon, kaj li ĵetis ĝin en la akvon, kaj la akvo

fariĝis dolĉa. Tie Li donis al ili leĝon kaj juĝon, kaj tie Li ilin elprovis. 26 Kaj
Li diris: Se vi aŭskultados la voĉon de la Eternulo, via Dio, kaj farados tion,
kio plaĉas al Li, kaj vi atentados Liajn ordonojn kaj observados ĉiujn Liajn
leĝojn, tiam Mi venigos sur vin neniun el tiuj malsanoj, kiujn Mi venigis
sur la Egiptojn; ĉar Mi estas la Eternulo, via saniganto.
27 Kaj ili venis al Elim; tie estis dek du fontoj de akvo, kaj sepdek
daktilpalmoj. Kaj ili starigis tie sian tendaron ĉe la akvo.

16

1 Ili elmoviĝis el Elim, kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj venis en la
dezerton Sin, kiu troviĝas inter Elim kaj Sinaj, en la dek-kvina tago de la
dua monato, post sia eliro el la lando Egipta. 2 Kaj la tuta komunumo de
la Izraelidoj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj Aaron en la dezerto. 3 Kaj la
Izraelidoj diris al ili: Ho, ni dezirus morti per la mano de la Eternulo en la
lando Egipta, sidante super la potoj kun viando, manĝante panon ĝissate!
vi elkondukis nin en ĉi tiun dezerton, por mortigi ĉi tiun tutan komunumon
per malsato. 4 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Jen Mi pluvigos por vi
panon el la ĉielo; kaj la popolo eliru kaj kolektu ĉiutage tiom, kiom ĝi
bezonas por la tago, por ke Mi esploru ĝin, ĉu ĝi sekvos Mian leĝon aŭ ne.
5 Sed en la sesa tago ili preparu tion, kion ili devas enporti, kaj tiam estos
duobla porcio kompare kun tio, kion ili kolektas ĉiutage. 6 Kaj Moseo kaj
Aaron diris al ĉiuj Izraelidoj: Vespere vi sciiĝos, ke la Eternulo elkondukis
vin el la lando Egipta. 7 Kaj matene vi vidos la gloron de la Eternulo; ĉar
Li aŭdis vian murmuradon kontraŭ la Eternulo. Sed kio estas ni, ke vi
murmuras kontraŭ ni? 8 Kaj Moseo diris: La Eternulo donos al vi vespere
viandon por manĝi kaj matene panon por satiĝi; ĉar la Eternulo aŭdis
vian murmuradon, kiun vi murmuris kontraŭ Li. Sed ni, kio ni estas? ne
kontraŭ ni estas via murmurado, sed kontraŭ la Eternulo. 9 Kaj Moseo
diris al Aaron: Diru al la tuta komunumo de la Izraelidoj: Alproksimiĝu
antaŭ la Eternulon, ĉar Li aŭdis vian murmuradon. 10 Kaj dum Aaron estis
parolanta al la tuta komunumo de la Izraelidoj, ili turniĝis al la dezerto,
kaj jen la gloro de la Eternulo aperis en nubo. 11 Kaj la Eternulo parolis
al Moseo, dirante: 12 Mi aŭdis la murmuradon de la Izraelidoj; diru al ili
jenon: En la komenco de la vespero vi manĝos viandon, kaj matene vi
satiĝos per pano, kaj vi sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, via Dio. 13 Kiam
venis la vespero, alflugis koturnoj kaj kovris la tendaron, kaj matene estis
tavolo da roso ĉirkaŭ la tendaro. 14 Kiam la tavolo da roso forleviĝis,
tiam montriĝis, ke sur la supraĵo de la dezerto kuŝas io delikata, senŝela,
delikata kiel prujno sur la tero. 15 Kiam la Izraelidoj ekvidis, ili diris unuj
al la aliaj: Kio ĝi estas? ĉar ili ne sciis, kio ĝi estas. Kaj Moseo diris al ili: Ĝi
estas la pano, kiun la Eternulo donis al vi por manĝi. 16 Jen estas tio, kion
ordonis la Eternulo: Kolektu ĝin ĉiu en tia kvanto, kiom li bezonas por
manĝi; prenu po unu omero por ĉiu kapo, laŭ la nombro de viaj animoj,
kiujn ĉiu havas en sia tendo. 17 Kaj tiel faris la Izraelidoj, kaj ili kolektis,
unu pli, alia malpli. 18 Kaj oni mezuris per omero; kaj kiu kolektis pli,
ne havis superflue, kaj kiu kolektis malpli, ne havis mankon; ĉiu kolektis
tiom, kiom li povis manĝi. 19 Kaj Moseo diris al ili: Neniu restigu iom el
ĝi ĝis la mateno. 20 Sed ili ne obeis Moseon, kaj kelkaj restigis iom el ĝi
ĝis la mateno; kaj aperis en ĝi vermoj, kaj ĝi malbonodoriĝis; kaj Moseo
ekkoleris ilin. 21 Ili kolektadis ĝin ĉiumatene, ĉiu tiom, kiom li bezonis por
manĝi; kaj kiam la suno fariĝis pli varma, tio fandiĝadis. 22 Kiam venis la

sesa tago, ili kolektis duoble da pano, po du omeroj por ĉiu; kaj ĉiuj ĉefoj
de la komunumo venis kaj diris tion al Moseo. 23 Kaj li diris al ili: Jen
estas, kion diris la Eternulo: ripozo de sankta sabato de la Eternulo estas
morgaŭ; kion vi estas bakontaj, baku, kaj kion vi estas kuirontaj, kuiru; sed
ĉion superfluan formetu, por ke ĝi estu konservata ĝis la mateno. 24 Kaj ili
formetis ĝin ĝis la mateno, kiel ordonis Moseo, kaj ĝi ne malbonodoriĝis,
kaj vermoj ne aperis en ĝi. 25 Kaj Moseo diris: Manĝu ĝin hodiaŭ, ĉar
hodiaŭ estas sabato de la Eternulo; hodiaŭ vi ne trovos ĝin sur la kampo.
26 Dum ses tagoj kolektu ĝin, sed la sepa tago estas sabato, en tiu tago ĝi
ne troviĝos. 27 En la sepa tago eliris kelkaj el la popolo, por kolekti, sed
ili ne trovis. 28 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ĝis kiam vi rifuzos observi
Miajn ordonojn kaj Mian instruon? 29 Rigardu, la Eternulo donis al vi la
sabaton, tial Li donas al vi en la sesa tago panon por du tagoj; restu ĉiu
hejme, neniu eliru for de sia loko en la sepa tago. 30 Kaj la popolo ripozis en
la sepa tago. 31 Kaj la domo de Izrael donis al ĝi la nomon manao; ĝi estis
kiel la semo de koriandro, blanka, kaj ĝia gusto estis kiel blankpaneto kun
mielo. 32 Kaj Moseo diris: Jen estas tio, kion ordonis la Eternulo: Plenigu
per ĝi omeron, ke ĝi estu konservata en viaj generacioj, por ke oni vidu la
panon, kiun Mi manĝigis al vi en la dezerto, kiam Mi elkondukis vin el la
lando Egipta. 33 Kaj Moseo diris al Aaron: Prenu unu vazon kaj enmetu tien
plenan omeron da manao kaj starigu ĝin antaŭ la Eternulo, por ke ĝi estu
konservata en viaj generacioj. 34 Kiel la Eternulo ordonis al Moseo, Aaron
starigis ĝin antaŭ la Atesto, por konserviĝi. 35 Kaj la Izraelidoj manĝis la
manaon dum kvardek jaroj, ĝis ili venis en landon loĝeblan; la manaon
ili manĝis, ĝis ili venis al la limo de la lando Kanaana. 36 Kaj omero estas
dekono de efo.

17

1 La tuta komunumo de la Izraelidoj elmoviĝis el la dezerto Sin laŭ siaj
tagvojoj, kiel ordonis la Eternulo; kaj ili starigis sian tendaron en Refidim,
kaj la popolo ne havis akvon por trinki. 2 Kaj la popolo malpacis kontraŭ
Moseo, kaj ili diris: Donu al ni akvon por trinki. Kaj Moseo diris al ili: Kial
vi malpacas kontraŭ mi? kial vi provas la Eternulon? 3 Sed la popolo tie
suferis pro manko de akvo, kaj la popolo murmuris kontraŭ Moseo, kaj
diris: Kial vi elkondukis nin el Egiptujo, por mortigi nin kaj niajn infanojn
kaj niajn brutojn per soifo? 4 Tiam Moseo kriis al la Eternulo, dirante: Kion
mi faros kun ĉi tiu popolo? baldaŭ povas okazi, ke ili min ŝtonmortigos.
5 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Preteriru antaŭ la popolo, kaj prenu kun vi
kelkajn el la ĉefoj de Izrael, kaj vian bastonon, per kiu vi frapis la riveron,
prenu en vian manon, kaj iru. 6 Jen Mi staros antaŭ vi tie super roko sur
Ĥoreb; kaj vi frapos la rokon, kaj eliros el ĝi akvo, kaj la popolo trinkos.
Kaj Moseo faris tiel antaŭ la okuloj de la ĉefoj de Izrael. 7 Kaj li donis al
tiu loko la nomon Masa kaj Meriba, pro la malpaco de la Izraelidoj, kaj pro
tio, ke ili provis la Eternulon, dirante: Ĉu la Eternulo estas inter ni, aŭ ne?
8 Venis la Amalekidoj, kaj ekmilitis kontraŭ la Izraelidoj en Refidim.
9 Tiam Moseo diris al Josuo: Elektu al ni virojn, kaj eliru, batalu kontraŭ la
Amalekidoj. Morgaŭ mi staros sur supro de monteto, kaj la Dian bastonon
mi havos en mia mano. 10 Kaj Josuo faris, kiel diris al li Moseo, kaj batalis
kontraŭ la Amalekidoj; kaj Moseo, Aaron, kaj Ĥur supreniris sur la supron
de la monteto. 11 Kaj ĉiufoje, kiam Moseo levis sian manon, venkis Izrael;
kaj kiam li mallevis sian manon, venkis Amalek. 12 Sed la manoj de Moseo

estis pezaj; tial ili prenis ŝtonon kaj metis ĝin sub lin, kaj li sidiĝis sur ĝi;
kaj Aaron kaj Ĥur subtenis liajn manojn, unu de unu flanko, la dua de la
dua flanko; kaj liaj manoj estis en ĝusta teniĝo ĝis la subiro de la suno.
13 Kaj Josuo senfortigis Amalekon kaj lian popolon per la glavo. 14 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Skribu ĉi tion por memoro en libron kaj enmetu
ĉi tion en la orelojn de Josuo, ke Mi ekstermos la memoron pri Amalek sub
la ĉielo. 15 Moseo konstruis altaron, kaj donis al ĝi la nomon: La Eternulo
mia Standardo. 16 Ĉar li diris: Estas promesite per la altaro de la Eternulo,
ke la Eternulo militos kontraŭ Amalek de generacio al generacio.

18

1 Jitro, la Midjana pastro, la bopatro de Moseo, aŭdis ĉion, kion la
Eternulo faris al Moseo kaj al Sia popolo Izrael, ke la Eternulo elkondukis
Izraelon el Egiptujo. 2 Kaj Jitro, la bopatro de Moseo, prenis Ciporan, la
edzinon de Moseo, kiun tiu forlasis; 3 kaj ŝiajn du filojn, el kiuj unu havis
la nomon Gerŝom; ĉar la patro diris: Mi estis fremdulo en fremda lando;
4 kaj la dua havis la nomon Eliezer, ĉar tiu diris: La Dio de mia patro helpis
min, kaj savis min kontraŭ la glavo de Faraono. 5 Kaj Jitro, la bopatro de
Moseo, kun liaj filoj kaj lia edzino venis al Moseo en la dezerton, kie li
staris tendare ĉe la monto de Dio. 6 Kaj li dirigis al Moseo: Mi, via bopatro
Jitro, venas al vi, kaj ankaŭ via edzino kaj ŝiaj du filoj kun ŝi. 7 Tiam Moseo
eliris renkonte al sia bopatro kaj profunde salutis lin kaj kisis lin, kaj ili
demandis sin reciproke pri la farto kaj eniris en la tendon. 8 Kaj Moseo
rakontis al sia bopatro ĉion, kion la Eternulo faris al Faraono kaj al la
Egiptoj pro Izrael, kaj ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj trafis ilin dum la vojo kaj
el kiuj la Eternulo ilin savis. 9 Jitro ĝojis je la tuta bono, kiun la Eternulo
faris al Izrael, savinte lin el la mano de la Egiptoj. 10 Kaj Jitro diris: Benata
estu la Eternulo, kiu savis vin el la manoj de la Egiptoj kaj el la mano de
Faraono, kaj kiu savis la popolon el sub la mano de la Egiptoj. 11 Nun mi
scias, ke la Eternulo estas pli granda ol ĉiuj dioj; ĝi estas pro tio, ke tiuj
malbonintencis kontraŭ ili. 12 Kaj Jitro, la bopatro de Moseo, alportis al
Dio bruloferon kaj buĉoferojn; kaj Aaron kaj ĉiuj ĉefoj de Izrael venis, por
manĝi panon kun la bopatro de Moseo antaŭ Dio. 13 La sekvantan tagon
Moseo sidiĝis, por juĝi la popolon; kaj la popolo staris antaŭ Moseo de la
mateno ĝis la vespero. 14 Kaj la bopatro de Moseo vidis ĉion, kion li faras
por la popolo, kaj diris: Kio estas tio, kion vi faras al la popolo? kial vi sola
sidas kaj la tuta popolo staras antaŭ vi de mateno ĝis vespero? 15 Tiam
Moseo diris al sia bopatro: La popolo venas al mi, por demandi Dion.
16 Kiam fariĝas inter ili ia afero, ili venas al mi; kaj mi juĝas inter unu kaj
alia, kaj mi sciigas la leĝojn de Dio kaj Liajn instruojn. 17 Sed la bopatro de
Moseo diris al li: Ne bona estas la afero, kiun vi faras. 18 Senfortiĝos vi kaj
ĉi tiu popolo, kiu estas kun vi; ĉar la afero estas tro malfacila por vi; vi ne
povas plenumi ĝin sola. 19 Aŭskultu mian voĉon, mi donos al vi konsilon,
kaj Dio estos kun vi. Vi estu por la popolo perulo antaŭ Dio, kaj prezentu
la aferojn al Dio. 20 Instruu al ili la leĝojn kaj instruojn, kaj montru al ili la
vojon, kiun ili devas iri, kaj la farojn, kiujn ili devas fari. 21 Kaj vi elserĉu
inter la tuta popolo homojn bravajn, timantajn Dion, homojn veramajn,
neprofitamajn; kaj starigu ilin super la popolo kiel milestrojn, centestrojn,
kvindekestrojn, kaj dekestrojn. 22 Kaj ili juĝadu la popolon en ĉiu tempo;
ĉiun grandan aferon ili venigu al vi, sed ĉiun malgrandan aferon juĝu ili;
tiel fariĝos pli facile al vi, kaj ili portos kun vi. 23 Se vi tion faros kaj Dio

al vi ordonos, tiam vi povos resti forta, kaj ankaŭ ĉi tiu tuta popolo venos
al sia loko en paco. [24] Moseo obeis la voĉon de sia bopatro, kaj faris ĉion,
kion tiu diris. [25] Kaj Moseo elektis bravajn homojn inter la tuta Izrael,
kaj faris ilin estroj super la popolo, milestroj, centestroj, kvindekestroj, kaj
dekestroj. [26] Kaj ili juĝadis la popolon en ĉiu tempo; malfacilan aferon ili
venigadis al Moseo, kaj ĉiun aferon malgrandan juĝadis ili. [27] Kaj Moseo
lasis sian bopatron foriri, kaj tiu iris en sian landon.

19

[1] En la tria monato post la eliro de la Izraelidoj el la lando Egipta, en
tiu tago ili venis en la dezerton Sinaj. [2] Ili eliris el Refidim, kaj venis en la
dezerton Sinaj kaj starigis sian tendaron en la dezerto; kaj Izrael stariĝis tie
tendare antaŭ la monto. [3] Kaj Moseo supreniris al Dio; kaj la Eternulo vokis
al li de la monto, dirante: Tiel diru al la domo de Jakob kaj sciigu al la filoj
de Izrael: [4] Vi vidis, kion Mi faris al la Egiptoj kaj kiel Mi portis vin sur aglaj
flugiloj kaj venigis vin al Mi. [5] Kaj nun se vi obeos Mian voĉon kaj observos
Mian interligon, vi estos Mia amata propraĵo inter ĉiuj popoloj, ĉar al Mi
apartenas la tuta tero. [6] Kaj vi estos por Mi regno de pastroj kaj popolo
sankta. Tio estas la vortoj, kiujn vi diru al la Izraelidoj. [7] Moseo venis, kaj
alvokis la ĉefojn de la popolo, kaj prezentis al ili ĉiujn tiujn vortojn, pri kiuj
la Eternulo ordonis al li. [8] Kaj la tuta popolo respondis kune kaj diris: Ĉion,
kion la Eternulo diris, ni faros. Kaj Moseo raportis la vortojn de la popolo
al la Eternulo. [9] Kaj la Eternulo diris al Moseo: Jen Mi venos al vi en densa
nubo, por ke la popolo aŭdu, kiam Mi parolos kun vi, kaj por ke ili kredu
al vi eterne. Kaj Moseo sciigis la vortojn de la popolo al la Eternulo. [10] Kaj
la Eternulo diris al Moseo: Iru al la popolo kaj sanktigu ĝin hodiaŭ kaj
morgaŭ, kaj ili lavu siajn vestojn. [11] Kaj ili estu pretaj por la tria tago, ĉar
en la tria tago la Eternulo malsupreniros antaŭ la okuloj de la tuta popolo
sur la monton Sinaj. [12] Kaj difinu limon por la popolo ĉirkaŭe, dirante:
Gardu vin, ke vi ne supreniru sur la monton nek tuŝu ĝian bazon; ĉiu, kiu
tuŝos la monton, estu mortigita. [13] Mano lin ne tuŝu, sed per ŝtonoj li estu
mortigita, aŭ li estu pafmortigita; ĉu tio estos bruto, ĉu tio estos homo, li
ne vivu. Kiam eksonos longa trumpetado, tiam ili povas supreniri sur la
monton. [14] Kaj Moseo malsupreniris de la monto al la popolo kaj sanktigis
la popolon, kaj ili lavis siajn vestojn. [15] Kaj li diris al la popolo: Estu pretaj
por la tria tago; ne alproksimiĝu al virino. [16] En la tria tago, tuj matene,
komenciĝis tondroj kaj fulmoj, kaj densa nubo estis super la monto, kaj
aŭdiĝis tre forta sonado de korno; kaj ektremis la tuta popolo, kiu estis
en la tendaro. [17] Kaj Moseo elirigis la popolon el la tendaro renkonte al
Dio, kaj ili stariĝis antaŭ la bazo de la monto. [18] Kaj la monto Sinaj tuta
fumiĝis kaŭze de tio, ke la Eternulo malsupreniris sur ĝin en fajro; kaj ĝia
fumo leviĝadis kiel fumo el forno, kaj la tuta monto forte tremis. [19] Kaj
la sonado de la korno fariĝadis ĉiam pli kaj pli forta; Moseo paroladis,
kaj Dio respondadis al li per voĉo. [20] Kaj la Eternulo malsupreniris sur
la monton Sinaj, sur la supron de la monto; kaj la Eternulo vokis Moseon
sur la supron de la monto, kaj Moseo supreniris. [21] Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Iru malsupren, avertu la popolon, ke ili ne translimiĝu perforte
al la Eternulo, por vidi, ĉar tiam multaj el ili falus. [22] Eĉ la pastroj, kiuj
alproksimiĝos al la Eternulo, sanktigu sin, por ke la Eternulo ne frakasu
ilin. [23] Kaj Moseo diris al la Eternulo: La popolo ne povas supreniri sur la
monton Sinaj, ĉar Vi avertis nin, dirante: Faru limon ĉirkaŭ la monto, kaj

sanktigu ĝin. [24] Sed la Eternulo diris al li: Iru malsupren, poste supreniru
vi kaj Aaron kun vi; sed la pastroj kaj la popolo ne penu perforte supreniri
al la Eternulo, por ke Li ne frakasu ilin. [25] Kaj Moseo malsupreniris al la
popolo kaj diris tion al ili.

20

[1] Kaj Dio diris ĉiujn sekvantajn vortojn:
[2] Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la
domo de sklaveco.
[3] Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi.
[4] Ne faru al vi idolon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo supre aŭ sur
la tero malsupre aŭ en la akvo sub la tero; [5] ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu
ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu la malbonagon de la
patroj punas sur la idoj en la tria kaj kvara generacioj ĉe Miaj malamantoj,
[6] kaj kiu faras favorkoraĵon por miloj al Miaj amantoj kaj al la plenumantoj
de Miaj ordonoj.
[7] Ne malbonuzu la nomon de la Eternulo, via Dio; ĉar la Eternulo ne
lasos senpuna tiun, kiu malbonuzas Lian nomon.
[8] Memoru pri la tago sabata, ke vi tenu ĝin sankta. [9] Dum ses tagoj laboru
kaj faru ĉiujn viajn aferojn; [10] sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo,
via Dio; faru nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via
sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek via fremdulo, kiu estas inter
viaj pordegoj; [11] ĉar dum ses tagoj la Eternulo kreis la ĉielon kaj la teron,
la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, sed en la sepa tago Li ripozis. Tial la
Eternulo benis la tagon sabatan kaj sanktigis ĝin.
[12] Respektu vian patron kaj vian patrinon, por ke longe daŭru via vivo
sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi.
[13] Ne mortigu.
[14] Ne adultu.
[15] Ne ŝtelu.
[16] Ne parolu kontraŭ via proksimulo malveran ateston.
[17] Ne deziru la domon de via proksimulo; ne deziru la edzinon de via
proksimulo, nek lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian
azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo.
[18] Kaj la tuta popolo vidis la tondrojn kaj la fulmojn kaj la sonadon de la
korno kaj la fumiĝadon de la monto; kaj la popolo vidis, kaj retiriĝis kun
teruro kaj stariĝis malproksime. [19] Kaj ili diris al Moseo: Parolu vi kun
ni, kaj ni aŭskultos, sed Dio ne parolu kun ni, por ke ni ne mortu. [20] Kaj
Moseo diris al la popolo: Ne timu; ĉar por vin elprovi venis Dio, kaj por ke
la timo antaŭ Li estu antaŭ via vizaĝo, por ke vi ne peku. [21] Kaj la popolo
staris malproksime; sed Moseo alproksimiĝis al la mallumo, kie estis Dio.
[22] Kaj la Eternulo diris al Moseo: Tiel diru al la Izraelidoj: Vi vidis, kiel
Mi parolis kun vi el la ĉielo. [23] Ne faru antaŭ Mi diojn arĝentajn, kaj diojn
orajn ne faru al vi. [24] Altaron el tero faru al Mi, kaj oferu sur ĝi viajn
bruloferojn kaj pacoferojn, viajn ŝafojn kaj viajn bovojn; sur ĉiu loko, kie
Mi memorigos Mian nomon, Mi venos al vi kaj benos vin. [25] Kaj se vi faros
al Mi altaron el ŝtonoj, ne konstruu ĝin el ŝtonoj hakitaj; ĉar se vi levos
sur ĝin vian hakilon, vi ĝin malsanktigos. [26] Kaj ne supreniru per ŝtupoj
al Mia altaro, por ke ne malkovriĝu via nudeco antaŭ ĝi.

21

[1] Kaj jen estas la juĝoj, kiujn vi proponos al ili:

2 Se vi aĉetos sklavon Hebreon, li servu dum ses jaroj; sed en la sepa
li eliru libera senpage. 3 Se li venis sola, li eliru sola; se li estas edzigita,
tiam lia edzino eliru kune kun li. 4 Se lia sinjoro donis al li edzinon kaj
ŝi naskis al li filojn aŭ filinojn, tiam la edzino kaj ŝiaj infanoj restu ĉe sia
sinjoro, kaj li eliru sola. 5 Sed se la sklavo diros: Mi amas mian sinjoron,
mian edzinon, kaj miajn infanojn, mi ne volas liberiĝi; 6 tiam lia sinjoro
alkonduku lin antaŭ la potenculojn kaj starigu lin apud la pordo aŭ apud
la fosto, kaj lia sinjoro trapiku lian orelon per aleno, kaj li estu lia sklavo
por ĉiam.

7 Kaj se iu vendos sian filinon kiel sklavinon, ŝi ne eliru kiel eliras la
sklavoj. 8 Se ŝi ne plaĉas al sia sinjoro, al kiu ŝi estis fordonita, tiam li
donu al ŝi la eblon elaĉetiĝi; al fremda popolo ŝin vendi li ne havas la
rajton, ĉar li kondutis ne honeste kontraŭ ŝi. 9 Se iu transdonos ŝin al sia
filo, li agu kun ŝi laŭ la rajto de filinoj. 10 Se li prenos por li alian edzinon,
tiam nutraĵo, vestoj, kaj edzina vivo ne devas esti rifuzataj al ŝi. 11 Kaj se
tiujn tri aferojn li ne faros por ŝi, tiam ŝi eliru senpage, sen elaĉeto.

12 Se iu batos homon kaj tiu mortos, li estu mortigita. 13 Sed se li ne agis
malbonintence, nur Dio puŝis tiun sub lian manon, Mi difinas al vi lokon,
kien li povas forkuri. 14 Sed se iu intence mortigis sian proksimulon per
ruzo, tiam eĉ de Mia altaro forprenu lin, ke li mortu.

15 Kiu batas sian patron aŭ sian patrinon, tiu devas esti mortigita.

16 Kaj se iu ŝtelas homon por vendi lin, aŭ oni trovas tiun en lia mano,
li devas esti mortigita.

17 Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon, tiu devas esti mortigita.

18 Se homoj kverelos, kaj unu batos la alian per ŝtono aŭ per pugno kaj
tiu ne mortos, sed devos kuŝi en lito: 19 se li leviĝos kaj irados ekstere
per apogilo, tiam la batinto estu senkulpa; li nur kompensu al li lian
malliberigitecon kaj zorgu pri lia kuracado.

20 Se iu batos sian sklavon aŭ sian sklavinon per bastono, kaj tiu mortos
sub lia mano, tiam oni devas lin puni; 21 sed se tiu restos viva dum unu aŭ
du tagoj, tiam oni ne devas lin puni; ĉar tio estas lia mono.

22 Se viroj kverelos kaj frapos gravedan virinon, kaj ŝi abortos, sed ne
fariĝos malfeliĉo, tiam oni punu lin per monpuno, kian metos sur lin la
edzo de la virino, kaj li pagu ĝin laŭ decido de juĝantoj. 23 Sed se fariĝos
malfeliĉo, tiam donu animon pro animo, 24 okulon pro okulo, denton pro
dento, manon pro mano, piedon pro piedo, 25 bruldifekton pro bruldifekto,
vundon pro vundo, kontuzon pro kontuzo.

26 Kaj se iu batos okulon de sia sklavo aŭ de sia sklavino kaj difektos ĝin,
tiam li forliberigu tiun kompense pro la okulo. 27 Kaj se li elbatos denton
de sia sklavo aŭ denton de sia sklavino, li forliberigu tiun kompense pro
la dento.

28 Se bovo kornobatos viron aŭ virinon kaj tiu mortos, tiam oni
ŝtonmortigu la bovon kaj ĝia viando ne estu manĝata, sed la mastro de
la bovo restu senkulpa. 29 Sed se la bovo estis kornobatema antaŭe kaj
oni tion sciigis al ĝia mastro kaj li ĝin ne gardis kaj ĝi mortigis viron aŭ
virinon, tiam la bovon oni ŝtonmortigu kaj ĝian mastron oni mortigu. 30 Se
oni metos sur lin elaĉeton, tiam li donu pro sia animo tian elaĉetan sumon,
kia estos metita sur lin. 31 Se filo aŭ filino estos kornobatita, oni agu kun
li en la sama maniero. 32 Se iun sklavon aŭ sklavinon kornobatos la bovo,
tiam tridek sikloj da mono devas esti pagitaj al ties mastro kaj la bovo
devas esti ŝtonmortigita.

33 Se iu malfermos kavon, aŭ elfosos kavon, kaj ne kovros ĝin, kaj falos
tien bovo aŭ azeno, 34 tiam la mastro de la kavo devas kompensi per mono
al ĝia mastro, kaj la kadavro apartenu al li.
35 Se la bovo de iu homo kornobatos bovon de lia proksimulo tiel, ke
ĝi mortos, tiam ili vendu la vivan bovon kaj dividu inter si egalparte la
monon pro ĝi, kaj ankaŭ la kadavron ili dividu. 36 Sed se oni sciis, ke la
bovo estis kornobatema antaŭe, kaj ĝia mastro ĝin ne gardis, tiam ili pagu
bovon pro la bovo, kaj la kadavro apartenu al li.

22

1 Se iu ŝtelos bovon aŭ ŝafon kaj buĉos ĝin aŭ vendos ĝin, tiam li pagu
kvin bovojn pro la bovo kaj kvar ŝafojn pro la ŝafo. 2 Se iu trovos ŝtelanton
ĉe subfosado kaj batos lin kaj tiu mortos, tiam oni ne juĝu lin pro la sango.
3 Sed se lumis super li la suno, tiam oni juĝu lin pro la sango. La ŝtelinto
pagu kompenson; se li ne havas, tiam oni lin vendu pro lia ŝtelo. 4 Se la
ŝtelitaĵo, ĉu ĝi estas bovo, ĉu azeno, ĉu ŝafo, estos trovita en liaj manoj
viva, tiam li kompensu duoble.
5 Se iu difektos kampon aŭ vinberejon, lasante sian bruton, ke ĝi difektu
kampon de aliulo, tiam li devas pagi per plejbonaĵo el sia kampo kaj per
plejbonaĵo el sia vinberejo.
6 Se eliros fajro kaj trafos dornojn kaj ekstermos garbojn aŭ starantan
grenon aŭ kampon, tiam tiu kompensu, kiu kaŭzis la brulon.
7 Se iu donos al sia proksimulo monon aŭ uzataĵojn, por konservi, kaj
ili estos ŝtelitaj el la domo de tiu homo, tiam, se la ŝtelinto estos trovita,
li kompensu duoble. 8 Se la ŝtelinto ne estos trovita, tiam la mastro de la
domo venu al la potenculoj, kaj ĵuru, ke li ne etendis sian manon sur la
apartenaĵon de sia proksimulo. 9 Pri ĉiu maljustaĵo, ĉu ĝi estos pri bovo,
ĉu pri azeno, ĉu pri ŝafo, ĉu pri vesto, pri ĉiu perditaĵo, pri kiu iu diros, ke
ĝi estas lia, la afero de ambaŭ devas esti prezentita al la potenculoj; kiun
la potenculoj trovos kulpa, tiu kompensu duoble al sia proksimulo.
10 Se iu donos al sia proksimulo azenon aŭ bovon aŭ ŝafon aŭ alian
bruton, por konservi, kaj ĝi mortos aŭ estos difektita aŭ forkaptita, kaj
neniu tion vidos, 11 tiam ĵuro antaŭ la Eternulo estu inter ili, ke li ne etendis
sian manon sur la apartenaĵon de sia proksimulo, kaj ĝia mastro ĝin prenos
kaj li ne kompensos. 12 Sed se oni ĝin ŝtelos de li, tiam li devas kompensi
al ĝia mastro. 13 Se ĝi estos disŝirita, li prezentu ateston, kaj la disŝiritaĵon
li ne kompensos.
14 Se iu ĝin prenos prunte de sia proksimulo, kaj ĝi estos difektita aŭ
mortos dum foresto de sia mastro, tiam li devas kompensi. 15 Se ĝia mastro
estis apud ĝi, tiam li ne devas kompensi. Se ĝi estis dungita, li perdis sian
dungomonon.
16 Se iu forlogos virgulinon, kiu ne estas fianĉinigita, kaj kuŝos kun ŝi,
tiam li donu al ŝi doton kaj prenu ŝin al si kiel edzinon. 17 Se ŝia patro ne
volos doni ŝin al li, tiam li pagu tiom da mono, kiom virgulinoj ordinare
ricevas dote.
18 Sorĉistinon ne lasu vivi.
19 Ĉiu, kiu kuŝis kun bruto, estu mortigita.
20 Kiu alportas oferojn al dioj, krom al la Eternulo sole, tiu estu
ekstermita. 21 Fremdulon ne ofendu, nek premu lin; ĉar fremduloj vi estis
en la lando Egipta. 22 Vidvinon kaj orfon ne premu. 23 Se vi ilin premos kaj
ili krios al Mi, tiam Mi aŭdos ilian krion; 24 kaj ekflamos Mia kolero, kaj

Mi mortigos vin per glavo, kaj viaj edzinoj estos vidvinoj kaj viaj infanoj
estos orfoj.
25 Se vi pruntedonos monon al iu el Mia popolo, al iu malriĉulo apud
vi, ne estu por li premanto, ne metu sur lin procentojn. 26 Se vi prenos
de via proksimulo veston kiel garantiaĵon, tiam antaŭ la subiro de la suno
redonu ĝin al li; 27 ĉar ĝi estas lia sola kovro, ĝi estas la vesto por lia korpo;
en kio li dormos? kaj kiam li krios al Mi, Mi aŭdos, ĉar Mi estas favorkora.
28 Potenculojn ne malbenu, kaj estron de via popolo ne insultu. 29 Vian
abundon kaj sukon ne retenu; la unuenaskiton el viaj filoj vi devas doni al
Mi. 30 Tiel same agu kun via bovo kaj via ŝafo; sep tagojn ĝi restu kun sia
patrino, en la oka tago donu ĝin al Mi. 31 Estu por Mi sanktaj homoj; kaj
viandon, disŝiritan sur la kampo, ne manĝu; al hundo ĵetu ĝin.

23

1 Ne disvastigu malveran famon; ne kunigu vian manon kun malvirtulo,
por esti atestanto de malbonago. 2 Ne sekvu la amason por malbonaĵoj;
kaj en juĝo ne kliniĝu al la opinio de la plimulto, por dekliniĝi de la vero.
3 Ankaŭ malriĉulon ne favoru en lia juĝa afero.
4 Se vi renkontos bovon de via malamiko aŭ lian azenon erarvagantan,
rekonduku ĝin al li. 5 Se vi vidos, ke azeno de via malamiko falis sub sia
ŝarĝo, ne forlasu ĝin, sed alportu helpon kune kun li.
6 Ne forklinu la rajton de via malriĉulo en lia juĝa afero. 7 De
mensogaĵo malproksimiĝu, kaj senkulpulon kaj virtulon ne mortigu; ĉar
Mi ne pravigos maljustulon. 8 Donacojn ne akceptu; ĉar donacoj blindigas
vidantojn kaj malĝustigas la aferojn de virtuloj. 9 Fremdulon ne premu; vi
konas ja la animon de fremdulo, ĉar fremduloj vi estis en la lando Egipta.
10 Dum ses jaroj prisemu vian teron kaj rikoltu ĝiajn produktaĵojn; 11 sed
en la sepa jaro ripozigu ĝin kaj ne tuŝu ĝin, por ke manĝu la malriĉuloj el
via popolo, kaj la restaĵon manĝu la bestoj de la kampo. Tiel same agu kun
via vinberejo kaj kun via olivarbejo. 12 Dum ses tagoj faru viajn laborojn,
kaj en la sepa tago festu, por ke ripozu via bovo kaj via azeno kaj por ke
refreŝiĝu la filo de via sklavino kaj la fremdulo. 13 Kaj ĉion, kion Mi diris
al vi, observu; kaj la nomon de aliaj dioj ne citu, ĝi ne estu aŭdata el via
buŝo.
14 Tri fojojn festu al Mi dum la jaro. 15 La feston de la macoj observu;
dum sep tagoj manĝu macojn, kiel Mi ordonis al vi, en la difinita tempo
en la monato Abib (ĉar en tiu tempo vi eliris el Egiptujo); kaj oni ne aperu
antaŭ Mi kun malplenaj manoj; 16 ankaŭ la feston de la rikolto de la unuaj
fruktoj de via laboro, de tio, kion vi semos sur la kampo; kaj la feston
de kolekto en la fino de la jaro, kiam vi kolektos viajn laborfruktojn el la
kampo. 17 Tri fojojn ĉiujare aperu ĉiuj viaj virseksuloj antaŭ la Sinjoro, la
Eternulo.
18 Ne verŝu sur fermentaĵon la sangon de Mia ofero; kaj la graso de Mia
festofero ne restu ĝis mateno. 19 La komencaĵon de la unuaj fruktoj de via
tero alportu en la domon de la Eternulo, via Dio. Ne kuiru kapridon en la
lakto de ĝia patrino.
20 Jen Mi sendas anĝelon antaŭ vi, por gardi vin sur la vojo, kaj por venigi
vin al la loko, kiun Mi pretigis. 21 Gardu vin antaŭ lia vizaĝo kaj aŭskultu
lian voĉon; ne incitu lin, ĉar li ne pardonos vian pekon; ĉar Mia nomo
estas en li. 22 Sed se vi aŭskultos lian voĉon, kaj faros ĉion, kion Mi diros,
tiam Mi malamikos kontraŭ viaj malamikoj kaj premos viajn premantojn.

23 Kiam Mia anĝelo iros antaŭ vi, kaj Mi venigos vin al la Amoridoj, la
Ĥetidoj, la Perizidoj, la Kanaanidoj, la Ĥividoj, kaj la Jebusidoj, kaj Mi ilin
ekstermos: 24 ne adoru iliajn diojn kaj ne servu ilin, kaj ne agu kiel ili agas,
sed frakasu ilin kaj detruu iliajn statuojn. 25 Kaj servu la Eternulon, vian
Dion, kaj Li benos vian panon kaj vian akvon; kaj Mi forigos malsanon el
via mezo. 26 Ne estos seninfana nek sennaska en via lando; la nombron
de viaj tagoj Mi faros plena. 27 Mian teruron Mi sendos antaŭ vi, kaj Mi
konfuzos ĉiun popolon, al kiu vi venos, kaj ĉiujn viajn malamikojn Mi
turnos al vi dorse. 28 Kaj Mi sendos krabrojn antaŭ vi, kaj ili forpelos la
Ĥividojn kaj la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn de antaŭ vi. 29 Mi ne forpelos
ilin de antaŭ vi en unu jaro, por ke la tero ne fariĝu senhoma kaj por ke
ne multiĝu kontraŭ vi la bestoj de la kampo. 30 Iom post iom Mi forpelos
ilin de antaŭ vi, ĝis vi multiĝos kaj posedos la landon. 31 Kaj Mi faros viajn
limojn de la Ruĝa Maro ĝis la Maro Filiŝta, kaj de la dezerto ĝis la Rivero;
ĉar Mi transdonos en viajn manojn la loĝantojn de la lando, kaj vi forpelos
ilin de antaŭ vi. 32 Ne faru interligon kun ili nek kun iliaj dioj. 33 Ili ne
loĝu en via lando, por ke ili ne pekigu vin kontraŭ Mi; se vi servos iliajn
diojn, tio fariĝos kaptilo por vi.

24

1 Kaj al Moseo Li diris: Supreniru al la Eternulo, vi kaj Aaron, Nadab kaj
Abihu, kaj sepdek el la ĉefoj de Izrael, kaj faru adoron de malproksime.
2 Kaj Moseo sola alproksimiĝu al la Eternulo; sed ili ne alproksimiĝu, kaj
la popolo ne supreniru kun li. 3 Kaj Moseo venis kaj rakontis al la popolo
ĉiujn vortojn de la Eternulo kaj ĉiujn leĝojn. Kaj la tuta popolo respondis
per unu voĉo, kaj ili diris: Ĉion, kion diris la Eternulo, ni faros. 4 Kaj
Moseo skribis ĉiujn vortojn de la Eternulo, kaj li leviĝis frue matene kaj
konstruis altaron sub la monto kaj dek du kolonojn laŭ la dek du triboj de
Izrael. 5 Kaj li sendis junulojn el la Izraelidoj, kaj ili alportis bruloferojn
kaj buĉis pacoferojn al la Eternulo, bovidojn. 6 Moseo prenis duonon de
la sango kaj enverŝis en pelvojn, kaj duonon de la sango li ŝprucigis sur
la altaron. 7 Kaj li prenis la libron de la interligo kaj laŭtlegis ĝin al la
popolo, kaj ili diris: Ĉion, kion diris la Eternulo, ni faros kaj obeos. 8 Kaj
Moseo prenis la sangon kaj ŝprucigis sur la popolon, kaj diris: Jen estas
sango de la interligo, kiun la Eternulo faris kun vi pri ĉiuj tiuj vortoj. 9 Kaj
supreniris Moseo kaj Aaron, Nadab kaj Abihu, kaj sepdek el la ĉefoj de
Izrael. 10 Kaj ili vidis la Dion de Izrael; kaj sub Liaj piedoj estis io, kiel
faritaĵo el brilanta safiro, kaj kiel la ĉielo mem, kiam ĝi estas klara. 11 Li
ne etendis Sian manon kontraŭ la ĉefojn de Izrael; kaj ili vidis Dion, kaj
manĝis kaj trinkis.

12 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Supreniru al Mi sur la monton kaj estu
tie; kaj Mi donos al vi ŝtonajn tabelojn, kaj la instruon kaj ordonojn, kiujn
Mi skribis, por instrui ilin. 13 Kaj leviĝis Moseo kaj lia servanto Josuo, kaj
Moseo supreniris sur la monton de Dio. 14 Kaj al la ĉefoj li diris: Restu
ĉi tie, ĝis ni revenos al vi; kaj jen Aaron kaj Ĥur estas kun vi; kiu havas
ian aferon, tiu venu al ili. 15 Kaj Moseo supreniris sur la monton, kaj nubo
kovris la monton. 16 Kaj la majesto de la Eternulo loĝis sur la monto Sinaj,
kaj la nubo ĝin kovris dum ses tagoj; kaj Li vokis Moseon en la sepa tago el
interne de la nubo. 17 Kaj la aspekto de la majesto de la Eternulo estis kiel
fajro flamanta sur la supro de la monto antaŭ la okuloj de la Izraelidoj.

18 Kaj Moseo eniris en la mezon de la nubo, kaj supreniris sur la monton;
kaj Moseo estis sur la monto dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj.

25

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Diru al la Izraelidoj, ke
ili alportu por Mi oferdonon; de ĉiu homo, kies koro deziros doni, prenu
la oferdonon por Mi. 3 Kaj jen estas la oferdono, kiun vi prenos de ili: oro
kaj arĝento kaj kupro, 4 kaj blua teksaĵo kaj purpura kaj ruĝa, kaj bisino
kaj kapra lano, 5 kaj virŝafaj feloj ruĝe kolorigitaj kaj antilopaj feloj, kaj
akacia ligno, 6 oleo por lumigado, aromaĵoj por la sankta oleo kaj por la
bonodoraj incensoj, 7 ŝtonoj oniksaj kaj ŝtonoj enkadrigeblaj por la efodo
kaj por la surbrustaĵo. 8 Kaj ili faru por Mi sanktejon, por ke Mi loĝu inter
ili. 9 Laŭ ĉio, kiel Mi montros al vi la bildon de la Loĝejo kaj la bildon de
ĉiuj ĝiaj objektoj, tiel faru.
10 Kaj ili faru keston el akacia ligno; du ulnoj kaj duono estu ĝia longo,
kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono ĝia alto. 11 Kaj
tegu ĝin per pura oro, interne kaj ekstere tegu ĝin, kaj faru sur ĝi oran
kronon ĉirkaŭe. 12 Kaj fandu por ĝi kvar orajn ringojn, kaj alfortikigu ilin
sur ĝiaj kvar anguloj: du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du ringojn sur
ĝia alia flanko. 13 Kaj faru stangojn el akacia ligno kaj tegu ilin per oro.
14 Kaj metu la stangojn en la ringojn sur la flankoj de la kesto, por porti la
keston per ili. 15 En la ringoj de la kesto devas esti la stangoj; ili ne estu
prenataj for de ĝi. 16 Kaj en la keston enmetu la Ateston, kiun Mi donos
al vi. 17 Kaj faru fermoplaton el pura oro; du ulnoj kaj duono estu ĝia
longo, kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo. 18 Kaj faru du kerubojn el oro;
per forĝa laboro faru ilin ĉe la du randoj de la fermoplato. 19 Faru unu
kerubon ĉe unu flanko kaj unu kerubon ĉe la alia flanko; elstarantaj el
la fermoplato faru la kerubojn, sur ĝiaj du flankoj. 20 Kaj la keruboj estu
etendantaj siajn flugilojn supren, kovrante per siaj flugiloj la fermoplaton,
kaj iliaj vizaĝoj estu unu kontraŭ la alia; al la fermoplato estu turnitaj la
vizaĝoj de la keruboj. 21 Kaj metu la fermoplaton sur la keston supre, kaj
en la keston metu la ateston, kiun Mi donos al vi. 22 Kaj Mi aperados al
vi tie, kaj Mi parolados kun vi super la fermoplato, el inter la du keruboj,
kiuj estos super la kesto de atesto, pri ĉio, kion Mi ordonos al vi por la
Izraelidoj.
23 Kaj faru tablon el akacia ligno; du ulnoj estu ĝia longo, kaj unu ulno
ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono ĝia alto. 24 Kaj tegu ĝin per pura oro, kaj
faru al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 25 Kaj faru ĉirkaŭ ĝi manlarĝan listelon,
kaj faru oran kronon ĉirkaŭ la listelo. 26 Kaj faru por ĝi kvar orajn ringojn,
kaj alfortikigu la ringojn en la kvar anguloj, ĉe ĝiaj kvar piedoj. 27 Apud
la listelo estu la ringoj, kiel ingoj por stangoj, por porti la tablon. 28 Kaj
faru la stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin per oro, ke per ili oni portu la
tablon. 29 Kaj faru ĝiajn pladojn kaj ĝiajn kulerojn, kaj ĝiajn kalikojn kaj
ĝiajn kruĉojn, per kiuj oni verŝos; el pura oro faru ilin. 30 Kaj metu sur la
tablon panon de propono antaŭ Mi ĉiam.
31 Kaj faru kandelabron el pura oro, per forĝa laboro estu farita la
kandelabro; ĝia trunko kaj ĝiaj branĉoj, ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj, kaj ĝiaj
floroj elstaru el ĝi. 32 Kaj ses branĉoj devas elstari el ĝiaj flankoj: tri branĉoj
de la kandelabro el unu flanko, kaj tri branĉoj de la kandelabro el la alia
flanko; 33 tri migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj floro, sur unu branĉo, kaj
tri migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj floro, sur la alia branĉo; tiel sur la ses

branĉoj, kiuj elstaras el la kandelabro. 34 Kaj sur la kandelabro estu kvar
migdalformaj kalikoj kun kapetoj kaj floroj. 35 Kaj kapeto sub unu paro da
branĉoj, kapeto sub la dua paro da branĉoj, kaj kapeto sub la tria paro da
branĉoj; tiel por la ses branĉoj, kiuj elstaras el la kandelabro. 36 La kapetoj
kaj branĉoj devas elstari el ĝi; ĉio devas esti unu forĝita tutaĵo el pura oro.
37 Kaj faru por ĝi sep lucernojn; kaj starigu sur ĝi ĝiajn lucernojn, ke ili
lumu sur ĝian antaŭan flankon. 38 Kaj ĝiaj preniloj kaj cindrujoj estu el
pura oro. 39 El kikaro da pura oro oni faru ĝin kaj ĉiujn tiujn apartenaĵojn.
40 Kaj rigardu kaj faru laŭ ilia modelo, kiu estis montrita al vi sur la monto.

26

1 La tabernaklon faru el dek tapiŝoj el tordita bisino, kaj el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo; kerubojn artiste laboritajn faru sur ili. 2 La longo de
ĉiu tapiŝo estu dudek ok ulnoj, kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo estu kvar ulnoj;
unu mezuro estu por ĉiuj tapiŝoj. 3 Kvin tapiŝoj estu kunigitaj unu kun la
alia, kaj la kvin ceteraj tapiŝoj estu ankaŭ kunigitaj unu kun la alia. 4 Kaj
faru maŝojn el blua teksaĵo sur la rando de unu tapiŝo, sur la rando de
la kuniĝo, kaj tiel same faru sur la rando de la ekstrema tapiŝo, sur la
dua rando de kuniĝo. 5 Kvindek maŝojn faru sur unu tapiŝo, kaj kvindek
maŝojn faru sur la rando de tiu tapiŝo, sur kiu estas la dua flanko de la
kuniĝo; la maŝoj devas esti reciproke aranĝitaj unu kontraŭ alia. 6 Kaj
faru kvindek orajn hoketojn, kaj kunigu la tapiŝojn unu kun la alia per la
hoketoj, por ke la tabernaklo fariĝu unu tutaĵo. 7 Kaj faru tapiŝojn el kapra
lano kiel kovron super la tabernaklo; dek unu tiajn tapiŝojn faru. 8 La
longo de ĉiu tapiŝo estu tridek ulnoj, kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo estu kvar
ulnoj; unu mezuro estu por la dek unu tapiŝoj. 9 Kaj kunigu kvin tapiŝojn
aparte kaj ses tapiŝojn aparte, kaj la sesan tapiŝon faldu duige antaŭ la
tabernaklo. 10 Kaj faru kvindek maŝojn sur la rando de la ekstrema tapiŝo,
sur la rando de la kuniĝo, kaj kvindek maŝojn sur la rando de la dua
kuniĝa tapiŝo. 11 Kaj faru kvindek kuprajn hoketojn, kaj metu la hoketojn
en la maŝojn, por ke vi kunigu la tendon kaj ĝi estu unu tutaĵo. 12 Kaj el la
superflua pendanta parto de la tapiŝoj de la kovro, duono de la superflua
tapiŝa parto superpendu super la malantaŭa flanko de la tabernaklo. 13 Kaj
po unu ulno ĉiuflanke el la superflua longo de la tapiŝoj superpendu super
ambaŭ flankoj de la tabernaklo, por kovri ĝin. 14 Kaj faru kovron por la
tendo el ruĝaj virŝafaj feloj kaj ankoraŭ kovron el antilopaj feloj supre.

15 Kaj faru starantajn tabulojn por la tabernaklo el akacia ligno. 16 Dek
ulnoj estu la longo de ĉiu tabulo, kaj unu ulno kaj duono la larĝo de
ĉiu tabulo. 17 Du pivotoj estu ĉe ĉiu tabulo, alĝustigitaj unu al la alia;
tiel faru ĉe ĉiuj tabuloj de la tabernaklo. 18 Kaj faru la tabulojn por
la tabernaklo: dudek tabuloj staru sur la flanko suda. 19 Kaj kvardek
arĝentajn bazojn faru sub la dudek tabuloj: du bazojn sub ĉiu tabulo,
por ĝiaj du pivotoj. 20 Kaj sur la dua flanko de la tabernaklo, sur la flanko
norda, estu dudek tabuloj, 21 kaj kvardek arĝentaj bazoj por ili, po du bazoj
sub ĉiu tabulo. 22 Kaj sur la malantaŭa flanko de la tabernaklo, okcidente,
faru ses tabulojn. 23 Kaj du tabulojn faru en la anguloj de la tabernaklo sur
la malantaŭa flanko. 24 Ili estu kunigitaj malsupre kaj kunigitaj supre per
unu ringo; tiel ĝi estu kun ili ambaŭ; por ambaŭ anguloj ili estu. 25 Tiel
estu ok tabuloj, kaj ĉe ili dek ses arĝentaj bazoj, po du bazoj sub ĉiu tabulo.
26 Kaj faru riglilojn el akacia ligno, kvin por la tabuloj de unu flanko de
la tabernaklo, 27 kaj kvin riglilojn por la tabuloj de la dua flanko de la

tabernaklo, kaj kvin riglilojn por la tabuloj de la malantaŭa flanko de la
tabernaklo, okcidente. 28 Kaj la meza riglilo meze de la tabuloj ŝoviĝu
de unu fino ĝis la alia. 29 Kaj la tabulojn tegu per oro, kaj iliajn ringojn,
ingojn por la rigliloj, faru el oro, kaj la riglilojn tegu per oro. 30 Starigu la
tabernaklon laŭ ĝia modelo, kiu estis montrita al vi sur la monto.

31 Kaj faru kurtenon el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino; artiste laboritaj keruboj estu faritaj sur ĝi. 32 Kaj pendigu ĝin
sur kvar akaciaj kolonoj, tegitaj per oro kaj havantaj orajn hokojn kaj
arĝentajn bazojn. 33 Kaj pendigu la kurtenon sub la hokoj, kaj enportu
tien internen de la kurteno la keston de atesto; kaj la kurteno faru por vi
apartigon inter la sanktejo kaj la plejsanktejo. 34 Kaj metu la fermoplaton
sur la keston de atesto en la plejsanktejo. 35 Kaj starigu la tablon ekster
la kurteno, kaj la kandelabron kontraŭ la tablo, en la suda parto de la
tabernaklo; la tablon starigu en la norda parto. 36 Kaj faru kovrotukon por
la pordo de la tabernaklo, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino, kun brodaĵoj; 37 kaj faru por la kovrotuko kvin kolonojn el akacia
ligno, kaj tegu ilin per oro, kaj iliaj hoketoj estu el oro; kaj fandu por ili
kvin kuprajn bazojn.

27

1 Kaj faru la altaron el akacia ligno, havantan la longon de kvin ulnoj
kaj la larĝon de kvin ulnoj; kvarangula estu la altaro; kaj ĝia alto estu
tri ulnoj. 2 Kaj faru ĝiajn kornojn sur ĝiaj kvar anguloj; el ĝi elstaru ĝiaj
kornoj; kaj tegu ĝin per kupro. 3 Kaj faru por ĝi potojn por ĝia cindro kaj
ŝovelilojn kaj kalikojn kaj forkojn kaj karbujojn; ĉiujn ĝiajn vazojn faru
el kupro. 4 Kaj faru por ĝi kradon en formo de kupra reto, kaj faru sur
la reto kvar kuprajn ringojn sur ĝiaj kvar anguloj. 5 Kaj metu ĝin sub la
kornicon de la altaro, malsupren, tiel, ke la reto atingu ĝis la mezo de la
altaro. 6 Kaj faru stangojn por la altaro, stangojn el akacia ligno, kaj tegu
ilin per kupro. 7 Kaj metu ĝiajn stangojn en ringojn, tiel, ke la stangoj estu
ĉe ambaŭ flankoj de la altaro, kiam oni ĝin portos. 8 Interne malplena faru
ĝin el tabuloj; kiel estis montrite al vi sur la monto, tiel oni faru.

9 Kaj faru korton por la tabernaklo; sur la flanko suda estu kurtenoj
por la korto, el tordita bisino; unu flanko havu la longon de cent ulnoj;
10 kaj ĝiaj dudek kolonoj kaj iliaj dudek bazoj estu el kupro; la hokoj de
la kolonoj kaj iliaj ligiloj estu el arĝento. 11 Tiel same ankaŭ sur la norda
flanko laŭlonge estu kurtenoj, havantaj la longon de cent ulnoj; kaj dudek
kolonoj, kaj por ili dudek bazoj el kupro; la hokoj de la kolonoj kaj iliaj
ligiloj estu el arĝento. 12 Sed laŭlarĝe de la korto, sur la flanko okcidenta,
estu kurtenoj, havantaj la longon de kvindek ulnoj; dek kolonoj, kaj por ili
dek bazoj. 13 Kaj laŭlarĝe de la korto, sur la flanko orienta, estu kurtenoj,
havantaj la longon de kvindek ulnoj. 14 Kaj kurtenoj, havantaj la longon de
dek kvin ulnoj, estu por unu latero; ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili tri bazoj.
15 Kaj por la dua latero estu kurtenoj, havantaj la longon de dek kvin ulnoj;
ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili tri bazoj. 16 Kaj por la pordego de la korto estu
kovrotuko, havanta la longon de dudek ulnoj, el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino, kun brodaĵoj; kvar kolonoj, kaj por ili kvar
bazoj. 17 Ĉiuj kolonoj ĉirkaŭ la korto havu ligilojn el arĝento, hokojn el
arĝento, kaj bazojn el kupro. 18 La longo de la korto estu cent ulnoj, la
larĝo ĉie kvindek, kaj la alto kvin ulnoj; ĉio estu farita el tordita bisino, kaj

la bazoj estu el kupro. [19] Ĉiuj vazoj de la tabernaklo, por ĉiuj servoj, kaj
ĉiuj ĝiaj najloj kaj ĉiuj najloj de la korto, estu el kupro.
[20] Kaj vi ordonu al la Izraelidoj, ke ili alportu al vi oleon olivan, puran,
pistitan, por lumigado, por ke lucerno brulu ĉiam. [21] En la tabernaklo de
kunveno, ekstere de la kurteno, kiu pendas antaŭ la atesto, aranĝadu ĝin
Aaron kaj liaj filoj de vespero ĝis mateno antaŭ la Eternulo. Tio estu eterna
leĝo en la generacioj de la Izraelidoj.

28

[1] Kaj vi alproksimigu al vi vian fraton Aaron kaj liajn filojn kun li el inter
la Izraelidoj, por ke li estu Mia pastro: Aaron, kaj Nadab, Abihu, Eleazar,
kaj Itamar, la filoj de Aaron. [2] Kaj faru sanktajn vestojn por via frato Aaron,
por honoro kaj ornamo. [3] Kaj diru al ĉiuj, kiuj havas saĝan koron kaj kiujn
Mi plenigis per spirito de saĝo, ke ili faru por Aaron vestojn, por sanktigi
lin, ke li estu Mia pastro. [4] Kaj jen estas la vestoj, kiujn ili devas fari:
surbrustaĵo, efodo, tuniko, ĥitono teksita, cidaro, kaj zono. Kaj ili faru
sanktajn vestojn por via frato Aaron kaj por liaj filoj, ke li estu Mia pastro.
[5] Kaj ili prenu oron, kaj bluan, purpuran, kaj ruĝan teksaĵon, kaj bisinon.
[6] Kaj ili faru la efodon el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino, en artista maniero. [7] Du surŝultraĵojn kunigantajn ĝi havu
sur siaj du finoj, por ke ĝi estu ligita. [8] Kaj la ĉirkaŭliganta zono sur ĝi
estu la sama laboraĵo, kiel ĝia kontinuaĵo, el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino. [9] Kaj prenu du oniksajn ŝtonojn, kaj gravuru
sur ili la nomojn de la filoj de Izrael: [10] ses el iliaj nomoj sur unu ŝtono
kaj la ses ceterajn nomojn sur la dua ŝtono, laŭ la ordo de ilia naskiĝo.
[11] Per laboro de gravuristoj, kiel sigelila gravurado, gravurigu sur la du
ŝtonoj la nomojn de la filoj de Izrael; faru ilin ĉirkaŭataj per kadretoj el
oro. [12] Kaj metu la du ŝtonojn sur la surŝultraĵojn de la efodo, kiel ŝtonojn
de memoro pri la filoj de Izrael; kaj Aaron portu iliajn nomojn antaŭ la
Eternulo sur siaj du surŝultraĵoj por memoro.
[13] Kaj faru kadretojn el oro; [14] kaj du ĉenetojn el pura oro; faru ilin
kuniĝantaj per siaj finoj, plektitaj; kaj alfortikigu la plektitajn ĉenetojn al
la kadretoj. [15] Kaj faru juĝan surbrustaĵon per artista laboro; simile al
la laboro de la efodo faru ĝin; el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo,
kaj el tordita bisino faru ĝin. [16] Kvarangula ĝi estu kaj duobla; manstreĉo
estu ĝia longo, kaj manstreĉo ĝia larĝo. [17] Kaj enmetu en ĝin enmetaĵon
el ŝtonoj en kvar vicoj. La ŝtonoj de vico: rubeno, topazo, kaj smeraldo
estu la unua vico; [18] kaj la dua vico: hiacinto, safiro, kaj jaspiso; [19] kaj la
tria vico: ligurio, agato, kaj ametisto; [20] kaj la kvara vico: krizolito, kaj
onikso, kaj berilo. En oraj kadretoj ili estu laŭ siaj vicoj. [21] Kaj la ŝtonoj
estu laŭ la nomoj de la filoj de Izrael; dek du, laŭ iliaj nomoj, gravuritaj
sigelile, ĉiu kun sia nomo, por la dek du triboj. [22] Kaj faru al la surbrustaĵo
plektitajn ĉenetojn, kuniĝantajn per siaj finoj, el pura oro. [23] Kaj faru por
la surbrustaĵo du orajn ringojn, kaj alfortikigu la du ringojn al la du finoj de
la surbrustaĵo. [24] Kaj metu la du orajn plektitajn ĉenetojn en la du ringojn
ĉe la finoj de la surbrustaĵo. [25] Kaj la du finojn de la du plektitaj ĉenetoj
enfortikigu en la du kadretojn, kaj alfortikigu ilin al la surŝultraĵoj de la
efodo sur la antaŭa flanko. [26] Kaj faru du orajn ringojn, kaj alfortikigu ilin
al la du aliaj finoj de la surbrustaĵo, sur interna ĝia rando, direktita al la
efodo. [27] Kaj faru du orajn ringojn, kaj alfortikigu ilin al la du surŝultraĵoj
de la efodo malsupre, sur la antaŭa flanko, ĉe ĝia kuniĝo, super la zono

de la efodo. 28 Kaj oni alligu la surbrustaĵon per ĝiaj ringoj al la ringoj de
la efodo per laĉo el blua ŝtofo, por ke ĝi estu super la zono de la efodo
kaj por ke la surbrustaĵo ne forŝoviĝu de sur la efodo. 29 Kaj Aaron portu
la nomojn de la filoj de Izrael sur la juĝa surbrustaĵo sur sia koro, kiam li
eniros en la sanktejon, por ĉiama memoro antaŭ la Eternulo. 30 Kaj metu
sur la juĝan surbrustaĵon la signojn de lumo kaj la signojn de justo, por ke
ili estu sur la koro de Aaron, kiam li eniros antaŭ la Eternulon; kaj Aaron
ĉiam portu la juĝon de la filoj de Izrael sur sia koro antaŭ la Eternulo.

31 Kaj faru la tunikon de la efodo tutan el blua teksaĵo. 32 La aperturo
por la kapo estu en ĝia mezo; ĉirkaŭ la aperturo estu teksita bordero, kiel
ĉe aperturo de ŝildo, por ke ĝi ne disŝiriĝu. 33 Sur ĝia malsupra rando faru
granatojn el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, ĉirkaŭe sur ĝia malsupra
rando, kaj inter ili ĉirkaŭe orajn tintilojn. 34 Ora tintilo kaj granato, ora
tintilo kaj granato estu ĉirkaŭe sur la malsupra rando de la tuniko. 35 Ĝi
estu sur Aaron dum lia servado; por ke oni aŭdu sonon de li, kiam li eniros
en la sanktejon antaŭ la Eternulon kaj kiam li eliros, kaj por ke li ne mortu.
36 Kaj faru tabuleton el pura oro, kaj gravuru sur ĝi en sigelila maniero:
SANKTA AL LA ETERNULO. 37 Kaj alfortikigu ĝin per laĉo el blua ŝtofo,
ke ĝi estu sur la cidaro; sur la antaŭa flanko de la cidaro ĝi devas esti.
38 Ĝi estu sur la frunto de Aaron; kaj Aaron portados la pekon kontraŭ la
sanktaĵoj, kiujn sanktigos la Izraelidoj en ĉiuj siaj sanktaj donoj; kaj ĝi estos
sur lia frunto ĉiam, por ke la Eternulo ilin favoru. 39 Kaj teksu la ĥitonon
el bisino, kaj faru la cidaron el bisino, kaj faru broditan zonon. 40 Kaj por
la filoj de Aaron faru ĥitonojn, kaj faru por ili zonojn, kaj mitrojn faru por
ili, por honoro kaj ornamo. 41 Kaj vestu per ili vian fraton Aaron kaj liajn
filojn kune kun li; kaj sanktoleu ilin kaj konsekru ilin kaj sanktigu ilin, por
ke ili estu pastroj al Mi. 42 Kaj faru por ili linajn pantalonojn, por kovri la
nudecon de ilia karno; de la lumbo ĝis la femuroj ili estu. 43 Kaj ili estu
sur Aaron kaj sur liaj filoj, kiam ili eniros en la tabernaklon de kunveno,
aŭ kiam ili alproksimiĝos al la altaro, por servi en la sanktejo; por ke ili ne
faru pekon kaj ne mortu. Eterna leĝo ĝi estu por li kaj por lia idaro post li.

29

1 Kaj jen estas tio, kion vi devas fari al ili, por sanktigi ilin, ke ili estu
pastroj al Mi: prenu unu virbovidon kaj du virŝafojn sendifektajn; 2 kaj
macan panon, kaj macajn kukojn, miksitajn kun oleo, kaj macajn flanojn,
ŝmiritajn per oleo; el delikata tritika faruno faru ilin. 3 Kaj metu ilin
en unu korbon, kaj venigu ilin en la korbo, kaj ankaŭ la bovidon kaj la
du virŝafojn. 4 Kaj Aaronon kaj liajn filojn alvenigu al la pordo de la
tabernaklo de kunveno, kaj lavu ilin per akvo. 5 Kaj prenu la vestojn,
kaj metu sur Aaronon la ĥitonon kaj la tunikon de la efodo kaj la efodon
kaj la surbrustaĵon, kaj zonu lin per la zono de la efodo. 6 Kaj metu la
cidaron sur lian kapon, kaj metu la sanktan kronon sur la cidaron. 7 Kaj
prenu la oleon de sanktoleado, kaj verŝu sur lian kapon kaj sanktoleu lin.
8 Kaj liajn filojn alvenigu, kaj vestu ilin per la ĥitonoj. 9 Kaj zonu ilin
per zono, Aaronon kaj liajn filojn, kaj alligu sur ili mitrojn, por ke al ili
apartenu la pastreco laŭ eterna leĝo; kaj konsekru Aaronon kaj liajn filojn.
10 Kaj alvenigu la bovidon antaŭ la tabernaklon de kunveno, kaj Aaron
kaj liaj filoj metu siajn manojn sur la kapon de la bovido. 11 Kaj buĉu la
bovidon antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno. 12 Kaj

prenu iom el la sango de la bovido kaj metu per viaj fingroj sur la kornojn
de la altaro, kaj la tutan ceteran sangon elverŝu ĉe la bazo de la altaro.
13 Kaj prenu la tutan sebon, kiu kovras la internaĵon, kaj la reton de la
hepato, kaj la du renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kaj incense bruligu
ilin sur la altaro. 14 Kaj la karnon de la bovido kaj ĝian felon kaj ĝian
malpuraĵon forbruligu per fajro ekster la tendaro; ĝi estas pekofero. 15 Kaj
unu virŝafon prenu, kaj Aaron kaj liaj filoj metu siajn manojn sur la kapon
de la virŝafo. 16 Kaj buĉu la virŝafon, kaj prenu ĝian sangon kaj aspergu
la altaron ĉirkaŭe. 17 Kaj la virŝafon dishaku en partojn, kaj lavu ĝian
internaĵon kaj ĝiajn krurojn, kaj metu ilin sur ĝiajn partojn kaj sur ĝian
kapon. 18 Kaj forbruligu la tutan virŝafon sur la altaro; ĝi estas brulofero
por la Eternulo; agrabla odoraĵo, fajrofero por la Eternulo ĝi estas. 19 Kaj
prenu la duan virŝafon, kaj Aaron kaj liaj filoj metu siajn manojn sur la
kapon de la virŝafo. 20 Kaj buĉu la virŝafon, kaj prenu iom el ĝia sango
kaj metu sur la malsupran randon de la dekstra orelo de Aaron kaj sur la
malsupran randon de la dekstra orelo de liaj filoj kaj sur la dikan fingron
de ilia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de ilia dekstra piedo; kaj
aspergu per la sango la altaron ĉirkaŭe. 21 Kaj prenu el la sango, kiu estos
sur la altaro, kaj sanktan oleon, kaj aspergu Aaronon kaj liajn vestojn kaj
liajn filojn kaj la vestojn de liaj filoj kune kun li; kaj sanktiĝos li kaj liaj
vestoj kaj liaj filoj kaj la vestoj de liaj filoj kune kun li. 22 Kaj prenu de la
virŝafo la sebon kaj la voston, kaj la sebon, kiu kovras la internaĵon, kaj
la reton de la hepato, kaj la du renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kaj
la dekstran femuron, ĉar tio estas virŝafo de konsekrado; 23 kaj unu bulon
da pano kaj unu kukon kun oleo kaj unu flanon, el la korbo kun macoj,
kiu staras antaŭ la Eternulo; 24 kaj metu ĉion sur la manojn de Aaron kaj
sur la manojn de liaj filoj, kaj skuu tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo.
25 Kaj prenu tion el iliaj manoj, kaj forbruligu ĝin sur la altaro kune kun
la brulofero, kiel agrablan odoraĵon antaŭ la Eternulo; ĝi estas fajrofero
por la Eternulo. 26 Kaj prenu la brustaĵon de la virŝafo de konsekrado
de Aaron, kaj skuu ĝin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; kaj tio estos via
parto. 27 Kaj sanktigu la brustaĵon de skuado kaj la femuron de levado,
kiuj estis skuitaj kaj levitaj el la virŝafo de konsekrado de Aaron kaj de
liaj filoj; 28 kaj tio estu por Aaron kaj por liaj filoj porĉiama destinitaĵo de
la Izraelidoj; ĉar ĝi estas levofero, kaj levofero ĝi estu de la Izraelidoj, el
iliaj pacoferoj ilia levofero al la Eternulo. 29 Kaj la sanktaj vestoj de Aaron
estu por liaj filoj post li, por ke ili estu sanktoleataj en ili kaj por ke ili estu
konsekrataj en ili. 30 Dum sep tagoj portu ilin sur si tiu el liaj filoj, kiu
estos pastro anstataŭ li, kaj kiu venos en la tabernaklon de kunveno, por
servi en la sanktejo. 31 Kaj la virŝafon de konsekrado prenu, kaj kuiru ĝian
viandon sur sankta loko. 32 Kaj Aaron kaj liaj filoj manĝu la viandon de la
virŝafo, kaj la panon, kiu estas en la korbo, ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 33 Kaj ili tion manĝu, ĉar per tio ili puriĝis, por ke ili estu
konsekritaj kaj por ke ili estu sanktigitaj. Laiko tion ne manĝu, ĉar tio
estas sankta. 34 Se el la viando de konsekrado kaj el la pano restos iom
ĝis la mateno, tiam forbruligu la restaĵon per fajro; ĝi ne estu manĝata,
ĉar ĝi estas sankta. 35 Kaj agu kun Aaron kaj kun liaj filoj tiel, kiel Mi ĉion
ordonis al vi; dum sep tagoj konsekru ilin. 36 Kaj propekan bovidon oferu
ĉiutage por senpekiĝo; kaj senpekigu la altaron, oferante sur ĝi, kaj oleu
ĝin, por ĝin sanktigi. 37 Dum sep tagoj senpekigu la altaron kaj sanktigu
ĝin; kaj la altaro fariĝu plejsanktaĵo; ĉio, kio ektuŝos la altaron, fariĝos

sankta.
38 Jen tio, kion vi metos sur la altaron: du jaraĝajn ŝafidojn ĉiutage,
ĉiam; 39 unu ŝafidon oferu matene, kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la
vespero; 40 kaj por unu ŝafido dekonon de efo da delikata faruno, miksita
kun kvarono de hino da elpistita oleo, kaj kvaronon de hino da vino por
verŝoferi. 41 La duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero; faru kun ĝi kiel kun
la matena donofero kaj verŝofero, ke ĝi estu agrabla odoraĵo, fajrofero
por la Eternulo, 42 ĉiama brulofero en viaj generacioj ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno antaŭ la Eternulo, kie Mi aperados antaŭ vi, por
paroli tie kun vi. 43 Kaj Mi aperados tie antaŭ la Izraelidoj, kaj la loko
sanktiĝos per Mia gloro. 44 Kaj Mi sanktigos la tabernaklon de kunveno
kaj la altaron; kaj Aaronon kaj liajn filojn Mi sanktigos, por ke ili estu Miaj
pastroj. 45 Kaj Mi loĝos inter la Izraelidoj, kaj Mi estos por ili Dio. 46 Kaj ili
sciu, ke Mi estas la Eternulo, ilia Dio, kiu elirigis ilin el la lando Egipta, por
ke Mi loĝu inter ili, Mi, la Eternulo, ilia Dio.

30

1 Kaj faru altaron, por fumigi incenson; el akacia ligno faru ĝin. 2 Unu
ulno estu ĝia longo, kaj unu ulno ĝia larĝo; ĝi estu kvarangula; kaj du
ulnoj estu ĝia alto; kornoj elstaru el ĝi. 3 Kaj tegu ĝin per pura oro, ĝian
supran platon kaj ĝiajn flankojn ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj faru al ĝi
oran kronon ĉirkaŭe. 4 Kaj du orajn ringojn faru al ĝi sub ĝia krono,
sur ĝiaj du lateroj; sur du flankoj faru ilin; kaj ili estu ingoj por stangoj,
per kiuj oni portu ĝin. 5 Kaj faru la stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin
per oro. 6 Kaj starigu ĝin antaŭ la kurteno, kiu estas antaŭ la kesto de
atesto, kontraŭ la fermoplato de la kesto de atesto, kie Mi aperados al
vi. 7 Kaj Aaron incensadu sur ĝi aroman incenson; ĉiumatene, kiam li
ordigos la lucernojn, li incensu. 8 Kaj kiam Aaron ekbruligos la lucernojn
ĉirkaŭ vespero, li incensu; ĝi estu ĉiama incensado antaŭ la Eternulo en
viaj generacioj. 9 Ne alportu sur ĝi incenson alian, nek bruloferon nek
donoferon, kaj verŝoferon ne verŝu sur ĝin. 10 Kaj ĉiopardonan oferon
Aaron alportos sur ĝiaj kornoj unu fojon en la jaro; el la sango de la
ĉiopardona pekofero unu fojon en jaro li alportu sur ĝi ĉiopardonan
oferon en viaj generacioj; tio estos plej granda sanktaĵo antaŭ la Eternulo.
11 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 12 Kiam vi kalkulos la
kapojn de la Izraelidoj, tiam ĉiu donu liberigan pagon por sia animo al la
Eternulo, kiam ili estos kalkulataj; kaj tiam ne estos inter ili epidemio dum
la kalkulado. 13 Jen kion devas doni ĉiu, kiu pasas la kalkulon: duonon de
siklo laŭ la grandeco de la sankta siklo (siklo enhavas dudek gerojn); duono
de siklo estu oferdono por la Eternulo. 14 Ĉiu, kiu pasas la kalkulon, de la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, devas doni la oferdonon al la Eternulo. 15 La
riĉulo ne donu pli kaj la malriĉulo ne donu malpli ol duonon de siklo,
donante la oferdonon por la Eternulo, por liberigi viajn animojn. 16 Kaj
prenu la monon de la liberigo de la Izraelidoj kaj uzu ĝin por la servado
en la tabernaklo de kunveno, kaj tio estos por la Izraelidoj kiel memorigaĵo
antaŭ la Eternulo, por liberigi viajn animojn.
17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 18 Faru kupran lavujon kun
kupra piedestalo, por lavado; kaj starigu ĝin inter la tabernaklo de kunveno
kaj la altaro, kaj enverŝu tien akvon. 19 Kaj Aaron kaj liaj filoj lavu per ĝi
siajn manojn kaj piedojn: 20 kiam ili iros en la tabernaklon de kunveno, ili
lavu sin per akvo, por ke ili ne mortu; aŭ kiam ili alproksimiĝos al la altaro,

por servi, por incensi fajroferon al la Eternulo, 21 ili lavu siajn manojn kaj
piedojn, por ke ili ne mortu; kaj tio estu por ili leĝo eterna, por li kaj por
lia idaro en iliaj generacioj.
22 Plue la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 23 Prenu al vi plej bonajn
aromaĵojn: da bonodora mirho kvincent siklojn, kaj da aroma cinamo
duonon de tio, ducent kvindek, kaj da aroma kano ducent kvindek, 24 kaj
da kasio kvincent siklojn laŭ la mezuro de la sankta siklo, kaj da olivoleo
unu hinon. 25 Kaj faru el tio oleon por sanktoleado, kunmetitan ŝmiraĵon
laŭ la arto de la ŝmiraĵisto; ĝi estu oleo por sanktoleado. 26 Kaj sanktoleu
per ĝi la tabernaklon de kunveno kaj la keston de atesto, 27 kaj la tablon
kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la kandelabron kaj ĝiajn apartenaĵojn,
kaj la altaron de incensado, 28 kaj la altaron de bruloferoj kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, kaj la lavujon kaj ĝian piedestalon. 29 Kaj sanktigu ilin, ke
ili fariĝu plejsanktaĵo; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, sanktiĝos. 30 Kaj Aaronon kaj
liajn filojn sanktoleu, kaj sanktigu ilin, ke ili estu Miaj pastroj. 31 Kaj al la
Izraelidoj diru jene: Tio estu por Mi oleo de sanktoleado en viaj generacioj.
32 Sur homan karnon ĝi ne estu verŝata, kaj laŭ ĝia konsisto ne faru ion
similan; ĝi estas sankta, ĝi estu sankta por vi. 33 Se iu konsistigos ion
similan kaj ŝmiros per ĝi laikon, li ekstermiĝu el sia popolo.
34 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Prenu al vi aromaĵon: balzamon kaj
stakton kaj galbanon bonodoran kaj puran olibanon, po egalaj partoj el
ĉio; 35 kaj faru el tio incensaĵon kunmetitan laŭ la arto de la ŝmiraĵisto,
bone frotmiksitan, puran, sanktan. 36 Kaj pistu el tio subtilan pulvoron, kaj
metu iom el ĝi antaŭ la keston de atesto en la tabernaklo de kunveno, kie
Mi aperados al vi; plejsanktaĵo ĝi estu por vi. 37 Kaj laŭ la incensaĵo, kiun
vi faros, ne faru al vi alian similan; sankta ĝi estu al vi por la Eternulo.
38 Se iu faros ion similan, por odorigi per ĝi, li ekstermiĝos el sia popolo.

31

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Jen, Mi vokis per la nomo
Becalelon, filon de Uri, filo de Ĥur, el la tribo de Jehuda; 3 kaj Mi plenigis
lin per Dia spirito, per saĝo kaj prudento kaj scio kaj ĉia arto, 4 por pripensi
ideojn, por labori el oro kaj el arĝento kaj el kupro, 5 kaj por ĉizi ŝtonojn
por enkadrigo, kaj por ĉizi lignon, por fari ĉian laboron. 6 Kaj jen Mi donis
al li kiel helpanton Oholiabon, filon de Aĥisamaĥ, el la tribo de Dan; kaj
en la koron de ĉiu kompetentulo Mi enmetis saĝon, por ke ili faru ĉion,
kion Mi ordonis al vi: 7 la tabernaklon de kunveno kaj la keston de atesto
kaj la fermoplaton sur ĝi kaj ĉiujn apartenaĵojn de la tabernaklo, 8 kaj
la tablon kaj ĝiajn apartenaĵojn kaj la puran kandelabron kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn kaj la altaron de incensado, 9 kaj la altaron de bruloferoj kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la lavujon kaj ĝian piedestalon, 10 kaj la oficajn
vestojn kaj la sanktajn vestojn por la pastro Aaron kaj la pastrajn vestojn
de liaj filoj, 11 kaj la sanktan oleon kaj la aroman incensaĵon por la sanktejo;
ĉion konforme al tio, kiel Mi ordonis al vi, ili faros.
12 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 13 Diru al la Izraelidoj
jene: Nepre observu Miajn sabatojn; ĉar tio estas signo inter Mi kaj vi en
viaj generacioj, por ke vi sciu, ke Mi estas la Eternulo, kiu vin sanktigas.
14 Kaj observu la sabaton, ĉar ĝi estas sankta por vi; kiu ĝin malsanktigos,
tiu mortu; ĉar se iu faros en ĝi laboron, tiu animo ekstermiĝu el la mezo
de sia popolo. 15 Dum ses tagoj oni faru laboron, sed la sepan tagon estas
sabato de ripozo, sankta por la Eternulo; ĉiu, kiu faros laboron en la tago

sabata, estu mortigita. 16 Kaj la Izraelidoj observu la sabaton, por fari la
sabaton en siaj generacioj eterna interligo. 17 Inter Mi kaj la Izraelidoj ĝi
estu signo por ĉiam; ĉar dum ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la
teron, sed en la sepa tago Li ĉesis kaj ripozis.

18 Kaj, fininte paroli al li sur la monto Sinaj, la Eternulo donis al Moseo
du tabelojn de atesto, tabelojn ŝtonajn, skribitajn per la fingro de Dio.

32

1 Kiam la popolo vidis, ke Moseo longe ne malsuprenvenas de la monto,
la popolo kolektiĝis antaŭ Aaron, kaj diris al li: Leviĝu, faru al ni diojn,
kiuj irus antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, la viro, kiu elkondukis nin el la lando
Egipta, ni ne scias, kio fariĝis kun li. 2 Tiam diris al ili Aaron: Elprenu
la orajn orelringojn, kiuj estas en la oreloj de viaj edzinoj, de viaj filoj,
kaj de viaj filinoj, kaj alportu al mi. 3 Kaj la tuta popolo elprenis la orajn
orelringojn, kiuj estis en iliaj oreloj, kaj alportis al Aaron. 4 Kaj li prenis tion
el iliaj manoj kaj formis ĝin per ĉizilo kaj faris el ĝi fanditan bovidon. Kaj ili
diris: Jen estas viaj dioj, ho Izrael, kiuj elirigis vin el la lando Egipta. 5 Kiam
Aaron tion vidis, li konstruis altaron antaŭ ĝi; kaj Aaron proklamis kaj
diris: Morgaŭ estos festo de la Eternulo. 6 Kaj ili leviĝis frue la sekvantan
tagon kaj oferis bruloferojn kaj alportis pacoferojn; kaj la popolo sidiĝis,
por manĝi kaj trinki, kaj ili leviĝis, por ludi.

7 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Iru, iru malsupren; ĉar malvirtiĝis via
popolo, kiun vi elkondukis el la lando Egipta. 8 Rapide ili forflankiĝis de la
vojo, kiun Mi ordonis al ili; ili faris al si fanditan bovidon kaj adorkliniĝis
al ĝi kaj alportis al ĝi oferojn, kaj diris: Jen estas viaj dioj, ho Izrael, kiuj
elirigis vin el la lando Egipta. 9 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Mi vidas ĉi
tiun popolon, ĝi estas popolo malmolnuka. 10 Lasu do Min, kaj ekflamos
Mia kolero kontraŭ ilin, kaj Mi ilin ekstermos, kaj Mi faros vin granda
popolo. 11 Sed Moseo ekpetegis la Eternulon, sian Dion, kaj diris: Por kio,
ho Eternulo, Via kolero estas ekflamonta kontraŭ Vian popolon, kiun Vi
elirigis el la lando Egipta per granda forto kaj per potenca mano? 12 Por kio
la Egiptoj diru: Por malbono Li elirigis ilin, por mortigi ilin en la montoj kaj
por ekstermi ilin de sur la tero? Forlasu Vian flaman koleron kaj fordecidu
la malbonon kontraŭ Via popolo. 13 Rememoru Abrahamon, Isaakon, kaj
Izraelon, Viajn sklavojn, al kiuj Vi ĵuris per Vi, kaj al kiuj Vi diris: Mi
multigos vian semon kiel la steloj de la ĉielo, kaj la tutan tiun landon,
pri kiu Mi parolis, Mi donos al viaj idoj, kaj ili posedos ĝin eterne. 14 Kaj
la Eternulo fordecidis la malbonon, pri kiu Li diris, ke Li faros ĝin al Sia
popolo.

15 Moseo sin returnis kaj malsupreniris de la monto, kaj la du tabeloj
de atesto estis en liaj manoj, tabeloj, sur kiuj estis skribite ambaŭflanke;
sur unu flanko kaj sur la alia estis skribite sur ili. 16 Kaj la tabeloj estis
faritaĵo de Dio, kaj la skribo estis skribo de Dio, gravurita sur la tabeloj.
17 Kaj Josuo aŭdis la bruon de la popolo ĝojkrianta, kaj li diris al Moseo:
Bruo de batalo estas en la tendaro. 18 Sed tiu diris: Tio ne estas kriado de
venko, nek kriado de malvenko, sed bruon de kantantoj mi aŭdas. 19 Kiam
li alproksimiĝis al la tendaro kaj ekvidis la bovidon kaj la dancadon, tiam
ekflamis la kolero de Moseo, kaj li forĵetis el siaj manoj la tabelojn kaj
disrompis ilin sub la monto. 20 Kaj li prenis la bovidon, kiun ili faris, kaj
disbruligis ĝin per fajro kaj disfrakasis ĝis pulvoreco kaj disŝutis sur akvo
kaj trinkigis ĝin al la Izraelidoj. 21 Kaj Moseo diris al Aaron: Kion faris al

vi ĉi tiu poplo, ke vi venigis sur ĝin grandan pekon? 22 Kaj Aaron diris:
Ne ekflamu la kolero de mia sinjoro; vi scias, ke la popolo havas inklinon
al malbono; 23 ili diris al mi: Faru al ni diojn, kiuj irus antaŭ ni; ĉar pri
tiu Moseo, la viro, kiu elkondukis nin el la lando Egipta, ni ne scias, kio
fariĝis kun li. 24 Kaj mi diris al ili: Kiu havas oron, tiu deprenu ĝin; kaj
ili donis al mi, kaj mi ĵetis ĝin en fajron, kaj eliris ĉi tiu bovido. 25 Ĉar
Moseo vidis, ke la popolo estas sendisciplina, ĉar Aaron sendisciplinigis
ĝin ĝis honto antaŭ la malamikoj, 26 tial Moseo stariĝis ĉe la pordego de
la tendaro, kaj diris: Kiu estas partiano de la Eternulo, tiu venu al mi. Kaj
kolektiĝis al li ĉiuj idoj de Levi. 27 Kaj li diris al ili: Tiel diris la Eternulo, la
Dio de Izrael: Metu ĉiu sian glavon sur sian femuron, trairu tien kaj reen
de pordego ĝis pordego tra la tendaro, kaj ĉiu mortigu sian fraton, sian
amikon, sian proksimulon. 28 Kaj la idoj de Levi faris, kiel diris Moseo; kaj
estis mortigitaj el la popolo en tiu tago ĉirkaŭ tri mil homoj. 29 Kaj Moseo
diris: Konsekru vin hodiaŭ al la Eternulo, ĉiu sur sia filo kaj sur sia frato,
por ke estu donata al vi hodiaŭ beno. 30 La sekvantan tagon Moseo diris
al la popolo: Vi pekis per granda peko; nun mi supreniros al la Eternulo,
eble mi akiros pardonon por via peko. 31 Kaj Moseo revenis al la Eternulo,
kaj diris: Ho ve! tiu popolo pekis per granda peko kaj faris al si orajn
diojn; 32 nun volu pardoni ilian pekon; kaj se ne, tiam volu elstreki min el
Via libro, kiun Vi skribis. 33 Sed la Eternulo diris al Moseo; Kiu ajn pekis
antaŭ Mi, tiun Mi elstrekos el Mia libro. 34 Kaj nun iru, konduku la popolon
tien, kien Mi diris al vi. Jen Mia anĝelo iros antaŭ vi; kaj en la tago de Mia
rememorigado Mi rememorigos sur ili ilian pekon. 35 Kaj la Eternulo frapis
la popolon pro tio, ke ili faris la bovidon, kiun faris Aaron.

33

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru, eliru el ĉi tie, vi kaj la popolo, kiun
vi elkondukis el la lando Egipta, al la lando, pri kiu Mi ĵuris al Abraham, al
Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al via idaro Mi ĝin donos. 2 Kaj Mi sendos antaŭ
vi anĝelon, kaj Mi forpelos la Kanaanidojn, la Amoridojn kaj la Ĥetidojn
kaj la Perizidojn, la Ĥividojn kaj la Jebusidojn. 3 Iru al lando, en kiu fluas
lakto kaj mielo. Mi ne iros meze de vi; ĉar vi estas popolo malmolnuka, kaj
Mi eble ekstermus vin dum la vojo. 4 Kaj la popolo aŭdis tiun malbonan
sciigon, kaj ili ekfunebris, kaj neniu metis sur sin siajn ornamaĵojn. 5 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Diru al la Izraelidoj: Vi estas popolo malmolnuka;
se Mi nur unu momenton irus meze de vi, Mi vin ekstermus; nun demetu
de vi viajn ornamaĵojn, kaj Mi rigardos, kion Mi faru kun vi. 6 Kaj la
Izraelidoj demetis de si siajn ornamaĵojn antaŭ la monto Ĥoreb.

7 Moseo prenis la tabernaklon, kaj starigis ĝin ekster la tendaro,
malproksime de la tendaro, kaj nomis ĝin Tabernaklo de Kunveno; kaj ĉiu,
kiu volis peti la Eternulon, devis eliri al la tabernaklo de kunveno, kiu estis
ekstere de la tendaro. 8 Kaj kiam Moseo eliradis al la tabernaklo, la tuta
popolo leviĝadis, kaj ĉiu stariĝadis ĉe la pordo de sia tendo kaj rigardadis
post Moseo, ĝis li eniris en la tabernaklon. 9 Kaj kiam Moseo eniradis en
la tabernaklon, malleviĝadis nuba kolono kaj stariĝadis ĉe la pordo de la
tabernaklo kaj paroladis kun Moseo. 10 Kaj la tuta popolo vidadis la nuban
kolonon, kiu staris ĉe la pordo de la tabernaklo; kaj la tuta popolo leviĝadis
kaj adorkliniĝadis ĉiu ĉe la pordo de sia tendo. 11 Kaj la Eternulo paroladis
kun Moseo vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kiel parolas homo kun sia amiko. Kaj

kiam li reiradis en la tendaron, tiam lia servanto Josuo, filo de Nun, junulo,
ne foriĝadis el la tabernaklo.
12 Kaj Moseo diris al la Eternulo: Vidu, Vi diras al mi: Konduku ĉi tiun
popolon; kaj Vi ne sciigis al mi, kiun Vi sendos kun mi, kvankam Vi diris:
Mi konas vin laŭ via nomo, kaj vi akiris Mian favoron. 13 Nun, se mi akiris
Vian favoron, volu sciigi al mi Vian vojon, por ke mi konu Vin, por akiri
Vian favoron; kaj vidu, ke ĉi tiu popolo estas Via popolo. 14 Tiam Li diris:
Mia vizaĝo iros antaŭe, kaj Mi donos al vi ripozon. 15 Kaj li diris al Li:
Se Via vizaĝo ne iros, tiam ne forkonduku nin de ĉi tie. 16 Per kio do
montriĝos, ke mi kaj Via popolo akiris Vian favoron? ĉu ne per tio, ke Vi
irados kun ni? tiam mi kaj Via popolo distingiĝos de ĉiu popolo, kiu estas
sur la tero.
17 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ankaŭ tion, kion vi diris, Mi faros;
ĉar vi akiris Mian favoron kaj Mi konas vin laŭ via nomo. 18 Kaj li diris:
Volu montri al mi Vian gloron. 19 Kaj Li diris: Mi preterpasigos antaŭ vi
Mian tutan bonecon, kaj Mi alvokos la nomon de la Eternulo antaŭ vi; kaj
Mi favorkoros tiun, kiun Mi favorkoros, kaj Mi kompatos tiun, kiun Mi
kompatos. 20 Kaj Li diris: Vi ne povas vidi Mian vizaĝon, ĉar ne povas
homo vidi Min kaj resti viva. 21 Kaj la Eternulo diris: Jen estas loko ĉe
Mi; stariĝu sur la roko. 22 Kaj kiam preteriros Mia gloro, Mi metos vin en
fendon de la roko, kaj Mi ŝirmos vin per Mia mano, ĝis Mi pasos. 23 Kaj
kiam Mi formetos Mian manon, vi vidos Mian malantaŭan flankon, sed
Mia vizaĝo ne estos videbla.

34

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Skulptu al vi du ŝtonajn tabelojn kiel la
unuaj; kaj Mi skribos sur la tabeloj la vortojn, kiuj estis sur la unuaj tabeloj,
kiujn vi rompis. 2 Kaj estu preta por la mateno, kaj supreniru matene sur la
monton Sinaj kaj stariĝu antaŭ Mi tie sur la pinto de la monto. 3 Kaj neniu
supreniru kun vi, kaj ankaŭ neniu montriĝu sur la tuta monto; eĉ ŝafo
aŭ bovo ne paŝtiĝu antaŭ tiu monto. 4 Kaj li skulptis du ŝtonajn tabelojn
kiel la unuaj; kaj Moseo leviĝis frue matene kaj supreniris sur la monton
Sinaj, kiel ordonis al li la Eternulo, kaj li prenis en siajn manojn la du
ŝtonajn tabelojn. 5 Kaj la Eternulo malleviĝis en nubo, kaj Moseo stariĝis
apud Li tie kaj alvokis la nomon de la Eternulo. 6 Kaj la Eternulo preteriris
antaŭ li, kaj li ekkriis: Eternulo, Eternulo, Dio indulgema kaj kompatema,
multepacienca, favorkora, kaj verema; 7 kiu konservas favorkorecon por
miloj, pardonas kulpon kaj krimon kaj pekon, sed antaŭ kiu neniu estas
senkulpa; kiu punas la kulpon de patroj sur filoj kaj nepoj, en la tria kaj
kvara generacioj! 8 Kaj rapide Moseo kliniĝis ĝis la tero kaj faris adoron.
9 Kaj li diris: Ho, se mi akiris Vian favoron, mia Sinjoro, tiam mia Sinjoro
volu iri en nia mezo, ĉar tio estas popolo malmolnuka; kaj pardonu niajn
kulpojn kaj niajn pekojn kaj faru nin Via posedaĵo. 10 Kaj Li diris: Jen
Mi faros interligon; antaŭ via tuta popolo Mi faros miraklojn, kiuj neniam
ekzistis sur la tuta tero nek ĉe iuj gentoj; kaj la tuta popolo, en kies mezo vi
estas, vidos la faron de la Eternulo; ĉar terura estos tio, kion Mi faros por
vi. 11 Observu tion, kion Mi ordonas al vi hodiaŭ. Jen Mi forpelas antaŭ
vi la Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn kaj la Perizidojn kaj
la Ĥividojn kaj la Jebusidojn. 12 Gardu vin, ke vi ne faru interligon kun
la loĝantoj de la lando, en kiun vi venos, por ke tio ne fariĝu falilo inter
vi; 13 sed iliajn altarojn detruu kaj iliajn statuojn rompu kaj iliajn sanktajn

stangojn dishaku. 14 Ĉar vi ne devas adori alian dion; ĉar la Eternulo,
koleremulo estas Lia nomo, estas Dio kolerema. 15 Ne faru interligon kun la
loĝantoj de la lando; ĉar, malĉastante kun siaj dioj kaj alportante oferojn al
siaj dioj, ili eble vokos vin kaj vi manĝos de iliaj oferoj, 16 kaj vi prenos iliajn
filinojn por viaj filoj, kaj iliaj filinoj malĉastos por siaj dioj kaj malĉastigos
viajn filojn por siaj dioj. 17 Diojn fanditajn ne faru al vi. 18 La feston de
macoj observu; dum sep tagoj manĝu macojn, kiel Mi ordonis al vi, en la
difinita tempo de la monato Abib, ĉar en la monato Abib vi eliris el Egiptujo.
19 Ĉio, kio malfermas unue la uteron, apartenas al mi; ĉiu virseksulo el viaj
brutoj, kiu malfermas unue la uteron, bovo aŭ ŝafo. 20 Utermalferminton
el azenoj elaĉetu per ŝafido: kaj se vi ne elaĉetos, tiam rompu al ĝi la
kolon. La unuenaskiton el viaj filoj elaĉetu. Kaj oni ne montriĝu antaŭ
Mi kun malplenaj manoj. 21 Dum ses tagoj laboru, kaj en la sepa tago
ripozu; en la tempo de la plugado kaj de la rikoltado ripozu. 22 Kaj feston
de semajnoj faru al vi en la komenco de la rikoltado de tritiko, kaj feston
de kolektado de fruktoj en la fino de la jaro. 23 Tri fojojn en la jaro ĉiuj
viaj virseksuloj aperu antaŭ la Sinjoro, la Eternulo, Dio de Izrael. 24 Ĉar Mi
forpelos gentojn antaŭ vi kaj vastigos viajn limojn, kaj neniu deziros havi
vian landon, kiam vi iros, por montriĝi antaŭ la Eternulo, via Dio, tri fojojn
en la jaro. 25 Ne buĉverŝu sur fermentintaĵon la sangon de Mia ofero, kaj
ne devas resti ĝis mateno la ofero de la festo de Pasko. 26 La komencaĵon
de la unuaj produktoj de via tero alportu en la domon de la Eternulo, via
Dio. Ne kuiru kapridon en la lakto de ĝia patrino. 27 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Skribu al vi ĉi tiujn vortojn, ĉar laŭ ĉi tiuj vortoj Mi faris interligon
kun vi kaj kun Izrael. 28 Kaj li estis tie kun la Eternulo kvardek tagojn kaj
kvardek noktojn; panon li ne manĝis kaj akvon li ne trinkis; kaj li skribis
sur la tabeloj la vortojn de la interligo, la dek ordonojn.

29 Kiam Moseo estis malsupreniranta de la monto Sinaj kaj la du tabeloj
de atesto estis en la manoj de Moseo dum lia malsuprenirado de la monto,
Moseo ne sciis, ke la haŭto de lia vizaĝo lumradiis pro tio, ke li parolis
kun Li. 30 Kaj Aaron kaj ĉiuj Izraelidoj ekvidis Moseon, kaj jen la haŭto
de lia vizaĝo lumradias; kaj ili timis alproksimiĝi al li. 31 Sed Moseo vokis
ilin, kaj returniĝis al li Aaron kaj ĉiuj ĉefoj de la komunumo, kaj Moseo
ekparolis al ili. 32 Poste alproksimiĝis ĉiuj Izraelidoj; kaj li ordonis al ili
ĉion, kion diris al li la Eternulo sur la monto Sinaj. 33 Kiam Moseo ĉesis
paroli al ili, li metis sur sian vizaĝon kovrotukon. 34 Kiam Moseo venadis
antaŭ la Eternulon, por paroli kun Li, li formetadis la kovrotukon ĝis sia
eliro; kaj elirinte, li diradis al la Izraelidoj tion, kio estis ordonita al li.
35 Kaj la Izraelidoj vidis, ke la haŭto de la vizaĝo de Moseo lumradias; kaj
tiam Moseo denove metis la kovrotukon sur sian vizaĝon, ĝis li eniris, por
paroli kun Li.

35

1 Kaj Moseo kunvenigis la tutan komunumon de la Izraelidoj, kaj diris al
ili: Jen kion la Eternulo ordonis al vi fari: 2 Dum ses tagoj faru laboron,
sed la sepa tago estu por vi sankta, sabato de ripozo al la Eternulo; ĉiu, kiu
faros en ĝi laboron, estu mortigita. 3 Ne bruligu fajron en ĉiuj viaj loĝejoj
en la tago sabata.

4 Kaj Moseo ekparolis al la tuta komunumo de la Izraelidoj, dirante:
Jen kion ordonis la Eternulo: 5 Prenu inter vi oferdonon por la Eternulo:
ĉiu memvole alportu la oferdonon por la Eternulo: oron kaj arĝenton

kaj kupron, [6] kaj bluan teksaĵon kaj purpuran kaj ruĝan, kaj bisinon
kaj kapran lanon, [7] kaj virŝafajn felojn ruĝe kolorigitajn, kaj antilopajn
felojn, kaj akacian lignon, [8] kaj oleon por lumigado, kaj aromaĵojn por
la sankta oleo kaj por la bonodoraj incensoj, [9] kaj ŝtonojn oniksajn kaj
ŝtonojn enkadrigeblajn por la efodo kaj por la surbrustaĵo. [10] Kaj ĉiu el
vi, kiu estas kompetentulo, venu kaj faru ĉion, kion ordonis la Eternulo:
[11] la tabernaklon kaj ĝian tendon kaj ĝian kovron, ĝiajn hoketojn kaj
ĝiajn tabulojn, ĝiajn riglilojn, ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn bazojn; [12] la keston
kaj ĝiajn stangojn, la fermoplaton kaj la kurtenon; [13] la tablon kaj ĝiajn
stangojn kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la panojn de propono; [14] kaj la
kandelabron por lumigi kaj ĝiajn apartenaĵojn kaj ĝiajn lucernojn kaj la
oleon por lumigi; [15] kaj la altaron de incensado kaj ĝiajn stangojn kaj la
sanktan oleon kaj la bonodoran incenson kaj la pordan kovrotukon antaŭ
la pordo de la tabernaklo; [16] la altaron de bruloferoj kaj ĝian kupran
kradon, ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, la lavujon kaj ĝian
piedestalon; [17] la kurtenojn de la korto, ĝiajn kolonojn kaj bazojn kaj la
kovrotukon de la pordego de la korto; [18] la najlojn de la tabernaklo kaj la
najlojn de la korto kaj iliajn ŝnurojn; [19] la oficajn vestojn por servado en
la sanktejo, la sanktajn vestojn por la pastro Aaron kaj la pastrajn vestojn
de liaj filoj.

[20] Kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj eliris de antaŭ Moseo. [21] Kaj
venis ĉiuj homoj, kiujn tiris la koro; kaj ĉiu, kiun inklinigis lia spirito,
alportis la oferdonon por la Eternulo, por la aranĝo de la tabernaklo de
kunveno kaj por ĝia tuta servado kaj por la sanktaj vestoj. [22] Kaj venis
la viroj kaj la virinoj; ĉiuj, kiujn inklinigis la koro, alportis bukojn kaj
orelringojn kaj ringojn kaj kolringojn, diversajn orajn objektojn; kaj ĉiu
alportis oran oferdonon al la Eternulo. [23] Kaj ĉiu, ĉe kiu troviĝis blua
teksaĵo, aŭ purpura, aŭ ruĝa, aŭ bisino, aŭ kapra lano, aŭ ŝafaj feloj ruĝaj,
aŭ antilopaj feloj, alportis. [24] Ĉiu, kiu oferis arĝenton aŭ kupron, alportis
la oferdonon por la Eternulo; kaj ĉiu, ĉe kiu troviĝis akacia ligno por
ĉia bezono de la servado, alportis ĝin. [25] Kaj ĉiu virino, kiu havis ian
kompetentecon, ŝpinis kaj alportis ŝpinitan lanon bluan kaj purpuran kaj
ruĝan kaj bisinon. [26] Kaj ĉiuj virinoj, kiuj havis deziron kaj kompetentecon,
ŝpinis kapran lanon. [27] Kaj la princoj alportis ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn
enkadrigeblajn por la efodo kaj por la surbrustaĵo, [28] kaj la aromaĵon kaj
la oleon por lumigi kaj por la sankta oleo kaj por la bonodoraj incensoj.
[29] Ĉiu viro kaj virino el la Izraelidoj, kiujn inklinigis ilia koro alporti por
ĉia laboro, kiun la Eternulo per Moseo ordonis fari, alportis oferon al la
Eternulo.

[30] Kaj Moseo diris al la Izraelidoj: Jen, la Eternulo vokis per la nomo
Becalelon, filon de Uri, filo de Ĥur, el la tribo de Jehuda; [31] kaj Li plenigis
lin per Dia spirito, per saĝo kaj prudento, kaj scio kaj per ĉia arto, [32] por
pripensi ideojn, por labori el oro kaj el arĝento kaj el kupro, [33] kaj por ĉizi
ŝtonojn por enkadrigo, kaj por ĉizi lignon, por fari ĉian artistan laboron.
[34] Kaj Li donis al li la kapablon instrui, al li kaj al Oholiab, filo de Aĥisamaĥ,
el la tribo de Dan. [35] Li plenigis ilin per kompetenteco por farado de ĉia
majstra laboro, por ĉia talenta brodado sur teksaĵo blua kaj purpura kaj
ruĝa kaj sur bisino, por teksado de ĉia laboraĵo kaj pripensado de ideoj.

36

[1] Kaj laboros Becalel kaj Oholiab kaj ĉiuj kompetentuloj, en kiujn la

Eternulo enmetis saĝon kaj prudenton, por ke ili sciu fari ĉiun laboron
por la servado en la sanktejo, laŭ ĉio, kion ordonis la Eternulo.
2 Kaj Moseo alvokis Becalelon kaj Oholiabon, kaj ĉiun kompetentulon,
al kiu la Eternulo enmetis saĝon en la koron, ĉiun, kiun tiris lia koro
entrepreni la laboron kaj fari ĝin. 3 Kaj ili prenis de Moseo ĉiujn
oferdonojn, kiujn alportis la Izraelidoj por la bezonoj de la servado en la
sanktejo, por ellabori ilin. Kaj tiuj alportadis al li ankoraŭ plue oferdonojn
ĉiumatene. 4 Kaj venis ĉiuj saĝuloj, kiuj estis farantaj la tutan laboron por
la sanktejo, ĉiu venis de sia laboro, kiun li faris. 5 Kaj ili diris al Moseo
jene: La popolo alportas pli multe, ol bezonas la laboroj, kiujn la Eternulo
ordonis fari. 6 Tiam Moseo ordonis, kaj oni elkriis en la tendaro jene: Neniu
viro kaj neniu virino faru plue laboraĵon, por oferdoni al la sanktejo. Kaj
la popolo ĉesis alporti. 7 Kaj la alportitaĵo estis sufiĉa por la tuta farota
laboro, kaj eĉ superflua.
8 Kaj ĉiuj kompetentuloj inter tiuj, kiuj estis farantaj la laboron por la
tabernaklo, faris dek tapiŝojn el tordita bisino kaj el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo; kerubojn artiste laboritajn ili faris sur ili. 9 La longo de ĉiu
tapiŝo estis dudek ok ulnoj, kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo estis kvar ulnoj; unu
mezuro estis por ĉiuj tapiŝoj. 10 Kaj li kunigis kvin tapiŝojn unu kun la alia,
kaj la kvin ceterajn ankaŭ unu kun la alia. 11 Kaj li faris maŝojn el blua
teksaĵo sur la rando de unu tapiŝo, sur la rando de la kuniĝo; tiel same
li faris sur la rando de la ekstrema tapiŝo, sur la dua rando de kuniĝo.
12 Kvindek maŝojn li faris sur unu tapiŝo, kaj kvindek maŝojn li faris sur la
rando de tiu tapiŝo, sur kiu estis la dua flanko de la kuniĝo; la maŝoj estis
reciproke aranĝitaj unu kontraŭ alia. 13 Kaj li faris kvindek orajn hoketojn,
kaj li kunigis la tapiŝojn unu kun la alia per la hoketoj; kaj la tabernaklo
fariĝis unu tutaĵo. 14 Kaj li faris tapiŝojn el kapra lano kiel kovron super
la tabernaklo; dek unu tiajn tapiŝojn li faris. 15 La longo de ĉiu tapiŝo estis
tridek ulnoj, kaj kvar ulnoj estis la larĝo de ĉiu tapiŝo; unu mezuro estis por
la dek unu tapiŝoj. 16 Kaj li kunigis kvin tapiŝojn aparte kaj la ceterajn ses
tapiŝojn aparte. 17 Kaj li faris kvindek maŝojn sur la rando de la ekstrema
tapiŝo, sur la rando de la kuniĝo, kaj kvindek maŝojn li faris sur la rando
de la dua kuniĝa tapiŝo. 18 Kaj li faris kvindek kuprajn hoketojn, por kunigi
la tendon, por ke ĝi estu unu tutaĵo. 19 Kaj li faris kovron por la tendo el
ruĝaj virŝafaj feloj kaj ankoraŭ kovron el antilopaj feloj supre.
20 Kaj li faris la tabulojn por la tabernaklo, starantajn, el akacia ligno.
21 Dek ulnoj estis la longo de ĉiu tabulo, kaj unu ulno kaj duono la larĝo
de ĉiu tabulo. 22 Ĉiu tabulo havis du pivotojn, alĝustigitajn unu al la alia;
tiel li faris ĉe ĉiuj tabuloj de la tabernaklo. 23 Kaj li faris la tabulojn por la
tabernaklo; dudek tabulojn sur la flanko suda. 24 Kaj kvardek arĝentajn
bazojn li faris sub la dudek tabuloj, du bazojn sub ĉiu tabulo, por ĝiaj du
pivotoj. 25 Kaj sur la dua flanko de la tabernaklo, sur la flanko norda, li
faris dudek tabulojn, 26 kaj kvardek arĝentajn bazojn por ili, du bazojn sub
ĉiu tabulo. 27 Kaj sur la malantaŭa flanko de la tabernaklo, okcidente, li
faris ses tabulojn. 28 Kaj du tabulojn li faris en la anguloj de la tabernaklo
sur la malantaŭa flanko. 29 Kaj ili estis kunigitaj malsupre kaj kunigitaj
supre per unu ringo; tiel li faris kun ambaŭ en la du anguloj. 30 Kaj estis
ok tabuloj, kaj ĉe ili dek ses arĝentaj bazoj, po du bazoj sub ĉiu tabulo.
31 Kaj li faris riglilojn el akacia ligno: kvin por la tabuloj de unu flanko
de la tabernaklo, 32 kaj kvin riglilojn por la tabuloj de la dua flanko de la
tabernaklo, kaj kvin riglilojn por la tabuloj de la malantaŭa flanko de la

tabernaklo, okcidente. 33 Kaj li faris mezan riglilon, kiu ŝoviĝis meze de la
tabuloj de unu fino ĝis la alia. 34 Kaj la tabulojn li tegis per oro, kaj iliajn
ringojn, ingojn por la rigliloj, li faris el oro, kaj la riglilojn li tegis per oro.

35 Kaj li faris la kurtenon el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino; per artista laboro li faris sur ĝi kerubojn. 36 Kaj li faris por ĝi kvar
kolonojn el akacia ligno, kaj li tegis ilin per oro, kaj iliaj hoketoj estis el oro;
kaj li fandis por ili kvar arĝentajn bazojn. 37 Kaj li faris kovrotukon por
la pordo de la tabernaklo, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino, kun brodaĵoj; 38 kaj kvin kolonojn por ĝi kun iliaj hoketoj; kaj li
tegis iliajn kapojn kaj ligaĵojn per oro; kaj por ili kvin kuprajn bazojn.

37

1 Kaj Becalel faris la keston el akacia ligno; du ulnoj kaj duono estis ĝia
longo, kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono ĝia alto.
2 Kaj li tegis ĝin per pura oro interne kaj ekstere, kaj li faris al ĝi oran
kronon ĉirkaŭe. 3 Kaj li fandis por ĝi kvar orajn ringojn sur ĝiaj kvar
anguloj: du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du ringojn sur ĝia alia flanko.
4 Kaj li faris stangojn el akacia ligno kaj tegis ilin per oro. 5 Kaj li metis la
stangojn en la ringojn sur la flankoj de la kesto, por porti la keston. 6 Kaj
li faris fermoplaton el pura oro; du ulnoj kaj duono estis ĝia longo, kaj
unu ulno kaj duono ĝia larĝo. 7 Kaj li faris du kerubojn el oro; per forĝa
laboro li faris ilin, sur la du randoj de la fermoplato: 8 unu kerubon ĉe unu
flanko kaj la duan kerubon ĉe la dua flanko; elstarantaj el la fermoplato li
faris la kerubojn, sur ĝiaj du flankoj. 9 Kaj la keruboj estis etendantaj siajn
flugilojn supren, kovrante per siaj flugiloj la fermoplaton, kaj iliaj vizaĝoj
estis unu kontraŭ la alia; al la fermoplato estis turnitaj la vizaĝoj de la
keruboj.

10 Kaj li faris la tablon el akacia ligno; du ulnoj estis ĝia longo, kaj unu
ulno ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono ĝia alto. 11 Kaj li tegis ĝin per pura
oro, kaj li faris al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 12 Kaj li faris ĉirkaŭ ĝi manlarĝan
listelon, kaj li faris oran kronon ĉirkaŭ la listelo. 13 Kaj li fandis por ĝi kvar
orajn ringojn, kaj li alfortikigis la ringojn sur la kvar anguloj, ĉe ĝiaj kvar
piedoj. 14 Apud la listelo estis la ringoj, kiel ingoj por la stangoj, por porti
la tablon. 15 Kaj li faris la stangojn el akacia ligno, kaj li tegis ilin per oro,
por porti la tablon. 16 Kaj ankaŭ la vazojn por la tablo, ĝiajn pladojn kaj
ĝiajn kulerojn, kaj ĝiajn kruĉojn kaj la kalikojn, per kiuj oni verŝas, li faris
el pura oro.

17 Kaj li faris la kandelabron el pura oro, per forĝa laboro li faris la
kandelabron; ĝia trunko kaj ĝiaj branĉoj, ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj, kaj ĝiaj
floroj elstaris el ĝi. 18 Kaj ses branĉoj elstaris el ĝiaj flankoj: tri branĉoj
de la kandelabro el unu flanko, kaj tri branĉoj de la kandelabro el la dua
flanko; 19 tri migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj floro estis sur unu branĉo,
kaj tri migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj floro sur la dua branĉo; tiel estis
sur la ses branĉoj, kiuj elstaris el la kandelabro. 20 Kaj sur la kandelabro
estis kvar migdalformaj kalikoj kun siaj kapetoj kaj floroj. 21 Kaj kapeto
estis sub unu paro da branĉoj, kaj kapeto sub la dua paro da branĉoj, kaj
kapeto sub la tria paro da branĉoj; tiel estis ĉe la ses branĉoj, kiuj elstaris el
ĝi. 22 La kapetoj kaj branĉoj elstaris el ĝi; ĉio estis unu forĝita tutaĵo el pura
oro. 23 Kaj li faris ĝiajn sep lucernojn kaj ĝiajn prenilojn kaj cindrujojn el
pura oro. 24 El kikaro da pura oro li faris ĝin kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn.

25 Kaj li faris la altaron por la incensado el akacia ligno; unu ulno estis
ĝia longo, kaj unu ulno ĝia larĝo; kvarangula ĝi estis; du ulnoj estis ĝia
alto; el ĝi elstaris ĝiaj kornoj. 26 Kaj li tegis ĝin per pura oro, ĝian supran
platon kaj ĝiajn muretojn ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj li faris al ĝi oran
kronon ĉirkaŭe. 27 Kaj du orajn ringojn li faris al ĝi sub ĝia krono, sur ĝiaj
du flankoj, kiel ingojn por stangoj, per kiuj oni portu ĝin. 28 Kaj li faris la
stangojn el akacia ligno kaj tegis ilin per oro. 29 Kaj li faris la oleon por la
sanktoleado kaj la puran bonodoran incenson laŭ la arto de ŝmiraĵisto.

38

1 Kaj li faris la altaron por la bruloferoj el akacia ligno; kvin ulnoj estis
ĝia longo, kaj kvin ulnoj ĝia larĝo; kvarangula ĝi estis; kaj tri ulnoj estis
ĝia alto. 2 Kaj li faris ĝiajn kornojn sur ĝiaj kvar anguloj; el ĝi elstaris ĝiaj
kornoj; kaj li tegis ĝin per kupro. 3 Kaj li faris ĉiujn vazojn de la altaro; la
potojn, la ŝovelilojn, la kalikojn, la forkojn, la karbujojn; ĉiujn ĝiajn vazojn
li faris el kupro. 4 Kaj li faris por la altaro kradon en formo de kupra reto,
sub ĝia kornico, malsupre, ĝis la mezo. 5 Kaj li fandis kvar ringojn en la
kvar anguloj de la kupra krado, ke ili estu ingoj por la stangoj. 6 Kaj li faris
la stangojn el akacia ligno kaj tegis ilin per kupro. 7 Kaj li metis la stangojn
en la ringojn sur la flankoj de la altaro, por ke oni povu porti ĝin per ili; li
faris ĝin interne malplena, el tabuloj.

8 Kaj li faris la lavujon el kupro kaj ĝian piedestalon el kupro, el la
speguloj de la virinoj, kiuj kolektiĝis amase antaŭ la pordo de la tabernaklo
de kunveno.

9 Kaj li faris la korton: sur la flanko suda estis la kurtenoj de la korto el
tordita bisino, cent ulnoj, 10 kaj al ili dudek kolonoj kun dudek kupraj bazoj;
la hokoj de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 11 Kaj sur la norda
flanko ankaŭ cent ulnoj, kaj al ili dudek kolonoj kaj dudek kupraj bazoj; la
hokoj de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 12 Kaj sur la okcidenta
flanko estis kurtenoj de kvindek ulnoj, kaj al ili dek kolonoj kun dek bazoj;
la hokoj de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 13 Kaj sur la orienta
flanko kvindek ulnoj. 14 Kurtenoj de dek kvin ulnoj sur unu latero, kaj al
tio tri kolonoj kun tri bazoj. 15 Kaj sur la dua latero, sur ambaŭ flankoj
de la pordego de la korto estis kurtenoj po dek kvin ulnoj, kaj al ili po tri
kolonoj kun tri bazoj. 16 Ĉiuj kurtenoj de la korto ĉirkaŭe estis el tordita
bisino. 17 Kaj la bazoj de la kolonoj estis el kupro, la hokoj de la kolonoj
kaj iliaj ligaĵoj el arĝento, kaj iliaj kapoj estis tegitaj per arĝento, kaj ĉiuj
kolonoj de la korto estis kunigitaj per arĝentaj ligaĵoj. 18 Kaj la kovrotuko
de la pordego de la korto estis brodita laboraĵo el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino; kaj dudek ulnoj estis ĝia longo, kaj kvin ulnoj
ĝia larĝo, laŭ la mezuro de la kurtenoj de la korto. 19 Kaj al ĝi apartenis
kvar kolonoj kun kvar kupraj bazoj; iliaj hokoj estis el arĝento, iliaj kapoj
estis tegitaj per arĝento, kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento. 20 Kaj ĉiuj najloj
en la tabernaklo kaj en la korto ĉirkaŭe estis el kupro.

21 Jen estas la kalkulo pri la tabernaklo, la tabernaklo de atesto, kiu estis
kalkulita laŭ la ordono de Moseo, por la servo de la Levidoj, sub la kontrolo
de Itamar, filo de la pastro Aaron. 22 Kaj Becalel, filo de Uri, filo de Ĥur, el
la tribo de Jehuda, faris ĉion, kion ordonis la Eternulo al Moseo; 23 kaj kun
li Oholiab, filo de Aĥisamaĥ, el la tribo de Dan, artista skulptisto, teksisto,
kaj brodisto sur blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj sur bisino.

24 La tuta oro, kiu estis uzita por ĉiuj laboroj de la sanktejo, la oro, kiu
estis alportita kiel oferdonoj, prezentis la kvanton de dudek naŭ kikaroj
kaj sepcent tridek sikloj laŭ la mezuro de la sankta siklo. 25 Kaj la arĝento,
akirita per la kalkulado de la komunumo, prezentis la kvanton de cent
kikaroj kaj mil sepcent sepdek kvin sikloj laŭ la sankta siklo: 26 po unu
bek'o, tio estas po duono de siklo laŭ la sankta siklo, por ĉiu kapo, de
ĉiuj, kiuj trapasis la kalkulon, kiuj havis la aĝon de dudek jaroj kaj pli, de
sescent tri mil kvincent kvindek homoj. 27 Cent kikaroj da arĝento estis
uzitaj por elfandi la bazojn de la sanktejo kaj la bazojn de la kurteno; cent
bazoj el cent kikaroj, po unu kikaro por bazo. 28 Kaj el mil sepcent sepdek
kvin sikloj estis faritaj hokoj por la kolonoj kaj estis tegitaj iliaj kapoj kaj
estis faritaj ligaĵoj inter ili. 29 Kaj da oferdonita kupro estis sepdek kikaroj
kaj du mil kvarcent sikloj. 30 Kaj li faris el ĝi la bazojn por la pordo de la
tabernaklo de kunveno kaj la kupran altaron kaj la kupran kradon por ĝi
kaj ĉiujn apartenaĵojn de la altaro, 31 kaj la bazojn de la korto ĉirkaŭe kaj
la bazojn de la pordego de la korto kaj ĉiujn najlojn de la tabernaklo kaj
ĉiujn najlojn de la korto ĉirkaŭe.

39

1 Kaj el la blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo ili faris la oficajn vestojn por
la servado en la sanktejo; kaj ili faris la sanktajn vestojn por Aaron, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo.

2 Kaj ili faris la efodon el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino. 3 Kaj ili batetendis foliojn da oro kaj tranĉis ilin en formo de
fadenoj, por enteksi internen de la blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo kaj de la
bisino per artista laboro. 4 Surŝultraĵojn kunigantajn ili faris al ĝi; sur siaj
du finoj ĝi estis ligita. 5 Kaj la ĉirkaŭliganta zono sur ĝi estis kontinuaĵo
de ĝi, la sama laboraĵo, el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino; kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

6 Kaj ili faris la oniksajn ŝtonojn, ĉirkaŭe enkadrigitajn per oro,
gravuritajn per sigelila gravurado laŭ la nomoj de la filoj de Izrael. 7 Kaj
li metis ilin sur la surŝultraĵojn de la efodo, kiel ŝtonojn de memoro pri la
filoj de Izrael; kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

8 Kaj ili faris la surbrustaĵon per artista laboro, simile al la laboro de
la efodo, el oro, el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino.
9 Ĝi estis kvarangula; ili faris la surbrustaĵon duobla; manstreĉo estis ĝia
longo, kaj manstreĉo ĝia larĝo; ĝi estis duobla. 10 Kaj ili enmetis en ĝin kvar
vicojn da ŝtonoj. La unua vico estis: rubeno, topazo, kaj smeraldo; 11 kaj la
dua vico: hiacinto, safiro, kaj jaspiso; 12 kaj la tria vico: ligurio, agato, kaj
ametisto; 13 kaj la kvara vico: krizolito, onikso, kaj berilo. Ĉiuj vicoj estis
en oraj kadretoj. 14 Kaj la ŝtonoj estis laŭ la nomoj de la filoj de Izrael;
dek du, laŭ iliaj nomoj, gravuritaj sigelile, ĉiu kun sia nomo, por la dek
du triboj. 15 Kaj ili faris al la surbrustaĵo plektitajn ĉenetojn, kuniĝantajn
per siaj finoj, el pura oro. 16 Kaj ili faris du orajn kadretojn kaj du orajn
ringojn, kaj alfortikigis la du ringojn al la du finoj de la surbrustaĵo. 17 Kaj
ili metis la du orajn plektitajn ĉenetojn en la du ringojn ĉe la finoj de la
surbrustaĵo. 18 Kaj la du finojn de la du plektitaj ĉenetoj ili alfortikigis
al la du kadretoj, kaj alfortikigis ilin al la surŝultraĵoj de la efodo sur la
antaŭa flanko. 19 Kaj ili faris du orajn ringojn, kaj alfortikigis ilin al la du
aliaj finoj de la surbrustaĵo, sur ĝia rando interna, direktita al la efodo.
20 Kaj ili faris du orajn ringojn, kaj alfortikigis ilin al la du surŝultraĵoj de

la efodo malsupre, sur la antaŭa flanko, ĉe ĝia kuniĝo, super la zono de
la efodo. 21 Kaj ili alligis la surbrustaĵon per ĝiaj ringoj al la ringoj de la
efodo per laĉo el blua ŝtofo, por ke ĝi estu super la zono de la efodo kaj
por ke la surbrustaĵo ne forŝoviĝu de sur la efodo; kiel la Eternulo ordonis
al Moseo.
22 Kaj li faris la tunikon por la efodo, teksitan, tutan el blua teksaĵo. 23 Kaj
la aperturo de la tuniko estis en la mezo, kiel aperturo de ŝildo; borderon
havis la aperturo ĉirkaŭe, por ke ĝi ne disŝiriĝu. 24 Kaj ili faris sur la
malsupra rando de la tuniko granatojn el blua, purpura, kaj ruĝa ŝtofo,
tordita. 25 Kaj ili faris tintilojn el pura oro, kaj metis la tintilojn mezen de
la granatoj sur la malsupra rando de la tuniko, ĉirkaŭe inter la granatoj;
26 tintilon kaj granaton, tintilon kaj granaton sur la malsupra rando de la
tuniko, ĉirkaŭe, por la servado; kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

27 Kaj ili faris la ĥitonon el bisino, teksitan, por Aaron kaj liaj filoj,
28 kaj la cidaron el bisino, kaj la ornamajn mitrojn el bisino, kaj la linajn
pantalonojn el tordita bisino, 29 kaj la zonon el tordita bisino kaj el blua,
purpura, kaj ruĝa teksaĵo, broditan; kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

30 Kaj ili faris la tabuleton, la sanktan kronon, el pura oro, kaj ili skribis
sur ĝi skribon gravuritan: SANKTA AL LA ETERNULO. 31 Kaj ili alfortikigis
al ĝi laĉon el blua ŝtofo, por alfortikigi al la cidaro supre; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.

32 Tiel finiĝis la tuta laboro por la konstruaĵo de la tabernaklo de
kunveno. Kaj la Izraelidoj faris konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis
al Moseo; tiel ili faris.

33 Kaj ili alportis la konstruaĵon al Moseo, la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn: hokojn, tabulojn, riglilojn, kolonojn, kaj bazojn; 34 kaj la
kovron el ruĝaj virŝafaj feloj kaj la kovron el antilopaj feloj kaj la kurtenon;
35 la keston de atesto kaj ĝiajn stangojn kaj la fermoplaton; 36 la tablon,
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la panon de propono; 37 la puran kandelabron,
ĝiajn lucernojn, la lucernojn vice starantajn, ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj
la oleon por lumigado; 38 kaj la oran altaron kaj la sanktan oleon kaj la
bonodoran incenson kaj la kovrotukon por la pordo de la tabernaklo; 39 la
kupran altaron kaj la kupran kradon por ĝi, ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, la lavujon kaj ĝian piedestalon; 40 la kurtenojn de la korto,
ĝiajn kolonojn kaj bazojn, la kovrotukon por la pordego de la korto, ĝiajn
ŝnurojn kaj najlojn, kaj ĉion, kio apartenas al la servado en la konstruaĵo
de la tabernaklo de kunveno; 41 la oficajn vestojn por la servado en la
sanktejo, la sanktajn vestojn por la pastro Aaron kaj la pastrajn vestojn
por liaj filoj. 42 Konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo, tiel
la Izraelidoj faris la tutan laboron. 43 Kaj Moseo vidis la tutan laboron, li
vidis, ke ili faris ĝin tute tiel, kiel la Eternulo ordonis; kaj Moseo benis ilin.

40

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 En la unua monato, en
la unua tago de la monato starigu la konstruaĵon de la tabernaklo de
kunveno. 3 Kaj metu tien la keston de atesto kaj ŝirmu la keston per
la kurteno. 4 Kaj enportu la tablon kaj aranĝu sur ĝi ĝian aranĝotaĵon,
kaj enportu la kandelabron kaj ekbruligu ĝiajn lucernojn. 5 Kaj starigu
la oran altaron por la incensado antaŭ la kesto de atesto, kaj pendigu
la kovrotukon ĉe la eniro de la tabernaklo. 6 Kaj starigu la altaron de
bruloferoj antaŭ la eniro en la konstruaĵon de la tabernaklo de kunveno.

[7] Kaj starigu la lavujon inter la tabernaklo de kunveno kaj la altaro kaj
enverŝu en ĝin akvon. [8] Kaj aranĝu la korton ĉirkaŭe, kaj pendigu la
kovrotukon ĉe la pordego de la korto. [9] Kaj prenu la sanktan oleon, kaj
sanktoleu la loĝejon, kaj ĉion, kio estas en ĝi, kaj sanktigu ĝin kun ĉiuj ĝiaj
apartenaĵoj, por ke ĝi estu sankta. [10] Kaj sanktoleu la altaron de bruloferoj
kun ĉiuj ĝiaj apartenaĵoj, kaj sanktigu la altaron, ke la altaro estu tre
sankta. [11] Kaj sanktoleu la lavujon kaj ĝian piedestalon, kaj sanktigu ĝin.
[12] Kaj alkonduku Aaronon kaj liajn filojn al la eniro de la tabernaklo de
kunveno, kaj lavu ilin per akvo. [13] Kaj vestu Aaronon per la sanktaj vestoj
kaj sanktoleu lin kaj sanktigu lin, ke li estu Mia pastro. [14] Kaj liajn filojn
alkonduku, kaj vestu ilin per ĥitonoj. [15] Kaj sanktoleu ilin, kiel vi sanktoleis
ilian patron, ke ili estu Miaj pastroj; kaj ilia sanktoleiteco estu por ili por
eterna pastreco en iliaj generacioj. [16] Kaj Moseo faris konforme al ĉio, kion
la Eternulo al li ordonis; tiel li faris.
[17] En la unua monato de la dua jaro, en la unua tago de la monato estis
starigita la tabernaklo. [18] Kaj Moseo starigis la tabernaklon kaj metis ĝiajn
bazojn kaj starigis ĝiajn tabulojn kaj aranĝis ĝiajn riglilojn kaj starigis ĝiajn
kolonojn. [19] Kaj li etendis tendon super la tabernaklo kaj metis la kovron
de la tendo sur ĝin supre, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. [20] Kaj li prenis
kaj metis la ateston en la keston, kaj almetis la stangojn al la kesto kaj
surmetis la fermoplaton sur la keston supre. [21] Kaj li envenigis la keston
en la tabernaklon, kaj pendigis la kurtenon kaj ŝirmis la keston de atesto,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. [22] Kaj li starigis la tablon en la tabernaklo
de kunveno, en la norda parto de la tabernaklo, ekster la kurteno. [23] Kaj
li aranĝis sur ĝi vicon da panoj antaŭ la Eternulo, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. [24] Kaj li starigis la kandelabron en la tabernaklo de kunveno
kontraŭ la tablo, en la suda parto de la tabernaklo. [25] Kaj li ekbruligis
la lucernojn antaŭ la Eternulo, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. [26] Kaj
li starigis la oran altaron en la tabernaklo de kunveno antaŭ la kurteno.
[27] Kaj li bruligis sur ĝi bonodoran incenson, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. [28] Kaj li pendigis la kovrotukon ĉe la pordo de la tabernaklo.
[29] Kaj la altaron de bruloferoj li starigis ĉe la eniro de la tabernaklo de
kunveno, kaj li alportis sur ĝi la bruloferon kaj la farunoferon, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. [30] Kaj li starigis la lavujon inter la tabernaklo
de kunveno kaj la altaro, kaj enverŝis tien akvon por sin lavi. [31] Kaj lavis
per ĝi Moseo kaj Aaron kaj liaj filoj siajn manojn kaj siajn piedojn; [32] kiam
ili eniradis en la tabernaklon de kunveno kaj aliradis al la altaro, ili lavadis
sin; kiel la Eternulo ordonis al Moseo. [33] Kaj li aranĝis la korton ĉirkaŭe de
la tabernaklo kaj de la altaro, kaj li pendigis la kovrotukon ĉe la pordego
de la korto. Tiamaniere Moseo finis la laboron.
[34] Kaj nubo kovris la tabernaklon de kunveno, kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la tabernaklon. [35] Kaj Moseo ne povis eniri en la
tabernaklon de kunveno, ĉar kuŝis sur ĝi la nubo kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la tabernaklon. [36] Kaj kiam la nubo leviĝadis de sur la
tabernaklo, la Izraelidoj ekmarŝadis, por fari ĉiujn siajn marŝojn. [37] Sed
se la nubo ne leviĝis, ili ne ekmarŝis ĝis la tago de ĝia leviĝo. [38] Ĉar nubo
de la Eternulo estis super la tabernaklo dum la tago, kaj fajro estis dum la
nokto super ĝi, antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj en ĉiuj iliaj marŝoj.

LEVIDOJ
TRIA LIBRO DE MOSEO

1 La Eternulo vokis Moseon, kaj ekparolis al li el la tabernaklo de
kunveno, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Se iu el vi volas
alporti oferon al la Eternulo, el la brutoj, el la bovoj, kaj el la ŝafoj alportu
vian oferon.
3 Se lia ofero estas brulofero el bovoj, li oferu virseksulon sendifektan;
al la pordo de la tabernaklo de kunveno li alkonduku ĝin, por favorigi al
si la Eternulon. 4 Kaj li metu sian manon sur la kapon de la brulofero,
kaj li akiros favoron kaj pekpardonon. 5 Kaj li buĉu la bovidon antaŭ la
Eternulo; kaj la filoj de Aaron, la pastroj, alportu la sangon kaj aspergu
per la sango ĉirkaŭe la altaron, kiu estas ĉe la pordo de la tabernaklo de
kunveno. 6 Kaj oni senfeligu la bruloferon kaj dishaku ĝin en pecojn. 7 Kaj
la filoj de la pastro Aaron metu fajron sur la altaron kaj metu lignon sur
la fajron. 8 Kaj la filoj de Aaron, la pastroj, metu la pecojn, la kapon, kaj la
grason, sur la lignon, kiu estas sur la fajro sur la altaro. 9 Kaj la internaĵon
kaj la krurojn oni lavu per akvo; kaj la pastro forbruligu ĉion sur la altaro
kiel bruloferon; ĝi estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo.
10 Kaj se lia ofero estas el la malgrandaj brutoj, el la ŝafoj aŭ el la kaproj,
brulofero, li alportu ĝin virseksan, sendifektan. 11 Kaj li buĉu ĝin sur la
norda flanko de la altaro antaŭ la Eternulo; kaj la filoj de Aaron, la pastroj,
aspergu per ĝia sango la altaron ĉirkaŭe. 12 Kaj oni dishaku ĝin en pecojn,
apartiginte la kapon kaj la grason, kaj la pastro metu ilin sur la lignon,
kiu estas sur la fajro sur la altaro. 13 Kaj la internaĵon kaj la krurojn oni
lavu per akvo; kaj la pastro ĉion alportu kaj forbruligu sur la altaro kiel
bruloferon; ĝi estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo.
14 Kaj se el la birdoj estas lia brulofero al la Eternulo, li alportu sian
oferon el turtoj aŭ el kolombidoj. 15 Kaj la pastro alportu ĝin al la altaro
kaj fortordu ĝian kapon kaj forbruligu ĝin sur la altaro kaj elfluigu ĝian
sangon super la muro de la altaro. 16 Kaj ĝian kropon kun ĝiaj plumoj li
forigu kaj ĵetu ĝin apud la altaron sur la orientan flankon en la cindrejon.
17 Kaj li disfendu ĝiajn flugilojn, sed ne derompu; kaj la pastro forbruligu
ĝin sur la altaro, sur la ligno, kiu estas sur la fajro; ĝi estas brulofero,
fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo.

2

1 Se iu alportos farunoferon al la Eternulo, lia ofero estu el delikata
faruno, kaj li verŝu sur ĝin oleon kaj metu sur ĝin olibanon. 2 Kaj li alportu
ĝin al la filoj de Aaron, la pastroj; kaj la pastro prenu el ĝi plenmanon
el la faruno kun la oleo kaj kun la olibano, kaj li ekbruligu tiun parton
promemoran sur la altaro; ĝi estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la Eternulo.
3 Kaj la restaĵo el la farunofero estu por Aaron kaj por liaj filoj; plejsanktaĵo
ĝi estas el la fajroferoj de la Eternulo.
4 Se vi alportos farunoferon el io, kio estas bakita en forno, ĝi estu
macokukoj el plej bona faruno, miksitaj kun oleo, kaj macoflanoj, ŝmiritaj
per oleo. 5 Kaj se via ofero estos farunofero farita sur pato, ĝi estu el
delikata faruno, miksita kun oleo, ne fermentinta. 6 Dispecigu ĝin kaj
verŝu sur ĝin oleon; ĝi estas farunofero. 7 Kaj se via ofero estos farunofero

el kaserolo, ĝi estu farita el delikata faruno kun oleo. 8 Kaj alportu la
farunoferon, kiu estas farita el ĝi, al la Eternulo, kaj prezentu ĝin al la
pastro, kaj li alportu ĝin al la altaro. 9 Kaj la pastro prenos el la farunofero
la parton promemoran kaj bruligos ĝin sur la altaro; ĝi estas fajrofero,
agrabla odoraĵo al la Eternulo. 10 Kaj la restaĵo el la farunofero estu
por Aaron kaj por liaj filoj; ĝi estas plejsanktaĵo el la fajroferoj de la
Eternulo. 11 Nenia farunofero, kiun vi alportos al la Eternulo, estu farita el
fermentintaĵo; ĉar nenion fermentintan kaj nenian mielon vi devas bruligi
kiel fajroferon al la Eternulo. 12 Kiel oferon de unuaaĵoj vi povas alporti
tion al la Eternulo, sed sur la altaron ili ne venu kiel agrabla odoraĵo. 13 Kaj
ĉiun vian farunoferon salu per salo, kaj ne estigu vian farunoferon sen salo
de interligo de via Dio; kun ĉiu via ofero alportu salon.

14 Se vi alportos al la Eternulo farunoferon el la unuaj terproduktaĵoj,
tiam spikojn, rostitajn sur fajro, grajnaĵon el freŝaj grajnoj alportu kiel
farunoferon el viaj unuaj terproduktaĵoj. 15 Kaj verŝu sur ĝin oleon kaj
metu sur ĝin olibanon; ĝi estas farunofero. 16 Kaj la pastro bruligos la
promemoran parton el ĝia grajnaĵo kaj el ĝia oleo kun ĝia tuta olibano,
kiel fajroferon al la Eternulo.

3

1 Se lia ofero estas pacofero, se li alportas el la grandaj brutoj, ĉu ĝi estas
virseksa, ĉu virinseksa, sendifektan li alportu ĝin antaŭ la Eternulon. 2 Kaj
li metu sian manon sur la kapon de sia ofero kaj buĉu ĝin ĉe la pordo de
la tabernaklo de kunveno; kaj la filoj de Aaron, la pastroj, aspergu per la
sango la altaron ĉirkaŭe. 3 Kaj li alportu el la pacofero kiel fajroferon al la
Eternulo la sebon, kiu kovras la internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu estas
sur la internaĵoj, 4 kaj ambaŭ renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas
ĉe la lumbo, kaj la reton sur la hepato, kune kun la renoj li ĝin apartigu.
5 Kaj la filoj de Aaron forbruligu tion sur la altaro, kune kun la brulofero,
kiu estas sur la ligno, sur la fajro; ĝi estas fajrofero, agrabla odoraĵo al la
Eternulo.

6 Kaj se el la malgrandaj brutoj estas lia ofero, kiel pacofero al la Eternulo,
ĉu ĝi estas virseksa, ĉu virinseksa, sendifektan li ĝin alportu. 7 Se ŝafidon
li alportas kiel sian oferon, li alportu ĝin antaŭ la Eternulon; 8 kaj li
metu sian manon sur la kapon de sia ofero, kaj li buĉu ĝin antaŭ la
tabernaklo de kunveno; kaj la filoj de Aaron aspergu per ĝia sango la
altaron ĉirkaŭe. 9 Kaj li alportu el la pacofero kiel fajroferon al la Eternulo
ĝian sebon, la tutan voston, detranĉitan ĉe la sakro, kaj la sebon, kiu kovras
la internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu estas sur la internaĵoj, 10 kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton sur
la hepato, kune kun la renoj li ĝin apartigu. 11 Kaj la pastro bruligu tion
sur la altaro; ĝi estas manĝaĵo, fajrofero al la Eternulo.

12 Kaj se lia ofero estas kapro, li alportu ĝin antaŭ la Eternulon. 13 Kaj li
metu sian manon sur ĝian kapon, kaj li buĉu ĝin antaŭ la tabernaklo de
kunveno; kaj la filoj de Aaron aspergu per ĝia sango la altaron ĉirkaŭe.
14 Kaj li alportu el ĝi ofere, kiel fajroferon al la Eternulo, la sebon, kiu
kovras la internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu estas sur la internaĵoj, 15 kaj
ambaŭ renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas ĉe la lumbo, kaj
la reton sur la hepato, kune kun la renoj li ĝin apartigu. 16 Kaj la pastro
bruligu tion sur la altaro; ĝi estas manĝaĵo, fajrofero, agrabla odoraĵo; la

tuta sebo estu por la Eternulo. 17 Ĝi estu eterna leĝo por viaj generacioj en
ĉiuj viaj loĝlokoj; sebon kaj sangon neniam manĝu.

4

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Diru al la Izraelidoj jene:
Se iu pekos per eraro kontraŭ la ordonoj de la Eternulo, malpermesantaj
fari diversajn aferojn, kaj li faros iun el ili; 3 se pastro sanktoleita pekos,
ĵetante kulpon sur la popolon, tiam li alportu pro sia peko, kiun li pekis,
bovidon sendifektan al la Eternulo, kiel oferon propekan. 4 Li venigu la
bovidon al la pordo de la tabernaklo de kunveno antaŭ la Eternulon, kaj li
metu sian manon sur la kapon de la bovido, kaj li buĉu la bovidon antaŭ
la Eternulo. 5 Kaj la sanktoleita pastro prenu iom el la sango de la bovido
kaj enportu ĝin en la tabernaklon de kunveno. 6 Kaj la pastro trempu sian
fingron en la sango, kaj aspergu per la sango sepfoje antaŭ la Eternulo,
antaŭ la kurteno de la sanktejo. 7 Kaj la pastro metu iom el la sango
sur la kornojn de la altaro de bonodora incenso antaŭ la Eternulo en la
tabernaklo de kunveno, kaj la tutan ceteran sangon de la bovido li elverŝu
ĉe la bazo de la altaro de bruloferoj, kiu estas ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 8 Kaj la tutan sebon de la propeka bovido li forlevu el ĝi,
la sebon, kiu kovras la internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu estas sur la
internaĵoj, 9 kaj ambaŭ renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas ĉe la
lumbo, kaj la reton sur la hepato, kune kun la renoj li ĝin apartigu, 10 tiel
same, kiel estas forlevata pacofero el bovo; kaj la pastro bruligu tion sur
la altaro de bruloferoj. 11 Kaj la felon de la bovido kaj ĝian tutan viandon
kun ĝia kapo kaj kruroj kaj ĝiajn internaĵojn kaj malpuraĵon, 12 la tutan
bovidon li elportu ekster la tendaron sur puran lokon, kien oni ŝutas la
cindron, kaj li forbruligu tion sur ligno per fajro; sur la cindrejo tio estu
forbruligata.

13 Kaj se la tuta komunumo de la Izraelidoj pekos per eraro kaj la afero
estos kaŝita antaŭ la okuloj de la anaro, kaj ili faros iun el la agoj, kiujn
la Eternulo malpermesis, kaj ili fariĝos kulpaj; 14 kaj ili sciiĝos pri la peko,
kiun ili pekis: tiam la anaro alportu bovidon kiel propekan oferon kaj
venigu ĝin antaŭ la tabernaklon de kunveno. 15 Kaj la plejaĝuloj de la
komunumo metu siajn manojn sur la kapon de la bovido antaŭ la Eternulo,
kaj oni buĉu la bovidon antaŭ la Eternulo. 16 Kaj la sanktoleita pastro
enportu iom el la sango de la bovido en la tabernaklon de kunveno. 17 Kaj
la pastro trempu sian fingron en la sango, kaj aspergu sep fojojn antaŭ la
Eternulo, antaŭ la kurteno. 18 Kaj iom el la sango li metu sur la kornojn
de la altaro, kiu estas antaŭ la Eternulo en la tabernaklo de kunveno, kaj
la tutan ceteran sangon li elverŝu ĉe la bazo de la altaro de bruloferoj, kiu
estas ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno. 19 Kaj ĝian tutan sebon li
forlevu el ĝi kaj bruligu sur la altaro. 20 Kaj li faru kun la bovido; kiel li faris
kun la propeka bovido, tiel li faru kun ĝi; kaj pekliberigos ilin la pastro,
kaj estos pardonite al ili. 21 Kaj li elportu la bovidon ekster la tendaron, kaj
forbruligu ĝin, kiel li forbruligis la unuan bovidon; ĝi estas propeka ofero
de la komunumo.

22 Se princo pekos, kaj per eraro faros iun el la agoj, kiujn la Eternulo,
lia Dio, malpermesis fari, kaj li fariĝos kulpa; 23 kaj li sciiĝos pri sia peko,
kiun li pekis: tiam li alportu kiel sian oferon virkapron sendifektan. 24 Kaj
li metu sian manon sur la kapon de la kapro, kaj buĉu ĝin sur la loko,
sur kiu estas buĉataj bruloferoj antaŭ la Eternulo; ĝi estas propeka ofero.

25 Kaj la pastro prenos iom el la sango de la propeka ofero per sia fingro, kaj
li metos ĝin sur la kornojn de la altaro de bruloferoj, kaj la ceteran sangon
li elverŝos ĉe la bazo de la altaro de bruloferoj. 26 Kaj ĝian tutan sebon li
bruligos sur la altaro, kiel la sebon de pacofero; kaj la pastro liberigos lin
de lia peko, kaj estos pardonite al li.

27 Se iu el la popolo per eraro pekos, farante iun el la agoj, kiujn la
Eternulo malpermesis, kaj li fariĝos kulpa; 28 kaj li sciiĝos pri sia peko,
kiun li pekis: tiam li alportu kiel sian oferon kaprinon sendifektan pro sia
peko, kiun li pekis. 29 Kaj li metu sian manon sur la kapon de la propeka
ofero, kaj li buĉu la propekan oferon sur la loko de la bruloferoj. 30 Kaj la
pastro prenos iom el ĝia sango per sia fingro kaj metos sur la kornojn de
la altaro de bruloferoj, kaj la tutan ceteran sangon li elverŝos ĉe la bazo
de la altaro. 31 Kaj ĝian tutan sebon li apartigos, kiel estas apartigata la
sebo de la pacoferoj, kaj la pastro bruligos ĝin sur la altaro, kiel agrablan
odoraĵon al la Eternulo; kaj la pastro pekliberigos lin, kaj estos pardonite
al li.

32 Se ŝafon li alportos kiel sian propekan oferon, li alportu virinseksan,
sendifektan. 33 Kaj li metu sian manon sur la kapon de la propeka ofero, kaj
buĉu ĝin kiel propekan oferon sur la loko, kie oni buĉas bruloferon. 34 Kaj
la pastro prenos per sia fingro iom el la sango de la propeka ofero kaj metos
ĝin sur la kornojn de la altaro de bruloferoj, kaj ĝian tutan ceteran sangon
li elverŝos ĉe la bazo de la altaro. 35 Kaj ĝian tutan sebon li apartigos, kiel
estas apartigata la sebo de la ŝafo el la pacoferoj, kaj la pastro bruligos ĝin
sur la altaro kun la fajroferoj al la Eternulo; kaj la pastro liberigos lin de
la peko, kiun li pekis, kaj estos pardonite al li.

5

1 Se iu pekos per tio, ke li aŭdos ĵuron kaj estos atestanto, aŭ ke li vidos
aŭ scios, sed ne sciigos kaj portos sur si la pekon; 2 aŭ se iu ektuŝos ion
malpuran, aŭ kadavraĵon de malpura besto, aŭ kadavraĵon de malpura
bruto, aŭ kadavraĵon de malpura rampaĵo, kaj li tion ne scios, kaj li
malpuriĝos kaj kulpiĝos; 3 aŭ se iu ektuŝos malpuraĵon de homo, kia ajn
estus tiu malpuraĵo, per kiu oni malpuriĝas, kaj li tion ne scios, kaj poste
li sciiĝos, kaj li estos kulpa; 4 aŭ se iu per nesingarda buŝo ĵuros fari ion
malbonan aŭ bonan, kion ajn homo elesprimas per ĵuro, kaj li tion ne
rimarkos, kaj poste li sciiĝos, kaj li estos kulpa pri io el tiuj aferoj: 5 se iu
estos kulpa pri io el tiuj aferoj, li faru konfeson pri tio, kion li pekis; 6 kaj
pro sia peko, kiun li pekis, li alportu al la Eternulo kiel propekan oferon
inon el la malgrandaj brutoj, ŝafinon aŭ kaprinon; kaj la pastro liberigos
lin de lia peko. 7 Kaj se li ne estos sufiĉe bonstata, por alporti ŝafinon,
li alportu pro sia peko, kiun li pekis, du turtojn aŭ du kolombidojn al la
Eternulo, unu kiel propekan oferon, la duan kiel bruloferon. 8 Li alportu
ilin al la pastro, kaj ĉi tiu prezentos antaŭe tiun, kiu estos propeka ofero,
kaj li tordorompos ĝian kapon ĉe la nuko, sed ne apartigos ĝin; 9 kaj li
aspergos per la sango de la propeka ofero la muron de la altaro, kaj la
restintan sangon li elpremos ĉe la bazo de la altaro; tio estas propeka ofero.
10 Kaj el la dua li faros bruloferon laŭ la reguloj; kaj la pastro liberigos lin
de la peko, kiun li pekis, kaj estos pardonite al li.

11 Se li ne estos sufiĉe bonstata, por alporti du turtojn aŭ du kolombidojn,
tiam li alportu kiel oferon pro sia peko dekonon de efo da delikata faruno,
kiel propekan oferon; li ne verŝu sur ĝin oleon kaj ne metu sur ĝin

olibanon, ĉar ĝi estas propeka ofero. [12] Kaj li alportu ĝin al la pastro,
kaj la pastro prenos el ĝi plenmanon kiel memorparton kaj bruligos sur
la altaro kun la fajroferoj al la Eternulo; ĝi estas propeka ofero. [13] Kaj la
pastro liberigos lin de lia peko, kiun li pekis koncerne iun el tiuj aferoj, kaj
estos pardonite al li; la restaĵo estu por la pastro, kiel farunofero.

[14] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [15] Se iu kulpiĝos,
pekante per eraro kontraŭ la sanktaĵoj de la Eternulo, tiam li alportu
kiel prokulpan oferon al la Eternulo virŝafon sendifektan el la malgrandaj
brutoj, havantan laŭ via taksado la valoron de du sikloj, laŭ la sankta siklo;
ĝi estu prokulpa ofero. [16] Kaj pro la sanktaĵo, kontraŭ kiu li pekis, li pagu,
kaj li aldonu kvinonon de ĝia valoro kaj donu tion al la pastro; kaj la pastro
pekliberigos lin per la prokulpa virŝafo, kaj estos pardonite al li.

[17] Kaj se iu pekos, farante iun el tiuj aferoj, kiujn la Eternulo malperme-
sis, sed li ne sciis kaj fariĝis kulpa, kaj li portos sur si sian pekon: [18] tiam li
alportu virŝafon sendifektan el la malgrandaj brutoj, laŭ via taksado, kiel
kulpoferon al la pastro; kaj la pastro pekliberigos lin koncerne lian eraron,
kiun li faris ne sciante, kaj estos pardonite al li. [19] Ĝi estas prokulpa ofero;
li kulpiĝis antaŭ la Eternulo.

6

[1] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [2] Se iu pekos kaj krimos
antaŭ la Eternulo, neante al sia proksimulo koncerne konfiditaĵon aŭ
deponitaĵon aŭ rabitaĵon, aŭ se li trompe forprenos ion de sia proksimulo,
[3] aŭ se li trovos perditaĵon kaj neos tion, aŭ se li ĵuros mensoge pri io, kion
homo faras, kaj per tio pekas: [4] tiam, se li pekis kaj kulpiĝis, li redonu la
rabitaĵon, kiun li rabis, aŭ tion, kion li trompe forprenis, aŭ la deponitaĵon,
kiu estis deponita ĉe li, aŭ la perditaĵon, kiun li trovis; [5] aŭ ĉion, pri kio
li mensoge ĵuris, li repagu per ĝia plena valoro kaj aldonu plie kvinonon
de ĝi; al tiu, kies tio estas, li donu ĝin en la tago, kiam li alportas sian
kulpoferon. [6] Kaj kiel sian kulpoferon li alportu al la Eternulo sendifektan
virŝafon el la malgrandaj brutoj, laŭ via taksado, kiel kulpoferon, por la
pastro. [7] Kaj la pastro pekliberigos lin antaŭ la Eternulo, kaj estos pardonite
al li pri ĉio, kion li faris kaj per kio li kulpiĝis.

[8] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [9] Ordonu al Aaron kaj al
liaj filoj, dirante: Jen estas la leĝo pri la brulofero: la brulofero restu sur
la fajrujo sur la altaro dum tuta nokto, ĝis la mateno, kaj la fajro de la
altaro restu brulanta sur ĝi. [10] Kaj la pastro metu sur sin sian linan veston,
kaj siajn linajn pantalonojn li surmetu sur sian korpon, kaj li deprenu la
cindron, kiun la fajro elbruligis el la brulofero sur la altaro, kaj li metu ĝin
apud la altaron. [11] Kaj li demetu siajn vestojn kaj metu sur sin aliajn vestojn
kaj elportu la cindron ekster la tendaron sur puran lokon. [12] Kaj la fajro
sur la altaro restu brulanta sur ĝi kaj ne estingiĝu; kaj la pastro bruligu
sur ĝi lignon ĉiumatene, kaj aranĝu sur ĝi la bruloferon kaj bruligu sur ĝi
la sebon de la pacoferoj. [13] Eterna fajro brulu sur la altaro, ne estingiĝu.

[14] Kaj jen estas la leĝo pri la farunofero: la filoj de Aaron alportu ĝin
antaŭ la Eternulon sur la antaŭan parton de la altaro. [15] Kaj la pastro
prenu el ĝi plenmanon el la delikata faruno de la farunofero kaj el ĝia
oleo, kaj la tutan olibanon, kiu estas sur la farunofero, kaj li bruligu sur la
altaro kiel agrablan odoraĵon, memoraĵon al la Eternulo. [16] Kaj la restaĵon
el ĝi manĝu Aaron kaj liaj filoj; senfermente ili ĝin manĝu sur sankta loko,
sur la korto de la tabernaklo de kunveno ili ĝin manĝu. [17] Ĝi ne estu

bakata fermentinte; kiel ilian parton Mi donis ĝin el Miaj fajroferoj; ĝi
estas plejsanktaĵo, simile al pekofero kaj kulpofero. 18 Ĉiu virseksulo el la
Aaronidoj povas ĝin manĝi kiel eternan destinitaĵon en viaj generacioj el
la fajroferoj de la Eternulo; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, devos esti sankta.
19 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 20 Jen estas la ofero
de Aaron kaj liaj filoj, kiun ili alportos al la Eternulo en la tago de sia
sanktoleateco: dekono de efo da delikata faruno kiel konstanta farunofero,
unu duono matene kaj la dua duono vespere. 21 Sur pato kun oleo ĝi
devas esti preparita; bone bakitan alportu ĝin; en formo de dispecigita
farunofero alportu ĝin kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo. 22 Kaj la
pastro, kiu el liaj filoj estos sanktoleita anstataŭ li, plenumos tion; ĝi estu
eterna leĝo antaŭ la Eternulo; ĝi tuta devas esti forbruligata. 23 Kaj ĉiu
farunofero de pastro estu forbruligata tuta; ĝi ne estu manĝata.
24 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 25 Diru al Aaron kaj al
liaj filoj jene: Jen estas la leĝo pri la pekofero: sur tiu loko, sur kiu estas
buĉata la brulofero, oni buĉu la pekoferon antaŭ la Eternulo; plejsanktaĵo
ĝi estas. 26 La pastro, kiu plenumas la pekoferon, manĝu ĝin; sur sankta
loko ĝi estu manĝata, sur la korto de la tabernaklo de kunveno. 27 Ĉiu, kiu
ektuŝos ĝian viandon, devas esti sankta; kaj se iu aspergos per ĝia sango la
veston, li lavu la aspergitan pecon sur sankta loko. 28 Kaj la argilan vazon,
en kiu ĝi estis kuirita, oni disrompu; kaj se ĝi estis kuirita en kupra vazo,
oni purigu ĉi tiun kaj lavu ĝin per akvo. 29 Ĉiu virseksulo el la pastroj
povas ĝin manĝi; ĝi estas plejsanktaĵo. 30 Sed ĉiu pekofero, el kies sango
oni enportos en la tabernaklon de kunveno por pekliberigo en la sanktejo,
ne estu manĝata: per fajro oni ĝin forbruligu.

7

1 Kaj jen estas la leĝo pri la kulpofero: plejsanktaĵo ĝi estas. 2 Sur la
loko, sur kiu estas buĉata la brulofero, oni buĉu la kulpoferon, kaj per ĝia
sango oni aspergu la altaron ĉirkaŭe. 3 Kaj ĝian tutan sebon oni alportu
el ĝi ofere, la voston, kaj la sebon, kiu kovras la internaĵojn, 4 kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton
sur la hepato, kune kun la renoj oni ĝin apartigu. 5 Kaj la pastro bruligu
ilin sur la altaro kiel fajroferon al la Eternulo; ĝi estas kulpofero. 6 Ĉiu
virseksulo el la pastroj povas ĝin manĝi; sur sankta loko ĝi estu manĝata;
ĝi estas plejsanktaĵo. 7 Kiel por la pekofero, tiel ankaŭ por la kulpofero
estu la sama leĝo; al la pastro, kiu pekliberigas per ĝi, al li ĝi apartenu.
8 Al la pastro, kiu plenumas ies bruloferon, al tiu pastro apartenu la felo
de la brulofero, kiun li plenumis. 9 Kaj ĉiu farunofero, kiu estas bakita
en forno aŭ pretigita en kaserolo aŭ sur pato, apartenu al la pastro, kiu
prezentis ĝin. 10 Kaj ĉiu farunofero, miksita kun oleo aŭ seka, apartenu al
ĉiuj Aaronidoj, al ĉiuj egale.
11 Kaj jen estas la leĝo pri la pacofero, kiu estas alportata al la
Eternulo: 12 se iu ĝin alportas kiel dankon, li alportu kun la danka ofero
nefermentintajn kukojn, miksitajn kun oleo, kaj nefermentintajn flanojn,
ŝmiritajn per oleo, kaj el delikata faruno kukojn frititajn, miksitajn kun
oleo. 13 Kune kun kukoj el pano fermentinta li alportu sian oferon, ĉe sia
danka pacofero. 14 Kaj li alportu unu el ili, el ĉiu ofero, kiel oferdonon
al la Eternulo; al la pastro, kiu aspergas la sangon de la pacofero, ĝi
apartenu. 15 Kaj la viando de la danka pacofero estu manĝata en la tago
de la oferado; oni ne devas restigi iom el ĝi ĝis la mateno. 16 Sed se lia

ofero estas sankta promeso aŭ memvola ofero, ĝi estu manĝata en la tago
de la alportado de la ofero; kaj ankaŭ en la sekvanta tago oni povas manĝi
tion, kio restis el ĝi. 17 Kaj kio restis el la viando de la ofero ĝis la tria
tago, tio estu forbruligata per fajro. 18 Se iu manĝos el la viando de sia
pacofero en la tria tago, ĝi ne akiros plaĉon; kiu alportos ĝin, al tiu ĝi
ne estos kalkulata; ĝi estos abomenindaĵo, kaj kiu ĝin manĝos, tiu havos
pekon. 19 La viando, kiu ektuŝis ion malpuran, ne estu manĝata, oni ĝin
forbruligu per fajro. La ceteran viandon povas manĝi ĉiu purulo. 20 Se
iu, havante sur si malpuraĵon, manĝos viandon el la pacofero, kiu estis
destinita por la Eternulo, ties animo ekstermiĝos el sia popolo. 21 Se iu
ektuŝos ion malpuran, ĉu malpuraĵon de homo, ĉu malpuran beston, ĉu
ian malpuran abomenindaĵon, kaj manĝos el la viando de pacofero, kiu
estis destinita por la Eternulo, ties animo ekstermiĝos el sia popolo.
22 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 23 Diru al la Izraelidoj
jene: Sebon de bovo kaj de ŝafo kaj de kapro neniam manĝu. 24 La sebon
de kadavraĵo kaj la sebon de besto disŝirita oni povas uzi por ĉia laboro,
sed manĝi ĝin vi ne devas. 25 Ĉar ĉiu, kiu manĝos sebon de brutoj, el
kiuj oni alportas fajroferon al la Eternulo, la manĝinto ekstermiĝos el sia
popolo. 26 Kaj nenian sangon manĝu en ĉiuj viaj loĝejoj, nek el birdoj, nek
el brutoj. 27 Ĉiu, kiu manĝos ian sangon, ekstermiĝos el sia popolo.
28 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 29 Diru al la Izraelidoj jene:
Kiu alportas sian pacoferon al la Eternulo, tiu alportu mem al la Eternulo
tion, kio apartenas el liaj pacoferoj; 30 propramane li alportu la fajroferon
al la Eternulo; la sebon kune kun la brustaĵo li alportu; la brustaĵon, por
skui ĝin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo. 31 Kaj la pastro bruligos la sebon
sur la altaro, kaj la brustaĵo estos por Aaron kaj por liaj filoj. 32 Kaj la
dekstran femuron el viaj pacoferoj donu kiel levoferon al la pastro. 33 Kiu
el la Aaronidoj alportas la sangon de la pacoferoj kaj la sebon, al tiu
apartenu la dekstra femuro kiel lia parto: 34 ĉar la brustaĵon-skuoferon
kaj la femuron-levoferon Mi prenis de la Izraelidoj el iliaj pacoferoj, kaj
Mi donis ilin al la pastro Aaron kaj al liaj filoj kiel eternan destinitaĵon de
la flanko de la Izraelidoj.
35 Tio estas la sankta parto de Aaron kaj la sankta parto de liaj filoj el
la fajroferoj de la Eternulo de post la tago, en kiu ili estis aligitaj, por esti
pastroj al la Eternulo, 36 parto, kiun la Eternulo ordonis doni al ili de la
Izraelidoj en la tago, en kiu Li sanktoleis ilin. Tio estas eterna leĝo en iliaj
generacioj. 37 Tio estas la leĝo pri la brulofero, pri la farunofero, pri la
pekofero, pri la kulpofero, pri la ofero de konsekro, kaj pri la pacofero;
38 kiun la Eternulo donis al Moseo sur la monto Sinaj, kiam Li ordonis al la
Izraelidoj en la dezerto Sinaja, ke ili alportadu siajn oferojn al la Eternulo.

8

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Prenu Aaronon kaj liajn
filojn kune kun li kaj la vestojn kaj la sanktan oleon kaj bovidon por
pekofero kaj du virŝafojn kaj korbon da macoj. 3 Kaj la tutan komunumon
kunvenigu ĉe la eniro de la tabernaklo de kunveno. 4 Kaj Moseo faris,
kiel la Eternulo al li ordonis; kaj la komunumo kolektiĝis ĉe la eniro de
la tabernaklo de kunveno. 5 Kaj Moseo diris al la komunumo: Jen estas
tio, kion la Eternulo ordonis fari. 6 Kaj Moseo alvenigis Aaronon kaj liajn
filojn, kaj li lavis ilin per akvo. 7 Kaj li metis sur lin la ĥitonon kaj zonis lin
per zono kaj vestis lin per la tuniko kaj metis sur lin la efodon kaj zonis

lin per la zono de la efodo kaj alfortikigis per ĝi la efodon sur li. 8 Kaj li
metis sur lin la surbrustaĵon, kaj sur la surbrustaĵon la signojn de lumo kaj
de justo. 9 Kaj li metis la cidaron sur lian kapon, kaj sur la cidaron sur la
antaŭa flanko li metis la oran tabuleton, la sanktan kronon, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 10 Kaj Moseo prenis la sanktan oleon, kaj sanktoleis la
tabernaklon, kaj ĉion, kio estis en ĝi, kaj li sanktigis ilin. 11 Kaj li aspergis
per tio la altaron sep fojojn, kaj li sankteŝmiris la altaron kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn, kaj la lavujon kaj ĝian piedestalon, por sanktigi ilin. 12 Kaj
li verŝis iom el la sankta oleo sur la kapon de Aaron, kaj li ŝmiris lin, por
sanktigi lin. 13 Kaj Moseo alvenigis la filojn de Aaron kaj vestis ilin per
ĥitonoj kaj zonis ilin per zonoj kaj alligis sur ili mitrojn, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 14 Kaj li alkondukis la propekan bovidon, kaj Aaron kaj
liaj filoj metis siajn manojn sur la kapon de la propeka bovido. 15 Kaj Moseo
ĝin buĉis, kaj li prenis iom el la sango kaj metis per sia fingro sur la kornojn
de la altaro ĉirkaŭe kaj pekliberigis la altaron; kaj la ceteran sangon li
elverŝis ĉe la bazo de la altaro, kaj sanktigis ĉi tiun, por pekliberigi ĝin.
16 Kaj li prenis la tutan sebon, kiu estis sur la internaĵoj, kaj la reton de
la hepato, kaj ambaŭ renojn kaj ilian sebon, kaj Moseo bruligis tion sur la
altaro. 17 Kaj la bovidon kaj ĝian felon kaj ĝian karnon kaj ĝian malpuraĵon
li forbruligis per fajro ekster la tendaro, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
18 Kaj li alkondukis la virŝafon de brulofero; kaj Aaron kaj liaj filoj metis
siajn manojn sur la kapon de la virŝafo. 19 Kaj Moseo ĝin buĉis, kaj aspergis
per la sango la altaron ĉirkaŭe. 20 Kaj la virŝafon li dishakis en partojn, kaj
Moseo ekbruligis la kapon kaj la partojn kaj la grason. 21 La internaĵojn
kaj la krurojn li lavis per akvo; kaj Moseo forbruligis la tutan ŝafon sur
la altaro; ĝi estis brulofero por agrabla odoraĵo, fajrofero al la Eternulo,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 22 Kaj li alkondukis la duan virŝafon,
la virŝafon de konsekrado; kaj Aaron kaj liaj filoj metis siajn manojn sur
la kapon de la virŝafo. 23 Kaj li ĝin buĉis, kaj Moseo prenis iom el ĝia
sango kaj metis sur la malsupran randon de la dekstra orelo de Aaron kaj
sur la dikan fingron de lia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de lia
dekstra piedo. 24 Kaj li alkondukis la filojn de Aaron, kaj Moseo metis iom
el la sango sur la malsupran randon de ilia dekstra orelo kaj sur la dikan
fingron de ilia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de ilia dekstra piedo;
kaj Moseo aspergis per la sango la altaron ĉirkaŭe. 25 Kaj li prenis la sebon
kaj la voston, kaj la tutan sebon, kiu estis sur la internaĵoj, kaj la reton de la
hepato, kaj ambaŭ renojn kaj ilian sebon, kaj la dekstran femuron. 26 Kaj el
la korbo da macoj, kiu estis antaŭ la Eternulo, li prenis unu macan kukon
kaj unu kukon kun oleo kaj unu flanon, kaj metis ilin sur la sebojn kaj sur
la dekstran femuron. 27 Kaj li metis ĉion ĉi tion sur la manojn de Aaron kaj
sur la manojn de liaj filoj, kaj li skuis tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo.
28 Kaj Moseo prenis tion for de iliaj manoj kaj ekbruligis sur la altaro kune
kun la brulofero: tio estis ofero de konsekrado, por agrabla odoraĵo; ĝi estis
fajrofero al la Eternulo. 29 Kaj Moseo prenis la brustaĵon kaj skuis ĝin kiel
skuoferon antaŭ la Eternulo: de la ŝafo de konsekrado ĝi estis la destinita
parto por Moseo, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 30 Kaj Moseo prenis
iom el la sankta oleo, kaj el la sango, kiu estis sur la altaro, kaj aspergis
Aaronon, liajn vestojn, liajn filojn, kaj la vestojn de liaj filoj kune kun li; kaj
li sanktigis Aaronon, liajn vestojn, liajn filojn, kaj la vestojn de liaj filoj kune
kun li. 31 Kaj Moseo diris al Aaron kaj al liaj filoj: Kuiru la viandon ĉe la
pordo de la tabernaklo de kunveno; kaj tie manĝu ĝin, kaj ankaŭ la panon,

kiu estas en la korbo de konsekrado, kiel mi ordonis, dirante: Aaron kaj
liaj filoj ĝin manĝu. 32 Kaj la restaĵon el la viando kaj el la pano forbruligu
per fajro. 33 Kaj for de la pordo de la tabernaklo de kunveno ne foriru dum
sep tagoj, ĝis la tago, en kiu finiĝos la tempo de via konsekrado; ĉar sep
tagojn daŭros via konsekrado. 34 Kiel estis farite hodiaŭ, tiel la Eternulo
ordonis fari, por pekliberigi vin. 35 Kaj ĉe la pordo de la tabernaklo de
kunveno restu tage kaj nokte dum sep tagoj, kaj vi observos la servadon al
la Eternulo, por ke vi ne mortu; ĉar tiel estas ordonite al mi. 36 Kaj Aaron
kaj liaj filoj faris ĉion, kion la Eternulo ordonis per Moseo.

9

1 En la oka tago Moseo vokis Aaronon kaj liajn filojn kaj la plejaĝulojn
de Izrael. 2 Kaj li diris al Aaron: Prenu al vi junan bovidon por pekofero
kaj virŝafon por brulofero, sendifektajn, kaj alkonduku ilin antaŭ la
Eternulon. 3 Kaj al la Izraelidoj diru jene: Prenu virkapron por propeka
ofero, kaj bovidon kaj ŝafidon jaraĝajn, sendifektajn, por brulofero, 4 kaj
virbovon kaj virŝafon por pacofero, por fari oferon antaŭ la Eternulo, kaj
farunoferon, miksitan kun oleo; ĉar hodiaŭ la Eternulo aperos antaŭ vi.
5 Kaj ili alportis tion, kion ordonis Moseo, antaŭ la pordon de la tabernaklo
de kunveno; kaj la tuta komunumo alproksimiĝis kaj stariĝis antaŭ la
Eternulo. 6 Kaj Moseo diris: Jen estas tio, kion la Eternulo ordonis; faru,
kaj tiam aperos antaŭ vi la majesto de la Eternulo. 7 Kaj Moseo diris al
Aaron: Aliru al la altaro, kaj faru vian pekoferon kaj vian bruloferon
kaj pekliberigu vin kaj la popolon, kaj faru la oferon de la popolo kaj
pekliberigu ilin, kiel ordonis la Eternulo. 8 Kaj Aaron aliris al la altaro,
kaj buĉis la bovidon, kiu estis lia propeka ofero. 9 Kaj la filoj de Aaron
alportis al li la sangon, kaj li trempis sian fingron en la sango kaj ŝmiris
la kornojn de la altaro, kaj la ceteran sangon li elverŝis ĉe la bazo de la
altaro. 10 Sed la sebon kaj la renojn kaj la reton de la hepato de la pekofero
li bruligis sur la altaro, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 11 Kaj la karnon
kaj la felon li forbruligis per fajro ekster la tendaro. 12 Kaj li buĉis la
bruloferon, kaj la filoj de Aaron alportis al li la sangon, kaj li aspergis per
ĝi la altaron ĉirkaŭe. 13 Kaj la bruloferon ili alportis al li dispecigitan kaj
la kapon, kaj li bruligis tion sur la altaro. 14 Kaj li lavis la internaĵojn kaj
la krurojn kaj bruligis tion kun la brulofero sur la altaro. 15 Kaj li alportis
la oferon de la popolo, kaj li prenis la propekan kapron de la popolo, kaj
buĉis ĝin kaj faris el ĝi pekoferon kiel el la antaŭa. 16 Kaj li alportis la
bruloferon kaj agis kun ĝi laŭ la reguloj. 17 Kaj li alportis la farunoferon
kaj prenis el ĝi plenmanon kaj bruligis tion sur la altaro krom la matena
brulofero. 18 Kaj li buĉis la bovon kaj la ŝafon kiel pacoferon de la popolo,
kaj la filoj de Aaron alportis al li la sangon, kaj li aspergis per ĝi la altaron
ĉirkaŭe; 19 kaj la sebojn de la bovo, kaj el la ŝafo la voston kaj la kovrantan
sebon kaj la renojn kaj la reton de la hepato. 20 Kaj ili metis la sebojn sur la
brustaĵojn, kaj li ekbruligis la sebojn sur la altaro. 21 Kaj la brustaĵojn kaj
la dekstran femuron Aaron skuis kiel skuoferon antaŭ la Eternulo, kiel
Moseo ordonis. 22 Kaj Aaron levis siajn manojn al la popolo kaj benis
ĝin; kaj li malsupreniris, plenuminte la pekoferon kaj la bruloferon kaj
la pacoferon. 23 Kaj Moseo kaj Aaron eniris en la tabernaklon de kunveno
kaj eliris kaj benis la popolon. Kaj montriĝis la majesto de la Eternulo al
la tuta popolo. 24 Kaj eliris fajro el antaŭ la Eternulo kaj konsumis sur la

altaro la bruloferon kaj la sebon; kaj la tuta popolo vidis, kaj ili ĝoje ekkriis
kaj falis vizaĝaltere.

10

1 Kaj Nadab kaj Abihu, la filoj de Aaron, prenis ĉiu sian incensujon
kaj metis en ĝin fajron kaj metis sur ĝin incenson kaj alportis antaŭ la
Eternulon fajron fremdan, pri kiu Li ne ordonis al ili. 2 Tiam eliris fajro el
antaŭ la Eternulo kaj forbruligis ilin, kaj ili mortis antaŭ la Eternulo. 3 Kaj
Moseo diris al Aaron: Jen pri ĉi tio parolis la Eternulo, kiam Li diris: Per
Miaj proksimuloj Mi sanktiĝos kaj antaŭ la tuta popolo Mi majestiĝos. Kaj
Aaron silentis. 4 Kaj Moseo alvokis Miŝaelon kaj Elcafanon, filojn de Uziel,
onklo de Aaron, kaj li diris al ili: Aliru, elportu viajn fratojn el la sanktejo
ekster la tendaron. 5 Kaj ili aliris kaj elportis ilin en iliaj ĥitonoj ekster la
tendaron, kiel diris Moseo. 6 Kaj Moseo diris al Aaron kaj al liaj filoj Eleazar
kaj Itamar: Viajn kapojn ne nudigu kaj viajn vestojn ne disŝiru, por ke vi
ne mortu kaj por ke Li ne koleru la tutan komunumon; sed viaj fratoj, la
tuta domo de Izrael, priploru la brulon, kiun la Eternulo ekbruligis. 7 Kaj
el la pordo de la tabernaklo de kunveno ne eliru, por ke vi ne mortu; ĉar la
sankta oleo de la Eternulo estas sur vi. Kaj ili agis laŭ la vortoj de Moseo.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al Aaron, dirante: 9 Vinon kaj ebriigaĵon ne
trinku, nek vi, nek viaj filoj kun vi, kiam vi iras en la tabernaklon de
kunveno, por ke vi ne mortu. Tio estu eterna leĝo en viaj generacioj.
10 Por ke vi diferencigu inter sanktaĵo kaj ordinaraĵo kaj inter malpuraĵo
kaj puraĵo; 11 kaj por ke vi instruu al la Izraelidoj ĉiujn leĝojn, kiujn eldiris
al ili la Eternulo per Moseo.

12 Kaj Moseo diris al Aaron, kaj al Eleazar kaj al Itamar, liaj restintaj filoj:
Prenu la farunoferon, kiu restis el la fajroferoj de la Eternulo, kaj manĝu
ĝin senfermente apud la altaro; ĉar ĝi estas plejsanktaĵo. 13 Kaj manĝu
ĝin sur sankta loko; ĉar ĝi estas via destinitaĵo kaj la destinitaĵo de viaj
filoj el la fajroferoj de la Eternulo; ĉar tiel estas ordonite al mi. 14 Kaj la
brustaĵon de skuado kaj la femuron de levado manĝu sur loko pura, vi kaj
viaj filoj kaj viaj filinoj kune kun vi; ĉar ili estas donitaj kiel via destinitaĵo
kaj destinitaĵo de viaj filoj el la pacoferoj de la Izraelidoj. 15 La femuron
de levado kaj la brustaĵon de skuado ili alportu kun la fajroferoj el la sebo,
por skui tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; kaj tio estu por vi kaj por
viaj filoj eterna destinitaĵo, kiel ordonis la Eternulo.

16 Kaj la kapron propekan Moseo serĉis, sed montriĝis, ke ĝi estas
forbruligita. Tiam li ekkoleris kontraŭ Eleazar kaj kontraŭ Itamar, la
restintaj filoj de Aaron, kaj li diris: 17 Kial vi ne manĝis la pekoferon sur
loko sankta? ĝi estas ja plejsanktaĵo, kaj ĝi estas donita al vi, por forporti
la pekon de la komunumo, por pekliberigi ilin antaŭ la Eternulo. 18 Jen ĝia
sango ne estas enportita en la internon de la sanktejo; vi devis manĝi ĝin
en la sanktejo, kiel estas ordonite al mi. 19 Kaj Aaron diris al Moseo: Jen
hodiaŭ ili alportis sian pekoferon kaj sian bruloferon antaŭ la Eternulon,
kaj okazis al mi tia afero; se mi manĝus hodiaŭ pekoferon, ĉu tio plaĉus
al la Eternulo? 20 Kaj Moseo tion aŭdis, kaj tio plaĉis al li.

11

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante al ili: 2 Diru al la
Izraelidoj jene: Tio estas la bestoj, kiujn vi povas manĝi el ĉiuj brutoj, kiuj
estas sur la tero: 3 ĉiun bruton, kiu havas disfenditajn hufojn kaj distranĉan

sulkon sur la hufoj kaj kiu remaĉas maĉitaĵon, vi povas manĝi. 4 Nur ĉi
tiujn ne manĝu el la remaĉantaj maĉitaĵon kaj el la havantaj disfenditajn
hufojn: la kamelon, ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon, sed disfenditajn hufojn ĝi ne
havas, malpura ĝi estas por vi; 5 kaj la hirakon, ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon,
sed disfenditajn hufojn ĝi ne havas, malpura ĝi estas por vi; 6 kaj la leporon,
ĉar ĝi remaĉas maĉitaĵon, sed disfenditajn hufojn ĝi ne havas, malpura ĝi
estas por vi; 7 kaj la porkon, ĉar ĝi havas disfenditajn hufojn kaj distranĉan
sulkon sur la hufoj, sed ĝi ne remaĉas maĉitaĵon, malpura ĝi estas por vi.
8 Ilian viandon ne manĝu kaj iliajn kadavrojn ne tuŝu, malpuraj ili estas
por vi.

9 Jenajn vi povas manĝi el ĉiuj bestoj, kiuj estas en la akvo: ĉiujn, kiuj
havas naĝilojn kaj skvamojn en la akvo, en la maroj, kaj en la riveroj, ilin vi
povas manĝi. 10 Sed ĉiuj, kiuj ne havas naĝilojn kaj skvamojn, en la maroj
kaj en la riveroj, el ĉio, kio moviĝas en la akvo, kaj el ĉiuj estaĵoj, kiuj vivas
en la akvo, ili estas abomenindaĵo por vi; 11 kaj ili estu abomenindaĵo por
vi, ilian viandon ne manĝu kaj iliajn kadavrojn abomenu. 12 Ĉio en la akvo,
kio ne havas naĝilojn kaj skvamojn, estas abomenindaĵo por vi.

13 Kaj ĉi tiujn abomenu inter la birdoj, ili ne estu manĝataj, ili estas
abomenindaĵoj: la aglon kaj la gipaeton kaj la pandionon 14 kaj la milvon
kaj la falkon kun ĝia speco, 15 ĉiun korvon kun ĝia speco, 16 kaj la struton
kaj la strigon kaj la mevon kaj la akcipitron kun ĝia speco 17 kaj la noktuon
kaj la mergulon kaj la ibison 18 kaj la cignon kaj la pelikanon kaj la
perknopteron 19 kaj la cikonion kaj la ardeon kun ĝia speco kaj la upupon
kaj la vesperton.

20 Ĉio moviĝanta, kio havas flugilojn kaj iras kvarpiede, estas abomenin-
daĵo por vi. 21 Nur tiujn vi povas manĝi el ĉiuj moviĝantoj, kiuj havas
flugilojn kaj iras kvarpiede: tiujn, kiuj havas genuojn super la kruroj, por
salti per ili sur la tero. 22 La jenajn el ili vi povas manĝi: la akridon kun
ĝia speco kaj la cikadon kun ĝia speco kaj la grilon kun ĝia speco kaj la
lokuston kun ĝia speco. 23 Sed ĉiu alia moviĝanto, kiu havas flugilojn kaj
kvar piedojn, estas abomenindaĵo por vi.

24 Kaj per la jenaj vi fariĝos malpuraj; ĉiu, kiu ektuŝos ilian kadavron,
estos malpura ĝis la vespero; 25 kaj ĉiu, kiu portos kadavraĵon de ili,
lavu siajn vestojn, kaj li estos malpura ĝis la vespero: 26 ĉiu bruto, kiu
havas disfenditajn hufojn, sed ne havas distranĉan sulkon kaj ne remaĉas
maĉitaĵon, estas malpura por vi; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, estos malpura. 27 Kaj
el ĉiuj bestoj kvarpiedaj ĉiuj, kiuj iras sur siaj plandoj, estas malpuraj por
vi; ĉiu, kiu ektuŝos ilian kadavron, estos malpura ĝis la vespero. 28 Kaj
kiu portos kadavraĵon de ili, lavu siajn vestojn, kaj li estos malpura ĝis la
vespero: malpuraj ili estas por vi.

29 Kaj jen, kio estas malpura por vi inter la rampaĵoj, kiuj rampas sur
la tero: la talpo kaj la muso kaj la lacerto kun ĝia speco 30 kaj la geko
kaj la monitoro kaj la uromastiko kaj la skinko kaj la ĥameleono. 31 Tiuj
estas la malpuraj por vi inter ĉiuj rampaĵoj; ĉiu, kiu ektuŝos ilin post ilia
morto, estos malpura ĝis la vespero. 32 Kaj ĉio, sur kion falos io el ili
malviva, estos malpura; ĉu ĝi estos ia ligna vazo, ĉu vesto, ĉu felo, ĉu sako,
ĉu ia ilo, per kiu oni faras laboron — oni metu ĝin en akvon, kaj ĝi estos
malpura ĝis la vespero, kaj tiam ĝi fariĝos pura. 33 Kaj se en ian argilan
vazon io el ili falos internen, tiam ĉio, kio estas interne, fariĝos malpura;
kaj la vazon rompu. 34 Ĉiu manĝaĵo, kiun oni manĝas, se ŝprucos sur

ĝin tia akvo, fariĝos malpura; kaj ĉiu trinkaĵo, kiun oni trinkas, en tia
vazo fariĝos malpura. 35 Kaj ĉio, sur kion falos io el ilia kadavraĵo, fariĝos
malpura; se ĝi estos forno aŭ kaldrono, oni ĝin disrompu; malpuraj ili estas
kaj malpuraj ili estu por vi. 36 Nur fonto kaj puto kaj akvejoj restos puraj.
Kiu ektuŝos ilian kadavraĵon, fariĝos malpura. 37 Kaj se io el ilia kadavraĵo
falos sur ian semeblan semon, kiu estas semota, ĝi restos pura. 38 Sed se
estos verŝita akvo sur la semon kaj io el ilia kadavraĵo falos sur ĝin, tiam
ĝi estos malpura por vi.

39 Kaj se mortos ia bruto el tiuj, kiujn vi uzas por manĝi, tiam tiu, kiu
ektuŝos ĝian kadavron, estos malpura ĝis la vespero. 40 Kaj tiu, kiu manĝos
ion el ĝia kadavraĵo, lavu siajn vestojn, kaj li estos malpura ĝis la vespero;
kaj tiu, kiu portos ĝian kadavron, lavu siajn vestojn, kaj li estos malpura
ĝis la vespero.

41 Ĉia rampaĵo, kiu rampas sur la tero, estas abomenindaĵo, ĝi ne estu
manĝata. 42 Ĉio, kio rampas sur la ventro, kaj ĉio, kio iras sur kvar piedoj
aŭ sur pli da piedoj, sed estas rampaĵo, kiu rampas sur la tero — ilin ne
manĝu, ĉar ili estas abomenindaĵo. 43 Ne abomenindigu viajn animojn per
iaj bestoj rampantaj, kaj ne malpuriĝu per ili, farante vin mem malpuraj.
44 Ĉar Mi, la Eternulo, estas via Dio; tial sanktigu vin kaj estu sanktaj, ĉar Mi
estas sankta; kaj ne malpurigu viajn animojn per ia rampaĵo, kiu rampas
sur la tero. 45 Ĉar Mi estas la Eternulo, kiu elkondukis vin el la lando Egipta,
por esti Dio por vi; estu do sanktaj, ĉar Mi estas sankta.

46 Tio estas la leĝo pri la brutoj kaj pri la birdoj, kaj pri ĉiuj bestoj,
moviĝantaj en la akvo, kaj pri ĉiuj bestoj, kiuj rampas sur la tero, 47 por
fari diferencon inter la malpuraĵo kaj puraĵo, kaj inter la bestoj, kiujn oni
povas manĝi, kaj la bestoj, kiujn oni devas ne manĝi.

12

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Diru al la Izraelidoj jene:
Se virino fruktigos semon kaj naskos knabeton, tiam ŝi estos malpura dum
sep tagoj; kiel en la tagoj de sia monataĵa suferado ŝi estos malpura. 3 Kaj en
la oka tago oni cirkumcidu la karnon de lia prepucio. 4 Tridek tri tagojn ŝi
restu en la sango de sia puriĝo; nenion sanktan ŝi tuŝu kaj en la sanktejon ŝi
ne venu, ĝis finiĝos la tagoj de ŝia puriĝo. 5 Se ŝi naskos knabineton, tiam ŝi
estu malpura dum du semajnoj kiel ĉe sia monataĵo, kaj sesdek ses tagojn ŝi
restu en la sango de sia puriĝo. 6 Kaj kiam finiĝos la tagoj de ŝia puriĝo post
filo aŭ filino, ŝi alportu jaraĝan ŝafidon kiel bruloferon, kaj kolombidon aŭ
turton kiel pekoferon, al la pordo de la tabernaklo de kunveno, al la pastro.
7 Kaj li tion alportos antaŭ la Eternulon kaj pekliberigos ŝin, kaj ŝi puriĝos
de sia sangofluado. Tio estas la leĝo pri naskintino, ĉu de knabo, ĉu de
knabino. 8 Kaj se ŝi ne estas sufiĉe bonstata, por alporti ŝafidon, tiam ŝi
prenu du turtojn aŭ du kolombidojn, unu kiel bruloferon kaj la duan kiel
pekoferon; kaj la pastro pekliberigos ŝin, kaj ŝi puriĝos.

13

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 2 Se ĉe iu homo
sur la haŭto de lia korpo aperos ŝvelaĵo aŭ pustulo aŭ makulo tiamaniere,
ke sur la haŭto de lia korpo fariĝos kvazaŭ infektaĵo de lepro, tiam oni
alkonduku lin al la pastro Aaron aŭ al unu el liaj filoj, la pastroj. 3 Kaj
la pastro rigardos la infektaĵon sur la haŭto de la korpo, kaj se li vidos,
ke la haroj sur la infektaĵo fariĝis blankaj kaj la infektaĵo aspektas pli

profunda ol la haŭto de lia korpo, tiam ĝi estas infektaĵo de lepro; kaj
la pastro ĝin pririgardos, kaj deklaros, ke ĝi estas malpura. 4 Kaj se ĝi estos
blanka makulo sur la haŭto de lia korpo, sed ĝi ne aspektos pli profunda
ol la haŭto, kaj la haroj sur ĝi ne fariĝis blankaj, tiam la pastro enŝlosu
la infektiton por sep tagoj. 5 Kaj la pastro rigardos lin en la sepa tago, kaj
se li vidos, ke la infektaĵo restis en la antaŭa stato, kaj ke la infektaĵo ne
disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro enŝlosu lin por pluaj sep tagoj. 6 Kaj
la pastro rigardos lin en la plua sepa tago, kaj se li vidos, ke la infektaĵo
fariĝis malpli rimarkebla kaj ĝi ne disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro
deklaru lin pura: ĝi estas likeno: li lavu siajn vestojn, kaj li estos pura.
7 Sed se la likeno tre disvastiĝis sur la haŭto, post kiam li montris sin al
la pastro, ke tiu deklaru lin pura, tiam li duan fojon devas sin montri al la
pastro. 8 Kaj se la pastro vidos, ke la likeno disvastiĝis sur la haŭto, tiam
la pastro deklaros lin malpura: ĝi estas lepro.

9 Se sur iu homo estos infektaĵo de lepro, oni alkonduku lin al la pastro.
10 Kaj se la pastro vidos, ke estas blanka ŝvelaĵo sur la haŭto kaj ke de
ĝi la haroj fariĝis blankaj kaj sur la ŝvelaĵo estas kruda karno, 11 tiam tio
estas malnova lepro sur la haŭto de lia korpo; kaj la pastro deklaros lin
malpura, ne enŝlosos lin; ĉar li estas malpura. 12 Se la lepro disfloros sur
la haŭto kaj la lepro kovros la tutan haŭton de la infektito, de lia kapo ĝis
la piedoj, ĉion, kion povas vidi la okuloj de la pastro; 13 kaj la pastro vidos,
ke la lepro kovris lian tutan korpon, tiam li deklaros la infektaĵon pura:
ĉio fariĝis blanka, tial ĝi estas pura. 14 Sed en la tago, en kiu montriĝos
sur li kruda karno, li estos malpura. 15 Kiam la pastro vidos la krudan
karnon, li deklaros lin malpura; la kruda karno estas malpura: ĝi estas
lepro. 16 Tamen se la kruda karno ŝanĝiĝos kaj fariĝos blanka, tiam li venu
al la pastro. 17 Kaj kiam la pastro lin rigardos, kaj vidos, ke la infektaĵo
aliformiĝis en blankaĵon, tiam la pastro deklaros la infektaĵon pura; li
estos pura.

18 Kaj se sur ies korpo estos absceso kaj resaniĝos, 19 kaj sur la loko de
la absceso estos blanka ŝvelaĵo aŭ ruĝete-blanka makulo, tiam li devas
sin montri al la pastro. 20 Kaj la pastro rigardos, kaj se li vidos, ke ĝi
aspektas pli profunda ol la haŭto kaj ĝiaj haroj fariĝis blankaj, tiam la
pastro deklaros lin malpura: ĝi estas infektaĵo de lepro, ĝi ekfloris en la
absceso. 21 Kaj se la pastro vidos, ke ne estas sur ĝi blankaj haroj kaj ĝi
ne estas pli profunda ol la haŭto kaj ĝi estas ne tre rimarkebla, tiam la
pastro enŝlosos lin por sep tagoj. 22 Sed se ĝi disvastiĝos sur la haŭto, tiam
la pastro deklaros lin malpura: tio estas infektaĵo. 23 Se la makulo restos
sur sia loko kaj ne disvastiĝos, ĝi estas brulumo de absceso; kaj la pastro
deklaros ĝin pura.

24 Aŭ se sur la haŭto de lia korpo estos brulvundo kaj sur la karno de
la brulvundo aperos makulo ruĝete-blanka aŭ blanka, 25 kaj la pastro
ĝin rigardos, kaj vidos, ke la haroj sur la makulo fariĝis blankaj kaj ĝi
aspektas pli profunda ol la haŭto, tiam ĝi estas lepro, kiu ekfloris sur la
brulvundo; kaj la pastro deklaros ĝin malpura: ĝi estas infektaĵo de lepro.
26 Se la pastro vidos, ke sur la makulo ne estas blankaj haroj kaj ĝi ne
estas pli profunda ol la haŭto kaj ĝi estas malmulte rimarkebla, tiam la
pastro enŝlosos lin por sep tagoj. 27 Kaj la pastro lin rigardos en la sepa
tago; se ĝi disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro deklaros lin malpura:
ĝi estas infektaĵo de lepro. 28 Sed se la makulo restis sur sia loko kaj ne
disvastiĝis sur la haŭto kaj estas malmulte rimarkebla, tiam ĝi estas ŝvelaĵo

de la brulvundo; kaj la pastro deklaros lin pura, ĉar ĝi estas brulumo de
la brulvundo.
29 Se ĉe viro aŭ ĉe virino estos infektaĵo sur la kapo aŭ sur la barbo, 30 kaj
la pastro rigardos la infektaĵon, kaj vidos, ke ĝi aspektas pli profunda ol la
haŭto kaj sur ĝi estas haroj flavetaj kaj maldikaj, tiam la pastro deklaros
lin malpura: tio estas favo, tio estas lepro de la kapo aŭ de la barbo. 31 Sed
se la pastro rigardos la infektaĵon de la favo, kaj vidos, ke ĝi ne aspektas pli
profunda ol la haŭto kaj ne estas sur ĝi nigraj haroj, tiam la pastro enŝlosos
la favo-infektiton por sep tagoj. 32 Kaj la pastro rigardos la infektiton en
la sepa tago, kaj se li vidos, ke la favo ne disvastiĝis kaj ne estas sur ĝi
flavetaj haroj kaj la favaĵo ne aspektas pli profunda ol la haŭto, 33 tiam
oni lin razu, sed la favaĵon oni ne razu; kaj la pastro enŝlosos la favulon
denove por sep tagoj. 34 Kaj la pastro rigardos la favulon en la sepa tago,
kaj se li vidos, ke la favo ne disvastiĝis sur la haŭto kaj ĝi ne aspektas pli
profunda ol la haŭto, tiam la pastro deklaros lin pura; kaj li lavu siajn
vestojn, kaj li estos pura. 35 Sed se la favo disvastiĝos sur la haŭto, post
kiam li estis deklarita pura, 36 kaj la pastro vidos, ke la favo disvastiĝis sur
la haŭto, tiam la pastro ne serĉu flavetajn harojn: li estas malpura. 37 Sed
se la favo haltis en sia stato kaj nigraj haroj elkreskis sur ĝi, tiam la favo
saniĝis; li estas pura, kaj la pastro deklaros lin pura.
38 Se sur la haŭto de la korpo de iu viro aŭ virino aperos makuloj,
makuloj blankaj, 39 kaj la pastro rigardos, kaj vidos, ke sur la haŭto de
ilia korpo la makuloj estas pale-blankaj, tiam ĝi estas likeno, kiu ekfloris
sur la haŭto; li estas pura.
40 Se ĉe iu elfalis la haroj sur la kapo, li estas senharulo; li estas pura.
41 Se lia kapo senhariĝas sur la antaŭa parto, li estas kalvulo; li estas pura.
42 Sed se sur la senharaĵo aŭ sur la kalvaĵo estos infektaĵo blanke-ruĝeta,
tiam ĝi estas lepro, kiu ekfloris sur lia senharaĵo aŭ sur lia kalvaĵo. 43 Kaj
la pastro lin rigardos, kaj se li vidos, ke la ŝvelaĵo de la infektaĵo estas
blanke-ruĝeta sur lia senharaĵo aŭ sur lia kalvaĵo, kiel aspektas lepro sur
la haŭto de la korpo, 44 tiam tio estas leprulo, li estas malpura; la pastro
deklaru lin malpura: sur lia kapo estas lia infektaĵo.
45 Kaj la vestojn de la leprulo, sur kiu estos tiu infektaĵo, oni devas disŝiri,
kaj lia kapo devas esti nekovrita, kaj ĝis la lipoj li devas esti ĉirkaŭkovrita,
kaj li devas kriadi: Malpura, malpura! 46 La tutan tempon, dum la infektaĵo
estos sur li, li estu rigardata kiel malpura; malpura li estas; li estu izolita,
ekster la tendaro estu lia loĝejo.
47 Kaj se estos infektaĵo de lepro sur vesto lana aŭ sur vesto lina, 48 ĉu
sur la fundamentaĵo, ĉu sur la enteksitaĵo, el lino aŭ el lano, ĉu sur felo,
ĉu sur ia felaĵo, 49 kaj la infektaĵo estos verdeta aŭ ruĝeta sur la vesto
aŭ sur la felo, sur la fundamentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur la felaĵo,
tiam ĝi estas infektaĵo de lepro, kaj oni devas montri ĝin al la pastro.
50 Kaj la pastro pririgardos la infektitaĵon kaj enŝlosos la infektitaĵon por
sep tagoj. 51 Kaj li rigardos la infektitaĵon en la sepa tago; se li vidos,
ke la infektaĵo disvastiĝis sur la vesto, aŭ sur la fundamentaĵo, aŭ sur
la enteksitaĵo, aŭ sur ia felaĵo, tiam la infektaĵo estas lepro pereiga; ĝi
estas malpura. 52 Kaj oni forbruligu la veston aŭ la fundamentaĵon aŭ la
enteksitaĵon el lano aŭ el lino aŭ ĉian felaĵon, sur kiu estos la infektaĵo; ĉar
ĝi estas lepro pereiga, per fajro oni devas ĝin forbruligi. 53 Sed se la pastro
vidos, ke la infektaĵo ne disvastiĝis sur la vesto aŭ sur la fundamentaĵo aŭ
sur la enteksitaĵo aŭ sur ia felaĵo, 54 tiam la pastro ordonos, ke oni lavu

tion, sur kio estas la infektaĵo, kaj li enŝlosos ĝin denove por sep tagoj.
55 Kaj la pastro rigardos la infektaĵon post la lavo, kaj se li vidos, ke la
infektaĵo ne ŝanĝis sian aspekton kaj la infektaĵo ne disvastiĝis, tiam ĝi
estas malpura, per fajro oni ĝin forbruligu; ĝi estas penetriĝintaĵo sur la
antaŭa aŭ malantaŭa flanko. 56 Sed se la pastro vidos, ke la infektaĵo fariĝis
malpli rimarkebla post la lavo, tiam li deŝiru ĝin de la vesto aŭ de la felo
aŭ de la fundamentaĵo aŭ de la enteksitaĵo. 57 Se ĝi denove aperos sur la
vesto aŭ sur la fundamentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur ia felaĵo, tiam
ĝi estas florantaĵo; per fajro oni forbruligu tion, sur kio estas la infektaĵo.
58 Sed la veston aŭ la fundamentaĵon aŭ la enteksitaĵon aŭ ĉian felaĵon, de
kiuj post la lavo foriĝos la infektaĵo, oni lavu duan fojon, kaj ĝi estos pura.
59 Tio estas la leĝo pri la infektaĵo de lepro sur vesto lana aŭ lina, ĉu sur
fundamentaĵo, ĉu sur enteksitaĵo, aŭ sur ia felaĵo, por deklari ĝin pura aŭ
malpura.

14

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Jen estas la leĝo pri la
leprulo, en la tago, kiam oni devos purigi lin: oni venigu lin al la pastro;
3 kaj la pastro eliros ekster la tendaron, kaj la pastro rigardos, kaj se li
vidos, ke la infektaĵo de la lepro saniĝis ĉe la leprulo, 4 tiam la pastro
ordonos preni por la purigoto du birdojn vivajn, purajn, kaj cedran lignon
kaj ruĝan ŝnureton kaj hisopon. 5 Kaj la pastro ordonos buĉi unu birdon
super argila vazo, super fluakvo. 6 Kaj la vivan birdon li prenos kaj ankaŭ
la cedran lignon kaj la ruĝan ŝnureton kaj la hisopon, kaj li trempos ilin
kune kun la viva birdo en la sango de la birdo buĉita super la fluakvo.
7 Kaj li aspergos la purigaton je la lepro sep fojojn, kaj li deklaros lin pura,
kaj li lasos la vivan birdon forflugi sur la kampon. 8 Kaj la purigato lavos
siajn vestojn kaj forrazos ĉiujn siajn harojn kaj banos sin en akvo, kaj li
estos pura; kaj poste li iros en la tendaron kaj restos ekster sia tendo dum
sep tagoj. 9 En la sepa tago li forrazos ĉiujn siajn harojn, sian kapon kaj
sian barbon kaj la brovojn de siaj okuloj, ĉiujn siajn harojn li forrazos,
kaj li lavos siajn vestojn kaj banos sian korpon en akvo, kaj li fariĝos
pura. 10 Kaj en la oka tago li prenos du ŝafidojn sendifektajn kaj unu
ŝafidinon sendifektan, jaraĝan, kaj tri dekonojn de efo da delikata faruno,
miksita kun oleo, kiel farunoferon, kaj unu log'on da oleo. 11 Kaj la pastro
puriganta starigos la homon purigatan kaj ilin antaŭ la Eternulo, ĉe la
pordo de la tabernaklo de kunveno. 12 Kaj la pastro prenos unu el la
ŝafidoj kaj alportos ĝin kiel kulpoferon kune kun la log'o da oleo, kaj skuos
tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo. 13 Kaj li buĉos la ŝafidon sur la
loko, sur kiu oni buĉas pekoferon kaj bruloferon, sur la sankta loko; ĉar,
kiel la pekofero, la kulpofero apartenas al la pastro; ĝi estas plejsanktaĵo.
14 Kaj la pastro prenos iom el la sango de la kulpofero, kaj la pastro metos
tion sur la malsupran randon de la dekstra orelo de la purigato kaj sur la
dikan fingron de lia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de lia dekstra
piedo. 15 Kaj la pastro prenos iom el la log'o da oleo kaj verŝos sur sian
maldekstran manplaton. 16 Kaj la pastro trempos sian dekstran fingron en
la oleo, kiu estos sur lia maldekstra manplato, kaj li aspergos per la oleo
de sia fingro sep fojojn antaŭ la Eternulo. 17 Kaj el la restaĵo de la oleo, kiu
estos sur lia manplato, la pastro metos iom sur la malsupran randon de la
dekstra orelo de la purigato kaj sur la dikan fingron de lia dekstra mano
kaj sur la dikan fingron de lia dekstra piedo, sur la sangon de la kulpofero.

18 Kaj la restaĵon de la oleo, kiu estos sur la manplato de la pastro, ĉi tiu
metos sur la kapon de la purigato; kaj la pastro pekliberigos lin antaŭ
la Eternulo. 19 Kaj la pastro plenumos la pekoferon, kaj li pekliberigos
la purigaton koncerne lian malpurecon, kaj poste li buĉos la bruloferon.
20 Kaj la pastro metos la bruloferon kaj la farunoferon sur la altaron; kaj
la pastro pekliberigos lin, kaj li estos pura.

21 Se li estas malriĉa kaj ne havas sufiĉe da bonstato, tiam li prenu unu
ŝafidon, kiel pekoferon-skuataĵon, por pekliberiĝi, kaj unu dekonon de efo
da delikata faruno, miksita kun oleo, kiel farunoferon, kaj log'on da oleo;
22 kaj du turtojn aŭ du kolombidojn, kiel lia stato permesos, kaj unu el ili
estos pekofero kaj la dua estos brulofero. 23 Kaj li alportos ilin en la oka
tago de sia purigado al la pastro, al la pordo de la tabernaklo de kunveno,
antaŭ la Eternulon. 24 Kaj la pastro prenos la ŝafidon de la kulpofero kaj
la log'on da oleo, kaj la pastro skuos ilin kiel skuoferon antaŭ la Eternulo.
25 Kaj li buĉos la ŝafidon de la kulpofero, kaj la pastro prenos iom el la
sango de la kulpofero kaj metos ĝin sur la malsupran randon de la dekstra
orelo de la purigato kaj sur la dikan fingron de lia dekstra mano kaj sur
la dikan fingron de lia dekstra piedo. 26 Kaj el la oleo la pastro verŝos
sur sian maldekstran manplaton. 27 Kaj la pastro aspergos per sia dekstra
fingro, per la oleo, kiu estos sur lia maldekstra manplato, sep fojojn antaŭ
la Eternulo. 28 Kaj la pastro metos iom el la oleo, kiu estos sur lia manplato,
sur la malsupran randon de la dekstra orelo de la purigato kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra mano kaj sur la dikan fingron de lia dekstra piedo,
sur la lokon de la sango de la kulpofero. 29 Kaj la restaĵon de la oleo, kiu
estos sur la manplato de la pastro, li metos sur la kapon de la purigato,
por pekliberigi lin antaŭ la Eternulo. 30 Kaj li faros el unu el la turtoj aŭ el
la kolombidoj, laŭ la grado de lia bonstato, 31 kiom permesos lia bonstato
— el unu li faros pekoferon kaj el la dua li faros bruloferon kune kun
la farunofero; kaj la pastro pekliberigos la purigaton antaŭ la Eternulo.
32 Tio estas la leĝo pri persono, kiu havas infektaĵon de lepro kaj kiu ne
estas sufiĉe bonstata dum sia puriĝado.

33 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 34 Kiam vi
venos en la landon Kanaanan, kiun Mi donas al vi kiel posedaĵon, kaj
Mi ĵetus infektaĵon de lepro sur iun domon en la lando, kiun vi posedos,
35 tiam tiu, al kiu apartenas la domo, devas veni, kaj diri al la pastro jene:
Sur mia domo aperis io simila al infektaĵo. 36 Tiam la pastro ordonos, ke oni
malplenigu la domon, antaŭ ol venos la pastro, por rigardi la infektaĵon,
por ke ne malpuriĝu ĉio, kio estas en la domo; kaj post tio eniros la pastro,
por ĉirkaŭrigardi la domon. 37 Kaj li rigardos la infektaĵon, kaj se li vidos,
ke estas infektaĵo sur la muroj de la domo, kavetoj verdetaj aŭ ruĝetaj, kaj
ili aspektas pli profundaj ol la supraĵo de la muro, 38 tiam la pastro eliros el
la domo antaŭ la pordon de la domo, kaj li ŝlosos la domon por sep tagoj.
39 Kaj revenos la pastro en la sepa tago kaj rigardos; kaj se li vidos, ke la
infektaĵo disvastiĝis sur la muroj de la domo, 40 tiam la pastro ordonos,
ke oni elrompu la ŝtonojn, sur kiuj estas la infektaĵo, kaj oni ĵetu ilin
ekster la urbon, sur lokon malpuran. 41 Kaj la domon oni priskrapu interne
ĉirkaŭe, kaj la kalkaĵon, kiun oni deskrapis, oni ĵetu ekster la urbon, sur
lokon malpuran. 42 Kaj oni prenu aliajn ŝtonojn kaj enmetu ilin sur la
lokon de tiuj ŝtonoj, kaj oni prenu alian kalkaĵon kaj kalku la domon. 43 Se
la infektaĵo reaperos kaj floros sur la domo, post kiam oni elrompis la
ŝtonojn kaj ĉirkaŭskrapis la domon kaj kalkis, 44 kaj la pastro venos, kaj

vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis sur la domo, tiam tio estas pereiga lepro
sur la domo; ĝi estas malpura. 45 Kaj oni detruu la domon, ĝiajn ŝtonojn
kaj lignon kaj la tutan kalkaĵon de la domo, kaj oni elportu tion ekster la
urbon, sur lokon malpuran. 46 Kaj kiu eniros en la domon, dum la tuta
tempo, en kiu ĝi estos ŝlosita, tiu estos malpura ĝis la vespero. 47 Kaj kiu
dormis en tiu domo, tiu lavu siajn vestojn; kaj kiu manĝis en tiu domo,
tiu lavu siajn vestojn. 48 Sed se la pastro venos, kaj vidos, ke la infektaĵo
ne disvastiĝis sur la domo, post kiam oni kalkis la domon, tiam la pastro
deklaros la domon pura, ĉar la infektaĵo saniĝis. 49 Tiam, por senpekigi
la domon, li prenu du birdojn kaj cedran lignon kaj ruĝan ŝnureton kaj
hisopon; 50 kaj li buĉu unu el la birdoj super argila vazo, super fluakvo;
51 kaj li prenu la cedran lignon kaj la hisopon kaj la ruĝan ŝnureton kaj
la vivan birdon, kaj li trempu ilin en la sango de la birdo buĉita kaj en
la fluakvo kaj aspergu la domon sep fojojn. 52 Kaj li senpekigos la domon
per la sango de la birdo kaj per la fluakvo kaj per la viva birdo kaj per
la cedra ligno kaj per la hisopo kaj per la ruĝa ŝnureto. 53 Kaj li lasos la
vivan birdon forflugi ekster la urbon, sur la kampon; kaj li pekliberigos la
domon, kaj ĝi estos pura.

54 Tio estas la leĝo pri ĉiu infektaĵo de lepro kaj pri favo, 55 kaj pri lepro
sur vesto kaj sur domo, 56 kaj pri ŝvelaĵo kaj pri likeno kaj pri makulo;
57 por instrui, kiam oni devas deklari malpura kaj kiam oni devas deklari
pura. Tio estas la leĝo pri la lepro.

15

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 2 Parolu al la
Izraelidoj, kaj diru al ili: Ĉiu, kiu havos elfluon el sia korpo, estos malpura
pro sia elfluo. 3 Kaj tia estos lia malpureco pro lia elfluo: kiam fluas el
lia korpo lia elfluo aŭ kiam ŝtopiĝis lia korpo per lia elfluo, ĝi estas lia
malpureco. 4 Ĉiu lito, sur kiu kuŝos tiu, kiu havas elfluon, estos malpura;
kaj ĉiu objekto, sur kiu li sidos, estos malpura. 5 Kaj se iu ektuŝos lian
liton, li lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis
la vespero. 6 Kaj se iu sidiĝos sur ia objekto, sur kiu sidis la elfluulo, li
lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero.
7 Kaj kiu ektuŝos la korpon de la elfluulo, tiu lavu siajn vestojn kaj banu
sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 8 Se la elfluulo kraĉos sur
purulon, tiam ĉi tiu lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 9 Kaj ĉiu veturilo, sur kiu veturis la elfluulo, estos
malpura. 10 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos ion, kio estis sub tiu, estos malpura ĝis la
vespero; kaj kiu portos tion, tiu lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo,
kaj li estos malpura ĝis la vespero. 11 Kaj ĉiu, kiun ektuŝos la elfluulo, ne
lavinte siajn manojn per akvo, lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo,
kaj li estos malpura ĝis la vespero. 12 Kaj argilan vazon, kiun ektuŝos la
elfluulo, oni rompu; kaj ĉiun lignan vazon oni lavu per akvo. 13 Kaj kiam
la elfluulo puriĝos de sia elfluo, tiam li kalkulu al si sep tagojn de post
la tago de sia puriĝo, kaj li lavu siajn vestojn kaj banu sian korpon en
fluakvo, kaj li estos pura. 14 Kaj en la oka tago li prenu al si du turtojn aŭ
du kolombidojn, kaj li venu antaŭ la Eternulon al la pordo de la tabernaklo
de kunveno kaj donu ilin al la pastro. 15 Kaj la pastro oferfaros ilin, unu
kiel pekoferon kaj la duan kiel bruloferon; kaj la pastro pekliberigos lin
antaŭ la Eternulo koncerne lian elfluon.

16 Se ĉe iu okazos elfluo de la semo, tiam li banu en akvo sian tutan
korpon, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 17 Kaj ĉiun veston kaj ĉiun
felon, sur kiun elverŝiĝis semo, oni lavu per akvo, kaj ĝi estos malpura ĝis
la vespero. 18 Kaj kiam kun virino kuŝis viro kun elverŝo de semo, tiam ili
banu sin en akvo, kaj ili estos malpuraj ĝis la vespero.

19 Kaj kiam virino havos elfluon, sango fluos el ŝia korpo, tiam ŝi dum
sep tagoj restu en sia malpureco; kaj ĉiu, kiu ŝin ektuŝos, estos malpura ĝis
la vespero. 20 Kaj ĉio, sur kio ŝi kuŝos dum sia malpureco, estos malpura;
kaj ĉio, sur kio ŝi sidos, estos malpura. 21 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos ŝian liton,
lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero.
22 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos ian objekton, sur kiu ŝi sidis, lavu siajn vestojn kaj
banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 23 Kaj se io estos
sur la lito, aŭ sur objekto, sur kiu ŝi sidis, kaj iu tion ektuŝos, tiam li estos
malpura ĝis la vespero. 24 Kaj se viro kuŝos kun ŝi kaj ŝia malpureco estos
sur li, tiam li estos malpura dum sep tagoj; kaj ĉiu kuŝejo, sur kiu li kuŝos,
estos malpura.

25 Se ĉe virino fluos ŝia sango dum multaj tagoj ne en la tempo de
ŝia monataĵo, aŭ se ŝi havos elfluon krom sia monataĵo, tiam dum la
tuta tempo de elfluado de ŝia malpuraĵo, simile kiel dum la tempo de
ŝia monataĵo, ŝi estos malpura. 26 Ĉiu kuŝejo, sur kiu ŝi kuŝos dum la
tuta tempo de sia elfluado, estos kiel la kuŝejo dum ŝia monataĵo; kaj ĉiu
objekto, sur kiu ŝi sidos, estos malpura, simile al la malpureco dum ŝia
monataĵo. 27 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos ilin, estos malpura; li lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos malpura ĝis la vespero. 28 Kaj kiam ŝi
puriĝos de sia elfluo, tiam ŝi kalkulu al si sep tagojn, kaj poste ŝi estos
pura. 29 Kaj en la oka tago ŝi prenu al si du turtojn aŭ du kolombidojn,
kaj ŝi alportu ilin al la pastro, al la pordo de la tabernaklo de kunveno.
30 Kaj la pastro oferfaros unu kiel pekoferon kaj la duan kiel bruloferon;
kaj la pastro pekliberigos ŝin antaŭ la Eternulo koncerne la elfluon de ŝia
malpureco.

31 Tiel antaŭgardu la Izraelidojn kontraŭ ilia malpureco, por ke ili ne
mortu en sia malpureco, malpurigante Mian loĝejon, kiu estas inter ili.

32 Tio estas la leĝo pri la havanto de elfluo, kaj pri tiu, kiu havas
elverŝiĝon de semo, per kio li fariĝas malpura; 33 kaj pri malsanulino pro
sia monataĵo; kaj pri havanto de elfluo, ĉu tio estas viro, ĉu virino; kaj pri
viro, kiu kuŝos kun malpurulino.

16

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo post la morto de la du filoj de Aaron,
kiam ili venis antaŭ la Eternulon kaj mortis. 2 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Diru al via frato Aaron, ke li ne en ĉiu tempo eniru en la sanktejon
malantaŭ la kurtenon, antaŭ la fermoplaton, kiu estas sur la kesto, por ke li
ne mortu; ĉar en nubo Mi aperados super la fermoplato. 3 Kun jeno Aaron
venadu en la sanktejon: kun bovido por pekofero kaj kun virŝafo por
brulofero. 4 Sanktan linan ĥitonon li surmetu sur sin, kaj linaj pantalonoj
estu sur lia korpo, kaj per lina zono li zonu sin, kaj linan cidaron li havu
sur la kapo: tio estas sanktaj vestoj. Kaj li banu en akvo sian korpon kaj
surmetu ilin sur sin. 5 Kaj de la komunumo de la Izraelidoj li prenu du
kaprojn por pekofero kaj unu virŝafon por brulofero. 6 Kaj Aaron alportos
sian bovidon de pekofero, kaj pekliberigos sin kaj sian domon. 7 Kaj li
prenos la du kaprojn, kaj starigos ilin antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de

la tabernaklo de kunveno. 8 Kaj Aaron faros lotojn pri la du kaproj: unu
loton por la Eternulo kaj la duan loton por Azazel. 9 Kaj Aaron alportos
la kapron, sur kiun falis la loto por la Eternulo, kaj li oferfaros ĝin kiel
pekoferon. 10 Kaj la kapron, sur kiun falis la loto por Azazel, li starigu
vivan antaŭ la Eternulo, por fari super ĝi pekliberigon kaj forsendi ĝin al
Azazel en la dezerton. 11 Kaj Aaron alportos sian bovidon de pekofero,
kaj pekliberigos sin kaj sian domon, kaj buĉos sian bovidon de pekofero.
12 Kaj li prenos plenan incensujon da ardantaj karboj de la altaro, kiu staras
antaŭ la Eternulo, kaj plenajn plenmanojn da bonodora pistita incenso, kaj
li enportos tion malantaŭ la kurtenon. 13 Kaj li metos la incenson sur la
fajron antaŭ la Eternulon, kaj nubo de la incenso kovros la fermoplaton,
kiu estas sur la kesto de atesto, por ke li ne mortu. 14 Kaj li prenos iom
el la sango de la bovido kaj aspergos per sia fingro la antaŭan parton de
la fermoplato, kaj antaŭ la fermoplato li aspergos sep fojojn per la sango,
kiu estos sur lia fingro. 15 Kaj li buĉos la pekoferan kapron de la popolo,
kaj li enportos ĝian sangon malantaŭ la kurtenon, kaj agos kun ĝia sango
tiel same, kiel li agis kun la sango de la bovido, kaj li aspergos per ĝi sur
la fermoplaton kaj antaŭ la fermoplato. 16 Kaj li pekliberigos la sanktejon
koncerne la malpuraĵojn de la Izraelidoj kaj iliajn krimojn, en ĉiuj iliaj
pekoj; kaj tiel li agos kun la tabernaklo de kunveno, kiu estas inter ili,
meze de iliaj malpuraĵoj. 17 Neniu homo estu en la tabernaklo de kunveno,
kiam li eniros, por pekliberigi la sanktejon, ĝis li eliros. Kaj li pekliberigos
sin kaj sian domon kaj la tutan komunumon de Izrael. 18 Kaj li eliros al
la altaro, kiu estas antaŭ la Eternulo, kaj pekliberigos ĝin; kaj li prenos
iom el la sango de la bovido kaj el la sango de la kapro, kaj metos ĝin
sur la kornojn de la altaro ĉirkaŭe. 19 Kaj li aspergos ĝin sep fojojn per
la sango, kiu estas sur lia fingro, kaj li purigos ĝin kaj sanktigos ĝin de la
malpuraĵoj de la Izraelidoj. 20 Kiam li finos la pekliberigadon de la sanktejo
kaj de la tabernaklo de kunveno kaj de la altaro, li alkondukos la vivan
kapron; 21 kaj Aaron metos siajn ambaŭ manojn sur la kapon de la viva
kapro kaj konfesos super ĝi ĉiujn malbonagojn de la Izraelidoj kaj ĉiujn
iliajn krimojn kaj ĉiujn iliajn pekojn, kaj li metos ilin sur la kapon de la
kapro kaj forsendos ĝin per speciala homo en la dezerton. 22 Kaj la kapro
forportos sur si ĉiujn iliajn malbonagojn en landon senkomunikiĝan; kaj
li foririgos la kapron en la dezerton. 23 Kaj Aaron eniros en la tabernaklon
de kunveno, kaj demetos de si la linajn vestojn, kiujn li surmetis, enirante
en la sanktejon, kaj li restigos ilin tie. 24 Kaj li banos sian korpon en akvo
sur sankta loko, kaj li surmetos sur sin siajn vestojn, kaj eliros kaj oferfaros
sian bruloferon kaj la bruloferon de la popolo, kaj li pekliberigos sin kaj la
popolon. 25 Kaj la sebon de la pekofero li fumbruligu sur la altaro. 26 Kaj
tiu, kiu forkondukis la kapron por Azazel, lavu siajn vestojn kaj banu sian
korpon en akvo, kaj poste li povas eniri en la tendaron. 27 Kaj la propekan
bovidon kaj la propekan kapron, kies sango estis enportita, por pekliberigi
la sanktejon, oni elportu ekster la tendaron, kaj oni forbruligu per fajro
ilian felon kaj ilian karnon kaj ilian malpuraĵon. 28 Kaj tiu, kiu forbruligis
ilin, lavu siajn vestojn kaj banu sian korpon en akvo, kaj poste li povas
eniri en la tendaron.

29 Kaj tio estu por vi eterna leĝo: en la sepa monato, en la deka tago
de la monato, premu viajn animojn, kaj faru nenian laboron, nek la
indiĝeno, nek la fremdulo, kiu loĝas inter vi. 30 Ĉar en tiu tago oni vin
pekliberigos, por purigi vin; de ĉiuj viaj pekoj antaŭ la Eternulo vi fariĝos

puraj. 31 Sabato de plena ripozo ĝi estu por vi; kaj premu viajn animojn;
ĝi estu leĝo por eterne. 32 Pekliberigos la pastro, kiu estas sanktoleita, kaj
kiu estas konsekrita, por pastri anstataŭ sia patro; kaj li surmetos sur sin
la linajn vestojn, la sanktajn vestojn. 33 Kaj li pekliberigos la plej sanktan
sanktejon kaj la tabernaklon de kunveno, kaj la altaron li pekliberigos; kaj
la pastrojn kaj la tutan popolon de la komunumo li pekliberigos. 34 Kaj tio
estu por vi leĝo eterna: pekliberigi la Izraelidojn koncerne iliajn pekojn
unu fojon en jaro. Kaj li faris, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

17

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al Aaron kaj al
liaj filoj kaj al ĉiuj Izraelidoj, kaj diru al ili: Jen estas tio, kion la Eternulo
ordonis: 3 Se iu el la domo de Izrael buĉos bovon aŭ ŝafon aŭ kapron
en la tendaro, aŭ se li buĉos ĝin ekster la tendaro, 4 kaj ne alkondukos
ĝin al la pordo de la tabernaklo de kunveno, por prezenti ĝin kiel oferon
al la Eternulo, antaŭ la loĝejo de la Eternulo, tiam tiu homo estos kulpa
pri sango: li verŝis sangon, kaj tiu homo ekstermiĝos el inter sia popolo.
5 Por ke la Izraelidoj alkondukadu siajn buĉotojn, kiujn ili volas buĉi sur
la kampo, kaj ili alkonduku ilin antaŭ la Eternulon, al la pordo de la
tabernaklo de kunveno, al la pastro, kaj ili buĉu ilin kiel pacoferojn al
la Eternulo. 6 Kaj la pastro aspergos per la sango la altaron de la Eternulo
ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno, kaj li fumbruligos la sebon kiel
agrablan odoraĵon al la Eternulo. 7 Ili ne buĉu plu siajn oferbrutojn al la
demonoj, kiujn ili malĉaste adoras. Leĝo eterna tio estu por ili en iliaj
generacioj.

8 Kaj diru al ili: Se iu el la domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas
inter ili, alportos bruloferon aŭ simplan oferon, 9 kaj ne alkondukos ĝin al
la pordo de la tabernaklo de kunveno, por oferfari ĝin al la Eternulo, tiam
tiu homo ekstermiĝos el sia popolo.

10 Se iu el la domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas inter ili,
manĝos ian sangon, tiam Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ tiun, kiu manĝis
la sangon, kaj Mi ekstermos lin el inter lia popolo. 11 Ĉar la animo de korpo
estas en la sango; kaj Mi destinis al vi ĉi tion por la altaro, por pekliberigi
viajn animojn, ĉar la sango pekliberigas per la animo. 12 Tial Mi diris al
la Izraelidoj: Neniu el vi manĝu sangon, kaj ankaŭ la fremdulo, kiu loĝas
inter vi, ne manĝu sangon.

13 Se iu el la Izraelidoj, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas inter ili, ĉaskaptos
beston aŭ birdon, kiun oni povas manĝi, tiam li elfluigu ĝian sangon kaj
kovru ĝin per polvo. 14 Ĉar la animo de ĉiu korpo estas ĝia sango, en ĝia
animo ĝi estas. Tial Mi diris al la Izraelidoj: La sangon de ia korpo ne
manĝu, ĉar la animo de ĉiu korpo estas ĝia sango; ĉiu, kiu ĝin manĝos,
ekstermiĝos. 15 Kaj ĉiu, kiu manĝos mortintaĵon aŭ disŝiritaĵon, ĉu li estas
indiĝeno, ĉu fremdulo, lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero, kaj poste li estos pura. 16 Sed se li ne lavos kaj sian
korpon ne banos, li portos sur si sian malbonagon.

18

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj, kaj
diru al ili: Mi estas la Eternulo, via Dio. 3 Laŭ la agoj de la lando Egipta,
en kiu vi loĝis, ne agu; kaj laŭ la agoj de la lando Kanaana, en kiun Mi
venigas vin, ne agu; laŭ iliaj leĝoj ne kondutu. 4 Miajn decidojn plenumu

kaj Miajn leĝojn observu, por konduti laŭ ili: Mi estas la Eternulo, via Dio.
5 Kaj observu Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn, kiujn plenumante, la homo
vivas per ili: Mi estas la Eternulo.

6 Neniu alproksimiĝu al iu sia korpoparencino, por malkovri nudecon:
Mi estas la Eternulo. 7 La nudecon de via patro kaj la nudecon de via
patrino ne malkovru: ŝi estas via patrino, ne malkovru ŝian nudecon. 8 La
nudecon de via patredzino ne malkovru: ĝi estas la nudeco de via patro.
9 La nudecon de via fratino, filino de via patro aŭ filino de via patrino, ĉu
ŝi naskiĝis en la domo, ĉu ŝi naskiĝis ekstere, ne malkovru ilian nudecon.
10 La nudecon de filino de via filo aŭ de filino de via filino, ne malkovru
ilian nudecon; ĉar tio estas via nudeco. 11 La nudecon de filino de via
patredzino, kiu naskiĝis de via patro, ŝi estas via fratino, ne malkovru
ŝian nudecon. 12 La nudecon de fratino de via patro ne malkovru: ŝi estas
korpoparencino de via patro. 13 La nudecon de fratino de via patrino ne
malkovru; ĉar ŝi estas korpoparencino de via patrino. 14 La nudecon de
frato de via patro ne malkovru, al lia edzino ne alproksimiĝu: ŝi estas via
onklino. 15 La nudecon de via bofilino ne malkovru: ŝi estas edzino de via
filo, ne malkovru ŝian nudecon. 16 La nudecon de edzino de via frato ne
malkovru: ĝi estas nudeco de via frato. 17 La nudecon de virino kaj de ŝia
filino ne malkovru: filinon de ŝia filo kaj filinon de ŝia filino ne prenu, por
malkovri ilian nudecon: ili estas korpoparencinoj; tio estas malĉasteco.
18 Kaj virinon kune kun ŝia fratino ne prenu kiel konkurantinon, por
malkovri ŝian nudecon apud ŝi, dum ŝia vivo. 19 Kaj al virino dum ŝia
monata malpureco ne alproksimiĝu, por malkovri ŝian nudecon. 20 Kaj
kun la edzino de via proksimulo ne kuŝu pro semo, malpuriĝante kun
ŝi. 21 Kaj el via idaro ne fordonu oferon al Moleĥ, kaj ne malhonoru la
nomon de via Dio: Mi estas la Eternulo. 22 Kaj kun virseksulo ne kuŝu,
kiel oni kuŝas kun virino: tio estas abomenaĵo. 23 Kaj kun nenia bruto
kuŝu, malpuriĝante per ĝi; kaj virino ne stariĝu antaŭ bruto, por kuniĝi:
tio estas fiaĵo.

24 Ne malpuriĝu per ĉio ĉi tio; ĉar per ĉio ĉi tio malpuriĝis la popoloj,
kiujn Mi forpelas de antaŭ vi. 25 Kaj malpuriĝis la tero, kaj Mi postulas
respondon pri ĝia malbonagado, kaj la tero elĵetas siajn loĝantojn. 26 Sed
vi observu Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn, kaj ne faru iujn el tiuj
abomenaĵoj, nek la indiĝeno, nek la fremdulo, kiu loĝas inter vi 27 (ĉar
ĉiujn tiujn abomenaĵojn faris la homoj de tiu tero, kiuj loĝis antaŭ vi, kaj la
tero malpuriĝis); 28 por ke la tero ne elĵetu ankaŭ vin, kiam vi malpurigos
ĝin, kiel ĝi elĵetis la popolon, kiu estis antaŭ vi. 29 Ĉar se iu faros ion el
ĉiuj tiuj abomenaĵoj, la farantoj ekstermiĝos el sia popolo. 30 Observu do
Miajn ordonojn, por ke vi ne agu laŭ la abomenindaj leĝoj, laŭ kiuj oni
agis antaŭ vi, kaj por ke vi ne malpuriĝu per ili: Mi estas la Eternulo, via
Dio.

19

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al la tuta
komunumo de la Izraelidoj, kaj diru al ili: Sanktaj estu, ĉar sankta estas
Mi, la Eternulo, via Dio. 3 Ĉiu el vi timu sian patrinon kaj sian patron, kaj
Miajn sabatojn observu: Mi estas la Eternulo, via Dio. 4 Ne turnu vin al
idoloj, kaj diojn fanditajn ne faru al vi: Mi estas la Eternulo, via Dio. 5 Kaj
kiam vi buĉos pacoferon al la Eternulo, buĉu ĝin, por akiri plaĉon. 6 En la
tago de la oferado ĝi estu manĝata kaj en la morgaŭa tago; sed tion, kio

restis ĝis la tria tago, oni forbruligu per fajro. 7 Sed se oni ĝin manĝos en
la tria tago, ĝi estos abomenaĵo, ĝi ne plaĉos. 8 Kaj ĝia manĝinto portos
sur si sian malbonagon, ĉar li malhonoris la sanktaĵon de la Eternulo; kaj
tiu animo ekstermiĝos el sia popolo.

9 Kaj kiam vi rikoltos rikoltaĵon de via tero, ne rikoltu ĉion ĝis la rando
de via kampo, kaj la restaĵon de via rikoltaĵo ne forkolektu. 10 Kaj vian
vinberejon ne tute senberigu, kaj la falintajn berojn en via vinberejo ne
forkolektu; por la malriĉulo kaj por la fremdulo restigu ilin: Mi estas
la Eternulo, via Dio. 11 Ne ŝtelu, kaj ne mensogu, kaj ne trompu unu
alian. 12 Kaj ne ĵuru per Mia nomo mensoge, malhonorante la nomon
de via Dio: Mi estas la Eternulo. 13 Ne premu vian proksimulon kaj ne
rabu; la pago por dungito ne noktorestu ĉe vi ĝis mateno. 14 Ne malbenu
surdulon, kaj antaŭ blindulo ne kuŝigu falilon; timu vian Dion: Mi estas la
Eternulo. 15 Ne faru maljustaĵon en la juĝado, ne estu partia por malriĉulo
kaj ne estimu potenculon; juste juĝu vian proksimulon. 16 Ne disportu
kalumniojn inter via popolo, ne staru kontraŭ la sango de via proksimulo:
Mi estas la Eternulo. 17 Ne malamu vian fraton en via koro; admonu vian
proksimulon, por ke vi ne portu sur vi pekon pro li. 18 Ne faru venĝon
kaj ne portu koleron kontraŭ la filoj de via popolo; amu vian proksimulon
kiel vin mem: Mi estas la Eternulo. 19 Miajn leĝojn observu. Vian bruton
ne parigu miksospece, vian kampon ne prisemu miksospece, kaj veston
miksospecan el lano kaj lino ne surmetu sur vin. 20 Se viro kuŝas kun virino
pro semo, kaj ŝi estas sklavino, ordonita al viro, sed ankoraŭ ne elaĉetita
aŭ ne ricevinta liberecon, tiam devas esti enketo, sed ili ne mortu, ĉar ŝi
ne estis libera. 21 Li alportu pro sia kulpo al la Eternulo antaŭ la pordon
de la tabernaklo de kunveno virŝafon kiel pekoferon. 22 Kaj la pastro
pekliberigos lin per la virŝafo de pekofero antaŭ la Eternulo koncerne
la pekon, kiun li pekis, kaj pardonita estos al li la peko, kiun li pekis.
23 Kaj kiam vi venos en la landon kaj plantos ian arbon manĝodonan,
tiam rigardu ĝiajn fruktojn kvazaŭ konsekritaj; dum tri jaroj ili estu por
vi kvazaŭ konsekritaj, ili ne estu manĝataj. 24 En la kvara jaro ĉiuj ĝiaj
fruktoj estu sanktaj, dankoferoj al la Eternulo. 25 Sed en la kvina jaro vi
povas manĝi ĝiajn fruktojn, kolektante por vi ĝiajn produktaĵojn: Mi estas
la Eternulo, via Dio. 26 Ne manĝu kun sango; ne aŭguru kaj ne antaŭdiru
sorĉe. 27 Ne ĉirkaŭtondu la flankojn de via kapo kaj ne fordifektu la
flankojn de via barbo. 28 Entranĉojn pro mortinto ne faru sur via korpo kaj
skribon enpikitan ne faru sur vi: Mi estas la Eternulo. 29 Ne senhonorigu
vian filinon, prostituante ŝin; por ke la lando ne fariĝu prostituista kaj por
ke la lando ne pleniĝu de malĉasteco. 30 Miajn sabatojn gardu kaj Mian
sanktejon respektu: Mi estas la Eternulo. 31 Ne turnu vin al magiistoj nek al
sorĉistoj, ne provu malpuriĝi per ili: Mi estas la Eternulo, via Dio. 32 Antaŭ
grizulo stariĝu, kaj respektu la vizaĝon de maljunulo, kaj timu vian Dion:
Mi estas la Eternulo. 33 Kaj se ekloĝos ĉe vi fremdulo en via lando, ne
premu lin. 34 Kiel indiĝeno el inter vi estu por vi la fremdulo, kiu ekloĝis
ĉe vi, kaj amu lin kiel vin mem, ĉar fremduloj vi estis en la lando Egipta: Mi
estas la Eternulo, via Dio. 35 Ne faru maljustaĵon en la juĝo, en la mezuro,
en la peso, en la amplekso. 36 Pesilo ĝusta, peziloj ĝustaj, efo ĝusta, kaj
hino ĝusta estu ĉe vi: Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el
la lando Egipta. 37 Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn kaj ĉiujn Miajn decidojn
kaj plenumu ilin: Mi estas la Eternulo.

20

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Al la Izraelidoj diru: Ĉiu
el la Izraelidoj, kaj el la fremduloj, kiuj loĝas inter la Izraelidoj, kiu donos
iun el siaj idoj al Moleĥ, mortu; la popolo de la lando mortigu lin per
ŝtonoj. 3 Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ tiun homon, kaj Mi ekstermos
lin el inter lia popolo pro tio, ke el siaj idoj li donis al Moleĥ, por malpurigi
Mian sanktejon kaj malhonori Mian sanktan nomon. 4 Kaj se la popolo de
la lando kovros siajn okulojn for de tiu homo, kiam li donos iun el siaj
idoj al Moleĥ, kaj ne mortigos lin: 5 tiam Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ
tiun homon kaj kontraŭ lian familion, kaj Mi ekstermos lin, kaj ĉiujn, kiuj
malĉastos, imitante lin en la malĉastado por Moleĥ, el inter ilia popolo.
6 Kaj se iu animo sin turnos al magiistoj kaj sorĉistoj, por malĉasti sub ilia
gvido, tiam Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ tiun animon kaj ekstermos ĝin
el inter ĝia popolo. 7 Sanktigu vin kaj estu sanktaj, ĉar Mi estas la Eternulo,
via Dio. 8 Kaj observu Miajn leĝojn kaj plenumu ilin: Mi estas la Eternulo,
kiu sanktigas vin. 9 Ĉiu, kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon, estu
mortigita: sian patron kaj sian patrinon li malbenis, lia sango estu sur li.
10 Kaj se iu adultis kun edzinigita virino, se iu adultis kun la edzino de
sia proksimulo, estu mortigitaj la adultinto kaj la adultintino. 11 Kaj se
iu kuŝis kun la edzino de sia patro, li malkovris la nudecon de sia patro;
ambaŭ ili estu mortigitaj, ilia sango estu sur ili. 12 Kaj se iu kuŝis kun sia
bofilino, ili ambaŭ estu mortigitaj: abomenaĵon ili faris, ilia sango estu
sur ili. 13 Kaj se iu kuŝis kun viro kiel kun virino, abomenaĵon ili ambaŭ
faris: ili estu mortigitaj, ilia sango estu sur ili. 14 Kaj se iu prenis virinon
kaj ŝian patrinon, tio estas malĉastegeco: per fajro oni forbruligu lin kaj
ilin, por ke ne estu malĉasteco inter vi. 15 Kaj se iu kuŝis kun bruto, li
estu mortigita, kaj ankaŭ la bruton mortigu. 16 Kaj se virino alproksimiĝis
al ia bruto, por sekskuniĝi kun ĝi, tiam mortigu la virinon kaj la bruton:
ili estu mortigitaj, ilia sango estu sur ili. 17 Kaj se iu prenis sian fratinon,
filinon de sia patro aŭ filinon de sia patrino, kaj li vidis ŝian nudecon kaj ŝi
vidis lian nudecon, tio estas maldecaĵo; kaj ili devas esti ekstermitaj antaŭ
la okuloj de sia popolo: la nudecon de sia fratino li malkovris, li portu
sian pekon. 18 Kaj se iu kuŝis kun virino dum ŝia malsano kaj malkovris
ŝian nudecon, li vidatigis ŝian elfluejon kaj ŝi malkovris la elfluejon de sia
sango: ili ambaŭ estu ekstermitaj el inter sia popolo. 19 Kaj la nudecon de
la fratino de via patrino kaj de la fratino de via patro ne malkovru; ĉar
li nudigis sian korpoparencinon, ili portu sian pekon. 20 Kaj se iu kuŝis
kun sia onklino, li malkovris la nudecon de sia onklo: ili portu sian pekon,
ili mortos seninfanaj. 21 Kaj se iu prenis la edzinon de sia frato, tio estas
malpuraĵo: la nudecon de sia frato li malkovris, seninfanaj ili estos.

22 Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn kaj ĉiujn Miajn decidojn kaj plenumu
ilin, por ke ne elĵetu vin la lando, en kiun Mi kondukas vin, por tie loĝi.
23 Kaj ne agu laŭ la leĝoj de la popolo, kiun Mi forpelas de antaŭ vi, ĉar
ĉion ĉi tion ili faris kaj Mi ekabomenis ilin. 24 Kaj Mi diris al vi: Vi heredos
ilian landon, kaj Mi ĝin donos al vi, por ke vi posedu ĝin, la landon, en kiu
fluas lakto kaj mielo. Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu distingis vin el inter
la popoloj. 25 Kaj faru diferencon inter bruto pura kaj malpura kaj inter
birdo malpura kaj pura; kaj ne malpurigu viajn animojn per bruto kaj per
birdo, kaj per ĉio, kio moviĝas sur la tero, kion Mi apartigis por vi, ke vi
rigardu ilin kiel malpurajn. 26 Kaj estu antaŭ Mi sanktaj, ĉar sankta estas

Mi, la Eternulo, kaj Mi apartigis vin el inter la popoloj, por ke vi estu Miaj.
27 Kaj viro aŭ virino, se ili estos magiistoj aŭ sorĉistoj, estu mortigitaj;
per ŝtonoj oni ilin mortigu, ilia sango estu sur ili.

21

1 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Parolu al la pastroj, la Aaronidoj, kaj
diru al ili: Neniu el ili malpurigu sin per mortinto en sia popolo; 2 krom
nur per sia proksima parenco, per sia patrino, per sia patro, per sia filo,
per sia filino, kaj per sia frato; 3 kaj per sia fratino-virgulino, proksima al li,
kiu ne estis edzinigita, per ŝi li povas sin malpurigi. 4 Li ne malpurigu sin,
kiel estro en sia popolo, malsanktigante sin. 5 Ili ne faru al si senharaĵon
sur sia kapo, kaj la flankojn de sia barbo ili ne razu, kaj sur sia korpo ili
ne faru entranĉojn. 6 Sanktaj ili estu antaŭ sia Dio, kaj ili ne malsanktigu
la nomon de sia Dio; ĉar la fajroferojn al la Eternulo, la panon al sia Dio
ili alportas; tial ili estu sanktaj. 7 Virinon malĉastan aŭ senhonorigitan ili
ne prenu, kaj virinon, forpuŝitan de sia edzo, ili ne prenu; ĉar pastro estas
sankta al sia Dio. 8 Tial tenu lin sankte, ĉar la panon de via Dio li alportas;
sankta li estu por vi, ĉar sankta estas Mi, la Eternulo, kiu sanktigas vin. 9 Se
filino de pastro senhonoriĝis per malĉastado, ŝi senhonorigas sian patron:
oni forbruligu ŝin per fajro.
10 La granda pastro inter siaj fratoj, tiu, sur kies kapon estas verŝita la
sankta oleo, kaj kiu estas konsekrita, por porti la vestojn, ne devas nudigi
sian kapon nek disŝiri siajn vestojn. 11 Kaj al neniu mortinto li venu; eĉ per
sia patro aŭ sia patrino li sin ne malpurigu. 12 Kaj el la sanktejo li ne eliru,
kaj li ne malhonoru la sanktejon de sia Dio; ĉar sanktigo per la sankta
oleo de lia Dio estas sur li: Mi estas la Eternulo. 13 Edzinon li prenu al si
virgulinon. 14 Vidvinon, forpuŝitinon, senhonorigitinon, aŭ malĉastulinon
li ne prenu, sed nur virgulinon el sia popolo li prenu kiel edzinon. 15 Kaj
li ne senhonorigu sian semon en sia popolo, ĉar Mi estas la Eternulo, kiu
lin sanktigas.
16 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 17 Diru al Aaron jene: Se
iu el via idaro en iliaj generacioj havos ian kriplaĵon, li ne alproksimiĝu,
por alporti la panon de sia Dio. 18 Ĉar neniu, kiu havas ian kriplaĵon,
alproksimiĝu: nek blindulo, nek lamulo, nek platnazulo, nek monstrulo,
19 nek homo, kiu havas rompitan kruron aŭ rompitan brakon, 20 nek
ĝibulo, nek ftizulo, nek makulokululo, nek aknulo, nek favulo, nek
herniulo. 21 Neniu, kiu havas kriplaĵon el la idaro de Aaron la patro,
alproksimiĝu, por alporti la fajroferojn de la Eternulo: li havas kriplaĵon,
tial li ne alproksimiĝu, por alporti la panon de sia Dio. 22 La panon de sia
Dio el la plejsanktaĵoj kaj el la sanktaĵoj li povas manĝi. 23 Sed al la kurteno
li ne aliru kaj al la altaro li ne alproksimiĝu, ĉar li havas kriplaĵon; por ke
li ne malhonoru Miajn sanktejojn, ĉar Mi, la Eternulo, ilin sanktigas. 24 Kaj
Moseo tion diris al Aaron kaj al liaj filoj kaj al ĉiuj Izraelidoj.

22

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Diru al Aaron kaj al liaj
filoj, ke ili agu singarde koncerne la sanktaĵojn de la Izraelidoj, kaj ili ne
malhonoru Mian sanktan nomon en tio, kion ili konsekras al Mi: Mi estas
la Eternulo. 3 Diru al ili: Se iu en viaj generacioj el via tuta idaro aliros
al la sanktaĵoj, kiujn la Izraelidoj konsekras al la Eternulo, kaj li havos
sur si malpuraĵon, tiam tiu animo ekstermiĝos de antaŭ Mi: Mi estas la

Eternulo. 4 Se iu el la idaro de Aaron havos lepron aŭ elfluon, tiu ne manĝu
la sanktaĵojn, ĝis li puriĝos. Kiu ektuŝis iun, kiu malpuriĝis per mortinto,
aŭ kiu havas elfluon de semo; 5 aŭ kiu ektuŝis ian rampaĵon, per kiu li
malpuriĝis, aŭ iun homon, de kiu li malpuriĝis per ia lia malpuraĵo; 6 tiu,
ektuŝinte tion, estos malpura ĝis la vespero, kaj li ne manĝu la sanktaĵojn,
antaŭ ol li estos lavinta sian korpon per akvo. 7 Post la subiro de la suno
li fariĝos pura, kaj tiam li povas manĝi la sanktaĵojn, ĉar tio estas lia
manĝaĵo. 8 Kadavraĵon kaj ion, kion disŝiris bestoj, li ne manĝu, por ke li
ne malpuriĝu per tio: Mi estas la Eternulo. 9 Kaj ili observu Miajn ordonojn,
por ke ili ne portu sur si pekon kaj ne mortu en ĝi, se ili tion malhonoros:
Mi estas la Eternulo, kiu ilin sanktigas. 10 Kaj neniu laiko manĝu sanktaĵon;
loĝanto ĉe pastro kaj ankaŭ dungito ne manĝu sanktaĵon. 11 Se pastro
aĉetis homon per sia mono, tiu povas manĝi tion; kaj tiuj, kiuj naskiĝis
en lia domo, povas manĝi lian panon. 12 Se filino de pastro edziniĝis kun
viro laika, ŝi ne manĝu el la levataj sanktaĵoj. 13 Sed se filino de pastro
fariĝis vidvino aŭ eksedzino kaj ŝi ne havas infanojn, kaj ŝi revenis en la
domon de sia patro, kiel ŝi estis en sia juneco, tiam ŝi povas manĝi la panon
de sia patro; sed neniu laiko devas ĝin manĝi. 14 Se iu manĝis sanktaĵon
per eraro, li aldonu al ĝi kvinonon de la valoro kaj redonu al la pastro
la sanktaĵon. 15 Ili ne malhonoru la sanktaĵojn de la Izraelidoj, kiujn ili
oferlevas al la Eternulo. 16 Kaj ili ne ŝarĝu sur sin la kulpon de la krimo,
manĝante siajn sanktaĵojn; ĉar Mi estas la Eternulo, kiu ilin sanktigas.

17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 18 Parolu al Aaron kaj al
liaj filoj kaj al ĉiuj Izraelidoj, kaj diru al ili: Se iu el la domo de Izrael aŭ el la
fremduloj inter Izrael alportas sian oferon, ĉu ĝi estas promesitaĵo aŭ ĉu ĝi
estas ofero memvola, kiun ili alportas al la Eternulo kiel bruloferon, 19 tiam,
por ke vi akiru plaĉon, ĝi devas esti sendifekta, virseksa, el grandaj brutoj,
el ŝafoj, aŭ el kaproj. 20 Neniun beston, kiu havas difektaĵon, alportu, ĉar ĝi
ne akirigos al vi plaĉon. 21 Kaj se iu alportas pacoferon al la Eternulo, por
plenumi promeson aŭ memvole, el grandaj aŭ malgrandaj brutoj, ĝi estu
sendifekta, por ke ĝi plaĉu; nenia difekto estu sur ĝi. 22 Beston blindan aŭ
difektitan aŭ kriplan aŭ absceshavan aŭ aknohavan aŭ favan ne alportu
al la Eternulo; kaj ne donu ilin kiel fajroferon sur la altaron de la Eternulo.
23 Bovon aŭ ŝafon, kiu havas tro longajn aŭ tro mallongajn membrojn, vi
povas alporti kiel oferon memvolan, sed kiel promesita ofero ĝi ne akiros
plaĉon. 24 Beston, kiu havas testikon kunpremitan, disbatitan, deŝiritan,
aŭ fortranĉitan, ne alportu al la Eternulo, kaj en via lando ne faru tion.
25 Kaj el la manoj de alilandulo ne alportu tiajn kiel panon de via Dio; ĉar
kriplaĵo estas sur ili, difektaĵo estas sur ili: ili ne akiros al vi plaĉon.

26 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 27 Kiam naskiĝos bovido
aŭ ŝafido aŭ kaprido, tiam ĝi restu dum sep tagoj sub sia patrino, kaj de
post la oka tago kaj plue ĝi povas akiri plaĉon kiel fajrofero al la Eternulo.
28 Sed nek bovon, nek ŝafon buĉu kun ĝia ido en unu tago. 29 Se vi alportas
dankoferon al la Eternulo, oferu ĝin tiel, ke ĝi akiru por vi plaĉon. 30 En la
sama tago oni devas ĝin manĝi; ne lasu iom el ĝi ĝis la mateno: Mi estas
la Eternulo. 31 Kaj observu Miajn ordonojn kaj plenumu ilin: Mi estas la
Eternulo. 32 Kaj ne malhonoru Mian sanktan nomon, kaj Mi estu sankta
inter la Izraelidoj: Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas vin, 33 kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, por esti por vi Dio. Mi estas la Eternulo.

23

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj, kaj
diru al ili: La festoj de la Eternulo, kiujn vi nomos sanktaj kunvenoj, jen
ili estas, Miaj festoj. 3 Dum ses tagoj faru laboron; sed la sepan tagon estas
sabato de ripozo, sankta kunveno, nenian laboron faru; ĝi estu sabato al
la Eternulo en ĉiuj viaj loĝejoj.

4 Jen estas la festoj de la Eternulo, sanktaj kunvenoj, kiujn vi kunvokados
en ilia tempo: 5 en la unua monato, en la dek-kvara tago de la monato,
ĉirkaŭ la vespero, estas Pasko al la Eternulo. 6 Kaj en la dek-kvina tago
de tiu monato estas la festo de macoj al la Eternulo; dum sep tagoj manĝu
macojn. 7 En la unua tago estu ĉe vi sankta kunveno, faru nenian laboron.
8 Kaj alportadu fajroferojn al la Eternulo dum sep tagoj; en la sepa tago
estu sankta kunveno, faru nenian laboron.

9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 10 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon, kiun Mi donas al vi, kaj vi
rikoltos ĝian rikolton, tiam alportu al la pastro la unuan garbon el via
rikolto. 11 Kaj li skuos la garbon antaŭ la Eternulo, por ke vi akiru plaĉon;
en la morgaŭa tago post la festo la pastro ĝin skuos. 12 Kaj vi pretigu
en la tago, kiam estos skuata via garbo, sendifektan ŝafidon jaraĝan kiel
bruloferon al la Eternulo. 13 Kaj kun ĝi, kiel farunoferon, du dekonojn de
efo da delikata faruno, miksita kun oleo, kiel fajroferon al la Eternulo, kiel
agrablan odoraĵon, kaj kun ĝi, kiel verŝoferon, kvaronon de hino da vino.
14 Kaj panon kaj rostitajn grajnojn kaj freŝajn grajnojn ne manĝu ĝis tiu
tago mem, en kiu vi alportos la oferon al via Dio; ĝi estu eterna leĝo por
viaj generacioj en ĉiuj viaj loĝejoj.

15 Kaj kalkulu al vi de post la morgaŭa tago post la festo, de post la tago,
en kiu vi alportis la garbon por skuado, sep plenajn semajnojn. 16 Ĝis
la morgaŭa tago post la sepa semajno kalkulu kvindek tagojn, kaj tiam
vi alportos novan farunoferon al la Eternulo. 17 El viaj loĝejoj alportu
du panojn de skuofero; el du dekonoj de efo da delikata faruno ili estu;
fermente ili estu bakitaj; tio estos unuaj produktoj por la Eternulo. 18 Kaj
alportu kune kun la panoj sep ŝafidojn sendifektajn jaraĝajn kaj unu
bovidon kaj du virŝafojn; ili estu brulofero al la Eternulo; kaj kune kun ili
farunoferon kaj verŝoferon, fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo.
19 Pretigu ankaŭ unu kapron kiel pekoferon, kaj du jaraĝajn ŝafidojn kiel
pacoferon. 20 Kaj la pastro skuu ilin kune kun la unuaproduktaj panoj
kiel skuoferon antaŭ la Eternulo, kun la du ŝafidoj; ĝi estu sanktaĵo al la
Eternulo por la pastro. 21 Kaj proklamu en tiu tago: sankta kunveno estu
ĉe vi, faru nenian laboron; tio estu eterna leĝo en ĉiuj viaj loĝejoj en viaj
generacioj.

22 Kaj kiam vi rikoltos la rikolton en via lando, ne rikoltu ĉion ĝis la
rando de via kampo dum via rikoltado, kaj la postrestaĵon de via rikolto
ne kolektu; por la malriĉulo kaj por la fremdulo lasu tion: Mi estas la
Eternulo, via Dio.

23 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 24 Diru al la Izraelidoj
jene: En la sepa monato, en la unua tago de la monato, estu ĉe vi festo,
memorigado per trumpetado, sankta kunveno. 25 Faru nenian laboron; kaj
alportu fajroferon al la Eternulo.

26 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 27 Sed en la deka tago de
tiu sepa monato estu tago de pekliberigo, sankta kunveno estu ĉe vi; kaj
humiligu vian animon kaj alportu fajroferon al la Eternulo. 28 Kaj faru

nenian laboron en tiu tago, ĉar ĝi estas tago de pekliberigo, por pekliberigi
vin antaŭ la Eternulo, via Dio. 29 Ĉiu animo, kiu ne humiligos sin en tiu
tago, ekstermiĝos el inter sia popolo. 30 Se iu animo faros ian laboron en tiu
tago, Mi ekstermos tiun animon el inter ĝia popolo. 31 Faru nenian laboron;
ĝi estu eterna leĝo en viaj generacioj en ĉiuj viaj loĝejoj. 32 Granda sabato
ĝi estu por vi; kaj humiligu viajn animojn; vespere en la naŭa tago de la
monato, de vespero ĝis vespero festu vian sabaton.

33 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 34 Diru al la Izraelidoj jene:
Komencante de la dek-kvina tago de tiu sepa monato estu festo de laŭboj
dum sep tagoj al la Eternulo. 35 En la unua tago estu sankta kunveno, faru
nenian laboron. 36 Dum sep tagoj alportadu fajroferojn al la Eternulo; en
la oka tago estu ĉe vi sankta kunveno, kaj alportu fajroferon al la Eternulo;
ferma festo ĝi estas, faru nenian laboron.

37 Tio estas la festoj de la Eternulo, kiujn vi nomos sanktaj kunvenoj, por
alporti fajroferon al la Eternulo, bruloferon kaj farunoferon, buĉoferon kaj
verŝoferojn, ĉiun en ĝia tago; 38 krom la sabatoj de la Eternulo kaj krom
viaj donoj kaj krom ĉiuj viaj promesoj, kaj krom ĉiuj viaj memvolaj oferoj,
kiujn vi donos al la Eternulo.

39 Kaj en la dek-kvina tago de la sepa monato, kiam vi kolektos la
produktaĵon de la tero, festu la feston de la Eternulo dum sep tagoj; en
la unua tago estu festo kaj en la oka tago estu festo. 40 Kaj prenu al vi en
la unua tago fruktojn de belaj arboj, branĉojn de palmoj kaj branĉojn de
densaj arboj kaj de apudriveraj salikoj; kaj gajigu vin antaŭ la Eternulo,
via Dio, dum sep tagoj. 41 Kaj festu tiun feston de la Eternulo dum sep tagoj
en la jaro; eterna leĝo tio estu en viaj generacioj; en la sepa monato festu
ĝin. 42 En laŭboj loĝu dum sep tagoj, ĉiu indiĝeno en Izrael loĝu en laŭboj;
43 por ke sciu viaj generacioj, ke en laŭboj Mi loĝigis la Izraelidojn, kiam
Mi elkondukis ilin el la lando Egipta: Mi estas la Eternulo, via Dio. 44 Kaj
Moseo diris pri la festoj de la Eternulo al la Izraelidoj.

24

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Ordonu al la Izraelidoj,
ke ili alportadu al vi oleon olivan, puran, pistitan, por lumigado, por ke
lucerno brulu ĉiam. 3 Ekster la kurteno de la atesto en la tabernaklo
de kunveno Aaron ĝin ĉiam aranĝadu de vespero ĝis mateno antaŭ la
Eternulo; tio estu eterna leĝo en viaj generacioj. 4 Sur la pure ora
kandelabro li aranĝadu la lumojn antaŭ la Eternulo ĉiam.

5 Kaj prenu delikatan farunon kaj baku el ĝi dek du panojn; el du dekonoj
de efo estu ĉiu pano; 6 kaj aranĝu ilin en du vicoj, po ses en vico, sur la
pure ora tablo antaŭ la Eternulo. 7 Kaj metu sur ĉiun vicon puran olibanon,
kaj tio estos ĉe la pano memorofero, fajrofero al la Eternulo. 8 En ĉiu tago
sabata oni ĉiam aranĝu tion antaŭ la Eternulo; de la Izraelidoj ĝi estu
eterna interligo. 9 Kaj ĝi estu por Aaron kaj por liaj filoj, kaj ili manĝu
ĝin sur sankta loko, ĉar tio estas plejsanktaĵo por li el la fajroferoj de la
Eternulo; tio estu eterna leĝo.

10 Kaj eliris iu filo de virino Izraelida kaj de viro Egipta inter la
Izraelidojn, kaj en la tendaro la filo de la Izraelidino ekkverelis kun
Izraelido; 11 kaj la filo de la Izraelidino insultis la nomon de Dio kaj
blasfemis; kaj oni venigis lin al Moseo. La nomo de lia patrino estis
Ŝelomit, filino de Dibri el la tribo de Dan. 12 Kaj oni metis lin en
malliberejon, ĝis oni ricevos precizan decidon de la Eternulo.

13 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 14 Elirigu la blasfeminton
ekster la tendaron; kaj ĉiuj, kiuj aŭdis, metu siajn manojn sur lian kapon,
kaj la tuta komunumo mortigu lin per ŝtonoj. 15 Kaj al la Izraelidoj diru
jene: Ĉiu, kiu blasfemos sian Dion, portos sian pekon. 16 Kiu insultas la
nomon de la Eternulo, tiu estu mortigita; per ŝtonoj mortigu lin la tuta
komunumo. Ĉu fremdulo, ĉu indiĝeno, se li blasfemos la nomon de la
Eternulo, estu mortigita. 17 Se iu mortigos iun homon, oni lin mortigu.
18 Kiu mortigos bruton, tiu pagu pro ĝi: beston pro besto. 19 Se iu faris
difekton al sia proksimulo, oni faru al li tiel, kiel li faris: 20 rompon pro
rompo, okulon pro okulo, denton pro dento; kian difekton li faris al homo,
tian oni faru al li. 21 Kaj kiu mortigis bruton, pagu pro ĝi; sed kiu mortigis
homon, estu mortigita. 22 La sama juĝo estu ĉe vi ĉu por fremdulo, ĉu
por indiĝeno; ĉar Mi estas la Eternulo, via Dio. 23 Kaj Moseo diris al la
Izraelidoj, kaj oni eligis la blasfeminton ekster la tendaron kaj mortigis
lin per ŝtonoj; kaj la Izraelidoj faris, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

25

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo sur la monto Sinaj, dirante: 2 Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon, kiun Mi donas
al vi, tiam la tero ripozu sabaton al la Eternulo. 3 Dum ses jaroj prisemu
vian kampon kaj dum ses jaroj pritranĉu vian vinberĝardenon kaj kolektu
iliajn produktaĵojn; 4 sed en la sepa jaro estu sabato de ripozo por la tero,
sabato al la Eternulo: vian kampon ne prisemu kaj vian vinberĝardenon
ne pritranĉu. 5 Kio mem elkreskos post via rikolto, tion ne rikoltu, kaj
la vinberojn de viaj nepritranĉitaj branĉoj ne deprenu: tio estu jaro de
ripozo por la tero. 6 Kaj la produktaĵoj de la sabata tero estu manĝaĵo por
vi ĉiuj: por vi, por via sklavo, por via sklavino, kaj por via dungito kaj por
via kunloĝanto, kiuj loĝas ĉe vi. 7 Kaj por via bruto kaj por la bestoj, kiuj
estas sur via tero, ĉiuj ĝiaj produktaĵoj estu kiel manĝaĵo.
8 Kaj kalkulu al vi sep sabatajn jarojn, sep fojojn po sep jaroj, ke vi havu
en la sep sabataj jaroj kvardek naŭ jarojn. 9 Kaj proklamu per trumpetado
en la sepa monato, en la deka tago de la monato; en la tago de pekliberigo
trumpetu en via tuta lando. 10 Kaj sanktigu la kvindekan jaron, kaj
proklamu liberecon en la lando por ĉiuj ĝiaj loĝantoj: jubileo ĝi estu por
vi; kaj revenu ĉiu al sia posedaĵo, kaj ĉiu revenu al sia familio. 11 Jubileo
ĝi estu por vi, la kvindeka jaro; ne semu, kaj ne rikoltu tion, kio mem
elkreskis, kaj ne deprenu la berojn de la nepritranĉitaj vinberbranĉoj.
12 Ĉar jubileo ĝi estas, sankta ĝi estu por vi; de la kampo manĝu ĝiajn
produktaĵojn. 13 En tiu jubilea jaro ĉiu revenu al sia posedaĵo. 14 Kaj se vi
ion vendos al via proksimulo, aŭ se vi aĉetos el la manoj de via proksimulo,
unu ne malprofitigu la alian. 15 Laŭ la kalkulo de la jaroj post la jubileo
aĉetu de via proksimulo; laŭ la kalkulo de la jaroj de produktado li vendu al
vi. 16 Laŭ la multeco de la jaroj pligrandigu la prezon, kaj ju pli malmultaj
estas la jaroj, des pli malgrandigu la prezon; ĉar la nombron de la rikoltoj li
vendas al vi. 17 Kaj ne malprofitigu unu la alian, kaj timu vian Dion; ĉar Mi
estas la Eternulo, via Dio. 18 Kaj plenumu Miajn leĝojn, kaj Miajn decidojn
observu kaj plenumu ilin, kaj tiam vi loĝos en la lando sendanĝere. 19 Kaj
la tero donados siajn fruktojn, kaj vi manĝados ĝissate, kaj vi loĝos sur
ĝi sendanĝere. 20 Kaj se vi diros: Kion ni manĝos en la sepa jaro, kiam ni
ne semos kaj ne enkolektos niajn produktaĵojn? 21 Mi sendos al vi Mian
benon en la sesa jaro, kaj ĝi alportos produktaĵojn por tri jaroj. 22 Kaj vi

semos en la oka jaro, sed vi manĝos la produktaĵojn malnovajn ĝis la naŭa
jaro; ĝis venos la rikolto de ĝiaj produktaĵoj, vi manĝos malnovajn. 23 Kaj
la tero ne estu vendata por ĉiam; ĉar al Mi apartenas la tero, ĉar vi estas
fremduloj kaj pasloĝantoj ĉe Mi. 24 Kaj sur la tuta tero de via posedado
permesu liberigon de la tero.
25 Se via frato malriĉiĝos kaj vendos ion de sia posedaĵo, sed venos
reaĉetanto, lia proksima parenco, tiam li povu reaĉeti la venditaĵon de
sia frato. 26 Kaj se iu ne trovos por si reaĉetanton, sed li mem fariĝos
sufiĉe bonstata, kaj havos tiom, ke li povos reaĉeti, 27 tiam li kalkulu la
jarojn de la venditeco, kaj la restaĵojn li redonu al tiu, al kiu li vendis; kaj
li revenu al sia posedado. 28 Sed se li ne havos sufiĉe, por redoni al li, tiam
lia venditaĵo restu en la manoj de la aĉetinto ĝis la jubilea jaro; sed en la
jubilea jaro ĝi foriru, kaj li revenu al sia posedado.
29 Kaj se iu vendos loĝeblan domon en urbo, kiun ĉirkaŭas muro, tiam
ĝi estas reaĉetebla ĝis la fino de jaro post ĝia vendo; en la daŭro de jaro
ĝi estas reaĉetebla. 30 Sed se ĝi ne estos reaĉetita antaŭ la fino de tuta
jaro, tiam la domo, kiu estas en urbo ĉirkaŭita de muro, restas por ĉiam
ĉe ĝia aĉetinto en liaj generacioj; ĝi ne foriras en jaro jubilea. 31 La domoj
en la vilaĝoj ne ĉirkaŭitaj de muro estu kalkulataj kiel kampo da tero; oni
povas ilin reaĉeti, kaj en jubilea jaro ili foriras. 32 Koncerne la urbojn de
la Levidoj, la domojn en la urboj de ilia posedado, la Levidoj ĉiam havas la
rajton de reaĉeto. 33 Se iu elaĉetos ion de la Levidoj, tiam la vendita domo
aŭ la urba posedaĵo foriras en la jubilea jaro; ĉar la domoj en la urboj de
la Levidoj estas ilia posedaĵo inter la Izraelidoj. 34 Kaj la kampoj ĉirkaŭ
iliaj urboj ne estu vendataj, ĉar tio estas ilia porĉiama posedaĵo.
35 Se via frato malriĉiĝos kaj lia brako malfortiĝos apud vi, tiam subtenu
lin; ĉu li estas fremdulo, ĉu pasloĝanto, li vivu kun vi. 36 Ne prenu de
li procentojn nek alkreskon, kaj timu vian Dion, ke via frato vivu kun
vi. 37 Donante al li monon, ne postulu de li procentojn, kaj donante al
li manĝaĵon, ne postulu ĝian pligrandigon. 38 Mi estas la Eternulo, via Dio,
kiu elkondukis vin el la lando Egipta, por doni al vi la landon Kanaanan,
por esti via Dio.
39 Kiam malriĉiĝos apud vi via frato kaj li estos vendita al vi, tiam ne
ŝarĝu lin per laborado sklava; 40 kiel dungito, kiel pasloĝanto li estu ĉe vi;
ĝis la jubilea jaro li servu ĉe vi; 41 kaj tiam li foriru de vi, li mem kaj ankaŭ
liaj filoj kun li, kaj li revenu al sia familio kaj al la posedaĵo de siaj patroj.
42 Ĉar ili estas Miaj sklavoj, kiujn Mi elkondukis el la lando Egipta; ili ne estu
vendataj, kiel oni vendas sklavojn. 43 Ne regu ilin kun krueleco, kaj timu
vian Dion. 44 Via sklavo kaj via sklavino, kiujn vi povas havi, devas esti el
la popoloj, kiuj estas ĉirkaŭ vi; el ili aĉetu sklavon kaj sklavinon. 45 Ankaŭ
el la idoj de la pasloĝantoj, kiuj fremdule loĝas ĉe vi, el ili vi povas aĉeti,
kaj el iliaj familioj, kiuj estas ĉe vi kaj kiuj naskiĝis en via lando; ili povas
esti via posedaĵo. 46 Kaj vi povas transdoni ilin herede al viaj filoj post vi
kiel porĉiaman posedaĵon; ilin vi povas uzi kiel sklavojn, sed super viaj
fratoj, super Izraelidoj, ne regu unuj super aliaj kun krueleco.
47 Kaj se fremdulo aŭ pasloĝanto ĉe vi estos bonstata, kaj via frato
malriĉiĝos antaŭ li kaj vendos sin al la fremdulo aŭ pasloĝanto ĉe vi aŭ al
ido de familio de fremdulo: 48 post la vendo restas al li rajto de elaĉeto;
iu el liaj fratoj elaĉetu lin. 49 Aŭ lia onklo, aŭ filo de lia onklo elaĉetu lin,
aŭ iu el lia parencaro, el lia familio elaĉetu lin; aŭ se lia stato sufiĉos, li
mem sin elaĉetos. 50 Kaj li faru prikalkulon kun sia aĉetinto, de la jaro,

en kiu li sin vendis, ĝis la jaro jubilea; kaj la mono, pro kiu li vendis sin,
devas esti redonita laŭ la nombro de la jaroj; kiel dungito li estu ĉe li. 51 Se
restas ankoraŭ multe da jaroj, tiam proporcie al ili li redonu elaĉeton pro
si el la mono, pro kiu li estis aĉetita. 52 Se restas malmulte da jaroj ĝis la
jubilea jaro, tiam li kalkulu tion al li kaj proporcie al la jaroj li redonu pro
si elaĉeton. 53 Kiel laŭjara dungito li estu ĉe li, kaj ĉi tiu ne regu lin kruele
antaŭ viaj okuloj. 54 Kaj se li ne elaĉetiĝos tiamaniere, tiam li foriru en la
jubilea jaro, li kune kun siaj infanoj. 55 Ĉar Miaj sklavoj estas la Izraelidoj;
ili estas Miaj sklavoj, kiujn Mi elkondukis el la lando Egipta: Mi estas la
Eternulo, via Dio.

26

1 Ne faru al vi idolojn, kaj figurojn kaj statuojn ne starigu ĉe vi, kaj
ŝtonojn kun bildoj ne kuŝigu en via lando, por adorkliniĝi super ili: ĉar
Mi estas la Eternulo, via Dio. 2 Miajn sabatojn observu, kaj Mian sanktejon
respektegu: Mi estas la Eternulo.

3 Se vi agos laŭ Miaj leĝoj kaj observos Miajn ordonojn kaj plenumos
ilin, 4 tiam Mi donos al vi pluvojn iliatempe, kaj la tero donos siajn
produktaĵojn, kaj la kampa arbo donos siajn fruktojn. 5 Kaj la tempo de
draŝado daŭros ĉe vi ĝis la enkolektado de la vinberoj, kaj la enkolektado
de vinberoj daŭros ĝis la semado, kaj vi manĝos vian panon sate kaj vi
loĝos sendanĝere en via lando. 6 Kaj Mi donos pacon al via lando, kaj
kiam vi kuŝos, neniu vin timigos; kaj Mi forigos la malbonajn bestojn el la
lando, kaj glavo ne trapasos vian landon. 7 Kaj vi pelos viajn malamikojn,
kaj ili falos antaŭ vi de glavo. 8 Kaj kvin al vi pelos centon, kaj cent el
vi pelos dekmilon; kaj viaj malamikoj falos antaŭ vi de glavo. 9 Kaj Mi
turnos Min al vi kaj kreskigos vin kaj multigos vin, kaj Mi fortikigos Mian
interligon kun vi. 10 Kaj vi manĝos grenon malnovan pasintjaran, kaj vi
elportos la malnovan pro la nova. 11 Kaj Mi starigos Mian loĝejon inter vi,
kaj Mia animo vin ne abomenos. 12 Kaj Mi iros inter vi, kaj Mi estos via Dio,
kaj vi estos Mia popolo. 13 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta, por ke vi ne estu iliaj sklavoj; kaj Mi rompis la bastonojn
de via jugo kaj ekirigis vin kun levita kapo.

14 Sed se vi ne obeos Min kaj ne faros ĉiujn ĉi tiujn ordonojn; 15 kaj se
vi malestimos Miajn leĝojn kaj se via animo abomenos Miajn decidojn, kaj
vi ne plenumos ĉiujn Miajn ordonojn, rompante Mian interligon: 16 tiam
ankaŭ Mi faros al vi tion: Mi sendos sur vin teruron, maldikiĝon, kaj
febron, kiuj konsumas la okulojn kaj senfortigas la animon; kaj vi semos
viajn semojn vane, ilin manĝos viaj malamikoj. 17 Kaj Mi turnos Mian
vizaĝon kontraŭ vin, kaj vi falos antaŭ viaj malamikoj, kaj regos vin viaj
malamantoj, kaj vi kuros, kiam neniu pelos vin. 18 Kaj se vi malgraŭ ĉi tio
ne obeos Min, tiam Mi sepoble pligrandigos la punon pro viaj pekoj. 19 Kaj
Mi rompos vian fieran obstinecon, kaj Mi faros vian ĉielon kiel fero kaj
vian teron kiel kupro. 20 Kaj vane konsumiĝos via forto; via tero ne donos
siajn produktaĵojn, kaj la arboj de la tero ne donos siajn fruktojn. 21 Kaj se
vi malgraŭ tio spitos Min kaj ne volos obei Min, tiam Mi aldonos sepoble
da frapoj laŭ viaj pekoj. 22 Kaj Mi venigos sur vin la sovaĝajn bestojn, kaj
ili formanĝos viajn infanojn kaj ekstermos viajn brutojn kaj malmultigos
vin tiel, ke viaj vojoj dezertiĝos. 23 Se ankaŭ per tio vi ne humiliĝos, sed
plue agos kontraŭ Mi: 24 tiam ankaŭ Mi agos kontraŭ vi, kaj Mi ankaŭ
frapos vin sepoble pro viaj pekoj. 25 Kaj Mi venigos sur vin venĝan glavon,

kiu venĝos pro la interligo; kaj vi kolektiĝos en viaj urboj, kaj Mi sendos
peston en vian mezon, kaj vi estos fordonitaj en la manojn de la malamiko.
[26] Kiam Mi rompos al vi la apogon de la pano, tiam dek virinoj bakos vian
panon en unu forno kaj redonos vian panon pesante, kaj vi manĝos kaj ne
satiĝos.
[27] Kaj se vi malgraŭ tio ne obeos Min, kaj spitos Min: [28] tiam Mi iros
kontraŭ vin kolere, kaj Mi punos vin sepoble pro viaj pekoj. [29] Kaj vi
manĝos la karnon de viaj filoj, kaj la karnon de viaj filinoj vi manĝos.
[30] Kaj Mi detruos viajn altaĵojn kaj ruinigos viajn kolonojn de la suno, kaj
Mi ĵetos viajn kadavrojn sur la rompitaĵojn de viaj idoloj, kaj Mia animo
abomenos vin. [31] Kaj Mi faros el viaj urboj dezerton, kaj Mi ruinigos viajn
sanktejojn, kaj Mi ne flaros viajn agrablajn odoraĵojn. [32] Kaj Mi dezertigos
la teron, ke miregos pri ĝi viaj malamikoj, kiuj ekloĝos sur ĝi. [33] Kaj vin Mi
disĵetos inter la popolojn, kaj Mi nudigos post vi glavon; kaj via tero estos
dezerta kaj viaj urboj estos ruinigitaj. [34] Tiam la tero ricevos kontentigon
pri siaj sabatoj dum la tuta tempo de sia dezerteco, kiam vi estos en la lando
de viaj malamikoj; tiam ripozos la tero kaj kontentigos sin pri siaj sabatoj.
[35] Dum la tuta tempo de dezerteco ĝi ripozos, kiom ĝi ne ripozis en viaj
sabatoj, kiam vi loĝis sur ĝi. [36] Kaj al la restintoj el vi Mi sendos timon en
ilian koron en la lando de iliaj malamikoj; kaj pelos ilin brueto de falanta
folio, kaj ili kuros, kiel oni kuras de glavo, kaj ili falos, kiam neniu ilin
persekutos. [37] Kaj ili falos unu sur alian, kiel de glavo, dum neniu ilin pelos;
kaj vi ne havos forton por stari antaŭ viaj malamikoj. [38] Kaj vi pereos inter
la popoloj, kaj formanĝos vin la lando de viaj malamikoj. [39] Kaj la restintoj
el vi senfortiĝos pro siaj pekoj en la landoj de viaj malamikoj, kaj ankaŭ pro
la pekoj de siaj patroj ili senfortiĝos. [40] Tiam ili konfesos sian kulpon kaj la
kulpon de siaj patroj en la malbonagoj, kiujn ili faris kontraŭ Mi kaj pri kio
ili spitis Min. [41] Ankaŭ Mi iris kontraŭ ilin kaj envenigis ilin en la landon
de iliaj malamikoj; kaj se tiam humiliĝos ilia koro ne cirkumcidita kaj se
ili donos kontentigon pri siaj pekoj, [42] tiam Mi rememoros Mian interligon
kun Jakob, kaj Mian interligon kun Isaak kaj Mian interligon kun Abraham
Mi rememoros, kaj la landon Mi rememoros. [43] La lando estos forlasita de
ili kaj ricevos kontentigon pri siaj sabatoj, kiam ĝi dezertiĝos post ili; kaj ili
donos kontentigon pri siaj kulpoj, ĉar ili malrespektis Miajn decidojn kaj
Miajn leĝojn ilia animo abomenis. [44] Kaj tamen, kiam ili estos en la lando
de siaj malamikoj, Mi ne malestimos ilin, kaj ne abomenos ilin tiom, por
ekstermi ilin, por neniigi Mian interligon kun ili; ĉar Mi estas la Eternulo,
ilia Dio. [45] Kaj Mi rememoros por ili la interligon kun la antaŭuloj, kiujn
Mi elkondukis el la lando Egipta antaŭ la okuloj de la popoloj, por esti ilia
Dio: Mi estas la Eternulo.
[46] Tio estas la leĝoj kaj decidoj kaj instruoj, kiujn starigis la Eternulo inter
Si kaj la Izraelidoj sur la monto Sinaj per Moseo.

27

[1] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [2] Parolu al la Izraelidoj, kaj
diru al ili: Se iu faros sanktan promeson dediĉi animon laŭ via taksado
al la Eternulo, [3] tiam via taksado devas esti: pro virseksulo en la aĝo de
dudek jaroj ĝis sesdek jaroj via taksado estu kvindek sikloj da arĝento
laŭ la sankta siklo. [4] Kaj se tio estos virino, tiam via taksado estu tridek
sikloj. [5] Kaj se tio estos aĝulo de kvin jaroj ĝis dudek jaroj, via taksado
estu pro viro dudek sikloj kaj pro virino dek sikloj. [6] Se tio estos aĝulo de

unu monato ĝis kvin jaroj, tiam via taksado estu pro viro kvin sikloj da
arĝento kaj pro virino via taksado estu tri sikloj da arĝento. 7 Kaj se en la
aĝo de sesdek jaroj kaj pli, tiam, se tio estos viro, via taksado estu dek kvin
sikloj kaj pro virino dek sikloj. 8 Kaj se li estas tro malriĉa por tia taksado,
tiam oni starigu lin antaŭ la pastro kaj la pastro taksu lin: konforme al la
bonhaveco de la promesinto la pastro lin taksu.

9 Se tio estas bruto el tiaj, kiajn oni ofere alportas al la Eternulo, tiam ĉio,
kio estas donita al la Eternulo, estu sankta. 10 Oni ne devas ĝin ŝanĝi nek
anstataŭigi ĝin, bonan per malbona aŭ malbonan per bona; se tamen iu
anstataŭigos bruton per bruto, tiam ĝi kaj ankaŭ ĝia anstataŭigito fariĝu
konsekrita. 11 Se tio estas ia bruto malpura, el tiaj, kiajn oni ne alportas
ofere al la Eternulo, tiam oni starigu la bruton antaŭ la pastro; 12 kaj la
pastro taksos ĝin, ĉu ĝi estas bona, ĉu malbona; kiel taksos la pastro, tiel ĝi
estu. 13 Se la promesinto volos ĝin elaĉeti, li aldonu kvinonon al via takso.

14 Se iu dediĉos sian domon kiel sanktaĵon al la Eternulo, tiam la pastro
ĝin taksu, ĉu ĝi estas bona, ĉu malbona; kiel la pastro ĝin taksos, tiel
ĝi restu. 15 Sed se la dediĉinto volos elaĉeti sian domon, tiam li aldonu
kvinonon de la mono de via takso, kaj ĝi restos lia.

16 Se el sia posedata kampo iu dediĉos ion al la Eternulo, tiam via taksado
devas esti proporcia al ĝia semitaĵo: pro semitaĵo en la kvanto de ĥomero
da hordeo estu la takso kvindek sikloj da arĝento. 17 Se de jubilea jaro li
dediĉas sian kampon, tiam la afero restu laŭ via taksado. 18 Sed se post la
jubilea jaro li dediĉos sian kampon, tiam la pastro kalkulu al li la monon
laŭ la jaroj, kiuj restas ĝis la jubilea jaro, kaj tion oni deprenu de via takso.
19 Se la dediĉinto volos elaĉeti la kampon, tiam li aldonu kvinonon de la
mono laŭ via taksado, kaj ĝi restos lia. 20 Sed se li ne elaĉetos la kampon
kaj la kampo estos vendita al alia homo, tiam ĝi ne estos plu elaĉetebla.
21 Kaj tiu kampo, kiam ĝi foriros en la jubilea jaro, estos konsekrita al la
Eternulo, kiel kampo priĵurita: ĝi fariĝos posedaĵo de la pastro. 22 Kaj
se iu dediĉos al la Eternulo kampon, kiun li aĉetis kaj kiu ne estas el la
kampoj de lia hereda posedaĵo, 23 tiam la pastro kalkulu al li la takson
ĝis la jubilea jaro, kaj li donu la takson en tiu tago, kiel konsekritaĵon al
la Eternulo. 24 En la jubilea jaro la kampo revenos al tiu, de kiu oni ĝin
aĉetis, al kiu apartenas hereda posedado de tiu tero. 25 Ĉiu via taksado
estu laŭ la sankta siklo: el dudek geroj konsistu la siklo.

26 Nur unuenaskiton, kiu el la brutoj apartenas al la Eternulo pro sia
unuenaskiteco, neniu dediĉu: ĉu ĝi estas bovo, ĉu ĝi estas ŝafo, ĝi apartenas
al la Eternulo. 27 Se ĝi estas bruto malpura, tiam oni devas elaĉeti ĝin laŭ
via taksado kaj aldoni al la valoro kvinonon; se ĝi ne estos elaĉetita, oni
vendu ĝin laŭ via taksado.

28 Nur ĉio konsekrita, kion iu konsekris al la Eternulo, el ĉio, kio
apartenas al li, ĉu ĝi estas homo, ĉu bruto, ĉu posedata kampo, ne estu
vendata nek elaĉetata. Ĉio konsekrita estas plejsanktaĵo de la Eternulo.
29 Ĉiu konsekrita, kiu estos konsekrita el la homoj, ne estu elaĉetita; li
devas morti.

30 Ĉiu dekonaĵo el la tero, el la semitaĵo de la tero, el la fruktoj de la
arboj apartenas al la Eternulo; ĝi estas sanktaĵo de la Eternulo. 31 Se iu
volos elaĉeti ion el sia dekonaĵo, li aldonu al la valoro kvinonon. 32 Kaj ĉiu
dekono el la bovoj kaj ŝafoj, el ĉio, kio pasas sub la bastono de paŝtanto,
la deka estu konsekrita al la Eternulo. 33 Oni ne devas esplori, ĉu ĝi estas

bona aŭ malbona, kaj oni ĝin devas ne anstataŭigi; se iu ĝin anstataŭigos,
tiam ĝi kaj ĝia anstataŭaĵo estu sanktaĵoj kaj ne estu elaĉetataj.
34 Tio estas la ordonoj, kiujn la Eternulo ordonis al Moseo por la Izraelidoj
sur la monto Sinaj.

NOMBROJ
KVARA LIBRO DE MOSEO

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto Sinaj en la tabernaklo
de kunveno en la unua tago de la dua monato de la dua jaro post ilia
eliro el la lando Egipta, dirante: 2 Prikalkulu la tutan komunumon de la
Izraelidoj laŭ iliaj familioj, laŭ iliaj patrodomoj, laŭ la nombro de la nomoj
de ĉiuj virseksuloj laŭkape. 3 De la aĝuloj de dudek jaroj kaj pli, ĉiujn, kiuj
taŭgas por milito en Izrael, prikalkulu ilin laŭ iliaj taĉmentoj, vi kaj Aaron.
4 Kaj kun vi estu po unu homo el ĉiu tribo, homo, kiu estas ĉefo en sia
patrodomo. 5 Kaj jen estas la nomoj de la viroj, kiuj staros kun vi: de Ruben
staru Elicur, filo de Ŝedeur; 6 de Simeon, Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj; 7 de
Jehuda, Naĥŝon, filo de Aminadab; 8 de Isaĥar, Netanel, filo de Cuar; 9 de
Zebulun, Eliab, filo de Ĥelon; 10 de la filoj de Jozef: de Efraim, Eliŝama, filo
de Amihud; de Manase, Gamliel, filo de Pedacur; 11 de Benjamen, Abidan,
filo de Gideoni; 12 de Dan, Aĥiezer, filo de Amiŝadaj; 13 de Aŝer, Pagiel,
filo de Oĥran; 14 de Gad, Eljasaf, filo de Deuel; 15 de Naftali, Aĥira, filo de
Enan. 16 Tio estas la distingitoj el la komunumo, la estroj de la triboj de siaj
patroj, la ĉefoj de la miloj de Izrael. 17 Kaj Moseo kaj Aaron prenis tiujn
virojn, cititajn laŭ iliaj nomoj. 18 Kaj la tutan komunumon ili kunvenigis
en la unua tago de la dua monato; kaj la kunvenintoj legitimis sin laŭ siaj
familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombroj de la nomoj, de la aĝuloj de
dudek jaroj kaj pli, laŭkape, 19 kiel la Eternulo ordonis al Moseo. Kaj li
prikalkulis ilin en la dezerto Sinaj.

20 Kaj montriĝis, ke la filoj de Ruben, la unuenaskito de Izrael, laŭ sia
deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj
laŭkape, ĉiuj virseksuloj en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
21 prezentis en la tribo de Ruben la nombron de kvardek ses mil kvincent.

22 La filoj de Simeon laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
kalkulitaj laŭ la nombro da nomoj laŭkape, ĉiuj virseksuloj en la aĝo de
dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj, 23 prezentis en la tribo de Simeon la
nombron de kvindek naŭ mil tricent.

24 La filoj de Gad laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ
la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
25 prezentis en la tribo de Gad la nombron de kvardek kvin mil sescent
kvindek.

26 La filoj de Jehuda laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
27 prezentis en la tribo de Jehuda la nombron de sepdek kvar mil sescent.

28 La filoj de Isaĥar laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
29 prezentis en la tribo de Isaĥar la nombron de kvindek kvar mil kvarcent.

30 La filoj de Zebulun laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
31 prezentis en la tribo de Zebulun la nombron de kvindek sep mil kvarcent.

32 La filoj de Jozef, la filoj de Efraim laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj,
laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj

pli, ĉiuj militkapablaj, 33 prezentis en la tribo de Efraim la nombron de
kvardek mil kvincent.

34 La filoj de Manase laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
35 prezentis en la tribo de Manase la nombron de tridek du mil ducent.

36 La filoj de Benjamen laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj
patrodomoj, laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj
militkapablaj, 37 prezentis en la tribo de Benjamen la nombron de tridek
kvin mil kvarcent.

38 La filoj de Dan laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ
la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
39 prezentis en la tribo de Dan la nombron de sesdek du mil sepcent.

40 La filoj de Aŝer laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
41 prezentis en la tribo de Aŝer la nombron de kvardek unu mil kvincent.

42 La filoj de Naftali laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj militkapablaj,
43 prezentis en la tribo de Naftali la nombron de kvindek tri mil kvarcent.

44 Tio estas la kalkulitoj, kiujn kalkulis Moseo kaj Aaron kaj la princoj de
Izrael, dek du homoj, po unu el ĉiu patrodomo. 45 Kaj la nombro de ĉiuj
kalkulitoj el la Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj, en la aĝo de dudek jaroj kaj
pli, ĉiuj militkapablaj en Izrael, 46 la nombro de ĉiuj kalkulitoj estis sescent
tri mil kvincent kvindek.

47 Sed la Levidoj laŭ sia patrodomo ne estis kalkulitaj inter ili. 48 Ĉar la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 49 Nur la tribon de Levi ne prikalkulu,
kaj ne metu ilian nombron mezen de la Izraelidoj. 50 Sed vi komisiu al la
Levidoj la tabernaklon de atesto kaj ĉiujn ĝiajn objektojn, kaj ĉion, kio
apartenas al ĝi; ili portadu la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn objektojn, kaj ili
priservu ĝin, kaj ĉirkaŭ la tabernaklo ili starigu siajn tendojn. 51 Kaj kiam
la tabernaklo devos forlasi sian lokon, tiam la Levidoj ĝin levu; kaj kiam
la tabernaklo devos resti sur loko, tiam la Levidoj ĝin starigu; sed se laiko
alproksimiĝos, li estu mortigita. 52 Kaj la Izraelidoj aranĝos sin ĉiu en sia
tendaro kaj ĉiu apud sia standardo, laŭ siaj taĉmentoj. 53 Sed la Levidoj
starigu siajn tendojn ĉirkaŭ la tabernaklo de atesto, por ke ne trafu kolero
la komunumon de la Izraelidoj; kaj la Levidoj plenumos la gardadon de la
tabernaklo de atesto. 54 Kaj tiel faris la Izraelidoj; konforme al ĉio, kion la
Eternulo ordonis al Moseo, tiel ili faris.

2

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 2 La Izraelidoj
starigu siajn tendojn ĉiu apud sia standardo, apud la signoj de sia
patrodomo; iom malproksime ĉirkaŭ la tabernaklo de kunveno ili starigu
siajn tendojn. 3 En la antaŭa parto, oriente, staros tendare la standardo
de la tendaro de Jehuda, laŭ iliaj taĉmentoj; kaj la princo de la Jehudaidoj
estas Naĥŝon, filo de Aminadab; 4 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
sepdek kvar mil sescent. 5 Apude staru la tribo de Isaĥar; kaj la princo de la
Isaĥaridoj estas Netanel, filo de Cuar; 6 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj
estas kvindek kvar mil kvarcent. 7 Poste la tribo de Zebulun; kaj la princo
de la Zebulunidoj estas Eliab, filo de Ĥelon; 8 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj
kalkulitoj estas kvindek sep mil kvarcent. 9 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro de

Jehuda estas cent okdek ses mil kvarcent laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu
la unuaj.
10 La standardo de la tendaro de Ruben estu sude, laŭ iliaj taĉmentoj; kaj
la princo de la Rubenidoj estas Elicur, filo de Ŝedeur; 11 kaj lia taĉmento
kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek ses mil kvincent. 12 Apude staru la tribo
de Simeon; kaj la princo de la Simeonidoj estas Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj;
13 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvindek naŭ mil tricent. 14 Poste
la tribo de Gad; kaj la princo de la Gadidoj estas Eljasaf, filo de Deuel; 15 kaj
lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek kvin mil sescent kvindek.
16 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro de Ruben estas cent kvindek unu mil
kvarcent kvindek laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu la duaj.
17 Poste elmoviĝu kun la tabernaklo de kunveno la tendaro de la Levidoj
inter la tendaroj; kiel ili staros tendare, tiel ili elmoviĝu, ĉiu laŭ sia loko
kun siaj standardoj.
18 La standardo de la tendaro de Efraim, laŭ iliaj taĉmentoj, estu
okcidente; kaj la princo de la Efraimidoj estas Eliŝama, filo de Amihud;
19 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek mil kvincent. 20 Apude
estu la tribo de Manase; kaj la princo de la Manaseidoj estas Gamliel,
filo de Pedacur; 21 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas tridek du mil
ducent. 22 Poste la tribo de Benjamen; kaj la princo de la Benjamenidoj
estas Abidan, filo de Gideoni; 23 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
tridek kvin mil kvarcent. 24 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro de Efraim estas
cent ok mil cent laŭ iliaj taĉmentoj; ili elmoviĝu la triaj.
25 La standardo de la tendaro de Dan estu norde, laŭ iliaj taĉmentoj; kaj
la princo de la Danidoj estas Aĥiezer, filo de Amiŝadaj; 26 kaj lia taĉmento
kaj ĝiaj kalkulitoj estas sesdek du mil sepcent. 27 Apude staru tendare la
tribo de Aŝer; kaj la princo de la Aŝeridoj estas Pagiel, filo de Oĥran; 28 kaj
lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek unu mil kvincent. 29 Poste
la tribo de Naftali; kaj la princo de la Naftaliidoj estas Aĥira, filo de Enan;
30 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvindek tri mil kvarcent. 31 Ĉiuj
kalkulitoj de la tendaro de Dan estas cent kvindek sep mil sescent; ili
elmoviĝu la lastaj kun siaj standardoj.
32 Tio estas la kalkulitoj de la Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj. Ĉiuj
kalkulitoj de la tendaroj, laŭ iliaj taĉmentoj, estis sescent tri mil kvincent
kvindek. 33 Sed la Levidoj ne estis kalkulitaj inter la Izraelidoj; kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 34 Kaj la Izraelidoj faris konforme al ĉio, kion
la Eternulo ordonis al Moseo: tiel ili stariĝis tendare kun siaj standardoj,
kaj tiel ili elmoviĝadis, ĉiu laŭ sia familio, laŭ sia patrodomo.

3

1 Kaj jen estas la genealogio de Aaron kaj Moseo en tiu tempo, kiam la
Eternulo parolis al Moseo sur la monto Sinaj. 2 Jen estas la nomoj de la filoj
de Aaron: la unuenaskito Nadab, kaj Abihu, Eleazar, kaj Itamar. 3 Tio estas
la nomoj de la filoj de Aaron, la pastroj sanktoleitaj, kiujn li konsekris por
pastri. 4 Sed Nadab kaj Abihu mortis antaŭ la Eternulo, kiam ili oferalportis
fremdan fajron antaŭ la Eternulon en la dezerto Sinaj; kaj filojn ili ne havis.
Kaj pastris Eleazar kaj Itamar apud Aaron ilia patro.
5 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 6 Alvenigu la tribon de
Levi, kaj starigu ĝin antaŭ la pastro Aaron, ke ili servu lin. 7 Kaj ili
plenumu gardon koncerne lin kaj koncerne la tutan komunumon antaŭ

la tabernaklo de kunveno, por servi la servojn de la tabernaklo. 8 Kaj ili
gardu ĉiujn objektojn de la tabernaklo de kunveno kaj la gardotaĵon de la
Izraelidoj, por servi la servojn de la tabernaklo. 9 Kaj donu la Levidojn al
Aaron kaj al liaj filoj; ili estu fordonitaj al li el la Izraelidoj. 10 Kaj Aaronon
kaj liajn filojn oficialigu, ke ili plenumadu sian pastradon; se laiko en tion
enmiksiĝos, li estu mortigita.

11 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 12 Jen Mi prenis la Levidojn
el inter la Izraelidoj anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj utermalfermintoj el la
Izraelidoj; la Levidoj estu do Miaj; 13 ĉar al Mi apartenas ĉiuj unuenaskitoj;
en la tago, en kiu Mi batis ĉiujn unuenaskitojn en la lando Egipta, Mi
dediĉis al Mi ĉiujn unuenaskitojn en Izrael, de homo ĝis bruto; Miaj ili
estu: Mi estas la Eternulo.
14 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto Sinaj, dirante:
15 Prikalkulu la Levidojn laŭ iliaj patrodomoj, laŭ iliaj familioj; ĉiun
virseksulon en la aĝo de unu monato kaj pli prikalkulu. 16 Kaj Moseo
prikalkulis ilin laŭ la diro de la Eternulo, kiel estis ordonite. 17 Kaj jenaj
estis la filoj de Levi laŭ iliaj nomoj: Gerŝon kaj Kehat kaj Merari. 18 Kaj
jen estas la nomoj de la filoj de Gerŝon laŭ iliaj familioj: Libni kaj Ŝimei.
19 Kaj la filoj de Kehat laŭ iliaj familioj: Amram kaj Jichar, Ĥebron kaj
Uziel. 20 Kaj la filoj de Merari laŭ iliaj familioj: Maĥli kaj Muŝi. Tio estas
la familioj de Levi laŭ iliaj patrodomoj.

21 De Gerŝon la familio de la Libniidoj kaj la familio de la Ŝimeiidoj;
tio estas la familioj de la Gerŝonidoj. 22 Iliaj kalkulitoj laŭ la nombro de
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de unu monato kaj pli prezentas la nombron de
sep mil kvincent. 23 La familioj de la Gerŝonidoj devas havi siajn tendojn
malantaŭ la tabernaklo, okcidente. 24 Kaj la estro de la patrodomo de la
Gerŝonidoj estas Eljasaf, filo de Lael. 25 Kaj sub la gardado de la Gerŝonidoj
en la tabernaklo de kunveno estas la tabernaklo, kaj la tendo, ĝiaj kovriloj,
kaj la kovrotuko de la pordo de la tabernaklo de kunveno, 26 kaj la kurtenoj
de la korto, kaj la kovrotuko de la pordo de la korto, kiu estas ĉirkaŭ la
tabernaklo kaj ĉirkaŭ la altaro, kaj la ŝnuroj kun ĉiuj aranĝaĵoj.

27 Kaj de Kehat estas la familio de la Amramidoj kaj la familio de la
Jicharidoj kaj la familio de la Ĥebronidoj kaj la familio de la Uzielidoj; tio
estas la familioj de la Kehatidoj. 28 Laŭ la nombro de ĉiuj virseksuloj en la
aĝo de unu monato kaj pli ili estas ok mil sescent, plenumantaj gardadon
de la sanktejo. 29 La familioj de la Kehatidoj devas havi siajn tendojn flanke
de la tabernaklo, sude. 30 Kaj la estro de la patrodomo de la familioj de la
Kehatidoj estas Elcafan, filo de Uziel. 31 Kaj sub ilia gardado estu la kesto
kaj la tablo kaj la kandelabro kaj la altaroj, kaj la sanktaj vazoj, per kiuj oni
faras la servadon, kaj la kurteno kaj ĉiuj ĝiaj apartenaĵoj. 32 Kaj la estro
de la estroj de la Levidoj estas Eleazar, filo de la pastro Aaron; li kontrolas
la plenumantojn de la gardado de la sanktejo.

33 De Merari estas la familio de la Maĥliidoj kaj la familio de la Muŝiidoj;
tio estas la familioj de Merari. 34 Kaj iliaj kalkulitoj laŭ la nombro de ĉiuj
virseksuloj en la aĝo de unu monato kaj pli estas ses mil ducent. 35 Kaj la
estro de la patrodomo de la familioj de Merari estas Curiel, filo de Abiĥail;
ili devas havi siajn tendojn flanke de la tabernaklo, norde. 36 Kaj sub la
kontrolo kaj gardado de la filoj de Merari estas la tabuloj de la tabernaklo
kaj ĝiaj stangoj kaj ĝiaj kolonoj kaj ĝiaj bazoj kaj ĉiuj ĝiaj vazoj kaj ĝia
tuta aranĝaĵo, 37 kaj la kolonoj de la korto ĉirkaŭe kaj iliaj bazoj kaj iliaj

najloj kaj iliaj ŝnuroj. 38 Kaj antaŭ la tabernaklo, en la antaŭa parto de la
tabernaklo de kunveno, oriente, havos siajn tendojn Moseo kaj Aaron kaj
liaj filoj, plenumante la gardadon de la sanktejo, por gardi la Izraelidojn;
sed se laiko alproksimiĝos, li estu mortigita. 39 Ĉiuj kalkulitaj Levidoj, kiujn
prikalkulis Moseo kaj Aaron laŭ la ordono de la Eternulo, laŭ iliaj familioj,
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de unu monato kaj pli, estis dudek du mil.

40 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Prikalkulu ĉiujn unuenaskitajn
virseksulojn inter la Izraelidoj en la aĝo de unu monato kaj pli, kaj faru
registron de iliaj nomoj. 41 Kaj prenu la Levidojn por Mi, kiu estas la
Eternulo, anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la Izraelidoj, kaj la brutojn de la
Levidoj anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la brutoj de la Izraelidoj. 42 Kaj
Moseo prikalkulis, kiel ordonis al li la Eternulo, ĉiujn unuenaskitojn el
la Izraelidoj. 43 Kaj estis ĉiuj unuenaskitaj virseksuloj laŭ la nombro de la
nomoj en la aĝo de unu monato kaj pli laŭ la kalkulo dudek du mil ducent
sepdek tri.

44 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 45 Prenu la Levidojn
anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la Izraelidoj, kaj la brutojn de la Levidoj
anstataŭ iliaj brutoj, kaj la Levidoj apartenu al Mi: Mi estas la Eternulo.
46 Kaj elaĉete pro la ducent sepdek tri, kiuj estas superfluaj kompare kun
la nombro de la Levidoj el la unuenaskitoj el la Izraelidoj, 47 prenu po kvin
sikloj pro ĉiu kapo, laŭ la sankta siklo prenu, po dudek geroj en siklo; 48 kaj
donu la monon al Aaron kaj al liaj filoj, elaĉete pro la superfluaj inter ili.
49 Kaj Moseo prenis la monon de la elaĉeto de la superfluaj kompare kun
tiuj, kiuj estis elaĉetitaj per la Levidoj. 50 De la unuenaskitoj de la Izraelidoj
li prenis la monon, mil tricent sesdek kvin siklojn laŭ la sankta siklo. 51 Kaj
Moseo donis la monon de la elaĉetitoj al Aaron kaj al liaj filoj, laŭ la diro
de la Eternulo, kiel ordonis la Eternulo al Moseo.

4

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 2 Prikalkulu la
filojn de Kehat el inter la Levidoj laŭ iliaj familioj, laŭ iliaj patrodomoj, 3 en
la aĝo de tridek jaroj kaj pli, ĝis la aĝo de kvindek jaroj, ĉiujn kapablajn
por servi, por fari laboron en la tabernaklo de kunveno. 4 Tio estas la
servado de la Kehatidoj en la tabernaklo de kunveno, en la plejsanktejo.
5 Aaron kaj liaj filoj eniru, kiam la tendaro devos elmoviĝi, kaj ili deprenu
la kovrantan kurtenon kaj kovru per ĝi la keston de atesto. 6 Kaj ili metu
sur ĝin tegon el antilopaj feloj, kaj ili sternu supre bluan tukon, kaj ili
enmetu ĝiajn stangojn. 7 Kaj sur la tablo de la panoj de propono ili sternu
bluan tukon, kaj ili metu sur ĝin la pladojn kaj la kulerojn kaj la tasojn kaj
la pokalojn de la verŝoferoj; kaj ĝia konstanta pano estu sur ĝi. 8 Kaj
ili sternu sur tio ruĝan tukon kaj kovru ĝin per tego el antilopaj feloj,
kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 9 Kaj ili prenu bluan tukon kaj kovru la
kandelabron de lumigado kaj ĝiajn lucernojn kaj ĝiajn prenilojn kaj ĝiajn
cindrujojn, kaj ĉiujn ĝiajn oleujojn, kiuj estas uzataj ĉe ĝi. 10 Kaj ili metu
ĝin kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn en tegon el antilopaj feloj, kaj ili metu tion
sur portilon. 11 Kaj sur la ora altaro ili sternu bluan tukon kaj tegu ĝin
per tego el antilopaj feloj, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn. 12 Kaj ili prenu
ĉiujn objektojn de servado, per kiuj oni servas en la sanktejo, kaj ili metu
tion en bluan tukon kaj tegu tion per tego el antilopaj feloj kaj metu sur
portilon. 13 Kaj ili purigu la altaron de la cindro kaj sternu sur ĝi purpuran
tukon. 14 Kaj ili metu sur ĝin ĉiujn ĝiajn objektojn, per kiuj oni servas sur

ĝi, la karbujojn, la forkojn kaj la ŝovelilojn kaj la kalikojn, ĉiujn objektojn
de la altaro, kaj ili sternu sur ĝi tegon el antilopaj feloj, kaj ili enmetu ĝiajn
stangojn. 15 Kiam Aaron kaj liaj filoj finos la kovradon de la sanktejo kaj de
ĉiuj objektoj de la sanktejo ĉe la elmoviĝo de la tendaro, tiam venos la filoj
de Kehat, por porti; sed ili ne ektuŝu la sanktaĵon, por ke ili ne mortu. Tio
estas la portaĵo de la filoj de Kehat ĉe la tabernaklo de kunveno. 16 Sub la
gardado de Eleazar, filo de la pastro Aaron, estas la oleo por la lumigado kaj
la bonodoraj incensoj kaj la konstanta farunofero kaj la oleo de sanktigado,
la gardado de la tuta tabernaklo, kaj de ĉio, kio estas en ĝi, de la sanktejo
kaj de ĝiaj objektoj.

17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 18 Ne pereigu
la tribon de la familioj Kehatidaj inter la Levidoj; 19 sed tion faru al ili, por
ke ili vivu kaj ne mortu, kiam ili alproksimiĝos al la plejsanktejo: Aaron
kaj liaj filoj eniru kaj starigu ilin ĉiun ĉe lia servo kaj ĉe lia portotaĵo; 20 sed
ili ne aliru, por rigardi, kiel oni dismetas la sanktaĵojn, por ke ili ne mortu.

21 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 22 Prikalkulu ankaŭ la
filojn de Gerŝon laŭ iliaj patrodomoj, laŭ iliaj familioj. 23 De la havantaj la
aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek jaroj kalkulu
ilin, ĉiujn, kiuj estas kapablaj por la servado, por plenumi laboron en la
tabernaklo de kunveno. 24 Tio estas la laboro de la familioj Gerŝonidaj,
por servi kaj por porti: 25 ili portu la tapiŝojn de la tabernaklo, kaj la
tabernaklon de kunveno, ĝian kovrilon, kaj la tegon el la antilopaj feloj,
kiu estas super ĝi supre, kaj la kovrotukon de la pordo de la tabernaklo de
kunveno, 26 kaj la kurtenojn de la korto, kaj la kovrotukon de la pordego
de la korto, kiu estas ĉirkaŭ la tabernaklo kaj ĉirkaŭ la altaro, kaj iliajn
ŝnurojn kaj ĉiujn iliajn servajn objektojn; kaj ĉion, kion oni devas fari ĉe
ili, ili faru. 27 Laŭ la ordono de Aaron kaj de liaj filoj estu la tuta laborado
de la Gerŝonidoj, koncerne ĉian ilian portadon kaj ĉian ilian laboradon;
kaj metu sub ilian gardadon ĉion, kion ili portas. 28 Tio estas la laboro de
la familioj de la Gerŝonidoj en la tabernaklo de kunveno; kaj la kontrolon
super ili havas Itamar, filo de la pastro Aaron.

29 La filojn de Merari prikalkulu laŭ iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo.
30 De la havantaj la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon
de kvindek jaroj prikalkulu ilin, ĉiujn servokapablajn, por plenumi la
laborojn de la tabernaklo de kunveno. 31 Kaj jen estas la ofico de ilia
portado ĉe ilia tuta laborado en la tabernaklo de kunveno: ili portu la
tabulojn de la tabernaklo kaj ĝiajn riglilojn kaj ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn
bazojn; 32 kaj la kolonojn de la korto ĉirkaŭe kaj iliajn bazojn kaj la najlojn
kaj la ŝnurojn kun ĉiuj iliaj apartenaĵoj kaj kun ĉiuj iliaj servobjektoj;
kaj laŭnome prikalkulu ĉiujn objektojn, kiujn ili ofice devas porti. 33 Tio
estas la laboro de la familioj de la Merariidoj ĉe ilia tuta laborado en la
tabernaklo de kunveno, sub la kontrolo de Itamar, filo de la pastro Aaron.

34 Kaj Moseo kaj Aaron kaj la estroj de la komunumo prikalkulis la
Kehatidojn laŭ iliaj familioj kaj laŭ ilia patrodomo, 35 de la havantaj la
aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek jaroj, ĉiujn
servokapablajn por la laborado en la tabernaklo de kunveno. 36 Kaj ilia
kalkulita nombro laŭ iliaj familioj estis du mil sepcent kvindek. 37 Tio estas
la kalkulitoj de la familioj Kehatidaj, de ĉiuj laborantoj en la tabernaklo de
kunveno, kiujn prikalkulis Moseo kaj Aaron laŭ la diro de la Eternulo per
Moseo.

38 Kaj la kalkulitoj de la filoj de Gerŝon laŭ iliaj familioj kaj laŭ ilia
patrodomo, 39 de la havantaj la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la
aĝon de kvindek jaroj, ĉiuj servokapablaj por la laborado en la tabernaklo
de kunveno, 40 ilia nombro laŭ iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo, estis du mil
sescent tridek. 41 Tio estas la kalkulitoj de la familioj de la filoj de Gerŝon,
de ĉiuj laborantoj en la tabernaklo de kunveno, kiujn prikalkulis Moseo
kaj Aaron laŭ la ordono de la Eternulo.

42 Kaj la kalkulitoj de la familioj de la filoj de Merari laŭ iliaj familioj,
laŭ ilia patrodomo, 43 de la havantaj la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la
havantaj la aĝon de kvindek jaroj, ĉiuj servokapablaj por la laborado en la
tabernaklo de kunveno, 44 ilia nombro laŭ iliaj familioj estis tri mil ducent.
45 Tio estas la kalkulitoj de la familioj de la filoj de Merari, kiujn prikalkulis
Moseo kaj Aaron laŭ la diro de la Eternulo per Moseo.

46 Ĉiuj kalkulitoj, kiujn prikalkulis Moseo kaj Aaron kaj la estroj de Izrael,
la Levidoj laŭ iliaj familioj kaj laŭ ilia patrodomo, 47 de la havantaj la
aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek jaroj, ĉiuj
servokapablaj por plenumi laboron kaj plenumi porton en la tabernaklo
de kunveno, 48 ilia nombro estis ok mil kvincent okdek. 49 Laŭ la diro de
la Eternulo per Moseo ili estis kalkulitaj, ĉiu laŭ sia laboro kaj portado,
kalkulitaj, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

5

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Ordonu al la Izraelidoj,
ke ili elsendu el la tendaro ĉiujn leprulojn, kaj ĉiujn, kiuj havas elfluon,
kaj ĉiujn, kiuj malpuriĝis de mortinto. 3 Kiel virojn, tiel ankaŭ virinojn
elsendu, ekster la tendaron elsendu ilin, por ke ili ne malpurigu siajn
tendarojn, inter kiuj Mi loĝas. 4 Kaj la Izraelidoj faris tiel, kaj ili elsendis
ilin ekster la tendaron; kiel diris la Eternulo al Moseo, tiel faris la Izraelidoj.

5 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 6 Diru al la Izraelidoj:
Se viro aŭ virino faros ian pekon kontraŭ homo, farante per tio krimon
kontraŭ la Eternulo, kaj tiu animo kulpiĝos, 7 tiam ili konfesu sian pekon,
kiun ili faris, kaj ili kompensu sian kulpon plene kaj aldonu ĝian kvinonon,
kaj donu al tiu, kontraŭ kiu ili kulpiĝis. 8 Sed se tiu homo ne havas
parencon, al kiu oni povus kompensi la kulpon, tiam la kompenso de
la kulpo apartenas al la Eternulo, por la pastro, krom la virŝafo de
pekliberigo, per kiu li estos pekliberigita. 9 Kaj ĉiu oferdono el ĉiuj
sanktaĵoj de la Izraelidoj, kiujn ili alportas al la pastro, apartenas al li.
10 Kaj ĉies sanktigitaĵo al li apartenas. Se iu ion donas al la pastro, ĝi
apartenu al li.

11 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 12 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Se ies edzino forflankiĝos kaj pekos kontraŭ li, 13 kaj iu
viro kuŝos kun ŝi sekskuniĝe, kaj tio estos kaŝita antaŭ ŝia edzo, ĉar
ŝi malpuriĝis kaŝe, kaj ne estos atestanto pri ŝi kaj ŝi ne estos kaptita;
14 sed atakos lin spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian edzinon, kiam ŝi estos
malpuriĝinta, aŭ atakos lin spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian edzinon,
kiam ŝi ne estos malpuriĝinta: 15 tiam la edzo alkonduku sian edzinon al la
pastro, kaj alportu pro ŝi kiel oferon dekonon de efo da hordea faruno; li ne
verŝu sur ĝin oleon kaj ne metu sur ĝin olibanon, ĉar tio estas farunofero
de ĵaluzo, farunofero de memorigo, memorigante pri malbonago. 16 Kaj la
pastro alproksimigos ŝin kaj starigos ŝin antaŭ la Eternulo; 17 kaj la pastro
prenos sanktan akvon en argila vazo, kaj iom da tero, kiu estos sur la

planko de la tabernaklo, la pastro prenos kaj ĵetos en la akvon. 18 Kaj
la pastro starigos la virinon antaŭ la Eternulo kaj disliberigos la harojn
sur la kapo de la virino kaj donos en ŝiajn manojn la farunoferon de la
memorigo, tiun farunoferon de ĵaluzo, kaj en la mano de la pastro estos
akvo maldolĉa, malbeniga. 19 Kaj la pastro ŝin ĵurligos, kaj diros al la
virino: Se neniu viro kuŝis kun vi kaj se vi ne forflankiĝis per malpuriĝo
kun alia viro anstataŭ via edzo, tiam restu sendifekta de ĉi tiu maldolĉa
malbeniga akvo; 20 sed se vi forflankiĝis kun alia viro anstataŭ via edzo
kaj se vi malpuriĝis kaj iu viro kuŝis kun vi krom via edzo — 21 la pastro
ĵurligos la virinon per ĵuro de malbeno, kaj la pastro diros al la virino:
Tiam la Eternulo fordonu vin al malbeno kaj al ĵuro inter via popolo,
farante vian femuron maldikiĝinta kaj vian ventron ŝvelinta; 22 kaj ĉi tiu
malbeniga akvo eniru en viajn internaĵojn, por ke ŝvelu via ventro kaj
maldikiĝu via femuro. Kaj la virino diros: Amen, amen! 23 Kaj la pastro
enskribos tiun ĵurligon en libro kaj lavos ĝin per la maldolĉa akvo. 24 Kaj
li trinkigos al la virino la maldolĉan malbenigan akvon, kaj eniros en ŝin
la malbeniga akvo por maldolĉo. 25 Kaj la pastro prenos el la mano de
la virino la farunoferon de ĵaluzo, kaj li skuos la farunoferon antaŭ la
Eternulo kaj portos ĝin al la altaro. 26 Kaj la pastro prenos plenmanon
el la farunofero, ĝian parton de memorigo, kaj bruligos sur la altaro, kaj
poste li trinkigos al la virino la akvon. 27 Kaj kiam li estos trinkiginta al ŝi
la akvon, tiam, se ŝi malpuriĝis kaj pekis kontraŭ sia edzo, eniros en ŝin
la malbeniga akvo por maldolĉo, kaj ŝvelos ŝia ventro kaj maldikiĝos ŝia
femuro; kaj la virino fariĝos malbeno inter sia popolo. 28 Sed se la virino
ne malpuriĝis kaj ŝi estas pura, tiam ŝi restos sendifekta kaj povos naski
infanojn. 29 Tio estas la leĝo pri la ĵaluzo, kiam virino forflankiĝos kun
alia viro anstataŭ sia edzo kaj malpuriĝos, 30 aŭ kiam viron atakos spirito
de ĵaluzo kaj li ĵaluzos sian edzinon; tiam li starigu la edzinon antaŭ la
Eternulo, kaj la pastro agu kun ŝi laŭ la tuta tiu leĝo. 31 Kaj la edzo estos
pura de kulpo, kaj la edzino portos sian pekon.

6

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj, kaj
diru al ili: Se viro aŭ virino decidos fari sanktan promeson de konsekriĝo,
por konsekri sin al la Eternulo, 3 tiam li devas deteni sin de vino kaj de
ebriigaĵo, vinagron vinan kaj vinagron de ebriigaĵoj li ne devas trinki,
kaj nenian trinkaĵon el vinberoj li devas trinki, kaj vinberojn freŝajn aŭ
sekigitajn li ne devas manĝi. 4 Dum la tuta tempo de sia konsekriteco li
devas manĝi nenion, kio estas farita el vinberoj, de la kernoj ĝis la ŝelo.
5 Dum la tuta tempo de la promesita konsekriteco razilo ne devas ektuŝi
lian kapon; ĝis la finiĝo de la tempo, por kiu li konsekris sin al la Eternulo,
li estas sankta; li lasu libere kreski la harojn de sia kapo. 6 Dum la tuta
tempo, por kiu li konsekris sin al la Eternulo, li ne aliru al mortinta korpo.
7 Ne ĉe sia patro, nek ĉe sia patrino, nek ĉe sia frato, nek ĉe sia fratino li
malpuriĝu, se ili mortis; ĉar konsekro al lia Dio estas sur lia kapo. 8 Dum
la tuta tempo de sia konsekriteco li estas sankta al la Eternulo. 9 Kaj se
iu mortos apud li subite, neatendite, kaj li malpurigos sian konsekritan
kapon, li pritondu sian kapon en la tago de sia puriĝo, en la sepa tago li
ĝin pritondu; 10 kaj en la oka tago li alportu du turtojn aŭ du kolombidojn
al la pastro, al la pordo de la tabernaklo de kunveno. 11 Kaj la pastro faros
el unu pekoferon kaj el la dua bruloferon, kaj li pekliberigos lin de tio,

kion li pekis per la mortinta korpo, kaj li sanktigos lian kapon en tiu tago.
12 Kaj li konsekros sin al la Eternulo por la tempo de sia konsekriteco, kaj li
alportos jaraĝan ŝafidon kiel kulpoferon; kaj la tempo antaŭa perdos sian
valoron, ĉar lia konsekriteco malpuriĝis.

13 Kaj jen estas la leĝo pri la konsekrito: kiam finiĝos la tempo de lia
konsekriteco, oni venigu lin al la pordo de la tabernaklo de kunveno; 14 kaj
li alportu kiel oferon al la Eternulo unu jaraĝan ŝafidon sendifektan kiel
bruloferon, kaj unu jaraĝan ŝafidinon sendifektan kiel pekoferon, kaj unu
virŝafon sendifektan kiel pacoferon, 15 kaj korbon da macoj el delikata
faruno, kukojn miksitajn kun oleo, kaj flanojn nefermentintajn, ŝmiritajn
per oleo, kaj ilian farunoferon kaj verŝoferon. 16 Kaj la pastro prezentos
tion antaŭ la Eternulon kaj faros lian pekoferon kaj lian bruloferon. 17 Kaj
el la virŝafo li faros pacoferon al la Eternulo kune kun la korbo da
macoj, kaj la pastro faros lian farunoferon kaj lian verŝoferon. 18 Kaj
la konsekrito pritondos ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno sian
konsekritan kapon, kaj li prenos la harojn de sia konsekrita kapo, kaj metos
sur la fajron, kiu estas sub la pacofero. 19 Kaj la pastro prenos la kuiritan
ŝultron de la virŝafo kaj unu nefermentintan kukon el la korbo kaj unu
nefermentintan flanon, kaj li metos tion sur la manon de la konsekrito,
kiam tiu estos pritondinta sian konsekritan kapon. 20 Kaj la pastro skuos
tion kiel skuoferon antaŭ la Eternulo; sanktigita ĝi estu por la pastro,
krom la brustaĵo de skuado kaj la femuro de levado. Poste la konsekrito
povas trinki vinon. 21 Tio estas la leĝo pri konsekrito, kiu donis sanktan
promeson; lia ofero apartenas al la Eternulo pro lia konsekriteco, krom tio,
kion permesos al li lia bonhavo; konforme al sia promeso, kiun li promesis,
li faru, laŭ la leĝo pri lia konsekriteco.

22 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 23 Diru al Aaron kaj al liaj
filoj jene: Tiamaniere benu la Izraelidojn; diru al ili:

24 La Eternulo vin benu kaj vin gardu;

25 La Eternulo lumu al vi per Sia vizaĝo kaj favorkoru vin;

26 La Eternulo turnu Sian vizaĝon al vi kaj donu al vi pacon.

27 Tiel ili metu Mian nomon sur la Izraelidojn, kaj Mi ilin benos.

7

1 En la tago, kiam Moseo finis la starigadon de la tabernaklo, kiam li
sanktoleis ĝin kaj sanktigis ĝin kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la altaron
kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj sanktoleis ilin kaj sanktigis ilin, 2 tiam
alportis la estroj de Izrael, la ĉefoj de siaj patrodomoj, tiuj estroj de la
triboj, tiuj, kiuj administris la kalkuladon — 3 ili alportis siajn oferojn antaŭ
la Eternulon, ses kovritajn veturilojn kaj dek du bovojn, po unu veturilo de
du estroj kaj po unu bovo de ĉiu, kaj ili venigis tion antaŭ la tabernaklon.
4 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 5 Prenu de ili, kaj tio estu por
la plenumado de la laboroj ĉe la tabernaklo de kunveno; kaj donu tion al la
Levidoj, al ĉiu laŭ la speco de lia laborado. 6 Kaj Moseo prenis la veturilojn
kaj la bovojn kaj donis ilin al la Levidoj. 7 Du veturilojn kaj kvar bovojn li
donis al la filoj de Gerŝon laŭ la speco de ilia laborado; 8 kaj kvar veturilojn
kaj ok bovojn li donis al la filoj de Merari laŭ la speco de ilia laborado, sub
la kontrolo de Itamar, filo de la pastro Aaron. 9 Sed al la filoj de Kehat li ne
donis, ĉar ili havis laboradon sanktan; sur la ŝultroj ili devis porti. 10 Kaj
la estroj alportis oferojn por inaŭgura dono de la altaro, en la tago, en kiu
ĝi estis sanktoleita; kaj la estroj alportis sian oferon antaŭ la altaron. 11 Kaj

la Eternulo diris al Moseo: Po unu estro en tago ili alportu sian oferon por
la inaŭguro de la altaro.

12 En la unua tago la alportanto de sia ofero estis Naĥŝon, filo de
Aminadab, de la tribo de Jehuda. 13 Kaj lia ofero estis: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj,
laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por
farunofero; 14 unu ora kulero deksikla, plena de incenso; 15 unu bovido,
unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero; 16 unu kapro por pekofero;
17 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Naĥŝon, filo de Aminadab.

18 En la dua tago alportis Natanel, filo de Cuar, estro de Isaĥar. 19 Li
alportis sian oferon, kiu estis: unu arĝenta plado, havanta la pezon de
cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 20 unu
ora kulero deksikla, plena de incenso; 21 unu bovido, unu virŝafo, unu
jaraĝa ŝafido por brulofero; 22 unu kapro por pekofero; 23 kaj por pacofero
du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la
ofero de Netanel, filo de Cuar.

24 En la tria tago — la estro de la Zebulunidoj, Eliab, filo de Ĥelon.
25 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj,
unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj
de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 26 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 27 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 28 unu kapro por pekofero; 29 kaj por pacofero du bovoj,
kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de
Eliab, filo de Ĥelon.

30 En la kvara tago — la estro de la Rubenidoj, Elicur, filo de Ŝedeur.
31 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj,
unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj
de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 32 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 33 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 34 unu kapro por pekofero; 35 kaj por pacofero du bovoj,
kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de
Elicur, filo de Ŝedeur.

36 En la kvina tago — la estro de la Simeonidoj, Ŝelumiel, filo de
Curiŝadaj. 37 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek
sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 38 unu ora
kulero deksikla, plena de incenso; 39 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa
ŝafido por brulofero; 40 unu kapro por pekofero; 41 kaj por pacofero du
bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero
de Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj.

42 En la sesa tago — la estro de la Gadidoj, Eljasaf, filo de Deuel.
43 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj,
unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj
de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 44 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 45 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 46 unu kapro por pekofero; 47 kaj por pacofero du bovoj,
kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de
Eljasaf, filo de Deuel.

48 En la sepa tago — la estro de la Efraimidoj, Eliŝama, filo de Amihud.
49 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 50 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 51 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 52 unu kapro por pekofero; 53 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Eliŝama, filo de Amihud.
54 En la oka tago — la estro de la Manaseidoj, Gamliel, filo de Pedacur.
55 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 56 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 57 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 58 unu kapro por pekofero; 59 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Gamliel, filo de Pedacur.
60 En la naŭa tago — la estro de la Benjamenidoj, Abidan, filo de Gideoni.
61 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 62 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 63 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 64 unu kapro por pekofero; 65 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Abidan, filo de Gideoni.
66 En la deka tago — la estro de la Danidoj, Aĥiezer, filo de Amiŝadaj.
67 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 68 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 69 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 70 unu kapro por pekofero; 71 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Aĥiezer, filo de Amiŝadaj.
72 En la dek-unua tago — la estro de la Aŝeridoj, Pagiel, filo de Oĥran.
73 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 74 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 75 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 76 unu kapro por pekofero; 77 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Pagiel, filo de Oĥran.
78 En la dek-dua tago — la estro de la Naftaliidoj, Aĥira, filo de Enan.
79 Lia ofero: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero; 80 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 81 unu bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 82 unu kapro por pekofero; 83 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la ofero de Aĥira, filo de Enan.
84 Tia estis la inaŭgura dono de la altaro, en la tago, en kiu ĝi estis sanktoleita, de la estroj de Izrael: dek du arĝentaj pladoj, dek du arĝentaj

kalikoj, dek du oraj kuleroj; [85] po cent tridek sikloj da arĝento havis ĉiu
plado, kaj po sepdek ĉiu kaliko; la tuta arĝento de tiuj vazoj estis du mil
kvarcent sikloj laŭ la sankta siklo. [86] Da oraj kuleroj plenaj de incenso estis
dek du; po dek sikloj havis ĉiu kulero, laŭ la sankta siklo; la tuta oro de
la kuleroj estis cent dudek sikloj. [87] Ĉiuj brutoj por brulofero estis: dek du
bovidoj, dek du virŝafoj, dek du jaraĝaj ŝafidoj, kaj al ili farunoferoj; kaj
dek du kaproj por pekofero. [88] Kaj ĉiuj brutoj por pacofero estis: dudek
kvar bovoj, sesdek virŝafoj, sesdek virkaproj, sesdek jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la inaŭgura dono de la altaro, post kiam ĝi estis sanktoleita. [89] Kaj
kiam Moseo eniris en la tabernaklon de kunveno, por paroli kun Li, li aŭdis
la Voĉon, parolantan al li de super la fermoplato, kiu estas sur la kesto de
atesto, inter la du keruboj; kaj estis parolate al li.

8

[1] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [2] Parolu al Aaron, kaj diru
al li: Kiam vi ekbruligos la lucernojn, tiam sur la antaŭan flankon de la
kandelabro lumu la sep lucernoj. [3] Kaj Aaron tiel faris; sur la antaŭan
flankon de la kandelabro li lumigis la lucernojn, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. [4] Kaj jen estas la aranĝo de la kandelabro: forĝita el oro, de
ĝia trunko ĝis ĝiaj floroj, forĝita ĝi estis; laŭ la modelo, kiun montris la
Eternulo al Moseo, tiel li faris la kandelabron.
[5] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [6] Prenu la Levidojn el inter
la Izraelidoj kaj purigu ilin. [7] Kaj tiel agu kun ili, por purigi ilin: aspergu ilin
per akvo propeka, kaj ili prirazu sian tutan korpon kaj lavu siajn vestojn
kaj purigu sin. [8] Kaj ili prenu bovidon kaj al ĝi farunoferon, delikatan
farunon, miksitan kun oleo, kaj duan bovidon prenu por pekofero. [9] Kaj
venigu la Levidojn antaŭ la tabernaklon de kunveno, kaj kunvenigu la
tutan komunumon de la Izraelidoj. [10] Kaj alvenigu la Levidojn antaŭ la
Eternulon, kaj la Izraelidoj metu siajn manojn sur la Levidojn. [11] Kaj Aaron
faru super la Levidoj skuon antaŭ la Eternulo en la nomo de la Izraelidoj,
por ke ili komencu fari la servon al la Eternulo. [12] Kaj la Levidoj metu
siajn manojn sur la kapojn de la bovidoj, kaj faru el unu pekoferon kaj el
la dua bruloferon al la Eternulo, por pekliberigi la Levidojn. [13] Kaj starigu
la Levidojn antaŭ Aaron kaj antaŭ liaj filoj, kaj faru super ili skuon antaŭ
la Eternulo. [14] Kaj tiel apartigu la Levidojn el inter la Izraelidoj, kaj la
Levidoj apartenu al Mi. [15] Kaj post tio la Levidoj eniros, por servi en la
tabernaklo de kunveno, kiam vi estos puriginta ilin kaj plenuminta super
ili la skuon. [16] Ĉar ili estas fordonitaj al Mi el inter la Izraelidoj; anstataŭ
ĉiuj utermalfermintoj unuenaskitoj el ĉiuj Izraelidoj Mi prenis ilin por Mi.
[17] Ĉar al Mi apartenas ĉiuj unuenaskitoj de la Izraelidoj, el la homoj kaj
el la brutoj; en la tago, en kiu Mi batis ĉiujn unuenaskitojn en la lando
Egipta, Mi sanktigis ilin por Mi. [18] Kaj Mi prenis la Levidojn anstataŭ ĉiuj
unuenaskitoj inter la Izraelidoj. [19] Kaj Mi fordonis la Levidojn al Aaron kaj
al liaj filoj el inter la Izraelidoj, por ke ili faru servon pro la Izraelidoj en la
tabernaklo de kunveno kaj por pekliberigi la Izraelidojn; por ke ne trafu
la Izraelidojn frapo, se la Izraelidoj alproksimiĝus al la sanktejo. [20] Kaj
Moseo kaj Aaron kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj agis kun la Levidoj
konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo pri la Levidoj; tiel agis
kun ili la Izraelidoj. [21] Kaj la Levidoj sin purigis kaj lavis siajn vestojn, kaj
Aaron faris super ili skuon antaŭ la Eternulo, kaj Aaron pekliberigis ilin,
por purigi ilin. [22] Kaj post tio la Levidoj eniris, por plenumi sian servon en

la tabernaklo de kunveno antaŭ Aaron kaj antaŭ liaj filoj; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo pri la Levidoj, tiel oni agis kun ili.
23 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 24 Jen estas, kio koncernas
la Levidojn: de la aĝo de dudek kvin jaroj kaj pli ili devas eniri en sian
oficon pri la servado en la tabernaklo de kunveno. 25 Kaj de la aĝo de
kvindek jaroj ili retiriĝos el la ofico de la servado kaj ne servos plu. 26 Tiam
ili servos siajn fratojn en la tabernaklo de kunveno, plenumante gardadon,
sed ne farante servadon. Tiel agu kun la Levidoj koncerne ilian oficon.

9

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la dezerto Sinaj en la dua jaro
post ilia eliro el la lando Egipta, en la unua monato, dirante: 2 La Izraelidoj
faru la Paskon en la difinita tempo. 3 En la dek-kvara tago de ĉi tiu monato,
ĉirkaŭ la vespero, faru ĝin en ĝia tempo; laŭ ĉiuj ĝiaj leĝoj kaj laŭ ĉiuj ĝiaj
instrukcioj faru ĝin. 4 Kaj Moseo diris al la Izraelidoj, ke ili faru la Paskon.
5 Kaj ili faris la Paskon en la unua monato, en la dek-kvara tago de la
monato, ĉirkaŭ la vespero, en la dezerto Sinaj; konforme al ĉio, kion la
Eternulo ordonis al Moseo, tiel faris la Izraelidoj. 6 Sed estis homoj, kiuj
estis malpuraj pro ektuŝo de mortinta homo kaj ne povis fari la Paskon en
tiu tago; ili venis antaŭ Moseon kaj Aaronon en tiu tago; 7 kaj tiuj homoj
diris al li: Ni estas malpuraj pro ektuŝo de mortinta homo; kial ni estu
esceptataj, ke ni ne alportu la oferon al la Eternulo en ĝia tempo inter la
Izraelidoj? 8 Kaj Moseo diris al ili: Staru; mi aŭskultos, kion la Eternulo
ordonos koncerne vin.
9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 10 Parolu al la Izraelidoj,
dirante: Se iu el vi aŭ el viaj estontaj generacioj estos malpura pro ektuŝo
de mortinta homo, aŭ se iu estos en malproksima vojiro, tamen li faru
Paskon al la Eternulo. 11 En la dua monato, en la dek-kvara tago, ĉirkaŭ la
vespero ili faru ĝin; kun macoj kaj maldolĉaj herboj ili ĝin manĝu. 12 Ili
ne lasu iom el ĝi ĝis la mateno, kaj oston ili ne rompu en ĝi; laŭ ĉiuj ritoj
de la Pasko ili faru ĝin. 13 Sed se iu estas pura kaj ne troviĝas en vojiro
kaj tamen ne faras la Paskon, ties animo ekstermiĝos el inter sia popolo,
ĉar oferon al la Eternulo li ne alportis en ĝia tempo; sian pekon portos tiu
homo. 14 Kaj se loĝos ĉe vi fremdulo, li ankaŭ faru Paskon al la Eternulo;
laŭ la rito de la Pasko kaj laŭ ĝia regularo li faru: sama regularo estu por
vi, kiel por la fremdulo, tiel por la indiĝeno.
15 En la tago, en kiu estis starigita la tabernaklo, nubo kovris la
tabernaklon super la tendo de atesto, kaj vespere estis super la tabernaklo
kvazaŭ aspekto de fajro ĝis la mateno. 16 Tiel estis ĉiam: nubo ĝin kovris,
kaj fajra aspekto en la nokto. 17 Kaj kiam leviĝadis la nubo de super la
tabernaklo, tuj poste elmoviĝadis la Izraelidoj; kaj sur la loko, kie haltadis
la nubo, tie starigadis sian tendaron la Izraelidoj. 18 Laŭ la ordono de
la Eternulo la Izraelidoj elmoviĝadis, kaj laŭ la ordono de la Eternulo ili
starigadis sian tendaron; dum la tuta tempo, kiam la nubo restis super
la tabernaklo, ili staradis tendare. 19 Kaj se la nubo restadis super la
tabernaklo longan tempon, la Izraelidoj plenumadis la instrukcion de la
Eternulo kaj ne elmoviĝadis. 20 Iufoje la nubo restadis kelke da tagoj super
la tabernaklo, sed ili laŭ la ordono de la Eternulo restadis tendare kaj laŭ
la ordono de la Eternulo elmoviĝadis. 21 Iufoje la nubo restadis de vespero
ĝis mateno; tiam, kiam la nubo leviĝis matene, ili elmoviĝadis; iufoje tagon
kaj nokton — kiam la nubo leviĝis, ili elmoviĝadis. 22 Iufoje du tagojn aŭ

monaton aŭ pli longan tempon — kiel longe la nubo super la tabernaklo
restis super ĝi, la Izraelidoj restadis tendare kaj ne elmoviĝadis; sed kiam
ĝi leviĝis, ili elmoviĝadis. 23 Laŭ la ordono de la Eternulo ili restadis
tendare, kaj laŭ la ordono de la Eternulo ili elmoviĝadis; ili plenumadis
la instrukcion de la Eternulo, konforme al tio, kiel la Eternulo ordonis per
Moseo.

10

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Faru al vi du arĝentajn
trumpetojn, forĝitaj faru ilin; kaj ili servu al vi por kunvokado de
la komunumo kaj por elmoviĝado de la tendaroj. 3 Kiam oni simple
trumpetos per ili, tiam kolektiĝu al vi la tuta komunumo antaŭ la pordo
de la tabernaklo de kunveno. 4 Kaj se oni trumpetos per unu el ili, tiam
kolektiĝu al vi la princoj, la milestroj de Izrael. 5 Kaj kiam vi trumpetos
tambursone, tiam elmoviĝu la tendaroj, kiuj staras oriente. 6 Kaj kiam
vi trumpetos tambursone duan fojon, tiam elmoviĝu la tendaroj, kiuj
staras sude; oni trumpetu tambursone, kiam ili devos elmoviĝi. 7 Sed
kiam oni devas kunvenigi la komunumon, tiam trumpetu simple, sed ne
tambursone. 8 Kaj la filoj de Aaron, la pastroj, trumpetu per la trumpetoj;
tio estu por vi leĝo eterna en viaj generacioj. 9 Kaj kiam vi komencos
militon en via lando kontraŭ malamiko, kiu premas vin, tiam trumpetu
tambursone per trumpetoj; kaj tiam vi estos rememoritaj antaŭ la Eternulo,
via Dio, kaj vi estos helpitaj kontraŭ viaj malamikoj. 10 Kaj en la tago de via
ĝojo kaj en viaj festoj kaj en viaj novmonataj tagoj trumpetu per trumpetoj
ĉe viaj bruloferoj kaj ĉe viaj pacoferoj; kaj tio estos memorigo pri vi antaŭ
via Dio: Mi estas la Eternulo, via Dio.

11 En la dua jaro, en la dua monato, en la dudeka tago de la monato,
leviĝis la nubo de super la tabernaklo de atesto. 12 Kaj elmoviĝis la
Izraelidoj en sian vojiron el la dezerto Sinaj, kaj la nubo haltis en la dezerto
Paran. 13 Kaj ili elmoviĝis la unuan fojon konforme al la ordono de la
Eternulo per Moseo. 14 Kaj unue elmoviĝis la standardo de la tendaro de
la Jehudaidoj laŭ iliaj taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Naĥŝon, filo
de Aminadab. 15 Kaj super la taĉmento de la tribo de la Isaĥaridoj estis
Netanel, filo de Cuar. 16 Kaj super la taĉmento de la tribo de la Zebulunidoj
estis Eliab, filo de Ĥelon. 17 Kaj oni dismetis la tabernaklon, kaj elmoviĝis
la filoj de Gerŝon kaj la filoj de Merari, portantaj la tabernaklon. 18 Kaj
elmoviĝis la standardo de la tendaro de Ruben laŭ iliaj taĉmentoj, kaj
super ĝia taĉmento estis Elicur, filo de Ŝedeur. 19 Kaj super la taĉmento
de la tribo de la Simeonidoj estis Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj. 20 Kaj
super la taĉmento de la tribo de la Gadidoj estis Eljasaf, filo de Deuel.
21 Kaj elmoviĝis la Kehatidoj, portantaj la sanktaĵojn; sed oni starigis la
tabernaklon antaŭ ilia alveno. 22 Kaj elmoviĝis la standardo de la tendaro
de la Efraimidoj laŭ iliaj taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento estis Eliŝama,
filo de Amihud. 23 Kaj super la taĉmento de la tribo de la Manaseidoj
estis Gamliel, filo de Pedacur. 24 Kaj super la taĉmento de la tribo de la
Benjamenidoj estis Abidan, filo de Gideoni. 25 Kaj elmoviĝis la standardo
de la tendaro de la Danidoj, la finulo de ĉiuj tendaroj, laŭ iliaj taĉmentoj,
kaj super ĝia taĉmento estis Aĥiezer, filo de Amiŝadaj. 26 Kaj super la
taĉmento de la tribo de la Aŝeridoj estis Pagiel, filo de Oĥran. 27 Kaj super

la taĉmento de la tribo de la Naftaliidoj estis Aĥira, filo de Enan. 28 Tiaj
estis la marŝoj de la Izraelidoj laŭ iliaj taĉmentoj. Kaj ili elmoviĝis.

29 Kaj Moseo diris al Ĥobab, filo de Reuel la Midjanido, la bopatro de
Moseo: Ni vojiras al tiu loko, pri kiu la Eternulo diris: Ĝin Mi donos al
vi; iru kun ni, kaj ni faros al vi bonon, ĉar la Eternulo promesis bonon al
Izrael. 30 Sed tiu diris al li: Mi ne iros, sed al mia lando kaj al mia parencaro
mi iros. 31 Kaj li diris: Ho, ne forlasu nin; ĉar vi scias, kie ni povas starigi
tendaron en la dezerto, kaj vi estos por ni kiel okuloj; 32 se vi iros kun ni,
tiam la bonon, kiun la Eternulo faros al ni, ni faros al vi.

33 Kaj ili ekvojiris for de la monto de la Eternulo vojon de tri tagoj; kaj
la kesto de la interligo de la Eternulo iris antaŭ ili la tritagan vojon, por
esplori por ili lokon de ripozo. 34 Kaj la nubo de la Eternulo estis super ili
dum la tago, kiam ili iris el la tendaro.

35 Kaj ĉiufoje, kiam la kesto elmoviĝis, Moseo diradis: Leviĝu, ho
Eternulo, kaj disĵetiĝu Viaj malamikoj, kaj forkuru Viaj malamantoj for
de Via vizaĝo. 36 Kaj kiam ĝi haltis, li diradis: Revenu, ho Eternulo, al la
multegaj miloj de Izrael.

11

1 Kaj la popolo komencis murmuri pri sia malfeliĉo al la oreloj de la
Eternulo; kaj kiam la Eternulo tion aŭdis, Lia kolero ekflamis; kaj ekbrulis
inter ili fajro de la Eternulo, kaj ĝi komencis ekstermadon en la rando de la
tendaro. 2 Tiam la popolo ekkriis al Moseo, kaj Moseo preĝis al la Eternulo,
kaj la fajro estingiĝis. 3 Kaj li donis al tiu loko la nomon Tabera, ĉar brulis
inter ili la fajro de la Eternulo.

4 Kaj la aliĝinta popolamaso inter ili komencis aperigi kapricojn; kaj
ankaŭ la Izraelidoj ekploris, kaj diris: Kiu manĝigos al ni viandon? 5 Ni
memoras la fiŝojn, kiujn ni manĝis en Egiptujo senpage, la kukumojn kaj
la melonojn kaj la poreojn kaj la bulbojn kaj la ajlojn. 6 Kaj nun nia animo
velkas; estas nenio krom ĉi tiu manao antaŭ niaj okuloj. 7 Kaj la manao
estis kiel semo de koriandro, kaj ĝia aspekto estis kiel la aspekto de bedelio.
8 La popolo disiradis kaj kolektadis kaj mueladis per muelŝtonoj aŭ pistadis
en pistujo, kaj kuiradis en kaldrono kaj faradis el ĝi kukojn; kaj ĝia gusto
estis kiel la gusto de oleaj kukoj. 9 Kaj kiam la roso faladis sur la tendaron
en la nokto, tiam faladis sur ĝin ankaŭ la manao. 10 Moseo aŭdis, ke
la popolo ploras en siaj familioj, ĉiu ĉe la pordo de sia tendo; kaj forte
ekflamis la kolero de la Eternulo, kaj Moseon tio afliktis. 11 Kaj Moseo diris
al la Eternulo: Kial Vi faris malbonon al Via sklavo? kaj kial mi ne plaĉis
al Vi, ke Vi metis la ŝarĝon de tiu tuta popolo sur min? 12 Ĉu mi embriigis
tiun tutan popolon? aŭ ĉu mi ĝin naskis, ke Vi diris al mi: Portu ĝin sur
via brusto, kiel portas nutristino suĉinfanon, en la landon, pri kiu Vi ĵuris
al ĝiaj patroj? 13 Kie mi prenos viandon, por doni al tiu tuta popolo? ĉar
ili ploras antaŭ mi, dirante: Donu al ni viandon por manĝi. 14 Ne povas
mi sola porti tiun tutan popolon, ĉar ĝi estas tro peza por mi. 15 Kaj se Vi
tiel agas kun mi, tiam mortigu min, se mi plaĉas al Vi, por ke mi ne vidu
mian malfeliĉon.

16 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Kolektu al Mi sepdek virojn el la
plejaĝuloj de Izrael, pri kiuj vi scias, ke ili estas la plejaĝuloj de la popolo
kaj ĝiaj gvidantoj, kaj prenu ilin al la tabernaklo de kunveno, ke ili stariĝu
tie kun vi. 17 Kaj Mi malleviĝos kaj parolos tie kun vi, kaj Mi deprenos iom
de la spirito, kiu estas sur vi, kaj Mi metos sur ilin, por ke ili portu kun

vi la ŝarĝon de la popolo kaj por ke vi ne portu sola. 18 Kaj al la popolo
diru: Prepariĝu por morgaŭ, kaj vi manĝos viandon; ĉar vi ploris al la
oreloj de la Eternulo, dirante: Kiu manĝigos al ni viandon? bone estis al
ni en Egiptujo — tial la Eternulo donos al vi viandon, kaj vi manĝos. 19 Ne
dum unu tago vi manĝos, kaj ne dum du tagoj kaj ne dum kvin tagoj kaj
ne dum dek tagoj kaj ne dum dudek tagoj; 20 sed dum tuta monato, ĝis ĝi
eliros tra viaj nazotruoj kaj fariĝos al vi abomenaĵo, pro tio, ke vi malŝatis
la Eternulon, kiu estas inter vi, kaj vi ploris antaŭ Li, dirante: Por kio ni
eliris el Egiptujo? 21 Kaj Moseo diris: El sescent mil piedirantoj konsistas
la popolo, en kies mezo mi estas; kaj Vi diras: Mi donos al ili viandon, ke
ili manĝos dum tuta monato! 22 Ĉu oni buĉu por ili ŝafojn kaj bovojn, por
ke sufiĉu por ili? aŭ ĉu ĉiujn fiŝojn de la maro oni kolektu por ili, por ke
sufiĉu por ili?

23 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Ĉu la brako de la Eternulo estas tro
mallonga? nun vi vidos, ĉu plenumiĝos al vi Mia vorto, aŭ ne. 24 Kaj Moseo
eliris, kaj transdiris al la popolo la vortojn de la Eternulo; kaj li kolektis
sepdek virojn el la plejaĝuloj de la popolo, kaj li starigis ilin ĉirkaŭ la
tabernaklo. 25 Kaj la Eternulo malleviĝis en nubo kaj parolis kun li, kaj Li
deprenis iom de la spirito, kiu estis sur li, kaj metis sur la sepdek virojn
plejaĝulojn. Kaj kiam haltis sur ili la spirito, ili ekprofetis kaj ne ĉesis.
26 Sed restis du viroj en la tendaro; la nomo de unu estis Eldad, kaj la
nomo de la dua estis Medad; kaj suriris sur ilin la spirito — ĉar ili estis
inter la enskribitaj, sed ne eliris al la tabernaklo — kaj ili ekprofetis en
la tendaro. 27 Tiam kuris junulo kaj raportis al Moseo, kaj diris: Eldad
kaj Medad profetas en la tendaro. 28 Kaj respondis Josuo, filo de Nun, kaj
servanto de Moseo detempe de lia juneco, kaj diris: Mia sinjoro Moseo,
malpermesu al ili. 29 Sed Moseo diris al li: Ĉu vi ĵaluzas pri mi? estus
dezirinde, ke la tuta popolo de la Eternulo fariĝu profetoj, se la Eternulo
metus Sian spiriton sur ilin. 30 Kaj revenis Moseo en la tendaron, li kaj la
plejaĝuloj de Izrael. 31 Kaj vento elmoviĝis de la Eternulo, kaj alportis de
la maro koturnojn kaj ĵetis ilin sur la tendaron, sur la spaco de unutaga
irado sur unu flanko kaj sur la spaco de unutaga irado sur la dua flanko,
ĉirkaŭ la tendaro kaj en denseco de du ulnoj super la tero. 32 Kaj la popolo
staris tiun tutan tagon kaj la tutan nokton kaj la tutan morgaŭan tagon kaj
kolektis la koturnojn; kiu kolektis plej malmulte, kolektis dek ĥomerojn;
kaj ili diskuŝigis ilin al si ĉirkaŭ la tendaro. 33 Kiam la viando estis ankoraŭ
inter iliaj dentoj kaj ankoraŭ ne estis konsumita, ekflamis kontraŭ la popolo
la kolero de la Eternulo, kaj la Eternulo frapis la popolon per tre granda
frapo. 34 Kaj oni donis al tiu loko la nomon Kibrot-Hataava, ĉar tie oni
enterigis la homojn, kiuj kapricis. 35 De Kibrot-Hataava la popolo ekvojiris
al Ĥacerot kaj restis en Ĥacerot.

12

1 Kaj ekparolis Mirjam kaj Aaron kontraŭ Moseo pro la edzino Etiopino,
kiun li prenis; ĉar li prenis al si edzinon Etiopinon. 2 Kaj ili diris: Ĉu nur
kun Moseo parolis la Eternulo? Li parolis ja ankaŭ kun ni. Kaj la Eternulo
tion aŭdis. 3 Sed Moseo estis homo tre modesta, pli ol ĉiuj homoj sur la
tero. 4 Kaj subite diris la Eternulo al Moseo kaj al Aaron kaj al Mirjam: Eliru
vi tri al la tabernaklo de kunveno. Kaj ili eliris ĉiuj tri. 5 Kaj la Eternulo
malleviĝis en nuba kolono kaj stariĝis ĉe la pordo de la tabernaklo, kaj Li

vokis Aaronon kaj Mirjamon, kaj ili ambaŭ eliris. 6 Kaj Li diris: Aŭskultu
Miajn vortojn: se iu el vi estas profeto de la Eternulo, Mi aperas al li en
vizio, Mi parolas kun li en sonĝo; 7 sed ne tiel estas kun Mia sklavo Moseo:
en Mia tuta domo li estas konfidato. 8 Buŝon kontraŭ buŝo Mi parolas kun
li, kaj malkaŝe, ne per enigmoj; kaj la bildon de la Eternulo li vidas. Kial
vi ne timis paroli kontraŭ Mia sklavo Moseo? 9 Kaj ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ ili, kaj Li foriris. 10 Kaj la nubo forturniĝis de super
la tabernaklo, kaj jen Mirjam kovriĝis per lepro, kiel per neĝo. Kaj Aaron
turniĝis al Mirjam, kaj li ekvidis, ke ŝi estas lepra. 11 Kaj Aaron diris al
Moseo: Mi petas, mia sinjoro, ne kalkulu al ni kiel pekon, ke ni agis malsaĝe
kaj ke ni pekis; 12 ho, ŝi ne estu kiel malvivulo, ĉe kiu tuj post la eliro el la
ventro de sia patrino forkonsumiĝis jam duono de la korpo. 13 Kaj Moseo
ekkriis al la Eternulo, dirante: Mi petas Vin, ho Dio, sanigu ŝin. 14 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Se ŝia patro estus kraĉinta sur ŝian vizaĝon, ĉu
ŝi tiam ne hontus sep tagojn? ŝi estu do enŝlosita dum sep tagoj ekster la
tendaro, kaj poste ŝi revenu. 15 Kaj Mirjam estis enŝlosita ekster la tendaro
dum sep tagoj; kaj la popolo ne elmoviĝis, ĝis Mirjam revenis. 16 Poste la
popolo ekvojiris de Ĥacerot kaj haltis tendare en la dezerto Paran.

13

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Sendu virojn, ke ili
esplorrigardu la landon Kanaanan, kiun Mi donas al la Izraelidoj; po unu
viro el ĉiu tribo de iliaj patroj sendu, ĉiu estu eminentulo inter ili. 3 Kaj
Moseo sendis ilin el la dezerto Paran laŭ la ordono de la Eternulo; ĉiuj ili
estis eminentuloj inter la Izraelidoj. 4 Kaj jen estas iliaj nomoj: el la tribo
de Ruben, Ŝamua, filo de Zakur; 5 el la tribo de Simeon, Ŝafat, filo de Ĥori;
6 el la tribo de Jehuda, Kaleb, filo de Jefune; 7 el la tribo de Isaĥar, Jigal,
filo de Jozef; 8 el la tribo de Efraim, Hoŝea, filo de Nun; 9 el la tribo de
Benjamen, Palti, filo de Rafu; 10 el la tribo de Zebulun, Gadiel, filo de Sodi;
11 el la tribo de Jozef, el la tribo de Manase, Gadi, filo de Susi; 12 el la tribo
de Dan, Amiel, filo de Gemali; 13 el la tribo de Aŝer, Setur, filo de Miĥael;
14 el la tribo de Naftali, Naĥbi, filo de Vofsi; 15 el la tribo de Gad, Geuel,
filo de Maĥi. 16 Tio estas la nomoj de la viroj, kiujn Moseo sendis, por
esplorrigardi la landon. Kaj Moseo donis al Hoŝea, filo de Nun, la nomon
Josuo. 17 Kaj Moseo sendis ilin, por esplorrigardi la landon Kanaanan, kaj
diris al ili: Iru tien tra la Sudo kaj suriru sur la monton; 18 kaj rigardu la
landon, kia ĝi estas; kaj la popolon, kiu loĝas en ĝi, ĉu ĝi estas forta aŭ
malforta, ĉu ĝi estas malgrandnombra aŭ grandnombra; 19 kaj kia estas la
tero, sur kiu ĝi sidas, ĉu ĝi estas bona aŭ malbona; kaj kiaj estas la urboj,
en kiuj ĝi loĝas, ĉu en tendaroj aŭ en fortikaĵoj; 20 kaj kia estas la tero,
ĉu ĝi estas grasa aŭ malgrasa, ĉu estas sur ĝi arboj aŭ ne estas; kaj estu
kuraĝaj, kaj prenu iom el la fruktoj de la lando. Kaj tiam estis la tempo
de maturiĝado de vinberoj. 21 Kaj ili iris kaj esplorrigardis la landon de
la dezerto Cin ĝis Reĥob antaŭ Ĥamat. 22 Kaj ili iris tra la Sudo, kaj venis
ĝis Ĥebron, kie loĝis Aĥiman, Ŝeŝaj, kaj Talmaj, idoj de Anak. (Ĥebron
estis konstruita sep jarojn antaŭ ol Coan de Egiptujo.) 23 Kaj ili venis ĝis la
valo Eŝkol, kaj ili detranĉis tie branĉon kun unu peniko da vinberoj, kaj ili
ekportis ĝin sur stango duope; ankaŭ iom da granatoj kaj da figoj. 24 Al tiu
loko oni donis la nomon Eŝkol, pro la peniko da vinberoj, kiun detranĉis
tie la Izraelidoj. 25 Kaj ili revenis post la esplorrigardo de la lando post

kvardek tagoj. 26 Kaj ili iris kaj venis al Moseo kaj al Aaron kaj al la tuta
komunumo de la Izraelidoj en la dezerton Paran, en la lokon Kadeŝ, kaj
donis al ili raporton kaj al la tuta komunumo kaj montris al ili la fruktojn
de la lando. 27 Kaj ili rakontis al li, kaj diris: Ni venis en la landon, en
kiun vi sendis nin, kaj efektive en ĝi fluas lakto kaj mielo, kaj jen estas ĝiaj
fruktoj; 28 sed forta estas la popolo, kiu loĝas en la lando, kaj la urboj estas
fortikigitaj, tre grandaj; kaj ankaŭ la idojn de Anak ni vidis tie. 29 Amalek
loĝas en la suda parto de la lando, kaj la Ĥetidoj kaj Jebusidoj kaj Amoridoj
loĝas sur la monto, kaj la Kanaanidoj loĝas apud la maro kaj sur la bordo
de Jordan. 30 Kaj Kaleb trankviligis la popolon antaŭ Moseo, kaj diris: Ni
iros, kaj ni ekposedos ĝin, ĉar ni povas ĝin venki. 31 Sed la viroj, kiuj
iris kun li, diris: Ni ne povas iri al tiu popolo, ĉar ĝi estas pli forta ol ni.
32 Kaj pri la lando, kiun ili esplorrigardis, ili disvastigis inter la Izraelidoj
malbonan famon, dirante: La lando, kiun ni trapasis por esplorrigardi ĝin,
estas lando, kiu formanĝas siajn loĝantojn, kaj la tuta popolo, kiun ni vidis
en ĝi, estas homoj grandkreskaj; 33 kaj tie ni vidis la gigantojn, la idojn de
Anak el la gigantoj, kaj ni estis en niaj okuloj kiel lokustoj, kaj tiaj ni estis
ankaŭ en iliaj okuloj.

14

1 Tiam tumultiĝis la tuta komunumo kaj ekkriis, kaj la popolo ploris
en tiu nokto. 2 Kaj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron ĉiuj
Izraelidoj, kaj la tuta komunumo diris al ili: Ho, se ni estus mortintaj en la
lando Egipta, aŭ se ni mortus en ĉi tiu dezerto! 3 Kaj por kio la Eternulo
irigas nin en tiun landon, por ke ni falu de glavo? niaj edzinoj kaj infanoj
fariĝos militakiro. Ĉu ne estas pli bone, ke ni revenu Egiptujon? 4 Kaj ili
diris unu al alia: Ni starigu al ni estron, kaj ni reiru Egiptujon. 5 Tiam
Moseo kaj Aaron ĵetiĝis vizaĝaltere antaŭ la tuta anaro de la komunumo
de la Izraelidoj. 6 Kaj Josuo, filo de Nun, kaj Kaleb, filo de Jefune, el
tiuj, kiuj esplorrigardis la landon, disŝiris siajn vestojn, 7 kaj ili diris al
la tuta komunumo de la Izraelidoj jene: La lando, kiun ni trapasis, por
esplorrigardi ĝin, tiu lando estas tre, tre bona. 8 Se la Eternulo estos
favorkora al ni, Li venigos nin en tiun landon kaj donos ĝin al ni, tiun
landon, en kiu fluas lakto kaj mielo. 9 Nur ne ribelu kontraŭ la Eternulo, kaj
ne timu la popolon de la lando, ĉar nia manĝotaĵo ili estas; ilia ŝirmo foriĝis
de ili, kaj la Eternulo estas kun ni; ne timu ilin. 10 Kaj la tuta komunumo
diris, ke oni mortigu ilin per ŝtonoj. Sed la majesto de la Eternulo aperis
en la tabernaklo de kunveno antaŭ ĉiuj Izraelidoj.

11 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ĝis kiam incitados Min ĉi tiu popolo?
kaj ĝis kiam ĝi ne kredos al Mi, malgraŭ ĉiuj pruvosignoj, kiujn Mi faris
meze de ĝi? 12 Mi frapos ĝin per pesto kaj ekstermos ĝin, kaj Mi faros el vi
popolon pli grandan kaj pli fortan ol ĝi. 13 Sed Moseo diris al la Eternulo:
Aŭdos la Egiptoj, el inter kiuj Vi elkondukis ĉi tiun popolon per Via forto,
14 kaj ili diros al la loĝantoj de tiu lando, kiuj aŭdis, ke Vi, la Eternulo,
estas meze de ĉi tiu popolo, kaj ke Vi, la Eternulo, montris Vin al ili okulon
kontraŭ okulo, kaj ke Via nubo staras super ili, kaj ke Vi iras antaŭ ili dum
la tago en nuba kolono kaj dum la nokto en kolono fajra; 15 se Vi ekstermos
ĉi tiun popolon kiel unu homon, tiam la popoloj, kiuj aŭdis la famon pri
Vi, dirus: 16 Ĉar la Eternulo ne povis venigi ĉi tiun popolon en la landon,
pri kiu Li ĵuris al ili, tial Li buĉis ilin en la dezerto. 17 Nun montriĝu do
granda la forto de mia Sinjoro, laŭ la parolo, kiun Vi diris: 18 La Eternulo

estas longepacienca kaj multe favorkora; Li pardonas kulpon kaj krimon,
sed antaŭ Li neniu estas senkulpa; Li punas la kulpon de patroj sur filoj
kaj nepoj, en la tria kaj kvara generacioj. 19 Ho, pardonu la kulpon de ĉi tiu
popolo laŭ Via granda favorkoreco kaj kiel Vi pardonadis al ĉi tiu popolo
de Egiptujo ĝis nun. 20 Kaj la Eternulo diris: Mi pardonis konforme al via
diro; 21 sed kiel Mi vivas kaj kiel de la gloro de la Eternulo estas plena
la tuta tero, 22 ĉiuj homoj, kiuj vidis Mian gloron kaj Miajn pruvosignojn,
kiujn Mi faris en Egiptujo kaj en la dezerto, kaj provis Min jam dek fojojn
kaj ne aŭskultis Mian voĉon, 23 ne vidos la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj
patroj, kaj ĉiuj, kiuj incitis Min, ne vidos ĝin. 24 Sed Mian sklavon Kaleb,
ĉar estis en li spirito alia kaj li estis obeema al Mi, lin Mi venigos en la
landon, en kiun li iris, kaj lia idaro heredos ĝin. 25 Sed la Amalekidoj kaj
Kanaanidoj loĝas en la valo; morgaŭ turnu vin kaj ekiru en la dezerton
sur la vojo al la Ruĝa Maro.

26 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 27 Ĝis kiam
ĉi tiu malbona komunumo murmuros kontraŭ Mi? la murmuradon de la
Izraelidoj, kiun ili murmuras kontraŭ Mi, Mi aŭdis. 28 Diru al ili: Kiel Mi
vivas, diras la Eternulo, kiel vi parolis al Miaj oreloj, tiel Mi faros al vi:
29 en ĉi tiu dezerto falos viaj kadavroj, kaj el ĉiuj viaj kalkulitoj, laŭ via
tuta kalkulo, en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, kiuj murmuris kontraŭ Mi,
30 neniu venos en la landon, pri kiu Mi levis Mian manon, ke Mi loĝigos
vin en ĝi, neniu krom Kaleb, filo de Jefune, kaj Josuo, filo de Nun. 31 Viajn
infanojn, pri kiuj vi diris, ke ili fariĝos militakiro, Mi venigos tien, kaj ili
ekkonos la landon, kiun vi malŝatis. 32 Sed vi — viaj kadavroj falos en
ĉi tiu dezerto. 33 Kaj viaj filoj estos paŝtistoj en la dezerto dum kvardek
jaroj, kaj portos vian malĉastecon, ĝis kiam viaj kadavroj konsumiĝos en
la dezerto. 34 Laŭ la nombro de la tagoj, dum kiuj vi esplorrigardis la
landon, kvardek tagoj, po jaro pro ĉiu tago, vi portos la punon pro via
malbonago dum kvardek jaroj, por ke vi ekkonu Mian malfavoron. 35 Mi,
la Eternulo, tion diris: tion Mi faros al tiu tuta malbona komunumo, kiu
ribelis kontraŭ Mi; en ĉi tiu dezerto ili pereos kaj ĉi tie ili mortos. 36 Kaj
la viroj, kiujn Moseo sendis, por esplorrigardi la landon, kaj kiuj revenis
kaj murmurigis kontraŭ li la tutan komunumon, disvastigante malbonan
famon pri la lando — 37 tiuj viroj, kiuj disvastigis malbonan famon pri la
lando, mortis de pesto antaŭ la Eternulo. 38 Sed Josuo, filo de Nun, kaj
Kaleb, filo de Jefune, restis vivaj el tiuj viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la
landon. 39 Kaj Moseo diris tiujn vortojn al ĉiuj Izraelidoj, kaj la popolo tre
malĝojis. 40 Kaj ili leviĝis frumatene, kaj iris sur la supron de la monto,
dirante: Jen ni estas, kaj ni iru sur la lokon, pri kiu parolis la Eternulo;
ĉar ni pekis. 41 Sed Moseo diris: Por kio vi kontraŭagas al la vortoj de
la Eternulo? tio ja ne sukcesos. 42 Ne iru, ĉar la Eternulo ne estas inter
vi; kaj ne estu frapataj antaŭ viaj malamikoj. 43 Ĉar la Amalekidoj kaj
la Kanaanidoj estas tie antaŭ vi, kaj vi falos de glavo; ĉar pro tio, ke vi
deturniĝis de la Eternulo, la Eternulo ne estos kun vi. 44 Sed ili obstinis, kaj
iris sur la supron de la monto; tamen la kesto de la interligo de la Eternulo
kaj Moseo ne eliris el la tendaro. 45 Kaj malsupreniris la Amalekidoj kaj
la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la monto, kaj batis ilin kaj persekutis ilin ĝis
Ĥorma.

15

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Parolu al la Izraelidoj,

kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon de via loĝado, kiun Mi donas
al vi, 3 kaj vi faros fajroferon al la Eternulo, bruloferon aŭ buĉoferon,
plenumante sanktan promeson aŭ farante memvolan oferon, aŭ en viaj
festoj, por fari agrablan odoraĵon al la Eternulo el grandaj brutoj aŭ el
malgrandaj: 4 tiam la oferdonanto devas alporti al la Eternulo farunoferon
el dekono de efo da delikata faruno, miksita kun kvarono de hino da oleo;
5 kaj da vino por verŝofero kvaronon de hino aldonu al la brulofero aŭ al
la buĉofero al ĉiu ŝafido. 6 Kaj ĉe ŝafo alportu farunoferon el du dekonoj
de efo da delikata faruno, miksita kun triono de hino da oleo. 7 Kaj da
vino por verŝofero trionon de hino; alportu tion kiel agrablan odoraĵon al
la Eternulo. 8 Kaj se bovidon vi alportos kiel bruloferon aŭ buĉoferon, por
plenumi sanktan promeson, aŭ kiel pacoferon al la Eternulo, 9 tiam kun
la bovido oni devas alporti farunoferon el tri dekonoj de efo da delikata
faruno, miksita kun duono de hino da oleo; 10 kaj da vino por verŝofero
alportu duonon de hino kiel fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo.
11 Tiel oni devas fari ĉe ĉiu bovo aŭ ĉe ĉiu ŝafo aŭ ĉe brutido el ŝafoj aŭ
kaproj. 12 Laŭ la nombro de la oferoj, kiujn vi faros, agu tiel ĉe ĉiu, laŭ
ilia nombro. 13 Ĉiu indiĝeno faru tion tiamaniere, alportante fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo. 14 Kaj se loĝas inter vi fremdulo aŭ kiu
ajn estas inter vi en viaj generacioj, kaj li alportos fajroferon, agrablan
odoraĵon al la Eternulo, tiam li faru tiel, kiel vi faras. 15 Por la tuta
komunumo devas esti unu leĝo, por vi kaj por la fremdulo inter vi; leĝo
eterna en viaj generacioj, kiel por vi, tiel ankaŭ por la fremdulo, estu antaŭ
la Eternulo. 16 Unu leĝo kaj unu rajto estu por vi, kaj por la fremdulo, kiu
loĝas kun vi.

17 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 18 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon, en kiun Mi vin kondukas, 19 kaj
vi manĝos la panon de tiu lando, tiam donu oferdonon al la Eternulo.
20 Kiel unuaaĵon el via pasto alportu oferdone kukon; kiel oferdonon el la
grenejo, tiel oferdonu ĝin. 21 El la unuaaĵoj de via pasto donu al la Eternulo
oferdonon en viaj generacioj.

22 Kaj se vi eraros, kaj ne plenumos ĉiujn tiujn ordonojn, kiujn la Eternulo
diris al Moseo, 23 ĉion, kion la Eternulo ordonis al vi per Moseo, de la
tago, en kiu la Eternulo ordonis, kaj plue, en viaj generacioj; 24 tiam se
pro neatento de la komunumo estis farita la eraro, la tuta komunumo
alportu unu bovidon kiel bruloferon, kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo,
kun ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero laŭ la regularo, kaj unu kapron
kiel pekoferon. 25 Kaj la pastro pekliberigos la tutan komunumon de la
Izraelidoj, kaj estos pardonite al ili; ĉar tio estis eraro, kaj ili alportis sian
oferon, fajroferon al la Eternulo, kaj sian pekoferon antaŭ la Eternulo pro
sia peko. 26 Kaj estos pardonite al la tuta komunumo de la Izraelidoj, kaj al
la fremdulo, kiu loĝas inter ili; ĉar la tuta popolo eraris. 27 Kaj se unu homo
pekos per eraro, tiam li alportu kaprinon jaraĝan kiel pekoferon. 28 Kaj
la pastro pekliberigos la homon, kiu eraris, pekante per eraro antaŭ la
Eternulo; li pekliberigos lin, kaj estos pardonite al li. 29 Kiel por la indiĝeno
el la Izraelidoj, tiel ankaŭ por la fremdulo, kiu loĝas inter ili, unu leĝo
estu por vi por tiu, kiu eraris. 30 Sed se iu faris ion per mano malhumila,
ĉu li estas indiĝeno, ĉu fremdulo, li blasfemis kontraŭ la Eternulo; kaj
ekstermiĝos tiu homo el inter sia popolo; 31 ĉar la vorton de la Eternulo
li malestimis kaj Lian ordonon li malobeis; ekstermiĝu tiu homo, lia peko
estas sur li.

32 Kiam la Izraelidoj estis en la dezerto, ili trovis homon, kiu kolektis
lignon en tago sabata. 33 Kaj tiuj, kiuj trovis lin, kiam li kolektis lignon,
alkondukis lin al Moseo kaj al Aaron kaj al la tuta komunumo. 34 Kaj oni
metis lin en gardejon, ĉar ne estis ankoraŭ klarigite, kion oni devas fari al li.
35 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Tiu homo mortu; per ŝtonoj mortigu lin la
tuta komunumo ekster la tendaro. 36 Kaj la tuta komunumo elkondukis lin
ekster la tendaron kaj mortigis lin per ŝtonoj, kaj li mortis; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.
37 Kaj la Eternulo diris al Moseo jene: 38 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili, ke ili faru al si kvastojn sur la randoj de siaj vestoj en siaj generacioj,
kaj ili enmetu en la kvaston de la rando fadenon bluan. 39 Kaj ĝi estu por
vi kvasto, kiun rigardante, vi rememoros ĉiujn ordonojn de la Eternulo kaj
plenumos ilin kaj ne iros laŭ viaj koroj kaj viaj okuloj, kiujn vi malĉaste
sekvadas; 40 por ke vi memoru kaj plenumu ĉiujn Miajn ordonojn kaj estu
sanktaj antaŭ via Dio. 41 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta, por ke Mi estu via Dio. Mi estas la Eternulo, via Dio.

16

1 Kaj entreprenis Koraĥ, filo de Jichar, filo de Kehat, ido de Levi, kaj Datan
kaj Abiram, filoj de Eliab, kaj On, filo de Pelet, idoj de Ruben, 2 kaj stariĝis
antaŭ Moseo, kaj kun ili el la Izraelidoj ducent kvindek viroj, estroj de la
komunumo, vokataj al la kunvenoj; homoj eminentaj; 3 kaj ili kolektiĝis
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron, kaj diris al ili: Sufiĉe por vi! la tuta
komunumo, ĉiuj estas ja sanktaj, kaj inter ili estas la Eternulo; kial do vi
estrigas vin super la komunumo de la Eternulo? 4 Kaj Moseo tion aŭdis,
kaj ĵetis sin vizaĝaltere. 5 Kaj li ekparolis al Koraĥ kaj al lia tuta anaro,
dirante: Morgaŭ la Eternulo montros, kiu estas Lia kaj kiu estas sankta,
por ke Li alproksimigu lin al Si; kaj kiun Li elektos, tiun Li alproksimigos
al Si. 6 Faru jenon: prenu al vi incensujojn, Koraĥ kaj lia tuta anaro, 7 kaj
metu sur ilin fajron kaj metu sur ilin incenson antaŭ la Eternulo morgaŭ;
kaj kiun la Eternulo elektos, tiu estos la sanktulo. Estas troe, ho Levidoj!
8 Kaj Moseo diris al Koraĥ: Aŭskultu do, idoj de Levi: 9 ĉu ne sufiĉas al
vi, ke la Dio de la Izraelidoj distingis vin inter la komunumo de Izrael, por
alproksimigi vin al Si, por ke vi plenumu la servojn en la tabernaklo de la
Eternulo kaj por ke vi staru antaŭ la komunumo, por servi al ĝi? 10 Kaj
Li alproksimigos vin kaj ĉiujn viajn fratojn, la idojn de Levi, kun vi; kaj
nun vi postulas eĉ pastrecon! 11 Tiamaniere vi kaj via tuta anaro ekribelis
kontraŭ la Eternulo; sed kio estas Aaron, ke vi murmuras kontraŭ li? 12 Kaj
Moseo sendis voki Datanon kaj Abiramon, filojn de Eliab; sed ili diris: Ni
ne iros! 13 Ĉu ne sufiĉas, ke el lando, en kiu fluas lakto kaj mielo, vi elirigis
nin, por pereigi nin en la dezerto? kaj vi volas ankoraŭ regi super ni? 14 Ja
ne en landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, vi venigis nin, kaj vi ne donis al
ni posedaĵon el kampoj kaj vinberĝardenoj! ĉu vi volas blindigi la okulojn
de ĉi tiuj homoj? ni ne iros. 15 Kaj tio tre kolerigis Moseon, kaj li diris al la
Eternulo: Ne turnu Vin al ilia ofero; eĉ unu azenon mi ne prenis de ili, kaj
al neniu el ili mi faris ian malbonon. 16 Kaj Moseo diris al Koraĥ: Vi kaj
via tuta anaro estu antaŭ la Eternulo morgaŭ, vi kaj ili kaj Aaron. 17 Kaj
prenu ĉiu sian incensujon kaj metu sur ĝin incenson, kaj alportu antaŭ
la Eternulon ĉiu sian incensujon, ducent kvindek incensujojn; ankaŭ vi
kaj Aaron, ĉiu sian incensujon. 18 Kaj ili prenis ĉiu sian incensujon kaj

metis sur ĝin fajron kaj ŝutis sur ĝin incenson, kaj ili stariĝis ĉe la pordo
de la tabernaklo de kunveno, ankaŭ Moseo kaj Aaron. 19 Kaj kunvenigis
kontraŭ ili Koraĥ la tutan anaron ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno;
kaj montriĝis la majesto de la Eternulo al la tuta komunumo.
20 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 21 Apartiĝu
de ĉi tiu anaro, kaj Mi ekstermos ilin en momento. 22 Kaj ili ĵetis sin
vizaĝaltere, kaj diris: Ho Dio, Dio de la spiritoj de ĉia karno! unu pekis, kaj
Vi volas koleri la tutan komunumon? 23 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 24 Diru al la komunumo jene: Foriru de ĉirkaŭ la loĝejo de Koraĥ,
Datan, kaj Abiram. 25 Kaj Moseo leviĝis kaj iris al Datan kaj Abiram, kaj
post li iris la plejaĝuloj de Izrael. 26 Kaj li diris al la komunumo: Foriru do
de la tendoj de tiuj malbonaj homoj, kaj tuŝu nenion, kio apartenas al ili,
por ke vi ne pereu pro ĉiuj iliaj pekoj. 27 Kaj ili foriris de ĉirkaŭ la loĝejo
de Koraĥ, Datan, kaj Abiram; sed Datan kaj Abiram eliris, kaj staris ĉe la
pordo de siaj tendoj kune kun siaj edzinoj, filoj, kaj malgrandaj infanoj.
28 Kaj Moseo diris: Per tio vi ekscios, ke la Eternulo sendis min, por fari
ĉiujn tiujn aferojn, kaj ke mi ne faris laŭ mia koro: 29 se per la ordinara
morto de ĉiuj homoj mortos ĉi tiuj, aŭ ilin trafos la sorto, kiu povas trafi
ĉiun homon, tiam ne la Eternulo sendis min. 30 Sed se novan aperon kreos
la Eternulo, kaj la tero malfermos sian buŝon, kaj englutos ilin, kaj ĉion,
kio apartenas al ili, kaj ili vivaj malsupreniros en Ŝeolon, tiam sciu, ke
ĉi tiuj homoj blasfemis kontraŭ la Eternulo. 31 Apenaŭ li finis paroli ĉion
tion, disfendiĝis la tero, kiu estis sub ili; 32 kaj la tero malfermis sian buŝon
kaj englutis ilin kaj iliajn domojn kaj ĉiujn homojn de Koraĥ kaj la tutan
havon. 33 Kaj ili, kaj ĉio, kio apartenis al ili, malsupreniris vivaj en Ŝeolon,
kaj fermiĝis super ili la tero, kaj ili forpereis el inter la komunumo. 34 Kaj
ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis ĉirkaŭ ili, forkuris ĉe ilia krio; ĉar ili diris: Ke nin
ankaŭ la tero ne englutu. 35 Kaj fajro eliris de la Eternulo, kaj ĝi forbruligis
tiujn ducent kvindek homojn, kiuj alportis la incenson.
36 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 37 Diru al Eleazar, filo de la
pastro Aaron, ke li levu la incensujojn el la brulintaĵo, sed la fajron disĵetu
malproksimen; ĉar sanktiĝis 38 la incensujoj de tiuj, kiuj per sia vivo pagis
pro la peko; kaj oni faru el ili tavoletojn, por tegi la altaron; ĉar oni alportis
ilin antaŭ la Eternulon, kaj ili sanktiĝis; kaj ili estu memoriga signo por
la Izraelidoj. 39 Kaj Eleazar, la pastro, prenis la kuprajn incensujojn, kiujn
alportis la bruligitaj, kaj tavoligis ilin, por tegi la altaron 40 memorige por
la Izraelidoj, ke laiko, kiu ne estas el la idoj de Aaron, ne alproksimiĝu, por
incensi antaŭ la Eternulo, por ke li ne fariĝu kiel Koraĥ kaj lia anaro, kiel
diris la Eternulo al li per Moseo.
41 Kaj en la sekvanta tago la tuta komunumo de la Izraelidoj ekmurmuris
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron, dirante: Vi mortigis la popolon de la
Eternulo. 42 Kaj kiam kolektiĝis la komunumo kontraŭ Moseo kaj kontraŭ
Aaron, ili turniĝis al la tabernaklo de kunveno; kaj jen kovris ĝin la nubo
kaj aperis la majesto de la Eternulo. 43 Kaj eniris Moseo kaj Aaron en la
antaŭan parton de la tabernaklo de kunveno. 44 Kaj la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 45 Foriĝu el inter ĉi tiu komunumo, kaj Mi pereigos
ilin en momento. Sed ili ĵetiĝis vizaĝaltere. 46 Kaj Moseo diris al Aaron:
Prenu vian incensujon kaj metu sur ĝin fajron de la altaro kaj ŝutu sur
ĝin incenson kaj iru rapide al la komunumo kaj pekliberigu ĝin; ĉar eliris
kolero de antaŭ la Eternulo, komenciĝis la frapado. 47 Tiam Aaron prenis,

kiel diris Moseo, kaj kuris en la mezon de la komunumo; kaj jen komenciĝis
jam la frapado en la popolo. Kaj li metis la incenson kaj pekliberigis la
popolon. [48] Li stariĝis inter la mortintoj kaj la vivantoj, kaj la frapado
ĉesiĝis. [49] Kaj la nombro de la mortintoj de la frapado estis dek kvar mil
sepcent, krom tiuj, kiuj mortis pro Koraĥ. [50] Kaj Aaron revenis al Moseo
al la pordo de la tabernaklo de kunveno; kaj la frapado ĉesiĝis.

17

[1] Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: [2] Parolu al la Izraelidoj,
kaj prenu de ili po unu bastono de ĉiu tribo, de ĉiuj iliaj triboj dek du
bastonojn, kaj ĉies nomon skribu sur lia bastono. [3] Sed la nomon de Aaron
skribu sur la bastono de Levi; ĉar unu bastono devas esti de la estro de ilia
tribo. [4] Kaj kuŝigu ilin en la tabernaklo de kunveno antaŭ la kesto de atesto,
kie Mi aperas al vi. [5] Kaj kiun viron Mi elektos, ties bastono ekfloros; kaj tiel
Mi silentigos antaŭ Mi la murmuradon de la Izraelidoj, kiun ili murmuras
kontraŭ vi. [6] Kaj Moseo parolis al la Izraelidoj, kaj ĉiuj iliaj estroj donis al li
po unu bastono de ĉiu tribo, laŭ iliaj triboj dek du bastonojn; kaj la bastono
de Aaron estis inter iliaj bastonoj. [7] Kaj Moseo kuŝigis la bastonojn antaŭ
la Eternulo en la tabernaklo de atesto. [8] Kaj en la sekvanta tago Moseo
venis en la tabernaklon de atesto; kaj jen ekfloris la bastono de Aaron de
la domo de Levi, kaj ĝi elirigis burĝonojn kaj donis florojn kaj maturigis
migdalojn. [9] Kaj Moseo elportis ĉiujn bastonojn de antaŭ la Eternulo al
ĉiuj Izraelidoj; kaj ili vidis, kaj ĉiu prenis sian bastonon. [10] Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Remetu la bastonon de Aaron antaŭ la keston de atesto, por
ke ĝi estu gardata kiel memorsigno por la ribelemuloj, por ke ĉesiĝu ilia
murmurado kontraŭ Mi, kaj por ke ili ne mortu. [11] Kaj Moseo faris tion;
kiel la Eternulo ordonis al li, tiel li faris.
[12] Kaj la Izraelidoj diris al Moseo: Jen ni mortas, ni pereas, ni ĉiuj pereas;
[13] ĉiu, kiu alproksimiĝas al la tabernaklo de la Eternulo, mortas; ĉu ni ĉiuj
mortos?

18

[1] Kaj la Eternulo diris al Aaron: Vi kaj viaj filoj kaj la domo de via patro
kune kun vi portos sur vi la kulpon pri la tabernaklo, kaj vi kaj viaj filoj
kune kun vi portos la kulpon pri via pastrado. [2] Ankaŭ viajn fratojn, la
tribon de Levi, la genton de via patro, alproksimigu al vi; ili aliĝu al vi kaj
servu vin; kaj vi kune kun viaj filoj estos ĉe la tabernaklo de atesto. [3] Kaj
ili prizorgu la gardadon de vi kaj la gardadon de la tuta tabernaklo; nur
al la objektoj de la sanktejo kaj al la altaro ili ne alproksimiĝu, por ke ili
ne mortu, kiel ili, tiel ankaŭ vi. [4] Ili aliĝu al vi kaj plenumu la zorgadon
pri la tabernaklo de kunveno, koncerne ĉiujn servojn en la tabernaklo; sed
laiko ne alproksimiĝu al vi. [5] Kaj plenumu la zorgadon pri la sanktejo kaj
la zorgadon pri la altaro, por ke ne estu plu kolero kontraŭ la Izraelidoj.
[6] Kaj Mi prenis viajn fratojn, la Levidojn, el inter la Izraelidoj; donace al vi
ili estas donitaj por la Eternulo, por plenumi la servojn en la tabernaklo de
kunveno. [7] Kaj vi kune kun viaj filoj plenumu vian pastradon en ĉio, kio
koncernas la altaron, kaj tion, kio estas malantaŭ la kurteno, kaj servu;
kiel donacon Mi donas al vi la servadon de via pastrado; sed laiko, kiu
alproksimiĝos, estu mortigita.
[8] Kaj la Eternulo diris al Aaron: Mi donis al vi la zorgadon pri Miaj
oferdonoj: ĉion, kion konsekras la Izraelidoj, Mi donis al vi kaj al viaj
filoj, kiel sanktan apartenaĵon per leĝo eterna. [9] Jen kio apartenas al vi

el la plejsanktaĵoj, el la bruligataĵo: ĉiu ilia ofero, kiel ĉiu ilia farunofero,
tiel ankaŭ ĉiu ilia pekofero kaj ĉiu ilia kulpofero, kiun ili donos al Mi,
estas plejsanktaĵo por vi kaj por viaj filoj. 10 Sur la plej sankta loko manĝu
tion; ĉiu virseksulo povas tion manĝi. Sankta ĝi estu por vi. 11 Kaj jen kio
apartenas al vi: iliaj donacataj oferdonoj el ĉiuj skuoferoj de la Izraelidoj;
al vi Mi donis ilin kaj al viaj filoj kaj al viaj filinoj kune kun vi, per leĝo
eterna; ĉiu pura en via domo povas tion manĝi. 12 Ĉion plej bonan el
oleo kaj ĉion plej bonan el mosto kaj el greno, iliajn unuaaĵojn, kiujn ili
donas al la Eternulo, Mi fordonis al vi. 13 La unuaj produktoj de ĉio, kio
estas sur ilia tero, kiujn ili alportos al la Eternulo, apartenas al vi; ĉiu
pura en via domo povas tion manĝi. 14 Ĉio, kio estas konsekrita en Izrael,
apartenas al vi. 15 Ĉiu utermalferminto el ĉiuj vivaj estaĵoj, kiun ili alportas
al la Eternulo, kiel el homoj, tiel ankaŭ el brutoj, apartenas al vi; tamen
prenu elaĉeton pro unuenaskito el homoj, kaj ankaŭ pro unuenaskito el
malpuraj brutoj prenu elaĉeton. 16 Ilia elaĉeto estas: post la aĝo de unu
monato prenu elaĉeton laŭ via takso, kvin siklojn da arĝento laŭ la sankta
siklo, kiu konsistas el dudek geroj. 17 Nur pro unuenaskito el bovoj aŭ pro
unuenaskito el ŝafoj aŭ pro unuenaskito el kaproj ne prenu elaĉeton: ili
estas sanktaĵo; per ilia sango aspergu la altaron, kaj ilian sebon bruligu kiel
fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo. 18 Sed ilia viando apartenas
al vi; kiel la brustaĵo de skuofero kaj la dekstra femuro, ĝi apartenas al vi.
19 Ĉiujn sanktajn oferdonojn, kiujn alportas la Izraelidoj al la Eternulo, Mi
donis al vi kaj al viaj filoj kaj al viaj filinoj kune kun vi, per leĝo eterna.
Tio estas interligo de salo por eterne antaŭ la Eternulo por vi kaj por via
idaro kune kun vi. 20 Kaj la Eternulo diris al Aaron: En ilia tero vi ne
havos heredaĵon, kaj parton vi ne havos inter ili; Mi estas via parto kaj via
heredaĵo meze de la Izraelidoj.

21 Kaj al la filoj de Levi Mi donis kiel heredaĵon dekonaĵon de ĉio
en Izrael, rekompence pro ilia servado, kiun ili faras, la servado en la
tabernaklo de kunveno. 22 Kaj la Izraelidoj ne alproksimiĝu plu al la
tabernaklo de kunveno, por ke ili ne portu pekon kaj ne mortu. 23 Nur
la Levidoj mem plenumu la servadon en la tabernaklo de kunveno kaj
portu sur si ilian pekon; leĝo eterna tio estu en viaj generacioj; kaj inter la
Izraelidoj ili ne havos posedaĵon. 24 Ĉar la dekonaĵon de la Izraelidoj, kiun
ili alportos al la Eternulo oferdone, Mi donis al la Levidoj kiel posedaĵon;
tial Mi diris al ili, ke inter la Izraelidoj ili ne havu posedaĵon.

25 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 26 Al la Levidoj parolu, kaj
diru al ili: Kiam vi prenos de la Izraelidoj la dekonaĵon, kiun Mi donas al vi
de ili kiel posedaĵon, tiam levu el ĝi oferdonon por la Eternulo, dekonaĵon
el la dekonaĵo. 27 Kaj estos kalkulata al vi via oferdono, kiel greno el
la garbejo kaj kiel abundaĵo el la vinpremejo. 28 Tiamaniere vi ankaŭ
alportos oferdonon al la Eternulo el ĉiuj viaj dekonaĵoj, kiujn vi prenos
de la Izraelidoj; kaj vi donos el ili la oferdonon, destinitan por la Eternulo,
al la pastro Aaron. 29 El ĉiuj ricevataj donacoj alportu oferdonon al la
Eternulo, el ĉio plej bona en ĝi ĝian parton konsekritan. 30 Kaj diru al ili:
Kiam vi alportos el tio la plej bonan parton, tiam ĝi estos kalkulata al la
Levidoj kiel enspezo el la garbejo kaj kiel enspezo el la vinpremejo. 31 Kaj
vi povas tion manĝi sur ĉiu loko, vi kaj via domo; ĉar tio estas pago al vi
pro via servado en la tabernaklo de kunveno. 32 Kaj vi ne portos pri tio
pekon, kiam vi alportos la plej bonan parton el tio; kaj vi ne malsanktigos

la konsekritaĵon de la Izraelidoj, kaj vi ne mortos.

19

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante: 2 Jen estas la
instrukcio de la leĝo, kiun la Eternulo starigis, dirante: Diru al la Izraelidoj,
ke ili venigu al vi bovinon ruĝan, sanan, kiu ne havas difekton kaj sur kiun
ne estis metita jugo. 3 Kaj donu ĝin al Eleazar, la pastro, kaj li elkonduku
ĝin ekster la tendaron, kaj oni buĉu ĝin antaŭ li. 4 Kaj Eleazar, la pastro,
prenu iom el ĝia sango per sia fingro kaj aspergu sep fojojn per ĝia sango
en la direkto al la antaŭa parto de la tabernaklo de kunveno. 5 Kaj oni
forbruligu la bovinon antaŭ liaj okuloj: ĝian felon kaj ĝian karnon kaj ĝian
sangon kune kun ĝia sterko oni forbruligu. 6 Kaj la pastro prenu cedran
lignon kaj hisopon kaj ruĝan lanon kaj ĵetu en la brulaĵon de la bovino.
7 Kaj la pastro lavu siajn vestojn kaj banu sian korpon en akvo, kaj poste
li venu en la tendaron, kaj la pastro restos malpura ĝis la vespero. 8 Kaj
tiu, kiu ĝin forbruligis, lavu siajn vestojn per akvo kaj banu sian korpon
en akvo, kaj li restos malpura ĝis la vespero. 9 Kaj viro pura kolektu la
cindron de la bovino kaj metu ĝin ekster la tendaro sur puran lokon, kaj
ĝi estos konservata por la komunumo de la Izraelidoj por la akvo puriga:
tio estas ofero propeka. 10 Kaj la kolektinto de la cindro de la bovino lavu
siajn vestojn, kaj li restos malpura ĝis la vespero. Tio estos leĝo eterna
por la Izraelidoj, kaj por la fremduloj, kiuj loĝas inter ili. 11 Kiu ektuŝis la
kadavron de ia homo, tiu restos malpura dum sep tagoj; 12 li senpekigos
sin per ĝi en la tria tago kaj en la sepa tago, kaj li fariĝos pura; kaj se li
ne senpekigos sin en la tria tago kaj en la sepa tago, li ne fariĝos pura.
13 Ĉiu, kiu ektuŝis la kadavron de homo, kiu mortis, kaj ne senpekigos
sin, tiu malpurigas la loĝejon de la Eternulo; kaj tiu homo ekstermiĝos
el inter Izrael; ĉar li ne estas aspergita per puriga akvo, li estas malpura,
lia malpureco estas ankoraŭ sur li. 14 Jen estas la leĝo: se homo mortis
en tendo, tiam ĉiu, kiu venas en la tendon, kaj ĉio, kio troviĝas en la
tendo, estos malpura dum sep tagoj. 15 Kaj ĉiu nefermita vazo, sur kiu
ne estas kovrilo kun ŝnureto, estas malpura. 16 Kaj ĉiu, kiu ektuŝis sur
kampo glavmortigiton aŭ mortinton aŭ oston de homo aŭ tombon, estos
malpura dum sep tagoj. 17 Oni prenu por la malpurulo iom el la cindro
de la bruligita pekofero kaj verŝu sur ĝin akvon vivan en vazon; 18 kaj
viro pura prenu hisopon kaj trempu ĝin en akvo, kaj aspergu la tendon
kaj ĉiujn vazojn, kaj la homojn, kiuj tie estis, kaj la tuŝinton de la osto aŭ
de la mortigito aŭ de la mortinto aŭ de la tombo. 19 Kaj la purulo aspergu
la malpurulon en la tria tago kaj en la sepa tago kaj senpekigu lin en la
sepa tago; kaj li lavu siajn vestojn kaj banu sin en akvo, kaj vespere li estos
pura. 20 Kaj se iu estos malpura kaj ne senpekigos sin, tiu ekstermiĝos el
inter la komunumo, ĉar li malpurigis la sanktejon de la Eternulo: li ne
estas aspergita per puriga akvo, li estas malpura. 21 Kaj tio estu por vi
leĝo eterna. Kaj tiu, kiu aspergis per la puriga akvo, lavu siajn vestojn;
kaj la ektuŝinto de la puriga akvo estos malpura ĝis la vespero. 22 Kaj ĉio,
kion ektuŝos la malpurulo, estos malpura; kaj la homo, kiu ektuŝis, estos
malpura ĝis la vespero.

20

1 Kaj venis la Izraelidoj, la tuta komunumo, en la dezerton Cin en la unua
monato; kaj la popolo ekloĝis en Kadeŝ, kaj tie mortis Mirjam kaj estis tie

enterigita. 2 Kaj ne estis akvo por la komunumo, kaj ili kolektiĝis kontraŭ
Moseo kaj Aaron. 3 Kaj la popolo malpacis kontraŭ Moseo, kaj ili diris
jene: Ho, kial ni ne mortis tiam, kiam mortis niaj fratoj antaŭ la Eternulo!
4 Kaj kial vi venigis la komunumon de la Eternulo en ĉi tiun dezerton, por
ke ni mortu ĉi tie kune kun niaj brutoj? 5 Kaj por kio vi elirigis nin el
Egiptujo, por venigi nin al ĉi tiu malbona loko, kie oni ne povas semi, kie
ne ekzistas figarboj nek vinberoj nek granatoj, kaj kie ne ekzistas akvo por
trinki? 6 Tiam Moseo kaj Aaron iris de antaŭ la komunumo al la pordo
de la tabernaklo de kunveno kaj ĵetiĝis vizaĝaltere, kaj la majesto de la
Eternulo aperis al ili. 7 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 8 Prenu
la bastonon kaj kunvenigu la komunumon, vi kaj via frato Aaron, kaj
parolu antaŭ iliaj okuloj al la roko, kaj ĝi donos sian akvon; kaj vi elirigos
por ili akvon el la roko, kaj vi trinkigos la komunumon kaj ĝiajn brutojn.
9 Kaj Moseo prenis la bastonon de antaŭ la Eternulo, kiel Li ordonis al li.
10 Kaj Moseo kaj Aaron kunvenigis la komunumon antaŭ la rokon, kaj li
diris al ili: Aŭskultu, ho ribeluloj, ĉu el ĉi tiu roko ni elirigu por vi akvon?
11 Kaj Moseo levis sian manon kaj frapis la rokon per sia bastono du fojojn;
kaj ekfluis multe da akvo, kaj trinkis la komunumo kaj ĝiaj brutoj. 12 Tiam
la Eternulo diris al Moseo kaj al Aaron: Pro tio, ke vi ne kredis je Mi, por
montri Min sankta en la okuloj de la Izraelidoj, tial vi ne venigos ĉi tiun
komunumon en la landon, kiun Mi donas al ili. 13 Tio estas la Akvo de
Malpaco, ĉe kiu la Izraelidoj malpacis kontraŭ la Eternulo kaj per kiu Li
montris Sin sankta al ili.

14 Kaj Moseo sendis senditojn el Kadeŝ al la reĝo de Edom, por diri:
Tiel diras via frato Izrael: Vi scias ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj trafis nin;
15 niaj patroj foriris en Egiptujon, kaj ni loĝis en Egiptujo longan tempon,
kaj la Egiptoj agis malbone kontraŭ ni kaj kontraŭ niaj patroj; 16 kaj ni
ekkriis al la Eternulo, kaj Li aŭdis nian voĉon, kaj Li sendis anĝelon kaj
elkondukis nin el Egiptujo; kaj jen ni estas en Kadeŝ, urbo ĉe la fino de
viaj limoj; 17 permesu do al ni trairi vian landon; ni ne iros tra kampo nek
tra vinberĝardeno, kaj ni ne trinkos akvon el la putoj; laŭ la ĉefa publika
vojo ni iros, ni ne flankiĝos dekstren nek maldekstren, ĝis ni trapasos viajn
limojn. 18 Sed Edom diris al li: Vi ne trapasos min, alie mi eliros kun glavo
renkonte al vi. 19 Kaj la Izraelidoj diris al li: Laŭ la granda vojo ni iros;
kaj se ni trinkos vian akvon, mi kaj miaj brutoj, mi pagos pro ĝi; nenio pli,
sole per miaj piedoj mi trairos. 20 Sed li diris: Ne trairu. Kaj Edom elpaŝis
kontraŭ lin kun popolo multenombra kaj kun mano forta. 21 Kaj Edom ne
volis permesi al Izrael trapasi liajn limojn; kaj Izrael iris flanke de li.

22 Kaj ili elmoviĝis el Kadeŝ; kaj la Izraelidoj, la tuta komunumo, venis
al la monto Hor. 23 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron sur
la monto Hor, ĉe la limo de la lando Edoma, dirante: 24 Aaron alkolektiĝu
al sia popolo; ĉar pro tio, ke vi malobeis Mian ordonon ĉe la Akvo de
Malpaco, li ne venos en la landon, kiun Mi donas al la Izraelidoj. 25 Prenu
Aaronon, kaj Eleazaron, lian filon, kaj suririgu ilin sur la monton Hor;
26 kaj deprenu de Aaron liajn vestojn, kaj surmetu ilin sur Eleazaron, lian
filon; kaj Aaron alkolektiĝu al sia popolo kaj mortu tie. 27 Kaj Moseo faris,
kiel ordonis la Eternulo; kaj ili suriris sur la monton Hor antaŭ la okuloj
de la tuta komunumo. 28 Kaj Moseo deprenis de Aaron liajn vestojn, kaj
surmetis ilin sur Eleazaron, lian filon. Kaj Aaron mortis tie sur la supro
de la monto. Kaj Moseo kaj Eleazar malsupreniris de la monto. 29 Kaj la
tuta komunumo vidis, ke Aaron mortis, kaj la tuta domo de Izrael priploris

Aaronon dum tridek tagoj.

21

1 Kaj la Kanaanido, la reĝo de Arad, kiu loĝis en la Sudo, aŭdis, ke Izrael
venas per la vojo de Atarim; kaj li ekbatalis kontraŭ Izrael kaj kaptis
kelkajn kiel militkaptitojn. 2 Tiam Izrael faris sanktan promeson al la
Eternulo, kaj diris: Se Vi donos ĉi tiun popolon en mian manon, tiam mi
detruos iliajn urbojn. 3 Kaj la Eternulo elaŭskultis la voĉon de Izrael kaj
fordonis la Kanaanidojn; kaj oni pereigis ilin kaj iliajn urbojn kaj donis al
la loko la nomon Ĥorma.

4 Kaj ili elmoviĝis de la monto Hor laŭ la vojo al la Ruĝa Maro, por
ĉirkaŭiri la landon de Edom. Kaj senkuraĝiĝis la animo de la popolo sur
la vojo. 5 Kaj la popolo ekparolis kontraŭ Dio kaj kontraŭ Moseo: Kial vi
elkondukis nin el Egiptujo, por ke ni mortu en la dezerto? ĉar ekzistas
nek pano nek akvo, kaj al nia animo naŭzas la mizera nutraĵo. 6 Tiam
la Eternulo sendis sur la popolon venenajn serpentojn, kaj ili mordis la
popolon, kaj mortis multe da homoj el Izrael. 7 Kaj la popolo venis al
Moseo, kaj diris: Ni pekis, parolante kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ vi;
preĝu al la Eternulo, ke Li forigu de ni la serpentojn. Kaj Moseo preĝis
pri la popolo. 8 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Faru al vi serpenton
kupran kaj metu ĝin sur stangon; kaj ĉiu mordita, kiu ekrigardos ĝin, restos
viva. 9 Kaj Moseo faris kupran serpenton kaj metis ĝin sur stangon; kaj se
serpento mordis iun kaj ĉi tiu ekrigardis la kupran serpenton, li restis viva.
10 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis, kaj starigis sian tendaron en Obot. 11 Kaj ili
elmoviĝis el Obot, kaj starigis sian tendaron en Ije-Abarim en la dezerto,
kiu estas kontraŭ Moab, en la oriento. 12 De tie ili elmoviĝis, kaj starigis
sian tendaron en la valo de Zared. 13 De tie ili elmoviĝis, kaj starigis sian
tendaron apud tiu parto de Arnon en la dezerto, kiu estas ekster la limoj de
la Amoridoj; ĉar Arnon estas la limo de Moab, inter Moab kaj la Amoridoj.
14 Tial estas dirite en la Libro de la Militoj de la Eternulo:
Vaheb en Sufa,
Kaj la valoj de Arnon,
15 Kaj la deklivo de la valoj,
Kiu turniĝas al la kolonio Ar
Kaj apogiĝas al la limo de Moab.

16 Kaj de tie al Beer; tio estas tiu puto, pri kiu la Eternulo diris al Moseo:
Kunvenigu la popolon, kaj Mi donos al ili akvon.

17 Tiam kantis Izrael ĉi tiun kanton:
Leviĝu, puto, ni kantu pri ĝi;
18 Puto, kiun fosis princoj,
Boris eminentuloj de la popolo,
Per la sceptro, per siaj bastonoj.

Kaj el tiu dezerto al Matana, 19 kaj el Matana al Naĥaliel, kaj el Naĥaliel
al Bamot, 20 kaj el Bamot al la valo, kiu estas sur la kampo de Moab, ĉe la
supro de Pisga, kiu estas turnita al la dezerto.

21 Kaj Izrael sendis senditojn al Siĥon, reĝo de la Amoridoj, por diri:
22 Mi dezirus trairi vian landon; ni ne devojiĝos sur kampon aŭ en
vinberĝardenon, ni ne trinkos akvon el puto; laŭ la ĉefa publika vojo
ni iros, ĝis ni trapasos viajn limojn. 23 Sed Siĥon ne permesis al Izrael
trapasi liajn limojn; kaj Siĥon kolektis sian tutan popolon kaj eliris kontraŭ
Izraelon en la dezerton kaj venis ĝis Jahac kaj ekbatalis kontraŭ Izrael.

24 Kaj Izrael frapis lin per la glavo, kaj ekposedis lian landon de Arnon ĝis
Jabok, ĝis la Amonidoj; ĉar forta estis la limo de la Amonidoj. 25 Kaj Izrael
prenis ĉiujn tiujn urbojn; kaj Izrael ekloĝis en ĉiuj urboj de la Amoridoj,
en Ĥeŝbon kaj en ĉiuj ĝiaj dependantaĵoj. 26 Ĉar Ĥeŝbon estis la urbo de
Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kaj li militis kontraŭ la antaŭa reĝo de Moab
kaj prenis el lia mano lian tutan landon ĝis Arnon. 27 Tial diras alegoriistoj:
Iru Ĥeŝbonon;
Konstruiĝu kaj fortikiĝu la urbo de Siĥon.
28 Ĉar fajro eliris el Ĥeŝbon,
Flamo el la urbo de Siĥon;
Ĝi formanĝis Ar-Moabon,
La mastrojn de la altaĵoj de Arnon.
29 Ve al vi, Moab!
Vi pereis, ho popolo de Kemoŝ!
Li faris el siaj filoj forkurintojn
Kaj el siaj filinoj kaptitinojn
De la reĝo de la Amoridoj Siĥon.
30 Ni faligis ilin; pereis Ĥeŝbon ĝis Dibon;
Kaj ni ruinigis ilin ĝis Nofaĥ,
Kiu estas apud Medba.
31 Kaj Izrael loĝis en la lando de la Amoridoj. 32 Kaj Moseo sendis,
por esplorrigardi Jazeron, kaj ili militakiris ĝiajn vilaĝojn, kaj forpelis la
Amoridojn, kiuj tie estis. 33 Kaj ili forturniĝis kaj ekiris laŭ la vojo al Baŝan.
Tiam eliris al ili renkonte Og, la reĝo de Baŝan, li kaj lia tuta popolo, por
batali ĉe Edrei. 34 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ne timu lin, ĉar en vian
manon Mi fordonos lin kaj lian tutan popolon kaj lian landon, kaj vi agos
kun li, kiel vi agis kun Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon.
35 Kaj ili venkobatis lin kaj liajn filojn kaj lian tutan popolon, ĝis neniu
restis; kaj ili ekposedis lian landon.

22

1 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis, kaj haltis tendare en la stepoj de Moab,
transe de Jordan, kontraŭ Jeriĥo.
2 Balak, filo de Cipor, vidis ĉion, kion Izrael faris al la Amoridoj. 3 Kaj
Moab tre timis tiun popolon, ĉar ĝi estis multenombra; kaj Moab ektremis
antaŭ la Izraelidoj. 4 Kaj Moab diris al la ĉefoj de Midjan: Nun tiu popolo
formanĝos nian tutan ĉirkaŭaĵon, kiel bovo formanĝas la herbon de la
kampo. Kaj Balak, filo de Cipor, estis reĝo de Moab en tiu tempo. 5 Kaj li
sendis senditojn al Bileam, filo de Beor, en Petoron, kiu estis ĉe la Rivero, en
la landon de sia popolo, por voki lin, kaj diri: Jen popolo eliris el Egiptujo,
jen ĝi kovris la vizaĝon de la tero, kaj ĝi loĝas kontraŭ mi. 6 Nun venu
do, malbenu al mi tiun popolon, ĉar ĝi estas pli forta ol mi; eble tiam
mi povos venkobati ĝin kaj elpeli ĝin el la lando; ĉar mi scias, ke kiun vi
benas, tiu estas benita, kaj kiun vi malbenas, tiu estas malbenita. 7 Kaj
iris la plejaĝuloj de Moab kaj la plejaĝuloj de Midjan, havante en siaj
manoj la donacojn pro la sorĉado, kaj ili venis al Bileam kaj diris al li
la vortojn de Balak. 8 Kaj li diris al ili: Tradormu ĉi tie la nokton, kaj
mi donos al vi respondon, konforme al tio, kion diros al mi la Eternulo.
Kaj la ĉefoj de Moab restis ĉe Bileam. 9 Kaj Dio venis al Bileam, kaj diris:
Kiuj estas tiuj viroj ĉe vi? 10 Kaj Bileam diris al Dio: Balak, filo de Cipor,

reĝo de Moab, sendis al mi, dirante: 11 Jen estas la popolo, kiu eliris el
Egiptujo, kaj ĝi kovris la vizaĝon de la tero; venu do, malbenu ĝin al mi,
eble tiam mi povos batali kontraŭ ĝi kaj forpeli ĝin. 12 Tiam Dio diris al
Bileam: Ne iru kun ili; ne malbenu la popolon, ĉar ĝi estas benita. 13 Kaj
Bileam leviĝis matene, kaj diris al la ĉefoj de Balak: Iru en vian landon,
ĉar la Eternulo ne volas permesi al mi iri kun vi. 14 Kaj leviĝis la ĉefoj
de Moab kaj venis al Balak, kaj diris: Bileam ne volas iri kun ni. 15 Balak
sendis plue ĉefojn, pli grandajn kaj pli eminentajn ol tiuj. 16 Kaj ili venis
al Bileam, kaj diris al li: Tiel diris Balak, filo de Cipor: Ne rifuzu do iri
al mi; 17 ĉar mi tre honoros vin, kaj ĉion, kion vi diros al mi, mi faros;
venu do, malbenu al mi tiun popolon. 18 Sed Bileam respondis kaj diris
al la servantoj de Balak: Eĉ se Balak donos al mi sian plenan domon da
arĝento kaj oro, mi ne povas malobei la ordonon de la Eternulo, mia Dio,
farante ion malgrandan aŭ grandan. 19 Tamen restu ĉi tie ankaŭ vi dum la
nokto, kaj mi sciiĝos, kion plue diros al mi la Eternulo. 20 Kaj Dio venis al
Bileam en la nokto, kaj diris al li: Se tiuj viroj venis, por voki vin, leviĝu, iru
kun ili, sed faru nur tion, kion Mi diros al vi. 21 Kaj Bileam leviĝis matene
kaj selis sian azeninon kaj iris kun la ĉefoj de Moab. 22 Kaj ekflamis la
kolero de Dio pro tio, ke li iris; kaj anĝelo de la Eternulo stariĝis sur la
vojo, por malhelpi lin. Li rajdis sur sia azenino, kaj du liaj junuloj estis
kun li. 23 Kaj la azenino ekvidis la anĝelon de la Eternulo, starantan sur
la vojo kun elingigita glavo en la mano, kaj la azenino forturniĝis de la
vojo kaj iris sur la kampon; kaj Bileam ekbatis la azeninon, por returni
ĝin sur la vojon. 24 Tiam la anĝelo de la Eternulo stariĝis sur la vojeto
inter vinberĝardenoj, kie estis barilo sur unu flanko kaj barilo sur la dua
flanko. 25 Kaj la azenino ekvidis la anĝelon de la Eternulo, kaj alpremis sin
al la muro kaj alpremis la piedon de Bileam al la muro; kaj li denove ĝin
batis. 26 Kaj la anĝelo de la Eternulo denove forlasis sian lokon, kaj stariĝis
sur malvasta loko, kie oni ne povas flankeniri dekstren, nek maldekstren.
27 Kiam la azenino ekvidis la anĝelon de la Eternulo, ĝi kuŝiĝis sub Bileam.
Kaj ekflamis la kolero de Bileam, kaj li batis la azeninon per la bastono.
28 Tiam la Eternulo malŝlosis la buŝon de la azenino, kaj ĝi diris al Bileam:
Kion mi faris al vi, ke vi batis min jam tri fojojn? 29 Kaj Bileam diris al
la azenino: Ĉar vi mokis min; se mi havus glavon en mia mano, mi nun
mortigus vin. 30 Kaj la azenino diris al Bileam: Ĉu mi ne estas via azenino,
sur kiu vi rajdadis de longatempe ĝis la nuna tago? ĉu mi kutimis tiel fari
al vi? Kaj li diris: Ne. 31 Tiam la Eternulo malkovris la okulojn de Bileam,
kaj li ekvidis la anĝelon de la Eternulo, starantan sur la vojo kun elingigita
glavo en sia mano; kaj li kliniĝis, kaj ĵetiĝis vizaĝaltere. 32 Kaj la anĝelo
de la Eternulo diris al li: Kial vi batis vian azeninon jam tri fojojn? jen Mi
eliris, por malhelpi, ĉar malbona estas via vojo antaŭ Mi. 33 La azenino
ekvidis Min, kaj forturniĝis antaŭ Mi jam tri fojojn; se ĝi ne forturniĝus
de Mi, tiam Mi vin mortigus kaj ĝin Mi lasus vivi. 34 Tiam Bileam diris al
la anĝelo de la Eternulo: Mi pekis, ĉar mi ne sciis, ke Vi staras kontraŭ mi
sur la vojo; nun, se tio ne plaĉas al Vi, mi iros returne. 35 Sed la anĝelo
de la Eternulo diris al Bileam: Iru kun la viroj; sed nur tion, kion Mi diros
al vi, vi diru. Kaj Bileam iris kun la ĉefoj de Balak. 36 Kiam Balak aŭdis,
ke Bileam venis, li eliris renkonte al li ĝis tiu Moaba urbo, kiu troviĝas ĉe
la limo apud Arnon, kiu estas ĉe la fino de la limo. 37 Kaj Balak diris al
Bileam: Mi sendis ja al vi, por voki vin; kial do vi ne iris al mi? ĉu efektive
mi ne povas honori vin? 38 Sed Bileam diris al Balak: Jen mi venis al vi;

tamen ĉu mi povas ion diri al vi? kion Dio enmetos en mian buŝon, tion
mi diros. 39 Kaj Bileam iris kun Balak, kaj ili venis al Kirjat-Ĥucot. 40 Kaj
Balak buĉis bovojn kaj ŝafojn, kaj sendis al Bileam, kaj al la ĉefoj, kiuj estis
kun li. 41 En la sekvanta mateno Balak prenis Bileamon kaj surkondukis
lin sur la altaĵojn de Baal, kaj li ekvidis de tie la finan parton de la popolo.

23

1 Kaj Bileam diris al Balak: Konstruu al mi ĉi tie sep altarojn, kaj pretigu
al mi ĉi tie sep bovidojn kaj sep virŝafojn. 2 Kaj Balak faris, kiel diris
Bileam; kaj Balak kaj Bileam oferis po unu bovido kaj po unu virŝafo sur
ĉiu altaro. 3 Kaj Bileam diris al Balak: Staru ĉe via brulofero, kaj mi iros;
eble la Eternulo venos al mi renkonte, kaj kion Li montros al mi, tion mi
diros al vi. Kaj li iris sur la altaĵon. 4 Kaj Dio renkontiĝis al Bileam, kaj
ĉi tiu diris al Li: La sep altarojn mi pretigis, kaj mi oferis po unu bovido
kaj po unu virŝafo sur ĉiu altaro. 5 Kaj la Eternulo enmetis vorton en la
buŝon de Bileam, kaj diris: Reiru al Balak kaj parolu tiel. 6 Kaj li revenis
al tiu, kaj jen tiu staras ĉe sia brulofero, li kaj ĉiuj ĉefoj de Moab. 7 Kaj li
komencis sian inspiritaĵon, kaj diris:
El Aram venigis min Balak,
Reĝo de Moab, el la montoj orientaj:
Venu, malbenu al mi Jakobon,
Kaj venu, malbondiru kontraŭ Izrael.
8 Kiel mi tiun malbenos, kiun ne malbenas Dio?
Kiel mi tiun malbondiros, kiun ne malbondiras la Eternulo?
9 De la supro de rokoj mi vidas lin,
Kaj de altaĵoj mi rigardas lin;
Jen la popolo loĝas aparte
Kaj ne estas kalkulata inter la nacioj.
10 Kiu kalkulis la polvon de Jakob
Kaj la nombron de kvarono de Izrael?
Mortu mia animo per la morto de justuloj,
Kaj mia fino estu simila al ilia!
11 Tiam Balak diris al Bileam: Kion vi faris al mi? por malbeni miajn
malamikojn mi prenis vin, kaj jen vi ilin benas. 12 Kaj li respondis kaj
diris: Ĉu ne tion, kion la Eternulo metas en mian buŝon, mi devas precize
diri? 13 Kaj Balak diris al li: Venu do kun mi al alia loko, de kiu vi ilin vidos;
nur ilian parton vi vidos, la tutan vi ilin ne vidos; kaj malbenu ilin al mi de
tie. 14 Kaj li prenis lin sur la kampon de ĉirkaŭrigardantoj, sur la supron
de Pisga, kaj li konstruis sep altarojn kaj oferis po unu bovido kaj unu
virŝafo sur ĉiu altaro. 15 Kaj li diris al Balak: Staru ĉi tie ĉe via brulofero,
kaj mi iros renkonte tien. 16 Kaj la Eternulo renkontiĝis al Bileam kaj metis
vorton en lian buŝon, kaj diris: Reiru al Balak kaj parolu tiel. 17 Kaj li venis
al li, kaj jen li staras ĉe sia brulofero, kaj kun li la ĉefoj de Moab. Kaj Balak
diris al li: Kion parolis la Eternulo? 18 Kaj li komencis sian inspiritaĵon,
kaj diris:
Leviĝu, Balak, kaj aŭskultu;
Atentu min, filo de Cipor.
19 Dio ne estas homo, ke Li mensogus,
Kaj ne homido, ke Li pentus.
Ĉu Li dirus kaj ne farus,
Parolus kaj ne plenumus?

[20] Jen beno estas komisiita al mi;
Li benas, kaj mi ne povas tion ŝanĝi.
[21] Li ne vidis pekon ĉe Jakob,
Kaj Li ne rimarkis malpiecon ĉe Izrael;
La Eternulo, lia Dio, estas kun li,
Kaj reĝa aklamado estas ĉe li.
[22] Dio, kiu elkondukis ilin el Egiptujo,
Estas por ili kiel la forto de bubalo.
[23] Ĉar ne ekzistas sorĉado en Jakob,
Nek aŭgurado en Izrael;
Siatempe estas dirate al Jakob kaj al Izrael, kion faras Dio.
[24] Jen la popolo stariĝas kiel leonino
Kaj leviĝas kiel leono;
Ĝi ne kuŝiĝos, antaŭ ol ĝi manĝos rabakiron
Kaj antaŭ ol ĝi trinkos sangon de mortigitoj.
[25] Kaj Balak diris al Bileam: Nek per malbeno malbenu ilin, nek per beno
benu ilin. [26] Sed Bileam respondis kaj diris al Balak: Ĉu mi ne diris al vi,
ke ĉion, kion diros la Eternulo, tion mi faros? [27] Kaj Balak diris al Bileam:
Venu, mi prenos vin sur alian lokon; eble plaĉos al Dio, kaj vi malbenos
ilin al mi de tie. [28] Kaj Balak prenis Bileamon sur la supron de Peor, kiu
estas turnita al la dezerto. [29] Kaj Bileam diris al Balak: Konstruu al mi ĉi tie
sep altarojn, kaj pretigu al mi ĉi tie sep bovidojn kaj sep virŝafojn. [30] Kaj
Balak faris, kiel diris Bileam, kaj oferis po unu bovido kaj po unu virŝafo
sur ĉiu altaro.

24

[1] Ĉar Bileam vidis, ke al la Eternulo plaĉas beni Izraelon, li ne iris, kiel
antaŭe, por aŭguri, sed li turnis sian vizaĝon al la dezerto. [2] Kaj Bileam
levis siajn okulojn, kaj ekvidis Izraelon, starantan laŭ siaj triboj; kaj la
spirito de Dio venis sur lin. [3] Kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Parolas Bileam, filo de Beor,
Kaj parolas viro kun malfermita okulo;
[4] Parolas tiu, kiu aŭdas la vortojn de Dio,
Kaj kiu vidas la vizion de la Plejpotenculo;
Li falas, sed malfermitaj estas liaj okuloj.
[5] Kiel belaj estas viaj tendoj, ho Jakob,
Viaj loĝejoj, ho Izrael!
[6] Kiel valoj ili etendiĝas,
Kiel ĝardenoj apud rivero,
Kiel arboj aloaj, plantitaj de la Eternulo,
Kiel cedroj apud akvo.
[7] Fluos akvo el liaj siteloj,
Kaj lia semo estos ĉe multaj akvoj;
Superos Agagon lia reĝo,
Kaj altiĝos lia regno.
[8] Dio, kiu elkondukis lin el Egiptujo,
Estas por li kiel la forto de bubalo;
Li formanĝas la popolojn, kiuj estas malamikaj al li,
Kaj iliajn ostojn li frakasas
Kaj per siaj sagoj disbatas.
[9] Li genuiĝis, li kuŝiĝis,

Kiel leono kaj kiel leonino;
Kiu lin levos?
Viaj benantoj estas benataj,
Kaj viaj malbenantoj estas malbenataj.
10 Tiam ekflamis la kolero de Balak kontraŭ Bileam, kaj li kunefrapis
siajn manojn; kaj Balak diris al Bileam: Por malbeni miajn malamikojn mi
vokis vin, kaj vi nun benis ilin jam tri fojojn! 11 Kaj nun foriĝu sur vian
lokon; mi intencis honori vin, sed jen la Eternulo senigis vin je la honoro.
12 Kaj Bileam diris al Balak: Ĉu eĉ al viaj senditoj, kiujn vi sendis al mi, mi
ne parolis jene: 13 Se Balak eĉ donus al mi sian plenan domon da arĝento
kaj oro, mi ne povus malobei la ordonon de la Eternulo, farante bonon
aŭ malbonon laŭ mia deziro? kion diros la Eternulo, tion mi diros. 14 Kaj
nun mi iras al mia popolo; venu, mi sciigos al vi, kion faros tiu popolo
al via popolo en la malproksima venonta tempo. 15 Kaj li ekparolis sian
inspiritaĵon, kaj diris:
Parolas Bileam, filo de Beor,
Kaj parolas viro kun malfermita okulo;
16 Parolas tiu, kiu aŭdas la vortojn de Dio
Kaj scias la penson de la Plejaltulo,
Kaj kiu vidas la vizion de la Plejpotenculo;
Li falas, sed malfermitaj estas liaj okuloj.
17 Mi vidas lin, sed ne nun;
Mi rigardas lin, sed ne proksime.
Eliros stelo el Jakob,
Kaj leviĝos sceptro el Izrael,
Detruos la randojn de Moab
Kaj frakasos ĉiujn filojn de malordo.
18 Kaj Edom estos submetito,
Kaj Seir estos submetito de siaj malamikoj;
Sed Izrael havos venkon.
19 Kaj la reganto eliros el Jakob,
Kaj li pereigos la restintojn el la urbo.
20 Kaj li ekvidis Amalekon, kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
La unua el la popoloj estis Amalek,
Sed lia fino estos pereo.
21 Kaj li ekvidis la Kenidojn, kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Fortika estas via loĝejo,
Kaj aranĝita sur roko estas via nesto;
22 Sed ruinigita estos Kain,
Baldaŭ Aŝur vin kaptos.
23 Kaj li ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Ve! kiu vivos, kiam Dio tion faros?
24 Kaj venos ŝipoj de la lando de la Kitidoj,
Kaj ili humiligos Aŝuron kaj humiligos Eberon;
Sed ankaŭ ili pereos.
25 Kaj Bileam leviĝis, kaj foriris kaj revenis al sia loko; kaj ankaŭ Balak
iris sian vojon.

25

1 Kaj Izrael loĝis en Ŝitim, kaj la popolo komencis malĉastadi kun la
filinoj de Moab. 2 Kaj ili invitadis la popolon al la oferoj de siaj dioj, kaj
la popolo manĝadis kaj kliniĝadis antaŭ iliaj dioj. 3 Kaj Izrael aliĝis al

Baal-Peor; kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael. 4 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Prenu ĉiujn estrojn de la popolo kaj pendigu ilin
al la Eternulo kontraŭ la suno, kaj deturniĝos de Izrael la furiozo de la
kolero de la Eternulo. 5 Kaj Moseo diris al la juĝistoj de Izrael: Mortigu ĉiu
siajn homojn, kiuj aliĝis al Baal-Peor. 6 Kaj jen iu el la Izraelidoj venis kaj
alkondukis al siaj fratoj Midjanidinon antaŭ la okuloj de Moseo kaj antaŭ
la okuloj de la tuta komunumo de Izrael, dum ili ploris ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 7 Kiam tion vidis Pineĥas, filo de Eleazar, la filo
de la pastro Aaron, li leviĝis el inter la komunumo kaj prenis ponardegon
en sian manon. 8 Kaj li iris post la Izraelido en la dormejon, kaj trapikis
ilin ambaŭ, la Izraelidon kaj la virinon tra ŝia ventro; kaj tiam ĉesiĝis
la punfrapado de la Izraelidoj. 9 Kaj la nombro de la mortintoj per la
punfrapado estis dudek kvar mil.

10 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 11 Pineĥas, filo de Eleazar,
la filo de la pastro Aaron, deturnis Mian koleregon de la Izraelidoj, ĉar li
fervoris pri Mi inter ili, kaj Mi ne ekstermis la Izraelidojn en Mia severeco.
12 Tial diru: Jen Mi donas al li Mian interligon pri paco; 13 kaj ĝi estu por li
kaj por lia idaro post li interligo de eterna pastreco, pro tio, ke li fervoris pri
sia Dio kaj pekliberigis la Izraelidojn. 14 La nomo de la mortigita Izraelido,
kiu estis mortigita kune kun la Midjanidino, estis Zimri, filo de Salu, ĉefo
de patrodomo el la Simeonidoj; 15 kaj la nomo de la mortigita Midjanidino
estis Kozbi, filino de Cur, estro de la anoj de patrodomo en Midjan.

16 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 17 Estu malamikoj al la
Midjanidoj kaj batu ilin; 18 ĉar ili estas malamikoj al vi per sia insido, kiun
ili faris al vi per Peor, kaj per Kozbi, la filino de la Midjana estro, ilia fratino
mortigita en la tago de la punfrapado pro Peor.

26

1 Kaj post la punfrapado la Eternulo ekparolis al Moseo, kaj al Eleazar, filo
de la pastro Aaron, dirante: 2 Kalkulu la tutan komunumon de la Izraelidoj
en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, laŭ iliaj patrodomoj, ĉiujn militkapablajn
en Izrael. 3 Kaj ekparolis al ili Moseo kaj la pastro Eleazar sur la stepoj
de Moab apud la Jeriĥa Jordan, dirante: 4 Kalkulu la popolon en la aĝo de
dudek jaroj kaj pli, kiel la Eternulo ordonis al Moseo kaj al la Izraelidoj,
kiuj eliris el la lando Egipta.

5 Ruben, la unuenaskito de Izrael. La filoj de Ruben: de Ĥanoĥ, la familio
de la Ĥanoĥidoj; de Palu, la familio de la Paluidoj; 6 de Ĥecron, la familio
de la Ĥecronidoj; de Karmi, la familio de la Karmiidoj. 7 Tio estas la
familioj de la Rubenidoj; kaj ilia nombro estas kvardek tri mil sepcent
tridek. 8 Kaj la filoj de Palu: Eliab. 9 Kaj la filoj de Eliab: Nemuel kaj Datan
kaj Abiram; tio estas tiuj Datan kaj Abiram, eminentuloj de la komunumo,
kiuj ribelis kontraŭ Moseo kaj Aaron en la anaro de Koraĥ, kiam ili ribelis
kontraŭ la Eternulo 10 kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kaj
Koraĥon ĉe la morto de la anaro, kiam la fajro ekstermis la ducent kvindek
homojn, kaj ili fariĝis averto. 11 Sed la filoj de Koraĥ ne mortis.

12 La filoj de Simeon laŭ iliaj familioj: de Nemuel, la familio de la
Nemuelidoj; de Jamin, la familio de la Jaminidoj; de Jaĥin, la familio de la
Jaĥinidoj; 13 de Zeraĥ, la familio de la Zeraĥidoj; de Ŝaul, la familio de la
Ŝaulidoj. 14 Tio estas la familioj de la Simeonidoj, dudek du mil ducent.

15 La filoj de Gad laŭ iliaj familioj: de Cefon, la familio de la Cefonidoj;
de Ĥagi, la familio de la Ĥagiidoj; de Ŝuni, la familio de la Ŝuniidoj; 16 de
Ozni, la familio de la Ozniidoj; de Eri, la familio de la Eriidoj; 17 de Arod,
la familio de la Arodidoj; de Areli, la familio de la Areliidoj. 18 Tio estas la
familioj de la Gadidoj, laŭ ilia nombro kvardek mil kvincent.

19 La filoj de Jehuda: Er kaj Onan; sed Er kaj Onan mortis en la lando
Kanaana. 20 Kaj la filoj de Jehuda laŭ iliaj familioj estis: de Ŝela, la familio
de la Ŝelaidoj; de Perec, la familio de la Perecidoj; de Zeraĥ, la familio
de la Zeraĥidoj. 21 Kaj la filoj de Perec estis: de Ĥecron, la familio de la
Ĥecronidoj; de Ĥamul, la familio de la Ĥamulidoj. 22 Tio estas la familioj
de Jehuda, laŭ ilia nombro sepdek ses mil kvincent.

23 La filoj de Isaĥar laŭ iliaj familioj: de Tola, la familio de la Tolaidoj;
de Puva, la familio de la Puvaidoj; 24 de Jaŝub, la familio de la Jaŝubidoj;
de Ŝimron, la familio de la Ŝimronidoj. 25 Tio estas la familioj de Isaĥar,
laŭ ilia nombro sesdek kvar mil tricent.

26 La filoj de Zebulun laŭ iliaj familioj: de Sered, la familio de la
Seredidoj; de Elon, la familio de la Elonidoj; de Jaĥleel, la familio de la
Jaĥleelidoj. 27 Tio estas la familioj de la Zebulunidoj, laŭ ilia nombro
sesdek mil kvincent.

28 La filoj de Jozef laŭ iliaj familioj: Manase kaj Efraim. 29 La filoj de
Manase: de Maĥir, la familio de la Maĥiridoj; kaj de Maĥir naskiĝis Gilead;
de Gilead, la familio de la Gileadidoj. 30 Jen estas la filoj de Gilead: de Iezer,
la familio de la Iezeridoj; de Ĥelek, la familio de la Ĥelekidoj; 31 kaj de
Asriel, la familio de la Asrielidoj; kaj de Ŝeĥem, la familio de la Ŝeĥemidoj;
32 kaj de Ŝemida, la familio de la Ŝemidaidoj; kaj de Ĥefer, la familio de la
Ĥeferidoj. 33 Kaj Celofĥad, filo de Ĥefer, ne havis filojn, sed nur filinojn;
kaj la nomoj de la filinoj de Celofĥad estis: Maĥla kaj Noa kaj Ĥogla kaj
Milka kaj Tirca. 34 Tio estas la familioj de Manase, laŭ ilia nombro kvindek
du mil sepcent.

35 Jen estas la filoj de Efraim laŭ iliaj familioj: de Ŝutelaĥ, la familio de
la Ŝutelaĥidoj; de Beĥer, la familio de la Beĥeridoj; de Taĥan, la familio
de la Taĥanidoj. 36 Kaj jen estas la filoj de Ŝutelaĥ: de Eran, la familio de
la Eranidoj. 37 Tio estas la familioj de la filoj de Efraim, laŭ ilia nombro
tridek du mil kvincent. Tio estas la filoj de Jozef laŭ iliaj familioj.

38 La filoj de Benjamen laŭ iliaj familioj: de Bela, la familio de la Belaidoj;
de Aŝbel, la familio de la Aŝbelidoj; de Aĥiram, la familio de la Aĥiramidoj;
39 de Ŝefufam, la familio de la Ŝefufamidoj; de Ĥufam la familio de la
Ĥufamidoj. 40 Kaj la filoj de Bela estis: Ard kaj Naaman; de Ard, la familio
de la Ardidoj; de Naaman, la familio de la Naamanidoj. 41 Tio estas la
filoj de Benjamen laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro estis kvardek kvin mil
sescent.

42 Jen estas la filoj de Dan laŭ iliaj familioj: de Ŝuĥam, la familio de la
Ŝuĥamidoj. Tio estas la familioj de Dan laŭ iliaj familioj. 43 Ĉiuj familioj
de la Ŝuĥamidoj prezentis la nombron de sesdek kvar mil kvarcent.

44 La filoj de Aŝer laŭ iliaj familioj: de Jimna, la familio de la Jimnaidoj;
de Jiŝvi, la familio de la Jiŝviidoj; de Beria, la familio de la Beriaidoj. 45 De
la filoj de Beria: de Ĥeber, la familio de la Ĥeberidoj; de Malkiel, la familio

de la Malkielidoj. 46 Kaj la nomo de la filino de Aŝer estis Seraĥ. 47 Tio estas
la familioj de la filoj de Aŝer, laŭ ilia nombro kvindek tri mil kvarcent.
48 La filoj de Naftali laŭ iliaj familioj: de Jaĥceel, la familio de la
Jaĥceelidoj; de Guni, la familio de la Guniidoj; 49 de Jecer, la familio de
la Jeceridoj; de Ŝilem la familio de la Ŝilemidoj. 50 Tio estas la familioj de
Naftali laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro estis kvardek kvin mil kvarcent.
51 Tia estis la kalkulita nombro de la Izraelidoj: sescent unu mil sepcent
tridek.
52 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 53 Al tiuj estu dividita
la tero kiel posedaĵo laŭ la nombro de la nomoj. 54 Al la plinombra
donu pli grandan posedaĵon, kaj al la malplinombra donu malpli grandan
posedaĵon; al ĉiu laŭ lia nombro estu donita lia posedaĵo. 55 Sed per loto
oni dividu la teron; laŭ la nomo de siaj patraj triboj ili ricevu posedaĵon.
56 Per la loto oni dividu al ĉiu lian posedaĵon, kiel al la plinombraj, tiel al
la malplinombraj.
57 Kaj jen estas la kalkulitoj de Levi laŭ iliaj familioj: de Gerŝon, la familio
de la Gerŝonidoj; de Kehat, la familio de la Kehatidoj; de Merari, la familio
de la Merariidoj. 58 Jen estas la familioj de Levi: la familio de la Libniidoj,
la familio de la Ĥebronidoj, la familio de la Maĥliidoj, la familio de la
Muŝiidoj, la familio de la Koraĥidoj. Kaj de Kehat naskiĝis Amram. 59 Kaj
la nomo de la edzino de Amram estis Joĥebed, filino de Levi, kiu estis
naskita al Levi en Egiptujo; kaj ŝi naskis al Amram Aaronon kaj Moseon kaj
ilian fratinon Mirjam. 60 Kaj al Aaron naskiĝis Nadab kaj Abihu kaj Eleazar
kaj Itamar. 61 Sed Nadab kaj Abihu mortis, kiam ili alportis fremdan fajron
antaŭ la Eternulon. 62 Kaj la nombro de iliaj kalkulitoj estis dudek tri mil,
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de pli ol unu monato; ĉar ili ne estis kalkulitaj
kune kun la Izraelidoj, ĉar al ili ne estis donita posedaĵo inter la Izraelidoj.
63 Tio estas la nombro, kiun kalkulis Moseo kaj la pastro Eleazar, kiuj
kalkulis la Izraelidojn sur la stepoj de Moab ĉe la Jeriĥa Jordan. 64 Kaj
inter ili estis neniu el tiuj, kiujn kalkulis Moseo kaj la pastro Aaron, kiam
ili kalkulis la Izraelidojn en la dezerto Sinaj. 65 Ĉar la Eternulo diris pri ili:
Ili mortos en la dezerto. Kaj restis el ili neniu, krom Kaleb, filo de Jefune,
kaj Josuo, filo de Nun.

27

1 Kaj aliris la filinoj de Celofĥad, filo de Ĥefer, filo de Gilead, filo de
Maĥir, filo de Manase, el la familioj de Manase, filo de Jozef; kaj jen estas
la nomoj de liaj filinoj: Maĥla kaj Noa kaj Ĥogla kaj Milka kaj Tirca; 2 kaj
ili stariĝis antaŭ Moseo kaj antaŭ la pastro Eleazar kaj antaŭ la estroj kaj
la tuta komunumo ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno, kaj diris: 3 Nia
patro mortis en la dezerto, kaj li ne estis inter la anaro, kiu ribelis kontraŭ
la Eternulo en la anaro de Koraĥ; sed pro sia peko li mortis, kaj filojn li ne
havis. 4 Kial malaperu la nomo de nia patro el inter lia familio, ĉar li ne
havis filon? Donu al ni posedaĵon inter la fratoj de nia patro. 5 Kaj Moseo
prezentis ilian aferon antaŭ la Eternulon. 6 Kaj la Eternulo diris al Moseo
jene: 7 Prave parolas la filinoj de Celofĥad; efektive donu al ili heredan
posedaĵon inter la fratoj de ilia patro, kaj transirigu la posedaĵon de ilia
patro al ili. 8 Kaj al la Izraelidoj diru jene: Se iu mortos, ne havante filon,
tiam transirigu lian posedaĵon al lia filino; 9 kaj se li ne havas filinon, tiam

donu lian posedaĵon al liaj fratoj; 10 kaj se li ne havas fratojn, donu lian
posedaĵon al la fratoj de lia patro; 11 kaj se lia patro ne havas fratojn, donu
lian posedaĵon al lia proksima parenco el lia familio, ke li heredu ĝin. Kaj
tio estu por la Izraelidoj leĝa juro, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

12 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Supreniru sur ĉi tiun monton Abarim,
kaj rigardu la landon, kiun Mi donis al la Izraelidoj. 13 Kaj kiam vi estos
vidinta ĝin, vi alkolektiĝos al via popolo, vi ankaŭ, kiel alkolektiĝis via
frato Aaron; 14 ĉar vi malobeis Mian ordonon en la dezerto Cin, dum la
malpaco de la komunumo, ke vi montru ĉe la akvo Mian sanktecon antaŭ
iliaj okuloj — tiu Akvo de Malpaco ĉe Kadeŝ en la dezerto Cin. 15 Kaj Moseo
ekparolis al la Eternulo, dirante: 16 La Eternulo, Dio de la spiritoj de ĉiu
karno, starigu super la komunumo viron, 17 kiu eliradus antaŭ ili kaj kiu
eniradus antaŭ ili kaj kiu elkondukadus ilin kaj kiu enkondukadus ilin, por
ke ne estu la komunumo de la Eternulo kiel ŝafoj, kiuj ne havas paŝtiston.
18 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Prenu al vi Josuon, filon de Nun, viron, kiu
havas en si spiriton, kaj metu vian manon sur lin; 19 kaj starigu lin antaŭ
Eleazar, la pastro, kaj antaŭ la tuta komunumo, kaj donu al li instrukciojn
antaŭ iliaj okuloj; 20 kaj metu sur lin parton de via majesto, por ke aŭskultu
lin la tuta komunumo de la Izraelidoj. 21 Kaj li staru antaŭ la pastro Eleazar
kaj demandu lin pri decido per la signoj de lumo antaŭ la Eternulo; laŭ lia
vorto devas eliri kaj laŭ lia vorto devas eniri li kaj ĉiuj Izraelidoj kun li kaj
la tuta komunumo. 22 Kaj Moseo faris, kiel ordonis al li la Eternulo; kaj
li prenis Josuon kaj starigis lin antaŭ la pastro Eleazar kaj antaŭ la tuta
komunumo; 23 kaj li metis sur lin siajn manojn kaj donis al li instrukciojn,
kiel la Eternulo parolis per Moseo.

28

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Ordonu al la Izraelidoj
kaj diru al ili: Mian oferon, Mian panon, Miajn fajroferojn, Mian agrablan
odoraĵon observu, por alportadi al Mi en ilia tempo. 3 Kaj diru al ili: Jen
estas la fajrofero, kiun vi devas alportadi al la Eternulo: ŝafidojn jaraĝajn
sendifektajn po du en ĉiu tago, kiel konstantan bruloferon. 4 Unu ŝafidon
oferu matene, kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero; 5 kaj dekonon de
efo da delikata faruno kiel farunoferon, miksitan kun kvarono de hino da
elpistita oleo. 6 Tio estas la brulofero konstanta, kia estis farata ĉe la monto
Sinaj, kiel agrabla odoraĵo, fajrofero al la Eternulo. 7 Kaj ĝia verŝofero
estu po kvarono de hino ĉe unu ŝafido; en la sanktejo vi devas verŝi la
vinon al la Eternulo. 8 Kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero; kun
tia farunofero, kiel matene, kaj kun tia verŝofero faru fajroferon, agrablan
odoraĵon al la Eternulo.

9 Sed en la tago sabata du ŝafidojn jaraĝajn sendifektajn kaj du dekonojn
de efo da delikata faruno kiel farunoferon, miksitan kun oleo, kaj ĝian
verŝoferon; 10 tio estas la brulofero de ĉiu sabato, krom la konstanta
brulofero kaj ĝia verŝofero.

11 Kaj en viaj monatkomencoj alportu bruloferon al la Eternulo: du
bovidojn kaj unu virŝafon, sep jaraĝajn sendifektajn ŝafidojn; 12 kaj tri
dekonojn de efo da delikata faruno kiel farunoferon, miksitan kun oleo, por
ĉiu bovido, kaj du dekonojn da delikata faruno kiel farunoferon, miksitan
kun oleo, por la unu virŝafo; 13 kaj po unu dekono da delikata faruno kiel
farunoferon, miksitan kun oleo, por ĉiu ŝafido; tio estas brulofero, agrabla
odoraĵo, fajrofero al la Eternulo. 14 Kaj iliaj verŝoferoj estu: duono de hino

da vino por bovido, kaj triono de hino por virŝafo, kaj kvarono de hino por
ŝafido. Tio estas ĉiumonata brulofero por ĉiuj monatoj de la jaro. 15 Kaj
unu virkapro, kiel pekofero al la Eternulo, krom la konstanta brulofero,
estu oferata kune kun sia verŝofero.
16 Kaj en la unua monato, en la dek-kvara tago de la monato, estas Pasko
al la Eternulo. 17 Kaj en la dek-kvina tago de tiu monato estas festo; dum
sep tagoj oni manĝu macojn. 18 En la unua tago estas sankta kunveno; faru
nenian servan laboron; 19 kaj alportu fajroferon, bruloferon al la Eternulo:
du bovidojn kaj unu virŝafon kaj sep jaraĝajn ŝafidojn; sendifektaj ili estu
ĉe vi; 20 kaj kiel ilian farunoferon alportu delikatan farunon, miksitan
kun oleo, tri dekonojn por bovido kaj du dekonojn por la virŝafo; 21 po
unu dekono alportu por ĉiu el la sep ŝafidoj; 22 kaj unu virkapron, por
pekliberigi vin. 23 Krom la matena brulofero, kiu estas konstanta brulofero,
alportu tion. 24 Tiel faru en ĉiu el la sep tagoj; tio estas manĝaĵo, fajrofero,
agrabla odoraĵo al la Eternulo; krom la konstanta brulofero oni tion alportu
kune kun ĝia verŝofero. 25 Kaj en la sepa tago estu ĉe vi sankta kunveno;
faru nenian servan laboron.
26 Kaj en la tago de la unuaj fruktoj, kiam vi alportos novan farunoferon
al la Eternulo en via festo de semajnoj, estu ĉe vi sankta kunveno; faru
nenian servan laboron; 27 kaj alportu bruloferon, kiel agrablan odoraĵon
al la Eternulo: du bovidojn, unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn; 28 kaj kiel
ilian farunoferon delikatan farunon, miksitan kun oleo, tri dekonojn por
ĉiu bovido, du dekonojn por la unu virŝafo; 29 po unu dekono por ĉiu el
la sep ŝafidoj; 30 unu virkapron, por pekliberigi vin. 31 Krom la konstanta
brulofero kaj ĝia verŝofero alportu tion; sendifektaj ili estu ĉe vi kaj kun
siaj verŝoferoj.

29

1 Kaj en la sepa monato, en la unua tago de la monato, estu ĉe vi
sankta kunveno; faru nenian servan laboron; tago de trumpetado ĝi estu
por vi. 2 Kaj alportu bruloferon, kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo:
unu bovidon, unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 3 kaj ilian
farunoferon: delikatan farunon, miksitan kun oleo, tri dekonojn por la
bovido, du dekonojn por la virŝafo; 4 kaj po unu dekono por ĉiu el la sep
ŝafidoj; 5 kaj unu virkapron, kiel pekoferon, por pekliberigi vin; 6 krom
la monata brulofero kaj ĝia farunofero kaj la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero; kaj iliajn verŝoferojn laŭ ilia regularo; kiel agrablan odoraĵon,
fajroferon al la Eternulo.
7 Kaj en la deka tago de tiu sepa monato estu ĉe vi sankta kunveno;
kaj premu viajn animojn; faru nenian laboron; 8 kaj alportu bruloferon al
la Eternulo, agrablan odoraĵon: unu bovidon, unu virŝafon, sep jaraĝajn
ŝafidojn; sendifektaj ili estu ĉe vi; 9 kaj ilian farunoferon: delikatan
farunon, miksitan kun oleo, tri dekonojn por la bovido, du dekonojn por la
unu virŝafo; 10 po unu dekono por ĉiu el la sep ŝafidoj; 11 unu virkapron,
kiel pekoferon, krom la pekofero de pekliberigo kaj la konstanta brulofero
kaj ĝia farunofero kaj iliaj verŝoferoj.
12 Kaj en la dek-kvina tago de la sepa monato estu ĉe vi sankta kunveno;
faru nenian servan laboron, kaj festu feston al la Eternulo dum sep tagoj;
13 kaj alportu bruloferon, fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo:
dek tri bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn ŝafidojn, sendifektaj ili
estu; 14 kaj ilian farunoferon: delikatan farunon, miksitan kun oleo, po

tri dekonoj por ĉiu el la dek tri bovidoj, po du dekonoj por ĉiu el la du
virŝafoj; 15 kaj po unu dekono por ĉiu el la dek kvar ŝafidoj; 16 kaj unu
virkapron, kiel pekoferon, krom la konstanta brulofero, ĝia farunofero,
kaj ĝia verŝofero.
17 Kaj en la dua tago: dek du bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 18 kaj ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regularo;
19 kaj unu virkapron, kiel pekoferon, krom la konstanta brulofero kaj ĝia
farunofero kaj iliaj verŝoferoj.
20 Kaj en la tria tago: dek unu bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 21 kaj ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por
la bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 22 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta brulofero kaj
ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero.
23 Kaj en la kvara tago: dek bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 24 ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 25 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
26 Kaj en la kvina tago: naŭ bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 27 kaj ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por
la bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 28 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta brulofero kaj
ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero.
29 Kaj en la sesa tago: ok bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 30 kaj ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por
la bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 31 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
32 Kaj en la sepa tago: sep bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 33 kaj ilian farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por
la bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 34 kaj unu virkapron pekoferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
35 En la oka tago estu ĉe vi sankta kunveno; faru nenian servan laboron;
36 kaj alportu bruloferon, fajroferon, agrablan odoraĵon al la Eternulo;
unu bovidon, unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn; 37 ilian
farunoferon kaj iliajn verŝoferojn por la bovido, por la virŝafo, kaj por la
ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regularo; 38 kaj unu virkapron pekoferan,
krom la konstanta brulofero kaj ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero.
39 Tion faru al la Eternulo en viaj festoj, krom viaj sanktaj promesitaĵoj
kaj viaj propravolaj donacoj, viaj bruloferoj kaj viaj farunoferoj kaj viaj
verŝoferoj kaj viaj pacoferoj. 40 Kaj Moseo raportis al la Izraelidoj
konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo.

30

1 Kaj Moseo ekparolis al la tribestroj de la Izraelidoj, dirante: Jen kion
ordonis la Eternulo: 2 Se iu faros sanktan promeson al la Eternulo aŭ ĵuros
ĵuron, ligante sian animon, li ne rompu sian vorton, sed konforme al ĉio,
kio eliris el lia buŝo, li faru. 3 Kaj se virino faros sanktan promeson al la
Eternulo aŭ ligos sin en la domo de sia patro, en sia juneco, 4 kaj ŝia patro

aŭdos ŝian promeson, kaj la ligon, kiun ŝi metas sur sian animon, kaj ŝia
patro silentos pri tio; tiam valoras ĉiuj ŝiaj promesoj, kaj ĉiu ligo, kiun ŝi
metis sur sian animon, valoras. 5 Sed se ŝia patro malpermesos al ŝi en
la tago, kiam li aŭdis, tiam ĉiuj ŝiaj promesoj kaj ĉiuj ŝiaj ligoj, per kiuj ŝi
ligis sian animon, ne valoras; kaj la Eternulo pardonos al ŝi, ĉar ŝia patro
malpermesis al ŝi. 6 Se ŝi fariĝos edzino, kaj sur ŝi estos ŝiaj promesoj, aŭ
vorto, kiu elglitis el ŝia buŝo kaj ligis ŝian animon, 7 kaj ŝia edzo aŭdos,
kaj li silentos en la tago, kiam li aŭdis; tiam valoras ŝiaj promesoj, kaj ŝiaj
ligoj, per kiuj ŝi ligis sian animon, valoras. 8 Sed se en la tago, kiam ŝia
edzo aŭdis, li malpermesas al ŝi, tiam li neniigas ŝian promeson, kiu estas
sur ŝi, kaj tion, kio elglitis el ŝia buŝo kaj per kio ŝi ligis sian animon; kaj
la Eternulo pardonos al ŝi. 9 La promeso de vidvino kaj de eksedzino, ĉio,
per kio ŝi ligis sian animon, valoras sur ŝi. 10 Se virino en la domo de
sia edzo faris sanktan promeson aŭ per ĵuro metis ligon sur sian animon,
11 kaj ŝia edzo aŭdis kaj silentis, ne malpermesis al ŝi; tiam valoras ĉiuj
ŝiaj promesoj, kaj ĉiu ligo, kiun ŝi metis sur sian animon, valoras. 12 Sed
se ŝia edzo neniigis ilin en la tago, kiam li aŭdis; tiam ĉio, kio eliris el
ŝia buŝo, ŝiaj promesoj kaj la ligoj de ŝia animo, ne valoras: ŝia edzo ilin
neniigis; kaj la Eternulo pardonos al ŝi. 13 Ĉiun promeson kaj ĉiun ligiĝon
per ĵuro fari premon al sia animo ŝia edzo povas valorigi aŭ ŝia edzo povas
neniigi. 14 Se ŝia edzo silentis tagon por tago, tiam li valorigas ĉiujn ŝiajn
promesojn, aŭ ĉiujn ligiĝojn, kiuj estas sur ŝi, li valorigas; ĉar li silentis en
la tago, kiam li aŭdis. 15 Kaj se li neniigis ilin, post kiam li aŭdis, tiam li
prenis sur sin ŝian kulpon. 16 Tio estas la leĝoj, kiujn la Eternulo donis al
Moseo pri la rilatoj inter edzo kaj lia edzino, inter patro kaj lia filino en
ŝia juneco en la domo de ŝia patro.

31

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Faru venĝon pro la
Izraelidoj sur la Midjanidoj; kaj poste alkolektiĝu al via popolo. 3 Kaj Moseo
ekparolis al la popolo, dirante: Armu inter vi virojn por milito, ke ili iru
kontraŭ Midjan, por fari venĝon de la Eternulo sur Midjan. 4 Po mil el
tribo, el ĉiuj triboj de Izrael, sendu en militon. 5 Kaj oni eligis el la miloj
de la Izraelidoj, po mil el ĉiu tribo, dek du mil armitojn por milito. 6 Kaj
Moseo sendis ilin, po mil el tribo, en militon, ilin kaj Pineĥason, filon de
la pastro Eleazar, en militon, kaj la sanktaj vazoj kaj alarmaj trumpetoj
estis en lia mano. 7 Kaj ili militis kontraŭ Midjan, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo, kaj ili mortigis ĉiujn virseksulojn. 8 Kaj la reĝojn de Midjan ili
mortigis inter la aliaj mortigitoj: Evin, Rekemon, Curon, Ĥuron, kaj Reban,
la kvin reĝojn de Midjan, kaj Bileamon, filon de Beor, ili mortigis per glavo.
9 Kaj la Izraelidoj prenis en malliberecon la virinojn Midjanajn kaj iliajn
infanojn; kaj ĉiujn iliajn brutojn kaj ilian tutan posedaĵon kaj havon ili
rabis. 10 Kaj ĉiujn iliajn urbojn en iliaj lokoj de loĝado kaj ĉiujn iliajn
kastelojn ili forbruligis per fajro. 11 Kaj ili prenis la tutan kaptitaĵon kaj
rabitaĵon, kiel la homojn, tiel ankaŭ la brutojn. 12 Kaj ili venigis al Moseo
kaj al la pastro Eleazar kaj al la komunumo de la Izraelidoj la kaptitojn kaj
la prenitaĵon kaj la rabitaĵon en la tendaron sur la stepoj de Moab apud la
Jeriĥa Jordan.

13 Kaj eliris Moseo kaj la pastro Eleazar kaj ĉiuj estroj de la komunumo
renkonte al ili ekster la tendaron. 14 Kaj Moseo ekkoleris kontraŭ la

militestroj, la milestroj kaj centestroj, kiuj venis el la milito. 15 Kaj Moseo
diris al ili: Vi lasis vivi ĉiujn virinojn! 16 Jen ili estis ja por la Izraelidoj,
laŭ la vortoj de Bileam, instigo por deturniĝi de la Eternulo al Peor; kaj
pro tio estis ja la punfrapado en la komunumo de la Eternulo. 17 Kaj nun
mortigu ĉiun virseksan infanon; kaj ĉiun virinon, kiu ekkonis viron sur
kuŝejo de viro, mortigu. 18 Sed ĉiun infanon virinseksan, kiu ne ekkonis
kuŝejon de viro, lasu viva por vi. 19 Kaj vi restu ekster la tendaro dum sep
tagoj; ĉiu el vi kaj viaj kaptitoj, kiu mortigis homon, kaj ĉiu, kiu ektuŝis
mortigiton, pekpurigu sin en la tria tago kaj en la sepa tago. 20 Kaj ĉiun
veston kaj ĉiun objekton el felo kaj ĉion faritan el kapra lano kaj ĉiun
lignan vazon pekpurigu. 21 Kaj la pastro Eleazar diris al la militistoj, kiuj
iris en la militon: Tio estas la leĝa instrukcio, kiun la Eternulo ordonis al
Moseo: 22 Nur oron, arĝenton, kupron, feron, stanon, kaj plumbon, 23 ĉion,
kio povas iri en fajron, trairigu tra fajro, kaj ĝi estos pura, tamen per puriga
akvo oni ĝin pekpurigu; ĉion, kio ne povas iri en fajron, trairigu tra akvo.
24 Kaj lavu viajn vestojn en la sepa tago kaj fariĝu puraj, kaj poste vi povas
veni en la tendaron.

25 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 26 Kalkulu la kvanton de
la prenita kaptitaĵo, kiel de la homoj, tiel ankaŭ de la brutoj, vi kaj la
pastro Eleazar kaj la estroj de la familioj de la komunumo. 27 Kaj dividu la
prenitaĵon po duono inter tiuj, kiuj partoprenis en la milito kaj iris batali,
kaj inter la tuta komunumo. 28 Kaj prenu imposton por la Eternulo de
la militistoj, kiuj iris batali, po unu animo el kvincent, kiel el la homoj,
tiel el la bovoj kaj el la azenoj kaj el la ŝafoj. 29 Prenu tion el ilia duono,
kaj donu al la pastro Eleazar, kiel oferdonon por la Eternulo. 30 Kaj el la
duono, apartenanta al la Izraelidoj, prenu po unu kaptito el kvindek, kiel
el la homoj, tiel ankaŭ el la bovoj, el la azenoj, kaj el la ŝafoj, el ĉiuj brutoj,
kaj donu ilin al la Levidoj, kiuj plenumas la oficojn en la tabernaklo de la
Eternulo. 31 Kaj faris Moseo kaj la pastro Eleazar, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 32 Kaj la kvanto de la kaptitaĵo, krom la rabitaĵo, kiun rabis la
militistoj, estis: da ŝafoj sescent sepdek kvin mil; 33 kaj da bovoj sepdek
du mil; 34 kaj da azenoj sesdek unu mil; 35 kaj da homoj, el virinoj, kiuj
ne ekkonis kuŝejon de viro, la nombro de ĉiuj estis tridek du mil. 36 La
duono, la parto de tiuj, kiuj iris en la militon, estis: da ŝafoj tricent tridek
sep mil kvincent; 37 kaj la tributo por la Eternulo estis el la ŝafoj sescent
sepdek kvin; 38 kaj da bovoj estis tridek ses mil, kaj el ili la tributo al la
Eternulo sepdek du; 39 kaj da azenoj estis tridek mil kvincent, kaj el ili la
tributo al la Eternulo sesdek unu; 40 kaj da homoj estis dek ses mil, kaj
el ili la tributo por la Eternulo tridek du animoj. 41 Kaj Moseo donis la
tributon, la oferdonon por la Eternulo, al la pastro Eleazar, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 42 Kaj el la duono, apartenanta al la Izraelidoj, kiun
apartigis Moseo de la viroj, kiuj militis 43 (kaj la duono, apartenanta al la
komunumo, estis: da ŝafoj tricent tridek sep mil kvincent, 44 kaj da bovoj
tridek ses mil, 45 kaj da azenoj tridek mil kvincent, 46 kaj da homoj dek ses
mil) — 47 Kaj Moseo prenis el la duono, apartenanta al la Izraelidoj, unu
prenitaĵon el kvindek, kiel el la homoj, tiel ankaŭ el la brutoj, kaj li donis
ilin al la Levidoj, kiuj plenumas oficojn en la tabernaklo de la Eternulo,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 48 Kaj aliris al Moseo la estroj de la
miloj da militistoj, la milestroj kaj la centestroj; 49 kaj ili diris al Moseo:
Viaj servantoj kalkulis la militistojn, kiuj estis komisiitaj al ni, kaj mankas
el ili neniu; 50 tial ni alportas oferon al la Eternulo, kion ĉiu el ni trovis,

orajn vazojn, ĉenetojn, braceletojn, ringojn, orelornamojn, kaj kolringojn,
por pekliberigi niajn animojn antaŭ la Eternulo. 51 Kaj Moseo kaj la pastro
Eleazar prenis de ili la oron en la formo de diversaj objektoj. 52 Kaj la
kvanto de la tuta oro oferdona, kiun ili oferdonis al la Eternulo, estis dek
ses mil sepcent kvindek sikloj de la milestroj kaj de la centestroj. 53 Ĉar
la militistoj rabis ĉiu por si.) 54 Kaj Moseo kaj la pastro Eleazar prenis la
oron de la milestroj kaj centestroj, kaj alportis ĝin en la tabernaklon de
kunveno, kiel memorigaĵon de la Izraelidoj antaŭ la Eternulo.

32

1 La filoj de Ruben kaj la filoj de Gad havis tre multe da brutaroj; kaj ili
vidis, ke la lando Jazer kaj la lando Gilead estas lokoj bonaj por brutaroj.
2 Kaj venis la filoj de Gad kaj la filoj de Ruben, kaj diris al Moseo kaj al la
pastro Eleazar kaj al la estroj de la komunumo jene: 3 Atarot kaj Dibon kaj
Jazer kaj Nimra kaj Ĥeŝbon kaj Eleale kaj Sibma kaj Nebo kaj Beon — 4 tiu
lando, kiun la Eternulo venkobatis antaŭ la komunumo de Izrael — estas
lando bona por brutaroj, kaj viaj servantoj havas brutarojn. 5 Kaj ili diris:
Se vi estas favoraj al ni, tiam tiu lando estu donata al viaj servantoj kiel
posedaĵo; ne irigu nin trans Jordanon. 6 Kaj Moseo diris al la filoj de Gad
kaj al la filoj de Ruben: Ĉu viaj fratoj iru en la militon kaj vi sidos ĉi tie?
7 Kaj kial vi deklinas la koron de la Izraelidoj de la transiro en la landon,
kiun donas al ili la Eternulo? 8 Tiel agis viaj patroj, kiam mi sendis ilin el
Kadeŝ-Barnea, por rigardi la landon. 9 Ili iris ĝis la valo Eŝkol kaj vidis
la landon, kaj deklinis la koron de la Izraelidoj, ke ili ne iru en la landon,
kiun donas al ili la Eternulo. 10 Kaj ekflamis en tiu tago la kolero de la
Eternulo, kaj Li ĵuris, dirante: 11 Tiuj homoj, kiuj eliris el Egiptujo, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ne vidos la landon, pri kiu Mi ĵuris al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob; ĉar ili ne sekvis Min; 12 krom Kaleb, filo de Jefune, la
Kenizido, kaj Josuo, filo de Nun, ĉar ili sekvis Min. 13 Kaj ekflamis la kolero
de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li igis ilin vagadi en la dezerto dum
kvardek jaroj, ĝis mortis la tuta generacio, kiu faris malbonon en la okuloj
de la Eternulo. 14 Kaj jen vi leviĝis anstataŭ viaj patroj, nova generacio da
pekuloj, por ankoraŭ plifortigi la flaman koleron de la Eternulo kontraŭ
Izrael. 15 Se vi deturniĝos de Li, tiam Li denove restigos ilin en la dezerto;
kaj vi pereigos tiun tutan popolon. 16 Kaj ili aliris al li, kaj diris: Baraĵojn
por ŝafoj ni konstruos ĉi tie por niaj brutaroj kaj urbojn por niaj infanoj;
17 sed ni mem rapidos armitaj antaŭ la Izraelidoj, ĝis ni alkondukos ilin al
iliaj lokoj; kaj niaj infanoj loĝos en la fortikigitaj urboj pro la loĝantoj de la
lando. 18 Ni ne revenos al niaj domoj, ĝis la Izraelidoj ekposedos ĉiu sian
posedaĵon. 19 Ni ne prenos kun ili posedaĵon transe de Jordan kaj plue;
ĉar ni ricevos nian posedaĵon sur ĉi tiu orienta flanko de Jordan. 20 Kaj
Moseo diris al ili: Se vi tion faros, se vi iros armitaj antaŭ la Eternulo en la
militon, 21 kaj ĉiu el vi armita transiros Jordanon antaŭ la Eternulo, ĝis Li
forpelos Siajn malamikojn antaŭ Si, 22 kaj la lando estos militakirita antaŭ
la Eternulo, tiam vi poste revenos, kaj vi estos senkulpaj antaŭ la Eternulo
kaj antaŭ Izrael, kaj ĉi tiu lando estos via posedaĵo antaŭ la Eternulo. 23 Sed
se vi ne agos tiel, tiam vi pekos antaŭ la Eternulo, kaj vi suferos vian punon,
kiu trafos vin. 24 Konstruu al vi urbojn por viaj infanoj kaj baraĵojn por viaj
ŝafoj; kaj faru tion, kio eliris el via buŝo. 25 Kaj la filoj de Gad kaj la filoj de
Ruben diris al Moseo jene: Viaj servantoj faros, kiel nia sinjoro ordonas.
26 Niaj infanoj, niaj edzinoj, niaj brutaroj, kaj ĉiuj niaj brutoj estos ĉi tie,

en la urboj de Gilead; 27 sed viaj servantoj, ĉiuj armitaj militiste, iros antaŭ
la Eternulo en la militon, kiel nia sinjoro diras.
28 Kaj Moseo ordonis pri ili al la pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de
Nun, kaj al la estroj de la triboj de la Izraelidoj; 29 kaj Moseo diris al
ili: Se la filoj de Gad kaj la filoj de Ruben transiros kun vi Jordanon,
ĉiuj armitaj por la milito antaŭ la Eternulo, kaj la lando estos militakirita
antaŭ vi, tiam donu al ili la landon Gilead kiel posedaĵon; 30 sed se ili ne
transiros kun vi armitaj, tiam ili ricevos posedaĵon inter vi en la lando
Kanaana. 31 Kaj la filoj de Gad kaj la filoj de Ruben respondis, dirante:
Kion la Eternulo diris al viaj servantoj, tion ni faros. 32 Ni transiros
armitaj antaŭ la Eternulo en la landon Kanaanan, kaj nia hereda posedaĵo
estos sur ĉi tiu flanko de Jordan. 33 Kaj Moseo donis al ili, al la filoj de
Gad kaj al la filoj de Ruben, kaj al duono de la tribo de Manase, filo
de Jozef, la regnon de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kaj la regnon de Og,
reĝo de Baŝan, la landon kun ĝiaj urboj laŭ la limoj de la urboj de la
lando ĉirkaŭe. 34 Kaj la filoj de Gad rekonstruis Dibonon kaj Ataroton kaj
Aroeron 35 kaj Atrot-Ŝofanon kaj Jazeron kaj Jogbehan 36 kaj Bet-Nimran
kaj Bet-Haranon, fortikigitajn urbojn, kaj baraĵojn por ŝafoj. 37 Kaj la filoj
de Ruben rekonstruis Ĥeŝbonon kaj Elealen kaj Kirjataimon, 38 kaj Nebon
kaj Baal-Meonon, kies nomojn oni ŝanĝis, kaj Sibman; kaj ili donis nomojn
al la urboj, kiujn ili konstruis. 39 Kaj la filoj de Maĥir, filo de Manase, iris
Gileadon kaj militakiris ĝin, kaj forpelis la Amoridojn, kiuj estis tie. 40 Kaj
Moseo donis Gileadon al Maĥir, filo de Manase, kaj tiu ekloĝis tie. 41 Kaj
Jair, filo de Manase, iris kaj militakiris iliajn vilaĝojn, kaj li donis al ili la
nomon Vilaĝoj de Jair. 42 Kaj Nobaĥ iris kaj militakiris Kenaton kaj ĝiajn
vilaĝojn, kaj donis al ĝi la nomon Nobaĥ, laŭ sia nomo.

33

1 Jen estas la iroj de la Izraelidoj, per kiuj ili eliris el la lando Egipta,
laŭ siaj taĉmentoj, sub la kondukado de Moseo kaj Aaron. 2 Kaj Moseo
priskribis iliajn lokojn de eliro, laŭ ilia irado, konforme al la ordono de
la Eternulo; kaj jen estas ilia irado laŭ iliaj lokoj de eliro: 3 el Rameses ili
eliris en la unua monato, en la dek-kvina tago de la unua monato; en la dua
tago de Pasko la Izraelidoj eliris kun forta mano antaŭ la okuloj de la tuta
Egiptujo. 4 Dume la Egiptoj estis enterigantaj ĉiujn unuenaskitojn, kiujn la
Eternulo mortigis inter ili; kaj super iliaj dioj la Eternulo faris juĝon. 5 Kaj
la Izraelidoj eliris el Rameses kaj haltis tendare en Sukot. 6 Kaj ili eliris
el Sukot, kaj haltis tendare en Etam, kiu estas ĉe la rando de la dezerto.
7 Kaj ili eliris el Etam, kaj turnis sin al Pi-Haĥirot, kiu estas kontraŭ Baal-
Cefon, kaj ili haltis tendare antaŭ Migdol. 8 Kaj ili eliris el Pi-Haĥirot kaj
transiris meze de la maro en la dezerton, kaj ili iris tritagan vojon tra la
dezerto Etam kaj haltis tendare en Mara. 9 Kaj ili eliris el Mara kaj venis
Elimon; en Elim estis dek du fontoj de akvo kaj sepdek daktilaj palmoj, kaj
ili haltis tie tendare. 10 Kaj ili eliris el Elim kaj haltis tendare ĉe la Ruĝa
Maro. 11 Kaj ili foriris de la Ruĝa Maro kaj haltis tendare en la dezerto Sin.
12 Kaj ili foriris el la dezerto Sin kaj haltis tendare en Dofka. 13 Kaj ili eliris
el Dofka kaj haltis tendare en Aluŝ. 14 Kaj ili eliris el Aluŝ kaj haltis tendare
en Refidim, kaj tie ne estis akvo por la popolo por trinki. 15 Kaj ili eliris
el Refidim kaj haltis en la dezerto Sinaj. 16 Kaj ili eliris el la dezerto Sinaj
kaj haltis tendare en Kibrot-Hataava. 17 Kaj ili eliris el Kibrot-Hataava kaj

haltis tendare en Ĥacerot. 18 Kaj ili eliris el Ĥacerot kaj haltis tendare en
Ritma. 19 Kaj ili eliris el Ritma kaj haltis tendare en Rimon-Perec. 20 Kaj ili
eliris el Rimon-Perec kaj haltis tendare en Libna. 21 Kaj ili eliris el Libna
kaj haltis tendare en Risa. 22 Kaj ili eliris el Risa kaj haltis tendare en
Kehelata. 23 Kaj ili eliris el Kehelata kaj haltis tendare ĉe la monto Ŝefer.
24 Kaj ili foriris de la monto Ŝefer kaj haltis tendare en Ĥarada. 25 Kaj ili
eliris el Ĥarada kaj haltis tendare en Makhelot. 26 Kaj ili eliris el Makhelot
kaj haltis tendare en Taĥat. 27 Kaj ili eliris el Taĥat kaj haltis tendare en
Teraĥ. 28 Kaj ili eliris el Teraĥ kaj haltis tendare en Mitka. 29 Kaj ili eliris el
Mitka kaj haltis tendare en Ĥaŝmona. 30 Kaj ili eliris el Ĥaŝmona kaj haltis
tendare en Moserot. 31 Kaj ili eliris el Moserot kaj haltis tendare en Bene-
Jaakan. 32 Kaj ili eliris el Bene-Jaakan kaj haltis tendare en Ĥor-Hagidgad.
33 Kaj ili eliris el Ĥor-Hagidgad kaj haltis tendare en Jotbata. 34 Kaj ili eliris
el Jotbata kaj haltis tendare en Abrona. 35 Kaj ili eliris el Abrona kaj haltis
tendare en Ecjon-Geber. 36 Kaj ili eliris el Ecjon-Geber kaj haltis tendare en
la dezerto Cin (tio estas Kadeŝ). 37 Kaj ili eliris el Kadeŝ, kaj haltis tendare
ĉe la monto Hor, ĉe la rando de la lando de Edom. 38 Kaj la pastro Aaron
supreniris sur la monton Hor laŭ la ordono de la Eternulo, kaj mortis tie en
la jaro kvardeka post la eliro de la Izraelidoj el la lando Egipta, en la kvina
monato, en la unua tago de la monato. 39 Kaj Aaron havis la aĝon de cent
dudek tri jaroj, kiam li mortis sur la monto Hor. 40 Kaj la Kanaanido, la
reĝo de Arad, kiu loĝis en la sudo de la lando Kanaana, aŭdis, ke venas la
Izraelidoj. 41 Kaj ili foriris de la monto Hor kaj haltis tendare en Calmona.
42 Kaj ili eliris el Calmona kaj haltis tendare en Punon. 43 Kaj ili eliris el
Punon kaj haltis tendare en Obot. 44 Kaj ili eliris el Obot, kaj haltis tendare
en Ije-Abarim, ĉe la limo de Moab. 45 Kaj ili eliris el Ije-Abarim kaj haltis
tendare en Dibon-Gad. 46 Kaj ili eliris el Dibon-Gad kaj haltis tendare en
Almon-Diblataim. 47 Kaj ili eliris el Almon-Diblataim, kaj haltis tendare ĉe
la montoj Abarim, antaŭ Nebo. 48 Kaj ili foriris de la montoj Abarim, kaj
haltis tendare en la stepoj de Moab, ĉe la Jeriĥa Jordan. 49 Kaj ili aranĝis
sian tendaron ĉe Jordan, de Bet-Jeŝimot ĝis Abel-Ŝitim, en la stepoj de
Moab.

50 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la stepoj de Moab ĉe la
Jeriĥa Jordan, dirante: 51 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi
transiros Jordanon en la landon Kanaanan, 52 tiam forpelu de antaŭ vi
ĉiujn loĝantojn de la lando, kaj detruu ĉiujn iliajn figurojn, kaj ĉiujn iliajn
fanditajn bildojn detruu, kaj ĉiujn iliajn altaĵojn ekstermu; 53 kaj ekposedu
la landon kaj ekloĝu en ĝi, ĉar al vi Mi donas la landon, ke vi posedu
ĝin. 54 Kaj dispartigu al vi la landon per loto konforme al viaj familioj; al
la plinombra donu pli grandan posedaĵon, kaj al la malplinombra donu
malpli grandan posedaĵon; kie al iu trafos la loto, tie estu lia posedaĵo; laŭ
la triboj de viaj patroj prenu al vi posedaĵojn. 55 Sed se vi ne forpelos de
antaŭ vi la loĝantojn de la lando, tiam tiuj, kiujn vi restigos el ili, estos
dornoj por viaj okuloj kaj pikiloj por viaj flankoj, kaj ili premos vin en la
lando, en kiu vi loĝos. 56 Kaj tiam tion, kion Mi intencis fari al ili, Mi faros
al vi.

34

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 2 Ordonu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi venos en la landon Kanaanan, tiu lando fariĝu via

posedaĵo, la lando Kanaana laŭ siaj limoj. 3 La rando suda estu por vi de
la dezerto Cin, apud Edom, kaj la suda limo estu por vi de la fino de la
Sala Maro oriente; 4 kaj la suda limo turniĝos ĉe vi al la altaĵo Akrabim
kaj iros tra Cin, kaj ĝiaj elstaraĵoj iros suden ĝis Kadeŝ-Barnea kaj atingos
ĝis Ĥacar-Adar kaj pasos tra Acmon; 5 kaj de Acmon la limo turniĝos al
la Egipta torento, kaj ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la maro. 6 Kaj por okcidenta
limo estu por vi la Granda Maro kiel limo; tio estos por vi la limo okcidenta.
7 Kaj tia estu por vi la limo norda: de la Granda Maro vi tiros ĝin al vi ĝis
la monto Hor; 8 de la monto Hor tiru ĝin ĝis Ĥamat, kaj la elstaraĵoj de la
limo iros al Cedad; 9 kaj la limo iros ĝis Zifron, kaj ĝiaj elstaraĵoj iros ĝis
Ĥacar-Enan; tio estu por vi la limo norda. 10 Kaj la limon orientan vi tiros
al vi de Ĥacar-Enan ĝis Ŝefam; 11 de Ŝefam la limo iros ĝis Ribla, orienten
de Ain; poste la limo iros malsupren kaj tuŝos la bordon de la maro Kineret
oriente; 12 kaj pluen la limo iros ĝis Jordan, kaj ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la
Sala Maro. Tia estos via lando laŭ ĝiaj limoj ĉirkaŭe. 13 Kaj Moseo ordonis
al la Izraelidoj, dirante: Tio estas la lando, kiun vi dividos inter vi per
loto kaj kiun la Eternulo ordonis doni al naŭ triboj kaj al duontribo; 14 ĉar
la tribo de la Rubenidoj laŭ iliaj patrodomoj, kaj la tribo de la Gadidoj laŭ
iliaj patrodomoj, kaj duono de la tribo de la Manaseidoj prenis sian parton;
15 la du triboj kaj la duontribo prenis sian parton transe de la Jeriĥa Jordan,
oriente, sur la flanko de sunleviĝo.

16 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 17 Jen estas la nomoj de
la viroj, kiuj disdividos inter vi la landon: Eleazar, la pastro, kaj Josuo,
filo de Nun. 18 Kaj po unu estro el ĉiu tribo prenu por la dividado de la
lando. 19 Kaj jen estas la nomoj de la viroj: por la tribo de Jehuda, Kaleb,
file de Jefune; 20 kaj por la tribo de la Simeonidoj, Ŝemuel, filo de Amihud;
21 por la tribo de Benjamen, Elidad, filo de Kislon; 22 kaj por la tribo de la
Danidoj, la estro Buki, filo de Jogli; 23 por la filoj de Jozef: por la tribo de la
Manaseidoj, la estro Ĥaniel, filo de Efod, 24 kaj por la tribo de la Efraimidoj,
la estro Kemuel, filo de Ŝiftan; 25 kaj por la tribo de la Zebulunidoj, la estro
Elicafan, filo de Parnaĥ; 26 kaj por la tribo de la Isaĥaridoj, la estro Paltiel,
filo de Azan; 27 kaj por la tribo de la Aŝeridoj, la estro Aĥihud, filo de
Ŝelomi; 28 kaj por la tribo de la Naftaliidoj, la estro Pedahel, filo de Amihud.
29 Tio estas tiuj, al kiuj la Eternulo ordonis, ke ili disdonu la posedaĵojn al
la Izraelidoj en la lando Kanaana.

35

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la stepoj de Moab ĉe la Jeriĥa
Jordan, dirante: 2 Ordonu al la Izraelidoj, ke ili donu al la Levidoj el siaj
posedaĵoj urbojn por loĝi; ankaŭ la kampojn ĉirkaŭ tiuj urboj donu al
la Levidoj. 3 Kaj la urboj estos por ili por loĝi, kaj la kampoj estos por
iliaj brutoj kaj por ilia havo kaj por ĉiuj iliaj bezonoj de la vivo. 4 Kaj
la kampoj de tiuj urboj, kiujn vi donos al la Levidoj, devas etendiĝi mil
ulnojn ekster la muroj de la urboj ĉirkaŭe. 5 Kaj mezuru ekster la urbo
sur la orienta flanko du mil ulnojn kaj sur la suda flanko du mil ulnojn kaj
sur la okcidenta flanko du mil ulnojn kaj sur la norda flanko du mil ulnojn,
kaj la urbo estos en la mezo; tiaj estu por ili la kampoj de la urboj. 6 Kaj el
la urboj, kiujn vi donos al la Levidoj, estos ses urboj de rifuĝo, en kiujn vi al
mortiginto permesos forkuri; kaj krom tiuj donu kvardek du urbojn. 7 La

nombro de ĉiuj urboj, kiujn vi devas doni al la Levidoj, estas kvardek ok
urboj kune kun iliaj kampoj. 8 La urbojn, kiujn vi donos el la posedaĵoj de
la Izraelidoj, de la plimultaj prenu pli multe kaj de la malplimultaj prenu
malpli multe; ĉiu konforme al sia posedaĵo, kiun li ricevos, devas doni el
siaj urboj al la Levidoj.

9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: 10 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi transiros Jordanon en la landon Kanaanan, 11 tiam
elektu al vi urbojn, kiuj estu ĉe vi urboj de rifuĝo, kien povas forkuri
mortiginto, kiu mortigis homon senintence. 12 Kaj tiuj urboj estos ĉe vi
rifuĝejo kontraŭ venĝanto, por ke ne mortu la mortiginto, antaŭ ol li staros
antaŭ la komunumo por juĝo. 13 Kaj el la urboj, kiujn vi donos, ses urboj de
rifuĝo estu ĉe vi. 14 Tri urbojn donu transe de Jordan kaj tri urbojn donu
en la lando Kanaana; urboj de rifuĝo ili estu. 15 Por la Izraelidoj kaj por la
fremdulo kaj por la pasloĝanto inter ili estu tiuj ses urboj por rifuĝo, por ke
forkuru tien ĉiu, kiu mortigis homon senintence. 16 Sed se per fera objekto
li batis lin kaj ĉi tiu mortis, tiam li estas mortiginto; la mortiginton oni
devas mortigi. 17 Kaj se li batis lin per mana ŝtono, de kiu oni povas morti,
kaj ĉi tiu mortis, tiam li estas mortiginto; la mortiginton oni devas mortigi.
18 Aŭ se li batis lin per mana objekto ligna, de kiu oni povas morti, kaj ĉi
tiu mortis, tiam li estas mortiginto; la mortiginton oni devas mortigi. 19 La
venĝanto de la sango mem povas mortigi la mortiginton; kiam li renkontos
lin, li povas mortigi lin. 20 Se iu puŝis iun pro malamo aŭ sin kaŝinte ĵetis
ion sur lin kaj ĉi tiu mortis, 21 aŭ se li malamike per sia mano batis lin
kaj ĉi tiu mortis, tiam oni devas mortigi la batinton: li estas mortiginto; la
venĝanto de la sango povas mortigi la mortiginton, kiam li renkontos lin.
22 Sed se per hazardo kaj ne pro malamikeco li puŝis lin, aŭ se li ĵetis sur lin
ian objekton sen malbonintenco, 23 aŭ se ŝtonon, de kiu oni povas morti,
li ĵetis sur lin ne vidante, kaj ĉi tiu mortis, sed li ne estis lia malamiko kaj
ne deziris al li malbonon: 24 tiam la komunumo devas juĝi inter la batinto
kaj la venĝanto de la sango laŭ ĉi tiuj leĝoj; 25 kaj la komunumo devas savi
la mortiginton el la mano de la venĝanto de la sango, kaj la komunumo
revenigos lin en lian urbon de rifuĝo, kien li forkuris; kaj li devas loĝi tie
ĝis la morto de la granda pastro, kiu estas oleita per sankta oleo. 26 Sed se
la mortiginto eliris el la limoj de sia urbo de rifuĝo, kien li forkuris, 27 kaj
la venĝanto de la sango trovis lin ekster la limoj de lia urbo de rifuĝo kaj
la venĝanto de la sango mortigis la mortiginton, tiam li ne estas kulpa
pri la sango; 28 ĉar en sia urbo de rifuĝo li devas resti ĝis la morto de la
granda pastro, kaj post la morto de la granda pastro la mortiginto povas
reveni sur la teron de sia posedaĵo. 29 Kaj tio estu por vi leĝa regulo en
viaj generacioj, en ĉiuj viaj lokoj de loĝado. 30 Ĉiun, kiu mortigis homon,
tiun mortiginton oni devas mortigi, se raportis pri li atestantoj; sed unu
atestanto ne sufiĉas, por kondamni homon al morto. 31 Ne prenu elaĉeton
pro animo de mortiginto, kiu estas malbonagulo mortiginda; oni devas lin
mortigi. 32 Kaj ne prenu elaĉeton pro homo, kiu forkuris en urbon de
rifuĝo, ke li povu reveni kaj loĝi sur sia tero antaŭ la morto de la pastro.
33 Kaj ne malhonoru la teron, sur kiu vi estos, ĉar sango malhonoras la
teron, kaj nur per la sango de tiu, kiu verŝis sangon, la tero povas puriĝi
de la sango, kiu estas verŝita sur ĝi. 34 Kaj ne malpurigu la landon, en
kiu vi loĝas kaj en kies mezo Mi restas; ĉar Mi, la Eternulo, restas inter la
Izraelidoj.

36

[1] Kaj aliris la familiestroj de la familio de Gilead, filo de Maĥir, filo de
Manase, el la familioj de la Jozefidoj, kaj ekparolis antaŭ Moseo kaj antaŭ
la eminentuloj, la familiestroj de la Izraelidoj; [2] kaj ili diris: Al nia sinjoro la
Eternulo ordonis disdoni la teron kiel posedaĵon per loto al la Izraelidoj, kaj
al nia sinjoro la Eternulo ordonis doni la parton de nia frato Celofĥad al liaj
filinoj. [3] Sed se ili fariĝos edzinoj de iu el la filoj de alia tribo de la Izraelidoj,
tiam ilia posedaĵo estos forprenita el la posedaĵo de niaj patroj, kaj aliĝos
al la posedaĵo de tiu tribo, al kiu ili ekapartenos, kaj el nia lote ricevita
posedaĵo ĝi estos forprenita. [4] Kaj kiam eĉ estos jubilea jaro ĉe la Izraelidoj,
ilia posedaĵo restos aligita al la posedaĵo de tiu tribo, al kiu ili apartenos;
kaj el la posedaĵo de la tribo de niaj patroj ilia posedaĵo restos forprenita.
[5] Tiam Moseo donis ordonon al la Izraelidoj laŭ la instrukcio de la Eternulo,
dirante: Prave parolas la tribo de la Jozefidoj. [6] Jen kion ordonis la Eternulo
koncerne la filinojn de Celofĥad: Ili povas fariĝi edzinoj de tiuj, kiuj plaĉos
al ili, sed nur en familio el la tribo de siaj patroj ili edziniĝu; [7] por ke ne
transiru hereda posedaĵo de la Izraelidoj el unu tribo en alian tribon, ĉar
ĉiu el la Izraelidoj devas resti fortike ĉe la posedaĵo de la tribo de liaj patroj.
[8] Kaj ĉiu filino, kiu heredas posedaĵon en la triboj de la Izraelidoj, devas
edziniĝi kun iu el la familioj de la tribo de ŝia patro, por ke la Izraelidoj
heredu ĉiu la posedaĵon de siaj patroj; [9] kaj por ke posedaĵo ne transiru
el unu tribo en alian tribon, sed ĉiu tribo de la Izraelidoj restu fortike ĉe
sia posedaĵo. [10] Kiel la Eternulo ordonis al Moseo, tiel faris la filinoj de
Celofĥad; [11] kaj Maĥla, Tirca kaj Ĥogla kaj Milka kaj Noa, la filinoj de
Celofĥad, edziniĝis kun filoj de siaj onkloj. [12] En la familioj de la filoj de
Manase, filo de Jozef, ili edziniĝis, kaj ilia posedaĵo restis en la tribo de la
familio de ilia patro.

[13] Tio estas la ordonoj kaj la leĝoj, kiujn la Eternulo donis per Moseo al
la Izraelidoj en la stepoj de Moab, ĉe la Jeriĥa Jordan.

READMONO
KVINA LIBRO DE MOSEO

1 Jen estas la vortoj, kiujn diris Moseo al la tuta Izrael transe de Jordan,
en la dezerto, en la stepo antaŭ Suf, inter Paran kaj Tofel kaj Laban kaj
Ĥacerot kaj Di-Zahab, 2 dek unu tagojn malproksime de Ĥoreb, sur la
vojo de la monto Seir al Kadeŝ-Barnea. 3 Tio estis en la kvardeka jaro,
en la dek-unua monato, en la unua tago de la monato, Moseo parolis al
la Izraelidoj konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al li por ili. 4 Post
kiam li venkobatis Siĥonon, la reĝon de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon,
kaj Ogon, la reĝon de Baŝan, kiu loĝis en Aŝtarot kaj en Edrei; 5 transe de
Jordan, en la lando de Moab, Moseo komencis klarigi ĉi tiun instruon, kaj
diris: 6 La Eternulo, nia Dio, diris al ni sur Ĥoreb jene: Sufiĉe vi loĝis sur ĉi
tiu monto; 7 turniĝu kaj elmoviĝu, kaj iru sur la monton de la Amoridoj kaj
al ĉiuj iliaj najbaroj en la stepo, sur la monto kaj en la valo kaj en la sudo kaj
sur la bordo de la maro, en la landon de la Kanaanidoj kaj sur Lebanonon,
ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato. 8 Vidu, Mi donas al vi la landon; iru
kaj ekposedu la landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj, al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos ĝin al ili kaj al ilia idaro post ili. 9 Kaj
mi diris al vi en tiu tempo jene: Mi ne povas sola porti vin; 10 la Eternulo,
via Dio, multigis vin, kaj jen vi estas nun multego, kiel la steloj de la ĉielo.
11 La Eternulo, la Dio de viaj patroj, multigu vin miloble kontraŭ via nuna
nombro, kaj Li benu vin, kiel Li diris al vi! 12 Kiel mi povus sola porti la
penadon por vi kaj vian ŝarĝon kaj viajn disputojn? 13 Elektu al vi el viaj
triboj virojn saĝajn kaj kompetentajn kaj konatajn, kaj mi starigos ilin, kiel
viajn estrojn. 14 Kaj vi respondis al mi kaj diris: Bona estas la afero, kiun
vi proponis fari. 15 Tiam mi prenis la ĉefojn de viaj triboj, virojn saĝajn
kaj konatajn, kaj mi faris ilin estroj super vi, milestroj kaj centestroj kaj
kvindekestroj kaj dekestroj kaj kontrolistoj en viaj triboj. 16 Kaj mi ordonis
al viaj juĝistoj en tiu tempo, dirante: Aŭskultu viajn fratojn kaj juĝu juste
inter homo kaj lia frato kaj fremdulo. 17 Ne distingu vizaĝojn ĉe la juĝo;
malgrandan kaj grandan egale aŭskultu; timu neniun, ĉar la juĝo estas
afero de Dio; kaj aferon, kiu estos malfacila por vi, venigu al mi, kaj mi
ĝin aŭskultos. 18 Kaj mi donis al vi ordonon en tiu tempo pri ĉio, kion vi
devas fari.

19 Kaj ni foriris de Ĥoreb, kaj trairis tiun tutan grandan kaj teruran
dezerton, kiun vi vidis, sur la vojo al la monto de la Amoridoj, kiel ordonis
al ni la Eternulo, nia Dio; kaj ni venis al Kadeŝ-Barnea. 20 Kaj mi diris al vi:
Vi venis al la monto de la Amoridoj, kiun la Eternulo, nia Dio, donas al ni;
21 vidu, la Eternulo, via Dio, donas al vi la landon; iru, ekposedu ĝin, kiel
diris al vi la Eternulo, la Dio de viaj patroj; ne timu kaj ne tremu. 22 Sed
vi ĉiuj aliris al mi, kaj diris: Ni sendu antaŭ ni virojn, ke ili esploru por
ni la landon, kaj alportu al ni sciigon pri la vojo, per kiu ni devas iri, kaj
pri la urboj, al kiuj ni devas veni. 23 Kaj tio plaĉis al mi, kaj mi prenis el
vi dek du virojn, po unu viro el tribo; 24 kaj ili iris kaj supreniris sur la
monton, kaj venis al la valo Eŝkol kaj esplorrigardis ĝin. 25 Kaj ili prenis
en siajn manojn iom el la fruktoj de la lando kaj liveris al ni, kaj alportis al
ni sciigon, kaj diris: Bona estas la lando, kiun la Eternulo, nia Dio, donas al
ni. 26 Sed vi ne volis iri, kaj vi malobeis la vortojn de la Eternulo, via Dio;

27 kaj vi murmuris en viaj tendoj, kaj diris: Pro la malamo de la Eternulo
kontraŭ ni, Li elkondukis nin el la lando Egipta, por transdoni nin en la
manon de la Amoridoj, por ke ili ekstermu nin; 28 kien ni iru? Niaj fratoj
ektimigis nian koron, dirante: La popolo estas pli granda kaj pli altkreska
ol ni, la urboj estas grandaj kaj fortikigitaj ĝis la ĉielo, kaj ankaŭ Anakidojn
ni tie vidis. 29 Kaj mi diris al vi: Ne tremu kaj ne timu ilin; 30 la Eternulo via
Dio, kiu iras antaŭ vi, Li batalos por vi, simile al ĉio, kion Li faris por vi en
Egiptujo antaŭ viaj okuloj, 31 kaj en la dezerto, kie, kiel vi vidis, la Eternulo,
via Dio, portis vin, kiel homo portas sian filon, sur la tuta vojo, kiun vi iris,
ĝis vi venis al ĉi tiu loko. 32 Sed eĉ ĉe tio vi ne fidas la Eternulon, vian
Dion, 33 kiu iras antaŭ vi sur la vojo, por serĉi por vi lokon, kie vi povus
halti tendare, nokte en fajro, por montri al vi la vojon, kiun vi devas iri,
kaj tage en nubo. 34 Kaj la Eternulo aŭdis viajn vortojn, kaj Li ekkoleris
kaj ĵuris, dirante: 35 Neniu el ĉi tiuj homoj, el ĉi tiu malbona generacio,
vidos la bonan landon, kiun Mi ĵuris doni al viaj patroj; 36 nur Kaleb, filo
de Jefune, vidos ĝin; kaj pro tio, ke li sekvis la Eternulon, Mi donos al li
kaj al liaj filoj la landon, kiun li trairis. 37 Ankaŭ kontraŭ mi la Eternulo
ekkoleris pro vi, dirante: Vi ankaŭ ne venos tien; 38 Josuo, filo de Nun,
kiu staras antaŭ vi, li venos tien; lin fortigu, ĉar li donos ĝin al Izrael kiel
posedaĵon. 39 Kaj viaj infanoj, pri kiuj vi diris, ke ili fariĝos militakiraĵo,
kaj viaj filoj, kiuj nun ankoraŭ ne scias bonon nek malbonon, ili venos tien,
kaj al ili Mi donos ĝin, kaj ili ekposedos ĝin. 40 Sed vi turniĝu, kaj iru en
la dezerton en la direkto al la Ruĝa Maro. 41 Kaj vi respondis kaj diris al
mi: Ni pekis antaŭ la Eternulo; ni iros kaj batalos, konforme al ĉio, kion
ordonis al ni la Eternulo, nia Dio; kaj ĉiu el vi zonis sin per siaj bataliloj,
kaj vi pretigis vin, por iri sur la monton. 42 Sed la Eternulo diris al mi:
Diru al ili: Ne iru kaj ne batalu, ĉar Mi ne estas inter vi; por ke vi ne estu
frapitaj de viaj malamikoj. 43 Kaj mi diris al vi, sed vi ne aŭskultis; kaj vi
malobeis la vortojn de la Eternulo, kaj vi estis malhumilaj kaj iris sur la
monton. 44 Tiam eliris kontraŭ vin la Amoridoj, kiuj loĝis sur tiu monto,
kaj ili pelis vin tiel, kiel faras la abeloj, kaj batis vin sur Seir ĝis Ĥorma.
45 Kaj vi revenis kaj ploris antaŭ la Eternulo; sed la Eternulo ne aŭskultis
vian voĉon kaj ne atentis vin. 46 Kaj vi loĝis en Kadeŝ longan tempon, la
tempon, dum kiu vi loĝis.

2

1 Kaj ni turnis nin kaj elmoviĝis en la dezerton en la direkto al la Ruĝa
Maro, kiel la Eternulo diris al mi; kaj ni ĉirkaŭiris la monton Seir dum
longa tempo. 2 Kaj la Eternulo diris al mi jene: 3 Sufiĉe vi ĉirkaŭiris ĉi
tiun monton; turnu vin norden; 4 kaj al la popolo donu tian ordonon: Vi
preteriros la limon de viaj fratoj la Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir, kaj ili
timos vin; sed gardu vin forte. 5 Ne komencu batalon kontraŭ ili, ĉar Mi ne
donos al vi el ilia lando eĉ larĝecon de plando; ĉar al Esav Mi donis, kiel
heredaĵon, la monton Seir. 6 Manĝaĵon aĉetu de ili pro mono kaj manĝu;
kaj eĉ akvon aĉetu de ili pro mono kaj trinku; 7 ĉar la Eternulo, via Dio,
benis vin en ĉiu faro de viaj manoj; Li gvidis vian iradon tra ĉi tiu granda
dezerto; jen jam kvardek jarojn la Eternulo estas kun vi, kaj nenio mankis
al vi. 8 Kaj ni preteriris flanke de niaj fratoj la Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir,
flanke de la vojo stepa, de Elat kaj de Ecjon-Geber.

Kaj ni turnis nin kaj iris laŭ la vojo al la dezerto de Moab. 9 Kaj la
Eternulo diris al mi: Ne faru malamikaĵon al Moab kaj ne komencu militon

kontraŭ ili, ĉar Mi ne donos al vi heredaĵon el ilia lando; ĉar al la filoj de
Lot Mi donis Aron kiel heredan posedaĵon. [10] La Emidoj antaŭe loĝis tie,
popolo granda kaj grandnombra, kaj altkreska kiel la Anakidoj. [11] Ankaŭ
ilin oni kalkulis inter la Rafaidoj, kiel la Anakidojn; kaj la Moabidoj nomas
ilin Emidoj. [12] Kaj sur Seir loĝis antaŭe la Ĥoridoj; sed la Esavidoj forpelis
ilin kaj ekstermis ilin de antaŭ si kaj ekloĝis sur ilia loko, kiel agis Izrael
kun la lando de sia posedaĵo, kiun la Eternulo donis al ili.) [13] Nun leviĝu
kaj transiru la valon Zared. Kaj ni transiris la valon Zared. [14] Kaj la tempo,
dum kiu ni iris de Kadeŝ-Barnea, ĝis ni transiris la valon Zared, estis tridek
ok jaroj, ĝis formortis el la tendaro la tuta generacio de militistoj, kiel ĵuris
al ili la Eternulo. [15] Kaj ankaŭ la mano de la Eternulo estis sur ili, por
ekstermi ilin el inter la tendaro, ĝis ili ĉiuj formortis.

[16] Kaj kiam formortis ĉiuj militistoj el inter la popolo, [17] tiam la Eternulo
ekparolis al mi, dirante: [18] Vi iras nun preter la limo de Moab, preter
Ar, [19] kaj vi alproksimiĝas al la Amonidoj; ne faru al ili malamikaĵon
kaj ne batalu kontraŭ ili, ĉar Mi ne donos al vi heredaĵon el la lando de
la Amonidoj; ĉar al la filoj de Lot Mi donis ĝin kiel heredan posedaĵon.
[20] Kiel landon de Rafaidoj oni rigardas ankaŭ ĝin; Rafaidoj loĝis en ĝi
antaŭe; kaj la Amonidoj nomas ilin Zamzumoj; [21] tio estis popolo granda
kaj grandnombra, kaj altkreska kiel la Anakidoj; sed la Eternulo ekstermis
ilin antaŭ ili, kaj ili forpelis ilin kaj ekloĝis sur ilia loko; [22] kiel Li faris por
la Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir, antaŭ kiuj Li ekstermis la Ĥoridojn, kaj ili
forpelis ilin kaj loĝis sur ilia loko ĝis la nuna tago. [23] Kaj la Avidojn, kiuj
loĝis en vilaĝoj ĝis Gaza, ekstermis la Kaftoridoj, kiuj eliris el Kaftor, kaj ili
ekloĝis sur ilia loko.) [24] Leviĝu, elmoviĝu kaj transiru la torenton Arnon;
rigardu, Mi transdonas en vian manon Siĥonon, la reĝon de Ĥeŝbon, la
Amoridon, kaj lian landon; komencu ekposedi kaj militu kontraŭ li. [25] De la
nuna tago Mi komencos ĵetadi teruron kaj timon antaŭ vi sur la popolojn
sub la tuta ĉielo; tiuj, kiuj aŭdos la famon pri vi, ektremos kaj ektimos
antaŭ vi.

[26] Kaj mi sendis senditojn el la dezerto Kedemot al Siĥon, la reĝo de
Ĥeŝbon, kun vortoj de paco, dirante: [27] Mi dezirus iri tra via lando; mi iros
nur laŭ la vojo, mi ne forflankiĝos dekstren nek maldekstren; [28] manĝaĵon
vendu al mi pro mono, kaj mi manĝos, kaj akvon donu al mi pro mono, kaj
mi trinkos: nur per miaj piedoj mi trairos — [29] kiel faris al mi la Esavidoj,
kiuj loĝas sur Seir, kaj la Moabidoj, kiuj loĝas en Ar — ĝis mi transiros
Jordanon en la landon, kiun la Eternulo, nia Dio, donas al ni. [30] Sed ne volis
Siĥon, la reĝo de Ĥeŝbon, tralasi nin, ĉar la Eternulo, via Dio, obstinigis
lian spiriton kaj malcedemigis lian koron, por transdoni lin en vian manon,
kiel nun. [31] Kaj la Eternulo diris al mi: Rigardu, Mi komencas transdoni al
vi Siĥonon kaj lian landon; komencu posedpreni lian landon. [32] Kaj Siĥon
eliris kontraŭ nin, li kaj lia tuta popolo, por batalo apud Jahac. [33] Kaj
transdonis lin la Eternulo, nia Dio, al ni, kaj ni venkobatis lin kaj liajn
filojn kaj lian tutan popolon. [34] Kaj ni militakiris en tiu tempo ĉiujn liajn
urbojn, kaj ni ekstermis en ĉiu urbo la virojn kaj la virinojn kaj la infanojn,
ni restigis neniun; [35] nur la brutojn ni prenis al ni, kiel militakiraĵon, kaj
la rabaĵon el la urboj, kiujn ni militakiris. [36] De Aroer, kiu estas sur la
bordo de la torento Arnon, kaj la urbo, kiu estas en la valo, ĝis Gilead ne
estis urbo, kiu povus kontraŭstari al ni: ĉion transdonis al ni la Eternulo,
nia Dio; [37] nur al la lando de la Amonidoj vi ne alproksimiĝis, al la tuta

bordo de la torento Jabok, kaj al la urboj de la monto, kaj al ĉio, pri kio
malpermesis la Eternulo, nia Dio.

3

1 Kaj ni turnis nin kaj ekiris laŭ la vojo al Baŝan. Kaj eliris kontraŭ nin
Og, la reĝo de Baŝan, li kaj lia tuta popolo, por batalo apud Edrei. 2 Kaj
la Eternulo diris al mi: Ne timu lin; ĉar en vian manon Mi transdonis lin
kaj lian tutan popolon kaj lian landon, kaj vi faros al li, kiel vi faris al
Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon. 3 Kaj la Eternulo, nia
Dio, transdonis en nian manon ankaŭ Ogon, la reĝon de Baŝan, kaj lian
tutan popolon; kaj ni batis lin tiel, ke neniu restis ĉe li. 4 Kaj ni militakiris
tiam ĉiujn liajn urbojn; ne estis urbo, kiun ni ne prenis de ili: sesdek
urbojn, la tutan distrikton de Argob, la regnon de Og la Baŝana. 5 Ĉiuj
tiuj urboj estis fortikigitaj per alta muro, per pordegoj kaj rigliloj, krom
la tre multaj urboj ne fortikigitaj. 6 Kaj ni ekstermis ilin, kiel ni faris al
Siĥon, la reĝo de Ĥeŝbon, ni ekstermis en ĉiu urbo la virojn, la virinojn,
kaj la infanojn; 7 sed ĉiujn brutojn kaj la rabaĵon el la urboj ni prenis al
ni, kiel militakiraĵon. 8 Kaj ni prenis tiam el la manoj de la du reĝoj de la
Amoridoj la landon, kiu estas transe de Jordan, de la torento Arnon ĝis la
monto Ĥermon 9 la Cidonanoj nomas Ĥermonon Sirjon, kaj la Amoridoj
nomas ĝin Senir), 10 ĉiujn urbojn sur la ebenaĵo, kaj la tutan Gileadon kaj
la tutan Baŝanon ĝis Salĥa kaj Edrei, urboj de la regno de Og la Baŝana.
11 Ĉar nur Og, la reĝo de Baŝan, estis restinta el la resto de la Rafaidoj.
Jen estas lia lito, fera lito, jen ĝi estas en Raba de la Amonidoj: naŭ ulnoj
estas ĝia longeco kaj kvar ulnoj estas ĝia larĝeco, laŭ la ulnoj de viro.)
12 Kaj tiun landon ni ekposedis en tiu tempo: de Aroer, kiu estas apud la
torento Arnon, kaj duonon de la monto Gilead kun ĝiaj urboj mi donis al
la Rubenidoj kaj al la Gadidoj; 13 kaj la ceteran parton de Gilead kaj la
tutan Baŝanon, la regnon de Og, mi donis al duono de la tribo de Manase,
la tutan distrikton de Argob. (La tutan tiun Baŝanon oni nomas lando de
Rafaidoj. 14 Jair, filo de Manase, prenis la tutan distrikton de Argob ĝis la
limo de la Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj li donis al Baŝan laŭ sia nomo la
nomon Vilaĝoj de Jair, tiel estas ĝis nun.) 15 Kaj al Maĥir mi donis Gileadon.
16 Kaj al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj mi donis de Gilead ĝis la torento
Arnon, kun la mezo de la valo por limo; ankaŭ ĝis la torento Jabok, limo de
la Amonidoj; 17 kaj la stepon, kun Jordan por limo, de Kineret ĝis la maro
de la ebenaĵo, la Sala Maro, ĉe la bazo de Pisga en la oriento.

18 Kaj mi faris al vi ordonon en tiu tempo, dirante: La Eternulo, via Dio,
donis al vi ĉi tiun landon, por ke vi posedu ĝin; armitaj iru antaŭ viaj fratoj
la Izraelidoj, ĉiuj militkapablaj. 19 Nur viaj edzinoj kaj viaj infanoj kaj viaj
brutaroj — mi scias, ke vi havas grandnombrajn brutarojn — restu en viaj
urboj, kiujn mi donis al vi; 20 ĝis la Eternulo donos ripozon al viaj fratoj,
kiel al vi, kaj ili ankaŭ ekposedos la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas
al ili transe de Jordan; tiam vi reiros ĉiu al sia posedaĵo, kiun mi donis al
vi. 21 Kaj al Josuo mi ordonis en tiu tempo, dirante: Viaj okuloj vidis ĉion,
kion la Eternulo, via Dio, faris al tiuj du reĝoj; tiel la Eternulo faros al ĉiuj
regnoj, kiujn vi trairos. 22 Ne timu ilin; ĉar la Eternulo, via Dio, batalas por
vi.

23 Kaj mi preĝis al la Eternulo en tiu tempo, dirante: 24 Mia Sinjoro,
ho Eternulo! Vi komencis montradi al Via servanto Vian grandecon kaj

Vian fortan manon; ĉar kie estas dio en la ĉielo aŭ sur la tero, kiu povus
fari simile al Viaj faroj kaj al Via potenco? [25] Mi dezirus transiri kaj
vidi tiun bonan landon, kiu estas transe de Jordan, tiun belan monton
kaj Lebanonon. [26] Sed la Eternulo ekkoleris kontraŭ mi pro vi kaj ne
aŭskultis min; kaj la Eternulo diris al mi: Sufiĉe, ne parolu al Mi plu pri tio.
[27] Supreniru sur la supron de Pisga, kaj direktu viajn okulojn al okcidento
kaj al nordo kaj al sudo kaj al oriento kaj rigardu per viaj okuloj; ĉar vi
ne transiros ĉi tiun Jordanon. [28] Kaj donu instrukciojn al Josuo kaj fortigu
kaj kuraĝigu lin, ĉar li transiros antaŭ ĉi tiu popolo, kaj li posedigos al ili
la landon, kiun vi vidos. [29] Kaj ni restis en la valo, kontraŭ Bet-Peor.

4

[1] Kaj nun, ho Izrael, aŭskultu la leĝojn kaj la regulojn, kiujn mi instruas
al vi, ke vi ilin plenumu, por ke vi vivu kaj venu kaj heredu la landon, kiun
la Eternulo, la Dio de viaj patroj, donas al vi. [2] Ne aldonu al tio, kion mi
ordonas al vi, kaj ne deprenu de ĝi; sed observu la ordonojn de la Eternulo,
via Dio, kiujn mi ordonas al vi. [3] Viaj okuloj vidis, kion la Eternulo faris
pro Baal-Peor; ĉar ĉiun homon, kiu sekvis Baal-Peoron, la Eternulo, via
Dio, ekstermis el inter vi; [4] sed vi, kiuj restis aliĝintaj al la Eternulo, via
Dio, vi ĉiuj vivas hodiaŭ. [5] Rigardu, mi instruis al vi leĝojn kaj regulojn,
kiel ordonis al mi la Eternulo, mia Dio, ke vi agu tiel en la lando, en kiun
vi venas, por ekposedi ĝin. [6] Kaj observu kaj plenumu ilin; ĉar tio estas
via saĝo kaj via prudento en la okuloj de la popoloj, kiuj aŭdos pri ĉiuj ĉi
tiuj leĝoj, kaj diros: Efektive, popolo saĝa kaj prudenta estas tiu granda
popolo. [7] Ĉar kie estas granda popolo, al kiu dioj estas tiel proksimaj, kiel
la Eternulo, nia Dio, ĉiufoje, kiam ni vokas al Li? [8] Kaj kie estas granda
popolo, kiu havas leĝojn kaj regulojn justajn, kiel la tuta ĉi tiu instruo, kiun
mi donas al vi hodiaŭ? [9] Nur gardu vin kaj forte gardu vian animon, ke
vi ne forgesu la aferojn, kiujn vidis viaj okuloj, kaj ke ili ne eliru el via
koro dum via tuta vivo; kaj rakontu al viaj filoj kaj al la filoj de viaj filoj
[10] pri la tago, en kiu vi staris antaŭ la Eternulo, via Dio, ĉe Ĥoreb, kiam
la Eternulo diris al mi: Kunvenigu al Mi la popolon, kaj Mi aŭdigos al ili
Miajn vortojn, per kiuj ili lernos timi Min dum la tuta tempo, kiun ili vivas
sur la tero, kaj ili lernigos siajn filojn. [11] Tiam vi alproksimiĝis kaj stariĝis
ĉe la bazo de la monto, kaj la monto brulis per fajro ĝis la mezo de la ĉielo,
en mallumo, nubo, kaj nebulo. [12] Kaj la Eternulo parolis al vi el meze de la
fajro; la voĉon de la vortoj vi aŭdis, sed figuron vi ne vidis, nur la voĉon.
[13] Kaj Li sciigis al vi Sian interligon, kiun Li ordonis al vi plenumi, la dek
ordonojn; kaj Li skribis ilin sur du ŝtonaj tabeloj. [14] Kaj al mi la Eternulo en
tiu tempo ordonis instrui al vi la leĝojn kaj regulojn, por ke vi plenumadu
ilin en la lando, en kiun vi iras, por ekposedi ĝin. [15] Gardu do bone viajn
animojn: ĉar vi vidis nenian figuron en tiu tago, kiam la Eternulo parolis
al vi sur Ĥoreb el meze de la fajro; [16] vi do ne malĉastiĝu, kaj ne faru al
vi ian skulptaĵon, bildon de ia idolo, figuron de viro aŭ virino, [17] figuron
de ia bruto, kiu estas sur la tero, figuron de ia flugilhava birdo, kiu flugas
sub la ĉielo, [18] figuron de io, kio rampas sur la tero, figuron de ia fiŝo, kiu
estas en akvo, malsupre de la tero. [19] Kaj, levinte viajn okulojn al la ĉielo
kaj vidinte la sunon kaj la lunon kaj la stelojn kaj la tutan armeon de la
ĉielo, ne forlogiĝu, kaj ne adorkliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin, kiujn la
Eternulo, via Dio, destinis por ĉiuj popoloj sub la tuta ĉielo. [20] Kaj vin la
Eternulo prenis, kaj elkondukis vin el la fera forno, el Egiptujo, por ke vi

estu al Li popolo herede apartenanta, kiel nun. 21 Kaj la Eternulo ekkoleris
min pro vi, kaj ĵuris, ke mi ne transiros Jordanon, kaj mi ne venos en la
bonan landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon; 22 ĉar
mi mortos en ĉi tiu lando, mi ne transiros Jordanon, sed vi transiros kaj
ekposedos tiun bonan landon. 23 Gardu vin, ke vi ne forgesu la interligon
de la Eternulo, via Dio, kiun Li faris kun vi, kaj ke vi ne faru al vi ian
skulptaĵon, figuron de io, kiel ordonis al vi la Eternulo, via Dio. 24 Ĉar la
Eternulo, via Dio, estas fajro konsumanta, Dio severa.

25 Se vi naskos filojn kaj filojn de filoj, kaj, longe vivinte sur la tero, vi
malĉastiĝos kaj faros skulptitan figuron de io kaj faros malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, via Dio, kolerigante Lin: 26 mi atestigas al vi hodiaŭ
la ĉielon kaj la teron, ke vi rapide pereos de sur la tero, por kies ekposedo
vi transiras Jordanon; ne longe vi loĝos sur ĝi, sed vi estos ekstermitaj.
27 Kaj la Eternulo dissemos vin inter la popoloj, kaj vi restos en malgranda
nombro inter la popoloj, al kiuj la Eternulo vin foririgos. 28 Kaj vi servos tie
al dioj, kiuj estas faritaĵo de homaj manoj, ligno kaj ŝtono, kiuj ne vidas kaj
ne aŭdas kaj ne manĝas kaj ne flaras. 29 Kaj vi serĉos el tie la Eternulon,
vian Dion; kaj vi trovos, se vi serĉos Lin per via tuta koro kaj per via
tuta animo. 30 Kiam vi estos en mizero kaj kiam vin trafos ĉio ĉi tio en la
malproksima venonta tempo, tiam vi revenos al la Eternulo, via Dio, kaj
vi aŭskultos Lian voĉon; 31 ĉar la Eternulo, via Dio, estas Dio kompatema;
Li ne forlasos vin nek pereigos vin, kaj ne forgesos la interligon kun viaj
patroj, pri kiu Li ĵuris al ili. 32 Ĉar demandu la tempojn antaŭajn, kiuj estis
antaŭ vi de post tiu tago, en kiu la Eternulo kreis homon sur la tero, kaj
de unu rando de la ĉielo ĝis la alia rando: Ĉu estis io, kiel ĉi tiu granda
afero, aŭ ĉu oni aŭdis pri io simila? 33 Ĉu aŭdis la popolo la voĉon de Dio,
parolantan el meze de fajro, kiel vi aŭdis, kaj restis vivanta? 34 Aŭ ĉu provis
ia dio iri kaj preni al si unu popolon el inter alia popolo per provoj, per
signoj, kaj per mirakloj, kaj per milito kaj per forta mano kaj per etendita
brako kaj per grandaj teruraĵoj, simile al ĉio, kion faris al vi la Eternulo,
via Dio, en Egiptujo, antaŭ viaj okuloj? 35 Al vi tio estis montrita, por ke
vi sciu, ke la Eternulo estas Dio, ke ne ekzistas alia krom Li. 36 El la ĉielo
Li aŭdigis al vi Sian voĉon, por instrui vin, kaj sur la tero Li montris al vi
Sian grandan fajron, kaj Liajn vortojn vi aŭdis el meze de la fajro. 37 Kaj
ĉar Li amis viajn patrojn, tial Li elektis ilian idaron post ili, kaj elkondukis
vin per Sia vizaĝo, per Sia granda forto el Egiptujo, 38 por forpeli de antaŭ
vi popolojn, kiuj estas pli grandaj kaj pli fortaj ol vi, por envenigi vin kaj
doni al vi ilian landon kiel posedaĵon, kiel nun. 39 Sciu do nun kaj enmetu
en vian koron, ke la Eternulo estas Dio en la ĉielo supre kaj sur la tero
malsupre; ne ekzistas alia. 40 Kaj observu Liajn leĝojn kaj Liajn ordonojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por ke estu bone al vi kaj al viaj filoj post
vi, kaj por ke vi longe vivu sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi por ĉiam.

41 Tiam Moseo apartigis tri urbojn transe de Jordan, sur la flanko de
sunleviĝo, 42 por ke tien forkuru mortiginto, kiu mortigis sian proksimulon
senintence, ne estinte malamika al li de antaŭe, kaj forkurinte al unu el tiuj
urboj, li restu viva: 43 Becer en la dezerto, sur la ebenaĵo, por la Rubenidoj,
kaj Ramot en Gilead por la Gadidoj, kaj Golan en Baŝan por la Manaseidoj.

44 Kaj jen estas la instruo, kiun Moseo proponis al la Izraelidoj; 45 jen
estas la atestoj kaj la leĝoj kaj la reguloj, kiujn Moseo eldiris al la Izraelidoj

post ilia eliro el Egiptujo, 46 transe de Jordan, en la valo kontraŭ Bet-
Peor, en la lando de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon kaj
kiun venkobatis Moseo kaj la Izraelidoj post sia eliro el Egiptujo; 47 kaj ili
ekposedis lian landon, kaj la landon de Og, reĝo de Baŝan, la du reĝoj de
la Amoridoj, kiuj estis transe de Jordan, sur la flanko de sunleviĝo, 48 de
Aroer, kiu estas sur la bordo de la torento Arnon, ĝis la monto Sion (kiu
ankaŭ nomiĝas Ĥermon); 49 kaj la tutan stepon transe de Jordan oriente
kaj ĝis la maro de la stepo ĉe la bazo de Pisga.

5

1 Kaj Moseo kunvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris al ili: Aŭskultu, ho
Izrael, la leĝojn kaj la regulojn, kiujn mi diras en viajn orelojn hodiaŭ,
kaj lernu ilin kaj observu plenumi ilin. 2 La Eternulo, nia Dio, faris kun ni
interligon sur Ĥoreb. 3 Ne kun niaj patroj la Eternulo faris tiun interligon,
sed kun ni, kun ni, kiuj nun ĉi tie ĉiuj vivas. 4 Vizaĝon kontraŭ vizaĝo la
Eternulo parolis kun vi sur la monto el meze de la fajro; 5 mi tiam staris
inter la Eternulo kaj vi, por transdiri al vi la vorton de la Eternulo, ĉar vi
timis la fajron kaj ne supreniris sur la monton. Kaj Li diris:

6 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la
domo de sklaveco.

7 Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi.

8 Ne faru al vi idolon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo supre aŭ sur
la tero malsupre aŭ en la akvo sub la tero; 9 ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu
ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu la malbonagon de la
patroj punas sur la idoj en la tria kaj kvara generacioj ĉe Miaj malamantoj,
10 kaj kiu faras favorkoraĵon por miloj al Miaj amantoj kaj al la plenumantoj
de Miaj ordonoj.

11 Ne malbonuzu la nomon de la Eternulo, via Dio; ĉar la Eternulo ne
lasos senpuna tiun, kiu malbonuzas Lian nomon.

12 Observu la tagon sabatan, ke vi tenu ĝin sankta, kiel ordonis al vi
la Eternulo, via Dio. 13 Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn aferojn;
14 sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru nenian laboron,
nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via
bovo, nek via azeno, nek ia via bruto, nek via fremdulo, kiu estas inter viaj
pordegoj; por ke ripozu via sklavo kaj via sklavino, kiel vi. 15 Kaj memoru,
ke vi estis sklavo en la lando Egipta, kaj la Eternulo, via Dio, elkondukis
vin el tie per mano forta kaj per brako etendita; pro tio ordonis al vi la
Eternulo, via Dio, observi la tagon sabatan.

16 Respektu vian patron kaj vian patrinon, kiel ordonis al vi la Eternulo,
via Dio; por ke longe daŭru via vivo, kaj por ke estu al vi bone sur la tero,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi.

17 Ne mortigu.

18 Kaj ne adultu.

19 Kaj ne ŝtelu.

20 Kaj ne parolu kontraŭ via proksimulo malveran ateston.

21 Kaj ne deziru la edzinon de via proksimulo; kaj ne deziru la domon
de via proksimulo, nek lian kampon, nek lian sklavon, nek lian sklavinon,
nek lian bovon, nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo.

22 Tiujn vortojn diris la Eternulo al via tuta anaro sur la monto, el meze
de la fajro, nubo, kaj nebulo, per voĉo laŭta; kaj Li nenion plu aldonis.
Kaj Li skribis ilin sur du ŝtonaj tabeloj kaj donis ilin al mi. 23 Kaj kiam vi

aŭdis la voĉon el la mallumo, dum la monto brulis per fajro, tiam vi aliris
al mi, ĉiuj viaj tribestroj kaj plejaĝuloj; 24 kaj vi diris: Jen la Eternulo, nia
Dio, montris al ni Sian majeston kaj Sian grandecon, kaj Lian voĉon ni
aŭdis el meze de la fajro; en tiu tago ni vidis, ke parolas Dio al homo, kaj
ĉi tiu restas vivanta. 25 Sed nun por kio ni mortu? nin ja formanĝos ĉi
tiu granda fajro; se ni plue aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia Dio, ni
mortos. 26 Ĉar kie ekzistas ia karno, kiu aŭdis la voĉon de la vivanta Dio,
parolantan el meze de fajro, kiel ni, kaj restis vivanta? 27 Alproksimiĝu
vi, kaj aŭskultu ĉion, kion diros la Eternulo, nia Dio; kaj vi transdiros al
ni ĉion, kion diros la Eternulo, nia Dio, kaj ni aŭskultos kaj ni plenumos.
28 Kaj la Eternulo aŭdis la voĉon de viaj vortoj, kiam vi parolis al mi; kaj la
Eternulo diris al mi: Mi aŭdis la voĉon de la vortoj de ĉi tiu popolo, kiujn
ili diris al vi; bona estas ĉio, kion ili diris. 29 Ho, se ilia koro restus ĉe ili tia,
ke ili timu Min kaj observu ĉiujn Miajn ordonojn ĉiutempe, por ke estu
bone al ili kaj al iliaj filoj eterne! 30 Iru, diru al ili: Reiru en viajn tendojn.
31 Kaj vi ĉi tie restu kun Mi, kaj Mi eldiros al vi ĉiujn ordonojn kaj leĝojn
kaj regulojn, kiujn vi instruos al ili, por ke ili plenumadu ilin en la lando,
kiun Mi donas al ili kiel posedaĵon. 32 Kaj observu, ke vi faru, kiel ordonis
al vi la Eternulo, via Dio; ne forflankiĝu dekstren, nek maldekstren. 33 Laŭ
tiu tuta vojo, kiun ordonis al vi la Eternulo, via Dio, iradu, por ke vi vivu
kaj por ke estu bone al vi, kaj por ke longe daŭru via restado en la lando,
kiun vi ekposedos.

6

1 Kaj jen estas la ordonoj, la leĝoj, kaj la reguloj, kiujn la Eternulo, via
Dio, ordonis instrui al vi, por ke vi plenumadu ilin en la lando, en kiun
vi transiras, por ekposedi ĝin; 2 por ke vi timu la Eternulon, vian Dion,
observante ĉiujn Liajn leĝojn kaj Liajn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi,
vi kaj via filo kaj la filo de via filo, dum via tuta vivo, por ke vi longe vivu.
3 Aŭskultu do, Izrael, kaj observu, ke vi plenumu, por ke estu al vi bone,
kaj por ke vi tre multiĝu, kiel diris al vi la Eternulo, la Dio de viaj patroj,
en la lando, en kiu fluas lakto kaj mielo.

4 Aŭskultu, ho Izrael! la Eternulo, nia Dio, la Eternulo estas unu sola.
5 Kaj amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo
kaj per via tuta forto. 6 Kaj ĉi tiuj vortoj, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ,
estu en via koro; 7 kaj ripetadu ilin al viaj infanoj, kaj parolu pri ili, kiam
vi sidas en via domo kaj kiam vi iras sur vojo kaj kiam vi kuŝiĝas kaj
kiam vi leviĝas; 8 kaj alligu ilin kiel signon al via mano, kaj ili estu kiel
memorigaĵo inter viaj okuloj; 9 kaj skribu ilin sur la fostoj de via domo kaj
sur viaj pordegoj.

10 Kaj kiam la Eternulo, via Dio, venigos vin en la landon, pri kiu Li
ĵuris al viaj patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos al vi
grandajn kaj bonajn urbojn, kiujn vi ne konstruis, 11 kaj domojn plenajn
de ĉia bonaĵo, kiujn vi ne plenigis, kaj putojn, elhakitajn en ŝtono, kiujn vi
ne elhakis, vinberejojn kaj olivarbojn, kiujn vi ne plantis; kaj vi manĝos kaj
estos sata: 12 tiam gardu vin, ke vi ne forgesu la Eternulon, kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco. 13 La Eternulon, vian Dion,
timu, kaj al Li servu, kaj per Lia nomo ĵuru. 14 Ne sekvu aliajn diojn el la
dioj de la popoloj, kiuj estas ĉirkaŭ vi; 15 ĉar la Eternulo, via Dio inter vi,
estas Dio severa; povas ekflami la kolero de la Eternulo, via Dio, kontraŭ
vin, kaj Li ekstermos vin de sur la tero.

[16] Ne provu la Eternulon, vian Dion, kiel vi provis Lin en Masa. [17] Precize
observu la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kaj Liajn atestojn kaj Liajn
leĝojn, kiujn Li ordonis al vi. [18] Kaj faru juston kaj bonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, por ke estu bone al vi, kaj por ke vi venu kaj ekposedu la
bonan landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj; [19] por ke Li forpelu
ĉiujn viajn malamikojn antaŭ vi, kiel la Eternulo diris.
[20] Se via filo vin demandos morgaŭ: Kion signifas la atestoj kaj leĝoj kaj
reguloj, kiujn la Eternulo, nia Dio, ordonis al vi? [21] tiam diru al via filo:
Ni estis sklavoj al Faraono en Egiptujo, sed la Eternulo elkondukis nin el
Egiptujo per forta mano; [22] kaj la Eternulo aperigis signojn kaj miraklojn
grandajn kaj suferigajn en Egiptujo, sur Faraono kaj sur lia tuta domo,
antaŭ niaj okuloj; [23] kaj nin Li elkondukis el tie, por venigi nin kaj doni al
ni la landon, pri kiu Li ĵuris al niaj patroj. [24] Kaj la Eternulo ordonis al ni
plenumi ĉiujn ĉi tiujn leĝojn, timi la Eternulon, nian Dion, por ke estu al
ni bone ĉiam, por konservi al ni la vivon, kiel en la nuna tago. [25] Kaj tio
estos nia justeco, se ni observos plenumi ĉi tiun tutan ordonon antaŭ la
Eternulo, nia Dio, kiel Li ordonis al ni.

7

[1] Kiam la Eternulo venigos vin en la landon, al kiu vi iras, por ekposedi
ĝin, kaj Li forpelos antaŭ vi grandnombrajn popolojn, la Ĥetidojn kaj la
Girgaŝidojn kaj la Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj la Perizidojn kaj la
Ĥividojn kaj la Jebusidojn, sep popolojn pli grandnombrajn kaj pli fortajn
ol vi; [2] kaj kiam la Eternulo, via Dio, transdonos ilin al vi, kaj vi venkobatos
ilin; tiam anatemu ilin, ne faru kun ili interligon kaj ne indulgu ilin. [3] Kaj
ne boparenciĝu kun ili: vian filinon ne donu al ilia filo, kaj ilian filinon
ne prenu por via filo; [4] ĉar ili forturnos viajn filojn de Mi, ke ili servu al
aliaj dioj, kaj ekflamos kontraŭ vi la kolero de la Eternulo, kaj Li ekstermos
vin rapide. [5] Sed tiele agu kun ili: iliajn altarojn detruu kaj iliajn statuojn
rompu kaj iliajn sanktajn stangojn dishaku kaj iliajn idolojn forbruligu
per fajro. [6] Ĉar popolo sankta vi estas al la Eternulo, via Dio; vin elektis
la Eternulo, via Dio, ke vi estu Lia popolo propra el ĉiuj popoloj, kiuj estas
sur la tero. [7] Ne pro tio, ke vi estas la plej grandnombra el ĉiuj popoloj, la
Eternulo ekdeziris vin kaj elektis vin, ĉar vi estas ja malpli grandnombra
ol ĉiuj popoloj; [8] sed pro la amo de la Eternulo al vi, kaj por ke Li plenumu
la ĵuron, kiun Li ĵuris al viaj patroj, la Eternulo elkondukis vin per forta
mano kaj liberigis vin el la domo de sklaveco, el la mano de Faraono, reĝo
de Egiptujo. [9] Sciu do, ke la Eternulo, via Dio, nur Li estas Dio, Dio fidinda,
kiu konservas la interligon kaj favorkorecon rilate al Liaj amantoj kaj al la
plenumantoj de Liaj ordonoj dum mil generacioj, [10] kaj kiu repagas al Siaj
malamantoj persone, pereigante ilin, ne prokrastas al Sia malamanto, al li
persone Li repagas. [11] Observu do la ordonojn kaj la leĝojn kaj la regulojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por plenumi ilin.
[12] Kaj pro tio, ke vi aŭskultos tiujn regulojn kaj observos ilin kaj
plenumos ilin, la Eternulo, via Dio, konservos al vi la interligon kaj la
favorkorecon, pri kiuj Li ĵuris al viaj patroj; [13] kaj Li amos vin kaj benos
vin kaj multigos vin, kaj benos la frukton de via ventro kaj la frukton de
via tero, vian grenon kaj vian moston kaj vian oleon, la frukton de viaj
bovinoj kaj la frukton de viaj ŝafinoj, sur la tero, pri kiu Li ĵuris al viaj
patroj, ke Li donos ĝin al vi. [14] Vi estos benita pli ol ĉiuj popoloj; ne estos
inter vi senfruktulo aŭ senfruktulino, ankaŭ inter viaj brutoj. [15] Kaj la

Eternulo forturnos de vi ĉian malsanon, kaj ĉiun malbonan epidemiaĵon
de Egiptujo, kiun vi konas; Li ne metos ilin sur vin, sed Li metos ilin
sur ĉiujn viajn malamantojn. [16] Kaj vi konsumos ĉiujn popolojn, kiujn
la Eternulo, via Dio, transdonas al vi; ne indulgu ilin via okulo, kaj vi ne
servu al iliaj dioj, ĉar tio estus falilo por vi. [17] Eble vi diros en via koro:
Tiuj popoloj estas pli grandnombraj ol mi, kiel mi povos forpeli ilin? [18] Ne
timu ilin: memoru, kion faris la Eternulo, via Dio, al Faraono kaj al la tuta
Egiptujo, [19] la grandajn provojn, kiujn vidis viaj okuloj, kaj la signojn kaj la
miraklojn kaj la fortan manon kaj la etenditan brakon, per kiuj elkondukis
vin la Eternulo, via Dio; tiel la Eternulo, via Dio, faros al ĉiuj popoloj,
kiujn vi timas. [20] Kaj ankaŭ krabrojn sendos la Eternulo, via Dio, sur ilin,
ĝis pereos la restintoj, kaj tiuj, kiuj kaŝiĝis antaŭ vi. [21] Ne sentu teruron
antaŭ ili, ĉar la Eternulo, via Dio, estas inter vi, la Dio granda kaj timinda.
[22] Kaj la Eternulo, via Dio, forpelos tiujn popolojn de antaŭ vi iom post iom;
vi ne povas ekstermi ilin rapide, por ke ne multiĝu kontraŭ vi la sovaĝaj
bestoj. [23] Kaj la Eternulo, via Dio, transdonos ilin al vi, kaj Li tumultigos ilin
antaŭ vi per granda tumulto, ĝis ili estos ekstermitaj. [24] Kaj Li transdonos
iliajn reĝojn en viajn manojn, kaj vi ekstermos ilian nomon el sub la ĉielo;
neniu restos stare antaŭ vi, ĝis vi ekstermos ilin. [25] La figurojn de iliaj
dioj forbruligu per fajro; ne deziru preni al vi la arĝenton aŭ oron, kiu
estas sur ili, por ke vi ne kaptiĝu per tio; ĉar tio estas abomenaĵo por la
Eternulo, via Dio. [26] Kaj ne enportu abomenaĵon en vian domon, por ke vi
ne anatemiĝu kiel ĝi; malestimu kaj abomenu ĝin, ĉar ĝi estas anatemaĵo.

8

[1] Ĉiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, observu, por plenumi
ilin, por ke vi vivu kaj multiĝu, kaj venu kaj ekposedu la landon, pri kiu la
Eternulo ĵuris al viaj patroj. [2] Kaj memoru la tutan vojon, laŭ kiu kondukis
vin la Eternulo, via Dio, dum kvardek jaroj tra la dezerto, por humiligi vin,
por elprovi vin, por sciiĝi, kio estas en via koro, ĉu vi obeos Liajn ordonojn
aŭ ne. [3] Kaj Li humiligis vin kaj malsatigis vin, kaj nutris vin per manao,
kiun vi ne konis kaj kiun ne konis viaj patroj, por montri al vi, ke ne per
la pano sole vivas homo, sed per ĉio, kio eliras el la buŝo de la Eternulo,
homo povas vivi. [4] Via vesto ne sentaŭgiĝis sur vi kaj via piedo ne ŝvelis
dum ĉiuj kvardek jaroj. [5] Kaj sciu en via koro, ke kiel homo instruas sian
filon, tiel la Eternulo, via Dio, instruas vin. [6] Observu do la ordonojn de la
Eternulo, via Dio, irante laŭ Liaj vojoj kaj timante Lin. [7] Ĉar la Eternulo,
via Dio, kondukas vin en landon bonan, en landon, en kiu torentoj da akvo,
fontoj, kaj lagoj eliras el la valoj kaj el la montoj, [8] en landon de tritiko kaj
hordeo kaj vinberoj kaj figarboj kaj granatarboj, en landon de olivarboj
kaj mielo, [9] en landon, en kiu vi manĝos panon sen neceso de ŝparado kaj
en kiu nenio al vi mankos, en landon, kies ŝtonoj estas fero kaj en kies
montoj vi elhakados kupron. [10] Kaj vi manĝos kaj satiĝos, kaj vi benos la
Eternulon, vian Dion, pro la bona tero, kiun Li donis al vi. [11] Gardu vin,
ke vi ne forgesu la Eternulon, vian Dion, ne observante Liajn ordonojn kaj
instrukciojn kaj leĝojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ; [12] kiam vi manĝos
kaj satiĝos kaj konstruos bonajn domojn kaj enloĝiĝos, [13] kaj kiam viaj
grandaj kaj malgrandaj brutoj multiĝos kaj vi havos multe da arĝento kaj
oro kaj via tuta havo grandiĝos, [14] tiam ne altiĝu via koro, kaj ne forgesu
la Eternulon, vian Dion, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo
de sklaveco; [15] kaj kiu trakondukis vin tra la granda kaj terura dezerto,

kie estis serpentoj, aspidoj kaj skorpioj kaj sekaj lokoj senakvaj; kaj kiu
eligis por vi akvon el granita roko; 16 kaj kiu nutris vin en la dezerto per
manao, kiun ne konis viaj patroj, por humiligi vin kaj por elprovi vin, por
fari al vi bonon en la tempo estonta. 17 Ne diru en via koro: Mia forto
kaj la potenco de mia mano akiris al mi ĉi tiun grandan havon; 18 sed
memoru la Eternulon, vian Dion, ĉar Li estas Tiu, kiu donas al vi forton,
por akiri grandan havon, por plenumi Sian interligon, pri kiu Li ĵuris al
viaj patroj, kiel vi vidas nun. 19 Kaj mi avertas vin hodiaŭ, ke, se vi forgesos
la Eternulon, vian Dion, kaj sekvos aliajn diojn kaj servos al ili kaj kliniĝos
antaŭ ili, tiam vi pereos; 20 simile al la popoloj, kiujn la Eternulo pereigas
antaŭ vi, tiel vi pereos; pro tio, ke vi ne obeos la voĉon de la Eternulo, via
Dio.

9

1 Aŭskultu, ho Izrael! vi transiras nun Jordanon, por iri kaj ekposedi
popolojn, kiuj estas pli grandaj kaj pli fortaj ol vi, urbojn grandajn kaj
fortikigitajn ĝis la ĉielo, 2 popolon grandan kaj altkreskan, la Anakidojn,
kiujn vi konas, kaj pri kiuj vi aŭdis: Kiu povas kontraŭstari al la filoj de
Anak? 3 Sciu do nun, ke la Eternulo, via Dio, mem iras antaŭ vi, kiel fajro
konsumanta; Li ekstermos ilin kaj Li submetos ilin antaŭ vi, kaj vi forpelos
ilin kaj pereigos ilin rapide, kiel la Eternulo diris al vi. 4 Ne diru en via
koro, kiam la Eternulo, via Dio, forpelos ilin de antaŭ vi: Pro mia virteco
la Eternulo venigis min por ekposedi ĉi tiun landon; pro la malvirteco de
ĉi tiuj popoloj la Eternulo forpelas ilin de antaŭ vi. 5 Ne pro via virteco kaj
pro la honesteco de via koro vi venas por ekposedi ilian landon; sed pro
la malvirteco de ĉi tiuj popoloj la Eternulo, via Dio, forpelas ilin de antaŭ
vi, kaj por plenumi tion, kion la Eternulo ĵuris al viaj patroj, al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob. 6 Sciu do, ke ne pro via virteco la Eternulo, via
Dio, donas al vi tiun bonan landon por ekposedi ĝin; ĉar vi estas popolo
malmolnuka. 7 Memoru, ne forgesu, kiel vi kolerigis la Eternulon, vian
Dion, en la dezerto; de post la tago, en kiu vi eliris el la lando Egipta,
ĝis via veno al ĉi tiu loko, vi estis malobeemaj kontraŭ la Eternulo. 8 Kaj
ĉe Ĥoreb vi incitis la Eternulon, kaj la Eternulo ekkoleris kontraŭ vi tiel,
ke Li volis ekstermi vin. 9 Kiam mi supreniris sur la monton, por preni
la ŝtonajn tabelojn, la tabelojn de la interligo, kiun la Eternulo faris kun
vi, kaj mi restis sur la monto kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, panon
mi ne manĝis kaj akvon mi ne trinkis: 10 tiam la Eternulo donis al mi la
du ŝtonajn tabelojn skribitajn per la fingro de Dio, kaj sur ili estis ĉiuj
vortoj, kiujn diris al vi la Eternulo sur la monto el meze de fajro en la
tago de kunveno. 11 Kaj tio estis post la paso de kvardek tagoj kaj kvardek
noktoj, ke la Eternulo donis al mi la du ŝtonajn tabelojn, la tabelojn de la
interligo. 12 Kaj la Eternulo diris al mi: Leviĝu, rapide iru malsupren de
ĉi tie, ĉar malmoraliĝis via popolo, kiun vi elkondukis el Egiptujo; rapide
ili forflankiĝis de la vojo, kiun Mi ordonis al ili: ili faris al si fanditan
idolon. 13 Kaj la Eternulo diris al mi jene: Mi vidas ĉi tiun popolon, Mi
vidas, ke ĝi estas popolo malmolnuka; 14 lasu Min, Mi ekstermos ilin, kaj
Mi forviŝos ilian nomon el sub la ĉielo, kaj Mi faros el vi popolon pli fortan
kaj pli grandnombran ol ili. 15 Kaj mi turnis min kaj malsupreniris de la
monto, kaj la monto brulis per fajro; kaj la du tabeloj de la interligo estis
en miaj du manoj. 16 Kaj mi vidis, ke vi pekis kontraŭ la Eternulo, via Dio,
vi faris al vi fanditan bovidon, vi rapide forflankiĝis de la vojo, kiun la

Eternulo ordonis al vi; 17 kaj mi prenis la du tabelojn kaj forĵetis ilin el
miaj ambaŭ manoj kaj disrompis ilin antaŭ viaj okuloj. 18 Kaj mi ĵetis min
antaŭ la Eternulo, kiel antaŭe, dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj mi
panon ne manĝis kaj akvon ne trinkis, pro ĉiuj viaj pekoj, kiujn vi pekis,
farante malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kolerigante Lin; 19 ĉar
mi timis la koleron kaj furiozon, per kiuj la Eternulo ekkoleris kontraŭ vi,
dezirante ekstermi vin. Kaj la Eternulo aŭskultis min ankaŭ ĉi tiun fojon.
20 Ankaŭ kontraŭ Aaron la Eternulo tre ekkoleris kaj volis ekstermi lin;
sed mi preĝis ankaŭ por Aaron en tiu tempo. 21 Kaj vian pekon, kiun vi
faris, la bovidon, mi prenis kaj forbruligis ĝin per fajro kaj disbatis ĝin,
disfrakasante tiel, ke ĝi fariĝis malgrandpeca kiel polvo, kaj mi ĵetis ĝian
polvon en la torenton, kiu defluas de la monto. 22 Ankaŭ en Tabera kaj
en Masa kaj en Kibrot-Hataava vi kolerigis la Eternulon. 23 Kaj kiam la
Eternulo sendis vin el Kadeŝ-Barnea, dirante: Iru kaj ekposedu la landon,
kiun Mi donas al vi; tiam vi malobeis la vortojn de la Eternulo, via Dio,
kaj vi ne kredis al Li kaj ne aŭskultis Lian voĉon. 24 Malobeemaj vi estis
kontraŭ la Eternulo de la tago, kiam mi ekkonis vin. 25 Mi do kuŝis antaŭ
la Eternulo dum la kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kiujn mi kuŝis; ĉar
la Eternulo intencis ekstermi vin. 26 Kaj mi preĝis al la Eternulo, kaj diris:
Mia Sinjoro, ho Eternulo, ne pereigu Vian popolon kaj Vian posedaĵon, kiun
Vi liberigis per Via grandeco kaj kiun Vi elkondukis el Egiptujo per forta
mano. 27 Rememoru Viajn servantojn Abraham, Isaak, kaj Jakob; ne atentu
la obstinecon de ĉi tiu popolo nek ĝian malvirtecon nek ĝiajn pekojn; 28 por
ke ne diru la loĝantoj de tiu lando, el kiu Vi elkondukis nin: Pro tio, ke la
Eternulo ne povis venigi ilin en la landon, pri kiu Li parolis al ili, kaj pro
malamo al ili Li elkondukis ilin, por mortigi ilin en la dezerto. 29 Kaj ili
estas ja Via popolo kaj Via posedaĵo, kiun Vi elkondukis per Via granda
forto kaj per Via etendita brako.

10

1 En tiu tempo la Eternulo diris al mi: Skulptu al vi du ŝtonajn tabelojn
kiel la antaŭaj, kaj supreniru al Mi sur la monton, kaj faru al vi lignan
keston. 2 Kaj Mi skribos sur la tabeloj la vortojn, kiuj estis sur la antaŭaj
tabeloj, kiujn vi disrompis, kaj vi metos ilin en la keston. 3 Tiam mi faris
keston el akacia ligno, kaj mi skulptis du ŝtonajn tabelojn kiel la antaŭaj,
kaj mi iris sur la monton, kaj la du tabeloj estis en miaj manoj. 4 Kaj Li
skribis sur la tabeloj, kiel estis skribite antaŭe, la dek ordonojn, kiujn la
Eternulo diris al vi sur la monto el meze de la fajro en la tago de kunveno,
kaj la Eternulo donis ilin al mi. 5 Kaj mi turnis min kaj malsupreniris de
la monto, kaj metis la tabelojn en la keston, kiun mi faris, kaj ili restis
tie, kiel la Eternulo ordonis al mi. 6 Kaj la Izraelidoj ekvojiris de Beerot-
Bene-Jaakan al Mosera; tie mortis Aaron, kaj tie li estis enterigita; kaj lia
filo Eleazar fariĝis pastro anstataŭ li. 7 De tie ili ekvojiris al Gudgod, kaj
el Gudgod al Jotbata, en la landon, en kiu troviĝas torentoj da akvoj. 8 En
tiu tempo la Eternulo apartigis la tribon de Levi, por porti la keston de la
interligo de la Eternulo, por stari antaŭ la Eternulo, servi al Li, kaj beni
en Lia nomo, ĝis la nuna tago. 9 Tial Levi ne ricevis parton kaj heredan
posedaĵon kun siaj fratoj: la Eternulo estas lia heredaĵo, kiel la Eternulo,
via Dio, diris al li.) 10 Kaj mi staris sur la monto, kiel en la antaŭa tempo,
dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj; kaj la Eternulo aŭskultis min ankaŭ
tiun fojon: la Eternulo ne volis pereigi vin. 11 Kaj la Eternulo diris al mi:

Leviĝu, ekvojiru antaŭ la popolo, por ke ili venu kaj ekposedu la landon,
pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, ke Mi donos ĝin al ili.
12 Kaj nun, Izrael, kion la Eternulo, via Dio, postulas de vi? nur ke vi
timu la Eternulon, vian Dion, ke vi iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, ke vi amu Lin,
kaj ke vi servu al la Eternulo, via Dio, per via tuta koro kaj per via tuta
animo; 13 ke vi observu la ordonojn de la Eternulo kaj Liajn leĝojn, kiujn
mi transdonas al vi hodiaŭ, por ke estu bone al vi. 14 Jen al la Eternulo, via
Dio, apartenas la ĉielo kaj la ĉielo de la ĉieloj, la tero, kaj ĉio, kio estas sur
ĝi; 15 tamen nur pri viaj patroj plaĉis al la Eternulo ekami ilin, kaj Li elektis
vin, ilian idaron post ili, el ĉiuj popoloj, kiel vi vidas nun. 16 Cirkumcidu do
la prepucion de via koro, kaj ne estu plu malmolnukaj. 17 Ĉar la Eternulo,
via Dio, estas Dio de dioj kaj Sinjoro de sinjoroj, la Dio granda, potenca,
kaj timinda, kiu ne atentas personojn kaj ne prenas subaĉeton, 18 kaj kiu
zorgas pri justeco por orfo kaj vidvino, kaj amas fremdulon, donante al
li panon kaj veston. 19 Amu do la fremdulon; ĉar fremduloj vi estis en la
lando Egipta. 20 La Eternulon, vian Dion, timu; al Li servu kaj al Li algluiĝu
kaj per Lia nomo ĵuru. 21 Li estas via gloro, kaj Li estas via Dio, kiu faris
por vi tiujn grandajn kaj timindajn aferojn, kiujn vidis viaj okuloj. 22 En
la nombro de sepdek animoj viaj patroj foriris en Egiptujon, kaj nun la
Eternulo, via Dio, faris vin grandnombraj kiel la steloj de la ĉielo.

11

1 Amu do la Eternulon, vian Dion, kaj observu Liajn aranĝojn kaj leĝojn
kaj instrukciojn kaj ordonojn en ĉiu tempo. 2 Kaj sciu hodiaŭ, ĉar mi
parolas ne al viaj filoj, kiuj ne scias kaj ne vidis la punon de la Eternulo, via
Dio, Lian grandecon, Lian fortan manon, kaj Lian etenditan brakon, 3 kaj
Liajn signojn kaj Liajn farojn, kiujn Li faris interne de Egiptujo al Faraono,
reĝo de Egiptujo, kaj al lia tuta lando; 4 kaj kion Li faris al la militistaro
de Egiptujo, al ĝiaj ĉevaloj kaj ĉaroj, kiujn Li superverŝis per la akvo de
la Ruĝa Maro, kiam ili postkuris vin; kaj la Eternulo pereigis ilin ĝis la
nuna tago; 5 kaj kion Li faris al vi en la dezerto, ĝis vi venis al ĉi tiu loko;
6 kaj kion Li faris al Datan kaj Abiram, filoj de Eliab, filo de Ruben, kiam
la tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kaj iliajn familiojn kaj iliajn
tendojn, kaj ĉion, kio ekzistis ĉe ili, meze de la tuta Izrael. 7 Viaj okuloj
vidis ja ĉiujn grandajn farojn de la Eternulo, kiujn Li faris. 8 Observu do
ĉiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por ke vi fortiĝu, kaj por
ke vi venu kaj ekposedu la landon, en kiun vi transiras, por ekposedi ĝin,
9 kaj por ke vi longe vivu sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj,
ke Li donos ĝin al ili kaj al ilia idaro, landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.
10 Ĉar la lando, en kiun vi iras, por ekposedi ĝin, ne estas kiel la lando
Egipta, el kiu vi eliris, kie, seminte vian semon, vi devis akvumi ĝin per
viaj piedoj, kiel legoman ĝardenon. 11 La lando, en kiun vi transiras, por
ekposedi ĝin, estas lando kun montoj kaj valoj; de la pluvo ĉiela ĝi trinkas
akvon; 12 lando, pri kiu zorgas la Eternulo, via Dio; ĉiam la okuloj de la
Eternulo, via Dio, estas sur ĝi, de la komenco de la jaro ĝis la fino de la
jaro.
13 Kaj se vi obeos Miajn ordonojn, kiujn Mi ordonas al vi hodiaŭ, amante
la Eternulon, vian Dion, kaj servante al Li per via tuta koro kaj per via tuta
animo: 14 tiam Mi donos al via lando pluvon ĝiatempe, fruan kaj malfruan;
kaj vi kolektos vian grenon kaj vian moston kaj vian oleon. 15 Kaj Mi donos
herbon sur via kampo por via bruto; kaj vi manĝos kaj estos sata. 16 Gardu

vin, ke ne forlogiĝu via koro, kaj ke vi ne forflankiĝu, kaj ke vi ne servu
al aliaj dioj kaj ne kliniĝu antaŭ ili. 17 Alie ekflamos kontraŭ vi la kolero
de la Eternulo, kaj Li ŝlosos la ĉielon, kaj ne estos pluvo, kaj la tero ne
donos siajn produktaĵojn, kaj vi rapide forpereos el la bona lando, kiun
la Eternulo donas al vi. 18 Metu do ĉi tiujn miajn vortojn en vian koron
kaj en vian animon, kaj alligu ilin kiel signon al via mano, kaj ili estu
kiel memorigaĵo inter viaj okuloj. 19 Kaj instruu ilin al viaj filoj, parolante
pri ili, kiam vi sidos en via domo kaj kiam vi iros sur la vojo kaj kiam vi
kuŝiĝos kaj kiam vi leviĝos; 20 kaj skribu ilin sur la fostoj de via domo kaj
sur viaj pordegoj; 21 por ke longiĝu via vivo kaj la vivo de viaj infanoj sur
la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al ili, kiel
longe estas la ĉielo super la tero. 22 Se vi observos ĉiujn ĉi tiujn ordonojn,
kiujn mi ordonas al vi plenumi, amante la Eternulon, vian Dion, irante laŭ
ĉiuj Liaj vojoj, kaj algluiĝante al Li: 23 tiam la Eternulo forpelos de antaŭ vi
ĉiujn tiujn popolojn, kaj vi ekposedos popolojn pli grandajn kaj pli fortajn
ol vi. 24 Ĉiu loko, sur kiu ekpaŝos via piedo, fariĝos via; de la dezerto kaj
Lebanon, de la rivero, la rivero Eŭfrato, ĝis la ekstrema maro estos viaj
limoj. 25 Neniu povos kontraŭstari al vi: timon kaj teruron antaŭ vi la
Eternulo venigos sur ĉiun teron, sur kiu vi ekpaŝos, kiel Li diris al vi.

26 Rigardu, mi proponas al vi hodiaŭ benon kaj malbenon: 27 benon, se
vi aŭskultos la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kiujn mi ordonas al vi
hodiaŭ; 28 kaj malbenon, se vi ne aŭskultos la ordonojn de la Eternulo, via
Dio, sed forflankiĝos de la vojo, kiun mi ordonas al vi hodiaŭ, kaj sekvos
diojn aliajn, kiujn vi ne konas.

29 Kiam la Eternulo, via Dio, venigos vin en la landon, en kiun vi iras,
por ekposedi ĝin, tiam vi esprimos la benon sur la monto Gerizim kaj la
malbenon sur la monto Ebal; 30 ili estas transe de Jordan, malantaŭ la vojo
al la okcidento, en la lando de la Kanaanidoj, kiuj loĝas en la stepo, kontraŭ
Gilgal, apud la kverko More. 31 Ĉar vi transiras Jordanon, por veni ekposedi
la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi, kaj vi ekposedos ĝin kaj
ekloĝos en ĝi. 32 Observu do, ke vi plenumu ĉiujn leĝojn kaj instrukciojn,
kiujn mi donas al vi hodiaŭ.

12

1 Jen estas la leĝoj kaj reguloj, kiujn vi devas observi por plenumi en la
lando, kiun la Eternulo, la Dio de viaj patroj, donas al vi kiel posedaĵon,
dum la tuta tempo, kiun vi vivos sur la tero. 2 Ekstermu ĉiujn lokojn,
kie la popoloj, kiujn vi ekposedos, servis al siaj dioj sur la altaj montoj
kaj sur la montetoj kaj sub ĉiu verda arbo. 3 Kaj detruu iliajn altarojn,
kaj rompu iliajn monumentojn, kaj iliajn sanktajn stangojn forbruligu per
fajro, kaj la figurojn de iliaj dioj disbatu, kaj ekstermu ilian nomon de tiu
loko. 4 Ne faru tiele al la Eternulo, via Dio; 5 sed al la loko, kiun elektos
la Eternulo, via Dio, inter ĉiuj viaj triboj, por meti tien Sian nomon, al Lia
loĝejo direktu vin kaj venu tien, 6 kaj tien alportu viajn bruloferojn kaj
viajn buĉoferojn kaj viajn dekonaĵojn kaj la oferdonojn de viaj manoj kaj
viajn promesitaĵojn kaj viajn memvolajn oferojn kaj la unuenaskitojn el
viaj grandaj kaj malgrandaj brutoj. 7 Kaj manĝu tie antaŭ la Eternulo, via
Dio, kaj estu gajaj, vi kaj viaj familioj, en ĉiu entrepreno de viaj manoj, per
kiu benis vin la Eternulo, via Dio. 8 Ne faru simile al ĉio, kion ni faras ĉi
tie hodiaŭ, ĉiu tion, kio plaĉas al li; 9 ĉar vi nun ankoraŭ ne venis al la
ripozo kaj al la posedaĵo, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi. 10 Sed kiam

vi transiros Jordanon kaj ekloĝos en la lando, kiun la Eternulo, via Dio,
posedigas al vi, kaj Li ripozigos vin de ĉiuj viaj malamikoj ĉirkaŭe kaj vi
loĝos sendanĝere: 11 tiam sur la lokon, kiun elektos la Eternulo, via Dio,
por loĝigi tie Sian nomon, tien alportu ĉion, kion mi ordonas al vi: viajn
bruloferojn kaj viajn buĉoferojn, viajn dekonaĵojn kaj la oferdonojn de viaj
manoj, kaj ĉion elektitan laŭ viaj promesoj, kiujn vi promesis al la Eternulo;
12 kaj estu gajaj antaŭ la Eternulo, via Dio, vi kaj viaj filoj kaj viaj filinoj
kaj viaj servantoj kaj viaj servantinoj, kaj la Levido, kiu estas inter viaj
pordegoj, ĉar li ne havas parton kaj posedaĵon kun vi. 13 Gardu vin, ke vi ne
alportu viajn bruloferojn sur ĉiu loko, kiun vi vidos; 14 nur sur tiu loko, kiun
elektos la Eternulo, inter unu el viaj triboj, tie alportu viajn bruloferojn,
kaj tie faru ĉion, kion mi ordonas al vi. 15 Tamen, kiom deziros via animo,
vi povas buĉi kaj manĝi viandon laŭ la beno de la Eternulo, via Dio, kiun Li
donos al vi en ĉiuj viaj urboj; purulo kaj malpurulo povas manĝi ĝin, kiel
gazelon aŭ cervon. 16 Nur la sangon ne manĝu; sur la teron elverŝu ĝin,
kiel akvon. 17 Vi ne devas manĝi en viaj urboj la dekonaĵon el via greno
kaj el via mosto kaj el via oleo, kaj la unuenaskitojn el viaj grandaj kaj
malgrandaj brutoj, kaj ĉiujn viajn promesitaĵojn, kiujn vi promesos, kaj
viajn memvolajn oferojn kaj la oferdonojn de viaj manoj; 18 sed nur antaŭ
la Eternulo, via Dio, manĝu tion sur la loko, kiun elektos la Eternulo, via
Dio, vi kaj via filo kaj via filino kaj via servanto kaj via servantino, kaj
la Levido, kiu estas inter viaj pordegoj; kaj estu gajaj antaŭ la Eternulo,
via Dio, en ĉiu entrepreno de viaj manoj. 19 Gardu vin, ke vi ne forlasu la
Levidon dum via tuta vivo sur via tero.

20 Kiam la Eternulo, via Dio, vastigos viajn limojn, kiel Li diris al vi, kaj vi
diros: Mi manĝos viandon — ĉar via animo ekdeziros manĝi viandon: tiam
laŭ la tuta deziro de via animo manĝu viandon. 21 Se estos malproksima
de vi tiu loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio, por meti tien Sian nomon,
tiam buĉu el viaj grandaj kaj malgrandaj brutoj, kiujn la Eternulo donis
al vi, kiel mi ordonis al vi, kaj manĝu en viaj urboj laŭ la tuta deziro de
via animo. 22 Sed manĝu tion tiel, kiel oni manĝas gazelon kaj cervon;
malpurulo kaj purulo egale povas tion manĝi. 23 Nur detenu vin, ke vi
ne manĝu la sangon; ĉar la sango estas la animo, kaj vi ne devas manĝi
la animon kun la viando; 24 ne manĝu ĝin, sur la teron elverŝu ĝin, kiel
akvon; 25 ne manĝu ĝin, por ke estu bone al vi kaj al viaj idoj post vi, se vi
faros plaĉantaĵon antaŭ la okuloj de la Eternulo. 26 Sed viajn sanktaĵojn,
kiujn vi havos, kaj viajn promesitaĵojn portu, kaj venu sur la lokon, kiun
elektos la Eternulo. 27 Kaj oferfaru viajn bruloferojn, la viandon kaj la
sangon, sur la altaro de la Eternulo, via Dio; sed la sango de viaj buĉoferoj
estu elverŝata sur la altaron de la Eternulo, via Dio, kaj la viandon vi povas
manĝi. 28 Observu kaj obeu ĉiujn ĉi tiujn vortojn, kiujn mi ordonas al vi,
por ke estu bone al vi kaj al viaj idoj post vi eterne, se vi faros tion, kio
estas bona kaj plaĉa antaŭ la okuloj de la Eternulo, via Dio.

29 Kiam la Eternulo, via Dio, ekstermos de antaŭ vi la popolojn, al kiuj vi
iras, por forpeli ilin, kaj vi forpelos ilin kaj ekloĝos en ilia lando: 30 tiam
gardu vin, ke vi ne enretiĝu per ili, post kiam ili estos ekstermitaj de antaŭ
vi, kaj ke vi ne serĉu iliajn diojn, dirante: Kiel ĉi tiuj popoloj servis al siaj
dioj, tiel mi ankaŭ faros. 31 Ne agu tiel koncerne la Eternulon, vian Dion;
ĉar ĉion, kion abomenas la Eternulo, kion Li malamas, ili faras por siaj
dioj, kaj eĉ siajn filojn kaj filinojn ili forbruligas per fajro al siaj dioj.

32 Ĉion, kion mi ordonas al vi, tion observu, ke vi ĝin plenumu; ne aldonu

al tio, kaj ne deprenu de tio.

13

1 Se aperos inter vi profeto aŭ sonĝisto kaj prezentos al vi signon aŭ
miraklon, 2 kaj plenumiĝos la signo aŭ miraklo, pri kiu li parolis al vi, kaj
li diros: Ni sekvu aliajn diojn, kiujn vi ne konas, kaj ni servu al ili: 3 tiam
ne aŭskultu la vortojn de tiu profeto aŭ de tiu sonĝisto, ĉar tiam elprovas
vin la Eternulo, via Dio, por sciiĝi, ĉu vi amas la Eternulon, vian Dion, per
via tuta koro kaj per via tuta animo. 4 La Eternulon, vian Dion, sekvu, kaj
Lin timu, kaj Liajn ordonojn observu, kaj Lian voĉon aŭskultu, kaj al Li
servu, kaj al Li alteniĝu. 5 Kaj tiun profeton aŭ tiun sonĝiston oni devas
mortigi; ĉar li predikis defalon de la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta kaj liberigis vin el la domo de sklaveco — por delogi vin
de la vojo, laŭ kiu la Eternulo, via Dio, ordonis al vi iri; kaj ekstermu la
malbonon el inter vi.

6 Se logos vin sekrete via frato, filo de via patrino, aŭ via filo, aŭ via filino,
aŭ la edzino en viaj brakoj, aŭ via amiko plej intima, dirante: Ni iru kaj
servu al aliaj dioj, kiujn ne konis vi nek viaj patroj, 7 el la dioj de la popoloj,
kiuj estas ĉirkaŭ vi, la proksimaj de vi aŭ la malproksimaj de vi, de unu
fino de la lando ĝis la alia: 8 tiam ne konsentu kun li kaj ne aŭskultu lin;
ne indulgu lin via okulo, ne kompatu kaj ne kaŝu lin, 9 sed mortigu lin;
via mano devas esti sur li la unua, por mortigi lin, kaj la manoj de la tuta
popolo poste. 10 Kaj ĵetu sur lin ŝtonojn, ke li mortu; ĉar li volis forlogi vin
de la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de
sklaveco. 11 Kaj la tuta Izrael tion aŭdos kaj ektimos, kaj oni ne plu faros
tian malbonan agon inter vi.

12 Se vi aŭdos pri iu el viaj urboj, kiujn la Eternulo, via Dio, donas al vi
por loĝado, ke oni diras: 13 Eliris el inter vi homoj sentaŭgaj kaj forlogis
la loĝantojn de sia urbo, dirante: Ni iru kaj servu al aliaj dioj, kiujn vi ne
konis; 14 kaj vi serĉos kaj esploros kaj bone pridemandos; kaj montriĝos, ke
tio estas preciza vero, ke la abomenaĵo estas farita inter vi: 15 tiam mortigu
la loĝantojn de tiu urbo per glavo, detruu ĝin, kaj ĉion, kio estas en ĝi, kaj
ankaŭ ĝiajn brutojn mortigu per glavo. 16 Kaj ĝian tutan havon kolektu sur
la mezon de placo, kaj forbruligu per fajro la urbon kaj ĝian tutan havon,
absolute ĉion, al la Eternulo, via Dio; kaj ĝi estu eterna ruino, oni neniam
ĝin rekonstruu. 17 Kaj nenio el la anatemaĵo algluiĝu al via mano, por ke
la Eternulo forlasu Sian flaman koleron kaj donu al vi favorkorecon kaj
indulgu vin kaj multigu vin, kiel Li ĵuris al viaj patroj, 18 se vi aŭskultos
la voĉon de la Eternulo, via Dio, observante ĉiujn Liajn ordonojn, kiujn mi
ordonas al vi hodiaŭ, farante plaĉantaĵon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
via Dio.

14

1 Vi estas filoj de la Eternulo, via Dio: ne faru sur vi entranĉojn kaj ne faru
senharaĵon super viaj okuloj pro mortinto; 2 ĉar vi estas popolo sankta al la
Eternulo, via Dio, kaj vin la Eternulo elektis, ke vi estu Lia popolo propra,
el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur la tero.

3 Nenian abomenaĵon manĝu. 4 Jen estas la brutoj, kiujn vi povas manĝi:
bovo, ŝafo, kaj kapro, 5 cervo kaj gazelo kaj kapreolo kaj ibekso kaj antilopo
kaj uro kaj tragelafo. 6 Ĉian bruton, kiu havas disfenditajn hufojn kaj
distranĉan sulkon inter la du duonhufoj kaj kiu remaĉas maĉitaĵon, tian
el la brutoj vi povas manĝi. 7 Nur ĉi tiujn ne manĝu el la remaĉantaj

maĉitaĵon kaj el la havantaj disfenditajn hufojn kun distranĉa sulko: la
kamelon kaj la leporon kaj la hirakon; ĉar ili remaĉas maĉitaĵon, sed iliaj
hufoj ne estas disfenditaj, malpuraj ili estas por vi; 8 kaj la porkon, ĉar ĝiaj
hufoj estas disfenditaj, sed ĝi ne remaĉas maĉitaĵon, malpura ĝi estas por
vi; ilian viandon ne manĝu, kaj ilian kadavron ne ektuŝu.

9 Ĉi tiujn vi povas manĝi el ĉiuj bestoj, kiuj estas en la akvo: ĉiujn, kiuj
havas naĝilojn kaj skvamojn, vi povas manĝi; 10 sed ĉiujn, kiuj ne havas
naĝilojn kaj skvamojn, ne manĝu: malpura tio estas por vi.

11 Ĉian birdon puran vi povas manĝi. 12 Sed ĉi tiujn el ili ne manĝu: la
aglon kaj la gipaeton kaj la pandionon 13 kaj la vulturon kaj la falkon kaj
la milvon kun ĝia speco 14 kaj ĉian korvon kun ĝia speco 15 kaj la struton
kaj la strigon kaj la mevon kaj la akcipitron kun ĝia speco, 16 la noktuon
kaj la ibison kaj la cignon 17 kaj la pelikanon kaj la perknopteron kaj la
mergulon 18 kaj la cikonion kaj la ardeon kun ĝia speco kaj la upupon kaj
la vesperton. 19 Kaj ĉia rampaĵo flugilhava estas por vi malpura; oni ne
devas ilin manĝi. 20 Ĉian puran birdon vi povas manĝi.

21 Manĝu nenian kadavraĵon; al la fremdulo, kiu estas en via urbo, vi
povas ĝin doni, ke li ĝin manĝu; aŭ vi povas vendi al alilandulo; ĉar vi
estas popolo sankta al la Eternulo, via Dio. Ne kuiru kapridon en la lakto
de ĝia patrino.

22 Apartigu dekonaĵon el ĉiuj produktaĵoj de via semado, kiuj venas de
la kampo ĉiujare. 23 Kaj manĝu antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko,
kiun Li elektos, por loĝigi tie Sian nomon, dekonaĵon el via greno, el via
mosto, kaj el via oleo, kaj la unuenaskitojn el viaj grandaj kaj malgrandaj
brutoj; por ke vi lernu timi ĉiam la Eternulon, vian Dion. 24 Kaj se tro
longa estos por vi la vojo kaj vi ne povos porti, ĉar tro malproksima estos
de vi la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio, por meti tien Sian nomon,
kaj la Eternulo, via Dio, vin benis: 25 tiam vi povas tion monigi, kaj vi
prenos la monon en vian manon, kaj iros al la loko, kiun la Eternulo, via
Dio, elektos; 26 kaj vi aĉetos pro tiu mono ĉion, kion ekdeziros via animo,
el grandaj aŭ malgrandaj brutoj, el vino aŭ el drinkaĵo, aŭ el ĉio, kion
postulos via animo; kaj vi manĝos tie antaŭ la Eternulo, via Dio, kaj vi
estos gajaj, vi kaj via familio. 27 Kaj la Levidon, kiu estas en via urbo, ne
forlasu; ĉar li ne havas parton kaj heredaĵon ĉe vi.

28 Post paso de tri jaroj apartigu la tutan dekonaĵon de viaj produktaĵoj
de tiu jaro kaj metu tion ĉe viaj pordegoj; 29 kaj venos la Levido — ĉar li
ne havas parton kaj heredaĵon ĉe vi — kaj la fremdulo kaj la orfo kaj la
vidvino, kiuj estas en via urbo, kaj ili manĝos kaj satiĝos; por ke benu vin
la Eternulo, via Dio, en ĉiu faro de viaj manoj, kiun vi faros.

15

1 Post paso de sep jaroj faru forlason. 2 Jen estas la esenco de la forlaso:
ĉiu kreditoro, kiu pruntedonis ion al sia proksimulo, forlasu tion, li ne
postulu tion de sia proksimulo aŭ de sia frato; ĉar estas proklamita forlaso
pro la Eternulo. 3 De alilandulo vi povas postuli; sed kion vi havos ĉe
via frato, tion via mano forlasu. 4 Cetere ne estos ĉe vi malriĉulo (ĉar la
Eternulo benos vin en la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
heredan posedaĵon), 5 se vi nur obeos la voĉon de la Eternulo, via Dio, por
observi kaj plenumi ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ.
6 Ĉar la Eternulo, via Dio, benos vin, kiel Li diris al vi; kaj vi pruntedonos al

multaj popoloj, sed vi ne prunteprenos; kaj vi regos super multaj popoloj,
sed super vi ili ne regos.
7 Se estos inter vi malriĉulo iu el viaj fratoj en iu el viaj urboj en via
lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi, tiam ne malmoligu vian koron
kaj ne fermu vian manon antaŭ via frato, la malriĉulo; 8 sed malfermu al
li vian manon, kaj pruntedonu al li laŭmezure de lia manko, kio mankos
al li. 9 Gardu vin, ke ne aperu en via koro malpia penso: Alproksimiĝas la
sepa jaro, la jaro de forlaso; kaj via okulo fariĝos malfavora kontraŭ via
malriĉa frato kaj vi ne donos al li, kaj li plendos pri vi al la Eternulo, kaj
peko estos sur vi. 10 Donu al li, kaj ne ĉagrenu vin via koro, kiam vi donos
al li; ĉar pro tio benos vin la Eternulo, via Dio, en ĉiuj viaj faroj kaj en ĉiu
entrepreno de via mano. 11 Ĉar ne mankos malriĉuloj en la lando, tial mi
ordonas al vi jene: malfermu vian manon al via frato, al via senhavulo,
kaj al via malriĉulo en via lando.
12 Se vendos sin al vi via frato, Hebreo aŭ Hebreino, li servu vin dum
ses jaroj, sed en la sepa jaro forsendu lin de vi en libereco. 13 Kaj kiam vi
forsendos lin de vi en libereco, ne forsendu lin kun malplenaj manoj; 14 sed
havigu al li iom el viaj brutoj kaj el via garbejo kaj el via vinpremejo; per
kio benis vin la Eternulo, via Dio, tion donu al li. 15 Memoru, ke vi estis
sklavo en la lando Egipta, kaj la Eternulo, via Dio, liberigis vin; tial mi
ordonas al vi tion hodiaŭ. 16 Kaj se li diros al vi: Mi ne foriros de vi, ĉar
mi amas vin kaj vian domon — ĉar estas al li bone ĉe vi: 17 tiam prenu
alenon kaj enpiku en lian orelon kaj en la pordon, kaj li estos sklavo al vi
por ĉiam. Ankaŭ kun via sklavino agu tiel. 18 Tio ne ŝajnu al vi malfacila,
kiam vi forsendos lin de vi en libereco; ĉar duoblan pagon de dungito li
perlaboris ĉe vi dum ses jaroj; kaj la Eternulo, via Dio, benos vin en ĉio,
kion vi faros.
19 Ĉiun virseksan unuenaskiton, kiu naskiĝos al viaj grandaj kaj mal-
grandaj brutoj, dediĉu al la Eternulo, via Dio; ne laboru per la unuenaskito
de via bovo, kaj ne tondu la unuenaskiton de via ŝafo. 20 Antaŭ la Eternulo,
via Dio, manĝu ĝin ĉiujare, sur la loko, kiun elektos la Eternulo, vi kaj via
familio; 21 sed se ĝi havos ian difekton, se ĝi estos lama aŭ blinda, aŭ se ĝi
havos kian ajn malbonan difekton, tiam ne buĉu ĝin ofere al la Eternulo,
via Dio. 22 Sed inter viaj pordegoj vi povas ĝin manĝi, malpurulo kaj purulo
egale, kiel gazelon kaj cervon. 23 Nur ĝian sangon ne manĝu; sur la teron
elverŝu ĝin, kiel akvon.

16

1 Observu la monaton Abib, kaj faru Paskon al la Eternulo, via Dio; ĉar
en la monato Abib elkondukis vin la Eternulo, via Dio, el Egiptujo en la
nokto. 2 Kaj buĉu Paskon al la Eternulo, via Dio, el grandaj kaj malgrandaj
brutoj, sur la loko, kiun la Eternulo elektos, por loĝigi tie Sian nomon.
3 Ne manĝu kun tio fermentintaĵon; dum sep tagoj manĝu kun tio macojn,
panon de mizero — ĉar rapidece vi eliris el la lando Egipta — por ke vi
memoru dum la tuta tempo de via vivo la tagon de via eliro el la lando
Egipta. 4 Oni ne vidu ĉe vi fermentintaĵon en via tuta limitaĵo dum sep
tagoj; kaj el la viando, kiun vi oferbuĉos vespere en la unua tago, neniom
restu ĝis la mateno. 5 Vi ne povas buĉi la Paskon en iu el la urboj, kiujn
la Eternulo, via Dio, donos al vi; 6 nur sur la loko, kiun elektos la Eternulo,
via Dio, por loĝigi tie Sian nomon, buĉu la Paskon vespere, ĉe la subiro
de la suno — tempo de via eliro el Egiptujo. 7 Kaj kuiru kaj manĝu sur tiu

loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio; kaj en la sekvanta tago vi povas vin
turni kaj iri al viaj tendoj. 8 Dum ses tagoj manĝu macojn, kaj en la sepa
tago estu sankta kunveno antaŭ la Eternulo, via Dio; ne faru laboron.
9 Sep semajnojn kalkulu al vi; de post la apero de la rikoltilo en la spikoj
komencu kalkuli la sep semajnojn. 10 Kaj faru feston de semajnoj al la
Eternulo, via Dio, kun libervola dono el via mano, kiun vi donos konforme
al tio, kiom benis vin la Eternulo, via Dio. 11 Kaj estu gajaj antaŭ la Eternulo,
via Dio, vi kaj via filo kaj via filino kaj via servanto kaj via servantino, kaj la
Levido, kiu estas en viaj pordegoj, kaj la fremdulo kaj la orfo kaj la vidvino,
kiuj estas inter vi, sur la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio, por loĝigi
tie Sian nomon. 12 Kaj memoru, ke vi estis sklavo en Egiptujo; kaj observu
kaj plenumu ĉi tiujn leĝojn.
13 Feston de laŭboj faru al vi dum sep tagoj, kiam vi kolektos el via
draŝejo kaj el via vinpremejo. 14 Kaj estu gajaj en via festo, vi kaj via
filo kaj via filino kaj via servanto kaj via servantino, kaj la Levido kaj la
fremdulo kaj la orfo kaj la vidvino, kiuj estas inter viaj pordegoj. 15 Dum
sep tagoj festu al la Eternulo, via Dio, sur la loko, kiun elektos la Eternulo;
ĉar benos vin la Eternulo, via Dio, en ĉiuj viaj produktaĵoj kaj en ĉiuj faroj
de viaj manoj, kaj vi estos tute gaja. 16 Tri fojojn en la jaro ĉiu via virseksulo
devas aperi antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko, kiun Li elektos: en la
festo de macoj kaj en la festo de semajnoj kaj en la festo de laŭboj; kaj li
ne aperu antaŭ la Eternulo kun malplenaj manoj; 17 ĉiu kun donaco en sia
mano, konforme al la beno de la Eternulo, via Dio, kiun Li donis al vi.
18 Juĝistojn kaj kontrolistojn starigu al vi en ĉiuj viaj urboj, kiujn la
Eternulo, via Dio, donos al vi laŭ viaj triboj; kaj ili juĝu la popolon per juĝo
justa. 19 Ne klinu la leĝon, ne atentu personojn; kaj ne prenu subaĉeton,
ĉar subaĉeto blindigas la okulojn de saĝuloj kaj konfuzas la aferojn de
justuloj. 20 Justecon, justecon sekvu, por ke vi vivu kaj posedu la landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi.
21 Ne plantu al vi sanktan stangon el ia arbo apud la altaro de la Eternulo,
via Dio, kiun vi faros al vi; 22 kaj ne starigu al vi statuon, kion malamas la
Eternulo, via Dio.

17

1 Ne oferbuĉu al la Eternulo, via Dio, bovon aŭ ŝafon, kiu havas sur si
difekton, kian ajn malbonaĵon; ĉar tio estas abomenaĵo por la Eternulo,
via Dio.
2 Se troviĝos inter vi en iu el viaj urboj, kiujn la Eternulo, via Dio,
donas al vi, viro aŭ virino, kiu faras malbonon antaŭ la Eternulo, via
Dio, malobeante Lian interligon; 3 kaj li iros kaj servos al aliaj dioj, kaj
adorkliniĝos antaŭ ili aŭ antaŭ la suno aŭ antaŭ la luno aŭ antaŭ la
tuta armeo de la ĉielo, kion mi ne ordonis; 4 kaj estos dirite al vi, kaj
vi aŭdos kaj bone esploros, kaj montriĝos, ke la afero estas preciza vero,
ke tiu abomenaĵo estas farita en Izrael: 5 tiam elkonduku tiun viron aŭ
tiun virinon, kiuj faris tiun malbonan aferon, al via pordego, la viron aŭ
la virinon, kaj ĵetu sur ilin ŝtonojn, ke ili mortu. 6 Laŭ la akuzo de du
atestantoj aŭ tri atestantoj la mortigoto estu ekzekutita; li ne estu mortigita
laŭ la akuzo de unu atestanto. 7 La mano de la atestantoj estu sur li plej
antaŭe, por mortigi lin, kaj la mano de la tuta popolo poste; tiel ekstermu
la malbonon el inter vi.
8 Se estos por vi tro malfacila ia juĝa afero inter sango kaj sango, inter
proceso kaj proceso, inter frapo kaj frapo, en disputaj aferoj en via urbo:

tiam leviĝu, kaj iru al la loko, kiun elektos la Eternulo, via Dio; 9 kaj venu
al la pastroj Levidoj, kaj al la juĝisto, kiu estos en tiu tempo, kaj demandu,
kaj ili diros al vi la juĝan decidon. 10 Kaj agu laŭ la vorto, kiun ili diros al
vi de tiu loko, kiun la Eternulo elektos; kaj observu, ke vi faru ĉion, kion
ili instruos al vi. 11 Laŭ la instruo, kiun ili donos al vi, kaj laŭ la decido,
kiun ili diros al vi, agu; de tio, kion ili diros al vi, ne dekliniĝu dekstren nek
maldekstren. 12 Kiu agos arogante, kaj ne obeos la pastron, kiu staras tie,
por servi al la Eternulo, via Dio, aŭ la juĝiston, tiu homo devas morti; kaj
vi ekstermos la malbonon el Izrael. 13 Kaj la tuta popolo aŭdos kaj ektimos,
kaj ili ne plu agos arogante.
14 Kiam vi venos en la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi,
kaj vi ekposedos ĝin kaj ekloĝos en ĝi, kaj diros: Mi starigos super mi
reĝon, kiel ĉiuj popoloj ĉirkaŭ mi: 15 tiam starigu super vi reĝon, kiun
elektos la Eternulo, via Dio; el inter viaj fratoj starigu super vi reĝon; vi
ne povas starigi super vi homon aligentan, kiu ne estas via frato. 16 Sed
li ne multigu al si ĉevalojn, kaj li ne revenigu la popolon en Egiptujon,
por multigi ĉevalojn; la Eternulo diris al vi: Ne iru plu returne laŭ tiu
vojo. 17 Kaj li ne multigu al si edzinojn, por ke ne dekliniĝu lia koro; kaj
arĝenton kaj oron li ne tro multigu al si. 18 Sed kiam li sidiĝos sur la trono
de sia regno, li transskribu al si kopion de ĉi tiu instruo en libron laŭ tio,
kio troviĝas ĉe la pastroj Levidoj; 19 kaj ĝi estu ĉe li, kaj li legadu en ĝi
dum sia tuta vivo, por ke li lernu timi la Eternulon, sian Dion, observante
ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo kaj ĉi tiujn leĝojn, por plenumi ilin; 20 por
ke ne altiĝu lia koro super liaj fratoj kaj por ke li ne dekliniĝu de la ordono
dekstren nek maldekstren, por ke li restu longe en sia reĝeco, li kaj liaj
filoj, inter Izrael.

18

1 Ne havos la pastroj Levidoj, la tuta tribo de Levi, parton kaj heredaĵon
kun Izrael: la fajroferojn de la Eternulo kaj Lian apartenaĵon ili manĝados.
2 Heredaĵon ili ne havos inter siaj fratoj: la Eternulo estas ilia heredaĵo,
kiel Li diris al ili. 3 Jen estas tio, kion devas doni al la pastroj la popolo,
la oferbuĉantoj de bovo aŭ ŝafo: oni donu al la pastro la ŝultron kaj la
makzelojn kaj la stomakon; 4 la unuaaĵon de via greno, de via mosto, kaj
de via oleo, kaj la unuaaĵon de la tonditaĵo de viaj ŝafoj donu al li. 5 Ĉar
lin elektis la Eternulo, via Dio, el ĉiuj viaj triboj, ke li staru kaj servu en la
nomo de la Eternulo, li kaj liaj filoj en ĉiu tempo.
6 Kaj se venos Levido el iu el viaj urboj, el la tuta Izrael, kie li loĝas, kaj
li venos pro la tuta deziro de sia animo al la loko, kiun elektos la Eternulo,
7 kaj li servos en la nomo de la Eternulo, lia Dio, kiel ĉiuj liaj fratoj, la
Levidoj, kiuj staras tie antaŭ la Eternulo: 8 tiam ili manĝu egalajn partojn,
krom tio, kion donas al li la vendo de la patra havo.
9 Kiam vi venos en la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi, tiam
ne lernu fari ion similan al la abomenaĵoj de tiuj popoloj: 10 ne devas
troviĝi inter vi iu, kiu trairigas sian filon aŭ filinon tra fajro, aŭguristo,
antaŭdiristo, magiisto, sorĉisto, 11 nek subĵurigisto, nek elvokisto de
spiritoj, nek signoklarigisto, nek esploristo de mortintoj; 12 ĉar abomenaĵo
por la Eternulo estas ĉiu, kiu faras tion, kaj pro tiuj abomenaĵoj la Eternulo,
via Dio, forpelas ilin de antaŭ vi. 13 Senmakula estu antaŭ la Eternulo,
via Dio; 14 ĉar tiuj popoloj, kiujn vi forpelas, aŭskultas antaŭdiristojn kaj
aŭguristojn; sed al vi ne tion donis la Eternulo, via Dio. 15 Profeton al via

mezo, el viaj fratoj, similan al mi, starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin
aŭskultu, [16] konforme al tio, kion vi petis de la Eternulo, via Dio, ĉe Ĥoreb
en la tago de la kunveno, dirante: Mi ne aŭdu plu la voĉon de la Eternulo,
mia Dio, kaj ĉi tiun grandan fajron mi ne vidu plu, por ke mi ne mortu.
[17] Kaj la Eternulo diris al mi: Bona estas tio, kion ili diris. [18] Profeton Mi
starigos por ili el la mezo de iliaj fratoj, similan al vi; kaj Mi metos Miajn
vortojn en lian buŝon, kaj li parolos al ili ĉion, kion Mi ordonos al li. [19] Kaj
se iu homo ne aŭskultos Miajn vortojn, kiujn li parolos en Mia nomo, tiun
Mi punos. [20] Sed profeton, kiu arogos diri en Mia nomo ion, kion Mi ne
ordonis al li diri, aŭ kiu parolos en la nomo de aliaj dioj, tiun profeton oni
mortigu. [21] Kaj se vi diros en via koro: Kiel ni ekkonos la vorton, kiun ne
diris la Eternulo? [22] Kion la profeto diros en la nomo de la Eternulo kaj la
afero ne fariĝos kaj ne plenumiĝos — tio estas la vortoj, kiujn la Eternulo
ne diris; pro aroganteco diris tion la profeto; ne timu lin.

19

[1] Kiam la Eternulo, via Dio, ekstermos la popolojn, kies landon la
Eternulo, via Dio, donas al vi, kaj vi forpelos ilin kaj ekloĝos en iliaj urboj
kaj en iliaj domoj: [2] tiam apartigu el vi tri urbojn en via lando, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon. [3] Aranĝu al vi la vojon, kaj
dividu en tri partojn la spacon de via lando, kiun havigos al vi la Eternulo,
via Dio; kaj ili estos por tio, ke tien forkuru ĉiu mortiginto. [4] Kaj jen estas la
afero pri mortiginto, kiu povas forkuri tien kaj resti vivanta: se iu mortigos
sian proksimulon senintence, ne estinte lia malamiko antaŭe; [5] aŭ se iu
iros kun sia proksimulo en arbaron, por haki lignon, kaj eksvingiĝos lia
mano kun la hakilo, por haki la arbon, kaj la fero desaltos de la tenilo kaj
trafos la proksimulon kaj tiu mortos — li forkuru al unu el tiuj urboj, por
resti vivanta; [6] por ke ne postkuru la sangovenĝanto la mortiginton, kiam
ekflamos lia koro, kaj ne kuratingu lin, se la vojo estos longa, kaj ne mortigu
lin; ĉar li ne meritas morton, ĉar li ne estis lia malamiko antaŭe. [7] Tial mi
ordonas al vi, dirante: Tri urbojn apartigu al vi. [8] Kaj kiam la Eternulo,
via Dio, plilarĝigos viajn limojn, kiel Li ĵuris al viaj patroj, kaj donos al
vi la tutan landon, kiun Li promesis doni al viaj patroj; [9] se ĉiujn ĉi tiujn
ordonojn, kiujn mi donas al vi hodiaŭ, vi observos kaj plenumos, amante la
Eternulon, vian Dion, kaj irante laŭ Liaj vojoj en ĉiu tempo: tiam aldonu al
vi ankoraŭ tri urbojn krom tiuj tri; [10] por ke ne estu verŝata senkulpa sango
meze de via lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon,
kaj por ke vi ne estu kulpa pri sango. [11] Sed se iu estos malamiko al
sia proksimulo kaj insidos lin kaj leviĝos kontraŭ lin kaj mortigos lin kaj
forkuros al unu el tiuj urboj: [12] tiam la plejaĝuloj en lia urbo sendu kaj
prenigu lin el tie kaj transdonu lin en la manon de la sangovenĝanto, por
ke li mortu. [13] Via okulo ne indulgu lin; forviŝu la sangon de senkulpulo el
Izrael, kaj estos al vi bone.

[14] Ne forŝovu la limon de via proksimulo, kiun difinis la antaŭuloj en via
posedaĵo, kiun vi ricevos en la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi
kiel posedaĵon.

[15] Ne valoras unu atestanto kontraŭ homo en ĉia kulpo, en ĉia krimo, kaj
en ĉia peko, kiun li pekos: laŭ la diro de du atestantoj aŭ laŭ la diro de
tri atestantoj oni povas fari proceson. [16] Se kontraŭ iu stariĝos atestanto
maljusta, akuzante lin pri krimo, [17] tiam la du homoj, kiuj havas inter si
juĝan disputon, stariĝu antaŭ la Eternulo, antaŭ la pastroj kaj la juĝistoj,

kiuj estos en tiu tempo; 18 kaj la juĝistoj bone esploru; kaj se montriĝos,
ke la atestanto estas atestanto malvera, ke li akuzis malvere sian fraton:
19 tiam agu kun li tiel, kiel li intencis agi kun sia frato; kaj tiel ekstermu la
malbonon el inter vi. 20 Kaj la aliaj aŭdos kaj ektimos, kaj ili ne faros plu
tian malbonon inter vi. 21 Kaj via okulo ne indulgu: animon pro animo,
okulon pro okulo, denton pro dento, manon pro mano, piedon pro piedo.

20

1 Kiam vi iros milite kontraŭ vian malamikon kaj vi vidos ĉevalojn kaj
ĉarojn kaj pli multe da homoj ol ĉe vi, ne timu ilin; ĉar kun vi estas la
Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta. 2 Kaj kiam vi
alproksimiĝos al la batalo, tiam elpaŝu la pastro kaj parolu al la popolo;
3 kaj li diru al ili: Aŭdu, ho Izrael! vi iras nun en batalon kontraŭ viajn
malamikojn; ne malfortiĝu via koro, ne timu, ne konfuziĝu, kaj ne tremu
antaŭ ili; 4 ĉar la Eternulo, via Dio, iras kun vi, por batali pro vi kontraŭ
viaj malamikoj kaj por helpi vin. 5 Kaj la kontrolistoj parolu al la popolo,
dirante: Kiu konstruis novan domon kaj ne inaŭguris ĝin, tiu iru kaj
revenu al sia domo, ĉar eble li mortos en la batalo kaj alia homo ĝin
inaŭguros; 6 kaj kiu plantis vinberĝardenon kaj ne ĝuis ĝiajn fruktojn,
tiu iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble li mortos en la batalo kaj alia
homo ĝuos ĝiajn fruktojn; 7 kaj kiu fianĉiĝis kun virino kaj ne prenis ŝin,
tiu iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble li mortos en la batalo kaj alia
viro ŝin prenos. 8 Kaj plue la kontrolistoj parolu al la popolo, kaj diru:
Kiu estas timema kaj senkuraĝa, tiu iru kaj revenu al sia domo, por ke li
ne senkuraĝigu la koron de siaj fratoj, kiel lia koro estas. 9 Kaj kiam la
kontrolistoj finos paroli al la popolo, tiam oni starigu militestrojn super la
popolo.

10 Kiam vi aliros al urbo, por batali kontraŭ ĝi, tiam proponu al ĝi pacon.
11 Kaj se ĝi respondos al vi per paco kaj malfermos sin antaŭ vi, tiam la
tuta popolo, kiu troviĝos en ĝi, pagu al vi tributon kaj servu vin. 12 Sed
se ĝi ne faros pacon kun vi, sed militos kontraŭ vi, tiam sieĝu ĝin; 13 kaj
kiam la Eternulo, via Dio, transdonos ĝin en vian manon, tiam mortigu
ĉiujn ĝiajn virseksulojn per glavo; 14 nur la virinojn kaj la infanojn kaj la
brutojn, kaj ĉion, kio estos en la urbo, la tutan militakiraĵon prenu al vi,
kaj konsumu la militakiraĵon de viaj malamikoj, kiujn la Eternulo, via Dio,
transdonis al vi. 15 Tiel agu kun ĉiuj urboj, kiuj estas tre malproksime de
vi kaj kiuj ne apartenas al la urboj de tiuj popoloj. 16 Sed al tiuj urboj de
tiuj popoloj, kiujn la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon, lasu la
vivon al neniu animo; 17 sed ekstermu ilin: la Ĥetidojn kaj la Amoridojn,
la Kanaanidojn kaj la Perizidojn, la Ĥividojn kaj la Jebusidojn, kiel ordonis
al vi la Eternulo, via Dio; 18 por ke ili ne instruu al vi fari simile al ĉiuj
iliaj abomenaĵoj, kiujn ili faris por siaj dioj, kaj por ke vi ne peku antaŭ la
Eternulo, via Dio.

19 Se vi dum longa tempo sieĝos urbon, por militakiri ĝin kaj preni ĝin,
ne ruinigu ĝiajn arbojn, levante kontraŭ ilin hakilon; ĉar vi povas manĝi
fruktojn de ili, tial ne forhaku ilin; ĉar ĉu arbo de kampo estas homo, ke
ĝi povus foriri de vi en la fortikaĵon? 20 Nur tian arbon, pri kiu vi scios,
ke ĝi ne estas arbo fruktodona, vi povas ruinigi kaj forhaki, por konstrui
bastionojn kontraŭ la urbo, kiu militas kontraŭ vi, ĝis vi ĝin venkos.

21

1 Se estos trovita mortigito sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi kiel posedaĵon, kuŝanta sur la kampo, kaj oni ne scios, kiu lin mortigis:
2 tiam eliru viaj plejaĝuloj kaj viaj juĝistoj, kaj ili mezuru ĝis la urboj, kiuj
troviĝas ĉirkaŭe de la mortigito. 3 Kaj kiu urbo estos plej proksime de la
mortigito, ties plejaĝuloj prenu bovidinon, per kiu oni ne laboris kaj kiu
ne portis jugon; 4 kaj la plejaĝuloj de tiu urbo forkonduku la bovidinon
al valo kun fluanta akvo, valo, kiu ne estas plugita nek prisemita, kaj ili
rompu tie la kolon de la bovidino en la valo; 5 kaj aliru la pastroj, idoj de
Levi (ĉar ilin elektis la Eternulo, via Dio, por servi al Li kaj por beni en la
nomo de la Eternulo, kaj laŭ ilia diro devas esti decidata ĉiu disputo kaj
ĉiu difekto); 6 kaj ĉiuj plejaĝuloj de tiu urbo, kiuj estos la plej proksimaj
de la mortigito, lavu siajn manojn super la bovidino, al kiu oni rompis
la kolon en la valo, 7 kaj ili sciigu kaj diru: Niaj manoj ne verŝis ĉi tiun
sangon, kaj niaj okuloj ne vidis; 8 pekliberigu Vian popolon Izrael, kiun
Vi liberigis, ho Eternulo, kaj ne kalkulu sangon senkulpan inter Via popolo
Izrael. Kaj estos pardonita al ili la sango. 9 Kaj vi elviŝu el inter vi la sangon
de senkulpulo, por ke vi faru plaĉantaĵon antaŭ la Eternulo.

10 Kiam vi eliros en militon kontraŭ viajn malamikojn, kaj la Eternulo,
via Dio, transdonos ilin en viajn manojn, kaj vi prenos de ili kaptitojn, 11 kaj
vi vidos inter la kaptitoj virinon belaspektan kaj ekamos ŝin kaj prenos ŝin
al vi kiel edzinon: 12 tiam venigu ŝin internen de via domo, kaj ŝi pritondu
sian kapon kaj pritranĉu siajn ungojn, 13 kaj ŝi deprenu de si siajn vestojn
de kaptiteco, kaj ŝi loĝu en via domo, kaj ŝi priploru sian patron kaj sian
patrinon en la daŭro de unu monato; kaj post tio vi povas eniri al ŝi kaj
fariĝi ŝia edzo, kaj ŝi estos por vi edzino. 14 Kaj se ŝi ne plaĉos al vi, tiam
forliberigu ŝin, kien ŝi volas; sed ne vendu ŝin pro mono, ne premu ŝin per
via forto, pro tio, ke vi humiligis ŝin.

15 Se viro havos du edzinojn, unu amatan kaj duan ne amatan, kaj ili
naskos al li filojn, la amata kaj la ne amata, kaj la filo unuenaskita estos
de la ne amata: 16 tiam ĉe la disdono de sia havo al la filoj li ne povas doni
unuaecon al la filo de la amata antaŭ la filo de la ne amata, la unuenaskito;
17 sed la unuenaskiton, la filon de la ne amata, li devas estkonfesi, por doni
al li duoblan parton el ĉio, kio troviĝas ĉe li; ĉar li estas la unua frukto de
lia forto, li havas la rajton de unuenaskiteco.

18 Se iu havos filon obstinan kaj malobean, kiu ne aŭskultas la voĉon
de sia patro nek la voĉon de sia patrino, kaj ili punadis lin, sed li ne
aŭskultas ilin: 19 tiam lia patro kaj lia patrino prenu lin kaj alkonduku
lin al la plejaĝuloj de lia urbo kaj al la pordego de lia loĝoloko; 20 kaj ili
diru al la plejaĝuloj de lia urbo: Ĉi tiu nia filo estas obstina kaj malobea, li
ne aŭskultas nian voĉon, li estas manĝegemulo kaj drinkemulo. 21 Tiam
ĉiuj homoj de lia urbo priĵetu lin per ŝtonoj, ke li mortu; tiel ekstermu la
malbonon el inter vi, kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdos kaj ektimos.

22 Se iu fariĝos kulpa pri peko, kiu meritas morton, kaj li estos mortigita
kaj vi pendigos lin sur arbo: 23 tiam lia kadavro ne devas resti dum la
nokto sur la arbo, sed vi devas lin enterigi en la sama tago; ĉar pendigito
estas malbenita antaŭ Dio; kaj ne makulu vian teron, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi kiel posedaĵon.

22

1 Kiam vi vidos, ke bovo de via frato aŭ lia ŝafo erarvagas, ne forturnu

vin de ili, sed rekonduku ilin al via frato. 2 Se via frato ne estas proksime
de vi aŭ se vi lin ne konas, tiam enpelu ilin en vian domon, kaj ili estu ĉe
vi, ĝis via frato ilin serĉos, kaj tiam redonu ilin al li. 3 Tiel same agu kun
lia azeno, tiel same agu kun lia vesto, kaj tiel same agu kun ĉia perditaĵo
de via frato, kun ĉio, kio estos perdita de li kaj kion vi trovos: vi ne devas
forturni vin.
4 Kiam vi vidos, ke azeno de via frato aŭ lia bovo falis sur la vojo, ne
forturnu vin de ili; levu ilin kune kun li.
5 Ne devas esti apartenaĵo de viro sur virino, kaj viro ne surmetu sur
sin veston de virino; ĉar abomenaĵo por la Eternulo, via Dio, estas ĉiu, kiu
faras tion.
6 Se vi trovos neston de birdo antaŭ vi sur la vojo, sur iu arbo aŭ sur la
tero, kun birdidoj aŭ kun ovoj, kaj la patrino sidas sur la birdidoj aŭ sur la
ovoj, ne prenu la patrinon kune kun la idoj; 7 la patrinon forliberigu, kaj
la idojn vi povas preni al vi; por ke estu al vi bone kaj por ke vi longe vivu.
8 Kiam vi konstruos novan domon, faru balustradon ĉirkaŭ via tegmento,
por ke vi ne venigu sangon sur vian domon, se iu defalos de ĝi. 9 Ne
prisemu vian vinberĝardenon per miksospecaj semoj, por ke ne malbeniĝu
la tuta rikolto, la semo, kiun vi semis, kaj la fruktoj de la vinberĝardeno.
10 Ne plugu per bovo kaj azeno kune. 11 Ne surmetu sur vin miksospecan
veston el lano kaj lino kune.
12 Kvastojn faru al vi sur la kvar anguloj de via kovrilo, per kiu vi vin
kovras.
13 Se iu prenos edzinon kaj envenos al ŝi kaj ekmalamos ŝin, 14 kaj li
akuzos ŝin kalumnie kaj kurigos pri ŝi malbonon famon, kaj diros: Ĉi tiun
virinon mi prenis, kaj mi alproksimiĝis al ŝi kaj ne trovis ĉe ŝi virgecon:
15 tiam la patro de la junulino kaj ŝia patrino prenu kaj elportu la signojn
de virgeco de la junulino al la plejaĝuloj de la urbo al la pordego; 16 kaj la
patro de la junulino diru al la plejaĝuloj: Mian filinon mi donis al ĉi tiu viro
kiel edzinon, kaj li ekmalamis ŝin; 17 kaj jen li akuzis ŝin kalumnie, dirante:
Mi ne trovis ĉe via filino virgecon; sed jen estas la signoj de virgeco de mia
filino. Kaj ili etendos la veston antaŭ la plejaĝuloj de la urbo. 18 Tiam la
plejaĝuloj de tiu urbo prenu la edzon kaj punu lin; 19 kaj ili kondamnu lin
al punpago de cent arĝentaj moneroj, kaj ili donu tion al la patro de la
junulino pro tio, ke tiu kurigis malbonan famon pri junulino Izraelida; kaj
ŝi restu lia edzino, li ne povas forigi ŝin de si dum sia tuta vivo. 20 Sed se tiu
afero estos vera kaj ne troviĝos signoj de virgeco ĉe la junulino: 21 tiam oni
alkonduku la junulinon al la pordo de ŝia patro, kaj la loĝantoj de ŝia urbo
priĵetu ŝin per ŝtonoj, ke ŝi mortu; ĉar ŝi faris malhonoraĵon en Izrael,
malĉastante en la domo de sia patro. Tiel ekstermu la malbonon el inter
vi.
22 Se estos trovita viro, kuŝanta kun virino edzinigita, tiam oni mortigu
ambaŭ, la viron, kiu kuŝis kun la virino, kaj la virinon. Tiel ekstermu la
malbonon el Izrael.
23 Se juna virgulino estos fianĉigita kun viro, kaj iu renkontos ŝin en la
urbo kaj kuŝos kun ŝi: 24 tiam konduku ilin ambaŭ al la pordego de tiu
urbo, kaj priĵetu ilin per ŝtonoj, ke ili mortu; la junulinon pro tio, ke ŝi ne
kriis en la urbo, kaj la viron pro tio, ke li senhonorigis la edzinon de sia
proksimulo. Tiel ekstermu la malbonon el inter vi.
25 Sed se sur kampo renkontos la viro la fianĉigitan junulinon, kaj la viro
ŝin kaptos kaj kuŝos kun ŝi: tiam oni mortigu sole la viron, kiu kuŝis kun
ŝi; 26 sed al la junulino faru nenion; la junulino ne havas mortomeritan

pekon, ĉar tiu afero estas tia, kiel se iu leviĝas kontraŭ sian proksimulon
kaj mortigas lin; 27 li renkontis ja ŝin sur kampo, la fianĉigita junulino eble
kriis, sed neniu ŝin savis.
28 Se iu renkontos junulinon virgulinon ne fianĉigitan kaj kaptos ŝin kaj
kuŝos kun ŝi, kaj oni ilin trovos: 29 tiam la viro, kiu kuŝis kun ŝi, donu al la
patro de la junulino kvindek arĝentajn monerojn, kaj ŝi fariĝu lia edzino,
pro tio, ke li senhonorigis ŝin; li ne povas forigi ŝin de si dum sia tuta vivo.
30 Neniu prenu la edzinon de sia patro, nek malkovru la baskon de sia
patro.

23

1 Kiu havas dispremitajn testikojn aŭ detranĉitan seksan membron, tiu
ne povas eniri en la komunumon de la Eternulo.
2 Peknaskito ne povas eniri en la komunumon de la Eternulo; eĉ lia deka
generacio ne povas eniri en la komunumon de la Eternulo.
3 Amonido kaj Moabido ne povas eniri en la komunumon de la Eternulo;
eĉ ilia deka generacio ne povas eniri en la komunumon de la Eternulo
eterne; 4 pro tio, ke ili ne renkontis vin kun pano kaj akvo sur la vojo,
kiam vi iris el Egiptujo, kaj ke ili dungis kontraŭ vi Bileamon, filon de Beor,
el Petor en Mezopotamio, por malbeni vin. 5 Sed la Eternulo, via Dio, ne
volis aŭskulti Bileamon; kaj la Eternulo, via Dio, turnis por vi la malbenon
en benon, ĉar la Eternulo, via Dio, amas vin. 6 Ne faru al ili pacon nek
bonon dum via tuta ekzistado eterne.
7 Ne abomenu Edomidon, ĉar li estas via frato; ne abomenu Egipton, ĉar
vi estis fremdulo en lia lando. 8 La infanoj, kiuj naskiĝos de ili, en la tria
generacio povas eniri en la komunumon de la Eternulo.
9 Kiam vi eliros tendare kontraŭ viajn malamikojn, tiam gardu vin
kontraŭ ĉio malbona. 10 Se estos inter vi iu, kiu ne estos pura pro okazintaĵo
nokta, li eliru ekster la tendaron, li ne venu internen de la tendaro; 11 kiam
fariĝos vespero, li lavu sin per akvo, kaj post la subiro de la suno li povas
veni en la tendaron. 12 Lokon vi devas havi ekster la tendaro, kien vi
elirados por necesaĵoj. 13 Fosileton vi devas havi ĉe vi sur rimeno; kaj
kiam vi sidos ekstere, fosu per ĝi kaj reen kovru vian elirintaĵon; 14 ĉar la
Eternulo, via Dio, iras meze de via tendaro, por savi vin kaj por transdoni
al vi viajn malamikojn; tial via tendaro devas esti sankta, por ke Li ne vidu
inter vi ion hontindan kaj ne deturniĝu de vi.
15 Ne transdonu sklavon al lia sinjoro, se li serĉos rifuĝon ĉe vi kontraŭ
sia sinjoro; 16 kun vi li loĝu, inter vi, sur la loko, kiun li elektos en unu el
viaj urboj, kie plaĉos al li; ne premu lin.
17 Ne devas esti malĉastistino inter la filinoj de Izrael, kaj ne devas esti
malĉastisto inter la filoj de Izrael. 18 Ne enportu pagon de malĉastistino
nek de malĉastisto en la domon de la Eternulo, via Dio, pro ia promeso;
ĉar ambaŭ estas abomenaĵo antaŭ la Eternulo, via Dio.
19 Ne donu kreskige al via frato monon, nek manĝaĵon, nek ion alian,
kion oni povas doni kreskige. 20 Al alilandulo vi povas doni kreskige, sed
al via frato ne donu kreskige; por ke la Eternulo, via Dio, benu vin en ĉiu
entrepreno de viaj manoj sur la tero, sur kiun vi venas, por ekposedi ĝin.
21 Se vi faros promeson al la Eternulo, via Dio, ne prokrastu plenumi ĝin;
ĉar la Eternulo, via Dio, postulos ĝin de vi, kaj estos sur vi peko. 22 Sed se
vi ne faros promeson, ne estos sur vi peko. 23 Kio eliris el via buŝo, tion
observu kaj plenumu, kiel vi promesis al la Eternulo, via Dio, propravole,
kion vi diris per via buŝo.

24 Kiam vi eniros en vinberĝardenon de via proksimulo, vi povas manĝi
vinberojn kiom vi volos, ĝissate; sed en vian vazon ne metu.
25 Kiam vi venos sur la grenkampon de via proksimulo, vi povas deŝiri
spikojn per viaj manoj; sed rikoltilon ne levu kontraŭ la grenkampon de
via proksimulo.

24

1 Se iu prenos virinon kaj fariĝos ŝia edzo, kaj okazos, ke ŝi ne plaĉas al
li, ĉar li trovis ĉe ŝi ion hontindan: tiam li skribu al ŝi eksedzigan leteron
kaj donu ĝin en ŝian manon kaj forsendu ŝin el sia domo. 2 Kaj se ŝi eliros
el lia domo kaj iros kaj edziniĝos kun alia viro; 3 kaj tiu lasta edzo ŝin
ekmalamos kaj skribos al ŝi eksedzigan leteron kaj donos en ŝian manon
kaj forsendos ŝin el sia domo; aŭ mortos tiu lasta viro, kiu prenis ŝin kiel
edzinon: 4 tiam ŝia unua edzo, kiu forsendis ŝin, ne povas preni ŝin denove
kiel edzinon, post kiam ŝi estas malpurigita; ĉar tio estas abomenaĵo antaŭ
la Eternulo; kaj vi ne pekmakulu la teron, kiun la Eternulo, via Dio, donas
al vi kiel heredaĵon.
5 Se iu antaŭ nelonge edziĝis, li ne iru en militon, kaj oni nenion metu sur
lin; li restu libera en sia domo dum unu jaro, kaj li gajigu sian edzinon, kiun
li prenis. 6 Neniu prenu kiel garantiaĵon muelilon aŭ supran muelŝtonon,
ĉar tiam li prenus garantiaĵe animon.
7 Se oni trovos iun, kiu ŝtelis iun el siaj fratoj, el la Izraelidoj, kaj sklavigis
lin kaj vendis lin, tiu ŝtelinto devas morti; kaj tiel ekstermu la malbonon
el inter vi.
8 Atentu pri la infekto de lepro, ke vi observu precize kaj plenumu ĉion,
kion instruos al vi la pastroj Levidoj; kiel mi ordonis al ili, tiel penu agi.
9 Memoru, kion la Eternulo, via Dio, faris al Mirjam sur la vojo, kiam vi
iris el Egiptujo.
10 Se vi ion pruntedonos al via proksimulo, ne iru en lian domon,
por preni de li garantiaĵon; 11 staru sur la strato; kaj la homo, al kiu
vi pruntedonis, elportos al vi la garantiaĵon eksteren. 12 Kaj se li estas
malriĉulo, tiam ne dormu kun lia garantiaĵo; 13 redonu al li la garantiaĵon
ĉe la subiro de la suno, por ke li kuŝu en sia vesto kaj benu vin; kaj vi
havos meriton antaŭ la Eternulo, via Dio.
14 Ne faru maljustaĵon al dungito, al malriĉulo kaj senhavulo el viaj fratoj
aŭ el viaj fremduloj, kiuj loĝas en via lando, en viaj urboj: 15 en la sama
tago donu al li lian pagon, ke la suno ne subiru super ĝi, ĉar li estas malriĉa
kaj per tio li subtenas sian vivon; ke li ne plendu kontraŭ vi al la Eternulo
kaj vi ne havu sur vi pekon.
16 Patrojn oni ne mortigu pro la gefiloj, kaj gefilojn oni ne mortigu pro
la patroj: ĉiu devas ricevi morton pro sia krimo.
17 Ne juĝu malĝuste fremdulon, orfon, kaj ne prenu garantiaĵe veston de
vidvino. 18 Kaj memoru, ke vi estis sklavo en Egiptujo, kaj la Eternulo, via
Dio, liberigis vin el tie; tial mi ordonas al vi, ke vi agu tiel.
19 Kiam vi rikoltos vian rikolton sur via kampo kaj vi forgesos garbon
sur la kampo, ne iru returne por preni ĝin: ĝi restu por la fremdulo, por la
orfo, kaj por la vidvino; por ke la Eternulo, via Dio, benu vin en ĉiuj faroj
de viaj manoj.
20 Kiam vi debatos la fruktojn de via olivarbo, ne debatu ĝis fino: io restu
por la fremdulo, por la orfo, kaj por la vidvino. 21 Kiam vi rikoltos en via
vinberejo, ne forkolektu la restaĵon post vi: io restu por la fremdulo, por

la orfo, kaj por la vidvino. 22 Kaj memoru, ke vi estis sklavo en la lando
Egipta; pro tio mi ordonas al vi agi tiel.

25

1 Se estos disputo inter homoj, ili venu al la juĝo, kaj oni juĝu ilin, kaj oni
deklaru prava la pravulon, kaj la malpravulon oni kondamnu. 2 Kaj se la
kulpulo meritas batojn, tiam la juĝisto ordonu kuŝigi lin kaj bati lin antaŭ
li laŭ la grado de lia kulpeco, laŭ kalkulo. 3 Kvardek batojn oni povas doni
al li, sed ne pli; oni ne batu lin tro multe, por ke via frato ne estu humiligita
antaŭ viaj okuloj.
4 Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta.
5 Se fratoj loĝas kune, kaj unu el ili mortas, ne havante filon, tiam la
edzino de la mortinto ne devas edziniĝi ekstere kun viro fremda; sed ŝia
bofrato venu al ŝi kaj prenu ŝin al si kiel edzinon kaj vivu kun ŝi. 6 Kaj
la unuenaskito, kiun ŝi naskos, ricevos la nomon de lia mortinta frato, por
ke ne malaperu lia nomo en Izrael. 7 Sed se tiu viro ne deziros preni sian
bofratinon, tiam lia bofratino devas iri al la pordego, al la plejaĝuloj, kaj
diri: Mia bofrato rifuzas restarigi al sia frato nomon en Izrael, li ne volas
edziĝi kun mi. 8 Tiam la plejaĝuloj de lia urbo devas voki lin kaj admoni
lin. Kaj se li stariĝos, kaj diros: Mi ne volas preni ŝin: 9 tiam lia bofratino
devas aliri al li antaŭ la okuloj de la plejaĝuloj, kaj depreni lian ŝuon de
lia piedo kaj kraĉi sur lian vizaĝon, kaj respondi kaj diri: Tiel oni agas kun
homo, kiu ne konstruas domon al sia frato. 10 Kaj oni donu al li nomon en
Izrael: Domo de senŝuigito.
11 Se du viroj kverelas inter si, kaj aliros la edzino de unu, por savi sian
edzon el la mano de lia batanto, kaj ŝi etendos sian manon kaj kaptos lian
hontan parton: 12 tiam dehaku ŝian manon, via okulo ne indulgu ŝin.
13 Ne havu en via sako duspecajn pezilojn, grandajn kaj malgrandajn.
14 Ne havu en via domo duspecajn efojn, grandan kaj malgrandan.
15 Pezilon plenan kaj ĝustan vi devas havi, efon plenan kaj ĝustan vi devas
havi; por ke vi longe vivu sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi. 16 Ĉar abomenaĵo por la Eternulo, via Dio, estas ĉiu, kiu faras tion, ĉiu,
kiu faras maljustaĵon.
17 Memoru, kion faris al vi Amalek sur la vojo, kiam vi iris el
Egiptujo; 18 kiel li renkontis vin sur la vojo, kaj mortigis ĉe vi ĉiujn, kiuj,
malfortiĝinte, restis malantaŭe, kiam vi estis laca kaj multelaborinta; kaj
li ne timis Dion. 19 Tial, kiam la Eternulo, via Dio, ripozigos vin de ĉiuj
viaj malamikoj ĉirkaŭe en la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi
kiel heredan posedaĵon, elviŝu la memoron pri Amalek el sub la ĉielo; ne
forgesu.

26

1 Kaj kiam vi venos en la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi kiel posedaĵon, kaj vi ekposedos ĝin kaj enloĝiĝos en ĝi: 2 tiam prenu
el la unuaj el ĉiuj fruktoj de la tero, kiujn vi ricevos de via tero, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi, kaj metu en korbon, kaj iru al la loko, kiun la
Eternulo, via Dio, elektos, por loĝigi tie Sian nomon; 3 kaj venu al la pastro,
kiu estos en tiu tempo, kaj diru al li: Mi sciigas hodiaŭ antaŭ la Eternulo,
via Dio, ke mi eniris en la landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al niaj patroj, ke
Li donos ĝin al ni. 4 Kaj la pastro prenos la korbon el via mano, kaj metos
ĝin antaŭ la altaron de la Eternulo, via Dio. 5 Kaj vi ekparolos, kaj diros

antaŭ la Eternulo, via Dio: Vaganta Siriano estis mia patro, kaj li foriris
en Egiptujon kaj enloĝiĝis tie fremdule kun malmulte da homoj, kaj fariĝis
tie popolo granda, forta, kaj multenombra; 6 kaj la Egiptoj agis malbone
kontraŭ ni kaj premis nin kaj metis sur nin malfacilan laboron; 7 kaj ni
ekkriis al la Eternulo, la Dio de niaj patroj, kaj la Eternulo aŭskultis nian
voĉon kaj vidis nian mizeron kaj nian laboradon kaj nian prematecon;
8 kaj la Eternulo elkondukis nin el Egiptujo per mano forta kaj per brako
etendita kaj per granda teruro kaj per signoj kaj mirakloj; 9 kaj Li venigis
nin al ĉi tiu loko kaj donis al ni ĉi tiun landon, landon, en kiu fluas lakto
kaj mielo; 10 kaj nun jen mi alportis la unuajn fruktojn de la tero, kiun Vi
donis al mi, ho Eternulo. Kaj vi metos tion antaŭ la Eternulon, vian Dion,
kaj vi adorkliniĝos antaŭ la Eternulo, via Dio. 11 Kaj vi estos gaja pro la
tuta bono, kiun donis la Eternulo, via Dio, al vi kaj al via domo, vi, kaj la
Levido, kaj la fremdulo, kiu loĝas inter vi.

12 Kiam vi finos la apartigadon de ĉiuj dekonaĵoj el viaj produktaĵoj en
la tria jaro, la jaro de la dekonaĵoj, kaj vi fordonos al la Levido kaj al la
fremdulo, al la orfo kaj al la vidvino, por ke ili manĝu inter viaj pordegoj kaj
satiĝu: 13 tiam diru antaŭ la Eternulo, via Dio: Mi forigis la sanktigitaĵon
el la domo, kaj mi donis ĝin al la Levido kaj al la fremdulo, al la orfo kaj
al la vidvino, tute laŭ Via ordono, kiun Vi faris al mi; mi ne transpaŝis
Viajn ordonojn kaj mi ne forgesis; 14 mi ne manĝis el ĝi en la tagoj de mia
malĝojo, kaj mi ne apartigis el ĝi en stato de malpureco, kaj mi ne donis
el ĝi por mortinto; mi aŭskultis la voĉon de la Eternulo, mia Dio; mi faris
konforme al ĉio, kion Vi ordonis al mi. 15 Ekrigardu el Via sankta loĝejo,
el la ĉielo, kaj benu Vian popolon Izrael, kaj la teron, kiun Vi donis al ni,
kiel Vi ĵuris al niaj patroj, la landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.

16 En la hodiaŭa tago la Eternulo, via Dio, ordonas al vi plenumi ĉi tiujn
leĝojn kaj regulojn; kaj observu kaj plenumu ilin per via tuta koro kaj per
via tuta animo. 17 Al la Eternulo vi promesis hodiaŭ, ke Li estos via Dio,
kaj ke vi iros laŭ Liaj vojoj kaj observos Liajn leĝojn kaj Liajn ordonojn kaj
Liajn decidojn kaj aŭskultos Lian voĉon. 18 Kaj la Eternulo promesis al vi
hodiaŭ, ke vi estos al Li popolo propra, kiel Li diris al vi, se vi observos
ĉiujn Liajn ordonojn; 19 kaj ke Li starigos vin pli alte ol ĉiuj popoloj, kiujn
Li kreis, en honoro, gloro, kaj majesto, kaj ke vi estos popolo sankta al la
Eternulo, via Dio, kiel Li diris.

27

1 Kaj Moseo kaj la plejaĝuloj de Izrael ordonis al la popolo, dirante:
Observu ĉiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ. 2 Kaj kiam vi
transiros trans Jordanon en la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donas
al vi, tiam starigu al vi grandajn ŝtonojn kaj ĉirkaŭŝmiru ilin per kalko;
3 kaj skribu sur ili ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo, kiam vi transiros, por ke
vi venu en la landon, kiun la Eternulo, via Dio, donis al vi, la landon, en
kiu fluas lakto kaj mielo, kiel parolis al vi la Eternulo, la Dio de viaj patroj.
4 Kaj kiam vi transiros Jordanon, tiam starigu ĉi tiujn ŝtonojn, pri kiuj mi
ordonas al vi hodiaŭ, sur la monto Ebal, kaj ĉirkaŭŝmiru ilin per kalko.
5 Kaj konstruu tie altaron al la Eternulo, via Dio, altaron el ŝtonoj; ne levu
sur ilin feron. 6 El ŝtonoj tutaj konstruu la altaron de la Eternulo, via Dio,
kaj alportu sur ĝi bruloferojn al la Eternulo, via Dio; 7 kaj buĉu pacoferojn,
kaj manĝu tie, kaj estu gaja antaŭ la Eternulo, via Dio. 8 Kaj skribu tre
klare sur la ŝtonoj ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo.

[9] Kaj Moseo kaj la pastroj Levidoj ekparolis al la tuta Izrael, dirante:
Silentu kaj aŭskultu, ho Izrael; en la hodiaŭa tago vi fariĝis popolo al la
Eternulo, via Dio. [10] Aŭskultu do la voĉon de la Eternulo, via Dio, kaj
plenumu Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn, kiujn mi donas al vi hodiaŭ.
[11] Kaj Moseo ordonis al la popolo en tiu tago, dirante: [12] Ĉi tiuj stariĝu,
por beni la popolon, sur la monto Gerizim, kiam vi transiros Jordanon:
Simeon kaj Levi kaj Jehuda kaj Isaĥar kaj Jozef kaj Benjamen. [13] Kaj ĉi
tiuj stariĝu por malbenado sur la monto Ebal: Ruben, Gad kaj Aŝer kaj
Zebulun, Dan kaj Naftali. [14] Kaj la Levidoj ekparolos, kaj diros al ĉiuj
Izraelidoj per laŭta voĉo:

[15] Malbenita estu la homo, kiu faros idolon skulptitan aŭ fanditan, abomenaĵon antaŭ la Eternulo, manfaritaĵon de artisto, kaj starigos ĝin sekrete. Kaj la tuta popolo respondos kaj diros: Amen.

[16] Malbenita estu, kiu ne respektas sian patron kaj sian patrinon. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[17] Malbenita estu, kiu forŝovas la limon de sia proksimulo. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[18] Malbenita estu, kiu erarigas blindulon pri la vojo. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[19] Malbenita estu, kiu forklinas la rajton de fremdulo, orfo, kaj vidvino. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[20] Malbenita estu, kiu kuŝas kun la edzino de sia patro; ĉar li malkovris la baskon de sia patro. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[21] Malbenita estu, kiu kuŝas kun ia bruto. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[22] Malbenita estu, kiu kuŝas kun sia fratino, filino de sia patro aŭ filino de sia patrino. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[23] Malbenita estu, kiu kuŝas kun sia bopatrino. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[24] Malbenita estu, kiu kaŝe mortigas sian proksimulon. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[25] Malbenita estu, kiu prenas subaĉeton, por mortigi animon, sangon senkulpan. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

[26] Malbenita estu, kiu ne persistos en la vortoj de ĉi tiu instruo, por plenumi ilin. Kaj la tuta popolo diros: Amen.

28

[1] Se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via Dio, penante plenumi ĉiujn
Liajn ordonojn, kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ, tiam la Eternulo, via
Dio, faros vin pli alta, ol ĉiuj popoloj de la tero. [2] Kaj venos sur vin ĉiuj
ĉi tiuj benoj kaj atingos vin, se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via
Dio. [3] Benita vi estos en la urbo, kaj benita vi estos sur la kampo. [4] Benita
estos la frukto de via ventro kaj la frukto de via tero kaj la frukto de via
bruto, la naskitaĵo de viaj grandaj brutoj kaj la idaro de viaj malgrandaj
brutoj. [5] Benita estos via korbo kaj via pastujo. [6] Benita vi estos ĉe via
venado, kaj benita vi estos ĉe via elirado. [7] La Eternulo, via Dio, faros, ke
viaj malamikoj, kiuj leviĝos kontraŭ vin, estos frapitaj antaŭ vi; per unu
vojo ili eliros kontraŭ vin, kaj per sep vojoj ili forkuros de antaŭ vi. [8] La
Eternulo sendos al vi la benon por viaj grenejoj kaj por ĉiu entrepreno de
viaj manoj, kaj Li benos vin sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas
al vi. [9] La Eternulo starigos vin al Si kiel popolon sanktan, kiel Li ĵuris
al vi, se vi observos la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kaj iros laŭ Liaj
vojoj. [10] Kaj vidos ĉiuj popoloj de la tero, ke la nomo de la Eternulo estas

sur vi, kaj ili timos vin. 11 Kaj la Eternulo donos al vi abundon da bono
en la frukto de via ventro kaj en la frukto de via bruto kaj en la frukto de
via tero, sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin
al vi. 12 La Eternulo malfermos al vi Sian bonan trezorejon, la ĉielon, por
doni al via tero la pluvon en la ĝusta tempo kaj por beni ĉiujn farojn de
viaj manoj; kaj vi pruntedonos al multaj popoloj, sed vi ne prunteprenos.
13 Kaj la Eternulo faros vin kapo, ne vosto, kaj vi estos nur supre, kaj vi ne
estos malsupre; se vi obeos la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kiujn mi
transdonas al vi hodiaŭ, por observi kaj plenumi, 14 kaj se vi ne dekliniĝos
de ĉiuj vortoj, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, dekstren nek maldekstren,
por sekvi aliajn diojn, servante al ili.

15 Sed se vi ne aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via Dio, penante
plenumi ĉiujn Liajn ordonojn kaj leĝojn, kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ,
tiam venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj malbenoj kaj atingos vin. 16 Malbenita vi
estos en la urbo, kaj malbenita vi estos sur la kampo. 17 Malbenita estos
via korbo kaj via pastujo. 18 Malbenita estos la frukto de via ventro kaj la
frukto de via tero, la naskitaĵo de viaj grandaj brutoj kaj la idaro de viaj
malgrandaj brutoj. 19 Malbenita vi estos ĉe via venado, kaj malbenita vi
estos ĉe via elirado. 20 La Eternulo sendos sur vin malbenon, konfuzon,
kaj malsukceson en ĉiuj entreprenoj de via mano, kion ajn vi faros, ĝis vi
estos ekstermita kaj ĝis vi baldaŭ pereos, pro viaj malbonaj agoj, pro tio,
ke vi Min forlasis. 21 La Eternulo alkroĉos al vi la peston, ĝis Li ekstermos
vin de sur la tero, al kiu vi iras, por ekposedi ĝin. 22 La Eternulo frapos
vin per ftizo kaj per febro kaj per malsaneca varmego kaj per brulumo
kaj per sekeco kaj per bruliga aero kaj per flaviĝo de la kreskaĵoj; kaj ili
persekutos vin, ĝis vi pereos. 23 Kaj via ĉielo, kiu estas super via kapo,
fariĝos kupro; kaj la tero, kiu estas sub vi, fariĝos fero. 24 Anstataŭ pluvo
la Eternulo donos al via tero polvon kaj cindron; el la ĉielo ĝi falados sur
vin, ĝis vi ekstermiĝos. 25 Frapos vin la Eternulo antaŭ viaj malamikoj;
per unu vojo vi eliros al ili, kaj per sep vojoj vi forkuros de antaŭ ili;
kaj vi estos terurilo por ĉiuj regnoj de la tero. 26 Kaj via kadavro estos
manĝaĵo por ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la tero, kaj neniu
ilin forpelos. 27 La Eternulo frapos vin per abscesoj de Egiptujo kaj per
sangaj ulceroj kaj per favo kaj per skabio, de kiuj vi ne povos resaniĝi. 28 La
Eternulo frapos vin per frenezeco kaj per blindeco kaj per senkapableco.
29 Kaj vi palpados en tagmezo, kiel palpas blindulo en mallumo, kaj vi
ne sukcesos sur viaj vojoj; kaj vi estos premata kaj prirabata ĉiutage, kaj
neniu vin helpos. 30 Kun virino vi fianĉiĝos, sed alia viro kuŝos kun ŝi;
domon vi konstruos, sed vi ne loĝos en ĝi; vinberĝardenon vi plantos,
sed vi ne ĝuos ĝiajn fruktojn. 31 Via bovo estos buĉita antaŭ viaj okuloj,
sed vi ne manĝos de ĝi; via azeno estos rabita for de vi kaj ne revenos
al vi; viaj ŝafoj estos fordonitaj al viaj malamikoj, kaj neniu vin helpos.
32 Viaj filoj kaj viaj filinoj estos fordonitaj al alia popolo, kaj viaj okuloj
rigardos kaj sopiros pri ili la tutan tagon; sed ne estos forto en viaj manoj.
33 La fruktojn de via tero kaj vian tutan laboron manĝos popolo, kiun vi
ne konis; kaj vi estos nur premata kaj turmentata en ĉiu tempo. 34 Kaj
vi freneziĝos de la vidaĵo antaŭ viaj okuloj, kiun vi vidos. 35 La Eternulo
frapos vin per malbonaj ulceroj sur la genuoj kaj sur la tibikarnoj, ulceroj,
de kiuj vi ne povos resaniĝi, de la plando de via piedo ĝis via verto. 36 La
Eternulo foririgos vin, kaj la reĝon, kiun vi starigos super vi, al popolo,
kiun ne konis vi nek viaj patroj; kaj vi servos tie al fremdaj dioj el ligno

kaj el ŝtono. 37 Kaj vi estos terurilo, instrua ekzemplo, kaj mokataĵo ĉe
ĉiuj popoloj, al kiuj la Eternulo vin foririgos. 38 Multe da semoj vi elportos
sur la kampon, sed malmulte vi enkolektos; ĉar formanĝos tion la akridoj.
39 Vinberĝardenojn vi plantos kaj prilaboros, sed vinon vi ne trinkos, nek
enkolektos berojn; ĉar formanĝos ilin la vermoj. 40 Olivarbojn vi havos
en ĉiuj viaj limoj, sed per oleo vi vin ne ŝmiros; ĉar senfruktiĝos viaj
olivarboj. 41 Filojn kaj filinojn vi naskigos, sed ili ne estos ĉe vi; ĉar ili iros
en malliberecon. 42 Ĉiujn viajn arbojn kaj la fruktojn de via tero ekposedos
la insektoj. 43 La fremdulo, kiu estos inter vi, leviĝos super vi ĉiam pli kaj
pli alte, kaj vi malleviĝos ĉiam pli kaj pli malalte. 44 Li pruntedonos al
vi, sed vi ne pruntedonos al li; li estos kapo, kaj vi estos vosto. 45 Kaj
venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj malbenoj kaj persekutos vin kaj atingos vin, ĝis
vi estos ekstermita; ĉar vi ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, via Dio,
por observi Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn, kiujn Li donis al vi. 46 Kaj ili
estos kiel signoj kaj avertoj sur vi kaj sur via idaro eterne; 47 pro tio, ke
vi ne servis al la Eternulo, via Dio, en gajeco kaj kun ĝoja koro, kiam vi
ĉion havis abunde. 48 Kaj vian malamikon, kiun la Eternulo sendos sur vin,
vi servos en malsato kaj soifo kaj nudeco kaj manko de ĉio; kaj li metos
feran jugon sur vian kolon, ĝis li ekstermos vin. 49 La Eternulo venigos
sur vin popolon de malproksime, de la fino de la tero; ĝi venos, kiel flugas
aglo; tio estos popolo, kies lingvon vi ne komprenos, 50 popolo aroganta,
kiu ne respektos maljunulon kaj ne kompatos junulon. 51 Kaj ĝi manĝos la
fruktojn de viaj brutoj kaj la fruktojn de via tero, ĝis ĝi ruinigos vin tiel,
ke ĝi ne lasos al vi grenon, nek moston, nek oleon, nek naskitaĵojn de viaj
grandaj brutoj, nek idaron de viaj malgrandaj brutoj, ĝis ĝi pereigos vin.
52 Kaj ĝi premos vin en ĉiuj viaj pordegoj, ĝis falos viaj altaj kaj fortikaj
muroj, kiujn vi fidis, en via tuta lando; kaj ĝi premos vin en ĉiuj viaj
pordegoj, en via tuta lando, kiun la Eternulo, via Dio, donis al vi. 53 Kaj
vi manĝos la frukton de via ventro, la karnon de viaj filoj kaj viaj filinoj,
kiujn donis al vi la Eternulo, via Dio, en la sieĝado kaj premado, per kiu
premos vin via malamiko. 54 Viro delikata inter vi kaj tre alkutimiĝinta al
lukso, malamike rigardos sian fraton, sian amatan edzinon, siajn restintajn
infanojn, 55 donante al neniu el ili iom de la karno de siaj infanoj, kiun li
manĝos; ĉar restis al li nenio en la sieĝado kaj premado, per kiu premos
vin via malamiko en ĉiuj viaj pordegoj. 56 Virino delikata inter vi kaj
dorlotita, kiu neniam starigis sian piedon sur la tero pro dorlotiteco kaj
delikateco, malamike rigardos sian amatan edzon kaj sian filon kaj sian
filinon, 57 ne donante al ili la placenton, kiu eliras el inter ŝiaj piedoj, nek la
infanojn, kiujn ŝi naskas; ĉar, pro manko de ĉio, ŝi manĝos ilin sekrete, en
la sieĝado kaj premado, per kiu premos vin via malamiko en viaj pordegoj.
58 Se vi ne penos plenumi ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo, skribitajn en ĉi
tiu libro, timante ĉi tiun gloran kaj timindan nomon: LA ETERNULON,
VIAN DION: 59 tiam la Eternulo distingos viajn plagojn kaj la plagojn de via
idaro, kiel plagojn grandajn kaj longedaŭrajn kaj malsanojn malbonajn kaj
longedaŭrajn. 60 Kaj Li turnos sur vin ĉiujn malsanojn de Egiptujo, kiujn vi
timis, kaj ili alkroĉiĝos al vi. 61 Ankaŭ ĉian malsanon kaj ĉian plagon, kiuj
ne estas skribitaj en ĉi tiu libro de instruo, la Eternulo venigos sur vin, ĝis
vi estos ekstermita. 62 Kaj restos de vi malgranda amaseto, anstataŭ tio, ke
vi estis multaj, kiel la steloj de la ĉielo; pro tio, ke vi ne aŭskultis la voĉon
de la Eternulo, via Dio. 63 Kaj kiel ĝojis la Eternulo, farante al vi bonon
kaj multigante vin, tiel ĝojos la Eternulo, pereigante vin kaj ekstermante

vin; kaj vi estos elŝirita el la lando, en kiun vi iras, por ekposedi ĝin. [64] Kaj
la Eternulo disĵetos vin inter ĉiujn popolojn, de unu fino de la tero ĝis la
alia fino de la tero; kaj vi servos tie al fremdaj dioj el ligno kaj el ŝtono,
dioj, kiujn ne konis vi nek viaj patroj. [65] Sed ankaŭ inter tiuj popoloj vi ne
trankviliĝos, kaj ne estos ripozo por via piedo; kaj la Eternulo donos al vi
tie koron tremantan kaj senfortiĝon de la okuloj kaj suferadon de la animo.
[66] Kaj via vivo estos pendanta antaŭ vi; kaj vi timos tage kaj nokte, kaj vi
ne estos certa pri via vivo. [67] Matene vi diros: Ho, venu la vespero! kaj
vespere vi diros: Ho, venu la mateno! pro la kortremo, kiu atakos vin, kaj
pro la vidaĵo antaŭ viaj okuloj, kiun vi vidos. [68] Kaj la Eternulo revenigos
vin en Egiptujon per ŝipoj, per la vojo, pri kiu mi diris al vi, ke vi ne plu
vidos ĝin; kaj vi vende proponos vin tie al viaj malamikoj kiel sklavojn kaj
sklavinojn, sed neniu aĉetos.

29

[1] Tio estas la vortoj de la interligo, kiun la Eternulo ordonis al Moseo fari
kun la Izraelidoj en la lando de Moab, krom la interligo, kiun Li faris kun
ili sur Ĥoreb.

[2] Kaj Moseo vokis al ĉiuj Izraelidoj, kaj diris al ili: Vi vidis ĉion, kion
faris la Eternulo antaŭ viaj okuloj en la lando Egipta al Faraono kaj al ĉiuj
liaj servantoj kaj al lia tuta lando, [3] tiujn grandajn provojn, kiujn vidis viaj
okuloj, tiujn grandajn signojn kaj miraklojn. [4] Sed la Eternulo ne donis al
vi koron, por kompreni, nek okulojn, por vidi, nek orelojn, por aŭdi, ĝis
la nuna tago. [5] Kaj mi kondukis vin dum kvardek jaroj en la dezerto; ne
sentaŭgiĝis viaj vestoj sur vi, kaj viaj ŝuoj ne sentaŭgiĝis sur via piedo.
[6] Panon vi ne manĝis, kaj vinon kaj ebriigaĵojn vi ne trinkis; por ke vi
sciu, ke Mi, la Eternulo, estas via Dio. [7] Kaj vi venis al ĉi tiu loko; kaj
eliris Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon, kaj Og, reĝo de Baŝan, kontraŭ nin milite,
kaj ni venkobatis ilin; [8] kaj ni prenis ilian landon, kaj ni donis ĝin kiel
posedaĵon al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj kaj al duono de la tribo de
Manase. [9] Observu do la vortojn de ĉi tiu interligo kaj plenumu ilin, por
ke vi sukcesu en ĉio, kion vi faros.

[10] Vi ĉiuj staras hodiaŭ antaŭ la Eternulo, via Dio; viaj estroj, viaj triboj,
viaj plejaĝuloj, kaj viaj oficistoj, ĉiuj Izraelidoj; [11] viaj infanoj, viaj edzinoj,
kaj via fremdulo, kiu estas en via tendaro, de la hakanto de via ligno ĝis la
ĉerpanto de via akvo; [12] por ke vi transiru en la interligon de la Eternulo,
via Dio, kaj en Lian ĵuran interkonsenton, kiun la Eternulo, via Dio, faras
kun vi hodiaŭ, [13] por ke Li starigu vin hodiaŭ kiel Sian popolon, kaj Li estu
al vi Dio, kiel Li diris al vi, kaj kiel Li ĵuris al viaj patroj, al Abraham, al
Isaak, kaj al Jakob. [14] Kaj ne kun vi solaj mi faras ĉi tiun interligon kaj ĉi
tiun ĵuran interkonsenton, [15] sed kun tiuj, kiuj staras hodiaŭ ĉi tie antaŭ la
Eternulo, nia Dio, kaj kun tiuj, kiuj ne estas hodiaŭ ĉi tie kun ni. [16] Ĉar vi
scias, kiel ni loĝis en la lando Egipta, kaj kiel ni trairis meze de la popoloj,
tra kiuj vi trairis; [17] kaj vi vidis iliajn abomenaĵojn, kaj iliajn idolojn el
ligno kaj el ŝtono, el arĝento kaj el oro, kiujn ili havas. [18] Eble troviĝas
inter vi viro aŭ virino aŭ familio aŭ tribo, kies koro deturniĝas hodiaŭ
de la Eternulo, nia Dio, por iri servi al la dioj de tiuj popoloj; eble troviĝas
inter vi radiko, kiu kreskigas maldolĉaĵon kaj absinton; [19] kaj kiam li aŭdos
la vortojn de ĉi tiu malbeno, li benos sin en sia koro, dirante: Paco estos
al mi, malgraŭ tio, ke mi iros laŭ la deziroj de mia koro; kaj pereos la
trinkintoj kune kun la soifantoj. [20] La Eternulo ne volos pardoni lin, sed

tiam ekflamos la kolero de la Eternulo kaj Lia severo kontraŭ tiu homo, kaj
falos sur lin la tuta malbeno, kiu estas skribita en ĉi tiu libro, kaj la Eternulo
ekstermos lian nomon el sub la ĉielo; [21] kaj la Eternulo apartigos lin por
pereo el ĉiuj triboj de Izrael, konforme al ĉiuj malbenoj de la interligo, kiu
estas skribita en ĉi tiu libro de instruo. [22] Kaj diros la venonta generacio,
viaj infanoj, kiuj aperos post vi, kaj la alilandulo, kiu venos el malproksima
lando kaj vidos la plagojn de ĉi tiu lando kaj ĝiajn malsanojn, per kiuj la
Eternulo ĝin frapos — [23] sulfuro kaj salo, bruligitaĵo estas la tuta lando; ĝi
ne estas prisemata kaj ne naskas, kaj nenia herbo tie elkreskas, simile al la
ruinoj de Sodom kaj Gomora, Adma kaj Ceboim, kiujn la Eternulo ruinigis
en Sia kolero kaj en Sia furiozo — [24] ĉiuj popoloj diros: Pro kio la Eternulo
tiel agis kun ĉi tiu lando? pro kio estis tiu granda flamo de kolero? [25] Kaj
oni respondos: Pro tio, ke ili forlasis la interligon de la Eternulo, la Dio de
iliaj patroj, kiun Li faris kun ili, kiam Li elkondukis ilin el la lando Egipta,
[26] kaj ili iris kaj servis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis al ili, al dioj, kiujn ili
ne konis kaj kiujn Li ne destinis por ili: [27] pro tio ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ tiu lando, kaj Li venigis sur ĝin ĉiujn malbenojn, kiuj
estas skribitaj en ĉi tiu libro; [28] kaj la Eternulo elĵetis ilin el ilia lando en
kolero kaj en furiozo kaj en granda indigno, kaj Li ĵetis ilin en landon alian,
kiel ni vidas nun. [29] La kaŝitaĵo apartenas al la Eternulo, nia Dio; kaj la
nekaŝitaĵo al ni kaj al niaj gefiloj eterne, por ke ni plenumu ĉiujn vortojn
de ĉi tiu instruo.

30

[1] Kaj kiam venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj aferoj, la beno kaj la malbeno, kiujn
mi prezentis al vi, kaj vi pentos per via koro inter ĉiuj popoloj, inter kiujn
ĵetis vin la Eternulo, via Dio; [2] kaj kiam vi revenos al la Eternulo, via Dio,
kaj aŭskultos Lian voĉon konforme al ĉio, kion mi ordonas al vi hodiaŭ, vi
kaj viaj gefiloj, per via tuta koro kaj per via tuta animo: [3] tiam la Eternulo,
via Dio, revenigos viajn kaptitojn, kaj Li kompatos vin, kaj rekolektos vin
el inter ĉiuj popoloj, inter kiujn disĵetis vin la Eternulo, via Dio. [4] Eĉ se vi
estus forĵetita ĝis la rando de la ĉielo, eĉ el tie rekolektos vin la Eternulo,
via Dio, kaj el tio Li vin prenos. [5] Kaj la Eternulo, via Dio, venigos vin
en la landon, kiun posedis viaj patroj, kaj vi ĝin ekposedos; kaj Li faros
al vi bonon kaj multigos vin pli ol viajn patrojn. [6] Kaj la Eternulo, via
Dio, cirkumcidos vian koron kaj la koron de via idaro, por ke vi amu la
Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo, por ke
vi vivu. [7] Kaj la Eternulo, via Dio, venigos ĉiujn ĉi tiujn malbenojn sur
viajn malamikojn kaj sur viajn malamantojn, kiuj persekutis vin. [8] Kaj
vi konvertiĝos kaj aŭskultos la voĉon de la Eternulo, kaj plenumos ĉiujn
Liajn ordonojn, kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ. [9] Kaj la Eternulo, via Dio,
donos al vi abundon en ĉiu faro de viaj manoj, en la frukto de via ventro
kaj en la frukto de via bruto kaj en la frukto de via tero, al via bono; ĉar
denove la Eternulo ĝojos pri vi, farante al vi bonon, kiel Li ĝojis pri viaj
patroj; [10] se vi aŭskultos la voĉon de la Eternulo, via Dio, observante Liajn
ordonojn kaj Liajn leĝojn, kiuj estas skribitaj en ĉi tiu libro de instruo, se
vi revenos al la Eternulo, via Dio, per via tuta koro kaj per via tuta animo.

[11] Ĉar ĉi tiu ordono, kiun mi donas al vi hodiaŭ, ne estas neatingebla por
vi, kaj ĝi ne estas malproksima. [12] Ne en la ĉielo ĝi estas, por ke oni povu
diri: Kiu suprenirus por ni en la ĉielon kaj prenus ĝin por ni kaj aŭdigus
ĝin al ni, por ke ni ĝin plenumu? [13] Kaj ne trans la maro ĝi estas, por ke oni

povu diri: Kiu irus por ni trans la maron kaj prenus ĝin por ni kaj aŭdigus
ĝin al ni, por ke ni ĝin plenumu? 14 Sed tre proksime de vi estas la afero:
en via buŝo kaj en via koro, por plenumi ĝin.
15 Rigardu, mi proponis al vi hodiaŭ la vivon kaj bonon, kaj la morton
kaj malbonon; 16 ordonante al vi ami la Eternulon, vian Dion, iri laŭ Liaj
vojoj, kaj observi Liajn ordonojn kaj Liajn leĝojn kaj Liajn decidojn, por ke
vi vivu kaj multiĝu, kaj por ke vin benu la Eternulo, via Dio, en la lando,
en kiun vi venas, por ekposedi ĝin. 17 Sed se dekliniĝos via koro kaj vi
ne aŭskultos kaj vi lasos forlogi vin kaj vi adorkliniĝos al aliaj dioj kaj
servos al ili: 18 en tia okazo mi sciigas al vi hodiaŭ, ke vi pereos, ke vi ne
longe vivos sur la tero, sur kiun vi transiras trans Jordanon, por veni tien
kaj ekposedi ĝin. 19 Mi atestigas pri vi hodiaŭ la ĉielon kaj la teron: la
vivon kaj la morton mi proponis al vi, la benon kaj la malbenon; elektu la
vivon, por ke vi vivu, vi kaj via idaro, 20 amante la Eternulon, vian Dion,
aŭskultante Lian voĉon kaj alkroĉante vin al Li; ĉar Li estas via vivo kaj
via longatempeco de loĝado sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj
patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos al ili.

31

1 Kaj Moseo iris kaj parolis ĉi tiujn vortojn al la tuta Izrael. 2 Kaj li diris
al ili: Mi havas hodiaŭ la aĝon de cent dudek jaroj, mi ne povas plu eliri
nek eniri; kaj la Eternulo diris al mi: Vi ne transiros ĉi tiun Jordanon. 3 La
Eternulo, via Dio, mem iros antaŭ vi; Li ekstermos tiujn popolojn antaŭ
vi, kaj vi heredos ilin; Josuo iros antaŭ vi, kiel la Eternulo diris. 4 Kaj la
Eternulo faros al ili, kiel Li faris al Siĥon kaj al Og, reĝoj de la Amoridoj,
kaj al ilia lando, kiujn Li ekstermis. 5 Kaj la Eternulo transdonos ilin al vi,
kaj vi agos kun ili laŭ ĉiuj ordonoj, kiujn mi donis al vi. 6 Estu fortaj kaj
kuraĝaj, ne timu kaj ne tremu antaŭ ili; ĉar la Eternulo, via Dio, mem iros
kun vi; Li ne foriros de vi kaj ne forlasos vin. 7 Kaj Moseo alvokis Josuon,
kaj diris al li antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj: Estu forta kaj kuraĝa; ĉar
vi venigos ĉi tiun popolon en la landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al iliaj
patroj, ke Li donos ĝin al ili, kaj vi ekposedigos ilin. 8 Kaj la Eternulo, kiu
mem iros antaŭ vi, Li estos kun vi, Li ne foriros de vi kaj ne forlasos vin;
ne timu, kaj ne perdu la kuraĝon.
9 Kaj Moseo skribis ĉi tiun instruon, kaj donis ĝin al la pastroj, idoj de
Levi, kiuj portis la keston de la interligo de la Eternulo, kaj al ĉiuj plejaĝuloj
de Izrael. 10 Kaj Moseo ordonis al ili, dirante: Post paso de sep jaroj, en
la tempo de la jaro de forlaso, en la festo de laŭboj, 11 kiam la tuta Izrael
venos, por aperi antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko, kiun Li elektos,
tiam antaŭlegu ĉi tiun instruon antaŭ la tuta Izrael, antaŭ iliaj oreloj.
12 Kunvenigu la popolon, la virojn kaj la virinojn kaj la infanojn, kaj viajn
fremdulojn, kiuj estos en viaj urboj, por ke ili aŭdu kaj lernu, kaj timu
la Eternulon, vian Dion, kaj penu plenumi ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo.
13 Kaj iliaj filoj, kiuj ankoraŭ ne sciis, aŭdos, kaj lernos timi la Eternulon,
vian Dion, dum la tuta tempo, en kiu vi vivos sur la tero, al kiu vi iras trans
Jordanon, por ekposedi ĝin.
14 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Jen alproksimiĝis viaj tagoj, por morti;
alvoku Josuon, kaj stariĝu en la tabernaklo de kunveno, kaj Mi donos al
li instrukciojn. Kaj Moseo kaj Josuo iris kaj stariĝis en la tabernaklo de
kunveno. 15 Kaj la Eternulo aperis en la tabernaklo en nuba kolono, kaj la
nuba kolono stariĝis ĉe la pordo de la tabernaklo. 16 Kaj la Eternulo diris

al Moseo: Jen vi iras dormi kun viaj patroj; kaj ĉi tiu popolo komencos
malĉasti post fremdaj dioj de tiu lando, en kiun ĝi venas, kaj ĝi forlasos
Min kaj rompos Mian interligon, kiun Mi faris kun ĝi. 17 Kaj ekflamos Mia
kolero kontraŭ ĝi en tiu tago, kaj Mi forlasos ilin kaj kaŝos Mian vizaĝon for
de ili, kaj ili estos konsumitaj, kaj trafos ilin multaj malfeliĉoj kaj mizeroj;
kaj ili diros en tiu tago: Ĉu ne pro tio, ke nia Dio ne estas inter ni, trafis
nin ĉi tiuj malfeliĉoj? 18 Sed Mi kaŝos Mian vizaĝon en tiu tago pro ĉiuj
malbonagoj, kiujn ili faris, turninte sin al aliaj dioj. 19 Kaj nun skribu al vi
ĉi tiun kanton, kaj instruu ĝin al la Izraelidoj; metu ĝin en ilian buŝon, por
ke ĉi tiu kanto estu por Mi atesto inter la Izraelidoj. 20 Kiam Mi venigos ilin
en la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj kaj en kiu fluas lakto kaj mielo,
kaj ili manĝos kaj satiĝos kaj grasiĝos: tiam ili sin turnos al aliaj dioj kaj
servos al ili, kaj Min ili malestimos kaj rompos Mian interligon. 21 Sed kiam
trafos ilin multaj malfeliĉoj kaj mizeroj, tiam ĉi tiu kanto sonos antaŭ ili
kiel atesto, ĉar ĝi ne estos forgesita el la buŝo de ilia idaro. Ĉar Mi konas
iliajn pensojn, kiujn ili havas hodiaŭ, antaŭ ol Mi venigis ilin en la landon,
pri kiu Mi ĵuris. 22 Kaj Moseo skribis ĉi tiun kanton en tiu tago kaj lernigis
ĝin al la Izraelidoj. 23 Kaj Li ordonis al Josuo, filo de Nun, kaj diris: Estu
forta kaj kuraĝa, ĉar vi venigos la Izraelidojn en la landon, pri kiu Mi ĵuris
al ili; kaj Mi estos kun vi.

24 Kaj kiam Moseo tute finis la skribadon de la vortoj de ĉi tiu instruo en
libron, 25 tiam Moseo ordonis al la Levidoj, kiuj portis la keston de interligo
de la Eternulo, dirante: 26 Prenu ĉi tiun libron de la instruo, kaj kuŝigu ĝin
flanke de la kesto de interligo de la Eternulo, via Dio, por ke ĝi estu tie atesto
kontraŭ vi; 27 ĉar mi konas vian malobeemecon kaj vian malmolan nukon;
ja eĉ nun, kiam mi estas ankoraŭ vivanta inter vi, vi estis malobeemaj
kontraŭ la Eternulo: kio do estos post mia morto? 28 Kunvenigu al mi
ĉiujn plejaĝulojn de viaj triboj kaj viajn oficistojn, kaj mi parolos antaŭ
iliaj oreloj tiujn vortojn, kaj mi atestigos kontraŭ ili la ĉielon kaj la teron.
29 Ĉar mi scias, ke post mia morto vi malboniĝos kaj dekliniĝos de la vojo,
pri kiu mi ordonis al vi; kaj trafos vin mizero en la estonta tempo pro tio,
ke vi faros malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kolerigante Lin per la
faroj de viaj manoj.

30 Kaj Moseo eldiris antaŭ la oreloj de la tuta komunumo de Izrael la
vortojn de ĉi tiu kanto ĝis la fino:

32

1 Atentu, ĉielo, kaj mi parolos;
Kaj aŭdu la tero la vortojn de mia buŝo.
2 Verŝiĝos kiel pluvo mia instruo,
Fluos kiel roso mia parolo,
Kiel pluvego sur verdaĵon
Kaj kiel grandaj gutoj sur herbon.
3 Ĉar la nomon de la Eternulo mi vokas;
Donu honoron al nia Dio.
4 Li estas la Roko; perfektaj estas Liaj faroj;
Ĉar ĉiuj Liaj vojoj estas justaj.
Li estas Dio fidela kaj sen malbonago;
Justa kaj verama Li estas.
5 Ili malboniĝis antaŭ Li,
Ili ne estas Liaj infanoj, pro sia malvirteco;

Generacio malhumila kaj malhonesta.
6 Ĉu al la Eternulo vi tiel repagas,
Popolo malnobla kaj malprudenta?
Ĉu ne Li estas via patro, kiu vin kreis?
Ĉu ne Li vin estigis kaj aranĝis?
7 Rememoru la tempon antikvan,
Pripensu la jarojn de la antaŭaj generacioj;
Demandu vian patron, kaj li sciigos al vi;
Viajn maljunulojn, kaj ili diros al vi.
8 Kiam la Plejaltulo donis landojn al la popoloj,
Kiam Li disloĝigis la homidojn,
Li starigis la limojn de la popoloj
Laŭ la nombro de la idoj de Izrael;
9 Ĉar parto de la Eternulo estas Lia popolo;
Jakob estas Lia hereda mezuritaĵo.
10 Li trovis lin en dezerto,
En stepo, kie regas bruo senviva;
Li ĉirkaŭis lin, zorgis pri li,
Gardis lin kiel pupilon de Sia okulo.
11 Kiel aglo vekas sian neston,
Flugpendas super siaj idoj,
Tiel Li etendis Siajn flugilojn,
Prenis lin, portis lin sur Siaj flugiloj.
12 La Eternulo sola kondukis lin,
Kaj neniu fremda dio estis kun Li.
13 Li portis lin sur altaĵon de la tero,
Manĝigis al li produktojn de kampoj,
Nutris lin per mielo el ŝtono
Kaj per oleo el granita roko,
14 Per butero de bovinoj kaj per lakto de ŝafinoj
Kun sebo de ŝafidoj
Kaj per ŝafoj de Baŝan kaj per kaproj
Kaj per la graso de la kernoj de tritiko;
Kaj vi trinkis la ŝaŭmantan sangon de vinberoj.
15 Kaj Jeŝurun grasiĝis kaj malhumiliĝis;
Vi grasiĝis, dikiĝis, kaj sebopleniĝis;
Kaj li forlasis la Dion, kiu lin kreis,
Kaj li malrespektis la Rokon de sia savo.
16 Ili incitis Lin per fremdaj dioj,
Per abomenaĵoj ili kolerigis Lin.
17 Ili alportis oferojn al diabloj, ne al Dio,
Al dioj, kiujn ili ne konis,
Al novaj, antaŭ nelonge venintaj,
Pri kiuj ne pensis viaj patroj.
18 La Defendanton, kiu vin naskis, vi perdis el la memoro,
Kaj vi forgesis la Dion, kiu vin estigis.
19 Kaj la Eternulo vidis,
Kaj ekabomenis kolere Siajn filojn kaj Siajn filinojn;
20 Kaj Li diris: Mi kaŝos Mian vizaĝon for de ili,
Mi vidos, kia estos ilia fino;
Ĉar ili estas generacio perfida,

Infanoj, kiuj ne havas en si fidelecon.
21 Ili incitis Min per ne-dio,
Kolerigis Min per siaj vantaĵoj:
Tial Mi incitos ilin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi ilin kolerigos.
22 Ĉar fajro ekflamis en Mia kolero,
Kaj ĝi brulas ĝis la profundoj de Ŝeol,
Kaj ĝi ruinigas la teron kaj ĝiajn produktojn,
Kaj ĝi bruligas la bazojn de la montoj.
23 Mi amasigos super ili malfeliĉojn;
Miajn sagojn Mi ĉiujn eluzos kontraŭ ilin.
24 Ili konsumiĝos de malsato
Kaj senfortiĝos de febro kaj de turmenta epidemio;
Kaj la dentojn de bestoj Mi venigos sur ilin
Kun la veneno de rampantoj sur la tero.
25 Ekstere ekstermos glavo,
Kaj en la domoj teruro,
Junulon kaj junulinon,
Suĉinfanon kun grizharulo.
26 Mi dirus: Mi disblovos ilin,
Mi neniigos la memoron pri ili inter la homoj;
27 Se Mi ne timus, ke ĉagrenus Min la malamikoj,
Ke eble fieriĝus iliaj premantoj,
Kaj dirus: Nia mano estas potenca,
Kaj ne la Eternulo faris ĉion ĉi tion.
28 Ĉar ili estas popolo, kiu perdis la prudenton,
Kaj komprenadon ili ne havas.
29 Se ili estus prudentaj, ili tion komprenus;
Ili pripensus, kia estos ilia fino.
30 Kiel povus unu persekuti milon
Kaj du forkurigi dek milojn,
Se ilia Defendanto ilin ne vendus
Kaj la Eternulo ilin ne transdonus?
31 Ilia defendanto ne estas ja kiel nia Defendanto,
Niaj malamikoj mem tion povas juĝi.
32 Ĉar el la vinberbranĉoj de Sodom estas iliaj vinberbranĉoj
Kaj el la kampoj de Gomora;
Iliaj beroj estas beroj venenaj,
Vinberojn maldolĉajn ili havas.
33 Galo de drakoj estas ilia vino,
Kaj pereiga veneno de aspidoj.
34 Ĉu tio ne estas kaŝita ĉe Mi,
Sigelita en Mia trezorejo?
35 Ĉe Mi estas venĝo kaj repago,
Ĝis la tago, kiam ekŝanceliĝos ilia piedo;
Ĉar proksima estas la tago de ilia malfeliĉo,
Kaj rapide venos tio, kio estas destinita por ili.
36 Ĉar la Eternulo juĝos Sian popolon,
Kaj Li kompatos Siajn sklavojn,
Kiam Li vidos, ke malaperis ilia forto,

Ke jam ne ekzistas malliberulo nek liberulo.
37 Kaj Li diros: Kie estas iliaj dioj,
La fortikaĵo, kiun ili fidis;
38 Kiuj manĝis la sebon de iliaj buĉoferoj,
Trinkis la vinon de iliaj verŝoferoj?
Ili leviĝu kaj helpu vin,
Ili estu ŝirmo por vi!
39 Vidu nun, ke estas Mi, Mi sola,
Kaj ne ekzistas dio krom Mi;
Mi mortigas kaj vivigas;
Mi frapas kaj resanigas;
Kaj neniu povas savi el Mia mano.
40 Mi levos al la ĉielo Mian manon,
Kaj Mi diros: Mi vivas eterne.
41 Kiam Mi akrigos Mian brilantan glavon
Kaj Mia mano komencos la juĝadon,
Tiam Mi revenĝos al Miaj malamikoj,
Kaj al Miaj malamantoj Mi repagos.
42 Mi ebriigos Miajn sagojn per sango,
Kaj Mia glavo manĝos karnon,
El la sango de mortigitoj kaj kaptitoj,
El la kapoj de la estroj de la malamikoj.
43 Gloru, ho gentoj, Lian popolon;
Ĉar Li venĝos pro la sango de Siaj sklavoj,
Kaj Li redonos venĝon al Siaj malamikoj
Kaj pekliberigos Sian teron kaj Sian popolon.

44 Kaj Moseo venis kaj eldiris ĉiujn vortojn de ĉi tiu kanto antaŭ la oreloj
de la popolo, li kaj Josuo, filo de Nun. 45 Kaj kiam Moseo finis la paroladon
de ĉiuj ĉi tiuj vortoj antaŭ la tuta Izrael, 46 tiam li diris al ili: Enmetu en
vian koron ĉiujn vortojn, per kiuj mi avertas vin hodiaŭ, kaj transdonu
ilin al viaj gefiloj, por ke ili penu plenumi ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo.
47 Ĉar ne malgrava afero ĝi estas por vi; sed ĝi estas via vivo, kaj per ĉi tiu
afero vi longe vivos sur la tero, al kiu vi iras trans Jordanon, por ekposedi
ĝin.

48 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo en la sama tago, dirante:
49 Supreniru sur ĉi tiun monton Abarim, sur la monton Nebo, kiu estas
en la lando Moaba, kontraŭ Jeriĥo; kaj rigardu la landon Kanaanan, kiun
Mi donas al la Izraelidoj kiel posedaĵon; 50 kaj mortu sur la monto, sur
kiun vi supreniras, kaj alkolektiĝu al via popolo, kiel mortis Aaron, via
frato, sur la monto Hor, kaj alkolektiĝis al sia popolo: 51 pro tio, ke vi pekis
kontraŭ Mi inter la Izraelidoj ĉe la Akvo de Malpaco en Kadeŝ, en la dezerto
Cin; pro tio, ke vi ne aperigis Mian sanktecon inter la Izraelidoj. 52 Ĉar de
malproksime vi vidos la landon, sed vi ne eniros tien, en la landon, kiun
mi donas al la Izraelidoj.

33

1 Kaj jen estas la beno, per kiu benis Moseo, la Dia homo, la Izraelidojn
antaŭ sia morto. 2 Li diris:
La Eternulo venis de Sinaj
Kaj eklumis al ili de Seir;
Li ekbrilis de la monto Paran

Kaj venis el milmiloj da sanktuloj;
Ĉe Lia dekstra flanko estas fajro de leĝo por ili.
3 Vere Li amas la popolojn;
Ĉiuj Liaj sanktuloj estas en Via mano;
Kaj ili falis antaŭ Viaj piedoj,
Por aŭskulti Viajn vortojn.
4 Instruon transdonis al ni Moseo,
Heredaĵon por la komunumo de Jakob.
5 Kaj li fariĝis reĝo en Jeŝurun,
Kiam kunvenis la ĉefoj de la popolo,
Kune la triboj de Izrael.

6 Vivu Ruben, kaj li ne mortu;
Kaj liaj viroj ne estu malmultaj.
7 Kaj ĉi tion pri Jehuda li diris:
Aŭdu, ho Eternulo, la voĉon de Jehuda,
Kaj alkonduku lin al lia popolo;
Per siaj manoj li sin defendos,
Kaj Vi estu helpanto kontraŭ liaj malamikoj.
8 Kaj pri Levi li diris:
Viaj signoj de lumo kaj de justo estu por Via sankta viro,
Kiun Vi elprovis en Masa,
Kun kiu Vi malpacis ĉe la Akvo de Malpaco;
9 Kiu diras pri sia patro kaj pri sia patrino:
Mi ne vidis ilin;
Kiu ne rekonis siajn fratojn
Kaj ne konis siajn filojn:
Ĉar ili observis Viajn dirojn
Kaj gardis Vian interligon;
10 Ili instruu Viajn leĝojn al Jakob
Kaj Vian instruon al Izrael;
Ili metu incenson antaŭ Vian vizaĝon,
Kaj bruloferojn sur Vian altaron.
11 Benu, ho Eternulo, lian forton,
Kaj favoru la faron de liaj manoj;
Frapu la lumbon de tiuj, kiuj leviĝas kontraŭ lin,
Kaj de liaj malamantoj, ke ili ne povu releviĝi.
12 Pri Benjamen li diris:
La amato de la Eternulo loĝos sendanĝere ĉe Li;
Li protektas lin ĉiutage,
Kaj inter Liaj brakoj li ripozas.
13 Kaj pri Jozef li diris:
Benita de la Eternulo estas lia tero,
Per donoj de la ĉielo, per roso,
Kaj per la profundaĵo, kuŝanta malsupre,
14 Kaj per donoj, produktataj de la suno,
Kaj per donoj, kiujn eligas la lunoj,
15 Kaj per la plejbonaĵoj de la antikvaj montoj,
Kaj per la donoj de la eternaj montetoj,
16 Kaj per la donoj de la tero kaj de ĝia abundeco.
Kaj la favoro de Tiu, kiu aperis en la arbetaĵo,

Venu sur la kapon de Jozef
Kaj sur la verton de la elektito inter liaj fratoj.
17 Lia unuenaskita bovido estas belega,
Kaj liaj kornoj estas kiel kornoj de bubalo;
Per ili li kornobatos ĉiujn popolojn kune ĝis la randoj de la tero.
Tio estas la dekmiloj de Efraim,
Tio estas la miloj de Manase.
18 Kaj pri Zebulun li diris:
Ĝoju, Zebulun, ĉe via eliro;
Kaj Isaĥar, en viaj tendoj.
19 La popolojn ili vokas sur la monton;
Tie ili oferbuĉas oferojn de justeco;
Ĉar ili nutras sin per la riĉaĵo de la maro,
Kaj per trezoroj, kaŝitaj en la sablo.
20 Kaj pri Gad li diris:
Benata estu la disvastiganto de Gad;
Kiel leono li kuŝas,
Kaj li disŝiras brakon kune kun la verto.
21 Li elrigardis al si komencaĵon,
Ĉar tie la leĝdonanto destinis por li parton;
Kaj li venis kun la ĉefoj de la popolo,
Plenumis la justecon de la Eternulo
Kaj Liajn decidojn pri Izrael.
22 Kaj pri Dan li diris:
Dan estas juna leono,
Kiu elsaltas el Baŝan.
23 Kaj pri Naftali li diris:
Naftali estas sata de favoro
Kaj plena de beno de la Eternulo;
Okcidenton kaj sudon li posedu.
24 Kaj pri Aŝer li diris:
Benita inter la filoj estas Aŝer;
Li estu amata de siaj fratoj,
Kaj li trempu en oleo sian piedon;
25 Fero kaj kupro estu viaj rigliloj;
Kaj dum via tuta vivo daŭru via bonstato.

26 Ne ekzistas simila al Dio, ho Jeŝurun,
Kiu sidas en la ĉielo por via helpo,
En Sia majesto en la nuboj.
27 La Dio antikva estas loĝejo,
Kaj malsupre estas brakoj eternaj.
Kaj Li forpelis de antaŭ vi la malamikon,
Kaj diris: Ekstermu.
28 Kaj Izrael loĝas sendanĝere, sola;
La fonto de Jakob estas sur tero de greno kaj mosto,
Kaj lia ĉielo gutigas roson.
29 Feliĉa vi estas, ho Izrael!
Kiu estas simila al vi, popolo helpata de la Eternulo,
La ŝildo de via helpo kaj la glavo de via gloro?
Flatos vin viaj malamikoj,

Kaj vi paŝados sur iliaj altaĵoj.

34

1 Kaj Moseo supreniris de la stepo de Moab sur la monton Nebo, sur la
supron de Pisga, kiu estas kontraŭ Jeriĥo. Kaj la Eternulo montris al li la
tutan landon Gilead, ĝis Dan, 2 kaj la tutan teron de Naftali kaj la teron de
Efraim kaj Manase kaj la tutan teron de Jehuda ĝis la ekstrema maro, 3 kaj
la teron sudan kaj la distrikton de la valo de Jeriĥo, la urbo de Palmoj,
ĝis Coar. 4 Kaj la Eternulo diris al li: Jen estas la lando, pri kiu Mi ĵuris
al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al via idaro Mi ĝin donos.
Mi vidigis ĝin al vi per viaj okuloj, sed tien vi ne eniros. 5 Kaj mortis tie
Moseo, la servanto de la Eternulo, en la lando Moaba, laŭ la diro de la
Eternulo. 6 Kaj li estas enterigita en la valo en la lando Moaba, kontraŭ
Bet-Peor; kaj neniu scias lian tombon ĝis hodiaŭ. 7 Kaj Moseo havis la
aĝon de cent dudek jaroj, kiam li mortis; ne malakriĝis lia okulo, kaj ne
malaperis lia freŝeco. 8 Kaj la Izraelidoj priploris Moseon sur la stepoj
de Moab dum tridek tagoj. Kaj pasis la tagoj de plorado kaj funebrado
pri Moseo. 9 Kaj Josuo, filo de Nun, estis plena de spirito de saĝeco, ĉar
Moseo metis siajn manojn sur lin; kaj la Izraelidoj aŭskultis lin, kaj agis,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo. 10 Ne aperis plu en Izrael profeto tia, kiel
Moseo, kiun la Eternulo konis, vizaĝon kontraŭ vizaĝo; 11 koncerne ĉiujn
signojn kaj miraklojn, kiujn la Eternulo sendis lin fari en la lando Egipta
super Faraono kaj super ĉiuj liaj servantoj kaj super lia tuta lando, 12 kaj
koncerne la tutan potencon, kaj ĉiujn mirindajn kaj grandajn farojn, kiujn
Moseo faris antaŭ la okuloj de la tuta Izrael.

LIBRO DE JOSUO

1 Post la morto de Moseo, servanto de la Eternulo, la Eternulo diris al
Josuo, filo de Nun, helpanto de Moseo, jene: 2 Mia servanto Moseo mortis;
kaj nun leviĝu, transiru ĉi tiun Jordanon, vi kaj ĉi tiu tuta popolo, en la
landon, kiun Mi donas al ili, al la Izraelidoj. 3 Ĉiun lokon, sur kiun paŝos
la plando de via piedo, Mi donas al vi, kiel Mi diris al Moseo. 4 De la
dezerto kaj de ĉi tiu Lebanon ĝis la granda rivero, la rivero Eŭfrato, la
tuta lando de la Ĥetidoj, ĝis la Granda Maro okcidente, estu viaj limoj.
5 Neniu rezistos al vi dum via tuta vivo; kiel Mi estis kun Moseo, tiel Mi
estos kun vi; Mi ne foriros de vi kaj Mi ne forlasos vin. 6 Estu forta kaj
kuraĝa; ĉar vi ekposedigos al ĉi tiu popolo la landon, pri kiu Mi ĵuris al
iliaj patroj, ke Mi donos ĝin al ili. 7 Nur estu forta kaj tre kuraĝa, penante
agi laŭ la tuta instruo, kiun donis al vi Mia servanto Moseo; ne dekliniĝu
de ĝi dekstren nek maldekstren, por ke vi sukcesu ĉie, kien vi iros. 8 Ĉi tiu
libro de la instruo ne foriĝu de via buŝo, sed meditu pri ĝi tage kaj nokte,
por ke vi zorge plenumu ĉion, kio estas skribita en ĝi; ĉar tiam vi havos
feliĉon sur viaj vojoj, kaj tiam vi havos sukceson. 9 Jen Mi ordonis al vi:
estu forta kaj kuraĝa; ne havu teruron kaj ne timu; ĉar kun vi estas la
Eternulo, via Dio, ĉie, kien vi iros.

10 Kaj Josuo ordonis al la oficistoj de la popolo, dirante: 11 Iru tra la
tendaro, kaj ordonu al la popolo, dirante: Pretigu por vi manĝaĵon, ĉar
post tri tagoj vi transiros ĉi tiun Jordanon, por iri ekposedi la landon, kiun
la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel posedaĵon.

12 Kaj al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj kaj al la duontribo de Manase,
Josuo diris jene: 13 Memoru la aferon, kiun ordonis al vi Moseo, servanto
de la Eternulo, dirante: La Eternulo, via Dio, ripozigis vin, kaj donis al vi
ĉi tiun teron; 14 viaj edzinoj, viaj infanoj, kaj viaj brutoj restos sur la tero,
kiun donis al vi Moseo transe de Jordan; kaj vi iru armitaj antaŭ viaj fratoj,
ĉiuj, kiuj taŭgas por la milito, kaj helpu ilin, 15 ĝis la Eternulo ripozigos
viajn fratojn, kiel vin, kaj ili ankaŭ ekposedos la teron, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al ili; tiam vi reiros sur la teron de via posedado, kaj vi posedos
ĝin, kiun donis al vi Moseo, servanto de la Eternulo, transe de Jordan, sur
la flanko de sunleviĝo. 16 Kaj ili respondis al Josuo, dirante: Ĉion, kion vi
ordonis, ni faros, kaj ĉien, kien vi sendos nin, ni iros. 17 Tute tiel, kiel ni
obeis Moseon, ni obeos vin; nur la Eternulo, via Dio, estu kun vi, kiel Li
estis kun Moseo. 18 Ĉiu, kiu malobeos vian diron kaj ne aŭskultos viajn
vortojn en ĉio, kion vi ordonis al li, estos mortigita. Nur estu forta kaj
kuraĝa.

2

1 Kaj Josuo, filo de Nun, sendis el Ŝitim du esplorrigardantojn sekrete,
dirinte: Iru, pririgardu la landon kaj Jeriĥon. Kaj ili iris, kaj venis en la
domon de malĉastistino, kies nomo estis Raĥab, kaj ili dormis tie. 2 Kaj
oni diris al la reĝo de Jeriĥo jene: Jen venis ĉi tien en la nokto viroj el la
Izraelidoj, por esplorrigardi la landon. 3 Tiam la reĝo de Jeriĥo sendis al
Raĥab, por diri: Elirigu la virojn, kiuj venis al vi, kiuj venis en vian domon;
ĉar por esplorrigardi la tutan landon ili venis. 4 Sed la virino prenis la du

virojn kaj kaŝis ilin, kaj diris: Efektive venis al mi la viroj, sed mi ne scias,
el kie ili estas; [5] kaj kiam en la mallumo oni estis fermontaj la pordegon,
la viroj eliris; mi ne scias, kien la viroj iris; postkuru ilin rapide, ĉar vi
kuratingos ilin. [6] Sed ŝi suprenirigis ilin sur la tegmenton, kaj kaŝis ilin en
la trunkoj de lino, kiuj kuŝis ĉe ŝi sur la tegmento. [7] La viroj postkuris ilin
en la direkto al Jordan ĝis la transirejo; kaj la pordegon oni fermis, post
kiam eliris la postkurantoj. [8] Kaj antaŭ ol la kaŝitoj kuŝiĝis, ŝi supreniris
al ili sur la tegmenton, [9] kaj ŝi diris al la viroj: Mi scias, ke la Eternulo
transdonis al vi la landon kaj ke teruro pri vi falis sur nin kaj ke timuliĝis
antaŭ vi ĉiuj loĝantoj de la lando; [10] ĉar ni aŭdis, ke la Eternulo sekigis
antaŭ vi la akvon de la Ruĝa Maro, kiam vi eliris el Egiptujo, kaj kiel vi agis
kun la du reĝoj de la Amoridoj, kiuj estis transe de Jordan, kun Siĥon kaj
kun Og, kiujn vi ekstermis. [11] Ni aŭdis, kaj ektimis nia koro, kaj en neniu
restis kuraĝo antaŭ vi; ĉar la Eternulo, via Dio, estas Dio en la ĉielo supre
kaj sur la tero malsupre. [12] Kaj nun ĵuru al mi per la Eternulo, ke ĉar mi
faris favorkoraĵon al vi, tial ankaŭ vi faros favorkoraĵon al la domo de mia
patro; kaj donu al mi signon de vereco, [13] ke vi konservos la vivon al mia
patro kaj al mia patrino kaj al miaj fratoj kaj al miaj fratinoj, kaj al ĉiu, kiun
ili havas, kaj vi savos niajn animojn kontraŭ morto. [14] Kaj la viroj diris al
ŝi: Nia animo mortu anstataŭ via, se vi ne rakontos pri ĉi tiu nia afero;
kaj kiam la Eternulo donos al ni la landon, tiam ni faros al vi favorkoraĵon
kaj fidelaĵon. [15] Kaj ŝi malsuprenigis ilin per ŝnuro tra la fenestro; ĉar ŝia
domo estis en la muro de la urbo, kaj ŝi loĝis en la muro. [16] Kaj ŝi diris al
ili: Iru sur la monton, por ke ne renkontu vin la postkurantoj, kaj kaŝu vin
tie dum tri tagoj, ĝis la postkurantoj revenos; kaj poste vi iros vian vojon.
[17] Kaj la viroj diris al ŝi: Jen kiamaniere ni estos liberaj de via ĵuro, per
kiu vi ĵurigis nin: [18] jen ni venos en la landon, kaj vi alligu al la fenestro
la ruĝan ŝnuron, per kiu vi nin malsuprenigis; kaj vian patron kaj vian
patrinon kaj viajn fratojn kaj la tutan familion de via patro kolektu al vi
en la domon; [19] kaj se iu eliros el la pordo de via domo eksteren, lia sango
estos sur lia kapo, kaj ni estos senkulpaj; kaj pri ĉiu, kiu estos kun vi en
la domo, lia sango estos sur nia kapo, se ies mano lin tuŝos. [20] Sed se vi
rakontos ĉi tiun nian aferon, tiam ni estos liberaj de via ĵuro, per kiu vi
ĵurigis nin. [21] Kaj ŝi diris: Ĝi estu, kiel vi diris. Kaj ŝi foririgis ilin, kaj ili
iris; kaj ŝi alligis la ruĝan ŝnuron al la fenestro. [22] Kaj ili iris, kaj venis sur
la monton, kaj restis tie dum tri tagoj, ĝis revenis la postkurantoj. Kaj la
postkurantoj serĉis sur la tuta vojo, kaj ne trovis. [23] Tiam la du viroj iris
returne, kaj malsupreniris de la monto, kaj transiĝis, kaj venis al Josuo,
filo de Nun, kaj rakontis al li ĉion, kio okazis al ili. [24] Kaj ili diris al Josuo:
La Eternulo transdonis en nian manon la tutan landon, kaj ĉiuj loĝantoj
de la lando havas timon antaŭ ni.

3

[1] Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj ili elmoviĝis de Ŝitim kaj alvenis al
Jordan, li kaj ĉiuj Izraelidoj, kaj ili tradormis tie la nokton, antaŭ ol transiri.
[2] Kaj post paso de tri tagoj la oficistoj iris tra la tendaro, [3] kaj ordonis al la
popolo, dirante: Kiam vi ekvidos la keston de interligo de la Eternulo, via
Dio, kaj la pastrojn Levidojn, kiuj portas ĝin, tiam ekmoviĝu de viaj lokoj
kaj iru post ili. [4] Sed inter vi kaj ĝi devas esti interspaco de ĉirkaŭ du mil
ulnoj da mezuro; ne alproksimiĝu al ĝi, por ke vi sciu la vojon, laŭ kiu vi
devas iri; ĉar vi ne iris laŭ tiu vojo antaŭe. [5] Kaj Josuo diris al la popolo:

Sanktigu vin, ĉar morgaŭ la Eternulo faros inter vi miraklojn. 6 Kaj Josuo
diris al la pastroj jene: Prenu la keston de interligo, kaj preteriru antaŭ la
popolo. Kaj ili prenis la keston de interligo, kaj preteriris antaŭ la popolo.
7 Kaj la Eternulo diris al Josuo: En ĉi tiu tago Mi komencos altigi vin antaŭ
la okuloj de la tuta Izrael, por ke ili sciu, ke kiel Mi estis kun Moseo, tiel Mi
estos kun vi. 8 Kaj vi ordonu al la pastroj, kiuj portas la keston de interligo,
dirante: Kiam vi venos al la rando de la akvo de Jordan, tiam stariĝu en
Jordan.
9 Kaj Josuo diris al la Izraelidoj: Aliru ĉi tien, kaj aŭskultu la vortojn de
la Eternulo, via Dio. 10 Kaj Josuo diris: Per tio vi ekscios, ke la vivanta Dio
estas inter vi, kaj ke Li forpelos de antaŭ vi la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn
kaj la Ĥividojn kaj la Perizidojn kaj la Girgaŝidojn kaj la Amoridojn kaj la
Jebusidojn: 11 jen la kesto de interligo de la Sinjoro de la tuta tero transiros
antaŭ vi Jordanon. 12 Kaj nun prenu al vi dek du virojn el la triboj de
Izrael, po unu viro el ĉiu tribo. 13 Kaj kiam la plandoj de la piedoj de
la pastroj, kiuj portas la keston de la Eternulo, la Sinjoro de la tuta tero,
haltos en la akvo de Jordan, la akvo de Jordan detiriĝos, la akvo, kiu fluas
de supre; kaj ĝi stariĝos, kiel unu muro. 14 Kaj kiam la popolo elmoviĝis
el siaj tendoj, por transiri Jordanon, kaj la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo, estis antaŭ la popolo, 15 kaj kiam la portantoj de la kesto venis
al Jordan, kaj la piedoj de la pastroj, kiuj portis la keston, trempiĝis en la
rando de la akvo (kaj Jordan estis plena ĉe ĉiuj siaj bordoj dum la tuta
tempo de rikoltado), 16 tiam la akvo, kiu fluis de supre, haltis, stariĝis kiel
unu muro, tre malproksime, ĉe la urbo Adam, kiu estas apud Cartan; kaj
la akvo, kiu fluis al la maro de la stepo, al la Sala Maro, tute foriris. Kaj la
popolo transiris kontraŭ Jeriĥo. 17 Kaj la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo de la Eternulo, staris forte sur seka tero meze de Jordan, kaj la
tuta Izrael iris trans seka tero, ĝis la tuta popolo transiris Jordanon.

4

1 Kaj kiam la tuta popolo transiris Jordanon, la Eternulo diris al Josuo
jene: 2 Prenu al vi el la popolo dek du virojn, po unu viro el ĉiu tribo, 3 kaj
ordonu al ili, dirante: Prenu al vi de ĉi tie, el la mezo de Jordan, kie firme
staris la piedoj de la pastroj, dek du ŝtonojn, kaj transportu ilin kun vi,
kaj metu ilin sur la nokthaltejo, kie vi pasigos ĉi tiun nokton. 4 Kaj Josuo
alvokis la dek du virojn, kiujn li destinis el la Izraelidoj, po unu viro el ĉiu
tribo; 5 kaj Josuo diris al ili: Iru antaŭ la kesto de la Eternulo, via Dio, en
la mezo de Jordan, kaj levu al vi sur vian ŝultron ĉiu po unu ŝtono, laŭ la
nombro de la triboj de la Izraelidoj; 6 por ke ĉi tio estu signo inter vi. Se viaj
infanoj morgaŭ demandos vin, dirante: Pro kio estas ĉe vi ĉi tiuj ŝtonoj?
7 tiam vi diros al ili: Pro tio, ke disflankiĝis la akvo de Jordan antaŭ la
kesto de interligo de la Eternulo; kiam ĝi iris trans Jordanon, disflankiĝis
la akvo de Jordan. Kaj ĉi tiuj ŝtonoj estos memorigaĵo por la Izraelidoj
eterne. 8 Kaj la Izraelidoj faris tiel, kiel ordonis Josuo; kaj ili prenis dek du
ŝtonojn el meze de Jordan, kiel la Eternulo diris al Josuo, laŭ la nombro
de la triboj de la Izraelidoj; kaj ili transportis ilin kun si al la nokthaltejo,
kaj kuŝigis ilin tie. 9 Kaj dek du ŝtonojn Josuo starigis meze de Jordan,
sur la loko, sur kiu staris la piedoj de la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo; kaj ili restis tie ĝis hodiaŭ. 10 Kaj la pastroj, kiuj portis la keston,
staris meze de Jordan, ĝis finiĝis ĉio, kion la Eternulo ordonis al Josuo diri
al la popolo, konforme al ĉio, kion Moseo ordonis al Josuo. Kaj la popolo

rapide transiris. 11 Kaj kiam la tuta popolo transiris, tiam transiris la kesto
de la Eternulo kaj la pastroj antaŭ la popolo. 12 Kaj la Rubenidoj kaj la
Gadidoj kaj la duontribo de Manase transiris armitaj antaŭ la Izraelidoj,
kiel diris al ili Moseo. 13 Ĉirkaŭ kvardek mil armitaj militistoj transiris
antaŭ la Eternulo por la milito, sur la stepon de Jeriĥo. 14 En tiu tago la
Eternulo altigis Josuon antaŭ la okuloj de la tuta Izrael; kaj ili komencis
timi lin, kiel ili timis Moseon dum lia tuta vivo.
15 Kaj la Eternulo diris al Josuo jene: 16 Ordonu al la pastroj, kiuj portas
la keston de atesto, ke ili supreniru el Jordan. 17 Kaj Josuo ordonis al la
pastroj, dirante: Supreniru el Jordan. 18 Kaj kiam la pastroj, kiuj portis
la keston de interligo de la Eternulo, supreniris el Jordan, kaj kiam la
plandoj de la pastroj leviĝis sur la sekan teron, la akvo de Jordan reiris
al sia loko kaj ekfluis kiel antaŭe laŭ ĉiuj siaj bordoj. 19 Kaj la popolo eliris
el Jordan en la deka tago de la unua monato, kaj ili starigis sian tendaron
en Gilgal, oriente de Jeriĥo. 20 Kaj la dek du ŝtonojn, kiujn ili prenis el
Jordan, Josuo starigis en Gilgal. 21 Kaj li diris al la Izraelidoj jene: Se en
la venonta tempo viaj filoj demandos siajn patrojn, dirante: Kion signifas
ĉi tiuj ŝtonoj? 22 tiam diru al viaj filoj jene: Sur seka tero Izrael transiris
ĉi tiun Jordanon; 23 ĉar la Eternulo, via Dio, elsekigis la akvon de Jordan
antaŭ vi, ĝis vi transiris, kiel la Eternulo, via Dio, faris kun la Ruĝa Maro,
kiun Li elsekigis antaŭ ni, ĝis ni transiris; 24 por ke ĉiuj popoloj de la tero
sciu, ke la mano de la Eternulo estas forta, kaj por ke ili timu la Eternulon,
vian Dion, en ĉiu tempo.

5

1 Kaj kiam ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, kiuj loĝis transe de Jordan okcidente,
kaj ĉiuj reĝoj de la Kanaanidoj, kiuj loĝis apud la maro, aŭdis, ke la
Eternulo elsekigis la akvon de Jordan antaŭ la Izraelidoj, ĝis ili transiris,
tiam ektimis ilia koro, kaj ili ne havis plu kuraĝon antaŭ la Izraelidoj.
2 En tiu tempo la Eternulo diris al Josuo: Faru al vi ŝtonajn tranĉilojn,
kaj cirkumcidu la Izraelidojn denove, duan fojon. 3 Kaj Josuo faris al si
ŝtonajn tranĉilojn, kaj cirkumcidis la Izraelidojn sur la monteto Aralot.
4 Kaj jen estas la kaŭzo, pro kiu Josuo cirkumcidis: la tuta popolo, kiu
eliris el Egiptujo, la virseksuloj, ĉiuj militkapablaj, mortis en la dezerto,
sur la vojo, kiam ili iris el Egiptujo; 5 ĉar cirkumcidita estis la tuta popolo,
kiu eliris; sed ĉiuj, kiuj naskiĝis en la dezerto, sur la vojo, kiam ili iris el
Egiptujo, ne estis cirkumciditaj. 6 Ĉar dum kvardek jaroj la Izraelidoj iris
en la dezerto, ĝis la tuta popolo militkapabla, kiu eliris el Egiptujo, elmortis,
pro tio, ke ili ne obeis la voĉon de la Eternulo; al ili la Eternulo ĵuris, ke
Li ne montros al ili la landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al iliaj patroj, ke Li
donos al ni landon, en kiu fluas lakto kaj mielo. 7 Iliajn filojn Li starigis
anstataŭ ili. Tiujn Josuo cirkumcidis; ĉar ili estis necirkumciditaj, ĉar oni
ne cirkumcidis ilin dum la vojo. 8 Kaj kiam estis finita la cirkumcidado de
la tuta popolo, ili restis sur sia loko en la tendaro, ĝis ili resaniĝis. 9 Kaj la
Eternulo diris al Josuo: Hodiaŭ Mi derulis de vi la hontindaĵon de Egiptujo.
Kaj tiu loko ricevis la nomon Gilgal ĝis hodiaŭ.
10 Kaj la Izraelidoj staris tendare en Gilgal, kaj faris la Paskon en la dek-
kvara tago de la monato vespere sur la stepo de Jeriĥo. 11 Kaj ili manĝis
el la produktoj de la tero en la sekvanta tago post la Pasko, macojn kaj
rostitajn grajnojn en la sama tago. 12 Kaj la manao ĉesis fali en la sekvanta
tago, post kiam ili manĝis el la produktoj de la tero; kaj la Izraelidoj ne plu

havis manaon, sed ili manĝis la produktojn de la lando Kanaana en tiu
jaro.

13 Kaj okazis, ke kiam Josuo estis apud Jeriĥo, li levis siajn okulojn, kaj
ekvidis, ke jen viro staras antaŭ li kaj en sia mano li tenas nudigitan glavon.
Kaj Josuo aliris al li, kaj diris al li: Ĉu vi estas nia, aŭ ĉu el niaj malamikoj?
14 Kaj tiu diris: Ne, mi estas militestro de la Eternulo, mi nun venis. Tiam
Josuo ĵetis sin vizaĝaltere kaj faris adoron, kaj diris al li: Kion mia sinjoro
diros al sia sklavo? 15 Kaj la militestro de la Eternulo diris al Josuo: Demetu
viajn ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas sankta. Kaj
Josuo faris tiel.

6

1 (Kaj Jeriĥo estis fermita kaj ŝlosita kontraŭ la Izraelidoj; neniu eliris,
kaj neniu eniris.) 2 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Vidu, Mi transdonis en
vian manon Jeriĥon kaj ĝian reĝon kaj ĝiajn fortajn militistojn. 3 Ĉirkaŭiru
la urbon ĉiuj militistoj, ĉirkaŭiru la urbon unu fojon; tiel faru dum ses
tagoj. 4 Kaj sep pastroj portu sep trumpetojn jubileajn antaŭ la kesto; kaj
en la sepa tago ĉirkaŭiru la urbon sep fojojn, kaj la pastroj sonigu per la
trumpetoj. 5 Kaj kiam oni ektrumpetos per la jubilea korno kaj vi ekaŭdos
la sonadon de la trumpeto, tiam la tuta popolo ekkriu per laŭta voĉo; kaj
la muro de la urbo falos malsupren, kaj la popolo eniru, ĉiu rekte antaŭen.
6 Kaj Josuo, filo de Nun, alvokis la pastrojn, kaj diris al ili: Portu la keston
de interligo, kaj sep pastroj portu sep jubileajn trumpetojn antaŭ la kesto
de la Eternulo. 7 Kaj li diris al la popolo: Iru, kaj ĉirkaŭiru la urbon,
kaj la armitoj preteriru antaŭ la kesto de la Eternulo. 8 Kaj post kiam
Josuo tion diris al la popolo, sep pastroj, portantaj sep jubileajn trumpetojn
antaŭ la Eternulo, ekiris kaj ektrumpetis per la trumpetoj; kaj la kesto de
interligo de la Eternulo iris post ili. 9 Kaj la armitoj iris antaŭ la pastroj, kiuj
trumpetis per la trumpetoj, kaj la resto de la popolo iris post la kesto; oni
iris kaj trumpetis per trumpetoj. 10 Kaj al la popolo Josuo ordonis, dirante:
Ne kriu, kaj ne aŭdigu vian voĉon, kaj neniu vorto eliru el via buŝo, ĝis
la tago, kiam mi diros al vi, ke vi kriu; tiam vi krios. 11 Kaj la kesto de la
Eternulo ekiris ĉirkaŭ la urbo, ĉirkaŭiris ĝin unu fojon; kaj ili venis en la
tendaron kaj tranoktis en la tendaro.

12 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj la pastroj ekportis la keston de la
Eternulo. 13 Kaj la sep pastroj, kiuj portis sep jubileajn trumpetojn antaŭ
la kesto de la Eternulo, iris kaj senĉese trumpetis per la trumpetoj; kaj
la armitoj iris antaŭ ili, kaj la resto de la popolo iris post la kesto de la
Eternulo, kaj oni senĉese trumpetis per trumpetoj. 14 Kaj ili ĉirkaŭiris la
urbon en la dua tago unu fojon, kaj revenis en la tendaron. Tiel oni faris
dum ses tagoj. 15 En la sepa tago ili leviĝis frue, kiam montriĝis la matena
ĉielruĝo, kaj ili ĉirkaŭiris la urbon en la sama maniero sep fojojn; en tiu
sola tago ili ĉirkaŭiris la urbon sep fojojn. 16 Kaj ĉe la sepa fojo, kiam la
pastroj trumpetis per la trumpetoj, Josuo diris al la popolo: Ekkriu, ĉar la
Eternulo transdonis al vi la urbon. 17 Kaj la urbo estu sub anatemo de la
Eternulo, ĝi kaj ĉio, kio estas en ĝi; nur la malĉastistino Raĥab restu viva,
ŝi kaj ĉiu, kiu estas kun ŝi en la domo; ĉar ŝi kaŝis la senditojn, kiujn ni
sendis. 18 Sed vi gardu vin kontraŭ la anatemitaĵo, por ke vi ne anatemiĝu,
se vi prenos ion el la anatemitaĵo, kaj por ke vi ne faligu anatemon sur la
tendaron de Izrael kaj ne malfeliĉigu ĝin. 19 Kaj la tuta arĝento kaj oro, kaj

ĉiuj vazoj kupraj kaj feraj, estu sanktigitaj al la Eternulo; en la trezorejon
de la Eternulo ili venos. [20] Kaj la popolo ekkriis, kaj oni ektrumpetis per
trumpetoj. Kaj kiam la popolo ekaŭdis la sonadon de la trumpeto, la popolo
ekkriis per laŭta voĉo; kaj la muro falis malsupren, kaj la popolo eniris en
la urbon, ĉiu rekte antaŭen, kaj ili prenis la urbon. [21] Kaj ili ekstermis
per glavo ĉion, kio estis en la urbo, la virojn kaj virinojn, junulojn kaj
maljunulojn, bovojn kaj ŝafojn kaj azenojn. [22] Kaj al la du viroj, kiuj
esplorrigardis la landon, Josuo diris: Iru en la domon de la malĉastistino,
kaj elkonduku el tie la virinon, kaj ĉiujn, kiuj estas ĉe ŝi, kiel vi ĵuris al
ŝi. [23] Kaj la junuloj esplorrigardintoj iris, kaj elkondukis Raĥabon kaj ŝian
patron kaj ŝian patrinon kaj ŝiajn fratojn, kaj ĉiujn, kiuj estis ĉe ŝi, kaj
ŝian tutan familion ili elkondukis, kaj starigis ilin ekster la tendaron de
Izrael. [24] Kaj la urbon oni forbruligis per fajro, kaj ĉion, kio estis en ĝi;
nur la arĝenton kaj oron kaj la kuprajn kaj ferajn vazojn oni donis en la
trezorejon de la domo de la Eternulo. [25] Kaj la malĉastistinon Raĥab, kaj
la domon de ŝia patro, kaj ĉiujn, kiuj estis kun ŝi, Josuo lasis vivaj, kaj
ŝi restis inter Izrael ĝis nun; ĉar ŝi kaŝis la senditojn, kiujn Josuo sendis
por esplorrigardi Jeriĥon. [26] Kaj en tiu tempo Josuo faris ĵuron, dirante:
Malbenita antaŭ la Eternulo estu tiu viro, kiu restarigos kaj konstruos ĉi
tiun urbon Jeriĥo. Sur sia unuenaskito li ĝin fondos, kaj sur sia plej juna
filo li starigos ĝiajn pordegojn. [27] Kaj la Eternulo estis kun Josuo, kaj li estis
fama sur la tuta tero.

7

[1] Sed la Izraelidoj pekis kontraŭ la anatemo: Aĥan, filo de Karmi, filo de
Zabdi, filo de Zeraĥ, el la tribo de Jehuda, prenis el la anatemitaĵo, kaj la
kolero de la Eternulo ekflamis kontraŭ la Izraelidoj.

[2] Kaj Josuo sendis virojn el Jeriĥo al Aj, kiu estis apud Bet-Aven, oriente
de Bet-El, kaj li diris al ili jene: Iru kaj esplorrigardu la landon. Kaj la
viroj iris kaj esplorrigardis Ajon. [3] Kaj ili revenis al Josuo, kaj diris al li:
Ne iru la tuta popolo, nur du mil aŭ tri mil viroj iru kaj venkobatu Ajon;
ne lacigu tien la tutan popolon, ĉar ili estas malgrandnombraj. [4] Kaj iris
tien el la popolo ĉirkaŭ tri mil viroj; sed ili forkuris de antaŭ la loĝantoj de
Aj. [5] Kaj la loĝantoj de Aj mortigis el ili tridek ses homojn, kaj persekutis
ilin de la pordego ĝis Ŝebarim, kaj venkobatis ilin sur la deklivo de la
monto; kaj malkuraĝiĝis la koro de la popolo kaj fariĝis kiel akvo. [6] Tiam
Josuo disŝiris siajn vestojn, kaj ĵetis sin vizaĝaltere antaŭ la keston de la
Eternulo, restante tiel ĝis la vespero, li kaj la plejaĝuloj de Izrael; kaj ili
ŝutis polvon sur siajn kapojn. [7] Kaj Josuo diris: Ho, mia Sinjoro, Eternulo,
kial Vi transirigis ĉi tiun popolon trans Jordanon, por transdoni nin en la
manon de la Amoridoj, por pereigi nin? ho, kial ni ne restis sur tiu flanko
de Jordan? [8] Ho, mia Sinjoro! kion mi povas diri, post kiam Izrael turnis
sian dorson al siaj malamikoj? [9] Kiam aŭdos la Kanaanidoj kaj ĉiuj loĝantoj
de la lando, ili ĉirkaŭos nin kaj ekstermos nian nomon de sur la tero; kaj
kion Vi faros por Via granda nomo? [10] Tiam la Eternulo diris al Josuo:
Leviĝu! por kio vi ĵetis vin vizaĝaltere? [11] Izrael pekis, kaj ili agis kontraŭ
Mia interligo, kiun Mi donis al ili, kaj ili prenis el la anatemitaĵo, kaj ŝtelis,
kaj mensoge neis, kaj metis inter siajn vazojn. [12] Tial la Izraelidoj ne povos
rezisti antaŭ siaj malamikoj, sian dorson ili turnos al siaj malamikoj, ĉar
ili falis sub anatemon; Mi ne estos plu kun vi, se vi ne malaperigos la

anatemitaĵon el inter vi. [13] Leviĝu, sanktigu la popolon, kaj diru: Sanktigu
vin por morgaŭ; ĉar tiel diris la Eternulo, Dio de Izrael: Anatemitaĵo estas
inter vi, Izrael; vi ne povos rezisti antaŭ viaj malamikoj, ĝis vi forigos la
anatemitaĵon el inter vi. [14] Kaj vi aliros matene laŭ viaj triboj; kaj la tribo,
kiun montros la Eternulo, aliros laŭ la familioj; kaj la familio, kiun montros
la Eternulo, aliros laŭ la domoj; kaj la domo, kiun montros la Eternulo,
aliros laŭ apartaj homoj. [15] Kaj tiun, ĉe kiu montriĝos la anatemitaĵo, oni
forbruligu per fajro, lin kaj ĉion, kio apartenas al li; ĉar li agis kontraŭ la
interligo de la Eternulo, kaj ĉar li faris malnoblaĵon en Izrael.

[16] Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj alirigis Izraelon laŭ liaj triboj; kaj la
montro falis sur la tribon de Jehuda. [17] Kaj li alirigis la tribon de Jehuda,
kaj la montro falis sur la familion de la Zeraĥidoj; kaj li alirigis la familion
de la Zeraĥidoj laŭ apartaj homoj, kaj la montro falis sur Zabdin. [18] Kaj
li alirigis lian domon laŭ apartaj homoj, kaj la montro falis sur Aĥanon,
filon de Karmi, filo de Zabdi, filo de Zeraĥ, el la tribo de Jehuda. [19] Tiam
Josuo diris al Aĥan: Mia filo! donu gloron al la Eternulo, Dio de Izrael, kaj
faru al Li konfeson, kaj diru al mi, kion vi faris; ne kaŝu antaŭ mi. [20] Kaj
Aĥan respondis al Josuo, kaj diris: Efektive, mi pekis antaŭ la Eternulo,
Dio de Izrael, kaj tiel kaj tiel mi faris. [21] Mi vidis inter la militakiraĵo belan
Ŝinaran mantelon, kaj ducent siklojn da arĝento, kaj unu stangeton da oro,
havantan la pezon de kvindek sikloj, kaj mi ekdeziris ilin kaj prenis ilin; kaj
nun ili estas kaŝitaj en la tero meze de mia tendo, kaj la arĝento estas sub
tio. [22] Kaj Josuo sendis senditojn, kaj ili kuris en la tendon; kaj montriĝis,
ke tio estas kaŝita en lia tendo kaj la arĝento estas sub tio. [23] Kaj ili prenis
tion el meze de la tendo, kaj alportis al Josuo kaj al ĉiuj Izraelidoj, kaj
elmetis tion antaŭ la Eternulo. [24] Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael prenis
Aĥanon, filon de Zeraĥ, kaj la arĝenton kaj la mantelon kaj la stangeton
da oro, kaj liajn filojn kaj liajn filinojn, kaj liajn bovojn kaj liajn azenojn
kaj liajn ŝafojn, kaj lian tendon, kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj elkondukis
ilin en la valon Aĥor. [25] Kaj Josuo diris: Pro tio, ke vi malĝojigis nin, la
Eternulo malĝojigos vin en ĉi tiu tago. Kaj la tuta Izrael mortigis lin per
ŝtonoj; kaj oni forbruligis ilin per fajro, kaj ĵetis sur ilin ŝtonojn. [26] Kaj
oni amasigis super li grandan amason da ŝtonoj, kiu restis ĝis hodiaŭ. Kaj
malaperis la flama kolero de la Eternulo. Pro tio tiu loko havas la nomon
valo Aĥor ĝis hodiaŭ.

8

[1] Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu, kaj ne estu malkuraĝa; prenu
kun vi ĉiujn militistojn, kaj leviĝu kaj iru al Aj; vidu, Mi transdonis en
vian manon la reĝon de Aj kaj lian popolon kaj lian urbon kaj lian landon.
[2] Kaj agu kun Aj kaj kun ĝia reĝo, kiel vi agis kun Jeriĥo kaj kun ĝia reĝo;
nur ilian militakiraĵon kaj iliajn brutojn vi povas rabi por vi. Faru insidon
malantaŭ la urbo. [3] Kaj leviĝis Josuo kaj ĉiuj militistoj, por iri al Aj; kaj
Josuo elektis tridek mil homojn, bonajn militistojn, kaj sendis ilin nokte,
[4] kaj ordonis al ili, dirante: Vidu, vi faros insidon ĉe la urbo, malantaŭ la
urbo; ne tro malproksimiĝu de la urbo, kaj estu ĉiuj pretaj. [5] Kaj mi, kaj
la tuta popolo, kiu estas kun mi, alproksimiĝos al la urbo. Kaj kiam ili
eliros kontraŭ nin, kiel antaŭe, ni forkuros de ili. [6] Kaj ili eliros post ni, ĝis
ni ellogos ilin el la urbo; ĉar ili diros: Ili forkuras de ni, kiel antaŭe. Kaj

ni kuros de ili. 7 Tiam vi leviĝu el la insido kaj ekposedu la urbon; kaj la
Eternulo, via Dio, transdonos ĝin en vian manon. 8 Kaj kiam vi okupos la
urbon, ekbruligu la urbon per fajro; faru laŭ la diro de la Eternulo. Vidu,
mi tion ordonas al vi. 9 Kaj Josuo sendis ilin, kaj ili iris en insidejon, kaj ili
eksidis inter Bet-El kaj Aj, okcidente de Aj. Kaj Josuo pasigis tiun nokton
meze de la popolo.

10 Kaj Josuo leviĝis frue matene, kaj ordigis la popolon, kaj ekiris li kaj
la plejaĝuloj de Izrael antaŭ la popolo al Aj. 11 Kaj ĉiuj militistoj, kiuj estis
kun li, iris, kaj alproksimiĝis, kaj venis antaŭ la urbon, kaj starigis sian
tendaron norde de Aj; kaj inter ili kaj Aj estis valo. 12 Kaj li prenis ĉirkaŭ
kvin mil homojn, kaj aranĝis ilin inside inter Bet-El kaj Aj, okcidente de Aj.
13 Kaj la popolo starigis la tutan tendaron, kiu estis norde de la urbo, tiel,
ke ĝia fina parto estis okcidente de la urbo. Kaj Josuo iris en tiu nokto en la
mezon de la valo. 14 Kiam la reĝo de Aj tion ekvidis, tiam la loĝantoj de la
urbo rapide leviĝis kaj eliris kontraŭ Izraelon milite, li kaj lia tuta popolo,
sur difinitan lokon antaŭ la valo. Kaj li ne sciis, ke estas kontraŭ li insido
malantaŭ la urbo. 15 Kaj Josuo kaj la tuta Izrael ŝajnigis sin venkobatitaj de
ili, kaj ekkuris en la direkto al la dezerto. 16 Kaj ili per krio vokis la tutan
popolon, kiu estis en la urbo, por persekuti ilin; kaj ili postkuris Josuon, kaj
malproksimiĝis de la urbo. 17 Kaj en Aj kaj en Bet-El restis neniu homo, kiu
ne kuris post Izrael. Kaj ili lasis la urbon malfermita, kaj postkuris Izraelon.
18 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Etendu la lancon, kiu estas en via mano,
kontraŭ Ajon; ĉar en vian manon Mi ĝin transdonos. Kaj Josuo etendis la
lancon, kiu estis en lia mano, kontraŭ la urbon. 19 Kaj la insidanoj rapide
leviĝis de sia loko, kaj ekkuris, kiam li etendis sian manon, kaj ili venis en
la urbon kaj okupis ĝin, kaj rapide ekbruligis la urbon per fajro. 20 Kaj la
loĝantoj de Aj ekrigardis malantaŭen, kaj vidis, ke fumo de la urbo iras al
la ĉielo. Kaj ili ne havis lokon, kien forkuri — nek tien nek ĉi tien; kaj la
popolo, kiu estis kurinta al la dezerto, turniĝis kontraŭ la persekutantojn.
21 Kaj kiam Josuo kaj la tuta Izrael ekvidis, ke la insidanoj okupis la urbon
kaj ke leviĝas fumo de la urbo, ili turniĝis kaj ekbatis la loĝantojn de Aj.
22 Kaj tiuj el la urbo eliris renkonte al ili, kaj ili troviĝis en la mezo inter
la Izraelidoj, el kiuj unuj estis sur unu flanko kaj aliaj sur la dua flanko,
kaj ili batis ilin tiel, ke neniu el ili restis kaj neniu povis forkuri. 23 Kaj la
reĝon de Aj oni kaptis vivan, kaj alkondukis lin al Josuo. 24 Kaj kiam Izrael
mortigis ĉiujn loĝantojn de Aj sur la kampo, en la dezerto, kien tiuj ilin
postkuris, kaj ĉiuj falis de glavo ĝis plena ekstermiĝo, tiam ĉiuj Izraelidoj
reiris en la urbon Aj kaj mortigis tie ĉiujn per glavo. 25 Kaj la nombro de
ĉiuj falintoj en tiu tago, viroj kaj virinoj, estis dek du mil, ĉiuj loĝantoj de
Aj. 26 Kaj Josuo ne retiris sian manon, kiun li etendis kun la lanco, ĝis estis
ekstermitaj ĉiuj loĝantoj de Aj. 27 Nur la brutojn kaj la militakiraĵon de
tiu urbo la Izraelidoj rabis al si, laŭ la diro de la Eternulo, kiun Li ordonis
al Josuo. 28 Kaj Josuo forbruligis la urbon Aj, kaj faris ĝin eterna ruino,
dezertaĵo ĝis hodiaŭ. 29 Kaj la reĝon de Aj li pendigis sur arbo, kie li restis
ĝis la vespero; kaj kiam la suno subiris, Josuo ordonis, kaj oni deprenis
lian kadavron de la arbo, kaj ĵetis ĝin antaŭ la pordegon de la urbo, kaj
amasigis super ĝi grandan amason da ŝtonoj, kiu restis ĝis hodiaŭ.

30 Tiam Josuo konstruis sur la monto Ebal altaron al la Eternulo, Dio de
Izrael, 31 kiel ordonis Moseo, servanto de la Eternulo, al la Izraelidoj, kiel
estas skribite en la libro de instruo de Moseo, altaron el ŝtonoj nehakitaj,
sur kiujn oni ne levis feron. Kaj oni alportis sur ĝi bruloferojn al la

Eternulo, kaj oni buĉis pacoferojn. 32 Kaj li skribis tie sur la ŝtonoj kopion
de la instruo de Moseo, kiun li skribis antaŭ la Izraelidoj. 33 Kaj la tuta
Izrael kaj liaj plejaĝuloj kaj oficistoj kaj liaj juĝistoj staris ĉe ambaŭ flankoj
de la kesto, kontraŭ la pastroj Levidoj, kiuj portis la keston de interligo
de la Eternulo, kiel la fremduloj, tiel ankaŭ la indiĝenoj; duono staris
kontraŭ la monto Gerizim, kaj la dua duono kontraŭ la monto Ebal, kiel
ordonis antaŭe Moseo, servanto de la Eternulo, por beni la popolon. 34 Kaj
poste li laŭte legis ĉiujn vortojn de la instruo, la benon kaj la malbenon,
konforme al ĉio, kio estas skribita en la libro de la instruo. 35 El ĉio, kion
ordonis Moseo, ne estis eĉ unu vorto, kiun ne antaŭlegis Josuo antaŭ la
tuta komunumo de Izrael, kaj antaŭ la virinoj, infanoj, kaj fremduloj, kiuj
estis inter ili.

9

1 Kaj kiam aŭdis ĉiuj reĝoj, kiuj loĝis trans Jordan, sur la monto kaj en la
valo, kaj sur la tuta bordo de la Granda Maro kontraŭ Lebanon, la Ĥetidoj,
kaj la Amoridoj, la Kanaanidoj, la Perizidoj, la Ĥividoj, kaj la Jebusidoj, 2 ili
kolektiĝis kune, por militi unuanime kontraŭ Josuo kaj kontraŭ Izrael.

3 Kaj la loĝantoj de Gibeon aŭdis, kion faris Josuo al Jeriĥo kaj al Aj,
4 kaj ili ankaŭ faris ruzaĵon: ili iris kaj provizis sin per manĝaĵoj, kaj metis
malnovajn sakojn sur siajn azenojn kaj malnovajn disŝiritajn kaj flikitajn
vinsakojn; 5 kaj ŝuoj malnovaj kaj flikitaj estis sur iliaj piedoj, kaj vestoj
malnovaj estis sur ili, kaj ilia tuta pano estis malfreŝa kaj ŝimiĝinta. 6 Kaj
ili iris al Josuo en la tendaron ĉe Gilgal, kaj diris al li kaj al la tuta Izrael: El
lando malproksima ni venis; faru do kun ni interligon. 7 Kaj la Izraelidoj
diris al la Ĥividoj: Eble vi loĝas apude de ni; kiel do ni povas fari kun
vi interligon? 8 Kaj ili diris al Josuo: Ni estas viaj sklavoj. Kaj Josuo diris
al ili: Kiuj vi estas? kaj el kie vi venas? 9 Kaj ili diris al li: El lando tre
malproksima venis viaj sklavoj pro la nomo de la Eternulo, via Dio; ĉar
ni aŭdis Lian gloron, kaj ĉion, kion Li faris en Egiptujo, 10 kaj ĉion, kion
Li faris al la du reĝoj de la Amoridoj transe de Jordan, al Siĥon, reĝo de
Ĥeŝbon, kaj al Og, reĝo de Baŝan, kiu loĝis en Aŝtarot. 11 Kaj diris al ni
niaj plejaĝuloj kaj ĉiuj loĝantoj de nia lando jene: Prenu en viajn manojn
manĝaĵon por la vojo, kaj iru renkonte al ili, kaj diru al ili: Ni estas viaj
sklavoj; faru do kun ni interligon. 12 Ĉi tiu nia pano estis varma, kiam ni
prenis ĝin provize el niaj domoj en la tago, en kiu ni eliris, por iri al vi;
kaj nun jen ĝi malfreŝiĝis kaj ŝimiĝis. 13 Kaj ĉi tiuj niaj felsakoj kun vino,
kiujn ni plenigis novajn, jen ili disfendiĝis; kaj ĉi tiuj niaj vestoj kaj ŝuoj
malnoviĝis pro la tre longa vojo. 14 Tiam la homoj prenis iom el ilia pano,
kaj la Eternulon ili ne demandis. 15 Kaj Josuo faris pacon kun ili, kaj starigis
interligon kun ili, por lasi ilin vivaj; kaj la ĉefoj de la komunumo ĵuris al
ili. 16 Sed post paso de tri tagoj, post kiam ili faris kun ili interligon, ili
ekaŭdis, ke ili estas iliaj najbaroj kaj loĝas apude de ili. 17 Kaj la Izraelidoj
elmoviĝis, kaj venis al iliaj urboj en la tria tago; iliaj urboj estis Gibeon
kaj Kefira kaj Beerot kaj Kirjat-Jearim. 18 Kaj la Izraelidoj ne batis ilin, ĉar
la estroj de la komunumo ĵuris al ili per la Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la
tuta komunumo ekmurmuris kontraŭ la estroj. 19 Kaj ĉiuj estroj diris al la
tuta komunumo: Ni ĵuris al ili per la Eternulo, Dio de Izrael, kaj nun ni ne
povas tuŝi ilin; 20 tion ni faros al ili: ni lasu ilin vivaj, por ke ne trafu nin
kolero pro la ĵuro, kiun ni ĵuris al ili. 21 Kaj la estroj diris al ili: Ili vivu.

Kaj ili fariĝis lignohakistoj kaj akvoportistoj por la tuta komunumo, kiel
diris al ili la estroj. 22 Kaj Josuo alvokis ilin, kaj diris al ili jene: Kial vi nin
trompis, dirante, ke vi estas tre malproksimaj de ni, dum vi loĝas apude de
ni? 23 estu do nun malbenitaj: ne ĉesiĝu inter vi sklavoj kaj lignohakistoj
kaj akvoportistoj por la domo de mia Dio. 24 Kaj ili respondis al Josuo kaj
diris: Estis dirite al viaj sklavoj, ke la Eternulo, via Dio, promesis al Sia
servanto Moseo, ke Li donos al vi la tutan landon kaj ekstermos antaŭ vi
ĉiujn loĝantojn de la lando; tial ni tre ektimis antaŭ vi pri nia vivo, kaj ni
faris tiun aferon. 25 Kaj nun jen ni estas en via mano: kiel vi trovas bona
kaj justa agi kun ni, tiel agu. 26 Kaj li agis kun ili tiel: li savis ilin kontraŭ la
manoj de la Izraelidoj, kaj ĉi tiuj ne mortigis ilin. 27 Sed Josuo destinis al ili
en tiu tago, ke ili estu lignohakistoj kaj akvoportistoj por la komunumo kaj
por la altaro de la Eternulo, ĝis la nuna tago, sur la loko, kiun Li elektos.

10

1 Kiam Adoni-Cedek, reĝo de Jerusalem, aŭdis, ke Josuo prenis Ajon kaj
ekstermis ĝin; ke kiel li agis kun Jeriĥo kaj kun ĝia reĝo, tiel li agis kun
Aj kaj kun ĝia reĝo; kaj ke la loĝantoj de Gibeon faris pacon kun Izrael
kaj restis inter ili: 2 tiam ili tre ektimis; ĉar Gibeon estis urbo granda, kiel
unu el la reĝaj urboj, kaj ĝi estis pli granda ol Aj, kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj estis
homoj fortaj. 3 Kaj Adoni-Cedek, reĝo de Jerusalem, sendis al Hoham, reĝo
de Ĥebron, kaj al Piram, reĝo de Jarmut, kaj al Jafia, rego de Laĥiŝ, kaj al
Debir, reĝo de Eglon, por diri: 4 Venu al mi kaj helpu min, ke ni venkobatu
Gibeonon pro tio, ke ĝi faris pacon kun Josuo kaj kun la Izraelidoj. 5 Kaj
kuniĝis kaj iris la kvin reĝoj de la Amoridoj, la reĝo de Jerusalem, la reĝo
de Ĥebron, la reĝo de Jarmut, la reĝo de Laĥiŝ, la reĝo de Eglon, ili kaj
ilia tuta militistaro; kaj ili starigis tendarojn ĉirkaŭ Gibeon kaj ekmilitis
kontraŭ ĝi. 6 Tiam la loĝantoj de Gibeon sendis al Josuo en la tendaron
ĉe Gilgal, por diri: Ne forprenu viajn manojn de viaj sklavoj; venu al ni
rapide kaj savu nin kaj helpu nin, ĉar kolektiĝis kontraŭ ni ĉiuj reĝoj de
la Amoridoj, kiuj loĝas sur la monto. 7 Kaj Josuo eliris el Gilgal, li kaj la
tuta militistaro kun li, kaj ĉiuj militotaŭguloj. 8 Kaj la Eternulo diris al
Josuo: Ne timu ilin; ĉar en vian manon Mi transdonis ilin; neniu el ili
povos rezisti antaŭ vi. 9 Kaj Josuo venis al ili neatendite; la tutan nokton
li iris el Gilgal. 10 Kaj la Eternulo konfuzegis ilin antaŭ Izrael, kaj ĉi tiu
batis ilin per granda venkobato en Gibeon, kaj persekutis ilin laŭ la vojo,
kiu suprenkondukas al Bet-Ĥoron, kaj batis ilin ĝis Azeka kaj ĝis Makeda.
11 Kaj kiam ili, forkurante de la Izraelidoj, estis sur la deklivo de Bet-Ĥoron,
la Eternulo ĵetadis sur ilin grandajn ŝtonojn el la ĉielo, ĝis Azeka, kaj ili
mortis; pli granda estis la nombro de tiuj, kiuj mortis de la ŝtonoj de hajlo,
ol la nombro de tiuj, kiujn la Izraelidoj mortigis per la glavo.

12 Tiam Josuo parolis al la Eternulo en la tago, en kiu la Eternulo
transdonis la Amoridojn al la Izraelidoj; kaj li diris antaŭ la ĉeestanta
Izrael:

Suno, haltu super Gibeon,
Kaj luno super la valo de Ajalon.
13 Kaj la suno haltis, kaj la luno staris tiel longe,
Kiel la popolo faris venĝon al siaj malamikoj.

Tio estas ja skribita en la libro de la Justulo. Kaj la suno staris meze de
la ĉielo, kaj ne rapidis subiri preskaŭ dum tuta tago. 14 Kaj nek antaŭe nek

poste estis tago simila al tiu, en kiu la Eternulo obeis la voĉon de homo;
ĉar la Eternulo batalis por Izrael.
15 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael revenis en la tendaron ĉe Gilgal.
16 Kaj forkuris tiuj kvin reĝoj kaj kaŝis sin en kaverno en Makeda. 17 Kaj
oni sciigis al Josuo, dirante: Estas trovitaj la kvin reĝoj, kaŝitaj en kaverno
en Makeda. 18 Tiam Josuo diris: Alrulu grandajn ŝtonojn al la aperturo
de la kaverno, kaj starigu ĉe ĝi homojn, por gardi ĝin; 19 sed vi ne haltu,
persekutu viajn malamikojn kaj ekstermu iliajn malantaŭajn taĉmentojn;
ne permesu al ili veni en iliajn urbojn; ĉar la Eternulo, via Dio, transdonis
ilin en viajn manojn. 20 Kaj kiam Josuo kaj la Izraelidoj finis bati ilin per
tre granda venkobato ĝis preskaŭ plena ekstermo, kaj la restintoj el ili
forkuris en la fortikigitajn urbojn, 21 kaj la tuta popolo revenis al Josuo en
la tendaron en Makedan sendifekta, kaj neniu movis sian langon kontraŭ
la Izraelidojn, 22 tiam Josuo diris: Malfermu la aperturon de la kaverno,
kaj elkonduku al mi tiujn kvin reĝojn el la kaverno. 23 Kaj oni faris tiel, kaj
oni elkondukis al li tiujn kvin reĝojn el la kaverno: la reĝon de Jerusalem,
la reĝon de Ĥebron, la reĝon de Jarmut, la reĝon de Laĥiŝ, la reĝon
de Eglon. 24 Kaj kiam oni elkondukis tiujn reĝojn al Josuo, tiam Josuo
alvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris al la estroj de la militistoj, kiuj iris kun
li: Alproksimiĝu, metu viajn piedojn sur la kolojn de ĉi tiuj reĝoj; kaj ili
aliris, kaj metis siajn piedojn sur iliajn kolojn. 25 Kaj Josuo diris al ili: Ne
timu kaj ne tremu, estu fortaj kaj kuraĝaj; ĉar tiel la Eternulo faros al ĉiuj
viaj malamikoj, kontraŭ kiuj vi militas. 26 Kaj poste Josuo frapis ilin, kaj
mortigis ilin, kaj pendigis ilin sur kvin arboj; kaj ili pendis sur la arboj ĝis
la vespero. 27 Kaj post la subiro de la suno Josuo ordonis, kaj oni deprenis
ilin de la arboj, kaj ĵetis ilin en la kavernon, en kiu ili estis kaŝintaj sin;
kaj oni almetis al la aperturo de la kaverno grandajn ŝtonojn, kiuj restis
ĝis la nuna tago.
28 Kaj Makedan Josuo prenis en tiu sama tago, kaj batis ĝin per glavo,
ankaŭ ĝian reĝon; kaj li ekstermis ilin kaj ĉion vivantan, kio estis en ĝi; li
lasis neniun restanton. Kaj li agis kun la reĝo de Makeda, kiel li agis kun
la reĝo de Jeriĥo.
29 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael transiris el Makeda al Libna, kaj
militis kontraŭ Libna. 30 Kaj la Eternulo transdonis ankaŭ ĝin kaj ĝian
reĝon en la manon de Izrael; kaj li per glavo batis ĝin kaj ĉion vivantan,
kio estis en ĝi; li lasis en ĝi neniun restanton. Kaj li agis kun ĝia reĝo, kiel
li agis kun la reĝo de Jeriĥo.
31 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael transiris el Libna al Laĥiŝ, kaj starigis
tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis kontraŭ ĝi. 32 Kaj la Eternulo transdonis
Laĥiŝon en la manon de Izrael, kaj li prenis ĝin en la dua tago, kaj per
glavo ekstermis ĝin kaj ĉion vivantan en ĝi, simile al ĉio, kion li faris al
Libna.
33 Tiam venis Horam, reĝo de Gezer, por alporti helpon al Laĥiŝ; sed
Josuo venkobatis lin kaj lian popolon tiel, ke li lasis al li neniun restanton.
34 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael transiris el Laĥiŝ al Eglon, kaj starigis
tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis kontraŭ ĝi. 35 Kaj ili prenis ĝin en tiu tago,
kaj ekstermis ĝin per glavo, kaj ĉion vivantan en ĝi li ekstermis en tiu tago,
simile al ĉio, kion li faris al Laĥiŝ.
36 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael iris el Eglon al Ĥebron, kaj militis
kontraŭ ĝi. 37 Kaj ili prenis ĝin, kaj per glavo ekstermis ĝin kaj ĝian reĝon

kaj ĉiujn ĝiajn urbojn kaj ĉion vivantan, kio estis en ĝi; li lasis neniun
restanton, simile al ĉio, kion li faris al Eglon; kaj li ekstermis ĝin, kaj ĉion,
kio vivis en ĝi.
38 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael iris returne al Debir, kaj militis
kontraŭ ĝi. 39 Kaj li prenis ĝin kaj ĝian reĝon kaj ĉiujn ĝiajn urbojn, kaj
batis ilin per glavo, kaj ekstermis ĉion vivantan, kio estis en ĝi; li lasis
neniun restanton; kiel li faris al Ĥebron, tiel li faris al Debir kaj al ĝia
reĝo, kaj kiel li faris al Libna kaj al ĝia reĝo.
40 Kaj Josuo venkobatis la tutan landon sur la monto, kaj la sudan kaj la
malaltan kaj la deklivan, kaj ĉiujn iliajn reĝojn; li lasis neniun restanton,
kaj li ekstermis ĉion vivantan, kiel ordonis la Eternulo, Dio de Izrael. 41 Kaj
Josuo batis ilin de Kadeŝ-Barnea ĝis Gaza, kaj la tutan landon Goŝen, ĝis
Gibeon. 42 Kaj ĉiujn tiujn reĝojn kaj iliajn landojn Josuo prenis per unu
fojo; ĉar la Eternulo, Dio de Izrael, batalis por Izrael. 43 Kaj Josuo kune
kun la tuta Izrael revenis en la tendaron, en Gilgalon.

11

1 Kiam tion aŭdis Jabin, reĝo de Ĥacor, li sendis al Jobab, reĝo de Madon,
kaj al la reĝo de Ŝimron kaj al la reĝo de Aĥŝaf, 2 kaj al la reĝoj, kiuj loĝis
norde sur la monto, kaj sur la stepo sude de Kinerot, kaj sur la malaltaĵo,
kaj en Nafot-Dor apud la maro, 3 al la Kanaanidoj oriente kaj okcidente,
kaj al la Amoridoj kaj Ĥetidoj kaj Perizidoj, kaj Jebusidoj sur la monto, kaj
al la Ĥividoj sub Ĥermon en la lando Micpa. 4 Kaj eliris ili kaj ilia tuta
militistaro kun ili, granda nombro da homoj, kiel la sablo sur la bordo de
la maro, kaj tre multe da ĉevaloj kaj ĉaroj. 5 Kaj kuniĝis ĉiuj tiuj reĝoj,
kaj venis kaj starigis siajn tendarojn kune apud la akvo Merom, por batali
kontraŭ Izrael. 6 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu ilin, ĉar morgaŭ en
ĉi tiu tempo Mi transdonos ilin ĉiujn mortigotajn al Izrael; iliajn ĉevalojn
vi lamigos, kaj iliajn ĉarojn vi forbruligos per fajro. 7 Kaj eliris kontraŭ
ilin Josuo kune kun ĉiuj militistoj subite al la akvo Merom, kaj ĵetis sin sur
ilin. 8 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn de la Izraelidoj, kaj ĉi
tiuj batis ilin, kaj persekutis ilin ĝis Granda Cidon kaj ĝis Misrefot-Maim,
kaj ĝis la valo de Micpe oriente, kaj batis ilin tiel, ke ili lasis al ili neniun
restanton. 9 Kaj Josuo agis kun ili tiel, kiel diris al li la Eternulo: iliajn
ĉevalojn li lamigis, kaj iliajn ĉarojn li forbruligis per fajro.
10 Kaj en tiu tempo Josuo iris returne, kaj prenis Ĥacoron, kaj ĝian reĝon
li mortigis per glavo; ĉar Ĥacor antaŭe estis la ĉefa el ĉiuj tiuj regnoj.
11 Kaj ili mortigis per glavo ĉion vivantan, kio estis en ĝi; ili ekstermis
tiel, ke restis neniu animo; kaj Ĥacoron li forbruligis per fajro. 12 Kaj
ĉiujn urbojn de tiuj reĝoj kaj ĉiujn iliajn reĝojn Josuo prenis, kaj mortigis
ilin per glavo, ekstermis ilin, kiel ordonis Moseo, servanto de la Eternulo.
13 Sed ĉiujn urbojn, kiuj staris sur montetoj, la Izraelidoj ne forbruligis; nur
Ĥacoron solan Josuo forbruligis. 14 Kaj la tutan akireblaĵon el tiuj urboj kaj
la brutojn la Izraelidoj rabis al si; nur ĉiujn homojn ili mortigis per glavo,
ĝis ili ekstermis ilin, restigante neniun animon. 15 Kiel la Eternulo ordonis
al Sia servanto Moseo, tiel Moseo ordonis al Josuo, kaj tiel faris Josuo; li
mankigis nenion el ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo.
16 Tiamaniere Josuo prenis tiun tutan landon, la monton kaj la tutan
sudan parton kaj la tutan landon Goŝen kaj la malaltaĵon kaj la stepon kaj
la monton de Izrael kun ĝia bazo; 17 de la monto Ĥalak, kiu leviĝas en la

direkto al Seir, ĝis Baal-Gad en la valo de Lebanon, sub la monto Ĥermon;
kaj ĉiujn iliajn reĝojn li prenis, kaj batis ilin kaj mortigis ilin. 18 Dum
longa tempo Josuo militis kontraŭ ĉiuj tiuj reĝoj. 19 Ne ekzistis urbo, kiu
faris pacon kun la Izraelidoj, krom la Ĥividoj, loĝantoj en Gibeon; ĉiujn
ili prenis per milito. 20 Ĉar de la Eternulo venis la obstiniĝo de ilia koro al
milito kontraŭ Izrael, por ekstermi ilin, por ke ne estu indulgo por ili, sed
por ekstermi ilin plene, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
21 Kaj en tiu tempo venis Josuo, kaj ekstermis la Anakidojn sur la monto,
en Ĥebron, en Debir, en Anab, kaj sur la tuta monto de Jehuda kaj
sur la monto de Izrael; kun iliaj urboj Josuo ekstermis ilin. 22 Ne restis
Anakidoj en la lando de la Izraelidoj; nur en Gaza, en Gat, kaj en Aŝdod ili
restis. 23 Tiamaniere Josuo prenis la tutan landon, konforme al ĉio, kion
la Eternulo diris al Moseo; kaj Josuo donis ĝin kiel heredan posedaĵon al
Izrael, laŭ iliaj partoj, laŭ iliaj triboj. Kaj la lando trankviliĝis de milito.

12

1 Kaj jen estas la reĝoj de la lando, kiujn venkobatis la Izraelidoj, kaj
kies landon ili ekposedis transe de Jordan oriente, de la torento Arnon
ĝis la monto Ĥermon, kaj la tutan stepon en la oriento: 2 Siĥon, reĝo de
la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon, kaj regis de Aroer, kiu troviĝas sur la
bordo de la torento Arnon, la mezon de la valo, kaj duonon de Gilead, ĝis
la torento Jabok, limo de la Amonidoj; 3 kaj la stepon ĝis la maro Kinerot,
oriente, kaj ĝis la maro de la stepo, la Sala Maro, oriente en la direkto al
Bet-Jeŝimot, kaj sude la bazon de la deklivo de Pisga; 4 kaj la regiono de Og,
reĝo de Baŝan, restinto el la Rafaidoj, kiu loĝis en Aŝtarot kaj Edrei, 5 kaj
regis la monton Ĥermon kaj Salĥan kaj la tutan Baŝanon ĝis la limo de la
Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj duonon de Gilead ĝis la limo de Siĥon, reĝo
de Ĥeŝbon. 6 Moseo, servanto de la Eternulo, kaj la Izraelidoj venkobatis
ilin; kaj Moseo, servanto de la Eternulo, donis la landon kiel posedaĵon al
la Rubenidoj kaj al la Gadidoj kaj al la duontribo de Manase.
7 Kaj jen estas la reĝoj de la lando, kiujn venkobatis Josuo kaj la Izraelidoj
transe de Jordan, okcidente, de Baal-Gad en la valo de Lebanon, ĝis la
monto Ĥalak, kiu leviĝas en la direkto al Seir; kaj Josuo donis ĝin al la
triboj de Izrael kiel posedaĵon laŭ iliaj partoj; 8 sur la monto kaj sur la
malaltaĵo kaj en la stepo kaj sur la deklivoj kaj en la dezerto kaj sude,
la Ĥetidoj, la Amoridoj, kaj la Kanaanidoj, la Perizidoj, la Ĥividoj, kaj la
Jebusidoj: 9 la reĝo de Jeriĥo, unu; la reĝo de Aj, kiu estas flanke de Bet-El,
unu; 10 la reĝo de Jerusalem, unu; la reĝo de Ĥebron, unu; 11 la reĝo de
Jarmut, unu; la reĝo de Laĥiŝ, unu; 12 la reĝo de Eglon, unu; la reĝo de
Gezer, unu; 13 la reĝo de Debir, unu; la reĝo de Geder, unu; 14 la reĝo de
Ĥorma, unu; la reĝo de Arad, unu; 15 la reĝo de Libna, unu; la reĝo de
Adulam, unu; 16 la reĝo de Makeda, unu; la reĝo de Bet-El, unu; 17 la reĝo
de Tapuaĥ, unu; la reĝo de Ĥefer, unu; 18 la reĝo de Afek, unu; la reĝo de
Laŝaron, unu; 19 la reĝo de Madon, unu; la reĝo de Ĥacor, unu; 20 la reĝo
de Ŝimron-Meron, unu; la reĝo de Aĥŝaf, unu; 21 la reĝo de Taanaĥ, unu;
la reĝo de Megido, unu; 22 la reĝo de Kedeŝ, unu; la reĝo de Jokneam ĉe
Karmel, unu; 23 la reĝo de Dor en Nafot-Dor, unu; la reĝo de la popoloj en
Gilgal, unu; 24 la reĝo de Tirca, unu. La nombro de ĉiuj reĝoj estis tridek
unu.

13

1 Josuo maljuniĝis, atingis profundan aĝon, kaj la Eternulo diris al li: Vi
maljuniĝis, atingis profundan aĝon, kaj da tero restas ankoraŭ tre multe
por ekposedi. 2 Jen estas la tero, kiu restas: ĉiuj regionoj de la Filiŝtoj,
kaj la tuta lando de la Geŝuridoj; 3 komencante de Ŝiĥor, kiu estas antaŭ
Egiptujo, ĝis la limoj de Ekron norde, kiu estas alkalkulata al la lando de la
Kanaanidoj; kvin regantoj Filiŝtaj: de Gaza, kaj de Aŝdod, de Aŝkelon, de
Gat, kaj de Ekron; 4 kaj la Avidoj sude; la tuta lando de la Kanaanidoj, kaj
Meara de la Cidonanoj, ĝis Afek, ĝis la limoj de la Amoridoj; 5 kaj la lando
de la Gebalanoj, kaj la tuta Lebanon oriente de Baal-Gad, sub la monto
Ĥermon, ĝis Ĥamat; 6 ĉiuj loĝantoj de la montoj, de Lebanon ĝis Misrefot-
Maim, ĉiuj Cidonanoj. Mi forpelos ilin de antaŭ la Izraelidoj; dividu ĉion
kiel partojn heredajn por Izrael, kiel Mi ordonis al vi. 7 Kaj nun dividu ĉi
tiun landon en heredajn partojn por la naŭ triboj kaj por la duontribo de
Manase. 8 Kun ĉi tiu tribo la Rubenidoj kaj la Gadidoj prenis sian heredan
parton, kiun donis al ili Moseo transe de Jordan oriente, kiel donis al ili
Moseo, servanto de la Eternulo; 9 de Aroer, kiu estas sur la bordo de la
torento Arnon, kaj la urbon, kiu estas meze de la valo, kaj la tutan ebenaĵon
Medba ĝis Dibon; 10 kaj ĉiujn urbojn de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu
regis en Ĥeŝbon, ĝis la limo de la Amonidoj; 11 kaj Gileadon, kaj la regionon
de la Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj la tutan monton Ĥermon, kaj la tutan
Baŝanon ĝis Salĥa; 12 la tutan regnon de Og en Baŝan, kiu regis en Aŝtarot
kaj Edrei. Li restis el la Rafaidoj. Kaj Moseo venkobatis ilin, kaj forpelis
ilin. 13 Sed la Izraelidoj ne forpelis la Geŝuridojn kaj la Maaĥatidojn; kaj
la Geŝuridoj kaj Maahatidoj restis inter la Izraelidoj ĝis nun. 14 Nur al la
tribo de Levi li ne donis heredan parton; la fajroferoj de la Eternulo, Dio
de Izrael, estas ilia hereda parto, kiel Li diris al li.

15 Kaj Moseo donis al la tribo de la Rubenidoj laŭ iliaj familioj. 16 Kaj ilia
regiono estis de Aroer, kiu estas sur la bordo de la torento Arnon, kaj la
urbo, kiu estas meze de la valo, kaj la tuta ebenaĵo ĝis Medba, 17 Ĥeŝbon,
kaj ĉiuj ĝiaj urboj, kiuj estas sur la ebenaĵo, Dibon kaj Bamot-Baal kaj
Bet-Baal-Meon 18 kaj Jahac kaj Kedemot kaj Mefaat 19 kaj Kirjataim kaj
Sibma kaj Ceret-Ŝaĥar sur la monto Emek 20 kaj Bet-Peor kaj la deklivoj
de Pisga kaj Bet-Jeŝimot, 21 kaj ĉiuj urboj de la ebenaĵo, kaj la tuta regno
de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu regis en Ĥeŝbon, kaj kiun mortigis
Moseo, kiel ankaŭ la Midjanajn princojn Evi kaj Rekem kaj Cur kaj Ĥur
kaj Reba, princojn de Siĥon, kiuj loĝis en la lando. 22 Kaj Bileamon, filon
de Beor, la sorĉiston, mortigis la Izraelidoj per glavo kune kun la aliaj
mortigitoj. 23 Kaj limo de la Rubenidoj estis Jordan kaj ĝia regiono. Tio
estas la posedaĵo de la Rubenidoj laŭ iliaj familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj.

24 Kaj Moseo donis al la tribo de Gad, al la Gadidoj, laŭ iliaj familioj. 25 Kaj
ilia regiono estis Jazer, kaj ĉiuj urboj de Gilead, kaj duono de la lando de
la Amonidoj, ĝis Aroer, kiu estas antaŭ Raba; 26 kaj de Ĥeŝbon ĝis Ramat-
Micpe, kaj Betonim; kaj de Maĥanaim ĝis la limo de Debir; 27 kaj en la
valo, Bet-Haram kaj Bet-Nimra kaj Sukot kaj Cafon, la restaĵo de la regno
de Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon; limo estis Jordan ĝis la fino de la maro Kineret,
transe de Jordan, oriente. 28 Tio estas la posedaĵo de la Gadidoj laŭ iliaj
familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj.

[29] Kaj Moseo donis al la duontribo de Manase; kaj tio estis por la
duontribo de Manase laŭ iliaj familioj. [30] Kaj ilia regiono estis: de
Maĥanaim la tuta Baŝan, la tuta regno de Og, reĝo de Baŝan, kaj ĉiuj
Vilaĝoj de Jair, kiuj estas en Baŝan, sesdek urboj; [31] kaj duono de Gilead,
kaj Aŝtarot kaj Edrei, urboj de la regno de Og en Baŝan, estis donitaj al la
idoj de Maĥir, filo de Manase, al duono de la idoj de Maĥir laŭ iliaj familioj.
[32] Tio estas, kion Moseo disdividis sur la stepoj de Moab, transe de Jordan,
antaŭ Jeriĥo, oriente. [33] Sed al la tribo de Levi Moseo ne donis posedaĵon:
la Eternulo, Dio de Izrael, estas ilia hereda parto, kiel Li diris al ili.

14

[1] Kaj jen estas, kion la Izraelidoj ekposedis en la lando Kanaana, kaj kion
posedigis al ili la pastro Eleazar, kaj Josuo, filo de Nun, kaj la familiestroj
de la triboj de Izrael. [2] Laŭ loto ili donis posedaĵon, kiel ordonis la Eternulo
per Moseo, al la naŭ triboj kaj duono. [3] Ĉar Moseo donis al du triboj kaj
duono posedaĵon transe de Jordan; kaj al la Levidoj li ne donis posedaĵon
inter ili; [4] ĉar la idoj de Jozef estis du triboj, Manase kaj Efraim; kaj al la
Levidoj oni ne donis parton en la lando, sed nur urbojn por loĝado, kune
kun iliaj antaŭurboj por iliaj brutoj kaj por ilia havo. [5] Kiel la Eternulo
ordonis al Moseo, tiel faris la Izraelidoj kaj dividis la teron.
[6] Kaj aliris la idoj de Jehuda al Josuo en Gilgal, kaj diris al li Kaleb, filo de
Jefune, Kenizido: Vi scias tion, kion la Eternulo diris al Moseo, la homo de
Dio, pri mi kaj pri vi en Kadeŝ-Barnea. [7] Mi havis la aĝon de kvardek jaroj,
kiam Moseo, servanto de la Eternulo, sendis min el Kadeŝ-Barnea, por
esplorrigardi la landon; kaj mi alportis al li raporton laŭ mia konscienco.
[8] Kaj miaj fratoj, kiuj iris kun mi, malkuraĝigis la koron de la popolo; sed
mi obeis la Eternulon, mian Dion. [9] Kaj Moseo ĵuris en tiu tago, dirante: La
tero, sur kiu paŝis via piedo, estos posedaĵo por vi kaj por viaj filoj eterne,
ĉar vi obeis la Eternulon, mian Dion. [10] Kaj nun jen la Eternulo konservis
min viva, kiel Li diris. Nun pasis kvardek kvin jaroj de tiu tempo, kiam
la Eternulo diris tion al Moseo, dum Izrael iradis en la dezerto; kaj nun
jen mi havas la aĝon de okdek kvin jaroj. [11] Ankoraŭ hodiaŭ mi estas tiel
forta, kiel en la tago, kiam Moseo min sendis; kiom da forto mi tiam havis,
tiom mi nun havas por la milito, por eliri kaj eniri. [12] Donu do al mi nun
ĉi tiun monton, pri kiu la Eternulo parolis en tiu tago; ĉar vi aŭdis en tiu
tago, ke tie estas Anakidoj kaj grandaj kaj fortikigitaj urboj; eble la Eternulo
estos kun mi kaj mi forpelos ilin, kiel diris la Eternulo. [13] Tiam Josuo benis
lin, kaj donis Ĥebronon al Kaleb, filo de Jefune, kiel posedaĵon. [14] Tial
Ĥebron fariĝis posedaĵo de Kaleb, filo de Jefune, la Kenizido, ĝis la nuna
tago; pro tio, ke li obeis la Eternulon, Dion de Izrael. [15] Kaj la nomo de
Ĥebron antaŭe estis urbo de Arba, granda homo inter la Anakidoj. Kaj la
tero trankviliĝis de milito.

15

[1] La lotaĵo de la tribo de la Jehudaidoj laŭ iliaj familioj estis: ĉe la limo
de Edom la dezerto Cin, sude, en la suda fino de la lando. [2] Ilia suda limo
estis de la fino de la Sala Maro, de la golfo, kiu direktiĝas suden. [3] Kaj ĝi
iras de sude al la altaĵo Akrabim kaj pasas tra Cin kaj leviĝas de sude ĝis
Kadeŝ-Barnea kaj pasas tra Ĥecron kaj leviĝas ĝis Adar kaj turniĝas al
Karka [4] kaj pasas tra Acmon kaj iras al la torento Egipta; kaj la fino de la

limo estas la maro. Tio estu por vi la limo suda. [5] Kaj la limo oriente estas
la Sala Maro ĝis la fino de Jordan; kaj la limo de la flanko norda estas de la
golfo de la maro ĉe la fino de Jordan; [6] kaj la limo leviĝas al Bet-Ĥogla kaj
pasas norde al Bet-Araba, kaj la limo leviĝas al la ŝtono de Bohan, filo de
Ruben. [7] Kaj la limo leviĝas al Debir de la valo Aĥor, kaj norde ĝi turniĝas
al Gilgal, kiu estas kontraŭ la altaĵo Adumim, kiu estas sude de la torento;
kaj la limo pasas al la akvo En-Ŝemeŝ kaj finiĝas ĉe En-Rogel. [8] Kaj la limo
leviĝas al la valo de la filo de Hinom, ĉe la suda flanko de la Jebusidoj,
kio estas Jerusalem, kaj la limo leviĝas al la supro de la monto, kiu estas
okcidente kontraŭ la valo de Hinom, kiu estas ĉe la fino de la valo Refaim
norde. [9] Kaj de la supro de la monto la limo turniĝas al la fonto de la akvo
Neftoaĥ kaj iras al la urboj de la monto Efron; kaj la limo turniĝas al Baala,
kiu estas Kirjat-Jearim. [10] Kaj la limo turniĝas de Baala okcidenten al la
monto Ŝeir, kaj iras preter la norda flanko de la monto Jearim, kiu estas
Kesalon, kaj malleviĝas al Bet-Ŝemeŝ kaj iras al Timna; [11] kaj la limo iras
preter la norda flanko de Ekron; kaj la limo turniĝas al Ŝikron kaj pasas tra
la monto Baala kaj iras al Jabneel; kaj la fino de la limo estas ĉe la maro.
[12] La okcidenta limo estas la Granda Maro. Ĉi tiu limo estas la limo de la
Jehudaidoj ĉirkaŭe, laŭ iliaj familioj.

[13] Kaj al Kaleb, filo de Jefune, estis donita parto meze de la Jehudaidoj,
laŭ la diro de la Eternulo al Josuo, la urbo de Arba, patro de Anak (tio
estas Ĥebron). [14] Kaj Kaleb elpelis el tie la tri filojn de Anak: Ŝeŝaj kaj
Aĥiman kaj Talmaj, la naskitojn de Anak. [15] Kaj de tie li iris al la loĝantoj
de Debir; la nomo de Debir antaŭe estis Kirjat-Sefer. [16] Kaj Kaleb diris:
Kiu venkobatos Kirjat-Seferon kaj prenos ĝin, al tiu mi donos mian filinon
Aĥsa kiel edzinon. [17] Kaj prenis ĝin Otniel, filo de Kenaz, frato de Kaleb;
kaj li donis al li sian filinon Aĥsa kiel edzinon. [18] Kaj kiam ŝi venis, ŝi
instigis lin peti de ŝia patro kampon. Kaj ŝi malsupreniĝis de la azeno, kaj
Kaleb diris al ŝi: Kio estas al vi? [19] Kaj ŝi diris: Donu al mi benon; ĉar vi
donis al mi teron sudflankan, tial donu al mi ankaŭ akvofontojn. Kaj li
donis al ŝi fontojn suprajn kaj fontojn malsuprajn.

[20] Jen estas la posedaĵo de la tribo de la Jehudaidoj laŭ iliaj familioj.

[21] Kaj la urboj ĉe la rando de la tribo de la Jehudaidoj, apud la limo de
Edom sude, estis: Kabceel kaj Eder kaj Jagur [22] kaj Kina kaj Dimona kaj
Adada [23] kaj Kedeŝ kaj Ĥacor kaj Jitnan, [24] Zif kaj Telem kaj Bealot [25] kaj
Ĥacor-Ĥadata kaj Keriot-Ĥecron (tio estas Ĥacor), [26] Amam kaj Ŝema kaj
Molada [27] kaj Ĥacar-Gada kaj Ĥeŝmon kaj Bet-Pelet [28] kaj Ĥacar-Ŝual kaj
Beer-Ŝeba kaj Bizjotja, [29] Baala kaj Ijim kaj Ecem [30] kaj Eltolad kaj Kesil kaj
Ĥorma [31] kaj Ciklag kaj Madmana kaj Sansana [32] kaj Lebaot kaj Ŝilĥim kaj
Ain kaj Rimon. La nombro de ĉiuj urboj estis dudek naŭ kaj iliaj vilaĝoj.

[33] Sur la malaltaĵo: Eŝtaol kaj Corea kaj Aŝna [34] kaj Zanoaĥ kaj En-Ganim,
Tapuaĥ kaj Enam, [35] Jarmut kaj Adulam, Soĥo kaj Azeka [36] kaj Ŝaaraim kaj
Aditaim kaj Gedera kaj Gederotaim: dek kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj.

[37] Cenan kaj Ĥadaŝa kaj Migdal-Gad [38] kaj Dilan kaj Micpe kaj Jokteel,
[39] Laĥiŝ kaj Bockat kaj Eglon [40] kaj Kabon kaj Laĥmas kaj Kitliŝ [41] kaj
Gederot, Bet-Dagon kaj Naama kaj Makeda: dek ses urboj kaj iliaj vilaĝoj.

[42] Libna kaj Eter kaj Aŝan [43] kaj Jiftaĥ kaj Aŝna kaj Necib [44] kaj Keila kaj
Aĥzib kaj Mareŝa: naŭ urboj kaj iliaj vilaĝoj.

45 Ekron kaj ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj vilaĝoj. 46 De Ekron ĝis la maro ĉio, kio
estas ĉirkaŭ Aŝdod kaj ĝiaj vilaĝoj.
47 Aŝdod, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj vilaĝoj; Gaza, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj vilaĝoj,
ĝis la torento Egipta; kaj la Granda Maro estas la limo.
48 Kaj sur la monto: Ŝamir kaj Jatir kaj Soĥo 49 kaj Dana kaj Kirjat-Sana
(tio estas Debir) 50 kaj Anab kaj Eŝtemo kaj Anim 51 kaj Goŝen kaj Ĥolon
kaj Gilo: dek unu urboj kaj iliaj vilaĝoj.
52 Arab kaj Duma kaj Eŝan 53 kaj Janum kaj Bet-Tapuaĥ kaj Afeka 54 kaj
Ĥumta kaj Kirjat-Arba (tio estas Ĥebron) kaj Cior; naŭ urboj kaj iliaj
vilaĝoj.
55 Maon, Karmel kaj Zif kaj Juta 56 kaj Jizreel kaj Jokdeam kaj Zanoaĥ,
57 Kain, Gibea kaj Timna: dek urboj kaj iliaj vilaĝoj.
58 Ĥalĥul, Bet-Cur kaj Gedor 59 kaj Maarat kaj Bet-Anot kaj Eltekon: ses
urboj kaj iliaj vilaĝoj.
60 Kirjat-Baal (tio estas Kirjat-Jearim) kaj Raba: du urboj kaj iliaj vilaĝoj.
61 En la dezerto: Bet-Araba kaj Midin kaj Seĥaĥa 62 kaj Nibŝan kaj la
Urbo de Salo kaj En-Gedi: ses urboj kaj iliaj vilaĝoj.
63 Sed la Jebusidojn, loĝantojn de Jerusalem, la Jehudaidoj ne povis
forpeli; kaj la Jebusidoj restis kun la Jehudaidoj en Jerusalem ĝis la nuna
tago.

16

1 Kaj la loto por la Jozefidoj donis: de Jordan kontraŭ Jeriĥo, ĉe la akvo
de Jeriĥo, orienten, la dezerton, kiu etendiĝas de Jeriĥo ĝis la monto Bet-El.
2 Kaj la limo iras de Bet-El ĝis Luz, kaj transiras ĝis la limo de la Arkanoj
al Atarot; 3 kaj ĝi malleviĝas okcidenten al la limo de la Jafletidoj, ĝis la
limo de la malsupra Bet-Ĥoron kaj ĝis Gezer; kaj ĝi finiĝas ĉe la maro.
4 Tion ricevis kiel posedaĵon Manase kaj Efraim, filoj de Jozef. 5 Kaj la
regiono de la Efraimidoj estis laŭ iliaj familioj: la limo de ilia posedaĵo
oriente estis de Atrot-Adar ĝis la supra Bet-Ĥoron. 6 Kaj la limo iras al la
maro ĉe Miĥmetat norde; kaj la limo turniĝas orienten ĉe Taanat-Ŝilo, kaj
trapasas ĝin orienten al Janoaĥ. 7 Kaj ĝi malleviĝas de Janoaĥ al Atarot
kaj Naara, kaj tuŝas Jeriĥon, kaj finiĝas ĉe Jordan. 8 De Tapuaĥ la limo
iras okcidenten al la torento Kana, kaj finiĝas ĉe la maro. Tio estas la
posedaĵo de la tribo de la Efraimidoj laŭ iliaj familioj; 9 kaj la urboj, kiuj
estas apartigitaj por la Efraimidoj meze de la posedaĵo de la Manaseidoj,
ĉiuj urboj kun iliaj vilaĝoj. 10 Kaj ili ne forpelis la Kanaanidojn, kiuj loĝis
en Gezer; kaj la Kanaanidoj restis meze de la Efraimidoj ĝis la nuna tago,
servante kiel tributuloj.

17

1 Kaj la loto donis al la tribo de Manase, ĉar li estas la unuenaskito de
Jozef; al Maĥir, unuenaskito de Manase kaj patro de Gilead, ĉar li estis
homo militema, estis donitaj Gilead kaj Baŝan. 2 Estis donite ankaŭ al la
ceteraj filoj de Manase laŭ iliaj familioj: al la filoj de Abiezer kaj al la filoj
de Ĥelek kaj al la filoj de Asriel kaj al la filoj de Ŝeĥem kaj al la filoj de
Ĥefer kaj al la filoj de Ŝemida. Tio estas la naskitoj de Manase, filo de
Jozef, la virseksuloj, laŭ iliaj familioj. 3 Sed Celofĥad, filo de Ĥefer, filo
de Gilead, filo de Maĥir, filo de Manase, ne havis filojn, sed nur filinojn;

jen estas la nomoj de liaj filinoj: Maĥla, kaj Noa, Ĥogla, Milka, kaj Tirca.
4 Kaj ili aliris al la pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de Nun, kaj al la estroj,
dirante: La Eternulo ordonis al Moseo doni al ni posedaĵon meze de niaj
fratoj. Kaj li donis al ili, konforme al la diro de la Eternulo, posedaĵon
inter la fratoj de ilia patro. 5 Kaj Manase ricevis dek parcelojn, krom la
lando Gileada kaj Baŝana, kiu estas transe de Jordan; 6 ĉar la filinoj de
Manase ricevis posedaĵon inter liaj filoj, kaj la lando Gileada estis por la
ceteraj filoj de Manase. 7 Kaj la limo de Manase estis de Aŝer ĝis Miĥmetat,
kiu estas kontraŭ Ŝeĥem; kaj la limo iras dekstren, al la loĝantoj de En-
Tapuaĥ. 8 Manase ricevis la landon Tapuaĥ; sed la urbon Tapuaĥ ĉe la
limo de Manase ricevis la Efraimidoj. 9 Kaj la limo malsupreniras al la
torento Kana, sude de la torento. Tiuj urboj apartenas al Efraim meze de
la urboj de Manase. Kaj la limo de Manase estas norde de la torento, kaj
finiĝas ĉe la maro. 10 La suda parto apartenis al Efraim, kaj la norda parto
apartenis al Manase, kaj la maro estis lia limo. Kaj kun Aŝer ili kuntuŝiĝis
norde, kaj kun Isaĥar oriente. 11 Ĉe Isaĥar kaj Aŝer apartenis al Manase
Bet-Ŝean kaj ĝiaj urbetoj, kaj Jibleam kaj ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantoj de
Dor kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantoj de En-Dor kaj de ĝiaj urbetoj, kaj
la loĝantoj de Taanaĥ kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantoj de Megido kaj de
ĝiaj urbetoj, kaj la triobla altaĵo. 12 La filoj de Manase ne povis preni tiujn
urbojn; kaj la Kanaanidoj plue restis en tiu lando. 13 Sed kiam la Izraelidoj
plifortiĝis, ili faris la Kanaanidojn tributuloj, sed ne forpelis ilin.
14 Kaj la filoj de Jozef ekparolis al Josuo, dirante: Kial vi donis al mi kiel
posedaĵon nur unu lotaĵon kaj unu parcelon, dum mi estas ja multnombra,
ĉar la Eternulo min benis? 15 Kaj Josuo diris al ili: Se vi estas multnombra,
iru supren en la arbaron, kaj elhaku al vi tie lokon en la lando de la
Perizidoj kaj de la Rafaidoj; ĉar la monto de Efraim estas malvasta por vi.
16 Kaj la filoj de Jozef diris: Ne sufiĉos por ni la monto; kaj ferajn ĉarojn
havas ĉiuj Kanaanidoj, kiuj loĝas en la valo, tiuj, kiuj loĝas en Bet-Ŝean kaj
en ĝiaj urbetoj, kaj ankaŭ tiuj, kiuj loĝas en la valo Jizreel. 17 Kaj Josuo diris
al la domo de Jozef, al Efraim kaj Manase, jene: Vi estas multnombra kaj
havas grandan forton, tial vi ne havos unu lotaĵon, 18 sed vi havos monton,
sur kiu estas arbaro; elhaku ĝin, kaj ĝi estos via ĝis sia fino; ĉar vi forpelos
la Kanaanidojn, malgraŭ ke ili havas ferajn ĉarojn, kaj malgraŭ ke ili estas
fortaj.

18

1 Kaj la tuta komunumo de la Izraelidoj kolektiĝis en Ŝilo, kaj ili starigis
tie la tabernaklon de kunveno; kaj la lando estis jam submetita al ili.
2 Kaj restis inter la Izraelidoj ankoraŭ sep triboj, al kiuj ankoraŭ ne estis
disdividita ilia hereda posedaĵo. 3 Kaj Josuo diris al la Izraelidoj: Ĝis kiam
vi prokrastos iri kaj ekposedi la landon, kiun donis al vi la Eternulo, Dio
de viaj patroj? 4 Elektu al vi po tri homoj el ĉiu tribo, kaj mi sendos ilin,
ke ili leviĝu kaj trairu la landon kaj priskribu ĝin laŭ ĝiaj heredaj partoj
kaj venu al mi. 5 Kaj dividu ĝin en sep partojn. Jehuda restu en siaj limoj
sude, kaj la domo de Jozef restu en siaj limoj norde. 6 Kaj vi disskribu la
landon en sep partojn, kaj alportu al mi ĉi tien; kaj mi faros lotadon ĉi
tie antaŭ la Eternulo, nia Dio. 7 La Levidoj ne havos parton inter vi, ĉar
la pastrado antaŭ la Eternulo estas ilia hereda parto; kaj Gad kaj Ruben
kaj la duontribo de Manase prenis sian parton transe de Jordan, oriente,

kion donis al ili Moseo, servanto de la Eternulo. 8 Kaj la viroj leviĝis kaj
iris. Kaj Josuo ordonis al tiuj, kiuj iris priskribi la landon, dirante: Iru kaj
trairu la landon kaj priskribu ĝin kaj revenu al mi, kaj ĉi tie mi faros al vi
lotadon antaŭ la Eternulo en Ŝilo. 9 Kaj la viroj foriris kaj trairis la landon
kaj disskribis ĝin laŭ la urboj en sep partojn en libro, kaj revenis al Josuo
en la tendaron, al Ŝilo. 10 Kaj Josuo faris al ili lotadon en Ŝilo antaŭ la
Eternulo, kaj Josuo dividis tie la landon por la Izraelidoj laŭ iliaj partoj.

11 Kaj eliris la loto de la tribo de la Benjamenidoj, laŭ iliaj familioj; kaj
la limoj de ilia lotita parto estis inter la Jehudaidoj kaj la Jozefidoj. 12 Kaj
ilia limo norde estas de Jordan, kaj la limo leviĝas al la norda flanko de
Jeriĥo, kaj leviĝas sur la monton okcidente, kaj finiĝas en la dezerto Bet-
Aven. 13 Kaj de tie la limo iras al Luz, al la suda flanko de Luz (tio estas
Bet-El); kaj la limo plue iras al Atrot-Adar, sur la monton, kiu estas sude de
la malsupra Bet-Ĥoron. 14 Kaj la limo turniĝas kaj dekliniĝas okcidenten,
suden de la monto, kiu estas sude de Bet-Ĥoron; kaj ĝi finiĝas ĉe Kirjat-
Baal (tio estas Kirjat-Jearim), urbo de la Jehudaidoj. Tio estas la flanko
okcidenta. 15 Kaj la suda flanko komenciĝas de la fino de Kirjat-Jearim; kaj
la limo iras okcidenten, kaj finiĝas ĉe la fonto de la akvo Neftoaĥ. 16 Kaj
la limo malleviĝas al la fino de la monto, kiu estas antaŭ la valo de la
filo de Hinom, kiu troviĝas en la valo Refaim norde; kaj ĝi iras tra la valo
de Hinom al la sude flanko de la Jebusidoj, kaj malleviĝas al En-Rogel.
17 Kaj ĝi turniĝas de norde, kaj eliras al En-Ŝemeŝ, kaj iras al Gelilot, kiu
estas kontraŭ la altaĵo Adumim; kaj ĝi malleviĝas al la ŝtono de Bohan,
filo de Ruben. 18 Kaj ĝi iras preter la stepo norden, kaj malleviĝas sur la
stepon. 19 Kaj la limo iras preter Bet-Ĥogla norden; kaj la limo finiĝas ĉe
la golfo de la Sala Maro norde, ĉe la suda fino de Jordan. Tio estas la limo
suda. 20 Kaj Jordan limas sur la flanko orienta. Tio estas la posedaĵo de
la Benjamenidoj laŭ ĝiaj limoj ĉirkaŭe, laŭ iliaj familioj. 21 Kaj la urboj
de la tribo de la Benjamenidoj laŭ iliaj familioj estis: Jeriĥo kaj Bet-Ĥogla
kaj Emek-Kecic 22 kaj Bet-Araba kaj Cemaraim kaj Bet-El 23 kaj Avim kaj
Para kaj Ofra 24 kaj Kefer-Amona kaj Ofni kaj Geba: dek du urboj kaj iliaj
vilaĝoj. 25 Gibeon kaj Rama kaj Beerot 26 kaj Micpe kaj Kefira kaj Moca
27 kaj Rekem kaj Jirpeel kaj Tarala 28 kaj Cela, Elef, kaj la Jebusidoj (tio
estas Jerusalem), Gibeat, Kirjat: dek kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj. Tio estas
la posedaĵo de la Benjamenidoj, laŭ iliaj familioj.

19

1 Kaj la dua loto eliris por Simeon, por la tribo de la Simeonidoj, laŭ
iliaj familioj. Kaj ilia posedaĵo estis meze de la posedaĵo de la Jehudaidoj.
2 Apartenis al ili en ilia posedaĵo: Beer-Ŝeba (kun Ŝeba) kaj Molada 3 kaj
Ĥacar-Ŝual kaj Bala kaj Ecem 4 kaj Eltolad kaj Betul kaj Ĥorma 5 kaj Ciklag
kaj Bet-Markabot kaj Ĥacar-Susa 6 kaj Bet-Lebaot kaj Ŝaruĥen: dek tri
urboj kaj iliaj vilaĝoj. 7 Ain, Rimon kaj Eter kaj Aŝan: kvar urboj kaj iliaj
vilaĝoj. 8 Kaj ĉiuj vilaĝoj, kiuj estas ĉirkaŭ tiuj urboj, ĝis Baalat-Beer, Ramat
sude. Tio estas la posedaĵo de la tribo de la Simeonidoj, laŭ iliaj familioj.
9 El la landpeco de la Jehudaidoj estis la posedaĵo de la Simeonidoj; ĉar
la parto de la Jehudaidoj estis tro granda por ili, tial la Simeonidoj ricevis
posedaĵon meze de ilia posedaĵo.

10 Kaj la tria loto eliris por la Zebulunidoj, laŭ iliaj familioj; kaj la limo
de ilia posedaĵo estis ĝis Sarid. 11 Kaj ilia limo iras ĝis la maro kaj Marala,
kaj kuntuŝiĝas kun Dabeŝet, kaj kuntuŝiĝas kun la torento, kiu estas antaŭ
Jokneam. 12 Kaj ĝi iras returne de Sarid orienten, al la flanko de sunleviĝo,
ĝis la limo de Kislot-Tabor; kaj ĝi iras al Dabrat, kaj leviĝas al Jafia. 13 Kaj
de tie ĝi iras orienten, al la flanko de sunleviĝo, tra Gat-Ĥefer kaj Et-Kacin,
kaj eliras al Rimon-Metoar kaj Nea. 14 Kaj la limo turniĝas de nordo al
Ĥanaton, kaj finiĝas en la valo Jiftaĥ-El. 15 Kaj Katat, kaj Nahalal kaj
Ŝimron kaj Jidala kaj Bet-Leĥem: dek du urboj kaj iliaj vilaĝoj. 16 Tio estas
la posedaĵo de la Zebulunidoj, laŭ iliaj familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj.
17 Por Isaĥar eliris la kvara loto, por la Isaĥaridoj, laŭ iliaj familioj. 18 Kaj
ilia limo estis: Jizreel kaj Kesulot kaj Ŝunem 19 kaj Ĥafaraim kaj Ŝion kaj
Anaĥarat 20 kaj Rabit kaj Kiŝjon kaj Abec 21 kaj Remet kaj En-Ganim kaj
En-Ĥada kaj Bet-Pacec. 22 Kaj la limo kuntuŝiĝas al Tabor kaj Ŝaĥacima kaj
Bet-Ŝemeŝ; kaj ilia limo finiĝas ĉe Jordan: dek ses urboj kaj iliaj vilaĝoj.
23 Tio estas la posedaĵo de la tribo de la Isaĥaridoj, laŭ iliaj familioj, la
urboj kaj iliaj vilaĝoj.
24 Kaj la kvina loto eliris por la tribo de la Aŝeridoj, laŭ iliaj familioj.
25 Kaj ilia limo estis: Ĥelkat kaj Ĥali kaj Beten kaj Aĥŝaf 26 kaj Alameleĥ kaj
Amad kaj Miŝal. Kaj ĝi kuntuŝiĝas al Karmel okcidente, kaj al Ŝiĥor-Libnat.
27 Kaj ĝi returniĝas oriente al Bet-Dagon, kaj kuntuŝiĝas al Zebulun kaj al la
valo Jiftaĥ-El norde, al Bet-Emek kaj Neiel, kaj eliras al Kabul maldekstre.
28 Kaj Ebron kaj Reĥob kaj Ĥamon kaj Kana ĝis Granda Cidon. 29 Kaj la limo
returniĝas al Rama kaj al la fortikigita urbo Tiro; kaj la limo returniĝas al
Ĥosa, kaj finiĝas ĉe la maro, de Ĥebel ĝis Aĥzib; 30 kaj Uma kaj Afek kaj
Reĥob: dudek du urboj kaj iliaj vilaĝoj. 31 Tio estas la posedaĵo de la tribo
de la Aŝeridoj, laŭ iliaj familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj.
32 Por la Naftaliidoj eliris la sesa loto, por la Naftaliidoj, laŭ iliaj familioj.
33 Kaj ilia limo estis de Ĥelef, de la kverkaro ĉe Caananim, Adami-Nekeb,
kaj Jabneel, ĝis Lakum; kaj ĝi finiĝas ĉe Jordan. 34 Kaj la limo turniĝas
okcidenten al Aznot-Tabor, kaj eliras de tie al Ĥukok, kaj kuntuŝiĝas al
Zebulun sude, kaj al Aŝer ĝi kuntuŝiĝas okcidente, kaj al Jehuda ĉe Jordan
oriente. 35 Kaj fortikigitaj urboj: Cidim, Cer kaj Ĥamat, Rakat kaj Kineret
36 kaj Adama kaj Rama kaj Ĥacor 37 kaj Kedeŝ kaj Edrei kaj En-Ĥacor 38 kaj
Jiron kaj Migdal-El, Ĥorem kaj Bet-Anat kaj Bet-Ŝemeŝ: dek naŭ urboj kaj
iliaj vilaĝoj. 39 Tio estas la posedaĵo de la tribo de la Naftaliidoj, laŭ iliaj
familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj.
40 Por la tribo de la Danidoj, laŭ iliaj familioj, eliris la sepa loto. 41 Kaj la
limo de ilia posedaĵo estis: Corea kaj Eŝtaol kaj Ir-Ŝemeŝ 42 kaj Ŝaalabin
kaj Ajalon kaj Jitla 43 kaj Elon kaj Timna kaj Ekron 44 kaj Elteke kaj Gibeton
kaj Baalat 45 kaj Jehud kaj Bene-Berak kaj Gat-Rimon 46 kaj Me-Jarkon kaj
Rakon, kun la limo apud Jafo. 47 Kaj tie finiĝas la limo de la Danidoj. Kaj
la Danidoj iris kaj militis kontraŭ Leŝem, kaj prenis ĝin kaj batis ĝin per
glavo, kaj ekposedis ĝin kaj enloĝiĝis en ĝi, kaj donis al Leŝem la nomon
Dan, laŭ la nomo de Dan, ilia patro. 48 Tio estas la posedaĵo de la tribo de
la Danidoj, laŭ iliaj familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj.
49 Kaj ili finis la dividadon de la lando laŭ ĝiaj limoj; kaj la Izraelidoj
donis al Josuo, filo de Nun, heredan posedaĵon inter si. 50 Laŭ la ordono de

la Eternulo ili donis al li la urbon, kiun li petis, Timnat-Seraĥ sur la monto
de Efraim; kaj li konstruis la urbon kaj loĝis en ĝi.
51 Tio estas la posedaĵoj, kiujn la pastro Eleazar, kaj Josuo, filo de Nun,
kaj la familiestroj disdividis al la triboj de la Izraelidoj laŭ loto, en Ŝilo,
antaŭ la Eternulo, antaŭ la pordo de la tabernaklo de kunveno. Kaj ili finis
la dividadon de la lando.

20

1 Kaj la Eternulo ekparolis al Josuo, dirante: 2 Diru al la Izraelidoj jene:
Aranĝu al vi la urbojn de rifuĝo, pri kiuj Mi parolis al vi per Moseo,
3 por ke tien povu forkuri mortiginto, kiu mortigis homon per eraro kaj
ne sciante; kaj ili estu ĉe vi rifuĝejo kontraŭ venĝanto pro sango. 4 Kaj
li forkuros al unu el tiuj urboj, kaj stariĝos antaŭ la pordego de la urbo,
kaj rakontos al la plejaĝuloj de tiu urbo sian aferon; kaj ili enprenos lin
en la urbon al si, kaj donos al li lokon, por ke li loĝu ĉe ili. 5 Kaj kiam
la sangovenĝanto postkuros lin, ili ne transdonu la mortiginton en liajn
manojn; ĉar senintence li mortigis sian proksimulon, kaj ne estis malamiko
de li de antaŭe. 6 Kaj li loĝos en tiu urbo, ĝis li stariĝos antaŭ la komunumo
por juĝo, ĝis la morto de la granda pastro, kiu estos en tiu tempo. Tiam la
mortiginto reiru, kaj venu en sian urbon kaj al sia domo, en la urbon,
el kiu li forkuris. 7 Kaj ili konsekris la urbon Kedeŝ en Galileo, sur la
monto de Naftali, kaj Ŝeĥem, sur la monto de Efraim, kaj Kirjat-Arba (tio
estas Ĥebron), sur la monto de Jehuda. 8 Kaj transe de Jordan, oriente de
Jeriĥo, ili donis: Becer, en la dezerto, sur la ebenaĵo, de la tribo de Ruben,
kaj Ramot en Gilead, de la tribo de Gad, kaj Golan en Baŝan, de la tribo de
Manase. 9 Tiuj urboj estis destinitaj por ĉiuj Izraelidoj, kaj por la fremduloj,
kiuj loĝas inter ili, por ke tien povu forkuri ĉiu, kiu mortigis homon per
eraro, kaj por ke li ne mortu de la mano de sangovenĝanto, ĝis li stariĝos
antaŭ la komunumo.

21

1 Kaj la familiestroj de la Levidoj aliris al la pastro Eleazar, kaj al Josuo,
filo de Nun, kaj al la familiestroj de la triboj de la Izraelidoj, 2 kaj ekparolis
al ili en Ŝilo, en la lando Kanaana, dirante: La Eternulo ordonis per Moseo
doni al ni urbojn por loĝi, kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn por niaj brutoj. 3 Tiam la
Izraelidoj donis al la Levidoj el siaj posedaĵoj, konforme al la ordono de la
Eternulo, tiujn urbojn kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn.
4 Kaj eliris la loto por la familio de la Kehatidoj; kaj al la filoj de la pastro
Aaron, el la Levidoj, estis donitaj de la tribo de Jehuda kaj de la tribo de la
Simeonidoj kaj de la tribo de Benjamen, per loto, dek tri urboj.
5 Kaj al la ceteraj filoj de Kehat estis donitaj de la familioj de la tribo de
Efraim kaj de la tribo de Dan kaj de la duontribo de Manase, per loto, dek
urboj.
6 Kaj al la filoj de Gerŝon estis donitaj de la familioj de la tribo de Isaĥar
kaj de la tribo de Aŝer kaj de la tribo de Naftali kaj de la duontribo de
Manase en Baŝan, per loto, dek tri urboj.
7 Al la filoj de Merari, laŭ iliaj familioj, estis donitaj de la tribo de Ruben
kaj de la tribo de Gad kaj de la tribo de Zebulun dek du urboj.
8 Kaj la Izraelidoj donis al la Levidoj per loto tiujn urbojn kaj iliajn
ĉirkaŭaĵojn, kiel ordonis la Eternulo per Moseo. 9 Kaj ili donis de la tribo
de la Jehudaidoj kaj de la tribo de la Simeonidoj tiujn urbojn, kies nomojn

ili difinis. 10 Al la filoj de Aaron el la familioj de la Kehatidoj, el la Levidoj
— ĉar ilia estis la loto unua — 11 al ili oni donis la urbon de Arba, patro
de Anak (tio estas, la urbon Ĥebron), sur la monto de Jehuda, kaj ĝiajn
suburbaĵojn ĉirkaŭ ĝi. 12 Kaj la kampon de la urbo kaj ĝiajn vilaĝojn oni
donis al Kaleb, filo de Jefune, kiel propraĵon.

13 Kaj al la filoj de la pastro Aaron oni donis la urbon de rifuĝo por
mortiginto Ĥebron kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Libna kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
14 kaj Jatir kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Eŝtemoa kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 15 kaj
Ĥolon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Debir kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 16 kaj Ain
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Juta kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Bet-Ŝemeŝ kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: naŭ urbojn de tiuj du triboj. 17 Kaj de la tribo de Benjamen:
Gibeon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Geba kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 18 Anatot kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Almon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 19 La
nombro de ĉiuj urboj de la Aaronidoj, la pastroj, estis dek tri urboj kaj iliaj
ĉirkaŭaĵoj.

20 Kaj por la familioj de la Kehatidoj, la Levidoj, la restintaj el la
Kehatidoj, la urboj de ilia loto estis de la tribo de Efraim. 21 Kaj oni donis
al ili la rifuĝurbon por mortiginto Ŝeĥem kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, sur la
monto de Efraim, kaj Gezer kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 22 kaj Kibcaim kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Bet-Ĥoron kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 23 Kaj de la
tribo de Dan: Elteke kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Gibeton kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
24 Ajalon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Gat-Rimon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar
urbojn. 25 Kaj de la duontribo de Manase: Taanaĥ kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Gat-Rimon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: du urbojn. 26 La nombro de ĉiuj urboj
kun iliaj ĉirkaŭaĵoj por la familioj de la restintaj Kehatidoj estis dek.

27 Kaj al la Gerŝonidoj, el la familioj de la Levidoj, oni donis de
la duontribo de Manase la rifuĝurbon por mortiginto Golan en Baŝan
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Beeŝtera kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: du urbojn.
28 Kaj de la tribo de Isaĥar: Kiŝjon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Dabrat kaj
ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 29 Jarmut kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, En-Ganim kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 30 Kaj de la tribo de Aŝer: Miŝal kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, Abdon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 31 Ĥelkat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Reĥob kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 32 Kaj de la tribo de Naftali:
la rifuĝurbon por mortiginto Kedeŝ en Galileo kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Ĥamot-Dor kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Kartan kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: tri
urbojn. 33 La nombro de ĉiuj urboj de la Gerŝonidoj, laŭ iliaj familioj, estis
dek tri urboj kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj.

34 Kaj al la familioj de la Merariidoj, la ceteraj Levidoj, oni donis de
la tribo de Zebulun: Jokneam kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Karta kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, 35 Dimna kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Nahalal kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
kvar urbojn. 36 Kaj de la tribo de Ruben: Becer kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Jahac kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 37 Kedemot kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Mefaat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 38 Kaj de la tribo de Gad:
la rifuĝurbon por mortiginto Ramot en Gilead kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Maĥanaim kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, 39 Ĥeŝbon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Jazer
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kune kvar urbojn. 40 La nombro de ĉiuj urboj, kiujn
lote ricevis la Merariidoj, laŭ iliaj familioj, la restintaj el la familioj de la
Levidoj, estis dek du.

41 La nombro de ĉiuj urboj de la Levidoj meze de la posedaĵoj de la
Izraelidoj estis kvardek ok urboj kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj. 42 Tiuj urboj estis ĉiu
urbo kun ĝiaj ĉirkaŭaĵoj; tiel estis kun ĉiuj tiuj urboj. 43 Kaj la Eternulo
donis al la Izraelidoj la tutan landon, kiun doni Li ĵuris al iliaj patroj; kaj ili
ekposedis ĝin kaj enloĝiĝis en ĝi. 44 Kaj la Eternulo donis al ili trankvilecon
ĉirkaŭe, konforme al ĉio, kion Li ĵuris al iliaj patroj; kaj neniu homo el
ĉiuj iliaj malamikoj rezistis antaŭ ili; ĉiujn iliajn malamikojn la Eternulo
transdonis en iliajn manojn. 45 Ne mankis eĉ unu vorto el ĉiuj bonaj vortoj,
kiujn la Eternulo diris al la domo de Izrael; ĉio plenumiĝis.

22

1 Tiam Josuo alvokis la Rubenidojn kaj la Gadidojn kaj la duontribon de
Manase; 2 kaj li diris al ili: Vi plenumis ĉion, kion ordonis al vi Moseo,
servanto de la Eternulo, kaj vi obeis mian voĉon en ĉio, kion mi ordonis al
vi. 3 Vi ne forlasis viajn fratojn dum longa tempo ĝis nun, kaj vi plenumis
la deciditaĵon laŭ la ordono de la Eternulo, via Dio. 4 Nun la Eternulo, via
Dio, donis ripozon al viaj fratoj, kiel Li diris al ili; turnu do vin nun, kaj iru
al viaj tendoj sur la teron de via posedaĵo, kiun donis al vi Moseo, servanto
de la Eternulo, transe de Jordan. 5 Sed forte penu plenumi la ordonojn kaj
la instruon, kiujn donis al vi Moseo, servanto de la Eternulo, por ami la
Eternulon, vian Dion, kaj iri laŭ ĉiuj Liaj vojoj kaj observi Liajn ordonojn
kaj alfortikiĝi al Li kaj servi al Li per via tuta koro kaj per via tuta animo.
6 Kaj Josuo benis ilin kaj forliberigis ilin; kaj ili iris al siaj tendoj.

7 Kaj al unu duono de la tribo de Manase Moseo donis posedaĵon en
Baŝan, kaj al la dua duono Josuo donis posedaĵon kun iliaj fratoj transe de
Jordan, okcidente. Kaj kiam Josuo forliberigis ilin al iliaj tendoj, li benis
ilin. 8 Kaj li diris al ili jene: Kun granda riĉaĵo vi reiras nun al viaj tendoj,
kaj kun tre granda brutaro, kun arĝento kaj kun oro kaj kun kupro kaj
kun fero, kaj kun tre multe da vestoj; dividu la militakiron, kiun vi ricevis
de viaj malamikoj, kun viaj fratoj.

9 Kaj turniĝis la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duontribo de Manase,
kaj foriris de la Izraelidoj el Ŝilo, kiu estas en la lando Kanaana, por iri
en la landon Gilead, en la landon de ilia posedaĵo, kiun ili ekposedis laŭ
la ordono de la Eternulo per Moseo. 10 Kaj ili venis en la distriktojn ĉe
Jordan, kiuj estas en la lando Kanaana; kaj la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj
la duontribo de Manase konstruis tie altaron ĉe Jordan, altaron grandan
kaj bonaspektan. 11 Kaj aŭdis la Izraelidoj: Jen la Rubenidoj kaj la Gadidoj
kaj la duontribo de Manase konstruis altaron apud la lando Kanaana, en la
distriktoj de Jordan, sur la flanko de la Izraelidoj. 12 Kaj kiam la Izraelidoj
tion aŭdis, tiam la tuta komunumo de la Izraelidoj kolektiĝis en Ŝilo, por
iri kontraŭ ilin milite.

13 Kaj la Izraelidoj sendis al la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duontribo
de Manase en la landon Gilead Pineĥason, filon de la pastro Eleazar, 14 kaj
kun li dek ĉefojn, po unu ĉefo el tribo, el ĉiuj triboj de Izrael; kaj ĉiu
el ili estis estro de patrodomo inter la miloj de Izrael. 15 Kaj ili venis
al la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duontribo de Manase en la landon
Gilead, kaj ekparolis al ili, dirante: 16 Tiel diras la tuta komunumo de la
Eternulo: Kio estas ĉi tiu krimo, kiun vi faris kontraŭ la Dio de Izrael,
forturniĝinte hodiaŭ de la Eternulo, konstruinte al vi altaron kaj ribelante
hodiaŭ kontraŭ la Eternulo? 17 Ĉu ne sufiĉas al ni la krimo pri Peor, de kiu
ni ne puriĝis ĝis la nuna tago kaj pro kiu trafis frapo la komunumon de

Izrael? 18 Kaj vi forturniĝas nun de la Eternulo! estos tiel: hodiaŭ vi ribelas
kontraŭ la Eternulo, kaj morgaŭ Li koleros kontraŭ la tuta komunumo de
Izrael. 19 Se la lando de via posedaĵo ŝajnas al vi malpura, tiam transiru
en la landon de la posedaĵo de la Eternulo, en kiu staras la loĝejo de la
Eternulo, kaj prenu posedaĵon inter ni; sed kontraŭ la Eternulo ne ribelu,
kaj kontraŭ ni ne ribelu, konstruante al vi altaron krom la altaro de la
Eternulo, nia Dio. 20 Jen, Aĥan, filo de Zeraĥ, faris krimon koncerne la
anatemitaĵon, kaj la kolero estis kontraŭ la tuta komunumo de Izrael, kaj
ne li sola mortis pro sia krimo.

21 Kaj respondis la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duontribo de Manase,
kaj diris al la milestroj de Izrael: 22 Dio de la dioj, la Eternulo, Dio de la dioj,
la Eternulo, Li scias, kaj Izrael sciu; se ni agis pro ribelo aŭ por defali de
la Eternulo, tiam Li ne helpu nin hodiaŭ. 23 Se ni konstruis al ni la altaron
por tio, ke ni defalu de la Eternulo, aŭ ke ni alportu sur ĝi bruloferon
kaj farunoferon, aŭ ke ni faru sur ĝi pacoferojn, tiam la Eternulo nin
punu. 24 Ni faris tion pro zorgo pri tio, ke morgaŭ ne diru viaj filoj al
niaj filoj: Kion komunan vi havas kun la Eternulo, Dio de Izrael? 25 kiel
limon inter ni kaj vi, Rubenidoj kaj Gadidoj, la Eternulo metis Jordanon; vi
ne havas parton en la Eternulo. Kaj tiamaniere viaj filoj malhelpus niajn
filojn respekti la Eternulon. 26 Tial ni diris: Ni konstruu al ni altaron, ne
por brulofero nek por aliaj oferoj, 27 sed nur por ke ĝi estu atesto inter ni
kaj vi kaj inter niaj estontaj generacioj, ke ni havas la rajton fari servon
al la Eternulo antaŭ Li per niaj bruloferoj kaj per niaj buĉoferoj kaj per
niaj pacoferoj, kaj por ke ne diru viaj filoj morgaŭ al niaj filoj: Vi ne havas
parton en la Eternulo. 28 Kaj ni pensis: Se ili diros tion al ni kaj al niaj
estontaj generacioj, tiam ni diros: Vidu la similaĵon de la altaro de la
Eternulo, kiun faris niaj patroj, ne por brulofero nek por buĉofero, sed
nur kiel ateston inter ni kaj vi. 29 Malproksima de ni estas la deziro ribeli
kontraŭ la Eternulo kaj defali hodiaŭ de la Eternulo, konstrui altaron por
brulofero, por farunofero kaj por buĉofero, krom la altaro de la Eternulo,
nia Dio, kiu estas antaŭ Lia tabernaklo.

30 Kaj la pastro Pineĥas, kaj la ĉefoj de la komunumo, kaj la milestroj
de Izrael, kiuj estis kun li, aŭdis la vortojn, kiujn diris la Rubenidoj kaj
la Gadidoj kaj la Manaseidoj, kaj tio plaĉis al ili. 31 Kaj la pastro Pineĥas,
filo de Eleazar, diris al la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la Manaseidoj: Nun
ni scias, ke la Eternulo estas inter ni, ĉar vi ne faris kontraŭ la Eternulo
tiun krimon; vi savis la Izraelidojn kontraŭ la mano de la Eternulo. 32 Kaj
la pastro Pineĥas, filo de Eleazar, kaj la ĉefoj reiris de la Rubenidoj kaj
la Gadidoj el la lando Gilead en la landon Kanaanan, al la Izraelidoj, kaj
alportis al ili respondon. 33 Kaj tio plaĉis al la Izraelidoj; kaj la Izraelidoj
benis Dion, kaj ne havis plu la intencon iri kontraŭ ilin milite, por ruinigi la
landon, en kiu loĝis la Rubenidoj kaj la Gadidoj. 34 Kaj la Rubenidoj kaj la
Gadidoj donis nomon al la altaro: ke ĝi estu atesto inter ni, ke la Eternulo
estas la Dio.

23

1 Longan tempon post kiam la Eternulo donis al Izrael ripozon kontraŭ
ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭe, Josuo maljuniĝis, atingis profundan aĝon.
2 Tiam Josuo alvokis la tutan Izrael, iliajn plejaĝulojn kaj ĉefojn kaj
juĝistojn kaj observistojn, kaj diris al ili: Mi maljuniĝis, mi atingis
profundan aĝon. 3 Kaj vi vidis ĉion, kion faris la Eternulo, via Dio, al

ĉiuj tiuj popoloj antaŭ vi; ĉar la Eternulo, via Dio, mem batalis por vi.
4 Vidu, mi dividis por vi lote tiujn restintajn popolojn, kiel posedaĵon por
viaj triboj, komencante de Jordan, kaj ĉiujn popolojn, kiujn mi ekstermis,
ĝis la Granda Maro, kie subiras la suno. 5 Kaj la Eternulo, via Dio, forpuŝos
ilin de antaŭ vi kaj forpelos ilin de antaŭ vi; kaj vi ekposedos ilian landon,
kiel diris al vi la Eternulo, via Dio. 6 Penu do bone, ke vi observu kaj
plenumu ĉion, skribitan en la libro de instruo de Moseo, ne forkliniĝante
de ĝi dekstren nek maldekstren, 7 ne komunikiĝante kun tiuj popoloj, kiuj
restis kun vi; kaj la nomon de iliaj dioj ne citu, kaj ne ĵuru per ili, kaj ne
servu al ili, kaj ne adoru ilin; 8 nur al la Eternulo, via Dio, alfortikiĝu, kiel
vi faris ĝis la nuna tago. 9 Kaj la Eternulo forpelis de antaŭ vi popolojn
grandajn kaj fortajn; kaj neniu rezistis antaŭ vi ĝis la nuna tago. 10 Unu el
vi forpelas milon; ĉar la Eternulo, via Dio, mem batalas por vi, kiel Li diris
al vi. 11 Gardu do bone viajn animojn, por ami la Eternulon, vian Dion.
12 Ĉar se vi forkliniĝos, kaj aliĝos al tiuj restintaj popoloj, kiuj restis kun
vi, kaj vi boparenciĝos kun ili, kaj vi iros al ili kaj ili al vi: 13 tiam sciu,
ke la Eternulo, via Dio, ne plu forpelos tiujn popolojn de antaŭ vi; kaj ili
fariĝos por vi kaptilo kaj reto, kaj vipo por viaj flankoj, kaj pikilo por viaj
okuloj, ĝis vi forpereos de sur tiu bona tero, kiun donis al vi la Eternulo,
via Dio. 14 Nun mi ekiras hodiaŭ la vojon de la tuta mondo; kaj vi sciu per
via tuta koro kaj per via tuta animo, ke ne restis neplenumita eĉ unu vorto
el ĉiuj bonaj vortoj, kiujn la Eternulo, via Dio, diris pri vi; ĉio plenumiĝis
por vi, ne mankis el ĝi eĉ unu vorto. 15 Sed kiel plenumiĝis por vi ĉiuj bonaj
vortoj, kiujn la Eternulo, via Dio, diris al vi, tiel la Eternulo venigos sur vin
ĉion malbonan, ĝis Li ekstermos vin de sur tiu bona tero, kiun donis al vi
la Eternulo, via Dio. 16 Se vi malobeos la interligon de la Eternulo, via Dio,
kiun Li starigis kun vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj dioj kaj adoros ilin:
tiam ekflamos kontraŭ vin la kolero de la Eternulo, kaj vi forpereos rapide
de sur la bona tero, kiun Li donis al vi.

24

1 Kaj Josuo kunvenigis ĉiujn tribojn de Izrael en Ŝeĥemon, kaj alvokis la
plejaĝulojn de Izrael kaj iliajn ĉefojn kaj juĝistojn kaj observistojn; kaj ili
stariĝis antaŭ Dio. 2 Kaj Josuo diris al la tuta popolo: Tiel diris la Eternulo,
Dio de Izrael: Transe de la Rivero loĝis viaj patroj en la tempo antikva,
Teraĥ, patro de Abraham kaj patro de Naĥor; kaj ili servis al aliaj dioj.
3 Sed Mi prenis vian patron Abraham de trans la Rivero kaj kondukis lin
tra la tuta lando Kanaana, kaj Mi multigis lian idaron, kaj Mi donis al
li Isaakon. 4 Kaj Mi donis al Isaak Jakobon kaj Esavon; kaj Mi donis al
Esav la monton Seir, ke li posedu ĝin; sed Jakob kaj liaj filoj foriris en
Egiptujon. 5 Kaj Mi sendis Moseon kaj Aaronon, kaj frapis Egiptujon, kiel
Mi faris inter ili; kaj poste Mi elkondukis vin. 6 Kaj Mi elkondukis viajn
patrojn el Egiptujo; kaj vi venis al la maro. Kaj la Egiptoj postkuris viajn
patrojn per ĉaroj kaj rajdantoj ĝis la Ruĝa Maro. 7 Kaj ili ekkriis al la
Eternulo, kaj Li aperigis mallumon inter vi kaj la Egiptoj, kaj venigis sur
ilin la maron kaj kovris ilin. Kaj viaj okuloj vidis, kion Mi faris en Egiptujo;
kaj vi loĝis en la dezerto dum longa tempo. 8 Kaj Mi venigis vin al la lando
de la Amoridoj, kiuj loĝas transe de Jordan, kaj ili militis kontraŭ vi; kaj
Mi transdonis ilin en viajn manojn, kaj vi ekposedis ilian landon, kaj Mi
ekstermis ilin antaŭ vi. 9 Kaj leviĝis Balak, filo de Cipor, reĝo de Moab, kaj
militis kontraŭ Izrael, kaj sendis kaj alvokis Bileamon, filon de Beor, por

malbeni vin. 10 Sed Mi ne volis aŭskulti Bileamon; kaj li benis vin, kaj Mi
savis vin el liaj manoj. 11 Kaj vi transiris Jordanon kaj venis al Jeriĥo; kaj
militis kontraŭ vi la loĝantoj de Jeriĥo, la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj la
Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj la Girgaŝidoj, la Ĥividoj kaj la Jebusidoj; sed
Mi transdonis ilin en viajn manojn. 12 Kaj Mi sendis antaŭ vi krabrojn, kaj
ili forpelis de vi la du reĝojn de la Amoridoj; ne per via glavo, kaj ne per
via pafarko. 13 Kaj Mi donis al vi landon, pri kiu vi ne laboris, kaj urbojn,
kiujn vi ne konstruis, kaj vi loĝas en ili; de vinberĝardenoj kaj olivarboj,
kiujn vi ne plantis, vi manĝas. 14 Timu do la Eternulon, kaj servu al Li
fidele kaj vere; kaj forpuŝu la diojn, al kiuj servis viaj patroj transe de la
Rivero kaj en Egiptujo, kaj servu al la Eternulo. 15 Sed se ne plaĉas al vi
servi al la Eternulo, tiam elektu al vi hodiaŭ, al kiu vi volas servi: ĉu al la
dioj, al kiuj servis viaj patroj, kiuj loĝis transe de la Rivero, ĉu al la dioj
de la Amoridoj, en kies lando vi loĝas; sed mi kaj mia domo servos al la
Eternulo. 16 Tiam la popolo respondis kaj diris: Malproksima de ni estas
la deziro forlasi la Eternulon kaj servi al aliaj dioj; 17 ĉar la Eternulo estas
nia Dio, Li, kiu elkondukis nin kaj niajn patrojn el Egiptujo, el la domo de
sklaveco, kaj kiu faris antaŭ niaj okuloj tiujn grandajn signojn, kaj gardis
nin dum la tuta vojo, kiun ni iris, kaj inter ĉiuj popoloj, tra kies mezo ni
trairis. 18 Kaj la Eternulo forpelis antaŭ ni ĉiujn popolojn, kaj la Amoridojn,
kiuj loĝis en la lando. Ni do ankaŭ servos al la Eternulo; ĉar Li estas nia
Dio. 19 Kaj Josuo diris al la popolo: Vi ne povas servi al la Eternulo; ĉar Li
estas Dio sankta, Dio severa; Li ne estos indulga kontraŭ viaj malbonagoj
kaj pekoj. 20 Se vi forlasos la Eternulon kaj servos al fremdaj dioj, tiam Li
Sin turnos kaj faros al vi malbonon kaj ekstermos vin, post kiam Li faris al
vi bonon. 21 Kaj la popolo diris al Josuo: Ne, nur al la Eternulo ni servos.
22 Kaj Josuo diris al la popolo: Vi estas atestantoj pri vi, ke vi elektis al vi
la Eternulon, por servi al Li. Kaj ili respondis: Ni estas atestantoj. 23 Nun
forpuŝu do la fremdajn diojn, kiuj estas inter vi, kaj turnu vian koron al la
Eternulo, Dio de Izrael. 24 Kaj la popolo diris al Josuo: Al la Eternulo, nia
Dio, ni servos, kaj Lian voĉon ni obeos. 25 Kaj Josuo faris interligon kun la
popolo en tiu tago, kaj donis al ĝi leĝojn kaj regulojn en Ŝeĥem.
26 Kaj Josuo skribis tiujn vortojn en la libron de instruo de Dio, kaj li
prenis grandan ŝtonon, kaj starigis ĝin tie sub la kverko, kiu estis apud la
sanktejo de la Eternulo. 27 Kaj Josuo diris al la tuta popolo: Jen ĉi tiu ŝtono
estos por ni atestanto; ĉar ĝi aŭdis ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiujn Li
diris al ni; kaj ĝi estu atestanto pri vi, por ke vi ne forneu vian Dion. 28 Kaj
Josuo forliberigis la popolon, ĉiun al lia posedaĵo.
29 Post tiu okazintaĵo mortis Josuo, filo de Nun, servanto de la Eternulo,
havante la aĝon de cent dek jaroj. 30 Kaj oni enterigis lin inter la limoj de
lia posedaĵo en Timnat-Seraĥ, kiu estas sur la monto de Efraim, norde de
la monto Gaaŝ. 31 Kaj Izrael servis al la Eternulo dum la tuta vivo de Josuo,
kaj dum la tuta vivo de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe post Josuo, kaj kiuj
sciis ĉiujn farojn de la Eternulo, kiujn Li faris al Izrael. 32 Kaj la ostojn de
Jozef, kiujn la Izraelidoj kunportis el Egiptujo, oni enterigis en Ŝeĥem, sur
la kampoparto, kiun Jakob aĉetis de la filoj de Ĥamor, patro de Ŝeĥem,
pro cent kesitoj, kaj kiu fariĝis posedaĵo de la filoj de Jozef. 33 Kaj Eleazar,
filo de Aaron, mortis; kaj oni enterigis lin sur la monteto de Pineĥas, lia
filo, la monteto, kiu estis donita al li sur la monto de Efraim.

LIBRO DE JUĜISTOJ

[1] Post la morto de Josuo la Izraelidoj demandis la Eternulon, dirante:
Kiu el ni plej antaŭe devas iri kontraŭ la Kanaanidojn, por militi kontraŭ
ili? [2] Kaj la Eternulo diris: Jehuda iros; jen Mi transdonas la landon en
liajn manojn. [3] Tiam Jehuda diris al sia frato Simeon: Iru kun mi en mian
sorton, kaj ni militos kontraŭ la Kanaanidoj; kaj mi ankaŭ iros kun vi
en vian sorton. Kaj Simeon iris kun li. [4] Kaj Jehuda iris, kaj la Eternulo
transdonis en liajn manojn la Kanaanidojn kaj la Perizidojn; kaj ili batis el
ili en Bezek dek mil homojn. [5] Kaj ili renkontis Adoni-Bezekon en Bezek
kaj batalis kontraŭ li kaj venkobatis la Kanaanidojn kaj la Perizidojn. [6] Kaj
Adoni-Bezek forkuris; sed ili postkuris lin kaj kaptis lin kaj dehakis la
dikfingrojn de liaj manoj kaj piedoj. [7] Kaj Adoni-Bezek diris: Sepdek reĝoj
kun dehakitaj dikfingroj de la manoj kaj piedoj kolektadis panrestaĵojn
sub mia tablo; kiel mi agis, tiel Dio repagis al mi. Kaj oni venigis lin en
Jerusalemon, kaj li mortis tie.

[8] Kaj la Jehudaidoj militis kontraŭ Jerusalem kaj prenis ĝin kaj venkobatis
ĝin per glavo, kaj la urbon ili forbruligis. [9] Poste la Jehudaidoj iris, por
militi kontraŭ la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la monto kaj en la suda regiono
kaj sur la malaltaĵo. [10] Kaj Jehuda iris al la Kanaanidoj, kiuj loĝis en
Ĥebron (la nomo de Ĥebron antaŭe estis Kirjat-Arba), kaj venkobatis
Ŝeŝajon kaj Aĥimanon kaj Talmajon. [11] Kaj de tie li iris al la loĝantoj
de Debir (la nomo de Debir antaŭe estis Kirjat-Sefer). [12] Kaj Kaleb diris:
Kiu venkobatos Kirjat-Seferon kaj prenos ĝin, al tiu mi donos mian filinon
Aĥsa kiel edzinon. [13] Kaj prenis ĝin Otniel, filo de Kenaz, la pli juna frato de
Kaleb; kaj li donis al li sian filinon Aĥsa kiel edzinon. [14] Kaj kiam ŝi venis,
ŝi instigis lin peti de ŝia patro kampon. Kaj ŝi malsupreniĝis de la azeno;
kaj Kaleb diris al ŝi: Kio estas al vi? [15] Kaj ŝi diris al li: Donu al mi benon;
ĉar vi donis al mi teron sudflankan, tial donu al mi ankaŭ akvofontojn.
Kaj Kaleb donis al ŝi fontojn suprajn kaj fontojn malsuprajn.

[16] Kaj la idoj de la Kenido, bofrato de Moseo, iris el la urbo de Palmoj
kun la idoj de Jehuda en la dezerton de Jehuda, kiu estas sude de Arad;
kaj ili venis kaj ekloĝis kune kun la popolo. [17] Kaj Jehuda iris kun sia frato
Simeon, kaj ili venkobatis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en Cefat, kaj detruis
ĝin, kaj donis al la urbo la nomon Ĥorma. [18] Kaj Jehuda prenis la urbojn
Gaza kun ĝiaj limoj kaj Aŝkelon kun ĝiaj limoj kaj Ekron kun ĝiaj limoj.
[19] Kaj la Eternulo estis kun Jehuda, kaj li ekposedis la monton. Sed li ne
povis forpeli la loĝantojn de la valo, ĉar ili havis ferajn ĉarojn. [20] Kaj oni
donis al Kaleb Ĥebronon, kiel diris Moseo; kaj li elpelis el tie la tri filojn
de Anak. [21] Sed la Jebusidojn, kiuj loĝis en Jerusalem, la Benjamenidoj ne
elpelis; kaj la Jebusidoj loĝis kun la Benjamenidoj en Jerusalem ĝis la nuna
tago.

[22] Kaj iris ankaŭ la Jozefidoj al Bet-El; kaj la Eternulo estis kun ili. [23] Kaj
la Jozefidoj esplorrigardis Bet-Elon (la nomo de la urbo antaŭe estis Luz).
[24] Kaj la esplorrigardantoj vidis viron, irantan el la urbo, kaj ili diris al li:
Montru al ni la eniron en la urbon, kaj ni faros al vi favoraĵon. [25] Kaj li
montris al ili la eniron en la urbon, kaj ili venkobatis la urbon per glavo;
sed tiun viron kaj lian tutan familion ili forliberigis. [26] Kaj la viro iris en

la landon de la Ĥetidoj, kaj konstruis urbon, kaj donis al ĝi la nomon Luz;
tia estas ĝia nomo ĝis la nuna tago.
27 Kaj Manase ne ekposedis la urbojn Bet-Ŝean kun ĝiaj urbetoj kaj
Taanaĥ kun ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantojn de Dor kaj de ĝiaj urbetoj kaj
la loĝantojn de Jibleam kaj de ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de Megido kaj
de ĝiaj urbetoj; kaj la Kanaanidoj plue loĝis en tiu lando. 28 Kiam Izrael
fortiĝis, li faris la Kanaanidojn tributuloj, sed ne elpelis ilin.
29 Kaj Efraim ne elpelis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en Gezer; kaj la
Kanaanidoj loĝis inter li en Gezer.
30 Zebulun ne forpelis la loĝantojn de Kitron, nek la loĝantojn de Nahalol;
kaj la Kanaanidoj loĝis inter li, kaj fariĝis tributuloj.
31 Aŝer ne forpelis la loĝantojn de Ako, nek la loĝantojn de Cidon, nek
de Aĥlab, nek de Aĥzib, nek de Ĥelba, nek de Afek, nek de Reĥob. 32 Kaj
la Aŝeridoj loĝis meze de la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; ĉar ili ne
forpelis ilin.
33 Naftali ne forpelis la loĝantojn de Bet-Ŝemeŝ, nek la loĝantojn de Bet-
Anat; kaj li loĝis meze de la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; kaj la loĝantoj
de Bet-Ŝemeŝ kaj de Bet-Anat fariĝis liaj tributuloj.
34 Kaj la Amoridoj premis la Danidojn sur la monton, ne permesante al
ili malsupreniri en la valon. 35 Kaj la Amoridoj plue loĝis sur la monto
Ĥeres, en Ajalon kaj en Ŝaalbim; sed la mano de la Jozefidoj pezis sur ili,
kaj ili fariĝis tributuloj. 36 Kaj la limo de la Amoridoj estis de la loko, kie
leviĝas Akrabim, de Sela pli alten.

2

1 Kaj venis anĝelo de la Eternulo el Gilgal al Boĥim, kaj diris: Mi
elkondukis vin el Egiptujo, kaj venigis vin en la landon, pri kiu Mi ĵuris
al viaj patroj, kaj Mi diris: Mi neniam rompos Mian interligon kun vi;
2 sed vi ne faru interligon kun la loĝantoj de ĉi tiu lando, iliajn altarojn
detruu. Sed vi ne obeis Mian voĉon; kial vi tion faris? 3 Tial Mi diras:
Mi ne forpelos ilin de vi, kaj ili estos por vi kaptilo, kaj iliaj dioj estos por
vi falilo. 4 Kaj kiam la anĝelo de la Eternulo parolis tiujn vortojn al ĉiuj
Izraelidoj, la popolo levis sian voĉon kaj ploris. 5 Kaj ili donis al tiu loko la
nomon Boĥim. Kaj ili tie buĉis oferojn al la Eternulo.
6 Kaj Josuo forliberigis la popolon, kaj la Izraelidoj iris ĉiu al sia hereda
parto, por ekposedi la landon. 7 Kaj la popolo servis al la Eternulo dum la
tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta vivo de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe
post Josuo, kaj kiuj vidis ĉiujn grandajn farojn de la Eternulo, kiujn Li
faris al Izrael. 8 Kaj mortis Josuo, filo de Nun, servanto de la Eternulo,
en la aĝo de cent dek jaroj. 9 Kaj oni enterigis lin inter la limoj de lia
posedaĵo en Timnat-Ĥeres, sur la monto de Efraim, norde de la monto
Gaaŝ. 10 Kaj ankaŭ tiu tuta generacio alkolektiĝis al siaj patroj; kaj aperis
post ili generacio alia, kiu ne konis la Eternulon, nek la farojn, kiujn Li
faris al Izrael.
11 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj
servis al Baaloj. 12 Kaj ili forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj, kiu
elkondukis ilin el la lando Egipta, kaj ili sekvis aliajn diojn, el la dioj de la
popoloj, kiuj estis ĉirkaŭ ili, kaj ili adoris ilin, kaj kolerigis la Eternulon.
13 Kaj ili forlasis la Eternulon, kaj servis al Baal kaj al Aŝtar. 14 Kaj
ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en

la manojn de rabistoj, kiuj prirabis ilin, kaj Li vendis ilin en la manojn de
iliaj malamikoj ĉirkaŭe; kaj ili ne povis plu sin teni antaŭ siaj malamikoj.
15 Kien ajn ili iris, la mano de la Eternulo estis kontraŭ ili por malbono, kiel
la Eternulo diris kaj kiel la Eternulo ĵuris al ili; kaj ili estis tre premataj.
16 Kaj la Eternulo starigis juĝistojn, kiuj savis ilin el la manoj de iliaj
rabintoj; 17 tamen ankaŭ la juĝistojn ili ne obeis, sed ili malĉastis kun
aliaj dioj kaj adoris ilin, rapide dekliniĝis de la vojo, kiun iris iliaj patroj,
obeante la ordonojn de la Eternulo; ili tiel ne agis. 18 Kaj kiam la Eternulo
starigis por ili juĝistojn, kaj la Eternulo estis kun la juĝisto, kaj savadis ilin
el la manoj de iliaj malamikoj dum la tuta vivo de la juĝisto, ĉar la Eternulo
kompatis ilin, kiam ili ĝemis pro siaj turmentantoj kaj premantoj: 19 tiam,
apenaŭ la juĝisto mortis, ili denove fariĝis pli malbonaj ol iliaj patroj,
sekvante aliajn diojn, servante al ili, kaj adorante ilin. Ili ne dekliniĝis de
siaj faroj kaj de sia malbona vojo. 20 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Izrael, kaj Li diris: Ĉar ĉi tiu popolo malobeis Mian interligon,
kiun Mi donis al iliaj patroj, kaj ne aŭskultis Mian voĉon, 21 tial Mi ankaŭ
forpelos de ili neniun el la popoloj, kiujn restigis Josuo, kiam li mortis;
22 por elprovi per ili Izraelon, ĉu ili observos la vojon de la Eternulo kaj
iros ĝin, kiel observis iliaj patroj, aŭ ne. 23 Kaj la Eternulo restigis tiujn
popolojn, kaj ne rapidis elpeli ilin, kaj ne transdonis ilin en la manojn de
Josuo.

3

1 Kaj jen estas la popoloj, kiujn la Eternulo restigis, por elprovi per ili
Izraelon, ĉiujn, kiuj ne sciis pri ĉiuj militoj kontraŭ Kanaan; 2 por ke eksciu
la generacioj de la Izraelidoj, por lernigi militon al tiuj, kiuj antaŭe ne
konis ĝin: 3 kvin princoj de Filiŝtoj, kaj ĉiuj Kanaanidoj, kaj Cidonanoj, kaj
Ĥividoj, kiuj loĝis sur la monto Lebanon, de la monto Baal-Ĥermon ĝis la
eniro de Ĥamat. 4 Ili restis, por elprovi per ili la Izraelidojn, por sciiĝi, ĉu
ili obeos la ordonojn de la Eternulo, kiujn Li donis al iliaj patroj per Moseo.
5 Kaj la Izraelidoj loĝis meze de la Kanaanidoj, Ĥetidoj kaj Amoridoj kaj
Perizidoj kaj Ĥividoj kaj Jebusidoj. 6 Kaj ili prenis al si iliajn filinojn kiel
edzinojn, kaj siajn filinojn ili donis al iliaj filoj, kaj ili servis al iliaj dioj.

7 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj
forgesis la Eternulon, sian Dion, kaj servis al Baaloj kaj al sanktaj stangoj.
8 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin
en la manojn de Kuŝan-Riŝataim, reĝo de Mezopotamio; kaj la Izraelidoj
servis al Kuŝan-Riŝataim dum ok jaroj. 9 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la
Eternulo, kaj la Eternulo aperigis savanton por la Izraelidoj, kiu savis ilin:
Otnielon, filon de Kenaz, pli juna frato de Kaleb. 10 Kaj estis sur li la spirito
de la Eternulo, kaj li estis juĝisto de Izrael. Kaj li eliris milite, kaj la Eternulo
transdonis en lian manon Kuŝan-Riŝataimon, reĝon de Mezopotamio, kaj
lia mano fariĝis forta super Kuŝan-Riŝataim. 11 Kaj la lando ripozis dum
kvardek jaroj; kaj mortis Otniel, filo de Kenaz.

12 Kaj denove la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
kaj la Eternulo fortigis Eglonon, reĝon de Moab, kontraŭ Izrael, pro tio,
ke ili faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo. 13 Kaj li aligis al
si la Amonidojn kaj Amalekidojn, kaj iris kaj venkobatis Izraelon, kaj ili
ekposedis la urbon de Palmoj. 14 Kaj la Izraelidoj servis al Eglon, reĝo de
Moab, dum dek ok jaroj. 15 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, kaj la

Eternulo aperigis por ili savanton, Ehudon, filon de Gera, Benjamenidon,
maldekstramanulon. Kaj la Izraelidoj sendis per li donacojn al Eglon, reĝo
de Moab. 16 Kaj Ehud faris al si glavon dutranĉan, havantan la longon
de unu ulno, kaj zonis ĝin sub sia vesto al sia dekstra femuro. 17 Kaj
li prezentis la donacojn al Eglon, reĝo de Moab; Eglon estis homo tre
grasdika. 18 Kaj kiam li finis la prezentadon de la donacoj, li foririgis la
homojn, kiuj alportis la donacojn. 19 Sed li mem revenis de la idoloj en
Gilgal, kaj diris: Mi devas diri al vi ion sekretan, ho reĝo. Kaj tiu diris:
Silentu! Kaj eliris de apud li ĉiuj, kiuj staris apud li. 20 Kaj Ehud eniris al
li, kiam li sidis en malvarmeta ĉambreto, kiu estis por li sola; kaj Ehud
diris: Mi havas por vi vorton de Dio; kaj li leviĝis de la seĝo. 21 Tiam
Ehud etendis sian maldekstran manon, kaj prenis la glavon de sia dekstra
femuro, kaj enpuŝis ĝin en lian ventron tiel, 22 ke eĉ la tenilo eniris post la
tranĉfero, kaj la graso kovris la tranĉferon; ĉar li ne eltiris la glavon el lia
ventro, kaj ĝi trapenetris la postan parton de la korpo. 23 Kaj Ehud eliris
en la vestiblon, kaj fermis post si la pordon de la ĉambreto, kaj ŝlosis ĝin.
24 Kiam li eliris, la servantoj de la reĝo venis, kaj vidis, ke la pordo de la
ĉambreto estas ŝlosita, kaj ili diris: Certe pro natura bezono li estas en
la malvarmeta ĉambreto. 25 Kaj ili atendis longe, sed neniu malfermis la
pordon de la ĉambreto; tiam ili prenis la ŝlosilon kaj malŝlosis, kaj ili vidis,
ke ilia sinjoro kuŝas malviva sur la tero. 26 Kaj dum ili staris konsternitaj,
Ehud forkuris, kaj li preterpasis la idolojn kaj forkuris al Seira. 27 Kaj kiam
li alvenis, li ektrumpetis per korno sur la monto de Efraim, kaj la Izraelidoj
malsupreniris kun li de la monto, kaj li estis antaŭ ili. 28 Kaj li diris al ili:
Kuru post mi; ĉar la Eternulo transdonis viajn malamikojn, la Moabidojn,
en viajn manojn. Kaj ili iris post li, kaj okupis la transirejon de Jordan,
kondukantan al Moab, kaj permesis al neniu transiri. 29 Kaj ili mortigis en
tiu tempo ĉirkaŭ dek mil virojn el la Moabidoj, homojn sanajn kaj fortajn;
kaj neniu saviĝis. 30 Kaj en tiu tago Moab humiliĝis sub la manojn de la
Izraelidoj; kaj la lando ripozis dum okdek jaroj.

31 Post li estis Ŝamgar, filo de Anat; li mortigis sescent virojn el la Filiŝtoj
per bova bastono; kaj li ankaŭ savis Izraelon.

4

1 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo,
kiam Ehud mortis. 2 Kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn de Jabin,
Kanaana reĝo, kiu reĝis en Ĥacor; lia militistestro estis Sisera, kiu loĝis
en Ĥaroŝet-Goim. 3 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo; ĉar tiu havis
naŭcent ferajn ĉarojn, kaj li forte premis la Izraelidojn dum dudek jaroj.

4 Debora, profetino, edzino de Lapidot, estis en tiu tempo juĝistino de la
Izraelidoj; 5 ŝi sidadis sub la palmo de Debora, inter Rama kaj Bet-El, sur
la monto de Efraim; kaj la Izraelidoj venadis al ŝi por juĝo. 6 Kaj ŝi sendis
kaj alvokigis Barakon, filon de Abinoam, el Kedeŝ-Naftali, kaj diris al li: La
Eternulo, Dio de Izrael, ordonis: Iru, konduku la militistaron sur la monton
Tabor, kaj prenu kun vi dek mil virojn el la Naftaliidoj kaj el la Zebulunidoj;
7 kaj al la torento Kiŝon Mi alkondukos al vi Siseran, la militistestron de
Jabin, kaj liajn ĉarojn kaj lian amasegon; kaj Mi transdonos lin en viajn
manojn. 8 Tiam diris al ŝi Barak: Se vi iros kun mi, mi iros; sed se vi
ne iros kun mi, mi ne iros. 9 Kaj ŝi respondis: Bone, mi iros kun vi; sed
vi ne havos gloron sur la vojo, kiun vi iros; ĉar en la manojn de virino
la Eternulo transdonos Siseran. Kaj Debora leviĝis, kaj iris kun Barak al

Kedeŝ. 10 Kaj Barak vokis la Zebulunidojn kaj la Naftaliidojn al Kedeŝ;
kaj lin sekvis dek mil viroj, kaj Debora iris kun li. 11 Ĥeber, la Kenido,
apartiĝis de la Kenidoj, de la idoj de Ĥobab, bofrato de Moseo, kaj li
starigis sian tendon apud la kverkaro en Caananim, apud Kedeŝ. 12 Kaj
oni sciigis Siseran, ke Barak, filo de Abinoam, supreniris sur la monton
Tabor. 13 Kaj Sisera kunvokis ĉiujn siajn ĉarojn, naŭcent ferajn ĉarojn,
kaj la tutan popolon, kiu estis kun li, el Ĥaroŝet-Goim al la torento Kiŝon.
14 Tiam Debora diris al Barak: Leviĝu, ĉar nun estas la tago, en kiu la
Eternulo transdonos Siseran en viajn manojn; jen la Eternulo eliris antaŭ
vi. Kaj Barak malsupreniris de la monto Tabor, kaj post li dek mil viroj.
15 Kaj la Eternulo ĵetis konfuzon sur Siseran kaj sur ĉiujn ĉarojn kaj sur
la tutan militistaron, antaŭ la glavo de Barak; kaj Sisera deiris de la ĉaro
kaj forkuris piede. 16 Kaj Barak persekutis la ĉarojn kaj la militistaron ĝis
Ĥaroŝet-Goim; kaj la tuta militistaro de Sisera falis de glavo; restis neniu.

17 Sed Sisera forkuris piede al la tendo de Jael, edzino de la Kenido Ĥeber;
ĉar estis paco inter Jabin, reĝo de Ĥacor, kaj la domo de la Kenido Ĥeber.
18 Kaj Jael eliris renkonte al Sisera, kaj diris al li: Eniru, mia sinjoro, eniru
al mi; ne timu. Kaj li eniris al ŝi en la tendon, kaj ŝi kovris lin per litkovrilo.
19 Kaj li diris al ŝi: Donu al mi por trinki iom da akvo, ĉar mi soifas. Kaj ŝi
malfermis felsakon kun lakto kaj donis al li por trinki, kaj kovris lin. 20 Kaj
li diris al ŝi: Staru ĉe la pordo de la tendo, kaj se iu venos kaj demandos
vin, kaj diros: Ĉu iu estas ĉi tie? tiam diru, ke neniu estas. 21 Kaj Jael,
edzino de Ĥeber, prenis najlon de la tendo kaj metis martelon en sian
manon kaj aliris al li mallaŭte, kaj enbatis la najlon en lian tempion tiel,
ke ĝi enpenetris en la teron. Li dormis, lacigita; kaj li mortis. 22 Kaj Barak
postkuris Siseran. Kaj Jael eliris al li renkonte, kaj diris al li: Venu, mi
montros al vi la viron, kiun vi serĉas. Kaj li venis al ŝi, kaj li vidis, ke
Sisera kuŝas malviva kaj najlo estas en lia tempio. 23 Tiel Dio humiligis en
tiu tago Jabinon, reĝon de Kanaan, antaŭ la Izraelidoj. 24 Kaj la mano de
la Izraelidoj ĉiam pli fortiĝis super Jabin, reĝo de Kanaan, ĝis ili ekstermis
Jabinon, reĝon de Kanaan.

5

1 Kaj ekkantis Debora, kaj Barak, filo de Abinoam, en tiu tago, jene:
2 Ĉar la ĉefoj gvidis en Izrael
Kaj la popolo montris sin fervora,
Benu la Eternulon.
3 Aŭskultu, ho reĝoj; atentu, ho princoj:
Mi al la Eternulo, mi kantas;
Mi ludas al la Eternulo, Dio de Izrael.
4 Ho Eternulo! kiam Vi eliris de Seir,
Kiam Vi iris de la kampo de Edom,
Tremis la tero, kaj la ĉielo fluigis gutojn,
Kaj la nuboj gutigis akvon.
5 La montoj fluis antaŭ la Eternulo,
Tiu Sinaj antaŭ la Eternulo, Dio de Izrael.
6 En la tempo de Ŝamgar, filo de Anat,
En la tempo de Jael, forlasitaj estis la vojoj,
Kaj tiuj, kiuj devis iri sur la vojoj, iris laŭ flankaj vojetoj.
7 Forestis juĝistoj en Izrael, forestis,

Ĝis stariĝis mi, Debora,
Ĝis stariĝis mi, patrino en Izrael.
8 Oni elektis novajn diojn;
Kaj tiam milito aperis antaŭ la pordego.
Ĉu iu vidis ŝildon aŭ lancon
Ĉe la kvardek miloj de Izrael?
9 Mia koro estas kun la estroj de Izrael,
Kun la fervoruloj en la popolo;
Benu la Eternulon.
10 Vi, kiuj rajdas sur blankaj azeninoj,
Vi, kiuj sidas sur tapiŝoj,
Kaj vi, kiuj iras sur la vojo, kantu!
11 Inter la kantoj de la pafarkistoj ĉe la akvoĉerpejoj,
Tie oni prikantos la justecon de la Eternulo,
La justecon de Lia estrado en Izrael.
Tiam eliris al la pordego la popolo de la Eternulo.
12 Vekiĝu, vekiĝu, Debora,
Vekiĝu, vekiĝu, kantu kanton;
Leviĝu, Barak, kaj konduku viajn kaptitojn, filo de Abinoam!
13 Tiam eliris la restintoj el la fortuloj de la popolo;
La Eternulo eliris kun mi inter la herooj.
14 De Efraim venis tiuj, kiuj havas siajn radikojn en Amalek;
Post vi venis Benjamen en via popolo;
De Maĥir venis estroj,
Kaj de Zebulun kondukantoj per princa bastono.
15 Kaj princoj el Isaĥar estis kun Debora,
Kaj Isaĥar, kiel Barak, kuris en la valon.
Ĉe la torentoj de Ruben estas grandaj konsiliĝoj.
16 Kial vi sidas inter la baraĵoj,
Aŭskultante la fajfadon ĉe la brutaroj?
Ĉe la torentoj de Ruben estas grandaj konsiliĝoj.
17 Gilead restis transe de Jordan;
Kaj kial Dan sidas sur la ŝipoj?
Aŝer sidas sur la bordo de la maro,
Kaj loĝas ĉe siaj golfoj.
18 Zebulun estas popolo, kiu riskis sian animon por la morto,
Kaj Naftali sur la altaĵoj de la kampo.
19 Venis reĝoj, ili batalis;
Tiam batalis reĝoj de Kanaan
En Taanaĥ, ĉe la akvo de Megido;
Sed ili ricevis neniom da mono.
20 El la ĉielo oni batalis;
La steloj de siaj vojoj batalis kontraŭ Sisera.
21 La torento Kiŝon forportis ilin,
La torento antikva, la torento Kiŝon.
Piedpremu, mia animo, la fortulojn.
22 Tiam frapis la hufoj de ĉevaloj
Pro la rapidega forkurado de fortuloj.
23 Malbenu la urbon Meroz, diris anĝelo de la Eternulo,
Malbenu, malbenu ĝiajn loĝantojn;

Ĉar ili ne venis kun helpo al la Eternulo,
Kun helpo al la Eternulo inter la herooj.
24 Benita estu inter la virinoj Jael,
La edzino de la Kenido Ĥeber,
Inter la virinoj en la tendo ŝi estu benita.
25 Akvon li petis, lakton ŝi donis;
En belega kaliko ŝi alportis buteron.
26 Ŝi etendis sian manon al najlo
Kaj sian dekstran manon al martelo de laboristoj;
Kaj ŝi ekbatis Siseran, ekfrapis lian kapon,
Kaj frakasis kaj traboris lian tempion.
27 Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis kaj ekkuŝis;
Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis;
Kie li kliniĝis, tie li falis pereinta.
28 Tra la fenestro rigardas, kaj plorkrias tra la krado, la patrino de Sisera:
Kial longe ne venas lia ĉaro?
Kial malfruiĝas la radoj de liaj kaleŝoj?
29 La saĝaj el ŝiaj sinjorinoj respondas al ŝi,
Kaj ŝi mem al si respondas:
30 Ili ja trovis kaj dividas militakiron;
Po unu aŭ po du knabinoj por ĉiu viro,
Diverskolorajn vestojn por Sisera,
Diverskolorajn vestojn broditajn,
Ambaŭflanke broditajn por la kolo.
31 Tiel pereu ĉiuj Viaj malamikoj, ho Eternulo!
Sed Liaj amantoj estu kiel la leviĝanta suno en sia potenco.
Kaj la lando ripozis dum kvardek jaroj.

6

1 Kaj la Izraelidoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; kaj la
Eternulo transdonis ilin en la manojn de Midjan por la daŭro de sep jaroj.
2 Kaj la mano de Midjan forte premis Izraelon. Kontraŭ la Midjanidoj
la Izraelidoj faris al si la fendegojn en la montoj kaj la kavernojn kaj la
fortikaĵojn. 3 Kaj kiam la Izraelidoj semis, tiam venadis la Midjanidoj kaj
la Amalekidoj kaj la orientanoj, kaj atakadis ilin, 4 kaj stariĝadis tendare
kontraŭ ili, kaj ekstermadis la produktojn de la tero sur la tuta spaco ĝis
Gaza, kaj ne restigadis porvivaĵon ĉe la Izraelidoj, nek ŝafon, nek bovon,
nek azenon. 5 Ĉar ili venadis kun siaj brutoj kaj tendoj en multego, simile
al akridoj; kaj ili kaj iliaj kameloj estis sennombraj, kaj ili venadis en
la landon, por dezertigi ĝin. 6 Kaj Izrael tre mizeriĝis de Midjan; kaj la
Izraelidoj ekkriis al la Eternulo.

7 Kaj kiam la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo pro Midjan, 8 tiam la
Eternulo sendis profeton al la Izraelidoj, kaj ĉi tiu diris al ili: Tiel diras
la Eternulo, la Dio de Izrael: Mi venigis vin el Egiptujo, kaj Mi elkondukis
vin el la domo de sklaveco, 9 kaj Mi savis vin el la manoj de la Egiptoj kaj
el la manoj de ĉiuj viaj premantoj, kaj Mi forpelis ilin de vi, kaj Mi donis al
vi ilian landon; 10 kaj Mi diris al vi: Mi estas la Eternulo, via Dio; ne timu
la diojn de la Amoridoj, en kies lando vi loĝas; sed vi ne obeis Mian voĉon.

11 Kaj venis anĝelo de la Eternulo, kaj sidiĝis sub kverko, kiu estis en Ofra
kaj apartenis al Joaŝ la Abiezrido; lia filo Gideon estis draŝanta tritikon en
vinpremejo, por kaŝi antaŭ la Midjanidoj. 12 Kaj aperis al li la anĝelo de la

Eternulo, kaj diris al li: La Eternulo estas kun vi, brava heroo! 13 Kaj Gideon
diris al li: Mia sinjoro! se la Eternulo estas kun ni, tiam kial trafis nin ĉio
ĉi tio? kaj kie estas ĉiuj Liaj mirakloj, pri kiuj rakontis al ni niaj patroj,
dirante: La Eternulo elkondukis ja nin el Egiptujo? Kaj nun la Eternulo
forlasis nin, kaj transdonis nin en la manojn de Midjan. 14 Kaj la Eternulo
Sin turnis al li, kaj diris: Iru kun ĉi tiu via forto, kaj savu Izraelon el la
manoj de Midjan; jen Mi sendas vin. 15 Kaj tiu diris al Li: Mia Sinjoro! per
kio mi savos Izraelon? mia familio estas ja la plej mizera en Manase, kaj
mi estas la plej juna en la domo de mia patro! 16 Kaj la Eternulo diris al
li: Sed Mi estos kun vi, kaj vi venkobatos la Midjanidojn kiel unu homon.
17 Kaj li diris al Li: Se mi akiris Vian favoron, donu al mi pruvosignon, ke
tio estas Vi, kiu parolas kun mi; 18 ne foriru de ĉi tie, ĝis mi venos al Vi
kaj alportos mian oferaĵon kaj metos antaŭ Vin. Kaj Li diris: Mi restos, ĝis
vi revenos. 19 Kaj Gideon venis, kaj pretigis kapridon kaj macojn el efo da
faruno; la viandon li metis en korbon kaj la brogaĵon li enverŝis en poton,
kaj alportis al Li sub la kverkon kaj proponis. 20 Kaj la anĝelo de Dio diris
al li: Prenu la viandon kaj la macojn kaj metu sur ĉi tiun rokon, kaj la
brogaĵon elverŝu. Kaj li faris tiel. 21 Kaj la anĝelo de la Eternulo etendis
la finon de la bastono, kiu estis en lia mano, kaj ektuŝis la viandon kaj
la macojn; kaj tiam eliris fajro el la roko kaj konsumis la viandon kaj la
macojn; kaj la anĝelo de la Eternulo foriris de antaŭ liaj okuloj. 22 Tiam
Gideon vidis, ke tio estis anĝelo de la Eternulo; kaj Gideon diris: Ho ve,
mia Sinjoro, ho Eternulo! ĉar mi vidis anĝelon de la Eternulo, vizaĝon
kontraŭ vizaĝo. 23 Sed la Eternulo diris al li: Paco al vi; ne timu; vi ne
mortos. 24 Kaj Gideon konstruis tie altaron al la Eternulo, kaj donis al ĝi la
nomon: La Eternulo estas Paco. Ĝis la nuna tago ĝi estas ankoraŭ en Ofra
de la Abiezridoj.

25 Kaj en tiu nokto diris al li la Eternulo: Prenu junan bovon de via
patro, kaj alian bovon sepjaran, kaj detruu la altaron de Baal, kiu estas ĉe
via patro, kaj la sanktan stangon, kiu estas apud ĝi, dehaku; 26 kaj konstruu
altaron al la Eternulo, via Dio, sur la supro de ĉi tiu roko, laŭ la reguloj,
kaj prenu la duan bovon, kaj alportu bruloferon sur la ligno de la sankta
stango, kiun vi dehakos. 27 Kaj Gideon prenis dek homojn el siaj servantoj,
kaj faris, kiel diris al li la Eternulo; sed ĉar li timis la domanojn de sia patro
kaj la urbanojn, por fari tion en la tago, tial li faris en la nokto. 28 Kiam frue
matene la urbanoj leviĝis, ili ekvidis, ke la altaro de Baal estas detruita,
kaj la sankta stango, kiu estas apud ĝi, estas dehakita, kaj la dua bovo estas
alportita kiel brulofero sur la konstruita altaro. 29 Kaj ili diris unu al alia:
Kiu tion faris? Kaj ili serĉis kaj demandis, kaj oni diris: Gideon, filo de Joaŝ,
faris tion. 30 Tiam la urbanoj diris al Joaŝ: Elirigu vian filon; li devas morti,
ĉar li detruis la altaron de Baal, kaj ĉar li dehakis la sanktan stangon, kiu
estis apud ĝi. 31 Sed Joaŝ diris al ĉiuj, kiuj staris antaŭ li: Ĉu vi bezonas
batali por Baal? ĉu vi bezonas helpi lin? kiu batalos por li, tiu mortos ĉi
tiun matenon. Se li estas dio, li mem batalu por si pro tio, ke oni detruis
lian altaron. 32 Kaj de tiu tago oni nomis lin Jerubaal, dirante: Baal batalu
kontraŭ li, ĉar li detruis lian altaron.

33 Kaj ĉiuj Midjanidoj kaj Amalekidoj kaj orientanoj kolektiĝis kune, kaj
transiris kaj stariĝis tendare en la valo Jizreel. 34 Kaj la spirito de la
Eternulo venis sur Gideonon, kaj li ekblovis per trumpeto; kaj la familio
de la Abiezridoj kolektiĝis, por sekvi lin. 35 Kaj li sendis senditojn al la
tuta Manase, kaj ankaŭ ili sekvis lin; kaj li sendis senditojn al Aŝer kaj al

Zebulun kaj al Naftali, kaj ili eliris renkonte. 36 Kaj Gideon diris al Dio:
Se Vi intencas helpi per mia mano Izraelon, kiel Vi diris, 37 en tia okazo
jen mi metas sur la draŝejon tonditan lanon: se estos roso nur sur la lano,
kaj sur la tuta tero estos seke, tiam mi scios, ke Vi helpos per mia mano
Izraelon, kiel Vi diris. 38 Kaj tiel fariĝis: kiam la morgaŭan tagon li matene
leviĝis, li elpremis la lanon, kaj elpremis el la lano roson, plenan kalikon
da akvo. 39 Kaj Gideon diris al Dio: Ne koleru min, se mi ankoraŭ unu
fojon ekparolos, kaj ankoraŭ nur unu fojon faros provon kun la lano: estu
sekeco nur sur la lano, kaj sur la tuta tero estu roso. 40 Kaj Dio faris tiel en
tiu nokto: estis sekeco nur sur la lano, kaj sur la tuta tero estis roso.

7

1 Kaj frue matene leviĝis Jerubaal, tio estas Gideon, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, kaj ili starigis sian tendaron ĉe la fonto Ĥarod; kaj la tendaro de Midjan estis rilate al li sur la norda flanko de la monteto More en la valo.

2 Kaj la Eternulo diris al Gideon: La popolo, kiu estas kun vi, estas
tro grandnombra, por ke Mi transdonu la Midjanidojn en iliajn manojn;
eble fieriĝos kontraŭ Mi Izrael, dirante: Mia mano helpis min. 3 Tial nun
proklamu al la oreloj de la popolo jene: Kiu estas timema kaj tremema,
tiu iru returne kaj foriru de la monto Gilead. Kaj iris returne el la popolo
dudek du mil, kaj dek mil restis.

4 Kaj la Eternulo diris al Gideon: Ankoraŭ estas tro multe da popolo;
konduku ilin malsupren al la akvo, kaj tie Mi ilin elektos por vi. Pri kiu Mi
diros al vi: Ĉi tiu iru kun vi — tiu devas iri kun vi; kaj ĉiu, pri kiu Mi diros
al vi: Ĉi tiu ne iru kun vi — tiu ne devas iri. 5 Kaj li alvenigis la popolon al
la akvo. Kaj la Eternulo diris al Gideon: Ĉiun, kiu lektrinkos akvon per sia
lango, kiel lektrinkas hundo, tiun starigu aparte; ankaŭ ĉiun, kiu kliniĝos
sur siaj genuoj, por trinki. 6 Kaj la nombro de tiuj, kiuj lektrinkis el la
mano al la buŝo, estis tricent homoj; la tuta cetera popolo kliniĝis sur siaj
genuoj, por trinki la akvon. 7 Kaj la Eternulo diris al Gideon: Per la tricent
homoj, kiuj lektrinkis, Mi helpos vin, kaj Mi transdonos la Midjanidojn en
viajn manojn; kaj la tuta popolo foriru ĉiu al sia loko. 8 Kaj ili prenis al si
la manĝotaĵon de la popolo, kaj iliajn trumpetojn; kaj ĉiujn Izraelidojn li
forsendis ĉiun al lia tendo, kaj la tricent homojn li retenis. La tendaro de
Midjan estis malsupre de li en la valo.

9 En tiu nokto la Eternulo diris al li: Leviĝu, iru malsupren en la
tendaron; ĉar Mi transdonas ĝin en viajn manojn. 10 Sed se vi timas
malsupreniri, tiam iru vi kun via junulo Pura al la tendaro, 11 kaj aŭskultu,
kion oni parolas; tiam fortiĝos viaj manoj, kaj vi iros malsupren en la
tendaron. Kaj li iris kun sia junulo Pura al la unua armita taĉmenteto de
la tendaro. 12 La Midjanidoj kaj la Amalekidoj kaj ĉiuj orientanoj kuŝis
en la valo en tia multego, kiel akridoj; kaj iliaj kameloj estis sennombraj,
en tia multego, kiel la sablo sur la bordo de la maro. 13 Gideon venis, kaj
jen unu rakontas al sia kamarado sonĝon, kaj diras: Mi vidis en sonĝo,
ke jen elbakita hordea pano ruliĝis tra la tendaro de Midjan, kaj venis al
tendo, kaj ekfrapis ĝin tiel, ke ĝi falis, kaj renversis ĝin, kaj la tendo tute
kuŝis. 14 Tiam lia kamarado respondis, dirante: Tio estas nenio alia, nur
la glavo de Gideon, filo de Joaŝ, Izraelido; Dio transdonis en lian manon la
Midjanidojn kaj la tutan tendaron.

[15] Kaj kiam Gideon aŭdis la rakonton pri la sonĝo kaj la klarigon de
ĝia signifo, li adorkliniĝis, kaj revenis en la tendaron de la Izraelidoj, kaj
diris: Leviĝu, ĉar la Eternulo transdonis en viajn manojn la tendaron de
Midjan. [16] Kaj li dividis la tricent homojn en tri taĉmentojn, kaj donis al
ĉiuj en la manojn trumpetojn kaj malplenajn kruĉojn, kun torĉoj interne
de la kruĉoj. [17] Kaj li diris al ili: Rigardu min, kaj faru tion saman, kion
mi faros; jen mi iras al la rando de la tendaro, kaj kion mi faros, tion faru
ankaŭ vi. [18] Kiam mi kaj tiuj, kiuj estas kun mi, ekblovos per trumpeto,
tiam ankaŭ vi blovu per la trumpetoj ĉirkaŭ la tuta tendaro, kaj kriu: Pro
la Eternulo kaj pro Gideon!
[19] Kaj venis Gideon, kaj la cent homoj, kiuj estis kun li, al la rando de
la tendaro en la komenco de la meza noktogardo, kiam ĵus stariĝis la
gardistoj; kaj ili ekblovis per la trumpetoj, kaj rompis la kruĉojn, kiujn
ili havis en la manoj. [20] Tiam ekblovis la tri taĉmentoj per la trumpetoj kaj
rompis la kruĉojn, kaj ili tenis en la maldekstra mano la torĉojn, kaj en
la dekstra la trumpetojn por blovi, kaj ili kriis: Glavo pro la Eternulo kaj
pro Gideon! [21] Kaj ili staris ĉiu sur sia loko ĉirkaŭ la tendaro; kaj la tuta
tendaranaro ekkuris; kaj ĉiuj ekkriis kaj forkuris. [22] Kaj oni blovis per la
tricent trumpetoj, kaj la Eternulo turnis en la tuta tendaro la glavon de unu
kontraŭ alian; kaj la tendaranoj kuris ĝis Bet-Ŝita, al Cerera, ĝis la limo de
Abel-Meĥola apud Tabat. [23] Kaj oni kunvokis la Izraelidojn el Naftali kaj el
Aŝer kaj el la tuta Manase, kaj ili postkuris la Midjanidojn. [24] Kaj Gideon
sendis senditojn sur la tutan monton de Efraim, por diri: Kuru renkonte
al la Midjanidoj kaj baru al ili la akvon ĝis Bet-Bara kaj ĝis Jordan. Kaj
kolektiĝis ĉiuj Efraimidoj kaj baris la vojon ĝis Bet-Bara kaj ĝis Jordan.
[25] Kaj ili kaptis Orebon kaj Zeebon, du princojn de Midjan, kaj mortigis
Orebon ĉe la roko de Oreb, kaj Zeebon ili mortigis ĉe la vinpremejo de Zeeb,
kaj persekutis la Midjanidojn; kaj la kapojn de Oreb kaj Zeeb ili alportis al
Gideon trans Jordanon.

8

[1] Kaj la Efraimidoj diris al li: Kial vi tion faris al ni, ke vi ne vokis nin,
kiam vi iris batali kontraŭ Midjan? Kaj ili forte kverelis kun li. [2] Sed li diris
al ili: Kion mi faris nun similan al via faro? ĉu la postkolekto de Efraim
ne estas pli bona ol la tuta vinberkolekto de Abiezer? [3] En viajn manojn
Dio transdonis Orebon kaj Zeebon, la princojn de Midjan; kaj kiel mi povis
fari en komparo kun tio, kion vi faris? Tiam kvietiĝis ilia kolero kontraŭ li,
kiam li diris tion. [4] Kaj Gideon venis al Jordan kaj transiris, li kaj la tricent
homoj, kiuj estis kun li, lacaj kaj persekutantaj. [5] Kaj li diris al la loĝantoj
de Sukot: Donu, mi petas, panojn al la homoj, kiuj sekvas min; ĉar ili estas
lacaj, kaj mi postkuras Zebaĥon kaj Calmunan, reĝojn de Midjan. [6] Sed la
estroj de Sukot diris: Ĉu la manoj de Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en viaj
manoj, ke ni donu al via militistaro panon? [7] Tiam Gideon diris: Pro tio,
kiam la Eternulo transdonos Zebaĥon kaj Calmunan en miajn manojn, mi
draŝos viajn korpojn per dornoj de dezerto kaj per kardoj. [8] Kaj li iris de
tie al Penuel, kaj diris al ĝiaj loĝantoj tion saman; kaj la loĝantoj de Penuel
respondis al li tiel, kiel respondis la loĝantoj de Sukot. [9] Kaj li diris ankaŭ
al la loĝantoj de Penuel jene: Kiam mi revenos feliĉe, mi detruos ĉi tiun
turon.
[10] Kaj Zebaĥ kaj Calmuna estis en Karkor, kaj kun ili estis ilia militistaro,
ĉirkaŭ dek kvin mil, ĉiuj, kiuj restis el la tuta militistaro de la orientanoj; la

nombro de la falintoj estis cent dudek mil homoj, kiuj povis eltiri glavon.
11 Kaj Gideon iris laŭ la vojo de la tendoloĝantoj orienten de Nobaĥ kaj
Jogbeha, kaj venkobatis la tendaron, kiam la tendaro opiniis sin tute
eksterdanĝera. 12 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna forkuris; sed li postkuris ilin,
kaj kaptis Zebaĥon kaj Calmunan, la du reĝojn de Midjan, kaj la tutan
militistaron li ektremigis. 13 Kaj revenis Gideon, filo de Joaŝ, de la milito,
de la deklivo de Ĥeres. 14 Kaj li kaptis junulon el la loĝantoj de Sukot, kaj
demandis lin; kaj tiu skribis al li la estrojn de Sukot kaj ĝiajn plejaĝulojn,
sepdek sep homojn. 15 Kaj li venis al la loĝantoj de Sukot, kaj diris: Jen
estas Zebaĥ kaj Calmuna, pri kiuj vi mokis min, dirante: Ĉu la manoj de
Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en viaj manoj, ke ni donu al viaj lacaj homoj
panon? 16 Kaj li prenis la plejaĝulojn de la urbo, kaj la dornojn de dezerto
kaj la kardojn, kaj punis per ili la loĝantojn de Sukot. 17 Kaj la turon de
Penuel li detruis, kaj mortigis la loĝantojn de la urbo. 18 Kaj li diris al Zebaĥ
kaj Calmuna: Kiaj estis la homoj, kiujn vi mortigis ĉe Tabor? Kaj ili diris:
Ili estis tiaj, kiel vi, ĉiuj aspektis kiel reĝidoj. 19 Tiam li diris: Tio estis miaj
fratoj, filoj de mia patrino. Per la vivo de la Eternulo, se vi restigus ilin
vivaj, mi ne mortigus vin. 20 Kaj li diris al sia unuenaskito Jeter: Leviĝu,
mortigu ilin. Sed la junulo ne eltiris sian glavon; ĉar li timis, ĉar li estis
ankoraŭ juna. 21 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna diris: Leviĝu mem kaj frapu nin,
ĉar kia estas la viro, tia estas lia forto. Tiam Gideon leviĝis kaj mortigis
Zebaĥon kaj Calmunan, kaj li prenis la ornamaĵojn, kiuj estis sur la koloj
de iliaj kameloj.

22 Kaj la Izraelidoj diris al Gideon: Regu nin, vi kaj via filo kaj la filo de
via filo; ĉar vi savis nin el la manoj de Midjan. 23 Sed Gideon diris al ili: Mi
ne regos vin, kaj ankaŭ mia filo ne regos vin: la Eternulo regu vin. 24 Kaj
Gideon diris al ili: Mi petas de vi peton, ĉiu el vi donu al mi la orelringon
el sia militakiro. Ili havis orajn orelringojn, ĉar estis afero kun Iŝmaelidoj.
25 Kaj ili diris: Ni donos. Kaj ili sternis veston, kaj ĉiu ĵetis tien orelringon
el sia militakiro. 26 Kaj la pezo de la oraj orelringoj, kiujn li elpetis, estis
mil sepcent sikloj da oro, krom la ornamaĵoj kaj la ringoj kaj la purpuraj
vestoj, kiuj estis sur la reĝoj de Midjan, kaj krom la kolornamaĵoj, kiuj estis
sur la koloj de iliaj kameloj. 27 Kaj Gideon faris el tio efodon, kaj lokmetis
ĝin en sia urbo, en Ofra; kaj ĉiuj Izraelidoj malĉastiĝis per ĝi tie; kaj tio
fariĝis falilo por Gideon kaj por lia domo. 28 Kaj humiliĝis la Midjanidoj
antaŭ la Izraelidoj kaj ne levis plu sian kapon. Kaj la lando ripozis dum
kvardek jaroj en la tempo de Gideon.

29 Kaj Jerubaal, filo de Joaŝ, iris kaj ekloĝis en sia domo. 30 Kaj Gideon
havis sepdek filojn, kiuj eliris el liaj lumboj, ĉar li havis multe da edzinoj.
31 Kaj lia kromvirino, kiu estis en Ŝeĥem, ankaŭ naskis al li filon, kaj li
donis al li la nomon Abimeleĥ. 32 Kaj Gideon, filo de Joaŝ, mortis en tre
maljuna ago; kaj oni enterigis lin en la tombo de Joaŝ, lia patro, en Ofra de
la Abiezridoj.

33 Kiam Gideon mortis, la Izraelidoj denove malĉaste sekvis la Baalojn
kaj elektis al si Baal-Beriton kiel sian dion. 34 Kaj la Izraelidoj ne memoris
la Eternulon, sian Dion, kiu savadis ilin el la manoj de ĉiuj iliaj malamikoj
ĉirkaŭe. 35 Kaj ili ne estis favorkoraj al la domo de Jerubaal-Gideon
rekompence al la tuta bono, kiun li faris al Izrael.

9

1 Abimeleĥ, filo de Jerubaal, iris en Ŝeĥemon, al la fratoj de sia patrino,
kaj ekparolis al ili kaj al la tuta familio de la domo de sia patrinpatro
jene: 2 Diru al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem: Kio estas pli bona al
vi, ĉu ke regu vin sepdek homoj, ĉiuj filoj de Jerubaal, aŭ ke regu vin unu
homo? memoru ankaŭ, ke mi estas via osto kaj via karno. 3 Kaj la fratoj
de lia patrino diris pri li al la oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem ĉiujn tiujn
vortojn, kaj ilia koro inkliniĝis al Abimeleĥ; ĉar ili diris: Li estas nia frato.
4 Kaj ili donis al li sepdek arĝentajn monerojn el la domo de Baal-Berit,
kaj Abimeleĥ dungis per ili homojn mallaboremajn kaj facilanimajn, kaj
ili sekvis lin. 5 Kaj li venis en la domon de sia patro en Ofra, kaj mortigis
siajn fratojn, la filojn de Jerubaal, sepdek homojn, sur unu ŝtono; restis
Jotam, la plej juna filo de Jerubaal, ĉar li kaŝiĝis.

6 Kaj kolektiĝis ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem kaj la tuta domo de Milo, kaj ili
iris kaj faris Abimeleĥon reĝo, ĉe la kverko, kiu staras en Ŝeĥem. 7 Kaj oni
diris pri tio al Jotam, kaj li iris kaj stariĝis sur la supro de la monto Gerizim,
kaj laŭte ekkriis, kaj diris al ili: Aŭskultu min, loĝantoj de Ŝeĥem, kaj
aŭskultos vin Dio. 8 Iris la arboj, por sanktolei reĝon super si; kaj ili diris
al la olivarbo: Reĝu super ni. 9 Sed la olivarbo diris al ili: Ĉu mi perdis mian
grason, per kiu estas honorataj Dio kaj homoj, ke mi iru vagi super la arboj?
10 Kaj la arboj diris al la figarbo: Iru vi, reĝu super ni. 11 Sed la figarbo diris
al ili: Ĉu mi perdis mian dolĉecon kaj miajn bonajn fruktojn, ke mi iru vagi
super la arboj? 12 Kaj la arboj diris al la vinberujo: Iru vi, reĝu super ni.
13 Sed la vinberujo diris al ili: Ĉu mi perdis mian moston, kiu gajigas Dion
kaj homojn, ke mi iru vagi super la arboj? 14 Tiam ĉiuj arboj diris al la
dornarbusto: Iru vi, reĝu super ni. 15 Kaj la dornarbusto diris al la arboj:
Se vere vi sanktoleas min kiel reĝon super vi, tiam venu, ŝirmu vin sub mia
ombro; se ne, tiam eliros fajro el la dornarbusto kaj forbruligos la cedrojn
de Lebanon. 16 Nun ĉu vi agis ĝuste kaj juste, reĝigante Abimeleĥon?
kaj ĉu vi agis bone rilate Jerubaalon kaj lian domon, kaj ĉu vi agis kun
li konforme al lia merito? 17 Mia patro batalis pro vi kaj ne ŝatis sian
vivon kaj savis vin el la manoj de Midjan; 18 kaj vi leviĝis nun kontraŭ
la domon de mia patro, kaj mortigis liajn filojn, sepdek homojn, sur unu
ŝtono, kaj Abimeleĥon, filon de lia sklavino, vi reĝigis super la loĝantoj de
Ŝeĥem, pro tio, ke li estas via frato. 19 Se ĝuste kaj juste vi agis nun rilate
Jerubaalon kaj lian domon, tiam ĝoju pri Abimeleĥ, kaj li ankaŭ ĝoju pri
vi. 20 Sed se ne, tiam eliru fajro el Abimeleĥ kaj forbruligu la loĝantojn
de Ŝeĥem kaj la domon de Milo; kaj fajro eliru el la loĝantoj de Ŝeĥem
kaj el la domo de Milo kaj forbruligu Abimeleĥon. 21 Kaj Jotam forkuris
kaj forsavis sin kaj iris en Beeron kaj ekloĝis tie pro timo antaŭ sia frato
Abimeleĥ.

22 Kaj Abimeleĥ regis super Izrael tri jarojn. 23 Kaj Dio venigis malbonan
spiriton inter Abimeleĥ kaj la loĝantoj de Ŝeĥem; kaj la loĝantoj de Ŝeĥem
perfidis Abimeleĥon, 24 por ke la krimo pri la sepdek filoj de Jerubaal kaj
ilia sango venu sur Abimeleĥon, ilian fraton, kiu mortigis ilin, kaj sur la
loĝantojn de Ŝeĥem, kiuj subtenis liajn manojn, por ke li mortigu siajn
fratojn. 25 Kaj la loĝantoj de Ŝeĥem starigis kontraŭ li insidantojn sur la

suproj de la montoj, kaj ili prirabadis ĉiun, kiu pasis preter ili sur la vojo.
Kaj oni diris tion al Abimeleĥ.

26 Kaj venis Gaal, filo de Ebed, kun siaj fratoj, kaj ili iris tra Ŝeĥem; kaj
fidis lin la loĝantoj de Ŝeĥem. 27 Kaj ili eliris sur la kampon kaj ŝirkolektis
siajn vinberojn kaj elpremis ilin kaj faris feston kaj iris en la domon de
sia dio kaj manĝis kaj drinkis kaj malbenis Abimeleĥon. 28 Kaj Gaal, filo
de Ebed, diris: Kiu estas Abimeleĥ, kaj kio estas Ŝeĥem, ke ni servu al li?
li estas ja filo de Jerubaal, kaj Zebul estas lia oficisto. Servu al la homoj
de Ĥamor, patro de Ŝeĥem, sed al tiu kial ni servu? 29 Se iu donus ĉi
tiun popolon en miajn manojn, mi forpelus Abimeleĥon. Kaj oni diris al
Abimeleĥ: Plimultigu vian militistaron, kaj eliru. 30 Kiam Zebul, la estro
de la urbo, aŭdis la vortojn de Gaal, filo de Ebed, lia kolero ekflamis. 31 Kaj
li sendis ruze senditojn al Abimeleĥ, por diri: Jen Gaal, filo de Ebed, kun
siaj fratoj venis en Ŝeĥemon kaj ribeligas la urbon kontraŭ vi; 32 tial leviĝu
en la nokto, vi kaj la popolo, kiu estas kun vi, kaj faru embuskon sur la
kampo; 33 kaj matene, kiam leviĝos la suno, leviĝu frue, kaj ataku la urbon;
kaj kiam li kaj la popolo, kiu estas kun li, eliros al vi, tiam faru al li, kion
via mano povos.

34 Kaj Abimeleĥ, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, leviĝis en la nokto, kaj
faris apud Ŝeĥem embuskon el kvar taĉmentoj. 35 Kaj Gaal, filo de Ebed,
eliris kaj stariĝis ĉe la pordego de la urbo; kaj Abimeleĥ, kaj la popolo, kiu
estis kun li, leviĝis el la embusko. 36 Kiam Gaal ekvidis la popolon, li diris al
Zebul: Jen popolo malsupreniras de la suproj de la montoj. Sed Zebul diris
al li: La ombro de la montoj ŝajnas al vi homoj. 37 Kaj Gaal parolis plue,
kaj diris: Jen popolo malsupreniras de la altaĵo, kaj unu taĉmento venas
laŭ la vojo de la kverko de sorĉistoj. 38 Tiam Zebul diris al li: Kie nun estas
via buŝo, kiu diris: Kiu estas Abimeleĥ, ke ni servu al li? Tio estas ja tiu
popolo, kiun vi malŝatis; nun eliru, kaj batalu kontraŭ ĝi. 39 Kaj Gaal eliris,
havante post si la loĝantojn de Ŝeĥem, kaj ekbatalis kontraŭ Abimeleĥ.
40 Kaj Abimeleĥ ekpelis lin, kaj li forkuris, kaj falis multe da mortigitoj
ĝis la pordego mem. 41 Kaj Abimeleĥ restis en Aruma; kaj Zebul elpelis
Gaalon kaj liajn fratojn, ke ili ne loĝu en Ŝeĥem. 42 En la sekvanta tago la
popolo eliris sur la kampon. Kaj oni diris tion al Abimeleĥ. 43 Kaj li prenis
sian militistaron kaj dividis ĝin en tri taĉmentojn kaj faris embuskon sur
la kampo. Kiam li vidis, ke la popolo eliras el la urbo, li leviĝis kontraŭ
ili kaj batis ilin. 44 Kaj Abimeleĥ, kaj la taĉmentoj, kiuj estis kun li, atakis
kaj stariĝis antaŭ la pordego de la urbo; kaj du taĉmentoj atakis ĉiujn,
kiuj estis sur la kampo, kaj mortigis ilin. 45 Kaj Abimeleĥ batalis kontraŭ
la urbo la tutan tiun tagon; kaj li prenis la urbon, kaj mortigis la popolon,
kiu estis en ĝi; kaj li detruis la urbon kaj semis sur ĝia loko salon.

46 Kiam tion aŭdis ĉiuj loĝantoj de la turo de Ŝeĥem, ili foriris en la
fortikaĵon de la dio Berit. 47 Kaj oni diris al Abimeleĥ, ke kolektiĝis ĉiuj
loĝantoj de la turo de Ŝeĥem. 48 Tiam Abimeleĥ iris sur la monton Calmon,
li kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, kaj Abimeleĥ prenis hakilon en sian
manon kaj dehakis branĉon de arbo kaj prenis ĝin kaj metis ĝin sur sian
ŝultron, kaj diris al la homoj, kiuj estis kun li: Kion vi vidis, ke mi faris, tion
rapide faru kiel mi. 49 Kaj ankaŭ ĉiuj el la tuta popolo dehakis branĉojn

kaj iris post Abimeleĥ kaj almetis al la fortikaĵo kaj ekbruligis per ili la fortikaĵon per fajro; kaj mortis ankaŭ ĉiuj homoj de la turo de Ŝeĥem, ĉirkaŭ mil viroj kaj virinoj.

50 Kaj Abimeleĥ iris al Tebec kaj sieĝis Tebecon kaj prenis ĝin. 51 Fortika
turo estis meze de la urbo, kaj tien forkuris ĉiuj viroj kaj virinoj kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo, kaj enŝlosis sin tie kaj supreniris sur la tegmenton de la
turo. 52 Kaj Abimeleĥ venis al la turo kaj sieĝis ĝin, kaj aliris al la pordo de
la turo, por forbruligi ĝin per fajro. 53 Tiam iu virino ĵetis muelŝtonon sur
la kapon de Abimeleĥ kaj rompis al li la kranion. 54 Tiam li rapide alvokis
la junulon, kiu portis liajn batalilojn, kaj diris al li: Eltiru vian glavon kaj mortigu min, por ke oni ne diru pri mi: Virino lin mortigis. Kaj lia junulo
lin trapikis, kaj li mortis. 55 Kaj la Izraelidoj vidis, ke Abimeleĥ mortis, kaj
ili iris ĉiu al sia loko. 56 Tiel Dio repagis la malbonagon de Abimeleĥ, kiun
ĉi tiu faris rilate sian patron, mortigante siajn sepdek fratojn. 57 Kaj la
tutan malbonagon de la loĝantoj de Ŝeĥem Dio revenigis sur ilian kapon; kaj venis sur ilin la malbeno de Jotam, filo de Jerubaal.

10

1 Post Abimeleĥ leviĝis, por helpadi al Izrael, Tola, filo de Pua, filo de
Dodo, Isaĥarido. Li loĝis en Ŝamir, sur la monto de Efraim. 2 Kaj li estis
juĝisto de Izrael dum dudek tri jaroj, kaj li mortis, kaj oni enterigis lin en Ŝamir.

3 Post li leviĝis Jair, Gileadano, kaj li estis juĝisto de Izrael dum dudek
du jaroj. 4 Li havis tridek filojn, kiuj rajdadis sur tridek junaj azenoj, kaj ili havis tridek urbojn; ĝis nun oni ilin nomas Vilaĝoj de Jair, kiuj estas en
la lando Gilead. 5 Kaj Jair mortis, kaj oni enterigis lin en Kamon.

6 Kaj la Izraelidoj plue faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj servadis al la Baaloj kaj al la Aŝtaroj kaj al la dioj de Sirio kaj al la dioj de Cidon kaj al la dioj de Moab kaj al la dioj de la Amonidoj kaj al la
dioj de la Filiŝtoj; kaj ili forlasis la Eternulon, kaj ne servadis al Li. 7 Tiam
ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis ilin en la
manojn de la Filiŝtoj kaj en la manojn de la Amonidoj. 8 Kaj ili premadis kaj
turmentadis la Izraelidojn de tiu jaro dum dek ok jaroj, ĉiujn Izraelidojn, kiuj estis transe de Jordan en la lando de la Amoridoj, kiu estas en Gilead.
9 Kaj la Amonidoj transiris Jordanon, por militi ankaŭ kontraŭ Jehuda kaj
Benjamen kaj la domo de Efraim; kaj Izrael estis tre premata. 10 Tiam
ekkriis la Izraelidoj al la Eternulo, dirante: Ni pekis antaŭ Vi, ĉar ni forlasis
nian Dion kaj servis al la Baaloj. 11 Kaj la Eternulo diris al la Izraelidoj: Mi
savis ja vin de la Egiptoj kaj de la Amoridoj kaj de la Amonidoj kaj de la
Filiŝtoj. 12 Kaj la Cidonanoj kaj Amalekidoj kaj Maonidoj premis vin, kaj
vi kriis al Mi, kaj Mi savis vin el iliaj manoj; 13 kaj tamen vi forlasis Min
kaj servis al aliaj dioj; tial Mi ne plu helpos vin. 14 Iru kaj kriu al la dioj,
kiujn vi elektis; ili helpu vin en la tempo de via mizero. 15 Kaj la Izraelidoj
diris al la Eternulo: Ni pekis; faru al ni ĉion, kio plaĉas al Vi; nur savu
nin hodiaŭ. 16 Kaj ili forigis el inter si la fremdajn diojn, kaj ekservis al la Eternulo; kaj Li eksentis kompaton pro la suferado de Izrael.

17 Kaj kolektiĝis la Amonidoj kaj stariĝis tendare en Gilead; kolektiĝis
ankaŭ la Izraelidoj kaj stariĝis tendare en Micpa. 18 Kaj la estroj de Gilead
diris unuj al la aliaj: Kiu komencos batalon kontraŭ la Amonidoj, tiu estos estro de ĉiuj loĝantoj de Gilead.

11

1 Jiftaĥ, la Gileadano, estis heroa militisto, sed li estis filo de
malĉastulino. De Gilead naskiĝis Jiftaĥ. 2 Kaj la edzino de Gilead naskis
al li filojn. Kiam la filoj de la edzino grandiĝis, ili forpelis Jiftaĥon, kaj
diris al li: Vi ne heredos en la domo de nia patro; ĉar vi estas filo de alia
patrino. 3 Tiam Jiftaĥ forkuris de siaj fratoj kaj ekloĝis en la lando Tob. Kaj
kolektiĝis al Jiftaĥ sentaŭgaj homoj kaj eliradis kun li.
4 Post kelka tempo ekmilitis la Amonidoj kontraŭ Izrael. 5 Kaj kiam
la Amonidoj militis kontraŭ Izrael, la plejaĝuloj de Gilead iris, por preni
Jiftaĥon el la lando Tob. 6 Kaj ili diris al Jiftaĥ: Iru kaj estu nia kondukanto,
kaj ni batalos kontraŭ la Amonidoj. 7 Kaj Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de
Gilead: Vi malamas ja min, kaj vi forpelis min el la domo de mia patro;
kial do vi nun venis al mi, kiam vi estas en mizero? 8 Kaj la plejaĝuloj de
Gilead diris al Jiftaĥ: Pro tio ni nun revenas al vi, ke vi iru kun ni, kaj ni
batalos kontraŭ la Amonidoj, kaj vi estos ĉe ni estro de ĉiuj loĝantoj de
Gilead. 9 Kaj Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de Gilead: Se vi revenigas min, por
batali kontraŭ la Amonidoj, kaj la Eternulo transdonos ilin al mi, ĉu tiam
mi estos via estro? 10 Kaj la plejaĝuloj de Gilead diris al Jiftaĥ: La Eternulo
estu aŭskultanto inter ni, ke ni faros konforme al viaj vortoj. 11 Tiam
Jiftaĥ iris kun la plejaĝuloj de Gilead, kaj la popolo faris lin super si estro
kaj kondukanto, kaj Jiftaĥ eldiris ĉiujn siajn vortojn antaŭ la Eternulo en
Micpa.
12 Jiftaĥ sendis senditojn al la reĝo de la Amonidoj, por diri: Kio estas
inter mi kaj vi, ke vi venis al mi, por militi kontraŭ mia lando? 13 Kaj la
reĝo de la Amonidoj diris al la senditoj de Jiftaĥ: Pro tio, ke Izrael prenis
mian landon, kiam li iris el Egiptujo, de Arnon ĝis Jabok kaj ĝis Jordan; nun
redonu ĝin al mi en paco. 14 Tiam Jiftaĥ duan fojon sendis senditojn al la
reĝo de la Amonidoj, 15 kaj dirigis al li: Tiel diris Jiftaĥ: Izrael ne prenis
landon de Moab, nek landon de la Amonidoj; 16 ĉar irante el Egiptujo, Izrael
iris tra la dezerto ĝis la Ruĝa Maro kaj venis al Kadeŝ; 17 kaj tiam Izrael
sendis senditojn al la reĝo de Edom, por diri: Permesu al mi trairi vian
landon; sed la reĝo de Edom ne konsentis; ankaŭ al la reĝo de Moab estis
sendite, sed li ne konsentis; tial Izrael restis en Kadeŝ; 18 kaj li iris tra la
dezerto kaj ĉirkaŭis la landon de Edom kaj la landon de Moab kaj venis de
oriento al la lando de Moab kaj stariĝis tendare transe de Arnon, sed ne
eniris en la limojn de Moab, ĉar Arnon estas la limo de Moab. 19 Kaj Izrael
sendis senditojn al Siĥon, reĝo de la Amoridoj, reĝo de Ĥeŝbon, kaj Izrael
diris al li: Permesu al ni trairi vian landon ĝis mia loko; 20 sed Siĥon ne
volis, ke Izrael trairu liajn limojn; kaj Siĥon kolektis sian tutan popolon, kaj
ili stariĝis tendare en Jahac kaj batalis kontraŭ Izrael. 21 Kaj la Eternulo,
Dio de Izrael, transdonis Siĥonon kaj lian tutan popolon en la manojn
de Izrael, kiu venkobatis ilin; kaj Izrael ekposedis la tutan landon de la
Amoridoj, kiuj loĝis en tiu lando. 22 Kaj ili ekposedis la tutan regionon de
la Amoridoj, de Arnon ĝis Jabok kaj de la dezerto ĝis Jordan. 23 Tiamaniere
la Eternulo, Dio de Izrael, forpelis la Amoridojn de antaŭ Lia popolo Izrael;
kaj vi volas preni ĝian posedaĵon? 24 Tion, kion posedigas al vi Kemoŝ, via
dio, tion posedu; sed ĉiun, kiun la Eternulo, nia Dio, forpelis de antaŭ ni,
tiun ni heredos. 25 Ĉu vi estas pli bona ol Balak, filo de Cipor kaj reĝo de

Moab? ĉu tiu malpacis kun Izrael aŭ militis kontraŭ li? 26 De la tempo,
kiam Izrael ekloĝis en Ĥeŝbon kaj en ĝiaj dependaĵoj kaj en Aroer kaj en
ĝiaj dependaĵoj, kaj en ĉiuj urboj, kiuj estas apud Arnon, pasis jam tricent
jaroj; kial vi ne forprenis ilin en tiu tempo? 27 Mi ne pekis kontraŭ vi, kaj
vi faras al mi malbonon, militante kontraŭ mi. La Eternulo, la Juĝanto,
juĝu nun inter la Izraelidoj kaj la Amonidoj. 28 Sed la reĝo de Amon ne
atentis la vortojn de Jiftaĥ, kiujn ĉi tiu sendis al li.

29 Kaj venis sur Jiftaĥon la spirito de la Eternulo, kaj li trapasis Gileadon
kaj la regionon de Manase, kaj li trairis Micpan Gileadan, kaj de Micpa
Gileada li iris al la Amonidoj. 30 Kaj Jiftaĥ faris sanktan promeson al la
Eternulo, kaj diris: Se Vi transdonos la Amonidojn en miajn manojn, 31 tiam
tiu, kiu eliros el la pordo de mia domo renkonte al mi, kiam mi feliĉe
revenos de la Amonidoj — tiu apartenu al la Eternulo, kaj mi oferos lin
kiel bruloferon. 32 Kaj Jiftaĥ venis al la Amonidoj, por batali kontraŭ ili;
kaj la Eternulo transdonis ilin en liajn manojn. 33 Kaj li venkobatis ilin de
Aroer ĝis Minit, dudek urbojn, kaj ĝis Abel-Keramim — tio estis tre granda
venkobato; kaj la Amonidoj humiliĝis antaŭ la Izraelidoj.

34 Kaj Jiftaĥ venis al Micpa, al sia domo, kaj jen lia filino eliras renkonte
al li kun tamburinoj kaj danco; kaj ŝi estis lia sola infano; krom ŝi li havis
neniun filon nek filinon. 35 Kiam li ekvidis ŝin, li disŝiris siajn vestojn, kaj
diris: Ho ve, mia filino! kiel forte vi min klinis, vi min malĝojigis! mi
malfermis mian buŝon antaŭ la Eternulo, kaj mi ne povas repreni la faron.
36 Kaj ŝi diris al li: Mia patro! vi malfermis vian buŝon antaŭ la Eternulo;
agu do kun mi tiel, kiel diris via buŝo, post kiam la Eternulo faris al vi
venĝon kontraŭ viaj malamikoj, kontraŭ la Amonidoj. 37 Kaj ŝi diris al sia
patro: Faru por mi jenon: lasu min for por du monatoj, kaj mi iros, mi iros
sur la montojn kaj priploros mian virgecon, mi kune kun miaj amikinoj.
38 Kaj li diris: Iru; kaj li forsendis ŝin por du monatoj. Kaj ŝi iris kune kun
siaj amikinoj kaj priploris sian virgecon sur la montoj. 39 Kaj kiam pasis
la du monatoj, ŝi revenis al sia patro, kaj li plenumis sur ŝi sian sanktan
promeson, kiun li faris; kaj ŝi ne ekkonis viron. Kaj fariĝis moro en Izrael,
40 ke ĉiujare la filinoj de Izrael iras priplori la filinon de Jiftaĥ, la Gileadano,
dum kvar tagoj en jaro.

12

1 Kaj kolektiĝis la Efraimidoj kaj iris norden, kaj diris al Jiftaĥ: Kial vi iris
militi kontraŭ la Amonidoj, kaj nin ne vokis, ke ni iru kun vi? vian domon
kune kun vi ni forbruligos per fajro. 2 Kaj Jiftaĥ diris al ili: Mi kaj mia
popolo havis grandan disputon kun la Amonidoj; mi kriis al vi, sed vi ne
savis min el ilia mano. 3 Kiam mi vidis, ke vi ne savas, mi elmetis al risko
mian animon kaj iris kontraŭ la Amonidojn, kaj la Eternulo transdonis
ilin en miajn manojn. Kial do vi venis hodiaŭ al mi, por malpaci kontraŭ
mi? 4 Kaj Jiftaĥ kolektis ĉiujn loĝantojn de Gilead kaj batalis kontraŭ la
Efraimidoj. Kaj la loĝantoj de Gilead venkobatis la Efraimidojn; ĉar ĉi tiuj
diris: Vi estas forkurintoj el Efraim, Gilead estas ja meze de Efraim kaj
meze de Manase. 5 Kaj la Gileadanoj baris al la Efraimidoj la transirejojn
de Jordan. Kaj kiam iu el la forkurantaj Efraimidoj diris: Mi volas transiri,
tiam la Gileadanoj diris al li: Ĉu vi estas Efraimido? Se li diris: Ne, 6 tiam
ili diris al li: Diru: Ŝibolet; li diris: Sibolet, ĉar li ne povis elparoli ĝuste;

tiam ili kaptis lin kaj buĉis lin ĉe la transirejo de Jordan. Kaj en tiu tempo
falis el la Efraimidoj kvardek du mil.

7 Kaj Jiftaĥ estis juĝisto de Izrael dum ses jaroj. Kaj mortis Jiftaĥ, la
Gileadano, kaj oni enterigis lin en la urboj de Gilead.

8 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Ibcan el Bet-Leĥem. 9 Li havis tridek
filojn, kaj tridek filinojn li edzinigis eksteren, kaj tridek filinojn li prenis
el ekstere por siaj filoj. Kaj li estis juĝisto de Izrael dum sep jaroj. 10 Kaj
Ibcan mortis, kaj oni enterigis lin en Bet-Leĥem.

11 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Elon, Zebulunido, kaj li estis juĝisto
de Izrael dum dek jaroj. 12 Kaj mortis Elon, la Zebulunido, kaj oni enterigis
lin en Ajalon, en la lando de Zebulun.

13 Kaj post li estis juĝisto de Izrael Abdon, filo de Hilel, Piratonano.
14 Li havis kvardek filojn kaj tridek nepojn, kiuj rajdadis sur sepdek junaj
azenoj. Kaj li estis juĝisto de Izrael dum ok jaroj. 15 Kaj mortis Abdon,
filo de Hilel, la Piratonano, kaj oni enterigis lin en Piraton, en la lando de
Efraim, sur la monto de la Amalekidoj.

13

1 Kaj la Izraelidoj denove faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo;
kaj la Eternulo transdonis ilin en la manojn de la Filiŝtoj por kvardek jaroj.

2 Kaj estis iu homo el Corea, el la tribo de Dan, kies nomo estis Manoaĥ;
lia edzino estis senfrukta kaj ne naskis. 3 Kaj aperis anĝelo de la Eternulo
al la virino, kaj diris al ŝi: Jen vi estas senfrukta kaj ne naskas; tamen vi
gravediĝos kaj naskos filon. 4 Sed nun gardu vin, kaj ne trinku vinon nek
ebriigaĵon, kaj manĝu nenion malpuran; 5 ĉar jen vi gravediĝos kaj naskos
filon; kaj razilo ne devas tuŝi lian kapon, ĉar konsekrita al Dio estos la
knabo de el la ventro; kaj li komencos savadi Izraelon el la manoj de la
Filiŝtoj. 6 Kaj la virino iris, kaj diris al sia edzo jene: Dia homo venis al mi,
kaj lia aspekto estis kiel la aspekto de anĝelo de Dio, tre respektinda; kaj
mi ne demandis lin, de kie li estas, kaj sian nomon li ne diris al mi. 7 Kaj
li diris al mi: Jen vi gravediĝos kaj naskos filon; kaj nun ne trinku vinon
nek ebriigaĵon, kaj manĝu nenion malpuran; ĉar konsekrita al Dio estos
la knabo de el la ventro ĝis la tago de lia morto. 8 Tiam Manoaĥ ekpreĝis
al la Eternulo, kaj diris: Mi petas Vin, ho mia Sinjoro: la Dia homo, kiun
Vi sendis, venu denove al ni, kaj li instruu nin, kiel ni devas agi kun la
naskota knabo. 9 Kaj Dio aŭskultis la voĉon de Manoaĥ; kaj la anĝelo de
Dio venis denove al la virino, kiam ŝi estis sur la kampo; kaj Manoaĥ, ŝia
edzo, ne estis kun ŝi. 10 La virino rapide kuris kaj sciigis sian edzon, kaj
diris al li: Jen aperis al mi la homo, kiu venis al mi en tiu tago. 11 Kaj
Manoaĥ leviĝis kaj iris post sia edzino kaj venis al la homo, kaj diris al
li: Ĉu vi estas tiu homo, kiu parolis al la virino? Kaj tiu diris: Mi. 12 Kaj
Manoaĥ diris: Se viaj vortoj plenumiĝos, tiam kiaj devas esti la reguloj
pri la knabo kaj liaj agoj? 13 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al Manoaĥ:
Kontraŭ ĉio, pri kio mi parolis al la virino, ŝi sin gardu; 14 nenion el tio, kio
devenas el vinberbranĉo, ŝi manĝu, vinon aŭ ebriigaĵon ŝi ne trinku, kaj
nenion malpuran ŝi manĝu; ĉion, kion mi ordonis al ŝi, ŝi plenumu. 15 Kaj
Manoaĥ diris al la anĝelo de la Eternulo: Permesu, ke ni retenu vin, kaj ni
pretigos por vi kapridon. 16 Sed la anĝelo de la Eternulo diris al Manoaĥ:
Kvankam vi retenos min, mi tamen ne manĝos vian panon; sed se vi volas

fari bruloferon, faru ĝin al la Eternulo. Ĉar Manoaĥ ne sciis, ke tio estas
anĝelo de la Eternulo. [17] Kaj Manoaĥ diris al la anĝelo de la Eternulo: Kia
estas via nomo? ke ni povu honori vin, kiam plenumiĝos via vorto. [18] Sed
la anĝelo de la Eternulo diris al li: Por kio vi demandas pri mia nomo?
ĝi estas neordinara. [19] Kaj Manoaĥ prenis kapridon kaj farunoferon kaj
oferlevis tion sur roko al la Eternulo. Kaj Li faris miraklon, kaj Manoaĥ
kaj lia edzino tion vidis: [20] kiam la flamo leviĝis de la altaro al la ĉielo,
tiam la anĝelo de la Eternulo leviĝis en la flamo de la altaro. Kaj Manoaĥ
kaj lia edzino tion vidis, kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere. [21] Kaj la anĝelo de
la Eternulo ne montris sin plu al Manoaĥ kaj al lia edzino. Tiam Manoaĥ
konvinkiĝis, ke tio estis anĝelo de la Eternulo. [22] Kaj Manoaĥ diris al sia
edzino: Ni certe mortos, ĉar ni vidis Dion. [23] Sed lia edzino diris al li: Se la
Eternulo dezirus mortigi nin, Li ne akceptus el niaj manoj bruloferon kaj
farunoferon, kaj ne montrus al ni ĉion tion, kaj nun Li ne aŭdigus al ni
tion, kion Li aŭdigis. [24] Kaj la virino naskis filon kaj donis al li la nomon
Ŝimŝon. Kaj la knabo kreskis, kaj la Eternulo lin benis. [25] Kaj la spirito de
la Eternulo komencis ekscitadi lin en la Tendaro de Dan, inter Corea kaj
Eŝtaol.

14

[1] Ŝimŝon iris en Timnan, kaj ekvidis en Timna virinon el la filinoj de la
Filiŝtoj. [2] Kaj li iris kaj sciigis tion al sia patro kaj al sia patrino, kaj diris:
Mi vidis en Timna virinon el la filinoj de la Filiŝtoj; nun prenu ŝin al mi
kiel edzinon. [3] Kaj lia patro kaj lia patrino diris al li: Ĉu ne troviĝas virino
inter la filinoj de viaj fratoj kaj en nia tuta popolo, ke vi iras preni edzinon
el la necirkumciditaj Filiŝtoj? Sed Ŝimŝon diris al sia patro: Ŝin prenu por
mi, ĉar ŝi plaĉas al mi. [4] Kaj lia patro kaj lia patrino ne sciis, ke tio estas
de la Eternulo, ĉar Li serĉis pretekston kontraŭ la Filiŝtoj; en tiu tempo la
Filiŝtoj regis super Izrael.

[5] Kaj Ŝimŝon kun sia patro kaj kun sia patrino iris en Timnan; kiam ili
venis al la vinberĝardenoj de Timna, juna leono blekegante venis renkonte
al li. [6] Kaj venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li disŝiris lin, kiel oni
disŝiras kapridon, kvankam li nenion havis en sia mano. Kaj li ne diris al
siaj gepatroj, kion li faris. [7] Kaj li venis kaj parolis kun la virino, kaj ŝi plaĉis
al Ŝimŝon. [8] Post kelka tempo li iris denove, por preni ŝin, kaj li devojiĝis,
por vidi la kadavron de la leono; kaj jen svarmamaso da abeloj estas en la
kadavro de la leono, kaj ankaŭ mielo. [9] Kaj li prenis ĝin en siajn manojn
kaj iris, manĝante dum la irado; kaj li iris al siaj gepatroj, kaj donis al ili,
kaj ili manĝis; sed li ne diris al ili, ke el la kadavro de la leono li prenis
la mielon. [10] Kaj lia patro venis al la virino, kaj Ŝimŝon faris tie festenon,
kiel ordinare faras la junuloj. [11] Kiam ili ekvidis lin, ili donis al li tridek
kompanianojn, ke ili estu kun li. [12] Kaj Ŝimŝon diris al ili: Mi proponos
al vi enigmon; se vi divenos ĝin al mi dum la sep tagoj de la festeno kaj
trafos, tiam mi donos al vi tridek ĉemizojn kaj tridek kompletojn da vestoj;
[13] sed se vi ne povas diveni al mi, tiam vi donos al mi tridek ĉemizojn kaj
tridek kompletojn da vestoj. Kaj ili diris al li: Proponu vian enigmon, kaj
ni aŭskultos. [14] Kaj li diris al ili:

El manĝantaĵo devenis manĝataĵo,
Kaj el fortaĵo devenis dolĉaĵo.

Kaj ili ne povis solvi la enigmon dum tri tagoj. 15 En la sepa tago ili diris
al la edzino de Ŝimŝon: Admonu vian edzon, ke li solvu al ni la enigmon;
alie ni forbruligos per fajro vin kaj la domon de via patro. Ĉu por senhavigi
nin vi invitis nin ĉi tien? 16 Tiam la edzino de Ŝimŝon ekploris antaŭ li, kaj
diris: Vi nur malamas min, sed ne amas; vi proponis enigmon al la filoj
de mia popolo, kaj al mi vi ne diris ĝian solvon. Kaj li diris al ŝi: Jen al
miaj gepatroj mi ne diris la solvon, kaj ĉu al vi mi ĝin diru? 17 Kaj ŝi ploris
antaŭ li dum la sep tagoj, kiujn daŭris ĉe ili la festeno; en la sepa tago li
diris al ŝi la solvon, ĉar ŝi tre insistis. Kaj ŝi diris la solvon de la enigmo
al la filoj de ŝia popolo. 18 Kaj la urbanoj diris al li en la sepa tago, antaŭ
la subiro de la suno: Kio estas pli dolĉa ol mielo? kaj kio estas pli forta ol
leono? Kaj li diris al ili:
Se vi ne plugus per mia bovidino,
Vi ne trovus la solvon de mia enigmo.
19 Kaj venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj li iris en Aŝkelonon kaj
mortigis tie tridek homojn kaj prenis iliajn vestojn kaj donis la kompletojn
de iliaj vestoj al la solvintoj de la enigmo. Sed ekflamis lia kolero, kaj li
foriris en la domon de sia patro. 20 Kaj la edzino de Ŝimŝon fariĝis edzino
de lia festena kompaniulo, kiu kompaniis al li.

15

1 Post kelka tempo, en la tempo de rikoltado de tritiko, Ŝimŝon vizitis
sian edzinon, alportante kapridon, kaj diris: Mi envenos al mia edzino
en la internan ĉambron. Sed ŝia patro ne permesis al li eniri. 2 Kaj ŝia
patro diris: Mi pensis, ke vi ekmalamis ŝin, kaj mi donis ŝin al via amiko.
Jen ŝia pli juna fratino estas ja pli bela ol ŝi; ŝi fariĝu via, anstataŭ tiu.
3 Sed Ŝimŝon diris al ili: Ĉi tiun fojon mi estos senkulpa antaŭ la Filiŝtoj,
se mi faros al ili malbonon. 4 Kaj Ŝimŝon iris, kaj kaptis tricent vulpojn
kaj prenis torĉojn, kaj turnis voston al vosto kaj alligis po unu torĉo meze
inter ĉiuj du vostoj. 5 Kaj li ekbruligis per fajro la torĉojn kaj pelis ilin sur
la grenkampojn de la Filiŝtoj kaj forbruligis la garbojn kaj la ankoraŭ ne
rikoltitan grenon kaj la vinberĝardenojn kaj la olivarbojn. 6 Kaj la Filiŝtoj
diris: Kiu tion faris? Kaj oni respondis: Ŝimŝon, bofilo de la Timnaano; ĉar
ĉi tiu prenis lian edzinon kaj fordonis ŝin al lia amiko. Kaj la Filiŝtoj iris
kaj forbruligis per fajro ŝin kaj ŝian patron. 7 Tiam Ŝimŝon diris al ili: Se
vi agas tiel, tiam mi ne ĉesos, antaŭ ol mi faros venĝon kontraŭ vi. 8 Kaj
li forte batis al ili la krurojn kaj la lumbojn; poste li iris kaj ekloĝis en la
fendego de la roko Etam.
9 Tiam la Filiŝtoj iris kaj stariĝis tendare en la regiono de Jehuda kaj
etendiĝis ĝis Leĥi. 10 Kaj la Jehudaidoj diris: Pro kio vi eliris kontraŭ nin?
Kaj ili respondis: Ni venis, por ligi Ŝimŝonon, por agi kun li, kiel li agis
kun ni. 11 Tiam iris tri mil homoj el Jehuda al la fendego de la roko Etam,
kaj diris al Ŝimŝon: Ĉu vi ne scias, ke la Filiŝtoj regas super ni? kion do vi
faris al ni? Kaj li diris al ili: Kiel ili agis kun mi, tiel mi agis kun ili. 12 Kaj
ili diris al li: Ni venis, por ligi vin, por doni vin en la manojn de la Filiŝtoj.
Tiam Ŝimŝon diris al ili: Ĵuru al mi, ke vi ne mortigos min. 13 Kaj ili diris al
li jene: Ne; ni nur ligos vin kaj transdonos vin en iliajn manojn, sed certe
ni ne mortigos vin. Kaj ili ligis lin per du novaj ŝnuroj kaj elkondukis lin
el la roko. 14 Kiam li venis al Leĥi, la Filiŝtoj ĝojkriante iris renkonte al li.

Sed venis sur lin la spirito de la Eternulo, kaj la ŝnuroj, kiuj estis sur liaj
brakoj, fariĝis kiel lino, bruligita de fajro, kaj liaj katenoj disfalis de liaj
manoj. 15 Kaj li trovis freŝan makzelon de azeno, kaj li etendis sian manon
kaj prenis ĝin kaj mortigis per ĝi mil homojn. 16 Kaj Ŝimŝon diris:
Per makzelo de azeno grandegan amason,
Per makzelo de azeno mi mortigis mil homojn.
17 Kiam li finis paroli, li forĵetis el sia mano la makzelon; kaj li donis
al tiu loko la nomon Ramat-Leĥi. 18 Kaj li eksentis grandan soifon, kaj li
ekvokis al la Eternulo, kaj diris: Vi faris per la mano de Via sklavo tiun
grandan savon; kaj nun mi devas morti de soifo kaj fali en la manojn de la
necirkumciditoj! 19 Tiam Dio fendis kavon, kiu estis en Leĥi, kaj eliris el ĝi
akvo; kaj li trinkis, kaj lia spirito revenis, kaj li reviviĝis. Tial ĝi ricevis la
nomon ĝis la nuna tago: Fonto de la Vokanto en Leĥi. 20 Kaj li estis juĝisto
de Izrael en la tempo de la Filiŝtoj dum dudek jaroj.

16

1 Ŝimŝon iris en Gazan kaj vidis tie malĉastulinon kaj eniris al ŝi. 2 Al
la Gazaanoj oni diris: Ŝimŝon venis ĉi tien; kaj ili ĉirkaŭis lin kaj spione
atendis lin dum la tuta nokto ĉe la pordego de la urbo, kaj staris senbrue
dum la tuta nokto, dirante: Antaŭ la mateniĝo ni lin mortigos. 3 Ŝimŝon
kuŝis ĝis noktomezo; je noktomezo li leviĝis kaj kaptis la pordojn de la
urba pordego kune kun ambaŭ fostoj kaj levis ilin kune kun la riglilo kaj
metis sur siajn ŝultrojn, kaj forportis ilin sur la supron de la monto, kiu
estas antaŭ Ĥebron.
4 Post tio li ekamis virinon en la valo Sorek; ŝia nomo estis Delila. 5 Kaj
venis al ŝi la estroj de la Filiŝtoj, kaj diris al ŝi: Allogu lin, kaj vidu, en kio
konsistas lia granda forto, kaj per kio ni povus fortosuperi lin, ke ni ligu lin
kaj humiligu lin; tiam ni donos al vi ĉiu po mil kaj cent arĝentaj moneroj.
6 Kaj Delila diris al Ŝimŝon: Diru al mi, mi petas, en kio konsistas via
granda forto, kaj per kio oni povas ligi vin, por humiligi vin. 7 Kaj Ŝimŝon
diris al ŝi: Se oni ligos min per sep freŝaj ne sekiĝintaj ŝnuroj, tiam mi
senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj homoj. 8 Tiam la estroj de la Filiŝtoj
alportis al ŝi sep freŝajn ne sekiĝintajn ŝnurojn, kaj ŝi ligis lin per ili. 9 Kaj
dum la embuskuloj sidis ĉe ŝi en alia ĉambro, ŝi diris al li: Filiŝtoj iras al
vi, Ŝimŝon! Tiam li disŝiris la ŝnurojn, kiel oni disŝiras fadenon el stupo,
kiam fajro ĝin bruldifektis. Kaj oni ne sciiĝis pri lia forto. 10 Kaj Delila diris
al Ŝimŝon: Jen vi trompis min kaj diris al mi mensogon; nun diru al mi, per
kio oni povas vin ligi. 11 Kaj li diris al ŝi: Se oni min ligos per novaj ŝnuroj,
kiuj ne estis uzitaj por laboro, tiam mi senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj
homoj. 12 Tiam Delila prenis novajn ŝnurojn kaj ligis lin per ili, kaj diris
al li: Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Dume la embuskuloj sidis en alia ĉambro.
Kaj li deŝiris ilin de siaj brakoj kiel fadenon. 13 Kaj Delila diris al Ŝimŝon:
Ĝis nun vi trompas min kaj diras al mi mensogojn; diru al mi, per kio oni
povas vin ligi. Kaj li diris al ŝi: Se vi interteksos la sep buklojn de mia kapo
kun ŝpinaĵo. 14 Kaj ŝi alfortikigis ilin per najlo, kaj diris al li: Filiŝtoj iras
al vi, Ŝimŝon! Kaj li vekiĝis el sia dormo kaj eltiris la interteksan najlon
kune kun la ŝpinaĵo. 15 Tiam ŝi diris al li: Kial vi diras, ke vi amas min,
dum tamen via koro ne estas kun mi? jam tri fojojn vi trompis min, kaj
ne diris al mi, en kio konsistas via granda forto. 16 Kaj ĉar ŝi tedadis lin

per siaj vortoj ĉiutage kaj turmentadis lin, lia animo morte laciĝis. 17 Kaj
li malkaŝis al ŝi sian tutan koron, kaj diris al ŝi: Tondilo ne tuŝis mian
kapon, ĉar mi estas konsekrita al Dio de el la ventro de mia patrino. Se
oni tondos miajn harojn, tiam forlasos min mia forto, mi senfortiĝos kaj
fariĝos kiel la aliaj homoj. 18 Kiam Delila vidis, ke li malkaŝis al ŝi sian
tutan koron, ŝi sendis kaj vokigis la estrojn de la Filiŝtoj, dirante: Venu ĉi
tiun fojon, ĉar li malkaŝis al mi sian tutan koron. Kaj venis al ŝi la estroj
de la Filiŝtoj kaj alportis la arĝenton en siaj manoj. 19 Kaj ŝi endormigis
lin sur siaj genuoj, kaj alvokis homon, kaj detondigis la sep buklojn de lia
kapo. Kaj ŝi komencis humiligadi lin, kaj lia forto lin forlasis. 20 Kaj ŝi diris:
Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon! Li vekiĝis de sia dormo, kaj diris: Mi eliros, kiel
ĉiufoje, kaj mi vigliĝos; sed li ne sciis, ke la Eternulo forlasis lin. 21 Kaj la
Filiŝtoj kaptis lin kaj elpikis liajn okulojn, kaj venigis lin en Gazan kaj ligis
lin per kupraj ĉenoj; kaj li devis mueli en la malliberejo. 22 Dume la haroj
de lia kapo komencis rekreski post la fortondo.

23 La estroj de la Filiŝtoj kunvenis, por alporti grandan oferon al sia dio
Dagon kaj por festeni, kaj ili diris: Nia dio transdonis en niajn manojn nian
malamikon Ŝimŝon. 24 Kaj la popolo vidis lin, kaj gloris sian dion, dirante:
Nia dio transdonis en niajn manojn nian malamikon kaj la ruiniganton
de nia lando kaj la mortiginton de multaj el ni. 25 Kiam ilia koro gajiĝis,
ili diris: Voku Ŝimŝonon, ke li amuzu nin. Kaj oni vokis Ŝimŝonon el la
malliberejo, kaj li faris amuzon al ili, kaj oni starigis lin inter la kolonoj.
26 Kaj Ŝimŝon diris al la junulo, kiu kondukis lin je la mano: Lasu min,
ke mi palpu la kolonojn, sur kiuj la domo staras, kaj mi apogos min al ili.
27 Kaj la domo estis plena de viroj kaj virinoj, kaj tie estis ĉiuj estroj de
la Filiŝtoj; kaj sur la tegmento estis ĉirkaŭ tri mil viroj kaj virinoj, kiuj
rigardis la amuzadon de Ŝimŝon. 28 Kaj Ŝimŝon vokis al la Eternulo, kaj
diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, mi petas, rememoru min kaj fortigu min
nur ĉi tiun fojon, ho Dio, por ke mi faru al la Filiŝtoj venĝon per unu fojo
pro miaj du okuloj. 29 Kaj Ŝimŝon kaptis la du mezajn kolonojn, sur kiuj
staris la domo, kaj apogis sin al ili, al unu per sia dekstra mano kaj al la
dua per sia maldekstra mano. 30 Kaj Ŝimŝon diris: Mortu mia animo kune
kun la Filiŝtoj! Kaj li ekpremis forte; kaj falis la domo sur la estrojn, kaj
sur la tutan popolon, kiu estis en ĝi. Kaj la nombro de la mortintoj, kiujn li
mortigis ĉe sia morto, estis pli granda, ol la nombro de tiuj, kiujn li mortigis
dum sia vivo. 31 Kaj venis liaj fratoj kaj la tuta domo de lia patro kaj prenis
lin, kaj iris kaj enterigis lin inter Corea kaj Eŝtaol, en la tombo de lia patro
Manoaĥ. Li estis juĝisto de Izrael dum dudek jaroj.

17

1 Estis homo sur la monto de Efraim; lia nomo estis Miĥa. 2 Li diris al sia
patrino: La mil kaj cent arĝentaj moneroj, kiujn oni prenis de vi kaj pro
kiuj vi malbenis antaŭ miaj oreloj, jen la arĝento estas ĉe mi; mi prenis ĝin.
Kaj lia patrino diris: Mia filo estu benata de la Eternulo. 3 Kaj li redonis
la mil kaj cent arĝentajn monerojn al sia patrino. Kaj lia patrino diris:
Mi dediĉis la arĝenton al la Eternulo el mia mano por mia filo, por fari
figuron kaj idolon; nun mi redonas ĝin al vi. 4 Sed li redonis la arĝenton
al sia patrino. Lia patrino prenis ducent arĝentajn monerojn kaj donis ilin
al orfandisto, kaj li faris el tio figuron kaj idolon, kiu restis en la domo de
Miĥa. 5 Tiu homo Miĥa havis domon de dio; kaj li faris efodon kaj domajn

diojn, kaj konsekris unu el siaj filoj, ke li estu por li pastro. 6 En tiu tempo
ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis tion, kio plaĉis al li.

7 Estis junulo el Bet-Leĥem de Jehuda, el familio de Jehudaidoj, li estis
Levido kaj loĝis tie. 8 Tiu homo iris el la urbo, el Bet-Leĥem de Jehuda,
por ekloĝi tie, kie li trovos oportune. Kaj li venis dum sia vojirado sur
la monton de Efraim al la domo de Miĥa. 9 Kaj Miĥa diris al li: De kie
vi venas? Kaj tiu diris al li: Mi estas Levido el Bet-Leĥem de Jehuda, kaj
mi iras, por ekloĝi tie, kie mi trovos oportune. 10 Tiam Miĥa diris al li:
Restu ĉe mi kaj estu por mi patro kaj pastro, kaj mi donados al vi po dek
arĝentaj moneroj ĉiujare kaj necesajn vestojn kaj manĝaĵon. Kaj la Levido
iris. 11 Kaj la Levido konsentis resti ĉe tiu homo, kaj la junulo estis por li
kiel unu el liaj filoj. 12 Kaj Miĥa konsekris la Levidon, kaj la junulo fariĝis
por li pastro kaj loĝis en la domo de Miĥa. 13 Kaj Miĥa diris: Nun mi scias,
ke la Eternulo bonfaros al mi, ĉar Levido fariĝis por mi pastro.

18

1 En tiu tempo ne ekzistis reĝo ĉe Izrael; kaj en tiu tempo la tribo de
Dan serĉis por si posedaĵon, por ekloĝi, ĉar ĝis tiu tempo ili ne ricevis
posedaĵon inter la triboj de Izrael. 2 Kaj la Danidoj sendis kvin homojn el
sia tribo, el siaj reprezentantoj, virojn batalkapablajn el Corea kaj Eŝtaol,
por rigardi la landon kaj esplori ĝin, kaj diris al ili: Iru, esploru la landon.
Kaj ili venis sur la monton de Efraim al la domo de Miĥa kaj tranoktis tie.
3 Kiam ili estis kun la domanoj de Miĥa, ili rekonis la voĉon de la juna
Levido, kaj eniris tien, kaj diris al li: Kiu venigis vin ĉi tien? kaj kion vi
faras ĉi tie? kaj kion vi bezonas ĉi tie? 4 Kaj li diris al ili: Tiel kaj tiel agis
kun mi Miĥa, kaj li dungis min, kaj mi fariĝis pastro por li. 5 Kaj ili diris
al li: Demandu, ni petas, Dion, por ke ni eksciu, ĉu estos sukcesa nia vojo,
kiun ni iras. 6 Kaj la pastro diris al ili: Iru en paco; laŭ la Eternulo estas
via vojo, kiun vi iras.

7 Kaj tiuj kvin viroj ekiris kaj venis en Laiŝon, kaj vidis la popolon, ke ĝi
tie loĝas senzorge, laŭ la maniero de la Cidonanoj, trankvile kaj fide, kaj
neniu per io ofendas ilin en la lando aŭ regas super ili, kaj de la Cidonanoj
ili estas malproksime kaj kun neniu ili havas ian aferon. 8 Kaj ili venis
al siaj fratoj en Corean kaj Eŝtaolon; kaj iliaj fratoj diris al ili: Kion vi
raportos? 9 Kaj ili diris: Leviĝu, kaj ni iru kontraŭ ilin; ĉar ni vidis, ke la
lando estas tre bona; estu trankvilaj, ne prokrastu iri kaj veni kaj ekposedi
la landon. 10 Kiam vi venos, vi venos al popolo, kiu ne pensas pri danĝero,
kaj la lando estas vasta; Dio transdonas ĝin en viajn manojn; tio estas loko,
kie mankas nenio, kio estas sur la tero.

11 Kaj elmoviĝis el tie el la tribo de la Danidoj, el Corea kaj Eŝtaol, sescent
viroj, zonitaj per bataliloj. 12 Kaj ili iris, kaj stariĝis tendare en Kirjat-
Jearim, en la regiono de Jehuda. Tial oni ĝis nun nomas tiun lokon Tendaro
de Dan; ĝi estas post Kirjat-Jearim. 13 Kaj ili iris de tie sur la monton de
Efraim kaj venis al la domo de Miĥa. 14 Kaj la kvin viroj, kiuj iris, por
esplorrigardi la landon Laiŝ, diris al siaj fratoj: Ĉu vi scias, ke en ĉi tiuj
domoj troviĝas efodo kaj domaj dioj kaj figuro kaj idolo? pripensu do,
kion vi devas fari. 15 Kaj ili turniĝis tien kaj eniris en la domon de la
juna Levido, en la domon de Miĥa, kaj salutis lin. 16 La sescent viroj el la
Danidoj, zonitaj per siaj bataliloj, staris antaŭ la pordego. 17 Kaj la kvin

viroj, kiuj iris, por esplorrigardi la landon, eniris tien kaj prenis la figuron kaj la efodon kaj la domajn diojn kaj la idolon. Dume la pastro staris antaŭ la pordego, kun la sescent viroj, zonitaj per bataliloj.
18 Kiam tiuj eniris en la domon de Miĥa, kaj prenis la figuron, la efodon, la domajn diojn, kaj la idolon, la pastro diris al ili: Kion vi faras?
19 Sed ili diris al li: Silentu, metu vian manon sur vian buŝon; kaj iru kun ni kaj estu por ni patro kaj pastro; ĉu pli bone estas por vi esti pastro por la domo de unu homo, ol esti pastro por tribo kaj gento en Izrael?
20 Kaj tio bone plaĉis al la pastro, kaj li prenis la efodon kaj la domajn diojn kaj la figuron kaj iris inter la popolon.
21 Kaj ili turniĝis kaj iris, kaj sendis la infanojn kaj la brutojn kaj la pakaĵojn antaŭ sin.
22 Kiam ili malproksimiĝis de la domo de Miĥa, la homoj, kiuj estis en la domoj najbaraj de Miĥa, kun krio kolektiĝis kaj kuris post la Danidoj.
23 Kaj ili kriis al la Danidoj; kaj ĉi tiuj turnis siajn vizaĝojn, kaj diris al Miĥa: Kio estas al vi, ke vi faras krion?
24 Kaj li diris: Miajn diojn, kiujn mi faris, vi forprenis, kaj ankaŭ la pastron, kaj vi foriris; kaj kio ankoraŭ estas al mi? kial do vi demandas, kio estas al mi?
25 Kaj la Danidoj diris al li: Ne aŭdigu vian voĉon antaŭ ni, ĉar alie atakos vin koleraj homoj kaj vi pereigos vian animon kaj la animon de via domo.
26 Kaj la Danidoj foriris sian vojon. Kaj Miĥa vidis, ke ili estas pli fortaj ol li; kaj li returniĝis kaj revenis en sian domon.
27 Sed tiuj prenis tion, kion faris Miĥa, kaj la pastron, kiu estis ĉe li; kaj ili venis en Laiŝon, kontraŭ la popolon trankvilan kaj senzorgan, kaj venkobatis ĝin per la glavo; kaj la urbon ili forbruligis per fajro.
28 Kaj estis neniu savanto, ĉar ĝi estis malproksime de Cidon kaj ili havis neniajn aferojn kun iu, kaj ĝi estis en la valo, kiu troviĝas apud Bet-Reĥob. Ili konstruis la urbon kaj ekloĝis en ĝi.
29 Ili donis al la urbo la nomon Dan, laŭ la nomo de sia patro, kiu naskiĝis de Izrael; antaŭe la nomo de la urbo estis Laiŝ.
30 Kaj la Danidoj starigis al si la figuron; kaj Jehonatan, filo de Gerŝom, filo de Manase, li kaj liaj filoj estis pastroj por la tribo de la Danidoj, ĝis la tago, kiam ili estis forkaptitaj el la lando.
31 Kaj dum la tuta tempo, kiam la domo de Dio estis en Ŝilo, ili havis ĉe si la idolon de Miĥa, kiun li faris.

19

1 En tiu tempo, kiam ne ekzistis reĝo ĉe Izrael, loĝis iu Levido sur la deklivo de la monto de Efraim. Li prenis al si kromedzinon el Bet-Leĥem de Jehuda.
2 Kaj lia kromedzino perfidis lin kaj foriris de li en la domon de sia patro en Bet-Leĥem de Jehuda, kaj ŝi restis tie kvar monatojn.
3 Kaj leviĝis ŝia edzo kaj iris al ŝi, por paroli al ŝia koro, por revenigi ŝin; kun li estis lia junulo kaj paro da azenoj. Kaj ŝi enirigis lin en la domon de sia patro; kaj la patro de la juna virino lin ekvidis kaj akceptis lin kun ĝojo.
4 Kaj retenis lin lia bopatro, la patro de la juna virino, kaj li restis ĉe li dum tri tagoj; kaj ili manĝis kaj trinkis kaj tranoktis tie.
5 En la kvara tago ili leviĝis frue matene, kaj li intencis foriri; sed la patro de la juna virino diris al sia bofilo: Fortigu vian koron per peco da pano; kaj poste vi iros.
6 Kaj ili restis, kaj ambaŭ kune manĝis kaj trinkis. Kaj la patro de la juna virino diris al la viro: Mi petas vin, tranoktu kaj ĝojigu vian koron.
7 La viro leviĝis, por foriri; sed lia bopatro insiste petis lin, kaj li restis kaj tranoktis tie.
8 En la kvina tago li leviĝis frue matene, por iri; sed la patro de la juna virino diris: Fortigu, mi petas, vian koron, kaj ne

rapidu, ĝis finiĝos la tago. Kaj ili ambaŭ manĝis. 9 Kaj la viro leviĝis,
por iri, li kaj lia kromedzino kaj lia junulo. Sed lia bopatro, la patro de la
juna virino, diris al li: Jen finiĝis la tago kaj fariĝas vespero, tranoktu do,
mi petas; jen la tago finiĝis, tranoktu ĉi tie, ke via koro faru al si ĝojon;
morgaŭ frue vi leviĝos, por iri vian vojon, kaj vi iros al via tendo. 10 Sed
la viro ne volis tranokti; li leviĝis kaj iris. Kaj li venis al la ĉirkaŭaĵo de
Jebus (tio estas Jerusalem); kun li estis paro da ŝarĝitaj azenoj, kaj ankaŭ
lia kromedzino. 11 Kiam ili estis antaŭ Jebus, la tago jam forte kliniĝis. Kaj
la junulo diris al sia sinjoro: Venu, ni eniru en ĉi tiun urbon de la Jebusidoj,
kaj ni tranoktu en ĝi. 12 Sed lia sinjoro diris al li: Ni ne eniros en urbon de
aligentuloj, kiuj ne estas el la Izraelidoj; ni iros pluen, ĝis Gibea. 13 Kaj li
diris al sia junulo: Iru, ke ni alproksimiĝu al unu el la lokoj, kaj ni tranoktu
en Gibea aŭ en Rama. 14 Kaj ili iris pluen kaj iris; kaj la suno subiris antaŭ
ili apud Gibea, kiu apartenis al la Benjamenidoj. 15 Kaj ili turniĝis tien,
por eniri kaj tranokti en Gibea. Kaj li eniris kaj sidiĝis sur la strato; sed
neniu invitis ilin en la domon, por tranokti. 16 Sed jen iu maljunulo venis
vespere de sia laboro de la kampo; li estis de la monto de Efraim kaj loĝis
tiutempe en Gibea; kaj la loĝantoj de tiu loko estis Benjamenidoj. 17 Li
levis siajn okulojn kaj ekvidis la fremdan homon sur la strato de la urbo.
Kaj la maljunulo diris: Kien vi iras? kaj de kie vi venas? 18 Kaj tiu diris al
li: Ni iras el Bet-Leĥem de Jehuda al la deklivo de la monto de Efraim, de
kie mi estas. Mi iris al Bet-Leĥem de Jehuda, kaj nun mi iras al la domo
de la Eternulo; kaj neniu invitas min en la domon. 19 Ni havas pajlon kaj
manĝaĵon por niaj azenoj, ankaŭ panon kaj vinon mi havas por mi kaj por
via sklavino, kaj por la junulo, kiu estas kun viaj sklavoj; nenio mankas
al ni. 20 Kaj la maljunulo diris: Paco estu al vi; ĉion, kio mankus al vi, mi
prenas sur min; nur ne tranoktu sur la strato. 21 Kaj li envenigis lin en
sian domon, kaj li donis manĝaĵon al la azenoj; kaj ili lavis siajn piedojn
kaj manĝis kaj trinkis. 22 Dum ili ĝojigadis sian koron, jen la loĝantoj de la
urbo, homoj malmoralaj, ĉirkaŭis la domon, frapis je la pordo, kaj diris al
la maljuna domomastro jene: Elirigu la homon, kiu venis en vian domon,
ke ni lin ekkonu. 23 Tiam eliris al ili la domomastro, kaj diris al ili: Ne, miaj
fratoj, ne faru malbonon; ĉar tiu homo venis en mian domon, ne faru tian
malnoblaĵon. 24 Jen mi havas filinon virgulinon, kaj li havas kromedzinon;
mi elirigos ilin, kaj vi malhonoru ilin, kaj faru al ili tion, kio plaĉas al vi;
sed kun ĉi tiu viro ne faru tian abomenindaĵon. 25 Sed la homoj ne volis
aŭskulti lin. Tiam la viro prenis sian kromedzinon kaj elirigis al ili sur la
straton. Kaj ili ekkonis ŝin, kaj faris al si amuzon kun ŝi dum la tuta nokto,
ĝis la mateno; kaj ili forliberigis ŝin, kiam leviĝis la matenruĝo. 26 Kaj la
virino venis antaŭ la mateniĝo, kaj falis antaŭ la pordo de la domo de tiu
homo, kie estis ŝia sinjoro; kaj ŝi kuŝis, ĝis fariĝis lume. 27 Matene leviĝis
ŝia sinjoro kaj malfermis la pordon de la domo, kaj eliris, por iri sian vojon;
kaj jen li vidas, ke la virino, lia kromedzino, kuŝas antaŭ la pordo de la
domo, kaj ŝiaj manoj estas sur la sojlo. 28 Kaj li diris al ŝi: Leviĝu, kaj ni
iros. Sed estis nenia respondo. Tiam li prenis ŝin sur la azenon, leviĝis, kaj
iris al sia loko. 29 Kiam li venis en sian domon, li prenis tranĉilon, prenis
sian kromedzinon kaj distranĉis ŝin kun ŝiaj ostoj en dek du partojn kaj
dissendis tion en ĉiujn regionojn de Izrael. 30 Kaj ĉiu, kiu tion vidis, diris:
Ne estis kaj ne vidiĝis io simila de post la tago, kiam la Izraelidoj eliris el
la lando Egipta, ĝis nun; atentu tion, konsiliĝu, kaj decidu.

20

[1] Kaj eliris ĉiuj Izraelidoj, kaj kolektiĝis la tuta komunumo kiel unu homo, de Dan ĝis Beer-Ŝeba, kaj la lando Gilead, antaŭ la Eternulo en Micpa. [2] Kaj kunvenis la estroj de la tuta popolo, ĉiuj triboj de Izrael, en la kunvenejon de la popolo de Dio, kvarcent mil piedirantoj kapablaj eltiri glavon. [3] La Benjamenidoj aŭdis, ke la Izraelidoj venis en Micpan. Kaj la Izraelidoj diris: Diru, kiamaniere okazis tiu malbonaĵo? [4] Tiam respondis la Levido, la edzo de la mortigita virino, kaj diris: Mi venis en Gibean de la Benjamenidoj, mi kun mia kromedzino, por tranokti. [5] Kaj leviĝis kontraŭ min la loĝantoj de Gibea, kaj ĉirkaŭis pro mi la domon nokte. Min ili intencis mortigi, kaj mian kromedzinon ili turmentis tiel, ke ŝi mortis. [6] Tiam mi prenis mian kromedzinon, distranĉis ŝin kaj dissendis en ĉiujn regionojn de Izrael; ĉar ili faris malĉastaĵon kaj malnoblaĵon en Izrael. [7] Jen vi ĉiuj estas Izraelidoj; faru konsiliĝon kaj decidon ĉi tie. [8] Kaj leviĝis la tuta popolo kiel unu homo, kaj diris: Neniu el ni iros al sia tendo, kaj neniu el ni revenos al sia domo; [9] sed jen estas, kion ni faros al Gibea: ni lotos pri ĝi; [10] kaj ni prenos po dek homoj el ĉiu cento, el ĉiuj triboj, po cent el mil kaj po mil el dek mil, ke ili alportu manĝaĵon por la popolo, por ke ĉi tiu iru en Gibean de la Benjamenidoj, kaj agu kontraŭ ĝi konforme al la malnoblaĵo, kiun ĝi faris en Izrael. [11] Kaj kolektiĝis kontraŭ la urbo ĉiuj Izraelidoj unuanime, kiel unu homo.

[12] Kaj la triboj de Izrael sendis homojn al ĉiuj familioj de Benjamen, por diri: Kio estas la malbonaĵo, kiu estas farita ĉe vi? [13] Eligu do nun la kanajlajn homojn, kiuj estas en Gibea, kaj ni mortigos ilin kaj ekstermos la malbonon el Izrael. Sed la Benjamenidoj ne volis obei la voĉon de siaj fratoj, la Izraelidoj. [14] Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis el la urboj en Gibea, por eliri milite kontraŭ la Izraelidojn. [15] Kaj la nombro de la Benjamenidoj el la urboj en tiu tago estis dudek ses mil homoj pretaj eltiri glavon; krom tio el la loĝantoj de Gibea estis la nombro de sepcent homoj plej taŭgaj. [16] El tiu tuta popolo estis sepcent homoj plej taŭgaj, maldekstruloj; ĉiu el ili povis ĵeti ŝtonon kontraŭ haron, kaj ne maltrafi.

[17] Kaj la nombro de la Izraelidoj, krom la Benjamenidoj, estis kvarcent mil homoj pretaj eltiri glavon; ĉiuj ili estis batalkapablaj. [18] Kaj ili leviĝis kaj iris en Bet-Elon kaj demandis Dion, kaj la Izraelidoj diris: Kiu el ni devas iri antaŭe milite kontraŭ la Benjamenidojn? Kaj la Eternulo diris: Jehuda antaŭe. [19] Kaj la Izraelidoj leviĝis matene kaj eksieĝis Gibean. [20] Kaj la Izraelidoj eliris milite kontraŭ la Benjamenidojn, kaj la Izraelidoj komencis batalon kontraŭ ili antaŭ Gibea. [21] Kaj eliris la Benjamenidoj el Gibea kaj batis en tiu tago el la Izraelidoj dudek du mil homojn sur la teron. [22] Sed la popolo de la Izraelidoj ekscitis sian kuraĝon, kaj denove komencis batalon sur la loko, kie ili batalis en la unua tago. [23] Kaj la Izraelidoj iris kaj ploris antaŭ la Eternulo ĝis la vespero, kaj demandis la Eternulon, dirante: Ĉu ni devas plue alproksimiĝi milite al la Benjamenidoj, niaj fratoj? Kaj la Eternulo diris: Iru kontraŭ ilin.

[24] Kaj la Izraelidoj alpaŝis al la Benjamenidoj en la dua tago. [25] Kaj la Benjamenidoj eliris al ili renkonte el Gibea en la dua tago kaj batis el la Izraelidoj ankoraŭ dek ok mil homojn sur la teron; ĉiuj ili estis eltirantoj de glavo. [26] Tiam ĉiuj Izraelidoj kaj la tuta popolo iris kaj venis en Bet-Elon kaj ploris kaj restis tie antaŭ la Eternulo kaj fastis en tiu tago ĝis la vespero kaj alportis bruloferojn kaj pacoferojn antaŭ la Eternulon. [27] Kaj la Izraelidoj demandis la Eternulon (tie estis en tiu tempo la kesto de interligo

de Dio, 28 kaj Pineĥas, filo de Eleazar, filo de Aaron, staris antaŭ ĝi en tiu
tempo); kaj ili diris: Ĉu ni devas plue elpaŝi batale kontraŭ niajn fratojn la
Benjamenidojn, aŭ ĉu ni devas ĉesi? Kaj la Eternulo diris: Iru, ĉar morgaŭ
Mi transdonos ilin en viajn manojn. 29 Kaj la Izraelidoj aranĝis embuskojn
ĉirkaŭe de Gibea.
30 Kaj la Izraelidoj eliris kontraŭ la Benjamenidojn en la tria tago kaj
stariĝis kontraŭ Gibea kiel antaŭe. 31 Kaj la Benjamenidoj eliris kontraŭ la
popolon, malproksimiĝis de la urbo, kaj komencis batadi la popolon kiel en
la antaŭaj fojoj, sur la vojoj, el kiuj unu iras al Bet-El kaj la dua al Gibea, kaj
mortigis pli-malpli tridek homojn el la Izraelidoj. 32 Kaj la Benjamenidoj
diris al si: Ili falas antaŭ ni kiel antaŭe. Kaj la Izraelidoj diris: Ni kuru, por
ke ni ellogu ilin el la urbo sur la vojon. 33 Kaj ĉiuj Izraelidoj leviĝis de sia
loko kaj stariĝis en Baal-Tamar. Kaj la embuskuloj de la Izraelidoj ĵetis sin
el sia loko, el la kaverno Geba. 34 Kaj venis antaŭ Gibean dek mil elektitaj
viroj el la tuta Izrael, kaj estis kruela batalo; kaj ili ne sciis, ke trafos ilin
malbono. 35 Kaj la Eternulo frapis la Benjamenidojn antaŭ la Izraelidoj;
kaj la Izraelidoj ekstermis en tiu tago el la Benjamenidoj dudek kvin mil
kaj cent homojn; ĉiuj ili estis eltirantoj de glavo.
36 La Benjamenidoj vidis, ke tiuj estis frapitaj kaj la Izraelidoj cedis
la lokon al la Benjamenidoj; ĉar ili fidis la embuskon, kiun ili aranĝis
ĉe Gibea. 37 Kaj la embuskuloj rapidis kaj ĵetis sin kontraŭ Gibean,
kaj la embuskuloj eniris kaj batis la tutan urbon per glavo. 38 Estis
interkonsentite inter la Izraelidoj kaj la embuskuloj, ke ĉi tiuj suprenigos
grandan kolonon da fumo el la urbo. 39 Kiam la Izraelidoj retiriĝis
dum la batalo, kaj la Benjamenidoj komencis mortigi Izraelidojn kaj
mortigis pli-malpli tridek homojn, kaj diris: Ili falas antaŭ ni kiel en la
unua batalo: 40 tiam komencis leviĝadi el la urbo kolono da fumo. La
Benjamenidoj ekrigardis returne, kaj ili ekvidis, ke el la tuta urbo leviĝas
flamoj al la ĉielo. 41 Kaj la Izraelidoj returniĝis, kaj la Benjamenidoj
terure konsterniĝis; ĉar ili vidis, ke malfeliĉo ilin trafis. 42 Kaj ili turniĝis
antaŭ la Izraelidoj, al la vojo, kiu kondukas al la dezerto; sed la batalo
postkuris ilin, kaj la elirintoj el la urboj ekstermis ilin dumvoje, 43 ĉirkaŭis
la Benjamenidojn, persekutis ilin ĝis Menuĥa, kaj piedpremis ilin ĝis la
orienta flanko de Gibea. 44 Kaj falis el la Benjamenidoj dek ok mil homoj;
ĉiuj ili estis fortaj militistoj. 45 Kaj ili sin turnis kaj ekkuris al la dezerto, al la
roko Rimon; kaj oni batis el ili sur la vojo kvin mil homojn, kaj oni postkuris
ilin ĝis Gidom kaj batis el ili ankoraŭ du mil homojn. 46 La nombro de ĉiuj
falintoj el la Benjamenidoj en tiu tago estis dudek kvin mil homoj eltirantoj
de glavo; ĉiuj ili estis fortaj militistoj. 47 Kaj ili sin turnis kaj forkuris en la
dezerton, al la roko Rimon, sescent homoj; kaj ili restis ĉe la roko Rimon
kvar monatojn. 48 Sed la Izraelidoj reiris al la Benjamenidoj, kaj mortigis
per glavo la urbanojn, la brutojn, kaj ĉion, kion ili trovis; kaj ĉiujn urbojn,
kiujn ili renkontis, ili forbruligis per fajro.

21

1 Kaj la Izraelidoj ĵuris en Micpa, dirante: Neniu el ni donos sian filinon
edzinige al Benjamenido. 2 Kaj la popolo venis en Bet-Elon, kaj restis tie ĝis
la vespero antaŭ Dio, kaj levis sian voĉon kaj forte ploris, 3 kaj diris: Kial,
ho Eternulo, Dio de Izrael, fariĝis tio en Izrael, ke malaperis nun el Izrael
unu tribo? 4 La morgaŭan tagon la popolo leviĝis frue kaj konstruis tie
altaron kaj oferis bruloferojn kaj pacoferojn. 5 Kaj la Izraelidoj diris: Kiu

homo el ĉiuj triboj de Izrael ne venis kun la komunumo al la Eternulo? Ĉar
estis farita granda ĵuro pri tiuj, kiuj ne venis al la Eternulo en Micpan, ke ili
estos mortigitaj. 6 Kaj la Izraelidoj ekpentis pri siaj fratoj la Benjamenidoj,
kaj diris: Forhakita estas hodiaŭ unu tribo el Izrael! 7 kion ni faros al ili, al
la restintoj, koncerne edzinojn? ni ĵuris ja per la Eternulo, ke ni ne donos
al ili edzinojn el niaj filinoj. 8 Kaj ili diris: Kiu homo el la triboj de Izrael ne
venis al la Eternulo en Micpan? Kaj tiam montriĝis, ke en la tendaron al
la komunumo venis neniu el Jabeŝ en Gilead. 9 Kaj oni reviziis la popolon,
kaj montriĝis, ke tie estas neniu el la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead. 10 Tiam
la komunumo sendis tien dek du mil homojn el la viroj batalkapablaj, kaj
ordonis al ili jene: Iru kaj mortigu per glavo la loĝantojn de Jabeŝ en Gilead,
ankaŭ la virinojn kaj infanojn. 11 Kaj tiel agu: ĉiun virseksulon, kaj ĉiun
virinon, kiu ekkonis kuŝejon de viro, ekstermu. 12 Kaj ili trovis inter la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead kvarcent junajn virgulinojn, kiuj ne ekkonis
kuŝejon de viro; kaj ili venigis ilin en la tendaron en Ŝilon, kiu estas en la
lando Kanaana.

13 Kaj la tuta komunumo sendis, por paroli kun la Benjamenidoj, kiuj
estis ĉe la roko Rimon, kaj anonci al ili pacon. 14 Tiam la Benjamenidoj
revenis, kaj oni donis al ili la virinojn, kiuj restis vivaj el la virinoj de
Jabeŝ en Gilead; sed ne estis sufiĉe por ili. 15 Kaj la popolo bedaŭris pri
Benjamen, ĉar la Eternulo faris fendon en la triboj de Izrael.

16 Kaj la plejaĝuloj de la komunumo diris: Kion ni faru al la restintoj
koncerne edzinojn? ekstermitaj estas ja la virinoj de Benjamen. 17 Kaj
ili diris: La restintoj el la Benjamenidoj bezonas ja heredontojn, por ke
ne malaperu tribo el Izrael; 18 kaj ni ne povas doni al ili edzinojn el niaj
filinoj, ĉar la Izraelidoj ĵuris, dirante: Malbenita estu tiu, kiu donos edzinon
al Benjamenido. 19 Sed ili diris: Jen ĉiujare estas festo de la Eternulo en
Ŝilo, kiu estas norde de Bet-El, oriente de la vojo, kiu kondukas de Bet-El al
Ŝeĥem, kaj sude de Lebona. 20 Kaj ili ordonis al la Benjamenidoj jene: Iru
kaj faru insidon en la vinberĝardenoj; 21 kaj kiam vi vidos, ke la knabinoj
de Ŝilo eliras, por danci en rondoj, tiam eliru el la vinberĝardenoj kaj
kaptu al vi ĉiu edzinon el la knabinoj de Ŝilo kaj iru en la landon de la
Benjamenidoj. 22 Kaj se venos iliaj patroj aŭ fratoj kun plendo al ni, ni
diros al ili: Pardonu nin pro ili; ĉar ni ne prenis por ĉiu edzinon en la
milito, kaj vi ne donis al ili; tial vi estas nun senkulpaj. 23 Kaj tiel agis la
Benjamenidoj, kaj prenis edzinojn laŭ sia nombro el la dancrondoj, rabinte
ilin; kaj ili iris kaj revenis al sia posedaĵo kaj konstruis urbojn kaj ekloĝis
en ili. 24 Kaj en la sama tempo disiris de tie la Izraelidoj, ĉiu al sia tribo
kaj al sia familio, kaj ĉiu foriris de tie al sia posedaĵo. 25 En tiu tempo ne
ekzistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis tion, kio plaĉis al li.

LIBRO DE RUT

1 En la tempo, kiam regis la juĝistoj, iam malsato okazis en la lando; kaj
foriris viro el Bet-Leĥem en Judujo, por pasloĝi en la lando de Moab; li kaj
lia edzino kaj liaj du filoj. 2 La nomo de la viro estis Elimeleĥ, kaj la nomo
de lia edzino estis Naomi, kaj la nomoj de liaj du filoj estis Maĥlon kaj
Kiljon, Efratanoj el Bet-Leĥem en Judujo. Kaj ili venis sur la kampojn de
Moab kaj restis tie. 3 Elimeleĥ, la edzo de Naomi, mortis; kaj restis ŝi kun
siaj du filoj. 4 Ambaŭ edziĝis kun Moabidinoj; la nomo de unu estis Orpa,
kaj la nomo de la dua estis Rut; kaj ili loĝis tie ĉirkaŭ dek jaroj. 5 Sed mortis
ankaŭ ambaŭ, Maĥlon kaj Kiljon; kaj restis nur la virino sola, senigita je
sia edzo kaj siaj du filoj. 6 Ŝi leviĝis kun siaj bofilinoj, por iri returne el la
lando de Moab; ĉar ŝi aŭdis en la lando de Moab, ke la Eternulo rememoris
Sian popolon, donante al ĝi panon. 7 Ŝi eliris el la loko, kie ŝi loĝis, kun siaj
du bofilinoj; kaj ili iris sur la vojo, por ke ili revenu al la lando de Jehuda.
8 Naomi diris al siaj du bofilinoj: Iru, kaj revenu ĉiu el vi al la domo de
sia patrino; la Eternulo favoru vin tiel same, kiel vi estis favorkoraj al la
mortintoj kaj al mi; 9 la Eternulo favoru vin, ke vi trovu ripozon, ĉiu el vi
en domo de sia edzo. Ŝi kisis ilin, kaj ili levis sian voĉon kaj ploris. 10 Kaj
ili diris al ŝi: Ni volas iri kun vi al via popolo. 11 Naomi respondis: Iru
returne, miaj filinoj; kial do vi irus kun mi? Ĉu ankoraŭ ekzistas filoj en
mia utero, ke vi edziniĝu kun ili? 12 Revenu, miaj filinoj, foriru; ĉar mi
jam estas tro maljuna por edziniĝi kun viro. Eĉ se mi dirus, ke mi havas
ankoraŭ esperon, eĉ se mi jam havus edzon hodiaŭ nokte, kaj eĉ se mi
naskus filojn: 13 ĉu pri ili vi esperu, ĝis ili plenaĝiĝos? ĉu por ili vi atendu,
ne edziniĝante kun viro? Ne, miaj filinoj; estas tre maldolĉe al mi pro vi,
ĉar la mano de la Eternulo afliktis min. 14 Sed ili levis sian voĉon kaj ploris
plue. Kaj Orpa kisis sian bopatrinon, sed Rut aliĝis al ŝi. 15 Kaj ĉi tiu diris:
Jen via bofratino reiris al sia gento kaj al siaj dioj; iru vi ankaŭ returne
post via bofratino. 16 Sed Rut diris: Ne petegu min, ke mi vin forlasu, aŭ
ke mi returnu min kaj ĉesu sekvi vin; ĉar kien vi iros, mi ankaŭ iros, kaj
kie vi noktos, mi ankaŭ noktos; via popolo ankaŭ estos mia popolo, kaj
via Dio estos mia Dio. 17 Sur la loko, kie vi mortos, mi ankaŭ mortos, kaj
tie oni min enterigos. La Eternulo faru al mi tion kaj pli, se io krom la
morto disigos min de vi. 18 Kiam Naomi vidis, ke ŝi firme decidis iri kun
ŝi, tiam ŝi ĉesis disputi kun ŝi. 19 Kaj ili ambaŭ iradis, ĝis ili alvenis en
Bet-Leĥemon. Kaj kiam ili eniris en Bet-Leĥemon, la tuta loĝantaro de
la urbo ekbruis pri ili, dirante: Ĉu tio estas Naomi? 20 Kaj ŝi respondis al
ili: Ne nomu min Naomi, nomu min Mara; ĉar la Plejpotenculo faris al
mi maldolĉegon; 21 kun pleneco mi foriris, sed la Eternulo revenigis min
malplena; kial do vi nomus min Naomi, konsiderante, ke la Eternulo atestis
kontraŭ mi kaj la Plejpotenculo afliktis min? 22 Tiel Naomi revenis, kaj kun
ŝi ankaŭ Rut, la Moabidino, ŝia bofilino, kiu revenis el la lando de Moab;
kaj ili venis en Bet-Leĥemon je la komenco de la rikolto de hordeo.

2

1 Naomi havis parencon de ŝia edzo, viron eminentan, el la familio de

Elimeleĥ; lia nomo estis Boaz. 2 Kaj la Moabidino Rut diris al Naomi: Mi
iros sur la kampon, kaj mi kolektos spikojn post tiu, ĉe kiu mi trovos
favoron. Kaj ŝi respondis: Iru, mia filino. 3 Kaj ŝi foriris, kaj venis kaj
kolektis post la rikoltistoj. Kaj okazis, ke la parcelo de la kampo apartenis al
Boaz, kiu estis el la familio de Elimeleĥ. 4 Kaj jen Boaz venis el Bet-Leĥem,
kaj li salutis la rikoltistojn: La Eternulo estu kun vi! Kaj ili respondis al
li: La Eternulo vin benu! 5 Kaj Boaz demandis sian serviston, la estron
de la rikoltistoj: Kiu estas ĉi tiu knabino? 6 Kaj la servisto, la estro de la
rikoltistoj, respondis kaj diris: Ŝi estas Moaba knabino, kiu revenis kun
Naomi el la lando de Moab; 7 ŝi diris: Permesu al mi, ke mi sekvu kaj
kolektu apud la garboj, post la rikoltistoj; kaj ŝi restis ĉi tie de la mateno
ĝis nun; ŝi ĵus sidiĝis en la dometo por iomete da tempo. 8 Kaj Boaz diris al
Rut: Ĉu vi aŭdas, mia filino? ne iru kolekti sur la kampo de iu fremdulo,
kaj ankaŭ ne foriru de ĉi tie, sed restu ĉi tie kun miaj junulinoj; 9 rimarku
la kampon, kie ili rikoltas, kaj sekvu ilin; mi jam ordonis al la servistoj,
ke ili ne malhelpu vin; kaj kiam vi soifos, iru al la vazaro, kaj trinku el
tio, el kio la servistaro ĉerpas. 10 Ŝi ĵetis sin vizaĝaltere, kaj diris al li:
Kial do mi trovis favoron en viaj okuloj, ke vi atentas min, kvankam mi
estas fremdulino? 11 Kaj Boaz respondis kaj diris al ŝi: Jam estas rakontita
al mi ĉio, kion vi faris al via bopatrino post la morto de via edzo: ke vi
forlasis viajn gepatrojn kaj vian naskiĝlandon, kaj iris al popolo, kiun vi
ne konis hieraŭ nek antaŭhieraŭ. 12 La Eternulo rekompencu vin pro ĉi
tiu faro, kaj via rekompenco estu plena de la Eternulo, Dio de Izrael, sub
kies flugiloj vi serĉis protekton. 13 Kaj ŝi diris: Estus sufiĉe, ke mi trovu
favoron en viaj okuloj, mia sinjoro, ĉar vi konsolis min kaj parolis amike
al via sklavino, kvankam mi ne valoras esti egala al iu el viaj sklavinoj.
14 Kaj en la horo de la manĝado Boaz diris al ŝi: Alproksimiĝu kaj manĝu
kune, vi ankaŭ povas trempi vian panon en la vinagro. Kaj ŝi sidiĝis ĉe
la flanko de la rikoltistoj; kaj ili metis antaŭ ŝin rostitajn grajnojn, kaj ŝi
manĝis kaj satiĝis, kaj ankaŭ havis restaĵon. 15 Kiam ŝi leviĝis, por kolekti,
Boaz ordonis al siaj servistoj, dirante: Eĉ inter la garboj lasu ŝin kolekti, kaj
ne hontigu ŝin; 16 kaj vi ankaŭ ŝajnigu al ŝi, ke vi postlasis la malgrandajn
garbetojn, kaj vi permesu al ŝi, ke ŝi kolektu ilin, kaj ne riproĉu ŝin. 17 Kaj
ŝi kolektadis sur la kampo ĝis la vespero, kaj ŝi draŝis tion, kion ŝi kolektis,
kaj tio estis ĉirkaŭ efo da hordeo. 18 Kaj ŝi levis tion, kaj iris en la urbon;
kaj ŝia bopatrino vidis tion, kion ŝi kolektis; ŝi ankaŭ elprenis, kaj donis al
ŝi la restaĵon, kiun ŝi posedis de post sia satiĝo. 19 Ŝia bopatrino diris al
ŝi: Kie vi kolektis hodiaŭ? kaj kie vi amasigis? estu benata tiu, kiu vin tiel
favore akceptis! Ŝi rakontis al sia bopatrino, kie ŝi laboris, kaj ŝi diris: La
nomo de la viro, ĉe kiu mi laboris hodiaŭ, estas Boaz. 20 Tiam Naomi diris
al sia bofilino: Li estu benata de la Eternulo, kiu ne fortiris Sian favoron for
de la vivantoj kaj de la mortintoj. Kaj Naomi plue diris al ŝi: La viro estas
nia parenco, unu el niaj savantoj. 21 Kaj Rut, la Moabidino, diris: Li ankaŭ
diris al mi: Restu kune kun miaj servistoj, ĝis ili finos la tutan rikolton, kiu
apartenas al mi. 22 Naomi respondis al sia bofilino Rut: Estos bone por vi,
mia filino, ke vi ĉiam iru kun liaj junulinoj, ĉar eble oni hontigus vin, se
vi irus aliloken. 23 Kaj ŝi kuniĝis kun la junulinoj de Boaz, por kolekti, ĝis
la fino de la rikolto de hordeo kaj de la rikolto de tritiko; kaj poste ŝi loĝis
kune kun sia bopatrino.

3

1 Naomi, ŝia bopatrino, diris al ŝi: Mia bofilino, mia celo estas, ke mi
trovu por vi ripozejon, kie pliboniĝos via stato. 2 Vidu nun, nia parenco
Boaz, kun kies junulinoj vi kuniĝis, ventumas hordeon dum ĉi tiu nokto
en la draŝejo; 3 lavu do vin kaj oleu vin kaj vestu vin per viaj plej bonaj
vestoj, kaj iru en la draŝejon; ne vidigu vin al la viro, antaŭ ol li finos
manĝi kaj trinki; 4 kaj kiam li kuŝiĝos, rimarku la lokon, kie li kuŝas, iru
tien, malkovru la piedparton de la kuŝejo, kaj kuŝiĝu; kaj li diros al vi,
kion vi devos fari. 5 Rut respondis al ŝi: Kion vi diras al mi, tion mi faros.
6 Kaj ŝi iris en la draŝejon, kaj faris tion, kion ŝia bopatrino ordonis al
ŝi. 7 Kiam Boaz estis manĝinta kaj trinkinta kaj gajiĝis, li iris por kuŝiĝi
malantaŭ grenamaso; kaj ŝi venis kviete, kaj malkovris la piedparton de la
kuŝejo, kaj kuŝiĝis. 8 En la noktomezo la viro ektimiĝis; li turnis sin, kaj
li ekvidis, ke virino kuŝas ĉe liaj piedoj. 9 Li demandis: Kiu vi estas? Kaj
ŝi respondis: Mi estas Rut, via servistino; etendu vian mantelon sur vian
servistinon, ĉar vi estas savanto. 10 Kaj li diris: Estu benata de la Eternulo,
mia filino; via lasta piaĵo estas pli granda, ol la unua, ĉar vi ne volas iri
kun la junuloj, ĉu ili estas malriĉaj, ĉu riĉaj. 11 Kaj nun, mia filino, ne
timu; mi faros al vi ĉion, kion vi petos de mi; ĉar estas sciate en la tuta
urbo de mia popolo, ke vi estas bravulino. 12 Kaj nun, kvankam vere mi
estas parenco, tamen ekzistas parenco pli proksima ol mi. 13 Restu ĉi tie
la nokton; kaj kiam venos la mateno, se la alia parenco perfekte elaĉetos
vin, lasu elaĉeti vin; sed se li ne volos vin elaĉeti, tiam mi vin elaĉetos,
kiel la Eternulo vivas. Kuŝu ĝis la tagiĝo. 14 Kaj ŝi kuŝis ĉe liaj piedoj ĝis
la tagiĝo; sed ŝi leviĝis, antaŭ ol oni povis rekoni unu la alian. Kaj li diris:
Mi ne volas, ke iu sciiĝu, ke ĉi tiu virino estis en mia draŝejo. 15 Kaj li
diris: Alportu la ŝalon, kiun vi havas sur vi, kaj tenu ĝin. Ŝi ĝin tenis, kaj
li enmezuris en ĝin ses mezurilojn da hordeo kaj metis ĝin sur ŝin, kaj ŝi
iris en la urbon. 16 Kiam ŝi alvenis al sia bopatrino, ĉi tiu demandis: Kiel la
afero iras ĉe vi, mia filino? Kaj ŝi rakontis al ŝi ĉion, kion la viro faris al ŝi.
17 Kaj ŝi diris plue: La ses mezurilojn da hordeo li ankaŭ donis al mi; ĉar li
diris al mi: Ne revenu malplena al via bopatrino. 18 Kaj ĉi tiu diris: Restu,
mia filino, ĝis vi sciiĝos, kiel la afero finiĝis; ĉar tiu homo ne ripozos, ĝis
la afero estos finita hodiaŭ.

4

1 Boaz iris al la pordego de la urbo kaj sidiĝis tie. Kaj jen preterpasas
la parenco, pri kiu Boaz parolis. Kaj li diris: Alproksimiĝu kaj sidiĝu ĉi
tie, vi, tia-tia. Tiu alproksimiĝis kaj sidiĝis. 2 Kaj Boaz prenis dek virojn
el la plejaĝuloj de la urbo, kaj diris: Sidiĝu ĉi tie. Kaj ili sidiĝis. 3 Kaj
li diris al la parenco: Tiun parcelon de la kampo, kiu apartenis al nia
frato Elimeleĥ, vendas Naomi, kiu revenis el la lando de Moab; 4 kaj mi
decidis sciigi vin, dirante: Aĉetu en la ĉeesto de la loĝantoj kaj en la ĉeesto
de la plejaĝuloj de mia popolo. Se vi volas elaĉeti, aĉetu nun; sed se vi
ne volas elaĉeti, diru al mi, por ke mi sciu; ĉar ne ekzistas iu alia por
aĉeti, krom vi, kaj mi estas via postproksimulo. Tiu diris: Mi volas elaĉeti.
5 Tiam Boaz diris: Samtempe, kiam vi aĉetos la kampon el la mano de
Naomi kaj de Rut, la Moabidino, edzino de la mortinto, vi ankaŭ prenos
sur vin la devon restarigi la nomon de la mortinto al lia heredaĵo. 6 Kaj
la parenco diris: Mi ne povas elaĉeti al mi, por ke mi ne pereigu mian
propran heredaĵon; elaĉetu al vi mian aĉetotaĵon, ĉar vere mi ne povas

elaĉeti. [7] Sed de la antikva tempo ekzistis kutimo en Izrael, pri elaĉetado
kaj ŝanĝado, por firmigi ĉion: oni detiras sian ŝuon kaj donas ĝin al sia
proksimulo; kaj tio estas la atesto en Izrael. [8] La parenco diris al Boaz:
Elaĉetu al vi; kaj li detiris sian ŝuon. [9] Kaj Boaz diris al la plejaĝuloj kaj
al la popolamaso: Hodiaŭ vi estas atestantoj, ke mi aĉetis el la mano de
Naomi ĉion, kio apartenis al Elimeleĥ kaj al Kiljon kaj Maĥlon; [10] kaj ankaŭ
Ruton, la Moabidinon, la edzinon de Maĥlon, mi akiris al mi kiel edzinon,
por restarigi la nomon de la mortinto al lia heredaĵo, por ke la nomo de la
mortinto ne estingiĝu inter liaj fratoj kaj ĉe la pordego de lia loko; vi estas
atestantoj hodiaŭ. [11] Kaj la tuta ĉeestantaro, kiu troviĝis ĉe la pordego,
kiel ankaŭ la plejaĝuloj, respondis: Ni estas atestantoj; la Eternulo faru,
ke la virino, kiu envenas en vian domon, estu simila al Raĥel kaj Lea,
kiuj ambaŭ starigis la domon de Izrael, kaj vi estu sukcesplena en Efrata
kaj akiru bonan nomon en Bet-Leĥem; [12] kaj via domo estu sukcesplena,
simile al la domo de Perec, kiun naskis Tamar al Jehuda, el la idaro, kiun la
Eternulo donos al vi de tiu junulino. [13] Kaj Boaz prenis Ruton, kaj ŝi fariĝis
lia edzino; kaj li envenis al ŝi, kaj la Eternulo donis al ŝi gravedecon, kaj ŝi
naskis filon. [14] Kaj la virinoj diris al Naomi: Benata estu la Eternulo, kiu
ne lasis vin sen parenco hodiaŭ, kaj li estu fama en Izrael; [15] kaj li estu al
vi ĝojiganto, kaj prizorganto de via maljuneco; ĉar via bofilino, kiu amas
vin kaj kiu estas al vi pli bona ol sep filoj, naskis lin. [16] Kaj Naomi prenis
la infanon kaj metis ĝin sur sian bruston kaj fariĝis ĝia vartistino. [17] Kaj la
najbarinoj donis al li nomon, dirante: Filo naskiĝis al Naomi; kaj ili nomis
lin Obed. Li estas la patro de Jiŝaj, patro de David.

[18] Kaj jen estas la generacioj de Perec: al Perec naskiĝis Ĥecron, [19] al
Ĥecron naskiĝis Ram, al Ram naskiĝis Aminadab, [20] al Aminadab naskiĝis
Naĥŝon, al Naĥŝon naskiĝis Salma, [21] al Salma naskiĝis Boaz, al Boaz
naskiĝis Obed, [22] al Obed naskiĝis Jiŝaj, kaj al Jiŝaj naskiĝis David.

LIBRO UNUA DE SAMUEL

1 Estis unu viro el Ramataim-Cofim, de la monto de Efraim; lia nomo estis
Elkana, filo de Jeroĥam, filo de Elihu, filo de Toĥu, filo de Cuf, Efratano.
2 Li havis du edzinojn; la nomo de unu estis Ĥana, kaj la nomo de la dua
estis Penina. Penina havis infanojn, sed Ĥana ne havis infanojn. 3 Tiu
viro ĉiujare iradis el sia urbo, por adorkliniĝi kaj fari oferon al la Eternulo
Cebaot en Ŝilo; kaj tie Ĥofni kaj Pineĥas, du filoj de Eli, estis pastroj de la
Eternulo. 4 Unu tagon Elkana faris oferon, kaj li donis al sia edzino Penina
kaj al ĉiuj ŝiaj filoj kaj filinoj partojn; 5 kaj al Ĥana li kun malĝojo donis
unu parton, ĉar Ĥanan li amis, sed la Eternulo ŝlosis ŝian uteron. 6 Kaj
ŝia konkurantino afliktis ŝin kaj tre incitis ŝin kaŭze de tio, ke la Eternulo
ŝlosis ŝian uteron. 7 Tiel estis farate ĉiujare; kiam ŝi iradis al la domo de la
Eternulo, la konkurantino tiel incitadis ŝin, ke ŝi ploris kaj ne manĝis. 8 Kaj
ŝia edzo Elkana diris al ŝi: Ĥana, kial vi ploras? kaj kial vi ne manĝas?
kaj kial tiel afliktiĝas via koro? ĉu mi ne estas por vi pli bona ol dek
filoj? 9 Kaj Ĥana leviĝis, manĝinte en Ŝilo kaj trinkinte. Kaj la pastro Eli
sidis sur seĝo ĉe la fosto de la templo de la Eternulo. 10 Kaj ŝi estis tre
malĝoja, kaj preĝis al la Eternulo, kaj forte ploris. 11 Kaj ŝi faris sanktan
promeson, kaj diris: Ho Eternulo Cebaot! se Vi rigardos la suferon de Via
sklavino kaj rememoros min kaj ne forgesos Vian sklavinon kaj donos al
Via sklavino idon virseksan, tiam mi fordonos lin al la Eternulo por la tuta
tempo de lia vivo, kaj tondilo ne tuŝos lian kapon. 12 Dum ŝi longe preĝis
antaŭ la Eternulo, Eli atente rigardis ŝian buŝon. 13 Ĥana parolis en sia
koro; nur ŝiaj lipoj moviĝadis, sed ŝian voĉon oni ne aŭdis; tial Eli pensis,
ke ŝi estas ebria. 14 Kaj Eli diris al ŝi: Kiel longe vi restos ebria? forigu
vian vinon el vi. 15 Sed Ĥana respondis kaj diris: Ne, mia sinjoro, mi estas
virino kun malĝoja koro; vinon aŭ ebriigaĵon mi ne trinkis, mi nur elverŝas
mian animon antaŭ la Eternulo. 16 Ne opiniu pri via sklavino, ke ŝi estas
virino malmorala; pro mia granda malĝojo kaj sufero mi parolis ĝis nun.
17 Tiam Eli respondis kaj diris: Iru en paco, kaj la Dio de Izrael plenumos
vian peton, kiun vi petis de Li. 18 Kaj ŝi diris: Via sklavino akiru vian
favoron. Kaj la virino iris sian vojon, kaj ŝi manĝis, kaj ŝia vizaĝo ne estis
plu malgaja. 19 Kaj ili leviĝis frue matene kaj adorkliniĝis antaŭ la Eternulo,
kaj reiris kaj venis al sia domo en Rama. Kaj Elkana ekkonis sian edzinon
Ĥana, kaj la Eternulo rememoris ŝin. 20 Post kelka tempo Ĥana gravediĝis
kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la nomon Samuel, ĉar: De la Eternulo
mi lin elpetis. 21 La viro Elkana kun sia tuta domanaro iris, por oferi al
la Eternulo la ĉiujaran oferon kaj sian promesitaĵon. 22 Sed Ĥana ne iris,
sed ŝi diris al sia edzo: Kiam la knabo estos demamigita, tiam mi venigos
lin, ke li aperu antaŭ la Eternulo kaj restu tie por ĉiam. 23 Kaj ŝia edzo
Elkana diris al ŝi: Faru tion, kio plaĉas al vi; restu, ĝis vi demamigos lin;
nur la Eternulo plenumu Sian promeson. Kaj la virino restis, kaj suĉigis
sian infanon, ĝis ŝi demamigis lin. 24 Kaj post kiam ŝi demamigis lin, ŝi
venigis lin kun si kune kun tri bovoj kaj unu efo da faruno kaj felsako da
vino, kaj ŝi venigis lin en la domon de la Eternulo en Ŝilo; kaj la knabo estis
ankoraŭ juna. 25 Kaj oni buĉis bovon kaj venigis la knabon al Eli. 26 Kaj

ŝi diris: Ho mia sinjoro! tiel certe, kiel vivas via animo, mia sinjoro, mi
estas tiu virino, kiu staris ĉi tie apud vi kaj preĝis al la Eternulo. 27 Pri ĉi
tiu knabo mi preĝis, kaj la Eternulo plenumis al mi mian peton, pri kiu
mi petis Lin. 28 Tial mi fordonas lin al la Eternulo; por la tuta tempo de
sia vivo li estu fordonita al la Eternulo. Kaj ili tie adorkliniĝis antaŭ la
Eternulo.

2

1 Kaj Ĥana preĝis kaj diris:
Ĝojas mia koro pri la Eternulo,
Mia korno altiĝis pro la Eternulo;
Larĝe malfermiĝis mia buŝo kontraŭ miaj malamikoj,
Ĉar mi ĝojas pro Via helpo.
2 Neniu estas tiel sankta, kiel la Eternulo;
Ĉar ekzistas neniu krom Vi,
Kaj nenia defendanto simila al nia Dio.
3 Ne parolu plu fieraĵon;
Malhumilaĵo ne eliru plu el via buŝo;
Ĉar la Eternulo estas Dio ĉioscianta,
Kaj Li starigis la aferojn.
4 La pafarko de la fortuloj estas senvalorigata,
Kaj la malfortuloj zoniĝas per forto.
5 Satuloj sin dungigas pro pano,
Kaj malsatuloj jam ne malsatas;
Senfruktulino naskis sep,
Kaj multinfanulino senfortiĝis.
6 La Eternulo mortigas kaj vivigas,
Malsuprigas en Ŝeolon kaj suprigas.
7 La Eternulo malriĉigas kaj riĉigas,
Malaltigas kaj altigas.
8 Li levas malriĉulon el polvo,
El koto Li altigas senhavulon,
Por sidigi lin kun altranguloj,
Kaj tronon de gloro Li heredigas al li;
Ĉar al la Eternulo apartenas la fundamentoj de la tero,
Kaj sur ili Li starigis la mondon.
9 La piedojn de Siaj piuloj Li gardas,
Kaj la malvirtuloj pereas en mallumo;
Ĉar ne per sia forto potenciĝas la homo.
10 La Eternulo pereigas tiujn, kiuj ribelas kontraŭ Li;
El la ĉielo Li tondras kontraŭ ili.
La Eternulo juĝos la finojn de la tero,
Kaj donos forton al Sia reĝo,
Kaj altigos la kornon de Sia sanktoleito.
11 Kaj Elkana iris en Raman, al sia domo; kaj la knabo fariĝis servisto de
la Eternulo apud la pastro Eli.
12 La filoj de Eli estis malmoralaj; ili ne konis la Eternulon, 13 nek la
devojn de pastroj koncerne la popolon. Se iu buĉis oferon, tiam venadis
knabo de la pastro dum la kuirado de la viando, havante en sia mano
tridentan forkon, 14 kaj li enpuŝadis ĝin en la lavujon aŭ en la kaldronon
aŭ en la poton aŭ en la kaserolon, kaj ĉion, kion trafis la forko, prenadis la

pastro. Tiel ili agadis kun ĉiuj Izraelidoj, kiuj venadis tien en Ŝilon. 15 Eĉ
antaŭ la oferbruligo de la sebo venadis knabo de la pastro, kaj diradis al la
alportanto de la ofero: Donu viandon, por rosti por la pastro; li ne prenos
de vi viandon kuiritan, sed nur krudan. 16 Se la homo diris al li: Antaŭe
oni oferbruligu la sebon, kaj poste prenu al vi, kion via animo deziras;
tiam li diradis: Donu tuj, alie mi prenos per forto. 17 La peko de la knaboj
estis tre granda antaŭ la Eternulo, ĉar la homoj malestimis la oferdonon,
faratan al la Eternulo.

18 Samuel estis servisto antaŭ la Eternulo; la knabo estis zonita per lina
efodo. 19 Kaj malgrandan tunikon faradis al li lia patrino, kaj alportadis
al li ĉiujare, kiam ŝi venadis kun sia edzo, por alporti la ĉiujaran oferon.
20 Kaj Eli benadis Elkanan kaj lian edzinon, kaj diradis: La Eternulo donu
al vi idojn de ĉi tiu virino rekompence pro la konsekrito, kiun vi konsekris
al la Eternulo. Kaj ili iradis al sia loko. 21 La Eternulo atentis Ĥanan, kaj ŝi
gravediĝis kaj naskis tri filojn kaj du filinojn; kaj la knabo Samuel kreskis
antaŭ la Eternulo.

22 Eli estis tre maljuna; li aŭdis ĉion, kiel agas liaj filoj kun ĉiuj Izraelidoj,
kaj ke ili kuŝas kun la virinoj, kiuj kolektiĝas antaŭ la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 23 Kaj li diris al ili: Kial vi faras tiajn agojn? ĉar mi
aŭdas pri viaj malbonaj agoj de ĉi tiu tuta popolo. 24 Ne, miaj infanoj, ne
bona estas la famo, kiun mi aŭdas; vi devojigas la popolon de la Eternulo.
25 Se pekas homo kontraŭ homo, povas defendi lin Dio; sed se homo pekas
kontraŭ la Eternulo, tiam kiu defendos lin? Sed ili ne aŭskultis la voĉon
de sia patro, ĉar la Eternulo decidis mortigi ilin. 26 Dume la knabo Samuel
ĉiam pli kreskis, kaj li plaĉis kiel al la Eternulo, tiel ankaŭ al la homoj.

27 Kaj venis homo de Dio al Eli, kaj diris al li: Tiel diras la Eternulo: Mi
montris Min ja al la domo de via patro, kiam ili estis en Egiptujo, en la domo
de Faraono; 28 kaj Mi elektis lin el ĉiuj triboj de Izrael kiel pastron por Mi,
ke li oferu sur Mia altaro, ke li fumigu incenson, ke li portu efodon antaŭ
Mi; kaj Mi donis al la domo de via patro ĉiujn fajroferojn de la Izraelidoj.
29 Kial do vi piedpremas Mian buĉoferon kaj farunoferon, kiujn Mi starigis
por la loĝejo? vi honoras viajn filojn pli ol Min, por grasigi vin per la
unuaj partoj de ĉiuj oferdonoj de Mia popolo Izrael. 30 Tial la Eternulo,
Dio de Izrael, diras: Mi diris, ke via domo kaj la domo de via patro irados
antaŭ Mi eterne; sed nun, diras la Eternulo, Mi tion ne permesos; ĉar Miajn
honorantojn Mi honoros, kaj Miaj malestimantoj estos malaltigitaj. 31 Jen
venos baldaŭ la tempo, kiam Mi rompos vian brakon kaj la brakon de via
patrodomo, ke ne estos maljunulo en via domo; 32 kaj vi vidos konkuranton
en la loĝejo, dum ĉiuj bonoj, kiuj estos farataj al Izrael; kaj neniam estos
maljunulo en via domo. 33 Sed Mi neniun ekstermos ĉe vi de antaŭ Mia
altaro, por ke viaj okuloj konsumiĝu kaj via animo turmentiĝu; ĉiu, kiu
naskiĝas en via domo, mortos en la vira aĝo. 34 Kaj jen estas por vi la
pruvosigno, kiu plenumiĝos sur viaj du filoj, sur Ĥofni kaj Pineĥas: en unu
tago ili ambaŭ mortos. 35 Kaj Mi starigos por Mi pastron fidelan, kiu agados
laŭ Mia koro kaj laŭ Mia animo; kaj Mi konstruos al li domon fidindan, kaj
li irados ĉiam antaŭ Mia sanktoleito. 36 Kaj ĉiu, kiu restos el via domo,
venos kaj kliniĝos antaŭ li ĝis la tero pro malgranda monero kaj pro bulo
da pano, kaj diros: Mi petas, lasu min aliĝi al ia el la pastraĵoj, por ke mi
povu manĝi pecon da pano.

3

1 La knabo Samuel servadis al la Eternulo antaŭ Eli; kaj la vorto de la
Eternulo estis grandpreza en tiu tempo; ne aperadis ofte profetaj vizioj.
2 En tiu tempo unu fojon Eli kuŝis sur sia loko (lia vidado komencis
malakriĝi, ke li ne povis vidi); 3 kaj la lucerno de Dio ankoraŭ ne estingiĝis,
kaj Samuel kuŝis en la templo de la Eternulo, kie estis la kesto de Dio; 4 tiam
la Eternulo vokis Samuelon, kaj ĉi tiu diris: Jen mi estas. 5 Kaj li kuris al
Eli, kaj diris: Jen mi estas, kiel vi vokis min. Sed tiu diris: Mi ne vokis; iru
returne kaj kuŝiĝu. Kaj li iris kaj kuŝiĝis. 6 Kaj la Eternulo denove vokis
Samuelon, kaj Samuel leviĝis kaj iris al Eli, kaj diris: Jen mi estas, kiel
vi vokis min. Sed tiu diris: Mi ne vokis, mia filo; iru returne kaj kuŝiĝu.
7 Samuel ankoraŭ ne konis la Eternulon, kaj ankoraŭ ne estis revelaciita
al li la vorto de la Eternulo. 8 Kaj la Eternulo denove vokis Samuelon la
trian fojon; kaj li leviĝis kaj iris al Eli, kaj diris: Jen mi estas, kiel vi vokis
min. Tiam Eli komprenis, ke la Eternulo vokas la knabon. 9 Kaj Eli diris al
Samuel: Iru, kuŝiĝu; kaj se vi estos vokata, tiam diru: Parolu, ho Eternulo,
ĉar Via sklavo aŭskultas. Kaj Samuel iris kaj kuŝiĝis sur sia loko. 10 Kaj
venis la Eternulo kaj stariĝis, kaj vokis kiel la antaŭajn fojojn: Samuel,
Samuel! Kaj Samuel diris: Parolu, ĉar Via sklavo aŭskultas. 11 Tiam la
Eternulo diris al Samuel: Jen Mi faros en Izrael tian faron, ke al ĉiu, kiu
tion aŭdos, eksonoros ambaŭ liaj oreloj. 12 En tiu tago Mi plenumos super
Eli ĉion, kion Mi diris pri lia domo; Mi komencos kaj finos. 13 Mi sciigis
al li, ke Mi juĝos lian domon por ĉiam pro la krimo, ke li sciis, ke liaj
filoj venigas malbenon sur sin, kaj li ne detenis ilin. 14 Kaj tial Mi ĵuris
al la domo de Eli, ke neniam pekliberiĝos la krimo de la domo de Eli per
buĉofero nek per farunofero. 15 Kaj Samuel kuŝis ĝis la mateno; poste li
malfermis la pordojn de la domo de la Eternulo. Sed Samuel timis raporti
pri la vizio al Eli. 16 Kaj Eli vokis Samuelon, kaj diris: Samuel, mia filo! Kaj
ĉi tiu diris: Jen mi estas. 17 Kaj tiu diris: Kia estas la afero, pri kiu Li parolis
al vi? mi petas, ne kaŝu antaŭ mi; tion kaj ankoraŭ pli faru al vi Dio, se
vi kaŝos antaŭ mi ion el ĉio, kion Li diris al vi. 18 Kaj Samuel rakontis al
li ĉion, kaj nenion kaŝis antaŭ li. Kaj li diris: Li estas la Eternulo; Li faru
tion, kio plaĉas al Li. 19 Kaj Samuel kreskis, kaj la Eternulo estis kun li; kaj
neniun el Liaj vortoj li faligis sur la teron. 20 Kaj eksciis la tuta Izrael, de
Dan ĝis Beer-Ŝeba, ke Samuel fariĝis fidinda profeto de la Eternulo. 21 Kaj
la Eternulo plue aperadis en Ŝilo, post kiam la Eternulo revelaciis Sin al
Samuel en Ŝilo per la parolo de la Eternulo.

4

1 Kaj Samuel parolis al la tuta Izrael.

Kaj Izrael eliris milite kontraŭ la Filiŝtojn, kaj stariĝis tendare apud
Eben-Ezer, kaj la Filiŝtoj stariĝis tendare apud Afek. 2 Kaj la Filiŝtoj starigis
siajn vicojn kontraŭ Izrael, kaj la batalo vastiĝis, kaj Izrael estis venkobatita
de la Filiŝtoj, kaj ili mortigis sur la kampo de la batalo pli-malpli kvar mil
homojn. 3 Kaj la popolo venis en la tendaron, kaj la plejaĝuloj de Izrael
diris: Pro kio la Eternulo frapis nin hodiaŭ antaŭ la Filiŝtoj? ni prenu al
ni el Ŝilo la keston de interligo de la Eternulo, por ke ĝi venu inter nin kaj
savu nin kontraŭ la manoj de niaj malamikoj. 4 Kaj la popolo sendis en
Ŝilon, kaj oni alportis de tie la keston de interligo de la Eternulo Cebaot,
sidanta sur la keruboj; tie estis kun la kesto de interligo de Dio la du filoj

de Eli, Ĥofni kaj Pineĥas. 5 Kaj kiam la kesto de interligo de la Eternulo
venis en la tendaron, tiam la tuta Izrael faris tian grandan kriadon, ke
la tero ekbruis. 6 Kiam la Filiŝtoj aŭdis la laŭtan kriadon, ili diris: Kion
signifas ĉi tiu granda kaj forta kriado en la tendaro de la Hebreoj? Kaj ili
eksciis, ke la kesto de la Eternulo venis en la tendaron. 7 Kaj la Filiŝtoj
ektimis, ĉar ili diris: Venis Dio en la tendaron. Kaj ili diris: Ve al ni! ĉar
ne estis tiel antaŭe. 8 Ve al ni! kiu savos nin kontraŭ la manoj de tiuj
fortaj dioj? tio estas tiuj dioj, kiuj frapis la Egiptojn per ĉiaj frapoj en la
dezerto. 9 Estu kuraĝaj kaj viraj, ho Filiŝtoj, por ke vi ne fariĝu sklavoj
al la Hebreoj, kiel ili estis sklavoj al vi; estu viroj kaj batalu. 10 Kaj la
Filiŝtoj batalis, kaj la Izraelidoj estis venkobatitaj, kaj ili forkuris ĉiu al sia
tendo; kaj la venkobato estis tre granda, kaj falis el la Izraelidoj tridek mil
piedirantoj. 11 Kaj la kesto de Dio estis prenita, kaj la du filoj de Eli, Ĥofni
kaj Pineĥas, mortis. 12 Unu Benjamenido kuris el la militistaro kaj venis
en Ŝilon en la sama tago, kaj liaj vestoj estis disŝiritaj, kaj tero estis sur lia
kapo. 13 Kiam li venis, Eli sidis sur seĝo, rigardante sur la vojon, ĉar lia
koro tremis pri la kesto de Dio. Kaj tiu homo venis, por sciigi en la urbo,
kaj ekkriis la tuta urbo. 14 Kiam Eli aŭdis la kriadon, li diris: Kion signifas
ĉi tiu tumulta kriado? Kaj la viro rapide venis kaj sciigis al Eli. 15 Eli tiam
havis la aĝon de naŭdek ok jaroj, kaj liaj okuloj malakriĝis, kaj li ne povis
vidi. 16 Kaj tiu viro diris al Eli: Mi venis el la militistaro, mi alkuris hodiaŭ
el la militistaro. Kaj Eli diris: Kia estis la afero, mia filo? 17 Kaj la sciiganto
respondis kaj diris: Izrael forkuris antaŭ la Filiŝtoj, kaj granda frapo trafis
la popolon, kaj ankaŭ viaj du filoj, Ĥofni kaj Pineĥas, mortis, kaj la kesto
de Dio estas forprenita. 18 Apenaŭ li menciis la keston de Dio, Eli falis de
la seĝo malantaŭen ĉe la pordego, rompis al si la kolon, kaj mortis; ĉar li
estis maljuna kaj peza. Li estis juĝisto de Izrael dum kvardek jaroj. 19 Lia
bofilino, la edzino de Pineĥas, estis graveda, baldaŭ naskonta. Kiam ŝi
aŭdis la sciigon pri la forpreno de la kesto de Dio kaj pri la morto de sia
bopatro kaj de sia edzo, ŝi kliniĝis kaj naskis, ĉar subite atakis ŝin la naskaj
doloroj. 20 Kaj dum ŝi estis mortanta, la virinoj, kiuj ŝin ĉirkaŭis, diris: Ne
timu, ĉar vi naskis filon; sed ŝi ne respondis, kaj ne prenis tion al sia koro.
21 Kaj ŝi donis al la knabo la nomon Ikabod, dirante: For estas la gloro de
Izrael; ĉar forprenita estis la kesto de Dio kaj pereis ŝia bopatro kaj ŝia
edzo. 22 Kaj ŝi diris: For estas la gloro de Izrael, ĉar forprenita estas la
kesto de Dio.

5

1 La Filiŝtoj prenis la keston de Dio kaj portis ĝin el Eben-Ezer en
Aŝdodon. 2 Kaj la Filiŝtoj prenis la keston de Dio kaj enportis ĝin en la
templon de Dagon kaj starigis ĝin apude de Dagon. 3 Sed kiam la Aŝdodanoj
en la morgaŭa tago leviĝis, ili vidis, ke jen Dagon kuŝas vizaĝaltere antaŭ
la kesto de la Eternulo. Kaj ili prenis Dagonon kaj restarigis lin sur lia loko.
4 Kiam ili en la morgaŭa tago matene leviĝis, ili vidis, ke jen Dagon kuŝas
vizaĝaltere antaŭ la kesto de la Eternulo; la kapo de Dagon kaj liaj ambaŭ
manoj dehakitaj kuŝas sur la sojlo, nur la torso restis. 5 Pro tio la pastroj
de Dagon, kaj ĉiuj, kiuj eniras en la templon de Dagon en Aŝdod, ne paŝas
sur la sojlon de Dagon ĝis la nuna tago.

6 Kaj la mano de la Eternulo peze falis sur la Aŝdodanojn, kaj Li komencis
ekstermi ilin kaj frapis ilin per tuberoj, en Aŝdod kaj en ĝiaj ĉirkaŭaĵoj.
7 Kiam la Aŝdodanoj vidis, ke estas tiel, tiam ili diris: Ne restu ĉe ni la kesto

de la Dio de Izrael, ĉar peza estas Lia mano sur ni kaj sur nia dio Dagon.
8 Ili sendis kaj kunvenigis al si ĉiujn estrojn de la Filiŝtoj, kaj diris: Kion
ni faru kun la kesto de la Dio de Izrael? Kaj tiuj diris: Oni transportu la
keston de la Dio de Izrael en Gaton. Kaj oni transportis la keston de la Dio
de Izrael. 9 Sed kiam oni transportis ĝin, la mano de la Eternulo faris en
la urbo tre grandan tumulton, kaj Li frapis la loĝantojn de la urbo, kiel la
malgrandajn, tiel ankaŭ la grandajn, kaj aperis sur ili tuberoj. 10 Tiam ili
forsendis la keston de Dio en Ekronon. Sed kiam la kesto de Dio venis en
Ekronon, la Ekronanoj ekkriis, dirante: Oni alportis al ni la keston de la
Dio de Izrael, por mortigi nin kaj nian popolon. 11 Ili sendis kaj kunvenigis
ĉiujn estrojn de la Filiŝtoj, kaj diris: Forsendu la keston de la Dio de Izrael,
ke ĝi revenu sur sian lokon kaj ne mortigu nin kaj nian popolon; ĉar en
la tuta urbo estis morta teruro, tiel forte pezis la mano de Dio. 12 Kaj la
homoj, kiuj ne mortis, estis frapitaj per tuberoj, kaj la kriado de la urbo
leviĝis ĝis la ĉielo.

6

1 La kesto de la Eternulo estis en la lando de la Filiŝtoj dum sep monatoj.
2 Kaj la Filiŝtoj vokis la pastrojn kaj la aŭguristojn, kaj diris: Kion ni faru
kun la kesto de la Eternulo? sciigu al ni, kiamaniere ni resendu ĝin sur
ĝian lokon. 3 Kaj tiuj diris: Se vi volas resendi la keston de la Dio de Izrael,
ne resendu ĝin sen donacoj, sed repagu al Li prokulpan oferon; tiam vi
resaniĝos, kaj ekscios, kial ne foriĝas de vi Lia mano. 4 Kaj ili diris: Kian
prokulpan oferon ni repagu al Li? Kaj tiuj diris: Laŭ la nombro de la estroj
de la Filiŝtoj kvin orajn tuberojn kaj kvin orajn musojn; ĉar la sama frapo
trafis vin ĉiujn kaj viajn estrojn. 5 Faru bildojn de viaj tuberoj kaj bildojn
de viaj musoj, kiuj ruinigis la landon, kaj faru honoron al la Dio de Izrael;
tiam Li eble malplipezigos Sian manon sur vi kaj sur viaj dioj kaj sur via
lando. 6 Kial vi obstinigus vian koron, kiel obstinigis sian koron Faraono
kaj la Egiptoj? kiam Li montris sur ili Sian forton, ili ja forliberigis ilin,
ke ili iru. 7 Nun faru novan ĉaron, kaj prenu du suĉigantajn bovinojn,
kiuj ankoraŭ ne havis sur si jugon, kaj jungu la bovinojn al la ĉaro, kaj
iliajn idojn forkonduku de ili hejmen. 8 Kaj prenu la keston de la Eternulo,
kaj metu ĝin sur la ĉaron; kaj la orajn objektojn, kiujn vi donos al Li kiel
prokulpan oferon, metu en kesteton apud ĝin, kaj forsendu ĝin, ke ĝi iru.
9 Kaj rigardu: se ĝi iros laŭ la vojo al sia regiono, al Bet-Ŝemeŝ, tiam Li
faris al ni tiun grandan malbonon; se ne, tiam ni scios, ke ne Lia mano
frapis nin, sed ke tio trafis nin blindokaze. 10 Kaj la homoj faris tiel, kaj
ili prenis du suĉigantajn bovinojn kaj aljungis ilin al ĉaro, kaj iliajn idojn
ili enŝlosis hejme; 11 kaj ili metis la keston de la Eternulo sur la ĉaron,
kaj ankaŭ la kesteton kun la oraj musoj kaj kun la bildoj de siaj tuberoj.
12 Kaj la bovinoj direktis sian iradon al la vojo, kiu kondukas al Bet-Ŝemeŝ;
ili iris nur sur unu vojeto, iris kaj blekis, sed ne forflankiĝis dekstren nek
maldekstren; kaj la estroj de la Filiŝtoj iris post ili ĝis la limo de Bet-Ŝemeŝ.
13 Kaj la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ estis rikoltantaj tritikon en la valo; kiam ili
levis la okulojn kaj ekvidis la keston, ili ekĝojis pro tio, kion ili vidis. 14 La
ĉaro venis sur la kampon de Josuo, Bet-Ŝemeŝano, kaj haltis tie; tie estis
granda ŝtono. Kaj oni dishakis la lignon de la ĉaro, kaj la bovinojn oni
oferis brulofere al la Eternulo. 15 La Levidoj malsuprenprenis la keston de
la Eternulo, kaj la kesteton, kiu estis apud ĝi kaj enhavis la orajn objektojn,
kaj ili metis tion sur la grandan ŝtonon; kaj la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ faris

bruloferojn kaj buĉis buĉoferojn al la Eternulo en tiu tago. 16 Kaj la kvin
estroj de la Filiŝtoj vidis, kaj reiris en Ekronon en la sama tago.

17 Kaj jen estas la oraj tuberoj, kiujn la Filiŝtoj donis kiel prokulpan
oferon al la Eternulo: unu pro Aŝdod, unu pro Gaza, unu pro Aŝkelon,
unu pro Gat, unu pro Ekron. 18 La oraj musoj, laŭ la nombro de ĉiuj
urboj Filiŝtaj en la kvin provincoj, kiel de la urboj fortikigitaj, tiel ankaŭ
de la neŝirmitaj vilaĝoj, kaj ankaŭ la granda ŝtono, sur kiun oni metis
la keston de la Eternulo, estas kaŝitaj ĝis nun sur la kampo de Josuo, la
Bet-Ŝemeŝano. 19 Kaj Li frapis la loĝantojn de Bet-Ŝemeŝ pro tio, ke ili
enrigardis en la keston de la Eternulo; Li mortigis el la popolo [kvindek mil]
- sepdek homojn; kaj ekfunebris la popolo pro tio, ke la Eternulo frapis la
popolon per granda frapo. 20 Kaj la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ diris: Kiu povas
stari antaŭ la Eternulo, tiu sankta Dio? kaj al kiu Li iros de ni? 21 Kaj ili
sendis senditojn al la loĝantoj de Kirjat-Jearim, por diri: La Filiŝtoj redonis
la keston de la Eternulo; venu, prenu ĝin al vi.

7

1 Kaj venis la loĝantoj de Kirjat-Jearim, kaj prenis la keston de la Eternulo
kaj alportis ĝin en la domon de Abinadab sur la monteton, kaj lian filon
Eleazar ili konsekris, por gardi la keston de la Eternulo.

2 De la tago, de kiam la kesto restis en Kirjat-Jearim, pasis multe da
tempo, pasis dudek jaroj. Kaj la tuta domo de Izrael sopiris pri la Eternulo.
3 Kaj Samuel diris al la tuta domo de Izrael jene: Se per via tuta koro vi
konvertiĝis al la Eternulo, tiam forigu el inter vi la fremdajn diojn kaj la
Aŝtarojn, kaj turnu vian koron al la Eternulo kaj servu al Li sola, kaj Li
savos vin el la manoj de la Filiŝtoj. 4 Kaj la Izraelidoj forigis la Baalojn kaj
la Aŝtarojn, kaj komencis servadi al la Eternulo sola.

5 Kaj Samuel diris: Kunvenigu la tutan Izraelon en Micpan, kaj mi preĝos
por vi al la Eternulo. 6 Kaj ili kunvenis en Micpan, kaj ĉerpis akvon kaj
verŝis antaŭ la Eternulo, kaj fastis en tiu tago, kaj diris tie: Ni pekis antaŭ
la Eternulo. Kaj Samuel juĝis la Izraelidojn en Micpa. 7 Kiam la Filiŝtoj
aŭdis, ke la Izraelidoj kolektiĝis en Micpa, la estroj de la Filiŝtoj elmoviĝis
kontraŭ Izraelon. Aŭdinte tion, la Izraelidoj ektimis antaŭ la Filiŝtoj. 8 Kaj
la Izraelidoj diris al Samuel: Ne ĉesu krii por ni al la Eternulo, nia Dio,
ke Li savu nin kontraŭ la manoj de la Filiŝtoj. 9 Tiam Samuel prenis unu
suĉantan ŝafidon kaj oferis ĝin tutan brulofere al la Eternulo, kaj Samuel
vokis al la Eternulo por Izrael, kaj la Eternulo aŭskultis lin. 10 Kaj dum
Samuel estis oferanta la bruloferon, la Filiŝtoj venis, por batali kontraŭ la
Izraelidoj. Sed la Eternulo ektondris en tiu tago per granda tondro super
la Filiŝtoj kaj teruris ilin, kaj ili estis frapitaj antaŭ Izrael. 11 Kaj la viroj
de Izrael eliris el Micpa kaj persekutis la Filiŝtojn, kaj batis ilin ĝis sub
Bet-Kar. 12 Kaj Samuel prenis unu ŝtonon, kaj metis ĝin inter Micpa kaj
Ŝen, kaj donis al ĝi la nomon Eben-Ezer, dirante: Ĝis ĉi tiu loko helpis nin
la Eternulo. 13 Tiamaniere la Filiŝtoj estis kvietigitaj, kaj ne venadis plu
en la regionon de Izrael. Kaj la mano de la Eternulo estis super la Filiŝtoj
dum la tuta vivo de Samuel. 14 Kaj estis redonitaj al Izrael la urboj, kiujn la
Filiŝtoj prenis de Izrael, de Ekron ĝis Gat, kaj iliajn regionojn Izrael savis
el la manoj de la Filiŝtoj. Kaj estis paco inter Izrael kaj la Amoridoj. 15 Kaj
Samuel estis juĝisto de Izrael dum sia tuta vivo. 16 Kaj li iradis ĉiujare
ĉirkaŭe en Bet-El, Gilgalon, kaj Micpan, kaj juĝadis Izraelon en ĉiuj tiuj

lokoj. 17 Kaj li revenadis en Raman, ĉar tie estis lia domo; kaj tie ankaŭ li
juĝadis Izraelon, kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo.

8

1 Kiam Samuel maljuniĝis, li faris siajn filojn juĝistoj de Izrael. 2 La nomo
de lia unuenaskita filo estis Joel, kaj la nomo de lia dua filo estis Abija; ili
juĝadis en Beer-Ŝeba. 3 Sed liaj filoj ne iris laŭ lia vojo; ili serĉis profiton,
ili prenadis subaĉeton kaj juĝadis maljuste.
4 Kaj kolektiĝis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael kaj venis al Samuel en Raman,
5 kaj diris al li: Jen vi maljuniĝis, kaj viaj filoj ne iras laŭ via vojo; starigu
do al ni reĝon, por ke li juĝadu nin, kiel ĉe ĉiuj popoloj. 6 Ne plaĉis la
afero al Samuel, kiam ili diris: Starigu al ni reĝon, por ke li juĝadu nin.
Kaj Samuel ekpreĝis al la Eternulo. 7 Kaj la Eternulo diris al Samuel: Obeu
la voĉon de la popolo en ĉio, kion ili diros al vi; ĉar ne vin ili forpuŝis, sed
Min ili forpuŝis de regado super ili. 8 Simile al ĉiuj agoj, kiujn ili faris de la
tempo, kiam Mi elkondukis ilin el Egiptujo, ĝis nun, kaj kiel ili forlasis Min
kaj servis al aliaj dioj, tiel ili agas ankaŭ kun vi. 9 Nun obeu ilian voĉon,
tamen klarigu al ili kaj sciigu al ili la rajtojn de la reĝo, kiu reĝos super ili.
10 Kaj Samuel raportis ĉiujn vortojn de la Eternulo al la popolo, kiu
petis de li reĝon. 11 Kaj li diris: Tiaj estos la rajtoj de la reĝo, kiu reĝos
super vi: viajn filojn li prenos por siaj ĉaroj kaj por siaj ĉevaloj, kaj
ili kurados antaŭ lia ĉaro; 12 kaj li faros ilin milestroj kaj kvindekestroj,
kaj devigos ilin plugi lian kampon kaj rikolti lian rikolton kaj fari liajn
batalilojn kaj la apartenaĵojn de lia ĉaro; 13 kaj viajn filinojn li prenos
kiel ŝmiraĵistinojn, kuiristinojn, kaj bakistinojn. 14 Kaj viajn plej bonajn
kampojn kaj vinberĝardenojn kaj olivĝardenojn li prenos, kaj donos al siaj
servantoj. 15 Kaj el viaj semitaĵoj kaj vinberĝardenoj li prenos dekonaĵon,
kaj donos al siaj korteganoj kaj al siaj servantoj. 16 Kaj viajn servantojn
kaj servantinojn kaj viajn plej bonajn junulojn kaj viajn azenojn li prenos,
kaj uzos por siaj laboroj. 17 El viaj ŝafoj li prenos dekonon, kaj vi fariĝos
por li sklavoj. 18 Tiam vi ekkrios pro via reĝo, kiun vi elektis al vi, sed la
Eternulo tiam ne aŭskultos vin. 19 Sed la popolo ne volis obei la voĉon
de Samuel kaj diris: Ne, reĝo estu super ni; 20 kaj ni ankaŭ estu kiel ĉiuj
popoloj, kaj nia reĝo juĝadu nin kaj iradu antaŭ ni kaj kondukadu niajn
militojn. 21 Kaj Samuel aŭskultis ĉiujn vortojn de la popolo, kaj raportis
ilin al la Eternulo. 22 Kaj la Eternulo diris al Samuel: Obeu ilian voĉon, kaj
starigu super ili reĝon. Kaj Samuel diris al la viroj de Izrael: Iru ĉiu en
sian urbon.

9

1 Estis viro el la Benjamenidoj, kiu havis la nomon Kiŝ, filo de Abiel, filo
de Ceror, filo de Beĥorat, filo de Afiaĥ, Benjamenido, viro forta. 2 Li havis
filon, kies nomo estis Saul; ĉi tiu estis juna kaj bela, kaj neniu el la Izraelidoj
estis pli bela ol li; de siaj ŝultroj supren li estis pli alta ol la tuta popolo.
3 Perdiĝis azeninoj de Kiŝ, patro de Saul; kaj Kiŝ diris al sia filo Saul: Prenu
kun vi unu el la junuloj, kaj leviĝu, kaj iru serĉi la azeninojn. 4 Kaj li iris
sur la monton de Efraim kaj trairis la landon Ŝaliŝa, sed ili ne trovis; kaj
ili trairis la landon Ŝaalim, sed tie ne troviĝis; kaj li trairis la landon de
Benjamen, sed ili ne trovis. 5 Kiam li venis en la landon Cuf, Saul diris al
la junulo, kiu estis kun li: Venu, ni reiru hejmen, ĉar alie mia patro eble
ĉesos pensi pri la azeninoj kaj estos maltrankvila pri ni. 6 Kaj tiu diris al li:

Jen en ĉi tiu urbo estas Dia homo, homo respektata; ĉio, kion li diras, nepre
plenumiĝas; ni iru do tien, eble li montros al ni la vojon, kiun ni devas iri.
7 Kaj Saul diris al sia junulo: Bone, ni iros, sed kion ni alportos al la homo?
ĉar la pano elĉerpiĝis en nia sako, kaj ni havas nenian donacon, por alporti
al la Dia homo; kion ni havas? 8 La junulo plue respondis al Saul kaj diris:
Jen en mia mano troviĝas kvarono de arĝenta siklo; mi donos ĝin al la Dia
homo, kaj li montros al ni la vojon. 9 (En la antaŭa tempo ĉe Izrael oni tiel
diradis, kiam oni iris demandi Dion: Ni iru al la antaŭvidisto; ĉar kion oni
nun nomas profeto, tion oni antaŭe nomis antaŭvidisto.) 10 Kaj Saul diris
al sia junulo: Bone vi diris; ni iru. Kaj ili iris en la urbon, en kiu loĝis la
Dia homo. 11 Irante supren en la urbon, ili renkontis knabinojn, kiuj eliris,
por ĉerpi akvon; kaj ili diris al tiuj: Ĉu la antaŭvidisto estas ĉi tie? 12 Kaj
tiuj respondis al ili kaj diris: Ĉi tie; jen li estas antaŭ vi; nun rapidu, ĉar
hodiaŭ li venis en la urbon, ĉar hodiaŭ la popolo alportas buĉoferon sur
la altaĵo. 13 Kiam vi eniros en la urbon, vi tuj trovos lin, antaŭ ol li iros
sur la altaĵon, por manĝi; ĉar la popolo ne manĝas antaŭ lia veno, ĉar li
benas la buĉoferon, kaj nur poste manĝas la invititoj. Iru do, ĉar nun vi
lin trovos. 14 Kaj ili iris supren en la urbon. Apenaŭ ili venis en la mezon
de la urbo, jen Samuel eliras renkonte al ili, por iri sur la altaĵon.

15 Dume la Eternulo revelaciis al la oreloj de Samuel, unu tagon antaŭ
la veno de Saul, dirante: 16 Morgaŭ en ĉi tiu tempo Mi sendos al vi homon
el la lando de Benjamen, kaj vi sanktoleos lin kiel ĉefon super Mia popolo
Izrael, kaj li savos Mian popolon el la manoj de la Filiŝtoj; ĉar Mi vidis
Mian popolon, kaj ĝiaj krioj atingis Min. 17 Kiam Samuel ekvidis Saulon,
la Eternulo diris al li: Jen estas la homo, pri kiu Mi diris al vi, ke li regos
super Mia popolo. 18 Saul alproksimiĝis al Samuel en la pordego, kaj diris:
Diru al mi, mi petas, kie estas ĉi tie la domo de la antaŭvidisto. 19 Kaj
Samuel respondis al Saul kaj diris: Mi estas la antaŭvidisto; iru antaŭ mi
sur la altaĵon; vi manĝos kun mi hodiaŭ, kaj morgaŭ mi lasos vin for, kaj
mi diros al vi ĉion, kio estas en via koro. 20 Kaj pri la azeninoj, kiuj perdiĝis
ĉe vi antaŭ tri tagoj, ne zorgu, ĉar ili estas trovitaj. Kaj al kiu apartenos
ĉio plej bona en Izrael? ĉu ne al vi kaj al la tuta domo de via patro? 21 Saul
respondis kaj diris: Mi estas ja Benjamenido, el la plej malgrandaj triboj de
Izrael, kaj mia familio estas la plej malgranda el ĉiuj familioj de la tribo de
Benjamen; kial do vi diris al mi tiajn vortojn? 22 Tiam Samuel prenis Saulon
kaj lian junulon, kaj enkondukis ilin en la manĝoĉambron, kaj donis al ili
lokon supraloke de la invititoj, kiuj estis en la nombro de ĉirkaŭ tridek
homoj. 23 Kaj Samuel diris al la kuiristo: Donu tiun porcion, kiun mi donis
al vi kaj pri kiu mi diris al vi, ke vi retenu ĝin ĉe vi. 24 Kaj la kuiristo
prezentis femuron, kaj tion, kio estas kun ĝi, kaj metis tion antaŭ Saulon,
kaj Samuel diris: Jen estas, kio restis; metu ĝin antaŭ vin kaj manĝu, ĉar ĝi
estas rezervita por vi por la tempo, por kiu mi invitis la popolon. Kaj Saul
manĝis kun Samuel en tiu tago. 25 Kaj ili malsupreniris de la altaĵo en la
urbon, kaj Samuel parolis kun Saul sur la tegmento. 26 Kaj ili leviĝis frue;
kaj kiam la matenruĝo leviĝis, Samuel vokis Saulon sur la tegmenton, kaj
diris: Leviĝu, mi lasos vin for. Kaj Saul leviĝis, kaj ili eliris ambaŭ, li kaj
Samuel, eksteren. 27 Kiam ili atingis la finon de la urbo, Samuel diris al
Saul: Diru al la junulo, ke li iru antaŭen (kaj tiu iris antaŭen); kaj vi haltu
nun, kaj mi anoncos al vi la diron de Dio.

10

1 Tiam Samuel prenis kruĉeton kun oleo kaj verŝis sur lian kapon, kaj
kisis lin, kaj diris: Vidu, la Eternulo sanktoleis vin kiel ĉefon super Sia
heredaĵo. 2 Kiam vi hodiaŭ foriros de mi, vi trovos ĉe la tombo de Raĥel,
en la regiono de Benjamen, en Celcaĥ, du homojn, kiuj diros al vi: Estas
trovitaj la azeninoj, kiujn vi iris serĉi, kaj jen via patro ĉesis pensi pri
la azeninoj, kaj estas maltrankvila pri vi, dirante: Kion mi faru koncerne
mian filon? 3 Kaj kiam vi foriros de tie pluen kaj venos al la kverko de
Tabor, renkontos vin tie tri homoj, irantaj al Dio en Bet-Elon; unu portas
tri kapridojn, la dua portas tri bulojn da pano, kaj la tria portas felsakon
da vino. 4 Kaj ili salutos vin, kaj donos al vi du panojn; kaj vi prenu el
iliaj manoj. 5 Poste vi venos al la monteto de Dio, kie estas garnizono de la
Filiŝtoj; kaj kiam vi tie eniros en la urbon, vi renkontos grupon da profetoj,
irantaj malsupren de la altaĵo, kaj antaŭ ili psalteron, tamburinon, fluton,
kaj harpon, kaj ili profetas. 6 Kaj penetros vin la spirito de la Eternulo, kaj
vi ekprofetos kune kun ili, kaj vi fariĝos alia homo. 7 Kiam plenumiĝos
super vi ĉi tiuj antaŭsignoj, tiam faru, kion bontrovos via mano, ĉar Dio
estas kun vi. 8 Kaj vi iros antaŭ mi en Gilgalon; poste mi venos al vi, por
fari bruloferojn, por buĉi pacoferojn. Sep tagojn atendu, ĝis mi venos al
vi, kaj sciigos al vi, kion vi devas fari. 9 Kaj kiam li turnis siajn ŝultrojn,
por foriri de Samuel, Dio donis al li alian koron, kaj ĉiuj tiuj antaŭsignoj
plenumiĝis en tiu tago.

10 Kiam ili venis tien al la monteto, jen grupo da profetoj iras al li
renkonte; kaj penetris lin la spirito de la Eternulo, kaj li ekprofetis meze
de ili. 11 Kaj kiam ĉiuj, kiuj konis lin de antaŭe, vidis, ke li profetas kun
profetoj, tiam la homoj diris unu al alia: Kio fariĝis kun la filo de Kiŝ? ĉu
ankaŭ Saul estas inter la profetoj? 12 Kaj unu el tie respondis kaj diris: Kiu
estas ilia patro? De tio devenis la proverbo: Ĉu ankaŭ Saul estas inter la
profetoj? 13 Kaj ĉesinte profeti, li venis sur la altaĵon.

14 Kaj la onklo de Saul diris al li kaj al lia junulo: Kien vi iris? Kaj li
respondis: Por serĉi la azeninojn; sed kiam ni vidis, ke ili ne troviĝas, ni
iris al Samuel. 15 Tiam diris la onklo de Saul: Diru al mi, mi petas, kion
diris al vi Samuel. 16 Kaj Saul diris al sia onklo: Li diris al ni, ke la azeninoj
estas trovitaj. Sed tion, kion Samuel diris pri la reĝado, li ne diris al li.

17 Dume Samuel kunvenigis la popolon al la Eternulo en Micpan. 18 Kaj
li diris al la Izraelidoj: Tiel diris la Eternulo, Dio de Izrael: Mi elkondukis
Izraelon el Egiptujo, kaj savis vin el la manoj de la Egiptoj, kaj el la manoj
de ĉiuj regnoj, kiuj premis vin. 19 Sed vi nun forrifuzis vian Dion, kiu savas
vin el ĉiuj viaj mizeroj kaj suferoj, kaj vi diris al Li: Reĝon starigu super ni.
Stariĝu do nun antaŭ la Eternulo laŭ viaj triboj kaj familioj. 20 Kaj Samuel
alvenigis ĉiujn tribojn de Izrael; kaj la loto trafis la tribon de Benjamen.
21 Kaj li alvenigis la tribon de Benjamen laŭ ĝiaj familioj, kaj la loto trafis la
familion de Matri; kaj la loto trafis Saulon, filon de Kiŝ. Oni serĉis lin, sed
oni lin ne trovis. 22 Tiam oni demandis ankoraŭ la Eternulon: Ĉu la viro
ankoraŭ venos ĉi tien? Kaj la Eternulo diris: Jen li kaŝis sin inter la vazaro.
23 Kaj oni kuris, kaj prenis lin de tie; kaj li stariĝis meze de la popolo, kaj
de la ŝultroj supren li estis pli alta ol la tuta popolo. 24 Kaj Samuel diris al
la tuta popolo: Ĉu vi vidas, kiun la Eternulo elektis? ĉar ne ekzistas simila
al li en la tuta popolo. Kaj la tuta popolo ekkriis, kaj diris: Vivu la reĝo!

[25] Kaj Samuel klarigis al la popolo la rajtojn de la reĝado, kaj skribis
tion en libron kaj metis antaŭ la Eternulon. Kaj Samuel foririgis la tutan
popolon ĉiun al lia domo. [26] Kaj Saul ankaŭ iris al sia domo en Gibean; kaj
iris kun li la militistoj, kies koron Dio ektuŝis. [27] Sed la sentaŭguloj diris:
Kiamaniere helpos nin ĉi tiu? Kaj ili malestimis lin, kaj ne alportis al li
donacojn; sed li ŝajnigis, ke li ne aŭdas.

11

[1] Venis NaĥaŝIa Amonido, kaj stariĝis tendare antaŭ Jabeŝ en Gilead. Kaj
ĉiuj loĝantoj de Jabeŝ diris al Naĥaŝ: Faru kun ni interligon, kaj ni servos al
vi. [2] Sed Naĥaŝ la Amonido diris al ili: Mi faros kun la kondiĉo, ke al ĉiuj el
vi mi elpikos la dekstran okulon kaj per tio metos malhonoron sur la tutan
Izraelon. [3] Tiam diris al li la plejaĝuloj de Jabeŝ: Donu al ni tempon de sep
tagoj, por ke ni sendu senditojn en ĉiujn regionojn de Izrael; kaj se neniu
nin helpos, tiam ni eliros al vi. [4] Kaj venis la senditoj en Gibean de Saul kaj
diris tiujn vortojn al la oreloj de la popolo, kaj la tuta popolo laŭte ekploris.
[5] Sed jen Saul venas de la kampo malantaŭ la bovoj. Kaj Saul diris: Kio estas
al la popolo, ke ili ploras? Kaj oni transdiris al li la vortojn de la loĝantoj de
Jabeŝ. [6] Kaj la spirito de Dio penetris Saulon, kiam li aŭdis tiujn vortojn,
kaj forte ekflamis lia kolero. [7] Kaj li prenis paron da bovoj kaj dishakis
ilin, kaj dissendis la partojn per la senditoj en ĉiujn regionojn de Izrael,
dirante: Se iu ne eliros post Saul kaj post Samuel, tiam tiel estos farite kun
liaj bovoj. Kaj timo antaŭ la Eternulo falis sur la popolon, kaj ili eliris kiel
unu homo. [8] Li kalkulis ilin en Bezek, kaj la nombro de la Izraelidoj estis
tricent mil, kaj la nombro de la Jehudaidoj estis tridek mil. [9] Kaj ili diris
al la venintaj senditoj: Tiel diru al la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead: Morgaŭ
venos al vi helpo, kiam la suno brilos varmege. Kaj la senditoj venis kaj
raportis al la loĝantoj de Jabeŝ, kaj tiuj ĝojis. [10] Kaj la loĝantoj de Jabeŝ
diris: Morgaŭ ni eliros al vi, por ke vi agu kun ni, kiel plaĉos al vi. [11] En
la sekvanta tago Saul dividis la popolon en tri taĉmentojn, kaj ili eniris
en la tendaron dum la matena gardotempo, kaj venkobatis la Amonidojn,
antaŭ ol la tago fariĝis varma; la restintoj diskuris tiel, ke ne restis eĉ du
kune. [12] Kaj la popolo diris al Samuel: Kiuj estas tiuj, kiuj diris: Ĉu Saul
reĝos super ni? Donu tiujn homojn, ke ni ilin mortigu. [13] Sed Saul diris:
Neniun oni devas mortigi en ĉi tiu tago, ĉar hodiaŭ la Eternulo faris savon
al Izrael.
[14] Kaj Samuel diris al la popolo: Venu, ni iru en Gilgalon, kaj ni novofestos
tie la reĝecon. [15] Kaj la tuta popolo iris en Gilgalon, kaj ili reĝigis tie Saulon
antaŭ la Eternulo en Gilgal, kaj buĉis tie pacoferojn antaŭ la Eternulo, kaj
forte gajis tie Saul kaj ĉiuj Izraelidoj.

12

[1] Tiam Samuel diris al ĉiuj Izraelidoj: Jen mi obeis vian voĉon pri ĉio,
kion vi diris al mi, kaj mi starigis por vi reĝon. [2] Kaj nun jen la reĝo
iras antaŭ vi, kaj mi maljuniĝis kaj griziĝis, kaj miaj filoj estas ĉi tie inter
vi; mi iradis antaŭ vi de mia juneco ĝis la nuna tago. [3] Jen mi estas;
parolu pri mi antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia sanktoleito: kies bovon mi
prenis? kaj kies azenon mi prenis? kaj kontraŭ kiu mi agis maljuste?
kaj kiun mi premis? kaj el kies mano mi prenis subaĉeton, por ke mi
kovru miajn okulojn koncerne lin? kaj mi repagos al vi. [4] Sed ili diris:
Vi faris al ni nenian perfortaĵon nek maljustaĵon, kaj vi nenion prenis el

ies mano. 5 Kaj li diris al ili: La Eternulo estas atestanto antaŭ vi, kaj Lia
sanktoleito estas atestanto hodiaŭ, ke vi nenion trovis en mia mano. Kaj ili
diris: Atestanto. 6 Tiam Samuel diris al la popolo: La Eternulo, kiu starigis
Moseon kaj Aaronon, kaj kiu elkondukis viajn patrojn el la lando Egipta.
7 Nun stariĝu, kaj mi faru juĝan analizon koncerne vin antaŭ la Eternulo
pri ĉiuj bonfaroj de la Eternulo, kiujn Li faris al vi kaj al viaj patroj. 8 Kiam
Jakob venis en Egiptujon kaj viaj patroj ekkriis al la Eternulo, tiam la
Eternulo sendis Moseon kaj Aaronon, kaj ili elkondukis viajn patrojn el
Egiptujo kaj ekloĝigis ilin sur ĉi tiu loko. 9 Sed ili forgesis la Eternulon,
sian Dion, kaj Li transdonis ilin en la manojn de Sisera, militestro de Ĥacor,
kaj en la manojn de la Filiŝtoj kaj en la manojn de la reĝo de Moab, kiuj
militis kontraŭ ili. 10 Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj diris: Ni pekis, ĉar
ni forlasis la Eternulon kaj servis al la Baaloj kaj al la Aŝtaroj; nun savu
nin el la manoj de niaj malamikoj, kaj ni servos al Vi. 11 Tiam la Eternulo
sendis Jerubaalon kaj Bedanon kaj Jiftaĥon kaj Samuelon, kaj Li savis vin
el la manoj de viaj malamikoj ĉirkaŭe, kaj vi restis eksterdanĝeraj. 12 Sed
kiam vi vidis, ke Naĥaŝ, reĝo de la Amonidoj, venis kontraŭ vin, vi diris al
mi: Ne, reĝo regu super ni; kaj la Eternulo, via Dio, estas ja via reĝo. 13 Nun
jen estas la reĝo, kiun vi elektis, pri kiu vi petis; jen la Eternulo starigis
reĝon super vi. 14 Se vi timos la Eternulon kaj servos al Li kaj obeos Lian
voĉon kaj ne ribelos kontraŭ la diro de la Eternulo, tiam vi kaj ankaŭ la
reĝo, kiu ekregis super vi, estos sub la defendo de la Eternulo, via Dio.
15 Sed se vi ne obeos la voĉon de la Eternulo kaj vi ribelos kontraŭ la diro
de la Eternulo, tiam la mano de la Eternulo estos kontraŭ vi, kiel kontraŭ
viaj patroj. 16 Eĉ nun stariĝu, kaj vidu tiun grandan faron, kiun la Eternulo
faros antaŭ vi. 17 Ĉu ne estas nun rikolto de tritiko? sed mi ekvokos al la
Eternulo, kaj Li donos tondrojn kaj pluvon, por ke vi sciu kaj vidu, kiel
granda estas via malbono, kiun vi faris antaŭ la Eternulo, petante por vi
reĝon. 18 Kaj Samuel ekvokis al la Eternulo, kaj la Eternulo donis tondrojn
kaj pluvon en tiu tago; kaj forte ektimis la tuta popolo la Eternulon kaj
Samuelon. 19 Kaj la tuta popolo diris al Samuel: Preĝu por viaj sklavoj al
la Eternulo, via Dio, por ke ni ne mortu; ĉar al ĉiuj niaj pekoj ni aldonis
ankoraŭ malbonagon per tio, ke ni petis por ni reĝon. 20 Sed Samuel diris
al la popolo: Ne timu; vi faris ja tiun tutan malbonon; nur ne forturniĝu de
la Eternulo, kaj servu al la Eternulo per via tuta koro. 21 Kaj ne forkliniĝu
al la vantaĵoj, kiuj ne helpas nek savas, ĉar ili estas vantaĵo. 22 La Eternulo
ne forlasos Sian popolon, pro Sia granda nomo; ĉar la Eternulo bonvolis
fari vin Lia popolo. 23 Mi ankaŭ ne permesos al mi peki antaŭ la Eternulo,
ĉesante preĝi por vi, kaj mi gvidados vin laŭ la vojo bona kaj ĝusta. 24 Nur
timu la Eternulon kaj servu al Li fidele per via tuta koro, ĉar vi vidas, kion
grandan Li faris al vi. 25 Sed se vi agos malbone, tiam ambaŭ, kiel vi, tiel
ankaŭ via reĝo, pereos.

13

1 Unu jaro pasis post la reĝiĝo de Saul, kaj jam du jarojn li reĝis super
Izrael. 2 Kaj Saul elektis al si tri mil virojn el Izrael; du mil estis kun Saul
en Miĥmaŝ kaj sur la monto Bet-El, kaj mil estis kun Jonatan en Gibea
de Benjamen; la ceterajn el la popolo li foririgis ĉiun al lia tendo. 3 Kaj
Jonatan venkobatis la garnizonon de la Filiŝtoj, kiu estis en Geba. Kaj tion
aŭdis la Filiŝtoj; kaj Saul disblovigis per trumpeto tra la tuta lando, dirante:
Aŭdu tion la Hebreoj. 4 Kaj la tuta Izrael aŭdis jenon: Saul venkobatis la

garnizonon de la Filiŝtoj, kaj Izrael fariĝis malamata por la Filiŝtoj. Kaj oni kunvokis la popolon al Saul en Gilgalon.

5 Kaj la Filiŝtoj kolektiĝis, por militi kontraŭ Izrael, tridek mil ĉaroj kaj ses mil rajdantoj, kaj tiom da popolo, kiom da sablo sur la bordo de la
maro. Kaj ili eliris kaj stariĝis tendare en Miĥmaŝ, oriente de Bet-Aven.
6 La Izraelidoj vidis, ke ili estas en mizero, ĉar la popolo perdis la kuraĝon, kaj la homoj kaŝis sin en kavernoj, en arbustoj, en rokoj, en kavoj, kaj en
putoj. 7 Hebreoj transiris ankaŭ trans Jordanon en la landon de Gad kaj en Gileadon. Sed Saul estis ankoraŭ en Gilgal, kaj la tuta popolo tremis ĉe li.

8 Kaj li atendis sep tagojn ĝis la templimo, kiun difinis Samuel, sed
Samuel ne venis en Gilgalon; kaj la popolo komencis disiĝi de li. 9 Tiam
Saul diris: Alportu al mi la bruloferon kaj la pacoferojn. Kaj li oferis la
bruloferon. 10 Apenaŭ li finis la oferadon de la brulofero, venis Samuel.
Kaj Saul eliris renkonte al li, por saluti lin. 11 Sed Samuel diris: Kion vi
faris? Saul respondis: Mi vidis, ke la popolo diskuras de mi, kaj vi ne
venis al la difinita tempo, kaj la Filiŝtoj kolektiĝis en Miĥmaŝ; 12 kaj mi
diris: Nun la Filiŝtoj atakos min ĉi tie en Gilgal, kaj mi ankoraŭ ne preĝis
antaŭ la Eternulo; mi detenis min, sed fine mi oferis la bruloferon. 13 Tiam
Samuel diris al Saul: Vi agis malprudente, ne plenumante la ordonon de la Eternulo, via Dio, kiun Li ordonis al vi; ĉar nun la Eternulo fortikigus vian
reĝadon super Izrael por eterne. 14 Sed nun via reĝado ne longe daŭros:
la Eternulo elserĉis al Si viron laŭ Sia koro, kaj la Eternulo ordonis al li esti estro super Lia popolo, ĉar vi ne plenumis tion, kion la Eternulo ordonis al vi.

15 Kaj Samuel leviĝis kaj iris de Gilgal al Gibea de Benjamen. Kaj Saul
kalkulis la popolon, kiu troviĝis ĉe li, ĉirkaŭ sescent homoj. 16 Saul kaj lia
filo Jonatan, kaj la popolo, kiu estis kun ili, restis en Gibea de Benjamen,
kaj la Filiŝtoj staris tendare en Miĥmaŝ. 17 Kaj eliris el la tendaro de la
Filiŝtoj tri taĉmentoj da ekstermantoj: unu taĉmento direktis sin laŭ la
vojo al Ofra, al la lando Ŝual; 18 la dua taĉmento direktis sin laŭ la vojo al
Bet-Ĥoron; kaj la tria taĉmento direktis sin laŭ la lima vojo, kiu kondukas al la valo Ceboim, al la dezerto.

19 Sed en la tuta lando de Izrael oni ne povis trovi forĝiston, ĉar la
Filiŝtoj zorgis pri tio, ke la Hebreoj ne faru glavon aŭ ponardegon. 20 Kaj
ĉiuj Izraelidoj devis iri al la Filiŝtoj, se iu bezonis akrigi sian plugilon aŭ
sian fosilon aŭ sian hakilon aŭ sian rikoltilon. 21 Kaj la tranĉrandoj de
la plugilferoj kaj de la fosiloj kaj de la tridentoj kaj de la hakiloj kaj de
la pikstangoj malakriĝis. 22 Tial en la tago de la batalo ne troviĝis glavo
nek ponardego en la manoj de la tuta popolo, kiu estis kun Saul kaj kun
Jonatan, sed troviĝis nur ĉe Saul kaj ĉe lia filo Jonatan. 23 Dume gardistaro
el la Filiŝtoj eliris al la trapasejo de Miĥmaŝ.

14

1 Unu tagon Jonatan, filo de Saul, diris al sia junulo armilportisto: Venu, ni transiru al la garnizono de la Filiŝtoj, kiu estas tie transe; sed al sia
patro li tion ne diris. 2 Kaj Saul estis en la randa parto de Gibea, sub granatarbo, kiu estis en Migron; kaj da popolo estis kun li ĉirkaŭ sescent
homoj. 3 Kaj Aĥija, filo de Aĥitub, frato de Ikabod, filo de Pinaĥas, filo de Eli, la pastro de la Eternulo en Ŝilo, estis portanto de la efodo; kaj la
popolo ne sciis, ke Jonatan foriris. 4 Inter la pasejoj, tra kiuj Jonatan volis

transiri al la garnizono de la Filiŝtoj, estis pinta roko sur unu flanko kaj
pinta roko sur la dua flanko; la nomo de unu estis Bocec, kaj la nomo de
la dua estis Sene. 5 Unu roko elstaris norde kontraŭ Miĥmaŝ, kaj la dua
sude kontraŭ Geba. 6 Kaj Jonatan diris al sia junulo armilportisto: Venu,
ni transiru al la garnizono de tiuj necirkumciditoj; eble la Eternulo ion
faros por ni; ĉar por la Eternulo ne estas malfacile helpi per multo aŭ per
malmulto. 7 Kaj lia armilportisto diris al li: Faru ĉion, kion diras al vi via
koro; iru antaŭen, mi iros kun vi, kien vi volas. 8 Tiam Jonatan diris: Jen
ni transiros al tiuj homoj, kaj montros nin al ili. 9 Se ili diros al ni tiel:
Restu, ĝis ni atingos vin — tiam ni haltos sur nia loko kaj ne supreniros al
ili; 10 sed se ili diros tiel: Venu al ni supren — tiam ni supreniros; ĉar la
Eternulo transdonis ilin en niajn manojn, kaj tio estos por ni pruvosigno.
11 Kaj ili ambaŭ aperis antaŭ la garnizono de la Filiŝtoj, kaj la Filiŝtoj diris:
Jen Hebreoj eliras el la truoj, en kiuj ili sin kaŝis. 12 Kaj la homoj el la
garnizono ekparolis al Jonatan kaj al lia armilportisto, kaj diris: Venu al ni
supren, kaj ni klarigos al vi aferon. Tiam Jonatan diris al sia armilportisto:
Sekvu min, ĉar la Eternulo transdonis ilin en la manojn de Izrael. 13 Kaj
Jonatan ekgrimpis per siaj manoj kaj piedoj, kaj lia armilportisto post li.
Tiam ili ekfalis antaŭ Jonatan, kaj lia armilportisto mortigis ilin post li. 14 La
unua mortigo, kiun faris Jonatan kaj lia armilportisto, estis ĉirkaŭ dudek
homoj, sur la spaco de ĉirkaŭ duontaga plugado. 15 Tiam fariĝis teruro en
la tendaro, sur la kampo, kaj inter la tuta popolo; la garnizonanoj kaj la
vagatakistoj ankaŭ ektimis, kaj la tero ektremis, kaj ekregis tumulto, farita
de Dio. 16 La gardostarantoj de Saul en Gibea de Benjamen ekvidis, ke la
amaso disŝutiĝis kaj kuras en diversajn flankojn.

17 Tiam Saul diris al la homoj, kiuj estis ĉe li: Esploru kaj rigardu, kiu
foriris de ni. Kaj oni esploris, kaj montriĝis, ke forestas Jonatan kaj lia
armilportisto. 18 Kaj Saul diris al Aĥija: Venigu la keston de Dio; ĉar la kesto
de Dio estis en tiu tago kun la Izraelidoj. 19 Kaj dum Saul parolis ankoraŭ
kun la pastro, la tumulto en la tendaro de la Filiŝtoj fariĝis ankoraŭ pli
granda. Kaj Saul diris al la pastro: Retiru vian manon. 20 Kaj kolektiĝis
Saul kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, kaj ili venis al la batalejo, kaj jen
ili ekvidis, ke la glavo de ĉiu frapas lian proksimulon kaj la konfuzo estas
tre granda. 21 Kaj la Hebreoj, kiuj estis kun la Filiŝtoj antaŭe kaj venis
kune kun ili en tendaro ĉirkaŭen, ili ankaŭ aliĝis al la Izraelidoj, kiuj estis
kun Saul kaj Jonatan. 22 Kaj ĉiuj Izraelidoj, kiuj sin kaŝis sur la monto de
Efraim, aŭdis, ke la Filiŝtoj forkuras, kaj ili ankaŭ aliĝis kontraŭ ili batale.
23 Kaj la Eternulo helpis en tiu tago Izraelon; la batalo daŭris ĝis Bet-Aven.
24 La Izraelidoj estis lacaj en tiu tago; sed Saul ĵurligis la popolon, dirante:
Malbenita estu tiu, kiu manĝos panon antaŭ la vespero, antaŭ ol mi venĝos
al miaj malamikoj. Kaj la tuta popolo ne gustumis panon. 25 Kaj ĉiuj venis
en arbaron; kaj tie estis mielo sur la tero. 26 Kiam la popolo venis en
la arbaron, ili vidis, ke jen fluas la mielo; sed neniu levis sian manon al
la buŝo, ĉar la popolo timis la ĵuron. 27 Sed Jonatan ne aŭdis, kiam lia
patro ĵurligis la popolon; kaj li etendis la pinton de la bastono, kiu estis
en lia mano, kaj trempis ĝin en la mielĉelaro, kaj almetis sian manon al
la buŝo, kaj liaj okuloj revigliĝis. 28 Tiam unu el la popolo ekparolis, kaj
diris: Via patro ĵurligis la popolon, dirante: Malbenita estu tiu, kiu ion
manĝos hodiaŭ; kaj la popolo laciĝis. 29 Tiam Jonatan diris: Mia patro
malgajigis la landon; rigardu, kiel revigliĝis miaj okuloj, kiam mi gustumis
iom el ĉi tiu mielo. 30 Se la popolo manĝus hodiaŭ el la militakiraĵo, kion

ĝi prenis de siaj malamikoj kaj kion ĝi trovis, ĉu nun ne pligrandiĝus la
venkobato kontraŭ la Filiŝtoj? 31 Kaj ili venkobatis en tiu tago la Filiŝtojn de
Miĥmaŝ ĝis Ajalon; kaj la popolo forte laciĝis. 32 Kaj la popolo ĵetis sin sur
la militakiraĵon; kaj ili prenis ŝafojn kaj bovojn kaj bovidojn kaj buĉis ilin
sur la tero, kaj la popolo manĝis kune kun la sango. 33 Oni raportis al Saul,
dirante: Jen la popolo pekas antaŭ la Eternulo, manĝante kun la sango. Kaj
li diris: Vi faris kontraŭleĝaĵon; rulu nun al mi grandan ŝtonon. 34 Kaj Saul
diris: Disiru en la popolon, kaj diru al ĝi: Ĉiu alkonduku al mi sian bovon
kaj sian ŝafon, kaj buĉu ĝin ĉi tie kaj manĝu, kaj ne peku antaŭ la Eternulo,
manĝante kun la sango. Kaj ĉiu el la popolo propramane alkondukis en tiu
nokto sian bovon kaj buĉis tie. 35 Kaj Saul konstruis altaron al la Eternulo;
tio estis la unua altaro, kiun li konstruis al la Eternulo.
36 Kaj Saul diris: Ni postkuru la Filiŝtojn en la nokto kaj ni prirabu ilin,
ĝis eklumos la mateno, kaj ni neniun restigu el ili. Kaj ili diris: Faru ĉion,
kio plaĉas al vi. Kaj la pastro diris: Ni turnu nin ĉi tie al Dio. 37 Kaj Saul
demandis Dion: Ĉu mi iru post la Filiŝtoj? ĉu Vi transdonos ilin en la
manojn de la Izraelidoj? Sed Li ne respondis al li en tiu tago. 38 Tiam Saul
diris: Venu ĉi tien ĉiuj estroj de la popolo; eksciu kaj vidu, en kio konsistis
la peko hodiaŭ. 39 Ĉar kiel vivas la Eternulo, la helpanto de Izrael: se la
kulpo estas en Jonatan, mia filo, li estos mortigita. Sed neniu el la tuta
popolo respondis al li. 40 Tiam li diris al ĉiuj Izraelidoj: Vi estos sur unu
flanko, kaj mi kun mia filo Jonatan estos sur la dua flanko. Kaj la popolo
respondis al Saul: Faru tion, kio plaĉas al vi. 41 Kaj Saul diris al la Eternulo,
Dio de Izrael: Montru, kiu estas prava. Tiam estis trafitaj Jonatan kaj Saul,
sed la popolo eliris senkulpa. 42 Tiam Saul diris: Lotu inter mi kaj mia filo
Jonatan. Kaj trafita estis Jonatan. 43 Tiam Saul diris al Jonatan: Raportu
al mi, kion vi faris. Kaj Jonatan raportis al li kaj diris: Mi gustumis per la
pinto de la bastono, kiu estas en mia mano, iom da mielo: nun mi mortu.
44 Kaj Saul diris: Dio faru tiel kaj pli; Jonatan devas morti. 45 Sed la popolo
diris al Saul: Ĉu devas morti Jonatan, kiu faris tiun grandan helpon al
Izrael? ho, neniel! kiel vivas la Eternulo, eĉ unu haro de lia kapo ne falu
sur la teron, ĉar kun Dio li agis hodiaŭ. Kaj la popolo liberigis Jonatanon,
kaj li ne mortis. 46 Kaj Saul foriris de la Filiŝtoj, kaj la Filiŝtoj iris sur sian
lokon.
47 Kaj Saul prenis en siajn manojn la regadon super Izrael, kaj li
militis ĉirkaŭe kontraŭ ĉiuj siaj malamikoj, kontraŭ Moab kaj kontraŭ la
Amonidoj kaj kontraŭ Edom kaj kontraŭ la reĝoj de Coba kaj kontraŭ la
Filiŝtoj; kaj kien ajn li sin direktis, li venkobatis. 48 Li aranĝis militistaron
kaj venkobatis Amalekon kaj liberigis Izraelon el la manoj de liaj rabantoj.
49 La filoj de Saul estis: Jonatan kaj Jiŝvi kaj Malki-Ŝua; kaj la nomoj de
liaj du filinoj estis: la nomo de la unuenaskita estis Merab, kaj la nomo de
la pli juna estis Miĥal. 50 Kaj la nomo de la edzino de Saul estis Aĥinoam,
filino de Aĥimaac; kaj la nomo de lia militestro estis Abner, filo de Ner kaj
onklo de Saul. 51 Kiŝ estis la patro de Saul; kaj Ner, patro de Abner, estis
filo de Abiel.
52 Forta estis la milito kontraŭ la Filiŝtoj dum la tuta vivo de Saul. Kaj
ĉiufoje, kiam Saul vidis ian viron fortan kaj bravan, li prenis lin al si.

15

1 Kaj Samuel diris al Saul: Min sendis la Eternulo, por sanktolei vin kiel

reĝon super Lia popolo, super Izrael; aŭskultu do la voĉon de la vortoj
de la Eternulo. 2 Tiel diris la Eternulo Cebaot: Mi rememoris, kion faris
Amalek al Izrael, kiel li baris la vojon al li, kiam ĉi tiu iris el Egiptujo.
3 Nun iru kaj frapu Amalekon, kaj ekstermu ĉion, kion li havas; ne indulgu
lin, sed mortigu la virojn kaj virinojn, infanojn kaj suĉinfanojn, bovojn kaj
ŝafojn, kamelojn kaj azenojn.

4 Tiam Saul faris alvokon al la popolo, kaj li kalkulis ilin en Telaim, tie
estis ducent mil piedirantoj kaj dek mil viroj el Jehuda. 5 Kaj Saul venis al la
urbo de Amalek kaj faris batalon ĉe la torento. 6 Kaj Saul diris al la Kenidoj:
Iru, deturnu vin kaj foriĝu el inter la Amalekidoj, por ke mi ne ekstermu
vin kune kun ili; vi faris ja favorkoraĵon al ĉiuj Izraelidoj, kiam ili iris el
Egiptujo. Kaj la Kenidoj foriris el inter la Amalekidoj. 7 Kaj Saul venkobatis
Amalekon de Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas antaŭ Egiptujo. 8 Kaj li kaptis Agagon,
reĝon de Amalek, vivantan, sed la tutan popolon li ekstermis per glavo.
9 Kaj Saul kaj la popolo indulgis Agagon kaj la plej bonajn ŝafojn kaj bovojn
kaj bovidojn kaj ŝafidojn, kaj ĉion, kio estis bona, kaj ili ne volis ekstermi
ilin, sed ĉion senvaloran kaj neakceptindan ili ekstermis.

10 Tiam la Eternulo ekparolis al Samuel, dirante: 11 Mi bedaŭras, ke Mi
faris Saulon reĝo; ĉar li deturnis sin de Mi, kaj Miajn vortojn li ne plenumis.
Tio malĝojigis Samuelon, kaj li vokis al la Eternulo dum la tuta nokto.
12 Kaj Samuel leviĝis frue matene, por iri renkonte al Saul. Oni raportis
al Samuel, ke Saul venis al Karmel, ke li tie starigis al si monumenton kaj
poste turnis sin kaj foriris kaj venis en Gilgalon. 13 Kiam Samuel venis
al Saul, Saul diris al li: Estu benita de la Eternulo; mi plenumis la diron
de la Eternulo. 14 Sed Samuel diris: Kion do signifas tiu voĉo de ŝafoj en
miaj oreloj, kaj la voĉo de bovoj, kiun mi aŭdas? 15 Kaj Saul respondis:
De la Amalekidoj oni venigis ilin, ĉar la popolo indulgis la plej bonajn
ŝafojn kaj bovojn, por buĉoferi ilin al la Eternulo, via Dio; la ceterajn
ni ekstermis. 16 Sed Samuel diris al Saul: Permesu, mi diros al vi, kion
parolis al mi la Eternulo en ĉi tiu nokto. Kaj tiu respondis al li: Diru.
17 Kaj Samuel diris: Ĉu vi ne estis malgranda en viaj okuloj, kaj tamen
vi fariĝis estro de la triboj de Izrael, kaj la Eternulo sanktoleis vin reĝo
super Izrael? 18 Kaj la Eternulo vojirigis vin, kaj diris: Iru kaj ekstermu la
pekulojn la Amalekidojn, kaj militu kontraŭ ili, ĝis vi tute ekstermos ilin.
19 Kial do vi ne obeis la voĉon de la Eternulo, sed direktiĝis al militakiraĵo
kaj faris la malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo? 20 Kaj Saul diris al
Samuel: Mi obeis la voĉon de la Eternulo, kaj mi iris la vojon, sur kiun
sendis min la Eternulo, kaj mi venigis Agagon, reĝon de Amalek, kaj la
Amalekidojn mi ekstermis. 21 Kaj la popolo prenis el la militakiraĵo ŝafojn
kaj bovojn, la plej bonan el la kondamnitaĵo, por buĉoferi al la Eternulo,
via Dio, en Gilgal. 22 Sed Samuel diris: Ĉu bruloferoj kaj buĉoferoj estas
tiel agrablaj al la Eternulo, kiel la obeado al la voĉo de la Eternulo? vidu,
obeado estas pli bona ol buĉofero, atentado estas pli bona ol la sebo de
ŝafoj. 23 Ĉar malobeo estas kiel peko de sorĉado, kaj neplenumo estas
kiel peko de idolservado. Pro tio, ke vi malŝatis la diron de la Eternulo,
Li malŝatis vin, ke vi ne estu plu reĝo. 24 Tiam Saul diris al Samuel: Mi
pekis, ĉar mi malobeis la diron de la Eternulo kaj viajn vortojn; mi timis
la popolon, kaj mi obeis ĝian voĉon. 25 Kaj nun pardonu, mi petas, mian
pekon, kaj iru kun mi returne, por ke mi adorkliniĝu antaŭ la Eternulo.
26 Sed Samuel diris al Saul: Mi ne iros kun vi returne; ĉar vi malŝatis la
diron de la Eternulo, tial la Eternulo malŝatis vin, ke vi ne estu plu reĝo

super Izrael. 27 Kaj kiam Samuel deturnis sin por iri, li kaptis lin je la rando
de lia vesto, kaj ĝi disŝiriĝis. 28 Tiam Samuel diris al li: La Eternulo forŝiris
de vi hodiaŭ la regnon de Izrael, kaj transdonis ĝin al via proksimulo, kiu
estas pli bona ol vi. 29 Kaj la Potenculo de Izrael ne ŝanĝos Sian decidon kaj
ne pentos; ĉar Li ne estas homo, ke Li pentu. 30 Kaj tiu diris: Mi pekis; sed
nun, mi vin petas, faru al mi honoron antaŭ la plejaĝuloj de mia popolo
kaj antaŭ Izrael, reiru kun mi, por ke mi adorkliniĝu antaŭ la Eternulo,
via Dio. 31 Tiam Samuel reiris post Saul, kaj Saul adorkliniĝis antaŭ la
Eternulo.

32 Kaj Samuel diris: Alkonduku al mi Agagon, reĝon de Amalek; kaj venis
al li Agag en katenoj, kaj Agag diris: Ho, alproksimiĝas la maldolĉeco de la
morto. 33 Kaj Samuel diris: Kiel via glavo seninfanigis virinojn, via patrino
fariĝos seninfana inter la virinoj. Kaj Samuel dishakis Agagon antaŭ la
Eternulo en Gilgal.

34 Kaj Samuel foriris en la direkto al Rama, kaj Saul iris al sia domo en
Gibea de Saul. 35 Kaj Samuel ne plu vidis Saulon ĝis la tago de sia morto;
tamen Samuel funebris pri Saul; kaj la Eternulo bedaŭris, ke Li faris Saulon
reĝo super Izrael.

16

1 Kaj la Eternulo diris al Samuel: Kiel longe vi funebros pri Saul, kiun
Mi trovis nedigna reĝi super Izrael? plenigu vian kornon per oleo, kaj iru;
Mi sendos vin al Jiŝaj la Bet-Leĥemano, ĉar inter liaj filoj Mi elvidis al Mi
reĝon. 2 Kaj Samuel diris: Kiel mi iros? Saul aŭdos, kaj mortigos min.
Sed la Eternulo diris: Prenu kun vi bovidinon, kaj diru: Mi venis, por fari
buĉoferon al la Eternulo. 3 Kaj invitu Jiŝajon al la ofero; kaj Mi sciigos al
vi, kion vi devas fari, kaj vi sanktoleos al Mi tiun, kiun Mi montros al vi.
4 Kaj Samuel faris tion, kion diris la Eternulo, kaj li venis Bet-Leĥemon.
Kun timo iris al li renkonte la plejaĝuloj de la urbo, kaj diris: Ĉu en paco
vi venas? 5 Kaj li respondis: En paco; mi venis, por buĉoferi al la Eternulo;
sanktigu vin, kaj venu kun mi por la buĉofero. Kaj li sanktigis Jiŝajon kaj
liajn filojn, kaj invitis ilin al la ofero. 6 Kiam ili venis, li ekvidis Eliabon,
kaj diris: Jen antaŭ la Eternulo estas Lia sanktoleito. 7 Sed la Eternulo
diris al Samuel: Ne rigardu lian aspekton kaj lian altan kreskon, ĉar Mi
malŝatas lin; ne estas tiel, kiel vidas homo: ĉar homo vidas tion, kio estas
antaŭ la okuloj, sed la Eternulo rigardas en la koron. 8 Tiam Jiŝaj vokis
Abinadabon, kaj pasigis lin antaŭ Samuel; sed ĉi tiu diris: Ankaŭ ĉi tiun la
Eternulo ne elektis. 9 Kaj Jiŝaj pasigis Ŝaman; sed Samuel diris: Ankaŭ ĉi
tiun la Eternulo ne elektis. 10 Tiel Jiŝaj pasigis siajn sep filojn antaŭ Samuel;
sed Samuel diris al Jiŝaj: La Eternulo ne elektis ĉi tiujn. 11 Kaj Samuel diris
al Jiŝaj: Ĉu tio estas jam ĉiuj knaboj? Kaj ĉi tiu diris: Restas ankoraŭ la plej
juna, li paŝtas nun la ŝafojn. Kaj Samuel diris al Jiŝaj: Sendu, kaj venigu
lin, ĉar ni ne sidiĝos al la tablo, antaŭ ol li venos ĉi tien. 12 Kaj li sendis,
kaj venigis lin. Kaj li estis ruĝa, kun belaj okuloj kaj bonaspekta. Tiam la
Eternulo diris: Leviĝu, sanktoleu lin, ĉar tio estas li. 13 Kaj Samuel prenis
la kornon kun la oleo, kaj sanktoleis lin inter liaj fratoj. Kaj la spirito de la
Eternulo ekfavoris Davidon de post tiu tago kaj pluen. Kaj Samuel leviĝis
kaj iris en Raman.

14 Kaj la spirito de la Eternulo foriĝis de Saul, kaj ekturmentis lin spirito
malbona, sendita de la Eternulo. 15 Kaj la servantoj de Saul diris al li: Jen
malbona spirito, sendita de Dio, turmentas vin; 16 tial nia sinjoro diru al

siaj servantoj, ke ili elserĉu homon, kiu povoscias ludi harpon: kaj kiam
atakos vin la malbona spirito, sendita de Dio, li ekludos per sia mano, kaj
tiam fariĝos al vi bone. [17] Kaj Saul diris al siaj servantoj: Elserĉu al mi
homon, kiu bone ludas, kaj venigu lin al mi. [18] Tiam unu el la junuloj
respondis kaj diris: Ĉe Jiŝaj la Bet-Leĥemano mi vidis filon, kiu povoscias
ludi, kaj li estas fortulo kaj militkapablulo kaj prudenta en siaj paroloj kaj
belaspekta, kaj la Eternulo estas kun li. [19] Kaj Saul sendis senditojn al Jiŝaj,
kaj dirigis: Sendu al mi vian filon David, kiu estas ĉe la ŝafoj. [20] Tiam Jiŝaj
prenis azenon, ŝarĝitan per pano, kaj felsakon kun vino, kaj unu kapridon,
kaj li sendis tion per sia filo David al Saul. [21] Kaj David venis al Saul, kaj
ekservis antaŭ li; kaj ĉi tiu tre ekamis lin, kaj li fariĝis lia armilportisto.
[22] Kaj Saul sendis al Jiŝaj, por diri: Mi petas, David restu ĉe mi, ĉar li plaĉas
al mi. [23] Kaj ĉiufoje, kiam la spirito, sendita de Dio, atakis Saulon, David
prenadis la harpon kaj ludadis per sia mano; tiam al Saul fariĝadis pli
facile kaj bone, kaj la malbona spirito foriĝadis de li.

17

[1] La Filiŝtoj kolektis siajn militistarojn por milito, kaj kuniĝis apud Soĥo
de Jehuda, kaj stariĝis tendare inter Soĥo kaj Azeka, en Efes-Damim. [2] Kaj
Saul kaj la viroj de Izrael kolektiĝis, kaj stariĝis tendare en la valo de Ela,
kaj pretigis sin por batalo kontraŭ la Filiŝtoj. [3] La Filiŝtoj staris sur la monto
unuflanke, kaj la Izraelidoj staris sur la monto duaflanke, kaj la valo estis
inter ili. [4] Kaj eliris grandegulo el la tendaroj de la Filiŝtoj; lia nomo estis
Goljat, el Gat; lia alteco estis ses ulnoj kaj unu manlarĝo. [5] Kaj kupra kasko
estis sur lia kapo, kaj per skvamita kiraso li estis vestita, kaj la pezo de la
kiraso estis kvin mil sikloj da kupro. [6] Kaj kupraj armaĵetoj estis sur liaj
piedoj, kaj kupra ŝildo sur liaj ŝultroj. [7] La tenilo de lia lanco estis kiel
rultrabo de teksisto, kaj la fero de lia lanco havis la pezon de sescent sikloj
da fero; kaj antaŭ li iris ŝildoportisto. [8] Kaj li stariĝis, kaj ekkriis al la
taĉmentoj de Izrael, kaj diris al ili: Por kio vi eliris batale? ĉu mi ne estas
Filiŝto, kaj vi sklavoj de Saul? elektu inter vi viron, kaj li malsupreniru al
mi. [9] Se li povos batali kun mi kaj venkos min, tiam ni estos viaj sklavoj;
sed se mi lin venkos kaj batos, tiam vi estos niaj sklavoj kaj vi servos al ni.
[10] Kaj la Filiŝto diris: Mi hontigos hodiaŭ la taĉmentojn de Izrael; donu al
mi viron, ke ni ambaŭ interbatalu. [11] Kiam Saul kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdis la
vortojn de tiu Filiŝto, ili eksentis teruron kaj tre ektimis.

[12] Estis David, filo de tiu Efratano el Bet-Leĥem de Jehuda, kies nomo
estis Jiŝaj kaj kiu havis ok filojn; kaj tiu viro en la tempo de Saul estis
jam maljuna, profundaĝa inter la viroj. [13] La tri plej maljunaj filoj de Jiŝaj
iris, sekvante Saulon, en la militon; la nomoj de liaj tri filoj, kiuj iris en la
militon, estis: Eliab, la unuenaskito, kaj la dua post li Abinadab, kaj la tria
Ŝama. [14] David estis la plej juna; kaj la tri plej maljunaj iris post Saul. [15] Sed
David venadis al Saul kaj reiradis de li, por paŝti la ŝafojn de sia patro en
Bet-Leĥem. [16] La Filiŝto eliradis matene kaj vespere, kaj stariĝadis dum
kvardek tagoj.

[17] Kaj Jiŝaj diris al sia filo David: Prenu por viaj fratoj ĉi tiun efon da
rostitaj grajnoj kaj ĉi tiujn dek panojn, kaj kuru en la tendaron al viaj
fratoj; [18] kaj ĉi tiujn dek fromaĝojn alportu al la milestro, kaj rigardu, kiel
fartas viaj fratoj, kaj prenu ilian komision. [19] Kaj Saul kaj ili kaj ĉiuj viroj
de Izrael estis en la valo de Ela, militante kontraŭ la Filiŝtoj. [20] Kaj David

leviĝis frue matene, lasis la ŝafojn al la gardisto, prenis la portotaĵon kaj
iris, kiel ordonis al li Jiŝaj, kaj venis al la tendaro, kiam la militistaro eliris
por sin aranĝi kaj oni trumpetis por batalo. 21 Kaj aranĝis sin la Izraelidoj
kaj la Filiŝtoj, fronton kontraŭ fronto. 22 David lasis la vazojn, kiujn li
portis, ĉe la gardisto de ilaroj, kuris al la fronto, kaj demandis pri la farto
de siaj fratoj. 23 Dum li parolis kun ili, jen la grandegulo, Goljat la Filiŝto
estis lia nomo, el Gat, eliris el la vicoj de la Filiŝtoj kaj komencis paroli kiel
antaŭe; kaj David tion aŭdis. 24 Kaj ĉiuj Izraelidoj, ekvidinte tiun viron,
forkuris de li kaj tre timis. 25 Kaj la Izraelidoj diris: Ĉu vi vidis tiun viron,
kiu tiel sin levas? por moki Izraelon li sin levas; kiu lin venkobatos, tiun la
reĝo riĉigos per granda riĉeco, kaj sian filinon li donos al li, kaj la domon
de lia patro li faros libera en Izrael. 26 Tiam David diris al la homoj, kiuj
staris apud li: Kio estos farita al la homo, kiu venkobatos tiun Filiŝton
kaj deprenos de Izrael la malhonoron? ĉar kiu estas tiu necirkumcidita
Filiŝto, ke li mokas la militistaron de la vivanta Dio? 27 Kaj la popolo diris
al li kiel antaŭe: Tio estos farita al la homo, kiu venkobatos lin. 28 Kiam
lia plej maljuna frato Eliab aŭdis, kiel li parolas kun la homoj, ekflamis la
kolero de Eliab kontraŭ David, kaj li diris: Por kio vi venis? kaj sub kies
zorgado vi lasis tiun malgrandan ŝafaron en la dezerto? mi konas vian
arogantecon kaj vian malbonan koron; vi venis nur por vidi la batalon.
29 Tiam David diris: Kion do mi nun faris? ĉu mi venis sen bezono? 30 Kaj
li deturnis sin de li al alia flanko, kaj ekparolis kiel antaŭe; kaj la homoj
respondis al li kiel la unuan fojon. 31 Kiam oni aŭdis la vortojn, kiujn
diris David, oni raportis al Saul, kaj ĉi tiu venigis lin. 32 Kaj David diris al
Saul: Neniu perdu la kuraĝon pro li: via sklavo iros kaj batalos kontraŭ
tiu Filiŝto. 33 Sed Saul diris al David: Vi ne povas iri kontraŭ tiun Filiŝton,
por batali kontraŭ li; ĉar vi estas knabo, kaj li estas batalisto detempe de
siaj plej junaj jaroj. 34 Tiam David diris al Saul: Via sklavo estis ĉe sia
patro paŝtanto de ŝafoj; kaj venadis leono aŭ urso kaj forportadis ŝafon el
la ŝafaro; 35 tiam mi kuradis post tiu, batadis ĝin, kaj savadis el ĝia buŝo;
se ĝi stariĝis kontraŭ mi, mi kaptis ĝin je la makzelo, batis kaj mortigis
ĝin. 36 Kiel la leonon, tiel ankaŭ la urson via sklavo venkobatis; ankaŭ
kun ĉi tiu necirkumcidita Filiŝto estos la sama afero, kiel kun ĉiu el tiuj,
ĉar li malhonoras la militistaron de la vivanta Dio. 37 Kaj David diris: La
Eternulo, kiu savis min kontraŭ leono kaj kontraŭ urso, savos min kontraŭ
ĉi tiu Filiŝto. Tiam Saul diris al David: Iru, kaj la Eternulo estu kun vi.
38 Kaj Saul vestis Davidon per siaj vestoj, kaj metis kupran kaskon sur lian
kapon, kaj vestis lin per kiraso. 39 Kaj David zonis lian glavon supre de
siaj vestoj, kaj provis iri, ĉar li ne kutimis; sed David diris al Saul: Mi ne
povas iri en ĉi tio, ĉar mi ne kutimis. Kaj David demetis tion de si. 40 Kaj li
prenis sian bastonon en sian manon, kaj elektis al si kvin glatajn ŝtonojn
el la torento, kaj metis ilin en la paŝtistan vazon, kiun li havis, kaj en la
saketon, kaj kun la ĵetilo en la mano li iris al la Filiŝto. 41 Kaj la Filiŝto
eliris kaj komencis alproksimiĝi al David, kaj lia ŝildoportisto iris antaŭ li.
42 Kiam la Filiŝto ekrigardis kaj vidis Davidon, li malŝatis lin, ĉar li estis
knabo, ruĝvanga kaj belaspekta. 43 Kaj la Filiŝto diris al David: Ĉu mi estas
hundo, ke vi iras al mi kun bastono? Kaj la Filiŝto malbenis Davidon per
siaj dioj. 44 Kaj la Filiŝto diris al David: Venu al mi, por ke mi donu vian
karnon al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de la kampo. 45 Sed David
diris al la Filiŝto: Vi iras kontraŭ min kun glavo, lanco, kaj ŝildo; kaj mi
iras kontraŭ vin en la nomo de la Eternulo Cebaot, la Dio de la militistaro

de Izrael, kiun vi malhonoris. 46 Hodiaŭ la Eternulo transdonos vin en
mian manon, ke mi venkobatu vin kaj deprenu de vi vian kapon, kaj por
ke mi donu hodiaŭ la kadavrojn de la Filiŝtaj taĉmentoj al la birdoj de la
ĉielo kaj al la bestoj de la tero, por ke eksciu la tuta tero, ke Izrael havas
Dion. 47 Kaj ekscios ĉi tiu tuta komunumo, ke ne per glavo kaj lanco savas
la Eternulo, ĉar de la Eternulo dependas la milito, kaj Li transdonos vin
en niajn manojn. 48 Kaj kiam la Filiŝto leviĝis kaj ekiris, por alproksimiĝi
al David, tiam David rapide ekkuris al la fronto kontraŭ la Filiŝton. 49 Kaj
David etendis sian manon al la vazo, kaj prenis el tie ŝtonon, ĵetis per la
ĵetilo kaj trafis la Filiŝton en lian frunton, kaj la ŝtono penetris en lian
frunton, kaj li falis kun la vizaĝo sur la teron. 50 Tiamaniere David venkis
la Filiŝton per la ĵetilo kaj per la ŝtono, kaj batis la Filiŝton kaj mortigis
lin, kvankam glavo ne estis en la mano de David. 51 David alkuris, stariĝis
super la Filiŝto, prenis lian glavon, elprenis ĝin el la ingo, kaj mortigis
lin, kaj dehakis per ĝi lian kapon. Kiam la Filiŝtoj vidis, ke ilia fortegulo
mortis, ili forkuris. 52 Tiam leviĝis la viroj de Izrael kaj Jehuda, kaj ekkriis,
kaj postkuris la Filiŝtojn ĝis la eniro en la valon kaj ĝis la pordego de Ekron.
Kaj falis la mortigitoj el la Filiŝtoj sur la vojo al Ŝaaraim, ĝis Gat kaj ĝis
Ekron. 53 Kaj la Izraelidoj revenis de la kurado post la Filiŝtoj kaj disrabis
ilian tendaron. 54 Kaj David prenis la kapon de la Filiŝto, kaj alportis ĝin
en Jerusalemon, kaj liajn armilojn li metis en sian tendon.
55 Kiam Saul vidis Davidon, elirantan kontraŭ la Filiŝton, li diris al Abner,
la militestro: Kies filo estas ĉi tiu junulo, Abner? Kaj Abner respondis: Mi
ĵuras per via animo, ho reĝo, ke mi ne scias. 56 Kaj la reĝo diris: Demandu,
kies filo estas ĉi tiu junulo. 57 Kiam David revenis post la mortigo de la
Filiŝto, Abner prenis lin kaj venigis lin antaŭ Saulon, kaj la kapo de la
Filiŝto estis en lia mano. 58 Kaj Saul diris al li: Kies filo vi estas, junulo?
Kaj David respondis: Filo de via sklavo Jiŝaj, la Bet-Leĥemano.

18

1 Kiam li finis la paroladon kun Saul, la animo de Jonatan alligiĝis al
la animo de David, kaj Jonatan ekamis lin kiel sian animon. 2 Kaj Saul
prenis lin en tiu tago, kaj ne lasis lin reiri al la domo de sia patro. 3 Kaj
Jonatan faris kun David interligon, ĉar li ekamis lin kiel sian animon. 4 Kaj
Jonatan deprenis la tunikon, kiu estis sur li, kaj donis ĝin al David, ankaŭ
siajn militajn vestojn, inkluzive sian glavon, sian pafarkon, kaj sian zonon.
5 Kaj David iradis ĉien, kien sendis lin Saul, kaj agadis prudente; kaj Saul
faris lin estro de la militistoj, kaj tio plaĉis al la tuta popolo kaj ankaŭ al la
servantoj de Saul.
6 Okazis, ke dum ilia revenado, kiam David revenis post la mortigo de
la Filiŝto, eliris la virinoj el ĉiuj urboj de Izrael, kantante kaj dancante,
renkonte al la reĝo Saul, kun tamburinoj, ĝojkrioj, kaj cimbaloj. 7 Kaj la
ludantaj virinoj kantis unuj al la aliaj, kaj diris:
Saul frapis milojn,
Kaj David dekmilojn.
8 Kaj tio tre kolerigis Saulon kaj ne plaĉis al li, kaj li diris: Ili donis al
David dekmilojn, kaj al mi ili donis milojn; nun mankas al li ankoraŭ nur
la reĝeco. 9 De tiu tago kaj plue Saul malamike rigardadis Davidon.
10 En la morgaŭa tago okazis, ke la malbona spirito, sendita de Dio,
atakis Saulon, kaj li furiozis en sia domo, kaj David ludis per sia mano,
kiel ĉiutage, kaj en la mano de Saul estis lanco. 11 Kaj Saul ĵetis la lancon,

kaj pensis: Mi alpikos Davidon al la muro. Sed David forturnis sin de li
du fojojn. [12] Tiam Saul ektimis Davidon, ĉar la Eternulo estis kun li, kaj
de Saul Li Sin forturnis. [13] Kaj Saul forigis lin de si kaj faris lin milestro,
kaj li iradis kaj venadis antaŭ la popolo. [14] Kaj David estis prudenta en
ĉiuj siaj agoj, kaj la Eternulo estis kun li. [15] Kaj Saul vidis, ke li agas tre
prudente, kaj li timis lin. [16] Sed la tuta Izrael kaj Jehuda amis Davidon pro
tio, kiamaniere li iradis kaj venadis antaŭ ili.

[17] Kaj Saul diris al David: Jen estas mia pliaĝa filino Merab, mi donos
ŝin al vi kiel edzinon; nur estu al mi kuraĝa kaj konduku la militojn de
la Eternulo. Ĉar Saul pensis: Mia mano lin ne tuŝu, sed li pereu de la
manoj de la Filiŝtoj. [18] Sed David diris al Saul: Kiu mi estas, kaj kia estas
la vivo de la familio de mia patro en Izrael, ke mi fariĝu bofilo de la reĝo?
[19] Tamen, kiam venis la tempo, ke Merab, la filino de Saul, estu donata
al David, ŝi estis fordonita kiel edzino al Adriel, la Meĥolatano. [20] Dume
Miĥal, filino de Saul, ekamis Davidon, kaj oni diris tion al Saul, kaj la
afero plaĉis al li. [21] Kaj Saul pensis: Mi donos ŝin al li, por ke ŝi fariĝu
por li falilo, kaj por ke trafu lin la manoj de la Filiŝtoj. Kaj Saul diris
al David: Per la dua filino fariĝu nun mia bofilo. [22] Kaj Saul ordonis al
siaj servantoj: Parolu al David sekrete, kaj diru: Jen la reĝo vin favoras,
kaj ĉiuj liaj servantoj vin amas; boparenciĝu do nun kun la reĝo. [23] Kaj
la servantoj de Saul diris tiujn vortojn al David; sed David diris: Ĉu vi
opinias, ke estas afero facila boparenciĝi kun la reĝo? mi estas ja homo
malriĉa kaj ne eminenta. [24] Kaj la servantoj de Saul raportis al li, dirante:
Tiajn vortojn diris David. [25] Tiam Saul diris: Tiamaniere diru al David:
La reĝo ne deziras alian edziĝan donacon krom cent prepucioj de Filiŝtoj,
por venĝi al la malamikoj de la reĝo. Kaj Saul esperis faligi Davidon per
la manoj de la Filiŝtoj. [26] Kaj liaj servantoj diris al David tiujn vortojn, kaj
al David plaĉis la afero, ke li boparenciĝos kun la reĝo. Kaj antaŭ ol venis
la destinita tempo, [27] David leviĝis kaj iris kun siaj viroj kaj mortigis el la
Filiŝtoj ducent virojn, kaj David alportis iliajn prepuciojn en plena nombro
al la reĝo, por boparenciĝi kun la reĝo. Kaj Saul donis al li sian filinon
Miĥal kiel edzinon. [28] Kaj Saul vidis kaj komprenis, ke la Eternulo estas
kun David, kaj ke Miĥal, la filino de Saul, lin amas. [29] Tiam Saul ankoraŭ
pli ektimis Davidon, kaj Saul fariĝis malamiko de David por ĉiam.

[30] La estroj de la Filiŝtoj eliradis, kaj ĉiufoje, kiam ili eliris, David agis
pli prudente ol ĉiuj servantoj de Saul, kaj lia nomo fariĝis tre glora.

19

[1] Saul diris al sia filo Jonatan kaj al ĉiuj siaj servantoj, ke ili mortigu
Davidon. [2] Sed Jonatan, filo de Saul, tre amis Davidon. Kaj Jonatan sciigis
al David, dirante: Mia patro Saul intencas mortigi vin; tial gardu vin, mi
petas, morgaŭ matene: iru en sekretan lokon kaj kaŝu vin. [3] Kaj mi eliros
kaj stariĝos apud mia patro sur tiu kampo, kie vi estos, kaj mi parolos pri
vi al mia patro; kaj kiam mi vidos, kiel la afero staras, mi diros al vi. [4] Kaj
Jonatan parolis pri David bonon al sia patro Saul, kaj diris al li: La reĝo
ne peku kontraŭ sia sklavo David, ĉar li ne pekis kontraŭ vi kaj ĉar liaj
agoj estas tre bonaj por vi; [5] li riskis sian vivon kaj mortigis la Filiŝton,
kaj la Eternulo faris grandan savon al la tuta Izrael; vi tion vidis, kaj vi
ĝojis; kial do vi volas peki kontraŭ senkulpa sango kaj mortigi Davidon
senkaŭze? [6] Kaj Saul aŭskultis la voĉon de Jonatan, kaj Saul ĵuris: Mi

ĵuras per la Eternulo, li ne mortos. [7] Tiam Jonatan alvokis Davidon, kaj
Jonatan rakontis al li ĉion ĉi tion; kaj Jonatan alkondukis Davidon al Saul,
ke li estu antaŭ ĉi tiu kiel antaŭe.

[8] Komenciĝis denove milito; kaj David eliris kaj batalis kontraŭ la Filiŝtoj,
kaj frapis ilin per granda frapo, kaj ili forkuris de li. [9] Sed la malbona
spirito, sendita de la Eternulo, denove venis sur Saulon, kiam li sidis en
sia domo kaj lia lanco estis en lia mano kaj David ludis per la mano. [10] Kaj
Saul intencis alpiki per la lanco Davidon al la muro; sed David forsaltis
de Saul, kaj la lanco enpikiĝis en la muron, kaj David forkuris kaj saviĝis
en tiu nokto. [11] Tiam Saul sendis senditojn al la domo de David, por fari
gardon kontraŭ li kaj mortigi lin matene. Sed al David diris lia edzino
Miĥal jene: Se vi ne savos vian animon en ĉi tiu nokto, vi morgaŭ estos
mortigita. [12] Kaj Miĥal malsuprenigis Davidon per la fenestro, kaj li foriris,
forkuris, kaj saviĝis. [13] Poste Miĥal prenis doman dion, metis ĝin sur la
liton, ĉirkaŭ ĝian kapon ŝi metis tapiŝon el kapra felo, kaj kovris ĝin per
vesto. [14] Kiam Saul sendis senditojn, por preni Davidon, ŝi diris: Li estas
malsana. [15] Saul sendis la senditojn, ke ili rigardu Davidon, kaj li diris al ili:
Alportu lin al mi kun la lito, por ke oni mortigu lin. [16] La senditoj venis, kaj
vidis, ke sur la lito estas doma dio kaj ĉirkaŭ ĝia kapo estas tapiŝo el kapra
felo. [17] Kaj Saul diris al Miĥal: Kial vi tiel trompis min kaj foririgis mian
malamikon, ke li saviĝu? Kaj Miĥal diris al Saul: Li diris al mi: Foririgu
min, ĉar alie mi vin mortigos.

[18] Dume David forkuris kaj saviĝis, kaj venis al Samuel en Raman, kaj
rakontis al li ĉion, kion faris al li Saul. Kaj li kaj Samuel iris kaj restis en
Najot. [19] Kaj oni raportis al Saul, dirante: Jen David estas nun en Najot, en
la regiono de Rama. [20] Tiam Saul sendis senditojn, por preni Davidon. Sed
ili ekvidis aron da profetoj, kiuj estis profetantaj, kaj Samuelon, kiu staris
super ili; kaj venis sur la senditojn de Saul la spirito de Dio, kaj ili ankaŭ
ekprofetis. [21] Kiam oni tion raportis al Saul, li sendis aliajn senditojn; sed
ankaŭ ili ekprofetis. Kaj Saul plue sendis triajn senditojn, sed ankaŭ ili
ekprofetis. [22] Tiam li mem iris en Raman, kaj venis al la granda puto,
kiu estas en Seĥu, kaj demandis: Kie estas Samuel kaj David? Kaj oni
respondis: En Najot, en la regiono de Rama. [23] Kaj li iris tien, en Najoton
en la Rama regiono; sed tiam ankaŭ sur lin venis la spirito de Dio, kaj li
iris ĉiam profetante, ĝis li venis en Najoton en la Rama regiono. [24] Kaj li
ankaŭ demetis siajn vestojn, kaj li ankaŭ profetis antaŭ Samuel, kaj li kuŝis
senveste dum tiu tuta tago kaj dum la tuta nokto. Tial oni diras: Ĉu ankaŭ
Saul estas inter la profetoj?

20

[1] Sed David forkuris el Najot en la Rama regiono, kaj venis, kaj diris
al Jonatan: Kion mi faris? kio estas mia krimo? kaj kio estas mia peko
antaŭ via patro, ke li volas forpreni mian animon? [2] Sed tiu diris al li: Tio
certe ne fariĝos, vi ne mortos; mia patro faras nenian aferon grandan aŭ
malgrandan, ne sciigante tion al mi; kial do mia patro kaŝus antaŭ mi ĉi
tiun aferon? tio ne fariĝos. [3] Tiam David plue ĵuris kaj diris: Via patro
scias bone, ke vi favoras min, tial li diris al si: Jonatan ne devas scii ĉi
tion, por ke li ne afliktiĝu; vere, kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via
animo, inter mi kaj la morto estas nur unu paŝo. [4] Kaj Jonatan diris al
David: Kion ajn via animo diros, tion mi faros por vi. [5] Tiam David diris al

Jonatan: Jen morgaŭ estos monatkomenco, kaj mi devas sidi kun la reĝo ĉe
la tagmanĝo; permesu, ke mi foriru kaj kaŝu min sur la kampo ĝis vespero
de la tria tago. 6 Se via patro demandos pri mi, tiam diru: David forte
petis min, ke li kuru al sia urbo Bet-Leĥem, ĉar tie estas ĉiujara oferado
de la tuta familio. 7 Se li diros: Bone, tiam estos paco al via sklavo; sed
se li ekkoleros, tiam sciu, ke malbono jam estas decidita de li. 8 Faru do
favorkoraĵon al via sklavo, ĉar vi akceptis vian sklavon kun vi en interligon
antaŭ la Eternulo; kaj se mi havas sur mi ian kulpon, tiam mortigu min vi;
sed por kio vi venigus min al via patro? 9 Sed Jonatan diris: Neniam tio
fariĝu al vi, ke mi scius, ke mia patro decidis malbonon kontraŭ vi, kaj mi
ne sciigus tion al vi. 10 Kaj David diris al Jonatan: Kiu diros al mi, se via
patro donos al vi respondon kruelan? 11 Jonatan diris al David: Venu, ni
eliros sur la kampon. Kaj ambaŭ eliris sur la kampon.

12 Tiam Jonatan diris al David: La Eternulo, Dio de Izrael, se mi esploros
mian patron ĝis postmorgaŭ, kaj konvinkiĝos, ke li estas favora al David,
kaj se mi tiam ne sendos al vi kaj ne malkaŝos al viaj oreloj — 13 tiam
la Eternulo punu kaj repunu Jonatanon. Sed se al mia patro plaĉos
io malbona kontraŭ vi, tion mi ankaŭ malkaŝos al viaj oreloj, kaj mi
forliberigos vin, ke vi iru en paco; kaj la Eternulo estu kun vi, kiel Li estis
kun mia patro. 14 Kaj se mi ankoraŭ vivos, ĉu vi ne agos kun mi favorkore,
ke mi ne mortu? 15 Kaj vian favorkorecon ne fortiru de mia domo eterne,
eĉ ne tiam, kiam la Eternulo ekstermos ĉiujn malamikojn de David de sur
la tero. 16 Tiamaniere faris Jonatan interligon kun la domo de David, se
la Eternulo punos la malamikojn de David. 17 Kaj Jonatan plue ĵuris al
David pri sia amo al li, ĉar li amis lin kiel sian animon. 18 Kaj Jonatan
diris al li: Morgaŭ estos komenco de monato, kaj oni demandos pri vi,
ĉar oni rimarkos vian sidlokon. 19 En la tria tago rapidu kaj venu al la
loko, kie vi kaŝis vin dum la labora tago, kaj vi sidos apud la ŝtono Ezel.
20 Kaj mi pafos preter ĝin tri sagojn, kvazaŭ pafante al celo. 21 Kaj poste
mi sendos junulon, dirante: Iru, trovu la sagojn. Se mi diros al la junulo:
Jen la sagoj estas antaŭ vi, prenu ilin kaj venu — tiam estas paco al vi kaj
nenio minacas, kiel vivas la Eternulo. 22 Sed se mi tiel diros al la junulo:
Jen la sagoj estas post vi malproksime — tiam foriru, ĉar la Eternulo vin
forsendas. 23 Kaj koncerne tion, kion parolis inter ni mi kaj vi, la Eternulo
estu inter mi kaj vi por ĉiam.

24 Tiam David kaŝis sin sur la kampo. Kaj kiam estis la monatkomenco, la
reĝo sidiĝis al tagmanĝo; 25 kaj kiam la reĝo sidiĝis sur sia loko, kiel ĉiufoje,
sur la sidloko apud la muro, Jonatan leviĝis, kaj Abner sidiĝis apud Saul,
kaj la loko de David restis neokupita. 26 Sed Saul diris nenion en tiu tago,
ĉar li pensis: Io okazis al li, verŝajne li estas malpura, li ne puriĝis. 27 Estis
la dua tago de la monatkomenco, kaj la loko de David restis neokupita.
Tiam Saul diris al sia filo Jonatan: Kial la filo de Jiŝaj ne venis hieraŭ nek
hodiaŭ al la tagmanĝo? 28 Kaj Jonatan respondis al Saul: David forte petis
min, ke li iru Bet-Leĥemon, 29 kaj li diris: Forliberigu min, ĉar ni havas
en la urbo familian oferadon, kaj mia frato ordonis al mi esti tie; tial nun,
se vi estas favora al mi, permesu, ke mi rapidu tien kaj ke mi vidu miajn
fratojn. Tial li ne venis al la tablo de la reĝo. 30 Tiam ekflamis la kolero
de Saul kontraŭ Jonatan, kaj li diris al li: Ho, filo de obstina virino! ĉu
mi ne scias, ke vi elektis al vi la filon de Jiŝaj, por via malhonoro kaj por
la malhonoro de via patrino? 31 Ĉar tiel longe, kiel la filo de Jiŝaj vivos

sur la tero, ne fortikiĝos vi nek via regno. Nun sendu, kaj venigu lin al
mi, ĉar li meritas la morton. 32 Sed Jonatan respondis al sia patro Saul kaj
diris al li: Pro kio oni mortigu lin? kion li faris? 33 Tiam Saul ĵetis sur lin
la lancon, por frapi lin. Tiam Jonatan komprenis, ke ĉe lia patro ĝi estas
afero decidita, mortigi Davidon. 34 Kaj Jonatan en forta kolero levis sin de
ĉe la tablo; kaj li nenion manĝis en tiu dua tago de la monatkomenco; ĉar
li malĝojis pro David, ke lia patro tiel insultis lin.

35 En la sekvanta mateno Jonatan eliris sur la kampon en la tempo
interkonsentita kun David, kaj malgranda knabo estis kun li. 36 Kaj li diris
al sia knabo: Kuru, trovu la sagojn, kiujn mi pafas. La knabo kuris, kaj
li pafĵetis la sagon malproksime trans lin. 37 Kiam la knabo venis al la
loko, kien Jonatan pafĵetis la sagon, Jonatan ekkriis al la junulo, dirante:
La sago kuŝas ja post vi malproksime. 38 Kaj Jonatan kriis al la knabo: Tuj,
rapidu, ne staru. Kaj la knabo de Jonatan kolektis la sagojn kaj venis al sia
sinjoro. 39 Kaj la knabo nenion sciis; nur Jonatan kaj David sciis la aferon.
40 Jonatan fordonis siajn armilojn al la knabo, kiu estis ĉe li, kaj diris al li:
Iru, portu en la urbon. 41 Kiam la knabo foriris, David leviĝis de la suda
flanko, ĵetis sin vizaĝaltere, kaj salutis tri fojojn; kaj ili kisis sin reciproke,
kaj ploris ambaŭ kune, sed David pli. 42 Kaj Jonatan diris al David: Iru en
paco, kiel ni ĵuris ambaŭ per la nomo de la Eternulo, dirante: La Eternulo
estu inter mi kaj vi, inter mia idaro kaj via idaro eterne. Kaj li leviĝis kaj
foriris, kaj Jonatan venis en la urbon.

21

1 Kaj David venis en Nobon al la pastro Aĥimeleĥ, kaj Aĥimeleĥ time
eliris renkonte al David, kaj diris al li: Kial vi estas sola kaj neniu estas kun
vi? 2 Kaj David respondis al la pastro Aĥimeleĥ: La reĝo ion komisiis al mi,
kaj diris al mi: Neniu ion sciu pri la afero, por kiu mi sendas vin kaj kiun
mi komisiis al vi; tial por miaj junuloj mi destinis lokon tian kaj tian. 3 Nun
kion vi havas sub la mano? donu en mian manon kvin panojn, aŭ tion, kio
troviĝos. 4 Kaj la pastro respondis al David kaj diris: Simplan panon mi
ne havas sub mia mano, estas nur pano sankta, se la junuloj nur detenis
sin de virinoj. 5 Tiam David respondis al la pastro kaj diris al li: Virinoj
estas for de ni de hieraŭ kaj antaŭhieraŭ, de la momento, kiam mi eliris,
kaj la apartenaĵoj de la junuloj estas sanktaj; se la vojo estas malsankta,
ĝi ankoraŭ hodiaŭ sanktiĝos per la apartenaĵoj. 6 Tiam la pastro donis al
li la sanktaĵon, ĉar ne estis tie pano krom la panoj de propono, kiuj estis
forprenitaj de antaŭ la Eternulo, por meti varman panon post la formeto
de tiuj. 7 Tie unu el la servantoj de Saul estis enŝlosita en tiu tago antaŭ
la Eternulo; lia nomo estis Doeg la Edomido, la ĉefa el la paŝtistoj de Saul.
8 Kaj David diris al Aĥimeleĥ: Ĉu vi ne havas sub via mano lancon aŭ
glavon? ĉar nek mian glavon, nek miajn aliajn batalilojn mi prenis kun
mi, ĉar la afero de la reĝo estis urĝa. 9 Tiam la pastro diris: La glavo de
Goljat, la Filiŝto, kiun vi mortigis en la valo de Ela, jen ĝi estas, envolvita en
vesto, malantaŭ la efodo. Se vi volas preni ĝin al vi, prenu, ĉar ne haviĝas
alia krom ĉi tiu. Kaj David diris: Ne ekzistas simila al ĝi, donu ĝin al mi.

10 Kaj David leviĝis kaj forkuris en tiu tago de Saul, kaj venis al Aĥiŝ,
reĝo de Gat. 11 Kaj la servantoj de Aĥiŝ diris al li: Tio estas ja David, reĝo
de la lando! pri li oni ja kantis, dancante, kaj dirante:
Saul frapis milojn,

Kaj David dekmilojn!
12 David metis tiujn vortojn en sian koron, kaj tre ektimis Aĥiŝon, la
reĝon de Gat. 13 Tial li ŝanĝis sian aspekton antaŭ iliaj okuloj, furiozis
inter iliaj manoj, desegnis sur la pordoj de la pordego, kaj fluigis salivon
sur sian barbon. 14 Tiam Aĥiŝ diris al siaj servantoj: Vi vidas ja, ke ĉi
tiu homo estas freneza; kial do vi venigis lin al mi? 15 Ĉu mankas al mi
frenezuloj, ke vi alkondukis ĉi tiun, ke li faru frenezaĵojn antaŭ mi? ĉu tia
povas eniri en mian domon?

22

1 Kaj David foriris de tie, kaj saviĝis en la kaverno Adulam. Kiam tion
aŭdis liaj fratoj kaj la tuta domo de lia patro, ili venis al li tien. 2 Kaj
kolektiĝis al li ĉiuj viroj premataj, ŝulduloj, afliktitoj, kaj li fariĝis ilia estro;
ili estis kun li ĉirkaŭ kvarcent viroj.
3 Kaj de tie David iris en Micpen de Moab, kaj li diris al la reĝo de Moab:
Permesu al mia patro kaj al mia patrino resti ĉe vi, ĝis mi ekscios, kion
faros al mi Dio. 4 Kaj li alkondukis ilin al la reĝo de Moab, kaj ili restis ĉe li
la tutan tempon, kiun David estis en la fortikaĵo. 5 Sed la profeto Gad diris
al David: Ne restu en la fortikaĵo; iru kaj venu en la landon de Jehuda. Kaj
David iris kaj venis en la arbaron Ĥeret.
6 Saul aŭdis, ke aperis David kaj la viroj, kiuj estis kun li. Saul tiam sidis
en Gibea sub la tamarisko sur la altaĵo, kaj lia lanco estis en lia mano,
kaj ĉiuj liaj servantoj staris apud li. 7 Kaj Saul diris al siaj servantoj, kiuj
staris apud li: Aŭskultu, idoj de Benjamen: ĉu al ĉiuj el vi la filo de Jiŝaj
donos kampojn kaj vinberĝardenojn? ĉu vin ĉiujn li faros milestroj kaj
centestroj? 8 ĉar vi ĉiuj faris konspiron kontraŭ mi, kaj neniu sciigis al
miaj oreloj, ke mia filo faris interligon kun la filo de Jiŝaj, kaj neniu el vi
kompatas min kaj sciigis al miaj oreloj, ke mia filo instigis mian sklavon
kontraŭ mi, por fari insidon, kiel nun. 9 Tiam respondis Doeg la Edomido,
kiu staris kun la servantoj de Saul, kaj li diris: Mi vidis, ke la filo de Jiŝaj
venis en Nobon al Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub. 10 Kaj ĉi tiu demandis pri li
la Eternulon, kaj donis al li manĝaĵon, kaj ankaŭ la glavon de la Filiŝto
Goljat li donis al li. 11 Tiam la reĝo sendis voki la pastron Aĥimeleĥ, filo
de Aĥitub, kaj la tutan domon de lia patro, la pastrojn, kiuj estis en Nob,
kaj ili ĉiuj venis al la reĝo. 12 Kaj Saul diris: Aŭskultu, filo de Aĥitub!
Kaj ĉi tiu respondis: Jen mi estas, mia sinjoro. 13 Kaj Saul diris al li: Kial
vi faris konspiron kontraŭ mi, vi kaj la filo de Jiŝaj, kiam vi donis al li
panon kaj glavon, kaj demandis pri li Dion, por ke li leviĝu kontraŭ mi
inside, kiel nun? 14 Kaj Aĥimeleĥ respondis al la reĝo kaj diris: Kiu do el
ĉiuj viaj servantoj estas tiel fidela, kiel David, kiu estas bofilo de la reĝo
kaj fervore vin obeas kaj estas estimata en via domo? 15 ĉu hodiaŭ mi
komencis demandi pri li Dion? neniel mi tion farus! la reĝo ne kulpigu
pri tio sian sklavon, nek la tutan domon de mia patro; ĉar via sklavo sciis
pri ĉio ĉi tio nenion malgrandan nek grandan. 16 Sed la reĝo diris: Vi
devas morti, Aĥimeleĥ, vi kaj la tuta domo de via patro. 17 Kaj la reĝo
diris al la kuristoj, kiuj staris apud li: Turnu vin kaj mortigu la pastrojn
de la Eternulo, ĉar ili estas en interkonsento kun David; ili sciis, ke li estas
forkurinto, kaj tamen ili ne raportis al mi. Sed la servantoj de la reĝo ne
volis levi siajn manojn, por frapi la pastrojn de la Eternulo. 18 Tiam la reĝo
diris al Doeg: Turnu vin vi kaj frapu la pastrojn. Kaj Doeg la Edomido sin

turnis kaj frapis la pastrojn, kaj mortigis en tiu tago okdek kvin virojn, kiuj
portis linajn efodojn. 19 Kaj Nobon, la urbon de la pastroj, li frapis per la
akraĵo de la glavo, la virojn kaj virinojn, infanojn kaj suĉinfanojn, bovojn
kaj azenojn kaj ŝafojn, ĉion per la akraĵo de la glavo. 20 Sed forsaviĝis
unu filo de Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub; lia nomo estis Ebjatar; li forkuris al
David. 21 Kaj Ebjatar rakontis al David, ke Saul mortigis la pastrojn de la
Eternulo. 22 Tiam David diris al Ebjatar: Mi sciis en tiu tago, kiam tie estis
Doeg la Edomido, ke li certe raportos al Saul; mi estas kulpa pri ĉiuj animoj
de via patrodomo. 23 Restu ĉe mi, ne timu; ĉar kiu serĉos mian animon,
tiu serĉos ankaŭ vian animon; sed vi estos gardata ĉe mi.

23

1 Oni raportis al David la sciigon: Jen la Filiŝtoj militas kontraŭ Keila
kaj prirabas la draŝejojn. 2 Tiam David demandis la Eternulon, dirante:
Ĉu mi iru kaj frapu tiujn Filiŝtojn? Kaj la Eternulo diris al David: Iru
kaj frapu la Filiŝtojn, kaj savu Keilan. 3 Sed la viroj de David diris al li:
Jen ĉi tie en Judujo ni timas; kiel do estos, kiam ni iros al Keila, al la
taĉmentoj de la Filiŝtoj? 4 Tiam David denove demandis la Eternulon, kaj la
Eternulo respondis al li, dirante: Leviĝu, iru al Keila, ĉar Mi transdonos la
Filiŝtojn en viajn manojn. 5 Kaj David kun siaj viroj iris al Keila kaj batalis
kontraŭ la Filiŝtoj kaj forpelis iliajn brutojn kaj frapis ilin per granda frapo;
tiamaniere David savis la loĝantojn de Keila.

6 Kiam Ebjatar, filo de Aĥimeleĥ, forkuris al David en Keilan, li kunportis
kun si efodon. 7 Oni raportis al Saul, ke David venis en Keilan. Tiam Saul
diris: Dio transdonis lin en mian manon, ĉar li estas enŝlosita, enirinte
en urbon, kiu havas pordojn kaj riglilojn. 8 Kaj Saul kunvokigis la tutan
popolon por milito, por iri al Keila, por sieĝi Davidon kaj liajn virojn.
9 Kiam David eksciis, ke Saul intencas malbonon kontraŭ li, li diris al la
pastro Ebjatar: Donu la efodon. 10 Kaj David diris: Ho Eternulo, Dio de
Izrael, Via sklavo aŭdis, ke Saul intencas veni al Keila, por pereigi la urbon
pro mi. 11 Ĉu transdonos min la loĝantoj de Keila en lian manon? ĉu venos
ĉi tien Saul, kiel aŭdis Via sklavo? Ho Eternulo, Dio de Izrael, diru tion al
Via sklavo! Kaj la Eternulo diris: Li venos. 12 Kaj David diris: Ĉu la loĝantoj
de Keila transdonos min kaj miajn homojn en la manon de Saul? Kaj la
Eternulo diris: Ili transdonos. 13 Tiam leviĝis David kun siaj viroj, ĉirkaŭ
sescent homoj, kaj eliris el Keila, kaj iris, kien ili povis iri. Kaj al Saul oni
raportis, ke David foriĝis el Keila, kaj tial li decidis ne eliri.

14 Sed David restis en la dezerto en nealirebla loko, kaj li restis sur la
monto en la dezerto Zif. Saul ĉiam serĉis lin, sed Dio ne transdonis lin en
lian manon. 15 David vidis, ke Saul eliris, por serĉi lian animon; kaj David
estis en la dezerto Zif, inter arbetaĵoj. 16 Kaj leviĝis Jonatan, filo de Saul,
kaj iris al David en la arbetaĵojn, kaj kuraĝigis lin per la nomo de Dio,
17 kaj diris al li: Ne timu, ĉar ne atingos vin la mano de mia patro Saul; kaj
vi reĝos super Izrael, kaj mi estos la dua post vi, kaj eĉ mia patro Saul tion
bone scias. 18 Kaj ili ambaŭ faris interligon antaŭ la Eternulo; kaj David
restis en la arbetaĵaro, kaj Jonatan iris al sia domo. 19 Dume Zifanoj venis
al Saul en Gibean, kaj diris: David sin kaŝas ĉe ni en nealirebla loko, inter
arbetaĵoj, sur la monteto Ĥaĥila, kiu estas sude de la dezerto; 20 kaj nun
laŭ la tuta deziro de via koro, ho reĝo, iru tien, kaj ni transdonos lin en
la manon de la reĝo. 21 Kaj Saul diris: La Eternulo benu vin pro tio, ke vi

kompatis min. 22 Iru, mi petas, informiĝu ankoraŭ, kaj ekkonu kaj rigardu
lian lokon, kie paŝas lia piedo, kaj kiu lin tie vidis; ĉar oni diris al mi, ke
li estas tre ruza. 23 Kaj rigardu kaj eksciu ĉiujn kaŝejojn, kie li sin kaŝas,
kaj revenu al mi kun certeco, kaj tiam mi iros kun vi. Se li troviĝas en
la lando, mi serĉos lin en ĉiuj milejoj de Jehuda. 24 Ili leviĝis kaj iris en
Zifon antaŭ Saul. Sed David kaj liaj homoj estis en la dezerto Maon, sur
la ebenaĵo sude de la dezerto. 25 Kiam Saul kun siaj homoj iris, por serĉi,
oni sciigis Davidon, kaj li malsupreniris al la roko kaj restis en la dezerto
Maon. Kaj kiam Saul aŭdis tion, li postkuris Davidon en la dezerto Maon.
26 Saul iris sur unu flanko de la monto, kaj David kun siaj homoj sur la dua
flanko. David rapidis foriri de Saul, kaj Saul kun siaj homoj penis ĉirkaŭi
Davidon kaj liajn homojn, por kapti ilin. 27 Sed venis sendito al Saul, kaj
diris: Rapide iru, ĉar la Filiŝtoj atakis la landon. 28 Tiam Saul ĉesis postkuri
Davidon, kaj iris kontraŭ la Filiŝtojn; tial oni donis al tiu loko la nomon
Roko de Disiĝo. 29 Kaj David leviĝis de tie, kaj ekloĝis sur nealirebla loko
de En-Gedi.

24

1 Kiam Saul revenis de sia iro kontraŭ la Filiŝtoj, oni raportis al li, dirante:
Jen David estas en la dezerto En-Gedi. 2 Tiam Saul prenis tri mil virojn,
elektitajn el la tuta Izrael, kaj iris serĉi Davidon kaj liajn homojn sur la
rokoj de la ibeksoj. 3 Kaj li venis al la baraĵoj de la ŝafoj ĉe la vojo; tie
estis kaverno; kaj Saul eniris tien por natura bezono. Kaj David kun siaj
homoj estis en la profundo de la kaverno. 4 Tiam la homoj de David diris
al li: Jen estas la tago, pri kiu la Eternulo diris al vi: Jen Mi transdonos
vian malamikon en viajn manojn, por ke vi faru al li tion, kio plaĉos al vi.
Sed David leviĝis, kaj nerimarkite detranĉis anguleton de la vesto de Saul.
5 Tamen post tio la koro de David ekbatis en li pro tio, ke li detranĉis la
vestanguleton de Saul. 6 Kaj li diris al siaj homoj: La Eternulo gardu min,
ke mi ne faru tian faron al mia sinjoro, al la sanktoleito de la Eternulo,
etendante mian manon kontraŭ lin; li estas ja sanktoleito de la Eternulo.
7 Kaj David repuŝis siajn homojn per la vortoj, kaj ne permesis al ili leviĝi
kontraŭ Saulon. Kaj Saul leviĝis el la kaverno kaj iris sur la vojon. 8 Post tio
leviĝis David kaj eliris el la kaverno, kaj kriis post Saul jene: Mia sinjoro, ho
reĝo! Saul ekrigardis malantaŭen, kaj tiam David klinis sian vizaĝon al la
tero kaj adorkliniĝis. 9 Kaj David diris al Saul: Kial vi aŭskultas la vortojn
de homoj, kiuj diras: Jen David serĉas malbonon kontraŭ vi? 10 Jen hodiaŭ
viaj okuloj vidis, ke la Eternulo transdonis vin hodiaŭ en mian manon
en la kaverno, kaj oni diris, ke mi mortigu vin; sed mi indulgis vin, kaj
mi diris: Mi ne etendos mian manon kontraŭ mian sinjoron, ĉar li estas
sanktoleito de la Eternulo. 11 Mia patro, rigardu kaj vidu la anguleton de
via vesto en mia mano; el tio, ke mi detranĉis la anguleton de via vesto,
sed ne mortigis vin, sciu kaj vidu, ke mi ne havas malbonon nek krimon
en mia mano kaj mi ne pekis kontraŭ vi; sed vi postkuras mian animon,
por preni ĝin. 12 La Eternulo juĝu inter mi kaj vi, kaj la Eternulo venĝu al
vi pro mi; sed mia mano ne estos sur vi. 13 Kiel diras antikva proverbo: De
malpiuloj eliras malpiaĵo; sed mia mano ne estos sur vi. 14 Post kiu eliris
la reĝo de Izrael? kiun vi postkuras? malvivan hundon, unu pulon. 15 La
Eternulo estu juĝanto kaj juĝu inter mi kaj vi, kaj Li rigardu kaj prizorgu
mian proceson kaj defendu min kontraŭ via mano. 16 Kaj kiam David finis
la paroladon de tiuj vortoj al Saul, Saul diris: Ĉu tio estas via voĉo, mia

filo David? Kaj Saul levis sian voĉon kaj ekploris. 17 Kaj li diris al David:
Vi estas pli justa ol mi; ĉar vi repagis al mi per bono, dum mi repagis al vi
per malbono. 18 Kaj hodiaŭ vi montris al mi, kiel vi agis bone kun mi; ĉar
la Eternulo transdonis min en vian manon, kaj vi ne mortigis min. 19 Kiam
homo trovas sian malamikon, ĉu li forliberigas lin en bona maniero? La
Eternulo repagu al vi per bono pro tio, kion vi hodiaŭ faris al mi. 20 Kaj
jen nun mi eksciis, ke vi fariĝos reĝo, kaj fortikiĝos en via mano la regno
de Izrael. 21 Ĵuru do al mi per la Eternulo, ke vi ne ekstermos mian idaron
post mi kaj vi ne malaperigos mian nomon el la domo de mia patro. 22 Kaj
David ĵuris al Saul. Tiam Saul foriris al sia domo, kaj David kun siaj homoj
iris en la rifuĝejon.

25

1 Samuel mortis; kaj kolektiĝis ĉiuj Izraelidoj, kaj priploris lin kaj
enterigis lin en lia domo en Rama. Kaj David leviĝis, kaj foriris en la
dezerton Paran.
2 Estis viro en Maon, kiu havis siajn aferojn en Karmel; tiu homo estis
tre potenca, li havis tri mil ŝafojn kaj mil kaprojn. Tiam oni estis tondanta
liajn ŝafojn en Karmel. 3 La nomo de tiu viro estis Nabal, kaj la nomo de
lia edzino estis Abigail. La virino estis prudenta kaj belaspekta; sed la viro
estis malmola kaj malbona en siaj agoj, kaj li estis Kalebido. 4 Kiam David
aŭdis en la dezerto, ke Nabal tondas siajn ŝafojn, 5 tiam David sendis dek
junulojn, kaj David diris al la junuloj: Iru Karmelon, kaj venu al Nabal kaj
salutu lin en mia nomo, 6 kaj diru: Feliĉon al vi! paco estu al vi, paco al
via domo, kaj paco al ĉio, kio apartenas al vi. 7 Mi aŭdis, ke oni tondas al
vi la ŝafojn. Nu, viaj paŝtistoj estis kun ni, kaj ni ne ofendis ilin, kaj nenio
perdiĝis ĉe ili dum la tuta tempo, kiun ili estis en Karmel. 8 Demandu viajn
junulojn, kaj ili diros al vi; tial miaj junuloj akiru vian favoron, tiom pli,
ke ni venis al festa tago; donu afable, kion trovos via mano, al viaj sklavoj
kaj al via filo David. 9 Kaj la servantoj de David iris, kaj diris al Nabal
ĉiujn tiujn vortojn en la nomo de David, kaj haltis. 10 Sed Nabal respondis
al la servantoj de David, dirante: Kiu estas David? kaj kiu estas la filo
de Jiŝaj? nun estas multe da tiaj servantoj, kiuj foriĝis de siaj sinjoroj.
11 Ĉu mi prenu mian panon kaj mian akvon, kaj mian viandon, kiun mi
buĉigis por miaj tondantoj, kaj mi donu tion al homoj, pri kiuj mi ne scias,
de kie ili estas? 12 Kaj la servantoj de David ekiris returne sian vojon,
kaj revenis kaj raportis al li ĉiujn tiujn vortojn. 13 Tiam David diris al siaj
homoj: Zonu ĉiu sian glavon! Kaj ili zonis ĉiu sian glavon, kaj ankaŭ David
zonis sian glavon; kaj iris kun David ĉirkaŭ kvarcent viroj, kaj ducent
restis ĉe la armilaro. 14 Sed al Abigail, edzino de Nabal, unu el la servantoj
raportis, dirante: Jen David sendis senditojn el la dezerto, por deziri feliĉon
al nia sinjoro, sed li forofendis ilin; 15 kaj tiuj homoj estis tre bonaj por ni,
kaj ili ne ofendis nin, kaj nenio perdiĝis ĉe ni dum la tuta tempo, kiun
ni iradis kun ili, estante sur la kampo; 16 muro ili estis por ni kiel en la
nokto, tiel en la tago, la tutan tempon, kiun ni estis kun ili, paŝtante la
ŝafojn; 17 tial nun pripensu kaj rigardu, kion vi devas fari, ĉar decidita
estas malbono kontraŭ nia sinjoro kaj kontraŭ lia tuta domo; kaj li estas
ja malhumila homo, oni ne povas paroli kun li. 18 Tiam Abigail rapide
prenis ducent panojn kaj du felsakojn da vino kaj kvin pretigitajn ŝafojn kaj
kvin mezurojn da rostitaj grajnoj kaj cent kukojn sekvinberajn kaj ducent
kukojn figajn, kaj metis ĉion sur azenojn. 19 Kaj ŝi diris al siaj servantoj: Iru

antaŭ mi, jen mi venas post vi. Sed al sia edzo Nabal ŝi nenion diris. [20] Dum
ŝi estis rajdanta sur la azeno kaj malleviĝanta al la bazo de la monto, jen
David kun siaj homoj malleviĝas renkonte al ŝi, kaj ŝi renkontiĝis kun ili.
[21] Dume David estis dirinta: Nur vane mi gardis la apartenaĵon de tiu homo
en la dezerto, ke nenio perdiĝis el lia havo; li repagis al mi malbonon pro
bono; [22] tiel Dio faru al la malamikoj de David kaj pli: el ĉio, kio apartenas
al li, mi restigos ĝis la morgaŭa mateniĝo neniun virseksulon. [23] Kiam
Abigail ekvidis Davidon, ŝi rapide deiris de la azeno, kaj ĵetis sin antaŭ
David vizaĝaltere kaj adorkliniĝis ĝis la tero. [24] Kaj ŝi ĵetis sin antaŭ liajn
piedojn, kaj diris: Sur mi, mia sinjoro, estas la krimo; permesu, ke via
sklavino parolu al viaj oreloj, kaj aŭskultu la vortojn de via sklavino. [25] Mia
sinjoro ne atentu tiun malvirtan viron Nabal, ĉar kia estas lia nomo, tia
li mem estas: Nabal estas lia nomo, kaj malsaĝecon li havas en si; kaj
mi, via sklavino, ne vidis la servantojn de mia sinjoro, kiujn vi sendis.
[26] Kaj nun, mia sinjoro, kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via animo,
la Eternulo retenas vin, ke vi ne falu en sangon kaj ke vi ne helpu vin
per via propra mano; nun estu kiel Nabal viaj malamikoj, kaj tiuj, kiuj
deziras malbonon al mia sinjoro. [27] Kaj jen ĉi tiu benaĵo, kiun via sklavino
alportis al mia sinjoro; ĝi estu donita al la servantoj, kiuj sekvas mian
sinjoron. [28] Pardonu, mi petas, la krimon de via sklavino, ĉar la Eternulo
aranĝos al mia sinjoro domon fidindan, pro tio, ke mia sinjoro militas la
militojn de la Eternulo; kaj malbono neniam estu trovata ĉe vi. [29] Se leviĝis
homo, por vin persekuti kaj serĉi vian animon, la animo de mia sinjoro
tamen estas ĉirkaŭbarita per ĉirkaŭbaro de vivo ĉe la Eternulo, via Dio;
sed la animo de viaj malamikoj estos forĵetita kvazaŭ per ĵetilo. [30] Kiam
la Eternulo faros al mia sinjoro ĉion bonan, kiun Li promesis, kaj faros
vin estro super Izrael, [31] tiam ĉi tio ne estu por vi puŝiĝilo nek korfalilo
por mia sinjoro, se vi verŝos sangon senkaŭze kaj se mia sinjoro helpos
sin mem. Tiam la Eternulo faros bonon al mia sinjoro, kaj vi rememoros
vian sklavinon. [32] Tiam David diris al Abigail: Benata estu la Eternulo,
Dio de Izrael, kiu sendis vin hodiaŭ al mi renkonte. [33] Kaj benata estu
via elokventeco, kaj benata estu vi, kiu malhelpis min hodiaŭ de enfalo
en sangon kaj de helpado al mi per mia propra mano. [34] Sed kiel vivas
la Eternulo, Dio de Izrael, kiu malhelpis min fari al vi malbonon: se vi
ne rapidus kaj ne venus al mi renkonte, ĝis la mateniĝo restus ĉe Nabal
neniu virseksulo. [35] Kaj David prenis el ŝia mano tion, kion ŝi alportis al
li, kaj li diris al ŝi: Iru pace al via domo; vidu, mi aŭskultis vian voĉon kaj
honoris vian vizaĝon. [36] Kiam Abigail venis al Nabal, jen li havis festenon
en sia domo, kiel festeno de reĝo, kaj la koro de Nabal estis gaja en li,
kaj li estis tre ebria; sed ŝi diris al li nenion malgrandan nek grandan ĝis
la mateniĝo. [37] Matene, kiam la vino eliris el Nabal, lia edzino rakontis
al li tion, kio okazis; tiam rigidiĝis en li lia koro, kaj li fariĝis kiel ŝtono.
[38] Post dek tagoj la Eternulo frapis Nabalon, kaj li mortis. [39] Kiam David
aŭdis, ke Nabal mortis, li diris: Benata estu la Eternulo, kiu juĝe punis
pro la malhonoro, kiun mi havis de Nabal, kaj Sian sklavon Li detenis de
malbono, kaj la malbonecon de Nabal la Eternulo returnis sur lian kapon.
Kaj David sendis kaj paroligis al Abigail, ke li volas preni ŝin al si kiel
edzinon. [40] Kaj venis la servantoj de David al Abigail en Karmelon, kaj diris
al ŝi jene: David sendis nin al vi, por preni vin al li kiel edzinon. [41] Tiam
ŝi leviĝis, kaj kliniĝis kun la vizaĝo ĝis la tero, kaj diris: Jen via sklavino
estas servantino, por lavi la piedojn de la servantoj de mia sinjoro. [42] Kaj

Abigail rapide leviĝis kaj ekrajdis sur azeno, kaj ŝiaj kvin servantinoj ekiris
post ŝi, kaj ŝi sekvis la senditojn de David kaj fariĝis lia edzino. 43 Ankaŭ
Aĥinoamon el Jizreel David prenis, kaj ili ambaŭ fariĝis liaj edzinoj. 44 Sed
Saul fordonis sian filinon Miĥal, edzinon de David, al Palti, filo de Laiŝ, el
Galim.

26

1 Venis la Zifanoj al Saul en Gibean, kaj diris: David ja kaŝas sin sur la
monteto Ĥaĥila, kiu estas antaŭ la dezerto. 2 Tiam Saul leviĝis kaj ekiris
al la dezerto Zif, kaj kun li estis tri mil viroj elektitaj el Izrael, por serĉi
Davidon en la dezerto Zif. 3 Kaj Saul starigis sian tendaron sur la monteto
Ĥaĥila, kiu estas antaŭ la dezerto, apud la vojo. Kaj David estis en la
dezerto, kaj vidis, ke Saul venis en la dezerton, por lin serĉi. 4 Kaj David
sendis esplorrigardantojn, kaj konvinkiĝis, ke Saul efektive venis. 5 Tiam
David leviĝis, kaj venis al la loko, kie staris tendare Saul, kaj David rigardis
la lokon, kie kuŝis Saul, kaj Abner, filo de Ner, lia militestro. Saul kuŝis en
la centro de la tendaro, kaj la tuta popolo ĉirkaŭ li. 6 Kaj David ekparolis
kaj diris al Aĥimeleĥ la Ĥetido, kaj al Abiŝaj, filo de Ceruja, frato de Joab,
jene: Kiu iros kun mi al Saul en la tendaron? Kaj Abiŝaj diris: Mi iros kun
vi. 7 Kaj David kaj Abiŝaj venis al la popolo nokte; kaj jen Saul kuŝas kaj
dormas en la centro de la tendaro, kaj lia lanco estas enfiksita en la tero
apud lia kaploko, kaj Abner kaj la popolo kuŝas ĉirkaŭe. 8 Tiam Abiŝaj
diris al David: Dio transdonis hodiaŭ vian malamikon en viajn manojn;
nun permesu, ke mi trapiku lin per la lanco al la tero unu fojon; duan
fojon mi tion ne faros al li. 9 Sed David diris al Abiŝaj: Ne pereigu lin;
ĉar kiu povas senpune etendi sian manon kontraŭ la sanktoleiton de la
Eternulo? 10 Kaj David diris: Mi ĵuras per la Eternulo, ke nur la Eternulo lin
frapos; aŭ venos lia tago kaj li mortos, aŭ li iros en militon kaj pereos. 11 La
Eternulo gardu min, ke mi ne etendu mian manon kontraŭ sanktoleiton de
la Eternulo! nun prenu la lancon, kiu estas apud lia kaploko, kaj la vazon
kun la akvo, kaj ni foriru. 12 Kaj David prenis la lancon kaj la vazon kun la
akvo de la kaploko de Saul, kaj ili foriris; kaj neniu vidis, neniu rimarkis,
kaj neniu vekiĝis, sed ĉiuj dormis; ĉar dormego venanta de la Eternulo
falis sur ilin. 13 Kaj David transiris sur la alian flankon, kaj stariĝis sur la
supro de la monto, malproksime, tiel ke granda interspaco estis inter ili.
14 Kaj David ekkriis al la popolo, kaj al Abner, filo de Ner, jene: Ĉu vi ne
respondos, Abner? Kaj Abner respondis kaj diris: Kiu vi estas, kiu krias
kontraŭ la reĝo? 15 Tiam David diris al Abner: Ĉu vi ne estas viro? kaj
kiu estas egala al vi en Izrael? kial do vi ne gardis vian sinjoron, la reĝon?
ĉar venis unu el la popolo, por pereigi la reĝon, vian sinjoron. 16 Ne bona
estas tio, kion vi faris. Kiel vivas la Eternulo, vi meritas la morton pro tio,
ke vi ne gardis vian sinjoron, la sanktoleiton de la Eternulo. Nun rigardu,
kie estas la lanco de la reĝo, kaj la vazo kun la akvo, kiu estis apud lia
kaploko. 17 Tiam Saul rekonis la voĉon de David, kaj diris: Ĉu tio estas via
voĉo, mia filo David? Kaj David diris: Ĝi estas mia voĉo, mia sinjoro, ho
reĝo. 18 Kaj li diris plue: Kial mia sinjoro persekutas sian sklavon? kion
mi faris? kaj kia malbono estas en mia mano? 19 Nun mia sinjoro la reĝo
volu aŭskulti la vortojn de sia sklavo: se la Eternulo incitas vin kontraŭ
mi, ekodoru farunofero; sed se homoj, tiam ili estu malbenitaj antaŭ la
Eternulo; ĉar ili elpelis min nun, ke mi ne partoprenu en la heredaĵo de

la Eternulo, kaj ili diras: Iru, servu al aliaj dioj. 20 Nun mia sango ne falu
sur la teron malproksime de la vizaĝo de la Eternulo; la reĝo de Izrael
eliris ja, por serĉi iun pulon, kiel oni postkuras perdrikon en la montoj.
21 Tiam Saul diris: Mi pekis; revenu, mia filo David, ĉar mi ne plu faros al
vi malbonon, pro tio, ke mia animo estis kara antaŭ viaj okuloj hodiaŭ. Jen
mi agis malsaĝe kaj tre multe eraris. 22 Kaj David respondis kaj diris: Jen
estas la lanco de la reĝo; unu el la servantoj venu kaj prenu ĝin; 23 kaj la
Eternulo repagu al ĉiu laŭ lia justeco kaj fideleco. La Eternulo transdonis
vin hodiaŭ en miajn manojn, sed mi ne volis etendi mian manon kontraŭ
sanktoleiton de la Eternulo. 24 Jen, kiel via animo havis hodiaŭ grandan
valoron en miaj okuloj, tiel mia animo havu grandan valoron en la okuloj
de la Eternulo, kaj Li savu min de ĉia mizero. 25 Kaj Saul diris al David:
Benata vi estu, mia filo David; vi faros vian faron, kaj vi venkos. Kaj David
iris sian vojon, kaj Saul reiris al sia loko.

27

1 Tamen David diris al si mem: Mi povas enfali iun tagon en la manon
de Saul; estas por mi nenio pli bona, ol ke mi forkuru en la landon de la
Filiŝtoj, por ke Saul ĉesu serĉi min plu en la regionoj de Izrael, kaj por
ke mi saviĝu kontraŭ lia mano. 2 Kaj David leviĝis kaj transiris, li kaj la
sescent viroj, kiuj estis kun li, al Aĥiŝ, filo de Maoĥ, reĝo de Gat. 3 Kaj
David ekloĝis ĉe Aĥiŝ en Gat, li kaj liaj viroj, ĉiu kun sia domo, David kun
siaj du edzinoj, Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj Abigail, edzino de Nabal, la
Karmelanino. 4 Kiam oni raportis al Saul, ke David forkuris en Gaton, li ne
plu serĉis lin.

5 Kaj David diris al Aĥiŝ: Se mi akiris vian favoron, oni donu al mi, mi
petas, lokon en unu el la urboj de la kamparo, por ke mi ekloĝu tie; por
kio via sklavo loĝu en via reĝa urbo kune kun vi? 6 Kaj Aĥiŝ donis al li en
tiu tago Ciklagon; pro tio Ciklag fariĝis apartenaĵo de la reĝoj de Judujo ĝis
nun.

7 La nombro de la tagoj, kiujn David traloĝis en la regiono de la Filiŝtoj,
estis unu jaro kaj kvar monatoj. 8 Kaj David kun siaj viroj iris kaj atakis
la Geŝuridojn kaj Gezeridojn kaj Amalekidojn, ĉar ili loĝis en tiu lando de
antikva tempo ĝis Ŝur kaj ĝis la lando Egipta. 9 Kiam David venkobatis la
landon, li lasis la vivon nek al viroj nek al virinoj, sed prenis ŝafojn kaj
bovojn kaj azenojn kaj kamelojn kaj vestojn, kaj reiris kaj venis al Aĥiŝ.
10 Kiam Aĥiŝ demandis: Ĉu vi ne faris hodiaŭ atakon? David respondis: Sur
la sudan regionon de Jehuda, sur la sudan regionon de la Jeraĥmeelidoj,
kaj sur la sudan regionon de la Kenidoj. 11 Nek viron nek virinon David
lasis veni viva en Gaton, dirante: Ili ne parolu kontraŭ ni, dirante, ke tiel
agis David. Kaj tia estis lia maniero de agado dum la tuta tempo, kiun li
loĝis en la regiono de la Filiŝtoj. 12 Kaj Aĥiŝ fidis Davidon, dirante: Li faris
sin abomeninda antaŭ sia popolo Izrael, kaj tial li estos mia sklavo por
ĉiam.

28

1 Okazis en tiu tempo, ke la Filiŝtoj kolektis sian militistaron, por militi
kontraŭ Izrael. Kaj Aĥiŝ diris al David: Sciu, ke vi iros kun mi en la militon,
vi kaj viaj viroj. 2 Kaj David diris al Aĥiŝ: Tial vi ekscios, kion faros via
sklavo. Kaj Aĥiŝ diris al David: Mi faros vin por ĉiam mia kapogardisto.

[3] Dume Samuel mortis, kaj ĉiuj Izraelidoj lin priploris, kaj enterigis lin
en Rama, en lia urbo. Kaj Saul estis eksterminta el la lando ĉiujn sorĉistojn
kaj aŭguristojn. [4] Kiam la Filiŝtoj kolektiĝis, kaj venis kaj stariĝis tendare
en Ŝunem, tiam Saul kolektis ĉiujn Izraelidojn, kaj ili stariĝis tendare en
Gilboa. [5] Kiam Saul ekvidis la tendaron de la Filiŝtoj, li ektimis, kaj lia koro
forte ektremis. [6] Kaj Saul petis konsilon ĉe la Eternulo, sed la Eternulo ne
respondis al li per sonĝoj, nek per la signoj de lumo, nek per profetoj.
[7] Tiam Saul diris al siaj servantoj: Elserĉu al mi virinon, kiu povoscias
aŭguri, por ke mi iru al ŝi kaj ricevu de ŝi informojn. Kaj liaj servantoj
diris: Jen ekzistas en En-Dor virino, kiu povoscias aŭguri. [8] Tiam Saul
ŝanĝis siajn vestojn, metis sur sin aliajn vestojn, kaj iris kune kun du viroj,
kaj ili venis al la virino nokte. Kaj li diris: Aŭguru al mi, mi petas, per
via aŭgura povoscio, kaj elvoku al mi tiun, pri kiu mi diros al vi. [9] Sed
la virino diris al li: Vi scias ja, kion faris Saul, kiu ekstermis la sorĉistojn
kaj la aŭguristojn el la lando; kial do vi volas retkapti mian animon, por
pereigi min? [10] Tiam Saul ĵuris al ŝi per la Eternulo, dirante: Kiel vivas la
Eternulo, ne trafos vin puno pro ĉi tiu afero. [11] Kaj la virino diris: Kiun mi
elvoku al vi? Kaj li diris: Samuelon elvoku al mi. [12] Kiam la virino ekvidis
Samuelon, ŝi ekkriis per laŭta voĉo; kaj la virino diris al Saul: Kial vi min
trompis? vi estas ja Saul. [13] Sed la reĝo diris al ŝi: Ne timu; kion vi vidis?
Kaj la virino diris al Saul: Iun dian mi vidis leviĝantan el la tero. [14] Kaj li
diris al ŝi: Kia estas lia aspekto? Kaj ŝi diris: Leviĝas viro maljuna, kaj li
estas vestita per pastra tuniko. Tiam Saul komprenis, ke tio estas Samuel;
kaj li klinis sin kun la vizaĝo ĝis la tero, kaj faris adorsaluton. [15] Tiam
Samuel diris al Saul: Kial vi maltrankviligis min, elvokante min supren?
Kaj Saul respondis: Mi estas en tre premita stato; la Filiŝtoj militas kontraŭ
mi, kaj Dio forturnis Sin de mi kaj jam ne respondas al mi per profetoj nek
per sonĝoj; tial mi vokis vin, por ke vi sciigu al mi, kion mi devas fari.
[16] Sed Samuel diris: Kial do vi demandas min, se la Eternulo forturnis Sin
de vi kaj transiris al via konkuranto? [17] Kaj la Eternulo faros al li, kion Li
diris per mi; kaj la Eternulo elŝiros la regnon el viaj manoj kaj donos ĝin
al via proksimulo David. [18] Ĉar vi ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo kaj
ne plenumis Lian flaman koleron kontraŭ Amalek, tial ĉi tion faris hodiaŭ
la Eternulo al vi; [19] kaj la Eternulo transdonos kune kun vi ankaŭ Izraelon
en la manojn de la Filiŝtoj; kaj morgaŭ vi kaj viaj filoj estos kun mi; ankaŭ
la tendaron de Izrael la Eternulo transdonos en la manojn de la Filiŝtoj.
[20] Tiam Saul tuj falis laŭ sia tuta longeco sur la teron, ĉar li tre ektimis pro
la vortoj de Samuel; ankaŭ forton li ne havis en si, ĉar li nenion manĝis la
tutan tagon kaj la tutan nokton. [21] Kiam la virino aliris al Saul, kaj vidis,
ke li estas tre konsternita, ŝi diris al li: Jen via sklavino obeis vian voĉon,
kaj mi metis en danĝeron mian animon, kaj obeis la vortojn, kiujn vi diris
al mi; [22] nun mi petas, aŭskultu ankaŭ vi la voĉon de via sklavino, kaj mi
metos antaŭ vin pecon da pano, kaj vi manĝu, por ke vi havu forton, kiam
vi iros la vojon. [23] Sed li rifuzis, kaj diris: Mi ne manĝos. Sed kiam insistis
super li liaj servantoj kaj ankaŭ la virino, li obeis ilian voĉon, leviĝis de la
tero, kaj sidiĝis sur lito. [24] La virino havis en la domo grasigitan bovidon;
ŝi rapide ĝin buĉis, kaj ŝi prenis farunon, knedis ĝin, kaj bakis el ĝi macojn.
[25] Kaj ŝi alportis tion antaŭ Saulon kaj antaŭ liajn servantojn, kaj ili manĝis;
kaj en la sama nokto ili leviĝis kaj foriris.

29

1 Dume la Filiŝtoj kolektis sian tutan militistaron en Afek; kaj la Izraelidoj
staris tendare apud la fonto, kiu estas en Jizreel. 2 La estroj de la Filiŝtoj
preterpasis kun siaj centoj kaj miloj, kaj David kun siaj viroj preterpasis
en la fina parto kun Aĥiŝ. 3 Kaj la estroj de la Filiŝtoj diris: Por kio estas
ĉi tiuj Hebreoj? Sed Aĥiŝ respondis al la estroj de la Filiŝtoj: Tio estas ja
David, servanto de Saul, reĝo de Izrael; li estis kun mi kelkan tempon aŭ
eĉ jarojn, kaj mi trovis en li nenion de post la tago de la defalo ĝis nun.
4 Sed ekkoleris kontraŭ li la estroj de la Filiŝtoj, kaj la estroj de la Filiŝtoj
diris al li: Reirigu tiun viron, kaj li revenu sur sian lokon, kiun vi destinis
por li, sed li ne iru kun ni en la batalon kaj ne fariĝu nia kontraŭulo dum
la batalo; ĉar per kio ĉi tiu povus favorigi al si sian sinjoron, se ne per la
kapoj de niaj viroj? 5 Ĉu tio ne estas ja tiu David, pri kiu oni kantis en la
dancrondoj jene:
Saul frapis milojn,
Kaj David dekmilojn?

6 Tiam Aĥiŝ alvokis Davidon, kaj diris al li: Kiel vivas la Eternulo, vi estas
honesta, kaj plaĉas al mi via agado kun mi en la tendaro; mi ne trovis en
vi malbonon de post la tago de via veno al mi ĝis hodiaŭ; sed al la estroj vi
ne plaĉas. 7 Reiru do nun kaj iru en paco, por ke vi ne faru ion ne plaĉan
al la estroj de la Filiŝtoj. 8 Sed David diris al Aĥiŝ: Kion mi faris, kaj kion
vi trovis en via sklavo de post la tago, kiam mi stariĝis antaŭ vi, ĝis nun,
ke mi ne iru kaj ne batalu kontraŭ la malamikoj de mia sinjoro la reĝo?
9 Kaj Aĥiŝ respondis kaj diris al David: Mi scias, ke vi estas bona antaŭ
miaj okuloj, kiel anĝelo de Dio; sed la estroj de la Filiŝtoj diras: Li ne iru
kun ni en la batalon. 10 Leviĝu do frue matene kun la servantoj de via
sinjoro, kiuj venis kun vi; leviĝu frue matene kaj, kiam vi havos lumon,
foriru. 11 Kaj David, li mem kaj liaj viroj, leviĝis frue, por iri matene, por
reveni en la landon de la Filiŝtoj; kaj la Filiŝtoj direktis sin al Jizreel.

30

1 Kiam David kaj liaj viroj venis en Ciklagon en la tria tago, la Amalekidoj
estis atakintaj la sudan regionon kaj Ciklagon, venkobatintaj Ciklagon
kaj forbruligintaj ĝin per fajro. 2 Ili prenis en malliberecon la virinojn,
kiuj estis tie, de la malgrandaj ĝis la grandaj; ili neniun mortigis, sed
forkondukis, kaj iris sian vojon. 3 Kiam David kun siaj viroj venis al la urbo,
ili ekvidis, ke ĝi estas forbruligita per fajro, kaj iliaj edzinoj kaj filoj kaj
filinoj estas prenitaj en malliberecon. 4 Tiam David, kaj la homoj, kiuj estis
kun li, levis sian voĉon kaj ekploris, ĝis ili jam ne havis forton por plori.
5 La du edzinoj de David ankaŭ estis prenitaj en malliberecon, Aĥinoam, la
Jizreelanino, kaj Abigail, edzino de Nabal, la Karmelanino. 6 Kaj al David
estis tre malfacile, ĉar la popolo intencis ŝtonmortigi lin, ĉar tre koleris la
tuta popolo, ĉiu pro siaj filoj kaj siaj filinoj. Sed David havis fortan fidon
al la Eternulo, sia Dio.

7 Kaj David diris al Ebjatar, la pastro, filo de Aĥimeleĥ: Volu alporti al
mi la efodon; kaj Ebjatar alportis la efodon al David. 8 Tiam David faris
demandon al la Eternulo, dirante: Ĉu mi postkuru tiun amason, kaj ĉu mi
ĝin kaptos? Kaj Li diris al li: Postkuru, ĉar vi kaptos kaj vi savos. 9 Kaj
David iris, li kaj la sescent viroj, kiuj estis kun li, kaj ili venis al la torento
Besor, kaj la postrestintoj haltis. 10 Kaj postkuris David kun kvarcent viroj;

haltis ducent viroj, kiuj estis tro lacaj, por transiri la torenton Besor. 11 Kaj
ili trovis iun Egipton sur la kampo, kaj ili alkondukis lin al David; oni donis
al li panon, kaj li manĝis, kaj oni trinkigis al li akvon. 12 Kaj oni donis al li
pecon da figa kuko kaj du kuketojn sekvinberajn, kaj li manĝis, kaj revenis
al li lia spirito, ĉar antaŭ tio li dum tri tagoj kaj tri noktoj ne manĝis panon
kaj ne trinkis akvon. 13 Kaj David diris al li: Kies vi estas? kaj de kie vi
estas? Kaj li respondis: Mi estas Egipta junulo, mi estas sklavo de unu
Amalekido; sed mia sinjoro forlasis min, ĉar mi malsaniĝis antaŭ tri tagoj.
14 Ni atakis la sudan regionon de la Keretidoj kaj la regionon de Jehuda kaj
la sudan regionon de Kaleb, kaj Ciklagon ni forbruligis per fajro. 15 Tiam
David diris al li: Ĉu vi kondukos min al tiu amaso? Kaj li respondis: Ĵuru
al mi per Dio, ke vi ne mortigos min kaj ne transdonos min en la manon
de mia sinjoro; tiam mi kondukos vin al tiu amaso. 16 Kaj li alkondukis lin;
kaj jen ili, disĵetitaj sur la tuta landpeco, manĝas kaj trinkas kaj festenas
pro la tuta granda militakiro, kiun ili prenis el la lando Filiŝta kaj el la
lando Juda. 17 Kaj David batis ilin de la mateno ĝis la morgaŭa vespero;
kaj neniu el ili sin savis, krom kvarcent junaj viroj, kiuj ekrajdis sur la
kameloj kaj forkuris. 18 Kaj David savis ĉion, kion prenis la Amalekidoj,
kaj siajn du edzinojn David savis. 19 Kaj mankis al ili nenio malgranda nek
granda, nek el la filoj nek el la filinoj, nek el la militakiro, nek el ĉio, kion
ili prenis al si: ĉion David reprenis. 20 Kaj David prenis ĉiujn ŝafojn kaj
bovojn kaj pelis la brutojn antaŭ si, kaj oni diris: Tio estas la militakiro
de David. 21 Kaj David venis al la ducent viroj, kiuj pro laceco ne povis
sekvi Davidon kaj estis restigitaj ĉe la torento Besor. Kaj ili eliris renkonte
al David, kaj al la popolo, kiu estis kun li. Kaj David aliris al tiuj homoj kaj
afable salutis ilin. 22 Tiam kelkaj malbonaj kaj sentaŭgaj el la viroj, kiuj
iris kun David, ekparolis kaj diris: Pro tio, ke ili ne iris kun ni, ni ne donu
al ili ion el la militakiro, kiun ni reprenis; nur al ĉiu lian edzinon kaj liajn
gefilojn; ili prenu kaj iru. 23 Sed David diris: Ne agu tiel, miaj fratoj, kun
tio, kion donis al ni la Eternulo, kiu konservis nin, kaj transdonis en niajn
manojn la amason, kiu atakis nin. 24 Kaj kiu aŭskultos vin en tiu afero?
ĉar la parto de tiu, kiu iris en la batalon, devas esti tia sama, kiel de tiu,
kiu restis ĉe la ĉararo; egale devas esti dividite. 25 Tiel estis de post tiu
tago; kaj li starigis tion kiel leĝon kaj moron en Izrael ĝis nun.
26 Kiam David venis en Ciklagon, li sendis iom el la militakiro al la Judaj
plejaĝuloj, al siaj amikoj, dirante: Jen akceptu donacon el la militakiro de
la malamikoj de la Eternulo; 27 al tiuj, kiuj estis en Bet-El, kaj al tiuj, kiuj
estis en la suda Ramot, kaj al tiuj, kiuj estis en Jatir, 28 kaj al tiuj, kiuj estis
en Aroer, kaj al tiuj, kiuj estis en Sifmot, kaj al tiuj, kiuj estis en Eŝtemoa,
29 kaj al tiuj, kiuj estis en Raĥal, kaj al tiuj, kiuj estis en la urboj de la
Jeraĥmeelidoj, kaj al tiuj, kiuj estis en la urboj de la Kenidoj, 30 kaj al tiuj,
kiuj estis en Ĥorma, kaj al tiuj, kiuj estis en Kor-Aŝan, kaj al tiuj, kiuj estis
en Ataĥ, 31 kaj al tiuj, kiuj estis en Ĥebron, kaj en ĉiuj lokoj, en kiuj estis
vaginta David kun siaj viroj.

31

1 Dume la Filiŝtoj batalis kontraŭ Izrael; kaj la Izraelidoj forkuris de la
Filiŝtoj kaj falis mortigitaj sur la monto Gilboa. 2 Kaj la Filiŝtoj kuratingis
Saulon kaj liajn filojn, kaj la Filiŝtoj mortigis Jonatanon kaj Abinadabon
kaj Malki-Ŝuan, filojn de Saul. 3 La batalo fortiĝis kontraŭ Saul; kaj la

arkpafistoj trovis lin, kaj li estis forte vundita de la arkpafistoj. 4 Tiam Saul
diris al sia armilportisto: Eltiru vian glavon kaj trapiku min per ĝi, por ke
ne venu tiuj necirkumciditoj, por trapiki min kaj mokmalhonori min. Sed
lia armilportisto ne volis, ĉar li forte timis. Tiam Saul prenis sian glavon
kaj faligis sin sur ĝin. 5 Kiam lia armilportisto vidis, ke Saul mortis, li ankaŭ
faligis sin sur sian glavon kaj mortis kune kun li. 6 Tiamaniere mortis Saul
kaj liaj tri filoj kaj lia armilportisto kaj ĉiuj liaj viroj en tiu tago kune kun
li. 7 Kiam la Izraelidoj, kiuj estis transe de la valo kaj transe de Jordan,
vidis, ke la Izraelidoj forkuras kaj ke Saul kaj liaj filoj mortis, ili forlasis la
urbojn kaj forkuris; kaj venis la Filiŝtoj kaj ekloĝis en ili.

8 En la sekvanta tago venis la Filiŝtoj, por senvestigi la mortigitojn; kaj
ili trovis Saulon kaj liajn tri filojn falintajn sur la monto Gilboa. 9 Tiam ili
dehakis lian kapon kaj deprenis liajn armilojn kaj sendis en la landon de
la Filiŝtoj ĉirkaŭen, por anonci en la domo de iliaj idoloj kaj al la popolo.
10 Kaj ili metis liajn armilojn en la templon de Aŝtar, kaj lian korpon ili
pendigis sur la muro de Bet-Ŝan. 11 Kiam la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead
aŭdis pri tio, kion faris la Filiŝtoj al Saul, 12 tiam ĉiuj kuraĝuloj leviĝis kaj
iris tutan nokton kaj prenis la korpon de Saul kaj la korpojn de liaj filoj
de la muro de Bet-Ŝan, kaj venis en Jabeŝon kaj forbruligis ilin tie. 13 Kaj
ili prenis iliajn ostojn kaj enterigis sub la tamarisko en Jabeŝ, kaj ili fastis
dum sep tagoj.

LIBRO DUA DE SAMUEL

1 Post la morto de Saul, kiam David revenis de la venkobato de Amalek,
kaj David estis en Ciklag de du tagoj, 2 okazis, ke en la tria tago iu viro venis
el la tendaro, de Saul, kaj liaj vestoj estis disŝiritaj kaj terpolvo estis sur lia
kapo; kaj kiam li alvenis al David, li ĵetis sin sur la teron kaj adorkliniĝis.
3 Kaj David diris al li: De kie vi venas? Kaj tiu diris al li: El la tendaro de la
Izraelidoj mi forsavis min. 4 Kaj David diris al li: Kiel estis la afero? diru
al mi, mi petas. Kaj tiu diris, ke la popolo forkuris el la batalo, ke multaj
falis el la popolo kaj mortis, kaj ke ankaŭ Saul kaj lia filo Jonatan mortis.
5 Kaj David diris al la junulo, kiu raportis al li: Kiamaniere vi eksciis, ke
mortis Saul kaj lia filo Jonatan? 6 Kaj la junulo raportanta al li diris: Okaze
mi venis sur la monton Gilboa, kaj jen mi vidis, ke Saul apogas sin sur sia
glavo kaj la ĉaroj kaj rajdantoj atingas lin. 7 Kaj li ekrigardis malantaŭen,
kaj ekvidis min kaj vokis min; kaj mi diris: Jen mi estas. 8 Kaj li diris al
mi: Kiu vi estas? Kaj mi diris al li: Mi estas Amalekido. 9 Kaj li diris al
mi: Stariĝu, mi petas, super mi, kaj mortigu min, ĉar kaptis min agonio;
ĉar mia animo ĝis nun ankoraŭ estas en mi. 10 Tiam mi stariĝis super li
kaj mortigis lin, ĉar mi sciis, ke li ne vivos post sia falo; kaj mi prenis la
kronon, kiu estis sur lia kapo, kaj la brakornamon, kiu estis sur lia brako,
kaj mi alportis ilin al mia sinjoro ĉi tien. 11 Tiam David kaptis siajn vestojn
kaj disŝiris ilin, ankaŭ ĉiuj homoj, kiuj estis kun li. 12 Kaj ili funebris kaj
ploris kaj fastis ĝis la vespero, pro Saul, kaj pro Jonatan, lia filo, kaj pro la
popolo de la Eternulo, kaj pro la domo de Izrael, ke ili falis de glavo. 13 Kaj
David diris al la junulo, kiu raportis al li: De kie vi estas? Kaj tiu respondis:
Mi estas filo de fremdulo Amalekido. 14 Tiam David diris al li: Kiel vi ne
timis etendi vian manon, por pereigi la sanktoleiton de la Eternulo? 15 Kaj
David alvokis unu el la servantoj, kaj diris: Alproksimiĝu, kaj frapu lin.
Kaj tiu frapis lin, kaj li mortis. 16 Kaj David diris al li: Via sango estu sur
via kapo; ĉar via buŝo atestas kontraŭ vi per tio, ke vi diris: Mi mortigis
la sanktoleiton de la Eternulo. 17 Kaj David eldiris la sekvantan funebran
parolon pri Saul kaj pri lia filo Jonatan 18 (kaj li ordonis instrui al la Judoj
la uzadon de pafarko, kiel estas skribite en la libro de la Justulo):
19 La beleco de Izrael estas mortigita sur viaj altaĵoj!
Kiel falis la herooj!
20 Ne sciigu en Gat,
Ne anoncu sur la stratoj de Aŝkelon;
Por ke ne ĝoju la filinoj de la Filiŝtoj,
Por ke ne ĝojkriu la filinoj de la necirkumciditoj.
21 Montoj en Gilboa,
Nek roso nek pluvo estu sur vi, nek kampoj fruktodonaj;
Ĉar tie estas malhonorita la ŝildo de herooj,
La ŝildo de Saul, kvazaŭ li ne estus oleita per sankta oleo.
22 Sen sango de mortigitoj, sen sebo de fortuloj,
La pafarko de Jonatan neniam venis returne,
Kaj la glavo de Saul ne revenis vane.
23 Saul kaj Jonatan, amindaj kaj ĉarmaj ĉe sia vivo,
Eĉ ĉe sia morto ne disiĝis;
Pli rapidaj ili estis ol agloj,

Pli fortaj ol leonoj.
24 Filinoj de Izrael, ploru pri Saul,
Kiu vestis vin per purpuro kun ornamaĵoj,
Kiu metis orajn ornamojn sur viajn vestojn.
25 Kiel falis herooj meze de la batalo!
Mortigita estas Jonatan sur viaj altaĵoj.
26 Mi malĝojas pro vi, mia frato Jonatan;
Vi estis al mi tre kara;
Via amo estis al mi pli kara,
Ol la amo de virinoj.
27 Kiel falis herooj,
Kaj pereis batalaj armiloj!

2

1 Post tio David demandis la Eternulon, dirante: Ĉu mi eniru en unu el
la urboj de Jehuda? Kaj la Eternulo diris al li: Eniru. Kaj David diris: Kien
mi eniru? Kaj Li respondis: En Ĥebronon. 2 Kaj David tien eniris, kune
kun siaj edzinoj, Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj Abigail, edzino de Nabal, la
Karmelanino. 3 Ankaŭ siajn virojn, kiuj estis kun li, David alkondukis, ĉiun
kun lia domo; kaj ili ekloĝis en la urboj de Ĥebron. 4 Tiam venis la viroj
de Jehuda kaj sanktoleis tie Davidon kiel reĝon super la domo de Jehuda.
Kiam oni sciigis al David, ke la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead enterigis
Saulon, 5 David sendis senditojn al la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kaj dirigis
al ili: Estu benataj de la Eternulo pro tio, ke vi faris tiun favorkoraĵon al via
sinjoro, al Saul, kaj enterigis lin; 6 nun la Eternulo faru al vi favorkoraĵon
kaj justaĵon; kaj mi ankaŭ repagos al vi tiun bonaĵon, kiun vi faris; 7 nun
fortiĝu viaj manoj, kaj estu kuraĝaj; ĉar mortis via sinjoro Saul, sed jam
min sanktoleis la Judoj kiel reĝon super ili.
8 Dume Abner, filo de Ner, militestro de Saul, prenis Iŝ-Boŝeton, filon de
Saul, kaj transkondukis lin en Maĥanaimon, 9 kaj starigis lin kiel reĝon
super Gilead kaj super la Aŝuridoj kaj super Jizreel kaj super Efraim kaj
super Benjamen kaj super la tuta Izrael. 10 Iŝ-Boŝet, filo de Saul, havis la
aĝon de kvardek jaroj, kiam li fariĝis reĝo de Izrael, kaj du jarojn li reĝis.
Nur la domo de Jehuda sekvis Davidon. 11 La daŭro de la tempo, dum kiu
David estis reĝo en Ĥebron super la domo de Jehuda, estis sep jaroj kaj ses
monatoj.
12 Kaj Abner, filo de Ner, kun la servantoj de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, eliris
el Maĥanaim en Gibeonon. 13 Kaj Joab, filo de Ceruja, kun la servantoj de
David, eliris kaj renkontiĝis kun ili ĉe la akvejo de Gibeon; kaj sidiĝis unuj
ĉe unu flanko de la akvejo, kaj la aliaj ĉe la dua flanko de la akvejo. 14 Kaj
Abner diris al Joab: La junuloj leviĝu, kaj amuziĝu antaŭ ni. Kaj Joab diris:
Ili leviĝu. 15 Kaj leviĝis kaj eliris dek du de la flanko de Benjamen kaj de
Iŝ-Boŝet, filo de Saul, kaj dek du el la servantoj de David. 16 Kaj ili kaptis
ĉiu la kapon de sia kontraŭulo kaj enpikis sian glavon en la flankon de sia
kontraŭulo, kaj ili falis kune. Tial oni donis al tiu loko la nomon Kampo de
la Fortuloj en Gibeon. 17 Kaj fariĝis tre kruela batalo en tiu tago; kaj frapitaj
estis Abner kaj la Izraelidoj antaŭ la servantoj de David. 18 Kaj tie estis tri
filoj de Ceruja: Joab kaj Abiŝaj kaj Asahel; Asahel estis rapidpieda kiel
gazelo sur la kampo. 19 Kaj Asahel postkuris Abneron, kaj, ne flankiĝante
dekstren nek maldekstren, sekvis Abneron. 20 Abner turniĝis malantaŭen,

kaj diris: Ĉu vi estas Asahel? Kaj tiu respondis: Mi. 21 Tiam Abner diris al li:
Flankeniĝu dekstren aŭ maldekstren, kaj kaptu al vi unu el la junuloj, kaj
prenu al vi liajn armilojn. Sed Asahel ne volis cedi de li. 22 Abner denove
diris al Asahel: Forcedu de mi; por kio mi batu vin sur la teron? kaj kiel
mi poste montros mian vizaĝon al via frato Joab? 23 Sed tiu ne volis foriĝi.
Tiam Abner ekbatis lin per la malantaŭa fino de la lanco en la ventron tiel,
ke la lanco eliris tra lia malantaŭa parto; kaj li tie falis, kaj mortis sur la
sama loko. Kaj ĉiu, kiu venis al la loko, kie Asahel falis kaj mortis, haltis.
24 Kaj Joab kaj Abiŝaj postkuris Abneron. Kiam la suno malleviĝis, ili venis
al la monteto Ama, kiu estas kontraŭ Giaĥ sur la vojo al la dezerto Gibeona.
25 Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis ĉirkaŭ Abner kaj formis unu taĉmenton
kaj stariĝis sur la supro de unu monteto. 26 Tiam Abner ekkriis al Joab, kaj
diris: Ĉu eterne manĝados la glavo? ĉu vi ne scias, kiel maldolĉaj estos
la sekvoj? kiel longe vi ne ordonos al la popolo ĉesigi la atakadon de siaj
fratoj? 27 Kaj Joab respondis: Kiel vivas la Eternulo, se vi ne estus elvokinta,
tiam ankoraŭ matene la popolo ĉesus atakadi ĉiu sian fraton. 28 Kaj Joab
ekblovis per trumpeto, kaj la tuta popolo haltis kaj ne persekutis plu la
Izraelidojn kaj ne plu batalis. 29 Abner kaj liaj viroj marŝis sur la ebenaĵo
tiun tutan nokton kaj transiris Jordanon kaj trairis la tutan Bitronon kaj
venis en Maĥanaimon. 30 Kaj Joab revenis de la persekutado de Abner kaj
kolektis la tutan popolon; kaj mankis el la servantoj de David dek naŭ viroj
kaj Asahel. 31 Sed la servantoj de David frapis el la Benjamenidoj kaj el la
viroj de Abner tricent sesdek virojn, kiuj mortis. 32 Kaj ili levis Asahelon,
kaj enterigis lin en la tombo de lia patro, kiu estas en Bet-Leĥem. Kaj Joab
kaj liaj viroj iris dum la tuta nokto, kaj la mateno trafis ilin en Ĥebron.

3

1 Kaj la milito estis longedaŭra inter la domo de Saul kaj la domo de
David. Sed David fariĝadis ĉiam pli forta, kaj la domo de Saul fariĝadis
ĉiam pli malforta.

2 Al David naskiĝis filoj en Ĥebron. Lia unuenaskito estis Amnon, de
Aĥinoam, la Jizreelanino; 3 lia dua filo estis Kilab, de Abigail, edzino de
Nabal, la Karmelanino; la tria, Abŝalom, de Maaĥa, filino de Talmaj, reĝo
de Geŝur; 4 la kvara, Adonija, filo de Ĥagit; la kvina, Ŝefatja, filo de Abital;
5 la sesa, Jitream, de Egla, edzino de David. Ĉi tiuj naskiĝis al David en
Ĥebron.

6 Dum la tempo, kiam estis milito inter la domo de Saul kaj la domo
de David, Abner subtenadis la domon de Saul. 7 Saul havis kromvirinon,
kies nomo estis Ricpa, filino de Aja. Kaj Iŝ-Boŝet diris al Abner: Kial vi
envenis al la kromvirino de mia patro? 8 Tiam Abner forte ekkoleris pro la
vortoj de Iŝ-Boŝet, kaj li diris: Ĉu mi estas kapo de hundo, mi, kiu kontraŭ
Jehuda faras favorkoraĵon al la domo de via patro Saul, al liaj fratoj kaj al
liaj amikoj, kaj ne transdonis vin en la manon de David? kaj vi riproĉas
al mi hodiaŭ krimon pro la virino! 9 Tiel kaj pli Dio punu Abneron, se mi
ne agos konforme al tio, kiel la Eternulo ĵuris al David; 10 por forpreni la
regnon de la domo de Saul, kaj starigi la tronon de David super Izrael kaj
Jehuda, de Dan ĝis Beer-Ŝeba. 11 Kaj li ne povis plu respondi al Abner eĉ
unu vorton, ĉar li timis lin.

12 Tiam Abner sendis senditojn al David anstataŭ si, por diri: Al kiu
apartenas la lando? faru vian interligon kun mi, kaj tiam mia mano estos

kun vi, por turni al vi la tutan Izraelon. 13 Kaj tiu diris: Bone, mi faros
kun vi interligon; nur unu aferon mi petos de vi, nome: vi ne vidos mian
vizaĝon, se vi antaŭe ne alkondukos al mi Miĥalon, filinon de Saul, kiam
vi venos, por vidi mian vizaĝon. 14 Kaj David sendis senditojn al Iŝ-Boŝet,
filo de Saul, por diri: Donu mian edzinon Miĥal, kiun mi edzinigis al mi
per cent prepucioj de Filiŝtoj. 15 Tiam Iŝ-Boŝet sendis, kaj prenis ŝin de la
edzo, de Paltiel, filo de Laiŝ. 16 Kaj ŝia edzo iris kun ŝi, ne ĉesante plori
pro ŝi ĝis Baĥurim; sed Abner diris al li: Iru returne; kaj li iris returne.
17 Kaj Abner ekparolis kun la plejaĝuloj de Izrael, dirante: Jam de longe
vi volas havi Davidon kiel reĝon super vi; 18 nun faru do tion; ĉar la
Eternulo diris pri David jene: Per la mano de Mia servanto David Mi savos
Mian popolon Izrael el la manoj de la Filiŝtoj kaj el la manoj de ĉiuj iliaj
malamikoj. 19 Ankaŭ al la oreloj de la Benjamenidoj Abner parolis. Kaj
Abner ankaŭ iris, por diri al la oreloj de David en Ĥebron ĉion, kio plaĉas
al la Izraelidoj kaj al la tuta domo de Benjamen. 20 Kiam Abner venis al
David en Ĥebronon kaj kun li dudek viroj, David faris por Abner kaj por
liaj viroj festenon. 21 Kaj Abner diris al David: Mi leviĝos, kaj iros kaj
kunvenigos al mia sinjoro la reĝo la tutan Izraelon, por ke ili faru kun vi
interligon, kaj por ke vi reĝu super ĉio, kiel deziros via animo. Kaj David
forliberigis Abneron, kaj li iris en paco. 22 Sed jen la servantoj de David
kaj Joab venis el batalo, kaj alportis kun si multe da militakiro; Abner tiam
jam ne estis kun David en Ĥebron, ĉar ĉi tiu forliberigis lin kaj li foriris en
paco. 23 Kiam venis Joab kun la tuta militistaro, kiu estis kun li, oni sciigis
al Joab, dirante: Abner, filo de Ner, venis al la reĝo; kaj ĉi tiu forliberigis
lin kaj li iris en paco. 24 Tiam Joab venis al la reĝo, kaj diris: Kion vi faris?
jen Abner venis al vi; kial do vi forliberigis lin, ke li foriris? 25 Vi konas
ja Abneron, filon de Ner; nur por tromplogi vin li venis, kaj por ekkoni
ĉiujn viajn elirojn kaj enirojn, kaj por ekscii ĉion, kion vi faras. 26 Kaj Joab
eliris de David kaj sendis senditojn post Abner, kaj ili revenigis lin de la
puto Sira; kaj David ne sciis pri tio. 27 Kiam Abner revenis Ĥebronon, Joab
kondukis lin en la mezon de la pordego, por paroli kun li sekrete, kaj frapis
lin tie en la ventron; kaj li mortis, pro la sango de lia frato Asahel. 28 Kiam
David poste aŭdis pri tio, li diris: Senkulpa estas mi kaj mia regno antaŭ
la Eternulo por eterne pri la sango de Abner, filo de Ner. 29 Ĝi falu sur la
kapon de Joab kaj de lia tuta patrodomo; ne manku en la domo de Joab
pusulo, nek leprulo, nek apoganta sin sur bastono, nek falanta de glavo,
nek havanta mankon de pano. 30 Tiel Joab kaj lia frato Abiŝaj mortigis
Abneron pro tio, ke li mortigis Asahelon, ilian fraton, en Gibeon dum la
batalo.
31 Kaj David diris al Joab, kaj al la tuta popolo, kiu estis kun li: Disŝiru
viajn vestojn kaj zonu vin per sakoj, kaj funebru pro Abner. Kaj la reĝo
David sekvis la mortintportilon. 32 Kaj oni enterigis Abneron en Ĥebron;
kaj la reĝo levis sian voĉon kaj ploris super la tombo de Abner, kaj ploris
la tuta popolo. 33 Kaj la reĝo eldiris funebran parolon pri Abner, kaj diris:
Ĉu Abner devis morti tiel, kiel mortas malnoblulo?
34 Viaj manoj ne estis ligitaj, kaj viaj piedoj ne estis en katenoj;
Vi falis, kiel oni falas de krimuloj.
Kaj ankoraŭ pli ploris pro li la popolo. 35 Poste venis la tuta popolo, por
igi Davidon manĝi, dum estis ankoraŭ tago; sed David ĵuris, dirante: Tiel
kaj pli punu min Dio, se mi antaŭ la sunsubiro gustumos panon aŭ ion

ajn. 36 Kaj la tuta popolo tion komprenis; kaj tio plaĉis al ĝi, tiel same, kiel
ĉio, kion faris la reĝo, plaĉis al la tuta popolo. 37 Kaj eksciis en tiu tago
la tuta popolo kaj la tuta Izrael, ke ne de la reĝo tio venis, ke oni mortigis
Abneron, filon de Ner. 38 Kaj la reĝo diris al siaj servantoj: Ĉu vi ne scias, ke
princo kaj grandulo falis hodiaŭ en Izrael? 39 Sed mi hodiaŭ estas ankoraŭ
malforta kaj apenaŭ sanktoleita kiel reĝo, kaj tiuj homoj, la filoj de Ceruja,
estas pli fortaj ol mi; la Eternulo repagu al la malbonaganto konforme al
lia malbonago.

4

1 Kiam la filo de Saul aŭdis, ke mortis Abner en Ĥebron, tiam liaj manoj
malleviĝis kaj la tuta Izrael konsterniĝis. 2 Du viroj taĉmentestroj estis
ĉe la filo de Saul; la nomo de unu estis Baana, kaj la nomo de la dua
Reĥab, filoj de Rimon, Beerotano, el la Benjamenidoj; ĉar Beerot ankaŭ
estis kalkulata kiel apartenaĵo de la Benjamenidoj. 3 Sed la Beerotanoj
forkuris en Gitaimon kaj loĝis tie kiel fremduloj ĝis nun.

4 De Jonatan, filo de Saul, restis filo, kiu havis malsanajn piedojn. Li havis
la aĝon de kvin jaroj, kiam venis la sciigo pri Saul kaj Jonatan el Jizreel;
kiam lia vartistino prenis lin kaj ekkuris, kaj ŝi rapidis forkuri, li falis kaj
fariĝis lama. Lia nomo estis Mefiboŝet.

5 Reĥab kaj Baana, filoj de Rimon, la Beerotano, iris kaj venis en la
varmego de la tago en la domon de Iŝ-Boŝet, kiam li kuŝis sian tagmezan
kuŝadon. 6 Kaj jen ili eniris en la mezon de la domo, kvazaŭ por preni
tritikon, kaj frapis lin en la ventron; poste Reĥab kaj lia frato Baana
forkuris. 7 Kiam ili eniris en la domon, li kuŝis sur sia lito en sia
dormoĉambro; tial ili frapis lin kaj mortigis lin, kaj dehakis lian kapon, kaj
prenis lian kapon, kaj iris laŭ la vojo al la ebenaĵo dum la tuta nokto. 8 Kaj
ili alportis la kapon de Iŝ-Boŝet al David en Ĥebronon, kaj diris al la reĝo:
Jen estas la kapo de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, via malamiko, kiu serĉis vian
animon; la Eternulo donis al nia sinjoro, la reĝo, venĝon hodiaŭ pro Saul
kaj pro lia idaro. 9 Sed David respondis al Reĥab kaj al lia frato Baana,
filoj de Rimon, la Beerotano, kaj diris al ili: Kiel vivas la Eternulo, kiu
savis mian animon el ĉiuj malfeliĉoj, 10 se tiun, kiu sciigis al mi, ke Saul
mortis, kaj kiu pensis, ke li estas agrabla sciiganto, mi kaptis kaj mortigis
en Ciklag, por rekompenci lin pro la sciigo: 11 kiel do oni devas agi kun
malpiaj homoj, kiuj mortigis homon senkulpan en lia domo, sur lia lito?
ĉu mi ne devas repostuli lian sangon el viaj manoj, kaj ekstermi vin de
sur la tero? 12 Kaj David ordonis al la servantoj; kaj ĉi tiuj ilin mortigis,
kaj dehakis iliajn manojn kaj piedojn, kaj pendigis ilin super la lageto en
Ĥebron; kaj la kapon de Iŝ-Boŝet oni prenis kaj enterigis en la tombo de
Abner en Ĥebron.

5

1 Kaj venis ĉiuj triboj de Izrael al David en Ĥebronon, kaj diris jene: Jen
ni estas via osto kaj via karno; 2 jam antaŭe, kiam Saul estis reĝo super
ni, vi estis la elkondukanto kaj enkondukanto de Izrael; kaj la Eternulo
diris al vi: Vi paŝtos Mian popolon Izrael, kaj vi estos la estro super Izrael.
3 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael al la reĝo en Ĥebronon, kaj la reĝo
David faris kun ili interligon en Ĥebron antaŭ la Eternulo; kaj ili sanktoleis
Davidon reĝo super Izrael.

4 La aĝon de tridek jaroj havis David, kiam li fariĝis reĝo; kvardek jarojn
li reĝis. 5 En Ĥebron li reĝis super Jehuda sep jarojn kaj ses monatojn, kaj
en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn super la tuta Izrael kaj Jehuda. 6 Kaj
la reĝo kun siaj viroj iris al Jerusalem, kontraŭ la Jebusidojn, la loĝantojn
de tiu lando. Sed ili diris al David: Vi ne eniros ĉi tien, ĉar blinduloj
kaj lamuloj vin rebatos; tio signifis: David ne venos ĉi tien. 7 Sed David
venkoprenis la fortikaĵon Cion, tio estas, la urbon de David. 8 Kaj David
diris en tiu tago: Ĉiu, kiu frapas la Jebusidojn, ekstermu la akvotubojn, kaj
la blindulojn kaj la lamulojn, kiujn malamas la animo de David. Tial oni
diras: Blindulo kaj lamulo ne venos en la domon. 9 Kaj David ekloĝis en
la fortikaĵo, kaj donis al ĝi la nomon: Urbo de David. Kaj David konstruis
ĉirkaŭe, komencante de Milo kaj internen. 10 Kaj David fariĝadis ĉiam pli
kaj pli granda; kaj la Eternulo, Dio Cebaot, estis kun li.

11 Kaj Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis senditojn al David, kaj cedrajn arbojn,
kaj ĉarpentistojn kaj masonistojn; kaj ili konstruis domon al David. 12 Kaj
David konsciis, ke la Eternulo fortikigis lin kiel reĝon super Izrael, kaj ke
Li altigis lian regnon pro Sia popolo Izrael.

13 Kaj David prenis ankoraŭ kromvirinojn kaj edzinojn el Jerusalem post
sia veno el Ĥebron. Kaj naskiĝis al David ankoraŭ filoj kaj filinoj. 14 Jen
estas la nomoj de tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝamua kaj Ŝobab
kaj Natan kaj Salomono 15 kaj Jibĥar kaj Eliŝua kaj Nefeg kaj Jafia 16 kaj
Eliŝama kaj Eljada kaj Elifelet.

17 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke oni sanktoleis Davidon reĝo super Izrael,
ĉiuj Filiŝtoj iris, por serĉi Davidon. David aŭdis pri tio, kaj eniris en la
fortikaĵon. 18 Kaj la Filiŝtoj venis kaj okupis lokon en la valo Refaim. 19 Kaj
David demandis la Eternulon, dirante: Ĉu mi iru kontraŭ la Filiŝtojn? ĉu Vi
transdonos ilin en mian manon? Kaj la Eternulo diris al David: Iru, ĉar Mi
certe transdonos la Filiŝtojn en vian manon. 20 Tiam David venis al la loko
Baal-Peracim, kaj David tie venkobatis ilin; kaj li diris: La Eternulo disbatis
miajn malamikojn antaŭ mi, kiel oni disbatas akvon. Tial oni donis al tiu
loko la nomon Baal-Peracim. 21 Kaj ili lasis tie siajn diojn, kaj forportis ilin
David kaj liaj viroj.

22 Kaj denove venis la Filiŝtoj kaj okupis lokon en la valo Refaim. 23 Kaj
kiam David demandis la Eternulon, Li diris: Ne iru; turnu vin post ilin, kaj
venu al ili de la flanko de la morusarboj; 24 kaj kiam vi ekaŭdos la sonon
de paŝoj sur la supro de la morusarboj, tiam ataku; ĉar tiam la Eternulo
eliris antaŭ vi, por frapi la tendaron de la Filiŝtoj. 25 Kaj David faris tiel,
kiel ordonis al li la Eternulo; kaj li venkobatis la Filiŝtojn de Geba ĝis Gezer.

6

1 Kaj denove David kolektis ĉiujn elektitojn en Izrael, tridek mil. 2 Kaj
David, kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, leviĝis kaj iris el Baale-Jehuda,
por venigi de tie la keston de Dio, kiu estas nomata per la nomo de la
Eternulo Cebaot, kiu sidas sur la keruboj. 3 Kaj oni veturigis la keston de
Dio sur nova veturilo, kaj prenis ĝin el la domo de Abinadab, kiu estis en
Gibea. Kaj Uza kaj Aĥjo, filoj de Abinadab, kondukis la novan veturilon.
4 Kaj oni prenis ĝin el la domo de Abinadab en Gibea kun la kesto de Dio,
kaj Aĥjo iris antaŭ la kesto. 5 Kaj David kaj la tuta domo de Izrael ludis
antaŭ la Eternulo per ĉiaj instrumentoj el cipreso, per harpoj, psalteroj,
tamburinoj, sistroj, kaj cimbaloj. 6 Kiam ili venis al la draŝejo de Naĥon,

Uza etendis sian manon al la kesto de Dio kaj ekkaptis ĝin, ĉar la bovoj
klinpuŝis ĝin. [7] Tiam ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Uza, kaj
Dio mortigis lin tie pro la peko, kaj li mortis tie apud la kesto de Dio. [8] Kaj
afliktiĝis David pro tio, ke la Eternulo frapis Uzan, kaj li donis al tiu loko la
nomon Perec-Uza, ĝis la nuna tago. [9] Kaj ektimis David la Eternulon en tiu
tago, kaj diris: Kiamaniere venos al mi la kesto de la Eternulo? [10] Kaj David
ne volis transportigi al si la keston de la Eternulo en la urbon de David, kaj
David direktis ĝin en la domon de Obed-Edom, la Gatano. [11] Kaj la kesto de
la Eternulo restis en la domo de Obed-Edom, la Gatano, dum tri monatoj;
kaj la Eternulo benis Obed-Edomon kaj lian tutan domon. [12] Kaj oni sciigis
al la reĝo David, dirante: La Eternulo benis la domon de Obed-Edom, kaj
ĉion, kio apartenas al li, pro la kesto de Dio. Tiam David iris, kaj transportis
la keston de Dio el la domo de Obed-Edom en la urbon de David kun ĝojo.
[13] Kaj ĉiufoje, kiam la portantoj de la kesto de la Eternulo trapaŝis ses
paŝojn, li oferbuĉis bovon kaj grasan ŝafon. [14] Kaj David dancis per ĉiuj
fortoj antaŭ la Eternulo, kaj David estis zonita per lina efodo. [15] Kaj David
kaj la tuta domo de Izrael kondukis la keston de la Eternulo kun ĝojkriado
kaj trumpetado. [16] Kiam la kesto de la Eternulo venis en la urbon de David,
Miĥal, la filino de Saul, rigardis tra la fenestro; kaj kiam ŝi vidis, ke la reĝo
David saltas kaj dancas antaŭ la Eternulo, ŝi ekmalestimis lin en sia koro.
[17] Kaj oni alportis la keston de la Eternulo, kaj metis ĝin sur ĝian lokon
meze de la tendo, kiun David starigis por ĝi; kaj David alportis antaŭ la
Eternulo bruloferojn kaj pacoferojn. [18] Kiam David finis la oferadon de la
bruloferoj kaj de la pacoferoj, li benis la popolon en la nomo de la Eternulo
Cebaot. [19] Kaj li disdonis al la tuta popolo, al la tuta amaso de la Izraelidoj,
kiel al la viroj, tiel ankaŭ al la virinoj, al ĉiu po unu bulo da pano, po unu
porcio da viando, kaj po unu peniko da sekvinberoj. Kaj la tuta popolo iris
ĉiu al sia domo. [20] Kiam David revenis, por beni sian domon, Miĥal, filino
de Saul, eliris renkonte al David, kaj diris: Kiel majesta estis hodiaŭ la reĝo
de Izrael, kiu elmontris sin hodiaŭ antaŭ la okuloj de la sklavinoj de siaj
servantoj, kiel sin elmontras iu el la publikaj dancistoj! [21] Sed David diris
al Miĥal: Antaŭ la Eternulo, kiu preferis min antaŭ via patro kaj antaŭ lia
tuta domo, ordonante al mi esti estro super la popolo de la Eternulo, super
Izrael, antaŭ la Eternulo mi ludis. [22] Kaj mi senvalorigos min ankoraŭ pli ol
tio, kaj mi humiligos min antaŭ miaj okuloj; kaj tamen inter la sklavinoj,
pri kiuj vi parolis, mi estos honorata. [23] Kaj Miĥal, la filino de Saul, ne
havis infanojn ĝis la tago de ŝia morto.

7

[1] Kiam la reĝo loĝis en sia domo, kaj la Eternulo donis al li ripozon
rilate ĉiujn liajn malamikojn ĉirkaŭe, [2] la reĝo diris al la profeto Natan:
Vidu, mi loĝas en domo cedroligna, kaj la kesto de Dio restas inter tapiŝoj.
[3] Kaj Natan diris al la reĝo: Ĉion, kio estas en via koro, iru kaj faru, ĉar la
Eternulo estas kun vi. [4] Sed en tiu sama nokto aperis vorto de la Eternulo al
Natan, dirante: [5] Iru, kaj diru al Mia servanto David: Tiele diris la Eternulo:
Ĉu vi konstruos al Mi domon por Mia loĝado? [6] Ĉar Mi ne loĝis en domo
de post tiu tago, kiam Mi elkondukis la Izraelidojn el Egiptujo, ĝis la nuna
tempo; sed Mi migradis en tendo kaj en tabernaklo. [7] Kien ajn Mi iris kun
ĉiuj Izraelidoj, ĉu Mi diris eĉ unu vorton al iu el la triboj de Izrael, al kiu
Mi ordonis paŝti Mian popolon Izrael, dirante: Kial vi ne konstruis por Mi

cedrolignan domon? 8 Kaj nun diru jenon al Mia servanto David: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Mi prenis vin el ŝafejo, de ŝafoj, por ke vi estu
estro super Mia popolo Izrael; 9 kaj Mi estis kun vi ĉie, kien vi iris; kaj
Mi ekstermis ĉiujn viajn malamikojn antaŭ vi, kaj Mi faris al vi grandan
nomon, egalan al la nomoj de la potenculoj sur la tero; 10 kaj Mi aranĝis
lokon por Mia popolo Izrael; kaj Mi plantis ĝin, ke ĝi loĝu trankvile sur sia
loko kaj ne tremu plu; kaj malbonuloj ne plu premos ĝin, kiel antaŭe; 11 kaj
de post tiu tempo, kiam Mi starigis juĝistojn super Mia popolo Izrael kaj
donis al vi trankvilecon rilate ĉiujn viajn malamikojn, la Eternulo sciigis
al vi, ke domon konstruos al vi la Eternulo. 12 Kiam finiĝos viaj tagoj kaj
vi kuŝiĝos kun viaj patroj, Mi starigos post vi vian idon, kiu eliros el via
ventro; kaj Mi fortikigos lian regnon. 13 Li konstruos domon al Mia nomo;
kaj Mi fortikigos la tronon de lia regno por eterne. 14 Mi estos al li patro, kaj
li estos al Mi filo; se li faros malbonagon, Mi punos lin per vergo de homoj
kaj per batoj de homoj. 15 Kaj Mia favorkoreco ne deturniĝos de li, kiel
Mi deturnis ĝin de Saul, kiun Mi forigis antaŭ vi. 16 Kaj fidinda estos via
domo kaj via regno eterne antaŭ vi; via trono estos fortikigita por eterne.
17 Konforme al ĉiuj ĉi tiuj vortoj kaj konforme al ĉi tiu tuta vizio Natan
parolis al David.

18 Kaj venis la reĝo David kaj sidiĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Kiu estas
mi, mia Sinjoro, ho Eternulo, kaj kio estas mia domo, ke Vi venigis min ĝis
ĉi tie? 19 Sed eĉ tio estis nesufiĉa antaŭ Vi, mia Sinjoro, ho Eternulo, kaj Vi
parolis pri la domo de Via sklavo eĉ por la malproksima estonteco, laŭ la
maniero de homo, mia Sinjoro, ho Eternulo. 20 Kion pli David povas diri
al Vi? Vi konas ja Vian sklavon, mia Sinjoro, ho Eternulo. 21 Pro Via vorto
kaj laŭ Via koro Vi faris tiun tutan grandaĵon, por montri al Via sklavo.
22 Pro tio Vi estas granda, ho Dio Eternulo; ĉar ne ekzistas simila al Vi, kaj
ne ekzistas Dio krom Vi, laŭ ĉio, kion ni aŭdis per niaj oreloj. 23 Kaj kiu
estas simila al Via popolo Izrael, la sola popolo sur la tero, koncerne kiun
Dio iris, por elaĉeti ĝin al Si kiel popolon, kaj fari al Si nomon, kaj fari
grandaĵojn por Vi kaj timindaĵojn por Via tero, antaŭ Via popolo, kiun Vi
liberigis al Vi el Egiptujo, de ĝiaj popoloj kaj ĝiaj dioj? 24 Kaj Vi starigis
al Vi Vian popolon Izrael, por ke ĝi estu por Vi popolo por eterne; kaj Vi,
ho Eternulo, faris Vin Dio por ĝi. 25 Kaj nun, ho Dio Eternulo, la vorton,
kiun Vi diris pri Via sklavo kaj pri lia domo, fortikigu por eterne, kaj Vi
agu tiel, kiel Vi diris. 26 Kaj granda estu Via nomo por eterne, por ke oni
diru: La Eternulo Cebaot estas Dio super Izrael. Kaj la domo de Via sklavo
David estu fortikigita antaŭ Vi. 27 Ĉar Vi, ho Eternulo Cebaot, Dio de Izrael,
sciigis al la orelo de Via sklavo, dirante: Domon mi konstruos al vi; tial Via
sklavo trovis kuraĝon en sia koro preĝi al Vi ĉi tiun preĝon. 28 Kaj nun, mia
Sinjoro, ho Eternulo, Vi estas Dio, kaj Viaj vortoj estas veraj; kaj Vi diris pri
Via sklavo ĉi tiun bonaĵon. 29 Nun komencu beni la domon de Via sklavo,
ke ĝi restu eterne antaŭ Vi; ĉar Vi, mia Sinjoro, ho Eternulo, parolis; kaj
per Via beno estos benita la domo de Via sklavo eterne.

8

1 Post tio okazis, ke David venkobatis la Filiŝtojn kaj humiligis ilin, kaj
David prenis la ĉefurbon el la manoj de la Filiŝtoj. 2 Li ankaŭ venkobatis
la Moabidojn, kaj, kuŝiginte ilin sur la tero, li mezuris ilin per ŝnuro; du
partojn li mezuris por mortigi, kaj unu plenan mezuron por restigi vivaj.
Kaj la Moabidoj submetiĝis al David kaj alportis tributojn. 3 Kaj David

venkobatis Hadadezeron, filon de Reĥob, reĝon de Coba, kiam tiu iris, por
restarigi sian regadon super la rivero Eŭfrato. 4 Kaj David venkoprenis de
li mil sepcent rajdantojn kaj dudek mil piedirantojn; kaj David lamigis ĉiujn
ĉarĉevalojn, sed restigis el ili por cent ĉaroj. 5 La Sirianoj Damaskaj venis,
por helpi al Hadadezer, reĝo de Coba; sed David venkobatis el la Sirianoj
dudek du mil homojn. 6 Kaj David restigis garnizonojn en la Damaska Sirio,
kaj la Sirianoj submetiĝis al David kaj alportis tributojn. Kaj la Eternulo
helpis al David ĉie, kien li iris. 7 Kaj David prenis la orajn ŝildojn, kiujn
havis sur si la servantoj de Hadadezer, kaj alportis ilin en Jerusalemon.
8 Kaj el Betaĥ kaj el Berotaj, urboj de Hadadezer, la reĝo David prenis tre
multe da kupro. 9 Kiam Toi, reĝo de Ĥamat, aŭdis, ke David venkobatis
la tutan militistaron de Hadadezer, 10 tiam Toi sendis sian filon Joram al
la reĝo David, por saluti lin, kaj gratuli lin pro tio, ke li militis kontraŭ
Hadadezer kaj venkobatis lin (ĉar Toi estis en milito kontraŭ Hadadezer);
kaj li havis en siaj manoj vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj vazojn
kuprajn. 11 Ilin ankaŭ la reĝo David dediĉis al la Eternulo, kune kun la
arĝento kaj oro, kiun li dediĉis el tio, kion li akiris de ĉiuj nacioj, kiujn
li venkis: 12 de la Sirianoj, de Moab, de la Amonidoj, de la Filiŝtoj, kaj de
Amalek, kaj el la militakiro, kiun li ricevis de Hadadezer, filo de Reĥob
kaj reĝo de Coba. 13 Kaj David faris al si nomon, kiam li revenis post la
venkobato de la Sirianoj en la Valo de Salo, en la nombro de dek ok mil
homoj. 14 Kaj li starigis en Edomujo garnizonojn, en la tuta Edomujo li
starigis garnizonojn; kaj ĉiuj Edomidoj submetiĝis al David. Kaj la Eternulo
helpis al David ĉie, kien li iris.

15 Kaj David reĝis super la tuta Izrael, kaj David faradis juĝon kaj justecon
al sia tuta popolo. 16 Joab, filo de Ceruja, estis estro de la militistaro;
Jehoŝafat, filo de Aĥilud, estis kronikisto; 17 Cadok, filo de Aĥitub, kaj
Aĥimeleĥ, filo de Ebjatar, estis pastroj; kaj Seraja estis skribisto; 18 Benaja,
filo de Jehojada, estis super la Keretidoj kaj la Peletidoj; kaj la filoj de David
estis pastroj.

9

1 Kaj David diris: Ĉu ekzistas ankoraŭ iu, kiu restis el la domo de Saul,
ke mi povu fari al li favorkoraĵon pro Jonatan? 2 El la domo de Saul estis
servanto, kies nomo estis Ciba; kaj oni vokis lin al David, kaj la reĝo diris al
li: Ĉu vi estas Ciba? Kaj tiu respondis: Mi, via sklavo. 3 Tiam la reĝo diris:
Ĉu ekzistas ankoraŭ iu el la domo de Saul, ke mi povu fari al li favorkoraĵon
en la nomo de Dio? Kaj Ciba diris al la reĝo: Ekzistas ankoraŭ filo de
Jonatan, lamulo. 4 Kaj la reĝo diris al li: Kie li estas? Kaj Ciba diris al la
reĝo: Jen li estas en la domo de Maĥir, filo de Amiel, en Lo-Debar. 5 Tiam
la reĝo David sendis, kaj venigis lin el la domo de Maĥir, filo de Amiel,
el Lo-Debar. 6 Kaj venis Mefiboŝet, filo de Jonatan, filo de Saul, al David,
kaj ĵetis sin vizaĝaltere kaj adorkliniĝis. Kaj David diris: Mefiboŝet! Kaj
tiu diris: Jen mi estas, via sklavo. 7 Kaj David diris al li: Ne timu, ĉar mi
estos por vi favorkora pro via patro Jonatan, kaj mi redonos al vi ĉiujn
kampojn de via patro Saul, kaj vi manĝados ĉiam ĉe mia tablo. 8 Kaj tiu
adorkliniĝis, kaj diris: Kio estas via sklavo, ke vi vin turnas al senviva
hundo, kiel mi estas? 9 Kaj la reĝo alvokis Ciban, la servanton de Saul,
kaj diris al li: Ĉion, kio apartenis al Saul kaj al lia tuta domo, mi donas

al la filo de via sinjoro; [10] prilaboradu do por li la teron, vi kaj viaj filoj
kaj viaj servantoj, kaj rikoltadu, por ke la filo de via sinjoro havu panon
por manĝado; sed Mefiboŝet, filo de via sinjoro, manĝados ĉiam ĉe mia
tablo. Kaj Ciba havis dek kvin filojn kaj dudek servantojn. [11] Kaj Ciba diris
al la reĝo: Ĉion, kion mia sinjoro la reĝo ordonas al sia sklavo, via sklavo
faros. Kaj Mefiboŝet manĝados ĉe mia tablo egale al la filoj de la reĝo.
[12] Mefiboŝet havis malgrandan filon, kies nomo estis Miĥa. Kaj ĉiuj, kiuj
loĝis en la domo de Ciba, estis servantoj al Mefiboŝet. [13] Kaj Mefiboŝet
loĝis en Jerusalem, ĉar li ĉiam manĝadis ĉe la tablo de la reĝo. Kaj li estis
lama je siaj ambaŭ piedoj.

10

[1] Okazis poste, ke mortis la reĝo de la Amonidoj, kaj lia filo Ĥanun fariĝis
reĝos anstataŭ li. [2] Tiam David diris: Mi estos favorkora al Ĥanun, filo
de Naĥaŝ, konforme al tio, kiel lia patro agis favorkore koncerne min.
Kaj David sendis, por konsoli lin per siaj servantoj pri lia patro. Kaj la
servantoj de David venis en la landon de la Amonidoj. [3] Sed la eminentuloj
de la Amonidoj diris al sia sinjoro Ĥanun: Ĉu efektive David deziras honori
vian patron antaŭ vi, ke li sendis al vi konsolantojn? ĉu ne por pristudi
la urbon, esplorrigardi kaj ruinigi ĝin, David sendis al vi siajn servantojn?
[4] Tiam Ĥanun prenis la servantojn de David, kaj forrazis al ili duonon de la
barbo, kaj detranĉis iliajn vestojn ĝis duono, ĝis la lumboj, kaj foririgis ilin.
[5] Kiam oni tion raportis al David, li sendis al ili renkonte, ĉar tiuj homoj
tre hontis. Kaj la reĝo diris: Restu en Jeriĥo, ĝis rekreskos viaj barboj, kaj
tiam revenu. [6] Kiam la Amonidoj vidis, ke ili indignigis Davidon, tiam la
Amonidoj sendis kaj dungis Sirianojn el Bet-Reĥob kaj Sirianojn el Coba,
dudek mil piedirantojn, kaj de la reĝo de Maaĥa mil homojn kaj de Tob
dek du mil homojn. [7] Kiam David aŭdis pri tio, li sendis Joabon kaj la
tutan armeon da kuraĝuloj. [8] Kaj eliris la Amonidoj kaj batalaranĝiĝis ĉe
la enirejo de la pordego; kaj la Sirianoj el Coba kaj el Reĥob kaj la viroj
de Tob kaj de Maaĥa estis aparte, sur la kampo. [9] Kiam Joab vidis, ke
li havos kontraŭ si batalon antaŭe kaj malantaŭe, li faris elekton el ĉiuj
plejbravuloj en Izrael kaj batalaranĝis ilin kontraŭ la Sirianoj; [10] kaj la
ceteran parton de la popolo li komisiis al sia frato Abiŝaj, kaj batalaranĝis
ilin kontraŭ la Amonidoj. [11] Kaj li diris: Se la Sirianoj superfortos min,
tiam vi donos al mi helpon; sed se la Amonidoj superfortos vin, tiam mi
iros, por helpi vin. [12] Estu kuraĝa, kaj ni tenu nin forte por nia popolo
kaj por la urboj de nia Dio; kaj la Eternulo faru tion, kio plaĉos al Li.
[13] Kaj Joab, kun la popolo, kiu estis kun li, komencis la batalon kontraŭ
la Sirianoj; kaj ĉi tiuj forkuris antaŭ li. [14] Kiam la Amonidoj vidis, ke la
Sirianoj forkuris, ili ankaŭ forkuris antaŭ Abiŝaj, kaj foriris en la urbon.
Tiam Joab returnis sin de la Amonidoj, kaj venis Jerusalemon. [15] Kiam la
Sirianoj vidis, ke ili estas venkobatitaj de la Izraelidoj, ili kolektiĝis en unu
loko. [16] Kaj Hadadezer sendis, kaj eligis la Sirianojn transriverajn; kaj
ili venis en Ĥelamon; kaj Ŝobaĥ, militestro de Hadadezer, ilin kondukis.
[17] Kiam tio estis raportita al David, li kolektis ĉiujn Izraelidojn, kaj transiris
Jordanon kaj venis en Ĥelamon. Kaj la Sirianoj aranĝis sin kontraŭ David
kaj ekbatalis kontraŭ li. [18] Kaj la Sirianoj forkuris antaŭ Izrael, kaj David
mortigis el la Sirianoj sepcent ĉaristojn kaj kvardek mil rajdantojn; ankaŭ

Ŝobaĥon, la militestron, li frapis, kaj tiu mortis tie. [19] Kiam ĉiuj reĝoj, kiuj
servis Hadadezeron, vidis, ke ili estas venkobatitaj de la Izraelidoj, ili faris
pacon kun la Izraelidoj kaj submetiĝis al ili. Kaj la Sirianoj timis helpi plu
al la Amonidoj.

11

[1] Post unu jaro, en la tempo, kiam la reĝoj eliras milite, David sendis
Joabon kune kun siaj servantoj kaj kun ĉiuj Izraelidoj; kaj ili faris
ruinigadon inter la Amonidoj, kaj sieĝis Raban. Sed David restis en
Jerusalem.

[2] Okazis, ke vespere David leviĝis de sia kuŝejo kaj ekpromenis sur la
tegmento de la reĝa domo; kaj li ekvidis de la tegmento virinon, kiu sin
lavis; kaj la virino estis tre belaspekta. [3] Kaj David sendis, por demandi pri
la virino; kaj oni diris al li, ke ŝi estas Bat-Ŝeba, filino de Eliam, kaj edzino
de Urija, la Ĥetido. [4] Tiam David sendis senditojn, por preni ŝin; kaj ŝi
venis al li, kaj li kuŝis kun ŝi; kiam ŝi repuriĝis de sia malpureco, ŝi revenis
en sian domon. [5] Kaj la virino gravediĝis, kaj ŝi sendis, por sciigi Davidon,
dirante: Mi gravediĝis. [6] Tiam David sendis al Joab, por diri: Sendu al mi
Urijan, la Ĥetidon. Kaj Joab sendis Urijan al David. [7] Kiam Urija venis al li,
David demandis pri la farto de Joab kaj pri la farto de la popolo kaj pri la
sukceso de la milito. [8] Kaj David diris al Urija: Iru en vian domon, kaj lavu
viajn piedojn. Kaj Urija eliris el la domo de la reĝo, kaj lin sekvis donacoj
de la reĝo. [9] Sed Urija dormis ĉe la enirejo de la domo de la reĝo, kune
kun ĉiuj servantoj de lia sinjoro, kaj li ne iris en sian domon. [10] Kaj oni
raportis al David, dirante: Urija ne iris en sian domon. Tiam David diris al
Urija: Vi venis ja de la vojo; kial do vi ne iris en vian domon? [11] Kaj Urija
respondis al David: La kesto kaj Izrael kaj Jehuda troviĝas en tendoj, kaj
mia sinjoro Joab kaj la servantoj de mia sinjoro bivakas sur la kampo; kaj
ĉu mi irus en mian domon, por manĝi kaj trinki, kaj kuŝi kun mia edzino?
mi ĵuras per via vivo kaj per la vivo de via animo, ke mi ne faros tion.
[12] Tiam David diris al Urija: Restu ĉi tie ankoraŭ hodiaŭ, kaj morgaŭ mi
forliberigos vin. Kaj Urija restis en Jerusalem tiun tagon kaj la sekvantan.
[13] Kaj David invitis lin, ke li manĝu kaj trinku ĉe li, kaj ebriigis lin. Vespere
li eliris, por dormi sur sia kuŝejo kun la servantoj de sia sinjoro, sed en
sian domon li ne iris. [14] Matene David skribis leteron al Joab, kaj sendis
ĝin per Urija. [15] Kaj en la letero li skribis jenon: Metu Urijan en la fronton
de la plej forta batalo, kaj deturniĝu de li, ke li estu frapita kaj mortu.
[16] Tial, kiam Joab sieĝis la urbon, li metis Urijan sur la lokon, pri kiu li
sciis, ke tie estas la plej fortaj viroj. [17] Kiam la loĝantoj de la urbo eliris
kaj ekbatalis kontraŭ Joab, falis kelka nombro el la servantoj de David; kaj
mortis ankaŭ Urija, la Ĥetido. [18] Joab sendis kaj raportigis al David ĉiujn
cirkonstancojn de la batalo. [19] Kaj al la sendito li donis jenan ordonon:
Kiam vi finos raporti al la reĝo ĉiujn cirkonstancojn de la batalo, [20] kaj la
reĝo ekkoleros, kaj diros: Kial vi alproksimiĝis al la urbo, por batali? ĉu
vi ne sciis, ke oni pafos de la muro? [21] kiu mortigis Abimeleĥon, filon de
Jerubeŝet? ĉu ne virino ĵetis sur lin de la muro muelŝtonon, ke li mortis
en Tebec? kial vi alproksimiĝis al la muro? tiam diru: Ankaŭ via servanto
Urija, la Ĥetido, mortis. [22] La sendito iris, kaj venis kaj raportis al David
ĉion, por kio sendis lin Joab. [23] Kaj la sendito diris al David: Kiam tiuj
homoj montriĝis pli fortaj ol ni kaj eliris kontraŭ nin sur la kampon, ni

komencis premi ilin al la enirejo en la pordegon; 24 tiam la pafistoj pafis
sur viajn servantojn de sur la muro, kaj pereis kelkaj el la servantoj de la
reĝo, kaj ankaŭ via servanto Urija, la Ĥetido, mortis. 25 Tiam David diris
al la sendito: Tiel diru al Joab: Ne afliktiĝu pro tio, ke la glavo formanĝas
jen tiun, jen alian; plifortigu vian militon kontraŭ la urbo kaj detruu ĝin,
kaj estu kuraĝa. 26 Kiam la edzino de Urija aŭdis, ke mortis ŝia edzo Urija,
ŝi funebris pro sia edzo. 27 Kiam pasis la funebro, David sendis, kaj prenis
ŝin en sian domon; kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj ŝi naskis al li filon. Sed la
faro, kiun faris David, malplaĉis al la Eternulo.

12

1 Kaj la Eternulo sendis al David Natanon, kaj ĉi tiu venis al li, kaj diris
al li: En unu urbo estis du viroj, unu riĉulo kaj la dua malriĉulo; 2 la riĉulo
havis tre multe da ŝafoj kaj da bovoj; 3 kaj la malriĉulo havis nenion, krom
unu malgranda ŝafeto, kiun li aĉetis kaj nutris, kaj ĝi elkreskis ĉe li kaj ĉe
liaj infanoj kune kun ili; el lia peco ĝi manĝadis, el lia kaliko ĝi trinkadis,
kaj sur lia sino ĝi dormadis, kaj ĝi estis por li kiel filino. 4 Sed venis gasto
al la riĉa homo, kaj ĉi tiu domaĝis preni el siaj ŝafoj aŭ el siaj bovoj, por
prepari ion por la gasto, kiu venis al li, kaj li prenis la ŝafeton de la viro
malriĉa, kaj preparis ĝin por la homo, kiu venis al li. 5 Tiam forte ekflamis
la kolero de David kontraŭ tiu homo, kaj li diris al Natan: Mi ĵuras per
la Eternulo, ke morti devas la homo, kiu tion faris; 6 kaj pro la ŝafeto li
repagu kvaroble, pro tio, ke li faris tion kaj ke li agis senkompate.

7 Tiam Natan diris al David: Vi estas tiu homo. Tiele diris la Eternulo, Dio
de Izrael: Mi sanktoleis vin reĝo super Izrael, kaj Mi savis vin el la mano
de Saul, 8 kaj Mi donis al vi la domon de via sinjoro kaj la edzinojn de via
sinjoro sur vian sinon, kaj Mi donis al vi la domon de Izrael kaj Jehuda; kaj
se tio ne sufiĉus, Mi aldonus ankoraŭ tion kaj alian. 9 Kial do vi malŝatis
la vorton de la Eternulo, farante malbonon antaŭ Liaj okuloj? Urijan, la
Ĥetidon, vi mortigis per glavo, kaj lian edzinon vi prenis al vi kiel edzinon,
post kiam vi lin mortigis per glavo de la Amonidoj. 10 Nun ne malaperos el
via domo la glavo eterne, pro tio, ke vi malŝatis Min, kaj prenis la edzinon
de Urija, la Ĥetido, ke ŝi estu via edzino. 11 Tiele diris la Eternulo: Jen Mi
venigos sur vin malbonon el via domo; kaj Mi prenos viajn edzinojn antaŭ
viaj okuloj, kaj fordonos al via konkuranto, kaj li kuŝos kun viaj edzinoj
antaŭ ĉi tiu suno. 12 Ĉar vi agis sekrete; sed Mi faros tiun aferon antaŭ la
tuta Izrael kaj antaŭ la suno. 13 Tiam David diris al Natan: Mi pekis antaŭ
la Eternulo. Kaj Natan diris al David: La Eternulo forigis vian pekon, vi ne
mortos; 14 sed ĉar vi per tiu faro incitis la malamikojn de la Eternulo, tial
la filo, kiu naskiĝis al vi, mortos. 15 Kaj Natan iris en sian domon.

Kaj la Eternulo frapis la infanon, kiun la edzino de Urija naskis al David,
kaj ĝi danĝere malsaniĝis. 16 Kaj David ekpreĝis al la Eternulo pri la
infano; kaj David fastis, kaj li eniris, kaj pasigis la nokton sur la tero. 17 Kaj
ekinsistis super li la plejaĝuloj de lia domo, por igi lin leviĝi de la tero; sed
li ne volis, kaj li ne manĝis kun ili. 18 En la sepa tago la infano mortis. Kaj
la servantoj de David timis sciigi al li, ke la infano mortis; ĉar ili pensis:
Jen dum la infano ankoraŭ vivis, ni parolis al li, kaj li ne aŭskultis nian
voĉon; kiel do ni diros al li, ke la infano mortis? li faros ian malbonon.
19 Sed kiam David vidis, ke liaj servantoj murmuretas inter si, li komprenis,
ke la infano mortis; kaj David diris al siaj servantoj: Ĉu la infano mortis?

Kaj ili respondis: Ĝi mortis. [20] Tiam David leviĝis de la tero, lavis sin
kaj oleis sin kaj ŝanĝis siajn vestojn, kaj iris en la domon de la Eternulo,
kaj adorkliniĝis. Poste li venis en sian domon; li petis, ke oni donu al li
panon, kaj li manĝis. [21] Tiam diris al li liaj servantoj: Kion signifas tio,
kion vi faris? dum la infano estis ankoraŭ vivanta, vi fastis kaj ploris; kaj
kiam la infano mortis, vi leviĝis kaj manĝis! [22] Kaj li respondis: Dum la
infano ankoraŭ vivis, mi fastis kaj ploris; ĉar mi pensis: Kiu scias? eble
la Eternulo indulgos min kaj la infano vivos. [23] Sed nun ĝi mortis; por kio
do mi fastos? ĉu mi povas ankoraŭ revenigi ĝin? mi iros al ĝi, sed ĝi ne
revenos al mi. [24] Kaj David konsolis sian edzinon Bat-Ŝeba, kaj envenis al
ŝi kaj kuŝis kun ŝi; kaj ŝi naskis filon, kaj li donis al li la nomon Salomono;
kaj la Eternulo lin amis. [25] Kaj li transdonis lin en la manojn de la profeto
Natan; ĉi tiu donis al li la nomon Jedidja, pro la Eternulo.

[26] Joab ekmilitis kontraŭ Raba de la Amonidoj, kaj venkoprenis la reĝan
urbon. [27] Kaj Joab sendis senditojn al David, kaj dirigis: Mi militis kontraŭ
Raba, kaj mi venkoprenis la urbon de akvoj; [28] nun kolektu la reston de la
popolo, kaj sieĝu la urbon kaj prenu ĝin; ĉar alie, se mi prenus la urbon,
oni nomus ĝin per mia nomo. [29] Tiam David kolektis la tutan popolon, kaj
iris al Raba, kaj militis kontraŭ ĝi kaj prenis ĝin. [30] Kaj li prenis la kronon
de Malkam de lia kapo; ĝi havis la pezon de kikaro da oro; en ĝi estis
multekosta ŝtono, kiu transiris sur la kapon de David. Kaj da militakiraĵo
li elportis el la urbo tre multe. [31] Kaj la popolon, kiu tie estis, li elirigis, kaj
metis ĝin al segiloj kaj al feraj draŝiloj kaj al feraj hakiloj kaj forkondukis
al brikfarejoj. Tiele li agis kun ĉiuj urboj de la Amonidoj. Kaj David kaj la
tuta popolo revenis Jerusalemon.

13

[1] Poste okazis jeno: Abŝalom, filo de David, havis belan fratinon, kies
nomo estis Tamar; ŝin ekamis Amnon, filo de David. [2] Kaj Amnon suferis
multe kaj preskaŭ malsaniĝis pro sia fratino Tamar; ĉar ŝi estis virgulino,
kaj al Amnon ŝajnis malfacile fari ion al ŝi. [3] Sed Amnon havis amikon,
kies nomo estis Jonadab, filo de Ŝimea, frato de David; kaj Jonadab estis
homo tre saĝa. [4] Kaj li diris al li: Kial vi tiel malgrasiĝas, ho reĝido, kun
ĉiu tago? ĉu vi ne diros al mi? Kaj Amnon diris al li: Tamaron, fratinon
de mia frato Abŝalom, mi amas. [5] Tiam Jonadab diris al li: Kuŝiĝu en vian
liton, kaj ŝajnigu vin malsana; kaj kiam venos via patro, por vidi vin, diru
al li: Mi petas, ke mia fratino Tamar venu, kaj ŝi donu al mi manĝi kaj ŝi
pretigu antaŭ mi la manĝaĵon, por ke mi vidu kaj mi manĝu el ŝiaj manoj.
[6] Amnon kuŝiĝis, kaj ŝajnigis sin malsana; kaj venis la reĝo, por vidi lin,
kaj Amnon diris al la reĝo: Mi petas, ke venu mia fratino Tamar, kaj ke
ŝi pretigu antaŭ miaj okuloj du kuketojn, por ke mi manĝu el ŝiaj manoj.
[7] Tiam David sendis al Tamar en la domon, por diri: Iru, mi petas, en la
domon de via frato Amnon, kaj pretigu al li manĝaĵon. [8] Kaj Tamar iris
en la domon de sia frato Amnon; li kuŝis. Kaj ŝi prenis paston, knedis ĝin,
preparis antaŭ liaj okuloj, kaj bakis la kuketojn. [9] Kaj ŝi prenis la paton, kaj
elskuis antaŭ li; sed li ne volis manĝi. Kaj Amnon diris: Forigu de mi ĉiujn.
Kaj ĉiuj eliris de li. [10] Tiam Amnon diris al Tamar: Alportu la manĝaĵon
en la internan ĉambron, por ke mi manĝu el viaj manoj. Tamar prenis la
kuketojn, kiujn ŝi faris, kaj alportis ilin al sia frato Amnon en la internan
ĉambron. [11] Sed, kiam ŝi ilin alportis al li por manĝi, li kaptis ŝin, kaj diris
al ŝi: Venu, kuŝiĝu kun mi, mia fratino. [12] Tiam ŝi diris al li: Ne, mia frato,

ne perfortu min; ĉar tiel ne estas farate en Izrael; ne faru tian malnoblaĵon.
13 Kien mi irus kun mia malhonoro? kaj vi fariĝus kiel iu el la malnobluloj
en Izrael. Parolu kun la reĝo, mi petas; kaj li ne rifuzos min al vi. 14 Sed
li ne volis obei ŝiajn vortojn, kaj kaptis ŝin kaj perfortis ŝin kaj kuŝis kun
ŝi. 15 Post tio Amnon ekmalamis ŝin per tre granda malamo; pli granda
estis la malamo, kiun li eksentis al ŝi, ol la amo, kiun li antaŭe havis por
ŝi. Kaj Amnon diris al ŝi: Leviĝu, foriru. 16 Kaj ŝi diris al li: Se vi forpelas
min, tiam ĉi tiu granda malbono estas pli granda, ol la alia, kiun vi faris
al mi. Sed li ne volis aŭskulti ŝin. 17 Kaj li alvokis sian junulon-servanton,
kaj diris: Forpelu de mi ĉi tiun for, kaj ŝlosu la pordon post ŝi. 18 Ŝi havis
sur si diverskoloran veston, ĉar per tiaj tunikoj vestadis sin la filinoj de la
reĝo. Kaj lia servanto elkondukis ŝin eksteren kaj ŝlosis la pordon post ŝi.
19 Tiam Tamar prenis cindron sur sian kapon, kaj la diverskoloran veston,
kiu estis sur ŝi, ŝi disŝiris; kaj ŝi metis sian manon sur sian kapon, kaj iris
kaj kriis. 20 Kaj diris al ŝi ŝia frato Abŝalom: Ĉu via frato Amnon estis kun
vi? nun, mia fratino, silentu; li estas via frato; ne tro afliktiĝu pro tiu afero.
Kaj Tamar restis malĝoja en la domo de sia frato Abŝalom. 21 Kiam la reĝo
David aŭdis ĉion ĉi tion, li tre koleris. 22 Abŝalom parolis kun Amnon
nek malbonon nek bonon; ĉar Abŝalom malamis Amnonon pro tio, ke li
perfortis lian fratinon Tamar.

23 Okazis post du jaroj, ke oni tondis la ŝafojn ĉe Abŝalom en Baal-Ĥacor,
kiu estas apud Efraim; kaj Abŝalom invitis ĉiujn filojn de la reĝo. 24 Kaj
Abŝalom venis al la reĝo, kaj diris: Jen oni tondas ĉe via sklavo; mi petas,
ke la reĝo kun siaj servantoj venu al via sklavo. 25 Sed la reĝo diris al
Abŝalom: Ne, mia filo, ni ne iros ĉiuj, por ke ni ne estu ŝarĝo por vi. Tiu
insiste lin petis; sed li ne volis iri, li nur benis lin. 26 Tiam Abŝalom diris: Se
ne, tiam almenaŭ mia frato Amnon iru kun ni. Kaj la reĝo diris al li: Por kio
li iru kun vi? 27 Sed Abŝalom insiste lin petis; tial li lasis iri kun li Amnonon
kaj ĉiujn filojn de la reĝo. 28 Kaj Abŝalom ordonis al siaj servantoj jene:
Rigardu, mi petas, kiam la koro de Amnon gajiĝos de vino, kaj mi diros al
vi, ke vi frapu Amnonon, tiam mortigu lin, ne timu; ĉar ja mi ordonis al vi;
estu senhezitaj kaj kuraĝaj. 29 Kaj la servantoj de Abŝalom faris al Amnon,
kiel ordonis Abŝalom. Tiam leviĝis ĉiuj filoj de la reĝo, kaj sidiĝis ĉiu sur
sia mulo kaj forkuris. 30 Kiam ili estis ankoraŭ sur la vojo, al David venis
la famo, ke Abŝalom mortigis ĉiujn filojn de la reĝo kaj neniu el ili restis.
31 La reĝo leviĝis, kaj disŝiris siajn vestojn, kaj kuŝiĝis sur la tero; kaj ĉiuj
liaj servantoj staris kun disŝiritaj vestoj. 32 Tiam ekparolis Jonadab, filo de
Ŝimea, frato de David, kaj diris: Mia sinjoro ne diru, ke ĉiuj junuloj filoj
de la reĝo estas mortigitaj; ĉar nur Amnon sola mortis; ĉar ĉe Abŝalom
tio estis decidita de post la tago, kiam tiu perfortis lian fratinon Tamar.
33 Kaj nun mia sinjoro la reĝo ne atentu la famon, kiu diras, ke ĉiuj filoj
de la reĝo mortis; nur Amnon sola mortis. 34 Dume Abŝalom forkuris. La
gardostaranta servanto levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke multe da homoj
iras de la vojo malantaŭa laŭ la deklivo de la monto. 35 Kaj Jonadab diris
al la reĝo: Jen la filoj de la reĝo venas; kiel via sklavo diris, tiel fariĝis.
36 Kiam li finis paroli, venis la filoj de la reĝo, kaj ili levis sian voĉon kaj
ploris; kaj ankaŭ la reĝo kaj ĉiuj liaj servantoj ploris per tre granda ploro.
37 Sed Abŝalom forkuris, kaj venis al Talmaj, filo de Amihud, reĝo de Geŝur.
Kaj David funebris pro sia filo dum la tuta tempo.

38 Abŝalom forkuris, kaj iris Geŝuron, kaj restis tie dum tri jaroj. 39 Kaj

la reĝo David forte sopiris al Abŝalom; ĉar li konsoliĝis pri la morto de
Amnon.

14

1 Joab, filo de Ceruja, rimarkis, ke la koro de la reĝo plifavoriĝis por
Abŝalom. 2 Kaj Joab sendis en Tekoan kaj venigis de tie saĝan virinon, kaj
diris al ŝi: Ŝajnigu vin funebranta kaj metu sur vin funebrajn vestojn, kaj
ne ŝmiru vin per oleo, kaj estu kiel virino, kiu jam de longe funebras pro
mortinto; 3 kaj venu al la reĝo, kaj diru al li jenon; kaj Joab inspiris al ŝi,
kion ŝi devas diri. 4 Kaj la virino el Tekoa ekparolis al la reĝo, kaj ĵetis
sin vizaĝaltere kaj adorkliniĝis, kaj diris: Helpu min, ho reĝo! 5 Kaj la
reĝo diris al ŝi: Kio estas al vi? Kaj ŝi respondis: Ho ve, mi estas vidvino,
mia edzo mortis. 6 Sed via sklavino havis du filojn; ili ambaŭ ekkverelis
sur la kampo, kaj ĉar estis inter ili neniu savanto, unu frapis la alian kaj
mortigis lin. 7 Kaj jen leviĝis kontraŭ vian sklavinon la tuta familio, dirante:
Eldonu la fratmortiginton, por ke ni mortigu lin pro la animo de lia frato,
kiun li mortigis, kaj ni ekstermu ankaŭ la heredanton. Tiel ili volas estingi
mian karbon, kiu ankoraŭ restis, por ne restigi al mia edzo nomon nek ian
restaĵon sur la tero. 8 Tiam la reĝo diris al la virino: Iru hejmen, kaj mi
donos ordonon pri vi. 9 Sed la virino el Tekoa diris al la reĝo: Sur mi, mia
sinjoro, ho reĝo, estu la krimo, kaj sur la domo de mia patro; sed la reĝo
kaj lia trono estas senkulpaj. 10 Kaj la reĝo diris: Alkonduku al mi tiun,
kiu parolas kontraŭ vi, kaj li ne plu tuŝos vin. 11 Kaj ŝi diris: La reĝo volu
memori pri la Eternulo, lia Dio, por ke la sangovenĝantoj ne faru pli da
pereo kaj ne ekstermu mian filon. Li diris: Mi ĵuras per la Eternulo, ke ne
falos eĉ haro de via filo sur la teron. 12 Kaj la virino diris: Permesu, ke via
sklavino diru vorton al mia sinjoro la reĝo. Li diris: Parolu. 13 Kaj la virino
diris: Kial do vi tiel pensas pri la popolo de Dio? eldirante tian vorton, la
reĝo fariĝas kvazaŭ kulpulo, ke li ne revenigas sian elpeliton. 14 Ĉar ni
devas morti, kaj ni similas al akvo, kiu estas verŝata sur la teron kaj kiun
oni ne povas enkolekti; sed Dio ne volas pereigi animon; Li pripensas, ke
forpuŝito ne estu forpuŝata ankaŭ de Li. 15 Nur nun mi venis, por diri tion
al la reĝo, mia sinjoro, ĉar la popolo min timigis; sed via sklavino diris al si:
Mi provos paroli al la reĝo; eble la reĝo plenumos la vorton de sia sklavino;
16 eble la reĝo aŭskultos, por savi sian sklavinon el la mano de tiu homo,
kiu volas ekstermi min kaj mian filon kune el la heredaĵo de Dio. 17 Kaj via
sklavino diris al si: La vorto de mia sinjoro la reĝo donos trankvilecon; ĉar
kiel anĝelo de Dio, tiel estas mia sinjoro la reĝo, por distingi la bonon kaj
malbonon; kaj la Eternulo, via Dio, estos kun vi. 18 Tiam ekparolis la reĝo,
kaj diris al la virino: Mi petas, kaŝu antaŭ mi nenion, pri kio mi demandos
vin. Kaj la virino diris: Mia sinjoro la reĝo volu paroli. 19 Kaj la reĝo diris:
Ĉu ne la mano de Joab estas kun vi en ĉio ĉi tio? Kaj la virino respondis
kaj diris: Vere, kiel vivas via animo, mia sinjoro, ho reĝo, ne estas eble
dekliniĝi dekstren nek maldekstren de ĉio, kion diris mia sinjoro la reĝo;
ĉar via sklavo Joab tion ordonis al mi, kaj li inspiris al via sklavino ĉiujn
ĉi tiujn vortojn. 20 Por aliformigi la aspekton de la afero, via sklavo Joab
tion faris; sed mia sinjoro estas saĝa per saĝeco de anĝelo de Dio, kaj scias
ĉion, kio estas sur la tero. 21 Tiam la reĝo diris al Joab: Jen mi tion faris;
iru do kaj revenigu la junulon Abŝalom. 22 Joab ĵetis sin vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis, kaj dankis la reĝon. Kaj Joab diris: Hodiaŭ via sklavo scias,
ke mi akiris vian favoron, mia sinjoro, ho reĝo, ĉar la reĝo plenumis la

vorton de sia sklavo. 23 Kaj Joab leviĝis, kaj iris en Geŝuron, kaj venigis
Abŝalomon en Jerusalemon. 24 Sed la reĝo diris: Li reiru en sian domon,
sed mian vizaĝon li ne vidu. Kaj Abŝalom revenis en sian domon, sed la
vizaĝon de la reĝo li ne vidis.
25 En la tuta Izrael estis neniu homo tiel famege bela, kiel Abŝalom: de
la plando de lia piedo ĝis lia verto estis en li nenia mallaŭdindaĵo. 26 Kaj
kiam li tondis sian kapon (li tondadis ĉiujare, ĉar la haroj fariĝadis por li
tro pezaj, kaj estis necese tondi), la haroj de lia kapo pezis ducent siklojn
laŭ la reĝa pesilo. 27 Al Abŝalom naskiĝis tri filoj, kaj unu filino, kies nomo
estis Tamar; ŝi estis virino belaspekta.
28 Abŝalom restis en Jerusalem du jarojn, kaj la vizaĝon de la reĝo li ne
vidis. 29 Kaj Abŝalom sendis al Joab, por sendi lin al la reĝo; sed tiu ne volis
veni al li. Li sendis ankoraŭ duan fojon, sed tiu ne volis veni. 30 Tiam li
diris al siaj servantoj: Rigardu la kampoparton de Joab apud mia; li havas
tie hordeon; iru, kaj forbruligu ĝin per fajro. Kaj la servantoj de Abŝalom
forbruligis la kampoparton per fajro. 31 Tiam Joab leviĝis, kaj venis al
Abŝalom en la domon, kaj diris al li: Kial viaj servantoj forbruligis per
fajro mian kampoparton? 32 Abŝalom respondis al Joab: Jen mi sendis al
vi, por diri al vi: Venu ĉi tien, por ke mi sendu vin al la reĝo, por demandi,
kial mi venis el Geŝur; pli bone estus por mi resti tie. Nun mi volas vidi la
vizaĝon de la reĝo; kaj se mi havas en mi krimon, li mortigu min. 33 Kaj
Joab iris al la reĝo, kaj diris al li tion; kaj ĉi tiu alvokis Abŝalomon, kiu
venis al la reĝo, kaj adorkliniĝis vizaĝaltere antaŭ la reĝo; kaj la reĝo
kisis Abŝalomon.

15

1 Post tio Abŝalom havigis al si ĉaron kaj ĉevalojn kaj kvindek virojn,
kiuj kuradis antaŭ li. 2 Kaj Abŝalom leviĝadis frue, kaj stariĝadis ĉe la
vojo al la pordego; kaj ĉiun homon, kiu havis plendon kaj iris al la reĝo
por juĝo, Abŝalom vokis al si, kaj diris al li: El kiu urbo vi estas? Kaj kiam
tiu respondis: Via sklavo estas el tiu aŭ tiu tribo de Izrael, 3 Abŝalom diris
al li: Via afero estas bona kaj justa, sed ne ekzistas por vi aŭskultanto ĉe
la reĝo. 4 Kaj plue Abŝalom parolis: Ho, kiu farus min juĝisto en la lando,
por ke al mi venu ĉiu homo, kiu havas plendon aŭ juĝan aferon, kaj por
ke mi faru al li juston! 5 Kaj kiam iu alproksimiĝis, por adorkliniĝi antaŭ
li, li etendis sian manon, kaptis lin, kaj kisis lin. 6 Tiel Abŝalom agis kun
ĉiuj Izraelidoj, kiuj iris por juĝo al la reĝo; kaj Abŝalom ŝtele allogis al si
la korojn de la Izraelidoj.
7 Atinginte la aĝon de kvardek jaroj, Abŝalom diris al la reĝo: Permesu al
mi iri kaj plenumi en Ĥebron mian sanktan promeson, kiun mi faris al la
Eternulo; 8 ĉar sanktan promeson faris via sklavo, kiam mi estis en Geŝur
en Sirio, nome: Se la Eternulo revenigos min en Jerusalemon, mi faros
oferon al la Eternulo. 9 Kaj la reĝo diris al li: Iru en paco. Kaj li leviĝis,
kaj iris Ĥebronon. 10 Kaj Abŝalom sendis esplorrigardantojn al ĉiuj triboj
de Izrael kun la sekvanta instrukcio: Kiam vi aŭdos la sonon de trumpeto,
tiam diru: Abŝalom fariĝis reĝo en Ĥebron. 11 Kune kun Abŝalom iris
ducent viroj el Jerusalem; ili estis invititaj, kaj iris sen ia kulpa intenco,
nenion sciante. 12 Kaj Abŝalom sendis inviti ankaŭ Aĥitofelon, la Giloanon,
la konsiliston de David, el lia urbo Gilo, kiam li estis faranta la buĉoferojn.
Tiam la konspiro plifortiĝis, kaj la popolo ĉiam pli kaj pli amase iris al
Abŝalom.

13 Dume venis raportanto al David, kaj diris: La koroj de la Izraelidoj
turniĝis al Abŝalom. 14 Tiam David diris al ĉiuj siaj servantoj, kiuj estis
kun li en Jerusalem: Leviĝu, kaj ni forkuru, ĉar alie ni ne povos saviĝi
kontraŭ Abŝalom; rapidu foriri, por ke li, rapidinte, ne atingu nin, ne
venigu sur nin malfeliĉon, kaj ne pereigu la urbon per glavo. 15 Kaj la
servantoj de la reĝo diris al la reĝo: Kion ajn elektos nia sinjoro la reĝo, ni
estas viaj sklavoj. 16 Tiam la reĝo kaj lia tuta domo eliris piede, kaj la reĝo
restigis la dek kromvirinojn, por gardi la domon. 17 Kaj la reĝo, kun la
tuta popolo, kiu sekvis lin, eliris; kaj ili haltis ĉe malproksima domo. 18 Kaj
ĉiuj liaj servantoj preteriris preter li, kaj ĉiuj Keretidoj kaj Peletidoj, kaj
ĉiuj Gatanoj, sescent viroj, kiuj sekvis lin el Gat, preteriris antaŭ la reĝo.
19 Kaj la reĝo diris al Itaj, la Gatano: Kial vi ankaŭ iras kun ni? iru returne
kaj restu kun la reĝo, ĉar vi estas fremdulo kaj vi estas elŝirita el via loko.
20 Hieraŭ vi venis; kaj ĉu mi povas hodiaŭ altrudi al vi la iradon kun ni?
mi iras, kien mi povas iri. Iru returne, kaj rekonduku viajn fratojn kun
vi; favorkoreco kaj justeco estu al vi. 21 Sed Itaj respondis al la reĝo kaj
diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj per mia sinjoro la reĝo: nur en tiu loko,
en kiu estos mia sinjoro la reĝo, ĉu por vivo, ĉu por morto, nur tie estos
via sklavo. 22 Tiam David diris al Itaj: Venu, kaj preteriru. Kaj preteriris
Itaj, la Gatano, kaj ĉiuj liaj viroj, kune kun ĉiuj infanoj, kiuj estis kun li.
23 Kaj ĉiuj ploris per laŭta voĉo, kaj la tuta popolo preteriris. Kaj la reĝo
transiris la torenton Kidron, kaj la tuta popolo iris antaŭen laŭ la vojo al la
dezerto. 24 Aperis ankaŭ Cadok, kune kun ĉiuj Levidoj, kiuj portis la keston
de interligo de Dio; kaj ili starigis la keston de Dio; kaj Ebjatar staris pli
alte, ĝis preteriris la tuta popolo el la urbo. 25 Kaj la reĝo diris al Cadok:
Revenigu la keston de Dio en la urbon. Se mi akiros favoron de la Eternulo,
tiam Li revenigos min kaj vidigos al mi ĝin kaj Sian loĝejon; 26 sed se Li
diros: Vi ne plaĉas al Mi, tiam mi estas preta; Li faru kun mi, kiel plaĉas al
Li. 27 Kaj la reĝo diris al la pastro Cadok: Vi estas antaŭvidema; reiru en
paco en la urbon, kaj via filo Aĥimaac, kaj Jonatan, filo de Ebjatar, ambaŭ
viaj filoj, iru kun vi. 28 Vidu, mi restos sur la ebenaĵoj de la dezerto, ĝis
venos io de vi, por sciigi al mi. 29 Tiam Cadok kaj Ebjatar reportis la keston
de Dio en Jerusalemon, kaj ili tie restis.

30 Kaj David supreniris sur la monton de olivoj, irante kaj plorante; lia
kapo estis kovrita, kaj li iris nudpieda; kaj la tuta popolo, kiu estis kun li,
kovris ĉiu sian kapon kaj iris supren, senĉese plorante. 31 Kiam oni diris al
David, ke Aĥitofel estas inter la konspirantoj kun Abŝalom, David diris: Mi
petas Vin, ho Eternulo, malsaĝigu la konsilon de Aĥitofel. 32 David venis
sur la supron, kie oni adorkliniĝas al Dio; kaj jen renkonte al li iras Ĥuŝaj,
la Arkano; lia vesto estas disŝirita, kaj tero estas sur lia kapo. 33 Kaj David
diris al li: Se vi iros kun mi, vi estos por mi ŝarĝo; 34 sed se vi reiros en
la urbon, kaj diros al Abŝalom: Mi estos via sklavo, ho reĝo; kiel mi estis
la sklavo de via patro delonge, tiel mi de nun estos via sklavo — tiam vi
detruos por mi la konsilon de Aĥitofel. 35 Tie estos kun vi la pastroj Cadok
kaj Ebjatar; kaj ĉion, kion vi aŭdos en la domo de la reĝo, diru al la pastroj
Cadok kaj Ebjatar. 36 Jen tie estas kun ili iliaj du filoj, Aĥimaac ĉe Cadok,
kaj Jonatan ĉe Ebjatar; per ili vi transsendos al mi ĉion, kion vi aŭdos.
37 Kaj Ĥuŝaj, amiko de David, venis en la urbon. Ankaŭ Abŝalom venis
Jerusalemon.

16

1 Kiam David iom malsupreniris de la supro, jen venis al li renkonte Ciba,
la servanto de Mefiboŝet, kun paro da selitaj azenoj, sur kiuj estis ducent
panoj kaj cent sekvinberaj kukoj kaj cent sekigitaj fruktoj kaj felsako kun
vino. 2 Kaj la reĝo diris al Ciba: Por kio tio estas kun vi? Kaj Ciba respondis:
La azenoj estas por la domo de la reĝo, por rajdi sur ili, kaj la pano kaj la
fruktoj por la servantoj por manĝi, kaj la vino por trinki por la laciĝintoj
en la dezerto. 3 Kaj la reĝo diris: Kie estas la filo de via sinjoro? Ciba
respondis al la reĝo: Li sidas en Jerusalem, ĉar li diras: Nun la domo
de Izrael redonos al mi la regnon de mia patro. 4 Tiam la reĝo diris al
Ciba: Nun al vi apartenu ĉio, kion havas Mefiboŝet. Kaj Ciba diris: Mi
adorkliniĝas; mi akiru vian favoron, mia sinjoro, ho reĝo.

5 Kiam la reĝo David venis ĝis Baĥurim, jen el tie eliras viro el la familio
de la domo de Saul; lia nomo estis Ŝimei, filo de Gera; elirante, li senĉese
insultadis. 6 Li ĵetis ŝtonojn sur Davidon kaj sur ĉiujn servantojn de la
reĝo David; la tuta popolo kaj ĉiuj fortuloj estis dekstre kaj maldekstre de
li. 7 Kaj tiel parolis Ŝimei, insultante: For, for, sangavidulo, malbonagulo!
8 la Eternulo revenigis sur vin la tutan sangon de la domo de Saul, sur kies
loko vi fariĝis reĝo, kaj la Eternulo transdonis la regnon en la manon de
via filo Abŝalom; tion vi havas pro via malboneco, ĉar vi estas sangavidulo.
9 Tiam Abiŝaj, filo de Ceruja, diris al la reĝo: Kial insultu tiu senviva hundo
mian sinjoron, la reĝon? permesu al mi iri kaj dehaki lian kapon. 10 Sed
la reĝo diris: Kiel tio koncernas min kaj vin, filoj de Ceruja? li insultu;
ĉar la Eternulo diris al li: Insultu Davidon. Kiu povas diri: Kial vi tion
faras? 11 Kaj David diris al Abiŝaj kaj al ĉiuj siaj servantoj: Jen mia filo,
kiu eliris el mia interno, atencas mian animon; tiom pli tion povas fari
nun la Benjamenido; lasu lin, kaj li insultu, ĉar la Eternulo tion ordonis al
li. 12 Eble la Eternulo vidos mian mizeron, kaj la Eternulo repagos al mi
bonon anstataŭ lia hodiaŭa insultado. 13 Kaj David kun siaj homoj daŭrigis
sian vojon. Kaj Ŝimei iris laŭ la deklivo de la monto, kontraŭ li, iris kaj
insultis, ĵetadis ŝtonojn sur lin, kaj ŝutadis sur lin teron. 14 La reĝo kaj la
tuta popolo, kiu estis kun li, venis lacaj kaj ripozis tie.

15 Dume Abŝalom kaj ĉiuj Izraelidoj venis en Jerusalemon, kaj Aĥitofel
kun li. 16 Kiam Ĥuŝaj, la Arkano, amiko de David, venis al Abŝalom, li diris
al Abŝalom: Vivu la reĝo! vivu la reĝo! 17 Kaj Abŝalom diris al Ĥuŝaj: Tia
estas via amo al via amiko! kial vi ne iris kun via amiko? 18 Sed Ĥuŝaj
respondis al Abŝalom: Ne, sed kiun elektis la Eternulo kaj ĉi tiu popolo
kaj ĉiuj Izraelidoj, al tiu mi apartenos, kaj kun li mi restos. 19 Due, kiun
mi servos? ĉu ne lian filon? kiel mi servis vian patron, tiel mi estos al
vi. 20 Tiam Abŝalom diris al Aĥitofel: Konsiliĝu inter vi, kion ni devas fari.
21 Kaj Aĥitofel diris al Abŝalom: Eniru al la kromvirinoj de via patro, kiujn
li restigis, por gardi la domon. Kiam ĉiuj Izraelidoj aŭdos, ke vi abomenigis
al vi vian patron, tiam fortiĝos la manoj de ĉiuj, kiuj estas kun vi. 22 Tiam
oni starigis por Abŝalom tendon sur la tegmento, kaj Abŝalom eniris al la
kromvirinoj de sia patro antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj. 23 La konsiloj
de Aĥitofel, kiujn li donadis en tiu tempo, havis tian valoron, kiel se oni
demandus la decidon de Dio; tiaj estis ĉiuj konsiloj de Aĥitofel, kiel por
David, tiel ankaŭ por Abŝalom.

17

1 Kaj Aĥitofel diris al Abŝalom: Permesu al mi elekti dek du mil virojn,
kaj mi leviĝos kaj postkuros Davidon en la nokto. 2 Mi atakos lin, kiam
li estos laca kaj liaj manoj estos malfortaj; mi teruros lin tiel, ke forkuros
la tuta popolo, kiu estas kun li; tiam mi mortigos la reĝon solan. 3 Kaj
mi revenigos la tutan popolon al vi; kiam revenos ĉiuj, krom tiu, kiun vi
serĉas, tiam al la tuta popolo fariĝos paco. 4 Kaj la afero plaĉis al Abŝalom
kaj al ĉiuj plejaĝuloj de Izrael.

5 Tamen Abŝalom diris: Alvoku ankoraŭ Ĥuŝajon, la Arkanon, por ke ni
aŭdu ankaŭ tion, kion li diros. 6 Kiam Ĥuŝaj venis al Abŝalom, Abŝalom
diris al li: Jen kion diris Aĥitofel; ĉu ni faru tion, kion li diris? se ne, tiam
diru vi. 7 Tiam Ĥuŝaj diris al Abŝalom: Ne bona estas la konsilo, kiun donis
Aĥitofel ĉi tiun fojon. 8 Kaj Ĥuŝaj diris plue: Vi konas vian patron kaj liajn
virojn, ke ili estas fortuloj; krom tio ili estas koleraj, kiel urso, de kiu oni
forrabis la infanojn sur la kampo; kaj via patro estas sperta militisto, kaj
li ne dormos nokte kun la popolo. 9 Jen nun li kaŝiĝas en ia kaverno aŭ en
ia alia loko. Se en la komenco iu el la niaj falos, kaj disvastiĝos la famo,
ke havis malvenkon la popolo, kiu sekvas Abŝalomon, 10 tiam eĉ la plej
kuraĝa, kiu havas koron, similan al la koro de leono, senkuraĝiĝos; ĉar la
tuta Izrael scias, kiel fortaj estas via patro, kaj la militistoj, kiuj estas kun
li. 11 Tial mi konsilas: kolektu al vi la tutan Izraelon, de Dan ĝis Beer-Ŝeba,
tian multegon, kiel la sablo apud la maro, kaj vi persone iru meze de ili.
12 Kaj ni atakos lin, en kiu ajn loko li troviĝos, kaj ni surfalos sur lin, kiel
falas la roso sur la teron; kaj el li, kun ĉiuj viroj, kiuj estas kun li, ne restos
eĉ unu. 13 Kaj se li enfermiĝos en urbo, tiam la tuta Izrael ĉirkaŭigos tiun
urbon per ŝnuroj, kaj trenos ĝin en la riveron, ĝis ne restos tie eĉ ŝtoneto.
14 Tiam diris Abŝalom kaj ĉiuj Izraelidoj: La konsilo de Ĥuŝaj, la Arkano,
estas pli bona, ol la konsilo de Aĥitofel. Sed la Eternulo decidis detrui
la bonan konsilon de Aĥitofel, por ke la Eternulo venigu malfeliĉon sur
Abŝalomon.

15 Kaj Ĥuŝaj diris al la pastroj Cadok kaj Ebjatar: Tiel kaj tiel konsilis
Aĥitofel al Abŝalom kaj al la plejaĝuloj de Izrael, kaj tiel kaj tiel konsilis
mi; 16 nun sendu rapide, kaj dirigu al David jenon: Ne pasigu ĉi tiun nokton
sur la ebenaĵo de la dezerto, sed transiru, por ke ne pereu la reĝo, kaj la
tuta popolo, kiu estas kun li. 17 Jonatan kaj Aĥimaac staris apud En-Rogel;
servantino iris kaj sciigis al ili, por ke ili iru kaj sciigu al la reĝo David, ĉar
ili ne devis sin montri kaj veni en la urbon. 18 Sed ilin ekvidis iu junulo, kaj
raportis al Abŝalom; dume ili ambaŭ rapide iris, kaj venis en Baĥurimon
en la domon de unu homo, sur kies korto troviĝis puto, kaj ili malsupreniris
tien. 19 Kaj lia edzino prenis kaj sternis kovrotukon super la aperturo
de la puto kaj ŝutis sur ĝin grion, por ke oni nenion rimarku. 20 Kiam
la servantoj de Abŝalom venis al la virino en la domon, kaj demandis,
kie estas Aĥimaac kaj Jonatan, la virino respondis al ili: Ili iris trans la
akvujon. Kaj ili serĉis kaj ne trovis, kaj ili revenis Jerusalemon. 21 Kiam
ili foriris, tiuj eliris el la puto, kaj iris kaj raportis al la reĝo David, kaj
diris al David: Leviĝu, kaj transiru rapide la akvon, ĉar tiel kaj tiel konsilis
kontraŭ vi Aĥitofel. 22 Tiam leviĝis David, kaj la tuta popolo, kiu estis kun
li, kaj ili transiris Jordanon antaŭ la mateniĝo; kaj restis neniu, kiu ne
estus transirinta Jordanon. 23 Kiam Aĥitofel vidis, ke oni ne plenumis lian

konsilon, li selis azenon, leviĝis kaj iris al sia domo, en sian urbon, faris ordonojn pri sia domo, kaj sufokis sin kaj mortis; kaj oni enterigis lin en la tombo de lia patro.

24 Dume David venis en Maĥanaimon, kaj Abŝalom transiris Jordanon,
li kaj ĉiuj viroj de Izrael kun li. 25 Kaj Amasan Abŝalom starigis super la
militistaro anstataŭ Joab; Amasa estis filo de viro, kies nomo estis Jitra, el Jizreel, kaj kiu envenis al Abigail, filino de Naĥaŝ, fratino de Ceruja, patrino
de Joab. 26 Kaj Izrael kaj Abŝalom stariĝis tendare en la lando Gilead.

27 Kiam David venis en Maĥanaimon, tiam Ŝobi, filo de Naĥaŝ, el Raba de la Amonidoj, kaj Maĥir, filo de Amiel, el Lo-Debar, kaj Barzilaj, la Gileadano,
el Roglim, 28 alportis litojn kaj tapiŝojn kaj argilajn vazojn, kaj tritikon kaj hordeon kaj farunon kaj rostitajn grajnojn, kaj fabojn kaj lentojn, ankaŭ
rostitajn, 29 kaj mielon kaj buteron kaj ŝafojn kaj fromaĝojn; ili alportis al David, kaj al la popolo, kiu estis kun li, por manĝi; ĉar ili diris: La popolo estas malsata kaj laca kaj soifa en la dezerto.

18

1 David prikalkulis la popolon, kiu estis kun li, kaj starigis super ĝi
milestrojn kaj centestrojn. 2 Kaj David metis trionon de la popolo sub la disponon de Joab, kaj trionon sub la disponon de Abiŝaj, filo de Ceruja kaj frato de Joab, kaj trionon sub la disponon de Itaj, la Gatano. Kaj la reĝo
diris al la popolo: Mi ankaŭ iros kun vi. 3 Sed la popolo diris: Ne iru; ĉar se ni eĉ forkuros, ili ne tre atentos nin; eĉ se duono de ni mortos, ili ne tre atentos nin; sed vi estas kiel dek mil el ni; tial estas pli bone, ke vi
helpu nin el la urbo. 4 Tiam la reĝo diris al ili: Kion vi deziras, tion mi faros. Kaj la reĝo stariĝis apud la pordego, kaj la tuta popolo eliris laŭ
centoj kaj miloj. 5 Kaj la reĝo ordonis al Joab kaj al Abiŝaj kaj al Itaj: Estu singardaj kun la junulo Abŝalom. Kaj la tuta popolo aŭdis, kiel la reĝo
ordonis al ĉiuj estroj koncerne Abŝalomon. 6 Kaj la popolo eliris sur la
kampon kontraŭ Izraelon, kaj fariĝis batalo en la arbaro de Efraim. 7 Kaj
la popolo Izraela estis tie venkobatita de la servantoj de David, kaj tie estis
granda venkobato en tiu tago: falis dudek mil. 8 La batalo disvastiĝis tie sur la tutan regionon; kaj la arbaro pereigis pli da homoj, ol ekstermis la
glavo en tiu tago. 9 Kaj Abŝalom renkontiĝis kun la servantoj de David; Abŝalom rajdis sur mulo. Kaj la mulo trafis sub interplektitajn branĉojn de granda kverko, kaj lia kapo alkroĉiĝis al la kverko, kaj li ekpendis inter
la ĉielo kaj la tero; kaj la mulo, kiu estis sub li, forkuris. 10 Tion ekvidis unu homo, kaj sciigis al Joab, kaj diris: Jen mi vidis Abŝalomon, kiu pendas de
kverko. 11 Kaj Joab diris al la homo, kiu raportis al li: Se vi vidis, kial do vi ne batis lin tie sur la teron? mi donus al vi dek arĝentajn monerojn kaj unu
zonon. 12 Sed la homo diris al Joab: Se vi donus en miajn manojn eĉ mil arĝentajn monerojn, mi ne etendus mian manon kontraŭ la filo de la reĝo; ĉar antaŭ niaj oreloj la reĝo ordonis al vi kaj al Abiŝaj kaj al Itaj, dirante:
Gardu al mi la junulon Abŝalom. 13 Kaj se mi farus falsaĵon kontraŭ mia
animo, nenio kaŝiĝus antaŭ la reĝo, kaj vi starus flanke. 14 Joab diris: Mi ne perdos tempon kun vi. Kaj li prenis en sian manon tri lancojn, kaj enpikis ilin en la koron de Abŝalom, kiam ĉi tiu ankoraŭ estis vivanta inter la
branĉoj de la kverko. 15 Poste dek junuloj armilportistoj de Joab ĉirkaŭis
Abŝalomon, batis, kaj mortigis lin. 16 Tiam Joab ekblovis per trumpeto, kaj la popolo ĉesis postkuri la Izraelidojn; ĉar Joab haltigis la popolon.
17 Kaj oni prenis Abŝalomon kaj ĵetis lin en la arbaro en grandan kavon,

kaj oni metis super li tre grandan amason da ŝtonoj; kaj ĉiuj Izraelidoj
forkuris ĉiu al sia tendo. 18 Sed Abŝalom ankoraŭ dum sia vivo starigis al
si monumenton, kiu troviĝas en la Valo de la Reĝo; ĉar li diris: Mi ne havas
filon, kiu memorigus pri mia nomo; kaj li nomis la monumenton per sia
nomo. Kaj oni nomas ĝin ĝis nun monumento de Abŝalom.

19 Aĥimaac, filo de Cadok, diris: Mi kuros, kaj sciigos al la reĝo, ke la
Eternulo faris al li juston kontraŭ liaj malamikoj. 20 Sed Joab diris al li:
Ne bona sciiganto vi estos hodiaŭ; vi sciigos en alia tago, kaj hodiaŭ ne
sciigu, ĉar mortis la filo de la reĝo. 21 Kaj Joab diris al Etiopo: Iru, diru
al la reĝo, kion vi vidis. La Etiopo adorkliniĝis antaŭ Joab kaj ekkuris.
22 Tamen Aĥimaac, filo de Cadok, parolis plue, kaj diris al Joab: Kio ajn
estos, permesu ankaŭ al mi kuri post la Etiopo. Sed Joab diris: Por kio vi
kuros, mia filo? venu, la sciigo ne estos agrabla. 23 Kaj li diris: Kio ajn
estos, mi kuros. Kaj tiu diris al li: Kuru. Kaj Aĥimaac ekkuris laŭ la vojo
de la ebenaĵo, kaj kurantaŭiĝis antaŭ la Etiopon.

24 David sidis inter la du pordegoj; kaj la gardostaranto iradis sur la
tegmento de la pordego, super la muro, kaj, levinte siajn okulojn, li ekvidis,
ke jen iu viro sola kuras. 25 Kaj la gardostaranto ekkriis, kaj raportis al
la reĝo. Kaj la reĝo diris: Se li estas sola, tiam bona sciigo estas en lia
buŝo. Kaj dum tiu ĉiam pli alproksimiĝadis, 26 la gardostaranto ekvidis,
ke ankoraŭ alia viro kuras; kaj la gardostaranto ekkriis al la pordegisto,
kaj diris: Jen ankoraŭ iu viro sola kuras. Kaj la reĝo diris: Ankaŭ ĉi tiu
havas bonan sciigon. 27 La gardostaranto diris: Mi vidas la kuradon de la
unua, ĝi estas kiel la kurado de Aĥimaac, filo de Cadok. Kaj la reĝo diris:
Li estas bona homo, kun bona sciigo li venas. 28 Kaj Aĥimaac ekkriis, kaj
diris: Paco al la reĝo! Kaj li adorkliniĝis antaŭ la reĝo vizaĝaltere, kaj
diris: Benata estu la Eternulo, via Dio, kiu transdonis la homojn, kiuj levis
sian manon kontraŭ mian sinjoron la reĝon. 29 Kaj la reĝo diris: Ĉu bone
fartas la junulo Abŝalom? Aĥimaac respondis: Mi vidis grandan tumulton,
kiam Joab sendis la servanton de la reĝo kaj vian sklavon, kaj mi ne scias,
kio estis. 30 Tiam la reĝo diris: Deturniĝu, kaj stariĝu tie. Kaj li deturniĝis,
kaj stariĝis. 31 Kaj jen venis la Etiopo, kaj la Etiopo diris: Bonan sciigon
mi alportas al mia sinjoro la reĝo; la Eternulo hodiaŭ faris al vi juston
kontraŭ ĉiuj, kiuj leviĝis kontraŭ vin. 32 Kaj la reĝo diris al la Etiopo:
Ĉu bone fartas la junulo Abŝalom? La Etiopo respondis: Kio fariĝis al la
junulo, tio fariĝu al la malamikoj de mia sinjoro la reĝo, kaj al ĉiuj, kiuj
malbonintence leviĝis kontraŭ vin. 33 Tiam la reĝo malĝojiĝis, kaj li foriris
en la superpordegan ĉambreton, kaj ekploris. Kaj, irante, li parolis: Mia
filo Abŝalom, mia filo, mia filo Abŝalom! ho, se mi mortus anstataŭ vi,
Abŝalom, mia filo, mia filo!

19

1 Oni sciigis al Joab: Jen la reĝo ploras kaj malĝojas pri Abŝalom. 2 Kaj
la triumfo en tiu tago fariĝis funebro por la tuta popolo; ĉar la popolo
aŭdis en tiu tago, ke la reĝo malĝojas pri sia filo. 3 Kaj la popolo kvazaŭ
ŝtelmaniere iris en tiu tago en la urbon, kiel ŝtelmaniere iras homoj
hontigitaj per tio, ke ili forkuris el batalo. 4 Kaj la reĝo kovris sian vizaĝon,
kaj la reĝo kriadis laŭte: Mia filo Abŝalom, Abŝalom, mia filo, mia filo!
5 Tiam Joab venis al la reĝo en la domon, kaj diris: Vi malhonoris hodiaŭ la
vizaĝon de ĉiuj viaj servantoj, kiuj savis hodiaŭ vian animon kaj la animon

de viaj filoj kaj de viaj filinoj kaj la animon de viaj edzinoj kaj la animon
de viaj kromvirinoj; 6 ĉar vi amas viajn malamikojn, kaj malamas viajn
amantojn; ĉar vi montris hodiaŭ, ke ne ekzistas por vi estroj nek sklavoj.
Mi komprenas hodiaŭ, ke se Abŝalom vivus kaj ni ĉiuj hodiaŭ mortus, tio
plaĉus al vi. 7 Leviĝu do, eliru kaj parolu ion al la koro de viaj servantoj;
ĉar mi ĵuras per la Eternulo, se vi ne eliros, en ĉi tiu nokto ne restos eĉ unu
homo ĉe vi; kaj tio estos por vi pli malbona, ol ĉiuj malbonoj, kiuj trafis
vin de via juneco ĝis nun. 8 Tiam la reĝo leviĝis, kaj sidiĝis ĉe la pordego.
Kaj oni sciigis al la tuta popolo, dirante: Jen la reĝo sidas ĉe la pordego.
Kaj la tuta popolo venis antaŭ la reĝon.

Sed la Izraelidoj forkuris ĉiu en sian tendon. 9 Kaj la tuta popolo
disputadis inter si en ĉiuj triboj de Izrael, dirante: La reĝo savis nin el
la manoj de niaj malamikoj, li savis nin el la manoj de la Filiŝtoj; kaj nun
li forkuris el sia lando pro Abŝalom! 10 Kaj Abŝalom, kiun ni sanktoleis
super ni, mortis en la batalo. Kial do vi nun hezitas revenigi la reĝon?

11 Dume la reĝo David sendis al la pastroj Cadok kaj Ebjatar, por diri:
Parolu kun la plejaĝuloj de Jehuda, kaj diru: Kial vi volas esti la lastaj
koncerne la revenigon de la reĝo en lian domon, kiam la paroloj de la tuta
Izrael jam venis al la reĝo en lian domon? 12 Vi estas miaj fratoj, vi estas
mia osto kaj mia karno; kial do vi devas esti la lastaj ĉe la revenigo de la
reĝo? 13 Kaj al Amasa diru: Vi estas ja mia osto kaj mia karno; tiel kaj pli
punu min Dio, se vi ne estos ĉe mi por ĉiam militestro anstataŭ Joab. 14 Kaj
li inklinigis la koron de ĉiuj viroj de Jehuda kiel unu viron; kaj ili sendis al
la reĝo, kaj diris: Revenu vi kaj ĉiuj viaj servantoj. 15 Kaj la reĝo revenis;
li venis al Jordan; kaj la viroj de Jehuda venis en Gilgalon, por iri renkonte
al la reĝo, por akompani la reĝon trans Jordanon.

16 Tiam Ŝimei, filo de Gera, la Benjamenido, el Baĥurim, rapide iris kun
la viroj de Jehuda renkonte al la reĝo David. 17 Kun li estis mil viroj el
Benjamen, ankaŭ Ciba, servanto de la domo de Saul, kaj liaj dek kvin filoj
kaj liaj dudek servantoj kun li; kaj ili transiris Jordanon antaŭ la reĝon.
18 La pramo transiradis, por transveturigi la familion de la reĝo, kaj fari
tion, kion li deziros; tiam Ŝimei, filo de Gera, falis antaŭ la reĝo, kiam ĉi
tiu transiris Jordanon. 19 Kaj li diris al la reĝo: Mia sinjoro ne kalkulu tion
al mi kiel krimon, kaj ne rememoru tion, kion malbonagis via sklavo en tiu
tago, kiam mia sinjoro la reĝo eliris el Jerusalem, kaj la reĝo ne metu tion
en sian koron. 20 Ĉar via sklavo konscias, ke mi pekis; kaj nun mi venis
la unua el la tuta domo de Jozef, por iri renkonte al mia sinjoro la reĝo.
21 Tiam ekparolis Abiŝaj, filo de Ceruja, kaj diris: Ĉu efektive Ŝimei ne estos
mortigita pro tio, ke li insultis la sanktoleiton de la Eternulo? 22 Sed David
diris: Kiel tio koncernas min kaj vin, filoj de Ceruja, ke vi hodiaŭ malhelpas
min? ĉu hodiaŭ oni povas iun mortigi en Izrael? ĉu mi ne scias, ke mi nun
estas reĝo super Izrael? 23 Kaj la reĝo diris al Ŝimei: Vi ne mortos. Kaj la
reĝo ĵuris al li.

24 Ankaŭ Mefiboŝet, ido de Saul, iris renkonte al la reĝo. Li ne ordigis
siajn piedojn kaj ne ordigis sian barbon kaj ne lavis siajn vestojn, de post
la tago, kiam la reĝo foriris, ĝis la tago, kiam li bonfarte revenis. 25 Kiam
li venis Jerusalemon renkonte al la reĝo, la reĝo diris al li: Kial vi ne iris
kun mi, Mefiboŝet? 26 Ĉi tiu respondis: Mia sinjoro, ho reĝo! mia servanto
min trompis; ĉar via sklavo diris: Selu al mi azenon, por ke mi rajdu sur
ĝi kaj mi iru kun la reĝo; ĉar via sklavo estas lama. 27 Sed li kalumniis

kontraŭ via sklavo al mia sinjoro la reĝo; tamen vi, mia sinjoro, ho reĝo,
estas kiel anĝelo de Dio; agu, kiel plaĉas al vi. 28 Ĉar la tuta domo de
mia patro meritis morton antaŭ mia sinjoro la reĝo; vi tamen metis vian
sklavon inter tiujn, kiuj manĝas ĉe via tablo. Kian justecon mi do ankoraŭ
bezonas? kaj kion mi havas por plendi al la reĝo? 29 Kaj la reĝo diris al li:
Kial vi parolas ankoraŭ pri viaj aferoj? mi jam diris, ke vi kaj Ciba dividu
inter vi la kampojn. 30 Sed Mefiboŝet diris al la reĝo: Li prenu eĉ ĉion,
post kiam mia sinjoro la reĝo venis bonfarte en sian domon.
31 Ankaŭ Barzilaj, la Gileadano, venis el Roglim, kaj akompanis la reĝon
trans Jordanon, por konduki lin transe de Jordan. 32 Barzilaj estis tre
maljuna; li havis la aĝon de okdek jaroj. Li donadis manĝaĵon al la reĝo,
kiam ĉi tiu estis en Maĥanaim, ĉar li estis homo tre bonstata. 33 Kaj la reĝo
diris al Barzilaj: Iru kun mi, kaj mi zorgados pri vi ĉe mi en Jerusalem.
34 Sed Barzilaj diris al la reĝo: Kiel longe mi havas ankoraŭ por vivi, ke mi
iru kun la reĝo Jerusalemon? 35 Mi havas nun la aĝon de okdek jaroj; ĉu
mi povas distingi inter bono kaj malbono? ĉu via sklavo sentos la guston
de tio, kion mi manĝos aŭ kion mi trinkos? ĉu mi povas ankoraŭ kompreni
la voĉon de kantistoj kaj kantistinoj? por kio via sklavo estu ŝarĝo por mia
sinjoro la reĝo? 36 Iomete iros via sklavo kun la reĝo trans Jordanon; por
kio la reĝo volas rekompenci min per tia rekompenco? 37 Permesu al via
sklavo, ke mi reiru, kaj ke mi mortu en mia urbo, ĉe la tombo de mia patro
kaj mia patrino. Sed jen via sklavo Kimham iru kun mia sinjoro la reĝo;
kaj faru por li tion, kio plaĉos al vi. 38 Kaj la reĝo diris: Kimham iru kun
mi, kaj mi faros por li tion, kio estos agrabla al vi; kaj ĉion, kion vi deziros
de mi, mi faros por vi. 39 La tuta popolo transiris Jordanon, kaj ankaŭ la
reĝo transiris. Kaj la reĝo kisis Barzilajon kaj benis lin, kaj ĉi tiu reiris al
sia loko.
40 La reĝo transiris en Gilgalon, kaj Kimham iris kun li; kaj la tuta popolo
Juda akompanis la reĝon, kaj ankaŭ duono de la popolo Izraela. 41 Sed jen
ĉiuj Izraelidoj venis al la reĝo, kaj diris al la reĝo: Kial ŝtelis vin niaj fratoj
la Judoj, kaj transkondukis trans Jordanon la reĝon kaj lian familion kaj
ĉiujn liajn virojn kun li? 42 Tiam ĉiuj Judoj respondis al la Izraelidoj: Ĉar
la reĝo estas nia parenco; kaj kial tio ĉagrenas vin? ĉu ni ion manĝis de la
reĝo, aŭ ĉu li donis al ni donacojn? 43 Kaj la Izraelidoj respondis al la Judoj
kaj diris: Dek partojn ni havas en la reĝo; kaj eĉ en David ni havas pli
grandan parton ol vi; kial do vi malŝatis nin? ĉu ne ni la unuaj ekparolis
pri revenigo de nia reĝo? Sed la vortoj de la Judoj estis pli obstinaj, ol la
vortoj de la Izraelidoj.

20

1 Troviĝis tie viro malbonaga, kies nomo estis Ŝeba, filo de Biĥri,
Benjamenido; li ekblovis per trumpeto, kaj diris: Ni ne havas parton en
David, ni ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj: iru, Izraelidoj, ĉiu en sian
tendon. 2 Kaj ĉiuj Izraelidoj foriris de David, kaj sekvis Ŝeban, filon de
Biĥri; sed la Judoj restis fidelaj al sia reĝo, de Jordan ĝis Jerusalem.
3 Kiam David venis en sian domon en Jerusalem, la reĝo prenis la
dek kromvirinojn, kiujn li restigis, por gardi la domon, kaj metis ilin en
gardejon; li donadis al ili vivrimedojn, sed li ne envenadis al ili. Kaj ili
restis ŝlositaj ĝis la tago de sia morto, vivante kiel vidvinoj.
4 Kaj la reĝo diris al Amasa: Kunvoku al mi la Judojn por la tria tago, kaj
vi ankaŭ venu ĉi tien. 5 Amasa iris, por kunvoki la Judojn; sed li malfruis

la templimon, kiu estis destinita al li. 6 Tiam David diris al Abiŝaj: Nun
Ŝeba, filo de Biĥri, faros al ni pli da malbono, ol Abŝalom; prenu do vi la servantojn de via sinjoro, kaj postkuru lin, por ke li ne trovu fortikigitajn urbojn kaj ne ŝirmu sin kontraŭ niaj okuloj. 7 Kaj eliris post li la viroj de Joab kaj la Keretidoj kaj la Peletidoj kaj ĉiuj fortuloj; kaj ili eliris el Jerusalem, por postkuri Ŝeban, filon de Biĥri. 8 Kiam ili estis ĉe la granda
ŝtono, kiu troviĝas en Gibeon, Amasa venis antaŭ ilin. Joab havis sur si striktan veston, kaj sur ĝi estis zonita glavo, kiu pendis en la glavingo ĉe lia lumbo kaj facile povis eliri kaj eniri. 9 Kaj Joab diris al Amasa: Kiel
vi fartas, mia frato? Kaj per la dekstra mano Joab prenis la barbon de Amasa, por kisi lin. 10 Amasa ne atentis la glavon, kiu estis en la mano
de Joab; kaj ĉi tiu frapis lin per ĝi en la ventron tiel, ke liaj internaĵoj elŝutiĝis sur la teron, kaj sen ripetita frapo li mortis. Poste Joab kaj lia frato Abiŝaj postkuris Ŝeban, filon de Biĥri. 11 Ĉe la mortigito staris viro
el la servantoj de Joab, kaj diris: Kiu amas Joabon kaj kiu estas por David, tiu sekvu Joabon. 12 Amasa kuŝis rulita en sango meze de la vojo. Kiam tiu
viro vidis, ke ĉiuj haltadis, li fortrenis Amasan de la vojo sur la kampon kaj ĵetis sur lin veston, ĉar li vidis, ke ĉiu, kiu venis al li, haltis. 13 Kiam li
estis forigita for de la vojo, ĉiuj iris post Joab, por postkuri Ŝeban, filon de Biĥri. 14 Ĉi tiu trairis ĉiujn tribojn de Izrael, ĝis Abel kaj Bet-Maaĥa, kaj
ĉiuj Beriidoj; kaj oni kolektiĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj ili venis, kaj eksieĝis
lin en Abel-Bet-Maaĥa, kaj ŝutis ĉirkaŭ la urbo remparon, kiu atingis la muron; kaj la tuta popolo, kiu estis kun Joab, komencis detrui, por faligi la muron. 16 Tiam ekkriis unu saĝa virino el la urbo: Aŭskultu, aŭskultu;
diru, mi petas, al Joab, ke li alproksimiĝu ĉi tien, por ke mi parolu kun li.
17 Kiam li alproksimiĝis al ŝi, la virino diris: Ĉu vi estas Joab? Li respondis: Mi. Kaj ŝi diris al li: Aŭskultu la vortojn de via sklavino. Li respondis: Mi aŭskultas. 18 Tiam ŝi diris: En antaŭaj tempoj oni diradis: Demandu la
Abelanojn, kaj konforme al tio decidu. 19 Mi estas unu el la pacemaj kaj
fidelaj urboj de Izrael; vi volas ruinigi urbon kaj patrinon en Izrael; por kio vi volas ekstermi posedaĵon de la Eternulo? 20 Tiam Joab respondis kaj
diris: Mi tute, tute ne intencas ekstermi kaj ruinigi; 21 ne tia estas la afero;
sed unu viro de la monto de Efraim — Ŝeba, filo de Biĥri, estas lia nomo — levis sian manon kontraŭ la reĝon David; donu lin solan, kaj mi foriros de la urbo. Kaj la virino diris al Joab: Jen lia kapo estos ĵetita al vi trans la muron. 22 Kaj la virino venis al la tuta popolo kun sia saĝa parolo; kaj ili
dehakis la kapon de Ŝeba, filo de Biĥri, kaj ĵetis al Joab. Tiam li ekblovis per trumpeto, kaj oni foriris de la urbo ĉiu al sia tendo; kaj Joab revenis Jerusalemon al la reĝo.
23 Joab estis super la tuta militistaro de Izrael; kaj Benaja, filo de Jehojada,
super la Keretidoj kaj la Peletidoj; 24 kaj Adoram super la impostoj; kaj
Jehoŝafat, filo de Aĥilud, estis kronikisto; 25 kaj Ŝeva estis skribisto; kaj
Cadok kaj Ebjatar estis pastroj; 26 ankaŭ Ira, la Jairano, estis pastro ĉe
David.

21

1 Estis malsato en la tempo de David dum tri jaroj, jaron post jaro. Kaj David faris demandon ĉe la Eternulo; kaj la Eternulo respondis: Tio estas pro Saul kaj pro la sangavida domo, pro tio, ke li mortigis la Gibeonanojn.
2 Tiam la reĝo alvokis la Gibeonanojn, kaj parolis kun ili. (Kaj la Gibeonanoj

estis ne el la Izraelidoj, sed el la restaĵoj de la Amoridoj; kaj la Izraelidoj
ĵuris al ili, sed Saul penis ekstermi ilin pro sia fervoro por la Izraelidoj
kaj Judoj.) 3 Kaj David diris al la Gibeonanoj: Kion mi faru por vi, kaj
per kio mi pekliberiĝu, por ke vi benu la heredaĵon de la Eternulo? 4 La
Gibeonanoj diris al li: Ni ne postulas arĝenton aŭ oron de Saul kaj de lia
domo; kaj ni ne volas, ke oni iun mortigu en Izrael. Kaj la reĝo diris: Kion
vi diros, tion mi faros por vi. 5 Tiam ili diris al la reĝo: Pro tiu homo,
kiu nin pereigis, kaj kiu atencis kontraŭ ni, por nin ekstermi, por ke nenio
restu el ni en ĉiuj limoj de Izrael, 6 oni donu al ni sep virojn el liaj filoj,
kaj ni pendigu ilin antaŭ la Eternulo en Gibea de Saul, la elektito de la
Eternulo. Kaj la reĝo diris: Mi donos. 7 Sed la reĝo indulgis Mefiboŝeton,
filon de Jonatan, filo de Saul, pro la ĵuro antaŭ la Eternulo, kiu ekzistis inter
ili, inter David kaj Jonatan, filo de Saul. 8 Kaj la reĝo prenis Armonin kaj
Mefiboŝeton, la du filojn de Ricpa, filino de Aja, kiujn ŝi naskis al Saul, kaj la
kvin filojn de Miĥal, filino de Saul, kiujn ŝi naskis al Adriel, filo de Barzilaj,
la Meĥolatano. 9 Kaj li transdonis ilin en la manojn de la Gibeonanoj, kaj
ĉi tiuj pendigis ilin sur la monto antaŭ la Eternulo. Tiel ili falis sepope
kune; ili estis mortigitaj en la unuaj tagoj de la rikolto, en la komenco de
la rikolto de hordeo. 10 Tiam Ricpa, filino de Aja, prenis sakon, kaj etendis
ĝin super si ĉe la roko, de la komenco de la rikolto ĝis ekpluvis sur ilin el la
ĉielo; kaj ŝi ne permesis, ke la birdoj de la ĉielo ripozu sur ili tage, nek la
kampaj bestoj nokte. 11 Oni raportis al David, kion faris Ricpa, filino de Aja
kaj kromvirino de Saul. 12 Tiam David iris, kaj prenis la ostojn de Saul kaj
la ostojn de lia filo Jonatan de la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kiuj forŝtelis
ilin el la strato de Bet-Ŝan, kie pendigis ilin la Filiŝtoj en la tago, kiam la
Filiŝtoj venkobatis Saulon sur Gilboa. 13 Kaj li forportis de tie la ostojn de
Saul kaj la ostojn de lia filo Jonatan; kaj oni kunigis ilin kun la ostoj de la
pendigitoj. 14 Kaj oni enterigis la ostojn de Saul kaj de lia filo Jonatan en la
tero de Benjamen, en Cela, en la tombo de lia patro Kiŝ; kaj oni faris ĉion,
kion ordonis la reĝo. Post tio Dio repaciĝis kun la tero.

15 Estis denove milito inter la Filiŝtoj kaj la Izraelidoj. Kaj iris David kune
kun siaj servantoj, kaj batalis kontraŭ la Filiŝtoj. Kaj David laciĝis. 16 Jiŝbi-
benob, el la infanoj de giganto, li, kies lanco havis la pezon de tricent sikloj
da kupro, kaj kiu estis zonita per nova glavo, intencis mortigi Davidon.
17 Sed venis kun helpo Abiŝaj, filo de Ceruja, kaj li frapis la Filiŝton kaj
mortigis lin. Tiam la viroj de David ĵuris al li, dirante: Vi devas ne plu iri
kun ni en militon, por ke ne estingiĝu la lucerno de Izrael.

18 Post tio estis denove milito kontraŭ la Filiŝtoj en Gob; tiam Sibĥaj, la
Ĥuŝaido, mortigis Safon, kiu estis el la infanoj de la giganto. 19 Kaj denove
estis milito kontraŭ la Filiŝtoj en Gob; kaj Elĥanan, filo de Jaare-Orgim,
Bet-Leĥemano, mortigis Goljaton, la Gatanon, ĉe kiu la tenilo de lia lanco
estis kiel rultrabo de teksisto. 20 Kaj denove estis milito en Gat; tie estis viro
tre altkreska, kiu havis sur la manoj kaj sur la piedoj po ses fingroj, sume
dudek kvar; li ankaŭ naskiĝis al la giganto. 21 Kiam li insultis Izraelon,
lin mortigis Jonatan, filo de Ŝimea, frato de David. 22 Tiuj kvar naskiĝis al
la giganto en Gat, kaj ili falis de la mano de David kaj de la mano de liaj
servantoj.

22

1 Kaj David eldiris antaŭ la Eternulo la vortojn de la sekvanta kanto, kiam

la Eternulo lin savis el la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la mano de
Saul. 2 Li diris:
La Eternulo estas mia Roko, kaj mia fortikaĵo, kaj mia Savanto.
3 Dion, mian Rokon, mi fidas;
Mia ŝildo, kaj la korno de mia savo, mia fortigo, kaj mia rifuĝejo;
Mia Savanto, kiu helpas min kontraŭ maljusteco.
4 Mi vokas al la Eternulo, la glorinda;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.
5 Ĉar ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Torentoj pereigaj min teruris;
6 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis;
La retoj de la morto min atingis.
7 En mia premiteco mi vokis la Eternulon,
Kaj al mia Dio mi vokis;
Kaj el Sia templo Li aŭdis mian voĉon,
Kaj mia krio atingis Liajn orelojn.
8 Ektremis kaj ekskuiĝis la tero,
La fundamentoj de la ĉielo ekmoviĝis
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris.
9 Leviĝis fumo el Lia nazo,
Kaj ekstermanta fajro el Lia buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi.
10 Li klinis la ĉielon kaj iris malsupren,
Kaj densa mallumo estis sub Liaj piedoj.
11 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento.
12 Li ĉirkaŭigis Sin per mallumo kiel per tendo,
Per densaj nuboj, plenaj de akvo.
13 De la brilo antaŭ Li
Ekbrulis karboj per fajro.
14 El la ĉielo ektondris la Eternulo,
Kaj la Plejaltulo aŭdigis Sian voĉon.
15 Li ĵetis sagojn, kaj dispelis ilin; fulmon, kaj konfuzis ilin.
16 Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la maro,
Nudiĝis la fundamentoj de la universo,
De la minaca voĉo de la Eternulo,
De la kolera spirado de Lia nazo.
17 Li etendas el supre la brakon, kaj prenas min;
Li eltiras min el grandaj akvoj;
18 Li savas min de mia potenca malamiko,
De miaj malamantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
19 Ili atingis min en la tago de mia malfeliĉo;
Sed la Eternulo fariĝis mia subteno.
20 Kaj Li elkondukis min en vastan lokon;
Li liberigis min, ĉar Li estas favora al mi.
21 La Eternulo rekompencas min laŭ mia justeco;
Laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.
22 Ĉar mi min tenis je la vojoj de la Eternulo,
Kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.
23 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ mi,
Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.

24 Mi estis senkulpa antaŭ Li,
Kaj mi gardis min, ke mi ne peku.
25 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ mia justeco,
Laŭ mia pureco antaŭ Liaj okuloj.
26 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia;
27 Kun purulo Vi agas laŭ lia pureco,
Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco.
28 Popolon humilan Vi helpas;
Kaj per Viaj okuloj Vi malaltigas la fierulojn.
29 Ĉar Vi estas mia lumilo, ho Eternulo;
La Eternulo lumigas mian mallumon.
30 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron;
Kun mia Dio mi transsaltas muron.
31 La vojo de Dio estas perfekta;
La parolo de la Eternulo estas tute pura;
Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
32 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio?
33 Dio fortikigas min per forto;
Kaj Li perfektigas mian vojon.
34 Li similigas miajn piedojn al cervaj,
Kaj starigas min sur miaj altaĵoj.
35 Li instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon.
36 Vi donis al mi la ŝildon de Via savo;
Kaj Via favoro min grandigas.
37 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj.
38 Mi persekutas miajn malamikojn, kaj ekstermas ilin;
Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas.
39 Mi pereigas kaj frakasas ilin, ke ili ne povas plu leviĝi;
Ili falas sub miajn piedojn.
40 Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito;
Miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.
41 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas.
42 Ili rigardas ĉirkaŭen, sed ne venas helpanto;
Al la Eternulo, sed Li ne respondas al ili.
43 Mi disfrotas ilin simile al polvo de la tero;
Kiel stratan koton mi ilin disbatas kaj dispremas.
44 Vi savas min de la ribeloj de mia popolo;
Vi gardas min, ke mi estu ĉefo super la nacioj;
Popolo, kiun mi ne konas, servas min.
45 Aligentuloj respektegas min;
Ili obeas min per atentaj oreloj.
46 Aligentuloj senfortiĝas,
Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
47 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Alte glorata estu mia Dio, la Roko de mia savo:
48 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon

Kaj submetas al mi popolojn;
49 Kiu forkondukas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj,
Kaj savas min de perfortulo.
50 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo, inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantas.
51 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito,
Al David kaj al lia idaro, por eterne.

23

1 Jen estas la lastaj vortoj de David:
Parolas David, filo de Jiŝaj,
Kaj parolas la viro, kiu estas alte levita,
La sanktoleito de la Dio de Jakob,
Kantverkisto en Izrael:
2 La spirito de la Eternulo parolas per mi,
Kaj Lia vorto estas sur mia lango.
3 La Dio de Izrael parolis,
Al mi diris la Roko de Izrael:
Justulo regas super homoj,
Li regas en timo antaŭ Dio.
4 Kaj li estas kiel la lumo de mateno,
Kiam leviĝas la suno,
De mateno sennuba,
Kiam post la pluvo
Elkreskas la verdaĵo el la tero.
5 Ĉu ne tiel estas mia domo ĉe la Eternulo?
Ĉar Li faris kun mi eternan interligon,
Kiu estas bone aranĝita en ĉio, kaj observata;
Ĉar mia tuta savo, kaj ĉio, kion mi deziras, bone prosperas.
6 La malbonaguloj ĉiuj estas kiel dornoj forĵetitaj,
Kiujn oni ne povas preni per la mano;
7 Sed se iu volas ektuŝi ilin,
Tiu devas armi sin per fero aŭ per stango de lanco;
Kaj per fajro ili estos forbruligitaj sur sia loko.
8 Jen estas la nomoj de la herooj, kiuj estis ĉe David: sidanta en la
konsilantaro de la saĝuloj, estro de trio, estis Adino, la Ecnido, kiu mortigis
okcent malamikojn per unu fojo. 9 Post li estis Eleazar, filo de Dodo, filo
de Aĥoĥido, en la nombro de la tri herooj ĉe David. Kiam ili mokis la
Filiŝtojn kaj kolektiĝis tie por batalo kaj la Izraelidoj eliris, 10 tiam li leviĝis
kaj frapis la Filiŝtojn, ĝis lia mano laciĝis kaj alrigidiĝis al la glavo; kaj la
Eternulo donis grandan helpon en tiu tago, kaj la popolo returniĝis post
li nur por rabakiri. 11 Post li estis Ŝama, filo de Age, la Hararano. Kiam
la Filiŝtoj kolektiĝis amase en loko, kie estis kampoparto plena de lentoj,
kaj la popolo forkuris de la Filiŝtoj, 12 tiam li stariĝis en la mezo de la
kampoparto, kaj savis ĝin kaj venkobatis la Filiŝtojn; kaj la Eternulo donis
grandan helpon. 13 Kaj iris tri el la tridek ĉefoj, kaj venis dum la rikoltado
al David en la kavernon Adulam; kaj la amaso de la Filiŝtoj staris tendare
en la valo Refaim. 14 David tiam estis en fortikaĵo, kaj la garnizono de la
Filiŝtoj estis tiam en Bet-Leĥem. 15 Kaj David esprimis deziron kaj diris:

Kiu trinkigus al mi akvon el la puto Bet-Leĥema, kiu estas apud la pordego?
16 Tiam tiuj tri herooj trarompe penetris en la tendaron de la Filiŝtoj, ĉerpis
akvon el la puto Bet-Leĥema, kiu estis apud la pordego, prenis kaj alportis
al David. Sed li ne volis trinki ĝin; li elverŝis ĝin al la Eternulo, 17 kaj diris:
Gardu min, ho Eternulo, ke mi ne faru tion; ĉu mi trinku la sangon de la
viroj, kiuj riskis sian vivon? Kaj li ne volis trinki ĝin. Tion faris la tri herooj.
18 Abiŝaj, frato de Joab, filo de Ceruja, estis estro de tiuj tri; li mortigis per
sia lanco tricent homojn, kaj li havis gloran nomon inter la tri. 19 De la tri
li estis honorata kaj estis ilia estro; sed en la trion li ne eniris. 20 Benaja,
filo de Jehojada, filo de militisto multe aginta, el Kabceel: li mortigis la du
fortulojn de Moab; li ankaŭ malsupreniris, kaj mortigis leonon en kavo en
neĝa tago. 21 Li ankaŭ mortigis Egipton, viron dignaspektan; en la mano
de la Egipto estis lanco; sed li aliris al li kun bastono, elŝiris la lancon el la
mano de la Egipto, kaj mortigis lin per lia propra lanco. 22 Tion faris Benaja,
filo de Jehojada. Kaj li havis gloran nomon inter la tri herooj. 23 Inter la
tridek li estis plej honorata, sed en la trion li ne eniris. Kaj David faris lin
lia korpogardistestro.

24 Asahel, frato de Joab, estis inter la tridek; Elĥanan, filo de Dodo, el
Bet-Leĥem, 25 Ŝama el Ĥarod, Elika el Ĥarod, 26 Ĥelec, la Paltido, Ira,
filo de Ikeŝ, la Tekoaano, 27 Abiezer la Anatotano, Mebunaj, la Ĥuŝaido,
28 Calmon, la Aĥoĥido, Maharaj, la Netofaano, 29 Ĥeleb, filo de Baana,
la Netofaano, Itaj, filo de Ribaj, el Gibea de la Benjamenidoj, 30 Benaja,
la Piratonano, Hidaj el Naĥale-Gaaŝ, 31 Abi-Albon, la Arbatano, Azmavet,
la Baĥurimano, 32 Eljaĥba, la Ŝaalbonano, Jonatan el la filoj de Jaŝen,
33 Ŝama, la Hararano, Aĥiam, filo de Ŝarar, la Hararano, 34 Elifelet, filo
de Aĥasbaj, la Maaĥatano, Eliam, filo de Aĥitofel, la Giloano, 35 Ĥecraj,
la Karmelano, Paaraj, la Arbano, 36 Jigal, filo de Natan, el Coba, Bani, la
Gadido, 37 Celek, la Amonido, Naĥaraj, la Beerotano, armilportisto de Joab,
filo de Ceruja, 38 Ira, la Jetrido, Gareb, la Jetrido, 39 Urija, la Ĥetido. La
nombro de ĉiuj estas tridek sep.

24

1 La kolero de la Eternulo denove ekflamis kontraŭ la Izraelidoj, kaj Li
incitis Davidon kontraŭ ili, dirante: Iru, kalkulu Izraelon kaj Jehudan. 2 Kaj
la reĝo diris al Joab, la militestro, kiu estis ĉe li: Iru, mi petas, tra ĉiuj
triboj de Izrael, de Dan ĝis Beer-Ŝeba, kaj kalkulu la popolon, por ke mi
sciu la nombron de la popolo. 3 Tiam Joab diris al la reĝo: La Eternulo, via
Dio, plimultigu la popolon centoble kompare kun tio, kio estas nun, kaj la
okuloj de mia sinjoro tion vidu; sed por kio mia sinjoro la reĝo deziras tiun
aferon? 4 Sed la vorto de la reĝo superfortis Joabon kaj la militestrojn; tial
Joab kaj la militestroj foriris de la reĝo, por kalkuli la popolon Izraelan. 5 Ili
transiris Jordanon, kaj starigis siajn tendojn en Aroer, dekstre de la urbo,
kiu estas meze de la valo Gad, antaŭ Jazer; 6 kaj ili venis en Gileadon kaj en
la landon Taĥtim-Ĥodŝi; poste ili venis en Dan-Jaanon kaj en la ĉirkaŭaĵon
de Cidon. 7 Ili venis al la fortikaĵo de Tiro, kaj en ĉiujn urbojn de la Ĥividoj
kaj Kanaanidoj, kaj eliris en la sudon de Judujo al Beer-Ŝeba. 8 Ili trapasis
la tutan landon, kaj venis Jerusalemon post naŭ monatoj kaj dudek tagoj.
9 Kaj Joab transdonis al la reĝo la rezulton de la kalkulado de la popolo; kaj

montriĝis, ke da Izraelidoj estas okcent mil viroj militkapablaj, povantaj eltiri glavon, kaj da Jehudaidoj kvincent mil viroj.
10 Kaj ekbatis la koro de David, post kiam li kalkuligis la popolon. Kaj
David diris al la Eternulo: Mi forte pekis per tio, kion mi faris; kaj nun,
ho Eternulo, pardonu do la malbonagon de Via sklavo; ĉar mi agis tre
malsaĝe. 11 David leviĝis matene, kaj la Eternulo parolis al la profeto Gad,
la viziisto de David, dirante: 12 Iru kaj diru al David: Tiele diris la Eternulo:
Tri punojn Mi proponas al vi; elektu al vi unu el ili, ke Mi ĝin faru al vi.
13 Kaj Gad venis al David kaj sciigis al li, kaj diris al li: Ĉu venu al vi sepjara
malsato en via lando? aŭ dum tri monatoj vi forkuradu de viaj malamikoj
kaj ili persekutu vin? aŭ estu tritaga pesto en via lando? pripensu do kaj
decidu, kion mi respondu al mia Sendinto. 14 Tiam David diris al Gad:
Estas al mi tre malfacile; sed ni falu en la manon de la Eternulo, ĉar
granda estas Lia kompatemeco; nur mi ne falu en manon homan. 15 Kaj la
Eternulo venigis peston sur Izraelon, de tiu mateno ĝis la difinita tempo;
kaj mortis el la popolo de Dan ĝis Beer-Ŝeba sepdek mil homoj. 16 Kaj
la anĝelo etendis sian manon kontraŭ Jerusalemon, por pereigi ĝin; sed
la Eternulo bedaŭris la malbonon, kaj diris al la anĝelo, kiu ekstermis la
popolon: Sufiĉe! nun haltigu vian manon! La anĝelo de la Eternulo estis
tiam ĉe la draŝejo de Aravna, la Jebusido. 17 Kaj, ekvidinte la anĝelon, kiu
frapis la popolon, David ekparolis al la Eternulo, dirante: Jen mi pekis, kaj mi malbonagis; sed kion faris ĉi tiuj ŝafoj? Via mano estu sur mi kaj sur la domo de mia patro.
18 En tiu tago venis Gad al David, kaj diris al li: Iru, starigu altaron al la
Eternulo en la draŝejo de Aravna, la Jebusido. 19 Kaj David iris konforme al
la vortoj de Gad, kiel ordonis la Eternulo. 20 Aravna ekrigardis, kaj ekvidis
la reĝon kaj liajn servantojn, kiuj iris al li; kaj Aravna eliris, kaj adorkliniĝis
al la reĝo vizaĝaltere. 21 Kaj Aravna diris: Por kio mia sinjoro la reĝo venis
al sia sklavo? David respondis: Por aĉeti de vi la draŝejon, kaj konstrui
altaron al la Eternulo, por ke ĉesiĝu la pesto inter la popolo. 22 Sed Aravna
diris al David: Mia sinjoro la reĝo prenu kaj alportu oferojn, kiel plaĉas al
li; jen estas bovoj por brulofero, kaj la draŝiloj kaj la jungilaro de la bovoj
servos kiel ligno. 23 Ĉion tion donis Aravna al la reĝo. Kaj Aravna diris al la
reĝo: La Eternulo, via Dio, favoru vin. 24 Tamen la reĝo diris al Aravna: Ne;
mi volas aĉeti de vi pro difinita prezo; mi ne alportos al la Eternulo, mia
Dio, bruloferojn senpagajn. Kaj David aĉetis la draŝejon kaj la bovojn pro
kvindek sikloj da arĝento. 25 Kaj David konstruis tie altaron al la Eternulo,
kaj alportis bruloferojn kaj pacoferojn. Kaj la Eternulo repaciĝis kun la lando; kaj ĉesiĝis la pesto inter la Izraelidoj.

LIBRO UNUA DE REĜOJ

1 La reĝo David maljuniĝis kaj atingis profundan aĝon; kaj oni kovris lin
bone per vestoj, sed li ne povis varmiĝi. 2 Tiam diris al li liaj servantoj:
Oni elserĉu por nia sinjoro la reĝo junulinon virgulinon, kaj ŝi staru antaŭ
la reĝo kaj flegu lin kaj dormu ĉe lia brusto, kaj tiam al nia sinjoro la
reĝo fariĝos varme. 3 Kaj oni serĉis belan junulinon en la tuta regiono de
Izrael, kaj oni trovis la Ŝunemaninon Abiŝag kaj venigis ŝin al la reĝo. 4 La
junulino estis tre bela; kaj ŝi fariĝis flegantino de la reĝo kaj servis al li; sed
la reĝo ne ekkonis ŝin. 5 Dume Adonija, filo de Ĥagit, fieriĝis, kaj diris: Mi
fariĝos reĝo. Kaj li havigis al si ĉarojn kaj rajdistojn kaj kvindek homojn
por kuradi antaŭ li. 6 Kaj lia patro neniam afliktis lin per demando: Kial vi
tion faras? Krom tio li estis tre belaspekta, kaj li estis naskita post Abŝalom.
7 Kaj li interkonsentis kun Joab, filo de Ceruja, kaj kun la pastro Ebjatar, kaj
ili helpadis Adonijan. 8 Sed la pastro Cadok, kaj Benaja, filo de Jehojada,
kaj la profeto Natan kaj Ŝimei kaj Rei kaj la fortuloj de David ne estis kun
Adonija. 9 Adonija buĉis ŝafojn kaj bovojn kaj grasigitajn brutojn ĉe la
ŝtono Zoĥelet, kiu kuŝas apud En-Rogel; kaj li invitis ĉiujn siajn fratojn,
la filojn de la reĝo, kaj ĉiujn Jehudaanojn, kiuj servis al la reĝo. 10 Sed la
profeton Natan kaj Benajan kaj la fortulojn kaj sian fraton Salomono li ne
invitis. 11 Kaj Natan diris al Bat-Ŝeba, patrino de Salomono, jene: Ĉu vi
ne aŭdis, ke Adonija, filo de Ĥagit, fariĝis reĝo, kaj nia sinjoro David tion
ne scias? 12 Venu do, mi donos al vi konsilon, por ke vi savu vian animon
kaj la animon de via filo Salomono. 13 Iru kaj venu al la reĝo David, kaj
diru al li: Mia sinjoro, ho reĝo, vi ĵuris ja al via servantino, dirante: Via
filo Salomono reĝos post mi, kaj li sidos sur mia trono; kial do Adonija
fariĝis reĝo? 14 Dum vi ankoraŭ estos parolanta tie kun la reĝo, mi venos
post vi kaj kompletigos viajn vortojn. 15 Kaj Bat-Ŝeba venis al la reĝo en la
ĉambron; la reĝo estis tre maljuna, kaj la Ŝunemanino Abiŝag servis al la
reĝo. 16 Bat-Ŝeba salutis kaj adorkliniĝis antaŭ la reĝo; kaj la reĝo diris:
Kio estas al vi? 17 Kaj ŝi diris al li: Mia sinjoro, vi ĵuris al via servantino
per la Eternulo, via Dio: Via filo Salomono reĝos post mi, kaj li sidos sur
mia trono. 18 Sed nun jen Adonija fariĝis reĝo; kaj vi, mia sinjoro, ho reĝo,
tion ne scias. 19 Li buĉis multe da bovoj kaj grasigitaj brutoj kaj ŝafoj,
kaj invitis ĉiujn filojn de la reĝo kaj la pastron Ebjatar kaj la militestron
Joab, sed vian servanton Salomono li ne invitis. 20 Sed vi, mia sinjoro,
ho reĝo — la okuloj de ĉiuj Izraelidoj estas turnitaj al vi, por ke vi diru
al ili, kiu sidos sur la trono de mia sinjoro la reĝo post li. 21 Kiam mia
sinjoro la reĝo kuŝiĝos kun siaj patroj, tiam mi kaj mia filo Salomono estos
proklamitaj kulpuloj. 22 Dum ŝi ankoraŭ estis parolanta kun la reĝo, venis
la profeto Natan. 23 Kaj oni raportis al la reĝo: Jen estas la profeto Natan;
kaj ĉi tiu venis antaŭ la reĝon kaj adorkliniĝis antaŭ la reĝo vizaĝaltere.
24 Kaj Natan diris: Mia sinjoro, ho reĝo! ĉu vi diris: Adonija fariĝos reĝo
post mi, kaj li sidos sur mia trono? 25 Ĉar li iris hodiaŭ kaj buĉis multe
da bovoj kaj grasigitaj brutoj kaj ŝafoj, kaj invitis ĉiujn filojn de la reĝo
kaj la militestron kaj la pastron Ebjatar; kaj jen ili manĝas kaj trinkas
antaŭ li, kaj proklamas: Vivu la reĝo Adonija! 26 Sed min, vian servanton,

kaj la pastron Cadok, kaj Benajan, filon de Jehojada, kaj vian servanton
Salomono li ne invitis. 27 Ĉu laŭ ordono de mia sinjoro la reĝo tio fariĝis,
kaj vi ne sciigis al via servanto, kiu sidos sur la trono de mia sinjoro la
reĝo post li? 28 Tiam la reĝo David respondis kaj diris: Voku al mi Bat-
Ŝeban. Kaj ŝi venis antaŭ la reĝon kaj stariĝis antaŭ la reĝo. 29 Kaj la
reĝo ĵuris kaj diris: Kiel vivas la Eternulo, kiu liberigis mian animon el
ĉiuj malfeliĉoj, 30 kiel mi ĵuris al vi per la Eternulo, Dio de Izrael, dirante:
Via filo Salomono reĝos post mi kaj li sidos sur mia trono anstataŭ mi —
tiel mi faros hodiaŭ. 31 Tiam Bat-Ŝeba salutis vizaĝaltere kaj adorkliniĝis
antaŭ la reĝo, kaj diris: Vivu mia sinjoro la reĝo David eterne! 32 Kaj la
reĝo David diris: Voku al mi la pastron Cadok kaj la profeton Natan, kaj
Benajan, filon de Jehojada. Kaj ili venis antaŭ la reĝon. 33 Kaj la reĝo diris
al ili: Prenu kun vi la servantojn de via sinjoro, kaj rajdigu mian filon
Salomono sur mia mulo kaj venigu lin en Giĥonon. 34 Kaj tie la pastro
Cadok kaj la profeto Natan lin sanktoleu reĝo super Izrael; kaj blovu per
trumpeto, kaj proklamu: Vivu la reĝo Salomono! 35 Poste revenu, sekvante
lin, kaj li venu kaj sidiĝu sur mia trono; kaj li reĝos anstataŭ mi, al li mi
ordonas esti estro de Izrael kaj Jehuda. 36 Tiam respondis Benaja, filo de
Jehojada, al la reĝo, kaj diris: Amen! tiel diru la Eternulo, Dio de mia
sinjoro la reĝo. 37 Kiel la Eternulo estis kun mia sinjoro la reĝo, tiel Li
estu kun Salomono, kaj Li faru lian tronon pli granda, ol la trono de mia
sinjoro, la reĝo David. 38 Kaj iris la pastro Cadok kaj la profeto Natan,
kaj Benaja, filo de Jehojada, kaj la Keretidoj kaj la Peletidoj, kaj ili rajdigis
Salomonon sur la mulo de la reĝo David kaj kondukis lin en Giĥonon. 39 Kaj
la pastro Cadok prenis la kornon kun oleo el la tabernaklo kaj sanktoleis
Salomonon; kaj oni ekblovis per trumpeto, kaj la tuta popolo diris: Vivu la
reĝo Salomono! 40 Kaj la tuta popolo ekiris post li, kaj la popolo muzikis
per flutoj kaj estis tre gaja, tiel ke la tero resonis de iliaj krioj. 41 Tion aŭdis
Adonija, kaj ĉiuj invititoj, kiuj estis kun li; ili jam finis la manĝadon; kaj
aŭdis Joab la sonadon de la trumpeto, kaj li diris: Kion signifas la tumulta
bruo de la urbo? 42 Kiam li estis ankoraŭ parolanta, jen venis Jonatan,
filo de la pastro Ebjatar. Kaj Adonija diris: Eniru, ĉar vi estas brava homo
kaj vi sciigos bonon. 43 Kaj Jonatan respondis kaj diris al Adonija: Jes, nia
sinjoro la reĝo David faris Salomonon reĝo; 44 kaj la reĝo sendis kun li la
pastron Cadok kaj la profeton Natan, kaj Benajan, filon de Jehojada, kaj la
Keretidojn kaj la Peletidojn, kaj ili rajdigis lin sur la mulo de la reĝo; 45 kaj
la pastro Cadok kaj la profeto Natan sanktoleis lin reĝo en Giĥon, kaj ili
revenis de tie gajaj, kaj la urbo tumultiĝis; tio estas la bruo, kiun vi aŭdis.
46 Kaj Salomono jam sidiĝis sur la reĝa trono. 47 Kaj jam venis la servantoj
de la reĝo, por gratuli nian sinjoron, la reĝon David, dirante: Via Dio faru
la nomon de Salomono pli fama, ol via nomo, kaj Li faru lian tronon pri
granda, ol via trono; kaj la reĝo adorkliniĝis sur la kuŝejo. 48 Kaj ankaŭ
tiele diris la reĝo: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu donis hodiaŭ
sidanton sur mia trono, kaj miaj okuloj vidas. 49 Kaj ektimis kaj leviĝis
ĉiuj invititoj de Adonija, kaj foriris ĉiu sian vojon. 50 Sed Adonija timis
Salomonon, kaj li leviĝis kaj iris kaj ekkaptis la kornojn de la altaro. 51 Kaj
oni raportis al Salomono jene: Jen Adonija timas la reĝon Salomono, kaj li
tenas la kornojn de la altaro, dirante: La reĝo Salomono ĵuru al mi hodiaŭ,
ke li ne mortigos sian servanton per glavo. 52 Kaj Salomono diris: Se li estos
homo brava, tiam eĉ unu el liaj haroj ne falos teren; sed se en li troviĝos

malbono, tiam li mortos. [53] Kaj la reĝo Salomono sendis forprenigi lin de la
altaro, kaj li venis kaj adorkliniĝis antaŭ la reĝo Salomono; kaj Salomono
diris al li: Iru en vian domon.

2

[1] Kiam por David alproksimiĝis la tempo por morti, li testamentis al sia
filo Salomono jene: [2] Mi foriras la vojon de la tuta mondo; sed vi tenu vin
forte kaj estu viro. [3] Kaj observu la ordonojn de la Eternulo, via Dio, irante
laŭ Liaj vojoj, plenumante Liajn leĝojn, ordonojn, decidojn, kaj regulojn,
kiel estas skribite en la instruo de Moseo, por ke vi estu saĝa en ĉio, kion vi
faros, kaj kien ajn vi vin turnos; [4] por ke la Eternulo plenumu Sian vorton,
kiun Li diris pri mi, parolante: Se viaj filoj observos siajn vojojn, irante
antaŭ Mi en vero per sia tuta koro kaj per sia tuta animo, tiam ne mankos
ĉe vi viro sur la trono de Izrael. [5] Ankaŭ vi scias, kion faris al mi Joab, filo
de Ceruja, kion li faris al la du militestroj de Izrael, al Abner, filo de Ner, kaj
al Amasa, filo de Jeter, ke li mortigis ilin kaj verŝis militan sangon en tempo
de paco kaj makulis per milita sango sian zonon sur siaj lumboj kaj siajn
ŝuojn sur siaj piedoj. [6] Agu laŭ via saĝo, ke vi ne lasu al liaj grizaj haroj iri
en paco en Ŝeolon. [7] Sed al la filoj de Barzilaj, la Gileadano, faru favoron,
kaj ili estu inter la manĝantoj ĉe via tablo; ĉar ili tiel alproksimiĝis al mi,
kiam mi forkuris de via frato Abŝalom. [8] Kaj jen ĉe vi estas Ŝimei, filo
de Gera, Benjamenido el Baĥurim; li malbenis min per kruela malbeno,
kiam mi iris al Maĥanaim; sed li venis al mi renkonte ĉe Jordan, kaj mi
ĵuris al li per la Eternulo, dirante: Mi ne mortigos vin per glavo. [9] Sed
nun ne lasu lin senpuna, ĉar vi estas homo saĝa, kaj vi scias, kion vi devas
fari al li, por malsuprenigi liajn grizajn harojn en sango en Ŝeolon. [10] Kaj
David ekdormis kun siaj patroj, kaj oni lin enterigis en la urbo de David.
[11] La tempo, kiun David reĝis super Izrael, estis kvardek jaroj: en Ĥebron
li reĝis sep jarojn, kaj en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn.

[12] Kaj Salomono sidis sur la trono de sia patro David, kaj lia reĝado tre
fortikiĝis. [13] Adonija, filo de Ĥagit, venis al Bat-Ŝeba, patrino de Salomono.
Ŝi diris: Ĉu kun paco vi venas? Kaj li respondis: Kun paco. [14] Kaj li diris: Mi
havas aferon al vi. Ŝi respondis: Parolu. [15] Kaj li diris: Vi scias, ke la regno
apartenis al mi, kaj al mi ĉiuj Izraelidoj turnis sian vizaĝon, ke mi reĝu;
sed la reĝado deturniĝis kaj transiris al mia frato, ĉar de la Eternulo ĝi estis
destinita al li. [16] Nun unu peton mi petas de vi, ne rifuzu al mi. Kaj ŝi diris
al li: Parolu. [17] Kaj li diris: Diru, mi petas, al la reĝo Salomono (ĉar li ne
rifuzos al vi), ke li donu al mi la Ŝunemaninon Abiŝag kiel edzinon. [18] Kaj
Bat-Ŝeba diris: Bone, mi parolos pri vi kun la reĝo. [19] Kaj Bat-Ŝeba venis al
la reĝo Salomono, por paroli al li pri Adonija. La reĝo leviĝis renkonte al
ŝi kaj adorkliniĝis antaŭ ŝi kaj sidiĝis sur sia trono. Kaj oni starigis tronon
por la patrino de la reĝo, kaj ŝi sidiĝis dekstre de li. [20] Kaj ŝi diris: Unu
malgrandan peton mi petos de vi, ne rifuzu al mi. Kaj la reĝo diris al ŝi:
Petu, mia patrino, ĉar mi ne rifuzos al vi. [21] Kaj ŝi diris: La Ŝunemanino
Abiŝag estu donata kiel edzino al via frato Adonija. [22] Tiam respondis
la reĝo Salomono kaj diris al sia patrino: Kial vi petas la Ŝunemaninon
Abiŝag por Adonija? petu por li ankaŭ la reĝecon, ĉar li estas mia pli
aĝa frato — por li, kaj por la pastro Ebjatar, kaj por Joab, filo de Ceruja.
[23] Kaj la reĝo Salomono ĵuris per la Eternulo, dirante: Tion kaj pli faru al
mi la Eternulo; kontraŭ sia vivo Adonija diris tiujn vortojn. [24] Nun, kiel

vivas la Eternulo, kiu min konfirmis kaj min sidigis sur la trono de mia
patro David kaj kiu aranĝis al mi domon laŭ Sia promeso, hodiaŭ Adonija
estos mortigita. 25 Kaj la reĝo Salomono sendis Benajan, filon de Jehojada,
kaj ĉi tiu frapis lin, kaj li mortis. 26 Kaj al la pastro Ebjatar la reĝo diris:
Iru en Anatoton, sur vian kampon; vi meritas la morton, sed mi nun ne
mortigos vin, ĉar vi portis la keston de la Sinjoro, la Eternulo, antaŭ mia
patro David, kaj ĉar vi suferis ĉion, kion suferis mia patro. 27 Kaj Salomono
forigis Ebjataron, ke li ne estu plu pastro al la Eternulo; por ke plenumiĝu
la vorto de la Eternulo, kiun Li diris pri la domo de Eli en Ŝilo. 28 La famo
pri tio atingis Joabon (ĉar Joab aliĝis al Adonija, kvankam al Abŝalom li ne
aliĝis); kaj Joab forkuris en la tabernaklon de la Eternulo kaj ekkaptis la
kornojn de la altaro. 29 Oni raportis al la reĝo Salomono, ke Joab forkuris
en la tabernaklon de la Eternulo kaj estas nun ĉe la altaro. Tiam Salomono
sendis Benajan, filon de Jehojada, dirante al li: Iru, mortigu lin. 30 Benaja
venis en la tabernaklon de la Eternulo, kaj diris al li: Tiele diras la reĝo:
Eliru! Sed tiu respondis: Ne, ĉi tie mi mortu. Kaj Benaja raportis tion al la
reĝo, dirante: Tiele diris Joab, kaj tiele li respondis al mi. 31 Tiam la reĝo
diris al li: Faru, kiel li diris, mortigu lin kaj enterigu lin; por ke vi forigu
de mi kaj de la domo de mia patro la senkulpan sangon, kiun Joab verŝis.
32 La Eternulo refaligu lian sangon sur lian kapon, pro tio, ke li mortigis du
virojn, kiuj estis pli virtaj kaj pli bonaj ol li, kaj li mortigis ilin per glavo,
dum mia patro David tion ne sciis: Abneron, filon de Ner, militestron de
Izrael, kaj Amasan, filon de Jeter, militestron de Jehuda. 33 Ilia sango falu
sur la kapon de Joab kaj sur la kapon de lia idaro por eterne; sed al David
kaj al lia idaro kaj al lia domo kaj al lia trono estu paco por eterne de la
Eternulo. 34 Tiam Benaja, filo de Jehojada, iris kaj frapis lin kaj mortigis
lin, kaj oni enterigis lin en lia domo en la dezerto. 35 Kaj la reĝo starigis
Benajan, filon de Jehojada, anstataŭ li kiel militestron, kaj la pastron Cadok
la reĝo starigis anstataŭ Ebjatar. 36 Kaj la reĝo sendis por voki Ŝimein, kaj li
diris al li: Konstruu al vi domon en Jerusalem, kaj loĝu tie kaj nenien eliru
el tie; 37 se iun tagon vi eliros kaj transiros la torenton Kidron, tiam sciu,
ke vi nepre mortos; via sango estos sur via kapo. 38 Kaj Ŝimei diris al la
reĝo: Bone; kiel diris mia sinjoro la reĝo, tiel via servanto faros. Kaj Ŝimei
loĝis en Jerusalem multe da tempo. 39 Sed post paso de tri jaroj forkuris
du sklavoj de Ŝimei al Aĥiŝ, filo de Maaĥa, reĝo de Gat. Kaj oni sciigis al
Ŝimei, dirante: Jen viaj sklavoj estas en Gat. 40 Tiam Ŝimei leviĝis, kaj selis
sian azenon kaj iris en Gaton al Aĥiŝ, por serĉi siajn sklavojn. Kaj Ŝimei
iris, kaj revenigis siajn sklavojn el Gat. 41 Kaj oni raportis al Salomono, ke
Ŝimei foriris el Jerusalem en Gaton kaj revenis. 42 Tiam la reĝo sendis, kaj
vokigis Ŝimein, kaj diris al li: Mi ĵurligis ja vin per la Eternulo kaj avertis
vin, dirante, ke se iun tagon vi ien ajn foriros, tiam sciu, ke vi nepre mortos;
kaj vi diris al mi: Bona estas tio, kion mi aŭdis. 43 Kial do vi ne observis
la ĵuron per la Eternulo, kaj la ordonon, kiun mi faris al vi? 44 Kaj la reĝo
diris al Ŝimei: Vi scias la tutan malbonon, kiun via koro scias kaj kiun vi
faris al mia patro David; la Eternulo repagu vian malbonon sur via kapo.
45 Sed la reĝo Salomono estu benata, kaj la trono de David staru forte antaŭ
la Eternulo eterne. 46 Kaj la reĝo ordonis al Benaja, filo de Jehojada, kaj ĉi
tiu iris kaj frapis tiun, kaj tiu mortis. Kaj la regno fortikiĝis en la manoj de
Salomono.

3

1 Kaj Salomono boparenciĝis kun Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj prenis
filinon de Faraono kaj venigis ŝin en la urbon de David, ĝis li finis la
konstruadon de sia domo kaj de la domo de la Eternulo kaj de la muregoj
de Jerusalem ĉirkaŭe. 2 Tamen la popolo alportadis ankoraŭ oferojn sur
altaĵoj, ĉar ĝis tiu tempo ankoraŭ ne estis konstruita domo al la nomo de
la Eternulo. 3 Kaj Salomono amis la Eternulon, irante laŭ la instrukcioj de
sia patro David; tamen li oferadis kaj incensadis sur altaĵoj.

4 Kaj la reĝo iris en Gibeonon, por alporti tie oferojn, ĉar tie estis la
ĉefa altaĵo. Mil bruloferojn Salomono alportis sur tiu altaro. 5 En Gibeon
la Eternulo aperis al Salomono nokte en sonĝo, kaj Dio diris: Petu, kion
Mi donu al vi. 6 Kaj Salomono diris: Vi faris al Via servanto, mia patro
David, multe da favoro, ĉar li iradis antaŭ Vi en vero kaj en justeco kaj
en pureco de la koro koncerne Vin; kaj Vi konservis por li tiun grandan
favorecon, kaj Vi donis al li filon, kiu sidas nun sur lia trono. 7 Kaj nun,
ho Eternulo, mia Dio, Vi reĝigis Vian servanton anstataŭ mia patro David;
sed mi estas malgranda junulo; mi ne scias, kiel eliri kaj eniri. 8 Kaj Via
servanto estas meze de Via popolo, kiun Vi elektis, popolo granda, kiu
ne povas esti nombrata nek kalkulata pro sia multeco. 9 Donu do al Via
servanto koron, kiu povoscius regi Vian popolon, distingi inter bono kaj
malbono; ĉar kiu povas regi tiun Vian potencan popolon? 10 Kaj tio plaĉis
al la Sinjoro, ke Salomono petis tion. 11 Kaj Dio diris al li: Ĉar vi petis ĉi
tion, sed ne petis por vi longan vivon kaj ne petis por vi riĉecon kaj ne
petis la animon de viaj malamikoj, sed vi petis saĝon, por povoscii regi,
12 tial jen Mi faras konforme al via parolo: jen Mi donas al vi koron saĝan
kaj kompreneman, tiel ke simila al vi ekzistis neniu antaŭ vi, kaj post vi
ne aperos tia, kiel vi. 13 Sed ankaŭ tion, pri kio vi ne petis, Mi donos
al vi, riĉecon kaj gloron, tiamaniere, ke ne ekzistos simila al vi inter la
reĝoj dum via tuta vivo. 14 Kaj se vi irados laŭ Miaj vojoj, observante
Miajn leĝojn kaj ordonojn, kiel iradis via patro David, Mi longigos vian
vivon. 15 Kaj Salomono vekiĝis, kaj vidis, ke tio estis sonĝo. Kaj li venis
en Jerusalemon kaj stariĝis antaŭ la kesto de interligo de la Eternulo kaj
alportis bruloferojn kaj faris pacoferojn, kaj li faris festenon por ĉiuj siaj
servantoj.

16 Tiam venis du virinoj malĉastistinoj al la reĝo kaj stariĝis antaŭ li.
17 Kaj unu el la virinoj diris: Ho mia sinjoro! mi kaj ĉi tiu virino loĝas en
unu domo; kaj mi naskis, loĝante kun ŝi en la sama domo. 18 En la tria
tago post mia nasko naskis ankaŭ ĉi tiu virino; kaj ni estis kune, estis neniu
fremdulo kun ni en la domo, nur ni ambaŭ estis en la domo. 19 Kaj la filo
de ĉi tiu virino mortis en la nokto, ĉar ŝi dormis sur li. 20 Kaj ŝi leviĝis meze
de la nokto kaj prenis mian filon de ĉe mi, kiam via servantino dormis, kaj
kuŝigis lin ĉe sia brusto, kaj sian mortintan filon ŝi almetis al mia brusto.
21 Kiam mi leviĝis matene, por suĉigi mian filon, jen li estas senviva; sed
kiam mi matene bone lin rigardis, mi vidis, ke tio ne estas mia filo, kiun
mi naskis. 22 Sed la dua virino diris: Ne, mia filo estas la vivanta, kaj via
estas la mortinta. Kaj la unua diris: Ne, via filo estas la mortinta, kaj mia
estas la vivanta. Kaj tiel ili parolis antaŭ la reĝo. 23 Tiam la reĝo diris: Unu
diras: Mia estas la vivanta filo, kaj via estas la mortinta; kaj la dua diras:
Ne, via filo estas la mortinta, kaj mia filo estas la vivanta; 24 kaj la reĝo
diris: Alportu al mi glavon. Kaj oni alportis la glavon al la reĝo. 25 Kaj la
reĝo diris: Dishaku la vivantan infanon en du partojn, kaj donu duonon

al unu kaj duonon al la alia. 26 Tiam la virino, kies filo estis la vivanta,
ekparolis al la reĝo, ĉar ekscitiĝis ŝia kompato al ŝia filo, kaj ŝi diris: Ho
mia sinjoro, donu al ŝi la infanon vivantan, sed ne mortigu ĝin. Sed la dua
diris: Nek mi havu, nek vi; dishaku. 27 Tiam la reĝo respondis kaj diris:
Donu al ŝi la vivantan infanon, sed ne mortigu ĝin; ŝi estas ĝia patrino.
28 Kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdis pri la juĝo, kiun juĝis la reĝo; kaj ili ektimis la
reĝon, ĉar ili vidis, ke en li estas saĝo de Dio, por fari juĝon.

4

1 Kaj la reĝo Salomono estis reĝo super la tuta Izrael. 2 Kaj jen estas la
estroj, kiuj estis ĉe li: Azarja, filo de Cadok, pastro; 3 Eliĥoref kaj Aĥija, filoj
de Ŝiŝa, skribistoj; Jehoŝafat, filo de Aĥilud, kronikisto; 4 kaj Benaja, filo de
Jehojada, super la militistaro; kaj Cadok kaj Ebjatar, pastroj; 5 kaj Azarja,
filo de Natan, super la administrantoj; kaj Zabud, filo de Natan, pastro,
amiko de la reĝo; 6 kaj Aĥiŝar super la palaco; kaj Adoniram, filo de Abda,
super la impostoj. 7 Kaj Salomono havis dek du administrantojn super
la tuta Izrael, kaj ili liveradis provizaĵojn al la reĝo kaj al lia domo; unu
monaton en jaro ĉiu el ili devis liveri provizaĵojn. 8 Kaj jen estas iliaj nomoj:
Ben-Ĥur, sur la monto de Efraim; 9 Ben-Deker, en Makac kaj Ŝaalbim kaj
Bet-Ŝemeŝ kaj Elon-Bet-Ĥanan; 10 Ben-Ĥesed, en Arubot; al li apartenis
Soĥo kaj la tuta regiono Ĥefer; 11 Ben-Abinadab, super la tuta regiono
Dor; Tafat, filino de Salomono, estis lia edzino; 12 Baana, filo de Aĥilud,
en Taanaĥ kaj Megido kaj super la tuta Bet-Ŝean, kiu estas apud Cartan,
malsupre de Jizreel, de Bet-Ŝean ĝis Abel-Meĥola, ĝis trans Jokmeam;
13 Ben-Geber, en Ramot en Gilead; al li apartenis la Vilaĝoj de Jair, filo de
Manase, kiuj estis en Gilead; al li apartenis la distrikto Argob, kiu estis en
Baŝan, sesdek grandaj urboj kun muregoj kaj kupraj rigliloj; 14 Aĥinadab,
filo de Ido, en Maĥanaim; 15 Aĥimaac, en la regiono de Naftali; ankaŭ li
prenis Basmaton, filinon de Salomono, kiel edzinon; 16 Baana, filo de Ĥuŝaj,
en la regiono de Aŝer kaj en Alot; 17 Jehoŝafat, filo de Paruaĥ, en la regiono
de Isaĥar; 18 Ŝimei, filo de Ela, en la regiono de Benjamen; 19 Geber, filo de
Uri, en la regiono Gilead, en la lando de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kaj de
Og, reĝo de Baŝan. Unu administranto estis en tiu tuta lando. 20 Jehuda kaj
Izrael estis grandnombraj kiel la sablo ĉe la maro; ili manĝis kaj trinkis
kaj estis gajaj.

21 Salomono regis super ĉiuj regnoj, de la Rivero ĝis la lando Filiŝta kaj
ĝis la limo de Egiptujo; ili alportadis donacojn kaj servadis al Salomono
dum lia tuta vivo. 22 La manĝprovizoj de Salomono por ĉiu tago estis:
tridek kor'oj da delikata faruno kaj sesdek kor'oj da simpla faruno, 23 dek
grasigitaj bovoj kaj dudek bovoj de paŝtejo kaj cent ŝafoj, krom cervoj
kaj gazeloj kaj kapreoloj kaj grasigitaj birdoj. 24 Ĉar li regis super la tuta
transo de la Rivero, de Tifsaĥ ĝis Gaza, super ĉiuj reĝoj de trans la Rivero;
kaj li havis pacon kun ĉiuj ĉirkaŭaj landoj. 25 Kaj Jehuda kaj Izrael sidis
en sendanĝereco, ĉiu sub siaj vinberbranĉoj kaj sub sia figarbo, de Dan
ĝis Beer-Ŝeba, dum la tuta vivo de Salomono. 26 Kaj Salomono havis
kvardek mil stalojn por ĉarĉevaloj kaj dek du mil rajdistojn. 27 Kaj tiuj
administrantoj liveradis manĝprovizojn por la reĝo Salomono, kaj por ĉiuj,
kiuj venadis al la tablo de la reĝo Salomono, ĉiu en sia monato, nenion

mankigante. 28 Kaj la hordeon kaj pajlon por la ĉevaloj kaj la kurĉevaloj
ili liveradis al la loko, kie li estis, ĉiu laŭ sia instrukcio.
29 Kaj Dio donis al Salomono saĝon kaj tre multe da prudento kaj tre
multe da spirito, kiel la sablo ĉe la maro. 30 Kaj la saĝeco de Salomono
estis pli granda, ol la saĝeco de ĉiuj orientanoj kaj ol la tuta saĝeco de
Egiptujo. 31 Kaj li estis pli saĝa, ol ĉiuj homoj, pli ol Etan la Ezraĥido, kaj
Heman kaj Kalkol kaj Darda, filoj de Maĥol; kaj li estis fama inter ĉiuj
popoloj ĉirkaŭe. 32 Kaj li eldiris tri mil sentencojn; kaj la nombro de liaj
kantoj estis mil kaj kvin. 33 Kaj li parolis pri la arboj, de la cedro, kiu estas
sur Lebanon, ĝis la hisopo, kiu elkreskas el la muro; kaj li parolis pri la
brutoj kaj la birdoj kaj la rampaĵoj kaj la fiŝoj. 34 Kaj oni venadis el ĉiuj
popoloj, por aŭskulti la saĝecon de Salomono, de ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj
aŭdis pri lia saĝeco.

5

1 Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis siajn servantojn al Salomono, kiam li aŭdis,
ke oni lin sanktoleis reĝo anstataŭ lia patro; ĉar Ĥiram estis amiko de David
en la tuta tempo. 2 Kaj Salomono sendis al Ĥiram, por diri: 3 Vi scias pri
mia patro David, ke li ne povis konstrui domon al la nomo de la Eternulo,
lia Dio, pro la militantoj, kiuj lin ĉirkaŭis, ĝis la Eternulo metis ilin sub la
plandojn de liaj piedoj. 4 Sed nun la Eternulo, mia Dio, donis al mi ripozon
ĉirkaŭe; ne ekzistas kontraŭulo nek ia malbona malhelpo. 5 Tial jen mi
intencas konstrui domon al la nomo de la Eternulo, mia Dio, kiel la Eternulo
parolis al mia patro David, dirante: Via filo, kiun Mi sidigos anstataŭ vi sur
via trono, konstruos la domon al Mia nomo. 6 Ordonu do nun, ke oni haku
por mi cedrojn de Lebanon; kaj miaj servantoj estos kun viaj servantoj,
kaj pagon por viaj servantoj mi donos al vi tian, kian vi diros; ĉar vi scias,
ke ekzistas inter ni neniu, kiu povus haki arbojn kiel la Cidonanoj. 7 Kiam
Ĥiram aŭdis la vortojn de Salomono, li tre ekĝojis, kaj diris: Benata estu
hodiaŭ la Eternulo, kiu donis al David filon saĝan super tiu grandnombra
popolo. 8 Kaj Ĥiram sendis al Salomono, por diri: Mi aŭskultis tion, kion
vi sendis diri al mi; mi plenumos vian tutan deziron pri la arboj cedraj
kaj arboj cipresaj. 9 Miaj servantoj malsuprenigos ilin de Lebanon al la
maro, kaj mi flosos ilin sur la maro ĝis la loko, pri kiu vi sciigos al mi,
kaj tie mi ilin disigos, kaj vi prenigos. Kaj vi plenumu mian deziron, kaj
donu manĝaĵon por mia domo. 10 Kaj Ĥiram donis al Salomono lignon
cedran kaj lignon cipresan, kiom li nur volis. 11 Kaj Salomono donis al
Ĥiram dudek mil kor'ojn da tritiko kiel manĝaĵon por lia domo kaj dudek
kor'ojn da plej pura oleo. Tiom Salomono donadis al Ĥiram ĉiujare. 12 Kaj
la Eternulo donis saĝon al Salomono, kiel Li promesis al li. Kaj estis paco
inter Ĥiram kaj Salomono, kaj ili ambaŭ faris inter si interligon.
13 La reĝo Salomono prenis imposton de la tuta Izrael; la imposto estis
tridek mil viroj. 14 Kaj li sendis ilin sur Lebanonon, po dek mil ĉiumonate,
alterne; unu monaton ili estis sur Lebanon kaj du monatojn en sia domo.
Adoniram administris tiun imposton. 15 Kaj Salomono havis sepdek mil
ŝarĝoportistojn kaj okdek mil montajn ŝtonhakistojn, 16 krom la tri mil
tricent oficistoj, kiujn Salomono starigis super la laboroj kaj kiuj regis
super la popolo okupita per la laboroj. 17 Kaj la reĝo ordonis, ke oni
elhaku grandajn ŝtonojn, multekostajn ŝtonojn, por aranĝi por la domo
fundamenton el ŝtonoj ĉirkaŭhakitaj. 18 Kaj hakis la konstruistoj de

Salomono kaj la konstruistoj de Ĥiram kaj la Gebalanoj, kaj pretigis lignon
kaj ŝtonojn, por konstrui la domon.

6

[1] En la jaro kvarcent-okdeka post la eliro de la Izraelidoj el la lando
Egipta, en la kvara jaro de la reĝado de Salomono, en la monato Ziv, tio
estas la dua monato, oni komencis konstrui la domon por la Eternulo. [2] Kaj
la domo, kiun la reĝo Salomono konstruis por la Eternulo, havis la longon
de sesdek ulnoj, la larĝon de dudek, kaj la alton de tridek ulnoj. [3] Kaj
la portiko antaŭ la templo de la domo havis la longon de dudek ulnoj,
konforme al la larĝo de la domo; dek ulnoj estis ĝia larĝo antaŭ la domo.
[4] Kaj li faris en la domo fenestrojn fermeblajn kaj kovreblajn. [5] Kaj li
aranĝis ĉe la muro de la domo galeriojn ĉirkaŭ la muroj de la domo, ĉirkaŭ
la templo kaj la plejsanktejo, kaj li faris flankajn ĉambrojn ĉirkaŭe. [6] La
malsupra galerio havis la larĝon de kvin ulnoj, la meza havis la larĝon de
ses ulnoj, kaj la tria havis la larĝon de sep ulnoj; ĉar ĉirkaŭ la domo ekstere
li faris ŝtupaĵojn, por ne enfortikigi en la muroj de la domo. [7] Kiam la domo
estis konstruata, ĝi estis konstruata el ŝtonoj prete ĉirkaŭhakitaj; martelo
aŭ hakilo aŭ ia alia fera instrumento ne estis aŭdata en la domo dum ĝia
konstruado. [8] La pordo de la meza galerio estis ĉe la dekstra flanko de la
domo; kaj per ŝtuparo oni povis supreniri en la mezan galerion kaj el la
meza en la trian. [9] Kaj li konstruis la domon kaj finis ĝin, kaj li kovris la
domon per traboj kaj tabuloj el cedroj. [10] Kaj li konstruis la galeriojn ĉirkaŭ
la tuta domo, havantajn la alton de kvin ulnoj; kaj li kovris la domon per
cedra ligno.

[11] Kaj la Eternulo ekparolis al Salomono, dirante: [12] Koncerne la domon,
kiun vi konstruas: se vi irados laŭ Miaj leĝoj kaj plenumados Miajn
instrukciojn kaj observados ĉiujn Miajn ordonojn, por agadi laŭ ili, tiam Mi
plenumos Mian promeson pri vi, kiun Mi eldiris al via patro David, [13] kaj
Mi loĝos inter la Izraelidoj kaj ne forlasos Mian popolon Izrael.

[14] Kaj Salomono konstruis la domon kaj finis ĝin. [15] Kaj li konstruis la
murojn de la domo interne el cedraj tabuloj; de la planko de la domo ĝis
la plafono li kovris interne per ligno, kaj li kovris la plankon de la domo
per cipresaj tabuloj. [16] Kaj li konstruis en la distanco de dudek ulnoj de
la rando de la domo cedrotabulan muron de la planko ĝis la plafono, kaj
li konstruis tion interne por interna sanktejo, la plejsanktejo. [17] Kvardek
ulnojn da longo havis la domo, tio estas la antaŭa parto de la templo.
[18] Sur la cedroj interne de la domo estis skulptitaj tuberoj kaj floroj; ĉio
estis cedra, oni vidis nenian ŝtonon. [19] La plejsanktejon li aranĝis en la
domo por tio, ke oni starigu tie la keston de interligo de la Eternulo. [20] La
internon de la plejsanktejo, kiu havis la longon de dudek ulnoj, la larĝon
de dudek ulnoj, kaj la alton de dudek ulnoj, li tegis per pura oro, kaj ankaŭ
la cedran altaron li tegis. [21] Kaj Salomono tegis la domon interne per
pura oro, kaj li tiris orajn ĉenojn antaŭ la plejsanktejo kaj tegis ĝin per
oro. [22] Kaj la tutan domon li tegis per oro, absolute la tutan domon, kaj
la tutan altaron antaŭ la plejsanktejo li tegis per oro. [23] Kaj li faris en
la plejsanktejo du kerubojn el oleastra ligno, havantajn la alton de dek
ulnoj. [24] Kvin ulnojn havis unu flugilo de kerubo, kaj kvin ulnojn la dua
flugilo de kerubo; dek ulnoj estis de unu fino de ĝiaj flugiloj ĝis la dua fino
de ĝiaj flugiloj. [25] Kaj dek ulnojn havis ankaŭ la dua kerubo; la saman
mezuron kaj la saman formon havis ambaŭ keruboj. [26] La alto de unu

kerubo estis dek ulnoj, kaj tiel same ankaŭ de la dua kerubo. 27 Kaj li
starigis la kerubojn meze de la interna parto de la domo; kaj la flugiloj
de la keruboj estis etenditaj, kaj la flugilo de unu kerubo estis altuŝanta
la muron, kaj la flugilo de la dua kerubo estis altuŝanta la duan muron;
sed la flugiloj, kiuj estis direktitaj en la mezon de la domo, estis altuŝantaj
unu la alian. 28 Kaj li tegis la kerubojn per oro. 29 Kaj sur ĉiuj muroj
de la domo ĉirkaŭe li faris skulptitajn figurojn de keruboj, palmoj, kaj
floroj, interne kaj ekstere. 30 Ankaŭ la plankon de la domo li kovris per
oro interne kaj ekstere. 31 Ĉe la enirejo en la plejsanktejon li faris pordojn
el oleastra ligno kun kvinangulaj fostoj. 32 Sur du pordoj el oleastra ligno li
faris skulptitajn kerubojn kaj palmojn kaj florojn kaj tegis per oro; li tegis
per oro la kerubojn kaj la palmojn. 33 Ankaŭ ĉe la enirejo en la templon
li faris kvarangulajn fostojn el oleastra ligno; 34 kaj du pordojn el cipresa
ligno; ambaŭ duonoj de unu pordo estis kunmeteblaj, kaj ambaŭ duonoj de
la dua pordo estis kunmeteblaj. 35 Kaj li faris sur ili kerubojn kaj palmojn
kaj florojn kaj tegis per oro ĝuste laŭ la skulptaĵo. 36 Kaj li konstruis la
internan korton el tri vicoj da ĉirkaŭhakitaj ŝtonoj kaj el vico da cedraj
traboj. 37 En la kvara jaro, en la monato Ziv, estis fondita la domo de la
Eternulo. 38 Kaj en la dek-unua jaro, en la monato Bul, tio estas en la oka
monato, la domo estis finita en ĉiuj siaj detaloj kaj laŭ sia tuta plano; li
konstruis ĝin dum sep jaroj.

7

1 Kaj sian domon Salomono konstruis dum dek tri jaroj, kaj li finis
sian tutan domon. 2 Kaj li konstruis la domon de la arbaro Lebanona;
ĝi havis la longon de cent ulnoj, la larĝon de kvindek ulnoj, kaj la alton
de tridek ulnoj; sur kvar vicoj da cedraj kolonoj, kaj cedraj traboj estis
sur la kolonoj. 3 Kaj li kovris per cedro la supron de la galerioj, kiuj estis
sur kvardek kvin kolonoj, po dek kvin en unu vico. 4 Kaj da fenestraj
kadroj estis tri vicoj, kaj fenestroj kontraŭ fenestroj trifoje. 5 Kaj ĉiuj
pordoj kaj la fostoj estis kvarangulaj, kaj la fenestroj estis kontraŭ fenestroj
trifoje. 6 Kaj ĉambregon el kolonoj li faris, havantan la longon de kvindek
ulnoj kaj la larĝon de tridek ulnoj; kaj ankoraŭ ĉambron antaŭ ili kaj
kolonojn kaj sojlon antaŭ ili. 7 Kaj tronan salonon, por tie juĝi, juĝan
salonon li faris, kaj ĉiujn plankojn li kovris per cedro. 8 Lia domo, en
kiu li loĝis, en la malantaŭa korto post la salono, estis aranĝita tiel
same. Kaj li faris ankaŭ domon, similan al tiu salono, por la filino de
Faraono, kiun Salomono prenis. 9 Ĉio ĉi tio estis farita el multekostaj
ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj laŭmezure, segitaj per segilo, interne kaj ekstere,
de la fundamento ĝis la tegmento, kaj ekstere ĝis la granda korto. 10 En la
fundamento estis ŝtonoj multekostaj, ŝtonoj grandaj, ŝtonoj de dek ulnoj
kaj ŝtonoj de ok ulnoj. 11 Kaj supre estis multekostaj ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj
laŭmezure, kaj cedro. 12 Kaj la granda ĉirkaŭa korto havis tri vicojn da
ĉirkaŭhakitaj ŝtonoj kaj unu vicon da cedraj traboj; tiel same ankaŭ la
interna korto de la domo de la Eternulo kaj la salono ĉe la domo.

13 La reĝo Salomono sendis, kaj venigis el Tiro Ĥuramon. 14 Li estis filo
de unu vidvino, el la tribo de Naftali; lia patro estis Tirano, kupristo. Li
estis plena de saĝeco, kompetenteco, kaj sciado, por fari ĉian laboron el
kupro. Kaj li venis al la reĝo Salomono kaj plenumis ĉiujn liajn laborojn.
15 Li faris du kuprajn kolonojn, el kiuj unu kolono havis la alton de dek
ok ulnoj, kaj fadeno de dek du ulnoj prezentis la amplekson de la dua

kolono. 16 Kaj du kapitelojn, fanditajn el kupro, li faris, por meti sur la
suprojn de la kolonoj; kvin ulnoj estis la alto de unu kapitelo, kaj kvin
ulnoj la alto de la dua kapitelo. 17 Retoj plektitaj kaj ŝnuretoj ĉenoformaj
estis ĉe la kapiteloj, kiuj estis supre de la kolonoj; sep ĉe unu kapitelo
kaj sep ĉe la dua. 18 Kaj li faris la kolonojn tiel, ke du vicoj da granatoj
estis ĉirkaŭ unu reto, por kovri la kapitelon; tiel same li faris ankaŭ por
la dua kapitelo. 19 La kapiteloj sur la kolonoj estis faritaj kiel la lilioj en la
salono, kaj havis kvar ulnojn. 20 Kaj la kapiteloj sur la du kolonoj super
la konveksaĵo, kiu estis apud la reto; kaj sur la dua kapitelo ĉirkaŭe en
vicoj ducent granatoj. 21 Kaj li starigis la kolonojn antaŭ la salono de la
templo; kaj li starigis la dekstran kolonon kaj donis al ĝi la nomon Jaĥin;
kaj li starigis la maldekstran kolonon kaj donis al ĝi la nomon Boaz. 22 Sur
la suproj de la kolonoj estis skulptaĵo en formo de lilio. Tiel estis finita la
laboro de la kolonoj. 23 Kaj li faris maron fanditan, havantan dek ulnojn de
rando ĝis rando, tute rondan, havantan la alton de kvin ulnoj; kaj ŝnuro de
tridek ulnoj prezentis ĝian mezuron ĉirkaŭe. 24 Kaj tuberoj sub ĝia rando
troviĝis ĉirkaŭe de ĝi; sur la spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la maron en
du vicoj; la tuberoj estis fanditaj kune kun ĝi. 25 Ĝi staris sur dek du bovoj;
tri kun la vizaĝo norden, tri kun la vizaĝo okcidenten, tri kun la vizaĝo
suden, kaj tri kun la vizaĝo orienten; kaj la maro estis sur ili supre, kaj
ĉiuj iliaj malantaŭaj partoj estis turnitaj internen. 26 Ĝi havis la dikon de
manlarĝo; kaj ĝia rando, farita laŭ la maniero de rando de kaliko, estis
simila al disvolviĝinta lilio. Ĝi ampleksis du mil bat'ojn. 27 Kaj li faris dek
kuprajn bazaĵojn; ĉiu bazaĵo havis la longon de kvar ulnoj, la larĝon de
kvar ulnoj, kaj la alton de tri ulnoj. 28 Kaj jen estas la aranĝo de la bazaĵoj:
ili havis muretojn, muretojn inter la listeloj. 29 Kaj sur la muretoj, kiuj estis
inter la listeloj, estis leonoj, bovoj, kaj keruboj; kaj sur la listeloj estis tiel
supre, kaj sube de la leonoj kaj bovoj estis malsuprenpendantaj festonoj.
30 Kaj ĉiu bazaĵo havis kvar kuprajn radojn kun kupraj aksoj, kaj ĝiaj kvar
anguloj havis ŝultretojn, fanditajn ŝultretojn sub la kaldrono, kaj sur ĉiu
flanko estis festonoj. 31 Ĝia aperturo de la interna kapitelo ĝis la supro
havis unu ulnon; ĝia aperturo estis ronda, en formo de bazeto, havanta
unu ulnon kaj duonon, kaj ĉe la aperturo estis skulptaĵoj; sed ĝiaj muretoj
estis kvarangulaj, ne rondaj. 32 Kaj la kvar radoj estis sub la muretoj, kaj
la aksoj de la radoj estis en la bazaĵo; la alto de ĉiu rado estis unu ulno kaj
duono. 33 La aranĝo de la radoj estis kiel la aranĝo de radoj de veturilo;
iliaj aksoj kaj aksingoj kaj radradioj kaj radrondoj, ĉio estis fandita. 34 Kaj
la kvar ŝultretoj ĉe la kvar anguloj de ĉiu bazaĵo elstaris el la bazaĵo mem.
35 Supre de la bazaĵo estis rondaĵo, havanta la alton de duono de ulno; kaj
supre de la bazaĵo ĝiaj teniloj kaj muretoj elstaris el ĝi mem. 36 Kaj sur la
tabuletoj de ĝiaj teniloj kaj sur ĝiaj muretoj li skulptis kerubojn, leonojn,
kaj palmojn, sur ĉiu libera loko, kaj festonojn ĉirkaŭe. 37 Tiel li faris la dek
bazaĵojn; ĉiuj havis egalan fandon, egalan mezuron, egalan formon. 38 Kaj
li faris dek kuprajn lavujojn; ĉiu lavujo havis la amplekson de kvardek
bat'oj; kvar ulnojn havis ĉiu lavujo; ĉiu lavujo staris sur unu bazaĵo el
la dek bazaĵoj. 39 Kaj li starigis la bazaĵojn, kvin ĉe la dekstra flanko de
la domo, kaj kvin ĉe la maldekstra flanko; kaj la maron li starigis ĉe la
dekstra flanko de la domo, sudoriente. 40 Kaj Ĥuram faris la lavujojn kaj
la ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram finis la tutan laboron,
kiun li faris por la reĝo Salomono en la domo de la Eternulo: 41 la du

kolonojn kaj la du globaĵojn de la kapiteloj sur la supro de la kolonoj, kaj
la du retojn por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis sur la supro
de la kolonoj; 42 kaj la kvarcent granatojn ĉe la du retoj, po du vicoj da
granatoj por ĉiu reto, por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis
sur la kolonoj; 43 kaj la dek bazaĵojn kaj la dek lavujojn sur la bazaĵoj;
44 kaj la unu maron kaj la dek du bovojn sub la maro; 45 kaj la kaldronojn
kaj la ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn. Kaj ĉiuj vazoj de la templo,
kiujn Ĥuram faris al la reĝo Salomono por la domo de la Eternulo, estis
el polurita kupro. 46 En la ĉirkaŭaĵo de Jordan la reĝo fandigis ilin en
argila tero, inter Sukot kaj Cartan. 47 Kaj Salomono metis ĉiujn vazojn sur
ilian lokon. Pro la tre granda multo la pezo de la kupro ne estis kalkulita.
48 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn, kiuj estas en la domo de la Eternulo: la
oran altaron, kaj la oran tablon, sur kiu estas la pano de propono; 49 kaj
la kandelabrojn, kvin dekstre kaj kvin maldekstre antaŭ la plejsanktejo, el
pura oro; kaj la florojn kaj lucernojn kaj prenilojn, el oro; 50 kaj la tasojn,
tranĉilojn, aspergajn kalikojn, kulerojn, kaj karbujojn, el pura oro; kaj la
maŝojn ĉe la pordo de la interna domo, de la plejsanktejo, ĉe la pordo de
la templa domo, el oro. 51 Tiamaniere estis finita la tuta laboro, kiun la
reĝo Salomono faris por la domo de la Eternulo. Kaj Salomono enportis la
konsekritaĵojn de sia patro David; la arĝenton kaj la oron kaj la vazojn li
metis en la trezorejojn de la domo de la Eternulo.

8

1 Tiam Salomono kunvenigis la plejaĝulojn de Izrael kaj ĉiujn ĉefojn de
la triboj, la estrojn de la patrodomoj de la Izraelidoj, al la reĝo Salomono
en Jerusalemon, por transporti la keston de interligo de la Eternulo el
la urbo de David, tio estas el Cion. 2 Kaj kolektiĝis al la reĝo Salomono
ĉiuj Izraelidoj al la festo, en la monato Etanim, tio estas la sepa monato.
3 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael; kaj la pastroj ekportis la keston. 4 Kaj
oni enportis la keston de la Eternulo kaj la tabernaklon de kunveno, kaj
ĉiujn sanktajn vazojn, kiuj estis en la tabernaklo; ilin portis la pastroj kaj
la Levidoj. 5 Kaj la reĝo Salomono, kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu
kolektiĝis al li, estis kun li antaŭ la kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj bovojn,
kiujn oni ne povis nombri nek kalkuli pro ilia granda multeco. 6 Kaj la
pastroj venigis la keston de interligo de la Eternulo sur ĝian lokon, en la
profundon de la domo, en la plejsanktejon, sub la flugilojn de la keruboj.
7 Ĉar la keruboj havis siajn flugilojn etenditaj super la loko de la kesto,
kaj la keruboj estis kovrantaj la keston kaj ĝiajn stangojn de supre. 8 Kaj
la stangoj estis tiel longaj, ke la kapetoj de la stangoj estis videblaj el la
sankta loko en la antaŭa parto de la plejsanktejo, sed ekstere ili ne estis
videblaj; kaj ili restis tie ĝis la nuna tago. 9 En la kesto estis nenio krom
la du ŝtonaj tabeloj, kiujn metis tien Moseo sur Ĥoreb, kiam la Eternulo
faris interligon kun la Izraelidoj post ilia eliro el la lando Egipta. 10 Kiam la
pastroj eliris el la sanktejo, nubo plenigis la domon de la Eternulo. 11 Kaj la
pastroj ne povis stari kaj servi, pro la nubo; ĉar la majesto de la Eternulo
plenigis la domon de la Eternulo.
12 Tiam Salomono ekparolis: La Eternulo diris, ke Li deziras loĝi en
mallumo; 13 tial mi konstruis domon por Via loĝado, lokon por Via restado
eterna. 14 Kaj la reĝo turnis sian vizaĝon kaj benis la tutan komunumon
de Izrael; kaj la tuta komunumo de Izrael staris. 15 Kaj li diris: Benata estu
la Eternulo, Dio de Izrael, kiu parolis per Sia buŝo al mia patro David, kaj

nun plenumis per Sia mano, dirante: 16 De post la tago, kiam Mi elkondukis
Mian popolon Izrael el Egiptujo, Mi elektis neniun urbon inter ĉiuj triboj de
Izrael, por konstrui domon, en kiu estus Mia nomo; sed Mi elektis Davidon,
ke li estu super Mia popolo Izrael. 17 Mia patro David havis la intencon
konstrui domon al la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael. 18 Sed la Eternulo
diris al mia patro David: Intencante konstrui domon al Mia nomo, vi agis
bone, havante tian intencon; 19 tamen la domon konstruos ne vi, sed nur
via filo, kiu eliris el viaj lumboj, konstruos la domon al Mia nomo. 20 Kaj
la Eternulo plenumis Sian vorton, kiun Li diris: mi leviĝis anstataŭ mia
patro David kaj sidiĝis sur la trono de Izrael, kiel diris la Eternulo, kaj
mi konstruis la domon al la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael. 21 Kaj mi
aranĝis tie lokon por la kesto, en kiu troviĝas la interligo de la Eternulo,
kiun Li faris kun niaj patroj, kiam Li elkondukis ilin el la lando Egipta.

22 Kaj Salomono stariĝis antaŭ la altaro de la Eternulo kontraŭ la tuta
komunumo de Izrael, kaj li etendis siajn manojn al la ĉielo, 23 kaj li parolis:
Ho Eternulo, Dio de Izrael! ne ekzistas dio simila al Vi en la ĉielo supre
nek sur la tero malsupre; Vi konservas la interligon kaj la favorkorecon al
Viaj servantoj, kiuj iradas antaŭ Vi per sia tuta koro; 24 Vi plenumis al Via
servanto David, mia patro, kion Vi promesis al li; Vi parolis per Via buŝo,
kaj Vi plenumis per Via mano, kiel ni nun vidas. 25 Nun, ho Eternulo, Dio
de Izrael, plenumu al Via servanto David, mia patro, kion Vi promesis al
li, dirante: Ne mankos ĉe vi antaŭ Mi viro, sidanta sur la trono de Izrael,
se viaj filoj nur observados sian vojon, por iradi antaŭ Mi, kiel vi iradis
antaŭ Mi. 26 Nun, ho Dio de Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi diris al Via
servanto David, mia patro. 27 Ĉu efektive Dio loĝus sur la tero? ja la ĉielo
kaj la ĉielo de ĉieloj ne povas Vin ampleksi; des pli tion ne povas ĉi tiu
domo, kiun mi konstruis! 28 Sed turnu Vin al la preĝo de Via servanto kaj
al lia petego, ho Eternulo, mia Dio, por aŭskulti la vokadon kaj la preĝon,
per kiu Via servanto preĝas antaŭ Vi hodiaŭ; 29 por ke Viaj okuloj estu
nefermitaj super ĉi tiu domo nokte kaj tage, super la loko, pri kiu Vi diris:
Mia nomo tie estos; por aŭskulti la preĝon, kiun Via servanto faros sur
ĉi tiu loko. 30 Kaj aŭskultu la petegon de Via servanto kaj de Via popolo
Izrael, kiun ili preĝos sur ĉi tiu loko; aŭskultu sur la loko de Via loĝado en
la ĉielo; kaj kiam Vi aŭskultos, Vi pardonu. 31 Kiam iu pekos kontraŭ sia
proksimulo, kaj oni postulos de li ĵuron, ke li ĵuru, kaj la ĵuro estos farata
antaŭ Via altaro en ĉi tiu domo: 32 tiam aŭskultu en la ĉielo, kaj faru juĝon
pri Viaj servantoj, kondamnante la manbonagulon, metante lian konduton
sur lian kapon, kaj montrante la pravecon de la virtulo, rekompencante
lin laŭ lia virteco. 33 Se Via popolo Izrael estos frapita de malamiko pro
tio, ke ĝi pekis antaŭ Vi, sed ili sin returnos al Vi kaj gloros Vian nomon
kaj preĝos kaj petegos al Vi en ĉi tiu domo: 34 tiam aŭskultu en la ĉielo,
kaj pardonu la pekon de Via popolo Izrael, kaj revenigu ilin sur la teron,
kiun Vi donis al iliaj patroj. 35 Se la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne estos pluvo
pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi, sed ili ekpreĝos sur ĉi tiu loko kaj gloros
Vian nomon kaj returnos sin de sia peko, por ke Vi aŭskultu ilin: 36 tiam
aŭskultu en la ĉielo, kaj pardonu la pekon de Viaj servantoj kaj de Via
popolo Izrael, montrante al ili la bonan vojon, kiun ili devas iri, kaj donu
pluvon sur Vian landon, kiun Vi donis al Via popolo kiel heredaĵon. 37 Se
estos malsato en la lando, aŭ se estos pesto, brulsekeco, velkado, akridoj,
aŭ vermoj, aŭ se premos ilin malamiko en la lando de ilia loĝado, aŭ se
estos ia plago aŭ malsano; 38 ĉe ĉiu preĝo, ĉe ĉiu petego, kiu venos de iu

homo aŭ de Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el ili sentos malfeliĉon en sia
koro kaj etendos siajn manojn al ĉi tiu domo: 39 Vi aŭskultu en la ĉielo, en
la loko de Via loĝado, kaj pardonu, kaj faru kaj redonu al ĉiu konforme al
lia tuta konduto, kiel Vi konas lian koron (ĉar Vi sola konas la koron de ĉiuj
homidoj); 40 por ke ili Vin timu dum la tuta tempo, kiun ili vivas sur la tero,
kiun Vi donis al niaj patroj. 41 Ankaŭ koncerne aligentulon, kiu ne estas
el Via popolo Izrael, sed venos el malproksima lando pro Via nomo 42 (ĉar
ili aŭdos pri Via granda nomo kaj pri Via forta mano kaj pri Via etendita
brako), kaj li venos kaj preĝos en ĉi tiu domo: 43 Vi aŭskultu en la ĉielo,
en la loko de Via loĝado, kaj faru ĉion, pri kio vokos al Vi la aligentulo;
por ke ĉiuj popoloj de la tero konu Vian nomon, por ke ili timu Vin, kiel
Via popolo Izrael, kaj por ke ili sciu, ke per Via nomo estas nomata ĉi tiu
domo, kiun mi konstruis. 44 Kiam Via popolo eliros milite kontraŭ sian
malamikon laŭ la vojo, laŭ kiu Vi ilin sendos, kaj ili preĝos al la Eternulo,
turninte sin al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la domo, kiun mi konstruis
al Via nomo: 45 tiam aŭskultu en la ĉielo ilian preĝon kaj ilian petegon,
kaj defendu ilian aferon. 46 Se ili pekos antaŭ Vi (ĉar ne ekzistas homo,
kiu ne pekas), kaj Vi ekkoleros kontraŭ ili kaj transdonos ilin al malamiko,
kaj iliaj kaptintoj forkondukos ilin en landon malamikan, malproksiman
aŭ proksiman; 47 sed ili rekonsciiĝos en la lando, en kiu ili estos kaptitaj,
konvertiĝos, kaj petegos Vin en la lando de siaj kaptintoj, dirante: Ni pekis,
ni malbonagis, ni krimis; 48 kaj ili returnos sin al Vi per sia tuta koro kaj per
sia tuta animo en la lando de siaj malamikoj, kiuj ilin kaptis, kaj ili preĝos
al Vi, turninte sin al sia lando, kiun Vi donis al iliaj patroj, al la urbo, kiun
Vi elektis, kaj al la domo, kiun mi konstruis al Via nomo: 49 tiam aŭskultu
en la ĉielo, en la loko de Via loĝado, ilian preĝon kaj ilian petegon, kaj
defendu ilian aferon; 50 kaj pardonu al Via popolo tion, per kio ili pekis
antaŭ Vi, kaj ĉiujn iliajn krimojn, kiujn ili faris kontraŭ Vi, kaj veku por ili
kompaton en iliaj kaptintoj, por ke ĉi tiuj estu favorkoraj al ili. 51 Ĉar ili
estas Via popolo kaj Via heredaĵo, kiun Vi elkondukis el Egiptujo, el la fera
forno. 52 Viaj okuloj estu malfermitaj al la petego de Via servanto kaj al la
petego de Via popolo Izrael, por ke Vi aŭdu ilin pri ĉio, pri kio ili vokas
al Vi. 53 Ĉar Vi distingis ilin kiel Vian heredaĵon el ĉiuj popoloj de la tero,
kiel Vi diris per Via servanto Moseo, kiam Vi elkondukis niajn patrojn el
Egiptujo, ho Sinjoro, Eternulo.

54 Kiam Salomono finis preĝi antaŭ la Eternulo tiun tutan preĝon kaj
petegon, li leviĝis de sia genuado antaŭ la altaro de la Eternulo, kaj liaj
manoj estis etenditaj al la ĉielo. 55 Kaj li stariĝis, kaj benis la tutan
komunumon de Izrael per laŭta voĉo, dirante: 56 Benata estu la Eternulo,
kiu donis ripozon al Sia popolo Izrael konforme al ĉio, kion Li diris: ne
forfalis eĉ unu vorto el ĉiuj Liaj bonaj vortoj, kiujn Li diris per Sia servanto
Moseo. 57 La Eternulo, nia Dio, estu kun ni, kiel Li estis kun niaj patroj,
Li ne forlasu nin kaj ne forĵetu nin; 58 Li klinu nian koron al Si, por ke
ni iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, kaj por ke ni observu Liajn ordonojn kaj Liajn
leĝojn kaj Liajn regulojn, kiujn Li donis al niaj patroj. 59 Kaj ĉi tiuj miaj
vortoj, kiujn mi preĝis antaŭ la Eternulo, estu proksimaj al la Eternulo, nia
Dio, tage kaj nokte, por ke Li faru justaĵon al Sia servanto kaj justaĵon al
Sia popolo Izrael en ĉiuj tagoj; 60 por ke ĉiuj popoloj de la tero sciu, ke la
Eternulo estas Dio kaj ke ne ekzistas alia. 61 Via koro estu tute sindona al
la Eternulo, nia Dio, por iri laŭ Liaj leĝoj kaj por observi Liajn ordonojn,
kiel hodiaŭ. 62 Kaj la reĝo kaj kun li ĉiuj Izraelidoj buĉis oferojn antaŭ la

Eternulo. 63 Kaj Salomono oferis la pacoferon, kiun li alportis al la Eternulo,
dudek du mil bovojn kaj cent dudek mil ŝafojn. Tiamaniere la reĝo kaj
ĉiuj Izraelidoj inaŭguris la domon de la Eternulo. 64 En tiu tago la reĝo
sanktigis la mezon de la korto, kiu estis antaŭ la domo de la Eternulo;
ĉar li faris tie la bruloferon kaj la farunoferon kaj alportis ofere la sebon
de la pacoferoj; ĉar la kupra altaro, kiu estis antaŭ la Eternulo, estis tro
malgranda, por doni lokon al la brulofero kaj la farunofero kaj la sebo de
la pacoferoj. 65 Kaj Salomono faris tiam feston, kaj kun li la tuta Izrael,
tre granda anaro, kiu kunvenis de Ĥamat ĝis la torento de Egiptujo, antaŭ
la Eternulo, nia Dio, dum sep tagoj kaj ankoraŭ sep tagoj, kune dek kvar
tagoj. 66 En la oka tago li forsendis la popolon; kaj ili benis la reĝon, kaj
iris al siaj tendoj, gajaj kaj ĝojantaj pro la tuta bono, kiun la Eternulo faris
al Sia servanto David kaj al Sia popolo Izrael.

9

1 Kiam Salomono finis la konstruadon de la domo de la Eternulo kaj
de la reĝa domo, kaj de ĉio dezirita de Salomono, kion li deziris fari, 2 la
Eternulo aperis al Salomono duan fojon, kiel Li aperis al li en Gibeon. 3 Kaj
la Eternulo diris al li: Mi aŭdis vian preĝon kaj vian petegon, kiun vi faris
antaŭ Mi; Mi sanktigis ĉi tiun domon, kiun vi konstruis, por ke Mi metu
tien Mian nomon por eterne; kaj Miaj okuloj kaj Mia koro estos tie ĉiam.
4 Kaj pri vi, se vi irados antaŭ Mi tiel, kiel iradis via patro David, kun pura
koro kaj ĝusteco, farante ĉion, kion Mi ordonis al vi, kaj observante Miajn
leĝojn kaj regulojn: 5 tiam Mi fortikigos la tronon de via reĝado super Izrael
por eterne, kiel Mi promesis al via patro David, dirante: Ne mankos ĉe vi
viro sur la trono de Izrael. 6 Sed se vi kaj viaj filoj deturnos vin de Mi, kaj ne
observos Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn, kiujn Mi donis al vi, kaj vi iros
kaj servos al aliaj dioj kaj adorkliniĝos al ili: 7 tiam Mi ekstermos Izraelon
de la lando, kiun Mi donis al li; kaj ĉi tiun domon, kiun Mi sanktigis por
Mia nomo, Mi forpuŝos de antaŭ Mia vizaĝo; kaj Izrael fariĝos proverbo
kaj moko inter ĉiuj popoloj. 8 Kaj pri ĉi tiu domo, kiu estas tre alta, ĉiu
preteriranto miregos kaj fajfos; kaj oni diros: Pro kio la Eternulo agis tiele
kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu domo? 9 Kaj oni respondos: Pro tio, ke ili
forlasis la Eternulon, ilian Dion, kiu elkondukis iliajn patrojn el la lando
Egipta, kaj ili aliĝis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis al ili kaj servis al ili — pro
tio la Eternulo venigis sur ilin ĉi tiun tutan malbonon.

10 Post paso de la dudek jaroj, dum kiuj Salomono konstruis la du domojn,
la domon de la Eternulo kaj la reĝan domon 11 (por kiuj Ĥiram, la reĝo de
Tiro, liveris al Salomono cedrajn arbojn kaj cipresajn arbojn kaj oron laŭ
lia tuta deziro), la reĝo Salomono tiam donis al Ĥiram dudek urbojn en la
lando Galilea. 12 Kaj Ĥiram eliris el Tiro, por rigardi la urbojn, kiujn donis
al li Salomono; kaj ili ne plaĉis al li. 13 Kaj li diris: Kio estas tiuj urboj,
kiujn vi donis al mi, mia frato? Kaj li donis al ili la nomon lando Kabul ĝis
la nuna tago. 14 Kaj Ĥiram sendis al la reĝo cent dudek kikarojn da oro.

15 Jen estas la aranĝo pri la impostoj, kiujn starigis la reĝo Salomono, por
konstrui la domon de la Eternulo kaj sian domon kaj Milon kaj la muregon
de Jerusalem kaj Ĥacoron kaj Megidon kaj Gezeron. 16 (Faraono, reĝo de
Egiptujo, venis kaj venkoprenis Gezeron kaj forbruligis ĝin per fajro, kaj
mortigis la Kanaanidojn, kiuj loĝis en la urbo, kaj li donis ĝin kiel donacon
al sia filino, edzino de Salomono.) 17 Kaj Salomono konstruis Gezeron, kaj

la malsupran Bet-Ĥoronon, 18 kaj Baalaton, kaj Tadmoron en la dezerto,
en la lando, 19 kaj ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn Salomono havis, kaj la
urbojn por la ĉaroj kaj la urbojn por la rajdistoj, kaj ĉion, kion Salomono
deziris konstrui en Jerusalem kaj sur Lebanon kaj en la tuta lando de sia
regado. 20 Koncerne la tutan popolon, kiu restis el la Amoridoj, Ĥetidoj,
Perizidoj, Ĥividoj, kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el la idoj de Izrael: 21 iliajn
infanojn, kiuj restis post ili en la lando kaj kiujn la Izraelidoj ne povis
ekstermi, Salomono faris tributuloj-laboristoj ĝis la nuna tago. 22 Sed el la
Izraelidoj Salomono ne faris laboristojn; ili estis militistoj, liaj servantoj,
liaj eminentuloj, liaj militestroj, liaj ĉarestroj, kaj liaj rajdistoj. 23 La
nombro de la ĉefaj oficistoj super la laboroj de Salomono estis kvincent
kvindek; ili regis la popolon, kiu faris la laborojn. 24 La filino de Faraono
transiris el la urbo de David en sian domon, kiun li konstruis por ŝi; tiam
li konstruis Milon. 25 Kaj Salomono alportadis tri fojojn en jaro bruloferojn
kaj pacoferojn sur la altaron, kiun li konstruis al la Eternulo, kaj incensadis
ĉe ĝi antaŭ la Eternulo. Kaj li finkonstruis la domon.

26 Kaj ŝiparon faris la reĝo Salomono en Ecjon-Geber, kiu troviĝas apud
Elat, sur la bordo de la Ruĝa Maro, en la lando de Edom. 27 Kaj Ĥiram
sendis en la ŝiparo siajn servantojn ŝipistojn, spertajn maristojn, kun la
servantoj de Salomono. 28 Kaj ili venis Ofiron, kaj prenis de tie kvarcent
dudek kikarojn da oro kaj venigis al la reĝo Salomono.

10

1 Kiam la reĝino de Ŝeba aŭdis la famon pri Salomono kaj pri la domo de
la Eternulo, ŝi venis, por elprovi lin per enigmoj. 2 Kaj ŝi venis Jerusalemon
kun tre granda akompanantaro, kun kameloj, portantaj aromaĵojn, tre
multe da oro, kaj multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi venis al Salomono, kaj
parolis kun li pri ĉio, kion ŝi havis en sia koro. 3 Kaj Salomono solvis
al ŝi ĉiujn ŝiajn demandojn; kaj estis nenio, kion la reĝo ne scius kaj
kion li ne solvus al ŝi. 4 Kaj la reĝino de Ŝeba vidis la tutan saĝecon de
Salomono, kaj la domon, kiun li konstruis, 5 kaj la manĝaĵon ĉe lia tablo kaj
la loĝejon de liaj sklavoj kaj la oficojn de liaj servantoj kaj iliajn vestojn kaj
liajn vinverŝistojn, kaj liajn bruloferojn, kiujn li oferadis en la domo de la
Eternulo; kaj ŝi estis tute ravita. 6 Kaj ŝi diris al la reĝo: Vera estas tio, kion
mi aŭdis en mia lando pri viaj aferoj kaj pri via saĝeco; 7 mi ne kredis al la
diroj, ĝis mi venis kaj ĝis miaj okuloj ekvidis; sed nun mi vidas, ke oni ne
rakontis al mi eĉ duonon; vi havas pli da saĝo kaj bono, ol diras la famo,
kiun mi aŭdis. 8 Feliĉaj estas viaj homoj, feliĉaj estas viaj servantoj, kiuj
ĉiam staras antaŭ vi kaj aŭdas vian saĝecon. 9 Benata estu la Eternulo, via
Dio, kiu favoras vin kaj sidigis vin sur la tronon de Izrael. Pro Sia eterna
amo al Izrael Li faris vin reĝo, por ke vi zorgu pri juĝo kaj justeco. 10 Kaj
ŝi donacis al la reĝo cent dudek kikarojn da oro kaj tre multe da aromaĵoj
kaj multekostajn ŝtonojn; neniam plu venis tiom multe da aromaĵoj, kiom
la reĝino de Ŝeba donacis al la reĝo Salomono. 11 Kaj la ŝiparo de Ĥiram,
kiu venigis oron el Ofir, alvenigis el Ofir tre multe da santala ligno kaj
multekostajn ŝtonojn. 12 Kaj el la santala ligno la reĝo faris pilastrojn por
la domo de la Eternulo kaj por la reĝa domo, ankaŭ harpojn kaj psalterojn
por la kantistoj; neniam venis tiom da santala ligno, nek estis vidata, ĝis la
nuna tago. 13 Kaj la reĝo Salomono donis al la reĝino de Ŝeba ĉion, kion ŝi

deziris kaj kion ŝi petis, krom tio, kion li donis al ŝi el la mano de la reĝo Salomono mem. Kaj ŝi foriris returne en sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj.

14 La pezo de la oro, kiu estis alportita al Salomono dum unu jaro, estis
sescent sesdek ses kikaroj da oro; 15 krom tio, kio venis de la butikistoj
kaj de la komerco de negocistoj kaj de ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj de la
regionestroj. 16 Kaj la reĝo Salomono faris ducent grandajn ŝildojn el
forĝita oro (sescent sikloj da oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo) 17 kaj tricent
malgrandajn ŝildojn el forĝita oro (tri min'oj da oro estis uzitaj por ĉiu el
tiuj ŝildoj); kaj la reĝo metis ilin en la arbardomon de Lebanon. 18 Kaj la
reĝo faris grandan tronon el eburo kaj tegis ĝin per pura oro. 19 Ses ŝtupojn
havis la trono, rondan supron havis la trono malantaŭe, kaj brakapogojn
ambaŭflanke de la sidloko, kaj du leonojn, starantajn apud la brakapogoj.
20 Kaj ankoraŭ dek du leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj ambaŭflanke; ne
ekzistis io simila en iu ajn regno. 21 Kaj ĉiuj trinkvazoj de la reĝo Salomono
estis el oro, kaj ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo estis el pura oro;
nenio estis el arĝento; en la tempo de Salomono ĝi estis rigardata kiel
senvalora. 22 Ĉar Tarŝiŝan ŝiparon la reĝo havis sur la maro kun la ŝiparo
de Ĥiram; unu fojon en tri jaroj venadis la Tarŝiŝa ŝiparo, alportante
oron, arĝenton, eburon, simiojn, kaj pavojn. 23 Tiel la reĝo Salomono
superis ĉiujn reĝojn de la tero per riĉeco kaj per saĝeco. 24 Kaj ĉiuj
sur la tero penis vidi Salomonon, por aŭdi lian saĝon, kiun Dio enmetis
en lian koron. 25 Kaj ili alportadis ĉiu sian donacon: vazojn arĝentajn,
vazojn orajn, vestojn, batalilojn, aromaĵojn, ĉevalojn, kaj mulojn, ĉiujare.
26 Kaj Salomono kolektis al si ĉarojn kaj rajdistojn; kaj li havis mil kvarcent
ĉarojn kaj dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de ĉaroj kaj
ĉe la reĝo en Jerusalem. 27 Kaj la reĝo atingis tion, ke la arĝento estis
en Jerusalem kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel granda kvanto, kiel
sikomoroj sur malaltaj lokoj. 28 La ĉevalojn al Salomono oni venigadis
el Egiptujo; kaj societo de komercistoj de la reĝo aĉetadis ilin amase laŭ
difinita prezo. 29 Ĉiu ĉaro estis liverata el Egiptujo pro sescent sikloj da
arĝento, kaj ĉiu ĉevalo pro cent kvindek; tiel same ili estis liverataj per
iliaj manoj al ĉiuj reĝoj de la Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

11

1 La reĝo Salomono amis multajn aligentajn virinojn, la filinon
de Faraono, Moabidinojn, Amonidinojn, Edomidinojn, Cidonaninojn,
Ĥetidinojn, 2 el tiuj popoloj, pri kiuj la Eternulo diris al la Izraelidoj: Ne
iru al ili, kaj ili ne iru al vi, ĉar ili turnos vian koron al siaj dioj; al ili
Salomono aliĝis per amo. 3 Kaj li havis da ĉefaj edzinoj sepcent kaj da
kromvirinoj tricent; kaj liaj edzinoj forklinis lian koron. 4 En la tempo de
maljuneco de Salomono liaj edzinoj turnis lian koron al aliaj dioj, kaj lia
koro ne estis tiel plene fordonita al la Eternulo, lia Dio, kiel la koro de lia
patro David. 5 Kaj Salomono sekvis Aŝtaron, diaĵon de la Cidonanoj, kaj
Milkomon, abomenindaĵon de la Amonidoj. 6 Kaj Salomono faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj ne sekvis plene la Eternulon, kiel lia
patro David. 7 Tiam Salomono konstruis altaĵon al Kemoŝ, abomenindaĵo
de la Moabidoj, sur la monto, kiu estas antaŭ Jerusalem, kaj al Moleĥ,
abomenindaĵo de la Amonidoj. 8 Kaj tiel li faris por ĉiuj siaj aligentaj
edzinoj, kiuj incensadis kaj alportadis oferojn al siaj dioj.

9 Kaj la Eternulo ekkoleris Salomonon pro tio, ke li forklinis sian koron
de la Eternulo, Dio de Izrael, kiu aperis al li du fojojn, 10 kaj kiu ordonis
al li pri tiu afero, ke li ne sekvu aliajn diojn; sed li ne observis tion, kion
la Eternulo ordonis. 11 Kaj la Eternulo diris al Salomono: Pro tio, ke ĉi tio
fariĝis ĉe vi, kaj ke vi ne observis Mian interligon kaj Miajn leĝojn, kiujn
Mi donis al vi, Mi forŝiros de vi la regnon kaj donos ĝin al via servanto.
12 Tamen dum via vivo Mi tion ne faros, pro via patro David; el la manoj de
via filo Mi ĝin forŝiros. 13 Sed ne la tutan regnon Mi forŝiros; unu tribon
Mi donos al via filo, pro Mia servanto David, kaj pro Jerusalem, kiun Mi
elektis.

14 Kaj la Eternulo aperigis kontraŭulon kontraŭ Salomono, Hadadon, la
Edomidon, el la reĝa semo de Edom. 15 Kiam David estis en Edomujo,
kaj la militestro Joab venis, por enterigi la mortigitojn, li mortigis ĉiujn
virseksulojn en Edomujo 16 (ĉar ses monatojn tie restis Joab kaj ĉiuj
Izraelidoj, ĝis ili ekstermis ĉiujn virseksulojn en Edomujo); 17 tiam forkuris
Hadad kune kun viroj Edomidoj el la servantoj de lia patro, por iri
Egiptujon; Hadad estis tiam malgranda knabo. 18 Ili elmoviĝis el Midjan
kaj venis Paranon kaj prenis kun si homojn el Paran, kaj venis Egiptujon
al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj ĉi tiu donis al li domon kaj nutraĵon,
kaj ankaŭ landon li donis al li. 19 Hadad tre ekplaĉis al Faraono, kaj ĉi
tiu donis al li kiel edzinon fratinon de sia edzino, fratinon de la reĝino
Taĥpenes. 20 Kaj la fratino de Taĥpenes naskis al li lian filon Genubat. Kaj
Taĥpenes edukis lin en la domo de Faraono, kaj Genubat loĝis en la domo
de Faraono inter la filoj de Faraono. 21 Kiam Hadad aŭdis en Egiptujo, ke
David ekdormis kun siaj patroj kaj ke la militestro Joab mortis, Hadad diris
al Faraono: Forliberigu min, ke mi iru en mian landon. 22 Faraono diris
al li: Ĉu io mankas al vi ĉe mi, ke vi deziras iri en vian landon? Kaj li
respondis: Ne, tamen forliberigu min.

23 Dio starigis kontraŭ li ankoraŭ kontraŭulon, Rezonon, filon de Eljada,
kiu forkuris de sia sinjoro Hadadezer, reĝo de Coba. 24 Kaj li kolektis
kontraŭ li virojn kaj fariĝis estro de bando, kiam David ilin mortigis;
kaj ili iris Damaskon kaj ekloĝis tie kaj ekregis en Damasko. 25 Kaj li
estis kontraŭulo de la Izraelidoj dum la tuta vivo de Salomono, krom la
malbono, kiu venadis de Hadad. Kaj li havis malamon kontraŭ la Izraelidoj,
kaj li fariĝis reĝo de Sirio.

26 Kaj Jerobeam, filo de Nebat, Efratano el Cereda, kies patrino havis
la nomon Cerua kaj estis vidvino, servanto de Salomono, levis la manon
kontraŭ la reĝon. 27 Kaj jen estas la kaŭzo, pro kiu li levis la manon kontraŭ
la reĝon: Salomono konstruis Milon; li riparis la breĉojn de la urbo de
sia patro David. 28 Jerobeam estis viro forta kaj kuraĝa. Kiam Salomono
vidis, ke la junulo estas laborkapabla, li starigis lin administranto de la
tributlaboroj de la domo de Jozef. 29 En tiu tempo okazis, ke Jerobeam eliris
el Jerusalem; kaj renkontis lin sur la vojo la profeto Aĥija, la Ŝiloano; li
portis sur si novan veston; ili ambaŭ estis solaj sur la kampo. 30 Kaj Aĥija
prenis la novan veston, kiu estis sur li, kaj disŝiris ĝin en dek du pecojn.
31 Kaj li diris al Jerobeam: Prenu al vi dek pecojn; ĉar tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Jen Mi forŝiras la regnon el la manoj de Salomono kaj donas
al vi dek tribojn 32 (sed unu tribo restos ĉe li, pro Mia servanto David, kaj
pro la urbo Jerusalem, kiun Mi elektis el ĉiuj triboj de Izrael); 33 pro tio, ke
ili forlasis Min, kaj adorkliniĝis al Aŝtar, diaĵo de la Cidonanoj, al Kemoŝ,

dio de Moab, kaj al Milkom, dio de la Amonidoj, kaj ne iris laŭ Miaj vojoj,
por plenumi tion, kio plaĉas al Mi, kaj Miajn leĝojn kaj Miajn regulojn,
kiel lia patro David. 34 Mi ne prenos la tutan regnon el liaj manoj, sed
Mi faros, ke li restos reganto dum sia tuta vivo, pro Mia servanto David,
kiun Mi elektis kaj kiu observis Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn. 35 Sed Mi
prenos la regnon el la manoj de lia filo, kaj Mi donos el ĝi al vi dek tribojn;
36 kaj al lia filo Mi donos unu tribon, por ke restu lumilo por ĉiam al Mia
servanto David antaŭ Mi en Jerusalem, en la urbo, kiun Mi elektis al Mi,
por meti tien Mian nomon. 37 Vin Mi prenos, kaj vi regos super ĉio, kion
via animo deziros, kaj vi estos reĝo super Izrael. 38 Kaj se vi obeos ĉion,
kion Mi ordonos al vi, kaj iros laŭ Miaj vojoj, kaj faros tion, kio plaĉas al Mi,
observante Miajn leĝojn kaj Miajn ordonojn, kiel faris Mia servanto David,
tiam Mi estos kun vi, kaj konstruos al vi domon fidindan, kiel Mi konstruis
al David, kaj Mi donos al vi Izraelon. 39 Kaj per tio Mi humiligos la semon
de David, tamen ne por ĉiam. 40 Salomono intencis mortigi Jerobeamon;
sed Jerobeam leviĝis kaj forkuris en Egiptujon, al Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo,
kaj li restis en Egiptujo ĝis la morto de Salomono.

41 La tuta cetera historio de Salomono, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia saĝeco
estas priskribitaj en la libro de kroniko de Salomono. 42 La tempo, dum
kiu Salomono reĝis en Jerusalem super la tuta Izrael, estis kvardek jaroj.
43 Kaj Salomono ekdormis kun siaj patroj kaj estis enterigita en la urbo de
sia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis Reĥabeam, lia filo.

12

1 Reĥabeam iris en Ŝeĥemon, ĉar en Ŝeĥemon venis ĉiuj Izraelidoj,
por fari lin reĝo. 2 Kiam tion aŭdis Jerobeam, filo de Nebat (ĉar li estis
ankoraŭ en Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo Salomono, kaj Jerobeam
loĝis en Egiptujo, 3 sed oni sendis kaj vokis lin), tiam Jerobeam kaj la tuta
komunumo de Izrael venis, kaj ekparolis al Reĥabeam, dirante: 4 Via patro
tro pezigis nian jugon; nun deprenu iom de la malfacilaj laboroj de via
patro, kaj de lia peza jugo, kiun li metis sur nin, kaj tiam ni servados al vi.
5 Kaj li diris al ili: Iru, kaj post tri tagoj revenu al mi. Kaj la popolo disiris.
6 Kaj la reĝo Reĥabeam konsiliĝis kun la maljunuloj, kiuj staradis antaŭ
lia patro Salomono dum lia vivo, kaj li diris: Kiel vi konsilas respondi al
ĉi tiu popolo? 7 Kaj ili diris al li jene: Se hodiaŭ vi estos servanto al ĉi
tiu popolo kaj komplezos al ili kaj kontentigos ilin kaj parolos al ili bonajn
vortojn, ili estos al vi servantoj por ĉiam. 8 Sed li ne atentis la konsilon
de la maljunuloj, kiun ili donis al li, kaj li konsiliĝis kun la junuloj, kiuj
elkreskis kune kun li kaj staris antaŭ li. 9 Kaj li diris al ili: Kion vi konsilas,
ke ni respondu al ĉi tiu popolo, kiu diris al mi jene: Faru malpli peza la
jugon, kiun via patro metis sur nin? 10 Kaj la junuloj, kiuj elkreskis kune
kun li, parolis al li, dirante: Tiele diru al ĉi tiu popolo, kiu diris al vi: Via
patro faris nian jugon tro peza, kaj vi faru ĝin malpli peza — tiele diru al
ili: Mia malgranda fingro estas pli dika, ol la lumboj de mia patro; 11 tial
se mia patro ŝarĝis vin per peza jugo, mi ankoraŭ plipezigos vian jugon;
mia patro vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per skorpioj. 12 Kaj
Jerobeam kaj la tuta popolo venis al Reĥabeam en la tria tago, kiel la reĝo
ordonis, dirante: Revenu al mi en la tria tago. 13 Kaj la reĝo respondis
al la popolo malafable, kaj ne atentis la konsilon de la maljunuloj, kiun
ili donis; 14 kaj li parolis al ili laŭ la konsilo de la junuloj, dirante: Mia

patro pezigis vian jugon, sed mi ankoraŭ pli pezigos vian jugon; mia patro
vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per skorpioj. 15 Kaj la reĝo ne
aŭskultis la popolon; ĉar estis destinite de la Eternulo, por ke plenumiĝu
Lia vorto, kiun la Eternulo diris per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam, filo
de Nebat. 16 Kiam ĉiuj Izraelidoj vidis, ke la reĝo ilin ne obeas, tiam la
popolo respondis al la reĝo, dirante: Kian parton ni havas en David? ni
ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj. Al viaj tendoj, ho Izrael! nun zorgu
mem pri via domo, ho David! Kaj la Izraelidoj disiris al siaj tendoj. 17 Sed
super la Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj de Judujo, reĝis Reĥabeam. 18 Kaj
la reĝo Reĥabeam sendis Adoramon, la estron super la impostoj; sed ĉiuj
Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj li mortis. Kaj la reĝo Reĥabeam rapide
sidiĝis en ĉaro, por forkuri en Jerusalemon. 19 Tiamaniere Izrael defalis
de la domo de David ĝis la nuna tago. 20 Kiam ĉiuj Izraelidoj aŭdis, ke
Jerobeam revenis, ili sendis kaj vokis lin al la kunveno kaj faris lin reĝo
super ĉiuj Izraelidoj. La domon de David sekvis sole nur la tribo de Jehuda.

21 Kaj kiam Reĥabeam venis en Jerusalemon, li kolektis el la tuta domo de
Jehuda kaj el la tribo de Benjamen cent okdek mil elektitajn militistojn, por
militi kontraŭ la domo de Izrael, por revenigi la regnon al Reĥabeam, filo
de Salomono. 22 Sed aperis vorto de Dio al Ŝemaja, homo de Dio, dirante:
23 Diru al Reĥabeam, filo de Salomono, reĝo de Judujo, kaj al la tuta domo
de Jehuda kaj de Benjamen kaj al la cetera popolo jene: 24 Tiele diras la
Eternulo: Ne iru kaj ne militu kontraŭ viaj fratoj, la Izraelidoj; reiru ĉiu al
sia domo, ĉar de Mi estas farita ĉi tiu afero. Kaj ili obeis la vorton de la
Eternulo, kaj retenis sin de irado, konforme al la vorto de la Eternulo.

25 Kaj Jerobeam prikonstruis Ŝeĥemon sur la monto de Efraim kaj ekloĝis
en ĝi; kaj li eliris el tie kaj konstruis Penuelon. 26 Kaj Jerobeam diris en sia
koro: Nun la regno povas reveni al la domo de David; 27 se ĉi tiu popolo
irados, por fari oferojn en la domo de la Eternulo en Jerusalem, tiam la koro
de ĉi tiu popolo returniĝos al ilia sinjoro, al Reĥabeam, reĝo de Judujo; kaj
ili mortigos min kaj revenos al Reĥabeam, reĝo de Judujo. 28 Kaj la reĝo
aranĝis konsiliĝon, kaj li faris du orajn bovidojn, kaj diris al la popolo: Ne
iradu plu en Jerusalemon; jen estas viaj dioj, ho Izrael, kiuj elkondukis vin
el la lando Egipta. 29 Kaj li starigis unu en Bet-El, kaj la duan li instalis en
Dan. 30 Kaj ĉi tiu afero fariĝis kaŭzo de pekado: la popolo komencis iradi
al unu el ili ĝis Dan. 31 Kaj li konstruis domojn de altaĵoj, kaj li starigis
pastrojn el la popolo, kiuj ne estis el la idoj de Levi. 32 Kaj Jerobeam starigis
feston en la oka monato, en la dek-kvina tago de la monato, simile al la
festo en Judujo, kaj li suriris sur la altaron; tiel li faris en Bet-El, alportante
oferojn al la bovidoj, kiujn li faris; kaj li loĝigis en Bet-El la pastrojn de
la altaĵoj, kiujn li aranĝis. 33 Kaj li suriris sur la altaron, kiun li faris en
Bet-El, en la dek-kvina tago de la oka monato, kiun li mem elpensis; kaj li
faris feston por la Izraelidoj, kaj suriris sur la altaron, por incensi.

13

1 Kaj jen homo de Dio venis el Judujo laŭ ordono de la Eternulo en Bet-
Elon, kiam Jerobeam staris sur la altaro, por incensi. 2 Kaj li vokis al la
altaro laŭ ordono de la Eternulo kaj diris: Ho altaro, altaro! tiele diras la
Eternulo: Jen en la domo de David naskiĝos filo, kies nomo estos Joŝija, kaj
li buĉos sur vi la pastrojn de la altaĵoj, incensantajn sur vi, kaj homaj ostoj

estos bruligitaj sur vi. [3] Kaj li donis en tiu tago signon, dirante: Ĉi tio estas
la signo, ke tion parolis la Eternulo: jen la altaro disfendiĝos, kaj la cindro,
kiu estas sur ĝi, disŝutiĝos. [4] Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de la homo de
Dio, kiujn li vokis al la altaro en Bet-El, Jerobeam etendis sian manon de
sur la altaro, kaj diris: Kaptu lin! Sed rigidiĝis lia mano, kiun li etendis
kontraŭ lin, kaj li ne povis retiri ĝin al si. [5] Kaj la altaro disfendiĝis, kaj la
cindro de la altaro disŝutiĝis, konforme al la signo, kiun donis la homo de
Dio laŭ la ordono de la Eternulo. [6] Kaj la reĝo ekparolis kaj diris al la homo
de Dio: Faru peton antaŭ la Eternulo, via Dio, kaj preĝu por mi, por ke mia
mano revenu al mi. Kaj la homo de Dio faris peton antaŭ la Eternulo, kaj
la mano de la reĝo revenis al li kaj fariĝis kiel antaŭe. [7] Tiam la reĝo diris
al la homo de Dio: Iru kun mi en la domon kaj fortigu vin per manĝo,
kaj mi donos al vi donacon. [8] Sed la homo de Dio diris al la reĝo: Eĉ se
vi donos al mi duonon de via domo, mi ne iros kun vi, kaj mi ne manĝos
panon nek trinkos akvon en ĉi tiu loko; [9] ĉar tiele estas ordonite al mi per
la vorto de la Eternulo: Ne manĝu panon nek trinku akvon, kaj ne reiru
laŭ la vojo, laŭ kiu vi venis. [10] Kaj li iris laŭ alia vojo, kaj ne reiris laŭ la
vojo, laŭ kiu li venis en Bet-Elon.

[11] Unu profeto maljunulo loĝis en Bet-El. Kaj venis liaj filoj, kaj rakontis
al li la tutan aferon, kiun faris la homo de Dio hodiaŭ en Bet-El; la vortojn,
kiujn li diris al la reĝo, ili rakontis al sia patro. [12] Kaj ilia patro diris al ili:
Laŭ kiu vojo li iris? Kaj liaj filoj montris la vojon, laŭ kiu iris la homo de
Dio, kiu venis el Judujo. [13] Tiam li diris al siaj filoj: Selu al mi la azenon.
Kaj ili selis al li la azenon, kaj li ekrajdis sur ĝi, [14] kaj sekvis la homon de
Dio kaj trovis lin sidanta sub kverko, kaj diris al li: Ĉu vi estas la homo de
Dio, kiu venis el Judujo? Kaj tiu diris: Mi. [15] Kaj li diris al li: Venu kun mi
en la domon kaj manĝu panon. [16] Sed tiu diris: Mi ne povas reiri kun vi
kaj veni al vi, kaj mi ne manĝos panon nek trinkos ĉe vi akvon en ĉi tiu
loko; [17] ĉar estas dirite al mi per la vorto de la Eternulo: Ne manĝu panon
nek trinku tie akvon, ne reiru laŭ la vojo, laŭ kiu vi venis. [18] Kaj li diris al
li: Mi ankaŭ estas profeto, kiel vi, kaj anĝelo diris al mi laŭ ordono de la
Eternulo jene: Revenigu lin kun vi en vian domon, por ke li manĝu panon
kaj trinku akvon. Li mensogis al li. [19] Kaj li reiris kun li kaj manĝis panon
en lia domo kaj trinkis akvon. [20] Dum ili sidis ankoraŭ ĉe la tablo, venis
la vorto de la Eternulo al la profeto, kiu lin revenigis. [21] Kaj li vokis al la
homo de Dio, kiu venis el Judujo, dirante: Tiele diras la Eternulo: Pro tio,
ke vi malobeis la buŝon de la Eternulo, kaj ne plenumis la ordonon, kiun
faris al vi la Eternulo, via Dio, [22] sed vi reiris kaj manĝis panon kaj trinkis
akvon en la loko, pri kiu Li diris al vi, ke vi ne manĝu panon kaj ne trinku
akvon, via kadavro ne venos en la tombon de viaj patroj. [23] Post kiam li
manĝis panon kaj trinkis, oni selis por li la azenon, por la profeto, kiun li
revenigis. [24] Kaj li iris, kaj sur la vojo renkontis lin leono kaj mortigis lin.
Kaj lia kadavro kuŝis ĵetita sur la vojo, kaj la azeno staris apude, kaj la
leono staris apud la kadavro. [25] Kaj jen pasis homoj, kaj vidis la kadavron
kuŝantan sur la vojo, kaj la leonon starantan apud la kadavro, kaj ili iris
kaj rakontis en la urbo, en kiu loĝis la maljuna profeto. [26] Kiam tion aŭdis
la profeto, kiu revenigis lin de la vojo, li diris: Tio estas la homo de Dio,
kiu malobeis la buŝon de la Eternulo; la Eternulo transdonis lin al leono,
kiu disŝiris kaj mortigis lin konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li
diris al li. [27] Kaj li diris al siaj filoj jene: Selu al mi la azenon. Kaj ili selis.
[28] Kaj li iris kaj trovis lian kadavron kuŝantan sur la vojo, kaj la azenon

kaj la leonon starantajn apud la kadavro; la leono ne manĝis la kadavron
kaj ne disŝiris la azenon. 29 Kaj la profeto levis la kadavron de la homo de
Dio kaj metis ĝin sur la azenon kaj veturigis ĝin returne. Kaj la maljuna
profeto venis en la urbon, por priplori kaj enterigi lin. 30 Kaj li metis lian
kadavron en sian tombon; kaj ili priploris lin: Ho ve, mia frato! 31 Post
kiam oni enterigis lin, li diris al siaj filoj jene: Kiam mi mortos, entombigu
min en la tombo, en kiu estas entombigita la homo de Dio; apud liajn ostojn
metu miajn ostojn. 32 Ĉar plenumiĝos la vorto, kiun li eldiris laŭ ordono
de la Eternulo pri la altaro, kiu estas en Bet-El, kaj pri ĉiuj domoj de altaĵoj,
kiuj troviĝas en la urboj de Samario.

33 Post tiu okazintaĵo Jerobeam ne retiris sin de sia malbona vojo, sed
li denove starigis el la popolo pastrojn por la altaĵoj; kiun li volis, tiun li
konsekris, ke li fariĝu pastro de altaĵoj. 34 Kaj ĉi tio fariĝis peko por la
domo de Jerobeam, por pereo kaj ekstermiĝo de sur la tero.

14

1 En tiu tempo malsaniĝis Abija, filo de Jerobeam. 2 Kaj Jerobeam diris
al sia edzino: Leviĝu kaj aliaspektiĝu, por ke oni ne sciu, ke vi estas edzino
de Jerobeam, kaj iru en Ŝilon; tie troviĝas la profeto Aĥija, kiu antaŭdiris
al mi, ke mi estos reĝo super ĉi tiu popolo. 3 Kaj prenu en vian manon
dek panojn kaj biskvitojn kaj kruĉon da mielo, kaj iru al li; li diros al vi,
kio estos al la knabo. 4 Kaj la edzino de Jerobeam tiel faris; ŝi leviĝis kaj
iris en Ŝilon kaj venis en la domon de Aĥija. Aĥija ne povis vidi, ĉar liaj
okuloj ĉesis funkcii pro maljuneco. 5 Sed la Eternulo diris al Aĥija: Jen la
edzino de Jerobeam iras, por demandi vin pri sia filo, ĉar li estas malsana;
tiel kaj tiel diru al ŝi; kiam ŝi venos, ŝi prezentos sin kiel alian personon.
6 Kaj kiam Aĥija ekaŭdis la sonadon de ŝiaj piedoj, kiam ŝi eniris en la
pordon, li diris: Eniru, edzino de Jerobeam; por kio vi prezentas vin kiel
alian personon? mi estas sendita al vi kun sciigo premanta. 7 Iru, diru al
Jerobeam: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Ĉar Mi altigis vin el inter
la popolo kaj faris vin princo super Mia popolo Izrael, 8 kaj Mi forŝiris
la regnon de la domo de David kaj donis ĝin al vi; sed vi ne estis kiel
Mia servanto David, kiu observis Miajn ordonojn kaj sekvis Min per sia
tuta koro, farante nur tion, kio plaĉas al Mi; 9 kaj vi agis pli malbone, ol
ĉiuj, kiuj estis antaŭ vi, kaj vi iris kaj faris al vi aliajn diojn kaj idolojn,
por kolerigi Min, kaj Min vi ĵetis malantaŭ vian dorson: 10 tial Mi venigos
malbonon sur la domon de Jerobeam, kaj Mi ekstermos ĉe Jerobeam ĉiun
virseksulon, malliberulon kaj liberulon en Izrael, kaj Mi elbalaos la domon
de Jerobeam, kiel on elbalaas malpuraĵon, ĉion ĝis la fino. 11 Kiu mortos
ĉe Jerobeam en la urbo, tiun formanĝos la hundoj, kaj kiu mortos sur la
kampo, tiun formanĝos la birdoj de la ĉielo; ĉar la Eternulo tion diris.
12 Kaj vi leviĝu, iru al via domo; kiam via piedo eniros en la urbon, la
infano mortos. 13 Kaj priploros lin ĉiuj Izraelidoj kaj enterigos lin; ĉar li
sola ĉe Jerobeam iros en tombon, ĉar en li el la tuta domo de Jerobeam
troviĝis io bona koncerne la Eternulon, Dion de Izrael. 14 Kaj la Eternulo
starigos al Si super Izrael reĝon, kiu ekstermos la domon de Jerobeam en
tiu tago kaj baldaŭ. 15 Kaj la Eternulo frapos Izraelon, similigante lin al
kano, kiu ŝanceliĝas en la akvo, kaj Li elŝiros la Izraelidojn el tiu bona
tero, kiun Li donis al iliaj patroj, kaj Li disblovos ilin trans la Riveron pro
tio, ke ili faris siajn sanktajn stangojn, kolerigante la Eternulon. 16 Kaj Li

transdonos Izraelon pro la pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekis kaj per kiuj
li pekigis Izraelon. 17 Kaj leviĝis la edzino de Jerobeam kaj foriris kaj venis
en Tircan. Apenaŭ ŝi paŝis sur la sojlon de la domo, la knabo mortis. 18 Kaj
oni enterigis lin, kaj ĉiuj Izraelidoj priploris lin, konforme al la vorto de
la Eternulo, kiun Li diris per Sia servanto, la profeto Aĥija. 19 La cetera
historio de Jerobeam, kiel li militis kaj kiel li reĝis, estas priskribita en la
libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 20 La tempo, dum kiu reĝis Jerobeam,
estis dudek du jaroj. Kaj li ekdormis kun siaj patroj. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Nadab.
21 Reĥabeam, filo de Salomono, reĝis en Judujo. La aĝon de kvardek unu
jaroj havis Reĥabeam, kiam li fariĝis reĝo; kaj dek sep jarojn li reĝis en
Jerusalem, la urbo, kiun la Eternulo elektis inter ĉiuj triboj de Izrael, por
estigi tie Sian nomon. La nomo de lia patrino estis Naama, la Amonidino.
22 Kaj la Judoj faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj incitis Lin
pli ol ĉio, kion faris iliaj patroj per siaj pekoj, kiujn ili pekis. 23 Kaj ankaŭ ili
konstruis al si altaĵojn, statuojn, kaj sanktajn stangojn sur ĉiu alta monteto
kaj sub ĉiu branĉoriĉa arbo. 24 Ankaŭ malĉastistoj estis en la lando; ili
faris ĉiujn abomenindaĵojn de la popoloj, kiujn la Eternulo forpelis antaŭ
la Izraelidoj. 25 En la kvina jaro de la reĝo Reĥabeam iris Ŝiŝak, reĝo de
Egiptujo, kontraŭ Jerusalemon. 26 Kaj li forprenis la trezorojn de la domo
de la Eternulo kaj la trezorojn de la reĝa domo, ĉion li prenis; li prenis
ankaŭ ĉiujn orajn ŝildojn, kiujn faris Salomono. 27 Kaj la reĝo Reĥabeam
faris anstataŭ ili ŝildojn kuprajn, kaj transdonis ilin en la manojn de la
estroj de korpogardistoj, kiuj gardadis la enirejon de la reĝa domo. 28 Kaj
ĉiufoje, kiam la reĝo iris en la domon de la Eternulo, la korpogardistoj
ilin portis, kaj poste returne portis ilin en la ĉambron de la korpogardistoj.
29 La cetera historio de Reĥabeam, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. 30 Kaj inter Reĥabeam kaj
Jerobeam estis milito dum ilia tuta vivo. 31 Kaj Reĥabeam ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de David. La
nomo de lia patrino estis Naama, Amonidino. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Abijam.

15

1 En la dek-oka jaro de la reĝo Jerobeam, filo de Nebat, ekreĝis Abijam
super Judujo. 2 Tri jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Maaĥa, filino de Abiŝalom. 3 Li iradis en ĉiuj pekoj de sia patro, kiujn
ĉi tiu faris antaŭ li; kaj lia koro ne estis plene fordonita al la Eternulo, lia
Dio, kiel la koro de lia patro David. 4 Sed pro David la Eternulo, lia Dio,
donis al li lumilon en Jerusalem, starigante lian filon post li kaj subtenante
Jerusalemon; 5 pro tio, ke David faradis tion, kio plaĉas al la Eternulo, kaj
dum sia tuta vivo ne forkliniĝis de ĉio, kion Li ordonis al li, krom la afero
kun Urija, la Ĥetido. 6 Kaj milito estis inter Reĥabeam kaj Jerobeam dum
lia tuta vivo. 7 La cetera historio de Abijam, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. Kaj milito estis
inter Abijam kaj Jerobeam. 8 Kaj Abijam ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Asa.
9 En la dudeka jaro de la reĝado de Jerobeam super Izrael ekreĝis Asa
super Judujo. 10 Kaj kvardek unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de
lia patrino estis Maaĥa, filino de Abiŝalom. 11 Kaj Asa agadis, kiel plaĉas

al la Eternulo, kiel lia patro David. 12 Kaj li elpelis la malĉastistojn el
la lando, kaj forigis ĉiujn idolojn, kiujn faris liaj patroj. 13 Kaj eĉ sian
patrinon Maaĥa li senigis je ŝia titolo de reĝino, pro tio, ke ŝi faris idolon
por Aŝtar. Kaj Asa dishakis ŝian idolon kaj forbruligis ĉe la torento Kidron.
14 Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj; sed la koro de Asa estis perfekta ĉe
la Eternulo dum lia tuta vivo. 15 Li enportis en la domon de la Eternulo
la konsekritaĵojn de sia patro kaj siajn proprajn konsekritaĵojn, arĝenton
kaj oron kaj vazojn. 16 Kaj milito estis inter Asa kaj Baaŝa, reĝo de Izrael,
dum ilia tuta vivo. 17 Kaj Baaŝa, reĝo de Izrael, iris kontraŭ Judujon, kaj li
konstruis Raman, por bari la eliradon kaj eniradon al Asa, reĝo de Judujo.
18 Tiam Asa prenis la tutan arĝenton kaj oron, kiu restis en la trezorejo de
la domo de la Eternulo kaj en la trezorejo de la reĝa domo, kaj donis tion
en la manojn de siaj servantoj; kaj la reĝo Asa sendis ilin al Ben-Hadad,
filo de Tabrimon, filo de Ĥezjon, reĝo de Sirio, kiu loĝis en Damasko, kaj
dirigis al li: 19 Estas interligo inter mi kaj vi, inter mia patro kaj via patro;
jen mi sendas al vi donacon, arĝenton kaj oron; neniigu vian interligon
kun Baaŝa, reĝo de Izrael, por ke li foriru de mi. 20 Kaj Ben-Hadad obeis
la reĝon Asa, kaj sendis siajn militestrojn kontraŭ la urbojn de Izrael kaj
venkobatis Ijonon kaj Danon kaj Abel-Bet-Maaĥan kaj la tutan Kineroton,
la tutan landon de Naftali. 21 Kiam Baaŝa tion aŭdis, li ĉesis konstrui
Raman kaj restis en Tirca. 22 Tiam la reĝo Asa kunvokis ĉiujn Judojn, sen
escepto; kaj ili forportis la ŝtonojn de Rama kaj ĝian lignon, el kiuj Baaŝa
faris la konstruadon; kaj la reĝo Asa konstruis el tio Geban de Benjamen kaj
Micpan. 23 La cetera historio de Asa, kaj lia heroeco, kaj ĉio, kion li faris,
kaj la urboj, kiujn li konstruis, estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. Nur en sia maljuneco li malsaniĝis je siaj piedoj. 24 Kaj
Asa ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo
de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoŝafat.

25 Nadab, filo de Jerobeam, fariĝis reĝo super Izrael en la dua jaro de Asa,
reĝo de Judujo; kaj li reĝis super Izrael du jarojn. 26 Kaj li faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj iris laŭ la vojo de sia patro kaj en liaj
pekoj, per kiuj li pekigis Izraelon. 27 Kaj faris konspiron kontraŭ li Baaŝa,
filo de Aĥija, el la domo de Isaĥar, kaj Baaŝa mortigis lin ĉe Gibeton de
la Filiŝtoj, kiam Nadab kaj ĉiuj Izraelidoj sieĝis Gibetonon. 28 Kaj Baaŝa
mortigis lin en la tria jaro de Asa, reĝo de Judujo, kaj ekreĝis anstataŭ li.
29 Kaj kiam li fariĝis reĝo, li mortigis la tutan domon de Jerobeam; li ne
restigis ĉe Jerobeam eĉ unu animon, ĝis li tute lin ekstermis, konforme al la
vorto de la Eternulo, kiun Li diris per Sia servanto Aĥija, la Ŝiloano; 30 pro
la pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekis kaj per kiuj li pekigis Izraelon, pro la
incito, per kiu li kolerigis la Eternulon, Dion de Izrael. 31 La cetera historio
de Nadab, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 32 Milito estis inter Asa kaj Baaŝa, reĝo de Izrael, dum
ilia tuta vivo.

33 En la tria jaro de Asa, reĝo de Judujo, ekreĝis Baaŝa, filo de Aĥija,
super la tuta Izrael en Tirca por la daŭro de dudek kvar jaroj. 34 Kaj li faris
malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj iris laŭ la vojo de Jerobeam
kaj en liaj pekoj, per kiuj li pekigis Izraelon.

16

1 Kaj aperis la vorto de la Eternulo al Jehu, filo de Ĥanani, pri Baaŝa,

dirante: [2] Ĉar mi levis vin el la polvo kaj faris vin reganto super Mia popolo
Izrael kaj vi iras laŭ la vojo de Jerobeam kaj pekigas Mian popolon Izrael,
incitante Min per iliaj pekoj, [3] tial Mi elbalaos Baaŝan kaj lian domon, kaj
Mi faros kun via domo kiel kun la domo de Jerobeam, filo de Nebat. [4] Kiu
mortos ĉe Baaŝa en la urbo, tiun formanĝos la hundoj, kaj kiu mortos ĉe li
sur la kampo, tiun formanĝos la birdoj de la ĉielo. [5] La cetera historio de
Baaŝa, kaj tio, kion li faris, kaj lia potenco estas priskribitaj en la libro de
kroniko de la reĝoj de Izrael. [6] Kaj Baaŝa ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en Tirca. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Ela. [7] Per la profeto
Jehu, filo de Ĥanani, aperis la vorto de la Eternulo pri Baaŝa kaj pri lia
domo pro la tuta malbono, kiun li faris antaŭ la okuloj de la Eternulo,
incitante Lin per la faroj de siaj manoj, estante kiel la domo de Jerobeam,
kaj pro tio, ke li mortigis lin.
[8] En la jaro dudek-sesa de Asa, reĝo de Judujo, ekreĝis Ela, filo de Baaŝa,
super Izrael en Tirca por la daŭro de du jaroj. [9] Kaj faris konspiron kontraŭ
li lia servanto Zimri, estro de duono de la ĉaroj. Kiam li en Tirca drinkis
ĝis ebrieco en la domo de Arca, palacestro de Tirca, [10] tiam venis Zimri kaj
frapis lin kaj mortigis lin, en la jaro dudek-sepa de Asa, reĝo de Judujo, kaj
faris sin reĝo anstataŭ li. [11] Kiam li fariĝis reĝo, kiam li eksidis sur lia trono,
li mortigis la tutan domon de Baaŝa, restigante ĉe li neniun virseksulon, kaj
ankaŭ liajn parencojn kaj amikojn. [12] Kaj Zimri ekstermis la tutan domon
de Baaŝa, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris pri Baaŝa per
la profeto Jehu, [13] pro ĉiuj pekoj de Baaŝa kaj la pekoj de lia filo Ela, per
kiuj ili pekis kaj per kiuj ili pekigis Izraelon, incitante la Eternulon, Dion
de Izrael, per siaj idolaĵoj. [14] La cetera historio de Ela, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
[15] En la dudek-sepa jaro de Asa, reĝo de Judujo, ekreĝis Zimri por la
daŭro de sep tagoj en Tirca, kiam la popolo sieĝis Gibetonon de la Filiŝtoj.
[16] Kiam la sieĝanta popolo aŭdis, ke Zimri faris konspiron kaj mortigis la
reĝon, tiam la tuta popolo en la sama tago elektis kiel reĝon Omrin, la
militestron de Izrael. [17] Kaj Omri kune kun la tuta Izrael foriris de Gibeton
kaj eksieĝis Tircan. [18] Kiam Zimri vidis, ke la urbo estas prenita, li iris en la
palacon de la reĝa domo kaj ekbruligis ĉirkaŭ si per fajro la reĝan domon,
kaj mortis, [19] pro siaj pekoj, per kiuj li pekis, farante malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, irante laŭ la vojo de Jerobeam kaj en lia peko, kiun
li faris, pekigante Izraelon. [20] La cetera historio de Zimri, kaj lia konspiro,
kiun li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
[21] Tiam la popolo Izraela dividiĝis en du partojn: duono de la popolo
aliĝis al Tibni, filo de Ginat, por reĝigi lin, kaj la dua duono aliĝis al Omri.
[22] Kaj la popolo, kiu aliĝis al Omri, venkis tiun popolon, kiu aliĝis al Tibni,
filo de Ginat; kaj Tibni mortis, kaj ekreĝis Omri. [23] En la tridek-unua jaro
de Asa, reĝo de Judujo, Omri ekreĝis super Izrael por la daŭro de dek du
jaroj. En Tirca li reĝis dum ses jaroj. [24] Kaj li aĉetis la monton Samario
de Ŝemer pro du kikaroj da arĝento, kaj li prikonstruis tiun monton, kaj
al la urbo, kiun li konstruis, li donis la nomon Samario, laŭ la nomo de
Ŝemer, la mastro de la monto. [25] Kaj Omri faris malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, kaj li agis pli malbone, ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ li. [26] Kaj li
iris laŭ la tuta vojo de Jerobeam, filo de Nebat, kaj en liaj pekoj, per kiuj
li pekigis Izraelon, incitante la Eternulon, Dion de Izrael, per iliaj idolaĵoj.
[27] La cetera historio de Omri, tio, kion li faris, kaj liaj heroaĵoj, kiujn li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. [28] Kaj Omri

ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en Samario. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Aĥab.

29 Aĥab, filo de Omri, ekreĝis super Izrael en la tridek-oka jaro de Asa,
reĝo de Judujo. Kaj Aĥab, filo de Omri, reĝis super Izrael en Samario dudek
du jarojn. 30 Kaj Aĥab, filo de Omri, faris malbonon antaŭ la okuloj de la
Eternulo, pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ li. 31 Ne sufiĉis al li, ke li iris en la pekoj
de Jerobeam, filo de Nebat: li prenis al si kiel edzinon Izebelon, filinon de
Etbaal, reĝo de la Cidonanoj, kaj li iris kaj servis al Baal kaj adorkliniĝis al
li. 32 Kaj li starigis altaron al Baal en la domo de Baal, kiun li konstruis en
Samario. 33 Kaj Aĥab faris sanktajn stangojn, kaj Aĥab faris pli da incitado
kontraŭ la Eternulo, Dio de Izrael, ol ĉiuj reĝoj de Izrael, kiuj estis antaŭ
li. 34 En lia tempo Ĥiel, Bet-Elano, konstruis Jeriĥon. Kun perdo de sia
unuenaskito Abiram li fondis ĝin, kaj kun perdo de sia plej juna filo Segub
li starigis ĝiajn pordegojn, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris
per Josuo, filo de Nun.

17

1 Kaj Elija, la Teŝebano, el la loĝantoj de Gilead, diris al Aĥab: Kiel vivas
la Eternulo, Dio de Izrael, antaŭ kiu mi staras, ne estos en ĉi tiuj jaroj roso
nek pluvo, krom en la okazo, se mi tion diros. 2 Kaj aperis la vorto de
la Eternulo al li, dirante: 3 Foriru de ĉi tie, kaj direktu vin orienten, kaj
kaŝu vin ĉe la torento Kerit, kiu estas oriente de Jordan. 4 El tiu torento
vi trinkados, kaj al la korvoj Mi ordonis, ke ili tie vin nutru. 5 Kaj li iris
kaj faris, kiel ordonis la Eternulo; li iris kaj restis ĉe la torento Kerit, kiu
estas oriente de Jordan. 6 Kaj la korvoj alportadis al li panon kaj viandon
matene kaj panon kaj viandon vespere; kaj el la torento li trinkadis. 7 Post
kelka tempo la torento elsekiĝis, ĉar ne estis pluvo en la lando.

8 Tiam aperis al li la vorto de la Eternulo, dirante: 9 Leviĝu, iru Carfaton,
kiu apartenas al Cidon, kaj restu tie; Mi ordonis tie al virino vidvino, ke ŝi
liveradu al vi manĝaĵon. 10 Kaj li leviĝis, kaj iris Carfaton. Kiam li venis al
la pordego de la urbo, li ekvidis virinon vidvinon, kiu kolektis lignon. Kaj
li vokis al ŝi, kaj diris: Alportu al mi iom da akvo en vazo, por ke mi trinku.
11 Kaj ŝi ekiris, por preni; tiam li vokis al ŝi, kaj diris: Alportu al mi pecon
da pano en viaj manoj. 12 Sed ŝi respondis: Kiel vivas la Eternulo, via Dio,
mi ne havas bakitaĵon, sed nur plenmanon da faruno en la vazo kaj iom
da oleo en la kruĉo; jen mi kolektis du pecojn da ligno, kaj mi iros kaj
pretigos tion por mi kaj por mia filo, kaj ni tion manĝos kaj mortos. 13 Kaj
Elija diris al ŝi: Ne timu, iru kaj faru, kiel vi diris; tamen antaŭe faru al
mi el tio malgrandan bakitaĵon kaj alportu al mi; kaj por vi kaj por via filo
vi faros poste. 14 Ĉar tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: La faruno en la
vazo ne konsumiĝos, kaj la oleo en la kruĉo ne mankos, ĝis la tago, kiam la
Eternulo donos pluvon sur la teron. 15 Kaj ŝi iris kaj faris, kiel ordonis Elija;
kaj manĝis ŝi kaj li kaj ŝia domo dum kelka tempo. 16 La faruno en la vazo
ne konsumiĝis, kaj la oleo en la kruĉo ne mankis, konforme al la vorto de
la Eternulo, kiun Li diris per Elija. 17 Post tiu okazintaĵo malsaniĝis la filo
de la virino, la dommastrino; kaj lia malsano estis tre forta, tiel, ke li tute
ĉesis spiri. 18 Tiam ŝi diris al Elija: Kio estas inter mi kaj vi, homo de Dio?
Vi venis al mi, por rememorigi pri miaj pekoj kaj mortigi mian filon! 19 Kaj
li diris al ŝi: Donu al mi vian filon. Kaj li prenis lin el ŝiaj brakoj, kaj portis
lin en la subtegmenton, en kiu li loĝis, kaj metis lin sur sian liton. 20 Kaj li

vokis al la Eternulo, kaj diris: Ho Eternulo, mia Dio! ĉu eĉ al la vidvino, ĉe
kiu mi loĝas, Vi faros malbonon, mortigante ŝian filon? 21 Kaj li etendis sin
super la infano tri fojojn, kaj vokis al la Eternulo, kaj diris: Ho Eternulo,
mia Dio, revenigu la animon de ĉi tiu infano en lian internon. 22 Kaj la
Eternulo aŭskultis la voĉon de Elija, kaj la animo de la infano revenis en
lian internon, kaj li reviviĝis. 23 Kaj Elija prenis la infanon kaj portis lin
malsupren el la subtegmento en la domon kaj redonis lin al lia patrino; kaj
Elija diris: Rigardu, via filo vivas. 24 Tiam la virino diris al Elija: Nun mi
eksciis, ke vi estas homo de Dio kaj ke la vorto de la Eternulo en via buŝo
estas vera.

18

1 Post multe da tempo aperis la vorto de la Eternulo al Elija en la tria
jaro, dirante: Iru, montru vin al Aĥab, kaj Mi donos pluvon sur la teron.
2 Kaj Elija iris, por montri sin al Aĥab. La malsato estis forta en Samario.
3 Aĥab vokis Obadjan, kiu estis lia palacestro. (Obadja estis tre diotima;
4 kiam Izebel ekstermis la profetojn de la Eternulo, Obadja prenis cent
profetojn kaj kaŝis ilin en kavernoj po kvindek homoj kaj nutradis ilin per
pano kaj akvo.) 5 Kaj Aĥab diris al Obadja: Iru tra la lando al ĉiuj akvaj
fontoj kaj al ĉiuj torentoj; eble ni trovos herbon, por ke ni povu konservi
la vivon al la ĉevaloj kaj muloj kaj ne ekstermiĝu al ni ĉiuj brutoj. 6 Kaj ili
dividis inter si la landon, por trairi ĝin: Aĥab iris aparte laŭ unu direkto,
kaj Obadja iris aparte laŭ alia direkto. 7 Kiam Obadja estis sur la vojo,
subite venis al li renkonte Elija. Tiu rekonis lin kaj ĵetis sin vizaĝaltere,
kaj diris: Ĉu tio estas vi, mia sinjoro Elija? 8 Kaj ĉi tiu respondis al li: Mi;
iru, diru al via sinjoro, ke Elija estas ĉi tie. 9 Kaj li diris: Per kio mi pekis,
ke vi transdonas vian servanton en la manon de Aĥab, por ke li mortigu
min? 10 Kiel vivas la Eternulo, via Dio, ne ekzistas popolo aŭ regno, kien
mia sinjoro ne estus sendinta min, por serĉi vin; kaj kiam ili diris, ke vi tie
ne estas, li ĵurigis tiun regnon kaj popolon, ke oni ne trovis vin. 11 Kaj nun
vi diras: Iru, diru al via sinjoro, ke Elija estas ĉi tie. 12 Kaj okazos, ke kiam
mi foriros de vi, la spirito de la Eternulo forportos vin, mi ne scias kien;
mi venos, por diri al Aĥab, kaj li ne trovos vin, kaj tiam li mortigos min;
kaj via servanto estas diotima de sia juneco. 13 Ĉu oni ne rakontis al mia
sinjoro, kion mi faris, kiam Izebel mortigis la profetojn de la Eternulo, ke
mi kaŝis cent homojn el la profetoj de la Eternulo en kavernoj po kvindek
homoj kaj nutradis ilin per pano kaj akvo? 14 Kaj nun vi diras: Iru, diru
al via sinjoro, ke Elija estas ĉi tie! li ja mortigos min. 15 Tiam Elija diris:
Kiel vivas la Eternulo Cebaot, antaŭ kiu mi staras, hodiaŭ mi montros min
al li. 16 Kaj Obadja iris renkonte al Aĥab kaj diris al li. Tiam Aĥab iris
renkonte al Elija. 17 Kaj kiam Aĥab ekvidis Elijan, Aĥab diris al li: Ĉu tio
estas vi, kiu senordigas Izraelon? 18 Sed li respondis: Izraelon senordigis
ne mi, sed vi kaj la domo de via patro, per tio, ke vi forlasis la ordonojn
de la Eternulo kaj sekvis la Baalojn. 19 Kaj nun sendu, kunvenigu al mi la
tutan Izraelon sur la monton Karmel, ankaŭ la kvarcent kvindek profetojn
de Baal kaj la kvarcent profetojn de Aŝtar, kiuj estas nutrataj ĉe la tablo de
Izebel. 20 Kaj Aĥab sendis al ĉiuj Izraelidoj, kaj li kunvenigis la profetojn
sur la monton Karmel. 21 Tiam Elija aliris al la tuta popolo, kaj diris: Kiel
longe ankoraŭ vi lamos sur du flankoj? se la Eternulo estas Dio, sekvu Lin;
kaj se Baal, tiam sekvu lin. Kaj la popolo nenion respondis al li. 22 Kaj Elija

diris al la popolo: Mi restis la sola profeto de la Eternulo, kaj da profetoj
de Baal estas kvarcent kvindek homoj. 23 Oni donu do al ni du bovojn;
kaj ili elektu al si unu el la bovoj kaj dishaku ĝin kaj metu sur la lignon,
sed fajron ili ne submetu; kaj mi pretigos la duan bovon kaj metos sur la
lignon, kaj fajron mi ne submetos. 24 Kaj voku al la nomo de via dio, kaj mi
vokos al la nomo de la Eternulo; kaj tiu Dio, kiu respondos per fajro, estu
konfesata kiel Dio. Kaj la tuta popolo respondis kaj diris: Bone. 25 Kaj Elija
diris al la profetoj de Baal: Elektu al vi unu el la bovoj kaj pretigu antaŭe,
ĉar vi estas multaj; kaj voku al la nomo de via dio, sed fajron ne submetu.
26 Kaj ili prenis la bovon, kiun li donis al ili, kaj pretigis, kaj vokadis al
la nomo de Baal de la mateno ĝis la tagmezo, dirante: Ho Baal, aŭskultu
nin! Sed aperis nenia voĉo nek respondo. Kaj ili saltadis ĉirkaŭ la altaro,
kiun ili faris. 27 Kiam fariĝis tagmezo, Elija mokis ilin, kaj diris: Kriu per
laŭta voĉo, ĉar li estas dio; eble li havas interparoladon, aŭ eble li foriris,
aŭ eble li vojaĝas; eble li dormas, li do vekiĝos. 28 Kaj ili kriis per laŭta
voĉo, kaj pikis sin laŭ sia kutimo per glavoj kaj lancoj, ĝis sango verŝiĝis
sur ili. 29 Kiam pasis la tagmezo, ili ĉiam ankoraŭ faradis la ceremoniojn,
ĝis venis la tempo, kiam oni faras la farunoferojn; sed estis nenia voĉo,
nenia respondo, nenia atento. 30 Tiam Elija diris al la tuta popolo: Aliru
al mi. Kaj la tuta popolo aliris al li. Kaj li rekonstruis la detruitan altaron
de la Eternulo. 31 Kaj Elija prenis dek du ŝtonojn, laŭ la nombro de la
triboj de la filoj de Jakob, al kiu aperis la vorto de la Eternulo, dirante:
Via nomo estu Izrael. 32 Kaj li konstruis el la ŝtonoj altaron en la nomo
de la Eternulo, kaj li faris ĉirkaŭ la altaro foson, havantan la amplekson
de du grenmezuroj. 33 Kaj li aranĝis la lignon, kaj dishakis la bovon kaj
metis ĝin sur la lignon. 34 Kaj li diris: Plenigu kvar sitelojn per akvo, kaj
oni verŝu tion sur la bruloferon kaj sur la lignon. Poste li diris: Ripetu.
Kaj oni ripetis. Kaj li diris: Faru same la trian fojon. Kaj oni faris same
la trian fojon. 35 Kaj la akvo verŝiĝis ĉirkaŭen de la altaro, kaj ankaŭ la
tuta foso pleniĝis de akvo. 36 Kaj kiam venis la tempo, kiam oni faras
farunoferon, la profeto Elija aliris, kaj diris: Ho Eternulo, Dio de Abraham,
Isaak, kaj Izrael! hodiaŭ oni eksciu, ke Vi estas Dio ĉe Izrael kaj mi estas
Via servanto, kaj ke laŭ Via vorto mi faris ĉion ĉi tion. 37 Aŭskultu min,
ho Eternulo, aŭskultu min, por ke ĉi tiu popolo eksciu, ke Vi, Eternulo,
estas Dio, kaj por ke Vi konvertu ilian koron returne. 38 Tiam falis fajro
de la Eternulo kaj konsumis la bruloferon kaj la lignon kaj la ŝtonojn kaj
la polvon; kaj la akvon, kiu estis en la foso, ĝi forlekis. 39 Kiam la tuta
popolo tion vidis, ili ĵetis sin vizaĝaltere, kaj diris: La Eternulo estas Dio,
la Eternulo estas Dio. 40 Tiam Elija diris al ili: Kaptu la profetojn de Baal,
ke neniu el ili saviĝu. Kaj oni kaptis ilin; kaj Elija forkondukis ilin al la
torento Kiŝon kaj buĉis ilin tie. 41 Kaj Elija diris al Aĥab: Iru, manĝu kaj
trinku, ĉar aŭdiĝas bruo de pluvo. 42 Kaj Aĥab iris, por manĝi kaj trinki;
sed Elija suriris sur la supron de Karmel kaj kliniĝis al la tero kaj metis
sian vizaĝon inter siajn genuojn. 43 Kaj li diris al sia junulo: Iru kaj rigardu
en la direkto al la maro. Tiu iris kaj rigardis, kaj diris: Estas nenio. Kaj
li diris: Iru denove, sep fojojn. 44 En la sepa fojo tiu diris: Jen malgranda
nubo, kiel manplato de homo, leviĝas de la maro. Tiam li diris: Iru, diru
al Aĥab: Jungu kaj forveturu, por ke vin ne retenu la pluvo. 45 Dume de
momento al momento la ĉielo mallumiĝis de nuboj kaj vento, kaj fariĝis
granda pluvo. Kaj Aĥab ekveturis kaj direktis sin al Jizreel. 46 Kaj la mano

de la Eternulo estis super Elija. Li zonis siajn lumbojn kaj kuris antaŭ Aĥab
ĝis Jizreel.

19

1 Aĥab rakontis al Izebel ĉion, kion faris Elija, kaj tion, ke li mortigis
ĉiujn profetojn per glavo. 2 Tiam Izebel sendis senditon al Elija, por diri:
La dioj faru al mi tion kaj pli, se mi morgaŭ en ĉi tiu tempo ne faros
kun via animo, kiel estas farite kun la animo de ĉiu el ili. 3 Li ektimis,
kaj leviĝis kaj foriris, por savi sian vivon; kaj li venis en Beer-Ŝeban, kiu
troviĝas en Judujo, kaj restigis tie sian junulon. 4 Sed li mem iris en la
dezerton vojiron de unu tago, kaj venis kaj sidiĝis sub unu genisto kaj
petis morton por sia animo, kaj diris: Sufiĉas nun, ho Eternulo! prenu
mian animon, ĉar mi ne estas pli bona ol miaj patroj. 5 Kaj li kuŝiĝis kaj
endormiĝis sub la genisto; kaj jen anĝelo ektuŝis lin, kaj diris al li: Leviĝu,
manĝu. 6 Li ekrigardis, kaj jen ĉe sia kaploko li ekvidis bakitan paneton kaj
kruĉon kun akvo. Kaj li manĝis kaj trinkis, kaj denove kuŝiĝis, por dormi.
7 Kaj la anĝelo de la Eternulo revenis duan fojon kaj ektuŝis lin, kaj diris:
Leviĝu, manĝu, ĉar vin atendas granda vojo. 8 Kaj li leviĝis kaj manĝis
kaj trinkis; kaj per la forto, kiun li ricevis de tiu manĝado, li iris kvardek
tagojn kaj kvardek noktojn ĝis Ĥoreb, la monto de Dio. 9 Kaj tie li eniris
en kavernon kaj tradormis tie. Kaj jen aperis al li vorto de la Eternulo, kaj
diris al li: Kion vi faras ĉi tie, Elija? 10 Kaj li respondis: Mi fervoris pro
la Eternulo, Dio Cebaot, ĉar la Izraelidoj forlasis Vian interligon, detruis
Viajn altarojn, kaj mortigis Viajn profetojn per glavo; mi sola restis, sed
oni serĉas mian animon, por forpreni ĝin. 11 Kaj Li diris: Eliru kaj stariĝu
sur la monto antaŭ la Eternulo. Kaj jen la Eternulo preteriras, kaj granda
kaj forta vento disŝiras montojn kaj disrompas rokojn antaŭ la Eternulo;
sed ne en la vento estis la Eternulo. Post la vento estis tertremo, sed ne
en la tertremo estis la Eternulo. 12 Post la tertremo estis fajro, sed ne en
la fajro estis la Eternulo. Post la fajro aŭdiĝis blovado de delikata venteto.
13 Kiam Elija tion ekaŭdis, li kovris sian vizaĝon per sia mantelo, kaj eliris
kaj stariĝis ĉe la enirejo de la kaverno. Kaj jen aperis al li voĉo, kaj diris:
Kion vi faras ĉi tie, Elija? 14 Kaj li respondis: Mi fervoris pro la Eternulo,
Dio Cebaot, ĉar la Izraelidoj forlasis Vian interligon, detruis Viajn altarojn,
kaj mortigis Viajn profetojn per glavo; mi sola restis, sed oni serĉas mian
animon, por forpreni ĝin. 15 Kaj la Eternulo diris al li: Iru returne vian
vojon tra la dezerto al Damasko; kiam vi venos, sanktoleu Ĥazaelon kiel
reĝon super Sirio; 16 kaj Jehun, filon de Nimŝi, sanktoleu kiel reĝon super
Izrael; kaj Eliŝan, filon de Ŝafat, el Abel-Meĥola, sanktoleu kiel profeton
anstataŭ vi. 17 Kaj estos, ke kiu saviĝos de la glavo de Ĥazael, tiun mortigos
Jehu; kaj kiu saviĝos de la glavo de Jehu, tiun mortigos Eliŝa. 18 Mi restigos
el Izrael sep mil, ĉiujn, kies genuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal kaj kies buŝo ne
kisis lin. 19 Kaj li foriris de tie, kaj trovis Eliŝan, filon de Ŝafat, kiu estis
pluganta; dek du bovoparoj estis antaŭ li, kaj li mem estis ĉe la dek-dua.
Kaj Elija aliris al li kaj ĵetis al li sian mantelon. 20 Kaj tiu forlasis la brutojn
kaj ekkuris al Elija, kaj diris: Permesu al mi nur kisi mian patron kaj mian
patrinon, kaj mi sekvos vin. Kaj li diris al li: Iru kaj revenu, ĉar kion mi
faris al vi? 21 Kaj tiu foriris de li, kaj prenis paron da bovoj kaj buĉis ilin,
kaj sur la jungaĵo de la bovoj li kuiris la viandon kaj donis al la homoj, kaj
ili manĝis. Kaj li leviĝis kaj eksekvis Elijan kaj ekservis lin.

20

1 Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kolektis sian tutan militistaron; kun li estis
tridek du reĝoj, kaj ĉevalojn kaj ĉarojn; kaj li iris kaj eksieĝis Samarion
kaj militis kontraŭ ĝi. 2 Kaj li sendis senditojn al Aĥab, reĝo de Izrael,
en la urbon, 3 kaj dirigis al li: Tiele diras Ben-Hadad: Via arĝento kaj
via oro devas esti miaj, kaj viaj edzinoj kaj viaj plej bonaj filoj devas esti
miaj. 4 Kaj la reĝo de Izrael respondis kaj diris: Konforme al via diro, mia
sinjoro, ho reĝo, al vi apartenas mi, kaj ĉio, kion mi havas. 5 La senditoj
venis denove, kaj diris: Tiele diras Ben-Hadad: Ĉar mi sendis al vi, por diri,
ke vian arĝenton kaj vian oron kaj viajn edzinojn kaj viajn filojn vi donu
al mi, 6 tial morgaŭ en ĉi tiu tempo mi sendos miajn servantojn al vi, por
ke ili traserĉu vian domon kaj la domojn de viaj servantoj, kaj por ke ĉion,
kio estas kara al vi, ili prenu en siajn manojn kaj forportu. 7 Tiam la reĝo
de Izrael kunvokis ĉiujn plejaĝulojn de la lando, kaj diris: Sciu kaj rigardu,
kian malbonon li intencas; ĉar li sendis al mi, por postuli miajn edzinojn
kaj miajn filojn kaj mian arĝenton kaj mian oron, kaj mi ne rifuzis al li.
8 Kaj ĉiuj plejaĝuloj kaj la tuta popolo diris al li: Ne obeu, kaj ne konsentu.
9 Tiam li diris al la senditoj de Ben-Hadad: Diru al mia sinjoro la reĝo:
Ĉion, pri kio vi sendis al via servanto la unuan fojon, mi plenumos; sed ĉi
tion mi ne povas fari. Kaj la senditoj iris kaj transdonis la vortojn. 10 Tiam
Ben-Hadad sendis al li, kaj dirigis: La dioj faru al mi tion kaj pli, se la polvo
de Samario sufiĉos, ke ĉiuj homoj, kiuj min sekvas, povu preni manplenon
da ĝi. 11 Sed la reĝo de Izrael respondis kaj diris: Diru: Kiu surmetas la
zonon, ne fanfaronu kiel tiu, kiu ĝin demetas. 12 Kiam Ben-Hadad aŭdis
tiujn vortojn, dum li kaj la reĝoj estis drinkantaj en la tendoj, li diris al siaj
servantoj: Aranĝu vin. Kaj ili aranĝis sin kontraŭ la urbo. 13 Kaj jen unu
profeto aliris al Aĥab, reĝo de Izrael, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Ĉu
vi vidas tiun tutan grandan amason? jen Mi hodiaŭ transdonos ĝin al vi,
por ke vi sciu, ke Mi estas la Eternulo. 14 Kaj Aĥab diris: Per kiu? Kaj tiu
respondis: Tiele diras la Eternulo: Per la junuloj de la regionestroj. Kaj li
diris: Kiu komencos la batalon? Kaj tiu respondis: Vi. 15 Tiam li kalkulis
la junulojn de la regionestroj, kaj montriĝis, ke ilia nombro estas ducent
tridek du; post ili li kalkulis la tutan popolon, ĉiujn Izraelidojn, sep mil.
16 Ili eliris en tagmezo, kiam Ben-Hadad drinkis ebria en la tendoj, li kaj
la reĝoj, la tridek du reĝoj, kiuj helpis lin. 17 Antaŭe eliris la junuloj de la
regionestroj. Ben-Hadad sendis, kaj oni raportis al li, dirante: Viroj eliris
el Samario. 18 Tiam li diris: Se por paco ili eliris, kaptu ilin vivajn; kaj
se ili eliris por milito, ankaŭ kaptu ilin vivajn. 19 Tiuj eliris el la urbo, la
junuloj de la regionestroj, kaj la militistaro post ili. 20 Kaj ili batis ĉiu sian
renkontiton; kaj la Sirianoj forkuris, kaj la Izraelidoj ilin postkuris. Kaj
Ben-Hadad, reĝo de Sirio, savis sin sur ĉevalo kun la rajdistoj. 21 Tiam
eliris la reĝo de Izrael kaj venkobatis la ĉevalojn kaj la ĉarojn, kaj li faris
inter la Sirianoj grandan buĉon. 22 Kaj aliris la profeto al la reĝo de Izrael,
kaj diris al li: Iru, fortigu vin, atendu kaj rigardu, kion vi devas fari; ĉar
post paso de unu jaro la reĝo de Sirio iros kontraŭ vin.

23 Kaj la servantoj de la reĝo de Sirio diris al li: Ilia Dio estas Dio de
montoj, tial ili venkis nin; sed se ni batalos kontraŭ ili sur ebenaĵo, ni
certe venkos ilin. 24 Faru jenon: forigu la reĝojn ĉiun de lia loko, kaj
starigu anstataŭ ili regionestrojn; 25 kaj kolektu al vi militistaron egalan
al tiu, kiu falis ĉe vi, kaj ĉevalojn nombregale al tiuj ĉevaloj kaj ĉarojn

nombregale al tiuj ĉaroj; kaj ni batalos kontraŭ ili sur ebenaĵo, kaj tiam ni
certe ilin venkos. Kaj li obeis ilian voĉon kaj faris tiel. 26 Post paso de la
jaro Ben-Hadad revuis la Sirianojn, kaj iris en Afekon, por militi kontraŭ
la Izraelidoj. 27 Kaj la Izraelidoj ankaŭ pretigis sin kaj provizis sin per
nutraĵoj kaj iris renkonte al ili. Kaj la Izraelidoj stariĝis tendare kontraŭ
ili, kiel du malgrandaj kapraroj; sed la Sirianoj plenigis la tutan landon.
28 Tiam aliris homo de Dio, kaj diris al la reĝo de Izrael: Tiele diras la
Eternulo: Pro tio, ke la Sirianoj diris, ke la Eternulo estas Dio de montoj
kaj Li ne estas Dio de valoj, Mi transdonos tiun tutan grandan amason en
vian manon, por ke vi sciu, ke Mi estas la Eternulo. 29 Kaj staris tendare
unuj kontraŭ la aliaj dum sep tagoj. En la sepa tago komenciĝis la batalo;
kaj la Izraelidoj mortigis el la Sirianoj cent mil piedirantojn en unu tago.
30 La ceteraj forkuris en la urbon Afek. Kaj la murego falis sur la restintajn
dudek sep mil. Kaj Ben-Hadad kuris kaj venis en la urbon, en plej internan
ĉambron de unu domo. 31 Kaj liaj servantoj diris al li: Ni aŭdis, ke la reĝoj
de la domo de Izrael estas reĝoj kompatemaj; ni metu do sakaĵon sur niajn
lumbojn kaj ŝnurojn sur niajn kapojn, kaj ni eliru al la reĝo de Izrael; eble
li lasos la vivon al via animo. 32 Kaj ili zonis per sakaĵo siajn lumbojn kaj
metis ŝnurojn sur siajn kapojn, kaj venis al la reĝo de Izrael, kaj diris: Via
servanto Ben-Hadad diras: Mi petas lasi la vivon al mia animo. Kaj tiu
diris: Ĉu li vivas ankoraŭ? li estas mia frato. 33 La homoj prenis tion kiel
bonan signon, kaj rapidis certiĝi, ĉu tio estas pri li, kaj ili diris: Via frato
Ben-Hadad. Kaj li diris: Iru, venigu lin. Tiam eliris al li Ben-Hadad, kaj li
sidigis lin sur la ĉaro. 34 Kaj tiu diris al li: La urbojn, kiujn mia patro prenis
de via patro, mi redonos; kaj vi povas aranĝi al vi stratojn en Damasko,
kiel mia patro aranĝis en Samario. (Kaj Aĥab diris:) Kaj mi forliberigos
vin kun jena interligo. Kaj li faris kun li interligon kaj forliberigis lin.
35 Tiam unu viro el la profetidoj diris al sia kamarado laŭ la vorto de la
Eternulo: Batu min. Sed tiu homo ne volis lin bati. 36 Tiam li diris al tiu:
Pro tio, ke vi ne obeis la voĉon de la Eternulo, mortigos vin leono, kiam
vi foriros de mi. Tiu foriris de li, kaj lin renkontis leono kaj mortigis lin.
37 Li trovis alian homon, kaj diris: Batu min. Kaj la homo lin batis tiel,
ke li vundis lin per la batado. 38 Tiam la profeto iris kaj stariĝis antaŭ la
reĝo sur la vojo kaj kovris per kovrotuko siajn okulojn. 39 Kiam la reĝo iris
pretere, li ekkriis al la reĝo, kaj diris: Via servanto eliris en batalon, kaj jen
unu homo sin deturnis kaj alkondukis al mi alian homon, kaj diris: Gardu
ĉi tiun homon; se li malaperos, tiam via animo anstataŭos lian animon, aŭ
vi devos pese pagi kikaron da arĝento. 40 Dum via servanto estis faranta
tion kaj alion, tiu malaperis. Kaj la reĝo de Izrael diris al li: Tio estas
via verdikto, vi mem decidis. 41 Tiam li rapide forprenis la kovrotukon de
siaj okuloj, kaj la reĝo rekonis lin, ke li estas el la profetoj. 42 Kaj li diris
al li: Tiele diras la Eternulo: Pro tio, ke vi forlasis el la mano la homon,
kiun Mi kondamnis, via animo anstataŭos lian animon kaj via popolo lian
popolon. 43 Kaj la reĝo de Izrael iris hejmen malĝoja kaj afliktita, kaj venis
Samarion.

21

1 Post tiu historio okazis jeno: Nabot, Jizreelano, havis vinberĝardenon
en Jizreel, apud la palaco de Aĥab, reĝo de Samario. 2 Kaj Aĥab ekparolis
al Nabot, dirante: Donu al mi vian vinberĝardenon, por ke ĝi fariĝu por
mi legomĝardeno, ĉar ĝi estas proksime de mia domo; kaj mi donos al

vi anstataŭ ĝi vinberĝardenon pli bonan ol ĝi; se vi volas, mi donos al vi
per arĝento ĝian prezon. 3 Sed Nabot diris al Aĥab: La Eternulo gardu
min, ke mi ne fordonu al vi la heredaĵon de miaj patroj. 4 Tiam Aĥab
revenis hejmen malĝoja kaj afliktita pro la vortoj, kiujn diris al li Nabot,
la Jizreelano, dirante: Mi ne donos al vi la heredaĵon de miaj patroj. Kaj
li kuŝiĝis sur sia lito kaj forturnis sian vizaĝon kaj ne manĝis panon. 5 Kaj
venis al li lia edzino Izebel, kaj diris al li: Kial via spirito estas tiel malĝoja,
ke vi ne manĝas panon? 6 Li respondis al ŝi: Kiam mi parolis al Nabot, la
Jizreelano, kaj diris al li: Donu al mi vian vinberĝardenon pro mono, aŭ,
se vi volas, mi donos al vi alian vinberĝardenon anstataŭ ĝi, li diris: Mi
ne donos al vi mian vinberĝardenon. 7 Tiam diris al li lia edzino Izebel:
Nun vi montru vian reĝecon super Izrael; leviĝu, manĝu panon, kaj estu
bonhumora: mi donos al vi la vinberĝardenon de Nabot, la Jizreelano.
8 Kaj ŝi skribis leterojn en la nomo de Aĥab kaj sigelis per lia sigelilo, kaj
ŝi sendis la leterojn al la plejaĝuloj kaj al la eminentuloj, kiuj loĝis kun
Nabot en lia urbo. 9 Kaj ŝi skribis en la leteroj jenon: Proklamu faston kaj
sidigu Naboton sur la ĉefa loko inter la popolo; 10 kaj sidigu apud li du
homojn malvirtajn, kaj ili atestu kontraŭ li kaj diru: Vi blasfemis kontraŭ
Dio kaj la reĝo; kaj oni elkonduku lin, kaj priĵetu lin per ŝtonoj, ke li mortu.
11 Kaj la viroj de lia urbo, la plejaĝuloj kaj la eminentuloj, kiuj loĝis en lia
urbo, faris kiel ordonis al ili Izebel, kiel estis skribite en la leteroj, kiujn
ŝi sendis al ili. 12 Ili proklamis faston kaj sidigis Naboton sur la ĉefa loko
inter la popolo. 13 Kaj venis du homoj malvirtaj kaj sidiĝis apud li, kaj
la malvirtaj homoj atestis kontraŭ Nabot antaŭ la popolo, dirante: Nabot
blasfemis kontraŭ Dio kaj la reĝo. Kaj oni elkondukis lin ekster la urbon
kaj priĵetis lin per ŝtonoj, kaj li mortis. 14 Kaj oni sendis al Izebel, por
diri: Nabot estas priĵetita per ŝtonoj kaj mortis. 15 Kiam Izebel aŭdis, ke
Nabot estas priĵetita per ŝtonoj kaj mortis, Izebel diris al Aĥab: Leviĝu,
ekposedu la vinberĝardenon de Nabot, la Jizreelano, kiun li ne volis doni
al vi pro mono; ĉar Nabot jam ne vivas; li mortis. 16 Kiam Aĥab aŭdis,
ke Nabot mortis, Aĥab leviĝis, por iri en la vinberĝardenon de Nabot, la
Jizreelano, por ekposedi ĝin.

17 Tiam aperis la vorto de la Eternulo al Elija, la Teŝebano, dirante:
18 Leviĝu, iru renkonte al Aĥab, reĝo de Izrael, kiu estas en Samario; jen
li nun estas en la vinberĝardeno de Nabot, kien li iris, por ekposedi ĝin;
19 kaj diru al li jene: Tiele diras la Eternulo: Vi mortigis, kaj vi ankoraŭ
prenas en posedon! Kaj diru al li: Tiele diras la Eternulo: Sur la loko, kie
la hundoj lekis la sangon de Nabot, la hundoj lekos ankaŭ vian sangon.
20 Kaj Aĥab diris al Elija: Vi trovis min, ho mia malamiko! Kaj tiu diris: Mi
trovis, ĉar vi vin vendis, por fari malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo.
21 Jen Mi venigos sur vin malbonon, kaj forbalaos la postesignojn post vi,
kaj Mi ekstermos ĉe Aĥab ĉiun virseksulon, malliberulon kaj liberulon en
Izrael. 22 Kaj Mi agos kun via domo, kiel kun la domo de Jerobeam, filo de
Nebat, kaj kiel kun la domo de Baaŝa, filo de Aĥija, pro la incito, per kiu vi
Min incitis kaj pekigis Izraelon. 23 Kaj ankaŭ pri Izebel parolis la Eternulo,
dirante: La hundoj formanĝos Izebelon apud la murego de Jizreel. 24 Kiu
mortos ĉe Aĥab en la urbo, tiun manĝos la hundoj; kaj kiu mortos sur
la kampo, tiun manĝos la birdoj de la ĉielo. 25 Estis neniu tia, kiel Aĥab,
kiu fordonis sin al farado de malbono antaŭ la okuloj de la Eternulo, al

kio instigadis lin lia edzino Izebel. 26 Li fariĝis tre abomeninda, sekvante
la idolojn, konforme al ĉio, kion faradis la Amoridoj, kiujn la Eternulo
forpelis de antaŭ la Izraelidoj.) 27 Kiam Aĥab aŭdis tiujn vortojn, li disŝiris
siajn vestojn kaj metis sakaĵon sur sian korpon kaj fastis kaj dormis en la
sakaĵo kaj iradis malĝoje. 28 Tiam aperis vorto de la Eternulo al Elija, la
Teŝebano, dirante: 29 Ĉu vi vidas, kiel Aĥab humiliĝis antaŭ Mi? Pro tio,
ke li humiliĝis antaŭ Mi, Mi ne venigos la malbonon dum lia vivo; dum la
vivo de lia filo Mi venigos la malbonon sur lian domon.

22

1 Pasis tri jaroj, kaj estis nenia milito inter Sirio kaj Izrael. 2 En la tria
jaro Jehoŝafat, reĝo de Judujo, venis al la reĝo de Izrael. 3 La reĝo de
Izrael diris al siaj servantoj: Ĉu vi scias, ke Ramot en Gilead apartenas
al ni? kaj ni ne zorgas preni ĝin el la manoj de la reĝo de Sirio! 4 Kaj li
diris al Jehoŝafat: Ĉu vi iros kun mi milite kontraŭ Ramoton en Gilead?
Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de Izrael: Mi estas kiel vi, mia popolo kiel
via popolo, miaj ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj. 5 Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo
de Izrael: Demandu hodiaŭ la vorton de la Eternulo. 6 Tiam la reĝo de
Izrael kunvenigis la profetojn, ĉirkaŭe kvarcent homojn, kaj diris al ili:
Ĉu mi iru milite kontraŭ Ramoton en Gilead, aŭ mi tion ne faru? Kaj ili
respondis: Iru, la Sinjoro ĝin transdonos en la manon de la reĝo. 7 Sed
Jehoŝafat diris: Ĉu ne troviĝas ĉi tie ankoraŭ iu profeto de la Eternulo,
kiun ni povus demandi? 8 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ekzistas
ankoraŭ unu homo, per kiu ni povas demandi la Eternulon, sed mi lin
malamas, ĉar li profetas pri mi ne bonon, sed nur malbonon; tio estas
Miĥaja, filo de Jimla. Sed Jehoŝafat diris: La reĝo ne parolu tiel. 9 Tiam la
reĝo de Izrael alvokis unu korteganon, kaj diris: Venigu rapide Miĥajan,
filon de Jimla. 10 La reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu
sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj, sur placo antaŭ la pordego de Samario,
kaj ĉiuj profetoj profetadis antaŭ ili. 11 Kaj Cidkija, filo de Kenaana, faris al
si ferajn kornojn, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Per ĉi tio vi kornobatos
la Sirianojn, ĝis vi ilin tute ekstermos. 12 Kaj ĉiuj profetoj profetis tiel same,
dirante: Iru kontraŭ Ramoton en Gilead kaj sukcesu, kaj la Eternulo ĝin
transdonos en la manon de la reĝo. 13 La sendito, kiu iris por voki Miĥajan,
diris al li: Jen la vortoj de la profetoj unuanime antaŭdiras bonon al la
reĝo; estu do via vorto simila al la vorto de ĉiu el ili, kaj antaŭdiru bonon.
14 Sed Miĥaja diris: Kiel vivas la Eternulo: kion diros la Eternulo al mi, tion
mi diros. 15 Kaj kiam li venis al la reĝo, la reĝo diris al li: Miĥaja! ĉu ni iru
milite kontraŭ Ramoton en Gilead, aŭ ni tion ne faru? Kaj tiu respondis al
li: Iru kaj sukcesu, kaj la Eternulo ĝin transdonos en la manon de la reĝo.
16 Kaj la reĝo diris al li: Multfoje mi vin ĵurligas, ke vi parolu al mi nur la
veron en la nomo de la Eternulo. 17 Kaj tiu diris: Mi vidis ĉiujn Izraelidojn
disĵetitaj sur la montoj, kiel ŝafoj, kiuj ne havas paŝtanton; kaj la Eternulo
diris: Ili ne havas estrojn, ili reiru pace ĉiu al sia domo. 18 Kaj la reĝo
de Izrael diris al Jehoŝafat: Ĉu mi ne diris al vi, ke li profetos pri mi ne
bonon, sed nur malbonon? 19 Sed Miĥaja diris: Tial aŭskultu la vorton
de la Eternulo: mi vidis la Eternulon, sidantan sur Sia trono, kaj la tuta
armeo de la ĉielo staris antaŭ Li dekstre kaj maldekstre de Li. 20 Kaj la
Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon, ke li iru kaj falu en Ramot en Gilead?

Kaj unu parolis tiel, alia parolis alie. 21 Tiam eliris spirito kaj stariĝis antaŭ
la Eternulo, kaj diris: Mi lin allogos. Kaj la Eternulo diris al li: Per kio?
22 Kaj tiu diris: Mi eliros kaj faros min spirito mensoga en la buŝo de ĉiuj
liaj profetoj. Tiam Li diris: Vi allogos kaj havos sukceson; eliru kaj agu
tiel. 23 Kaj nun jen la Eternulo metis mensogan spiriton en la buŝon de ĉiuj
tiuj viaj profetoj, kaj la Eternulo decidis por vi malbonon. 24 Tiam aliris
Cidkija, filo de Kenaana, kaj frapis Miĥajan sur la vango, kaj diris: Per
kiu vojo la spirito de la Eternulo transiris de mi, por paroli per vi? 25 Kaj
Miĥaja respondis: Jen vi tion vidos en tiu tago, kiam vi eniros en internan
ĉambron, por vin kaŝi. 26 Tiam la reĝo de Izrael diris: Prenu Miĥajan, kaj
konduku lin al la urbestro Amon kaj al la reĝido Joaŝ; 27 kaj diru: Tiele
diras la reĝo: Metu ĉi tiun en malliberejon, kaj nutru lin per mizera pano
kaj mizera akvo, ĝis mi revenos en paco. 28 Kaj Miĥaja diris: Se vi revenos
en paco, en tiu okazo ne parolis per mi la Eternulo. Kaj li diris: Aŭskultu,
ĉiuj popoloj.

29 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, iris al Ramot en
Gilead. 30 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Mi alivestos min kaj iros
en la batalon; sed vi surmetu viajn vestojn. Kaj la reĝo de Izrael alivestis sin
kaj iris en la batalon. 31 La reĝo de Sirio ordonis al la tridek du ĉarestroj,
kiuj estis ĉe li, dirante: Batalu ne kontraŭ iu malgranda aŭ granda, sed sole
nur kontraŭ la reĝo de Izrael. 32 Kiam la ĉarestroj ekvidis Jehoŝafaton, ili
pensis, ke tio certe estas la reĝo de Izrael, kaj ili turnis sin kontraŭ lin,
por batali; kaj Jehoŝafat ekkriis. 33 Kiam la ĉarestroj vidis, ke tio ne estas
la reĝo de Izrael, ili forturnis sin de li. 34 Kaj unu viro sen ia celo streĉis
la pafarkon, kaj pafe trafis la reĝon de Izrael inter la artikoj de la kiraso.
Tiam ĉi tiu diris al sia veturiganto: Turnu vian manon, kaj elveturigu min
el la militistaro, ĉar mi estas vundita. 35 Sed la batalo plifortiĝis en tiu
tago, kaj la reĝo staris sur la ĉaro kontraŭ la Sirianoj, kaj li mortis vespere.
Kaj la sango el la vundo fluis en la mezon de la ĉaro. 36 Post la subiro
de la suno tra la militistaro ekkuris voko: Ĉiu en sian urbon, ĉiu en sian
landon. 37 La reĝo mortis, kaj oni venigis lin en Samarion, kaj oni enterigis
la reĝon en Samario. 38 Kaj oni lavis la ĉaron ĉe la lageto de Samario, kaj
la hundoj lekis lian sangon kaj malĉastistinoj lavis, konforme al la vorto
de la Eternulo, kiun Li diris. 39 La cetera historio de Aĥab, kaj ĉio, kion li
faris, kaj la ebura domo, kiun li konstruis, kaj ĉiuj urboj, kiujn li konstruis,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. 40 Kiam Aĥab
ekdormis kun siaj patroj, anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥazja.

41 Jehoŝafat, filo de Asa, ekreĝis super Judujo en la kvara jaro de Aĥab,
reĝo de Izrael. 42 Jehoŝafat havis la aĝon de tridek kvin jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dudek kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Azuba, filino de Ŝilĥi. 43 Li iradis tute laŭ la vojo de sia patro
Asa; li ne deturniĝis de ĝi, agante tiel, kiel plaĉas al la Eternulo. Nur
la altaĵoj ne estis forigitaj; la popolo ankoraŭ oferportadis kaj incensadis
sur la altaĵoj. 44 Kaj Jehoŝafat havis pacon kun la reĝo de Izrael. 45 La
cetera historio de Jehoŝafat, kaj liaj heroaĵoj, kiujn li faris, kaj kiel li militis,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. 46 La lastan
kvanton da malĉastistoj, kiuj restis ankoraŭ dum la vivo de lia patro Asa, li
ekstermis el la lando. 47 Tiam ne estis reĝo en Edomujo; estis anstataŭanto
de reĝo. 48 Jehoŝafat faris Tarŝiŝajn ŝipojn, kiuj devis iri Ofiron, por preni

oron; sed ili ne iris, ĉar la ŝipoj rompiĝis en Ecjon-Geber. 49 Tiam Aĥazja,
filo de Aĥab, diris al Jehoŝafat: Permesu, ke miaj servantoj iru kun viaj
servantoj sur la ŝipoj; sed Jehoŝafat ne konsentis. 50 Jehoŝafat ekdormis
kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de lia patro
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoram.

51 Aĥazja, filo de Aĥab, fariĝis reĝo super Izrael en Samario en la dek-
sepa jaro de Jehoŝafat, reĝo de Judujo, kaj li reĝis super Izrael du jarojn.
52 Li faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj iradis laŭ la vojo
de sia patro kaj de sia patrino, kaj laŭ la vojo de Jerobeam, filo de Nebat,
kiu pekigis Izraelon. 53 Kaj li servadis al Baal kaj adorkliniĝadis al li, kaj
incitadis la Eternulon, Dion de Izrael, tute tiel, kiel faradis lia patro.

LIBRO DUA DE REĜOJ

1 Moab defalis de Izrael post la morto de Aĥab. 2 Kaj Aĥazja elfalis tra
la krado de sia supra ĉambro en Samario, kaj malsaniĝis. Kaj li sendis
senditojn, kaj diris al ili: Iru, demandu Baal-Zebubon, la dion de Ekron, ĉu
mi resaniĝos de ĉi tiu malsano. 3 Sed anĝelo de la Eternulo diris al Elija,
la Teŝebano: Leviĝu, iru renkonte al la senditoj de la reĝo de Samario, kaj
diru al ili: Ĉu ne ekzistas Dio en Izrael, ke vi iras demandi Baal-Zebubon,
la dion de Ekron? 4 Pro tio tiele diras la Eternulo: De la lito, sur kiu vi
kuŝiĝis, vi ne deiros, sed vi mortos. Kaj Elija foriris. 5 Kiam la senditoj
revenis al li, li diris al ili: Kial vi revenis? 6 Kaj ili respondis al li: Viro
venis renkonte al ni, kaj diris al ni: Iru, revenu al la reĝo, kiu sendis vin,
kaj diru al li: Tiele diras la Eternulo: Ĉu ne ekzistas Dio en Izrael, ke vi
sendas demandi Baal-Zebubon, la dion de Ekron? pro tio, de la lito, sur
kiu vi kuŝiĝis, vi ne deiros, sed vi mortos. 7 Kaj li diris al ili: Kia estas la
aspekto de la viro, kiu venis renkonte al vi kaj diris al vi tiujn vortojn? 8 Ili
respondis al li: Li estas homo kovrita de haroj, kaj ledan zonon li havas
ĉirkaŭ siaj lumboj. Tiam li diris: Tio estas Elija, la Teŝebano. 9 Kaj li sendis
al li kvindekestron kun lia kvindeko. Kaj tiu iris al li kaj trovis lin sidanta
sur la supro de monto, kaj diris al li: Ho homo de Dio! la reĝo diris, ke
vi malsupreniru. 10 Kaj Elija respondis kaj diris al la kvindekestro: Se mi
estas homo de Dio, tiam venu fajro el la ĉielo kaj ekstermu vin kaj vian
kvindekon. Kaj venis fajro el la ĉielo kaj ekstermis lin kaj lian kvindekon.
11 Kaj li denove sendis al li alian kvindekestron kun lia kvindeko. Kaj tiu
ekparolis kaj diris al li: Ho homo de Dio! tiele diras la reĝo: Malsupreniru
rapide. 12 Kaj Elija respondis kaj diris al ili: Se mi estas homo de Dio, tiam
venu fajro el la ĉielo kaj ekstermu vin kaj vian kvindekon. Kaj venis fajro
de Dio el la ĉielo kaj ekstermis lin kaj lian kvindekon. 13 Kaj li denove
sendis triafoje kvindekestron kun lia kvindeko. Kaj la tria kvindekestro
iris, kaj venis kaj fleksis siajn genuojn antaŭ Elija, kaj ekpetegis lin kaj
diris al li: Ho homo de Dio! mia animo kaj la animo de ĉi tiuj kvindek
viaj servantoj havu do ian valoron antaŭ viaj okuloj. 14 Jen venis fajro el
la ĉielo kaj ekstermis la du antaŭajn kvindekestrojn kaj iliajn kvindekojn;
nun mia animo havu ian valoron antaŭ viaj okuloj. 15 Tiam anĝelo de la
Eternulo diris al Elija: Iru kun li, ne timu lin. Kaj li leviĝis, kaj iris kun
li al la reĝo. 16 Kaj li ekparolis al li: Tiele diras la Eternulo: Pro tio, ke vi
sendis senditojn, por demandi Baal-Zebubon, la dion de Ekron, kvazaŭ ne
ekzistus Dio en Izrael, por demandi Lian vorton, tial de la lito, sur kiu vi
kuŝiĝis, vi ne deiros, sed vi mortos. 17 Kaj li mortis, konforme al la vorto
de la Eternulo, kiun eldiris Elija. Kaj anstataŭ li ekreĝis Jehoram, en la
dua jaro de Jehoram, filo de Jehoŝafat, reĝo de Judujo; ĉar li ne havis filon.
18 La cetera historio de Aĥazja, kion li faris, estas priskribita en la libro de
kroniko de la reĝoj de Izrael.

2

1 Kiam la Eternulo volis levi Elijan en ventego en la ĉielon, Elija estis
iranta kun Eliŝa el Gilgal. 2 Kaj Elija diris al Eliŝa: Restu do ĉi tie, ĉar la
Eternulo sendas min al Bet-El. Sed Eliŝa diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj
per via animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj ili ekiris al Bet-El. 3 Kaj eliris

la profetidoj, kiuj estis en Bet-El, al Eliŝa, kaj diris al li: Ĉu vi scias, ke
hodiaŭ la Eternulo forprenos vian sinjoron de super via kapo? Li diris:
Mi ankaŭ scias, silentu. 4 Kaj Elija diris al li: Eliŝa, restu do ĉi tie, ĉar la
Eternulo sendas min al Jeriĥo. Sed li diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj
per via animo, ke mi ne forlasos vin. Kaj ili venis en Jeriĥon. 5 Kaj la
profetidoj, kiuj estis en Jeriĥo, aliris al Eliŝa, kaj diris al li: Ĉu vi scias, ke
hodiaŭ la Eternulo forprenos vian sinjoron de super via kapo? Li diris: Mi
ankaŭ scias, silentu. 6 Kaj Elija diris al li: Restu do ĉi tie, ĉar la Eternulo
sendas min al Jordan. Sed li diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj per via
animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj ili ambaŭ iris. 7 Kaj kvindek homoj el la
profetidoj iris kaj stariĝis malproksime kontraŭ ili; sed ili ambaŭ staris ĉe
Jordan. 8 Tiam Elija prenis sian mantelon kaj kunvolvis ĝin, kaj frapis la
akvon, kaj ĝi dividiĝis duflanken, kaj ili ambaŭ trapasis sur sekaĵo. 9 Kiam
ili trapasis, Elija diris al Eliŝa: Petu, kion mi faru al vi, antaŭ ol mi estos
prenita for de vi. Kaj Eliŝa diris: Duobla parto de via spirito estu do sur
mi. 10 Kaj tiu diris: Vi petas ion malfacilan; se vi vidos min, kiam mi estos
prenata for de vi, estos al vi tiel; kaj se ne, tiam ne estos. 11 Dum ili estis
irantaj kaj parolantaj, subite aperis fajra ĉaro kaj fajraj ĉevaloj kaj disigis
ilin; kaj Elija en ventego suprenflugis en la ĉielon. 12 Eliŝa vidis, kaj ekkriis:
Mia patro, mia patro, ĉaro de Izrael kaj liaj rajdistoj! Kaj li ne plu lin vidis.
Kaj li kaptis siajn vestojn kaj disŝiris ilin en du pecojn. 13 Kaj li levis la
mantelon de Elija, kiu defalis de li, kaj reiris kaj stariĝis sur la bordo de
Jordan. 14 Kaj li prenis la mantelon de Elija, kiu defalis de li, kaj frapis la
akvon, kaj diris: Kie estas la Eternulo, Dio de Elija? Kaj li frapis la akvon,
kaj ĝi dividiĝis duflanken, kaj Eliŝa trapasis. 15 Kiam la profetidoj, kiuj
estis kontraŭe en Jeriĥo, lin ekvidis, ili diris: La spirito de Elija transiris
sur Eliŝan. Kaj ili iris al li renkonte kaj adorkliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
16 Kaj ili diris al li: Jen kun viaj servantoj troviĝas kvindek homoj, viroj
fortaj; ili iru kaj serĉu vian sinjoron; eble la spirito de la Eternulo forportis
lin kaj ĵetis lin sur unu el la montoj aŭ en unu el la valoj. Sed li diris: Ne
sendu. 17 Tamen ili insistis tiel longe, ĝis li hontis, kaj li diris: Sendu. Kaj
ili sendis kvindek homojn kaj serĉis dum tri tagoj, sed ne trovis lin. 18 Kaj
ili revenis al li, dum li estis en Jeriĥo. Kaj li diris al ili: Mi diris ja al vi, ke
vi ne iru.

19 Kaj la loĝantoj de tiu urbo diris al Eliŝa: Jen do la loĝado en ĉi tiu
urbo estas bona, kiel nia sinjoro vidas; sed la akvo estas malbona, kaj la
tero estas senfrukta. 20 Tiam li diris: Alportu al mi novan pladon, kaj metu
tien salon. Kaj oni alportis al li. 21 Kaj li eliris al la fonto de la akvo kaj ĵetis
tien salon, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Mi resanigas ĉi tiun akvon, ĝi
ne kaŭzos plu morton nek senfruktecon. 22 Kaj la akvo fariĝis sana ĝis la
nuna tempo, konforme al la vorto de Eliŝa, kiun li diris.

23 Kaj li foriris de tie en Bet-Elon. Dum li estis iranta sur la vojo,
malgrandaj knaboj eliris el la urbo kaj mokis lin, kaj parolis al li: Iru,
kalvulo, iru, kalvulo! 24 Li returnis sin kaj ekvidis ilin, kaj malbenis ilin en
la nomo de la Eternulo. Kaj eliris du ursinoj el la arbaro kaj disŝiris el ili
kvardek du infanojn. 25 Kaj li iris de tie al la monto Karmel, kaj de tie li
revenis en Samarion.

3

1 Jehoram, filo de Aĥab, fariĝis reĝo super Izrael en Samario en la dek-
oka jaro de Jehoŝafat, reĝo de Judujo, kaj li reĝis dek du jarojn. 2 Li faradis

malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, tamen ne tiel, kiel lia patro kaj lia
patrino; li forigis la statuon de Baal, kiun faris lia patro. 3 Tamen li restis
aliĝinta al la pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon;
li ne forlasis ilin.

4 Meŝa, reĝo de Moab, estis paŝtisto, kaj li sendadis al la reĝo de Izrael po
cent mil ŝafidoj kaj cent mil virŝafoj kun ilia lano. 5 Sed kiam Aĥab mortis,
la reĝo de Moab defalis de la reĝo de Izrael. 6 Tiam la reĝo Jehoram eliris
el Samario kaj revuis la tutan Izraelon. 7 Kaj li iris kaj sendis al Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, por diri: La reĝo de Moab defalis de mi; ĉu vi iros kun
mi milite kontraŭ Moabon? Tiu diris: Mi iros; mi estas kiel vi, mia popolo
kiel via popolo, miaj ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj. 8 Kaj li diris: Kiun vojon ni
iros? Kaj la alia diris: La vojon de la Edoma dezerto. 9 Tiam ekiris la reĝo
de Izrael kaj la reĝo de Judujo kaj la reĝo de Edom; sed kiam ili trairis
vojon de sep tagoj, ne estis akvo por la militistaro, nek por la brutoj, kiuj
sekvis ilin. 10 Kaj la reĝo de Izrael diris: Ho ve! la Eternulo vokis ĉi tiujn
tri reĝojn, por transdoni ilin en la manojn de Moab. 11 Sed Jehoŝafat diris:
Ĉu ne troviĝas ĉi tie profeto de la Eternulo, por ke ni demandu per li la
Eternulon? Tiam respondis unu el la servantoj de la reĝo de Izrael, kaj
diris: Estas ĉi tie Eliŝa, filo de Ŝafat, kiu verŝadis akvon sur la manojn de
Elija. 12 Kaj Jehoŝafat diris: Li posedas la vorton de la Eternulo. Kaj iris
al li la reĝo de Izrael kaj Jehoŝafat kaj la reĝo de Edom. 13 Kaj Eliŝa diris
al la reĝo de Izrael: Kio komuna estas inter mi kaj vi? iru al la profetoj
de via patro kaj al la profetoj de via patrino. Sed la reĝo de Izrael diris
al li: Ne, ĉar la Eternulo vokis ĉi tiujn tri reĝojn, por transdoni ilin en
la manojn de Moab. 14 Tiam Eliŝa diris: Mi ĵuras per la Eternulo Cebaot,
antaŭ kiu mi staras, ke se mi ne estimus Jehoŝafaton, reĝon de Judujo, mi
ne ekrigardus vin kaj ne vidus vin. 15 Nun alkonduku al mi muzikiston.
Kaj kiam la muzikisto ludis, estis sur li la mano de la Eternulo. 16 Kaj li
diris: Tiele diras la Eternulo: Faru en ĉi tiu valo multajn fosojn. 17 Ĉar tiele
diras la Eternulo: Vi ne vidos venton kaj vi ne vidos pluvon, kaj tamen ĉi
tiu valo pleniĝos de akvo, kaj vi trinkos, kaj ankaŭ viaj apartenantoj kaj
viaj brutoj. 18 Sed ĉi tio ne sufiĉos al la Eternulo; Li transdonos ankaŭ
Moabon en viajn manojn. 19 Kaj vi venkobatos ĉiujn urbojn fortikigitajn
kaj ĉiujn urbojn distingindajn, kaj ĉiujn bonajn arbojn vi faligos, kaj ĉiujn
fontojn de akvo vi ŝtopos, kaj ĉiujn bonajn kampojn vi malbonigos per
ŝtonoj. 20 Kaj jen matene, kiam oni alportas farunoferojn, subite venis
akvo per la vojo de Edom, kaj la tero pleniĝis de akvo. 21 Ĉiuj Moabidoj
aŭdis, ke la reĝoj venis, por militi kontraŭ ili, kaj ili kunvokis ĉiujn, kiuj
povis komenci porti zonon, kaj pli aĝajn, kaj stariĝis ĉe la limo. 22 Kiam
ili leviĝis frue matene kaj la suno ekbrilis super la akvo, al la Moabidoj de
malproksime ŝajnis, ke la akvo estas ruĝa kiel sango. 23 Kaj ili diris: Tio
estas sango! la reĝoj batalis inter si kaj ekstermis unu alian; nun, Moab,
iru preni rabakiron. 24 Ili venis al la tendaro de Izrael. Tiam la Izraelidoj
leviĝis kaj frapis la Moabidojn, kaj ĉi tiuj forkuris de ili. Sed ili venis kaj
batis la Moabidojn. 25 Kaj la urbojn ili ruinigis, kaj sur ĉiun bonan kampon
ĉiu ĵetis ŝtonon tiel, ke ili plenigis ilin, kaj ĉiujn fontojn de akvo ili ŝtopis,
kaj ĉiun bonan arbon ili faligis, ĝis restis nur ŝtonoj en Kir-Ĥareset. Kaj
ĉirkaŭis ĝin la ŝtonĵetistoj kaj ĝisfine frapis ĝin. 26 Kiam la reĝo de Moab
vidis, ke la batalo lin venkas, li prenis kun si sepcent virojn kun eltiritaj
glavoj, por trabati sin al la reĝo de Edom; sed ili ne povis. 27 Tiam li prenis

sian filon unuenaskitan, kiu estis reĝonta anstataŭ li, kaj oferportis lin kiel
bruloferon sur la murego. Tiam la Izraelidoj forte indignis, kaj ili foriris
de li kaj reiris en sian landon.

4

1 Unu virino el la edzinoj de la profetidoj plendis al Eliŝa, dirante: Via
servanto, mia edzo, mortis; kaj vi scias, ke via servanto estis timanta la
Eternulon; nun la pruntedoninto venis, por preni miajn du infanojn kiel
sklavojn por si. 2 Kaj Eliŝa diris al ŝi: Kion mi povas fari por vi? diru al mi,
kion vi havas en la domo? Ŝi respondis: Via servantino havas en la domo
nenion, krom kruĉeto kun oleo. 3 Tiam li diris: Iru, petu al vi vazojn
ekstere, de ĉiuj viaj najbaroj, vazojn malplenajn, kolektu ne malmulte.
4 Kaj venu kaj ŝlosu la pordon post vi kaj post viaj filoj, kaj enverŝu en
ĉiujn tiujn vazojn, kaj, pleniginte, forstarigu ilin. 5 Kaj ŝi iris de li kaj ŝlosis
la pordon post si kaj post siaj filoj. Ili alportadis al ŝi, kaj ŝi verŝadis. 6 Kiam
la vazoj estis plenaj, ŝi diris al sia filo: Alportu al mi ankoraŭ vazon. Sed li
diris al ŝi: Ne estas plu vazo. Tiam la oleo haltis. 7 Kaj ŝi venis kaj rakontis
al la homo de Dio. Kaj li diris al ŝi: Iru, vendu la oleon kaj pagu vian
ŝuldon, kaj vi kun viaj filoj vivos per la restaĵo.

8 Unu tagon Eliŝa venis Ŝunemon; tie estis unu riĉa virino, kiu retenis
lin, ke li manĝu ĉe ŝi. Kaj ĉiufoje, kiam li venis, li iradis tien, por manĝi.
9 Kaj ŝi diris al sia edzo: Jen mi scias, ke li estas sankta homo de Dio, li, kiu
ĉiam preteriras antaŭ ni; 10 ni faru malgrandan supran ĉambreton, kaj ni
metu tien por li liton kaj tablon kaj seĝon kaj lumingon, kaj ĉiufoje, kiam
li venos al ni, li tien iru. 11 Unu tagon li venis tien, kaj li iris en la supran
ĉambreton kaj kuŝiĝis tie. 12 Kaj li diris al sia junulo Geĥazi: Alvoku tiun
Ŝunemaninon. Kaj tiu vokis ŝin, kaj ŝi aperis antaŭ li. 13 Kaj li diris al li:
Diru al ŝi: Jen vi prizorgis por ni ĉion ĉi tion; kion mi povas fari por vi?
ĉu vi bezonas ion diri al la reĝo aŭ al la militestro? Sed ŝi respondis: Mi
loĝas ja meze de mia popolo. 14 Kaj li diris: Kion do ni povas fari por ŝi?
Tiam Geĥazi diris: Ho, ŝi ne havas filon, kaj ŝia edzo estas maljuna. 15 Kaj
li diris: Alvoku ŝin. Kaj li vokis ŝin, kaj ŝi stariĝis ĉe la pordo. 16 Kaj li
diris: Post unu jaro en ĉi tiu tempo vi enbrakigos filon. Kaj ŝi diris: Ne,
mia sinjoro, homo de Dio, ne mensogu al via servantino. 17 Sed la virino
gravediĝis, kaj naskis filon en la sekvanta jaro en la sama tempo, kiel diris
al ŝi Eliŝa. 18 La infano fariĝis granda. Unu tagon li iris al sia patro, al la
rikoltantoj. 19 Kaj li diris al sia patro: Mia kapo, mia kapo! Kaj tiu diris al
sia junulo: Portu lin al lia patrino. 20 Kaj li prenis lin kaj alportis lin al lia
patrino; li sidis sur ŝiaj genuoj ĝis tagmezo, kaj mortis. 21 Tiam ŝi iris kaj
metis lin sur la liton de la homo de Dio kaj ŝlosis post li kaj eliris. 22 Kaj
ŝi vokis sian edzon, kaj diris: Sendu al mi unu el la junuloj kaj unu el la
azeninoj, mi kuros al la homo de Dio kaj revenos. 23 Li diris: Por kio vi
iras al li? hodiaŭ estas nek monatkomenco, nek sabato. Sed ŝi diris: Estu
trankvila. 24 Kaj ŝi selis la azeninon, kaj diris al sia junulo: Konduku kaj
iru, ne retenu min en la rajdado, ĝis mi diros al vi. 25 Kaj ŝi iris kaj venis
al la homo de Dio, sur la monton Karmel. Kiam la homo de Dio ŝin ekvidis
de malproksime, li diris al sia junulo Geĥazi: Jen estas tiu Ŝunemanino;
26 kuru do al ŝi renkonte, kaj diru al ŝi: Kiel vi fartas? kiel fartas via edzo?
kiel fartas la infano? Ŝi diris: Ni fartas bone. 27 Kaj ŝi aliris al la homo
de Dio sur la monton kaj ekkaptis liajn piedojn. Geĥazi aliris, por forpuŝi

ŝin; sed la homo de Dio diris: Lasu ŝin, ĉar ŝia animo estas afliktita; kaj
la Eternulo kaŝis antaŭ mi kaj ne sciigis al mi. 28 Kaj ŝi diris: Ĉu mi petis
filon de mia sinjoro? ĉu mi ne diris: Ne trompu min? 29 Kaj li diris al
Geĥazi: Zonu viajn lumbojn, kaj prenu en vian manon mian bastonon kaj
iru. Se vi renkontos iun, ne salutu lin; kaj se iu vin salutos, ne respondu
al li. Kaj metu mian bastonon sur la vizaĝon de la knabo. 30 Sed la patrino
de la knabo diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj per via animo, ke mi vin ne
forlasos. Kaj li leviĝis, kaj iris post ŝi. 31 Geĥazi iris antaŭ ili, kaj li metis la
bastonon sur la vizaĝon de la knabo; sed ne aperis voĉo nek sento. Kaj li
revenis renkonte al li, kaj sciigis al li, dirante: La knabo ne vekiĝis. 32 Tiam
Eliŝa eniris en la domon, kaj vidis, ke la mortinta infano estas kuŝigita sur
lia lito. 33 Kaj li eniris kaj ŝlosis la pordon post ili ambaŭ, kaj ekpreĝis al
la Eternulo. 34 Kaj li iris kaj kuŝiĝis sur la infano, kaj almetis sian buŝon al
lia buŝo kaj siajn okulojn al liaj okuloj kaj siajn manojn al liaj manoj, kaj
etendis sin sur li. Kaj la korpo de la infano varmiĝis. 35 Kaj li releviĝis kaj
iris en la domo tien kaj reen, kaj venis kaj etendis sin sur la infano. Kaj
la knabo ternis sep fojojn, kaj la knabo malfermis siajn okulojn. 36 Tiam li
vokis Geĥazin, kaj diris: Alvoku tiun Ŝunemaninon. Kaj li vokis ŝin, kaj ŝi
venis al li, kaj li diris: Prenu vian filon. 37 Kaj ŝi venis kaj ĵetis sin al liaj
piedoj kaj adorkliniĝis ĝis la tero; kaj ŝi prenis sian filon kaj eliris.

38 Eliŝa reiris Gilgalon. Estis malsato en la lando; kaj la profetidoj sidis
antaŭ li. Kaj li diris al sia junulo: Starigu la grandan kaldronon kaj
kuiru supon por la profetidoj. 39 Sed unu el ili eliris sur la kampon, por
kolekti verdaĵon; kaj li trovis sovaĝan volvokreskaĵon kaj kolektis de ĝi
kolocintojn, plenan sian veston. Kaj li venis kaj tranĉis ilin en la kaldronon
kun la supo, ĉar ili ne sciis, kio tio estas. 40 Kaj ili elverŝis al la homoj, por
manĝi. Sed kiam tiuj ekmanĝis el la supo, ili ekkriis kaj diris: Morto estas
en la kaldrono, ho homo de Dio! Kaj ili ne povis manĝi. 41 Tiam li diris:
Alportu farunon. Kaj li enŝutis en la kaldronon, kaj diris: Verŝu al la
homoj, ke ili manĝu. Kaj jam estis nenio malbona en la kaldrono.

42 Venis homo el Baal-Ŝaliŝa, kaj alportis al la homo de Dio unuaaĵon de
pano: dudek hordeajn panojn kaj freŝajn grajnojn en sia saketo. Kaj ĉi tiu
diris: Donu al la homoj, ke ili manĝu. 43 Lia servanto diris: Kiel mi povas
tion doni al cent homoj? Sed li diris: Donu al la homoj, ke ili manĝu; ĉar
tiele diras la Eternulo: Oni manĝos, kaj ankoraŭ iom restos. 44 Kaj li donis
al ili, kaj ili manĝis, kaj iom ankoraŭ restis, konforme al la vorto de la
Eternulo.

5

1 Naaman, la militestro de la reĝo de Sirio, estis granda homo antaŭ
sia sinjoro kaj tre estimata, ĉar per li la Eternulo donis venkon al Sirio.
Tiu homo estis forta militisto, sed leprulo. 2 La Sirianoj unu fojon eliris
taĉmente kaj kaptis el la Izraela lando malgrandan knabinon, kaj ŝi fariĝis
servantino de la edzino de Naaman. 3 Kaj ŝi diris al sia sinjorino: Ho, se
mia sinjoro estus ĉe la profeto, kiu loĝas en Samario! tiu forigus de li la
lepron. 4 Kaj iu iris kaj rakontis al sia sinjoro, dirante: Tiel kaj tiel diris
la knabino, kiu estas el la lando Izraela. 5 Kaj la reĝo de Sirio diris: Iru,
kaj mi sendos leteron al la reĝo de Izrael. Kaj li iris, kaj li prenis kun si
dek kikarojn da arĝento kaj ses mil siklojn da oro kaj dek kompletojn da
vestoj. 6 Kaj li alportis al la reĝo de Izrael la leteron, en kiu estis skribite:
Kune kun ĉi tiu letero mi sendas al vi mian servanton Naaman, por ke

vi liberigu lin de lia lepro. 7 Kiam la reĝo de Izrael tralegis la leteron, li
disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Ĉu mi estas Dio, por mortigi kaj vivigi, ke
tiu sendas al mi, por ke mi liberigu homon de lia lepro? nun sciu kaj vidu,
ke li serĉas pretekston kontraŭ mi. 8 Kiam Eliŝa, la homo de Dio, aŭdis,
ke la reĝo de Izrael disŝiris siajn vestojn, li sendis al la reĝo, por diri: Kial
vi disŝiris viajn vestojn? li venu al mi, kaj li ekscios, ke ekzistas profeto
en Izrael. 9 Kaj venis Naaman kun siaj ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj haltis ĉe la
pordo de la domo de Eliŝa. 10 Kaj Eliŝa sendis al li senditon, por diri: Iru
kaj lavu vin sep fojojn en Jordan, kaj renoviĝos via korpo kaj vi fariĝos
pura. 11 Tiam Naaman ekkoleris kaj foriris, kaj diris: Jen mi pensis, ke li
eliros kaj stariĝos, kaj alvokos la nomon de la Eternulo, sia Dio, kaj metos
sian manon sur la lokon kaj forigos la lepron. 12 Ĉu Amana kaj Parpar, la
riveroj de Damasko, ne estas pli bonaj, ol ĉiuj akvoj de Izrael? ĉu mi ne
povas lavi min en ili kaj fariĝi pura? Kaj li forturnis sin kaj foriris kun
kolero. 13 Sed liaj servantoj aliris, kaj ekparolis al li, kaj diris: Nia patro!
se ion grandan la profeto ordonus al vi, ĉu vi tion ne farus? des pli, se li
diris al vi: Lavu vin, kaj vi estos pura! 14 Kaj li iris kaj enakvigis sin en
Jordan sep fojojn, konforme al la vorto de la homo de Dio; kaj lia korpo
renoviĝis kiel la korpo de malgranda infano, kaj li fariĝis pura. 15 Kaj li
revenis al la homo de Dio, li kaj lia tuta akompanantaro, kaj li venis kaj
stariĝis antaŭ li, kaj diris: Nun mi eksciis, ke sur la tuta tero ne ekzistas
Dio krom ĉe Izrael; prenu do nun donacon de via servanto. 16 Sed tiu diris:
Kiel vivas la Eternulo, antaŭ kiu mi staras, mi ne prenos. Li insistis ĉe li,
ke li prenu, sed tiu ne volis. 17 Tiam Naaman diris: Se ne, tiam mi petas,
oni donu al via servanto tiom da tero, kiom povas porti paro da muloj;
ĉar via servanto ne alportados plu bruloferojn nek buĉoferojn al aliaj dioj
krom la Eternulo. 18 Nur en jena afero la Eternulo pardonu vian servanton:
kiam mia sinjoro iros en la templon de Rimon, por tie adorkliniĝi, kaj li
apogos sin sur mia brako kaj mi adorkliniĝos en la templo de Rimon, tiam
la Eternulo pardonu vian servanton pri tiu afero. 19 Tiu diris al li: Iru en
paco.

Kaj kiam li foriris de li certan spacon da tero, 20 Geĥazi, la junulo de Eliŝa,
de la homo de Dio, diris al si: Jen mia sinjoro domaĝis la Sirianon Naaman,
kaj ne prenis el lia mano tion, kion tiu alportis; kiel vivas la Eternulo, mi
kuros post li kaj prenos ion de li. 21 Kaj Geĥazi postkuris Naamanon. Kiam
Naaman vidis, ke li kuras post li, li desaltis de la ĉaro renkonte al li, kaj
diris: Ĉu la farto estas bona? 22 Tiu respondis: Bona; mia sinjoro sendis
min, por diri: Jen nun venis al mi de la monto de Efraim du junuloj el la
profetidoj; donu por ili, mi petas, kikaron da arĝento kaj du kompletojn
da vestoj. 23 Kaj Naaman diris: Pli bone prenu du kikarojn. Kaj li insistis
ĉe li, kaj ligis du kikarojn da arĝento en du paketoj kaj du kompletojn da
vestoj kaj donis al siaj du junuloj, kaj ili portis antaŭ li. 24 Kiam li venis al
la monteto, li prenis el iliaj manoj kaj kaŝis en la domo. Kaj li forliberigis
la homojn, kaj ili foriris. 25 Kiam li venis kaj aperis antaŭ sia sinjoro, Eliŝa
diris al li: De kie vi venas, Geĥazi? Ĉi tiu respondis: Via servanto nenien
iris. 26 Sed tiu diris al li: Mia koro ne forestis, kiam la homo returnis sin
de sia ĉaro renkonte al vi. Ĉu nun estas la tempo, por preni arĝenton aŭ
preni vestojn aŭ olivarbojn, vinberĝardenojn, ŝafojn, bovojn, sklavojn, aŭ
sklavinojn? 27 La lepro de Naaman aliĝu do al vi kaj al via idaro por eterne.
Kaj tiu foriris de li, leprokovrita kiel neĝo.

6

1 La profetidoj diris al Eliŝa: Jen la loko, kie ni loĝas ĉe vi, estas tro
malvasta por ni; 2 ni iru do al Jordan, kaj ni prenu de tie ĉiu po unu trabo,
kaj ni aranĝu al ni tie lokon, por tie loĝi. Li diris: Iru. 3 Kaj unu el ili diris:
Volu vi ankaŭ iri kun viaj servantoj. Kaj li diris: Mi iros. 4 Kaj li iris kun ili.
Kaj ili venis al Jordan kaj hakis arbojn. 5 Kiam unu el ili faligis arbon, la
hakilo falis en la akvon. Kaj li ekkriis kaj diris: Ho ve, mia sinjoro! ĝi estas
ja prunteprenita! 6 Kaj la homo de Dio diris: Kien ĝi falis? Tiu montris al
li la lokon. Kaj li dehakis lignon kaj ĵetis tien, kaj la hakilo suprennaĝis.
7 Kaj li diris: Levu ĝin. Tiu etendis sian manon kaj prenis.

8 La reĝo de Sirio komencis militon kontraŭ Izrael, kaj konsiliĝis kun
siaj servantoj, dirante: Tie kaj tie mi stariĝos tendare. 9 Tiam la homo de
Dio sendis al la reĝo de Izrael, por diri: Gardu vin, ke vi ne trapasu tiun
lokon, ĉar tie staras la Sirianoj. 10 Kaj la reĝo de Izrael sendis al la loko,
pri kiu diris al li la homo de Dio kaj avertis lin, kaj li tie antaŭgardis sin
ne unu kaj ne du fojojn. 11 Maltrankviliĝis la koro de la reĝo de Sirio pro
tiu afero; kaj li alvokis siajn servantojn, kaj diris al ili: Ĉu vi ne diros al
mi, kiu el ni estas en rilatoj kun la reĝo de Izrael? 12 Tiam diris unu el
liaj servantoj: Ne, mia sinjoro, ho reĝo! sed la profeto Eliŝa, kiu estas en
Izrael, raportas al la reĝo de Izrael eĉ tiujn vortojn, kiujn vi parolas en via
dormoĉambro. 13 Kaj li diris: Iru kaj rigardu, kie li estas, tiam mi sendos
kaj prenos lin. Kaj oni sciigis al li, dirante: Jen li estas en Dotan. 14 Tiam li
sendis tien ĉevalojn kaj ĉarojn kaj grandan militistaron. Ili venis en nokto
kaj ĉirkaŭis la urbon. 15 Kiam la servanto de la homo de Dio frue matene
leviĝis kaj eliris, jen militistaro ĉirkaŭas la urbon kun ĉevaloj kaj ĉaroj.
Kaj lia servanto diris al li: Ho ve, mia sinjoro! kion ni faros? 16 Sed li diris:
Ne timu; ĉar pli multaj estas tiuj, kiuj estas kun ni, ol tiuj, kiuj estas kun
ili. 17 Kaj Eliŝa ekpreĝis kaj diris: Ho Eternulo, malfermu liajn okulojn, por
ke li vidu. Kaj la Eternulo malfermis la okulojn de la junulo, kaj li ekvidis,
ke la tuta monto estas plena de fajraj ĉevaloj kaj ĉaroj ĉirkaŭ Eliŝa. 18 La
Sirianoj venis al li. Tiam Eliŝa ekpreĝis al la Eternulo kaj diris: Frapu ĉi
tiun popolon per blindeco. Kaj Li frapis ilin per blindeco, konforme al la
vorto de Eliŝa. 19 Kaj Eliŝa diris al ili: Ĝi estas ne tiu vojo kaj ne tiu urbo;
sekvu min, kaj mi kondukos vin al tiu viro, kiun vi serĉas. Kaj li kondukis
ilin en Samarion. 20 Kiam ili venis en Samarion, Eliŝa diris: Ho Eternulo,
malfermu iliajn okulojn, por ke ili vidu. Kaj la Eternulo malfermis iliajn
okulojn, kaj ili ekvidis, ke ili estas meze de Samario. 21 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Eliŝa, kiam li ekvidis ilin: Ĉu mi ne mortigu ilin? ĉu mi ne mortigu
ilin, mia patro? 22 Sed li diris: Ne mortigu; ĉu vi mortigas tiujn, kiujn vi
kaptis per via glavo kaj per via pafarko? metu antaŭ ilin panon kaj akvon;
ili manĝu kaj trinku, kaj ili iru al sia sinjoro. 23 Kaj li faris por ili grandan
tagmanĝon, kaj ili manĝis kaj trinkis, kaj poste li ilin forliberigis, kaj ili iris
al sia sinjoro. Ne venis plu taĉmentoj de Sirianoj en la landon de Izrael.

24 Post tio Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kolektis sian tutan militistaron, kaj
iris kaj eksieĝis Samarion. 25 Estis granda malsato en Samario. Kaj ili
sieĝis ĝin tiel longe, ĝis kapo de azeno ricevis la prezon de okdek sikloj,
kaj kvarono de kab'o da sterko de kolomboj la prezon de kvin sikloj. 26 Unu
fojon la reĝo de Izrael iris sur la murego, kaj iu virino ekkriis al li, dirante:
Helpu, mia sinjoro, ho reĝo! 27 Li respondis: Se la Eternulo vin ne helpas, el
kio do mi vin helpos? ĉu el la draŝejo aŭ ĉu el la vinpremejo? 28 Kaj la reĝo

diris al ŝi: Kio estas al vi? Ŝi respondis: Ĉi tiu virino diris al mi: Donu vian
filon, por ke ni manĝu lin hodiaŭ, kaj mian filon ni manĝos morgaŭ. 29 Kaj
ni kuiris mian filon kaj formanĝis lin; sed kiam mi diris al ŝi la sekvantan
tagon: Donu vian filon, por ke ni lin manĝu, ŝi kaŝis sian filon. 30 Kiam
la reĝo aŭdis la vortojn de la virino, li disŝiris siajn vestojn, irante sur la
muro; kaj la popolo vidis, ke subveste sur lia korpo estas sakaĵo. 31 Kaj li
diris: Tion kaj pli faru al mi la Eternulo, se la kapo de Eliŝa, filo de Ŝafat,
restos sur li hodiaŭ. 32 Dume Eliŝa sidis en sia domo, kaj la plejaĝuloj estis
ĉe li. La reĝo sendis de si homon. Antaŭ ol la sendito venis al li, li diris
al la plejaĝuloj: Ĉu vi vidas, ke tiu filo de mortigisto sendis, por depreni
mian kapon? rigardu, kiam venos la sendito, fermu la pordon kaj forpuŝu
lin per la pordo; la sono de la piedoj de lia sinjoro aŭdiĝas post li. 33 Dum
li estis ankoraŭ parolanta kun ili, jen la sendito venis al li; kaj li diris: Jen
tia malbono venas de la Eternulo! kion mi ankoraŭ povas atendi de la
Eternulo?

7

1 Tiam diris Eliŝa: Aŭskultu la vorton de la Eternulo: tiele diras la
Eternulo: Morgaŭ en ĉi tiu tempo mezuro da delikata faruno havos la
prezon de unu siklo, kaj du mezuroj da hordeo la prezon de unu siklo, ĉe
la pordego de Samario. 2 Kaj respondis la altrangulo, sur kies brako la reĝo
sin apogadis, al la homo de Dio, kaj diris: Eĉ se la Eternulo faros fenestrojn
en la ĉielo, ĉu tio povas fariĝi? Kaj tiu diris: Vi vidos tion per viaj okuloj,
sed vi ne manĝos de tio.

3 Kvar homoj lepruloj estis ĉe la enirejo de la pordego. Kaj ili diris unu al
la alia: Kial ni sidas ĉi tie, ĝis ni mortos? 4 Se ni decidos eniri en la urbon,
en la urbo estas ja malsato, kaj ni tie mortos; se ni sidos ĉi tie, ni ankaŭ
mortos; ni iru do kaj ĵetu nin en la tendaron de la Sirianoj. Se ili lasos
nin vivantaj, ni vivos; kaj se ili mortigos nin, ni mortos. 5 Kaj ili leviĝis
en krepusko, por iri en la tendaron de la Sirianoj. Ili venis al la rando de
la tendaro de la Sirianoj, kaj jen neniu tie estas. 6 La Sinjoro aŭdigis al la
tendaro de la Sirianoj la sonon de ĉaroj kaj la sonon de ĉevaloj, la sonon
de granda militistaro. Kaj ili diris unu al la alia: Certe la reĝo de Izrael
dungis kontraŭ ni la reĝojn de la Ĥetidoj kaj la reĝojn de la Egiptoj, ke ili
iru kontraŭ nin. 7 Kaj ili leviĝis kaj forkuris en la krepusko, kaj restigis
siajn tendojn kaj siajn ĉevalojn kaj siajn azenojn, la tutan tendaron, kia ĝi
estis, kaj ili forkuris, por savi sian vivon. 8 Kaj tiuj lepruloj venis al la rando
de la tendaro, kaj ili eniris en unu tendon kaj manĝis kaj trinkis, kaj prenis
de tie arĝenton kaj oron kaj vestojn, kaj iris kaj kaŝis; kaj ili venis denove,
kaj eniris en alian tendon kaj prenis de tie, kaj iris kaj kaŝis. 9 Kaj ili diris
unu al la alia: Ne ĝuste ni agas; la hodiaŭa tago estas tago de bona sciigo;
se ni silentos kaj atendos ĝis la lumo de la mateno, ni montriĝos kulpaj.
Ni iru do, por ke ni venu kaj sciigu al la domo de la reĝo. 10 Kaj ili venis,
kaj vokis al la pordegistoj de la urbo, kaj raportis al ili, dirante: Ni venis
en la tendaron de la Sirianoj, kaj ni konvinkiĝis, ke tie estas neniu homo
nek voĉo de homo, sed nur ĉevaloj alligitaj kaj azenoj alligitaj kaj tendoj
en sia ordinara stato. 11 Kaj la pordegistoj vokis kaj raportis internen, en
la domon de la reĝo. 12 Tiam la reĝo leviĝis en la nokto, kaj diris al siaj
servantoj: Mi diros al vi, kion faris al ni la Sirianoj. Ili scias, ke ni suferas
malsaton, kaj ili eliris el la tendaro, por kaŝi sin sur la kampo, pensante:
Kiam ili eliros el la urbo, ni kaptos ilin vivantajn, kaj ni eniros en la urbon.

13 Sed unu el liaj servantoj respondis kaj diris: Oni prenu do kvin el la
restintaj ĉevaloj, kiuj restis en la urbo (estos al ili kiel al la tuta multo da
Izraelidoj, kiuj restis en la urbo, aŭ kiel al la tuta multo da Izraelidoj, kiuj
pereis); kaj ni sendu kaj vidu. 14 Kaj oni prenis du ĉarojn kun ĉevaloj;
kaj la reĝo sendis post la militistaro de la Sirianoj, dirante: Iru kaj rigardu.
15 Kaj ili iris post ili ĝis Jordan, kaj vidis, ke la tuta vojo estas plena de vestoj
kaj uzataĵoj, kiujn la Sirianoj ĵetis ĉe sia rapidado. Kaj la senditoj revenis
kaj raportis al la reĝo. 16 Tiam la popolo eliris, kaj disrabis la tendaron de
la Sirianoj. Kaj la prezo de mezuro da delikata faruno fariĝis unu siklo, kaj
de du mezuroj da hordeo unu siklo, konforme al la vorto de la Eternulo.
17 La reĝo donis al la altrangulo, sur kies brako li sin apogadis, postenon
ĉe la pordego; kaj la popolo dispremis lin per la piedoj ĉe la pordego, kaj
li mortis, kiel diris la homo de Dio, kion li parolis, kiam la reĝo venis al li.
18 Kiam la homo de Dio parolis al la reĝo, dirante: Du mezuroj da hordeo
havos la prezon de unu siklo, kaj unu mezuro da delikata faruno la prezon
de unu siklo, morgaŭ en ĉi tiu tempo ĉe la pordego de Samario: 19 tiam la
altrangulo respondis al la homo de Dio kaj diris: Eĉ se la Eternulo faros
fenestrojn en la ĉielo, ĉu tio povas fariĝi? Kaj li diris: Vi vidos per viaj
okuloj, sed vi ne manĝos de tio. 20 Kaj tiel fariĝis al li; la popolo dispremis
lin per la piedoj ĉe la pordego, kaj li mortis.

8

1 Eliŝa diris al la virino, kies filon li revivigis, jene: Leviĝu kaj iru, vi kaj
via domo, kaj loĝu kelkan tempon tie, kie vi povos loĝi; ĉar la Eternulo
alvokos malsaton, kaj ĝi venos en la landon por sep jaroj. 2 Kaj la virino
leviĝis kaj faris laŭ la vorto de la homo de Dio, kaj ŝi iris, ŝi kaj ŝia domo,
kaj loĝis en la lando de la Filiŝtoj sep jarojn. 3 Post la paso de la sep jaroj la
virino revenis el la lando de la Filiŝtoj, kaj ŝi iris, por klopodi ĉe la reĝo pri
sia domo kaj pri sia kampo. 4 La reĝo tiam parolis kun Geĥazi, la junulo de
la homo de Dio, dirante: Rakontu al mi ĉiujn grandajn farojn, kiujn faris
Eliŝa. 5 Dum li estis rakontanta al la reĝo, ke tiu revivigis mortinton, jen
la virino, kies filon li revivigis, ekpetis la reĝon pri sia domo kaj pri sia
kampo. Kaj Geĥazi diris: Mia sinjoro, ho reĝo, jen estas tiu virino, kaj jen
estas ŝia filo, kiun Eliŝa revivigis. 6 Kaj la reĝo demandis la virinon, kaj ŝi
rakontis al li. Kaj la reĝo donis al ŝi unu korteganon, dirante: Redonu al ŝi
ĉion, kio apartenas al ŝi, kaj ĉiujn enspezojn de la kampo de post la tago,
kiam ŝi forlasis la landon, ĝis nun.

7 Eliŝa venis en Damaskon. Ben-Hadad, reĝo de Sirio, tiam estis malsana.
Kaj oni raportis al li, dirante: La homo de Dio venis ĉi tien. 8 Tiam la reĝo
diris al Ĥazael: Prenu en vian manon donacon, kaj iru renkonte al la homo
de Dio, kaj demandu per li la Eternulon, ĉu mi resaniĝos de ĉi tiu malsano.
9 Kaj Ĥazael iris renkonte al li, kaj prenis donacon en sian manon kaj da ĉio
plej bona en Damasko tiom, kiom povas porti kvardek kameloj, kaj li venis
kaj stariĝis antaŭ li, kaj diris: Via filo Ben-Hadad, reĝo de Sirio, sendis min
al vi, por demandi: Ĉu mi resaniĝos de ĉi tiu malsano? 10 Kaj Eliŝa diris al
li: Iru, diru al li: Vi resaniĝos. Sed la Eternulo montris al mi, ke li mortos.
11 Kaj li fikse rigardis lin, ĝis li hontiĝis, kaj la homo de Dio ploris. 12 Ĥazael
diris: Kial mia sinjoro ploras? Tiu respondis: Ĉar mi scias, kian malbonon
vi faros al la Izraelidoj: iliajn fortikaĵojn vi forbruligos, iliajn junulojn vi
mortigos per glavo, iliajn suĉinfanojn vi frakasos, kaj iliajn gravedulinojn

vi disfendos. 13 Ĥazael diris: Kio estas via servanto, la hundo, ke li faru
tiun grandan faron? Kaj Eliŝa diris: La Eternulo montris al mi, ke vi estos
reĝo de Sirio. 14 Li foriris de Eliŝa kaj venis al sia sinjoro. Ĉi tiu diris al
li: Kion diris al vi Eliŝa? Kaj li respondis: Li diris al mi, ke vi resaniĝos.
15 Sed la sekvantan tagon li prenis la litkovrilon, kaj trempis ĝin en akvo
kaj etendis ĝin sur lia vizaĝo, kaj li mortis. Kaj anstataŭ li ekreĝis Ĥazael.

16 En la kvina jaro de Joram, filo de Aĥab, reĝo de Izrael, post Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, ekreĝis Jehoram, filo de Jehoŝafat, reĝo de Judujo. 17 Li
havis la aĝon de tridek du jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn li reĝis
en Jerusalem. 18 Li iradis laŭ la vojo de la reĝoj de Izrael, kiel faris la domo
de Aĥab, ĉar filino de Aĥab estis lia edzino, kaj li faradis malbonon antaŭ
la Eternulo. 19 Tamen la Eternulo ne volis pereigi Judujon, pro Sia servanto
David, ĉar Li promesis al li doni lumilon al li kaj al liaj filoj por ĉiam. 20 En
lia tempo la Edomidoj defalis de Judujo kaj starigis super si reĝon. 21 Joram
iris Cairon kune kun ĉiuj siaj ĉaroj; kaj li leviĝis nokte, kaj venkobatis la
Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ li, kaj la ĉarestrojn; kaj la popolo forkuris al
siaj tendoj. 22 Tamen la Edomidoj restis defalintaj de Judujo ĝis la nuna
tago. Tiam defalis ankaŭ Libna en la sama tempo. 23 La cetera historio de
Joram, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la
reĝoj de Judujo. 24 Kaj Joram ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
kun liaj patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥazja.

25 En la dek-dua jaro de Joram, filo de Aĥab, reĝo de Izrael, ekreĝis
Aĥazja, filo de Jehoram, reĝo de Judujo. 26 La aĝon de dudek du jaroj havis
Aĥazja, kiam li fariĝis reĝo, kaj unu jaron li reĝis en Jerusalem. La nomo
de lia patrino estis Atalja, filino de Omri, reĝo de Izrael. 27 Kaj li iradis laŭ
la vojo de la domo de Aĥab, kaj faradis malbonon antaŭ la Eternulo, kiel
la domo de Aĥab, ĉar li estis boparenco de la domo de Aĥab. 28 Li iris kun
Joram, filo de Aĥab, milite kontraŭ Ĥazaelon, reĝon de Sirio, al Ramot en
Gilead; kaj la Sirianoj vundis Joramon. 29 Kaj la reĝo Joram revenis, por
kuraci sin en Jizreel de la vundoj, kiujn faris al li la Sirianoj en Ramot,
kiam li batalis kontraŭ Ĥazael, reĝo de Sirio. Kaj Aĥazja, filo de Jehoram,
reĝo de Judujo, iris, por viziti Joramon, filon de Aĥab, en Jizreel, ĉar ĉi tiu
estis malsana.

9

1 La profeto Eliŝa alvokis unu el la profetidoj, kaj diris al li: Zonu
viajn lumbojn, kaj prenu en vian manon ĉi tiun vazon kun oleo, kaj iru
en Ramoton en Gilead. 2 Kiam vi venos tien, elserĉu tie Jehun, filon de
Jehoŝafat, filo de Nimŝi, kaj aliru kaj starigu lin el meze de liaj fratoj kaj
enkonduku lin en la plej internan ĉambron. 3 Kaj prenu la vazon kun
la oleo kaj verŝu sur lian kapon, kaj diru: Tiele diras la Eternulo: Mi
sanktoleis vin reĝo super Izrael. Poste malfermu la pordon kaj forkuru,
ne prokrastu. 4 Kaj iris la junulo, la junulo la profeto, al Ramot en Gilead.
5 Kiam li venis, li vidis, ke sidas la militestroj. Kaj li diris: Mi havas ion
por diri al vi, ho estro. Kaj Jehu diris: Al kiu el ni ĉiuj? Li respondis: Al
vi, ho estro. 6 Tiu leviĝis kaj iris en la domon. Li verŝis la oleon sur lian
kapon, kaj diris: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Mi sanktoleis vin
reĝo super la popolo de la Eternulo, super Izrael. 7 Kaj vi ekstermos la
domon de via sinjoro Aĥab, por ke Mi venĝu la sangon de Miaj servantoj,

la profetoj, kaj la sangon de ĉiuj servantoj de la Eternulo, verŝitajn de la
mano de Izebel. 8 Kaj pereos la tuta domo de Aĥab; kaj Mi ekstermos ĉe
Aĥab ĉiun virseksulon, malliberulon kaj liberulon en Izrael. 9 Kaj mi faros
al la domo de Aĥab kiel al la domo de Jerobeam, filo de Nebat, kaj kiel
al la domo de Baaŝa, filo de Aĥija. 10 Kaj Izebelon manĝos la hundoj sur
la kampo de Jizreel, kaj neniu enterigos ŝin. Kaj li malfermis la pordon
kaj forkuris. 11 Kiam Jehu eliris al la servantoj de sia sinjoro, ili diris al
li: Ĉu ĉio estas en ordo? por kio venis al vi tiu frenezulo? Li respondis al
ili: Vi konas ja tiun homon kaj lian parolon. 12 Ili diris: Ne vero, tamen
diru al ni. Kaj li diris: Tiel kaj tiel li parolis al mi, dirante: Tiele diras la
Eternulo: Mi sanktoleis vin reĝo super Izrael. 13 Kaj rapide ili prenis ĉiu
sian veston kaj sternis sub li sur la altaj ŝtupoj, kaj ekblovis per trumpeto,
kaj diris: Jehu fariĝis reĝo. 14 Tiam Jehu, filo de Jehoŝafat, filo de Nimŝi,
faris konspiron kontraŭ Joram. (Dume Joram staris garde en Ramot en
Gilead, li kaj la tuta Izrael, kontraŭ Ĥazael, reĝo de Sirio. 15 Kaj la reĝo
Joram * revenis, por kuraci sin en Jizreel de la vundoj, kiujn faris al li la
Sirianoj, kiam li batalis kontraŭ Ĥazael, reĝo de Sirio.) Tiam Jehu diris:
Se vi konsentas, neniu eliĝu el la urbo, por iri kaj sciigi en Jizreel. 16 Kaj
Jehu ekrajdis kaj direktis sin al Jizreel; ĉar tie kuŝis Joram, kaj Aĥazja,
reĝo de Judujo, venis, por viziti Joramon. 17 La gardostaranto staris sur
la turo en Jizreel, kaj li ekvidis la alproksimiĝantan amason de Jehu, kaj
diris: Mi vidas amason. Tiam Joram diris: Prenu rajdanton kaj sendu
kontraŭ ili, por ke li demandu, ĉu ĉio estas en ordo. 18 Kaj la rajdanto
sur ĉevalo direktis sin renkonte al li, kaj diris: Tiele diras la reĝo: Ĉu ĉio
estas en ordo? Sed Jehu respondis: La ordo ne estas via afero, turnu vin
kaj sekvu min. Kaj la gardostaranto raportis, dirante: La sendito venis
al ili, sed ne revenis. 19 Tiam li sendis duan rajdanton, kaj ĉi tiu venis al
ili, kaj diris: Tiele diras la reĝo: Ĉu ĉio estas en ordo? Jehu respondis:
La ordo ne estas via afero, turnu vin kaj sekvu min. 20 La gardostaranto
raportis, dirante: Li venis al ili, sed ne revenis; la kondukado estas kiel
kondukado de Jehu, filo de Nimŝi, ĉar li kondukas rapidege. 21 Tiam Joram
diris: Oni jungu! Kaj oni jungis lian ĉaron. Kaj eliris Joram, reĝo de Izrael,
kaj Aĥazja, reĝo de Judujo, ĉiu sur sia ĉaro, kaj ili direktis sin renkonte
al Jehu, kaj ili renkontis lin sur la kampo de Nabot, la Jizreelano. 22 Kiam
Joram ekvidis Jehun, li diris: Ĉu ĉio estas en ordo, Jehu? Sed tiu respondis:
Kia ordo povas esti ĉe la malĉastado de via patrino Izebel kaj ĉe ŝiaj multaj
sorĉaĵoj? 23 Tiam Joram turnis sian manon kaj forkuris, kaj diris al Aĥazja:
Perfido, ho Aĥazja! 24 Sed Jehu streĉis per sia mano la pafarkon kaj pafe
frapis Joramon inter liaj brakoj, kaj la sago iris tra lian koron, kaj li falis
genue sur sia ĉaro. 25 Kaj Jehu diris al sia altrangulo Bidkar: Prenu kaj
ĵetu lin sur la kampon de Nabot, la Jizreelano; ĉar rememoru, kiel mi kaj
vi sur ĉaro veturis post lia patro Aĥab kaj la Eternulo eldiris pri li jenan
profetaĵon: 26 Vere, diris la Eternulo, la sangon de Nabot kaj la sangon
de liaj filoj Mi vidis hieraŭ, kaj Mi venĝos al vi sur ĉi tiu kampo, diris la
Eternulo. Prenu do nun kaj ĵetu lin sur la kampon, konforme al la vorto
de la Eternulo. 27 Kiam Aĥazja, reĝo de Judujo, tion vidis, li forkuris en la
direkto al la ĝardena domo. Sed Jehu postkuris lin, kaj diris: Lin ankaŭ

* **9:15** (Heb. "Jehoram", kaj en versoj 17, 21–24.)

batu sur la ĉaro. Kaj oni frapis lin sur la altaĵo Gur, kiu estas apud Jibleam.
Kaj li forkuris en Megidon kaj mortis tie. 28 Kaj liaj servantoj forveturigis
lin en Jerusalemon kaj enterigis lin en lia tombo kun liaj patroj en la urbo
de David.
29 En la jaro dek-unua de Joram, filo de Aĥab, Aĥazja ekreĝis super
Judujo.
30 Jehu venis al Jizreel. Kiam Izebel tion aŭdis, ŝi kolorigis siajn okulojn
kaj beligis sian kapon kaj ekrigardis tra la fenestro. 31 Kiam Jehu eniris
en la pordegon, ŝi diris: Ĉu nun estos paco, ho Zimri, mortiginto de sia
sinjoro? 32 Tiam li levis sian vizaĝon al la fenestro, kaj diris: Kiu estas kun
mi? kiu? Kaj ekrigardis al li du aŭ tri korteganoj. 33 Kaj li diris: Elĵetu ŝin!
Kaj ili ŝin elĵetis. Kaj ŝia sango ŝprucis sur la muron kaj sur la ĉevalojn, kaj
oni dispremis ŝin per la piedoj. 34 Li eniris kaj manĝis kaj trinkis, kaj diris:
Rigardu, kie estas tiu malbenitino, kaj enterigu ŝin, ĉar ŝi estas reĝidino.
35 Kaj oni iris, por enterigi ŝin, sed oni trovis nenion de ŝi krom la kranio,
la piedoj, kaj la manplatoj. 36 Oni revenis kaj raportis al li. Tiam li diris:
Tio estas la vorto de la Eternulo, kiun Li diris per Sia servanto Elija, la
Teŝebano, nome: Sur la kampo de Jizreel la hundoj formanĝos la karnon
de Izebel; 37 kaj la kadavro de Izebel estos kiel sterko sur la tero sur la
kampo de Jizreel, tiel, ke neniu povos diri: Tio estas Izebel.

10

1 Aĥab havis sepdek filojn en Samario. Kaj Jehu skribis leterojn kaj
sendis en Samarion al la estroj de Jizreel, la plejaĝuloj, kaj la filedukistoj
de Aĥab, kun la sekvanta enhavo: 2 Kiam ĉi tiu letero venos al vi, ĉe kiuj
troviĝas la filoj de via sinjoro kaj sub kies administrado troviĝas la ĉaroj
kaj la ĉevaloj kaj la fortikigita urbo kaj la bataliloj: 3 tiam rigardu, kiu
estas la plej bona kaj plej digna el la filoj de via sinjoro, kaj sidigu lin sur
la trono de lia patro kaj batalu pro la domo de via sinjoro. 4 Sed ili tre
forte ektimis, kaj diris: Jen la du reĝoj ne povis kontraŭstari al li, kiel do
ni kontraŭstaros? 5 Kaj la palacestro kaj la urbestro kaj la plejaĝuloj kaj
la filedukistoj sendis al Jehu, por diri: Ni estas viaj servantoj, kaj ĉion,
kion vi ordonos al ni, ni faros; ni neniun faros reĝo; kio plaĉas al vi, tion
faru. 6 Tiam li skribis al ili duan leteron kun jena enhavo: Se vi estas sur
mia flanko kaj obeas mian voĉon, tiam prenu la kapojn de la filoj de via
sinjoro kaj venu al mi morgaŭ en ĉi tiu tempo en Jizreelon. Kaj da reĝidoj
estis sepdek homoj ĉe la eminentuloj de la urbo, kiuj edukis ilin. 7 Kiam la
letero venis al ili, ili prenis la filojn de la reĝo kaj buĉis ilin, sepdek homojn,
kaj metis iliajn kapojn en korbojn kaj sendis al li en Jizreelon. 8 Kaj venis
la sendito, kaj diris al li jene: Oni alportis la kapojn de la reĝidoj. Kaj li
diris: Kuŝigu ilin en du amasoj antaŭ la enirejo de la pordego ĝis mateno.
9 Matene li eliris kaj stariĝis, kaj diris al la tuta popolo: Vi estas senkulpaj;
estas mi, kiu faris konspiron kontraŭ mia sinjoro kaj mortigis lin; sed kiu
mortigis ĉiujn ĉi tiujn? 10 Sciu do nun, ke el la vortoj de la Eternulo nenio
falis teren, el tio, kion la Eternulo diris pri la domo de Aĥab; la Eternulo
faris tion, kion Li diris per Sia servanto Elija. 11 Kaj Jehu mortigis ĉiujn
restintojn el la domo de Aĥab en Jizreel kaj ĉiujn liajn altrangulojn kaj
liajn konatojn kaj liajn pastrojn, ĝis restis neniu saviĝinto. 12 Kaj li leviĝis,
kaj iris kaj direktis sin al Samario. Kiam li estis survoje ĉe la domo de
la paŝtistoj, 13 Jehu renkontis la fratojn de Aĥazja, reĝo de Judujo, kaj li

diris: Kiuj vi estas? Ili respondis: Ni estas fratoj de Aĥazja, kaj ni iras, por demandi pri la farto de la filoj de la reĝo kaj de la filoj de la reĝino.
14 Tiam li diris: Prenu ilin vivantajn. Kaj oni prenis ilin vivantajn kaj buĉis ilin super la puto ĉe la domo de paŝtistoj, kvardek du homojn, kaj neniu el ili restis.

15 De tie li foriris, kaj li renkontis Jehonadabon, filon de Reĥab, irantan renkonte al li. Li salutis lin, kaj diris al li: Ĉu via koro estas favora, kiel mia koro estas favora al via koro? Jehonadab respondis: Jes. Se jes, tiam donu al mi vian manon. Kaj li donis al li sian manon kaj prenis lin al si sur la ĉaron.
16 Kaj li diris: Iru kun mi kaj rigardu mian fervoron pri la Eternulo. Kaj oni veturigis lin kun li sur lia ĉaro.
17 Kiam li venis Samarion, li mortigis ĉiujn, kiuj restis de Aĥab en Samario, ĝis li tute ekstermis lin, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun Li diris al Elija.
18 Kaj Jehu kunvenigis la tutan popolon, kaj diris al ili: Aĥab servis al Baal malmulte, Jehu servos al li multe;
19 kunvoku do al mi ĉiujn profetojn de Baal, ĉiujn liajn servantojn, kaj ĉiujn liajn pastrojn, ke neniu forestu; ĉar mi volas fari grandan oferadon al Baal; ĉiu, kiu forestos, perdos sian vivon. Jehu faris tion kun ruza intenco, por pereigi la servantojn de Baal.
20 Kaj Jehu diris: Aranĝu sanktan kunvenon por Baal. Kaj oni tion proklamis.
21 Kaj Jehu sendis al la tuta Izrael; kaj venis ĉiuj servantoj de Baal; restis neniu, kiu ne venus. Ili eniris en la domon de Baal, kaj la domo de Baal pleniĝis de rando ĝis rando.
22 Kaj li diris al la estro de la vestejo: Elportu vestojn por ĉiuj servantoj de Baal. Kaj li elportis vestojn por ili.
23 Kaj Jehu kun Jehonadab, filo de Reĥab, eniris en la domon de Baal, kaj li diris al la servantoj de Baal: Esploru kaj rigardu, ĉu ne estas ĉi tie kun vi iu el la servantoj de la Eternulo, ĉar ĉi tie devas esti sole nur servantoj de Baal.
24 Ili eniris, por fari buĉoferojn kaj bruloferojn. Dume Jehu starigis ekstere okdek virojn, kaj diris: Se ĉe iu el vi saviĝos iu el la homoj, kiujn mi transdonas en viajn manojn, tiam lia animo anstataŭos la animon de tiu.
25 Kiam la bruloferoj estis finitaj, Jehu diris al la korpogardistoj kaj al la estroj: Iru, batu ilin, ke neniu eliru. Kaj oni mortigis ilin per glavo, kaj la korpogardistoj kaj la estroj forĵetis ilin kaj iris en la urbon de la domo de Baal.
26 Kaj oni elportis la statuojn el la domo de Baal kaj forbruligis ilin.
27 Kaj oni disrompis la statuon de Baal, kaj oni detruis la domon de Baal, kaj oni faris el ĝi ekskrementejon ĝis la nuna tempo.
28 Kaj Jehu ekstermis Baalon el Izrael.
29 Tamen de la pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon, Jehu ne deturnis sin, de la oraj bovidoj, kiuj estis en Bet-El kaj en Dan.
30 Kaj la Eternulo diris al Jehu: Pro tio, ke vi bone faris tion, kio plaĉis al Mi, kaj vi faris al la domo de Aĥab konforme al tio, kio estis en Mia koro, viaj filoj ĝis la kvara generacio sidos sur la trono de Izrael.
31 Sed Jehu ne zorgis pri tio, ke li iradu laŭ la instruo de la Eternulo, Dio de Izrael, per sia tuta koro. Li ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekigis Izraelon.

32 En tiu tempo la Eternulo komencis faradi dehakojn en Izrael, kaj Ĥazael venkobatis ilin ĉe ĉiuj limoj de Izrael:
33 oriente de Jordan la tutan landon de Gilead, de la Gadidoj, Rubenidoj, kaj Manaseidoj, komencante de Aroer, kiu estas ĉe la torento Arnon, Gileadon kaj Baŝanon.
34 La cetera historio de Jehu, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia tuta potenco estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
35 Kaj Jehu ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en Samario. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo

Jehoaĥaz. 36 La tempo de reĝado de Jehu super Izrael en Samario estis
dudek ok jaroj.

11

1 Kiam Atalja, la patrino de Aĥazja, vidis, ke ŝia filo mortis, ŝi leviĝis kaj
ekstermis la tutan reĝan idaron. 2 Sed Jehoŝeba, filino de la reĝo Joram
kaj fratino de Aĥazja, prenis Joaŝon, filon de Aĥazja, kaj ŝtele forkondukis
lin el inter la mortigataj filoj de la reĝo, lin kaj lian nutristinon, kaj lokis
ilin en la ĉambro de litoj; kaj oni kaŝis lin for de Atalja, kaj li ne estis
mortigita. 3 Kaj li restis kaŝita kun ŝi en la domo de la Eternulo dum ses
jaroj; kaj Atalja reĝis super la lando.
4 Sed en la sepa jaro sendis Jehojada kaj prenis la centestrojn el la
korpogardistoj kaj la kuristoj kaj venigis ilin al si en la domon de la
Eternulo; kaj li faris kun ili interligon kaj ĵurigis ilin en la domo de la
Eternulo kaj montris al ili la filon de la reĝo. 5 Kaj li ordonis al ili,
dirante: Jenon vi devas fari: tiu triono de vi, kiu venas en sabato, plenumu
gardadon en la domo de la reĝo; 6 triono estu ĉe la Pordego Sur; kaj triono
ĉe la pordego malantaŭ la korpogardistoj. Kaj plenumu la gardadon de
la domo alterne. 7 Du partoj el vi ĉiuj, kiuj foriras en sabato, plenumu
gardadon ĉe la reĝo en la domo de la Eternulo. 8 Kaj ĉirkaŭu la reĝon
ĉiuflanke, ĉiu kun sia batalilo en la mano; kaj se iu eniros en la vicojn,
oni lin mortigu. Kaj estu apud la reĝo, kiam li eliros aŭ eniros. 9 Kaj la
centestroj faris ĉion, kion ordonis la pastro Jehojada; kaj ĉiu prenis siajn
homojn, la sabate venantajn kaj la sabate forirantajn, kaj venis al la pastro
Jehojada. 10 La pastro disdonis al la centestroj la lancojn kaj ŝildojn, kiuj
apartenis al la reĝo David kaj kiuj estis en la domo de la Eternulo. 11 Kaj
la korpogardistoj stariĝis, ĉiu kun siaj bataliloj en la mano, de la dekstra
flanko de la domo ĝis la maldekstra flanko de la domo, ĉe la altaro kaj ĉe
la domo, ĉirkaŭe de la reĝo. 12 Kaj li elkondukis la reĝidon kaj metis sur
lin la kronon kaj la ateston; kaj oni proklamis lin reĝo kaj sanktoleis lin,
kaj oni aplaŭdis kaj kriis: Vivu la reĝo! 13 Kiam Atalja aŭdis la bruon de
la kuranta popolo, ŝi iris al la popolo en la domon de la Eternulo. 14 Kaj ŝi
ekvidis, ke jen la reĝo staras ĉe la kolono, laŭ la moro, kaj la eminentuloj
kaj la trumpetistoj apud la reĝo, kaj la tuta popolo de la lando ĝojas, kaj
oni trumpetas. Tiam Atalja disŝiris siajn vestojn, kaj ekkriis: Konspiro,
konspiro! 15 Kaj la pastro Jehojada ordonis al la centestroj, la estroj de la
militistaro, kaj diris al ili: Elkonduku ŝin ekster la vicojn, kaj ĉiun, kiu ŝin
sekvos, mortigu per glavo; ĉar la pastro diris: Oni ne mortigu ŝin en la
domo de la Eternulo. 16 Kaj oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris laŭ la vojo
de la ĉevaloj al la reĝa domo, kaj tie oni ŝin mortigis.
17 Kaj Jehojada faris interligon inter la Eternulo kaj la reĝo kaj la popolo,
ke ĝi estu popolo de la Eternulo; kaj inter la reĝo kaj la popolo. 18 Kaj la
tuta popolo de la lando iris en la domon de Baal kaj ĝin detruis; kaj liajn
altarojn kaj liajn bildojn ili tute disrompis; kaj Matanon, la pastron de Baal,
ili mortigis antaŭ la altaroj. Kaj la pastro starigis oficistaron en la domo
de la Eternulo. 19 Kaj li prenis la centestrojn kaj la korpogardistojn kaj la
kuristojn kaj la tutan popolon de la lando, kaj ili kondukis la reĝon el la
domo de la Eternulo, kaj ili venis per la pordego de la kuristoj en la reĝan
domon; kaj li sidiĝis sur la trono de la reĝoj. 20 Kaj la tuta popolo de la
lando ĝojis, kaj la urbo estis trankvila. Sed Ataljan oni mortigis per glavo
en la reĝa domo.

21 La aĝon de sep jaroj havis Jehoaŝ, kiam li fariĝis reĝo.

12

1 En la sepa jaro de Jehu Jehoaŝ fariĝis reĝo, kaj kvardek jarojn li reĝis
en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Cibja, el Beer-Ŝeba. 2 Jehoaŝ
agadis tiel, kiel plaĉas al la Eternulo, dum la tempo, en kiu gvidadis lin
la pastro Jehojada. 3 Nur la altaĵojn oni ne senfunkciigis; la popolo ĉiam
ankoraŭ oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj.

4 Kaj Jehoaŝ diris al la pastroj: La tutan sanktigatan monon, kiun oni
alportas en la domon de la Eternulo, la monon de pasantoj, la monon,
kiun oni donas laŭtakse por sia animo, la tutan monon, kiun iu donas
propradezire, por enporti en la domon de la Eternulo, 5 la pastroj prenu
al si, ĉiu de sia konato, kaj ili rebonigu la difektojn en la domo, ĉie, kie
troviĝos ia difekto. 6 Sed ĉar ĝis la dudek-tria jaro de la reĝo Jehoaŝ la
pastroj ne rebonigis la difektojn en la domo, 7 la reĝo Jehoaŝ alvokis la
pastron Jehojada kaj la aliajn pastrojn, kaj diris al ili: Kial vi ne rebonigas
la difektojn de la domo? ne prenu do de nun monon de viaj konatoj,
sed donu ĝin por rebonigo de la domo. 8 Kaj la pastroj konsentis ne
preni plu monon de la popolo kaj ne rebonigi la difektojn en la domo.
9 La pastro Jehojada prenis keston kaj traboris truon supre, kaj starigis
ĝin apud la altaro, dekstre de la enirantoj en la domon de la Eternulo.
Kaj la pastroj, kiuj gardostaris ĉe la sojlo, metadis tien la tutan monon,
kiu estis alportata en la domon de la Eternulo. 10 Ĉiufoje, kiam ili vidis,
ke en la kesto estas multe da mono, venadis skribisto de la reĝo kaj la
ĉefpastro, kaj ili kunligadis kaj kalkuladis la monon, trovitan en la domo
de la Eternulo. 11 Kaj ili donadis la kalkulitan monon en la manojn de la
oficistoj laborgvidantoj en la domo de la Eternulo; kaj ĉi tiuj elspezadis ĝin
por la ĉarpentistoj kaj konstruistoj, kiuj laboris en la domo de la Eternulo,
12 kaj por la masonistoj kaj la ŝtonhakistoj, kaj por aĉeti lignon kaj hakitajn
ŝtonojn, por rebonigi la difektojn en la domo de la Eternulo, kaj por ĉio,
kio devis esti elspezata por la rebonigo de la domo. 13 Tamen oni ne faris
por la domo de la Eternulo arĝentajn tasojn, tranĉilojn, aspergajn kalikojn,
trumpetojn, ĉiajn orajn vazojn kaj arĝentajn vazojn el la mono, kiu estis
alportata en la domon de la Eternulo; 14 sed oni donadis ĝin al la oficistoj
laborgvidantoj, por ke ili rebonigu per tio la domon de la Eternulo. 15 Oni
ne postulis kalkulan raporton de tiuj homoj, en kies manojn oni donis la
monon, por transdoni al la farantoj de la laboroj, sed ili laboris konfidate.
16 La monon de kulpofero kaj la monon de pekofero oni ne enportadis en
la domon de la Eternulo: ĝi estis por la pastroj.

17 En tiu tempo ekiris Ĥazael, reĝo de Sirio, kaj ekmilitis kontraŭ
Gat kaj venkoprenis ĝin; kaj Ĥazael intencis iri kontraŭ Jerusalemon.
18 Tiam Jehoaŝ, reĝo de Judujo, prenis la tutan sanktigitaĵon, kiun sanktigis
Jehoŝafat kaj Jehoram kaj Aĥazja, liaj patroj, reĝoj de Judujo, kaj tion, kion
li mem sanktigis, kaj la tutan oron, kiu troviĝis en la trezorejoj de la domo
de la Eternulo kaj de la reĝa domo, kaj li sendis tion al Ĥazael, reĝo de
Sirio, kaj ĉi tiu foriris de Jerusalem. 19 La cetera historio de Joaŝ, kaj ĉio,
kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo.
20 Liaj servantoj leviĝis kaj faris konspiron, kaj mortigis Joaŝon en la domo
Milo, sur la vojo al Sila. 21 Jozaĥar, filo de Ŝimeat, kaj Jehozabad, filo de

Ŝomer, liaj servantoj, frapis lin, kaj li mortis. Kaj oni enterigis lin kun liaj
patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Amacja.

13

1 En la dudek-tria jaro de Joaŝ, filo de Aĥazja, reĝo de Judujo, Jehoaĥaz,
filo de Jehu, fariĝis reĝo super Izrael en Samario por la daŭro de dek sep
jaroj. 2 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kaj sekvadis la pekojn de
Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon; li ne deturnis sin de
ili. 3 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ la Izraelidoj, kaj Li
transdonis ilin en la manon de Ĥazael, reĝo de Sirio, kaj en la manon de
Ben-Hadad, filo de Ĥazael, por la tuta tempo. 4 Sed Jehoaĥaz ekpreĝis al la
Eternulo, kaj la Eternulo aŭskultis lin, ĉar Li vidis la suferadon de Izrael,
kiel premis ilin la reĝo de Sirio. 5 Kaj la Eternulo donis al la Izraelidoj
savanton, kaj ili eliris el sub la mano de la Sirianoj, kaj la Izraelidoj loĝis
en siaj tendoj kiel antaŭe. 6 Tamen ili ne deturnis sin de la pekoj de la
domo de Jerobeam, kiu pekigis Izraelon, sed ili sekvis ilin; ankaŭ la sankta
stango restis en Samario.) 7 Al Jehoaĥaz ne restis pli ol kvindek rajdistoj
kaj dek ĉaroj kaj dek mil piedirantoj; ĉar la reĝo de Sirio pereigis ilin kaj
faris ilin kiel polvo piedpremata. 8 La cetera historio de Jehoaĥaz, kaj ĉio,
kion li faris, kaj lia forto estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj
de Izrael. 9 Kaj Jehoaĥaz ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en
Samario. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Joaŝ.

10 En la tridek-sepa jaro de Joaŝ, reĝo de Judujo, Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz,
fariĝis reĝo super Izrael en Samario, por la daŭro de dek ses jaroj. 11 Li
agadis malbone antaŭ la Eternulo; li ne deturnis sin de ĉiuj pekoj de
Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon; ilin li sekvis. 12 La
cetera historio de Joaŝ, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis
kontraŭ Amacja, reĝo de Judujo, estas priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. 13 Kaj Joaŝ ekdormis kun siaj patroj, kaj Jerobeam
eksidis sur lia trono. Kaj oni enterigis Joaŝon en Samario kun la reĝoj de
Izrael.

14 Eliŝa malsaniĝis per sia malsano, de kiu li estis mortonta. Venis al li
Joaŝ, reĝo de Izrael, kaj ploris super li, kaj diris: Mia patro, mia patro, ĉaro
de Izrael kaj liaj rajdistoj! 15 Kaj Eliŝa diris al li: Prenu pafarkon kaj sagojn.
Kaj li prenis al si pafarkon kaj sagojn. 16 Kaj li diris al la reĝo de Izrael:
Metu vian manon sur la pafarkon. Kaj li metis sian manon. Kaj Eliŝa metis
siajn manojn sur la manojn de la reĝo, 17 kaj diris: Malfermu la fenestron
orienten. Li malfermis. Kaj Eliŝa diris: Pafu. Li pafis. Kaj li diris: Sago
de savo de la Eternulo kaj sago de savo kontraŭ Sirio, kaj vi venkobatos la
Sirianojn en Afek, ĝis vi ilin tute pereigos. 18 Kaj li diris: Prenu la sagojn.
Li prenis. Kaj li diris al la reĝo de Izrael: Frapu sur la teron. Li frapis
tri fojojn kaj haltis. 19 Tiam ekkoleris kontraŭ li la homo de Dio, kaj diris:
Vi devis frapi kvin aŭ ses fojojn, tiam vi venkobatus la Sirianojn ĝis plena
pereo; sed nun vi nur tri fojojn batos la Sirianojn.

20 Eliŝa mortis, kaj oni enterigis lin. Kaj militistaroj de Moab venis en
la landon en la komenco de la jaro. 21 Okazis, ke, enterigante iun homon,
oni ekvidis la militistaron, kaj oni ĵetis la homon en la tombon de Eliŝa.
Kiam tiu homo tien falis kaj kuntuŝiĝis kun la ostoj de Eliŝa, li reviviĝis
kaj stariĝis sur siaj piedoj.

[22] Ĥazael, reĝo de Sirio, premis la Izraelidojn dum la tuta vivo de
Jehoaĥaz. [23] Sed la Eternulo favorkoris ilin kaj kompatis ilin kaj turnis
Sin al ili pro Sia interligo kun Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li ne volis
ekstermi ilin kaj ankoraŭ ne forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo. [24] Ĥazael,
reĝo de Sirio, mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Ben-Hadad. [25] Kaj
Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz, prenis returne el la mano de Ben-Hadad, filo de
Ĥazael, la urbojn, kiujn li milite prenis el la mano de lia patro Jehoaĥaz.
Tri fojojn Joaŝ venkobatis lin kaj reprenis la urbojn de Izrael.

14

[1] En la dua jaro de Joaŝ, filo de Joaĥaz, reĝo de Izrael, Amacja, filo de
Joaŝ, reĝo de Judujo, fariĝis reĝo. [2] Li havis la aĝon de dudek kvin jaroj,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de
lia patrino estis Jehoadan, el Jerusalem. [3] Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tamen ne kiel lia patro David. Li agadis tiel, kiel agadis lia patro Joaŝ.
[4] La altaĵoj ne estis senfunkciigitaj; la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis kaj
incensadis sur la altaĵoj. [5] Kiam la reĝeco fortiĝis en lia mano, li mortigis
siajn servantojn, kiuj mortigis la reĝon, lian patron. [6] Sed la infanojn de la
mortigintoj li ne mortigis, kiel estas skribite en la libro de instruo de Moseo,
kion ordonis la Eternulo, nome: Oni ne mortigu patrojn pro la infanoj, kaj
oni ne mortigu infanojn pro la patroj, sed ĉiu povas esti mortigata nur pro
sia peko. [7] Li venkobatis la Edomidojn en la Valo de Salo, dek milojn, kaj
prenis per milito Selan kaj donis al ĝi la nomon Jokteel ĝis la nuna tago.

[8] En tiu tempo Amacja sendis senditojn al Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz, filo
de Jehu, reĝo de Izrael, por diri: Venu, ni komparu niajn fortojn. [9] Tiam
Jehoaŝ, reĝo de Izrael, sendis al Amacja, reĝo de Judujo, por diri: La
prunelo sur Lebanon sendis al la cedro sur Lebanon, por diri: Donu vian
filinon al mia filo kiel edzinon. Sed preteriris sovaĝa besto de Lebanon kaj
dispremis per la piedoj la prunelon. [10] Vi venkobatis la Edomidojn, kaj via
koro fieriĝis. Tenu vian gloron kaj sidu hejme. Kial vi volas entrepreni
aferon malfeliĉan, ke vi falu kaj kun vi ankaŭ Judujo? [11] Sed Amacja ne
obeis. Kaj eliris Jehoaŝ, reĝo de Izrael, kaj ili komparis siajn fortojn, li
kaj Amacja, reĝo de Judujo, en Bet-Ŝemeŝ, kiu estas en Judujo. [12] Kaj la
Judoj estis venkobatitaj de la Izraelidoj, kaj ili diskuris ĉiu al sia tendo.
[13] Kaj Amacjan, reĝon de Judujo, filon de Jehoaŝ, filo de Aĥazja, kaptis
Jehoaŝ, reĝo de Izrael, en Bet-Ŝemeŝ; kaj li venis Jerusalemon, kaj detruis
la muregon de Jerusalem, de la Pordego de Efraim ĝis la Pordego Angula,
sur la spaco de kvarcent ulnoj. [14] Kaj li prenis la tutan oron kaj arĝenton,
kaj ĉiujn vazojn, kiuj troviĝis en la domo de la Eternulo kaj en la trezorejoj
de la reĝa domo, kaj ankaŭ garantiulojn, kaj li reiris en Samarion. [15] La
cetera historio de Jehoaŝ, kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis kontraŭ
Amacja, reĝo de Judujo, ĉio estas priskribita en la libro de kroniko de la
reĝoj de Izrael. [16] Kaj Jehoaŝ ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
en Samario kun la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jerobeam.

[17] Kaj Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, vivis post la morto de Jehoaŝ,
filo de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael, ankoraŭ dek kvin jarojn. [18] La cetera
historio de Amacja estas priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj de
Judujo. [19] Oni faris kontraŭ li konspiron en Jerusalem, kaj li forkuris en
Laĥiŝon. Sed oni sendis post li en Laĥiŝon, kaj tie oni lin mortigis. [20] Kaj

oni venigis lin sur ĉevaloj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de
David. [21] Kaj la tuta Juda popolo prenis Azarjan, kiu havis la aĝon de dek
ses jaroj, kaj faris lin reĝo anstataŭ lia patro Amacja. [22] Li prikonstruis
Elaton kaj revenigis ĝin al Judujo, post kiam la reĝo ekdormis kun siaj
patroj.

[23] En la dek-kvina jaro de Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, ekreĝis
Jerobeam, filo de Joaŝ, reĝo de Izrael, en Samario, kaj li reĝis kvardek unu
jarojn. [24] Li faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, ne deturnis
sin de ĉiuj pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. [25] Li
restarigis la limojn de Izrael de Ĥamat ĝis la maro de la dezerto, konforme
al la vorto de la Eternulo, Dio de Izrael, kiun Li diris per Sia servanto
Jona, filo de Amitaj, la profeto el Gat-Ĥefer. [26] Ĉar la Eternulo vidis, ke la
suferado de Izrael estas tre mizera; restis nek sklavo nek liberulo, kaj estis
neniu helpanto por Izrael. [27] La Eternulo ne decidis ekstermi la nomon de
Izrael el sub la ĉielo, kaj Li savis ilin per Jerobeam, filo de Joaŝ. [28] La cetera
historio de Jerobeam, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li militis,
kaj kiel li revenigis al Izrael Damaskon kaj Ĥamaton de Judujo, ĉio estas
priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. [29] Kaj Jerobeam
ekdormis kun siaj patroj, kun la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Zeĥarja.

15

[1] En la dudek-sepa jaro de Jerobeam, reĝo de Izrael, ekreĝis Azarja, filo
de Amacja, reĝo de Judujo. [2] Li havis la aĝon de dek ses jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj kvindek du jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Jeĥolja, el Jerusalem. [3] Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis lia patro Amacja. [4] Nur la altaĵoj ne estis senfunkciigitaj;
la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj. [5] La Eternulo
frapis la reĝon, kaj li fariĝis lepra ĝis la tago de sia morto, kaj li loĝis en
izolita domo. Kaj Jotam, filo de la reĝo, estis ĉefo de la domo kaj regis la
popolon de la lando. [6] La cetera historio de Azarja, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. [7] Kaj Azarja
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jotam.

[8] En la tridek-oka jaro de Azarja, reĝo de Judujo, Zeĥarja, filo de
Jerobeam, fariĝis reĝo super Izrael en Samario, kaj li reĝis ses monatojn.
[9] Li faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, kiel faradis liaj patroj;
li ne deturnis sin de la pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon. [10] Kontraŭ li faris konspiron Ŝalum, filo de Jabeŝ, kaj frapis lin
antaŭ la popolo kaj mortigis lin kaj ekreĝis anstataŭ li. [11] La cetera historio
de Zeĥarja estas priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
[12] Tio estas la vorto de la Eternulo, kiun Li diris al Jehu, nome: Viaj filoj
sidos sur la trono de Izrael ĝis la kvara generacio. Tiel fariĝis.

[13] Ŝalum, filo de Jabeŝ, fariĝis reĝo en la tridek-naŭa jaro de Uzija, reĝo
de Judujo. Kaj li reĝis unu monaton en Samario. [14] Kaj iris Menaĥem,
filo de Gadi, el Tirca, kaj venis en Samarion kaj frapis Ŝalumon, filon de
Jabeŝ, en Samario, kaj mortigis lin kaj ekreĝis anstataŭ li. [15] La cetera
historio de Ŝalum, kaj lia konspiro, kiun li faris, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Izrael. [16] Tiam Menaĥem frapis Tifsaĥon,

kaj ĉion, kio estis en ĝi, kaj ĝian regionon, komencante de Tirca, pro tio, ke
ĝi ne malfermis al li la pordegon. Kaj li mortigis ĉiujn ĝiajn gravedulinojn,
disfendinte ilin.

17 En la tridek-naŭa jaro de Azarja, reĝo de Judujo, Menaĥem, filo de
Gadi, fariĝis reĝo super Izrael, kaj li reĝis dek jarojn en Samario. 18 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; dum sia tuta vivo li ne
deturnis sin de ĉiuj pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon. 19 Pul, reĝo de Asirio, venis en la landon. Kaj Menaĥem donis al
Pul mil kikarojn da arĝento, por ke li helpu lin, por fortikigi la reĝecon
en lia mano. 20 Kaj Menaĥem impostigis la arĝenton sur Izrael, sur ĉiuj
riĉuloj, sur ĉiu po kvindek sikloj da arĝento, por doni al la reĝo de Asirio.
Kaj la reĝo de Asirio iris returne kaj ne restis tie en la lando. 21 La cetera
historio de Menaĥem, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro de
kroniko de la reĝoj de Izrael. 22 Menaĥem ekdormis kun siaj patroj; kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Pekaĥja.

23 En la kvindeka jaro de Azarja, reĝo de Judujo, Pekaĥja, filo de
Menaĥem, fariĝis reĝo super Izrael en Samario, kaj li reĝis du jarojn. 24 Li
faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; li ne deturnis sin de la
pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. 25 Kaj faris
kontraŭ li konspiron Pekaĥ, filo de Remalja, lia altrangulo, kaj frapis lin en
Samario, en la salono de la reĝa domo, kune kun Argob kaj Arje, kaj kun li
estis kvindek viroj el la Gileadanoj. Kaj li mortigis lin kaj ekreĝis anstataŭ
li. 26 La cetera historio de Pekaĥja, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.

27 En la kvindek-dua jaro de Azarja, reĝo de Judujo, Pekaĥ, filo de
Remalja, fariĝis reĝo super Izrael en Samario, kaj li reĝis dudek jarojn.
28 Li faradis malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo; li ne deturnis sin
de la pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon. 29 En
la tempo de Pekaĥ, reĝo de Izrael, venis Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, kaj
prenis Ijonon, Abel-Bet-Maaĥan, Janoaĥon, Kedeŝon, Ĥacoron, Gileadon,
Galileon, la tutan landon de Naftali; kaj forkondukis ilin en Asirion.
30 Hoŝea, filo de Ela, faris konspiron kontraŭ Pekaĥ, filo de Remalja, kaj
frapis lin kaj mortigis lin, kaj ekreĝis anstataŭ li en la dudeka jaro de
Jotam, filo de Uzija. 31 La cetera historio de Pekaĥ, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.

32 En la dua jaro de Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael, ekreĝis Jotam,
filo de Uzija, reĝo de Judujo. 33 Li havis la aĝon de dudek kvin jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Jeruŝa, filino de Cadok. 34 Li agadis bone antaŭ la Eternulo; li agadis
tiel same, kiel agadis lia patro Uzija. 35 Sed la altaĵoj ne estis senfunkciigitaj;
la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj. Li konstruis
la supran pordegon ĉe la domo de la Eternulo. 36 La cetera historio de
Jotam, kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. 37 En tiu tempo la Eternulo komencis sendadi sur
Judujon Recinon, reĝon de Sirio, kaj Pekaĥon, filon de Remalja. 38 Kaj
Jotam ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj en la
urbo de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥaz.

16

1 En la dek-sepa jaro de Pekaĥ, filo de Remalja, ekreĝis Aĥaz, filo de
Jotam, reĝo de Judujo. 2 La aĝon de dudek jaroj havis Aĥaz, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem; kaj li ne agadis bone antaŭ
la Eternulo, lia Dio, kiel lia patro David. 3 Li iradis laŭ la vojo de la reĝoj
de Izrael, kaj eĉ sian filon li trairigis tra fajro, simile al la abomenindaĵoj
de la nacioj, kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 4 Li oferadis
kaj incensadis sur la altaĵoj kaj sur la montetoj kaj sub ĉiu verda arbo.
5 Tiam Recin, reĝo de Sirio, kaj Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael, iris
milite kontraŭ Jerusalemon; ili sieĝis Aĥazon, sed ne povis venkopreni.
6 En tiu tempo Recin, reĝo de Sirio, revenigis Elaton al Sirio kaj elpelis
la Judojn el Elat; la Sirianoj eniris Elaton kaj ekloĝis tie ĝis la nuna tago.
7 Aĥaz sendis senditojn al Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, por diri: Mi estas
via servanto kaj via filo; venu, kaj savu min kontraŭ la mano de la reĝo de
Sirio kaj kontraŭ la mano de la reĝo de Izrael, kiuj leviĝis kontraŭ mi. 8 Kaj
Aĥaz prenis la arĝenton kaj oron, kiuj troviĝis en la domo de la Eternulo
kaj en la trezorejoj de la reĝa domo, kaj sendis tion donace al la reĝo de
Asirio. 9 Kaj la reĝo de Asirio obeis lin, kaj la reĝo de Asirio iris kontraŭ
Damaskon kaj prenis ĝin kaj transkondukis ĝiajn loĝantojn en Kiron, kaj
Recinon li mortigis. 10 La reĝo Aĥaz iris Damaskon renkonte al Tiglat-
Pileser, reĝo de Asirio, kaj li vidis la altaron, kiu estis en Damasko; kaj la
reĝo Aĥaz sendis al la pastro Urija la bildon de la altaro kaj la desegnon
de ĝia tuta konstruo. 11 Kaj la pastro Urija konstruis altaron. Konforme al
ĉio, kion la reĝo Aĥaz sendis el Damasko, la pastro Urija aranĝis, antaŭ ol
la reĝo Aĥaz venis el Damasko. 12 Kiam la reĝo venis el Damasko, la reĝo
ekvidis la altaron, kaj la reĝo aliris al la altaro kaj faris sur ĝi oferon 13 kaj
bruligis sian bruloferon kaj sian farunoferon kaj verŝis sian verŝoferon kaj
aspergis la altaron per la sango de sia pacofero. 14 Kaj la kupran altaron,
kiu staris antaŭ la Eternulo, li forŝovis de la antaŭa flanko de la domo, de
la loko inter la altaro kaj la domo de la Eternulo, kaj starigis ĝin flanke de la
altaro norde. 15 Kaj la reĝo Aĥaz ordonis al la pastro Urija, dirante: Sur la
granda altaro bruligu la matenan bruloferon, la vesperan farunoferon, la
bruloferon de la reĝo kaj lian farunoferon, la bruloferon de la tuta popolo,
ilian farunoferon kaj ilian verŝoferon, kaj per la tuta sango de brulofero
kaj per la tuta sango de buĉofero aspergu ĝin; sed la kupra altaro restu,
ĝis mi pripensos pri ĝi. 16 Kaj la pastro Urija faris ĉion konforme al tio,
kiel ordonis la reĝo Aĥaz. 17 La reĝo Aĥaz derompis la muretojn de la
bazaĵoj kaj deprenis de ili la lavujon, kaj la maron li deprenis de la kupraj
bovoj, kiuj estis sub ĝi, kaj metis ĝin sur ŝtonan plankon. 18 Kaj la kovritan
sabatan halon, kiun oni konstruis ĉe la domo, kaj la eksteran enirejon de
la reĝo li turnis al la domo de la Eternulo, pro la reĝo de Asirio. 19 La cetera
historio de Aĥaz, kion li faris, estas priskribita en la libro de kroniko de la
reĝoj de Judujo. 20 Kaj Aĥaz ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
kun liaj patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Ĥizkija.

17

1 En la dek-dua jaro de Aĥaz, reĝo de Judujo, Hoŝea, filo de Ela, fariĝis
reĝo en Samario super Izrael, kaj li reĝis naŭ jarojn. 2 Li faradis malbonon
antaŭ la Eternulo, sed ne tiel, kiel la reĝoj de Izrael, kiuj estis antaŭ li.

[3] Kontraŭ lin iris Ŝalmaneser, reĝo de Asirio, kaj Hoŝea fariĝis lia servanto
kaj donadis al li tributon. [4] Kiam la reĝo de Asirio rimarkis ĉe Hoŝea
perfidon, ĉar li sendis senditojn al So, reĝo de Egiptujo, kaj ne liveris
tributon al la reĝo de Asirio, kiel ĉiujare, tiam la reĝo de Asirio kaptis
lin kaj metis lin en malliberejon. [5] Kaj la reĝo de Asirio iris kontraŭ la
tutan landon, venis al Samario, kaj sieĝis ĝin dum tri jaroj. [6] En la naŭa
jaro de Hoŝea la reĝo de Asirio venkoprenis Samarion, kaj transkondukis la
Izraelidojn en Asirion, kaj loĝigis ilin en Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe la rivero
Gozan, kaj en la urboj de la Medoj. [7] Ĉar la Izraelidoj pekis kontraŭ la
Eternulo, ilia Dio, kiu elkondukis ilin el la lando Egipta, el sub la mano
de Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj ili adoradis aliajn diojn, [8] kaj agadis
laŭ la leĝoj de la nacioj, kiujn la Eternulo forpelis antaŭ la Izraelidoj, kaj
laŭ tio, kiel agadis la reĝoj de Izrael; [9] kaj la Izraelidoj blasfemadis per
malkonvenaj vortoj kontraŭ la Eternulo, ilia Dio, kaj aranĝis al si altaĵojn
en ĉiuj siaj urboj, komencante de la gardostara turo ĝis la fortikigita urbo;
[10] kaj ili starigis al si statuojn kaj sanktajn stangojn sur ĉiu alta monteto
kaj sub ĉiu verda arbo; [11] kaj ili incensadis tie sur ĉiuj altaĵoj, kiel la nacioj,
kiujn la Eternulo forpelis antaŭ ili, kaj faradis malbonaĵojn, por inciti la
Eternulon; [12] kaj ili servadis al la idoloj, pri kiuj la Eternulo diris al ili: Ne
faru tion. [13] Kaj la Eternulo avertis la Izraelidojn kaj la Judojn per ĉiuj
Siaj profetoj kaj viziistoj, dirante: Returnu vin de viaj malbonaj vojoj, kaj
plenumu Miajn ordonojn kaj leĝojn, laŭ la tuta instruo, kiun Mi donis al
viaj patroj kaj kiun Mi sendis al vi per Miaj servantoj, la profetoj. [14] Sed ili
ne aŭskultis, kaj ili malmoligis sian nukon simile al la nuko de iliaj patroj,
kiuj ne fidis la Eternulon, sian Dion; [15] kaj ili malestimis Liajn leĝojn, kaj
Lian interligon, kiun Li faris kun iliaj patroj, kaj Liajn avertojn, per kiuj
Li avertis ilin, kaj ili sekvis vantaĵon kaj vantiĝis, kaj sekvis la naciojn,
kiuj estis ĉirkaŭ ili kaj pri kiuj la Eternulo ordonis al ili, ke ili ne imitu
ilin; [16] kaj ili forlasis ĉiujn ordonojn de la Eternulo, ilia Dio, kaj faris al si
fandaĵon de du bovidoj kaj faris sanktan stangon kaj adorkliniĝis antaŭ
la tuta armeo de la ĉielo kaj servis al Baal; [17] kaj ili trairigadis siajn filojn
kaj siajn filinojn tra fajro kaj sorĉadis kaj aŭguradis kaj fordonis sin al
farado de malbono antaŭ la okuloj de la Eternulo, por inciti Lin. [18] Tial
la Eternulo forte ekkoleris kontraŭ la Izraelidoj, kaj forpuŝis ilin de antaŭ
Sia vizaĝo. Restis nur sole la tribo de Jehuda. [19] Sed ankaŭ la Judoj ne
obeis la ordonojn de la Eternulo, sia Dio, kaj ili sekvis la morojn de la
Izraelidoj, kiujn tiuj starigis. [20] Kaj abomenis la Eternulo la tutan idaron
de Izrael kaj humiligis ilin kaj transdonis ilin en la manon de rabantoj, ĝis
Li tute forĵetis ilin de antaŭ Si. [21] Ĉar la Izraelidoj defalis de la domo de
David, kaj prenis al si kiel reĝon Jerobeamon, filon de Nebat; kaj Jerobeam
deturnis Izraelon de la Eternulo kaj entiris ilin en grandan pekon. [22] Kaj
la Izraelidoj iradis en ĉiuj pekoj de Jerobeam, kiujn li faris, ne deturnante
sin de ili, [23] ĝis la Eternulo forpuŝis Izraelon de antaŭ Sia vizaĝo, kiel Li
diris per ĉiuj Siaj servantoj, la profetoj; kaj Izrael estas elpelita el sia lando
en Asirion ĝis la nuna tago.

[24] Kaj la reĝo de Asirio transkondukis homojn el Babel, Kut, Ava, Ĥamat,
kaj Sefarvaim, kaj ekloĝigis ilin en la urboj de Samario anstataŭ la
Izraelidoj. Kaj ili ekposedis Samarion kaj ekloĝis en ĝiaj urboj. [25] Sed
ĉar en la komenco de sia loĝado tie ili ne timis la Eternulon, la Eternulo
sendis kontraŭ ilin leonojn, kiuj faris inter ili mortigadon. [26] Oni raportis

al la reĝo de Asirio, dirante: La popoloj, kiujn vi transkondukis kaj loĝigis
en la urboj de Samario, ne konas la leĝojn de la Dio de la lando, kaj tial
Li sendis kontraŭ ilin leonojn, kiuj nun mortigas ilin, ĉar ili ne konas la
leĝojn de la Dio de la lando. 27 Tiam la reĝo de Asirio ordonis, dirante:
Venigu tien unu el la pastroj, kiujn vi elkondukis el tie; oni iru kaj loĝu
tie, kaj li instruu al ili la leĝojn de la Dio de la lando. 28 Kaj venis unu
el la pastroj, kiuj estis forkondukitaj el Samario, kaj li ekloĝis en Bet-El,
kaj instruis ilin, kiel ili devas timi la Eternulon. 29 Tamen ĉiu popolo faris
ankaŭ siajn diojn, kaj starigis ilin en la domoj de la altaĵoj, kiujn konstruis
la Samarianoj, ĉiu popolo en siaj urboj, en kiuj ili loĝis. 30 La Babelanoj
faris Sukot-Benoton, la Kutanoj faris Nergalon, la Ĥamatanoj faris Aŝiman;
31 la Avaanoj faris Nibĥazon kaj Tartakon; kaj la Sefarvaimanoj bruligadis
siajn infanojn per fajro al Adrameleĥ kaj Anameleĥ, la dioj de Sefarvaim.
32 Ili timis ankaŭ la Eternulon, kaj starigis al si el sia mezo pastrojn por la
altaĵoj, kaj tiuj servadis por ili en la domoj de la altaĵoj. 33 La Eternulon
ili timis, kaj al siaj dioj ili servis, laŭ la moro de tiuj popoloj, el kiuj oni
transkondukis ilin. 34 Ĝis la nuna tempo ili agas laŭ la moroj antikvaj: ili
ne timas la Eternulon, kaj ne agas laŭ siaj leĝoj kaj siaj moroj, nek laŭ la
instruo kaj ordono, kiujn la Eternulo donis al la filoj de Jakob, al kiu Li
donis la nomon Izrael, 35 kun kiuj la Eternulo faris interligon kaj ordonis
al ili, dirante: Ne timu aliajn diojn, ne adorkliniĝu antaŭ ili, ne servu al
ili, kaj ne faru al ili oferojn; 36 sed nur la Eternulon, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta per granda forto kaj etendita brako, Lin timu, antaŭ Li
adorkliniĝu, kaj al Li faru oferojn; 37 kaj la leĝojn kaj la decidojn kaj la
instruon kaj la ordonojn, kiujn Li skribis por vi, observu, ke vi plenumu
ilin ĉiam, kaj ne timu aliajn diojn; 38 kaj la interligon, kiun Mi faris kun
vi, ne forgesu, kaj ne timu aliajn diojn; 39 sed nur la Eternulon, vian Dion,
timu, kaj Li savos vin el la mano de ĉiuj viaj malamikoj. 40 Tamen ili ne
obeis, sed agis laŭ siaj moroj antaŭaj. 41 Tiuj popoloj timis la Eternulon,
sed ankaŭ al siaj idoloj ili servis, ankaŭ iliaj infanoj kaj la infanoj de iliaj
infanoj; kiel agis iliaj patroj, tiel ili agas ĝis la nuna tago.

18

1 En la tria jaro de Hoŝea, filo de Ela, reĝo de Izrael, ekreĝis Ĥizkija, filo
de Aĥaz, reĝo de Judujo. 2 Li havis la aĝon de dudek kvin jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Abi, filino de Zeĥarja. 3 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tiel same, kiel agadis lia patro David. 4 Li forigis la altaĵojn, rompis la
statuojn, dehakis la sanktajn stangojn, kaj disbatis la kupran serpenton,
kiun faris Moseo; ĉar ĝis tiu tempo la Izraelidoj incensadis al ĝi, kaj oni
nomis ĝin Neĥuŝtan. 5 La Eternulon, Dion de Izrael, li fidis; kaj simila al li
ne ekzistis inter ĉiuj reĝoj de Judujo post li, nek inter tiuj, kiuj estis antaŭ
li. 6 Li forte tenis sin al la Eternulo, ne deturnis sin de Li, kaj li observadis
Liajn ordonojn, kiujn la Eternulo donis al Moseo. 7 Kaj la Eternulo estis
kun li; ĉie, kien li iris, li agis prudente. Li defalis de la reĝo de Asirio kaj
ĉesis servi al li. 8 Li venkobatis la Filiŝtojn ĝis Gaza kaj ĝia regiono, de la
gardostara turo ĝis la fortikigita urbo.

9 En la kvara jaro de la reĝo Ĥizkija, tio estas en la sepa jaro de Hoŝea, filo
de Ela, reĝo de Izrael, iris Ŝalmaneser, reĝo de Asirio, kontraŭ Samarion
kaj eksieĝis ĝin. 10 Kaj li venkoprenis ĝin post tri jaroj; en la sesa jaro de

Ĥizkija, tio estas en la naŭa jaro de Hoŝea, reĝo de Izrael, Samario estis
prenita. 11 Kaj la reĝo de Asirio transkondukis la Izraelidojn en Asirion,
kaj loĝigis ilin en Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe la rivero Gozan, kaj en la urboj
de la Medoj; 12 pro tio, ke ili ne obeis la voĉon de la Eternulo, sia Dio,
kaj malobeis Lian interligon, ĉion, kion ordonis Moseo, servanto de la
Eternulo, ili ne obeis kaj ne plenumis.

13 En la dek-kvara jaro de la reĝo Ĥizkija eliris SanĤerib, reĝo de Asirio,
kontraŭ ĉiujn fortikigitajn urbojn de Judujo, kaj venkoprenis ilin. 14 Tiam
Ĥizkija, reĝo de Judujo, sendis al la reĝo de Asirio en LaĤiŝon, por diri:
Mi pekis; returnu vin de mi; kion vi metos sur min, tion mi plenumos. Kaj
la reĝo de Asirio metis sur Ĥizkijan, reĝon de Judujo, tributon de tricent
kikaroj da arĝento kaj tridek kikaroj da oro. 15 Kaj Ĥizkija fordonis la
tutan arĝenton, kiu troviĝis en la domo de la Eternulo kaj en la trezorejoj
de la reĝa domo. 16 En tiu tempo Ĥizkija dehakis la pordojn de la templo
de la Eternulo, kaj la kolonojn, kiujn Ĥizkija, reĝo de Judujo, estis teginta,
kaj donis ilin al la reĝo de Asirio. 17 La reĝo de Asirio sendis Tartanon kaj
Rab-Sarison kaj Rabŝaken el LaĤiŝ al la reĝo Ĥizkija kun granda militistaro
al Jerusalem. Ili iris kaj venis en Jerusalemon. Kiam ili venis, ili stariĝis ĉe
la akvotubo de la supra lageto, kiu estas ĉe la vojo de la kampo de fulistoj.
18 Ili vokis la reĝon. Kaj eliris al ili Eljakim, filo de Ĥilkija, la palacestro,
kaj Ŝebna, la skribisto, kaj JoaĤ, filo de Asaf, la kronikisto. 19 Kaj Rabŝake
diris al ili: Diru al Ĥizkija: Tiele diras la granda reĝo, la reĝo de Asirio:
Kio estas la fido, kiun vi fidas? 20 Vi diris nur buŝan babiladon; por milito
oni bezonas konsilon kaj forton. Nun kiun vi fidas, ke vi ribelis kontraŭ
mi? 21 Jen vi fidas la apogon de Egiptujo, tiu kano rompita, kiu, se iu sin
apogas sur ĝi, eniras en lian manon kaj trapikas ĝin. Tia estas Faraono,
reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidas lin. 22 Eble vi diros al mi: La Eternulon,
nian Dion, ni fidas? sed Li estas ja Tiu, kies altaĵojn kaj altarojn Ĥizkija
forigis, dirante al Judujo kaj Jerusalem: Antaŭ ĉi tiu altaro adorkliniĝu en
Jerusalem. 23 Nun provu konkuri kun mia sinjoro, la reĝo de Asirio; mi
donos al vi du mil ĉevalojn — ĉu vi povas trovi rajdantojn por ili? 24 Kiel
vi povas forigi estron, unu el la plej malgrandaj servantoj de mia sinjoro,
kaj fidi Egiptujon pro la ĉaroj kaj rajdistoj? 25 Cetere, ĉu sen la volo de la
Eternulo mi iris kontraŭ ĉi tiun lokon, por ruinigi ĝin? La Eternulo diris
al mi: Iru kontraŭ ĉi tiun landon kaj ruinigu ĝin. 26 Tiam Eljakim, filo de
Ĥilkija, kaj Ŝebna kaj JoaĤ diris al Rabŝake: Volu paroli al viaj sklavoj en
la lingvo Siria, ĉar ni komprenas; sed ne parolu kun ni Jude antaŭ la oreloj
de la popolo, kiu estas sur la murego. 27 Sed Rabŝake diris al ili: Ĉu al
via sinjoro kaj al vi sendis min mia sinjoro, por diri tiujn vortojn? ĉu ne
al la homoj, kiuj sidas sur la murego, por manĝi sian ekskrementon kaj
trinki sian urinon kune kun vi? 28 Kaj Rabŝake stariĝis, kaj ekkriis per
laŭta voĉo Jude, kaj li ekparolis, dirante: Aŭskultu la vortojn de la granda
reĝo, la reĝo de Asirio. 29 Tiele diras la reĝo: Ĥizkija ne forlogu vin, ĉar li
ne povos savi vin el lia mano. 30 Kaj Ĥizkija ne fidigu vin per la Eternulo,
dirante: La Eternulo certe nin savos, kaj ĉi tiu urbo ne estos transdonita
en la manojn de la reĝo de Asirio. 31 Ne aŭskultu Ĥizkijan; ĉar tiele diras
la reĝo de Asirio: Faru kun mi pacon kaj eliru al mi, kaj manĝu ĉiu el sia
vinberĝardeno kaj ĉiu de sia figarbo kaj trinku ĉiu la akvon el sia puto,

32 ĝis mi venos kaj prenos vin en landon similan al via lando, en landon
de greno kaj mosto, en landon de pano kaj vinberĝardenoj, en landon de
olivoj kaj de mielo, kaj vi vivos kaj ne mortos. Kaj ne aŭskultu Ĥizkijan,
kiam li forlogas vin per la vortoj: La Eternulo nin savos. 33 Ĉu la dioj de la
nacioj savis ĉiu sian landon el la manoj de la reĝo de Asirio? 34 Kie estas
la dioj de Ĥamat kaj de Arpad? kie estas la dioj de Sefarvaim, de Hena kaj
Iva? ĉu ili savis Samarion el miaj manoj? 35 Kiu el ĉiuj dioj de tiuj landoj
savis sian landon el miaj manoj, ke la Eternulo savu Jerusalemon el miaj
manoj? 36 Kaj la popolo silentis kaj nenion respondis al li; ĉar estis ordono
de la reĝo: Ne respondu al li. 37 Kaj Eljakim, filo de Ĥilkija, la palacestro,
kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de Asaf, la kronikisto, venis al Ĥizkija
en disŝiritaj vestoj, kaj raportis al li la vortojn de Rabŝake.

19

1 Kiam la reĝo Ĥizkija tion aŭdis, li disŝiris siajn vestojn kaj ĉirkaŭkovris
sin per sako, kaj iris en la domon de la Eternulo. 2 Kaj li sendis Eljakimon,
la palacestron, kaj Ŝebnan, la skribiston, kaj la plejaĝulojn el la pastroj,
ĉirkaŭkovritajn per sakoj, al la profeto Jesaja, filo de Amoc. 3 Kaj ili diris
al li: Tiele diras Ĥizkija: Ĉi tiu tago estas tago de malfeliĉo, de puno, kaj de
malhonoro; ĉar infanoj atingis la aperturon de la utero, sed forestas forto
por naski. 4 Eble aŭdos la Eternulo, via Dio, ĉiujn vortojn de Rabŝake,
kiun sendis la reĝo de Asirio, lia sinjoro, por blasfemi la vivantan Dion,
kaj punos pro la vortoj, kiujn aŭdis la Eternulo, via Dio. Levu do preĝon
por la restintoj, kiuj ankoraŭ ekzistas. 5 Kaj la servantoj de la reĝo Ĥizkija
venis al Jesaja. 6 Kaj Jesaja diris al ili: Tiele parolu al via sinjoro: Tiele
diras la Eternulo: Ne timu la vortojn, kiujn vi aŭdis kaj per kiuj blasfemis
Min la servantoj de la reĝo de Asirio. 7 Jen Mi metos en lin spiriton, ke,
aŭdinte sciigon, li reiros en sian landon, kaj Mi faligos lin per glavo en lia
lando.
8 Kaj Rabŝake revenis, kaj trovis la reĝon de Asirio militanta kontraŭ
Libna; ĉar li aŭdis, ke li foriris de Laĥiŝ. 9 Kaj venis sciigo pri Tirhaka, reĝo
de Etiopujo, nome: Li eliris, por militi kontraŭ vi. Tiam li denove sendis
senditojn al Ĥizkija kun la sekvanta komisio: 10 Tiele diru al Ĥizkija, reĝo
de Judujo: Ne forlogu vin via Dio, kiun vi fidas, dirante: Jerusalem ne estos
transdonita en la manojn de la reĝo de Asirio. 11 Vi aŭdis ja, kion faris la
reĝoj de Asirio al ĉiuj landoj, ruinigante ilin; ĉu vi do saviĝos? 12 Ĉu ilin
savis la dioj de la nacioj, kiujn ekstermis miaj patroj, la naciojn de Gozan
kaj Ĥaran kaj Recef kaj la filojn de Eden en Telasar? 13 Kie estas la reĝo
de Ĥamat kaj la reĝo de Arpad kaj la reĝo de la urbo Sefarvaim, de Hena
kaj Iva? 14 Ĥizkija prenis la leteron el la manoj de la senditoj kaj legis ĝin,
kaj li iris en la domon de la Eternulo, kaj Ĥizkija disvolvis ĝin antaŭ la
Eternulo. 15 Kaj Ĥizkija ekpreĝis al la Eternulo, kaj diris: Ho Eternulo, Dio
de Izrael, sidanta sur la keruboj! Vi estas la sola Dio super ĉiuj regnoj de la
tero, Vi kreis la ĉielon kaj la teron; 16 klinu, ho Eternulo, Vian orelon, kaj
aŭskultu; malfermu, ho Eternulo, Viajn okulojn, kaj rigardu; kaj aŭdu la
vortojn de Sanĥerib, kiujn li sendis, por insulti la Dion vivantan. 17 Estas
vero, ho Eternulo, la reĝoj de Asirio ruinigis la popolojn kaj ilian teron,
18 kaj ĵetis iliajn diojn en fajron; ĉar tio estis ne dioj, sed faritaĵoj de homaj
manoj, ligno kaj ŝtono; ili ekstermis ilin. 19 Sed nun, ho Eternulo, nia Dio,

savu nin do kontraŭ liaj manoj, por ke ĉiuj regnoj de la tero eksciu, ke Vi, ho Eternulo, estas sola.
20 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis al Ĥizkija, por diri: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Tion, kion vi preĝis al Mi pri Sanĥerib, reĝo de Asirio, Mi aŭdis.
21 Jen estas tio, kion diris pri li la Eternulo: Malestimas vin, mokas vin la virga filino de Cion, balancas post vi la kapon la filino de Jerusalem.
22 Kiun vi blasfemis kaj insultis? kaj kontraŭ kiun vi laŭtigis voĉon kaj alte levis viajn okulojn? Kontraŭ la Sanktulon de Izrael!
23 Per viaj servantoj vi blasfemis la Sinjoron, kaj vi diris: Kun mia multo da ĉaroj mi supreniris sur la supron de montoj, sur la randon de Lebanon, kaj mi dehakis ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn plej bonajn cipresojn, kaj mi atingis ĝian plej altan pinton, ĝian ĝardensimilan arbaron.
24 Mi fosis kaj trinkis fremdan akvon, kaj mi sekigos per la plandoj de miaj piedoj ĉiujn riverojn de Egiptujo.
25 Ĉu vi ne aŭdis, ke Mi jam delonge tion decidis, de tempo antikva tion destinis? nun Mi tion plenumis, ke la fortikigitaj urboj fariĝis amaso da ruinŝtonoj.
26 Kaj iliaj loĝantoj senfortigitaj ektremis kaj kovriĝis per honto; ili fariĝis kiel herbo de kampo, kiel malgrava verdaĵo, kiel musko sur tegmentoj, kaj kiel sunbruligita greno antaŭ la spikiĝo.
27 Sed vian sidon kaj vian eliron kaj vian venon Mi scias, ankaŭ vian koleron kontraŭ Mi.
28 Pro tio, ke vi koleris kontraŭ Mi kaj via aroganteco venis al Miaj oreloj, Mi metos Mian ringon en viajn nazotruojn kaj Mian buŝbridaĵon en vian buŝon, kaj Mi reirigos vin per la sama vojo, per kiu vi venis.
29 Kaj jen estas por vi la pruvosigno: vi manĝos en ĉi tiu jaro grenon memsemiĝintan, en la dua jaro grenon sovaĝan, sed en la tria jaro vi semos kaj rikoltos kaj plantos vinberĝardenojn kaj manĝos iliajn fruktojn.
30 Kaj la restaĵo de la domo de Jehuda denove enradikiĝos malsupre kaj donos fruktojn supre.
31 Ĉar el Jerusalem devenos restaĵo, kaj savitaĵo de la monto Cion; la fervoro de la Eternulo Cebaot tion faros.
32 Tial tiele diras la Eternulo pri la reĝo de Asirio: Li ne eniros en ĉi tiun urbon kaj ne ĵetos tien sagon kaj ne aliros al ĝi kun ŝildo kaj ne ŝutos kontraŭ ĝi remparon.
33 Per la sama vojo, per kiu li venis, li reiros, kaj en ĉi tiun urbon li ne eniros, diras la Eternulo.
34 Mi defendos ĉi tiun urbon, por savi ĝin pro Mi kaj pro Mia servanto David.
35 En tiu nokto eliris anĝelo de la Eternulo kaj frapis en la tendaro de la Asirianoj cent okdek kvin mil. Kiam oni leviĝis matene, oni ekvidis, ke ili ĉiuj estas kadavroj senvivaj.
36 Kaj Sanĥerib, la reĝo de Asirio, elmoviĝis kaj iris kaj rehejmiĝis kaj restis en Nineve.
37 Kaj kiam li adorkliniĝis en la domo de sia dio Nisroĥ, liaj filoj Adrameleĥ kaj Ŝarecer mortigis lin per glavo, kaj mem ili forkuris en la landon Araratan. Kaj ekreĝis anstataŭ li lia filo Esar-Ĥadon.

20

1 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis; kaj venis al li la profeto Jesaja, filo de Amoc, kaj diris al li: Tiele diras la Eternulo: Faru testamenton pri via domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos.
2 Tiam Ĥizkija turnis sian vizaĝon al la muro, kaj ekpreĝis al la Eternulo, dirante:
3 Mi petas, ho Eternulo, rememoru, ke mi iradis antaŭ Vi kun vero kaj koro fidela, kaj mi faradis tion, kio plaĉas al Vi. Kaj Ĥizkija laŭte ekploris.
4 Kiam Jesaja ankoraŭ ne eliris el la interna korto, aperis al li la vorto de la Eternulo jene:
5 Reiru, kaj diru al Ĥizkija, la estro de Mia popolo: Tiele diras la Eternulo, Dio

de via patro David: Mi aŭdis vian preĝon, Mi vidis viajn larmojn; jen Mi
resanigos vin; en la tria tago vi iros en la domon de la Eternulo. 6 Kaj Mi
aldonos al via vivo dek kvin jarojn; kaj kontraŭ la mano de la reĝo de Asirio
Mi savos vin kaj ĉi tiun urbon, kaj Mi defendos ĉi tiun urbon pro Mi kaj
pro Mia servanto David. 7 Kaj Jesaja diris: Oni alportu dispremitan figon.
Kaj oni alportis kaj metis sur la ŝvelaĵon, kaj li resaniĝis. 8 Kaj Ĥizkija diris
al Jesaja: Kia estas la signo, ke la Eternulo min resanigos kaj mi iros en la
tria tago en la domon de la Eternulo? 9 Jesaja respondis: Tio estos por vi la
pruvosigno de la Eternulo, ke la Eternulo plenumos tion, kion Li diris: ĉu
la hormontra ombro iru antaŭen je dek gradoj, aŭ ĉu ĝi iru returne je dek
gradoj? 10 Kaj Ĥizkija diris: Facile estas por la ombro iri antaŭen je dek
gradoj; ne, la ombro iru returne je dek gradoj. 11 Tiam la profeto Jesaja
vokis al la Eternulo, kaj Li retiris la hormontran ombron malantaŭen je
dek gradoj sur la hormontrilo de Aĥaz, sur kiu ĝi malsupriĝis.

12 En tiu tempo Berodaĥ-Baladan, filo de Baladan, reĝo de Babel, sendis
leterojn kaj donacojn al Ĥizkija; ĉar li aŭdis, ke Ĥizkija estis malsana.
13 Kaj Ĥizkija elaŭdis ilin, kaj montris al ili sian tutan trezorejon, la
arĝenton kaj la oron kaj la aromaĵojn kaj la karan oleon kaj sian armilejon,
kaj ĉion, kio troviĝis en liaj trezorejoj; estis nenio, kion Ĥizkija ne montrus
al ili en sia domo kaj en sia tuta posedaĵo. 14 Kaj venis la profeto Jesaja al
la reĝo Ĥizkija, kaj diris al li: Kion parolis tiuj homoj? kaj de kie ili venis al
vi? Kaj Ĥizkija diris: El lando malproksima ili venis, el Babel. 15 Kaj li diris:
Kion ili vidis en via domo? Kaj Ĥizkija respondis: Ĉion, kio estas en mia
domo, ili vidis; estis nenio, kion mi ne montrus al ili en miaj trezorejoj.
16 Tiam Jesaja diris al Ĥizkija: Aŭskultu la diron de la Eternulo: 17 Jen
venos tagoj, kaj ĉio, kio estas en via domo kaj kion kolektis viaj patroj ĝis
la nuna tago, estos forportata en Babelon; nenio restos, diras la Eternulo.
18 Kaj el viaj filoj, kiuj devenos de vi, kiujn vi naskigos, oni prenos; kaj ili
estos korteganoj en la palaco de la reĝo de Babel. 19 Kaj Ĥizkija diris al
Jesaja: Bona estas la vorto de la Eternulo, kiun vi diris. Kaj li diris plue:
Estu nur paco kaj vero en mia tempo. 20 La cetera historio de Ĥizkija, kaj
lia tuta forto, kaj kiel li faris la lageton kaj la akvotubon kaj enkondukis la
akvon en la urbon, ĉio estas priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. 21 Kaj Ĥizkija ekdormis kun siaj patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Manase.

21

1 La aĝon de dek du jaroj havis Manase, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvindek
kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Ĥefci-Ba. 2 Li
agadis malbone antaŭ la Eternulo, simile al la abomenindaĵoj de la nacioj,
kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 3 Li konstruis denove la
altaĵojn, kiujn forigis lia patro Ĥizkija; kaj li starigis altarojn al Baal kaj
faris sanktan stangon, kiel faris Aĥab, reĝo de Izrael, kaj adorkliniĝis antaŭ
la tuta armeo de la ĉielo kaj servis al ĝi. 4 Li konstruis ankaŭ altarojn en
la domo de la Eternulo, pri kiu la Eternulo diris: En Jerusalem Mi estigos
Mian nomon. 5 Kaj li konstruis altarojn al la tuta armeo de la ĉielo, sur la
du kortoj de la domo de la Eternulo. 6 Kaj li trairigis sian filon tra fajro,
kaj li aŭguradis kaj sorĉadis, kaj starigis antaŭdiristojn kaj magiistojn; li
multe agadis malbone antaŭ la Eternulo, kolerigante Lin. 7 Ankaŭ la idolon

por Aŝtar, kiun li faris, li starigis en la domo, pri kiu la Eternulo diris al
David kaj al lia filo Salomono: En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem, kiun Mi
elektis inter ĉiuj triboj de Izrael, Mi estigos Mian nomon por eterne, 8 kaj
Mi ne plu elvagigos la piedon de Izrael el la tero, kiun Mi donis al iliaj
patroj, se ili nur observos, por agadi konforme al ĉio, kion Mi ordonis al
ili, kaj al la tuta instruo, kiun donis al ili Mia servanto Moseo. 9 Sed ili ne
obeis; kaj Manase forlogis ilin tiel, ke ili agis pli malbone, ol la nacioj, kiujn
la Eternulo ekstermis antaŭ la Izraelidoj. 10 Kaj la Eternulo ekparolis per
Siaj servantoj, la profetoj, dirante: 11 Pro tio, ke Manase, reĝo de Judujo,
faris tiujn abomenindaĵojn, kiuj estas pli malbonaj, ol ĉio, kion faris la
Amoridoj, kiuj estis antaŭ li, kaj li pekigis ankaŭ la Judojn per siaj idoloj,
12 tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Jen Mi venigos sur Jerusalemon
kaj Judujon tian malbonon, ke ĉe ĉiu, kiu tion aŭdos, ektintos en ambaŭ
liaj oreloj. 13 Mi etendos super Jerusalem la mezurŝnuron de Samario kaj
la vertikalon de la domo de Aĥab, kaj Mi elviŝos Jerusalemon tiel, kiel
oni elviŝas pladon, elviŝos kaj renversos. 14 Kaj Mi forpuŝos la restaĵon
de Mia heredaĵo, kaj Mi transdonos ilin en la manojn de iliaj malamikoj,
kaj ili fariĝos kaptaĵo kaj rabaĵo por ĉiuj siaj malamikoj; 15 pro tio, ke ili
faradis malbonon antaŭ Miaj okuloj kaj incitadis Min, de post la tago, kiam
iliaj patroj eliris el Egiptujo, ĝis la nuna tago. 16 Ankaŭ da senkulpa sango
Manase elverŝis tre multe, ĝis li plenigis Jerusalemon de unu rando ĝis la
alia, krom sia peko, per kiu li pekigis Judujon, por fari malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo. 17 La cetera historio de Manase, kaj ĉio, kion li faris,
kaj la pekoj, kiujn li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la
reĝoj de Judujo. 18 Kaj Manase ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin en la ĝardeno ĉe lia domo, en la ĝardeno de Uza. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Amon.
19 La aĝon de dudek du jaroj havis Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj du
jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Meŝulemet, filino
de Ĥaruc, el Jotba. 20 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kiel agadis lia
patro Manase. 21 Li iradis laŭ tute la sama vojo, laŭ kiu iradis lia patro, kaj
li servadis al la idoloj, al kiuj servadis lia patro, kaj adorkliniĝadis antaŭ
ili. 22 Li forlasis la Eternulon, Dion de liaj patroj, kaj ne iradis laŭ la vojo de
la Eternulo. 23 Kaj la servantoj de Amon konspiris kontraŭ li, kaj mortigis
la reĝon en lia domo. 24 Sed la popolo de la lando mortigis ĉiujn, kiuj
faris konspiron kontraŭ la reĝo Amon; kaj la popolo de la lando faris reĝo
anstataŭ li lian filon Joŝija. 25 La cetera historio de Amon, kion li faris,
estas priskribita en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo. 26 Kaj oni
enterigis lin en lia tombo, en la ĝardeno de Uza. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Joŝija.

22

1 La aĝon de ok jaroj havis Joŝija, kiam li fariĝis reĝo, kaj tridek unu
jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Jedida, filino de
Adaja, el Bockat. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, kaj iradis tute laŭ la
vojo de sia patro David, kaj ne deflankiĝis dekstren, nek maldekstren.

3 En la dek-oka jaro de la reĝo Joŝija la reĝo sendis la skribiston Ŝafan,
filo de Acalja, filo de Meŝulam, en la domon de la Eternulo, dirante: 4 Iru
al la ĉefpastro Ĥilkija, ke li elprenu la tutan monon, kiu estis alportita en
la domon de la Eternulo kaj kiun kolektis de la popolo la pordogardistoj,
5 kaj oni transdonu ĝin en la manojn de la laborplenumantoj, kiuj havis

komision en la domo de la Eternulo, por ke ĉi tiuj donu ĝin al la laborantoj
en la domo de la Eternulo, por rebonigi la difektojn en la domo, 6 al
la ĉarpentistoj kaj konstruistoj kaj masonistoj, kaj por aĉeti lignon kaj
ĉirkaŭhakitajn ŝtonojn por la rebonigo de la domo; 7 sed oni ne postulu
de ili kalkulan raporton pri la mono, transdonita en iliajn manojn, ĉar ili
devas labori konfidate. 8 Kaj la ĉefpastro Ĥilkija diris al la skribisto Ŝafan:
Libron de la instruo mi trovis en la domo de la Eternulo. Kaj Ĥilkija donis
la libron al Ŝafan, kaj li ĝin legis. 9 Kaj la skribisto Ŝafan venis al la reĝo
kaj alportis al la reĝo respondon, kaj diris: Viaj servantoj elŝutis la monon,
kiu troviĝis en la domo, kaj donis ĝin en la manojn de la laborplenumantoj
en la domo de la Eternulo. 10 Kaj la skribisto Ŝafan raportis al la reĝo,
dirante: Libron donis al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan legis ĝin antaŭ la
reĝo. 11 Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de la libro de la instruo, li disŝiris
siajn vestojn. 12 Kaj la reĝo ordonis al la pastro Ĥilkija, kaj al Aĥikam,
filo de Ŝafan, kaj al Aĥbor, filo de Miĥaja, kaj al la skribisto Ŝafan, kaj al
Asaja, servanto de la reĝo, dirante: 13 Iru, demandu la Eternulon por mi
kaj por la popolo kaj por la tuta Judujo koncerne la vortojn de tiu trovita
libro; ĉar granda estas la kolero de la Eternulo, ekflaminta kontraŭ ni pro
tio, ke niaj patroj ne obeis la vortojn de tiu libro, por plenumi ĉion, kio
estas skribita por ni. 14 Kaj iris la pastro Ĥilkija kaj Aĥikam kaj Aĥbor kaj
Ŝafan kaj Asaja al la profetino Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de Tikva, filo
de Ĥarĥas, la vestogardisto (ŝi loĝis en Jerusalem, en la dua parto); kaj ili
parolis kun ŝi. 15 Kaj ŝi diris al ili : Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Diru al la homo, kiu sendis vin al mi: 16 Tiele diras la Eternulo: Jen Mi
venigos malfeliĉon sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn, ĉiujn vortojn
de la libro, kiun legis la reĝo de Judujo. 17 Pro tio, ke ili Min forlasis kaj
incensis al aliaj dioj, kolerigante Min per ĉiuj faroj de siaj manoj, ekflamis
Mia kolero kontraŭ ĉi tiu loko kaj ne estingiĝos. 18 Sed koncerne la reĝon
de Judujo, kiu sendis vin, por demandi la Eternulon, diru al li jene: Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri la vortoj, kiujn vi aŭdis: 19 Ĉar via koro
moliĝis kaj vi humiliĝis antaŭ la Eternulo, kiam vi aŭdis, kion Mi diris pri
ĉi tiu loko kaj pri ĝiaj loĝantoj, ke ili fariĝos ruinaĵo kaj malbenaĵo, kaj vi
disŝiris viajn vestojn kaj ploris antaŭ Mi, tial Mi ankaŭ aŭskultis vin, diras
la Eternulo. 20 Pro tio jen Mi alkolektos vin al viaj patroj, kaj vi iros en
vian tombon en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la tutan malfeliĉon, kiun Mi
venigos sur ĉi tiun lokon. Kaj ili alportis la respondon al la reĝo.

23

1 La reĝo sendis, kaj oni kunvenigis al li ĉiujn plejaĝulojn de Judujo kaj
Jerusalem. 2 Kaj la reĝo iris en la domon de la Eternulo, kaj kune kun li
ĉiuj Judoj kaj ĉiuj loĝantoj de Jerusalem, kaj la pastroj kaj la profetoj kaj la
tuta popolo, de la malgrandaj ĝis la grandaj; kaj oni voĉlegis antaŭ ili ĉiujn
vortojn de la libro de interligo, kiu estis trovita en la domo de la Eternulo.
3 Kaj la reĝo stariĝis ĉe la kolono, kaj faris interligon antaŭ la Eternulo, por
sekvi la Eternulon kaj observi Liajn ordonojn kaj Liajn atestojn kaj Liajn
leĝojn, per la tuta koro kaj per la tuta animo, por restarigi la vortojn de
tiu interligo, skribitajn en tiu libro. Kaj la tuta popolo aliĝis al la interligo.
4 Kaj la reĝo ordonis al la ĉefpastro Ĥilkija kaj al la duagradaj pastroj kaj al
la pordogardistoj, ke oni elportu el la templo de la Eternulo ĉiujn objektojn,

faritajn por Baal kaj por Aŝtar kaj por la tuta armeo de la ĉielo; kaj oni
forbruligis ilin ekster Jerusalem sur la kampo Kidron, kaj oni forportis ilian
cindron en Bet-Elon. 5 Kaj li forigis la idolpastrojn, kiujn starigis la reĝoj de
Judujo, por incensi sur la altaĵoj en la urboj de Judujo kaj en la ĉirkaŭaĵo
de Jerusalem, kaj tiujn, kiuj incensadis al Baal, al la suno, al la luno, al
la stelaroj, kaj al la tuta armeo de la ĉielo. 6 Kaj li elportigis la sanktan
stangon el la domo de la Eternulo ekster Jerusalemon al la torento Kidron;
kaj oni forbruligis ĝin ĉe la torento Kidron kaj disfrotis ĝin ĝis cindreco, kaj
oni ĵetis la cindron sur la tombejon de la simpla popolo. 7 Kaj li detruis la
domojn de malĉastistoj, kiuj estis ĉe la domo de la Eternulo kaj en kiuj la
virinoj teksadis tendojn por Aŝtar. 8 Kaj li venigis ĉiujn pastrojn el la urboj
de Judujo, kaj malpurigis la altaĵojn, sur kiuj la pastroj incensadis, de Geba
ĝis Beer-Ŝeba; kaj li detruis la altaĵojn ĉe la pordegoj; tiun, kiu estis antaŭ
la pordego de la urbestro Josuo, kaj tiun, kiu estis maldekstre ĉe la enirado
en la urbon. 9 Tamen la pastroj de la altaĵoj ne oferadis sur la altaro de
la Eternulo en Jerusalem, sed ili manĝadis macojn kune kun siaj fratoj.
10 Kaj li malpurigis ankaŭ Tofeton, kiu estis en la valo de la filoj de Hinom,
por ke neniu trairigu sian filon aŭ sian filinon tra fajro al Moleĥ. 11 Kaj li
forigis la ĉevalojn, kiujn la reĝoj de Judujo starigis al la suno ĉe la enirejo
de la domo de la Eternulo, apud la ĉambro de la eŭnuko Netan-Meleĥ en
Parvarim, kaj la ĉarojn de la suno li forbruligis per fajro. 12 Kaj la altarojn,
kiuj estis sur la tegmento de la supra ĉambro de Aĥaz, kiujn faris la reĝoj
de Judujo, kaj la altarojn, kiujn faris Manase en la du kortoj de la domo
de la Eternulo, la reĝo detruis, kaj li kuris de tie kaj ĵetis ilian cindron
en la torenton Kidron. 13 Ankaŭ la altaĵojn, kiuj estis antaŭ Jerusalem,
dekstre de la monto de pereo, kaj kiujn aranĝis Salomono, reĝo de Izrael,
por Aŝtar, abomenindaĵo de la Cidonanoj, kaj por Kemoŝ, abomenindaĵo
de la Moabidoj, kaj por Milkom, abomenindaĵo de la Amonidoj, la reĝo
malpurigis. 14 Kaj li disrompis la statuojn kaj dehakis la sanktajn stangojn,
kaj plenigis ilian lokon per ostoj de homoj. 15 Ankaŭ la altaron, kiu estis
en Bet-El, kaj la altaĵon, kiun aranĝis Jerobeam, filo de Nebat, kiu pekigis
Izraelon, ankaŭ tiun altaron kaj la altaĵon li detruis, kaj li forbruligis la
altaĵon kaj faris el ĝi polvon kaj forbruligis la sanktan stangon. 16 Joŝija sin
turnis, kaj ekvidis la tombojn, kiuj estis tie sur la monto, kaj li sendis, kaj
prenigis la ostojn el la tomboj kaj forbruligis ilin sur la altaro kaj malpurigis
ĝin, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun proklamis tiu homo de Dio,
kiu antaŭdiris tiun fariĝon. 17 Kaj li diris: Kio estas tiu monumento, kiun
mi vidas? Kaj la loĝantoj de la urbo diris al li: Tio estas la tombo de la
homo de Dio, kiu venis el Judujo, kaj antaŭdiris tiujn farojn, kiujn vi faris
koncerne la altaron de Bet-El. 18 Kaj li diris: Lasu lin kuŝi, neniu tuŝu liajn
ostojn. Tiamaniere liaj ostoj estis savitaj kun la ostoj de la profeto, kiu
venis el Samario. 19 Ankaŭ ĉiujn domojn de la altaĵoj, kiuj estis en la urboj
de Samario kaj kiujn konstruis la reĝoj de Izrael, por inciti la Eternulon,
Joŝija detruis, kaj agis kun ili simile al tio, kion li faris en Bet-El. 20 Kaj li
buĉis ĉiujn pastrojn de la altaĵoj, kiuj tie estis, sur la altaroj, kaj bruligis
sur ili homajn ostojn; kaj li revenis en Jerusalemon.

21 Kaj la reĝo ordonis al la tuta popolo, dirante: Faru Paskon al la
Eternulo, via Dio, kiel estas skribite en tiu libro de la interligo. 22 Ĉar simila
Pasko ne estis farita de post la tempo de la juĝistoj, kiuj juĝadis Izraelon,
kaj en la tuta tempo de la reĝoj de Izrael kaj de la reĝoj de Judujo; 23 nur

en la dek-oka jaro de la reĝo Joŝija estis farita tiu Pasko al la Eternulo en
Jerusalem. 24 Kaj la aŭguristojn kaj la sorĉistojn kaj la domajn diojn kaj la
idolojn kaj ĉiujn abomenindaĵojn, kiuj montriĝis en la Juda lando kaj en
Jerusalem, Joŝija ekstermis, por plenumi la vortojn de la instruo, skribitajn
en la libro, kiun la pastro Ĥilkija trovis en la domo de la Eternulo. 25 Ne
estis antaŭ li reĝo simila al li, kiu turnis sin al la Eternulo per sia tuta koro
kaj per sia tuta animo kaj per sia tuta forto, konforme al la tuta instruo de
Moseo; kaj post li ne aperis simila al li. 26 Tamen la Eternulo ne deturnis
Sin de la granda furiozo de Sia kolero, per kiu Lia kolero ekflamis kontraŭ
Judujo pro ĉiuj incitoj, per kiuj incitis Lin Manase. 27 Kaj la Eternulo diris:
Ankaŭ Judujon Mi forigos de antaŭ Mia vizaĝo, kiel Mi forigis Izraelon, kaj
Mi forpuŝos ĉi tiun urbon, kiun Mi elektis, Jerusalemon, kaj la domon, pri
kiu Mi diris, ke Mia nomo tie estos. 28 La cetera historio de Joŝija, kaj ĉio,
kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo.
29 En lia tempo Faraono Neĥo, reĝo de Egiptujo, iris kontraŭ la reĝon de
Asirio al la rivero Eŭfrato. La reĝo Joŝija iris renkonte al li, kaj ĉi tiu
mortigis lin en Megido, kiam li ekvidis lin. 30 Kaj liaj servantoj forveturigis
lin mortintan el Megido kaj venigis lin en Jerusalemon kaj enterigis lin en
lia tombo. Kaj la popolo de la lando prenis Jehoaĥazon, filon de Joŝija, kaj
sanktoleis lin kaj faris lin reĝo anstataŭ lia patro.

31 La aĝon de dudek tri jaroj havis Jehoaĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj
tri monatojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Ĥamutal,
filino de Jeremia, el Libna. 32 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel
same kiel agadis liaj patroj. 33 Kaj Faraono Neĥo malliberigis lin en Ribla
en la lando Ĥamat, por ke li ne reĝu en Jerusalem, kaj li metis sur la
landon monpunon de cent kikaroj da arĝento kaj unu kikaro da oro. 34 Kaj
Faraono Neĥo ekreĝigis Eljakimon, filon de Joŝija, anstataŭ lia patro Joŝija,
kaj ŝanĝis lian nomon je Jehojakim; sed Jehoaĥazon li prenis kaj venigis
en Egiptujon, kaj tie li mortis. 35 La arĝenton kaj oron Jehojakim donis al
Faraono; sed li metis tion sur la landon, ke oni donu la arĝenton laŭ la
ordono de Faraono: de ĉiu laŭ taksado li prenis la arĝenton kaj la oron de
la popolo de la lando, por doni al Faraono Neĥo.

36 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Zebuda,
filino de Pedaja, el Ruma. 37 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel same,
kiel agadis liaj patroj.

24

1 En lia tempo venis Nebukadnecar, reĝo de Babel; kaj Jehojakim estis
lia subulo dum tri jaroj, sed poste li defalis de li. 2 La Eternulo sendis
sur lin hordojn da Ĥaldeoj, hordojn da Sirianoj, hordojn da Moabidoj, kaj
hordojn da Amonidoj, sendis ilin sur Judujon, por pereigi ĝin, konforme al
la vorto de la Eternulo, kiun Li diris per Siaj servantoj, la profetoj. 3 Sed
laŭ la ordono de la Eternulo tio fariĝis al Judujo, por forpuŝi ĝin de antaŭ
Lia vizaĝo pro la pekoj de Manase, pro ĉio, kion li faris; 4 ankaŭ pro la
senkulpa sango, kiun li verŝis, plenigante Jerusalemon per senkulpa sango,
la Eternulo ne volis pardoni. 5 La cetera historio de Jehojakim, kaj ĉio,
kion li faris, estas priskribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo.
6 Kaj Jehojakim ekdormis kun siaj patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo

Jehojaĥin. 7 La reĝo de Egiptujo ne eliris plu el sia lando, ĉar la reĝo de
Babel forprenis ĉion, kio apartenis al la reĝo de Egiptujo, de la torento de
Egiptujo ĝis la rivero Eŭfrato.

8 La aĝon de dek ok jaroj havis Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Neĥuŝta,
filino de Elnatan, el Jerusalem. 9 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis lia patro. 10 En tiu tempo la servantoj de Nebukadnecar,
reĝo de Babel, iris kontraŭ Jerusalemon, kaj oni komencis sieĝi la urbon.
11 Kaj Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis al la urbo, kiam liaj servantoj
ĝin sieĝis. 12 Kaj Jehojaĥin, reĝo de Judujo, eliris al la reĝo de Babel, li kaj
lia patrino kaj liaj servantoj kaj liaj altranguloj kaj liaj korteganoj; kaj la
reĝo de Babel prenis lin en la oka jaro de sia reĝado. 13 Kaj li elprenis el tie
ĉiujn trezorojn de la domo de la Eternulo kaj la trezorojn de la reĝa domo,
kaj li disrompis ĉiujn orajn vazojn, kiujn Salomono, reĝo de Izrael, faris en
la templo de la Eternulo, kiel diris la Eternulo. 14 Kaj li forkondukis ĉiujn
Jerusalemanojn, ĉiujn eminentulojn, ĉiujn fortajn militistojn — dek mil
estis forkondukitaj — kaj ĉiujn artistojn kaj ĉiujn forĝistojn; restis neniu
krom la malriĉa popolo de la lando. 15 Kaj li forkondukis Jehojaĥinon en
Babelon; kaj la patrinon de la reĝo kaj la edzinojn de la reĝo kaj liajn
korteganojn kaj la potenculojn de la lando li forkondukis en kaptitecon el
Jerusalem en Babelon. 16 Kaj ĉiujn fortulojn, sep mil, kaj la artistojn kaj la
forĝistojn, mil, ĉiujn bravajn militistojn, la reĝo de Babel forkondukis en
kaptitecon en Babelon. 17 Kaj la reĝo de Babel faris reĝo anstataŭ li lian
onklon Matanja, kaj ŝanĝis lian nomon je Cidkija.

18 La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Ĥamutal,
filino de Jeremia, el Libna. 19 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis Jehojakim. 20 Ĉar la kolero de la Eternulo estis kontraŭ
Jerusalem kaj kontraŭ Judujo, ĝis Li forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo. Kaj
Cidkija defalis de la reĝo de Babel.

25

1 En la naŭa jaro de lia reĝado, en la deka monato, en la deka
tago de la monato, venis Nebukadnecar, reĝo de Babel, li kaj lia tuta
militistaro, kontraŭ Jerusalemon, kaj eksieĝis ĝin, kaj oni konstruis ĉirkaŭ
ĝi bastionojn. 2 Kaj la urbo restis sieĝata ĝis la dek-unua jaro de la reĝo
Cidkija. 3 En la naŭa tago de la kvara monato, kiam la malsato tiel fortiĝis
en la urbo, ke la popolo de la lando ne havis panon, 4 tiam oni faris
enrompon en la urbon; kaj ĉiuj militistoj forkuris en la nokto laŭ la vojo de
la pordego inter la du muregoj apud la ĝardeno de la reĝo, kaj foriris laŭ la
vojo al la stepo. Kaj la Ĥaldeoj staris ĉirkaŭ la urbo. 5 Kaj la militistaro de
la Ĥaldeoj postkuris la reĝon kaj kuratingis lin sur la stepo de Jeriĥo, kaj
lia tuta militistaro diskuris for de li. 6 Kaj ili kaptis la reĝon kaj forkondukis
lin al la reĝo de Babel en Riblan, kaj oni faris pri li juĝon. 7 La filojn de
Cidkija oni buĉis antaŭ liaj okuloj, kaj al Cidkija oni blindigis liajn okulojn,
kaj oni ligis lin per kupraj katenoj kaj forkondukis lin en Babelon.

8 En la kvina monato, en la sepa tago de la monato, tio estas en la dek-
naŭa jaro de la reĝo Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis Nebuzaradan,
estro de la korpogardistoj, servanto de la reĝo de Babel, en Jerusalemon.
9 Kaj li forbruligis la domon de la Eternulo kaj la domon de la reĝo kaj

ĉiujn domojn de Jerusalem; ĉiujn grandajn domojn li forbruligis per fajro.
10 Kaj la muregojn de Jerusalem ĉirkaŭe detruis la tuta militistaro de la
Ĥaldeoj, kiu estis kun la estro de la korpogardistoj. 11 La ceteran popolon,
kiu restis en la urbo, kaj la transkurintojn, kiuj transkuris al la reĝo de
Babel, kaj la ceteran popolamason forkondukis Nebuzaradan, la estro de
la korpogardistoj. 12 Sed iom el la malriĉuloj de la lando la estro de
la korpogardistoj restigis, ke ili estu vinberistoj kaj terkultivistoj. 13 La
kuprajn kolonojn, kiuj estis en la domo de la Eternulo, kaj la bazaĵojn kaj la
kupran maron, kiuj estis en la domo de la Eternulo, la Ĥaldeoj disrompis
kaj forportis ilian kupron en Babelon. 14 Kaj la potojn kaj la ŝovelilojn
kaj la tranĉilojn kaj la kulerojn kaj ĉiujn kuprajn vazojn, kiuj estis uzataj
ĉe la servado, ili forprenis. 15 Kaj la karbujojn kaj la aspergajn kalikojn,
kiuj estis aŭ el oro aŭ el arĝento, prenis la estro de la korpogardistoj.
16 Koncerne la du kolonojn, la unu maron, kaj la bazaĵojn, kiujn faris
Salomono por la domo de la Eternulo: la kvanto de la kupro en ĉiuj tiuj
iloj estis nemezurebla. 17 La alton de dek ok ulnoj havis unu kolono; la
kapitelo sur ĝi estis kupra, kaj la alto de la kapitelo estis tri ulnoj, kaj ĉirkaŭ
la kapitelo estis kradaĵo kaj granatoj, ĉio el kupro; tiel same estis ĉe la dua
kolono, ankaŭ kun kradaĵo. 18 Kaj la estro de la korpogardistoj prenis la
ĉefpastron Seraja kaj la duan pastron Cefanja kaj la tri pordogardistojn.
19 Kaj el la urbo li prenis unu korteganon, kiu estis super la militistoj,
kaj kvin virojn el la adjutantoj de la reĝo, kiuj troviĝis en la urbo, kaj
la skribiston de la militestro, kiu enregistradis la militistojn el la popolo
de la lando, kaj sesdek homojn el la popolo de la lando, kiuj troviĝis en
la urbo. 20 Ilin prenis Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj, kaj
forkondukis al la reĝo de Babel en Riblan. 21 Kaj la reĝo de Babel frapis
ilin kaj mortigis ilin en Ribla, en la lando Ĥamat. Tiamaniere Jehuda estis
elhejmigita el sia lando. 22 Super la popolo, kiu restis en la Juda lando kaj
kiun restigis Nebukadnecar, reĝo de Babel, li estrigis super ili Gedaljan,
filon de Aĥikam, filo de Ŝafan.

23 Kiam ĉiuj militestroj, ili kaj iliaj homoj, aŭdis, ke la reĝo de Babel
estrigis Gedaljan, ili venis al Gedalja en Micpan, nome: Iŝmael, filo
de Netanja, kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj Seraja, filo de Tanĥumet,
Netofaano, kaj Jaazanja, filo de Maaĥatano, ili kaj iliaj homoj. 24 Kaj
Gedalja ĵuris al ili kaj al iliaj homoj, kaj diris al ili: Ne timu esti subuloj
de la Ĥaldeoj; loĝu en la lando kaj servu al la reĝo de Babel, kaj estos
al vi bone. 25 Sed en la sepa monato venis Iŝmael, filo de Netanja, filo
de Eliŝama, el la reĝa idaro, kune kun dek viroj, kaj ili frapis Gedaljan,
kaj li mortis, ankaŭ la Judojn kaj la Ĥaldeojn, kiuj estis kun li en Micpa.
26 Tiam leviĝis la tuta popolo, de la malgrandaj ĝis la grandaj, kaj ankaŭ la
militestroj, kaj ili foriris en Egiptujon, ĉar ili timis la Ĥaldeojn.

27 En la tridek-sepa jaro post la elpatrujigo de Jehojaĥin, reĝo de Judujo,
en la dek-dua monato, en la dudek-sepa tago de la monato, Evil-Merodaĥ,
reĝo de Babel, en la jaro de sia reĝiĝo levis la kapon de Jehojaĥin, reĝo
de Judujo, el la malliberejo; 28 kaj li parolis kun li afable, kaj starigis lian
tronon pli alte ol la tronoj de la aliaj reĝoj, kiuj estis ĉe li en Babel; 29 kaj li
ŝanĝis liajn vestojn de malliberejo; kaj li manĝadis ĉiam ĉe li dum sia tuta
vivo; 30 kaj liaj vivrimedoj, vivrimedoj konstantaj, estis donataj al li de la
reĝo ĉiutage dum lia tuta vivo.

LIBRO UNUA DE KRONIKO

1 Adam, Set, Enoŝ, 2 Kenan, Mahalalel, Jared, 3 Ĥanoĥ, Metuŝelaĥ,
Lemeĥ, 4 Noa, Ŝem, Ĥam, kaj Jafet.

5 La filoj de Jafet: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Meŝeĥ, kaj Tiras.
6 La filoj de Gomer: Aŝkenaz, Rifat, kaj Togarma. 7 La filoj de Javan: Eliŝa,
Tarŝiŝ, Kitim, kaj Dodanim.

8 La filoj de Ĥam: Kuŝ, Micraim, Put, kaj Kanaan. 9 La filoj de Kuŝ:
Seba, Ĥavila, Sabta, Raama, kaj Sabteĥa. La filoj de Raama: Ŝeba kaj
Dedan. 10 Kuŝ naskigis ankaŭ Nimrodon; ĉi tiu komencis esti potenculo
sur la tero. 11 Micraim naskigis la Ludidojn, la Anamidojn, la Lehabidojn,
la Naftuĥidojn, 12 la Patrusidojn, la Kasluĥidojn (de kiuj devenis la Filiŝtoj),
kaj la Kaftoridojn. 13 De Kanaan naskiĝis Cidon, lia unuenaskito, kaj Ĥet,
14 la Jebusidoj, la Amoridoj, la Girgaŝidoj, 15 la Ĥividoj, la Arkidoj, la
Sinidoj, 16 la Arvadidoj, la Cemaridoj, la Ĥamatidoj.

17 La filoj de Ŝem: Elam, Aŝur, Arpaĥŝad, Lud, Aram, Uc, Ĥul, Geter, kaj
Meŝeĥ. 18 De Arpaĥŝad naskiĝis Ŝelaĥ, de Ŝelaĥ naskiĝis Eber. 19 Al Eber
naskiĝis du filoj: la nomo de unu estis Peleg, ĉar en lia tempo estis dividita
la tero; la nomo de lia frato estis Joktan. 20 De Joktan naskiĝis Almodad,
Ŝelef, Ĥacarmavet, Jeraĥ, 21 Hadoram, Uzal, Dikla, 22 Ebal, Abimael, Ŝeba,
23 Ofir, Ĥavila, kaj Jobab. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Joktan.

24 Ŝem, Arpaĥŝad, Ŝelaĥ, 25 Eber, Peleg, Reu, 26 Serug, Naĥor, Teraĥ,
27 Abram (tio estas Abraham). 28 La filoj de Abraham: Isaak kaj Iŝmael.

29 Jen estas ilia genealogio: de Iŝmael, la unuenaskito Nebajot, poste
Kedar, Adbeel, Mibsam, 30 Miŝma, Duma, Masa, Ĥadad, Tema, 31 Jetur,
Nafiŝ, kaj Kedma. Tio estas la filoj de Iŝmael.

32 La filoj de Ketura, kromvirino de Abraham, kiujn ŝi naskis: Zimran,
Jokŝan, Medan, Midjan, Jiŝbak, kaj Ŝuaĥ. Kaj la filoj de Jokŝan estis Ŝeba
kaj Dedan. 33 La filoj de Midjan: Efa, Efer, Ĥanoĥ, Abida, kaj Eldaa. Ĉiuj ĉi
tiuj estis la filoj de Ketura.

34 Abraham naskigis Isaakon. La filoj de Isaak: Esav kaj Izrael.

35 La filoj de Esav: Elifaz, Reuel, Jeuŝ, Jalam, kaj Koraĥ. 36 La filoj de
Elifaz: Teman, Omar, Cefi, Gatam, Kenaz, Timna, kaj Amalek. 37 La filoj
de Reuel: Naĥat, Zeraĥ, Ŝama, kaj Miza. 38 La filoj de Seir: Lotan, Ŝobal,
Cibeon, Ana, Diŝon, Ecer, kaj Diŝan. 39 La filoj de Lotan: Ĥori kaj Homam;
la fratino de Lotan estis Timna. 40 La filoj de Ŝobal: Aljan, Manaĥat, Ebal,
Ŝefi, kaj Onam. La filoj de Cibeon: Aja kaj Ana. 41 La filoj de Ana: Diŝon. La
filoj de Diŝon: Ĥamran, Eŝban, Jitran, kaj Keran. 42 La filoj de Ecer: Bilhan,
Zaavan, kaj Jaakan. La filoj de Diŝan: Uc kaj Aran. 43 Jen estas la reĝoj, kiuj
reĝis en la lando de Edom, antaŭ ol aperis reĝo ĉe la Izraelidoj: Bela, filo
de Beor; la nomo de lia urbo estis Dinhaba. 44 Kaj Bela mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Jobab, filo de Zeraĥ, el Bocra. 45 Kaj Joab mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Ĥuŝam, el la lando de la Temanidoj. 46 Kaj Ĥuŝam mortis, kaj
anstataŭ li ekreĝis Hadad, filo de Bedad, kiu venkobatis la Midjanidojn sur
la kampo de Moab; la nomo de lia urbo estis Avit. 47 Kaj Hadad mortis,

kaj anstataŭ li ekreĝis Samla el Masreka. 48 Kaj Samla mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Ŝaul el Reĥobot ĉe la Rivero. 49 Kaj Ŝaul mortis, kaj anstataŭ li
ekreĝis Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor. 50 Kaj Baal-Ĥanan mortis, kaj anstataŭ
li ekreĝis Hadad; la nomo de lia urbo estis Pai; la nomo de lia edzino
estis Mehetabel, filino de Matred, filino de Me-Zahab. 51 Kaj Hadad mortis.
Tiam la ĉefoj de Edom estis: ĉefo Timna, ĉefo Alva, ĉefo Jetet, 52 ĉefo
Oholibama, ĉefo Ela, ĉefo Pinon, 53 ĉefo Kenaz, ĉefo Teman, ĉefo Mibcar,
54 ĉefo Magdiel, ĉefo Iram. Tio estas la ĉefoj de Edom.

2

1 Jen estas la filoj de Izrael: Ruben, Simeon, Levi, Jehuda, Isaĥar, Zebulun,
2 Dan, Jozef, Benjamen, Naftali, Gad, kaj Aŝer.

3 La filoj de Jehuda: Er, Onan, kaj Ŝela, tri naskiĝis al li de Bat-Ŝua,
la Kanaanidino. Er, la unuenaskito de Jehuda, estis malbona antaŭ la
Eternulo, kaj Li mortigis lin. 4 Kaj lia bofilino Tamar naskis al li Perecon
kaj Zeraĥon. La nombro de ĉiuj filoj de Jehuda estis kvin. 5 La filoj de
Perec: Ĥecron kaj Ĥamul. 6 La filoj de Zeraĥ: Zimri, Etan, Heman, Kalkol,
kaj Dara; da ili ĉiuj estis kvin. 7 La filoj de Karmi: Aĥan, kiu malĝojigis
Izraelon, pekinte kontraŭ anatemaĵo. 8 La filoj de Etan: Azarja. 9 La
filoj de Ĥecron, kiuj naskiĝis al li: Jeraĥmeel, Ram, kaj Kelubaj. 10 Ram
naskigis Aminadabon; Aminadab naskigis Naĥŝonon, princon de la idoj
de Jehuda; 11 Naĥŝon naskigis Salman; Salma naskigis Boazon; 12 Boaz
naskigis Obedon; Obed naskigis Jiŝajon; 13 Jiŝaj naskigis sian unuenaskiton
Eliab, la dua estis Abinadab, la tria estis Ŝimea, 14 la kvara estis Netanel, la
kvina estis Radaj, 15 la sesa estis Ocem, la sepa estis David. 16 Iliaj fratinoj
estis: Ceruja kaj Abigail. La filoj de Ceruja estis: Abiŝaj, Joab, kaj Asahel
— tri. 17 Abigail naskis Amasan; la patro de Amasa estis Jeter, Iŝmaelido.
18 Kaleb, filo de Ĥecron, naskigis de sia edzino Azuba kaj de Jeriot; jen estas
ŝiaj filoj: Jeŝer, Ŝobab, kaj Ardon. 19 Kiam mortis Azuba, Kaleb prenis al
si Efratan, kaj ŝi naskis al li Ĥuron. 20 Ĥur naskigis Urin; kaj Uri naskigis
Becalelon. 21 Poste Ĥecron envenis al la filino de Maĥir, patro de Gilead; li
prenis ŝin, kiam li havis la aĝon de sesdek jaroj, kaj ŝi naskis al li Segubon.
22 Segub naskigis Jairon, kaj li havis dudek tri urbojn en la lando Gilead.
23 Sed la Geŝuranoj kaj Sirianoj forprenis de ili la Vilaĝojn de Jair, Kenaton
kaj ĝiajn dependaĵojn, sesdek urbetojn. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Maĥir,
patro de Gilead. 24 Post la morto de Ĥecron en Kaleb-Efrata la edzino
de Ĥecron, Abija, naskis al li Aŝĥuron, la fondinton de Tekoa. 25 La filoj
de Jeraĥmeel, unuenaskito de Ĥecron, estis: la unuenaskito Ram, poste
Buna, Oren, Ocem, kaj Aĥija. 26 Jeraĥmeel havis ankaŭ alian edzinon,
ŝia nomo estis Atara; ŝi estis la patrino de Onam. 27 La filoj de Ram, la
unuenaskito de Jeraĥmeel, estis: Maac, Jamin, kaj Eker. 28 La filoj de
Onam estis: Ŝamaj kaj Jada. La filoj de Ŝamaj estis: Nadab kaj Abiŝur.
29 La nomo de la edzino de Abiŝur estis Abiĥail; ŝi naskis al li Aĥbanon
kaj Molidon. 30 La filoj de Nadab estis: Seled kaj Apaim. Seled mortis sen
infanoj. 31 La filo de Apaim estis Jiŝei. La filo de Jiŝei estis Ŝeŝan. La
filo de Ŝeŝan estis Aĥlaj. 32 La filoj de Jada, frato de Ŝamaj, estis: Jeter
kaj Jonatan. Jeter mortis sen infanoj. 33 La filoj de Jonatan estis: Pelet

kaj Zaza. Tio estis la idoj de Jeraĥmeel. 34 Ŝeŝan ne havis filojn, sed
nur filinojn. Ŝeŝan havis sklavon Egipton, kies nomo estis Jarĥa; 35 kaj
Ŝeŝan donis sian filinon kiel edzinon al sia sklavo Jarĥa, kaj ŝi naskis al
li Atajon. 36 Ataj naskigis Natanon; kaj Natan naskigis Zabadon. 37 Zabad
naskigis Eflalon; kaj Eflal naskigis Obedon. 38 Obed naskigis Jehun, kaj Jehu
naskigis Azarjan. 39 Azarja naskigis Ĥelecon; kaj Ĥelec naskigis Eleasan.
40 Eleasa naskigis Sismajon; kaj Sismaj naskigis Ŝalumon. 41 Ŝalum naskigis
Jekamjan; kaj Jekamja naskigis Eliŝaman. 42 La filoj de Kaleb, frato de
Jeraĥmeel: lia unuenaskito Meŝa, kiu estis la fondinto de Zif; kaj la filoj
de Mareŝa, fondinto de Ĥebron. 43 La filoj de Ĥebron: Koraĥ, Tapuaĥ,
Rekem, kaj Ŝema. 44 Ŝema naskigis Raĥamon, fondinton de Jorkeam; kaj
Rekem naskigis Ŝamajon. 45 La filo de Ŝamaj estis Maon; kaj Maon estis
la fondinto de Bet-Cur. 46 Kaj Efa, kromvirino de Kaleb, naskis Ĥaranon,
Mocan, kaj Gazezon; kaj Ĥaran naskigis Gazezon. 47 La filoj de Jedaj estis:
Regem, Jotam, Geŝan, Pelet, Efa, kaj Ŝaaf. 48 Maaĥa, kromvirino de Kaleb,
naskis Ŝeberon kaj Tirĥanan. 49 Ŝi naskis ankaŭ Ŝaafon, la fondinton de
Madmana, Ŝevan, la fondinton de Maĥbena kaj la fondinton de Gibea.
La filino de Kaleb estis Aĥsa. 50 Tio estis la idoj de Kaleb: la filo de Ĥur,
unuenaskito de Efrata: Ŝobal, fondinto de Kirjat-Jearim, 51 Salma, fondinto
de Bet-Leĥem, Ĥaref, fondinto de Bet-Gader. 52 Ŝobal, fondinto de Kirjat-
Jearim, havis la filojn: Haroe, duono de la Menuĥot. 53 La familioj de
Kirjat-Jearim estis: la Jetridoj, la Putidoj, la Ŝumatidoj, la Miŝraidoj. De
ĉi tiuj devenis la Coreaidoj kaj la Eŝtaolidoj. 54 La idoj de Salma: la Bet-
Leĥemanoj, la Netofaanoj, la Atrotanoj de la domo de Joab, la duono de
la Manaĥatanoj, la Coreanoj; 55 kaj la familioj de la skribistoj, kiuj loĝis
en Jabec, la Tiratidoj, Ŝimeatidoj, kaj Suĥatidoj; tio estis la Kenidoj, kiuj
devenis de Ĥamat, la fondinto de Bet-Reĥab.

3

1 Jen estas la filoj de David, kiuj naskiĝis al li en Ĥebron: la unuenaskito
Amnon, de la Jizreelanino Aĥinoam; la dua estis Daniel, de la Karmelanino
Abigail; 2 la tria estis Abŝalom, filo de Maaĥa, filino de Talmaj, reĝo de
Geŝur; la kvara estis Adonija, filo de Ĥagit; 3 la kvina estis Ŝefatja, de
Abital; la sesa estis Jitream, de lia edzino Egla; 4 ses naskiĝis al li en Ĥebron.
Li reĝis tie sep jarojn kaj ses monatojn; kaj tridek tri jarojn li reĝis en
Jerusalem. 5 Kaj jen estas tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝimea,
Ŝobab, Natan, Salomono — ĉi tiuj kvar de Bat-Ŝua, filino de Amiel; 6 Jibĥar,
Eliŝama, Elifelet, 7 Noga, Nefeg, Jafia, 8 Eliŝama, Eljada, kaj Elifelet — naŭ.
9 Tio estas ĉiuj filoj de David, krom la filoj de kromvirinoj; kaj ilia fratino
estis Tamar. 10 La filo de Salomono estis Reĥabeam; la filo de ĉi tiu estis
Abija; la filo de ĉi tiu: Asa; la filo de ĉi tiu: Jehoŝafat; 11 la filo de ĉi tiu:
Joram; la filo de ĉi tiu: Aĥazja; la filo de ĉi tiu: Joaŝ; 12 la filo de ĉi tiu:
Amacja; la filo de ĉi tiu: Azarja; la filo de ĉi tiu: Jotam; 13 la filo de ĉi tiu:
Aĥaz; la filo de ĉi tiu: Ĥizkija; la filo de ĉi tiu: Manase; 14 la filo de ĉi tiu:
Amon; la filo de ĉi tiu: Joŝija. 15 La filoj de Joŝija estis: la unuenaskito
Joĥanan, la dua Jehojakim, la tria Cidkija, la kvara Ŝalum. 16 La filoj de

Jehojakim: lia filo Jeĥonja, lia filo Cidkija. 17 La filoj de Jeĥonja: Asir, lia
filo Ŝealtiel, 18 Malkiram, Pedaja, Ŝenacar, Jekamja, Ĥoŝama, kaj Nedabja.
19 La filoj de Pedaja: Zerubabel kaj Ŝimei. La filoj de Zerubabel: Meŝulam,
Ĥananja; ilia fratino estis Ŝelomit; 20 ankaŭ ĉi tiuj kvin: Ĥaŝuba, Ohel,
Bereĥja, Ĥasadja, kaj Juŝab-Ĥesed. 21 La idoj de Ĥananja: Pelatja kaj
Jeŝaja; la filoj de Refaja, la filoj de Arnan, la filoj de Obadja, la filoj de
Ŝeĥanja. 22 La filo de Ŝeĥanja estis Ŝemaja; la filoj de Ŝemaja: Ĥatuŝ,
Jigal, Bariaĥ, Nearja, kaj Ŝafat — ses. 23 La filoj de Nearja: Eljoenaj, Ĥizkija,
kaj Azrikam — tri. 24 La filoj de Eljoenaj: Hodavja, Eljaŝib, Pelaja, Akub,
Joĥanan, Delaja, kaj Anani — sep.

4

1 La filoj de Jehuda estis: Perec, Ĥecron, Karmi, Ĥur, kaj Ŝobal. 2 Reaja,
filo de Ŝobal, naskigis Jaĥaton; Jaĥat naskigis Aĥumajon kaj Lahadon; tio
estas la familioj de la Coreaidoj. 3 Kaj jen estas la domanaro de Etam:
Jizreel, Jiŝma, Jidbaŝ; la nomo de ilia fratino estis Haclelponi; 4 kaj Penuel,
la fondinto de Gedor, kaj Ezer, la fondinto de Ĥuŝa. Tio estas la idoj de
Ĥur, unuenaskito de Efrata, posedanto de Bet-Leĥem. 5 Aŝĥur, fondinto de
Tekoa, havis du edzinojn: Ĥela kaj Naara. 6 Naara naskis al li Aĥuzamon,
Ĥeferon, Temnin, kaj Aĥaŝtarin; tio estas la filoj de Naara; 7 la filoj de
Ĥela estis: Ceret, Coĥar, kaj Etnan. 8 Koc naskigis Anubon, Cobeban, kaj la
familiojn de Aĥarĥel, filo de Harum. 9 Jabec estis la plej estimata inter siaj
fratoj. Lia patrino donis al li la nomon Jabec, ĉar ŝi diris: En malĝojo
mi naskis. 10 Kaj Jabec vokis al Dio de Izrael, dirante: Ho, se Vi min
benus kaj vastigus miajn limojn, kaj Via mano estus kun mi kaj forigus
la malbonon, por ke mi ne havu aflikton! Kaj Dio plenumis tion, pri kio
li petis. 11 Kelub, frato de Ŝuĥa, naskigis Meĥiron; ĉi tiu estis la patro de
Eŝton. 12 Eŝton naskigis Bet-Rafan, Paseaĥon, kaj Teĥinan, fondinton de la
urbo Naĥaŝ; tio estas la loĝantoj de Reĥa. 13 La filoj de Kenaz estis: Otniel
kaj Seraja; la filo de Otniel estis Ĥatat. 14 Meonotaj naskigis Ofran, kaj
Seraja naskigis Joabon, fondinton de la Valo de Ĉarpentistoj; ĉar ili estis
ĉarpentistoj. 15 La filoj de Kaleb, filo de Jefune: Iru, Ela, kaj Naam; la filo
de Ela estis Kenaz. 16 La filoj de Jehalelel: Zif, Zifa, Tirja, kaj Asarel. 17 La
filoj de Ezra: Jeter, Mered, Efer, kaj Jalon. Ŝi naskis Mirjamon, Ŝamajon,
kaj Jiŝbaĥon, la patron de Eŝtemoa; 18 dum lia edzino la Judino naskis
Jeredon, fondinton de Gedor, Ĥeberon, fondinton de Soĥo, kaj Jekutielon,
fondinton de Zanoaĥ. Tiuj estis la filoj de Bitja, filino de Faraono, kiun
prenis Mered. 19 La filoj de la edzino de Hodija, fratino de Naĥam: la
patro de Keila, la Garmano, kaj Eŝtemoa, la Maaĥatano. 20 La filoj de
Ŝimon: Amnon, Rina, Ben-Ĥanan, kaj Tilon; la filoj de Jiŝei: Zoĥet kaj
Ben-Zoĥet. 21 La filoj de Ŝela, filo de Jehuda: Er, patro de Leĥa, kaj Lada,
patro de Mareŝa, kaj la familioj de la tolfaristoj el la domo de Aŝbea; 22 kaj
Jokim, kaj la loĝantoj de Kozeba, kaj Joaŝ, kaj Saraf, kiuj estis sinjoroj en
Moab kaj poste revenis en Bet-Leĥemon, laŭ antikvaj rakontoj. 23 Ili estis
potistoj, kaj loĝis inter ĝardenoj kaj brutejoj; ĉe la reĝo ili tie loĝis por liaj
laboroj.

24 La filoj de Simeon: Nemuel, Jamin, Jarib, Zeraĥ, kaj Ŝaul. 25 La filo
de ĉi tiu estis Ŝalum; la filo de ĉi tiu estis Mibsam; la filo de ĉi tiu estis
Miŝma. 26 La filoj de Miŝma: lia filo Ĥamuel, lia filo Zakur, lia filo Ŝimei.
27 Ŝimei havis dek ses filojn kaj ses filinojn; sed liaj fratoj ne havis multe
da filoj, kaj ilia tuta parencaro ne tiel multiĝis, kiel la idaro de Jehuda.
28 Ili loĝis en Beer-Ŝeba, Molada, kaj Ĥacar-Ŝual, 29 en Bilha, Ecem, kaj
Tolad, 30 en Betuel, Ĥorma, kaj Ciklag, 31 en Bet-Markabot, Ĥacar-Susim,
Bet-Biri, kaj Ŝaaraim. Tio estis iliaj urboj ĝis la reĝado de David. 32 Iliaj
vilaĝoj estis: Etam, Ain, Rimon, Toĥen, kaj Aŝan, kvin urboj; 33 kaj ĉiuj
iliaj vilaĝoj, kiuj estis ĉirkaŭ tiuj urboj, ĝis Baal. Tie estis ilia loĝloko,
kaj ili havis apartan genealogian registron. 34 Kaj Meŝobab, Jamleĥ, Joŝa,
filo de Amacja, 35 Joel, Jehu, filo de Joŝibja, filo de Seraja, filo de Asiel,
36 Eljoenaj, Jaakoba, Jeŝoĥaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja, 37 Ziza, filo de
Ŝifi, filo de Alon, filo de Jedaja, filo de Ŝimri, filo de Ŝemaja. 38 Ĉi tiuj,
cititaj laŭ iliaj nomoj, estis princoj en siaj familioj, kaj iliaj patrodomoj
forte vastiĝis. 39 Ili iris ĝis Gedor, ĝis la orienta flanko de la valo, por
serĉi paŝtejon por siaj ŝafoj; 40 kaj ili trovis paŝtejon grasan kaj bonan, kaj
teron vastan, trankvilan, kaj kvietan, ĉar el la Ĥamidoj estis tiuj, kiuj tie
loĝis antaŭe. 41 Kaj venis tiuj, kiuj ĵus estas cititaj, en la tempo de Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kaj disbatis iliajn tendojn, kaj ankaŭ la Meunojn, kiuj tie
troviĝis, kaj ekstermis ilin por ĉiam kaj ekloĝis sur ilia loko, ĉar tie estis
paŝtejo por iliaj ŝafoj. 42 Kaj el ili, el la idoj de Simeon, kvincent homoj iris
al la monto Seir; iliaj estroj estis Pelatja, Nearja, Refaja, kaj Uziel, filoj de
Jiŝei. 43 Kaj ili venkobatis la restintajn saviĝintojn de Amalek kaj ekloĝis
tie por ĉiam.

5

1 La filoj de Ruben, unuenaskito de Izrael. (Li estis la unuenaskito; sed
kiam li malhonoris la liton de sia patro, lia unuenaskiteco estis fordonita
al la filoj de Jozef, filo de Izrael, kaj li ne estis enskribita en la genealogian
liston kiel unuenaskito; 2 Jehuda estis la plej potenca inter siaj fratoj, kaj la
reganto devenis de li; sed la unuenaskiteco estis donita al Jozef.) 3 La filoj
de Ruben, unuenaskito de Izrael: Ĥanoĥ, Palu, Ĥecron, kaj Karmi. 4 La
idoj de Joel: lia filo estis Ŝemaja, lia filo estis Gog, lia filo estis Ŝimei, 5 lia
filo estis Miĥa, lia filo estis Reaja, lia filo estis Baal, 6 lia filo estis Beera, kiun
forkondukis en kaptitecon Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio. Li estis princo de
la Rubenidoj. 7 Kaj liaj fratoj, laŭ iliaj familioj, laŭ ilia genealogia listo,
estis: Jeiel, la ĉefo, Zeĥarja, 8 kaj Bela, filo de Azaz, filo de Ŝema, filo de
Joel. Li loĝis en Aroer, ĝis Nebo kaj Baal-Meon. 9 Oriente li loĝis ĝis la
komenco de la dezerto ĉe la rivero Eŭfrato; ĉar ili havis multe da brutoj
en la lando Gilead. 10 En la tempo de Saul ili militis kontraŭ la Hagaridoj,
kaj ĉi tiuj enfalis en iliajn manojn; kaj ili ekloĝis en la tendoj de tiuj en la
tuta orienta parto de Gilead.

11 La idoj de Gad loĝis apude de ili, en la lando Baŝan, ĝis Salĥa; 12 la
ĉefo estis Joel, la dua estis Ŝafam, poste Janaj kaj Ŝafat en Baŝan. 13 Iliaj
fratoj, laŭ iliaj patrodomoj: Miĥael, Meŝulam, Ŝeba, Joraj, Jakan, Zia, kaj
Eber — sep. 14 Jen estas la filoj de Abiĥail, filo de Ĥuri, filo de Jaroaĥ, filo
de Gilead, filo de Miĥael, filo de Jeŝiŝaj, filo de Jaĥdo, filo de Buz; 15 Aĥi,

filo de Abdiel, filo de Guni, estis ĉefo de ilia patrodomo. 16 Kaj ili loĝis en
Gilead en Baŝan kaj ĝiaj filinurboj, kaj sur ĉiuj kampoj de Ŝaron, ĝis iliaj
finoj. 17 Ĉiuj ili estis genealogie enskribitaj en la tempo de Jotam, reĝo de
Judujo, kaj en la tempo de Jerobeam, reĝo de Izrael.
18 La idoj de Ruben kaj la Gadidoj kaj la duontribo de Manase havis
da batalkapablaj viroj, portantaj ŝildon kaj glavon, streĉantaj pafarkon,
kaj instruitaj por milito, kvardek kvar mil sepcent sesdek, elirantojn en
militistaro. 19 Ili militis kontraŭ la Hagaridoj, kontraŭ Jetur, Nafiŝ, kaj
Nodab. 20 Kaj ili ricevis helpon kontraŭ ĉi tiuj; kaj la Hagaridoj, kun ĉio,
kion ili havis, estis transdonitaj en iliajn manojn. Ĉar dum la milito ili
vokis al Dio, kaj Li aŭskultis ilian preĝon pro tio, ke ili fidis Lin. 21 Kaj
ili forkaptis la brutojn de tiuj, kvindek mil kamelojn, ducent kvindek mil
ŝafojn, du mil azenojn, kaj cent mil homojn. 22 Multe da mortigitoj falis,
ĉar de Dio estis la milito. Kaj ili loĝis sur ilia loko ĝis la elpatrujigo.
23 La idoj de la duontribo de Manase loĝis en la lando de Baŝan ĝis Baal-
Ĥermon, Senir, kaj la monto Ĥermon. Ili estis en granda nombro. 24 Kaj jen
estas la ĉefoj de iliaj patrodomoj: Efer, Jiŝei, Eliel, Azriel, Jeremia, Hodavja,
kaj Jaĥdiel, viroj potencaj, viroj famaj, ĉefoj de siaj patrodomoj.
25 Sed ili defalis de Dio de iliaj patroj, kaj malĉaste sekvis la diojn de
la enlandaj popoloj, kiujn Dio ekstermis antaŭ ili; 26 tial Dio de Izrael
ekscitis kontraŭ ili la spiriton de Pul, reĝo de Asirio, kaj la spiriton de Tiglat-
Pileser, reĝo de Asirio, kaj li elpatrujigis la Rubenidojn, la Gadidojn, kaj la
duontribon de la Manaseidoj, kaj forkondukis ilin en Ĥalaĥon, Ĥaboron,
Haran, kaj al la rivero Gozan ĝis la nuna tago.

6

1 La filoj de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 2 La filoj de Kehat:
Amram, Jichar, Ĥebron, kaj Uziel. 3 La infanoj de Amram: Aaron,
Moseo, kaj Mirjam; kaj la filoj de Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar, kaj
Itamar. 4 Eleazar naskigis Pineĥason, Pineĥas naskigis Abiŝuan, 5 Abiŝua
naskigis Bukin, Buki naskigis Uzin, 6 Uzi naskigis Zeraĥjan, Zeraĥja
naskigis Merajoton, 7 Merajot naskigis Amarjan, Amarja naskigis Aĥitubon,
8 Aĥitub naskigis Cadokon, Cadok naskigis Aĥimaacon, 9 Aĥimaac naskigis
Azarjan, Azarja naskigis Joĥananon, 10 Joĥanan naskigis Azarjan (li estis
tiu, kiu estis pastro en la domo, kiun Salomono konstruis en Jerusalem),
11 Azarja naskigis Amarjan, Amarja naskigis Aĥitubon, 12 Aĥitub naskigis
Cadokon, Cadok naskigis Ŝalumon, 13 Ŝalum naskigis Ĥilkijan, Ĥilkija
naskigis Azarjan, 14 Azarja naskigis Serajan, Seraja naskigis Jehocadakon.
15 Jehocadak iris en kaptitecon, kiam la Eternulo elpatrujigis la Judojn kaj
la Jerusalemanojn per Nebukadnecar.
16 La filoj de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 17 Jen estas la nomoj de
la filoj de Gerŝon: Libni kaj Ŝimei. 18 La filoj de Kehat: Amram, Jichar,
Ĥebron, kaj Uziel. 19 La filoj de Merari: Maĥli kaj Muŝi. Kaj jen estas la
familioj de Levi laŭ iliaj patrodomoj: 20 la idoj de Gerŝon: Libni; lia filo:
Jaĥat; lia filo: Zima; 21 lia filo: Joaĥ; lia filo: Ido; lia filo: Zeraĥ; lia filo:
Jeatraj. 22 La idoj de Kehat: lia filo: Aminadab; lia filo: Koraĥ; lia filo: Asir;
23 lia filo: Elkana; lia filo: Ebjasaf; lia filo: Asir; 24 lia filo: Taĥat; lia filo:
Uriel; lia filo: Uzija; lia filo: Ŝaul. 25 La filoj de Elkana: Amasaj kaj Aĥimot.

26 Elkana: la idoj de Elkana: lia filo: Cofaj; lia filo: Naĥat; 27 lia filo: Eliab;
lia filo: Jeroĥam; lia filo: Elkana. 28 La filoj de Samuel: la unuenaskito
Vaŝni, kaj Abija. 29 La idoj de Merari: Maĥli; lia filo: Libni; lia filo: Ŝimei;
lia filo: Uza; 30 lia filo: Ŝimea; lia filo: Ĥagija; lia filo: Asaja.

31 Jen estas tiuj, kiujn David starigis por kantado en la domo de la
Eternulo de post la tempo, kiam la sankta kesto trovis tie ripozejon;
32 ili servadis antaŭ la tabernaklo de kunveno per kantado, ĝis Salomono
konstruis la domon de la Eternulo en Jerusalem; kaj ili stariĝadis al sia
servado laŭ sia regularo; 33 jen estas tiuj, kiuj stariĝadis, kaj iliaj filoj: el
la Kehatidoj estis la kantisto Heman, filo de Joel, filo de Samuel, 34 filo de
Elkana, filo de Jeroĥam, filo de Eliel, filo de Toaĥ, 35 filo de Cuf, filo de
Elkana, filo de Maĥat, filo de Amasaj, 36 filo de Elkana, filo de Joel, filo de
Azarja, filo de Cefanja, 37 filo de Taĥat, filo de Asir, filo de Ebjasaf, filo de
Koraĥ, 38 filo de Jichar, filo de Kehat, filo de Levi, filo de Izrael. 39 Kaj lia
frato Asaf, kiu staradis dekstre de li, Asaf, filo de Bereĥja, filo de Ŝimea,
40 filo de Miĥael, filo de Baaseja, filo de Malkija, 41 filo de Etni, filo de
Zeraĥ, filo de Adaja, 42 filo de Etan, filo de Zima, filo de Ŝimei, 43 filo de
Jaĥat, filo de Gerŝon, filo de Levi. 44 La idoj de Merari, iliaj fratoj, staradis
maldekstre: Etan, filo de Kiŝi, filo de Abdi, filo de Maluĥ, 45 filo de Ĥaŝabja,
filo de Amacja, filo de Ĥilkija, 46 filo de Amci, filo de Bani, filo de Ŝemer,
47 filo de Maĥli, filo de Muŝi, filo de Merari, filo de Levi. 48 Kaj iliaj fratoj,
la Levidoj, estis destinitaj por ĉiuj servoj en la tabernaklo de la domo de
Dio.

49 Aaron kaj liaj filoj incensadis sur la altaro de bruloferoj kaj sur la altaro
de incensado; ili estis destinitaj por ĉiuj servoj en la plejsanktejo, kaj por
pekliberigi Izraelon, konforme al ĉio, kion ordonis Moseo, servanto de Dio.
50 Kaj jen estas la idoj de Aaron: lia filo: Eleazar; lia filo: Pineĥas; lia filo:
Abiŝua; 51 lia filo: Buki; lia filo: Uzi; lia filo: Zeraĥja; 52 lia filo: Merajot;
lia filo: Amarja; lia filo: Aĥitub; 53 lia filo: Cadok; lia filo: Aĥimaac.

54 Kaj jen estas iliaj loĝlokoj, laŭ iliaj vilaĝoj en iliaj limoj: al la idoj de
Aaron, al la familioj de la Kehatidoj, ĉar al ili destinis la loto, 55 oni donis
Ĥebronon, en la lando de Jehuda, kaj ĝiajn antaŭurbojn ĉirkaŭ ĝi; 56 sed
la kampon de tiu urbo kaj ĝiajn vilaĝojn oni donis al Kaleb, filo de Jefune.
57 Al la idoj de Aaron oni donis la urbojn de rifuĝo: Ĥebronon, Libnan kaj
ĝiajn antaŭurbojn, Jatiron, Eŝtemoan kaj ĝiajn antaŭurbojn, 58 Ĥilenon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, Debiron kaj ĝiajn antaŭurbojn, 59 Aŝanon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Bet-Ŝemeŝon kaj ĝiajn antaŭurbojn; 60 kaj de la tribo de
Benjamen: Geban kaj ĝiajn antaŭurbojn, Alemeton kaj ĝiajn antaŭurbojn,
kaj Anatoton kaj ĝiajn antaŭurbojn. La nombro de ĉiuj iliaj urboj en iliaj
familioj estis dek tri urboj. 61 Al la idoj de Kehat, kiuj restis el la familio
de la tribo, oni donis de la duontribo de Manase laŭlote dek urbojn. 62 Al
la idoj de Gerŝon laŭ iliaj familioj oni donis de la tribo Isaĥar, de la tribo
Aŝer, de la tribo Naftali, kaj de la tribo Manase en Baŝan dek tri urbojn.
63 Al la idoj de Merari laŭ iliaj familioj oni donis de la tribo Ruben, de la
tribo Gad, kaj de la tribo Zebulun laŭlote dek du urbojn. 64 Kaj la Izraelidoj
donis al la Levidoj la urbojn kaj iliajn antaŭurbojn. 65 Ili donis laŭlote de
la tribo de la Jehudaidoj, de la tribo de la Simeonidoj, kaj de la tribo de la
Benjamenidoj tiujn urbojn, kiujn ili nomis laŭ la nomoj. 66 Al kelkaj familioj

el la idoj de Kehat oni donis urbojn, apartenontajn al ili, de la tribo Efraim.
67 Kaj oni donis al ili la urbojn de rifuĝo: Ŝeĥemon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
sur la monto de Efraim, Gezeron kaj ĝiajn antaŭurbojn, 68 Jokmeamon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, Bet-Ĥoronon kaj ĝiajn antaŭurbojn, 69 Ajalonon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, Gat-Rimonon kaj ĝiajn antaŭurbojn; 70 kaj de la
duontribo de Manase: Aneron kaj ĝiajn antaŭurbojn, Bileamon kaj ĝiajn
antaŭurbojn. Tio estis por la restintaj familioj de la Kehatidoj. 71 Al la idoj
de Gerŝon oni donis de la familioj de la duontribo de Manase: Golanon
en Baŝan kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Aŝtaroton kaj ĝiajn antaŭurbojn;
72 de la tribo Isaĥar: Kedeŝon kaj ĝiajn antaŭurbojn, Dabraton kaj ĝiajn
antaŭurbojn, 73 Ramoton kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Anemon kaj ĝiajn
antaŭurbojn; 74 de la tribo Aŝer: Maŝalon kaj ĝiajn antaŭurbojn, Abdonon
kaj ĝiajn antaŭurbojn, 75 Ĥukokon kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Reĥobon
kaj ĝiajn antaŭurbojn; 76 de la tribo Naftali: Kedeŝon en Galileo kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Ĥamonon kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Kirjataimon kaj ĝiajn
antaŭurbojn. 77 Al la ceteraj idoj de Merari oni donis de la tribo Zebulun:
Rimonon kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Taboron kaj ĝiajn antaŭurbojn; 78 kaj
transe de Jordan, kontraŭ Jeriĥo, oriente de Jordan, oni donis de la
tribo Ruben: Beceron en la dezerto kaj ĝiajn antaŭurbojn, Jahacon kaj
ĝiajn antaŭurbojn, 79 Kedemoton kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Mefaaton kaj
ĝiajn antaŭurbojn; 80 kaj de la tribo Gad: Ramoton en Gilead kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Maĥanaimon kaj ĝiajn antaŭurbojn, 81 Ĥeŝbonon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, kaj Jazeron kaj ĝiajn antaŭurbojn.

7

1 La filoj de Isaĥar estis: Tola, Pua, Jaŝub, kaj Ŝimron — kvar. 2 La idoj de
Tola: Uzi, Refaja, Jeriel, Jaĥmaj, Jibsam, kaj Ŝemuel, ĉefoj de patrodomoj
de Tola, kuraĝaj militistoj en siaj generacioj; ilia nombro en la tempo de
David estis dudek du mil sescent. 3 La idoj de Uzi: Jizraĥja; la idoj de
Jizraĥja: Miĥael, Obadja, Joel, kaj Jiŝija — kune kvin patrodomoj. 4 Kun
ili, laŭ iliaj generacioj, laŭ iliaj patrodomoj, estis da militistoj armitaj por
milito tridek ses mil; ĉar ili havis multe da edzinoj kaj infanoj. 5 Da iliaj
fratoj, en ĉiuj familioj de Isaĥar, estis okdek sep mil batalkapabluloj, ĉiuj
enskribitaj en la genealogiajn listojn.

6 Ĉe Benjamen: Bela, Beĥer, kaj Jediael — tri. 7 La idoj de Bela:
Ecbon, Uzi, Uziel, Jerimot, kaj Iri — kvin patrodomoj, militkapablaj. En
la genealogiaj listoj ili prezentis la nombron de dudek du mil tridek kvar.
8 La idoj de Beĥer: Zemira, Joaŝ, Eliezer, Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abija,
Anatot, kaj Alemet; ĉiuj ili estis la filoj de Beĥer. 9 En la listoj, laŭ ilia
genealogio, laŭ iliaj patrodomoj, estis dudek mil ducent batalkapabluloj.
10 La idoj de Jediael: Bilhan; la idoj de Bilhan: Jeuŝ, Benjamen, Ehud,
Kenaana, Zetan, Tarŝiŝ, kaj Aĥiŝaĥar. 11 Ĉiuj ili estis la idoj de Jediael,
laŭ patrodomoj, batalkapabluloj, dek sep mil ducent armitaj por milito.
12 Ŝupim kaj Ĥupim, idoj de Ir; Ĥuŝim, idoj de Aĥer.

13 La filoj de Naftali: Jaĥciel, Guni, Jecer, kaj Ŝalum, filoj de Bilha.

14 La filoj de Manase: Asriel, kiun naskis lia kromvirino, Sirianino; ŝi
naskis ankaŭ Maĥiron, la patron de Gilead. 15 Maĥir prenis edzinon el la
domanaro de Ĥupim kaj Ŝupim; la nomo de lia fratino estis Maaĥa. La

nomo de la dua estis Celofĥad. Celofĥad havis nur filinojn. 16 Kaj Maaĥa,
la edzino de Maĥir, naskis filon kaj donis al li la nomon Pereŝ; la nomo
de lia frato estis Ŝereŝ; liaj filoj estis Ulam kaj Rekem. 17 La filo de Ulam
estis Bedan. Tio estas la filoj de Gilead, filo de Maĥir, filo de Manase. 18 Lia
fratino Moleĥet naskis Iŝ-Hodon, Abiezeron, kaj Maĥlan. 19 La filoj de
Ŝemida estis: Aĥjan, Ŝeĥem, Likĥi, kaj Aniam.

20 La idoj de Efraim: Ŝutelaĥ, kaj lia filo Bered, kaj lia filo Taĥat, kaj lia
filo Eleada, kaj lia filo Taĥat, 21 kaj lia filo Zabad, kaj lia filo Ŝutelaĥ, kaj
Ezer, kaj Elead. Kaj mortigis ilin la loĝantoj de Gat, la indiĝenoj de la lando,
kiam ili iris, por forpreni iliajn brutojn. 22 Kaj ilia patro Efraim funebris
longan tempon, kaj liaj fratoj venis, por konsoli lin. 23 Kaj li envenis al sia
edzino, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj donis al li la nomon Beria,
ĉar malfeliĉo okazis en lia domo. 24 Lia filino estis Ŝeera. Ŝi konstruis Bet-
Ĥoronon, la malsupran kaj la supran, kaj Uzen-Ŝeeran. 25 Kaj lia filo estis
Refaĥ, lia filo estis Reŝef, lia filo estis Telaĥ, lia filo estis Taĥan, 26 lia filo
estis Ladan, lia filo estis Amihud, lia filo estis Eliŝama, 27 lia filo estis Nun,
lia filo estis Josuo. 28 Ilia posedaĵo kaj loĝloko estis Bet-El kaj ĝiaj filinurboj,
oriente Naaran, okcidente Gezer kun ĝiaj filinurboj, kaj Ŝeĥem kun ĝiaj
filinurboj, ĝis Aza kun ĝiaj filinurboj; 29 ĉe la flanko de la Manaseidoj:
Bet-Ŝean kun ĝiaj filinurboj, Taanaĥ kun ĝiaj filinurboj, Megido kun ĝiaj
filinurboj, Dor kun ĝiaj filinurboj. En tiuj lokoj loĝis la idoj de Jozef, filo
de Izrael.

30 La filoj de Aŝer: Jimna, Jiŝva, Jiŝvi, Beria; ilia fratino estis Seraĥ. 31 La
filoj de Beria: Ĥeber, kaj Malkiel, kiu estis la patro de Birzait. 32 Ĥeber
naskigis Jafleton, Ŝomeron, Ĥotamon, kaj Ŝuan, ilian fratinon. 33 La filoj
de Jaflet: Pasaĥ, Bimhal, kaj Aŝvat. Tio estas la filoj de Jaflet. 34 La filoj
de Ŝemer: Aĥi, Rohaga, Jeĥuba, kaj Aram. 35 La filoj de lia frato Helem:
Cofaĥ, Jimna, Ŝeleŝ, kaj Amal. 36 La filoj de Cofaĥ: Suaĥ, Ĥarnefer, Ŝual,
Beri, Jimra, 37 Becer, Hod, Ŝama, Ŝilŝa, Jitran, kaj Beera. 38 La filoj de Jeter:
Jefune, Pispa, kaj Ara. 39 La filoj de Ula: Araĥ, Ĥaniel, kaj Ricja. 40 Ĉiuj
ĉi tiuj estis idoj de Aŝer, ĉefoj de patrodomoj, elektitaj, kuraĝaj militistoj,
ĉefaj estroj. Ili estis enskribitaj en la genealogia listo, en la militistaro, por
milito; ilia nombro estis dudek ses mil viroj.

8

1 De Benjamen naskiĝis: Bela, lia unuenaskito, Aŝbel, la dua, Aĥraĥ, la
tria; 2 Noĥa estis la kvara, kaj Rafa estis la kvina. 3 La filoj de Bela estis:
Adar, Gera, Abihud, 4 Abiŝua, Naaman, Aĥoaĥ, 5 Gera, Ŝefufan, kaj Ĥuram.
6 Jen estas la filoj de Ehud, kiuj estis ĉefoj de patrodomoj, kiuj loĝis en Geba
kaj elmigris en Manaĥaton: 7 Naaman, Aĥija, Gera; ĉi tiu elmigrigis ilin, kaj
li naskigis Uzan kaj Aĥiĥudon. 8 Ŝaĥaraim naskigis sur la kampoj de Moab,
post kiam li forigis de si siajn edzinojn Ĥuŝim kaj Baara. 9 Li naskigis de sia
edzino Ĥodeŝ: Jobabon, Cibjan, Meŝan, Malkamon, 10 Jeucon, Ŝoĥjan, kaj
Mirman. Tio estis liaj filoj, ĉefoj de patrodomoj. 11 De Ĥuŝim li naskigis
Abitubon kaj Elpaalon. 12 La filoj de Elpaal: Eber, Miŝeam, kaj Ŝemer;
ĉi tiu konstruis Onon kaj Lodon kaj ĝiajn filinurbojn; 13 kaj Beria, kaj
Ŝema. Ili estis la ĉefoj de patrodomoj de la loĝantoj de Ajalon; ili elpelis la

loĝantojn de Gat. 14 Aĥjo, Ŝaŝak, Jeremot, 15 Zebadja, Arad, Eder, 16 Miĥael,
Jiŝpa, kaj Joĥa estis la filoj de Beria. 17 Zebadja, Meŝulam, Ĥizki, Ĥeber,
18 Jiŝmeraj, Jizlia, kaj Jobab estis la filoj de Elpaal. 19 Jakim, Ziĥri, Zabdi,
20 Elienaj, Ciltaj, Eliel, 21 Adaja, Beraja, kaj Ŝimrat estis la filoj de Ŝimei.
22 Jiŝpan, Eber, Eliel, 23 Abdon, Ziĥri, Ĥanan, 24 Ĥananja, Elam, Antotija,
25 Jifdeja, kaj Penuel estis la filoj de Ŝaŝak. 26 Ŝamŝeraj, Ŝeĥarja, Atalja,
27 Jaareŝja, Elija, kaj Ziĥri estis la filoj de Jeroĥam. 28 Tio estis la ĉefoj de
patrodomoj, ĉefoj laŭ siaj generacioj; ili loĝis en Jerusalem. 29 En Gibeon
loĝis: la fondinto de Gibeon — la nomo de lia edzino estis Maaĥa —
30 kaj lia unuenaskita filo Abdon, Cur, Kiŝ, Baal, Nadab, 31 Gedor, Aĥjo,
kaj Zeĥer. 32 Miklot naskigis Ŝiman. Ankaŭ ili apud siaj fratoj enloĝiĝis
en Jerusalem kun siaj fratoj. 33 Ner naskigis Kiŝon, Kiŝ naskigis Saulon,
Saul naskigis Jonatanon, Malki-Ŝuan, Abinadabon, kaj Eŝbaalon. 34 La
filo de Jonatan estis Merib-Baal, kaj Merib-Baal naskigis Miĥan. 35 La filoj
de Miĥa estis Piton, Meleĥ, Taarea, kaj Aĥaz. 36 Aĥaz naskigis Jehoadan;
Jehoada naskigis Alemeton, Azmaveton, kaj Zimrin; Zimri naskigis Mocan.
37 Moca naskigis Binean; lia filo estis Rafa, lia filo estis Eleasa, lia filo estis
Acel. 38 Acel havis ses filojn; jen estas iliaj nomoj: Azrikam, Boĥru, Iŝmael,
Ŝearja, Obadja, kaj Ĥanan. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de Acel. 39 La filoj de
lia frato Eŝek: lia unuenaskito estis Ulam, la dua estis Jeuŝ, kaj la tria estis
Elifelet. 40 La filoj de Ulam estis kuraĝaj militistoj, pafarkistoj, kaj ili havis
multe da filoj kaj nepoj: cent kvindek. Ĉiuj ĉi tiuj estis el la Benjamenidoj.

9

1 Ĉiuj Izraelidoj estis kalkulitaj, kaj ili estis enskribitaj en la libro de la
reĝoj de Izrael. La Judojn oni forkondukis en Babelon pro iliaj malbonagoj.
2 La unuaj loĝantoj, kiuj loĝis en siaj posedaĵoj, en siaj urboj, estis
Izraelidoj, pastroj, Levidoj, kaj Netinoj. 3 En Jerusalem loĝis parto de la
idoj de Jehuda, de la idoj de Benjamen, kaj de la idoj de Efraim kaj de
Manase: 4 Utaj, filo de Amihud, filo de Omri, filo de Imri, filo de Bani, el la
idoj de Perec, filo de Jehuda; 5 kaj el la Ŝiloanoj: Asaja, la unuenaskito, kaj
liaj filoj; 6 el la idoj de Zeraĥ: Jeuel, kaj iliaj fratoj, sescent naŭdek; 7 el la
Benjamenidoj: Salu, filo de Meŝulam, filo de Hodavja, filo de Hasenua, 8 kaj
Jibneja, filo de Jeroĥam, Ela, filo de Uzi, filo de Miĥri, kaj Meŝulam, filo de
Ŝefatja, filo de Reuel, filo de Jibnija; 9 kaj iliaj fratoj laŭ sia deveno, naŭcent
kvindek ses. Ĉiuj ĉi tiuj estis ĉefoj de patrodomoj en siaj patrodomoj.

10 Kaj el la pastroj: Jedaja, Jehojarib, Jaĥin; 11 Azarja, filo de Ĥilkija, filo
de Meŝulam, filo de Cadok, filo de Merajot, filo de Aĥitub, estro en la domo
de Dio; 12 kaj Adaja, filo de Jeroĥam, filo de Paŝĥur, filo de Malkija, kaj
Maasaj, filo de Adiel, filo de Jaĥzera, filo de Meŝulam, filo de Meŝilemit, filo
de Imer; 13 kaj iliaj fratoj, ĉefoj de siaj patrodomoj, mil sepcent sesdek, tre
lertaj en la laboro de la servado en la domo de Dio. 14 El la Levidoj: Ŝemaja,
filo de Ĥaŝub, filo de Azrikam, filo de Ĥaŝabja, el la idoj de Merari; 15 kaj
Bakbakar, Ĥereŝ, Galal, Matanja, filo de Miĥa, filo de Ziĥri, filo de Asaf,
16 Obadja, filo de Ŝemaja, filo de Galal, filo de Jedutun, Bereĥja, filo de Asa,
filo de Elkana, kiu loĝis en la vilaĝoj de la Netofaanoj. 17 Kaj la pordegistoj:

Ŝalum, Akub, Talmon, Aĥiman, kaj iliaj fratoj; Ŝalum estis la ĉefo. 18 Kaj
ĝis nun ĉe la reĝa pordego, oriente, ili estas pordegistoj el la anaro de la
Levidoj. 19 Ŝalum, filo de Kore, filo de Ebjasaf, filo de Koraĥ, kaj liaj fratoj
el lia patrodomo, la Koraĥidoj, laŭ sia ofico estis gardistoj de la sojloj de
la tabernaklo, kiel iliaj patroj ĉe la restejo de la Eternulo estis gardistoj de
la eniro. 20 Pineĥas, filo de Eleazar, en la antaŭa tempo estis ilia estro, kaj
la Eternulo estis kun li. 21 Zeĥarja, filo de Meŝelemja, estis pordisto ĉe la
tabernaklo de kunveno. 22 La tuta nombro de tiuj, kiuj estis elektitaj kiel
pordegistoj ĉe la sojloj, estis ducent dek du. Ili estis enregistritaj laŭ siaj
vilaĝoj. Ilin starigis David, kaj Samuel, la antaŭvidisto, pro ilia fideleco.
23 Ili kaj iliaj filoj estis gardistoj de la pordegoj en la domo de la Eternulo, la
domo de la tabernaklo, laŭ deĵoroj. 24 Ĉe la kvar flankoj estis la pordegistoj:
oriente, okcidente, norde, kaj sude. 25 Iliaj fratoj estis en siaj vilaĝoj, kaj
ili devis nur de tempo al tempo, unu fojon en sep tagoj, veni al ili. 26 Ĉar
konstante estis kvar estroj de pordegistoj, ili estis Levidoj; ili estis super la
ĉambroj kaj super la trezoroj en la domo de Dio. 27 Ili noktadis ĉirkaŭ la
domo de Dio, ĉar ili havis la devon gardi, kaj ili devis malfermi ĉiumatene.
28 Parto el ili estis super ĉiuj vazoj de la servado, laŭkalkule ili enportadis
kaj laŭkalkule elportadis. 29 Parto el ili estis komisiita pri la ceteraj vazoj
kaj pri ĉiuj sanktaj objektoj, pri la faruno, la vino, la oleo, la olibano, kaj
la aromaĵoj. 30 El la pastridoj kelkaj pretigadis la ŝmiraĵojn el aromaĵoj.
31 Al Matitja el la Levidoj, kiu estis unuenaskito de Ŝalum, Koraĥido, estis
komisiitaj la aferoj de la patoj. 32 Al parto de la Kehatidoj, iliaj fratoj, estis
komisiitaj la panoj de propono, kiujn ili devis pretigi por ĉiu sabato. 33 La
kantistoj, ĉefoj de patrodomoj inter la Levidoj, estis liberaj de servado en
la ĉambroj, ĉar tage kaj nokte ili devis sin okupadi per sia arto. 34 Tio
estas la ĉefoj de patrodomoj de la Levidoj en siaj generacioj. Ili loĝis en
Jerusalem.

35 En Gibeon loĝis: Jeiel, la fondinto de Gibeon — la nomo de lia edzino
estis Maaĥa — 36 kaj lia unuenaskita filo Abdon, kaj Cur, Kiŝ, Baal, Ner,
Nadab, 37 Gedor, Aĥjo, Zeĥarja, kaj Miklot. 38 Miklot naskigis Ŝimamon.
Ili ankaŭ apud siaj fratoj enloĝiĝis en Jerusalem kun siaj fratoj. 39 Ner
naskigis Kiŝon, Kiŝ naskigis Saulon, Saul naskigis Jonatanon, Malki-Ŝuan,
Abinadabon, kaj Eŝbaalon. 40 La filo de Jonatan estis Merib-Baal, kaj Merib-
Baal naskigis Miĥan. 41 La filoj de Miĥa estis: Piton, Meleĥ, kaj Taĥrea,
42 kaj Aĥaz — li naskigis Jaaran, Jaara naskigis Alemeton, Azmaveton, kaj
Zimrin; Zimri naskigis Mocan; 43 Moca naskigis Binean; lia filo estis Refaja,
lia filo estis Eleasa, lia filo estis Acel. 44 Acel havis ses filojn; jen estas iliaj
nomoj: Azrikam, Boĥru, Iŝmael, Ŝearja, Obadja, kaj Ĥanan. Tio estis la
filoj de Acel.

10

1 Dume la Filiŝtoj batalis kontraŭ Izrael; kaj la Izraelidoj forkuris de la
Filiŝtoj, kaj falis mortigitaj sur la monto Gilboa. 2 Kaj la Filiŝtoj kuratingis
Saulon kaj liajn filojn; kaj la Filiŝtoj mortigis Jonatanon kaj Abinadabon
kaj Malki-Ŝuan, filojn de Saul. 3 La batalo fortiĝis kontraŭ Saul; kaj la
arkpafistoj trovis lin, kaj li estis vundita de la arkpafistoj. 4 Tiam Saul diris
al sia armilportisto: Eltiru vian glavon, kaj trapiku min per ĝi, por ke ne
venu tiuj necirkumciditoj kaj ne mokmalhonoru min. Sed lia armilportisto

ne volis, ĉar li forte timis. Tiam Saul prenis sian glavon kaj faligis sin sur
ĝin. 5 Kiam lia armilportisto vidis, ke Saul mortis, li ankaŭ faligis sin sur
la glavon kaj mortis. 6 Tiamaniere mortis Saul kaj liaj tri filoj, kaj lia tuta
domo kune mortis. 7 Kiam ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis en la valo, vidis, ke oni
forkuras kaj ke Saul kaj liaj filoj mortis, tiam ili forlasis siajn urbojn kaj
forkuris; kaj venis la Filiŝtoj kaj enloĝiĝis en ili.

8 En la sekvanta tago venis la Filiŝtoj, por senvestigi la mortigitojn, kaj
ili trovis Saulon kaj liajn filojn falintajn sur la monto Gilboa. 9 Kaj ili
senvestigis lin kaj prenis lian kapon kaj liajn armilojn kaj sendis en la
landon de la Filiŝtoj ĉirkaŭen, por anonci al iliaj idoloj kaj al la popolo.
10 Kaj ili metis liajn armilojn en la domon de siaj dioj, kaj lian kranion
ili alfiksis en la domo de Dagon. 11 Kiam la tuta Jabeŝ en Gilead aŭdis
pri ĉio, kion faris la Filiŝtoj al Saul, 12 tiam leviĝis ĉiuj kuraĝuloj, kaj
prenis la korpon de Saul kaj la korpojn de liaj filoj kaj alportis lin en
Jabeŝon, kaj enterigis iliajn ostojn sub la kverko en Jabeŝ, kaj fastis dum sep
tagoj. 13 Tiamaniere mortis Saul pro siaj malbonagoj, kiujn li faris antaŭ
la Eternulo, ne plenumante la vorton de la Eternulo; ankaŭ pro tio, ke li
turnis sin al antaŭdiristino, por demandi, 14 sed ne demandis la Eternulon.
Pro tio Li mortigis lin, kaj transdonis la reĝadon al David, filo de Jiŝaj.

11

1 Kaj kunvenis ĉiuj Izraelidoj al David en Ĥebronon, kaj diris: Jen ni estas
via osto kaj via karno. 2 Ankaŭ hieraŭ kaj antaŭhieraŭ, kiam Saul estis
ankoraŭ reĝo, vi elkondukadis kaj enkondukadis Izraelon; kaj la Eternulo,
via Dio, diris al vi: Vi paŝtos Mian popolon Izrael, kaj vi estos estro de Mia
popolo Izrael. 3 Kaj ĉiuj plejaĝuloj de Izrael venis al la reĝo en Ĥebronon,
kaj David faris kun ili interligon en Ĥebron antaŭ la Eternulo; kaj ili
sanktoleis Davidon reĝo super Izrael, konforme al la vorto de la Eternulo
per Samuel. 4 Kaj David kaj ĉiuj Izraelidoj iris en Jerusalemon (tio estas,
en Jebuson). Tie la Jebusidoj estis la loĝantoj de la lando. 5 Kaj la loĝantoj
de Jebus diris al David: Vi ne eniros ĉi tien. Sed David venkoprenis la
fortikaĵon Cion, tio estas, la urbon de David. 6 Kaj David diris: Kiu la unua
venkobatos la Jebusidojn, tiu estos ĉefo kaj estro. Kaj la unua supreniris
Joab, filo de Ceruja, kaj li fariĝis ĉefo. 7 Kaj David ekloĝis en tiu fortikaĵo;
pro tio oni donis al ĝi la nomon: Urbo de David. 8 Kaj li ĉirkaŭkonstruis la
urbon ĉiuflanke, de Milo en la tuta ĉirkaŭo; kaj Joab restarigis la ceterajn
partojn de la urbo. 9 Kaj David fariĝadis ĉiam pli kaj pli granda, kaj la
Eternulo Cebaot estis kun li.

10 Jen estas la ĉefaj herooj, kiuj estis ĉe David, kaj kiuj tenis sin forte
kun li dum lia reĝado, kune kun la tuta Izrael, por reĝigi lin super Izrael
konforme al la vorto de la Eternulo. 11 Jen estas la nombro de la herooj, kiuj
estis ĉe David: Jaŝobeam, filo de Ĥaĥmoni, estro de la tridek; li levis sian
lancon kontraŭ tricent kaj mortigis ilin per unu fojo. 12 Post li estis Eleazar,
filo de Dodo, la Aĥoĥido; li estis el la tri herooj. 13 Li estis kun David en
Pas-Damim, kie la Filiŝtoj kolektiĝis por batalo; tie estis kampoparto plena
de hordeo; kaj la popolo forkuris antaŭ la Filiŝtoj. 14 Sed tiuj stariĝis meze
de la kampoparto, kaj savis ĝin kaj venkobatis la Filiŝtojn; kaj la Eternulo
helpis per granda helpo. 15 Kaj tri el la tridek ĉefoj iris sur la rokon al
David, en la kavernon Adulam, dum la tendaro de la Filiŝtoj staris en la
valo Refaim. 16 David tiam estis en la fortikaĵo, kaj la garnizono de la

Filiŝtoj estis tiam en Bet-Leĥem. 17 Kaj David esprimis deziron kaj diris:
Kiu trinkigus al mi akvon el la puto Bet-Leĥema, kiu estas apud la pordego?
18 Tiam tiuj tri trarompe penetris en la tendaron de la Filiŝtoj, ĉerpis akvon
el la puto Bet-Leĥema, kiu estis apud la pordego, prenis kaj alportis al
David. Sed David ne volis trinki ĝin; li elverŝis ĝin al la Eternulo, 19 kaj
diris: Gardu min mia Dio, ke mi ne faru tion: ĉu mi trinku la sangon de
tiuj viroj, kiuj riskis sian vivon? ĉar kun risko por sia vivo ili alportis ĝin.
Kaj li ne volis trinki ĝin. Tion faris la tri herooj. 20 Abiŝaj, frato de Joab,
estis estro de tiuj tri; li mortigis per sia lanco tricent homojn, kaj li havis
gloran nomon inter la tri. 21 El la tri li estis honorata de du kaj estis ilia
estro, sed en la trion li ne eniris. 22 Benaja, filo de Jehojada, filo de homo
kuraĝa, granda pro siaj faroj, el Kabceel: li mortigis la du fortulojn de
Moab; li ankaŭ malsupreniris, kaj mortigis leonon en kavo en neĝa tago.
23 Li ankaŭ mortigis Egipton, viron, kiu havis la alton de kvin ulnoj; en la
mano de la Egipto estis lanco kiel rultrabo de teksisto; li aliris al li kun
bastono, elŝiris la lancon el la mano de la Egipto, kaj mortigis lin per lia
propra lanco. 24 Tion faris Benaja, filo de Jehojada. Kaj li havis gloran
nomon inter la tri herooj. 25 Inter la tridek li estis plej honorata, sed en la
trion li ne eniris. Kaj David faris lin lia korpogardistestro.

26 La ĉefaj militistoj estis: Asahel, frato de Joab, Elĥanan, filo de Dodo,
el Bet-Leĥem, 27 Ŝamot, la Harorano, Ĥelec, la Pelonano, 28 Ira, filo de
Ikeŝ, la Tekoaano, Abiezer, la Anatotano, 29 Sibĥaj, la Ĥuŝaido, Ilaj, la
Aĥoĥido, 30 Maharaj, la Netofaano, Ĥeled, filo de Baana, la Netofaano,
31 Itaj, filo de Ribaj, el Gibea de la Benjamenidoj, Benaja, la Piratonano,
32 Ĥuraj, el Naĥale-Gaaŝ, Abiel, la Arbatano, 33 Azmavet, la Baĥurimano,
Eljaĥba, la Ŝaalbonano; 34 el la filoj de Haŝem, la Gizonano: Jonatan, filo
de Ŝage, la Hararano, 35 Aĥiam, filo de Saĥar, la Hararano, Elifal, filo de
Ur, 36 Ĥefer, la Meĥeratano, Aĥija, la Pelonano, 37 Ĥecro, la Karmelano,
Naaraj, filo de Ezbaj, 38 Joel, frato de Natan, Mibĥar, filo de Hagri, 39 Celek,
la Amonido, Naĥaraj, la Beerotano, armilportisto de Joab, filo de Ceruja,
40 Ira, la Jetrido, Gareb, la Jetrido, 41 Urija, la Ĥetido, Zabad, filo de Aĥlaj,
42 Adina, filo de Ŝiza, la Rubenido, ĉefo de Rubenidoj, kaj kun li estis tridek,
43 Ĥanan, filo de Maaĥa, Joŝafat, la Mitnido, 44 Uzija, la Aŝterotano, Ŝama
kaj Jeiel, filoj de Ĥotam, la Aroerano, 45 Jediael, filo de Ŝimri, kaj lia frato
Joĥa, la Ticano, 46 Eliel, la Maĥavido, Jeribaj kaj Joŝavja, filoj de Elnaam,
Jitma, la Moabido, 47 Eliel, Obed, kaj Jaasiel el Mecobaja.

12

1 Jen estas tiuj, kiuj venis al David en Ciklagon, kiam li estis ankoraŭ
kaŝita antaŭ Saul, filo de Kiŝ; ili ankaŭ estis inter la herooj, helpantoj en
la milito; 2 armitaj per pafarko, povosciantaj ĵeti ŝtonojn kaj pafarkajn
sagojn per la dekstra mano kaj per la maldekstra, el la fratoj de Saul,
Benjamenidoj: 3 la ĉefo Aĥiezer, kaj Joaŝ, filoj de Ŝemaa, la Gibeaano,
Jeziel kaj Pelet, filoj de Azmavet, Beraĥa, kaj Jehu, la Anatotano, 4 Jiŝmaja,
la Gibeonano, heroo el tridek kaj super tridek, Jeremia, Jaĥaziel, Joĥanan,
kaj Jozabad, la Gederaano, 5 Eluzaj, Jerimot, Bealja, Ŝemarja, kaj Ŝefatja,
la Ĥarufano, 6 Elkana, Jiŝija, Azarel, Joezer, kaj Jaŝobeam, la Koraĥidoj,
7 Joela kaj Zebadja, filoj de Jeroĥam, el Gedor. 8 El la Gadidoj apartiĝis

al David en la fortikigitan lokon en la dezerto kuraĝaj militistoj, kapablaj
batalistoj, armitaj per ŝildo kaj lanco; iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝo de leono,
kaj rapidkuraj ili estis, kiel gazeloj sur la montoj: 9 Ezer estis la ĉefo,
Obadja la dua, Eliab la tria, 10 Miŝmana la kvara, Jeremia la kvina, 11 Ataj
la sesa, Eliel la sepa, 12 Joĥanan la oka, Elzabad la naŭa, 13 Jeremia la deka,
Maĥbanaj la dek-unua. 14 Ĉi tiuj el la Gadidoj estis ĉefoj en la militistaro: la
plej malgranda estis super cent, kaj la plej granda super mil. 15 Ili estis tiuj,
kiuj transiris Jordanon en la unua monato, kiam ĝi inundis siajn ambaŭ
bordojn, kaj ili dispelis ĉiujn loĝantojn de la valoj orienten kaj okcidenten.
16 Ankaŭ el la idoj de Benjamen kaj de Jehuda oni venis en la fortikigitan
lokon al David. 17 Kaj David eliris renkonte al ili, kaj ekparolis kaj diris al
ili: Se vi venis al mi kun paco, por helpi al mi, mia koro estos kun vi; sed
se por ruze transdoni min al miaj malamikoj, kvankam miaj manoj estas
senkulpaj, tiam vidu tion Dio de niaj patroj, kaj Li juĝu. 18 Kaj spirito venis
sur Amasajon, la estron de la herooj, kaj li diris: Al vi, ho David, kaj kun
vi, ho filo de Jiŝaj, estu paco; paco al vi, kaj paco al viaj helpantoj, ĉar al
vi helpas via Dio. Kaj David ilin akceptis kaj faris ilin ĉefoj de la militistoj.
19 Ankaŭ el la Manaseidoj oni aliĝis al David, kiam li iris kun la Filiŝtoj
milite kontraŭ Saulon, sed ne helpis al ili; ĉar post konsiliĝo la estroj de la
Filiŝtoj forsendis lin, dirante: Kun niaj kapoj li aliĝos al sia sinjoro Saul.
20 Kiam li venis en Ciklagon, aliĝis al li el la Manaseidoj: Adnaĥ, Jozabad,
Jediael, Miĥael, Jozabad, Elihu, kaj Ciltaj, milestroj de la Manaseidoj. 21 Kaj
ili helpis al David kontraŭ la militistoj, ĉar ili ĉiuj estis herooj, kaj ili estis
estroj en militistaro. 22 Ĉiutage oni venis pli al David, por helpi al li, ĝis
kolektiĝis granda armeo, kiel armeo de Dio.

23 Jen estas la nombro de la ĉefaj armitaj militistoj, kiuj venis al David
en Ĥebronon, por transdoni al li la regnon de Saul, konforme al la vorto
de la Eternulo: 24 da Jehudaidoj, portantaj ŝildon kaj lancon, estis ses mil
okcent armitaj por la militistaro; 25 el la Simeonidoj, batalkapablaj por
la militistaro, estis sep mil cent; 26 el la Levidoj estis kvar mil sescent;
27 kaj Jehojada, estro de Aaronidoj, kaj kun li tri mil sepcent; 28 kaj Cadok,
kuraĝa junulo, kaj lia patrodomo, dudek du estroj; 29 el la Benjamenidoj,
samtribanoj de Saul, tri mil; ĝis tiam la plimulto el ili fidele servis al la
domo de Saul; 30 el la Efraimidoj dudek mil okcent kuraĝaj militistoj, viroj
famaj en siaj patrodomoj; 31 el la duontribo de Manase dek ok mil, kiuj estis
vokitaj laŭnome, por iri reĝigi Davidon; 32 el la Isaĥaridoj, kiuj komprenis
la cirkonstancojn, kaj sciis, kion Izrael devas fari, estis ducent ĉefoj, kaj ĉiuj
iliaj fratoj agis laŭ iliaj vortoj; 33 el la Zebulunidoj, militkapablaj, kaj irantaj
en militon kun ĉiaj bataliloj, estis kvindek mil, por enviciĝi en konkordo;
34 el la Naftaliidoj estis mil estroj, kaj kun ili tridek sep mil kun ŝildoj
kaj lancoj; 35 el la Danidoj, armitaj por milito, estis dudek ok mil sescent;
36 el la Aŝeridoj, militkapablaj kaj pretaj por milito, kvardek mil; 37 de
trans Jordan, el la Rubenidoj, la Gadidoj, kaj la duontribo de Manase, kun
ĉiaj militaj bataliloj, cent dudek mil. 38 Ĉiuj tiuj militistoj, prezentantaj
aranĝitajn vicojn, venis plenkore en Ĥebronon, por fari Davidon reĝo
super la tuta Izrael; ankaŭ ĉiuj ceteraj Izraelidoj estis unuanimaj, por reĝigi
Davidon. 39 Kaj ili restis tie kun David dum tri tagoj, manĝis kaj trinkis; ĉar
iliaj fratoj pretigis por ili; 40 ankaŭ tiuj, kiuj estis proksime de ili, ĝis Isaĥar,
Zebulun, kaj Naftali, alportadis al ili sur azenoj, kameloj, muloj, kaj bovoj

manĝaĵon el faruno, premitajn figojn, sekvinberojn, vinon, oleon, bovojn, kaj ŝafojn en granda kvanto; ĉar estis ĝojo en Izrael.

13

1 David konsiliĝis kun la milestroj, centestroj, kaj ĉiuj ĉefoj; 2 kaj David
diris al la tuta komunumo de Izrael: Se plaĉas al vi, kaj se tio estas de la
Eternulo, nia Dio, ni dissendu ĉiuflanken al ĉiuj ceteraj niaj fratoj en ĉiujn
regionojn de Izrael, kaj samtempe al la pastroj kaj Levidoj en la urbojn de
ilia loĝado, ke ili kolektiĝu al ni; 3 kaj ni transportu al ni la keston de nia
Dio, ĉar ni ne turnis nin al Li en la tempo de Saul. 4 Kaj la tuta komunumo
diris, ke oni tiel agu; ĉar la afero plaĉis al la tuta popolo. 5 Tiam David
kolektis la tutan Izraelon, de Ŝiĥor la Egipta ĝis Ĥamat, por ke oni venigu
la keston de Dio el Kirjat-Jearim. 6 Kaj David kun la tuta Izrael iris en
Baalan, en Kirjat-Jearimon, kiu troviĝas en Judujo, por venigi de tie la
keston de Dio, de la Eternulo, kiu sidas sur la keruboj, kie estas vokata Lia
nomo. 7 Kaj oni veturigis la keston de Dio sur nova veturilo el la domo
de Abinadab, kaj Uza kaj Aĥjo kondukis la veturilon. 8 Kaj David kaj ĉiuj
Izraelidoj ludis antaŭ Dio per la tuta forto, kun kantoj, harpoj, psalteroj,
tamburinoj, cimbaloj, kaj trumpetoj. 9 Kiam ili alvenis al la draŝejo de
Kidon, Uza etendis sian manon, por subteni la keston, ĉar la bovoj klinpuŝis
ĝin. 10 Tiam ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Uza, kaj Li mortigis
lin pro tio, ke li etendis sian manon al la kesto; kaj li mortis tie antaŭ Dio.
11 Kaj afliktiĝis David pro tio, ke la Eternulo frapis Uzan, kaj li donis al tiu
loko la nomon Perec-Uza, ĝis la nuna tago. 12 Kaj David ektimis Dion en
tiu tago, kaj diris: Kiamaniere mi enportos al mi la keston de Dio? 13 Kaj
David ne transportigis la keston al si, en la urbon de David, sed li direktis
ĝin en la domon de Obed-Edom, la Gatano. 14 Kaj la kesto de Dio restis
kun la familio de Obed-Edom en lia domo dum tri monatoj; kaj la Eternulo
benis la domon de Obed-Edom, kaj ĉion, kio apartenis al li.

14

1 Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis al David senditojn, kaj cedran lignon, kaj
masonistojn kaj ĉarpentistojn, por ke ili konstruu por li domon. 2 Kaj
David konsciis, ke la Eternulo fortikigis lin kiel reĝon super Izrael, ke lia
regno leviĝis alte pro Lia popolo Izrael.

3 Kaj David prenis ankoraŭ edzinojn en Jerusalem, kaj David naskigis
ankoraŭ filojn kaj filinojn. 4 Kaj jen estas la nomoj de tiuj, kiuj naskiĝis
al li en Jerusalem: Ŝamua kaj Ŝobab, Natan kaj Salomono 5 kaj Jibĥar kaj
Eliŝua kaj Elpelet 6 kaj Noga kaj Nefeg kaj Jafia 7 kaj Eliŝama kaj Beeljada
kaj Elifelet.

8 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke David estas oleita kiel reĝo super la tuta
Izrael, tiam ĉiuj Filiŝtoj iris, por serĉi Davidon. David aŭdis pri tio, kaj
li eliris kontraŭ ilin. 9 Kaj la Filiŝtoj venis kaj okupis la valon Refaim.
10 Kaj David demandis Dion, dirante: Ĉu mi iru kontraŭ la Filiŝtojn? kaj
ĉu Vi transdonos ilin en mian manon? Kaj la Eternulo diris al li: Iru, ĉar
Mi transdonos ilin en vian manon. 11 Kaj ili iris al Baal-Peracim, kaj David
venkobatis ilin tie. Kaj David diris: Dio disbatis miajn malamikojn per mia
mano, kiel oni disbatas akvon. Tial oni donis al tiu loko la nomon Baal-
Peracim. 12 Kaj ili lasis tie siajn diojn; kaj David ordonis, ke oni forbruligu
ilin per fajro. 13 Kaj denove venis la Filiŝtoj kaj okupis la valon. 14 Tiam
David denove demandis Dion, kaj Dio diris al li: Ne iru post ili, deturnu vin

de ili, kaj venu al ili de la flanko de la morusarboj; 15 kaj kiam vi ekaŭdos
la sonon de paŝoj sur la supro de la morusarboj, tiam komencu la batalon;
ĉar Dio eliris antaŭ vi, por frapi la tendaron de la Filiŝtoj. 16 Kaj David
faris, kiel ordonis al li Dio; kaj ili venkobatis la tendaron de la Filiŝtoj de
Gibeon ĝis Gezer. 17 Kaj la nomo de David fariĝis fama en ĉiuj landoj; kaj
la Eternulo faris lin timata de ĉiuj nacioj.

15

1 Li konstruis al si domojn en la urbo de David, kaj pretigis lokon por
la kesto de Dio, kaj etendis tendon super ĝi. 2 Tiam David diris: Neniu
portu la keston de Dio krom la Levidoj; ĉar ilin la Eternulo elektis, por ke
ili portu la keston de Dio kaj servu al Li eterne. 3 Kaj David kunvenigis
ĉiujn Izraelidojn en Jerusalemon, por porti la keston de la Eternulo sur
ĝian lokon, kiun li pretigis por ĝi. 4 Kaj David kunvenigis la idojn de Aaron
kaj la Levidojn: 5 el la idoj de Kehat estis: la estro Uriel kaj liaj fratoj,
cent dudek; 6 el la idoj de Merari: la estro Asaja kaj liaj fratoj, ducent
dudek; 7 el la idoj de Gerŝon: la estro Joel kaj liaj fratoj, cent tridek; 8 el
la idoj de Elicafan: la estro Ŝemaja kaj liaj fratoj, ducent; 9 el la idoj de
Ĥebron: la estro Eliel kaj liaj fratoj, okdek; 10 el la idoj de Uziel: la estro
Aminadab kaj liaj fratoj, cent dek du. 11 Kaj David alvokis la pastrojn Cadok
kaj Ebjatar, kaj la Levidojn Uriel, Asaja, Joel, Ŝemaja, Eliel, kaj Aminadab;
12 kaj li diris al ili: Vi, ĉefoj de patrodomoj de la Levidoj, sanktigu vin
kaj viajn fratojn, kaj alportu la keston de la Eternulo, Dio de Izrael, sur
la lokon, kiun mi pretigis por ĝi; 13 ĉar antaŭe, kiam ne vi tion faris,
la Eternulo, nia Dio, frapis nin pro tio, ke ni serĉis Lin ne tiel, kiel oni
devas. 14 Kaj sanktigis sin la pastroj kaj la Levidoj, por porti la keston
de la Eternulo, Dio de Izrael. 15 Kaj la idoj de Levi ekportis la keston de
Dio, kiel ordonis Moseo laŭ la vorto de la Eternulo, sur siaj ŝultroj, per
stangoj sur ili. 16 Kaj David diris al la estroj de la Levidoj, ke ili starigu
siajn fratojn la kantistojn kun muzikaj instrumentoj, psalteroj, harpoj, kaj
laŭtaj cimbaloj, por ke alte aŭdiĝu la sonoj de ĝojo. 17 Kaj la Levidoj
starigis Hemanon, filon de Joel, kaj el liaj fratoj Asafon, filon de Bereĥja,
kaj el la idoj de Merari, siaj fratoj, Etanon, filon de Kuŝaja; 18 kaj kun ili
iliajn duagradajn fratojn: Zeĥarja, Ben, Jaaziel, Ŝemiramot, Jeĥiel, Uni,
Eliab, Benaja, Maaseja, Matitja, Eliflehu, Mikneja, Obed-Edom, kaj Jeiel,
kiel pordegistojn. 19 La kantistoj Heman, Asaf, kaj Etan estis por ludado sur
kupraj cimbaloj; 20 Zeĥarja, Aziel, Ŝemiramot, Jeĥiel, Uni, Eliab, Maaseja,
kaj Benaja — sur psalteroj, por sopranuloj; 21 Matitja, Eliflehu, Mikneja,
Obed-Edom, Jeiel, kaj Azazja — sur harpoj, por basuloj, por antaŭkanti;
22 Kenanja, la estro de la Levidoj — por aranĝado; li aranĝadis la muzikon,
ĉar li estis kompetentulo. 23 Bereĥja kaj Elkana estis pordogardistoj ĉe la
kesto; 24 Ŝebanja, Joŝafat, Netanel, Amasaj, Zeĥarja, Benaja, kaj Eliezer,
la pastroj, trumpetadis per trumpetoj antaŭ la kesto de Dio; Obed-Edom
kaj Jeĥija estis pordogardistoj ĉe la kesto. 25 Tiamaniere iris David kaj la
plejaĝuloj de Izrael kaj la milestroj, por transporti kun ĝojo la keston de
interligo de la Eternulo el la domo de Obed-Edom. 26 Kaj kiam Dio helpis
al la Levidoj, kiuj portis la keston de interligo de la Eternulo, oni oferbuĉis
sep bovojn kaj sep ŝafojn. 27 David estis vestita per tuniko el delikata tolo,
ankaŭ ĉiuj Levidoj, kiuj portis la keston, la kantistoj, kaj Kenanja, la estro

de aranĝado de la ĥoroj; David ankaŭ havis sur si linan efodon. [28] Kaj ĉiuj
Izraelidoj akompanis la keston de interligo de la Eternulo, kun ĝojkrioj,
kun sonado de korno, kun trumpetoj, laŭtaj cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj.
[29] Kiam la kesto de interligo de la Eternulo venis al la urbo de David, Miĥal,
filino de Saul, rigardis tra la fenestro; kaj kiam ŝi vidis, ke la reĝo David
saltas kaj ludas, ŝi ekmalestimis lin en sia koro.

16

[1] Kaj oni alportis la keston de Dio, kaj metis ĝin interne de la tendo, kiun
David starigis por ĝi; kaj oni alportis bruloferojn kaj pacoferojn antaŭ Dion.
[2] Kiam David finis la oferadon de la bruloferoj kaj de la pacoferoj, li benis
la popolon en la nomo de la Eternulo. [3] Kaj li disdonis al ĉiuj Izraelidoj,
kiel al la viroj, tiel ankaŭ al la virinoj, al ĉiu po unu bulo da pano, po unu
porcio da viando, kaj po unu peniko da sekvinberoj.

[4] Kaj li starigis antaŭ la kesto de la Eternulo el la Levidoj servantojn, por
kantadi gloron, dankon, kaj laŭdon al la Eternulo, Dio de Izrael: [5] la ĉefo
estis Asaf, la dua estis Zeĥarja, poste Jeiel, Ŝemiramot, Jeĥiel, Matitja,
Eliab, Benaja, Obed-Edom, kaj Jeiel, kun psalteroj kaj harpoj, kaj Asaf
sonigadis per cimbaloj; [6] Benaja kaj Jaĥaziel, la pastroj, estis kun trumpetoj
ĉiam antaŭ la kesto de interligo de Dio.

[7] Tiam, en tiu tago, David la unuan fojon aranĝis dankokanton al la
Eternulo per Asaf kaj liaj fratoj:

[8] Gloru la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
[9] Kantu al Li, muziku al Li;
Parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.
[10] Laŭdu Lian sanktan nomon;
Ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon.
[11] Turnu vin al la Eternulo kaj al Lia potenco;
Serĉu ĉiam Lian vizaĝon.
[12] Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris;
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
[13] Vi, semo de Izrael, Lia sklavo,
Filoj de Jakob, Liaj elektitoj.
[14] Li estas la Eternulo, nia Dio;
Sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.
[15] Memoru eterne Lian interligon,
La vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,
[16] Kiun Li interkonsentis kun Abraham
Kaj ĵuris al Isaak.
[17] Li metis ĝin por Jakob kiel leĝon,
Por Izrael kiel eternan interligon,
[18] Dirante: Al vi Mi donos la landon Kanaanan
Kiel vian parton heredan.
[19] Kiam vi estis malgrandnombraj,
Malmultaj, kaj fremduloj en ĝi,
[20] Kaj ili iradis de popolo al popolo,
El unu regno al alia gento,
[21] Tiam Li al neniu permesis premi ilin,
Kaj Li punis pro ili reĝojn;
[22] Dirante: Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn,

Kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon.
23 Kantu al la Eternulo la tuta tero;
Proklamu de tago al tago Lian savon.
24 Rakontu inter la popoloj Lian gloron,
Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
25 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda;
Li estas timinda super ĉiuj dioj;
26 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas idoloj;
Sed la Eternulo kreis la ĉielon.
27 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li;
Forto kaj beleco estas sur Lia loko.
28 Tributu al la Eternulo, familioj de la popoloj;
Tributu al la Eternulo gloron kaj potencon.
29 Tributu al la Eternulo honoron de Lia nomo;
Alportu donacon, kaj venu antaŭ Lin;
Adorkliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.
30 Tremu antaŭ Li la tuta tero;
Li aranĝis ja la mondon, ke ĝi ne ŝanceliĝu.
31 Ĝoju la ĉielo, kaj estu gaja la tero;
Kaj oni diru inter la nacioj: La Eternulo reĝas.
32 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas;
Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur ĝi.
33 Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro antaŭ la Eternulo,
Ĉar Li venas, por juĝi la teron.
34 Laŭdu la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia favorkoreco.
35 Kaj diru: Savu nin, ho Dio de nia savo,
Kolektu nin kaj liberigu nin el inter la nacioj,
Por ke ni danku Vian sanktan nomon,
Por ke ni gloru nin per Via majesto.
36 Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
De eterne ĝis eterne.

Kaj la tuta popolo diris: Amen! kaj gloro al la Eternulo!

37 Kaj li restigis tie antaŭ la kesto de interligo de la Eternulo Asafon
kaj liajn fratojn, por servadi antaŭ la kesto konstante, laŭ la ordo de ĉiu
tago; 38 kaj Obed-Edomon kaj liajn fratojn, sesdek ok; Obed-Edom, filo
de Jedutun, kaj Ĥosa, restis kiel pordegistoj; 39 kaj la pastron Cadok kaj
liajn fratojn, la pastrojn, antaŭ la loĝejo de la Eternulo sur la altaĵo en
Gibeon, 40 por ke ili alportadu bruloferojn al la Eternulo sur la altaro de
bruloferoj konstante, matene kaj vespere, kaj por ĉio, kio estas skribita en
la instruo de la Eternulo, kiun Li donis al Izrael. 41 Kaj kun ili estis Heman
kaj Jedutun, kaj la aliaj elektitoj, difinitaj laŭnome, por kantadi laŭdon al
la Eternulo, ĉar eterna estas Lia favorkoreco; 42 kun ili estis Heman kaj
Jedutun, kun trumpetoj kaj cimbaloj kaj aliaj instrumentoj por kantado
antaŭ Dio; kaj la filoj de Jedutun estis ĉe la pordego. 43 Kaj la tuta popolo
disiris ĉiu en sian domon; kaj David iris returne, por beni sian domon.

17

1 Kiam David loĝis en sia domo, li diris unu fojon al la profeto Natan: Jen
mi loĝas en domo cedroligna, kaj la kesto de interligo de la Eternulo restas
sub tapiŝoj. 2 Kaj Natan diris al David: Ĉion, kio estas sur via koro, faru,

ĉar Dio estas kun vi. 3 Sed en tiu sama nokto aperis vorto de Dio al Natan,
dirante: 4 Iru, kaj diru al Mia servanto David: Tiele diras la Eternulo: Ne
vi konstruos por Mi la domon por loĝi; 5 ĉar Mi ne loĝis en domo de post
tiu tago, kiam Mi elkondukis Izraelon, ĝis la nuna tempo; sed Mi estis nur
en tabernaklo kaj en tendo. 6 Kien ajn Mi iris kun la tuta Izrael, ĉu Mi
diris eĉ unu vorton al iu el la juĝistoj de Izrael, al kiuj Mi ordonis paŝti
Mian popolon, dirante: Kial vi ne konstruis por Mi cedrolignan domon?
7 Kaj nun diru jenon al Mia servanto David: Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Mi prenis vin de ŝafejo, de ŝafoj, por ke vi estu estro super Mia popolo
Izrael; 8 kaj Mi estis kun vi ĉie, kien vi iris; kaj Mi ekstermis ĉiujn viajn
malamikojn antaŭ vi, kaj Mi faris al vi nomon, egalan al la nomoj de la
potenculoj sur la tero; 9 kaj Mi aranĝis lokon por Mia popolo Izrael, kaj
Mi plantis ĝin tiel, ke ĝi loĝu trankvile sur sia loko kaj ne plu tremu; kaj
malbonuloj ne plu senfortigos ĝin, kiel antaŭe; 10 kaj de post tiu tempo,
kiam Mi starigis juĝistojn super Mia popolo Izrael, Mi humiligis ĉiujn
viajn malamikojn; kaj Mi diras al vi, ke domon konstruos al vi la Eternulo.
11 Kiam finiĝos viaj tagoj kaj vi iros al viaj patroj, Mi starigos post vi vian
idon, kiu estos el viaj filoj; kaj Mi fortikigos lian regnon. 12 Li konstruos
por Mi domon; kaj Mi fortikigos lian tronon por ĉiam. 13 Mi estos al li
patro, kaj li estos al Mi filo; kaj Mian favorkorecon Mi ne deturnos de li
tiel, kiel Mi deturnis de tiu, kiu estis antaŭ vi. 14 Kaj Mi starigos lin en Mia
domo kaj en Mia regno por ĉiam; kaj lia trono estos fortikigita por eterne.
15 Konforme al ĉiuj ĉi tiuj vortoj kaj al ĉi tiu tuta vizio, Natan parolis al
David.

16 Kaj venis la reĝo David kaj sidiĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Kiu
estas mi, ho Dio Eternulo, kaj kio estas mia domo, ke Vi venigis min ĝis ĉi
tie? 17 Sed eĉ tio estis nesufiĉa antaŭ Vi, ho Dio, kaj Vi parolis pri la domo
de Via servanto eĉ por la malproksima estonteco, kaj Vi rigardis min kiel
homon alte starantan, ho Dio Eternulo. 18 Kion pli David povas diri al Vi,
por honori Vian servanton? Vi konas ja Vian servanton. 19 Ho Eternulo,
por Via servanto kaj laŭ Via koro Vi faris tiun tutan grandaĵon, por montri
ĉian grandecon. 20 Ho Eternulo, ne ekzistas simila al Vi, kaj ne ekzistas Dio
krom Vi, laŭ ĉio, kion ni aŭdis per niaj oreloj. 21 Kaj kiu estas simila al Via
popolo Izrael, la sola popolo sur la tero, koncerne kiun Dio iris, por elaĉeti
ĝin al Si kiel popolon, por fari al Si nomon per grandaĵoj kaj timindaĵoj,
forpelante naciojn antaŭ Via popolo, kiun Vi liberigis el Egiptujo? 22 Vi faris
Vian popolon Izrael Via popolo por eterne; kaj Vi, ho Eternulo, faris Vin
Dio por ĝi. 23 Kaj nun, ho Eternulo, la vorto, kiun Vi diris pri Via servanto
kaj pri lia domo, veriĝu por eterne, kaj Vi agu tiel, kiel Vi diris. 24 Kaj Via
nomo estu vera kaj granda por eterne, por ke oni diru: La Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael, estas Dio al Izrael; kaj la domo de Via servanto David estu
fortika antaŭ Vi. 25 Ĉar Vi, ho mia Dio, sciigis al la orelo de Via servanto,
ke Vi konstruos al li domon; tial Via servanto trovis kuraĝon preĝi antaŭ
Vi. 26 Kaj nun, ho Eternulo, Vi estas Dio, kaj Vi diris pri Via servanto ĉi tiun
bonaĵon. 27 Nun komencu beni la domon de Via servanto, ke ĝi restu eterne
antaŭ Vi; ĉar kion Vi, ho Eternulo, benas, tio restas benita por eterne.

18

1 Post tio okazis, ke David venkobatis la Filiŝtojn kaj humiligis ilin, kaj
li prenis Gaton kaj ĝiajn filinurbojn el la manoj de la Filiŝtoj. 2 Li ankaŭ
venkobatis la Moabidojn, kaj la Moabidoj submetiĝis al David kaj alportis

tributojn. 3 Kaj David venkobatis Hadarezeron, reĝon de Coba, en Ĥamat,
kiam tiu iris, por fortikigi sian regadon super la rivero Eŭfrato. 4 Kaj
David venkoprenis de li mil ĉarojn kaj sep mil rajdantojn kaj dudek mil
piedirantojn; kaj David lamigis ĉiujn ĉarĉevalojn, sed restigis el ili por
cent ĉaroj. 5 La Sirianoj Damaskaj venis, por helpi al Hadarezer, reĝo
de Coba; sed David venkobatis el la Sirianoj dudek du mil homojn. 6 Kaj
David restigis garnizonojn en la Damaska Sirio, kaj la Sirianoj submetiĝis
al David kaj alportis tributojn. Kaj la Eternulo helpis al David ĉie, kien li
iris. 7 Kaj David prenis la orajn ŝildojn, kiujn havis sur si la servantoj
de Hadarezer, kaj alportis ilin en Jerusalemon. 8 Kaj el TibĤat kaj el
Kun, urboj de Hadarezer, David prenis tre multe da kupro, el kiu poste
Salomono faris la kupran maron, la kolonojn, kaj la kuprajn vazojn. 9 Kiam
Tou, reĝo de Ĥamat, aŭdis, ke David venkobatis la tutan militistaron de
Hadarezer, reĝo de Coba, 10 tiam li sendis sian filon Hadoram al la reĝo
David, por saluti lin, kaj gratuli lin pri tio, ke li militis kontraŭ Hadarezer
kaj venkobatis lin (ĉar Tou estis en milito kontraŭ Hadarezer); kaj li havis
kun si ĉiaspecajn vazojn el oro, arĝento, kaj kupro. 11 Ankaŭ ĉi tiujn David
dediĉis al la Eternulo, kune kun la arĝento kaj oro, kiun li prenis de ĉiuj
nacioj: de Edom, de Moab, de la Amonidoj, de la Filiŝtoj, kaj de Amalek.
12 Plue Abiŝaj, filo de Ceruja, venkobatis Edomon en la Valo de Salo, dek
ok mil homojn; 13 kaj li restigis en Edomujo garnizonojn, kaj ĉiuj Edomidoj
submetiĝis al David. Kaj la Eternulo helpis al David ĉie, kien li iris.

14 Kaj David reĝis super la tuta Izrael, kaj li faradis juĝon kaj justecon
al sia tuta popolo. 15 Joab, filo de Ceruja, estis estro de la militistaro;
Jehoŝafat, filo de AĤilud, estis kronikisto; 16 Cadok, filo de AĤitub, kaj
AbimeleĤ, filo de Ebjatar, estis pastroj; kaj Ŝavŝa estis skribisto; 17 Benaja,
filo de Jehojada, estis super la Keretidoj kaj la Peletidoj; kaj la filoj de David
estis la unuaj apud la reĝo.

19

1 Okazis poste, ke mortis NaĤaŝ, reĝo de la Amonidoj, kaj lia filo fariĝis
reĝo anstataŭ li. 2 Tiam David diris: Mi estos favorkora al Ĥanun, filo
de NaĤaŝ, ĉar lia patro agis favorkore koncerne min. Kaj David sendis
senditojn, por konsoli lin pri lia patro. Kaj la servantoj de David venis en
la landon de la Amonidoj, al Ĥanun, por lin konsoli. 3 Sed la eminentuloj
de la Amonidoj diris al Ĥanun: Ĉu efektive David deziras honori vian
patron antaŭ vi, ke li sendis al vi konsolantojn? ĉu ne venis al vi liaj
servantoj nur por esplori, por ruinigi, kaj por esplorrigardi la landon?
4 Tiam Ĥanun prenis la servantojn de David, razigis ilin, detranĉis iliajn
vestojn ĝis duono, ĝis la lumboj, kaj foririgis ilin. 5 Kaj ili iris. Kaj oni
raportis al David pri tiuj viroj, kaj li sendis renkonte al ili, ĉar la viroj tre
hontis. Kaj la reĝo diris: Restu en JeriĤo, ĝis rekreskos viaj barboj, kaj tiam
revenu. 6 Kiam la Amonidoj vidis, ke ili indignigis kontraŭ si Davidon, tiam
Ĥanun kaj la Amonidoj sendis mil kikarojn da arĝento, por dungi al si el
Mezopotamio, el Sirio de MaaĤa, kaj el Coba ĉarojn kaj rajdistojn. 7 Kaj ili
dungis al si tridek du mil ĉarojn kaj la reĝon de MaaĤa kun lia popolo. Kaj
ili venis kaj stariĝis tendare antaŭ Medba. Kaj la Amonidoj kolektiĝis el siaj
urboj kaj venis al la milito. 8 Kiam David aŭdis pri tio, li sendis Joabon kaj
la tutan armeon da kuraĝuloj. 9 Kaj la Amonidoj eliris, kaj batalaranĝiĝis

antaŭ la enirejo de la urbo; kaj la reĝoj venintaj aranĝiĝis aparte, sur
la kampo. 10 Kiam Joab vidis, ke li havos kontraŭ si batalon antaŭe kaj
malantaŭe, li faris elekton el ĉiuj plejbravuloj en Izrael kaj batalaranĝis
ilin kontraŭ la Sirianoj; 11 la ceteran parton de la popolo li komisiis al sia
frato Abiŝaj, kaj ili batalaranĝis sin kontraŭ la Amonidoj. 12 Kaj li diris: Se
la Sirianoj superfortos min, tiam vi donos al mi helpon; sed se la Amonidoj
superfortos vin, tiam mi donos al vi helpon; 13 estu kuraĝa, kaj ni tenu nin
forte pro nia popolo kaj pro la urboj de nia Dio; kaj la Eternulo faru tion,
kio plaĉos al Li. 14 Kaj Joab, kun la popolo, kiu estis kun li, komencis
la batalon kontraŭ la Sirianoj, kaj ĉi tiuj forkuris antaŭ li. 15 Kiam la
Amonidoj vidis, ke la Sirianoj forkuris, ili ankaŭ forkuris antaŭ lia frato
Abiŝaj, kaj foriris en la urbon. Kaj Joab venis Jerusalemon. 16 Vidante,
ke ili estas venkobatitaj de la Izraelidoj, la Sirianoj sendis senditojn kaj
elirigis la Sirianojn transriverajn; kaj Ŝofaĥ, la militestro de Hadarezer, ilin
kondukis. 17 Kiam tio estis raportita al David, li kolektis ĉiujn Izraelidojn,
transiris Jordanon, venis al ili, kaj batalaranĝiĝis kontraŭ ili; David aranĝis
batalon kontraŭ la Sirianoj, kaj ili interbatalis kun li. 18 Kaj la Sirianoj
forkuris antaŭ Izrael, kaj David mortigis el la Sirianoj sep mil ĉaristojn
kaj kvardek mil piedirantojn; ankaŭ Ŝofaĥon, la militestron, li mortigis.
19 Kiam la servantoj de Hadarezer vidis, ke ili estas venkobatitaj de la
Izraelidoj, ili faris pacon kun David kaj submetiĝis al li. Kaj la Sirianoj
ne volis plu helpi al la Amonidoj.

20

1 Post paso de unu jaro, en la tempo, kiam la reĝoj eliras milite, Joab
kondukis la militistaron kaj komencis ruinigi la landon de la Amonidoj,
kaj li venis kaj eksieĝis Raban. Sed David restis en Jerusalem. Kaj Joab
venkobatis Raban kaj detruis ĝin. 2 Kaj David prenis la kronon de Malkam
de lia kapo; li trovis, ke ĝi enhavas laŭpeze kikaron da oro, kaj estis en ĝi
multekosta ŝtono, kiu transiris sur la kapon de David. Kaj da militakiraĵo
li elportis el la urbo tre multe. 3 Kaj la popolon, kiu estis tie, li elirigis, kaj
mortigis per segiloj, feraj draŝiloj, kaj hakiloj. Tiele David agis kun ĉiuj
urboj de la Amonidoj. Kaj David kun la tuta popolo revenis Jerusalemon.

4 Post tio komenciĝis milito en Gezer, kontraŭ la Filiŝtoj; tiam Sibĥaj, la
Ĥuŝaido, mortigis Sipajon, unu el la infanoj de la giganto. Kaj ili humiliĝis.
5 Kaj denove estis milito kun la Filiŝtoj; kaj Elĥanan, filo de Jair, mortigis
Laĥmin, fraton de Goljat, la Gatano, ĉe kiu la tenilo de lia lanco estis kiel
rultrabo de teksisto. 6 Kaj denove estis milito en Gat; tie estis viro tre
altkreska, kiu havis po ses fingroj, sume dudek kvar; li ankaŭ naskiĝis al
la giganto. 7 Kiam li insultis Izraelon, lin mortigis Jonatan, filo de Ŝimea,
frato de David. 8 Tiuj naskiĝis al la giganto en Gat, kaj ili falis de la mano
de David kaj de la manoj de liaj servantoj.

21

1 Satano leviĝis kontraŭ Izraelon kaj instigis Davidon kalkuli Izraelon.
2 Kaj David diris al Joab kaj al la estroj de la popolo: Iru, kalkulu la
Izraelidojn, de Beer-Ŝeba ĝis Dan, kaj raportu al mi, por ke mi sciu ilian
nombron. 3 Joab diris: La Eternulo multigu Sian popolon centoble; ili ĉiuj,
ho reĝo, mia sinjoro, estas ja servantoj por mia sinjoro; por kio do mia
sinjoro tion postulas? por kio tio fariĝu kulpo sur Izrael? 4 Sed la vorto de la

reĝo superfortis Joabon; tial Joab iris, trairis la tutan Izraelidaron, kaj venis
Jerusalemon. 5 Kaj Joab transdonis al David la rezulton de la kalkulado de
la popolo; kaj montriĝis, ke da Izraelidoj estas miliono kaj cent mil viroj
povantaj eltiri glavon, kaj da Jehudaidoj kvarcent sepdek mil povantaj eltiri
glavon. 6 La Levidojn kaj la Benjamenidojn li ne kalkulis inter ili, ĉar
antipatia estis al Joab la vorto de la reĝo. 7 Kaj tiu afero malplaĉis al Dio,
kaj Li frapis Izraelon. 8 Tiam David diris al Dio: Mi forte pekis, farante
tiun aferon. Sed nun, pardonu do la malbonagon de Via servanto; ĉar
mi agis tre malsaĝe. 9 Kaj la Eternulo parolis al Gad, la viziisto de David,
dirante: 10 Iru kaj diru al David: Tiele diras la Eternulo: Tri punojn Mi
proponas al vi; elektu al vi unu el ili, ke Mi ĝin faru al vi. 11 Kaj Gad venis
al David, kaj diris al li: Tiele diras la Eternulo: Akceptu por vi: 12 aŭ dum
tri jaroj estos malsato en la lando; aŭ dum tri monatoj vi estos premata de
viaj kontraŭuloj kaj vin atingos la glavo de viaj malamikoj; aŭ dum tri tagoj
regos en la lando la glavo de la Eternulo kaj pesto, kaj anĝelo de la Eternulo
ekstermados en ĉiuj regionoj de Izrael. Pripensu do nun, kion mi respondu
al mia Sendinto. 13 Tiam David diris al Gad: Estas al mi tre malfacile; sed mi
falu en la manon de la Eternulo, ĉar tre granda estas Lia kompatemeco;
nur mi ne falu en manon homan. 14 Kaj la Eternulo venigis peston sur
Izraelon, kaj falis el la Izraelidoj sepdek mil homoj. 15 Kaj Dio sendis
anĝelon al Jerusalem, por fari en ĝi ekstermon. Sed kiam li komencis
la ekstermadon, la Eternulo rigardis, kaj bedaŭris la malbonon, kaj diris
al la anĝelo-ekstermanto: Sufiĉe! nun haltigu vian manon! La anĝelo
de la Eternulo staris tiam apud la draŝejo de Ornan, la Jebusido. 16 David
levis siajn okulojn, kaj ekvidis la anĝelon de la Eternulo, starantan inter
la tero kaj la ĉielo, kaj tenantan en sia mano eltiritan glavon, etenditan
super Jerusalem. Tiam David kaj la plejaĝuloj, kovritaj per sakaĵoj, ĵetis
sin vizaĝaltere. 17 Kaj David diris al Dio: Mi estas ja tiu, kiu ordonis kalkuli
la popolon; mi estas tiu, kiu pekis kaj faris la malbonaĵon; sed kion faris
ĉi tiuj ŝafoj? Ho Eternulo, mia Dio, Via mano estu sur mi kaj sur la domo
de mia patro; sed Vian popolon ne plagu. 18 La anĝelo de la Eternulo diris
al Gad, ke li diru al David, ke David iru kaj starigu altaron al la Eternulo
sur la draŝejo de Ornan, la Jebusido. 19 Tiam David iris, konforme al la
vorto de Gad, kiun li eldiris en la nomo de la Eternulo. 20 Kiam Ornan sin
returnis kaj ekvidis la anĝelon, li kaj liaj kvar filoj kun li sin kaŝis. Ornan
tiam estis draŝanta tritikon. 21 Kaj David venis al Ornan. Ornan ekrigardis
kaj ekvidis Davidon, kaj li eliris el la draŝejo kaj adorkliniĝis antaŭ David
vizaĝaltere. 22 David diris al Ornan: Donu al mi la lokon de la draŝejo, por
ke mi konstruu sur ĝi altaron al la Eternulo; pro ĝia plena prezo donu ĝin al
mi, por ke ĉesiĝu la pesto inter la popolo. 23 Kaj Ornan diris al David: Prenu
al vi; mia sinjoro la reĝo faru tion, kio plaĉas al li; vidu, mi fordonas la
bovojn por bruloferoj, la draŝilojn por ligno, kaj la tritikon por farunofero;
ĉion mi fordonas. 24 Sed la reĝo David diris al Ornan: Ne; mi volas aĉeti
pro plena prezo; ĉar mi ne oferportos vian propraĵon al la Eternulo, kaj mi
ne alportos bruloferon senpagan. 25 Kaj David donis al Ornan pro la loko
sescent siklojn da oro. 26 Kaj David konstruis tie altaron al la Eternulo,
kaj alportis bruloferojn kaj pacoferojn, kaj ekvokis al la Eternulo; kaj Li
respondis al li per fajro el la ĉielo sur la altaron de la brulofero. 27 Kaj la
Eternulo ordonis al la anĝelo, ke li remetu sian glavon en ĝian ingon.

28 En tiu tempo, vidante, ke la Eternulo respondis al li sur la draŝejo
de Ornan, la Jebusido, David alportis tie oferon. 29 La tabernaklo de la

Eternulo, kiun faris Moseo en la dezerto, kaj la altaro de bruloferoj, estis
en tiu tempo sur altaĵo en Gibeon. 30 Sed David ne povis iri antaŭ ĝin por
demandi Dion; ĉar lin timigis la glavo de la anĝelo de la Eternulo.

22

1 Kaj David diris: Ĉi tie estas la domo de Dio, la Eternulo, kaj ĉi tio estas
altaro por bruloferoj por Izrael.

2 Kaj David ordonis kunvenigi la fremdulojn, kiuj estis en la lando
de Izrael, kaj li starigis ŝtonhakistojn, por ĉirkaŭhaki ŝtonojn por la
konstruado de la domo de Dio. 3 Kaj multe da fero por najloj al la pordoj
de la pordegoj kaj por la krampoj pretigis David, ankaŭ multe da kupro,
en nemezurita kvanto; 4 kaj sennombran kvanton da cedra ligno, ĉar la
Cidonanoj kaj Tiranoj alveturigis al David multe da cedra ligno. 5 Kaj David
diris: Mia filo Salomono estas juna kaj neforta, kaj la domo, kiun oni devas
konstrui por la Eternulo, devas esti granda, por ke Lia nomo kaj gloro estu
konata en ĉiuj landoj. Tial mi preparados por li. Kaj David multe preparis
antaŭ sia morto.

6 Kaj li alvokis sian filon Salomono, kaj testamentis al li, ke li konstruu
domon por la Eternulo, Dio de Izrael. 7 Kaj David diris al Salomono: Mia
filo, mi havis la intencon konstrui domon al la nomo de la Eternulo, mia
Dio; 8 sed aperis pri mi vorto de la Eternulo, dirante: Multe da sango vi
verŝis, kaj grandajn militojn vi faris, tial vi ne devas konstrui domon al Mia
nomo; ĉar multe da sango vi verŝis antaŭ Mi sur la teron. 9 Jen filo naskiĝos
al vi; li estos homo de paco, kaj Mi donos al li pacon en rilato al ĉiuj liaj
malamikoj ĉirkaŭe; Salomono estos lia nomo, kaj pacon kaj trankvilecon
Mi donos al Izrael en lia tempo. 10 Li konstruos domon al Mia nomo; li
estos al Mi filo, kaj Mi estos al li patro; kaj Mi fortikigos la tronon de lia
reĝado super Izrael por ĉiam. 11 Nun, ho mia filo, la Eternulo estu kun vi,
por ke vi sukcesu kaj konstruu la domon de la Eternulo, via Dio, kiel Li diris
pri vi. 12 La Eternulo donu al vi saĝon kaj kompetentecon, kaj Li faru vin
ordonanto super Izrael, por ke vi plenumadu la instruon de la Eternulo,
via Dio. 13 Tiam vi havos sukceson, se vi observos kaj plenumos la leĝojn
kaj preskribojn, kiujn la Eternulo donis per Moseo al Izrael. Estu forta kaj
kuraĝa; ne timu, kaj ne tremu. 14 Jen mi en mia malriĉeco pretigis por la
domo de la Eternulo cent mil kikarojn da oro, kaj milionon da kikaroj da
arĝento, kaj kupron kaj feron en nekalkulebla kvanto, ĉar estas multe da
ĝi; ankaŭ lignon kaj ŝtonojn mi pretigis; kaj vi povas aldoni al tio. 15 Vi
havas multe da farontoj de la laboroj, masonistojn kaj ĉarpentistojn kaj
kompetentulojn pri ĉiaj aferoj. 16 La oro, arĝento, kupro, kaj fero estas en
nekalkulebla kvanto; leviĝu kaj faru, kaj la Eternulo estu kun vi. 17 Kaj
David ordonis al ĉiuj estroj de Izrael, ke ili helpu lian filon Salomono: 18 La
Eternulo, via Dio, estas ja kun vi, kaj Li donis al vi trankvilecon ĉiuflanke
ĉirkaŭe; ĉar Li transdonis en miajn manojn la loĝantojn de la lando, kaj la
lando humiliĝis antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia popolo. 19 Direktu do nun
vian koron kaj vian animon, por turni vin al la Eternulo, via Dio. Leviĝu,
kaj konstruu la sanktejon de la Eternulo Dio, por transporti la keston de
interligo de la Eternulo kaj la sanktajn vazojn de Dio en la domon, kiu estos
konstruita al la nomo de la Eternulo.

23

1 David maljuniĝis kaj atingis sufiĉan aĝon; kaj li faris Salomonon, sian
filon, reĝo super Izrael. 2 Kaj li kunvenigis ĉiujn estrojn de Izrael kaj la

pastrojn kaj la Levidojn. 3 Kaj estis kalkulitaj la Levidoj de la aĝo de tridek
jaroj kaj pli; kaj montriĝis, ke ilia nombro, kalkulante ĉiujn kapojn de viroj,
estis tridek ok mil. 4 El ili por administri la servadon de la domo de la
Eternulo estis dudek kvar mil; da oficistoj kaj juĝistoj estis ses mil; 5 kvar
mil pordegistoj, kaj kvar mil glorantoj de la Eternulo per instrumentoj,
kiujn mi faris por glorado. 6 Kaj David dividis ilin en klasojn laŭ la filoj
de Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari. 7 La Gerŝonidoj: Ladan kaj Ŝimei.
8 La filoj de Ladan: la ĉefo Jeĥiel, Zetam, kaj Joel — tri. 9 La filoj de Ŝimei:
Ŝelomit, Ĥaziel, kaj Haran — tri. Tio estas la ĉefoj de patrodomoj de Ladan.
10 Kaj la filoj de Ŝimei: Jaĥat, Zina, Jeuŝ, kaj Beria. Tio estas la filoj de Ŝimei
— kvar. 11 Jaĥat estis la ĉefo, Zina estis la dua; Jeuŝ kaj Beria havis nemulte
da infanoj, tial ili ĉe la kalkulado prezentis unu patrodomon. 12 La filoj de
Kehat: Amram, Jichar, Ĥebron, kaj Uziel — kvar. 13 La filoj de Amram:
Aaron kaj Moseo. Aaron estis apartigita kaj sanktigita por la plejsanktejo,
li kaj liaj idoj por ĉiam, por incensadi antaŭ la Eternulo, por servadi al Li
kaj por benadi en Lia nomo eterne. 14 Moseo estis homo de Dio, kaj liaj
idoj estis alkalkulitaj al la tribo de Levi. 15 La filoj de Moseo: Gerŝom kaj
Eliezer. 16 La filoj de Gerŝom: Ŝebuel estis la ĉefo. 17 La filoj de Eliezer
estis: Reĥabja, la unua; aliajn filojn Eliezer ne havis; sed Reĥabja havis tre
multe da filoj. 18 La filoj de Jichar: Ŝelomit, la unua. 19 La filoj de Ĥebron:
la unua estis Jerija, la dua estis Amarja, la tria estis Jaĥaziel, la kvara estis
Jekameam. 20 La filoj de Uziel: Miĥa, la unua, kaj Jiŝija, la dua. 21 La filoj
de Merari: Maĥli kaj Muŝi. La filoj de Maĥli: Eleazar kaj Kiŝ. 22 Eleazar
mortis, kaj li ne havis filojn, sed nur filinojn; kaj ilin prenis al si la filoj de
Kiŝ, iliaj kuzoj. 23 La filoj de Muŝi: Maĥli, Eder, kaj Jeremot — tri. 24 Tio
estas la idoj de Levi laŭ iliaj patrodomoj, la ĉefoj de patrodomoj laŭ ilia
kalkulo, laŭ ilia laŭnoma kaj laŭkapa nombro, kiuj faradis la laboron de
servado en la domo de la Eternulo, komencante de la aĝo de dudek jaroj
kaj plue. 25 Ĉar David diris: La Eternulo, Dio de Izrael, donis ripozon al
Sia popolo; kaj Li enloĝiĝis en Jerusalem por ĉiam. 26 Kaj la Levidoj ne
bezonis portadi la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn vazojn por la servado en
ĝi. 27 Laŭ la lastaj ordonoj de David estis kalkulitaj la Levidoj, havantaj la
aĝon de dudek jaroj kaj pli. 28 Ilia ofico estis helpi al la Aaronidoj ĉe la
servado en la domo de la Eternulo, zorgi pri la kortoj, pri la ĉambroj, pri
la pureco de ĉio sankta, kaj plenumi la laboron en la domo de Dio; 29 zorgi
pri la pano de propono, pri la faruno por farunoferoj, pri la macoj, pri la
patoj, pri la rostado, kaj pri ĉia mezurado kaj pesado; 30 stari ĉiumatene,
por kanti laŭdon kaj gloron al la Eternulo, tiel same ankaŭ vespere; 31 fari
ĉiujn bruloferojn al la Eternulo en la sabatoj, monatkomencoj, kaj festoj,
laŭ ilia nombro, laŭ la preskribo pri ili, ĉiam antaŭ la Eternulo; 32 servi
por deĵorado ĉe la tabernaklo de kunveno, ĉe la sanktaĵoj, kaj apud siaj
fratoj la Aaronidoj ĉe la servado en la domo de la Eternulo.

24

1 La ordo de la Aaronidoj: la filoj de Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar, kaj
Itamar. 2 Nadab kaj Abihu mortis pli frue ol ilia patro, kaj filojn ili ne havis;
kaj Eleazar kaj Itamar fariĝis pastroj. 3 La ordon aranĝis David, kaj Cadok
el la idoj de Eleazar, kaj Aĥimeleĥ el la idoj de Itamar, laŭ iliaj oficoj ĉe ilia
servado. 4 Montriĝis, ke inter la idoj de Eleazar estis pli granda nombro da

viroj, ol inter la idoj de Itamar. Oni dividis ilin: por la idoj de Eleazar estis
dek ses ĉefoj de patrodomoj, kaj por la idoj de Itamar ok patrodomoj. 5 Oni
dividis ilin per lotado, ambaŭ partojn paralele, ĉar la estroj de la sanktejo
kaj la estroj en la aferoj de Dio estis el la idoj de Eleazar kaj el la idoj de
Itamar. 6 Kaj enskribis ilin Ŝemaja, filo de Netanel, skribisto el la Levidoj,
antaŭ la reĝo kaj la estroj, antaŭ la pastro Cadok, antaŭ Aĥimeleĥ, filo de
Ebjatar, kaj antaŭ la ĉefoj de patrodomoj de la pastroj kaj de la Levidoj; unu
loto estis por patrodomo de Eleazaridoj, kaj unu loto estis por patrodomo
de Itamaridoj. 7 La unua loto eliris por Jehojarib, la dua por Jedaja, 8 la
tria por Ĥarim, la kvara por Seorim, 9 la kvina por Malkija, la sesa por
Mijamin, 10 la sepa por Hakoc, la oka por Abija, 11 la naŭa por Jeŝua, la
deka por Ŝeĥanja, 12 la dek-unua por Eljaŝib, la dek-dua por Jakim, 13 la
dek-tria por Ĥupa, la dek-kvara por Jeŝebab, 14 la dek-kvina por Bilga, la
dek-sesa por Imer, 15 la dek-sepa por Ĥezir, la dek-oka por Hapicec, 16 la
dek-naŭa por Petaĥja, la dudeka por Jeĥezkel, 17 la dudek-unua por Jaĥin,
la dudek-dua por Gamul, 18 la dudek-tria por Delaja, la dudek-kvara por
Maazja. 19 Tio estis ilia ordo ĉe ilia servado, por iri en la domon de la
Eternulo laŭ la preskribo donita per ilia patro Aaron, kiel ordonis al li la
Eternulo, Dio de Izrael.

20 La ordo por la ceteraj idoj de Levi: el la idoj de Amram: Ŝubael; el la
idoj de Ŝubael: Jeĥdeja; 21 ĉe Reĥabja: el la idoj de Reĥabja la unua estis
Jiŝija; 22 ĉe la Jicharidoj: Ŝelomot; el la filoj de Ŝelomot: Jaĥat; 23 la filoj de
Ĥebron: Jerija, Amarja estis la dua, Jaĥaziel la tria, Jekameam la kvara;
24 el la filoj de Uziel: Miĥa; el la filoj de Miĥa: Ŝamir; 25 la frato de Miĥa
estis Jiŝija; el la filoj de Jiŝija: Zeĥarja; 26 el la filoj de Merari: Maĥli kaj
Muŝi; el la filoj de Jaazija: Beno; 27 el la idoj de Merari: ĉe Jaazija: Beno,
Ŝoham, Zakur, kaj Ibri; 28 ĉe Maĥli: Eleazar; li ne havis filojn; 29 ĉe Kiŝ: el
la filoj de Kiŝ: Jeraĥmeel; 30 la filoj de Muŝi: Maĥli, Eder, kaj Jerimot. Tio
estas la Levidoj laŭ iliaj patrodomoj. 31 Ili ankaŭ lotis samtempe kun siaj
fratoj la Aaronidoj, antaŭ la reĝo David, Cadok, Aĥimeleĥ, kaj la ĉefoj de
patrodomoj de la pastroj kaj de la Levidoj: ĉefo de patrodomo egale kun
sia pli malgranda frato.

25

1 David kaj la militestroj apartigis por la servado filojn de Asaf, de
Heman, kaj de Jedutun, kiuj estis inspiritaj por harpoj, psalteroj, kaj
cimbaloj. Ili estis kalkulitaj por sia servado: 2 el la filoj de Asaf: Zakur,
Jozef, Netanja, kaj Aŝarela, filoj de Asaf, sub gvidado de Asaf, kiu kantis
ĉe la reĝo. 3 De Jedutun, la filoj de Jedutun: Gedalja, Ceri, Jeŝaja, Ĥaŝabja,
kaj Matitja, ses, sub gvidado de sia patro Jedutun, kiu ludis inspirite sur
harpo, por laŭdi kaj glori la Eternulon. 4 De Heman, la filoj de Heman:
Bukija, Matanja, Uziel, Ŝebuel, Jerimot, Ĥananja, Ĥanani, Eliata, Gidalti,
Romamti-Ezer, Joŝbekaŝa, Maloti, Hotir, kaj Maĥaziot. 5 Ĉiuj ili estis filoj
de Heman, viziisto de la reĝo koncerne la vortojn de Dio, por levi la kornon.
Dio donis al Heman dek kvar filojn kaj tri filinojn. 6 Ĉiuj ĉi tiuj estis sub
la gvidado de siaj patroj ĉe la kantado en la domo de la Eternulo, kun
cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, ĉe la servado en la domo de Dio, sub la
gvidado de la reĝo, Asaf, Jedutun, kaj Heman. 7 Ilia nombro, kune kun

iliaj fratoj, instruitaj por kanti antaŭ la Eternulo, ĉiuj kompetentuloj, estis
ducent okdek ok. 8 Ili lotis pri la vico de sia deĵorado, la malgrandaj egale
kiel la grandaj, kompetentulo egale kiel lernanto. 9 La unua loto eliris ĉe
Asaf por Jozef; la dua por Gedalja; li kun siaj fratoj kaj siaj filoj estis dek
du; 10 la tria por Zakur; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 11 la kvara por Jicri;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 12 la kvina por Netanja; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 13 la sesa por Bukija; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 14 la sepa
por Jeŝarela; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 15 la oka por Jeŝaja; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 16 la naŭa por Matanja; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 17 la deka por Ŝimei; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 18 la dek-unua por
Azarel; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 19 la dek-dua por Ĥaŝabja; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 20 la dek-tria por Ŝubael; liaj filoj kaj fratoj estis
dek du; 21 la dek-kvara por Matitja; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 22 la
dek-kvina por Jeremot; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 23 la dek-sesa por
Ĥananja; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 24 la dek-sepa por Joŝbekaŝa; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 25 la dek-oka por Ĥanani; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 26 la dek-naŭa por Maloti; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 27 la
dudeka por Eliata; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 28 la dudek-unua por
Hotir; liaj filoj kaj fratoj estis dek du; 29 la dudek-dua por Gidalti; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 30 la dudek-tria por Maĥaziot; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 31 la dudek-kvara por Romamti-Ezer; liaj filoj kaj fratoj estis
dek du.

26

1 La klasoj de la pordegistoj: el la Koraĥidoj: Meŝelemja, filo de Kore,
el la filoj de Asaf. 2 Meŝelemja havis filojn: la unuenaskito estis Zeĥarja,
la dua estis Jediael, la tria estis Zebadja, la kvara estis Jatniel; 3 la kvina
estis Elam, la sesa estis Jehoĥanan, la sepa estis Eljehoenaj. 4 Obed-Edom
havis filojn: Ŝemaja estis la unuenaskito, Jehozabad la dua, Joaĥ la tria,
Saĥar la kvara, Netanel la kvina, 5 Amiel la sesa, Isaĥar la sepa, Peultaj la
oka; ĉar benis lin Dio. 6 Al lia filo Ŝemaja naskiĝis filoj, kiuj regis en siaj
patrodomoj, ĉar ili estis bravaj homoj. 7 La filoj de Ŝemaja: Otni, Refael,
Obed, Elzabad, liaj fratoj, bravaj homoj, Elihu kaj Semaĥja. 8 Ĉiuj ili estis
el la idoj de Obed-Edom; ili kaj iliaj filoj kaj iliaj fratoj estis bravaj homoj,
taŭgaj por servado: sesdek du ili estis ĉe Obed-Edom. 9 Meŝelemja havis
filojn kaj fratojn, bravajn homojn dek ok. 10 Ĥosa el la Merariidoj havis
filojn: Ŝimri estis la ĉefo (kvankam li ne estis unuenaskito, tamen lia patro
faris lin ĉefo), 11 Ĥilkija estis la dua, Tebalja la tria, Zeĥarja la kvara; ĉiuj
filoj kaj fratoj de Ĥosa estis dek tri. 12 Al tiuj grupoj da pordegistoj, al la
ĉefoj de viroj, estis komisiita la servado en la domo de la Eternulo kune
kun iliaj fratoj. 13 Kaj ili lotis, kiel la malgrandaj, tiel ankaŭ la grandaj,
laŭ siaj patrodomoj, por ĉiu pordego aparte. 14 Kaj la loto pri la oriento
falis por Ŝelemja; kaj pri lia filo Zeĥarja, la saĝa konsilanto, oni lotis, kaj
lia loto eliris por la nordo; 15 pri Obed-Edom por la sudo, kaj pri liaj filoj
por la provizejo; 16 pri Ŝupim kaj Ĥosa por la okcidento, por la Pordego
Ŝaleĥet, kie la vojo leviĝas, kie gardo staras apud gardo. 17 Oriente estis
ses Levidoj, norde kvar ĉiutage, sude kvar ĉiutage, kaj ĉe la provizejoj po

du. [18] Ĉe la alirejo okcidente estis: kvar ĉe la vojo, kaj du ĉe la alirejo.
[19] Tio estis la grupoj da pordegistoj el la Koraĥidoj kaj el la Merariidoj.

[20] El la Levidoj, Aĥija estis super la trezoroj de la domo de Dio kaj super
la trezoroj de la sanktaĵoj. [21] El la idoj de Ladan, idoj de la Gerŝonido
Ladan, ĉefoj de patrodomoj de la Gerŝonido Ladan estis la Jeĥielidoj. [22] La
Jeĥielidoj: Zetam, kaj Joel, lia frato, estis super la trezoroj de la domo
de la Eternulo. [23] El la Amramidoj, Jicharidoj, Ĥebronidoj, kaj Uzielidoj,
[24] Ŝebuel, ido de Gerŝom, filo de Moseo, estis estro super la trezoroj. [25] Lia
frato Eliezer havis filon Reĥabja; lia filo estis Jeŝaja, lia filo estis Joram, lia
filo estis Ziĥri, kaj lia filo estis Ŝelomit. [26] Ĉi tiu Ŝelomit kaj liaj fratoj estis
super ĉiuj trezoroj de la sanktaĵoj, kiujn sanktigis la reĝo David, la ĉefoj
de patrodomoj, la milestroj, kaj la centestroj, kaj la militestroj. [27] El la
militoj kaj el la militakiraĵoj ili konsekris partojn, por subteni la domon de
la Eternulo. [28] Ankaŭ ĉio, kion sanktigis la antaŭvidisto Samuel, kaj Saul,
filo de Kiŝ, kaj Abner, filo de Ner, kaj Joab, filo de Ceruja, ĉio sanktigita estis
sub la gardado de Ŝelomit kaj liaj fratoj. [29] El la Jicharidoj, Kenanja kaj liaj
filoj estis por la aferoj eksteraj de Izrael, kiel inspektistoj kaj juĝistoj. [30] El
la Ĥebronidoj, Ĥaŝabja kaj liaj fratoj, bravaj homoj, mil sepcent, havis
oficojn en Izrael transe de Jordan, okcidente, por ĉiuj aferoj koncernantaj
la Eternulon kaj por la aferoj de la reĝo. [31] El la Ĥebronidoj, Jerija estis
ĉefo de la Ĥebronidoj en iliaj generacioj kaj patrodomoj. En la kvardeka
jaro de la reĝado de David ili estis esploritaj, kaj oni trovis ĉe ili bravajn
homojn en Jazer en Gilead. [32] Kaj liaj fratoj, bravaj homoj, du mil sepcent,
ĉefoj de patrodomoj; al ili la reĝo David donis oficojn ĉe la Rubenidoj, la
Gadidoj, kaj la duontribo de Manase, por ĉiuj aferoj de Dio kaj aferoj de la
reĝo.

27

[1] La Izraelidoj havis laŭ sia nombro ĉefojn de patrodomoj, milestrojn,
centestrojn, kaj siajn inspektistojn, kiuj servis al la reĝo pri ĉiuj aferoj de
la apartaĵoj, interŝanĝante sin ĉiumonate, en ĉiuj monatoj de la jaro. Ĉiu
apartaĵo konsistis el dudek kvar mil. [2] Super la unua apartaĵo en la unua
monato estis Jaŝobeam, filo de Zabdiel; en lia apartaĵo estis dudek kvar
mil; [3] li estis el la idoj de Perec, la ĉefo de ĉiuj militestroj por la unua
monato. [4] Super la apartaĵo de la dua monato estis Dodaj, la Aĥoĥido; en
lia apartaĵo estis ankaŭ la princo Miklot; en lia apartaĵo estis dudek kvar
mil. [5] La tria militestro, por la tria monato, estis Benaja, filo de la pastro
Jehojada; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. [6] Ĉi tiu Benaja estis el la
tridek herooj, kaj estro super ili; en lia apartaĵo estis lia filo Amizabad.
[7] La kvara, por la kvara monato, estis Asahel, frato de Joab, kaj post li lia
filo Zebadja; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. [8] La kvina, por la kvina
monato, estis la estro Ŝamhut, la Jizraĥido; en lia apartaĵo estis dudek
kvar mil. [9] La sesa, por la sesa monato, estis Ira, filo de Ikeŝ, la Tekoaano;
en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. [10] La sepa, por la sepa monato, estis
Ĥelec, la Pelonano, el la Efraimidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil.
[11] La oka, por la oka monato, estis Sibĥaj, la Ĥuŝaido, el la Zeraĥidoj; en
lia apartaĵo estis dudek kvar mil. [12] La naŭa, por la naŭa monato, estis
Abiezer, la Anatotano, el la Benjamenidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar

mil. 13 La deka, por la deka monato, estis Maharaj, la Netofaano, el la
Zeraĥidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil. 14 La dek-unua, por la dek-
unua monato, estis Benaja, la Piratonano, el la Efraimidoj; en lia apartaĵo
estis dudek kvar mil. 15 La dek-dua, por la dek-dua monato, estis Ĥeldaj,
la Netofaano, el la Otnielidoj; en lia apartaĵo estis dudek kvar mil.
16 Kaj super la triboj de Izrael: la estro de la Rubenidoj estis Eliezer,
filo de Ziĥri; de la Simeonidoj: Ŝefatja, filo de Maaĥa; 17 de la Levidoj:
Ĥaŝabja, filo de Kemuel; de la Aaronidoj: Cadok; 18 de la Jehudaidoj:
Elihu, el la fratoj de David; de la Isaĥaridoj: Omri, filo de Miĥael; 19 de
la Zebulunidoj: Jiŝmaja, filo de Obadja; de la Naftaliidoj: Jerimot, filo
de Azriel; 20 de la Efraimidoj: Hoŝea, filo de Azazja; de la duontribo de
Manase: Joel, filo de Pedaja; 21 de la duontribo de Manase en Gilead: Jido,
filo de Zeĥarja; de la Benjamenidoj: Jaasiel, filo de Abner; 22 de la Danidoj:
Azarel, filo de Jeroĥam. Tio estis la estroj de la triboj de Izrael. 23 Sed David
ne faris kalkulon de tiuj, kiuj havis la aĝon de malpli ol dudek jaroj; ĉar
la Eternulo promesis multigi Izraelon simile al la steloj de la ĉielo. 24 Joab,
filo de Ceruja, komencis la kalkuladon, sed ne finis. Kaj pro tio estis kolero
kontraŭ Izrael; kaj tiu kalkulado ne estas enportita en la kronikon pri la
reĝo David.
25 Super la trezoroj de la reĝo estis Azmavet, filo de Adiel; super la
trezoroj sur la kampo, en la urboj, en la vilaĝoj, kaj en la turoj estis Jonatan,
filo de Uzija. 26 Super la plenumantoj de la laboroj sur la kampo, super la
terkultivo, estis Ezri, filo de Kelub. 27 Super la vinberĝardenoj estis Ŝimei,
la Ramaano; super la provizoj de vino en la vinberĝardenoj estis Zabdi,
la Ŝefamano. 28 Super la olivarboj kaj super la sikomoroj, kiuj estis en la
valo, estis Baal-Ĥanan, la Gederano; super la provizoj de oleo estis Joaŝ.
29 Super la bovoj, kiuj paŝtiĝis en Ŝaron, estis Ŝitraj, la Ŝaronano; super
la bovoj en la valoj estis Ŝafat, filo de Adlaj. 30 Super la kameloj estis Obil,
la Iŝmaelido; super la azeninoj estis Jeĥdeja, la Meronotano. 31 Super la
ŝafoj estis Jaziz, la Hagarido. Ĉiuj ĉi tiuj estis estroj super la havaĵoj, kiujn
posedis la reĝo David.
32 Jonatan, onklo de David, estis konsilisto; li estis homo kompetenta kaj
klera; Jeĥiel, filo de Ĥaĥmoni, estis ĉe la filoj de la reĝo. 33 Aĥitofel estis
konsilisto de la reĝo; Ĥuŝaj, la Arkano, estis amiko de la reĝo. 34 Post
Aĥitofel estis Jehojada, filo de Benaja, kaj Ebjatar; la militestro de la reĝo
estis Joab.

28

1 David kunvenigis en Jerusalemon ĉiujn estrojn de Izrael, la estrojn de
la triboj, la estrojn de la apartaĵoj, kiuj servis al la reĝo, la milestrojn kaj
centestrojn, la estrojn super ĉiuj havaĵoj kaj super la brutoj de la reĝo kaj de
liaj filoj, ankaŭ la korteganojn, heroojn, kaj ĉiujn distingitojn. 2 Kaj la reĝo
David stariĝis sur siaj piedoj, kaj diris: Aŭskultu min, ho miaj fratoj kaj
mia popolo! Mi intencis konstrui domon de ripozo por la kesto de interligo
de la Eternulo kaj por piedbenketo por nia Dio, kaj mi preparis min, por
konstrui. 3 Sed Dio diris al mi: Ne konstruu domon al Mia nomo, ĉar vi
estas homo de milito kaj vi verŝadis sangon. 4 Tamen la Eternulo, Dio de
Izrael, elektis min el la tuta domo de mia patro, por ke mi estu reĝo super
Izrael por ĉiam; ĉar Jehudan Li elektis kiel reganton, kaj en la domo de

Jehuda la domon de mia patro, kaj inter la filoj de mia patro Li favoris min,
farante min reĝo super la tuta Izrael. 5 Kaj el ĉiuj miaj filoj — ĉar multe da
filoj donis al mi la Eternulo — Li elektis mian filon Salomono, ke li sidu sur
la trono de la reĝado de la Eternulo super Izrael. 6 Kaj Li diris al mi: Via
filo Salomono, li konstruos Mian domon kaj Miajn kortojn; ĉar Mi elektis
lin al Mi kiel filon, kaj Mi estos al li patro. 7 Kaj Mi fortikigos lian regnon
por ĉiam, se li persistos en la plenumado de Miaj ordonoj kaj preskriboj
kiel ĝis nun. 8 Kaj nun antaŭ la okuloj de la tuta Izrael, la komunumo de la
Eternulo, kaj antaŭ la oreloj de nia Dio: observu kaj atentu ĉiujn ordonojn
de la Eternulo, via Dio, por ke vi posedu ĉi tiun bonan landon kaj heredigu
ĝin al viaj infanoj post vi eterne. 9 Kaj vi, mia filo Salomono, konu la Dion
de via patro, kaj servu al Li el plena koro kaj kun animo sincera; ĉar ĉiujn
korojn la Eternulo esploras, kaj ĉiujn pensojn kaj intencojn Li komprenas.
Se vi serĉos Lin, vi Lin trovos; kaj se vi forlasos Lin, Li forpuŝos vin por
ĉiam. 10 Vidu nun, kiam la Eternulo elektis vin, por konstrui domon por la
sanktejo; estu forta, kaj agu.

11 Kaj David donis al sia filo Salomono la desegnon de la portiko, de
la domoj, provizejoj, supraj ĉambroj, internaj ĉambroj, kaj de la loko
por la sankta kesto; 12 kaj la desegnon de ĉio, kion li havis en sia animo
koncerne la kortojn de la domo de la Eternulo kaj koncerne ĉiujn ĉambrojn
ĉirkaŭe, koncerne la trezorojn de la domo de Dio kaj la trezorojn de la
sanktaĵoj, 13 koncerne la ordojn de la pastroj kaj de la Levidoj, koncerne
la tutan servadon en la domo de la Eternulo, kaj koncerne ĉiujn objektojn
de servado en la domo de la Eternulo; 14 ankaŭ la oron, laŭ la pezo de la
oro por ĉiuj objektoj de servado, kaj la pezon de ĉiuj arĝentaj objektoj de
servado; 15 ankaŭ la pezon de la oraj kandelabroj kaj de iliaj oraj lucernoj,
montrante aparte la pezon de ĉiu kandelabro kaj de ĝiaj lucernoj, kaj la
pezon de la arĝentaj kandelabroj, de ĉiu kandelabro kaj de ĝiaj lucernoj,
laŭ la destino de ĉiu kandelabro. 16 Li donis ankaŭ la pezon de la oro por
la tabloj de propono, por ĉiu tablo aparte, kaj de la arĝento por la tabloj
arĝentaj; 17 ankaŭ por la forkoj, aspergaj kalikoj, tasoj el pura oro, oraj
pelvoj, montrante la pezon por ĉiu pelvo aparte, kaj por la arĝentaj pelvoj,
montrante la pezon de ĉiu pelvo; 18 ankaŭ la pezon de la incensaltaro el
refandita oro. Li donis ankaŭ desegnon de la ĉaro kun la oraj keruboj, kiuj
etendas la flugilojn kaj ŝirmas la keston de interligo de la Eternulo. 19 Ĉio
ĉi tio, li diris, estas skribita al mi de la mano de la Eternulo; Li klarigis
al mi ĉiujn detalojn de la desegno. 20 Kaj David diris al sia filo Salomono:
Estu forta kaj kuraĝa, kaj agu; ne timu, kaj ne tremu; ĉar Dio la Eternulo,
mia Dio, estas kun vi; Li ne deturnos Sin de vi kaj ne forlasos vin, ĝis vi
finos la tutan aferon por la servado en la domo de la Eternulo. 21 Kaj jen
estas la ordoj de la pastroj kaj de la Levidoj por ĉia servado en la domo de
Dio; ili estos kun vi por ĉiu faro, kun fervoro kaj lerteco en ĉiu laboro; kaj
la estroj kaj la tuta popolo plenumos ĉiujn viajn vortojn.

29

1 Kaj la reĝo David diris al la tuta komunumo: Mia filo Salomono, la
sola, kiun elektis la Eternulo, estas juna kaj neforta, kaj la laboro estas
granda; ĉar ne por homo estas la loĝejo, sed por Dio la Eternulo. 2 Mi
preparis per mia tuta forto por la domo de mia Dio oron por la oraj objektoj,
arĝenton por la arĝentaj, kupron por la kupraj, feron por la feraj, lignon
por la lignaj, ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn enkadrigitajn, ŝtonojn belajn kaj

diverskolorajn, kaj ĉiaspecajn ŝtonojn multekostajn, kaj multe da ŝtonoj
marmoraj. 3 Krom tio, pro mia amo al la domo de mia Dio, mian propran
trezoron de oro kaj arĝento, kiun mi havas, mi fordonas por la domo de
mia Dio, krom tio, kion mi pretigis por la sankta domo: 4 tri mil kikarojn da
oro, el la oro de Ofir, kaj sep mil kikarojn da arĝento refandita, por tegi la
murojn de la domoj; 5 oron por la oraj objektoj, arĝenton por la arĝentaj,
kaj por ĉiuj laborotaĵoj de la majstroj. Tamen kiu ankoraŭ deziras oferi
hodiaŭ por la Eternulo? 6 Kaj oferis la ĉefoj de patrodomoj, la estroj de la
triboj de Izrael, la milestroj kaj centestroj, kaj la estroj super la aferoj de
la reĝo; 7 kaj ili donis por la bezonoj de la domo de Dio kvin mil kikarojn
da oro kaj dek mil darkemonojn, kaj dek mil kikarojn da arĝento, kaj dek
ok mil kikarojn da kupro, kaj cent mil kikarojn da fero. 8 Kaj tiuj, ĉe kiuj
troviĝis multekostaj ŝtonoj, donis ilin por la trezorejo de la domo de la
Eternulo, en la manojn de Jeĥiel, la Gerŝonido. 9 Kaj la popolo ĝojis pro
tiu oferado, ĉar el plena koro ili oferis al la Eternulo; ankaŭ la reĝo David
ĝojis tre forte. 10 Kaj David benis la Eternulon antaŭ la okuloj de la tuta
komunumo, kaj David diris: Estu benata, ho Eternulo, Dio de nia patro
Izrael, eterne kaj eterne. 11 Al Vi, ho Eternulo, apartenas grandeco, potenco,
majesto, venko, kaj gloro, ĉar ĉio en la ĉielo kaj sur la tero estas Via; al
Vi, ho Eternulo, apartenas la reĝado, kaj Vi estas alte super ĉiuj estroj.
12 Riĉeco kaj honoro venas de Vi; Vi regas super ĉio; en Via mano estas
forto kaj potenco; Via mano povas ĉion grandigi kaj fortikigi. 13 Kaj nun,
ho nia Dio, ni dankas Vin, kaj ni gloras Vian majestan nomon. 14 Ĉar kiu
estas mi, kaj kio estas mia popolo, ke mi havis la forton, por oferi tiom? de
Vi estas ĉio, kaj el Via mano ni donis al Vi. 15 Pasloĝantoj kaj enmigrintoj
ni estas apud Vi, kiel ĉiuj niaj patroj; kiel ombro estas niaj tagoj sur la
tero, nenio fortika. 16 Ho Eternulo, nia Dio! ĉi tiu tuta abundaĵo, kiun ni
preparis, por konstrui al Vi domon, al Via sankta nomo, estas el Via mano,
al Vi ĉio apartenas. 17 Mi scias, ho mia Dio, ke Vi esploras la koron kaj ke
sincereco plaĉas al Vi; el sincera koro mi oferis ĉion ĉi tion; kaj nun mi
vidas kun ĝojo Vian popolon, kiu troviĝas ĉi tie, ke ĝi oferas al Vi. 18 Ho
Eternulo, Dio de niaj patroj Abraham, Isaak, kaj Izrael! konservu ĝin por
ĉiam, ĉi tiun pensmanieron de la koro de Via popolo, kaj turnu ilian koron
al Vi. 19 Kaj al mia filo Salomono donu koron perfektan, ke li observu Viajn
ordonojn, Viajn preskribojn, kaj Viajn leĝojn, ke li ĉion plenumu, kaj ke li
konstruu la konstruaĵon, por kiu mi faris la preparojn. 20 Kaj David diris al
la tuta komunumo: Benu la Eternulon, vian Dion. Kaj la tuta komunumo
benis la Eternulon, Dion de iliaj patroj; kaj ili kliniĝis kun adoro antaŭ la
Eternulo kaj antaŭ la reĝo. 21 Kaj ili faris buĉoferojn al la Eternulo. Kaj
en la sekvanta tago ili alportis bruloferojn al la Eternulo: mil bovojn, mil
virŝafojn, mil ŝafidojn, kune kun iliaj verŝoferoj, kaj multe da oferoj por
la tuta Izrael. 22 Kaj ili manĝis kaj trinkis antaŭ la Eternulo en tiu tago
kun granda ĝojo. Kaj duafoje ili faris reĝo Salomonon, filon de David, kaj
sanktoleis lin kiel reganton, kaj Cadokon kiel pastron. 23 Kaj Salomono
suriris sur la tronon de la Eternulo kiel reĝo anstataŭ sia patro David;
kaj li havis sukceson, kaj la tuta Izrael obeadis lin. 24 Kaj ĉiuj estroj kaj
eminentuloj, kaj ankaŭ ĉiuj filoj de la reĝo David, submetis sin al la reĝo
Salomono. 25 Kaj la Eternulo forte altigis Salomonon antaŭ la okuloj de la
tuta Izrael, kaj metis sur lin reĝan majeston, kiu antaŭe estis sur neniu el
la reĝoj de Izrael.

26 David, filo de Jiŝaj, estis reĝo super la tuta Izrael. 27 La tempo, dum kiu

li reĝis super Izrael, estis kvardek jaroj: en Ĥebron li reĝis sep jarojn, kaj
en Jerusalem li reĝis tridek tri jarojn. 28 Kaj li mortis en bona maljuneco,
sata de aĝo, riĉeco, kaj gloro; kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Salomono.
29 La historio de la reĝo David, la antaŭa kaj la posta, estas priskribita en
la kroniko de la antaŭvidisto Samuel, en la kroniko de la profeto Natan,
kaj en la kroniko de la viziisto Gad; 30 lia tuta reĝado, lia potenco, kaj la
tempo, kiun travivis li kaj Izrael kaj ĉiuj regnoj de la landoj.

LIBRO DUA DE KRONIKO

1 Salomono, filo de David, fortikiĝis en sia regno; kaj la Eternulo, lia Dio,
estis kun li kaj levis lin alte. 2 Kaj Salomono kunvokis la tutan Izraelon, la
milestrojn kaj centestrojn, la juĝistojn, kaj ĉiujn estrojn en la tuta Izrael,
la ĉefojn de la patrodomoj. 3 Kaj Salomono kune kun la tuta komunumo
iris al la altaĵo en Gibeon, ĉar tie estis la tabernaklo de kunveno de Dio,
tiu, kiun faris Moseo, servanto de la Eternulo, en la dezerto. 4 Sed la keston
de Dio David estis transportinta el Kirjat-Jearim sur tiun lokon, kiun David
pretigis por ĝi; ĉar li aranĝis por ĝi tendon en Jerusalem. 5 La kupra altaro,
kiun faris Becalel, filo de Uri, filo de Ĥur, estis tie, antaŭ la tabernaklo de
la Eternulo; kaj Salomono kaj la komunumo ĝin serĉis. 6 Kaj Salomono
supreniris tie antaŭ la Eternulo sur la kupran altaron, kiu estis antaŭ la
tabernaklo de kunveno, kaj alportis sur ĝi mil bruloferojn.
7 En tiu nokto Dio aperis al Salomono, kaj diris al li: Petu, kion Mi donu
al vi. 8 Kaj Salomono diris al Dio: Vi estis tre favorkora al mia patro David,
kaj Vi faris min reĝo anstataŭ li; 9 nun, ho Dio Eternulo, plenumiĝu do Via
vorto al mia patro David. Ĉar Vi faris min reĝo super popolo grandnombra
kiel la polvo de la tero, 10 tial donu al mi nun saĝecon kaj sciadon, por ke
mi povosciu eliradi kaj eniradi antaŭ tiu popolo; ĉar kiu povas regi tiun
Vian grandan popolon? 11 Tiam Dio diris al Salomono: Pro tio, ke ĉi tio
estis en via koro, kaj vi ne petis riĉecon, nek havaĵojn, nek gloron, nek
la animon de viaj malamikoj, kaj eĉ longan vivon vi ne petis, sed vi petis
por vi saĝecon kaj sciadon, por regi Mian popolon, super kiu Mi faris vin
reĝo: 12 pro tio saĝeco kaj sciado estas donataj al vi; sed ankaŭ riĉecon,
havaĵojn, kaj gloron Mi donos al vi en tia grado, kiun ne havis la reĝoj
antaŭ vi, kaj ankaŭ post vi oni tion ne havos. 13 Kaj Salomono revenis de
la altaĵo en Gibeon, de la tabernaklo de kunveno, en Jerusalemon. Kaj li
reĝis super Izrael.
14 Kaj Salomono kolektis al si ĉarojn kaj rajdistojn. Li havis mil kvarcent
ĉarojn kaj dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de ĉaroj kaj ĉe
la reĝo en Jerusalem. 15 Kaj la reĝo atingis tion, ke la arĝento kaj oro estis
en Jerusalem kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel granda kvanto, kiel la
sikomoroj sur la malaltaj lokoj. 16 La ĉevalojn al Salomono oni venigadis
el Egiptujo; kaj societo de komercistoj de la reĝo aĉetadis ilin amase laŭ
difinita prezo. 17 Ili liveradis el Egiptujo ĉiun ĉaron pro sescent sikloj da
arĝento, kaj ĉiun ĉevalon pro cent kvindek; tiel same ili estis liverataj per
iliaj manoj al ĉiuj reĝoj de la Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

2

1 Kaj Salomono ordonis, ke oni konstruu domon al la nomo de la Eternulo
kaj reĝan domon por li. 2 Salomono starigis sepdek mil portistojn, okdek
mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil sescent kontrolistojn super ili. 3 Kaj
Salomono sendis al Ĥiram, reĝo de Tiro, por diri: Vi scias, kiel vi agis
kun mia patro David, kaj sendis al li cedran lignon, por ke li konstruu
al si domon, por loĝi en ĝi; 4 nun jen mi konstruas domon al la nomo
de la Eternulo, mia Dio, por ke ĝi estu konsekrita al Li, por incensadi
antaŭ Li bonodorajn incensojn, prezenti tie konstante panojn de propono,
bruloferojn matene kaj vespere, en sabatoj, monatkomencoj, kaj festoj de

la Eternulo, nia Dio, kio estas eterna leĝo por Izrael. 5 La domo, kiun mi
konstruas, estos granda; ĉar pli granda estas nia Dio, ol ĉiuj dioj. 6 Kiu
havus sufiĉe da fortoj, por konstrui al Li domon? la ĉielo kaj la ĉielo de
ĉieloj ne povas ja Lin ampleksi. Kaj kiu mi estas, ke mi konstruu al Li
domon, kiu servus por io alia, ol por nura incensado antaŭ Li? 7 Sendu
do nun al mi homon, kiu estas majstro en farado de objektoj el oro,
arĝento, kupro, fero, el ŝtofo purpura, ruĝa, kaj blua, kaj kiu povoscias
gravuri gravuraĵojn, kune kun la artistoj, kiuj estas ĉe mi en Judujo kaj
en Jerusalem kaj kiujn mia patro David preparis. 8 Kaj sendu al mi lignon
cedran, cipresan, kaj santalan de Lebanon; ĉar mi scias, ke viaj servantoj
povoscias haki arbojn Lebanonajn. Kaj jen miaj servantoj estos kun viaj,
9 por pretigi por mi multe da ligno; ĉar la domo, kiun mi konstruas, devas
esti granda kaj mirinda. 10 Jen por la ĉarpentistoj, por la lignohakistoj,
viaj servantoj, mi destinis dudek mil kor'ojn da draŝita tritiko, dudek mil
kor'ojn da hordeo, dudek mil bat'ojn da vino, kaj dudek mil bat'ojn da oleo.
11 Ĥiram, reĝo de Tiro, respondis per letero, kiun li sendis al Salomono:
Pro amo de la Eternulo al Sia popolo Li faris vin reĝo super ĝi. 12 Kaj Ĥiram
diris plue: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu kreis la ĉielon kaj la
teron, kaj kiu donis al la reĝo David filon saĝan, kleran, kaj ĉiokomprenan,
kiu konstruos domon por la Eternulo kaj reĝan domon por si. 13 Nun mi
sendis homon saĝan kaj kompetentan, mian majstron Ĥuram; 14 li estas
filo de virino el la idinoj de Dan, kaj lia patro estis Tirano; li povoscias fari
objektojn el oro, arĝento, kupro, fero, ŝtono, kaj ligno, el ŝtofo purpura,
blua, bisina, kaj ruĝa, fari ĉiajn gravuraĵojn, kaj trovi bonajn ideojn pri
ĉio, kio estos komisiita al li, kune kun viaj artistoj kaj kun la artistoj de
mia sinjoro David, via patro. 15 Nun la tritikon, hordeon, oleon, kaj vinon,
pri kiuj mia sinjoro parolis, li sendu al siaj servantoj; 16 kaj ni hakos lignon
de Lebanon, kiom vi bezonas, kaj ni sendos ĝin al vi per flosoj sur la maro
ĝis Jafo; kaj vi venigos tion en Jerusalemon. 17 Kaj Salomono kalkulis ĉiujn
fremdulojn, kiuj estis en la lando de Izrael post la kalkulo, kiun aranĝis lia
patro David; kaj troviĝis da ili cent kvindek tri mil sescent. 18 Kaj li faris
el ili sepdek mil portistojn, okdek mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil
sescent kontrolistojn, por devigadi la popolon labori.

3

1 Kaj Salomono komencis konstrui la domon de la Eternulo en Jerusalem,
sur la monto Morija, kiu estis montrita al lia patro David, sur la loko, kiun
David pretigis, sur la loko de la draŝejo de Ornan, la Jebusido. 2 Li komencis
konstrui en la dua tago de la dua monato, en la kvara jaro de sia reĝado.
3 Kaj jene Salomono faris la fundamenton, por konstrui la domon de Dio: la
longo estis laŭ la antaŭa ulnomezuro sesdek ulnoj, kaj la larĝo dudek ulnoj;
4 la portiko laŭlonge de la domo havis simile al la larĝo de la domo dudek
ulnojn; la alto estis cent dudek. Kaj li tegis ĝin interne per pura oro. 5 La
grandan domon li tabulkovris per ligno cipresa kaj tegis ĝin per pura oro
kaj faris sur ĝi palmornamojn kaj ĉenornamojn. 6 Kaj li garnis la domon
per multekostaj ŝtonoj por beleco; la oro estis oro Parvaima. 7 Kaj li kovris
la domon, la trabojn, la sojlojn, ĝiajn murojn, kaj ĝiajn pordojn per oro,
kaj li skulptigis kerubojn sur la muroj. 8 Kaj li faris la plejsanktejon; ĝia
longo, konforme al la larĝo de la domo, estis dudek ulnoj, kaj ĝia larĝo estis
dudek ulnoj; kaj li tegis ĝin per bona oro en la kvanto de sescent kikaroj.
9 Por la najloj li donis kvindek siklojn da oro; kaj la suprajn ĉambrojn li

tegis per oro. 10 Kaj en la plejsanktejo li faris du kerubojn artiste faritajn
kaj tegis ilin per oro. 11 La flugiloj de la keruboj havis la longon de dudek
ulnoj; unu flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la muro de la domo, kaj
la dua flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la flugilo de la dua kerubo.
12 Ankaŭ ĉe la dua kerubo unu flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la
muro de la domo, kaj la dua flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la
flugilo de la alia kerubo. 13 La flugiloj de tiuj keruboj estis etenditaj sur la
spaco de dudek ulnoj; ili staris sur siaj piedoj, kaj iliaj vizaĝoj estis turnitaj
al la domo. 14 Kaj li faris la kurtenon el ŝtofo blua, purpura, kaj ruĝa, kaj el
bisino; kaj li faris sur ĝi kerubojn. 15 Kaj li faris antaŭ la domo du kolonojn,
havantajn la longon de tridek kvin ulnoj, kaj la kapitelo supre havis kvin
ulnojn. 16 Kaj li faris ĉenojn en la plejsanktejo kaj metis ilin sur la supron
de la kolonoj; kaj li faris cent granatojn kaj metis ilin sur la ĉenojn. 17 Kaj
li starigis la kolonojn antaŭ la templo, unu dekstre kaj unu maldekstre; al
la dekstra li donis la nomon Jaĥin, kaj al la maldekstra la nomon Boaz.

4

1 Kaj li faris kupran altaron, havantan la longon de dudek ulnoj, la larĝon
de dudek ulnoj, kaj la alton de dek ulnoj. 2 Kaj li faris maron fanditan,
havantan dek ulnojn de rando ĝis rando, tute rondan, havantan la alton
de kvin ulnoj; kaj ŝnuro de tridek ulnoj prezentis ĝian mezuron ĉirkaŭe.
3 Figuroj de bovoj estis sub ĝi ĉirkaŭe, ĉiuflanke ĝin ĉirkaŭis; sur la spaco
de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la maron, du vicoj da bovoj, fanditaj samfande
kun ĝi. 4 Ĝi staris sur dek du bovoj: tri kun la vizaĝo norden, tri kun la
vizaĝo okcidenten, tri kun la vizaĝo suden, kaj tri kun la vizaĝo orienten;
kaj la maro estis sur ili supre; kaj ĉiuj iliaj malantaŭaj partoj estis turnitaj
internen. 5 Ĝi havis la dikon de manlarĝo; kaj ĝia rando, farita laŭ la
maniero de rando de kaliko, estis simila al disvolviĝinta lilio. Ĝi ampleksis
tri mil bat'ojn. 6 Li faris dek lavujojn kaj starigis kvin dekstre kaj kvin
maldekstre, por lavi en ili tion, kio estis preparata por brulofero, por
skulavi tion en ili; kaj la maro estis, por ke la pastroj lavu sin en ĝi. 7 Kaj
li faris dek orajn kandelabrojn laŭ la preskribo koncerne ilin, kaj starigis
en la templo, kvin dekstre kaj kvin maldekstre. 8 Li faris dek tablojn, kaj
starigis en la templo, kvin dekstre kaj kvin maldekstre. Li faris ankaŭ cent
orajn aspergajn kalikojn. 9 Li aranĝis la korton de la pastroj kaj la grandan
antaŭkorton kaj pordojn por la antaŭkorto; kaj la pordojn li tegis per
kupro. 10 Kaj la maron li starigis sur la dekstra flanko, oriente, en la suda
parto. 11 Kaj Ĥuram faris la kaldronojn kaj la ŝovelilojn kaj la aspergajn
kalikojn. Kaj Ĥuram finis la laboron, kiun li faris por la reĝo Salomono en
la domo de Dio: 12 du kolonojn, du globaĵojn kaj kapitelojn sur la supro
de la kolonoj, du retojn por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis
sur la supro de la kolonoj, 13 kaj kvarcent granatojn sur la du retoj, po du
vicoj da granatoj por ĉiu reto, por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj
estis sur la kolonoj. 14 Kaj li faris la bazaĵojn, kaj la lavujojn li faris sur la
bazaĵoj; 15 la unu maron, kaj la dek du bovojn sub ĝi. 16 Kaj la kaldronojn,
la ŝovelilojn, kaj la forkojn, kaj ĉiujn iliajn vazojn faris al Salomono lia
majstro Ĥuram por la domo de la Eternulo, el polurita kupro. 17 En la
ĉirkaŭaĵo de Jordan la reĝo fandigis ilin en argila tero, inter Sukot kaj
Cereda. 18 Kaj Salomono faris ĉiujn tiujn vazojn en tre granda nombro, ĉar
la pezo de la kupro ne estis kalkulita. 19 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn,

kiuj estas en la domo de Dio: la oran altaron, la tablojn, sur kiuj estas
la panoj de propono; 20 la kandelabrojn kaj iliajn lucernojn, por bruligi
ilin laŭ la preskribo antaŭ la plejsanktejo — el pura oro; 21 kaj la florojn
kaj la lucernojn kaj la prenilojn, el oro, tute el oro; 22 kaj la tranĉilojn kaj
la aspergajn kalikojn kaj la kulerojn kaj la karbujojn, el pura oro; kaj la
enirejo de la domo, ĝiaj internaj pordoj al la plejsanktejo, kaj la pordoj de
la domo al la templo, estis oraj.

5

1 Tiamaniere estis finita la tuta laboro, kiun Salomono faris por la domo
de la Eternulo. Kaj Salomono enportis la konsekritaĵojn de sia patro David;
la arĝenton kaj la oron kaj ĉiujn vazojn li metis en la trezorejojn de la domo
de Dio.
2 Tiam Salomono kunvenigis la plejaĝulojn de Izrael kaj ĉiujn ĉefojn de
la triboj, la estrojn de la patrodomoj de la Izraelidoj, en Jerusalemon, por
transporti la keston de interligo de la Eternulo el la urbo de David, tio estas
el Cion. 3 Kaj kolektiĝis al la reĝo ĉiuj Izraelidoj al la festo, tio estas en la
sepa monato. 4 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael; kaj la Levidoj ekportis la
keston. 5 Kaj oni enportis la keston kaj la tabernaklon de kunveno, kaj ĉiujn
sanktajn vazojn, kiuj estis en la tabernaklo; ilin portis la pastroj Levidoj.
6 Kaj la reĝo Salomono, kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu kolektiĝis al
li, estis antaŭ la kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj bovojn, kiujn oni ne povis
nombri nek kalkuli pro ilia granda multeco. 7 Kaj la pastroj venigis la
keston de interligo de la Eternulo sur ĝian lokon, en la profundon de la
domo, en la plejsanktejon, sub la flugilojn de la keruboj. 8 Ĉar la keruboj
havis siajn flugilojn etenditaj super la loko de la kesto, kaj la keruboj estis
kovrantaj la keston kaj ĝiajn stangojn de supre. 9 Kaj la stangoj estis tiel
longaj, ke la kapetoj de la stangoj estis videblaj el la kesto en la antaŭa
parto de la plejsanktejo, sed ekstere ili ne estis videblaj; kaj ili restis tie
ĝis la nuna tago. 10 En la kesto estis nenio krom la du tabeloj, kiujn metis
tien Moseo sur Ĥoreb, kiam la Eternulo faris interligon kun la Izraelidoj
post ilia eliro el Egiptujo. 11 Kiam la pastroj eliris el la sanktejo (ĉar ĉiuj
pastroj, kiuj tie troviĝis, sanktiĝis, sen diferenco de la ordoj), 12 kaj la
Levidoj-kantistoj — ili ĉiuj, Asaf, Heman, Jedutun, iliaj filoj kaj fratoj —
en bisinaj vestoj, kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, staris oriente de la
altaro, kaj kun ili cent dudek pastroj, trumpetantaj per trumpetoj; 13 kaj ili
estis kvazaŭ unu, la trumpetantoj kaj la kantantoj; kaj oni aŭdis kvazaŭ
unu voĉon, laŭdantan kaj dankantan antaŭ la Eternulo; kaj kiam ektondris
la voĉo de la trumpetoj kaj cimbaloj kaj aliaj muzikaj instrumentoj, kaj de
la glorkantado al la Eternulo, ke Li estas bona kaj ke Lia favorkoreco estas
eterna: tiam la domo pleniĝis de nubo, la domo de la Eternulo; 14 kaj la
pastroj ne povis stari kaj servi pro la nubo, ĉar la majesto de la Eternulo
plenigis la domon de Dio.

6

1 Tiam Salomono ekparolis: La Eternulo diris, ke Li deziras loĝi en
mallumo; 2 tial mi konstruis domon por Via loĝado, kaj lokon por Via
restado eterna. 3 Kaj la reĝo turnis sian vizaĝon kaj benis la tutan
komunumon de Izrael; kaj la tuta komunumo de Izrael staris. 4 Kaj li diris:
Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu parolis per Sia buŝo al mia patro
David, kaj nun plenumis per Sia mano, dirante: 5 De post la tago, kiam Mi

elkondukis Mian popolon el la lando Egipta, Mi elektis neniun urbon inter
ĉiuj triboj de Izrael, por konstrui domon, en kiu estus Mia nomo; kaj Mi ne
elektis homon, ke li estu reganto super Mia popolo Izrael. 6 Sed Mi elektis
Jerusalemon, ke Mia nomo tie estu; kaj Mi elektis Davidon, ke li estu super
Mia popolo Izrael. 7 Mia patro David havis la intencon konstrui domon al
la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael. 8 Sed la Eternulo diris al mia patro
David: Intencante konstrui domon al Mia nomo, vi agis bone, havante tian
intencon; 9 tamen la domon konstruos ne vi, sed nur via filo, kiu eliris el
viaj lumboj, li konstruos la domon al Mia nomo. 10 Kaj la Eternulo plenumis
Sian vorton, kiun Li diris: mi leviĝis anstataŭ mia patro David kaj sidiĝis
sur la trono de Izrael, kiel diris la Eternulo, kaj mi konstruis la domon al
la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael. 11 Kaj mi metis tien la keston, en kiu
troviĝas la interligo de la Eternulo, kiun Li faris kun la Izraelidoj.

12 Kaj li stariĝis antaŭ la altaro de la Eternulo kontraŭ la tuta komunumo
de Izrael, kaj li etendis siajn manojn 13 (ĉar Salomono estis farinta kupran
ambonon, havantan la longon de kvin ulnoj, la larĝon de kvin ulnoj, kaj
la alton de tri ulnoj, kaj li estis lokinta ĝin meze de la antaŭkorto: li nun
stariĝis sur ĝi, ekgenuis antaŭ la tuta komunumo de Izrael, etendis siajn
manojn al la ĉielo), 14 kaj li parolis: Ho Eternulo, Dio de Izrael! ne ekzistas
dio simila al Vi en la ĉielo nek sur la tero; Vi konservas la interligon kaj la
favorkorecon al Viaj servantoj, kiuj iradas antaŭ Vi per sia tuta koro; 15 Vi
plenumis al Via servanto David, mia patro, kion Vi promesis al li; Vi parolis
per Via buŝo, kaj Vi plenumis per Via mano, kiel ni nun vidas. 16 Nun, ho
Eternulo, Dio de Izrael, plenumu plue al Via servanto David, mia patro,
kion Vi promesis al li, dirante: Ne mankos ĉe vi antaŭ Mi viro, sidanta
sur la trono de Izrael, se viaj filoj nur observados sian vojon, por iri laŭ
Mia instruo, kiel vi iradis antaŭ Mi. 17 Nun, ho Eternulo, Dio de Izrael,
veriĝu Via vorto, kiun Vi diris al Via servanto David. 18 Ĉu efektive Dio
loĝus kun homoj sur la tero? ja la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj ne povas Vin
ampleksi; des pli tion ne povas ĉi tiu domo, kiun mi konstruis! 19 Sed turnu
Vin al la preĝo de Via servanto kaj al lia petego, ho Eternulo, mia Dio, por
aŭskulti la vokadon kaj la preĝon, per kiu Via servanto preĝas antaŭ Vi,
20 por ke Viaj okuloj estu nefermitaj super ĉi tiu domo tage kaj nokte, super
la loko, pri kiu Vi promesis, ke Vi estigos tie Vian nomon; por aŭskulti la
preĝon, kiun Via servanto faros sur ĉi tiu loko. 21 Kaj aŭskultu la petegojn
de Via servanto kaj de Via popolo Izrael, per kiuj ili preĝos sur ĉi tiu loko;
aŭskultu el la loko de Via loĝado, el la ĉielo; kaj kiam Vi aŭskultos, Vi
pardonu. 22 Se iu pekos kontraŭ sia proksimulo, kaj oni postulos de li
ĵuron, ke li ĵuru, kaj la ĵuro estos farata antaŭ Via altaro en ĉi tiu domo:
23 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj faru juĝon pri Viaj servantoj, repagante al
la malbonagulo, metante lian konduton sur lian kapon, kaj elmontrante la
pravecon de virtulo, rekompencante lin laŭ lia virteco. 24 Se Via popolo
Izrael estos frapita de malamiko, pekinte antaŭ Vi, sed ili returnos sin kaj
gloros Vian nomon kaj preĝos kaj petegos antaŭ Vi en ĉi tiu domo: 25 tiam
aŭskultu el la ĉielo, kaj pardonu la pekon de Via popolo Izrael, kaj revenigu
ilin sur la teron, kiun Vi donis al ili kaj al iliaj patroj. 26 Se la ĉielo ŝlosiĝos
tiel, ke ne estos pluvo pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi, sed ili ekpreĝos sur
ĉi tiu loko kaj gloros Vian nomon kaj returnos sin de sia peko, por ke
Vi aŭskultu ilin: 27 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj pardonu la pekon de
Viaj servantoj kaj de Via popolo Izrael, montrante al ili la bonan vojon,
kiun ili devas iri; kaj donu pluvon sur Vian landon, kiun Vi donis al Via

popolo kiel heredaĵon. 28 Se estos malsato en la lando, aŭ se estos pesto,
brulsekeco, velkado, akridoj, aŭ vermoj, aŭ se premos ilin malamiko en
la lando de ilia loĝado, aŭ se estos ia plago aŭ malsano; 29 ĉe ĉiu preĝo,
ĉe ĉiu petego, kiun faros iu homo aŭ Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el
ili sentos sian malfeliĉon kaj sian doloron kaj etendos siajn manojn al ĉi
tiu domo: 30 aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via loĝado, kaj pardonu,
kaj redonu al ĉiu konforme al lia tuta konduto, kiel Vi konas lian koron
(ĉar Vi sola konas la koron de la homidoj); 31 por ke ili Vin timu, kaj por
ke ili iradu laŭ Viaj vojoj dum la tuta tempo, kiun ili vivas sur la tero,
kiun Vi donis al niaj patroj. 32 Ankaŭ koncerne aligentulon, kiu ne estas el
Via popolo Izrael, sed venos el malproksima lando pro Via granda nomo,
pro Via forta mano, kaj pro Via etendita brako, kaj li venos kaj preĝos en
ĉi tiu domo: 33 Vi aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via loĝado, kaj faru
ĉion, pri kio vokos al Vi la aligentulo; por ke ĉiuj popoloj de la tero konu
Vian nomon, kaj timu Vin tiel, kiel Via popolo Izrael, kaj por ke ili sciu,
ke per Via nomo estas nomata ĉi tiu domo, kiun mi konstruis. 34 Kiam Via
popolo eliros milite kontraŭ siajn malamikojn laŭ la vojo, laŭ kiu Vi ilin
sendos, kaj ili preĝos al Vi, turninte sin al ĉi tiu urbo, kiun Vi elektis, kaj
al la domo, kiun mi konstruis al Via nomo: 35 tiam aŭskultu el la ĉielo
ilian preĝon kaj ilian petegon, kaj defendu ilian aferon. 36 Se ili pekos
antaŭ Vi (ĉar ne ekzistas homo, kiu ne pekus), kaj Vi ekkoleros kontraŭ
ili kaj transdonos ilin al malamiko, kaj iliaj kaptintoj forkondukos ilin en
landon malproksiman aŭ proksiman; 37 sed ili rekonsciiĝos en la lando,
en kiu ili estos kaptitaj, konvertiĝos, kaj petegos Vin en la lando de sia
kaptiteco, dirante: Ni pekis, ni malbonagis, ni krimis; 38 kaj ili returnos sin
al Vi per sia tuta koro kaj per sia tuta animo en la lando de sia kaptiteco,
kien oni forkondukis ilin, kaj ili preĝos, turninte sin al sia lando, kiun Vi
donis al iliaj patroj, kaj al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la domo, kiun
mi konstruis al Via nomo: 39 tiam aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via
loĝado, ilian preĝon kaj ilian petegon, defendu ilian aferon, kaj pardonu
al Via popolo tion, per kio ili pekis antaŭ Vi. 40 Nun, ho mia Dio, Viaj
okuloj estu nefermitaj kaj Viaj oreloj estu atentaj al la preĝo sur ĉi tiu loko.
41 Kaj nun leviĝu, ho Dio Eternulo, en Vian ripozejon, Vi kaj la arkeo de Via
potenco. Viaj pastroj, ho Dio Eternulo, vestiĝu per savo, kaj Viaj fideluloj
ĝuu bonon. 42 Ho Dio Eternulo, ne forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito;
memoru la favorkorecon koncerne Davidon, Vian servanton.

7

1 Kiam Salomono finis la preĝadon, malleviĝis fajro el la ĉielo kaj
forbruligis la bruloferon kaj la aliajn oferojn; kaj la majesto de la Eternulo
plenigis la domon. 2 Kaj la pastroj ne povis eniri en la domon de la Eternulo,
ĉar la majesto de la Eternulo plenigis la domon de la Eternulo. 3 Kaj ĉiuj
Izraelidoj vidis, kiel la fajro kaj la majesto de la Eternulo malleviĝis sur la
domon, kaj ili ekgenuis vizaĝaltere sur la pavimo, adorkliniĝis, kaj dankis
la Eternulon, ke Li estas bona, ke eterna estas Lia favorkoreco. 4 Kaj la
reĝo kaj la tuta popolo faris oferojn antaŭ la Eternulo. 5 La reĝo Salomono
oferis dudek du mil bovojn kaj cent dudek mil ŝafojn. Tiamaniere la reĝo
kaj la tuta popolo inaŭguris la domon de Dio. 6 La pastroj staris sur siaj
postenoj, kaj la Levidoj kun la muzikaj instrumentoj por la Eternulo, kiujn
faris la reĝo David, por kanti dankon al la Eternulo, ke eterna estas Lia
favorkoreco, per la laŭdkantoj de David; kaj la pastroj trumpetis apud ili,
kaj ĉiuj Izraelidoj staris. 7 Kaj Salomono sanktigis la mezon de la korto,

kiu estis antaŭ la domo de la Eternulo; ĉar li faris tie la bruloferojn kaj
alportis ofere la sebon de la pacoferoj; ĉar la kupra altaro, kiun Salomono
faris, ne povis plene loki sur si la bruloferon, la farunoferon, kaj la sebon.
8 Kaj Salomono faris tiam feston dum sep tagoj, kaj kun li la tuta Izrael, tre
granda anaro, kiu kunvenis de Ĥamat ĝis la torento de Egiptujo. 9 Kaj en
la oka tago ili faris festofermon, ĉar la inaŭguron de la altaro ili faris dum
sep tagoj kaj la feston dum sep tagoj. 10 En la dudek-tria tago de la sepa
monato li forsendis la popolon al ĝiaj tendoj, gajan kaj ĝojantan pro la
bono, kiun la Eternulo faris al David, al Salomono, kaj al Sia popolo Izrael.
11 Tiamaniere Salomono sukcese finis la domon de la Eternulo kaj la
reĝan domon, kaj ĉion, kion Salomono en sia koro faris en la domo de la
Eternulo kaj en sia domo. 12 Kaj la Eternulo aperis al Salomono en la nokto,
kaj diris al li: Mi aŭdis vian preĝon, kaj Mi elektis al Mi ĉi tiun lokon kiel
domon de oferoj. 13 Se Mi ŝlosos la ĉielon tiel, ke ne estos pluvo, aŭ se Mi
ordonos al la lokustoj primanĝi la teron, aŭ se Mi sendos peston sur Mian
popolon, 14 sed Mia popolo, kiu portas Mian nomon, humiliĝos kaj preĝos
kaj serĉos Mian vizaĝon kaj returnos sin de siaj malbonaj vojoj: tiam Mi
aŭskultos el la ĉielo, kaj pardonos ilian pekon kaj resanigos ilian landon.
15 Nun Miaj okuloj estos nefermitaj kaj Miaj oreloj estos atentaj al preĝo sur
ĉi tiu loko. 16 Nun Mi elektis kaj sanktigis ĉi tiun domon, por ke Mia nomo
estu tie eterne; kaj Miaj okuloj kaj Mia koro estos tie ĉiutempe. 17 Kaj se vi
irados antaŭ Mi tiel, kiel iradis via patro David, kaj vi agados konforme al
ĉio, kion Mi ordonis al vi, kaj vi observados Miajn leĝojn kaj preskribojn:
18 tiam Mi fortikigos la tronon de via regno, kiel Mi promesis al via patro
David, dirante: Ne mankos ĉe vi viro, reganta super Izrael. 19 Sed se vi
deturnos vin, kaj forlasos Miajn leĝojn kaj Miajn ordonojn, kiujn Mi donis
al vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj dioj kaj adorkliniĝos antaŭ ili: 20 tiam
Mi elŝiros ilin el Mia lando, kiun Mi donis al ili; kaj ĉi tiun domon, kiun
Mi sanktigis por Mia nomo, Mi forpuŝos de antaŭ Mia vizaĝo, kaj Mi faros
ĝin proverbo kaj mokataĵo inter ĉiuj popoloj. 21 Kaj pri ĉi tiu domo, kiu
estas tre alta, ĉiu preteriranto miregos, kaj diros: Pro kio la Eternulo agis
tiele kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu domo? 22 Kaj oni respondos: Pro tio, ke
ili forlasis la Eternulon, Dion de siaj patroj, kiu elkondukis ilin el la lando
Egipta, kaj ili aliĝis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis antaŭ ili kaj servis al ili —
pro tio Li venigis sur ilin ĉi tiun tutan malbonon.

8

1 Post paso de la dudek jaroj, dum kiuj Salomono konstruis la domon de
la Eternulo kaj sian domon, 2 kaj post kiam Salomono konstruis ankaŭ la
urbojn, kiujn Ĥiram donis al Salomono, kaj li enloĝigis tie la Izraelidojn,
3 Salomono iris kontraŭ Ĥamat-Coban kaj venkoprenis ĝin. 4 Kaj li
konstruis Tadmoron en la dezerto, kaj ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn
li konstruis en Ĥamat. 5 Li ankaŭ konstruis Bet-Ĥoronon la supran kaj
Bet-Ĥoronon la malsupran, urbojn fortikigitajn kun muregoj, pordoj, kaj
rigliloj, 6 kaj Baalaton, kaj ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn Salomono havis,
kaj ĉiujn urbojn por la ĉaroj kaj la urbojn por la rajdistoj, kaj ĉion, kion
Salomono deziris konstrui en Jerusalem kaj sur Lebanon kaj en la tuta
lando de sia regado. 7 Koncerne la tutan popolon, kiu restis el la Ĥetidoj,
Amoridoj, Perizidoj, Ĥividoj, kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el la Izraelidoj:
8 el iliaj infanoj, kiuj restis post ili en la lando kaj kiujn la Izraelidoj ne

ekstermis, Salomono faris tributulojn ĝis la nuna tago. 9 Sed el la Izraelidoj
Salomono ne faris servantojn por liaj laboroj, ĉar ili estis militistoj, estroj
de liaj korpogardistoj, estroj super liaj ĉaroj kaj super liaj rajdistoj. 10 La
nombro de la ĉefaj oficistoj, kiujn havis la reĝo Salomono, estis ducent
kvindek. 11 La filinon de Faraono elkondukis Salomono el la urbo de David
en la domon, kiun li konstruis por ŝi; ĉar li diris: Virino ne devas loĝi ĉe
mi en la domo de David, reĝo de Izrael, ĉar ĝi estas sankta pro tio, ke en
ĝin eniris la kesto de la Eternulo.
12 Tiam Salomono komencis alportadi bruloferojn al la Eternulo sur tiun
altaron de la Eternulo, kiun li konstruis antaŭ la portiko, 13 por oferadi
laŭ la ordo de ĉiu tago, konforme al la ordono de Moseo pri la sabatoj, la
monatkomencoj, kaj la festoj, kiuj estis tri fojojn en jaro, Pasko, Pentekosto,
kaj festo de laŭboj. 14 Kaj li starigis, konforme al la preskribo de sia patro
David, la partiojn de la pastroj por ilia servado, kaj la Levidojn por iliaj
postenoj, por ke ili glorkantu kaj servu apud la pastroj laŭ la ordo de ĉiu
tago, ankaŭ la pordegistojn laŭ iliaj grupoj por ĉiu pordego; ĉar tia estis
la ordono de David, la homo de Dio. 15 Kaj oni en nenio dekliniĝis de la
ordono de la reĝo pri la pastroj kaj Levidoj kaj pri la trezoroj. 16 Tiele estis
aranĝita la tuta laboro de Salomono de post la tago, kiam estis fondita la
domo de la Eternulo, ĝis la domo de la Eternulo estis tuta preta.
17 Tiam Salomono iris en Ecjon-Geberon kaj en Elaton, sur la bordo de
la maro, en la lando de Edom. 18 Kaj Ĥiram sendis al li per siaj servantoj
ŝipojn, kaj servistojn, kiuj konis la maron; kaj ili veturis kun la servantoj
de Salomono en Ofiron, kaj prenis de tie kvarcent kvindek kikarojn da oro
kaj venigis al la reĝo Salomono.

9

1 Kiam la reĝino de Ŝeba aŭdis la famon pri Salomono, ŝi venis,
por elprovi Salomonon per enigmoj, en Jerusalemon, kun tre granda
akompanantaro, kun kameloj, portantaj aromaĵojn, multe da oro, kaj
multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi venis al Salomono, kaj parolis kun li pri ĉio,
kion ŝi havis sur sia koro. 2 Kaj Salomono solvis al ŝi ĉiujn ŝiajn demandojn;
kaj estis nenio, kion Salomono ne scius kaj kion li ne solvus al ŝi. 3 Kaj
la reĝino de Ŝeba vidis la saĝecon de Salomono, kaj la domon, kiun li
konstruis, 4 kaj la manĝaĵon de lia tablo kaj la loĝejon de liaj sklavoj kaj
la oficojn de liaj servantoj kaj iliajn vestojn, liajn vinverŝistojn kaj iliajn
vestojn, kaj lian iradon, kiam li iris en la domon de la Eternulo; kaj ŝi estis
tute ravita. 5 Kaj ŝi diris al la reĝo: Vera estas tio, kion mi aŭdis en mia
lando pri viaj aferoj kaj pri via saĝeco; 6 mi ne kredis iliajn vortojn, ĝis mi
venis kaj ĝis miaj okuloj ekvidis; sed nun mi vidas, ke oni ne rakontis al
mi eĉ duonon de via granda saĝeco: vi superas la famon, kiun mi aŭdis.
7 Feliĉaj estas viaj homoj, kaj feliĉaj estas viaj servantoj, kiuj ĉiam staras
antaŭ vi kaj aŭdas vian saĝecon. 8 Benata estu la Eternulo, via Dio, kiu
favoras vin kaj sidigis vin sur via trono kiel reĝon antaŭ la Eternulo, via
Dio. Pro amo de via Dio al la Izraelidoj, por fortikigi ilin por ĉiam, Li faris
vin reĝo super ili, por ke vi zorgu pri juĝo kaj justeco. 9 Kaj ŝi donacis al la
reĝo cent dudek kikarojn da oro kaj tre multe da aromaĵoj kaj multekostajn
ŝtonojn; neniam estis aromaĵoj similaj al tiuj, kiujn la reĝino de Ŝeba
donacis al la reĝo Salomono. 10 Kaj la servantoj de Ĥiram kaj la servantoj
de Salomono, kiuj venigis oron el Ofir, venigis ankaŭ santalan lignon kaj
multekostajn ŝtonojn. 11 Kaj el la santala ligno la reĝo faris ŝtuparojn por

la domo de la Eternulo kaj por la reĝa domo, ankaŭ harpojn kaj psalterojn
por la kantistoj; neniam antaŭe oni vidis ion similan en la Juda lando.
12 Kaj la reĝo Salomono donis al la reĝino de Ŝeba ĉion, kion ŝi deziris kaj
kion ŝi petis, krom tio, kion ŝi alportis al la reĝo. Kaj ŝi foriris returne en
sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj.
13 La pezo de la oro, kiu estis alportita al Salomono dum unu jaro, estis
sescent sesdek ses kikaroj da oro; 14 krom tio la disportistoj kaj komercistoj
alportadis, kaj ankaŭ ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj la regionestroj alportadis
al Salomono oron kaj arĝenton. 15 Kaj la reĝo Salomono faris ducent
grandajn ŝildojn el forĝita oro (sescent sikloj da forĝita oro estis uzitaj por
ĉiu ŝildo), 16 kaj tricent malgrandajn ŝildojn el forĝita oro (tricent sikloj da
oro estis uzitaj por ĉiu el tiuj ŝildoj), kaj la reĝo metis ilin en la arbardomon
de Lebanon. 17 Kaj la reĝo faris grandan tronon el eburo kaj tegis ĝin
per pura oro. 18 Kaj ses ŝtupojn havis la trono, kaj oran piedbenketon,
alfortikigitajn al la trono, kaj brakapogojn ambaŭflanke de la sidloko, kaj
du leonojn, starantajn apud la brakapogoj. 19 Kaj ankoraŭ dek du leonoj
tie staris sur la ses ŝtupoj ambaŭflanke; io simila ne ekzistis en iu regno.
20 Kaj ĉiuj trinkvazoj de la reĝo Salomono estis el oro, kaj ĉiuj vazoj de la
Lebanona arbardomo estis el pura oro; arĝento en la tempo de Salomono
estis rigardata kiel senvalora. 21 Ĉar la reĝo havis ŝipojn, kiuj iradis en
Tarŝiŝon kun la servantoj de Ĥiram; unu fojon en tri jaroj venadis la ŝipoj
el Tarŝiŝ, alportante oron, arĝenton, eburon, simiojn, kaj pavojn. 22 Tiel
la reĝo Salomono superis ĉiujn reĝojn de la tero per riĉeco kaj saĝeco.
23 Kaj ĉiuj reĝoj de la tero penis vidi Salomonon, por aŭdi lian saĝecon,
kiun Dio enmetis en lian koron. 24 Kaj ili alportadis ĉiu sian donacon:
vazojn arĝentajn, vazojn orajn, vestojn, batalilojn, aromaĵojn, ĉevalojn,
kaj mulojn, ĉiujare. 25 Kaj Salomono havis kvar mil ĉevalstalojn, ĉarojn,
kaj dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de ĉaroj kaj ĉe la
reĝo en Jerusalem. 26 Li regis super ĉiuj reĝoj, de la Rivero ĝis la lando
Filiŝta kaj ĝis la limo de Egiptujo. 27 Kaj la reĝo atingis tion, ke la arĝento
en Jerusalem estis kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel granda kvanto,
kiel sikomoroj sur malaltaj lokoj. 28 Ĉevalojn oni venigadis al Salomono el
Egiptujo kaj el ĉiuj landoj.
29 La tuta cetera historio de Salomono, la unua kaj la lasta, estas
priskribita en la kroniko de la profeto Natan, en la profetaĵoj de Aĥija,
la Ŝiloano, kaj en la vizioj de Jedo, la viziisto, pri Jerobeam, filo de Nebat.
30 Kaj Salomono reĝis en Jerusalem super la tuta Izrael kvardek jarojn.
31 Kaj Salomono ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo
de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis Reĥabeam, lia filo.

10

1 Reĥabeam iris en Ŝeĥemon, ĉar en Ŝeĥemon venis ĉiuj Izraelidoj,
por fari lin reĝo. 2 Kiam tion aŭdis Jerobeam, filo de Nebat (ĉar li estis
en Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo Salomono), Jerobeam revenis el
Egiptujo. 3 Kaj oni sendis, kaj vokis lin. Tiam venis Jerobeam kaj la tuta
Izrael, kaj ili ekparolis al Reĥabeam, dirante: 4 Via patro tro pezigis nian
jugon; nun deprenu iom de la malfacilaj laboroj de via patro, kaj de lia
peza jugo, kiun li metis sur nin, kaj tiam ni servados al vi. 5 Kaj li diris al
ili: Post tri tagoj revenu al mi. Kaj la popolo disiris. 6 Kaj la reĝo Reĥabeam
konsiliĝis kun la maljunuloj, kiuj staradis antaŭ lia patro Salomono dum

lia vivo, kaj li diris: Kiel vi konsilas respondi al ĉi tiu popolo? 7 Kaj ili
diris al li jene: Se vi estos bona al ĉi tiu popolo kaj montros al ili favoron
kaj parolos al ili bonajn vortojn, ili estos al vi servantoj por ĉiam. 8 Sed li
ne atentis la konsilon de la maljunuloj, kiun ili donis al li; kaj li konsiliĝis
kun la junuloj, kiuj elkreskis kune kun li kaj staris antaŭ li. 9 Kaj li diris al
ili: Kion vi konsilas, ke ni respondu al ĉi tiu popolo, kiu diris al mi jene:
Faru malpli peza la jugon, kiun via patro metis sur nin? 10 Kaj la junuloj,
kiuj elkreskis kune kun li, parolis al li, dirante: Tiele diru al la popolo,
kiu diris al vi: Via patro faris nian jugon tro peza, kaj vi faru ĝin malpli
peza — tiele diru al ili: Mia malgranda fingro estas pli dika, ol la lumboj
de mia patro; 11 tial se mia patro ŝarĝis vin per peza jugo, mi ankoraŭ pli
pezigos vian jugon; mia patro vin punadis per vipoj, sed mi vin punados
per skorpioj. 12 Kaj Jerobeam kaj la tuta popolo venis al Reĥabeam en la
tria tago, kiel la reĝo ordonis, dirante: Revenu al mi en la tria tago. 13 Kaj la
reĝo respondis al ili malafable; kaj la reĝo Reĥabeam ne atentis la konsilon
de la maljunuloj; 14 kaj li parolis al ili laŭ la konsilo de la junuloj, dirante:
Mia patro pezigis vian jugon, sed mi ĝin ankoraŭ pli pezigos; mia patro
vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per skorpioj. 15 Kaj la reĝo
ne aŭskultis la popolon; ĉar estis tiel destinite de Dio, por ke la Eternulo
plenumu Sian vorton, kiun Li diris per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam, filo
de Nebat. 16 Kiam ĉiuj Izraelidoj vidis, ke la reĝo ilin ne obeas, tiam la
popolo respondis al la reĝo, dirante: Kian parton ni havas en David? ni ne
havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj; iru, ho Izraelidoj, ĉiu al sia tendo! nun
zorgu mem pri via domo, ho David! Kaj ĉiuj Izraelidoj disiris al siaj tendoj.
17 Sed super la Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj de Judujo, regis Reĥabeam.
18 Kaj la reĝo Reĥabeam sendis Hadoramon, la estron super la impostoj;
sed la Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj li mortis. Kaj la reĝo Reĥabeam
rapide sidiĝis en ĉaro, por forkuri en Jerusalemon. 19 Tiamaniere Izrael
defalis de la domo de David ĝis la nuna tago.

11

1 Kiam Reĥabeam venis en Jerusalemon, li kolektis el la domo de Jehuda
kaj de Benjamen cent okdek mil elektitajn militistojn, por militi kontraŭ
Izrael, por revenigi la regnon al Reĥabeam. 2 Sed aperis vorto de la
Eternulo al Ŝemaja, homo de Dio, dirante: 3 Diru al Reĥabeam, filo de
Salomono, reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj Izraelidoj en la lando de Jehuda kaj
de Benjamen jene: 4 Tiele diras la Eternulo: Ne iru kaj ne militu kontraŭ
viaj fratoj; reiru ĉiu al sia domo, ĉar de Mi estas farita ĉi tiu afero. Kaj
ili obeis la vortojn de la Eternulo, kaj rifuzis iri kontraŭ Jerobeamon.
5 Reĥabeam loĝis en Jerusalem, kaj li konstruis fortikaĵojn en la urboj
de Judujo. 6 Li prikonstruis Bet-Leĥemon, Etamon, Tekoan, 7 Bet-Curon,
Soĥon, Adulamon, 8 Gaton, Mareŝan, Zifon, 9 Adoraimon, Laĥiŝon, Azekan,
10 Corean, Ajalonon, kaj Ĥebronon, kiuj estis urboj fortikigitaj en la lando
de Jehuda kaj de Benjamen. 11 Li fortigis tiujn fortikaĵojn kaj starigis tie
estrojn, aranĝis provizejojn de manĝaĵoj, oleo, kaj vino. 12 Kaj en ĉiu urbo
li kolektis ŝildojn kaj lancojn, kaj tre fortigis ilin. Kaj Jehuda kaj Benjamen
restis liaj. 13 La pastroj kaj Levidoj, kiuj estis en la tuta lando de Izrael,
kolektiĝis al li el ĉiuj siaj regionoj; 14 la Levidoj forlasis siajn antaŭurbojn
kaj sian posedaĵon kaj iris en Judujon kaj Jerusalemon, ĉar Jerobeam kaj

liaj filoj forpuŝis ilin de la pastrado al la Eternulo. 15 Li starigis ĉe si
pastrojn por la altaĵoj, por la kaproj kaj bovidoj, kiujn li faris. 16 Post
ili el ĉiuj triboj de Izrael tiuj homoj, kiuj havis la inklinon turnadi sin al
la Eternulo, Dio de Izrael, venadis en Jerusalemon, por fari oferojn al la
Eternulo, Dio de iliaj patroj. 17 Kaj ili fortigadis la regnon de Judujo, kaj
subtenadis Reĥabeamon, filon de Salomono, dum tri jaroj; ĉar ili iradis
laŭ la vojo de David kaj Salomono dum tri jaroj. 18 Reĥabeam prenis al si
kiel edzinon Maĥalaton, filinon de Jerimot, filo de David, kaj de Abiĥail,
filino de Eliab, filo de Jiŝaj. 19 Ŝi naskis al li filojn: Jeuŝ, Ŝemarja, kaj
Zaham. 20 Post ŝi li prenis Maaĥan, filinon de Abŝalom; kaj ŝi naskis al li
Abijan, Atajon, Zizan, kaj Ŝelomiton. 21 Reĥabeam amis Maaĥan, filinon
de Abŝalom, pli ol ĉiujn siajn edzinojn kaj kromvirinojn; ĉar li havis dek
ok edzinojn kaj sesdek kromvirinojn, kaj li naskigis dudek ok filojn kaj
sesdek filinojn. 22 Reĥabeam starigis Abijan, filon de Maaĥa, kiel ĉefon,
kiel princon inter liaj fratoj, intencante fari lin reĝo. 23 Li agadis prudente;
li dissendis ĉiujn siajn filojn en ĉiujn regionojn de Jehuda kaj de Benjamen,
en ĉiujn fortikigitajn urbojn; li donis al ili grandajn vivrimedojn kaj prenis
por ili multe da edzinoj.

12

1 Kiam fortikiĝis la regno de Reĥabeam kaj li fariĝis forta, li forlasis la
instruon de la Eternulo, kaj kun li la tuta Izrael. 2 En la kvina jaro de la
reĝo Reĥabeam iris Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, kontraŭ Jerusalemon (ĉar ili
pekis kontraŭ la Eternulo) 3 kun mil ducent ĉaroj kaj sesdek mil rajdistoj;
sennombra estis la popolo, kiu venis kun li el Egiptujo: la Luboj, Sukioj, kaj
Etiopoj. 4 Kaj li venkoprenis la fortikigitajn urbojn de Judujo kaj aliris ĝis
Jerusalem. 5 Tiam la profeto Ŝemaja venis al Reĥabeam, kaj al la estroj de
Judujo, kiuj kolektiĝis en Jerusalem pro Ŝiŝak, kaj li diris al ili: Tiele diras
la Eternulo: Vi forlasis Min, tial ankaŭ Mi forlasas vin en la manojn de
Ŝiŝak. 6 Tiam humiliĝis la estroj de Izrael kaj la reĝo, kaj diris: Justa estas
la Eternulo. 7 Kiam la Eternulo vidis, ke ili humiliĝis, tiam aperis vorto de
la Eternulo al Ŝemaja, dirante: Ili humiliĝis, tial Mi ne ekstermos ilin; Mi
donos al ili iom da savo, kaj Mia kolero ne elverŝiĝos sur Jerusalemon per
Ŝiŝak; 8 tamen ili estos liaj subuloj, por ke ili eksciu, kio estas servado al
Mi kaj servado al teraj regnoj. 9 Kaj Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, iris kontraŭ
Jerusalemon, kaj li forprenis la trezorojn de la domo de la Eternulo kaj la
trezorojn de la reĝa domo, ĉion li prenis; li prenis ankaŭ la orajn ŝildojn,
kiujn faris Salomono. 10 Kaj la reĝo Reĥabeam faris anstataŭ ili ŝildojn
kuprajn, kaj transdonis ilin en la manojn de la estroj de korpogardistoj, kiuj
gardadis la enirejon de la reĝa domo. 11 Kaj ĉiufoje, kiam la reĝo iris en la
domon de la Eternulo, venis la korpogardistoj, portis ilin, kaj poste returne
portis ilin en la ĉambron de la korpogardistoj. 12 Kiam li humiliĝis, tiam
deturniĝis de li la kolero de la Eternulo, kaj ne ĉio pereis; ĉar en Judujo
estis ankoraŭ io bona. 13 La reĝo Reĥabeam fortikiĝis en Jerusalem, kaj li
reĝis. La aĝon de kvardek unu jaroj havis Reĥabeam, kiam li fariĝis reĝo;
kaj dek sep jarojn li reĝis en Jerusalem, la urbo, kiun elektis la Eternulo
inter ĉiuj triboj de Izrael, por estigi tie Sian nomon. La nomo de lia patrino
estis Naama, la Amonidino. 14 Li agis malbone, ĉar li ne alkutimigis sian

koron al serĉado de la Eternulo. 15 La historio de Reĥabeam, la unua kaj la
lasta, estas priskribita en la kronikoj de la profeto Ŝemaja kaj de la viziisto
Ido, ĉe la genealogio. Kaj inter Reĥabeam kaj Jerobeam estis militoj dum
ilia tuta vivo. 16 Kaj Reĥabeam ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Abija.

13

1 En la dek-oka jaro de la reĝo Jerobeam ekreĝis Abija super Judujo.
2 Tri jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Miĥaja,
filino de Uriel, el Gibea. Milito estis inter Abija kaj Jerobeam. 3 Abija eliris
en la militon kun anaro da bonaj militistoj, konsistanta el kvarcent mil
viroj elektitaj; Jerobeam eliris en la militon kontraŭ li kun okcent mil viroj
elektitaj, bonaj militistoj. 4 Abija stariĝis supre sur la monto Cemaraim, kiu
estas en la montaro de Efraim, kaj diris: Aŭskultu min, ho Jerobeam kaj la
tuta Izrael! 5 Vi devas ja scii, ke la Eternulo, Dio de Izrael, donis la reĝadon
super Izrael por ĉiam al David, al li kaj al liaj filoj, per interligo de salo.
6 Sed leviĝis Jerobeam, filo de Nebat, servanto de Salomono, filo de David,
kaj ribelis kontraŭ sia sinjoro. 7 Kaj kolektiĝis ĉirkaŭ li homoj vantaj, homoj
malvirtaj, kaj superfortis Reĥabeamon, filon de Salomono; Reĥabeam estis
juna kaj molkora kaj ne povis rezisti al ili. 8 Kaj nun vi pensas, ke vi havos
forton kontraŭ la regno de la Eternulo en la mano de la filoj de David, ĉar
vi prezentas grandan amason, kaj vi havas orajn bovidojn, kiujn Jerobeam
faris dioj por vi. 9 Vi elpuŝis ja la pastrojn de la Eternulo, la Aaronidojn
kaj Levidojn, kaj vi faris al vi pastrojn kiel la popoloj de la aliaj landoj;
ĉiu, kiu venas por sia konsekrado kun bovo kaj kun sep ŝafoj, fariĝas
pastro por la nedioj. 10 Sed kun ni estas la Eternulo, nia Dio; ni ne forlasis
Lin; kaj al la Eternulo servas pastroj Aaronidoj kaj Levidoj laŭ ilia ofico,
11 kaj ili bruligas al la Eternulo bruloferojn ĉiumatene kaj ĉiuvespere,
kaj incensan aromaĵon, kaj ili aranĝas panon sur pura tablo, kaj la oran
kandelabron kun ĝiaj lucernoj, ke ili brulu ĉiuvespere; ĉar ni plenumas la
preskribon de la Eternulo, nia Dio, kaj vi forlasis Lin. 12 Vidu, kun ni, kiel
nia ĉefo, estas Dio, kaj ankaŭ Liaj pastroj kaj laŭtesonaj trumpetoj, por
trumpetegi kontraŭ vi. Ho Izraelidoj, ne militu kontraŭ la Eternulo, Dio
de viaj patroj, ĉar vi ne havos sukceson. 13 Dume Jerobeam ĉirkaŭirigis
embuskon, kiu aperis malantaŭ ili; tiamaniere estis militistoj antaŭ la Judoj
kaj embusko malantaŭ ili. 14 La Judoj sin returnis, kaj ekvidis, ke ili havas
batalon antaŭe kaj malantaŭe. Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj la pastroj
ektrumpetis per la trumpetoj. 15 Kaj la Judoj laŭte ekbruis; kaj kiam la
Judoj ekbruis, Dio frapis Jerobeamon kaj ĉiujn Izraelidojn antaŭ Abija kaj
la Judoj. 16 Kaj la Izraelidoj ekkuris antaŭ la Judoj, kaj Dio transdonis ilin en
la manojn de ĉi tiuj. 17 Kaj Abija kaj lia popolo faris inter ili grandan baton;
kaj falis mortigitoj el Izrael kvincent mil viroj elektitaj. 18 Tiam humiliĝis
la Izraelidoj, kaj fortiĝis la Judoj, ĉar ili apogis sin sur la Eternulo, Dio de
iliaj patroj. 19 Kaj Abija persekutis Jerobeamon, kaj prenis de li urbojn:
Bet-El kun ĝiaj filinurboj, Jeŝanan kun ĝiaj filinurboj, kaj Efrainon kun
ĝiaj filinurboj. 20 Kaj Jerobeam ne plu refortiĝis en la tempo de Abija. Kaj
la Eternulo frapis lin, kaj li mortis. 21 Sed Abija fortiĝis. Kaj li prenis al
si dek kvar edzinojn, kaj li naskigis dudek du filojn kaj dek ses filinojn.
22 La cetera historio de Abija, liaj agoj, kaj liaj vortoj estas priskribitaj en
la komentario de la profeto Ido.

14

1 Kaj Abija ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo de
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Asa. En lia tempo la lando estis
trankvila dum dek jaroj. 2 Asa agadis bone kaj juste antaŭ la Eternulo,
sia Dio. 3 Li forigis la altarojn de fremdaj dioj kaj la altaĵojn, li disbatis
la statuojn, kaj dehakis la sanktajn stangojn. 4 Kaj li ordonis al la Judoj
turni sin al la Eternulo, Dio de iliaj patroj, por plenumi la instruon kaj la
ordonojn. 5 Li forigis el ĉiuj urboj de Judujo la altaĵojn kaj la kolonojn de la
suno. Kaj la regno estis trankvila sub li. 6 Li konstruis urbojn fortikigitajn
en Judujo; la lando estis trankvila, kaj li ne havis militon en tiuj jaroj, ĉar
la Eternulo donis al li ripozon. 7 Kaj li diris al la Judoj: Ni prikonstruu ĉi
tiujn urbojn, ni ĉirkaŭigu ilin per muregoj kaj turoj, pordoj, kaj rigliloj. La
lando estas ankoraŭ nia, ĉar ni turnis nin al la Eternulo, nia Dio; ni turnis
nin, kaj Li donis al ni trankvilecon ĉirkaŭe. Kaj ili konstruis, kaj la afero
iris sukcese. 8 Kaj Asa havis militistaron: da viroj armitaj per ŝildo kaj
lanco el la Jehudaidoj tricent mil, kaj el la Benjamenidoj da viroj portantaj
manŝildon kaj pafantaj per pafarko estis ducent okdek mil; ĉiuj ili estis
bravaj militistoj. 9 Eliris kontraŭ ilin Zeraĥ, la Etiopo, kun militistaro de
unu miliono kaj kun tricent ĉaroj, kaj li venis ĝis Mareŝa. 10 Kaj eliris Asa
renkonte al li, kaj ili aranĝiĝis al batalo en la valo Cefata, apud Mareŝa.
11 Kaj Asa ekvokis al la Eternulo, sia Dio, kaj diris: Ho Eternulo, por Vi ne
estas diferenco helpi al grandnombrulo aŭ al senfortulo; helpu do al ni,
ho Eternulo, nia Dio, ĉar sur Vi ni nin apogas kaj en Via nomo ni venis
kontraŭ ĉi tiun grandan anaron. Ho Eternulo, Vi estas nia Dio; kontraŭ Vi
neniu homo montriĝu forta. 12 Kaj la Eternulo frapis la Etiopojn antaŭ Asa
kaj antaŭ la Judoj, kaj la Etiopoj forkuris. 13 Kaj Asa, kaj la popolo, kiu estis
kun li, persekutis ilin ĝis Gerar; kaj la Etiopoj falis tiel, ke neniu el ili restis
vivanta; ĉar ili estis frakasitaj antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia militistaro.
Kaj ili forportis tre multe da militakiraĵo. 14 Kaj ili venkobatis ĉiujn urbojn
ĉirkaŭe de Gerar, ĉar sur ilin falis teruro de la Eternulo; kaj ili prirabis
ĉiujn urbojn, ĉar en ili troviĝis multe da rabeblaĵo. 15 Ankaŭ ili disbatis la
tendojn de la brutoj, kaptis multe da ŝafoj kaj da kameloj, kaj revenis en
Jerusalemon.

15

1 Sur Azarjan, filon de Oded, venis la spirito de Dio. 2 Kaj li eliris
antaŭ Asan, kaj diris al li: Aŭskultu min, ho Asa kaj ĉiuj Jehudaidoj kaj
Benjamenidoj: la Eternulo estas kun vi, kiam vi estas kun Li; kaj se vi Lin
serĉos, vi Lin trovos, sed se vi Lin forlasos, Li forlasos vin. 3 Dum longa
tempo Izrael estos sen la vera Dio, sen instruanta pastro, kaj sen instruo;
4 sed en sia mizero ili returnos sin al la Eternulo, Dio de Izrael; kaj ili serĉos
Lin, kaj Li trovigos Sin al ili. 5 En tiu tempo ne havos pacon la eliranto
nek la eniranto, ĉar grandaj tumultoj estos ĉe ĉiuj loĝantoj de la landoj.
6 Nacio disbatos nacion kaj urbo urbon, ĉar Dio konfuzos ilin per diversaj
malfeliĉoj. 7 Sed vi estu kuraĝaj, kaj ne faligu viajn manojn; ĉar ekzistas
rekompenco pro viaj faroj. 8 Kiam Asa aŭdis tiujn vortojn kaj la profetaĵon
de la profeto Oded, li kuraĝiĝis, kaj elĵetis la abomenindaĵojn el la tuta
lando de Jehuda kaj de Benjamen, kaj el la urboj, kiujn li venkoprenis sur
la monto de Efraim; kaj li renovigis la altaron de la Eternulo, starantan
antaŭ la portiko de la Eternulo. 9 Kaj li kunvenigis ĉiujn Jehudaidojn kaj
Benjamenidojn, kaj la kun ili loĝantajn enmigrintojn el la tribo de Efraim,

de Manase, kaj de Simeon; ĉar ili en granda nombro transiris al li de Izrael,
kiam ili vidis, ke la Eternulo, lia Dio, estas kun li. 10 Kaj ili kunvenis en
Jerusalemon en la tria monato de la dek-kvina jaro de la reĝado de Asa.
11 Kaj ili alportis en tiu tago oferojn al la Eternulo el la militakiraĵo, kiun
ili venigis: sepcent bovojn kaj sep mil ŝafojn. 12 Kaj ili faris interligon, ke
ili strebados al la Eternulo, Dio de iliaj patroj, per sia tuta koro kaj per sia
tuta animo, 13 kaj ke ĉiu, kiu ne turnos sin al la Eternulo, Dio de Izrael,
devas morti, ĉu tio estas malgranda, ĉu granda, ĉu viro, ĉu virino. 14 Kaj ili
ĵuris al la Eternulo per laŭta voĉo, per ĝojkriado, per trumpetoj kaj kornoj.
15 Kaj ĉiuj Judoj ĝojis pri la ĵuro, ĉar ili ĵuris el sia tuta koro, ili serĉis Lin
kun plena fervoro, kaj Li trovigis Sin al ili. Kaj la Eternulo donis al ili
trankvilecon ĉirkaŭe. 16 Kaj eĉ Maaĥan, la patrinon, la reĝo Asa senigis je
ŝia titolo de reĝino, pro tio, ke ŝi faris idolon por Aŝtar. Kaj Asa dishakis
ŝian idolon, dispecigis ĝin kaj forbruligis ĉe la torento Kidron. 17 Tamen la
altaĵoj ne estis forigitaj ĉe Izrael; sed la koro de Asa estis perfekta dum lia
tuta vivo. 18 Li enportis en la domon de Dio la konsekritaĵojn de sia patro,
kaj siajn proprajn konsekritaĵojn, arĝenton kaj oron kaj vazojn. 19 Kaj ne
estis milito ĝis la tridek-kvina jaro de la reĝado de Asa.

16

1 En la tridek-sesa jaro de la reĝado de Asa iris Baaŝa, reĝo de Izrael,
kontraŭ Judujon, kaj li konstruis Raman, por bari la eliradon kaj eniradon
al Asa, reĝo de Judujo. 2 Tiam Asa elprenis arĝenton kaj oron el la
trezorejoj de la domo de la Eternulo kaj de la reĝa domo, kaj sendis al
Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kiu loĝis en Damasko, kaj dirigis al li: 3 Estas
interligo inter mi kaj vi, kiel inter mia patro kaj via patro; jen mi sendas
al vi arĝenton kaj oron: neniigu vian interligon kun Baaŝa, reĝo de Izrael,
por ke li foriru de mi. 4 Kaj Ben-Hadad obeis la reĝon Asa, kaj sendis siajn
militestrojn kontraŭ la urbojn de Izrael, kaj ili venkobatis Ijonon kaj Danon
kaj Abel-Maimon, kaj ĉiujn provizejojn en la urboj de Naftali. 5 Kiam Baaŝa
tion aŭdis, li ĉesis konstrui Raman kaj haltigis sian laboradon. 6 Tiam la
reĝo Asa prenis ĉiujn Judojn; kaj ili forportis la ŝtonojn de Rama kaj ĝian
lignon, el kiuj Baaŝa faris la konstruadon; kaj li konstruis el tio Geban kaj
Micpan. 7 En tiu tempo venis la antaŭvidisto Ĥanani al Asa, reĝo de Judujo,
kaj diris al li: Ĉar vi apogis vin sur la reĝo de Sirio, kaj ne apogis vin sur la
Eternulo, via Dio, tial saviĝis el via mano la militistaro de la reĝo de Sirio.
8 Ĉu la Etiopoj kaj Luboj ne estis kun granda forto, kun ĉaroj kaj rajdistoj en
tre granda nombro? tamen, ĉar vi apogis vin sur la Eternulo, Li transdonis
ilin en vian manon; 9 ĉar la okuloj de la Eternulo ĉirkaŭrigardas la tutan
teron, por subteni tiujn, kies koro estas plene aldonita al Li. Malsaĝe vi
agis per ĉi tio; pro tio de nun vi havos militojn. 10 Asa ekkoleris kontraŭ
la antaŭvidisto kaj metis lin en malliberejon, ĉar li indignis kontraŭ li pro
tio; ankaŭ kelkajn el la popolo Asa premis en tiu tempo. 11 La historio de
Asa, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la libro de la reĝoj de Judujo
kaj Izrael. 12 En la tridek-naŭa jaro de sia reĝado Asa malsaniĝis je siaj
piedoj; tre forta fariĝis lia malsano; sed eĉ en sia malsano li turnis sin ne
al la Eternulo, sed al kuracistoj. 13 Kaj Asa ekdormis kun siaj patroj, kaj
mortis en la kvardek-unua jaro de sia reĝado. 14 Kaj oni enterigis lin en lia
tombo, kiun li pretigis al si en la urbo de David; kaj oni kuŝigis lin sur lito
plenigita de aromaĵoj kaj diversaj lerte preparitaj ŝmiraĵoj, kaj oni faris
por li tre grandan brulon.

17

1 Anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoŝafat. Kaj li fariĝis potenca kontraŭ
Izrael. 2 Li starigis militistaron en ĉiuj fortikigitaj urboj de Judujo, kaj
starigis garnizonojn en la lando de Jehuda, kaj en la urboj de Efraim, kiujn
venkoprenis lia patro Asa. 3 Kaj la Eternulo estis kun Jehoŝafat, ĉar li
iradis laŭ la antaŭaj vojoj de sia patro David kaj ne turnis sin al la Baaloj,
4 sed nur la Dion de sia patro li serĉis kaj Liajn ordonojn li sekvis, ne
simile al la agado de Izrael. 5 Kaj la Eternulo fortikigis la regnon en lia
mano, kaj ĉiuj Judoj donacis donacojn al Jehoŝafat, kaj li havis multe da
riĉeco kaj da honoro. 6 Lia koro altiĝis sur la vojoj de la Eternulo; li ankaŭ
forigis la altaĵojn kaj la sanktajn stangojn el Judujo. 7 En la tria jaro de lia
reĝado li sendis siajn eminentulojn Ben-Ĥail, Obadja, Zeĥarja, Netanel, kaj
Miĥaja, ke ili instruu en la urboj de Judujo; 8 kaj kun ili la Levidojn Ŝemaja,
Netanja, Zebadja, Asahel, Ŝemiramot, Jehonatan, Adonija, Tobija, kaj Tob-
Adonija, la Levidojn, kaj kun ili la pastrojn Eliŝama kaj Jehoram. 9 Kaj ili
instruis en Judujo, havante kun si libron de instruo de la Eternulo; ili trairis
ĉiujn urbojn de Judujo kaj instruis la popolon. 10 Kaj timo antaŭ la Eternulo
estis en ĉiuj regnoj de la landoj, kiuj estis ĉirkaŭ Judujo, kaj ili ne militis
kontraŭ Jehoŝafat. 11 De la Filiŝtoj oni alportadis al Jehoŝafat donacojn,
kaj arĝenton kiel tributon; ankaŭ la Araboj venigadis al li malgrandajn
brutojn: sep mil sepcent ŝafojn kaj sep mil sepcent kaprojn. 12 Jehoŝafat
fariĝadis ĉiam pli granda kaj atingis grandan altecon. Kaj li konstruis en
Judujo kastelojn kaj grenurbojn. 13 Kaj multe da laboroj li havis en la urboj
de Judujo, kaj bravajn militistojn en Jerusalem. 14 Jen estas ilia ordo laŭ
iliaj patrodomoj: ĉe la Jehudaidoj estis milestroj: la estro Adna, kaj kun
li estis tricent mil bravaj militistoj; 15 apud li estis la estro Jehoĥanan,
kaj kun li ducent okdek mil; 16 apud li estis Amasja, filo de Ziĥri, kiu
konsekris sin al la Eternulo, kaj kun li estis ducent mil bravaj militistoj.
17 Ĉe la Benjamenidoj estis: brava militisto Eljada, kaj kun li ducent mil
viroj armitaj per pafarko kaj ŝildo; 18 apud li estis Jehozabad, kaj kun li
cent okdek mil viroj armitaj por la militistaro. 19 Tiuj servis al la reĝo,
krom tiuj, kiujn la reĝo starigis en la fortikigitaj urboj de la tuta Judujo.

18

1 Jehoŝafat havis multe da riĉeco kaj honoro; kaj li boparenciĝis kun
Aĥab. 2 Post kelke da jaroj li veturis al Aĥab en Samarion. Kaj Aĥab
buĉis multe da ŝafoj kaj bovoj por li, kaj por la popolo, kiu estis kun li, kaj
konvinkis lin iri kontraŭ Ramoton en Gilead. 3 Kaj Aĥab, reĝo de Izrael,
diris al Jehoŝafat, reĝo de Judujo: Ĉu vi iros kun mi kontraŭ Ramoton en
Gilead? Kaj ĉi tiu respondis al li: Mi estas kiel vi, kaj mia popolo estas kiel
via popolo; ni iros kun vi en la militon. 4 Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de
Izrael: Demandu hodiaŭ la vorton de la Eternulo. 5 Tiam la reĝo de Izrael
kunvenigis la profetojn, kvarcent homojn, kaj diris al ili: Ĉu ni iru milite
kontraŭ Ramoton en Gilead, aŭ mi tion ne faru? Kaj ili respondis: Iru, kaj
Dio ĝin transdonos en la manon de la reĝo. 6 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne
troviĝas ĉi tie ankoraŭ iu profeto de la Eternulo, kiun ni povus demandi?
7 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ekzistas ankoraŭ unu homo, per
kiu ni povas demandi la Eternulon, sed mi lin malamas, ĉar neniam li
profetas pri mi ion bonan, sed dum sia tuta vivo nur malbonon; tio estas

Miĥaja, filo de Jimla. Sed Jehoŝafat diris: La reĝo ne parolu tiel. 8 Tiam la
reĝo de Izrael alvokis unu korteganon, kaj diris: Venigu rapide Miĥajan,
filon de Jimla. 9 La reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu
sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj; ili sidis sur placo antaŭ la pordego
de Samario, kaj ĉiuj profetoj profetadis antaŭ ili. 10 Kaj Cidkija, filo de
Kenaana, faris al si ferajn kornojn, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Per ĉi
tio vi kornobatos la Sirianojn, ĝis vi ilin tute ekstermos. 11 Kaj ĉiuj profetoj
profetis tiel same, dirante: Iru kontraŭ Ramoton en Gilead kaj sukcesu,
ĉar la Eternulo ĝin transdonos en la manon de la reĝo. 12 La sendito, kiu
iris por voki Miĥajan, diris al li: Jen la vortoj de la profetoj unuanime
antaŭdiras bonon al la reĝo; estu do via vorto simila al la vorto de ĉiu
el ili, kaj antaŭdiru bonon. 13 Sed Miĥaja diris: Kiel vivas la Eternulo:
kion mia Dio diros al mi, tion mi diros. 14 Kaj kiam li venis al la reĝo, la
reĝo diris al li: Miĥaja! ĉu ni iru milite kontraŭ Ramoton en Gilead, aŭ
ni tion ne faru? Kaj tiu diris: Iru kaj sukcesu, kaj ili estos transdonitaj
en vian manon. 15 Tiam la reĝo diris al li: Multfoje mi vin ĵurligas, ke
vi parolu al mi nur la veron en la nomo de la Eternulo. 16 Kaj tiu diris:
Mi vidis ĉiujn Izraelidojn disĵetitaj sur la montoj, kiel ŝafoj, kiuj ne havas
paŝtanton; kaj la Eternulo diris: Ili ne havas estrojn, ili reiru pace ĉiu al
sia domo. 17 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ĉu mi ne diris al vi,
ke li profetos pri mi ne bonon, sed nur malbonon? 18 Sed Miĥaja diris:
Tial aŭskultu la vorton de la Eternulo: mi vidis la Eternulon, sidantan sur
Sia trono, kaj la tuta armeo de la ĉielo staris dekstre kaj maldekstre de Li.
19 Kaj la Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon, reĝon de Izrael, ke li iru kaj
falu en Ramot en Gilead? Kaj unu parolis tiel, alia parolis alie. 20 Tiam
eliris spirito kaj stariĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Mi lin allogos. Kaj la
Eternulo diris al li: Per kio? 21 Kaj tiu respondis: Mi eliros kaj faros min
spirito mensoga en la buŝo de ĉiuj liaj profetoj. Kaj Li diris: Vi allogos
kaj havos sukceson; eliru kaj agu tiel. 22 Kaj nun jen la Eternulo metis
mensogan spiriton en la buŝon de tiuj viaj profetoj, kaj la Eternulo decidis
por vi malbonon. 23 Tiam aliris Cidkija, filo de Kenaana, kaj frapis Miĥajan
sur la vango, kaj diris: Per kiu vojo la spirito de la Eternulo transiris de mi,
por paroli per vi? 24 Miĥaja respondis: Jen vi tion vidos en tiu tago, kiam vi
eniros en internan ĉambron, por vin kaŝi. 25 Tiam la reĝo de Izrael diris:
Prenu Miĥajan, kaj konduku lin al la urbestro Amon kaj al la reĝido Joaŝ,
26 kaj diru: Tiele diras la reĝo: Metu ĉi tiun en malliberejon, kaj nutru lin
per mizera pano kaj mizera akvo, ĝis mi revenos en paco. 27 Sed Miĥaja
diris: Se vi revenos en paco, en tiu okazo ne parolis per mi la Eternulo.
Kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj popoloj.

28 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, iris al Ramot en
Gilead. 29 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Mi alivestos min kaj
iros en la batalon, sed vi surmetu viajn vestojn. Kaj la reĝo de Izrael
alivestis sin, kaj ili iris en la batalon. 30 Kaj la reĝo de Sirio ordonis al
siaj ĉarestroj jene: Batalu ne kontraŭ iu malgranda aŭ granda, sed sole
nur kontraŭ la reĝo de Izrael. 31 Kiam la ĉarestroj ekvidis Jehoŝafaton, ili
pensis, ke tio estas la reĝo de Izrael, kaj ili ĉirkaŭis lin, por batali kontraŭ
li; sed Jehoŝafat ekkriis, kaj la Eternulo helpis al li, kaj Dio forigis ilin de
li. 32 Kiam la ĉarestroj vidis, ke tio ne estas la reĝo de Izrael, ili forturnis
sin de li. 33 Kaj unu viro sen ia celo streĉis la pafarkon, kaj vundis la reĝon

de Izrael inter la artikoj de la kiraso. Kaj ĉi tiu diris al sia veturiganto: Turnu vian manon kaj elveturigu min el la militistaro, ĉar mi estas vundita.
34 Sed la batalo plifortiĝis en tiu tago; kaj la reĝo de Izrael staris sur la ĉaro kontraŭ la Sirianoj ĝis la vespero, kaj li mortis en la momento de la malleviĝo de la suno.

19

1 Jehoŝafat, reĝo de Judujo, revenis bonstate en sian hejmon, en
Jerusalemon. 2 Kaj eliris renkonte al li Jehu, filo de Ĥanani, la viziisto, kaj diris al la reĝo Jehoŝafat: Ĉu oni devas helpi al malvirtulo? vi amas la malamikojn de la Eternulo, kaj pro tio estas sur vi la kolero de la Eternulo.
3 Tamen bonaĵoj estas trovitaj en vi, ĉar vi ekstermis la sanktajn stangojn el la lando kaj direktis vian koron al la serĉado de Dio.
4 Kaj Jehoŝafat loĝis en Jerusalem. Kaj denove li iris al la popolo, de Beer-Ŝeba ĝis la monto de Efraim, kaj revenigis ilin al la Eternulo, Dio de
iliaj patroj. 5 Li starigis juĝistojn en la lando, en ĉiuj fortikigitaj urboj de
Judujo, en ĉiu urbo aparte. 6 Kaj li diris al la juĝistoj: Rigardu, kion vi faras, ĉar ne por homo vi juĝas, sed por la Eternulo; Li estos kun vi en la aferoj
de juĝado. 7 Estu do en vi timo antaŭ la Eternulo, agadu singarde; ĉar ĉe la Eternulo, nia Dio, ne ekzistas maljusteco, nek personfavorado, nek
akceptado de subaĉetoj. 8 Ankaŭ en Jerusalem Jehoŝafat starigis virojn el la Levidoj, pastroj, kaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael, por juĝado antaŭ la
Eternulo kaj por juĝaj disputoj. Kaj ili revenis al Jerusalem. 9 Kaj li ordonis al ili jene: Tiele agu en timo antaŭ la Eternulo, en fideleco kaj kun pura
koro: 10 en ĉiu juĝa disputo, kiu venos antaŭ vin de viaj fratoj, kiuj loĝas en siaj urboj, ĉu pri afero de sango, ĉu pri religia preskribo, ordono, leĝoj, aŭ decidoj, klarigu al ili, por ke ili ne kulpiĝu antaŭ la Eternulo kaj por ke ne falu kolero sur vin kaj sur viajn fratojn; tiel agu, tiam vi ne fariĝos kulpaj.
11 Kaj jen la ĉefpastro Amarja estas super vi en ĉiu afero koncernanta la Eternulon, kaj Zebadja, filo de Iŝmael, la princo el la domo de Jehuda, en ĉiu afero koncernanta la reĝon, kaj la Levidojn vi havas antaŭ vi kiel oficistojn. Tenu vin forte kaj agadu, kaj la Eternulo estos kun la bonulo.

20

1 Post tio la Moabidoj kaj la Amonidoj, kaj kun ili ankaŭ najbaroj de la
Amonidoj, iris milite kontraŭ Jehoŝafaton. 2 Kaj oni venis kaj raportis al Jehoŝafat, dirante: Venis kontraŭ vin granda multo da homoj de trans la maro, el Sirio; kaj jen ili nun estas en Ĥacacon-Tamar, tio estas en En-Gedi.
3 Jehoŝafat ektimis, kaj decidis turni sin al la Eternulo. Kaj li proklamis
faston en la tuta Judujo. 4 Kaj kunvenis la Judoj, por peti la Eternulon; el
ĉiuj urboj de Judujo ili venis, por peti la Eternulon. 5 Jehoŝafat stariĝis inter la komunumo de Judujo kaj Jerusalem en la domo de la Eternulo, antaŭ la
nova korto. 6 Kaj li diris: Ho Eternulo, Dio de niaj patroj! Vi estas ja Dio en la ĉielo, kaj Vi regas super ĉiuj regnoj de la nacioj, en Via mano estas forto
kaj potenco, kaj neniu povas kontraŭstari al Vi. 7 Vi, nia Dio, forpelis ja la loĝantojn de ĉi tiu lando antaŭ Via popolo Izrael, kaj donis ĝin al la idaro
de Abraham, Via amanto, por ĉiam. 8 Kaj ili enloĝiĝis en ĝi, kaj konstruis
por Vi en ĝi sanktejon al Via nomo, dirante: 9 Se venos sur nin malfeliĉo, glavo, puno, pesto, aŭ malsato, tiam ni stariĝos antaŭ ĉi tiu domo kaj antaŭ Vi, ĉar Via nomo estas en ĉi tiu domo, kaj ni vokos al Vi el nia mizero, kaj
Vi aŭdos kaj helpos. 10 Kaj nun jen la Amonidoj kaj la Moabidoj kaj la

loĝantoj de la monto Seir, tra kies lando Vi ne permesis al la Izraelidoj iri,
kiam ili iris el la lando Egipta, sed ili devis iri preter kaj ne ekstermi ilin —
11 jen ili repagas al ni, venante, por elpeli nin el Via heredaĵo, kiun Vi donis
al ni. 12 Ho nia Dio, ĉu Vi ne juĝos ilin? ĉar ni ne havas forton kontraŭ
ĉi tiu granda homamaso, kiu venis kontraŭ nin, kaj ni ne scias, kion ni
devas fari, sed al Vi sin turnas niaj okuloj. 13 Kaj ĉiuj Judoj staris antaŭ la
Eternulo, ankaŭ iliaj infanoj, edzinoj, kaj filoj. 14 Tiam sur Jaĥaziel, filo de
Zeĥarja, filo de Benaja, filo de Jeiel, filo de Matanja, Levido el la idoj de
Asaf, aperis la spirito de la Eternulo meze de la komunumo; 15 kaj li diris:
Aŭskultu, ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem kaj reĝo Jehoŝafat! Tiele
diras al vi la Eternulo: Ne timu kaj ne sentu teruron antaŭ ĉi tiu granda
homamaso, ĉar la milito estas ne kontraŭ vi, sed kontraŭ Dio. 16 Morgaŭ
malsupreniru sur ilin: jen ili supreniras sur la altaĵon de Cic, kaj vi trovos
ilin en la fino de la valo, antaŭ la dezerto Jeruel. 17 Ne vi devas batali ĉi tiun
fojon: stariĝu, staru, kaj rigardu la savon, kiun la Eternulo sendas al vi, ho
Judujo kaj Jerusalem. Ne timu kaj ne sentu teruron: morgaŭ eliru kontraŭ
ilin, kaj la Eternulo estos kun vi. 18 Tiam Jehoŝafat kliniĝis vizaĝaltere,
kaj ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem ĵetis sin antaŭ la Eternulo, por
adorkliniĝi antaŭ la Eternulo. 19 Kaj leviĝis la Levidoj el la Kehatidoj kaj
el la Koraĥidoj, por ekkanti gloron al la Eternulo, Dio de Izrael, per laŭta
voĉo alten. 20 Ili leviĝis frue matene kaj eliris al la dezerto de Tekoa; kaj
kiam ili eliris, stariĝis Jehoŝafat, kaj diris: Aŭskultu min, ho Judoj kaj
loĝantoj de Jerusalem! kredu je la Eternulo, via Dio, kaj havu fidon; kredu
je Liaj profetoj, kaj vi havos sukceson. 21 Kaj li konsiliĝis kun la popolo,
kaj li starigis kantistojn al la Eternulo, ke ili glorkantu en sankta ornamo,
irante antaŭ la armitoj, kaj parolu: Gloru la Eternulon, ĉar eterna estas Lia
favorkoreco. 22 Kaj en la tempo, kiam ili komencis ĝojkrii kaj glorkanti, la
Eternulo starigis embuskon kontraŭ la Amonidoj, Moabidoj, kaj Seiranoj,
kiuj venis kontraŭ Judujon, kaj ili estis batitaj. 23 Kaj stariĝis la Amonidoj
kaj Moabidoj kontraŭ la loĝantoj de la monto Seir, por pereigi kaj ekstermi;
kaj kiam ili finis kun la loĝantoj de Seir, ili komencis ekstermi unu la alian.
24 Kiam la Judoj venis sur la observejon en la dezerto kaj turnis sin al la
homamaso, ili ekvidis kadavrojn, kiuj falis sur la teron, kaj neniu saviĝis.
25 Kaj venis Jehoŝafat kaj lia popolo, por preni la militakiraĵon; kaj ili trovis
ĉe ili multe da havaĵo, vestoj, kaj multekostaj objektoj, kaj prenis al si tiom,
ke ili ne povis porti. Kaj dum tri tagoj ili forprenadis la militakiraĵon, ĉar
estis tre multe da ĝi. 26 En la kvara tago ili kolektiĝis en la Valo de Beno, ĉar
tie ili benis la Eternulon; pro tio oni donis al tiu loko la nomon Valo de Beno
ĝis la nuna tago. 27 Kaj ĉiuj Judoj kaj Jerusalemanoj, kun Jehoŝafat antaŭe,
iris returne, por reiri kun ĝojo en Jerusalemon; ĉar la Eternulo donis al
ili ĝojon pri iliaj malamikoj. 28 Kaj ili venis en Jerusalemon kun psalteroj,
harpoj, kaj trumpetoj, al la domo de la Eternulo. 29 Kaj timo antaŭ Dio
venis sur ĉiujn regnojn de la landoj, kiam ili aŭdis, ke la Eternulo militis
kontraŭ la malamikoj de Izrael. 30 Kaj trankviliĝis la regno de Jehoŝafat;
kaj lia Dio donis al li trankvilecon ĉirkaŭe.

31 Jehoŝafat reĝis super Judujo; la aĝon de tridek kvin jaroj li havis, kiam
li fariĝis reĝo, kaj dudek kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Azuba, filino de Ŝilĥi. 32 Li iradis laŭ la vojo de sia patro Asa
kaj ne deturniĝis de ĝi, agante tiel, kiel plaĉas al la Eternulo. 33 Tamen la
altaĵoj ne estis forigitaj, kaj la popolo ankoraŭ ne turnis forte sian koron al

Dio de ĝiaj patroj. 34 La cetera historio de Jehoŝafat, la unua kaj la lasta,
estas priskribita en la kroniko de Jehu, filo de Ĥanani, kiu estas enigita en
la libron de la reĝoj de Izrael.
35 Poste Jehoŝafat, reĝo de Judujo, amikiĝis kun Aĥazja, reĝo de Izrael,
kiu agadis malpie. 36 Li kuniĝis kun li, por fari ŝipojn, irontajn en Tarŝiŝon.
Kaj li konstruis ŝipojn en Ecjon-Geber. 37 Tiam Eliezer, filo de Dodava, el
Mareŝa, eldiris profetaĵon pri Jehoŝafat jene: Pro tio, ke vi kuniĝis kun
Aĥazja, la Eternulo disbatis viajn aferojn. Kaj la ŝipoj rompiĝis kaj ne
povis iri en Tarŝiŝon.

21

1 Jehoŝafat ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj
en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoram. 2 Li havis
fratojn, filojn de Jehoŝafat: Azarja, Jeĥiel, Zeĥarja, Azarjahu, Miĥael, kaj
Ŝefatja. Ĉiuj ili estis filoj de Jehoŝafat, reĝo de Judujo. 3 Ilia patro donis
al ili multe da donacoj, arĝenton, oron, multekostaĵojn, kaj fortikigitajn
urbojn en Judujo; sed la regnon li donis al Jehoram, ĉar li estis la
unuenaskito. 4 Kiam Jehoram estriĝis super la regno de sia patro kaj
fortiĝis, li mortigis per glavo ĉiujn siajn fratojn kaj ankaŭ kelkajn el la
eminentuloj de Izrael. 5 La aĝon de tridek du jaroj havis Jehoram, kiam li
fariĝis reĝo, kaj ok jarojn li reĝis en Jerusalem. 6 Li iradis laŭ la vojo de
la reĝoj de Izrael, kiel faris la domo de Aĥab, ĉar filino de Aĥab estis lia
edzino, kaj li faradis malbonon antaŭ la Eternulo. 7 Tamen la Eternulo ne
volis pereigi la domon de David, pro la interligo, kiun Li faris kun David,
kaj ĉar Li promesis doni lumilon al li kaj al liaj filoj por ĉiam. 8 En lia tempo
la Edomidoj defalis de Judujo kaj starigis super si reĝon. 9 Tiam Jehoram
kun siaj militestroj kaj kun ĉiuj siaj ĉaroj eliris; kaj li leviĝis nokte, kaj
venkobatis la Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ li, kaj la ĉarestrojn. 10 Tamen
la Edomidoj restis defalintaj de Judujo ĝis la nuna tago. En la sama tempo
ankaŭ Libna defalis de li, ĉar li forlasis la Eternulon, Dion de liaj patroj.
11 Li ankaŭ aranĝis altaĵojn sur la montoj de Judujo, li malĉastigis la
loĝantojn de Jerusalem kaj delogis Judujon. 12 Kaj venis al li letero de la
profeto Elija, en kiu estis skribite: Tiele diras la Eternulo, Dio de via patro
David: Pro tio, ke vi ne iradis laŭ la vojoj de via patro Jehoŝafat, kaj laŭ la
vojoj de Asa, reĝo de Judujo, 13 sed vi iradis laŭ la vojo de la reĝoj de Izrael,
kaj malĉastigis Judujon kaj la loĝantojn de Jerusalem, kiel malĉastigis la
domo de Aĥab, kaj eĉ viajn fratojn, la domon de via patro, kiuj estis pli
bonaj ol vi, vi mortigis: 14 pro tio jen la Eternulo frapos per granda plago
vian popolon, viajn filojn, viajn edzinojn, kaj vian tutan havaĵon; 15 kaj vi
mem havos grandan malsanon, malsanon en viaj internaĵoj tian, ke pro
la malsano elfalados viaj internaĵoj ĉiutage. 16 Kaj la Eternulo ekscitis
kontraŭ Jehoram la spiriton de la Filiŝtoj, kaj de la Araboj, kiuj loĝis apude
de la Etiopoj; 17 kaj ili iris kontraŭ Judujon kaj penetris en ĝin, kaj forprenis
la tutan havaĵon, kiu troviĝis en la reĝa domo, ankaŭ liajn filojn kaj liajn
edzinojn; kaj restis ĉe li neniu filo, krom lia plej juna filo Jehoaĥaz. 18 Kaj
post ĉio ĉi tio la Eternulo frapis liajn internaĵojn per nesanigebla malsano.
19 Kaj tio daŭris de tago al tago; kaj kiam finiĝis du jaroj, liaj internaĵoj
eliris de li kune kun lia malsano, kaj li mortis en grandaj doloroj; kaj lia
popolo ne faris al li brulon, kiel la bruloj por liaj patroj. 20 La aĝon de tridek
du jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn li reĝis en Jerusalem; li

foriris ne estimata, kaj oni enterigis lin en la urbo de David, sed ne en la
tomboj de la reĝoj.

22

1 La loĝantoj de Jerusalem ekreĝigis lian plej junan filon Aĥazja anstataŭ
li, ĉar ĉiujn pli aĝajn mortigis la taĉmento, kiu venis kun la Araboj en la
tendaron. Kaj ekreĝis Aĥazja, filo de Jehoram, reĝo de Judujo. 2 La aĝon
de kvardek du jaroj havis Aĥazja, kiam li fariĝis reĝo, kaj unu jaron li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Atalja, filino de Omri.
3 Li ankaŭ iradis laŭ la vojoj de la domo de Aĥab, ĉar lia patrino estis lia
konsilantino por malbonagi. 4 Li faradis malbonon antaŭ la Eternulo, kiel
la domo de Aĥab, ĉar ili estis liaj konsilantoj post la morto de lia patro,
por pereigi lin. 5 Ankaŭ ilian konsilon li sekvis, kaj iris kun Jehoram, filo
de Aĥab, milite kontraŭ Ĥazaelon, reĝon de Sirio, al Ramot en Gilead. Kaj
la Sirianoj vundis Jehoramon. 6 Kaj li revenis, por kuraci sin en Jizreel de
la vundoj, kiujn oni faris al li en Ramot, kiam li batalis kontraŭ Ĥazael,
reĝo de Sirio. Kaj Azarja, filo de Jehoram, reĝo de Judujo, iris por viziti
Jehoramon, filon de Aĥab, en Jizreel, ĉar ĉi tiu estis malsana. 7 Sed de Dio
estis destinita pereo por Aĥazja per tio, ke li venis al Jehoram: post sia
veno li eliris kun Jehoram kontraŭ Jehun, filon de Nimŝi, kiun la Eternulo
sanktoleis, por ekstermi la domon de Aĥab. 8 Kiam Jehu faris juĝon sur la
domo de Aĥab, li trovis la eminentulojn de Judujo kaj la filojn de la fratoj
de Aĥazja, kiuj servis al Aĥazja, kaj li mortigis ilin. 9 Kaj li serĉis Aĥazjan,
kaj oni kaptis lin, kiam li estis kaŝita en Samario; kaj oni venigis lin al Jehu
kaj mortigis lin kaj enterigis lin, ĉar oni diris: Li estas filo de Jehoŝafat,
kiu strebis al la Eternulo per sia tuta koro. Kaj el la domo de Aĥazja restis
neniu, kiu povus reĝi.

10 Kiam Atalja, la patrino de Aĥazja, vidis, ke ŝia filo mortis, ŝi leviĝis kaj
ekstermis la tutan reĝan idaron de la domo de Jehuda. 11 Sed Jehoŝabeat,
filino de la reĝo, prenis Joaŝon, filon de Aĥazja, kaj ŝtele elkondukis lin
el inter la mortigataj filoj de la reĝo kaj lokis lin kaj lian nutristinon en
la ĉambro de litoj; kaj kaŝis lin Jehoŝabeat, filino de la reĝo Jehoram kaj
edzino de la pastro Jehojada (ĉar ŝi estis fratino de Aĥazja), for de Atalja,
kaj ĉi tiu lin ne mortigis. 12 Kaj li restis kaŝita ĉe ili en la domo de Dio dum
ses jaroj; kaj Atalja reĝis en la lando.

23

1 Sed en la sepa jaro kuraĝis Jehojada kaj prenis al si en interligon la
centestrojn Azarja, filo de Jeroĥam, Iŝmael, filo de Jehoĥanan, Azarja, filo
de Obed, Maaseja, filo de Adaja, kaj Eliŝafat, filo de Ziĥri; 2 kaj ili rondiris
en Judujo kaj kolektis la Levidojn el ĉiuj urboj de Judujo kaj la ĉefojn de
patrodomoj en Izrael kaj venis en Jerusalemon. 3 Kaj la tuta anaro faris en
la domo de Dio interligon kun la reĝo. Kaj Jehojada diris al ili: Jen la filo
de la reĝo devas reĝi, kiel diris la Eternulo pri la filoj de David. 4 Jenon
vi devas fari: tiu triono de vi, kiu venas en sabato, el la pastroj kaj el la
Levidoj, estu pordegistoj ĉe la sojloj, 5 triono en la reĝa domo, kaj triono ĉe
la Pordego de la Fundamento; la tuta popolo estu sur la kortoj de la domo
de la Eternulo. 6 Neniu eniru en la domon de la Eternulo, krom la pastroj

kaj la servantoj el la Levidoj; ĉi tiuj povas eniri, ĉar ili estas sanktigitaj; sed
la tuta popolo faru gardon por la Eternulo. 7 Kaj la Levidoj ĉirkaŭu la reĝon
ĉiuflanke, ĉiu kun sia batalilo en la mano; kaj ĉiun, kiu eniros en la domon,
oni mortigu. Kaj estu apud la reĝo, kiam li eniros aŭ eliros. 8 La Levidoj kaj
ĉiuj Judoj faris ĉion, kion ordonis la pastro Jehojada; kaj ĉiu prenis siajn
homojn, la sabate venantajn kun la sabate forirantaj, ĉar la pastro Jehojada
ne forliberigis la laŭvicajn grupojn. 9 Kaj la pastro Jehojada disdonis al la
centestroj la lancojn, ŝildojn, kaj manŝildojn de la reĝo David, kiuj estis
en la domo de Dio. 10 Kaj li starigis la tutan popolon, ĉiun kun lia batalilo
en la mano, de la dekstra flanko de la domo ĝis la maldekstra flanko de la
domo, ĉe la altaro kaj ĉe la domo, ĉirkaŭe de la reĝo. 11 Kaj oni elkondukis
la reĝidon, metis sur lin la kronon kaj la ateston, kaj proklamis lin reĝo;
Jehojada kaj liaj filoj sanktoleis lin, kaj diris: Vivu la reĝo! 12 Kiam Atalja
aŭdis la bruon de la popolo, kuranta kaj gloranta la reĝon, ŝi iris al la
popolo en la domon de la Eternulo. 13 Kaj ŝi ekvidis, ke jen la reĝo staras
ĉe la kolono apud la enirejo, kaj la eminentuloj kaj la trumpetistoj apud la
reĝo, kaj la tuta popolo de la lando ĝojas, kaj oni trumpetas per trumpetoj,
kaj la kantistoj staras kun la muzikaj instrumentoj kaj glorkantas. Tiam
Atalja disŝiris siajn vestojn, kaj ekkriis: Konspiro, konspiro! 14 Tiam la
pastro Jehojada elirigis la centestrojn, la estrojn de la militistaro, kaj diris
al ili: Elkonduku ŝin ekster la vicojn; kaj kiu ŝin sekvos, tiun oni mortigu
per glavo; ĉar la pastro diris: Ne mortigu ŝin en la domo de la Eternulo.
15 Kaj oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris tra la enirejo de la Pordego de
Ĉevaloj al la reĝa domo, kaj tie oni ŝin mortigis.

16 Kaj Jehojada faris interligon inter li, la tuta popolo, kaj la reĝo, ke ili
estu popolo de la Eternulo. 17 Kaj la tuta popolo iris en la domon de Baal
kaj ĝin detruis; kaj liajn altarojn kaj bildojn ili disrompis, kaj Matanon, la
pastron de Baal, ili mortigis antaŭ la altaroj. 18 Kaj Jehojada komisiis la
oficojn en la domo de la Eternulo al la pastroj Levidoj, kiujn destinis David
por la domo de la Eternulo, por faradi bruloferojn al la Eternulo, kiel estas
skribite en la instruo de Moseo, kun ĝojo kaj kantoj, laŭ la preskribo de
David. 19 Kaj li starigis la pordegistojn ĉe la pordegoj de la domo de la
Eternulo, por ke neniu povu eniri, kiu pro io estas malpura. 20 Kaj li prenis
la centestrojn kaj la potenculojn kaj la regantojn de la popolo kaj la tutan
popolon de la lando, kaj li kondukis la reĝon el la domo de la Eternulo; kaj
ili trairis tra la supra pordego en la reĝan domon, kaj ili sidigis la reĝon
sur la regna trono. 21 Kaj la tuta popolo de la lando ĝojis, kaj la urbo estis
trankvila. Sed Ataljan oni mortigis per glavo.

24

1 La aĝon de sep jaroj havis Joaŝ, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvardek jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Cibja, el Beer-Ŝeba. 2 Joaŝ
agadis bone antaŭ la Eternulo dum la tuta vivo de la pastro Jehojada. 3 Kaj
Jehojada prenis por li du edzinojn, kaj li naskigis filojn kaj filinojn. 4 Post
tio Joaŝ ekintencis renovigi la domon de la Eternulo. 5 Kaj li kunvokis la
pastrojn kaj la Levidojn, kaj diris al ili: Iru en la urbojn de Judujo kaj
kolektu de ĉiuj Izraelidoj monon por riparadi la domon de via Dio ĉiujare;
kaj rapidu kun tiu afero. Sed la Levidoj ne rapidis. 6 Tiam la reĝo alvokis
Jehojadan, ilian ĉefon, kaj diris al li: Kial vi ne postulas de la Levidoj, ke
ili alportadu el Judujo kaj Jerusalem la imposton, kiun Moseo, la servanto
de la Eternulo, kaj la komunumo de Izrael starigis por la tabernaklo de

la interligo? 7 Ĉar la malpia Atalja kaj ŝiaj filoj ruinigis la domon de Dio;
kaj ĉion, kio estis sanktigita por la domo de la Eternulo, ili uzis por la
Baaloj. 8 Kaj la reĝo ordonis, kaj oni faris unu keston kaj starigis ĝin
ĉe la pordego de la domo de la Eternulo, ekstere. 9 Kaj oni proklamis
en Judujo kaj en Jerusalem, ke oni alportadu al la Eternulo la imposton,
kiun Moseo, servanto de Dio, starigis por la Izraelidoj en la dezerto. 10 Kaj
ekĝojis ĉiuj estroj kaj la tuta popolo, kaj ili alportis kaj ĵetis en la keston,
ĝis ĝi pleniĝis. 11 Kaj ĉiufoje, kiam oni alportis la keston per la Levidoj
en la reĝan oficejon, kaj oni vidis, ke estas multe da mono, venis skribisto
de la reĝo kaj komisiito de la ĉefpastro, kaj ili malplenigis la keston, kaj
poste oni reportis ĝin kaj restarigis sur ĝia loko. Tiel oni faradis ĉiutage,
kaj oni kolektis multe da mono. 12 Kaj la reĝo kaj Jehojada donadis ĝin
al la farantoj de la laboroj en la domo de la Eternulo, kaj oni dungis
ŝtonhakistojn kaj ĉarpentistojn, por renovigi la domon de la Eternulo,
ankaŭ feraĵistojn kaj kupraĵistojn, por ripari la domon de la Eternulo.
13 Kaj la laboristoj laboris, kaj la afero antaŭeniris per iliaj manoj; kaj oni
metis la domon de Dio en bonan staton, kaj oni ĝin fortikigis. 14 Kiam
ili finis, ili alportis la restintan monon al la reĝo kaj al Jehojada; el tio
oni faris vazojn por la domo de la Eternulo, vazojn por la servado kaj
por la bruloferoj, kalikojn kaj aliajn vazojn orajn kaj arĝentajn. Kaj oni
alportadis bruloferojn en la domo de la Eternulo konstante, dum la tuta
vivo de Jehojada. 15 Jehojada maljuniĝis kaj atingis sufiĉan aĝon, kaj li
mortis; la aĝon de cent tridek jaroj li havis, kiam li mortis. 16 Kaj oni
enterigis lin en la urbo de David, kun la reĝoj; ĉar li faradis bonon en
Izrael, por Dio kaj por Lia domo. 17 Post la morto de Jehojada venis la
estroj de Judujo kaj kliniĝis antaŭ la reĝo; kaj li komencis obeadi ilin. 18 Kaj
ili forlasis la domon de la Eternulo, Dio de iliaj patroj, kaj ili servadis al
sanktaj stangoj kaj al idoloj; kaj ekscitiĝis Lia kolero kontraŭ Judujo kaj
kontraŭ Jerusalem pro ĉi tiu ilia kulpo. 19 Li sendis al ili profetojn, por
revenigi ilin al la Eternulo; kaj ili admonis ilin, sed ĉi tiuj ne atentis. 20 La
spirito de Dio venis sur Zeĥarjan, filon de la pastro Jehojada, kaj li stariĝis
antaŭ la popolo, kaj diris al ili: Tiele diras Dio: Kial vi malobeas la ordonojn
de la Eternulo? Vi ne havos sukceson, ĉar vi forlasis la Eternulon, kaj tial
Li vin forlasis. 21 Ili faris konspiron kontraŭ li, kaj ŝtonmortigis lin laŭ
ordono de la reĝo sur la korto de la domo de la Eternulo. 22 Kaj la reĝo
Joaŝ ne memoris la favorkoraĵon, kiun lia patro Jehojada faris al li, kaj
li mortigis lian filon. Ĉi tiu, mortante, diris: La Eternulo vidu, kaj punu.
23 Post paso de unu jaro eliris kontraŭ lin la militistaro de Sirio; kaj ili
eniris en Judujon kaj Jerusalemon kaj ekstermis el la popolo ĉiujn estrojn
de la popolo; kaj la tutan militakiraĵon ili sendis al la reĝo de Damasko.
24 Kun nemulte da homoj venis la militistaro de Sirio; tamen la Eternulo
transdonis en ilian manon la militistaron multe pli grandan, pro tio, ke ĉi
tiuj forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj. Kaj sur Joaŝ ili faris juĝon.
25 Kiam ili foriris de li, lasinte lin en grava malsano, liaj servantoj faris
konspiron kontraŭ li pro la sango de la filoj de Jehojada, la pastro, kaj
ili mortigis lin sur lia lito, kaj li mortis. Kaj oni enterigis lin en la urbo
de David, sed oni ne enterigis lin en la reĝaj tomboj. 26 La konspirintoj
kontraŭ li estis: Zabad, filo de la Amonidino Ŝimeat, kaj Jehozabad, filo
de la Moabidino Ŝimrit. 27 Pri liaj filoj, pri la multo da mono, kiu estis
kolektita sub li, kaj pri la riparado de la domo de Dio, estas skribite en la

komentario en la libro de la reĝoj. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Amacja.

25

1 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Amacja, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dudek naŭ jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Jehoadan, el Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tamen ne el
plena koro. 3 Kiam lia reĝado fortikiĝis, li mortigis siajn servantojn, kiuj
mortigis la reĝon, lian patron. 4 Sed iliajn filojn li ne mortigis, ĉar tiel
estas skribite en la instruo, en la libro de Moseo, kie la Eternulo ordonis,
dirante: Ne devas morti patroj pro la infanoj, kaj infanoj ne devas morti
pro la patroj, sed ĉiu devas morti pro sia peko. 5 Amacja kunvenigis la
Judojn, kaj starigis ilin laŭ patrodomoj, laŭ milestroj kaj centestroj, ĉiujn
Jehudaidojn kaj Benjamenidojn; kaj li kalkulis ilin, la havantajn la aĝon de
dudek jaroj kaj pli, kaj li trovis, ke ili prezentas la nombron de tricent mil
viroj elektitaj, povantaj iri en militon kaj teni lancon kaj ŝildon. 6 Kaj li
dungis de Izrael cent mil bravajn militistojn pro cent kikaroj da arĝento.
7 Sed homo de Dio venis al li, kaj diris: Ho reĝo, ne iru kun vi la militistaro
de Izrael, ĉar la Eternulo ne estas kun Izrael, kun ĉiuj idoj de Efraim; 8 sed
iru vi sola, agu kuraĝe en la milito; alie Dio faligos vin antaŭ la malamiko,
ĉar Dio havas la forton, por helpi kaj por faligi. 9 Kaj Amacja diris al la
homo de Dio: Kion do oni faru kun la cent kikaroj, kiujn mi donis al la
militistoj de Izrael? La homo de Dio respondis: La Eternulo povas doni al
vi pli ol tio. 10 Tiam Amacja apartigis la militistojn, kiuj venis al li el la
lando de Efraim, ke ili iru al sia loko. Kaj forte ekflamis ilia kolero kontraŭ
Judujo, kaj ili reiris al sia loko kun kolero. 11 Kaj Amacja havis la kuraĝon
kaj kondukis sian popolon kaj iris en la Valon de Salo; kaj li mortigis el la
Seiranoj dek mil; 12 kaj dek mil vivantajn la Judoj prenis en kaptitecon kaj
kondukis ilin sur la supron de roko, kaj ĵetis ilin malsupren de la supro
de la roko tiel, ke ĉiuj dishakiĝis. 13 Sed la militistoj, kiujn Amacja sendis
returne, por ke ili ne iru kun li en la militon, kuris en la urbojn de Judujo,
de Samario ĝis Bet-Ĥoron, kaj mortigis tie tri mil homojn, kaj kaptis multe
da rabakiraĵo.

14 Kiam Amacja revenis post la venkobato de la Edomidoj, li alportis
la diojn de la Seiranoj kaj starigis ilin al si kiel diojn, kaj antaŭ ili li
adorkliniĝis kaj al ili li incensis. 15 Tiam ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Amacja, kaj Li sendis al li profeton, kaj ĉi tiu diris al li: Kial vi
turnas vin al la dioj de la popolo, kiuj ne savis sian popolon kontraŭ via
mano? 16 Kaj dum li estis parolanta al li, la reĝo diris al li: Ĉu oni faris
vin konsilisto de la reĝo? ĉesu, ĉar alie oni vin mortigos. Tiam la profeto
ĉesis, kaj diris: Mi scias, ke Dio decidis pereigi vin; ĉar vi tion faris kaj vi
ne aŭskultis mian konsilon.

17 Amacja, reĝo de Judujo, konsiliĝis, kaj sendis al Joaŝ, filo de Jehoaĥaz,
filo de Jehu, reĝo de Izrael, por diri: Venu, ni komparu niajn fortojn.
18 Tiam Joaŝ, reĝo de Izrael, sendis al Amacja, reĝo de Judujo, por diri: La
prunelo sur Lebanon sendis al la cedro sur Lebanon, por diri: Donu vian
filinon al mia filo kiel edzinon. Sed preteriris sovaĝa besto de Lebanon kaj
dispremis per la piedoj la prunelon. 19 Vi diras al vi: Jen mi venkobatis la
Edomidojn; kaj via koro fieriĝis kaj serĉas gloron. Sidu nun hejme; kial
vi volas entrepreni aferon malfeliĉan, ke vi falu kaj kun vi ankaŭ Judujo?
20 Sed Amacja ne obeis; ĉar tio estis de Dio, por transdoni ilin en manojn
pro tio, ke ili turnis sin al la dioj de Edom. 21 Kaj eliris Joaŝ, reĝo de Izrael,

kaj ili komparis siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo de Judujo, en Bet-Ŝemeŝ,
kiu estas en Judujo. 22 Kaj la Judoj estis venkobatitaj de la Izraelidoj, kaj
ili diskuris ĉiu al sia tendo. 23 Kaj Amacjan, reĝon de Judujo, filon de Joaŝ,
filo de Jehoaĥaz, kaptis Joaŝ, reĝo de Izrael, en Bet-Ŝemeŝ, kaj venigis lin
en Jerusalemon; kaj li detruis la muregon de Jerusalem, de la Pordego
de Efraim ĝis la Pordego Angula, sur la spaco de kvarcent ulnoj. 24 Kaj
li prenis la tutan oron kaj arĝenton, kaj ĉiujn vazojn, kiuj troviĝis en la
domo de Dio ĉe Obed-Edom, kaj la trezorojn de la reĝa domo, kaj ankaŭ
garantiulojn, kaj li reiris en Samarion.

25 Kaj Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, vivis post la morto de Joaŝ, filo
de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael, ankoraŭ dek kvin jarojn. 26 La cetera historio
de Amacja, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la libro de la reĝoj
de Judujo kaj de Izrael. 27 De la tempo, kiam Amacja deturnis sin de la
Eternulo, oni faris kontraŭ li konspiron en Jerusalem, kaj li forkuris en
Laĥiŝon. Sed oni sendis post li en Laĥiŝon, kaj tie oni lin mortigis. 28 Kaj
oni venigis lin sur ĉevaloj kaj enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de
Judujo.

26

1 Kaj la tuta Juda popolo prenis Uzijan, kiu havis la aĝon de dek ses jaroj,
kaj faris lin reĝo anstataŭ lia patro Amacja. 2 Li prikonstruis Elaton kaj
revenigis ĝin al Judujo, post kiam la reĝo ekdormis kun siaj patroj. 3 La
aĝon de dek ses jaroj havis Uzija, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvindek du jarojn
li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Jeĥolja, el Jerusalem.
4 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel same, kiel agadis lia patro Amacja.
5 Li turnadis sin al Dio en la tempo de Zeĥarja, la kompetentulo en Diaj
vizioj; kaj en tiu tempo, kiam li turnadis sin al la Eternulo, Dio donadis al
li sukceson. 6 Li eliris kaj militis kontraŭ la Filiŝtoj; li detruis la muregon
de Gat, la muregon de Jabne, kaj la muregon de Aŝdod; kaj li konstruis
urbojn en la regiono de Aŝdod kaj en Filiŝtujo. 7 Kaj Dio helpis al li kontraŭ
la Filiŝtoj, kaj kontraŭ la Araboj, kiuj loĝis en Gur-Baal, kaj kontraŭ la
Meunoj. 8 Kaj la Amonidoj donis al Uzija donacojn, kaj lia nomo fariĝis
fama ĝis la limo de Egiptujo, ĉar li estis tre forta. 9 Uzija konstruis turojn en
Jerusalem super la Pordego Angula, super la Pordego de la Valo, kaj super
la angulo, kaj fortikigis ilin. 10 Li konstruis ankaŭ turojn en la dezerto
kaj elhakis multe da putoj, ĉar li havis multe da brutoj sur la malaltaĵo
kaj sur la ebenaĵo; li havis ankaŭ terkultivistojn kaj vinberistojn sur la
montoj kaj kreskotaŭgaj lokoj, ĉar li estis amanto de la tero. 11 Uzija havis
militistaron, kapablan por bataloj, elirantan en militon per taĉmentoj, laŭ
la nombro, kalkulita de la skribisto Jeiel kaj de la inspektisto Maaseja, sub
kontrolo de Ĥananja, el la altranguloj de la reĝo. 12 La tuta nombro de
la ĉefoj de patrodomoj, el la bravaj militistoj, estis du mil sescent; 13 kaj
sub ilia regado estis militistaro el tricent sep mil kvincent povantaj fari
militon kun batalkapableco, por helpi al la reĝo kontraŭ la malamiko.
14 Kaj Uzija pretigis por ili, por la tuta militistaro, ŝildojn, lancojn, kaskojn,
kirasojn, pafarkojn, kaj ŝtonojn por ŝtonĵetiloj. 15 Kaj li faris en Jerusalem
maŝinojn, elpensitajn de specialistoj, por ke ili troviĝu sur la turoj kaj sur la
anguloj, por ĵetadi sagojn kaj grandajn ŝtonojn. Kaj lia nomo fariĝis fama
malproksime, ĉar li mirinde aranĝis al si helpon, ĝis li fariĝis potenca.

[16] Sed kiam li fariĝis potenca, lia koro fieriĝis tiel, ke li malboniĝis. Li
krimis kontraŭ la Eternulo, lia Dio, kaj li eniris en la templon de la Eternulo,
por incensi sur la altaro de incensado. [17] Kaj eniris post li la pastro Azarja,
kaj kun li okdek pastroj de la Eternulo, kuraĝuloj; [18] kaj ili stariĝis kontraŭ
la reĝo Uzija, kaj diris al li: Ne vi, Uzija, devas incensi al la Eternulo, sed
incensi devas la pastroj, idoj de Aaron, sanktigitaj; eliru el la sanktejo,
ĉar vi faris krimon, kaj tio ne estos por vi honora antaŭ Dio, la Eternulo.
[19] Tiam Uzija ekkoleris, kaj en la mano li tenis incensilon, por incensi. Sed
kiam li ekkoleris kontraŭ la pastroj, lepro aperis sur lia frunto, antaŭ la
pastroj en la domo de la Eternulo, apud la altaro de incensado. [20] Kiam sin
turnis al li la ĉefpastro Azarja kaj ĉiuj pastroj, ili ekvidis, ke li havas lepron
sur la frunto. Kaj ili rapide elkondukis lin de tie, kaj ankaŭ li mem rapidis
eliri, ĉar la Eternulo lin frapis. [21] Kaj la reĝo Uzija restis lepra ĝis la tago de
sia morto, kaj li loĝis en izolita domo de leprulo; ĉar li estis forigita for de la
domo de la Eternulo. Kaj lia filo Jotam estis ĉefo de la reĝa domo kaj regis
la popolon de la lando. [22] La ceteran historion de Uzija, la unuan kaj la
lastan, priskribis la profeto Jesaja, filo de Amoc. [23] Kaj Uzija ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj sur la kampo de la tomboj
de la reĝoj; ĉar oni diris: Li estas leprulo. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Jotam.

27

[1] La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jotam, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
ses jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Jeruŝa, filino
de Cadok. [2] Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel same, kiel agadis lia
patro Uzija; sed li ne eniris en la templon de la Eternulo; kaj la popolo
ĉiam ankoraŭ pekadis. [3] Li konstruis la supran pordegon de la domo de la
Eternulo, kaj ĉe la muro de Ofel li multe konstruis. [4] Li konstruis ankaŭ
urbojn sur la monto de Jehuda, kaj en la arbaroj li konstruis kastelojn kaj
turojn. [5] Li militis kontraŭ la reĝo de la Amonidoj kaj venkis ilin; kaj la
Amonidoj donis al li en tiu jaro cent kikarojn da arĝento, dek mil kor'ojn
da tritiko, kaj dek mil da hordeo. Tion saman donis al li la Amonidoj ankaŭ
en la dua jaro kaj en la tria. [6] Jotam fariĝis potenca, ĉar li bone aranĝis
siajn vojojn antaŭ la Eternulo, sia Dio. [7] La cetera historio de Jotam, ĉiuj
liaj militoj kaj liaj vojoj, estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de Izrael
kaj Judujo. [8] La aĝon de dudek kvin jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem. [9] Kaj Jotam ekdormis kun siaj patroj,
kaj oni enterigis lin en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Aĥaz.

28

[1] La aĝon de dudek jaroj havis Aĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek ses
jarojn li reĝis en Jerusalem; kaj li ne agadis bone antaŭ la Eternulo, kiel
lia patro David. [2] Li iradis laŭ la vojoj de la reĝoj de Izrael, kaj li eĉ faris
fanditajn statuojn de Baaloj; [3] li incensadis en la valo de la filo de Hinom,
li bruligis siajn filojn per fajro, simile al la abomenindaĵoj de la nacioj,
kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj; [4] li oferadis kaj incensadis
sur la altaĵoj kaj sur la montetoj kaj sub ĉiu verda arbo. [5] Kaj la Eternulo,
lia Dio, transdonis lin en la manon de la reĝo de Sirio, kaj ili venkobatis
lin, prenis de li multe da kaptitoj kaj forkondukis en Damaskon. Ankaŭ
en la manon de la reĝo de Izrael li estis transdonita, kaj ĉi tiu faris al li

grandan baton. 6 Pekaĥ, filo de Remalja, mortigis el la Judoj cent dudek
mil en unu tago, kiuj ĉiuj estis homoj bravaj — pro tio, ke ili forlasis la
Eternulon, Dion de iliaj patroj. 7 Kaj Ziĥri, fortulo el la Efraimidoj, mortigis
Maasejan, filon de la reĝo, kaj Azrikamon, la palacestron, kaj Elkanan, la
duan post la reĝo. 8 Kaj la Izraelidoj forkaptis de siaj fratoj ducent mil
virinojn, filojn, kaj filinojn, kaj ankaŭ multe da rabaĵo ili prenis de ili kaj
venigis la rabaĵon en Samarion. 9 Tie estis profeto de la Eternulo kun la
nomo Oded. Li eliris antaŭ la militistaron, kiu venis al Samario, kaj diris al
ili: Jen pro la kolero de la Eternulo, Dio de viaj patroj, kontraŭ la Judoj, Li
transdonis ilin en viajn manojn, kaj vi mortigis ilin kun tia furiozo, ke tio
atingis la ĉielon. 10 Nun la loĝantojn de Judujo kaj Jerusalem vi intencas
subigi al vi kiel sklavojn kaj sklavinojn. Sed per tio vi fariĝos ja kulpaj
antaŭ la Eternulo, via Dio. 11 Aŭskultu do min, kaj redonu la kaptitojn,
kiujn vi prenis el viaj fratoj, ĉar ekscitiĝis kontraŭ vi la flamo de kolero
de la Eternulo. 12 Tiam leviĝis kelkaj el la ĉefoj de la Efraimidoj, Azarja,
filo de Jehoĥanan, Bereĥja, filo de Meŝilemot, Jeĥizkija, filo de Ŝalum, kaj
Amasa, filo de Ĥadlaj, kontraŭ tiuj, kiuj venis el la militistaro, 13 kaj diris
al ili: Ne konduku ĉi tien la kaptitojn, ĉar novan nian kulpon antaŭ la
Eternulo vi intencas aldoni al niaj pekoj kaj kulpoj; granda estas nia kulpo
kaj la flama kolero kontraŭ Izrael. 14 Tiam la armitoj forlasis la kaptitojn
kaj la rabitaĵon antaŭ la estroj kaj la tuta komunumo. 15 Kaj leviĝis la
viroj, menciitaj laŭ iliaj nomoj, prenis la kaptitojn, kaj ĉiujn el iliaj nuduloj
ili vestis per parto de la rabitaĵo, vestis ilin, donis al ili ŝuojn, donis al ili
manĝi kaj trinki, ŝmiris ilin per oleo, sidigis sur azenoj ĉiujn senfortulojn,
forkondukis ilin en Jeriĥon, la urbon de Palmoj, al iliaj fratoj; kaj ili mem
revenis en Samarion.

16 En tiu tempo la reĝo Aĥaz sendis al la reĝoj de Asirio, ke ili helpu al li.
17 Ankaŭ la Edomidoj venis, venkobatis la Judojn, kaj forkaptis kaptitojn.
18 Ankaŭ la Filiŝtoj invadis la urbojn de la malaltaĵo kaj de la sudo de
Judujo, kaj venkoprenis la urbojn Bet-Ŝemeŝ, Ajalon, Gederot, Soĥo kun
ĝiaj filinurboj, Timna kun ĝiaj filinurboj, kaj Gimzo kun ĝiaj filinurboj,
kaj enloĝiĝis tie. 19 Ĉar la Eternulo humiligis Judujon pro Aĥaz, reĝo de
Izrael, kiu malĉastigis Judujon kaj krimis antaŭ la Eternulo. 20 Kaj venis
kontraŭ lin Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, kaj premis lin, anstataŭ subteni
lin; 21 ĉar Aĥaz prirabis la domon de la Eternulo kaj la reĝan domon kaj la
eminentulojn, kaj donis al la reĝo de Asirio, tamen tio ne helpis al li. 22 En
la tempo de sia mizero li plue krimis kontraŭ la Eternulo, li, la reĝo Aĥaz.
23 Kaj li alportadis oferojn al la dioj de la Damaskanoj, kiuj venkobatis lin,
kaj li diris: La dioj de la reĝoj de Sirio helpas al ili; tial mi oferados al ili,
kaj ili helpos al mi. Sed ili kaŭzis falon al li kaj al la tuta Izrael. 24 Kaj
Aĥaz kolektis ĉiujn vazojn de la domo de Dio kaj disbatis la vazojn de la
domo de Dio, kaj li ŝlosis la pordojn de la domo de la Eternulo, kaj faris
al si altarojn en ĉiuj anguloj de Jerusalem. 25 Kaj en ĉiuj urboj de Judujo li
faris altaĵojn, por incensi al aliaj dioj, kaj li kolerigis la Eternulon, Dion de
liaj patroj. 26 Lia cetera historio kaj lia tuta konduto, la antaŭa kaj la lasta,
estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de Judujo kaj Izrael. 27 Kaj Aĥaz
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo, en Jerusalem;
ĉar oni ne metis lin en la tombojn de la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Ĥizkija.

29

1 Ĥizkija fariĝis reĝo, havante la aĝon de dudek kvin jaroj, kaj dudek naŭ
jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Abija, filino de
Zeĥarja. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel same, kiel agadis lia patro
David. 3 En la unua jaro de sia reĝado, en la unua monato, li malŝlosis
la pordojn de la domo de la Eternulo kaj riparis ilin. 4 Kaj li venigis la
pastrojn kaj la Levidojn, kolektis ilin sur la placo orienta, 5 kaj diris al ili:
Aŭskultu min, ho Levidoj! nun vi sanktigu vin, kaj sanktigu la domon
de la Eternulo, Dio de viaj patroj, kaj elĵetu la malpuraĵon el la sanktejo.
6 Ĉar niaj patroj krimis, agadis malbone antaŭ la Eternulo, nia Dio, forlasis
Lin, forturnis sian vizaĝon de la loĝejo de la Eternulo, kaj turnis al ĝi sian
dorson. 7 Ili ankaŭ ŝlosis la pordojn de la portiko, estingis la lucernojn,
incensojn ili ne incensis, kaj bruloferojn ili ne faris en la sanktejo al Dio
de Izrael. 8 Kaj ekkoleris la Eternulo kontraŭ Judujo kaj Jerusalem; kaj Li
elmetis ilin al teruro, ruinigo, kaj mokado, kiel vi vidas per viaj okuloj.
9 Kaj jen niaj patroj falis de glavo, kaj niaj filoj, filinoj, kaj edzinoj estas pro
tio en kaptiteco. 10 Nun mi intencas fari interligon kun la Eternulo, Dio de
Izrael, por ke Li forigu de ni la flamon de Sia kolero. 11 Miaj infanoj, nun
ne estu malzorgaj, ĉar vin elektis la Eternulo, ke vi staru antaŭ Li, ke vi
servu al Li, kaj ke vi estu por Li servantoj kaj incensantoj.

12 Tiam leviĝis la Levidoj: Maĥat, filo de Amasaj, Joel, filo de Azarja, el la
Kehatidoj; kaj el la Merariidoj: Kiŝ, filo de Abdi, Azarja, filo de Jehalelel; kaj
el la Gerŝonidoj: Joaĥ, filo de Zima, kaj Eden, filo de Joaĥ; 13 kaj el la idoj de
Elicafan: Ŝimri kaj Jeiel; kaj el la idoj de Asaf: Zeĥarja kaj Matanja; 14 kaj
el la idoj de Heman: Jeĥiel kaj Ŝimei; kaj el la idoj de Jedutun: Ŝemaja
kaj Uziel. 15 Kaj ili kolektis siajn fratojn kaj sanktigis sin; kaj ili eniris, laŭ
la ordono de la reĝo, konforme al la vortoj de la Eternulo, por purigi la
domon de la Eternulo. 16 Kaj la pastroj eniris en la internon de la domo
de la Eternulo, por purigi; kaj ĉion malpuran, kion ili trovis en la templo
de la Eternulo, ili elportis sur la korton de la domo de la Eternulo; kaj tion
prenis la Levidoj, por elporti eksteren, al la torento Kidron. 17 Ili komencis
la sanktigadon en la unua tago de la unua monato, kaj en la oka tago de la
monato ili eniris en la portikon de la Eternulo; ili sanktigis la domon de la
Eternulo dum ok tagoj, kaj en la dek-sesa tago de la unua monato ili finis.
18 Kaj ili eniris internen al la reĝo Ĥizkija, kaj diris: Ni purigis la tutan
domon de la Eternulo, kaj la altaron de bruloferoj kaj ĉiujn ĝiajn vazojn,
kaj la tablon de la panoj de propono kaj ĉiujn ĝiajn vazojn; 19 kaj ĉiujn
vazojn, kiujn la reĝo Aĥaz dum sia reĝado malpurigis per siaj krimoj, ni
pretigis kaj sanktigis, kaj jen ili estas antaŭ la altaro de la Eternulo.

20 La reĝo Ĥizkija leviĝis frue matene, kunvenigis la estrojn de la urbo,
kaj iris en la domon de la Eternulo. 21 Kaj ili alkondukis sep bovojn, sep
virŝafojn, sep ŝafidojn, kaj sep kaprojn, kiel pekoferon pro la regno, pro
la sanktejo, kaj pro Judujo; kaj li ordonis al la Aaronidoj, la pastroj, fari
bruloferon sur la altaro de la Eternulo. 22 Kaj oni buĉis la bovojn, kaj la
pastroj prenis la sangon kaj aspergis la altaron; kaj oni buĉis la virŝafojn
kaj aspergis per la sango la altaron; kaj oni buĉis la ŝafidojn kaj aspergis
per la sango la altaron. 23 Kaj oni alkondukis la propekajn kaprojn antaŭ
la reĝon kaj la komunumon, kaj ili metis siajn manojn sur ilin. 24 Kaj la
pastroj ilin buĉis, kaj senpekigis per ilia sango la altaron, por pekliberigi
la tutan Izraelon; ĉar pro la tuta Izrael, diris la reĝo, estas la brulofero

kaj la pekofero. 25 Kaj li starigis la Levidojn en la domo de la Eternulo kun
cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, laŭ la preskribo de David, de Gad, la viziisto
de la reĝo, kaj de la profeto Natan; ĉar de la Eternulo estis tiu preskribo per
Liaj profetoj. 26 Kaj stariĝis la Levidoj kun la instrumentoj de David, kaj la
pastroj kun la trumpetoj. 27 Kaj Ĥizkija ordonis, ke oni faru la bruloferon
sur la altaro. Kaj en la momento, kiam komenciĝis la brulofero, komenciĝis
la kantado al la Eternulo, akompanata de trumpetoj kaj de instrumentoj
de David, reĝo de Izrael. 28 Kaj la tuta popolo adorkliniĝis, kaj la kantado
de la kantistoj kaj la trumpetado de la trumpetistoj daŭris ĝis la fino de la
brulofero. 29 Kiam la brulofero estis finita, la reĝo, kaj ĉiuj, kiuj troviĝis
kun li, ekgenuis kaj adorkliniĝis. 30 Kaj la reĝo Ĥizkija kaj la estroj diris
al la Levidoj, ke ili gloru la Eternulon per la vortoj de David kaj de la
viziisto Asaf; kaj ili glorkantis kun ĝojo, fleksis sin, kaj adorkliniĝis. 31 Kaj
Ĥizkija diris plue: Nun vi konsekris vin al la Eternulo; aliru kaj konduku
buĉoferojn kaj dankoferojn al la domo de la Eternulo. Kaj la komunumo
alkondukis buĉoferojn kaj dankoferojn kaj memvolajn bruloferojn. 32 La
nombro de la bruloferoj, kiujn la komunumo alkondukis, estis: sepdek
bovoj, cent virŝafoj, ducent ŝafidoj; ĉio ĉi tio estis bruloferoj al la Eternulo.
33 Da konsekritaj estis: sescent bovoj kaj tri mil ŝafoj. 34 Sed la nombro de
la pastroj estis tro malgranda, kaj ili ne povis senfeligi ĉiujn bruloferojn;
tial helpis al ili iliaj fratoj, la Levidoj, ĝis la laboro estis finita kaj ĝis la
pastroj sin sanktigis; ĉar la Levidoj estis pli fervoraj en la sinsanktigado, ol
la pastroj. 35 Ankaŭ tre multe estis da bruloferoj, kun la sebo de pacoferoj
kaj kun verŝoferoj por la bruloferoj. Tiamaniere estis preta la servado en
la domo de la Eternulo. 36 Kaj ĝojis Ĥizkija kaj la tuta popolo pri tio, kion
Dio pretigis por la popolo; ĉar neatendita estis la afero.

30

1 Ĥizkija sendis al la tuta Izrael kaj Jehuda, li skribis ankaŭ leterojn al
Efraim kaj Manase, ke ili venu en la domon de la Eternulo, en Jerusalemon,
por fari Paskon al la Eternulo, Dio de Izrael. 2 Kaj la reĝo kaj liaj
eminentuloj kaj la tuta komunumo en Jerusalem per konsiliĝo decidis fari
la Paskon en la dua monato; 3 ĉar ili ne povis fari ĝin en tiu tempo pro tio,
ke la pastroj ne sanktigis sin en sufiĉa nombro kaj la popolo ne kolektiĝis
en Jerusalem. 4 La afero plaĉis al la reĝo kaj al la tuta komunumo. 5 Kaj
ili decidis proklami en la tuta lando de Izrael, de Beer-Ŝeba ĝis Dan, ke
oni venu fari Paskon al la Eternulo, Dio de Izrael, en Jerusalem; ĉar jam
delonge oni ne faris ĝin, kiel estas skribite. 6 Kaj ekiris kurieroj kun leteroj
de la reĝo kaj de liaj eminentuloj en la tutan landon de Izrael kaj Jehuda,
kun jena ordono de la reĝo: Ho idoj de Izrael, revenu al la Eternulo, Dio de
Abraham, Isaak, kaj Izrael, kaj tiam Li revenos al la saviĝintoj, kiuj restis
ĉe vi de la mano de la reĝoj de Asirio. 7 Kaj ne estu kiel viaj patroj kaj
viaj fratoj, kiuj krimis kontraŭ la Eternulo, Dio de iliaj patroj, kaj kiujn Li
tial elmetis al ruinigo, kiel vi vidas. 8 Nun ne estu malmolnukaj kiel viaj
patroj: donu la manon al la Eternulo, kaj venu en Lian sanktejon, kiun Li
sanktigis por ĉiam, kaj servu al la Eternulo, via Dio, kaj Li deturnos de vi
la flamon de Sia kolero. 9 Ĉar se vi revenos al la Eternulo, viaj fratoj kaj
viaj filoj trovos favorkorecon ĉe tiuj, kiuj ilin forkaptis, kaj povos reveni
en ĉi tiun landon; ĉar kompatema kaj favorkora estas la Eternulo, via Dio,
kaj Li ne deturnos de vi Sian vizaĝon, se vi revenos al Li. 10 La kurieroj

iris de urbo al urbo en la lando de Efraim kaj Manase kaj ĝis la lando de
Zebulun; sed oni ridis pri ili kaj mokis ilin. 11 Nur kelkaj el la Aŝeridoj,
Manaseidoj, kaj Zebulunidoj humiliĝis, kaj venis en Jerusalemon. 12 Super
Judujo estis la mano de Dio, por doni al ili unuanimecon, por plenumi
la ordonon de la reĝo kaj de la eminentuloj konforme al la vorto de la
Eternulo. 13 Kaj kolektiĝis en Jerusalem multe da popolo, por fari la feston
de macoj en la dua monato, tre granda homamaso. 14 Kaj ili leviĝis, kaj
forigis la altarojn, kiuj estis en Jerusalem; kaj ĉion, sur kio oni faradis
incensadon, ili forigis kaj ĵetis en la torenton Kidron. 15 Kaj ili buĉis la
Paskon en la dek-kvara tago de la dua monato. La pastroj kaj la Levidoj
hontis, kaj sanktigis sin kaj venigis la bruloferojn al la domo de la Eternulo.
16 Kaj ili staris sur siaj postenoj laŭ la preskribo, konforme al la instruo de
Moseo, la homo de Dio. La pastroj aspergis per la sango el la manoj de
la Levidoj. 17 Ĉar en la komunumo estis multaj, kiuj sin ne sanktigis, tial
la Levidoj okupis sin per la buĉado de la Paskoj anstataŭ ĉiu, kiu ne estis
pura, por esti sanktigata al la Eternulo. 18 Multaj el la popolo, plejparte el
Efraim, Manase, Isaĥar, kaj Zebulun, ne purigis sin; tamen ili manĝis la
Paskon, ne konforme al la preskribo; sed Ĥizkija preĝis pri ili, dirante: La
Eternulo, la bona, pardonu ĉiun, 19 kiu pretigis sian koron, por turni sin
al Dio, la Eternulo, Dio de liaj patroj, kvankam ne konforme al la sankta
puriĝo. 20 Kaj la Eternulo aŭskultis Ĥizkijan kaj pardonis la popolon. 21 Kaj
la Izraelidoj, kiuj troviĝis en Jerusalem, faris la feston de macoj dum sep
tagoj en granda ĝojo; kaj ĉiutage la Levidoj kaj la pastroj glorkantis al
la Eternulo per instrumentoj, difinitaj por glorado de la Eternulo. 22 Kaj
Ĥizkija parolis afable al ĉiuj Levidoj, kiuj distingiĝis en la servado al la
Eternulo. Kaj oni manĝis la festan manĝaĵon dum sep tagoj, alportante
pacoferojn, kaj dankante la Eternulon, Dion de iliaj patroj. 23 Kaj la tuta
komunumo interkonsiliĝe decidis festi aliajn sep tagojn, kaj ili pasigis la
sep tagojn en gajeco. 24 Ĉar Ĥizkija, reĝo de Judujo, donis por la popolo mil
bovojn kaj sep mil ŝafojn, kaj la eminentuloj donis al la popolo mil bovojn
kaj dek mil ŝafojn; kaj jam tre multaj el la pastroj sin sanktigis. 25 Kaj
ĝojis la tuta komunumo de la Judoj kaj la pastroj kaj la Levidoj, kaj la tuta
popolamaso, kiu venis de Izrael, kaj la aligentuloj, kiuj venis el la lando de
Izrael kaj kiuj loĝis en Judujo. 26 Kaj estis granda ĝojo en Jerusalem; ĉar
de la tempo de Salomono, filo de David, reĝo de Izrael, ne estis io simila
en Jerusalem. 27 Kaj leviĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj benis la popolon;
kaj aŭskultita estis ilia voĉo, kaj venis ilia preĝo en Lian sanktan loĝejon,
en la ĉielon.

31

1 Kiam ĉio ĉi tio finiĝis, ĉiuj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, eliris en la urbojn
de Judujo, kaj disrompis la statuojn, dishakis la sanktajn stangojn, kaj
detruis la altaĵojn kaj la altarojn en la tuta Judujo kaj en la regionoj de
Benjamen, de Efraim, kaj de Manase, ĝis plena ekstermo. Kaj reiris ĉiuj
Izraelidoj ĉiu al sia posedaĵo, al siaj urboj. 2 Kaj Ĥizkija starigis la grupojn
de la pastroj kaj de la Levidoj laŭ ilia ordo, ĉiun laŭ ĝia destino, la pastrojn
kaj la Levidojn por la bruloferoj kaj por la pacoferoj, por servado, por
laŭdkantado kaj glorkantado, ĉe la pordegoj de la tendaro de la Eternulo.
3 Kaj la reĝo destinis parton el sia havaĵo por bruloferoj: por la bruloferoj
matenaj kaj vesperaj, por la bruloferoj sabataj, monatkomencaj, kaj festaj,

kiel estas skribite en la instruo de la Eternulo. 4 Kaj li ordonis al la popolo,
kiu loĝis en Jerusalem, donadi vivrimedojn al la pastroj kaj al la Levidoj,
por ke ili povu fordoni sin al la instruo de la Eternulo. 5 Kiam ĉi tiu ordono
disvastiĝis, la Izraelidoj alportis multe da unuaaĵoj el greno, mosto, oleo,
kaj mielo, kaj diversajn kampajn produktaĵojn, kaj ankaŭ dekonaĵojn el ĉio
ili multe alportis. 6 Kaj la Izraelidoj kaj la Judoj, kiuj loĝis en la urboj de
Judujo, ankaŭ alportis dekonaĵon el bovoj kaj ŝafoj, kaj dekonaĵon sanktan,
konsekritan al la Eternulo, ilia Dio; kaj ili amasigis grandajn amasojn. 7 En
la tria monato oni komencis la aranĝadon de la amasoj, kaj en la sepa
monato oni finis. 8 Kiam Ĥizkija kaj la estroj venis kaj ekvidis la amasojn,
ili benis la Eternulon kaj Lian popolon Izrael. 9 Kaj Ĥizkija demandis
la pastrojn kaj la Levidojn pri la amasoj. 10 Kaj respondis al li Azarja,
la ĉefpastro, el la domo de Cadok, kaj diris: De la momento, kiam oni
komencis portadi la donojn en la domon de la Eternulo, oni manĝis kaj
satiĝis, kaj restis ankoraŭ multe; ĉar la Eternulo benis Sian popolon; el la
restaĵo kolektiĝis ĉi tiu amasego. 11 Kaj Ĥizkija ordonis pretigi ĉambrojn
ĉe la domo de la Eternulo. Kaj oni pretigis. 12 Kaj oni transportis tien
la donojn, la dekonaĵojn, kaj la konsekritaĵojn kun fideleco. Estro super
tio estis Konanja, la Levido, kaj lia frato Ŝimei estis la dua post li. 13 Kaj
Jeĥiel, Azazja, Naĥat, Asahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Jiŝmaĥja, Maĥat, kaj
Benaja estis oficistoj apud Konanja kaj lia frato Ŝimei, laŭ ordono de la
reĝo Ĥizkija, kaj de Azarja, estro en la domo de Dio. 14 Kore, filo de Jimna,
Levido pordegisto ĉe la flanko orienta, estis super la memvolaj donoj al
Dio, super la oferdonoj, alportataj al la Eternulo, kaj super la plejsanktaĵoj.
15 Liaj helpantoj estis Eden, Minjamin, Jeŝua, Ŝemaja, Amarja, kaj Ŝeĥanja,
en la urboj de la pastroj, por fidele disdonadi al siaj fratoj laŭgrupe, al la
grandaj kaj al la malgrandaj 16 (krom la registritaj virseksuloj, havantaj
la aĝon de tri jaroj kaj pli, de ĉiuj, kiuj iradis ĉiutage en la domon de
la Eternulo laŭ siaj oficoj kaj grupoj), 17 al la registritaj pastroj, laŭ iliaj
patrodomoj, kaj al la Levidoj, havantaj la aĝon de dudek jaroj kaj pli, laŭ
iliaj oficoj kaj grupoj, 18 al la registritoj kun ĉiuj iliaj malgrandaj infanoj,
edzinoj, filoj, kaj filinoj, al la tuta komunumo, por ke ili fidele dediĉu sin
al la sanktaj aferoj. 19 Kaj por la Aaronidoj, la pastroj, sur la antaŭurbaj
kampoj de iliaj urboj, de ĉiu urbo, la nomitaj viroj estis destinitaj, por
doni partojn al ĉiu virseksulo inter la pastroj kaj al ĉiu registrito inter la
Levidoj. 20 Tion faris Ĥizkija en la tuta Judujo, kaj li agadis bone, juste,
kaj vere antaŭ la Eternulo, lia Dio. 21 Kaj en ĉiuj faroj, kiujn li entreprenis
koncerne la servadon en la domo de Dio, la instruon kaj la ordonon pri la
sinturnado al sia Dio, li agadis el la tuta koro, kaj li havis sukceson.

32

1 Post tiuj aferoj kaj veraĵoj venis Sanĥerib, reĝo de Asirio; li venis en
Judujon, eksieĝis la fortikigitajn urbojn, kaj intencis forŝiri ilin al si. 2 Kiam
Ĥizkija vidis, ke Sanĥerib venis kaj intencas militi kontraŭ Jerusalem, 3 li
konsiliĝis kun siaj eminentuloj kaj fortuloj, kaj decidis ŝutkovri la akvon de
la fontoj, kiuj estis ekster la urbo; kaj ili helpis al li. 4 Kaj kolektiĝis multe
da popolo, kaj ili ŝutkovris ĉiujn fontojn, kaj la torenton, kiu fluas meze
de la lando, ĉar ili diris: Por kio permesi, ke la reĝoj de Asirio, veninte,
trovu multe da akvo? 5 Kaj li estis kuraĝa, kaj li prikonstruis la tutan
difektiĝintan muregon, li plialtigis la turojn, kaj konstruis ekstere ankoraŭ

alian muregon, kaj li fortikigis Milon apud la urbo de David, kaj pretigis
multe da bataliloj kaj da ŝildoj. 6 Kaj li starigis militestrojn super la popolo,
kaj li kunvenigis ilin al si sur la placon antaŭ la pordego de la urbo, kaj
vigligis ilian koron, dirante: 7 Estu kuraĝaj kaj fortaj, ne timu, kaj ne sentu
teruron antaŭ la reĝo de Asirio kaj antaŭ la tuta homamaso, kiu estas kun
li, ĉar kun ni estas pli, ol kun li: 8 kun li estas brako karna, sed kun ni estas
la Eternulo, nia Dio, por helpi al ni kaj por batali en niaj bataloj. Kaj la
popolo vigliĝis de la vortoj de Ĥizkija, reĝo de Judujo.

9 Post tio SanĤerib, reĝo de Asirio, sendis siajn servantojn en Jerusale-
mon (li mem estis ĉe LaĤiŝ kune kun sia tuta militistaro) al Ĥizkija, reĝo de
Judujo, kaj al ĉiuj Judoj en Jerusalem, por diri: 10 Tiele diras SanĤerib, reĝo
de Asirio: Kion vi fidas, loĝante en la fortikaĵo de Jerusalem? 11 Ĥizkija
trompis vin, por mortigi vin de malsato kaj soifo, se li diras al vi: La
Eternulo, nia Dio, savos nin el la mano de la reĝo de Asirio. 12 Li mem,
Ĥizkija, forigis ja Liajn altaĵojn kaj Liajn altarojn, kaj ordonis al Judujo kaj
Jerusalem, dirante: Antaŭ unu sola altaro adorkliniĝu kaj sur ĝi incensu.
13 Ĉu vi ne scias, kion mi kaj miaj patroj faris al ĉiuj popoloj de la landoj?
Ĉu la dioj de la nacioj de la landoj povis savi ilian landon el mia mano?
14 Kiu el ĉiuj dioj de tiuj nacioj, kiujn miaj patroj ekstermis, povis savi sian
popolon el mia mano, ke via Dio povus savi vin el mia mano? 15 Ĥizkija do
ne trompu vin kaj ne logu vin tiamaniere, kaj vi ne kredu al li. Se neniu dio
de iu ajn nacio kaj regno povis savi sian popolon el mia mano kaj el la mano
de miaj patroj, ankaŭ viaj dioj ne savos vin el mia mano. 16 Kaj ankoraŭ
pli liaj servantoj parolis kontraŭ Dio, la Eternulo, kaj kontraŭ Lia servanto
Ĥizkija. 17 Kaj leterojn li skribis, por insulti la Eternulon, Dion de Izrael,
kaj dirante pri Li tiele: Kiel la dioj de la nacioj de la landoj ne savis sian
popolon el mia mano, tiel ankaŭ la Dio de Ĥizkija ne savos Sian popolon
el mia mano. 18 Kaj ili kriis per laŭta voĉo en la Juda lingvo al la popolo
Jerusalema, kiu estis sur la murego, por timigi ĝin kaj senkuraĝigi ĝin, por
ke ili povu venkopreni la urbon. 19 Kaj ili parolis pri Dio de Jerusalem tiel,
kiel pri la dioj de la popoloj de la tero, faritaĵo de homaj manoj. 20 Sed
la reĝo Ĥizkija, kaj la profeto Jesaja, filo de Amoc, ekpreĝis pri tio kaj
kriis al la ĉielo. 21 Kaj la Eternulo sendis anĝelon, kaj li ekstermis ĉiujn
fortulojn kaj eminentulojn kaj estrojn en la tendaro de la reĝo de Asirio.
Kaj ĉi tiu revenis kun honto en sian landon; kaj kiam li eniris en la domon
de sia dio, homoj, kiuj elvenis el liaj propraj lumboj, faligis lin per glavo.
22 Tiamaniere la Eternulo savis Ĥizkijan kaj la loĝantojn de Jerusalem el la
mano de SanĤerib, reĝo de Asirio, kaj el la manoj de ĉiuj; kaj Li gardis ilin
ĉirkaŭe. 23 Tiam multaj alportadis donacojn al la Eternulo en Jerusalemon,
kaj multekostajn objektojn al Ĥizkija, reĝo de Judujo. Kaj post tio li altiĝis
en la okuloj de ĉiuj nacioj.

24 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis. Kaj li preĝis al la Eternulo. Ĉi
Tiu parolis al li kaj donis al li pruvosignon. 25 Ĥizkija ne repagis konforme
al tio, kio estis farita por li; lia koro fieriĝis. Kaj ekscitiĝis kolero kontraŭ
li kaj kontraŭ Judujo kaj Jerusalem. 26 Sed Ĥizkija humiliĝis pri la fieriĝo
de sia koro, li kaj la loĝantoj de Jerusalem; tial ne trafis lin la kolero de la
Eternulo en la tempo de Ĥizkija. 27 Ĥizkija havis tre multe da riĉeco kaj
honoro; kaj li faris al si trezorejojn por arĝento kaj oro, por multekostaj

ŝtonoj, aromaĵoj, ŝildoj, kaj ĉiaj valoraj objektoj, [28] ankaŭ provizejojn por
la produktaĵoj: greno, mosto, oleo, kaj stalojn por ĉiaspecaj brutoj, kaj
ŝafejojn por la ŝafoj. [29] Kaj urbojn li konstruis al si. Kaj da ŝafoj kaj
bovoj li havis multe, ĉar Dio donis al li tre grandan havaĵon. [30] Li, Ĥizkija,
ŝtopkovris la supran fonton de Giĥon kaj direktis ĝin malsupren al la
okcidenta flanko de la urbo de David. Kaj Ĥizkija havis sukceson en ĉiu
sia faro. [31] Nur kiam la senditoj de la princoj de Babel estis senditaj al li,
por demandi lin pri la signomiraklo, kiu aperis en la lando, Dio lin forlasis,
por elprovi lin, por scii ĉion, kion li havis en sia koro. [32] La cetera historio
de Ĥizkija kaj liaj virtoj estas priskribitaj en la vizio de la profeto Jesaja,
filo de Amoc, en la libro de la reĝoj de Judujo kaj de Izrael. [33] Kaj Ĥizkija
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la plej alta loko de la
tomboj de la idoj de David; kaj honoron faris al li post lia morto ĉiuj Judoj
kaj loĝantoj de Jerusalem. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Manase.

33

[1] La aĝon de dek du jaroj havis Manase, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvindek
kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. [2] Li agadis malbone antaŭ la Eternulo,
simile al la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ
la Izraelidoj. [3] Li konstruis denove la altaĵojn, kiujn detruis lia patro
Ĥizkija; kaj li starigis altarojn al la Baaloj, faris sanktajn stangojn, kaj
adorkliniĝis antaŭ la tuta armeo de la ĉielo kaj servis al ĝi. [4] Li konstruis
ankaŭ altarojn en la domo de la Eternulo, pri kiu la Eternulo diris: En
Jerusalem estos Mia nomo eterne. [5] Li konstruis altarojn al la tuta armeo de
la ĉielo, sur la du kortoj de la domo de la Eternulo. [6] Li ankaŭ trairigis siajn
filojn tra fajro en la valo de la filo de Hinom, li esploradis la estontecon,
aŭguradis, sorĉadis, starigis antaŭdiristojn kaj magiistojn; li multe agadis
malbone antaŭ la Eternulo, kolerigante Lin. [7] La skulptaĵon de la idolo,
kiun li faris, li starigis en la domo de Dio, pri kiu Dio diris al David kaj
al lia filo Salomono: En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem, kiun Mi elektis
inter ĉiuj triboj de Izrael, Mi estigos Mian nomon por eterne; [8] kaj Mi
ne plu foririgos la piedon de Izrael de sur la tero, kiun Mi destinis por
viaj patroj, se ili nur observos por plenumi ĉion, kion Mi ordonis al ili,
la tutan instruon, leĝojn, kaj preskribojn, donitajn per Moseo. [9] Manase
delogis la Judojn kaj la loĝantojn de Jerusalem en tia grado, ke ili agadis
pli malbone, ol tiuj nacioj, kiujn la Eternulo ekstermis antaŭ la Izraelidoj.
[10] La Eternulo parolis al Manase kaj al lia popolo, sed ili ne aŭskultis.
[11] Kaj la Eternulo venigis sur ilin la militestrojn de la reĝo de Asirio; kaj ili
malliberigis Manasen per katenoj, ligis lin per ĉenoj, kaj forkondukis lin
en Babelon. [12] En sia mizero li ekpetegis la Eternulon, sian Dion, kaj li tre
humiliĝis antaŭ la Dio de siaj patroj. [13] Kiam li preĝis al Li kaj petegis Lin,
Li aŭskultis lian peton kaj revenigis lin en Jerusalemon al lia regno. Kaj
Manase eksciis, ke la Eternulo estas la vera Dio.

[14] Post tio li konstruis eksteran muregon por la urbo de David okcidente
de Giĥon, en la valo, ĝis la enirejo de la Pordego de Fiŝoj, ĉirkaŭ Ofel,
kaj li faris ĝin tre alta. Kaj li starigis militestrojn en ĉiuj fortikigitaj urboj
de Judujo. [15] Li forigis la fremdajn diojn kaj la idolon el la domo de la
Eternulo, ankaŭ ĉiujn altarojn, kiujn li konstruis sur la monto de la domo
de la Eternulo kaj en Jerusalem; kaj li elĵetis tion eksteren de la urbo.
[16] Kaj li rekonstruis la altaron de la Eternulo kaj faris sur ĝi pacoferojn kaj

dankoferojn, kaj li ordonis al la Judoj, ke ili servadu al la Eternulo, Dio de
Izrael. 17 Tamen la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis sur la altaĵoj, sed nur al
la Eternulo, sia Dio. 18 La cetera historio de Manase, lia preĝo al lia Dio,
kaj la vortoj de la viziistoj, kiuj parolis al li en la nomo de la Eternulo,
Dio de Izrael, troviĝas en la kroniko de la reĝoj de Izrael. 19 Lia preĝo kaj
aŭskultiteco, ĉiuj liaj pekoj kaj krimoj, kaj la lokoj, sur kiuj li konstruis
altaĵojn kaj starigis sanktajn stangojn kaj idolojn antaŭ sia humiliĝo, estas
priskribitaj en la kroniko de la viziistoj. 20 Kaj Manase ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en lia domo. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Amon.

21 La aĝon de dudek du jaroj havis Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj du
jarojn li reĝis en Jerusalem. 22 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kiel
agadis lia patro Manase; kaj al ĉiuj idoloj, kiujn faris lia patro Manase,
Amon oferadis kaj servadis. 23 Li ne humiliĝis antaŭ la Eternulo, kiel
humiliĝis lia patro Manase, sed li, Amon, multe kulpiĝis. 24 Kaj konspiris
kontraŭ li liaj servantoj kaj mortigis lin en lia domo. 25 Sed la popolo de
la lando mortigis ĉiujn, kiuj faris konspiron kontraŭ la reĝo Amon; kaj la
popolo de la lando faris reĝo anstataŭ li lian filon Joŝija.

34

1 La aĝon de ok jaroj havis Joŝija, kiam li fariĝis reĝo, kaj tridek unu
jarojn li reĝis en Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, kaj iradis
laŭ la vojoj de sia patro David, kaj ne deflankiĝis dekstren nek maldekstren.
3 En la oka jaro de sia reĝado, estante ankoraŭ knabo, li komencis turnadi
sin al la Dio de sia patro David; kaj en la dek-dua jaro li komencis purigi
Judujon kaj Jerusalemon de la altaĵoj, sanktaj stangoj, idoloj, kaj fanditaj
statuoj. 4 Kaj oni detruis antaŭ li la altarojn de la Baaloj; la kolonojn de
la suno, kiuj estis super ili, li dehakis; la sanktajn stangojn, idolojn, kaj
statuojn li disbatis, dispecetigis, kaj disĵetis sur la tombojn de tiuj, kiuj
alportadis al ili oferojn. 5 La ostojn de la pastroj li forbruligis sur iliaj
altaroj; kaj li purigis Judujon kaj Jerusalemon. 6 Ankaŭ en la urboj de
Manase, Efraim, Simeon, kaj ĝis Naftali, en iliaj ruinoj ĉirkaŭe, 7 li detruis
la altarojn kaj la sanktajn stangojn, kaj la idolojn li disbatis en pecetojn,
kaj ĉiujn kolonojn de la suno li dehakis en la tuta lando de Izrael; kaj li
revenis en Jerusalemon.

8 En la dek-oka jaro de sia reĝado, post la purigo de la lando kaj de
la domo, li sendis Ŝafanon, filon de Acalja, la urbestron Maaseja, kaj la
kronikiston Joaĥ, filo de Joaĥaz, por ripari la domon de la Eternulo, lia
Dio. 9 Kaj ili venis al la ĉefpastro Ĥilkija, kaj transdonis la arĝenton,
alportitan en la domon de Dio, kaj kolektitan de la Levidoj, la sojlogardistoj,
el la manoj de Manase, Efraim, kaj ĉiuj restintaj Izraelidoj, ankaŭ de ĉiuj
Jehudaidoj kaj Benjamenidoj; kaj ili revenis en Jerusalemon. 10 Kaj ili
donis tion en la manojn de la laborplenumantoj, kiuj havis komision en
la domo de la Eternulo; kaj ĉi tiuj donis al tiuj, kiuj laboris en la domo
de la Eternulo, rebonigante kaj riparante la domon. 11 Ili donis al la
ĉarpentistoj kaj konstruistoj, por aĉeti ĉirkaŭhakitajn ŝtonojn kaj lignon
por kunteniloj kaj traboj por la domoj, kiujn ruinigis la reĝoj de Judujo.
12 Tiuj homoj plenumadis la laboron honeste; oficon de observistoj super ili
havis Jaĥat kaj Obadja, Levidoj el la Merariidoj, kaj Zeĥarja kaj Meŝulam
el la Kehatidoj; la Levidoj ĉiuj estis kompetentaj muzikistoj; 13 super la
portistoj, kiel observistoj super ĉiuj laboristoj en ĉiuj laboroj, estis el la

Levidoj la skribistoj, kontrolistoj, kaj pordegistoj. 14 Kiam ili elprenis la
arĝenton, kiu estis alportita en la domon de la Eternulo, la pastro Ĥilkija
trovis la libron de instruo de la Eternulo, donitan per Moseo. 15 Kaj Ĥilkija
ekparolis kaj diris al la skribisto Ŝafan: Libron de la instruo mi trovis en
la domo de la Eternulo; kaj Ĥilkija donis la libron al Ŝafan. 16 Kaj Ŝafan
alportis la libron al la reĝo, kaj li ankaŭ raportis al la reĝo jene: Ĉion,
kio estas komisiita al viaj servantoj, ili faras. 17 Oni elŝutis la arĝenton,
trovitan en la domo de la Eternulo, kaj donis ĝin en la manojn de la oficistoj
kaj de la laboristoj. 18 Kaj la skribisto Ŝafan raportis al la reĝo, dirante:
Libron donis al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan legis el ĝi antaŭ la reĝo.
19 Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de la instruo, li disŝiris siajn vestojn. 20 Kaj
la reĝo ordonis al Ĥilkija, Aĥikam, filo de Ŝafan, Abdon, filo de Miĥa, la
skribisto Ŝafan, kaj Asaja, servanto de la reĝo, dirante: 21 Iru, demandu
la Eternulon por mi kaj por la restintoj el Izrael kaj Jehuda, pri la vortoj
de la trovita libro; ĉar granda estas la kolero de la Eternulo, elverŝiĝinta
sur nin pro tio, ke niaj patroj ne observis la vorton de la Eternulo, por
plenumi ĉion, kio estas skribita en ĉi tiu libro. 22 Kaj iris Ĥilkija, kaj tiuj,
kiuj estis ĉe la reĝo, al la profetino Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de Tokhat,
filo de Ĥasra, la vestogardisto (ŝi loĝis en Jerusalem, en la dua parto); kaj
ili parolis kun ŝi pri tio. 23 Kaj ŝi diris al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio
de Izrael: Diru al la homo, kiu sendis vin al mi: 24 Tiele diras la Eternulo:
Jen Mi venigos malfeliĉon sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn, ĉiujn
malbenojn, skribitajn en la libro, kiun oni legis antaŭ la reĝo de Judujo.
25 Pro tio, ke ili Min forlasis kaj incensis al aliaj dioj, kolerigante Min per
ĉiuj faroj de siaj manoj, ekflamis Mia kolero kontraŭ ĉi tiu loko, kaj ĝi ne
estingiĝos. 26 Kaj koncerne la reĝon de Judujo, kiu sendis vin, por demandi
la Eternulon, diru al li jene: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri
la vortoj, kiujn vi aŭdis: 27 Ĉar via koro moliĝis kaj vi humiliĝis antaŭ
Dio, kiam vi aŭdis Liajn vortojn pri ĉi tiu loko kaj pri ĝiaj loĝantoj, kaj vi
humiliĝis antaŭ Mi, disŝiris viajn vestojn, kaj ploris antaŭ Mi: tial Mi ankaŭ
aŭskultis vin, diras la Eternulo. 28 Jen Mi alkolektos vin al viaj patroj, kaj
vi iros en vian tombon en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la tutan malfeliĉon,
kiun Mi venigos sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn. Kaj ili alportis
la respondon al la reĝo.

29 La reĝo sendis, kaj kunvenigis ĉiujn plejaĝulojn de Judujo kaj
Jerusalem. 30 Kaj la reĝo iris en la domon de la Eternulo, kaj kune kun
li ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem, la pastroj kaj la Levidoj, kaj la tuta
popolo, de la grandaj ĝis la malgrandaj; kaj oni voĉlegis antaŭ ili ĉiujn
vortojn de la libro de interligo, kiu estis trovita en la domo de la Eternulo.
31 Kaj la reĝo stariĝis sur sia loko, kaj faris interligon antaŭ la Eternulo,
por sekvi la Eternulon, kaj observi Liajn ordonojn, decidojn, kaj leĝojn,
per sia tuta koro kaj per sia tuta animo, por plenumi la vortojn de la
interligo, skribitajn en tiu libro. 32 Kaj li aligis al tio ĉiujn, kiuj troviĝis
en Jerusalem kaj en la lando de Benjamen. Kaj la loĝantoj de Jerusalem
agadis laŭ la interligo de Dio, Dio de iliaj patroj. 33 Kaj Joŝija forigis ĉiujn
abomenindaĵojn el ĉiuj regionoj, kiuj apartenis al la Izraelidoj; kaj ĉiujn,
kiuj troviĝis en Izrael, li devigis servi al la Eternulo, ilia Dio. Dum lia tuta
vivo ili ne defalis de la Eternulo, Dio de iliaj patroj.

35

[1] Joŝija faris en Jerusalem Paskon al la Eternulo, kaj oni buĉis la Paskon
en la dek-kvara tago de la unua monato. [2] Li starigis la pastrojn sur iliaj
postenoj kaj vigligis ilin por la servado en la domo de la Eternulo. [3] Kaj li
diris al la Levidoj, la instruantoj de la tuta Izrael, konsekritaj al la Eternulo:
Metu la sanktan keston en la domon, kiun konstruis Salomono, filo de
David, reĝo de Izrael; vi ne bezonas porti ĝin sur la ŝultroj; servu nun
al la Eternulo, via Dio, kaj al Lia popolo Izrael. [4] Aranĝu vin laŭ viaj
patrodomoj, laŭ viaj grupoj, laŭ la preskribo de David, reĝo de Izrael, kaj
laŭ la preskribo de lia filo Salomono. [5] Kaj staru en la sanktejo laŭ klasoj,
laŭ la patrodomoj de viaj fratoj, filoj de la popolo, kaj laŭ la patrodomaj
grupoj de la Levidoj. [6] Kaj buĉu la Paskon, kaj sanktigu vin, kaj pretigu por
viaj fratoj, agante laŭ la vorto de la Eternulo per Moseo. [7] Kaj Joŝija donis
donace al la filoj de la popolo ŝafojn, ŝafidojn, kapridojn, ĉion por la Paskoj,
por ĉiuj, kiuj tie troviĝis, en la nombro de tridek mil, kaj tri mil bovojn.
Tio estis el la havaĵo de la reĝo. [8] Kaj liaj eminentuloj donis memvolan
donacon al la popolo, al la pastroj, kaj al la Levidoj. Ĥilkija, Zeĥarja, kaj
Jeĥiel, la estroj en la domo de Dio, donis al la pastroj por la Paskoj du
mil sescent ŝafidojn kaj tricent bovojn; [9] Konanja, Ŝemaja, kaj Netanel, liaj
fratoj, kaj Ĥaŝabja, Jeiel, kaj Jozabad, la estroj de la Levidoj, donacis al la
Levidoj por la Paskoj kvin mil ŝafidojn kaj kvincent bovojn. [10] Tiamaniere
la servado estis aranĝita. Kaj la pastroj stariĝis sur siaj postenoj kaj la
Levidoj laŭ iliaj grupoj, laŭ la ordono de la reĝo. [11] Kaj ili buĉis la Paskon.
Kaj la pastroj aspergis el siaj manoj, kaj la Levidoj senhaŭtigis. [12] Kaj ili
apartigis la bruloferojn, por doni ilin laŭklase, laŭ la patrodomoj, al la filoj
de la popolo, por alportado al la Eternulo, kiel estas skribite en la libro de
Moseo. Tiel same ili agis kun la bovoj. [13] Kaj ili kuiris la Paskon sur fajro,
laŭ la preskribo; kaj la sanktajn oferojn ili kuiris en kaldronoj, en potoj, kaj
en kaseroloj, kaj faris tion rapide por la tuta popolo. [14] Kaj poste ili pretigis
por si kaj por la pastroj; ĉar la pastroj, la Aaronidoj, estis okupitaj je la
alportado de la bruloferoj kaj seboj ĝis la nokto; tial la Levidoj pretigis por
si kaj por la pastroj, la Aaronidoj. [15] La kantistoj, idoj de Asaf, estis sur siaj
postenoj laŭ la preskribo de David, Asaf, Heman, kaj Jedutun, la viziisto
de la reĝo, kaj la pordegistoj estis ĉe ĉiu pordego; ili ne bezonis forlasi
sian servadon, ĉar iliaj fratoj, la Levidoj, preparis por ili. [16] Tiamaniere
estis aranĝita en tiu tago la servado al la Eternulo, por farado de la Pasko
kaj alportado de bruloferoj sur la altaro de la Eternulo, laŭ la ordono de
la reĝo Joŝija. [17] Kaj la Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, faris la Paskon en tiu
tempo kaj la feston de macoj dum sep tagoj. [18] Tia Pasko ne estis farita
en Izrael de post la tempo de la profeto Samuel; kaj el ĉiuj reĝoj de Izrael
neniu faris tian Paskon, kian faris Joŝija, kaj la pastroj, kaj la Levidoj, kaj
ĉiuj Judoj kaj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, kaj la loĝantoj de Jerusalem. [19] En
la dek-oka jaro de la reĝado de Joŝija estis farita tiu Pasko.

[20] Post ĉio ĉi tio, kion Joŝija aranĝis en la domo, Neĥo, reĝo de Egiptujo,
eliris milite kontraŭ Karkemiŝon ĉe Eŭfrato. Kaj eliris kontraŭ lin Joŝija.
[21] Kaj tiu sendis al li senditojn, por diri: Kio estas inter mi kaj vi, ho reĝo
de Judujo? ne kontraŭ vin mi nun iras, sed tien, kie mi havas militon.
Kaj Dio diris, ke mi rapidu; ne kontraŭstaru al Dio, kiu estas kun mi, por
ke Li vin ne pereigu. [22] Sed Joŝija ne forturnis sin de li, sed alivestis sin
por batali kontraŭ li; li ne obeis la vortojn de Neĥo el la buŝo de Dio,

sed li iris en la valon Megido, por batali. 23 La pafistoj pafis sur la reĝon
Joŝija; kaj la reĝo diris al siaj servantoj: Forkonduku min, ĉar mi estas
grave vundita. 24 Liaj servantoj deprenis lin de la ĉaro, kaj sidigis lin sur
alia veturilo, kiun li havis, kaj venigis lin en Jerusalemon. Kaj li mortis,
kaj oni enterigis lin en la tomboj de liaj patroj. Kaj la tuta Judujo kaj
Jerusalem funebris pri Joŝija. 25 Ankaŭ Jeremia plorkantis pri Joŝija; kaj
ĉiuj kantistoj kaj kantistinoj parolis en siaj plorkantoj pri Joŝija ĝis la nuna
tago kaj faris ilin tradiciaj ĉe Izrael; ili estas enskribitaj en la libro de la
plorkantoj. 26 La cetera historio de Joŝija kaj liaj virtoj, konformaj al la
preskriboj de la instruo de la Eternulo, 27 kaj liaj agoj, la unuaj kaj la lastaj,
estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo.

36

1 La popolo de la lando prenis Jehoaĥazon, filon de Joŝija, kaj faris lin
reĝo anstataŭ lia patro en Jerusalem. 2 La aĝon de dudek tri jaroj havis
Jehoaĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri monatojn li reĝis en Jerusalem.
3 La reĝo de Egiptujo detronigis lin en Jerusalem, kaj punis la landon per
kontribucio de cent kikaroj da arĝento kaj unu kikaro da oro. 4 Kaj la reĝo
de Egiptujo ekreĝigis super Judujo kaj Jerusalem lian fraton Eljakim, kaj
ŝanĝis lian nomon je Jehojakim; kaj lian fraton Jehoaĥaz Neĥo prenis kaj
forkondukis en Egiptujon.

5 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo,
kaj dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem. Kaj li agadis malbone antaŭ la
Eternulo, lia Dio. 6 Kontraŭ lin iris Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj ligis
lin per ĉenoj, por forkonduki lin en Babelon. 7 Kaj parton el la vazoj de
la domo de la Eternulo Nebukadnecar transportis en Babelon kaj metis
ilin en sian templon en Babel. 8 La cetera historio de Jehojakim, kaj liaj
abomenindaĵoj, kiujn li faris kaj kiujn oni trovis pri li, estas priskribitaj
en la libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Jehojaĥin.

9 La aĝon de ok jaroj havis Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn kaj dek tagojn li reĝis en Jerusalem. Kaj li agadis malbone
antaŭ la Eternulo. 10 Kiam la jaro finiĝis, la reĝo Nebukadnecar sendis,
kaj venigis lin en Babelon, kune kun multekostaj vazoj el la domo de la
Eternulo, kaj li faris lian fraton Cidkija reĝo super Judujo kaj Jerusalem.

11 La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. 12 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, lia
Dio. Li ne humiliĝis antaŭ Jeremia, kiu profetis laŭ la vortoj de la Eternulo.
13 Li defalis ankaŭ de la reĝo Nebukadnecar, kiu ĵurigis lin per Dio; li
malmoligis sian nukon kaj obstinigis sian koron, ne konvertante sin al la
Eternulo, Dio de Izrael. 14 Ankaŭ ĉiuj estroj de la pastroj kaj de la popolo tre
multe pekadis, simile al ĉiuj abomenindaĵoj de la nacioj, kaj ili malpurigis
la domon de la Eternulo, kiun Li sanktigis en Jerusalem. 15 La Eternulo,
Dio de iliaj patroj, avertadis ilin per Siaj senditoj, konstante avertadis, ĉar
Li domaĝis Sian popolon kaj Sian loĝejon. 16 Sed ili mokis la senditojn de
Dio, malŝatis Liajn vortojn, kaj ridis pri Liaj profetoj, ĝis la kolero de la
Eternulo leviĝis kontraŭ Lian popolon tiel, ke saniĝo fariĝis ne ebla. 17 Kaj
Li venigis sur ilin la reĝon de la Ĥaldeoj, kaj ĉi tiu mortigis iliajn junulojn
per glavo en la domo de ilia sanktejo; li ne kompatis junulon nek junulinon,
nek maljunulon nek grizulon: ĉio estis transdonita en lian manon. 18 Kaj

ĉiujn objektojn el la domo de Dio, la grandajn kaj la malgrandajn, kaj la
trezorojn de la domo de la Eternulo, kaj la trezorojn de la reĝo kaj de liaj
altranguloj, ĉion li transportis en Babelon. 19 Kaj ili forbruligis la domon
de Dio kaj detruis la muregojn de Jerusalem, kaj ĉiujn ĝiajn palacojn ili
forbruligis per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn plej karajn objektojn ili neniigis. 20 Kaj
tiujn, kiuj restis de la glavo, li forkondukis en Babelon, kaj ili fariĝis sklavoj
por li kaj por liaj filoj, ĝis venis la regado de la Persoj; 21 por ke plenumiĝu
la vorto de la Eternulo, dirita per Jeremia: Ĝis la lando estos elfestinta
siajn sabatojn. Ĉar dum la tuta tempo de sia dezerteco ĝi havis sabaton,
ĝis finiĝis sepdek jaroj.

22 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo, por ke plenumiĝu la vorto de
la Eternulo, dirita per Jeremia, la Eternulo ekscitis la spiriton de Ciro, reĝo
de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami en sia tuta regno voĉe kaj skribe
jenon: 23 Tiele diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn regnojn de la tero donis al
mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li komisiis al mi konstrui al Li domon
en Jerusalem, kiu estas en Judujo. Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo, kun
tiu estu la Eternulo, lia Dio, kaj li tien iru.

LIBRO DE EZRA

1 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo, por ke plenumiĝu la vorto
de la Eternulo, dirita per Jeremia, la Eternulo ekscitis la spiriton de Ciro,
reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami en sia tuta regno voĉe kaj
skribe jenon: 2 Tiele diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn regnojn de la tero
donis al mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li komisiis al mi konstrui al Li
domon en Jerusalem, kiu estas en Judujo. 3 Kiu inter vi estas el Lia tuta
popolo, kun tiu estu lia Dio; kaj li iru en Jerusalemon, kiu estas en Judujo,
kaj konstruu la domon de la Eternulo, Dio de Izrael, de tiu Dio, kiu estas
en Jerusalem. 4 Kaj al ĉiu, kiu restis, en kiu ajn loko li loĝas, la loĝantoj
de lia loko helpu al li per arĝento, per oro, per alia havo, kaj per brutoj,
kun memvola donaco por la domo de Dio, kiu estas en Jerusalem. 5 Kaj
leviĝis la ĉefoj de la patrodomoj de Jehuda kaj de Benjamen, kaj la pastroj
kaj la Levidoj, ĉiu, en kiu Dio vekis lian spiriton, por iri konstrui la domon
de la Eternulo en Jerusalem. 6 Kaj ĉiuj iliaj ĉirkaŭantoj helpis al ili per
arĝentaj objektoj, per oro, per alia havo, per brutoj, kaj per multekostaĵoj,
krom ĉiuj memvolaj donacoj. 7 Kaj la reĝo Ciro elportigis la vazojn de la
domo de la Eternulo, kiujn Nebukadnecar estis elportinta el Jerusalem kaj
metinta en la domon de liaj dioj; 8 Ciro, reĝo de Persujo, elportigis ilin per
la trezoristo Mitredat, kiu laŭkalkule transdonis ilin al Ŝeŝbacar, princo
de la Judoj. 9 Kaj jen estas ilia nombro: da oraj pelvoj tridek, da arĝentaj
pelvoj mil, da tranĉiloj dudek naŭ, 10 da oraj kalikoj tridek, da arĝentaj
duoblaj kalikoj kvarcent dek, da aliaj vazoj mil. 11 La nombro de ĉiuj vazoj
oraj kaj arĝentaj estis kvin mil kvarcent. Ĉion ĉi tion kunportis Ŝeŝbacar
ĉe la foriro de la forkaptitoj el Babel en Jerusalemon.

2

1 Jen estas la loĝantoj de la lando, kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn
forkondukis en Babelon Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj kiuj revenis en
Jerusalemon kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon, 2 kiuj venis kun Zerubabel,
Jeŝua, Neĥemja, Seraja, Reelaja, Mordeĥaj, Bilŝan, Mispar, Bigvaj, Reĥum,
Baana. La nombro de la viroj de la popolo Izraela estis: 3 de la idoj de
Paroŝ, du mil cent sepdek du, 4 de la idoj de Ŝefatja, tricent sepdek du, 5 de
la idoj de Araĥ, sepcent sepdek kvin, 6 de la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj
de Jeŝua kaj Joab, du mil okcent dek du, 7 de la idoj de Elam, mil ducent
kvindek kvar, 8 de la idoj de Zatu, naŭcent kvardek kvin, 9 de la idoj de
Zakaj, sepcent sesdek, 10 de la idoj de Bani, sescent kvardek du, 11 de la
idoj de Bebaj, sescent dudek tri, 12 de la idoj de Azgad, mil ducent dudek
du, 13 de la idoj de Adonikam, sescent sesdek ses, 14 de la idoj de Bigvaj, du
mil kvindek ses, 15 de la idoj de Adin, kvarcent kvindek kvar, 16 de la idoj
de Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek ok, 17 de la idoj de Becaj, tricent
dudek tri, 18 de la idoj de Jora, cent dek du, 19 de la idoj de Ĥaŝum, ducent
dudek tri, 20 de la idoj de Gibar, naŭdek kvin, 21 de la idoj de Bet-Leĥem,
cent dudek tri, 22 de la loĝantoj de Netofa, kvindek ses, 23 de la loĝantoj de
Anatot, cent dudek ok, 24 de la idoj de Azmavet, kvardek du, 25 de la idoj de
Kirjat-Arim, Kefira, kaj Beerot, sepcent kvardek tri, 26 de la idoj de Rama
kaj Geba, sescent dudek unu, 27 de la loĝantoj de Miĥmas, cent dudek du,

28 de la loĝantoj de Bet-El kaj Aj, ducent dudek tri, 29 de la idoj de Nebo,
kvindek du, 30 de la idoj de Magbiŝ, cent kvindek ses, 31 de la idoj de la
alia Elam, mil ducent kvindek kvar, 32 de la idoj de Ĥarim, tricent dudek,
33 de la idoj de Lod, Ĥadid, kaj Ono, sepcent dudek kvin, 34 de la idoj de
Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 35 de la idoj de Senaa, tri mil sescent tridek.
36 De la pastroj: de la idoj de Jedaja, el la domo de Jeŝua, naŭcent sepdek
tri, 37 de la idoj de Imer, mil kvindek du, 38 de la idoj de Paŝĥur, mil ducent
kvardek sep, 39 de la idoj de Ĥarim, mil dek sep. 40 De la Levidoj: de la idoj
de Jeŝua kaj Kadmiel, el la filoj de Hodavja, sepdek kvar. 41 De la kantistoj:
de la idoj de Asaf, cent dudek ok. 42 De la idoj de la pordegistoj: la idoj de
Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de Talmon, la idoj de Akub, la idoj de Ĥatita,
la idoj de Ŝobaj, ĉiuj kune cent tridek naŭ. 43 De la Netinoj: la idoj de Ciĥa,
la idoj de Ĥasufa, la idoj de Tabaot, 44 la idoj de Keros, la idoj de Siaha,
la idoj de Padon, 45 la idoj de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj de Akub,
46 la idoj de Ĥagab, la idoj de Ŝalmaj, la idoj de Ĥanan, 47 la idoj de Gidel,
la idoj de Gaĥar, la idoj de Reaja, 48 la idoj de Recin, la idoj de Nekoda, la
idoj de Gazam, 49 la idoj de Uza, la idoj de Paseaĥ, la idoj de Besaj, 50 la
idoj de Asna, la idoj de Meunim, la idoj de Nefusim, 51 la idoj de Bakbuk, la
idoj de Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur, 52 la idoj de Baclut, la idoj de Meĥida, la
idoj de Ĥarŝa, 53 la idoj de Barkos, la idoj de Sisra, la idoj de Tamaĥ, 54 la
idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa. 55 La idoj de la servantoj de Salomono:
la idoj de Sotaj, la idoj de Soferet, la idoj de Peruda, 56 la idoj de Jaala, la
idoj de Darkon, la idoj de Gidel, 57 la idoj de Ŝefatja, la idoj de Ĥatil, la idoj
de Poĥeret-Cebaim, la idoj de Ami. 58 La nombro de ĉiuj Netinoj kaj de la
idoj de la servantoj de Salomono estis tricent naŭdek du. 59 Kaj jen estas
la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa, Kerub, Adan, kaj Imer, kiuj ne povis
montri sian patrodomon kaj devenon, ĉu ili devenas de Izrael: 60 la idoj de
Delaja, la idoj de Tobija, la idoj de Nekoda, sescent kvindek du. 61 Kaj el la
pastridoj: la idoj de Ĥabaja, la idoj de Hakoc, la idoj de Barzilaj, kiu prenis
al si edzinon el la filinoj de Barzilaj, la Gileadano, kaj estis nomata per ilia
nomo. 62 Ili serĉis siajn dokumentojn genealogiajn, sed ĉi tiuj ne troviĝis;
tial ili estis eligitaj el la listo de la pastroj. 63 Kaj la regionestro diris al
ili, ke ili ne manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis aperos pastro kun la signoj de
lumo kaj de justo. 64 La tuta komunumo kune konsistis el kvardek du mil
tricent sesdek homoj, 65 krom iliaj sklavoj kaj sklavinoj, kies nombro estis
sep mil tricent tridek sep, kaj al tio estis ducent kantistoj kaj kantistinoj.
66 Da ĉevaloj ili havis sepcent tridek ses; da muloj ili havis ducent kvardek
kvin; 67 da kameloj ili havis kvarcent tridek kvin; da azenoj ses mil sepcent
dudek. 68 Kelkaj el la ĉefoj de patrodomoj, veninte al la domo de la Eternulo
en Jerusalem, faris memvolan oferon por la domo de Dio, por restarigi ĝin
sur ĝia fundamento. 69 Laŭ sia povo ili donis en la trezorejon de la laboroj:
da oro sesdek unu mil darkemonojn, da arĝento kvin mil min'ojn, kaj da
pastraj vestoj cent. 70 Kaj ekloĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj la popolanoj
kaj la kantistoj kaj la pordegistoj kaj la Netinoj en siaj urboj, kaj la tuta
Izrael en siaj urboj.

3

1 Kiam venis la sepa monato kaj la Izraelidoj estis jam en la urboj,

kolektiĝis la tuta popolo, kiel unu homo, en Jerusalem. 2 Kaj leviĝis Jeŝua,
filo de Jocadak, kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj
liaj fratoj, kaj ili konstruis la altaron de Dio de Izrael, por alportadi sur ĝi
bruloferojn, kiel estas skribite en la instruo de Moseo, la homo de Dio. 3 Kaj
ili aranĝis la altaron sur ĝia loko, ĉar ili timis la popolojn de la landoj; kaj ili
komencis alportadi sur ĝi bruloferojn al la Eternulo, bruloferojn matenajn
kaj vesperajn. 4 Kaj ili solenis la feston de laŭboj, kiel estas skribite, kaj
faris la ĉiutagajn bruloferojn laŭ ilia nombro, konforme al tio, kio estas
preskribita por ĉiu tago; 5 kaj post tio la ĉiutagajn bruloferojn, kaj por
la monatkomencoj kaj por ĉiuj sanktigitaj festoj de la Eternulo, kaj por
ĉiu, kiu alportis memvolan oferon al la Eternulo. 6 De la unua tago de
la sepa monato ili komencis alportadi bruloferojn al la Eternulo. Sed la
fundamento por la templo de la Eternulo ankoraŭ ne estis starigita. 7 Kaj ili
donis monon al la ŝtonhakistoj kaj ĉarpentistoj, kaj manĝaĵon, trinkaĵon,
kaj oleon al Cidonanoj kaj Tiranoj, por ke ili venigu cedrojn de Lebanon
per la maro ĝis Jafo, konforme al la permeso, kiun donis al ili Ciro, reĝo
de Persujo.

8 En la dua jaro post ilia alveno al la domo de Dio en Jerusalem, en la
dua monato, Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de Jocadak, kaj iliaj
ceteraj fratoj, la pastroj, kaj la Levidoj, kaj ĉiuj, kiuj venis el la kaptiteco en
Jerusalemon, faris la komencon, kaj starigis la Levidojn, havantajn la aĝon
de dudek jaroj kaj pli, por inspekti la laborojn en la domo de la Eternulo.
9 Kaj Jeŝua kun siaj filoj kaj fratoj, kaj Kadmiel kun siaj filoj, la idoj de
Jehuda, stariĝis kiel unu homo, por inspekti la faradon de la laboroj en la
domo de Dio, ankaŭ la idoj de Ĥenadad kun siaj filoj kaj fratoj, la Levidoj.
10 Kiam la konstruistoj starigis fundamenton por la templo de la Eternulo,
tiam stariĝis la pastroj en siaj vestoj kun trumpetoj, kaj la Levidoj, idoj de
Asaf, kun cimbaloj, por glori la Eternulon per la kantoj de David, reĝo de
Izrael. 11 Kaj ili ekkantis gloron kaj laŭdon al la Eternulo, ke Li estas bona,
ke eterna estas Lia favorkoreco al Izrael; kaj la tuta popolo ĝojkriis laŭte,
glorante la Eternulon pro la fondo de la domo de la Eternulo. 12 Kaj multaj
el la pastroj kaj el la Levidoj kaj el la ĉefoj de patrodomoj, maljunuloj, kiuj
vidis la unuan templon, nun, ĉe la fondado de ĉi tiu templo antaŭ iliaj
okuloj, laŭte ploris; sed multaj laŭte ĝojkriis. 13 Kaj la popolo ne povis
distingi inter la sonoj de la ĝojkriado kaj la sonoj de la popola plorado; ĉar
la popolo kriis tre laŭte, kaj tiu kriado estis aŭdata malproksime.

4

1 Kiam la malamikoj de Jehuda kaj Benjamen aŭdis, ke la revenintoj el
la kaptiteco konstruas templon al la Eternulo, Dio de Izrael, 2 tiam ili venis
al Zerubabel kaj al la ĉefoj de la patrodomoj, kaj diris al ili: Ni ankaŭ
deziras konstrui kun vi, ĉar simile al vi ni ankaŭ serĉas vian Dion, kaj al
Li ni alportas oferojn de post la tempo de Esar-Ĥadon, reĝo de Asirio,
kiu venigis nin ĉi tien. 3 Sed Zerubabel kaj Jeŝua kaj la aliaj ĉefoj de
patrodomoj de Izrael diris al ili: Ne estas bone, ke vi kune kun ni konstruu
domon por nia Dio; ni solaj konstruos por la Eternulo, Dio de Izrael, kiel
ordonis al ni la reĝo Ciro, reĝo de Persujo. 4 Tiam la popolo de la lando
komencis malfortigadi la manojn de la Juda popolo kaj malhelpadi al ĝi en
la konstruado. 5 Kaj ili dungadis kontraŭ ili konsilistojn, por detrui ilian
entreprenon, dum la tuta tempo de Ciro, reĝo de Persujo, ĝis la reĝado de
Dario, reĝo de Persujo. 6 Kaj en la tempo de la reĝado de Aĥaŝveroŝ, en

la komenco de lia reĝado, ili skribis akuzon kontraŭ la loĝantoj de Judujo
kaj de Jerusalem.
7 En la tempo de Artaĥŝaŝt skribis Biŝlam, Mitredat, Tabeel, kaj la aliaj
iliaj kunuloj al Artaĥŝaŝt, reĝo de Persujo: la letero estis skribita Sirie
kaj klarigita Sirie. 8 Reĥum, konsilisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, skribis unu
leteron kontraŭ Jerusalem al Artaĥŝaŝt, la reĝo, en la sekvanta maniero:
9 Ni, Reĥum, konsilisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, kaj iliaj aliaj kunuloj,
Dinaanoj, Afarsatĥanoj, Tarpelanoj, Afarsanoj, Arkevanoj, Babelanoj,
Ŝuŝananoj, Dehaanoj, Elamanoj, 10 kaj la aliaj popoloj, kiujn transloĝigis
Asnapar, la granda kaj glora, kaj enloĝigis en Samario kaj en la aliaj urboj
transriveraj, kaj tiel plu. 11 Jen estas la teksto de la letero, kiun ili sendis al
li: Al la reĝo Artaĥŝaŝt viaj sklavoj, la transriveranoj, kaj tiel plu. 12 Estu
sciate al la reĝo, ke la Judoj, kiuj foriris de vi kaj venis al ni en Jerusalemon,
rekonstruas nun tiun ribeleman kaj malbonan urbon kaj faras muregojn
kaj starigas jam la fundamentojn. 13 Nun estu sciate al la reĝo, ke se tiu
urbo estos konstruita kaj la muregoj estos finitaj, tiam ili ne donos tributon
nek impostojn nek jarpagon, kaj la reĝa kaso havos malprofiton. 14 Ĉar ni
manĝas salon el la reĝa palaco, kaj ni ne volas vidi ion, kio malhonoras la
reĝon, tial ni sendas kaj sciigas al la reĝo, 15 ke oni serĉu en la kronikoj de
viaj patroj, kaj vi trovos en la kronikoj kaj konvinkiĝos, ke tiu urbo estas
urbo ribelema kaj malutila por la reĝoj kaj landoj, kaj ke ribeloj estis farataj
en ĝi de la plej malproksimaj tempoj, kio estas la kaŭzo, pro kiu tiu urbo
estis detruita. 16 Ni sciigas al la reĝo, ke se tiu urbo estos rekonstruita kaj
ĝiaj muregoj estos finitaj, tiam vi poste havos nenian parton en la regiono
transrivera. 17 La reĝo sendis respondon: Al Reĥum, konsilisto, Ŝimŝaj,
skribisto, kaj al la aliaj iliaj kunuloj, kiuj loĝas en Samario kaj en la aliaj
transriveraj lokoj, pacon kaj saluton. 18 La letero, kiun vi sendis al ni, estas
klare legita antaŭ mi; 19 kaj mi donis ordonon, ke oni serĉu; kaj oni trovis,
ke tiu urbo de malproksima tempo ribeladis kontraŭ la reĝoj, kaj tumultoj
kaj defaloj estis farataj en ĝi; 20 ke potencaj reĝoj estis en Jerusalem kaj
posedis la tutan transriveran regionon, kaj tributo, impostoj, kaj jarpagoj
estis donataj al ili. 21 Tial agu laŭ ĉi tiu ordono: malhelpu tiujn homojn en
ilia laborado, ke la urbo ne estu rekonstruata, ĝis estos donita ordono de
mi. 22 Kaj estu singardaj, ke vi ne estu malatentaj en tio, por ke ne naskiĝu
granda malprofito por la reĝo. 23 Kiam ĉi tiu letero de la reĝo Artaĥŝaŝt
estis tralegita antaŭ Reĥum, la skribisto Ŝimŝaj, kaj iliaj kunuloj, ili tuj
iris en Jerusalemon al la Judoj kaj haltigis ilian laboradon per forta mano.
24 Tiam ĉesiĝis la laborado ĉe la domo de Dio en Jerusalem; kaj tiu stato
daŭris ĝis la dua jaro de reĝado de Dario, reĝo de Persujo.

5

1 Kaj la profetoj, Ĥagaj, la profeto, kaj Zeĥarja, filo de Ido, profetis pri la
Judoj, kiuj estis en Judujo kaj Jerusalem, en la nomo de Dio de Izrael. 2 Tiam
leviĝis Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de Jocadak, kaj komencis
konstrui la domon de Dio en Jerusalem, kaj kun ili estis la profetoj de
Dio, kiuj fortigadis ilin. 3 En tiu tempo venis al ili Tatnaj, la estro de la
transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, kaj tiele diris al
ili: Kiu permesis al vi konstrui ĉi tiun domon kaj starigi ĉi tiujn murojn?
4 Tiam ni diris al ili, kiaj estis la nomoj de tiuj homoj, kiuj konstruis tiun

konstruaĵon. [5] Sed la okulo de ilia Dio estis super la plejaĝuloj de la Judoj,
kaj ili ne estis malhelpataj, ĝis la afero estis raportita al Dario kaj ĝis
revenis decido pri tio.
[6] Jen estas la enhavo de la letero, kiun sendis Tatnaj, la estro de la
transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kun siaj kunuloj la Afarseĥanoj,
kiuj estis en la transrivera regiono, al la reĝo Dario; [7] la raporto, kiun ili
sendis al li, havis la sekvantan tekston: Al la reĝo Dario plenan pacon.
[8] Estu sciate al la reĝo, ke ni iris en la Judan landon, al la domo de la
granda Dio; ĝi estas konstruata el grandaj ŝtonoj, kaj trabojn oni enmetas
en la murojn, kaj la laboro estas farata vigle kaj sukcesas en iliaj manoj.
[9] Tiam ni demandis tiujn plenaĝulojn, kaj diris al ili: Kiu donis al vi la
permeson konstrui ĉi tiun domon kaj starigi ĉi tiujn murojn? [10] Kaj krom
tio ni demandis pri iliaj nomoj, por raporti al vi, kaj skribi la nomojn de
tiuj homoj, kiuj estas iliaj ĉefoj. [11] Per la sekvantaj vortoj ili respondis
al ni kaj diris: Ni estas servantoj de Dio de la ĉielo kaj de la tero, kaj ni
konstruas la domon, kiu estis konstruita antaŭ multe da jaroj, kaj granda
reĝo de Izrael konstruis ĝin kaj finis ĝin. [12] Sed kiam niaj patroj kolerigis
Dion de la ĉielo, Li transdonis ilin en la manon de Nebukadnecar, reĝo de
Babel, la Ĥaldeo; kaj tiun domon li detruis, kaj la popolon li transloĝigis
en Babelon. [13] Sed en la unua jaro de Ciro, reĝo de Babel, la reĝo Ciro donis
permeson rekonstrui ĉi tiun domon de Dio. [14] Eĉ la vazojn de la domo de
Dio, la orajn kaj arĝentajn, kiujn Nebukadnecar elportis el la templo de
Jerusalem kaj forportis en la templon de Babel, ilin la reĝo Ciro elportis
el la templo de Babel, kaj oni transdonis ilin al Ŝeŝbacar, kiun li starigis
kiel regionestron; [15] kaj li diris al li: Prenu ĉi tiujn vazojn, iru, kaj forportu
ilin en la templon de Jerusalem, kaj la domo de Dio estu konstruata sur
sia loko. [16] Tiam venis tiu Ŝeŝbacar kaj metis la fundamenton por la domo
de Dio en Jerusalem; kaj de tiu tempo ĝis nun ĝi estas konstruata, kaj ĝi
ankoraŭ ne estas finita. [17] Tial, se plaĉas al la reĝo, oni serĉu en la domo
de la reĝaj trezoroj tie en Babel, ĉu efektive la reĝo Ciro donis permeson
konstrui ĉi tiun domon de Dio en Jerusalem; kaj la volon de la reĝo pri tio
oni sendu al ni.

6

[1] Tiam la reĝo Dario ordonis, ke oni serĉu en la domo de dokumentoj,
kie la trezoroj estis deponitaj, en Babel. [2] Kaj oni trovis en Aĥmeta, la
reĝa kastelo en la Meda lando, unu skribrulaĵon, en kiu estis skribita la
sekvanta pormemoraĵo: [3] En la unua jaro de la reĝo Ciro, la reĝo Ciro
donis ordonon: Pri la domo de Dio en Jerusalem, estu konstruata domo,
loko, kie oni alportas oferojn, kaj fortikaj fundamentoj por ĝi estu starigitaj;
la alto de la domo estu sesdek ulnoj, ĝia larĝo estu sesdek ulnoj. [4] Da vicoj
el grandaj ŝtonoj estu tri, kaj unu vico el ligno; la elspezoj estu donataj el
la reĝa domo. [5] Ankaŭ la vazojn de la domo de Dio, orajn kaj arĝentajn,
kiujn Nebukadnecar elportis el la templo de Jerusalem kaj forportis en
Babelon, oni redonu, kaj ili iru en la templon de Jerusalem sur sian lokon
kaj estu lokitaj en la domo de Dio. [6] Tial Tatnaj, la estro de la transrivera
regiono, Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, la Afarseĥanoj, kiuj estas en la
transrivera regiono, foriĝu de tie; [7] permesu al ili labori ĉe la domo de Dio;
la regionestro de Judujo kaj la plejaĝuloj de la Judoj konstruu tiun domon
de Dio sur ĝia loko. [8] Kaj de mi estas donata ordono pri tio, kio devas
esti farata al la plejaĝuloj de la Judoj por la konstruado de tiu domo: el la

apartenaĵo de la reĝo, el la transriveraj impostoj oni tuj donu la elspezojn
al tiuj homoj, por ke la laborado ne haltu. [9] Kaj tiom estos necese da bovoj,
ŝafoj, aŭ ŝafidoj por bruloferoj por Dio de la ĉielo, da tritiko, salo, vino,
oleo, kiel diros la pastroj en Jerusalem, oni donadu al ili ĉiutage sen halto,
[10] por ke ili alportadu agrablodoran oferon al la Dio de la ĉielo, kaj por ke
ili preĝu pri la vivo de la reĝo kaj de liaj infanoj. [11] De mi estas donata
la ordono, ke se iu homo ŝanĝos ĉi tiun decidon, oni elprenu trabon el lia
domo, kaj li estu levita kaj alnajlita al ĝi, kaj lia domo pro tio estu ruinigita.
[12] Kaj Dio, kiu loĝigis tie Sian nomon, faligu ĉiun reĝon kaj popolon, kiu
etendus sian manon, por ŝanĝi ĉi tion, por fari ion malutilan al tiu domo
de Dio en Jerusalem. Mi, Dario, donis la ordonon; ĝi estu tuj plenumita.

[13] Tiam Tatnaj, la estro de la transrivera regiono, Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj
kunuloj komencis tuj agadi konforme al tio, kion ordonis la reĝo Dario.
[14] Kaj la plejaĝuloj de la Judoj konstruis kun sukceso, konforme al la
profetado de Ĥagaj, la profeto, kaj de Zeĥarja, filo de Ido. Kaj ili konstruis
kaj finis laŭ la volo de Dio de Izrael, kaj laŭ la volo de Ciro, de Dario, kaj
de Artaĥŝaŝt, reĝoj de Persujo. [15] Kaj oni finis la domon en la tria tago
de la monato Adar, en la sesa jaro de reĝado de la reĝo Dario. [16] Kaj la
Izraelidoj, la pastroj, la Levidoj, kaj la aliaj revenintoj el la kaptiteco faris
kun ĝojo la sanktigon de tiu domo de Dio. [17] Kaj oni alportis ĉe la sanktigo
de tiu domo de Dio: cent bovojn, ducent ŝafojn, kvarcent ŝafidojn, kaj
dek du pekoferajn kaprojn pro la tuta Izrael, laŭ la nombro de la triboj de
Izrael. [18] Kaj oni starigis la pastrojn laŭ iliaj ordoj, kaj la Levidojn laŭ iliaj
vicoj, por la servado al Dio en Jerusalem, kiel estas preskribite en la libro
de Moseo.

[19] Kaj la revenintoj el la kaptiteco faris Paskon en la dek-kvara tago de
la unua monato. [20] Ĉar la pastroj kaj la Levidoj purigis sin ĉiuj kiel unu
homo; kaj ili buĉis Paskajn ŝafidojn por ĉiuj revenintoj el la kaptiteco, por
siaj fratoj, la pastroj, kaj por si. [21] Kaj manĝis la Izraelidoj, kiuj revenis el
la kaptiteco, kaj ĉiuj, kiuj apartigis sin de la malpureco de la nacioj de la
tero, por turni sin al la Eternulo, Dio de Izrael. [22] Kaj ili en ĝojo solenis la
feston de macoj dum sep tagoj; ĉar la Eternulo ĝojigis ilin, kaj turnis al ili
la koron de la reĝo de Asirio, por ke li fortigu iliajn manojn ĉe la laborado
koncerne la domon de Dio, la Dio de Izrael.

7

[1] Post tiuj okazintaĵoj, dum la reĝado de Artaĥŝast, reĝo de Persujo,
el Babel iris Ezra, filo de Seraja, filo de Azarja, filo de Ĥilkija, [2] filo de
Ŝalum, filo de Cadok, filo de Aĥitub, [3] filo de Amarja, filo de Azarja, filo
de Merajot, [4] filo de Zeraĥja, filo de Uzi, filo de Buki, [5] filo de Abiŝua, filo
de Pineĥas, filo de Eleazar, filo de Aaron, la ĉefpastro. [6] Tiu Ezra iris el
Babel. Li estis lerta scienculo koncerne la instruon de Moseo, kiun donis
la Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la reĝo donis al li ĉion laŭ lia deziro, ĉar la
mano de la Eternulo, lia Dio, estis super li. [7] Ankaŭ kelkaj el la Izraelidoj,
el la pastroj, el la Levidoj, el la kantistoj, el la pordegistoj, kaj el la Netinoj
iris en Jerusalemon en la sepa jaro de la reĝo Artaĥŝast. [8] Kaj li venis en
Jerusalemon en la kvina monato, en la sepa jaro de la reĝo. [9] Ĉar en la
unua tago de la unua monato estis la komenco de la irado el Babel, kaj en
la unua tago de la kvina monato li venis en Jerusalemon, ĉar la mano de
lia Dio favore estis super li. [10] Ĉar Ezra pretigis sian koron, por studi la

instruon de la Eternulo kaj plenumi ĝin, kaj por instrui en Izrael leĝojn kaj
ordonojn.

11 Kaj jen estas la teksto de la letero, kiun la reĝo Artaĥŝast donis al Ezra,
la pastro, la scienculo, kiu instruis la vortojn de la ordonoj de la Eternulo
kaj Liajn leĝojn pri Izrael: 12 Artaĥŝast, reĝo de la reĝoj, al Ezra, pastro,
kaj scienculo pri la leĝoj de Dio de la ĉielo, pacon kaj saluton. 13 De mi
estas ordonite, ke en mia regno ĉiu el la popolo de Izrael kaj el ĝiaj pastroj
kaj Levidoj, kiu volas iri en Jerusalemon, iru kun vi. 14 Ĉar vi estas sendata
de la reĝo kaj de liaj sep konsilistoj, por pririgardi Judujon kaj Jerusalemon
laŭ la en via mano troviĝanta leĝo de via Dio, 15 kaj por tien forporti la
arĝenton kaj oron, kiun la reĝo kaj liaj konsilistoj oferis al Dio de Izrael,
kies loĝejo estas en Jerusalem, 16 kaj la tutan arĝenton kaj oron, kiun vi
akiros en la tuta provinco de Babel, kune kun la memvolaj donacoj de la
popolo kaj de la pastroj, kiuj oferos por la domo de sia Dio, kiu estas en
Jerusalem. 17 Aĉetu tuj pro tiu mono bovojn, ŝafojn, kaj ŝafidojn, kaj la
al tio apartenantajn farunoferojn kaj verŝoferojn, kaj alportu ilin sur la
altaron de la domo de via Dio en Jerusalem. 18 Kaj kion vi kaj viaj fratoj
trovos bona fari el la cetera arĝento kaj oro, tion laŭ la volo de via Dio faru.
19 Kaj la vazojn, kiuj estas donitaj al vi por la servado en la domo de via Dio,
prezentu antaŭ la Dio de Jerusalem. 20 Kaj ĉion ceteran, kio estas necesa
por la domo de via Dio, kion vi trovos bona doni, donu el la reĝa trezorejo.
21 Kaj de mi, Artaĥŝast, la reĝo, estas farata ordono al ĉiuj trezorgardistoj
trans la rivero, ke ĉio, kion postulos de vi Ezra, la pastro, instruisto de la
leĝoj de Dio de la ĉielo, estu tuj plenumata, 22 ĝis jena kvanto: arĝento ĝis
cent kikaroj, tritiko ĝis cent kor'oj, vino ĝis cent bat'oj, ankaŭ oleo ĝis cent
bat'oj, kaj salo en kvanto senlima. 23 Ĉio, kio estas ordonita de Dio de la
ĉielo, devas esti farata tuj por la domo de Dio de la ĉielo, por ke Lia kolero
ne trafu la regnon, la reĝon, aŭ liajn infanojn. 24 Kaj ni sciigas al vi, ke sur
neniun el la pastroj, Levidoj, kantistoj, pordegistoj, Netinoj, aŭ servantoj
ĉe tiu domo de Dio vi devas meti tributon, imposton, aŭ depagojn. 25 Kaj
vi, Ezra, laŭ la saĝo, kiun via Dio donis al vi, starigu registojn kaj juĝistojn,
kiuj juĝadus la tutan popolon, kiu estas trans la rivero, ĉiujn, kiuj scias la
leĝojn de via Dio; kaj kiu ne scias, tiun instruu. 26 Kaj ĉiu, kiu ne plenumos
la leĝojn de via Dio aŭ la leĝojn de la reĝo, tuj estu juĝe kondamnata, ĉu
al morto, ĉu al elpelo, ĉu al monpuno, ĉu al meto en malliberejon.

27 Benata estu la Eternulo, Dio de niaj patroj, kiu metis en la koron de la
reĝo la ideon beligi la domon de la Eternulo en Jerusalem, 28 kaj sur min
turnis favoron de la reĝo kaj de liaj konsilistoj kaj de ĉiuj potencaj princoj
de la reĝo. Kaj mi ricevis kuraĝon, ĉar la mano de la Eternulo, mia Dio,
estis super mi; kaj mi kolektis en Izrael ĉefojn, por ke ili iru kun mi.

8

1 Jen estas la ĉefoj de patrodomoj kun ilia genealogio, kiuj iris kun mi el
Babel en la tempo de reĝado de la reĝo Artaĥŝast: 2 el la idoj de Pineĥas:
Gerŝom; el la idoj de Itamar: Daniel; el la idoj de David: Ĥatuŝ; 3 el la
idoj de Ŝeĥanja: el la idoj de Paroŝ: Zeĥarja, kaj kun li la familianoj, viroj
en la nombro de cent kvindek; 4 el la idoj de Paĥat-Moab: Eljehoenaj, filo
de Zeraĥja, kaj kun li ducent virseksuloj; 5 el la idoj de Ŝeĥanja: la filo
de Jaĥaziel, kaj kun li tricent virseksuloj; 6 el la idoj de Adin: Ebed, filo

de Jonatan, kaj kun li kvindek virseksuloj; [7] el la idoj de Elam: Jeŝaja, filo
de Atalja, kaj kun li sepdek virseksuloj; [8] el la idoj de Ŝefatja: Zebadja,
filo de Miĥael, kaj kun li okdek virseksuloj; [9] el la idoj de Joab: Obadja,
filo de Jeĥiel, kaj kun li ducent dek ok virseksuloj; [10] el la idoj de Ŝelomit:
la filo de Josifja, kaj kun li cent sesdek virseksuloj; [11] el la idoj de Bebaj:
Zeĥarja, filo de Bebaj, kaj kun li dudek ok virseksuloj; [12] el la idoj de Azgad:
Joĥanan, filo de Hakatan, kaj kun li cent dek virseksuloj; [13] el la idoj de
Adonikam la lastaj, kaj jen estas iliaj nomoj: Elifelet, Jeiel, kaj Ŝemaja, kaj
kun ili sesdek virseksuloj; [14] el la idoj de Bigvaj: Utaj kaj Zakur, kaj kun
ili sepdek virseksuloj. [15] Kaj mi kolektis ilin ĉe la rivero, kiu enfluas en
Ahavan, kaj ni restis tie tri tagojn; kaj kiam mi pririgardis la popolon kaj la
pastrojn, mi el la idoj de Levi trovis tie neniun. [16] Tiam mi sendis Eliezeron,
Arielon, Ŝemajan, Elnatanon, Jaribon, Elnatanon, Natanon, Zeĥarjan, kaj
Meŝulamon, la ĉefojn, kaj Jojaribon kaj Elnatanon, la scienculojn; [17] kaj
mi donis al ili komision al Ido, la ĉefo en la loko Kasifja, kaj mi donis al ili
instrukcion pri tio, kion ili devas diri al Ido, kaj al liaj fratoj, la Netinoj, en
la loko Kasifja, por venigi al ni servistojn por la domo de nia Dio. [18] Kaj ili
venigis al ni, ĉar super ni estis la favora mano de nia Dio, homon saĝan
el la idoj de Maĥli, filo de Levi, filo de Izrael, kaj Ŝerebjan kun liaj filoj
kaj fratoj, dek ok homojn, [19] kaj Ĥaŝabjan, kaj kun li Jeŝajan, el la idoj
de Merari, kun liaj fratoj kaj iliaj filoj, dudek; [20] kaj el la Netinoj, kiujn
David kaj la princoj starigis por servi al la Levidoj, ducent dudek Netinojn;
ĉiuj ili estis registritaj laŭ siaj nomoj. [21] Kaj mi proklamis tie faston ĉe la
rivero Ahava, por ke ni humiligu nin antaŭ nia Dio, por peti de Li ĝustan
vojon por ni, por niaj infanoj, kaj por nia tuta havo. [22] Ĉar mi hontis peti
de la reĝo militistojn kaj rajdistojn por defendi nin kontraŭ malamikoj sur
la vojo; ĉar ni tiele diris al la reĝo: La mano de nia Dio estas bonfaranta
por ĉiuj, kiuj sin turnas al Li, kaj Lia potenco kaj Lia kolero estas kontraŭ
ĉiuj, kiuj Lin forlasas. [23] Ni do fastis, kaj petis nian Dion pri tio; kaj Li
aŭskultis nin. [24] Kaj mi apartigis el la ĉefaj pastroj dek du, kaj mi aligis al
ili Ŝerebjan kaj Ĥaŝabjan kaj dek el iliaj fratoj. [25] Kaj mi pese transdonis
al ili la arĝenton kaj la oron kaj la vazojn, kiuj estis donacitaj por la domo
de nia Dio kaj kiujn donacis la reĝo kaj liaj konsilistoj kaj liaj princoj, kaj
ĉiuj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis. [26] Kaj mi pese transdonis al ili: da arĝento
sescent kvindek kikarojn, da arĝentaj vazoj cent kikarojn, kaj da oro cent
kikarojn; [27] da oraj kalikoj dudek je la sumo de mil darkemonoj, kaj du
vazojn el brilanta plej bona kupro, multekosta kiel oro. [28] Kaj mi diris
al ili: Vi estas sanktaj al la Eternulo, kaj la vazoj estas sanktaj, ankaŭ la
arĝento kaj la oro, memvole donacitaj al la Eternulo, Dio de viaj patroj.
[29] Maldormu, kaj gardu tion, ĝis vi transdonos pese al la ĉefaj pastroj,
Levidoj, kaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael en Jerusalem, en la ĉambroj de
la domo de la Eternulo. [30] Kaj la pastroj kaj la Levidoj akceptis la pesitajn
arĝenton, oron, kaj vazojn, por forporti en Jerusalemon en la domon de
nia Dio.

[31] Kaj ni ekvojiris de la rivero Ahava en la dek-dua tago de la unua
monato, por iri en Jerusalemon; kaj la mano de nia Dio estis super ni,
kaj Li savis nin kontraŭ la manoj de malamikoj kaj kontraŭ insidantoj
ĉe la vojo. [32] Kaj ni venis en Jerusalemon kaj restis tie dum tri tagoj.
[33] En la kvara tago la arĝento, oro, kaj vazoj estis transdonitaj pese en

la domon de nia Dio, en la manojn de la pastro Meremot, filo de Urija,
kune kun Eleazar, filo de Pineĥas, kune kun Jozabad, filo de Jeŝua, kaj
Noadja, filo de Binuj, la Levidoj. 34 Ĉio estis farita laŭnombre kaj laŭpeze,
kaj ĉio pesita estis tiutempe enskribita. 35 La forkaptitoj, kiuj revenis el la
kaptiteco, alportis bruloferojn al Dio de Izrael: dek du bovojn, pro la tuta
Izrael, naŭdek ses ŝafojn, sepdek sep ŝafidojn, dek du pekoferajn kaprojn,
ĉion kiel bruloferon al la Eternulo. 36 Kaj oni transdonis la ordonojn de la
reĝo al la satrapoj de la reĝo kaj al la transriveraj regionestroj; kaj ĉi tiuj
subtenis la popolon kaj la domon de Dio.

9

1 Kiam ĉio tio estis finita, aliris al mi la estroj, kaj diris: La popolo Izraela
kaj la pastroj kaj la Levidoj ne apartigis sin de la popoloj de la landoj
koncerne iliajn abomenindaĵojn, de la Kanaanidoj, Ĥetidoj, Perizidoj,
Jebusidoj, Amonidoj, Moabidoj, Egiptoj, kaj Amoridoj; 2 ĉar ili prenis el iliaj
filinoj edzinojn por si kaj por siaj filoj, kaj miksiĝis la sankta semo kun la
popoloj de la landoj; kaj la mano de la eminentuloj kaj ĉefoj estis la unua
en ĉi tiu malbonago. 3 Kiam mi aŭdis tion, mi disŝiris miajn vestojn kaj
mian tunikon, mi elŝiris harojn de mia kapo kaj el mia barbo, kaj mi sidis
konsternite. 4 Kaj kolektiĝis al mi ĉiuj, kiuj timis la vortojn de Dio de Izrael,
pro la krimo de la forkaptitoj; kaj mi sidis konsternite ĝis la vesperofero.
5 Kaj ĉe la vesperofero mi leviĝis de mia aflikto, kaj kun disŝiritaj vestoj
kaj tuniko mi stariĝis surgenue kaj etendis miajn manojn al la Eternulo,
mia Dio, 6 kaj mi diris: Ho mia Dio, mi hontas, kaj ĝenas min levi mian
vizaĝon al Vi, ho mia Dio; ĉar niaj malbonagoj kreskis pli alten ol nia kapo,
kaj nia kulpo fariĝis granda ĝis la ĉielo. 7 De post la tempo de niaj patroj
ni estas en granda kulpo ĝis la nuna tago; pro niaj malbonagoj ni estis
transdonitaj, ni kaj niaj reĝoj kaj niaj pastroj, en la manojn de la alilandaj
reĝoj, sub glavon, en kaptitecon, al disrabo kaj malhonoro, kiel tio estas
nun. 8 Kaj nun antaŭ momento venis pardono de la Eternulo, nia Dio, kaj
Li restigis al ni saviĝintojn kaj permesis al ni alfortikiĝi sur Lia sankta loko;
nia Dio donis lumon al niaj okuloj, kaj Li permesis al ni iom reviviĝi en nia
sklaveco. 9 Ni estas ja sklavoj; sed en nia sklaveco nia Dio nin ne forlasis.
Kaj Li donis al ni favorkorecon de la reĝoj de Persujo, por permesi al ni
reviviĝi, por konstrui la domon de nia Dio kaj restarigi ĝiajn ruinojn, kaj
por doni al ni barilon en Judujo kaj Jerusalem. 10 Kaj nun kion ni diros,
ho nia Dio, post tio? ĉar ni forlasis Viajn ordonojn, 11 kiujn Vi ordonis per
Viaj servantoj, la profetoj, dirante: La lando, en kiun vi venas por ekposedi
ĝin, estas lando malpura pro la malpureco de la popoloj alilandaj, pro iliaj
abomenindaĵoj, per kiuj ili plenigis ĝin de rando al rando en sia malpureco;
12 ne donu do viajn filinojn al iliaj filoj, kaj iliajn filinojn ne prenu por viaj
filoj, neniam zorgu pri ilia paco kaj bonstato, por ke vi fortiĝu kaj por ke
vi nutru vin per la bonaĵoj de la tero kaj por ke vi heredigu ĝin por eterne
al viaj filoj. 13 Kaj post ĉio, kio trafis nin pro niaj malbonaj faroj kaj pro
nia granda kulpo, kaj kiam nun Vi indulgis nin malgraŭ niaj malbonagoj
kaj donis al ni tian saviĝon, 14 ĉu ni nun denove malobeu Viajn ordonojn,
kaj boparenciĝu kun la popoloj de tiuj abomenindaĵoj? Ĉu Vi ne koleros
kontraŭ ni ĝis plena ekstermo sen restigo de ia restaĵo kaj savitaĵo? 15 Ho
Eternulo, Dio de Izrael! Vi estas justa; ĉar ni restis saviĝintoj ĝis la nuna
tago. Jen ni estas antaŭ Vi en nia kulpo; ni ne povas teni nin antaŭ Vi pro
tio.

10

1 Kiam Ezra preĝis kaj faris konfeson, plorante kaj kuŝante antaŭ la
domo de Dio, kolektiĝis al li el la Izraelidoj tre granda amaso, viroj, virinoj,
kaj infanoj; ĉar ankaŭ la popolo tre multe ploris. 2 Kaj ekparolis Ŝeĥanja,
filo de Jeĥiel, el la idoj de Elam, kaj diris al Ezra: Ni faris krimon kontraŭ
nia Dio, prenante edzinojn aligentajn el la popoloj de la lando. Tamen nun
ekzistas espero por Izrael en ĉi tiu afero. 3 Nun ni faru interligon kun nia
Dio, ke laŭ la konsilo de mia sinjoro, kaj de tiuj, kiuj havas timon antaŭ la
ordonoj de nia Dio, ni forigos ĉiujn virinojn kaj iliajn naskitojn, kaj estu
farite konforme al la leĝo. 4 Leviĝu, ĉar vi devas okupi vin pri tio, kaj ni
estos kun vi; estu kuraĝa, kaj agu. 5 Tiam Ezra leviĝis, kaj ĵurigis la ĉefajn
pastrojn, la Levidojn, kaj la tutan Izraelon, ke ili agos tiel; kaj ili ĵuris. 6 Kaj
Ezra leviĝis de antaŭ la domo de Dio, kaj iris al la ĉambro de Jehoĥanan,
filo de Eljaŝib, kaj eniris tien. Panon li ne manĝis kaj akvon li ne trinkis, ĉar
li funebris pri la krimo de la kaptitecanoj. 7 Kaj oni proklamis en Judujo kaj
Jerusalem al ĉiuj, kiuj venis el la kaptiteco, ke ili kolektiĝu en Jerusalem,
8 kaj ke al ĉiu, kiu ne venos tien post paso de tri tagoj, laŭ decido de la estroj
kaj plejaĝuloj estos anatemita lia tuta havo, kaj li estos ekskomunikita el
la komunumo de la reenmigrintoj. 9 Kaj kolektiĝis ĉiuj idoj de Jehuda kaj
de Benjamen en Jerusalem post tri tagoj. Tio estis en la naŭa monato, en
la dudeka tago de la monato. Kaj la tuta popolo sidis sur la placo antaŭ la
domo de Dio, tremante pro ĉi tiu afero kaj pro pluvo. 10 Kaj leviĝis Ezra,
la pastro, kaj diris al ili: Vi faris krimon, prenante aligentajn edzinojn kaj
pligrandigante la kulpon de Izrael. 11 Tial faru nun konfeson al la Eternulo,
Dio de viaj patroj, kaj plenumu Lian volon: apartigu vin de la popoloj de
la lando kaj de la aligentaj edzinoj. 12 Kaj la tuta komunumo respondis
kaj diris per laŭta voĉo: Jes, kiel vi diras, tiel estu farite. 13 Tamen la
popolo estas grandnombra, kaj la tempo nun estas pluva, kaj ni ne havas
forton, por stari sur la strato; cetere tio ne estas afero de unu tago aŭ de
du, ĉar ni multe pekis en tiu afero. 14 Niaj estroj do stariĝu pro la tuta
komunumo, kaj ĉiuj en niaj urboj, kiuj prenis aligentajn edzinojn, venu
en difinita tempo, kaj kun ili la plejaĝuloj de ĉiu urbo kaj ĝiaj juĝistoj,
ĝis oni forturnos de ni la flaman koleron de nia Dio pro tiu afero. 15 Sed
Jonatan, filo de Asahel, kaj Jaĥzeja, filo de Tikva, kontraŭstaris tion, kaj
Meŝulam, kaj Ŝabtaj, la Levido, helpis ilin. 16 Kaj tiel faris la revenintoj el
la kaptiteco. Kaj apartiĝis por tio la pastro Ezra kaj ĉefoj de patrodomoj
laŭ iliaj patrodomoj, ĉiuj laŭnome; kaj ili sidiĝis en la unua tago de la deka
monato, por esplori la aferon. 17 Kaj ĝis la unua tago de la unua monato ili
finis la aferon pri ĉiuj viroj, kiuj prenis aligentajn edzinojn. 18 Kaj troviĝis
el la pastridoj, kiuj prenis aligentajn edzinojn, el la filoj de Jeŝua, filo de
Jocadak, kaj el liaj fratoj: Maaseja, Eliezer, Jarib, kaj Gedalja. 19 Kaj ili donis
sian manon, ke ili forigos siajn edzinojn, kaj ke ili alportos pro sia kulpo
virŝafon kiel kulpoferon. 20 Kaj el la filoj de Imer: Ĥanani kaj Zebadja; 21 el
la filoj de Ĥarim: Maaseja, Elija, Ŝemaja, Jeĥiel, kaj Uzija; 22 el la filoj de
Paŝĥur: Eljoenaj, Maaseja, Iŝmael, Netanel, Jozabad, kaj Eleasa; 23 kaj el
la Levidoj: Jozabad, Ŝimei, Kelaja (ankaŭ nomata Kelita), Petaĥja, Jehuda,
kaj Eliezer; 24 el la kantistoj: Eljaŝib; el la pordegistoj: Ŝalum, Telem, kaj
Uri; 25 el la Izraelidoj: el la filoj de Paroŝ: Ramja, Jizija, Malkija, Mijamin,
Eleazar, Malkija, kaj Benaja; 26 el la filoj de Elam: Matanja, Zeĥarja, Jeĥiel,

Abdi, Jeremot, kaj Elija; 27 el la filoj de Zatu: Eljoenaj, Eljaŝib, Matanja,
Jeremot, Zabad, kaj Aziza; 28 el la filoj de Bebaj: Jehoĥanan, Ĥananja,
Zabaj, Atlaj; 29 el la filoj de Bani: Meŝulam, Maluĥ, Adaja, Jaŝub, Ŝeal, kaj
Ramot; 30 el la filoj de Paĥat-Moab: Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Matanja,
Becalel, Binuj, kaj Manase; 31 el la filoj de Ĥarim: Eliezer, Jiŝija, Malkija,
Ŝemaja, Ŝimeon, 32 Benjamen, Maluĥ, Ŝemarja; 33 el la filoj de Ĥaŝum:
Matnaj, Matata, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manase, Ŝimei; 34 el la filoj de
Bani: Maadaj, Amram, Uel, 35 Benaja, Bedja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot,
Eljaŝib, 37 Matanja, Matnaj, Jaasaj, 38 Bani, Binuj, Ŝimei, 39 Ŝelemja, Natan,
Adaja, 40 Maĥnadbaj, Ŝaŝaj, Ŝaraj, 41 Azarel, Ŝelemja, Ŝemarja, 42 Ŝalum,
Amarja, Jozef; 43 el la filoj de Nebo: Jeiel, Matitja, Zabad, Zebina, Jadaj, Joel,
Benaja. 44 Ĉiuj tiuj prenis edzinojn aligentajn; kelkaj el tiuj edzinoj naskis
infanojn.

LIBRO DE NEĤEMJA

[1] Vortoj de Neĥemja, filo de Ĥaĥalja.
En la monato Kislev, en la dudeka jaro, mi estis en la kastelurbo Ŝuŝan.
[2] Kaj venis Ĥanani, unu el miaj fratoj, li kaj kelkaj viroj el Judujo. Kaj mi
demandis lin pri la Judoj, kiuj saviĝis kaj restis el la forkaptitaro, kaj pri
Jerusalem. [3] Kaj ili diris al mi: La restintoj, kiuj restis el la forkaptitaro,
troviĝas tie en la lando en granda mizero kaj malhonoro; kaj la murego
de Jerusalem estas detruita, kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro.
[4] Kiam mi aŭdis tiujn vortojn, mi sidiĝis kaj ekploris, kaj funebris dum
kelke da tagoj; kaj mi fastis kaj preĝis antaŭ Dio de la ĉielo. [5] Kaj mi
diris: Mi petas Vin, ho Eternulo, Dio de la ĉielo, Dio granda kaj timinda,
kiu konservas la interligon kaj favorkorecon al Liaj amantoj kaj al la
plenumantoj de Liaj ordonoj! [6] Via orelo estu atenta, kaj Viaj okuloj estu
malfermitaj, por aŭskulti la preĝon de Via servanto, per kiu mi preĝas
antaŭ Vi nun tage kaj nokte pri la Izraelidoj, Viaj servantoj, dum mi faras
konfeson pri la pekoj de la Izraelidoj, kiujn ni pekis antaŭ Vi; mi kaj la
domo de mia patro, ni pekis. [7] Ni forte pekis antaŭ Vi, kaj ni ne plenumis
la ordonojn kaj la leĝojn kaj la decidojn, kiujn Vi ordonis al Moseo, Via
servanto. [8] Sed volu rememori la vorton, kiun Vi eldiris al Via servanto
Moseo, nome: Se vi pekos, Mi disĵetos vin inter la popolojn; [9] sed se vi
returnos vin al Mi kaj konservos Miajn ordonojn kaj plenumos ilin, tiam
se viaj forpelitoj eĉ estus ĉe la rando de la ĉielo, Mi eĉ de tie kolektos ilin,
kaj venigos ilin sur la lokon, kiun Mi elektis, por loĝigi tie Mian nomon.
[10] Ili estas ja Viaj servantoj, kaj Via popolo, kiun Vi liberigis per Via granda
forto kaj per Via potenca mano. [11] Mi petas, ho Sinjoro, Via orelo estu
atenta al la preĝo de Via servanto, kaj al la preĝo de Viaj servantoj, kiuj
deziras timi Vian nomon; kaj donu sukceson al Via servanto hodiaŭ, kaj
akirigu al li favorkorecon antaŭ ĉi tiu homo. (Mi estis vinverŝisto ĉe la
reĝo.)

2

[1] En la monato Nisan, en la dudeka jaro de la reĝo Artaĥŝast, antaŭ li
staris vino. Kaj mi prenis la vinon kaj donis al la reĝo; kaj ĝis tiam mi ne
estis malgaja antaŭ li. [2] Kaj la reĝo diris al mi: Kial vi aspektas malbone,
kvankam vi ne estas malsana? tio certe estas doloro de koro. Kaj mi forte
ektimis, [3] kaj mi diris al la reĝo: La reĝo vivu eterne; kiel mi povas ne
aspekti malbone, kiam la urbo, kiu estas la tomboloko de miaj patroj, estas
dezertigita, kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro? [4] Kaj la reĝo diris
al mi: Kion do vi deziras? Tiam mi preĝis al Dio de la ĉielo, [5] kaj diris al la
reĝo: Se al la reĝo plaĉas, kaj se via sklavo havas vian favoron, permesu
al mi veturi en Judujon, en la urbon, kie troviĝas la tomboj de miaj patroj,
kaj konstrui ĝin. [6] Kaj la reĝo diris al mi (la reĝino sidis apud li): Kiel
longe daŭros via veturado? kaj kiam vi revenos? Kaj la reĝo bonvolis
forliberigi min, kaj mi difinis al li templimon. [7] Kaj mi diris al la reĝo: Se
al la reĝo plaĉas, oni donu al mi leterojn al la transriveraj regionestroj,
ke ili permesu al mi trairi, ĝis mi venos en Judujon; [8] kaj ankaŭ leteron
al Asaf, la gardisto de la reĝa arbaro, ke li donu al mi arbojn por tegi la
pordegojn de la kastelo ĉe la templo, kaj por la murego de la urbo, kaj por

la domo, en kiu mi loĝos. Kaj la reĝo donis al mi, ĉar super mi estis la
favora mano de mia Dio. 9 Kaj mi venis al la transriveraj regionestroj, kaj
mi donis al ili la leterojn de la reĝo. Kaj la reĝo sendis kun mi oficirojn kaj
rajdistojn. 10 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo
Amonida, ili havis grandan ĉagrenon, ke venis homo, por zorgi pri la bono
de la Izraelidoj. 11 Kaj mi venis en Jerusalemon. Kaj restinte tie dum tri
tagoj, 12 mi leviĝis nokte kune kun nemultaj homoj, kiuj estis kun mi; mi
al neniu ion diris pri tio, kion mia Dio inspiris al mi fari por Jerusalem;
neniu besto estis kun mi, krom tiu, sur kiu mi rajdis. 13 Kaj mi trarajdis
nokte tra la Pordego de la Valo, al la Fonto de la Drako kaj al la Pordego
de Sterko; mi rigardis la muregojn de Jerusalem, kiel detruitaj ili estas, kaj
ĝiajn pordegojn, kiel ili estas forbruligitaj per fajro. 14 Kaj mi alrajdis al la
Pordego de la Fonto kaj al la Reĝa Lageto; sed tie ne estis sufiĉe da spaco, ke
povu trairi la besto, kiu estis sub mi. 15 Kaj mi leviĝis nokte laŭ la torento
kaj pririgardis la muregon, kaj, trarajdinte denove tra la Pordego de la
Valo, mi revenis. 16 Kaj la estroj ne sciis, kien mi iris kaj kion mi faras; nek
al la Judoj, nek al la pastroj, nek al la eminentuloj, nek al la estroj, nek al la
ceteraj plenumantoj de la laboroj mi ion diris ĝis nun. 17 Kaj mi diris al ili:
Vi vidas la mizeron, en kiu ni troviĝas, kiel Jerusalem estas dezertigita kaj
ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per fajro; ni iru kaj konstruu la muregon
de Jerusalem, ke ni ne estu plu en malhonoro. 18 Kaj mi rakontis al ili pri
la mano de mia Dio, kiu favore estis super mi, ankaŭ la vortojn de la reĝo,
kiujn li diris al mi. Kaj ili diris: Ni leviĝu kaj konstruu; kaj iliaj manoj
fortiĝis por la bono. 19 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija,
la sklavo Amonida, kaj Geŝem, la Arabo, ili ridis pri ni kaj rigardis nin
malestime, kaj diris: Kio estas tiu afero, kiun vi faras? Ĉu ne kontraŭ la
reĝo vi ribelas? 20 Kaj mi respondis al ili, kaj diris al ili: Dio de la ĉielo
donos al ni sukceson, kaj ni, Liaj servantoj, leviĝos kaj konstruos; sed vi
havas nenian parton nek rajton nek memoron en Jerusalem.

3

1 Kaj leviĝis la ĉefpastro Eljaŝib, kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj konstruis la
Pordegon de Ŝafoj; ili sanktigis ĝin kaj starigis ĝiajn pordojn, ili sanktigis
ĝis la turo Mea, ĝis la turo Ĥananel. 2 Apud li konstruis la loĝantoj de
Jeriĥo, apud ili konstruis Zakur, filo de Imri. 3 La Pordegon de Fiŝoj
konstruis la loĝantoj de Senaa; ili tegis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn,
serurojn, kaj riglilojn. 4 Apud ili konstruis Meremot, filo de Urija, filo de
Hakoc; apud ili konstruis Meŝulam, filo de Bereĥja, filo de Meŝezabel;
apud ili konstruis Cadok, filo de Baana. 5 Apud ili konstruis la Tekoaanoj;
tamen iliaj eminentuloj ne metis sian kolon sub laboradon por sia sinjoro.
6 La Malnovan Pordegon konstruis Jojada, filo de Paseaĥ, kaj Meŝulam,
filo de Besodja; ili tegis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn,
kaj ĝiajn riglilojn. 7 Apud ili konstruis Melatja, la Gibeonano, kaj Jadon,
la Meronotano, la loĝantoj de Gibeon kaj de Micpa, ĝis la seĝo de la
transrivera regionestro. 8 Apud li konstruis Uziel, filo de Ĥarhaja, fandisto;
apud li konstruis Ĥananja, filo de ŝmiraĵisto. Kaj ili restarigis Jerusalemon
ĝis la Larĝa Murego. 9 Apud ili konstruis Refaja, filo de Ĥur, estro de
duondistrikto de Jerusalem. 10 Apud ili kaj kontraŭ sia domo konstruis
Jedaja, filo de Ĥarumaf; apud li konstruis Ĥatuŝ, filo de Ĥaŝabneja.

11 Alian parton konstruis Malkija, filo de Ĥarim, kaj Ĥaŝub, filo de Paĥat-
Moab; ankaŭ la Turon de la Fornoj. 12 Apude konstruis Ŝalum, filo de
Haloĥeŝ, estro de duondistrikto de Jerusalem, li kaj liaj filinoj. 13 La
Pordegon de la Valo konstruis Ĥanun kaj la loĝantoj de Zanoaĥ; ili
konstruis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj ĝiajn riglilojn,
kaj mil ulnojn de la muregо ĝis la Pordego de Sterko. 14 La Pordegon
de Sterko konstruis Malkija, filo de Reĥab, estro de la distrikto de Bet-
Kerem; li konstruis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, serurojn, kaj riglilojn.
15 La Pordegon de la Fonto konstruis Ŝalun, filo de Kol-Ĥoze, estro de la
distrikto de Micpa; li konstruis ĝin kaj tegis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn,
serurojn, kaj riglilojn; ankaŭ la muregon ĉe la lageto Ŝelaĥ de la reĝa
ĝardeno kaj ĝis la ŝtupoj, kiuj iras malsupren de la urbo de David. 16 Post
li konstruis Neĥemja, filo de Azbuk, estro de duondistrikto de Bet-Cur, ĝis
la loko kontraŭ la tomboj de David kaj ĝis la farita lageto kaj ĝis la Domo
de Herooj. 17 Post li konstruis la Levidoj: Reĥum, filo de Bani; apude
konstruis Ĥaŝabja, estro de duondistrikto de Keila, por sia distrikto. 18 Post
li konstruis iliaj fratoj, Bavaj, filo de Ĥenadad, estro de duondistrikto de
Keila. 19 Apud li konstruis Ezer, filo de Jeŝua, estro de Micpa, duan parton,
ĉe la angulo, kontraŭ la loko, kie oni supreniras al la armilejo. 20 Post li
vigle konstruis Baruĥ, filo de Zakaj, alian parton, de la angulo ĝis la pordo
de la domo de Eljaŝib, la ĉefpastro. 21 Post li konstruis Meremot, filo de
Urija, filo de Hakoc, alian parton, de la pordo de la domo de Eljaŝib ĝis la
fino de la domo de Eljaŝib. 22 Post li konstruis la pastroj, kiuj loĝis en la
ĉirkaŭaĵo. 23 Post ili konstruis Benjamen kaj Ĥaŝub, kontraŭ sia domo; post
ili konstruis Azarja, filo de Maaseja, filo de Ananja, apud sia domo. 24 Post
li konstruis Binuj, filo de Ĥenadad, alian parton, de la domo de Azarja
ĝis la angulo kaj la rando. 25 Palal, filo de Uzaj, de kontraŭ la angulo kaj
la turo, kiu elstaras el la supra reĝa domo, apud la korto de malliberejo.
Post li Pedaja, filo de Paroŝ 26 (La Netinoj loĝis en Ofel.) ĝis kontraŭ la
Pordego de la Akvo oriente, kaj ĝis la elstaranta turo. 27 Poste konstruis la
Tekoaanoj, alian parton, de kontraŭ la granda elstaranta turo ĝis la muro
de Ofel. 28 De post la Pordego de la Ĉevaloj konstruis la pastroj, ĉiu kontraŭ
sia domo. 29 Poste konstruis Cadok, filo de Imer, kontraŭ sia domo; post li
konstruis Ŝemaja, filo de Ŝeĥanja, gardisto de la Orienta Pordego. 30 Post
li konstruis Ĥananja, filo de Ŝelemja, kaj Ĥanun, sesa filo de Calaf, alian
parton. Post li konstruis Meŝulam, filo de Bereĥja, kontraŭ sia ĉambro.
31 Post li konstruis Malkija, filo de fandisto, ĝis la domo de la Netinoj kaj
de la butikistoj, kontraŭ la Pordego de Depono kaj ĝis la tegmenta ĉambro
de la angulo. 32 Inter la tegmenta ĉambro de la angulo kaj la Pordego de
Ŝafoj konstruis la fandistoj kaj la butikistoj.

4

1 Kiam Sanbalat aŭdis, ke ni konstruas la muregon, li koleris kaj havis
grandan ĉagrenon, kaj li mokis la Judojn. 2 Kaj li parolis antaŭ siaj fratoj
kaj antaŭ la militistoj de Samario, kaj diris: Kion faras tiuj senfortaj Judoj?
ĉu oni tion permesos al ili? ĉu efektive ili alportados oferojn? ĉu ili iam
finos? ĉu ili revivigos la ŝtonojn, kiuj fariĝis amaso da rubo kaj estas
difektitaj de brulo? 3 Kaj Tobija, la Amonido, kiu estis apud li, diris: Eĉ

tio, kion ili konstruas, estas tia, ke se venos vulpo, ĝi detruos ilian ŝtonan
muregon. 4 Aŭskultu, ho nia Dio, en kia malestimo ni troviĝas; reĵetu
ilian mokadon sur ilian kapon, kaj elmetu ilin al prirabado en lando de
kaptiteco; 5 ne kovru ilian malbonagon, kaj ilia peko ne elviŝiĝu antaŭ Vi;
ĉar ili ĉagrenis la konstruantojn. 6 Ni tamen konstruis la muregon, kaj la
tuta murego estis jam kunmetita ĝis duono; kaj la popolo laboris kuraĝe.

7 Kiam Sanbalat kaj Tobija kaj la Araboj kaj la Amonidoj kaj la Aŝdodanoj
aŭdis, ke la muregoj de Jerusalem estas riparataj kaj ke la breĉoj komencis
esti fermataj, ili tre ekkoleris. 8 Kaj ili faris interkonsenton, ke ili ĉiuj kune
iru milite kontraŭ Jerusalemon kaj faru al ĝi malbonon. 9 Sed ni preĝis
al nia Dio, kaj ni starigis pro ili gardon tage kaj nokte kontraŭ ili. 10 La
Judoj diris: Malgrandiĝis la forto de la portistoj, kaj da rubo estas multe;
kaj ni ne povas konstrui la muregon. 11 Kaj niaj malamikoj diris: Ili ne
scios kaj ne vidos, ĝis ni venos en ilian mezon kaj mortigos ilin kaj ĉesigos
la laboradon. 12 Kiam la Judoj, kiuj loĝis apud ili, venadis, kaj diradis al
ni, dekfoje, el ĉiuj lokoj: Revenu al ni, 13 tiam mi starigis malsupre sur la
lokoj malantaŭ la murego, sur la nekovritaj lokoj, mi starigis la popolon
laŭfamilie, kun iliaj glavoj, lancoj, kaj pafarkoj. 14 Kaj mi pririgardis, kaj
mi stariĝis, kaj diris al la eminentuloj kaj al la estroj kaj al la cetera popolo:
Ne timu ilin; memoru pri la Sinjoro, la granda kaj timinda, kaj batalu por
viaj fratoj, viaj filoj, viaj filinoj, viaj edzinoj, kaj viaj domoj. 15 Kiam niaj
malamikoj aŭdis, ke ni scias, tiam Dio detruis ilian intencon, kaj ni ĉiuj
revenis al la murego, ĉiu al sia laboro. 16 Kaj de post tiu tago duono de
miaj junuloj faradis la laboron, kaj duono tenis lancojn, ŝildojn, pafarkojn,
kaj kirasojn; kaj la estroj troviĝadis malantaŭ la tuta domo de Jehuda.
17 Unuj konstruis la muregon, kaj aliaj portis la ŝarĝojn, kiujn ili metis
sur sin; per unu mano ĉiu faris la laboron, kaj en la dua mano li tenis
batalilon. 18 La konstruantoj ĉiuj havis sian glavon alligitan al siaj lumboj,
kaj tiamaniere ili konstruis; kaj la trumpetisto estis apud mi. 19 Kaj mi
diris al la eminentuloj kaj al la estroj kaj al la cetera popolo: La laboro
estas granda kaj vasta, kaj ni estas disigitaj sur la murego, malproksime
unu de la alia; 20 tial se de iu loko vi aŭdos la sonon de trumpeto, tien
kolektiĝu al ni; nia Dio batalos por ni. 21 Tiamaniere ni faradis la laboron;
kaj duono de ili tenis lancojn de la leviĝo de la ĉielruĝo ĝis la apero de
la steloj. 22 Kaj mi ankaŭ diris en tiu tempo al la popolo, ke ĉiu kun sia
knabo noktu en Jerusalem, por ke ili estu por ni nokte kiel gardo, kaj tage
ili laboru. 23 Kaj nek mi, nek miaj fratoj, nek miaj knaboj, nek la gardistoj,
kiuj estis malantaŭ mi, neniu el ni deprenis de si siajn vestojn; nur ĉiu
aparte estis sendata, por sin bani.

5

1 Kaj la popolo kaj iliaj edzinoj komencis forte krii kontraŭ siaj fratoj, la
Judoj. 2 Estis tiaj, kiuj parolis: Estas multe da ni kaj da niaj filoj kaj filinoj;
ni prenu al ni grenon kaj manĝu, por ke ni vivu. 3 Aliaj parolis: Niajn
kampojn, niajn vinberĝardenojn, kaj niajn domojn ni donas proprunte,
por ke ni akiru grenon kontraŭ malsato. 4 Aliaj parolis: Ni pruntas
monon por impostoj por la reĝo, donante garantiaĵe niajn kampojn kaj
vinberĝardenojn; 5 sed kiel la korpo de niaj fratoj, tia estas nia korpo, kiel
iliaj infanoj, tiaj estas niaj infanoj; tamen jen ni devas humile servigi niajn
filojn kaj niajn filinojn, kaj el niaj filinoj kelkaj jam estas humiligitaj. Ni ne
havas forton en niaj manoj, kaj niaj kampoj kaj vinberĝardenoj apartenas

al aliaj. 6 Kaj tio forte min ĉagrenis, kiam mi aŭdis ilian kriadon kaj tiujn
vortojn. 7 Sed mia koro donis al mi konsilon, kaj mi faris severan riproĉon
al la eminentuloj kaj al la estroj, kaj diris al ili: Vi prenas procentegon
de viaj fratoj! Kaj mi kunvokis kontraŭ ili grandan kunvenon. 8 Kaj
mi diris al ili: Ni elaĉetis niajn fratojn, la Judojn, kiuj estis venditaj al
la nacioj, kiom ni povis; dume vi volas vendi viajn fratojn, kaj ili estas
vendataj al ni! Ili silentis kaj trovis nenion por respondi. 9 Kaj mi diris:
Ne bona estas tio, kion vi faras. Ĉu vi ne devas konduti kun timo antaŭ
nia Dio, por eviti malhonoron de la flanko de la nacioj, niaj malamikoj?
10 Ankaŭ mi kaj miaj fratoj kaj miaj junuloj donis al ili prunte monon kaj
grenon; ni malŝuldigu al ili tiun ŝuldon. 11 Redonu do al ili hodiaŭ iliajn
kampojn, vinberĝardenojn, olivĝardenojn, kaj domojn, kaj la procenton
pro la mono, la greno, la mosto, kaj la oleo, kiujn vi pruntis al ili. 12 Kaj
ili diris: Ni redonos, kaj ni ne postulos de ili; ni agos tiel, kiel vi diras. Kaj
mi alvokis la pastrojn, kaj mi prenis de ili ĵuron, ke ili tiel agos. 13 Kaj
mi elskuis mian baskon, kaj diris: Tiele Dio elskuu el lia domo kaj el lia
akiritaĵo ĉiun homon, kiu ne plenumos tiun vorton; tiele li estu elskuita kaj
senhava. Kaj la tuta komunumo diris: Amen; kaj oni gloris la Eternulon.
Kaj la popolo agis tiele. 14 Krom tio, de post la tago, kiam al mi estis ordonite
esti ilia regionestro en la Juda lando, de la dudeka jaro ĝis la tridek-dua
jaro de la reĝo Artaĥŝast, en la daŭro de dek du jaroj, mi kun miaj fratoj
ne manĝis la panon de regionestro. 15 La antaŭaj regionestroj, kiuj estis
antaŭ mi, ŝarĝadis la popolon, kaj prenadis de ili panon kaj vinon, krom
kvardek sikloj da arĝento; eĉ iliaj junuloj regis super la popolo. Sed mi ne
agis tiel, pro timo antaŭ Dio. 16 Mi partoprenis ankaŭ en la laborado ĉe
tiu murego; kaj kampon ni ne aĉetis; kaj ĉiuj miaj junuloj kolektiĝadis tie
al la laboro. 17 Ĉe mia tablo estadis po cent kvindek homoj da Judoj kaj
estroj, kaj ankaŭ da tiuj, kiuj venis al ni el la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ ni.
18 Preparataj estis por unu tago: unu bovo, ses plej bonaj ŝafoj, kaj ankaŭ
birdoj estis preparataj ĉe mi; kaj en la daŭro de dek tagoj estis uzata tre
multe da vino. Malgraŭ tio mi ne postulis panon de regionestro, ĉar la
popolo estis ŝarĝita de malfacila laboro. 19 Rememoru pri mi al bono, ho
mia Dio, ĉion, kion mi faris por ĉi tiu popolo.

6

1 Kiam Sanbalat, Tobija, la Arabo Geŝem, kaj niaj ceteraj malamikoj
aŭdis, ke mi rekonstruis la muregon kaj ke ne restis en ĝi difektoj
(kvankam ĝis tiu tempo mi ankoraŭ ne starigis pordojn en la pordegoj),
2 tiam Sanbalat kaj Geŝem sendis, por diri al mi: Venu, ni kune kunvenu
en la vilaĝoj de la valo Ono. Ili intencis fari al mi malbonon. 3 Sed mi sendis
al ili senditojn, por diri: Mi faras grandan laboron, kaj mi ne povas iri; kial
ĉesiĝu la laborado, kiam mi ĝin forlasos kaj iros al vi? 4 Kaj ili sendis al
mi la saman proponon kvar fojojn, kaj mi respondis tion saman. 5 Kaj
Sanbalat sendis al mi kun la sama propono la kvinan fojon sian junulon,
kiu havis en sia mano nefermitan leteron. 6 En ĝi estis skribite: Inter la
nacioj iras la famo, kaj Geŝem diras, ke vi kaj la Judoj intencas defali; por
tio vi konstruas la muregon; kaj laŭ tiu famo vi volas esti ilia reĝo. 7 Ankaŭ
profetojn vi starigis, por ke ili prediku pri vi en Jerusalem, dirante: Estas
reĝo en Judujo. Nun la famo pri tio venos al la reĝo; venu do, ke ni kune
interkonsiliĝu. 8 Sed mi sendis al li, por diri: Nenio fariĝis el tio, kion vi

diras; vi mem tion elpensis. 9 Ili ĉiuj ja timigis nin, pensante: Ili ellasos el
siaj manoj la laboron, kaj ĝi ne estos farata. Sed nun fortiĝu miaj manoj.
10 Kaj mi venis en la domon de Ŝemaja, filo de Delaja, filo de Mehetabel;
li sin enŝlosis. Kaj li diris: Ni iru kune en la domon de Dio, en la mezon de
la templo, kaj ni ŝlosu la pordojn de la templo; ĉar oni venos, por mortigi
vin, en la nokto oni venos, por mortigi vin. 11 Sed mi diris: Ĉu tia homo,
kiel mi, forkuru? ĉu tia, kiel mi, iru en la templon, por konservi la vivon?
mi ne iros. 12 Mi komprenis, ke ne Dio lin sendis; ĉar la profetaĵon li eldiris
pri mi pro tio, ke Tobija kaj Sanbalat lin subaĉetis. 13 Li estis subaĉetita,
por ke mi timu, por ke mi agu tiel kaj peku. Tio donus al ili pretekston por
malbona famo, por ke ili min malhonoru. 14 Rememoru, ho mia Dio, pri
Tobija kaj Sanbalat tiujn iliajn farojn, ankaŭ pri la profetino Noadja, kaj la
aliaj profetoj, kiuj timigis min.
15 La murego estis finita en la dudek-kvina tago de la monato Elul, en
la daŭro de kvindek du tagoj. 16 Kiam tion aŭdis ĉiuj niaj malamikoj, kaj
vidis ĉiuj nacioj, kiuj estis ĉirkaŭ ni, ili multe perdis la kuraĝon; ĉar ili
komprenis, ke tiu laboro estas farita de nia Dio. 17 Krom tio, en tiuj tagoj
la eminentuloj el la Judoj skribis multe da leteroj al Tobija, kaj leteroj de
Tobija venis al ili; 18 ĉar multaj el la Judoj estis en ĵura ligo kun li, ĉar
li estis bofilo de Ŝeĥanja, filo de Araĥ, kaj lia filo Jehoĥanan prenis por
edzino filinon de Meŝulam, filo de Bereĥja. 19 Ili ankaŭ paroladis bone pri
li antaŭ mi, kaj miajn vortojn ili transdonadis al li. Tobija sendis leterojn,
por timigi min.

7

1 Kiam la murego estis konstruita, mi starigis la pordojn; kaj ricevis siajn
oficojn la pordegistoj, la kantistoj, kaj la Levidoj. 2 Kaj mi donis ordonon
al mia frato Ĥanani, kaj al Ĥananja, kastelestro de Jerusalem (ĉar li estis
homo fidela, kaj diotima pli ol multaj aliaj), 3 kaj mi diris al ili: Oni ne
malfermu la pordegojn de Jerusalem, antaŭ ol la suno estos bone varmiga;
kaj tiel longe, kiel ili staras, ili restigu la pordegojn fermitaj kaj ŝlositaj; kaj
oni starigu gardon el la loĝantoj de Jerusalem, ĉiun sur lia gardoloko kaj
ĉiun kontraŭ lia domo. 4 Sed la urbo estis vasta kaj granda, kaj da loĝantoj
estis en ĝi nemulte, kaj la domoj ne estis konstruitaj. 5 Kaj mia Dio min
inspiris, kaj mi kunvenigis la eminentulojn kaj la estrojn kaj la popolon,
por ilin registri. Kaj mi trovis la genealogian registron de tiuj, kiuj venis
antaŭe, kaj mi trovis, ke en ĝi estas skribite jene: 6 Jen estas la loĝantoj de
la lando, kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn forkondukis Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj kiuj revenis en Jerusalemon kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon,
7 kiuj venis kun Zerubabel, Jeŝua, Neĥemja, Azarja, Raamja, Naĥamani,
Mordeĥaj, Bilŝan, Misperet, Bigvaj, Neĥum, Baana. La nombro de la viroj
de la popolo Izraela estis: 8 de la idoj de Paroŝ, du mil cent sepdek du, 9 de
la idoj de Ŝefatja, tricent sepdek du, 10 de la idoj de Araĥ, sescent kvindek
du, 11 de la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de Jeŝua kaj Joab, du mil okcent
dek ok, 12 de la idoj de Elam, mil ducent kvindek kvar, 13 de la idoj de Zatu,
okcent kvardek kvin, 14 de la idoj de Zakaj, sepcent sesdek, 15 de la idoj de
Binuj, sescent kvardek ok, 16 de la idoj de Bebaj, sescent dudek ok, 17 de la
idoj de Azgad, du mil tricent dudek du, 18 de la idoj de Adonikam, sescent
sesdek sep, 19 de la idoj de Bigvaj, du mil sesdek sep, 20 de la idoj de Adin,
sescent kvindek kvin, 21 de la idoj de Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek

ok, 22 de la idoj de Ĥaŝum, tricent dudek ok, 23 de la idoj de Becaj, tricent
dudek kvar, 24 de la idoj de Ĥarif, cent dek du, 25 de la idoj de Gibeon,
naŭdek kvin, 26 de la loĝantoj de Bet-Leĥem kaj de Netofa, cent okdek ok,
27 de la loĝantoj de Anatot, cent dudek ok, 28 de la loĝantoj de Bet-Azmavet,
kvardek du, 29 de la loĝantoj de Kirjat-Jearim, Kefira, kaj Beerot, sepcent
kvardek tri, 30 de la loĝantoj de Rama kaj Geba, sescent dudek unu, 31 de la
loĝantoj de Miĥmas, cent dudek du, 32 de la loĝantoj de Bet-El kaj Aj, cent
dudek tri, 33 de la loĝantoj de Nebo-Aĥer, kvindek du, 34 de la idoj de la
alia Elam, mil ducent kvindek kvar, 35 de la idoj de Ĥarim, tricent dudek,
36 de la idoj de Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 37 de la idoj de Lod, Ĥadid,
kaj Ono, sepcent dudek unu, 38 de la idoj de Senaa, tri mil naŭcent tridek.
39 De la pastroj: de la idoj de Jedaja, el la domo de Jeŝua, naŭcent sepdek
tri, 40 de la idoj de Imer, mil kvindek du, 41 de la idoj de Paŝĥur, mil ducent
kvardek sep, 42 de la idoj de Ĥarim, mil dek sep. 43 De la Levidoj: de la idoj
de Jeŝua, el la domo de Kadmiel, el la filoj de Hodja, sepdek kvar. 44 De
la kantistoj: de la idoj de Asaf, cent kvardek ok. 45 De la pordegistoj: la
idoj de Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de Talmon, la idoj de Akub, la idoj de
Ĥatita, la idoj de Ŝobaj, cent tridek ok. 46 De la Netinoj: la idoj de Ciĥa, la
idoj de Ĥasufa, la idoj de Tabaot, 47 la idoj de Keros, la idoj de Sia, la idoj
de Padon, 48 la idoj de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj de Ŝalmaj, 49 la
idoj de Ĥanan, la idoj de Gidel, la idoj de Gaĥar, 50 la idoj de Reaja, la idoj
de Recin, la idoj de Nekoda, 51 la idoj de Gazam, la idoj de Uza, la idoj de
Paseaĥ, 52 la idoj de Besaj, la idoj de Meunim, la idoj de Nefiŝesim, 53 la
idoj de Bakbuk, la idoj de Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur, 54 la idoj de Baclit,
la idoj de Meĥida, la idoj de Ĥarŝa, 55 la idoj de Barkos, la idoj de Sisra,
la idoj de Tamaĥ, 56 la idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa. 57 La idoj de la
servantoj de Salomono: la idoj de Sotaj, la idoj de Soferet, la idoj de Perida,
58 la idoj de Jaala, la idoj de Darkon, la idoj de Gidel, 59 la idoj de Ŝefatja, la
idoj de Ĥatil, la idoj de Poĥeret-Cebaim, la idoj de Amon. 60 La nombro de
ĉiuj Netinoj kaj de la idoj de la servantoj de Salomono estis tricent naŭdek
du. 61 Kaj jen estas la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa, Kerub, Adon, kaj
Imer, kiuj ne povis montri sian patrodomon kaj devenon, ĉu ili devenas
de Izrael: 62 la idoj de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj de Nekoda, sescent
kvardek du. 63 Kaj el la pastroj: la idoj de Ĥabaja, la idoj de Hakoc, la idoj
de Barzilaj, kiu prenis al si edzinon el la filinoj de Barzilaj, la Gileadano, kaj
estis nomata per ilia nomo. 64 Ili serĉis siajn dokumentojn genealogiajn,
sed ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili estis eligitaj el la listo de la pastroj. 65 Kaj la
regionestro diris al ili, ke ili ne manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis aperos pastro
kun la signoj de lumo kaj de justo. 66 La tuta komunumo kune konsistis el
kvardek du mil tricent sesdek homoj, 67 krom iliaj sklavoj kaj sklavinoj, kies
nombro estis sep mil tricent tridek sep, kaj al tio estis ducent kvardek kvin
kantistoj kaj kantistinoj. 68 Da ĉevaloj ili havis sepcent tridek ses; da muloj
ili havis ducent kvardek kvin; 69 da kameloj ili havis kvarcent tridek kvin;
da azenoj ses mil sepcent dudek. 70 Kelkaj el la ĉefoj de patrodomoj donis
por la laboroj: la regionestro donis por la trezorejo: mil darkemonojn da
oro, kvindek aspergajn kalikojn, kvincent tridek pastrajn vestojn. 71 El la
ĉefoj de patrodomoj, kelkaj donis en la trezorejon de la laboroj dudek mil
darkemonojn da oro kaj du mil ducent min'ojn da arĝento. 72 Kaj kion

donis la ceteraj el la popolo, tio estis: dudek mil darkemonoj da oro kaj
du mil min’oj da arĝento kaj sesdek sep pastraj vestoj. 73 Kaj ekloĝis la
pastroj kaj la Levidoj kaj la pordegistoj kaj la kantistoj kaj la popolanoj kaj
la Netinoj kaj la tuta Izrael en siaj urboj.

Kiam venis la sepa monato, la Izraelidoj estis jam en siaj urboj.

8

1 Kaj la tuta popolo, kiel unu homo, kolektiĝis sur la placo, kiu estas
antaŭ la Pordego de la Akvo, kaj ili diris al Ezra, la skribisto, ke li alportu
la libron de instruo de Moseo, kiun la Eternulo ordonis al Izrael. 2 Kaj
la pastro Ezra alportis la instruon antaŭ la komunumon, antaŭ la virojn
kaj virinojn, antaŭ ĉiujn, kiuj povis kompreni, en la unua tago de la sepa
monato. 3 Kaj li legis el ĝi sur la placo, kiu estas antaŭ la Pordego de la Akvo,
de la tagiĝo ĝis la tagmezo, antaŭ la viroj kaj virinoj kaj komprenpovantoj;
kaj la oreloj de la tuta popolo estis turnitaj al la libro de instruo. 4 Kaj la
skribisto Ezra staris sur ligna ambono, kiun oni faris por tio, kaj apud li
staris Matitja, Ŝema, Anaja, Urija, Ĥilkija, kaj Maaseja, dekstre de li; kaj
maldekstre de li: Pedaja, Miŝael, Malkija, Ĥaŝum, Ĥaŝbadana, Zeĥarja,
kaj Meŝulam. 5 Kaj Ezra malfermis la libron antaŭ la okuloj de la tuta
popolo, ĉar li staris pli alte ol la tuta popolo; kaj kiam li ĝin malfermis, la
tuta popolo stariĝis. 6 Kaj Ezra benis la Eternulon, la grandan Dion; kaj la
tuta popolo respondis: Amen, amen, levante supren siajn manojn; kaj ili
kliniĝis kaj faris adoron antaŭ la Eternulo vizaĝaltere. 7 Kaj Jeŝua, Bani,
Ŝerebja, Jamin, Akub, Ŝabtaj, Ĥodija, Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad,
Ĥanan, Pelaja, kaj la Levidoj klarigadis al la popolo la instruon; kaj la
popolo staris sur sia loko. 8 Kaj ili legis el la libro, el la instruo de Dio,
klare, kun komentarioj, ke oni komprenu la legataĵon. 9 Kaj Neĥemja,
kiu estis la regionestro, kaj la pastro Ezra, la skribisto, kaj la Levidoj, kiuj
donadis klarigojn al la popolo, diris al la tuta popolo: Ĉi tiu tago estas
sankta al la Eternulo, via Dio; ne malĝoju kaj ne ploru. Ĉar la tuta popolo
ploris, aŭskultante la vortojn de la instruo. 10 Kaj li diris al ili: Iru, manĝu
grasaĵon kaj trinku dolĉaĵon, kaj sendu porciojn al tiuj, kiuj nenion pretigis
por si; ĉar ĉi tiu tago estas sankta al nia Sinjoro; kaj ne malĝoju, ĉar la
ĝojo pri la Eternulo estas via forto. 11 Kaj la Levidoj trankviligadis la tutan
popolon, dirante: Ĉesu, ĉar ĉi tiu tago estas sankta; ne malĝoju. 12 Kaj la
tuta popolo iris, por manĝi kaj trinki kaj sendi porciojn kaj fari grandan
festenon; ĉar ili komprenis la vortojn, kiujn oni sciigis al ili.

13 En la dua tago kunvenis la ĉefoj de patrodomoj de la tuta popolo,
ankaŭ la pastroj kaj la Levidoj, al la skribisto Ezra, por ke li plue klarigu al
ili la vortojn de la instruo. 14 Kaj ili trovis, ke en la instruo, kiun la Eternulo
ordonis per Moseo, estas skribite, ke la Izraelidoj sidu en laŭboj en la festo
de la sepa monato, 15 kaj ke ili aŭdigu kaj proklamu en ĉiuj siaj urboj kaj
en Jerusalem, dirante: Iru sur la monton, kaj prenu branĉojn de olivarbo,
branĉojn de oleastraj arboj, branĉojn de mirto, branĉojn de palmoj, kaj
branĉojn de densfoliaj arboj, por fari laŭbojn, kiel estas skribite. 16 Kaj
la popolo eliris kaj prenis, kaj faris al si laŭbojn, ĉiu sur sia tegmento, aŭ
sur sia korto, aŭ sur la kortoj de la domo de Dio, aŭ sur la placo de la
Pordego de la Akvo, aŭ sur la placo de la Pordego de Efraim. 17 Kaj la tuta
komunumo de tiuj, kiuj revenis el la kaptiteco, faris laŭbojn kaj loĝis en la
laŭboj; ĉar de la tempo de Josuo, filo de Nun, ĝis tiu tago la Izraelidoj tion

ne faris. Kaj estis tre granda ĝojo. 18 Kaj oni legis el la libro de instruo de
Dio ĉiutage, de la unua tago ĝis la lasta tago. Kaj oni festis dum sep tagoj,
kaj en la oka tago oni faris ferman feston, laŭ la preskribo.

9

1 En la dudek-kvara tago de tiu monato kunvenis la Izraelidoj, fastante,
en sakaĵoj kaj kun tero sur la kapoj. 2 Kaj la idaro de Izrael apartigis sin
de ĉiuj fremduloj, kaj stariĝis, kaj faris konfeson pri siaj pekoj kaj pri la
pekoj de siaj patroj. 3 Kaj ili leviĝis sur la loko, kie ili staris, kaj oni legis
el la libro de instruo de la Eternulo, ilia Dio, dum kvarono de tago, kaj
dum alia kvarono oni faris konfeson kaj adorkliniĝon antaŭ la Eternulo,
ilia Dio. 4 Kaj sur la tribuno por la Levidoj stariĝis Jeŝua, Bani, Kadmiel,
Ŝebanja, Buni, Ŝerebja, Bani, kaj Kenani, kaj ekvokis per laŭta voĉo al la
Eternulo, ilia Dio. 5 Kaj diris la Levidoj Jeŝua, Kadmiel, Bani, Ĥaŝabneja,
Ŝerebja, Hodija, Ŝebanja, kaj Petaĥja: Leviĝu, benu la Eternulon, vian
Dion, de eterne ĝis eterne. Kaj oni benu Vian nomon, la majestan kaj plej
altan super ĉia beno kaj laŭdo. 6 Vi, ho Eternulo, estas sola; Vi faris la
ĉielon, la ĉielon de ĉieloj, kaj ĝian tutan armeon, la teron, kaj ĉion, kio
estas sur ĝi, la marojn, kaj ĉion, kio estas en ili; kaj Vi donas vivon al
ĉio, kaj la armeo de la ĉielo adorkliniĝas antaŭ Vi. 7 Vi estas la Eternulo,
la Dio, kiu elektis Abramon kaj elirigis lin el Ur la Ĥaldea kaj donis al
li la nomon Abraham, 8 kaj trovis lian koron fidela antaŭ Vi, kaj faris
kun li interligon, por transdoni la landon de la Kanaanidoj, la Ĥetidoj,
la Amoridoj, la Perizidoj, la Jebusidoj, kaj la Girgaŝidoj, transdoni ĝin al
lia idaro; kaj Vi plenumis Viajn vortojn, ĉar Vi estas justa. 9 Vi vidis la
mizeron de niaj patroj en Egiptujo, kaj Vi aŭdis ilian kriadon ĉe la Ruĝa
Maro; 10 kaj Vi faris signojn kaj miraklojn super Faraono, super ĉiuj liaj
servantoj, kaj super la tuta popolo de lia lando, ĉar Vi sciis, ke ili agis
fiere kontraŭ ili; kaj Vi faris al Vi nomon, kia ĝi estas ĝis nun. 11 Kaj Vi
disfendis antaŭ ili la maron, kaj ili trairis meze de la maro sur seka tero;
kaj iliajn persekutantojn Vi ĵetis en la profundon, kiel ŝtonon en potencan
akvon. 12 Per nuba kolono Vi kondukis ilin tage, kaj per fajra kolono nokte,
por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri. 13 Kaj sur la monton Sinaj Vi
malsupreniris, kaj Vi parolis al ili el la ĉielo, kaj donis al ili instrukciojn
ĝustajn, instruojn verajn, leĝojn kaj ordonojn bonajn. 14 Kaj Vian sanktan
sabaton Vi konigis al ili, kaj ordonojn, leĝojn, kaj instruon Vi ordonis al ili,
per Via servanto Moseo. 15 Kaj panon en la ĉielo Vi donis al ili kontraŭ ilia
malsato, kaj akvon el roko Vi elirigis por ili kontraŭ ilia soifo; kaj Vi diris
al ili, ke ili iru ekposedi la landon, kiun per levo de la mano Vi promesis
doni al ili. 16 Sed ili kaj niaj patroj fariĝis fieraj kaj malmolnukaj kaj ne
obeis Viajn ordonojn; 17 ili ne volis obei, kaj ne memoris Viajn mirindaĵojn,
kiujn Vi faris sur ili; ili malmoligis sian nukon kaj starigis al si estron, por
reveni ribele al sia sklaveco. Sed Vi estas Dio pardonema, indulgema kaj
kompatema, pacienca kaj favorkora, kaj Vi ne forlasis ilin. 18 Kvankam
ili faris al si fanditan bovidon, kaj diris: Jen estas via dio, kiu elkondukis
vin el Egiptujo, kaj kvankam ili faris grandajn blasfemojn, 19 Vi tamen en
Via granda favorkoreco ne forlasis ilin en la dezerto, la nuba kolono ne
foriĝis de ili tage, por konduki ilin sur la vojo, kaj la fajra kolono nokte,
por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri; 20 kaj Vian bonan spiriton Vi
donis al ili, por instrui ilin, kaj Vian manaon Vi ne rifuzis al ilia buŝo,

kaj akvon Vi donis al ili kontraŭ ilia soifo. [21] Kaj dum kvardek jaroj Vi
nutris ilin en la dezerto; nenio mankis al ili; iliaj vestoj ne sentaŭgiĝis,
kaj iliaj piedoj ne ŝvelis. [22] Kaj Vi donis al ili regnojn kaj popolojn, kaj
dividis ilin laŭparte; kaj ili ekposedis la landon de Siĥon, la landon de
la reĝo de Ĥeŝbon, kaj la landon de Og, reĝo de Baŝan. [23] Kaj iliajn
filojn Vi multigis kiel la steloj de la ĉielo, kaj Vi venigis ilin en la landon,
pri kiu Vi diris al iliaj patroj, ke ili venos kaj ekposedos ĝin. [24] Kaj la
filoj venis kaj ekposedis la landon; kaj Vi humiligis antaŭ ili la loĝantojn
de la lando, la Kanaanidojn, kaj transdonis ilin en iliajn manojn, ankaŭ
iliajn reĝojn kaj la popolojn de la lando, por ke ili agu kun ĉi tiuj laŭ sia
bontrovo. [25] Kaj ili venkoprenis urbojn fortikigitajn kaj teron grasan, kaj
ili ekposedis domojn plenajn de ĉio bona, putojn elhakitajn en ŝtonoj,
vinberĝardenojn kaj olivĝardenojn, kaj multajn manĝaĵdonajn arbojn.
Kaj ili manĝis, satiĝis, grasiĝis, kaj ĝuis, dank' al Via granda boneco. [26] Kaj
ili fariĝis malobeemaj kaj defalis de Vi kaj ĵetis Vian instruon malantaŭ
sian dorson; Viajn profetojn, kiuj admonis ilin returni sin al Vi, ili mortigis;
kaj ili faris grandajn blasfemojn. [27] Tiam Vi transdonis ilin en la manojn
de iliaj malamikoj, kaj ĉi tiuj premis ilin. Sed en la tempo de sia mizero ili
vokis al Vi, kaj Vi el la ĉielo aŭdis, kaj pro Via granda favorkoreco Vi donis
al ili savantojn, kiuj savis ilin el la manoj de iliaj malamikoj. [28] Tamen,
kiam ili ricevis trankvilecon, ili denove faradis malbonon antaŭ Vi. Kaj
Vi forlasis ilin en la manoj de iliaj malamikoj, kiuj regis super ili. Sed,
kiam ili returnis sin kaj vokis al Vi, Vi aŭdis el la ĉielo, kaj Vi savis ilin
multfoje pro Via granda kompatemeco. [29] Vi admonis ilin, ke ili returnu
sin al Via instruo; sed ili estis malhumilaj kaj ne obeis Viajn ordonojn,
ili pekis kontraŭ Viaj preskriboj, per kies plenumado la homo vivas, ili
deturnis sian ŝultron, malmoligis sian nukon, kaj ne volis aŭskulti. [30] Vi
atendis por ili dum multe da jaroj, Vi admonadis ilin kun Via spirito per
Viaj profetoj; sed ili ne atentis; tial Vi transdonis ilin en la manojn de la
popoloj alilandaj. [31] Tamen pro Via granda kompatemeco Vi ne ekstermis
ilin tute, kaj ne forlasis ilin, ĉar Vi estas Dio indulgema kaj kompatema.
[32] Kaj nun, ho nia Dio, Dio granda, potenca, kaj timinda, kiu konservas
la interligon kaj la favorkorecon, ne rigardu kiel tro malgrandan la tutan
suferon, kiu trafis nin, niajn reĝojn, niajn princojn, niajn pastrojn, niajn
profetojn, niajn patrojn, kaj Vian tutan popolon, de la tempo de la reĝoj de
Asirio ĝis la nuna tago. [33] Vi estas justa en ĉio, kio trafis nin; ĉar Vi agis
laŭ la vero, kaj ni agis malpie. [34] Kaj niaj reĝoj, niaj princoj, niaj pastroj,
kaj niaj patroj ne plenumis Vian instruon, kaj ne atentis Viajn ordonojn kaj
admonojn, per kiuj Vi ilin admonis. [35] En la tempo de sia regno, kaj ĉe Via
granda bono, kiun Vi donis al ili, sur la tero vasta kaj grasa, kiun Vi donis
al ili, ili ne servis al Vi kaj ne deturnis sin de siaj malbonaj agoj. [36] Jen ni
hodiaŭ estas sklavoj, kaj sur la tero, kiun Vi donis al niaj patroj, por ke ni
manĝu ĝiajn fruktojn kaj ĝian bonaĵon, jen ni estas sklavoj sur ĝi. [37] Kaj
ĝiaj produktaĵoj abunde iras al la reĝoj, kiujn Vi starigis super ni pro niaj
pekoj; ili regas super niaj korpoj kaj super niaj brutoj laŭ sia plaĉo, kaj en
granda mizero ni estas. [38] En ĉio ĉi tio ni faras firman interligon, kaj ni
skribas, kaj tion sigelas niaj eminentuloj, niaj Levidoj, niaj pastroj.

10

[1] La sigelintoj estas: Neĥemja, la regionestro, filo de Ĥaĥalja, kaj Cidkija,
[2] Seraja, Azarja, Jeremia, [3] Paŝĥur, Amarja, Malkija, [4] Ĥatuŝ, Ŝebanja,

Maluĥ, 5 Ĥarim, Meremot, Obadja, 6 Daniel, Ginton, Baruĥ, 7 Meŝulam,
Abija, Mijamin, 8 Maazja, Bilgaj, Ŝemaja. Tio estas la pastroj. 9 La Levidoj:
Jeŝua, filo de Azanja, Binuj, el la filoj de Ĥenadad, Kadmiel; 10 kaj iliaj
fratoj: Ŝebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Ĥanan, 11 Miĥa, Reĥob, Ĥaŝabja,
12 Zakur, Ŝerebja, Ŝebanja, 13 Hodija, Bani, Beninu. 14 La ĉefoj de la popolo:
Paroŝ, Paĥat-Moab, Elam, Zatu, Bani, 15 Buni, Azgad, Bebaj, 16 Adonija,
Bigvaj, Adin, 17 Ater, Ĥizkija, Azur, 18 Hodija, Ĥaŝum, Becaj, 19 Ĥarif,
Anatot, Nebaj, 20 Magpiaŝ, Meŝulam, Ĥezir, 21 Meŝezabel, Cadok, Jadua,
22 Pelatja, Ĥanan, Anaja, 23 Hoŝea, Ĥananja, Ĥaŝub, 24 Haloĥeŝ, Pilĥa,
Ŝobek, 25 Reĥum, Ĥaŝabna, Maaseja, 26 Aĥija, Ĥanan, Anan, 27 Maluĥ,
Ĥarim, Baana. 28 Kaj la cetera popolo, la pastroj, Levidoj, pordegistoj,
kantistoj, Netinoj, kaj ĉiuj, kiuj apartiĝis de la aligentaj popoloj al la instruo
de Dio, iliaj edzinoj, filoj, kaj filinoj, ĉiuj, kiuj povis kompreni, 29 aliĝis al
siaj fratoj, al la eminentuloj, kaj ligis sin per ĵura promeso, ke ili sekvos la
instruon de Dio, donitan per Moseo, servanto de Dio, kaj ke ili konservos
kaj plenumos ĉiujn ordonojn de la Eternulo, nia Sinjoro, Liajn preskribojn
kaj leĝojn; 30 ke ni ne donos niajn filinojn al la popoloj de la lando, kaj
iliajn filinojn ni ne prenos por niaj filoj; 31 ke kiam la popoloj de la lando
venigos la komercaĵojn aŭ ĉiaspecan grenon en sabato, por vendi, ni ne
prenos de ili en sabato aŭ en alia sankta tago; ke en ĉiu sepa jaro ni forigos
ĉiujn ŝuldojn. 32 Kaj ni starigis al ni kiel leĝon, ke ni donados de ni po
triono de siklo ĉiujare por la servado en la domo de nia Dio: 33 por la
panoj de propono, por la ĉiutaga farunofero, por la ĉiutaga brulofero,
por la sabatoj, monatkomencoj, festoj, por la sanktaĵoj, por pekoferoj, por
pekliberigi Izraelon, kaj por ĉiuj laboroj en la domo de nia Dio. 34 Kaj ni
lotis inter la pastroj, Levidoj, kaj popolo pri la ofera liverado de ligno en
la domo de nia Dio, laŭ niaj patrodomoj, ĉiujare en difinitaj tempoj, por
bruligi sur la altaro de la Eternulo, nia Dio, kiel estas skribite en la instruo.
35 Kaj ni akceptis kiel devon, ke ni alportados la unuaaĵojn de nia tero kaj
la unuaaĵojn de ĉiuj fruktoj de ĉiu arbo ĉiujare en la domon de la Eternulo;
36 ankaŭ la unuenaskitojn el niaj filoj kaj el niaj brutoj, kiel estas skribite en
la instruo, kaj la unuenaskitojn de niaj bovoj kaj de niaj ŝafoj ni alportados
en la domon de nia Dio, al la pastroj, kiuj servas en la domo de nia Dio.
37 Kaj la unuaaĵon de nia pasto, niajn oferdonojn, la fruktojn de ĉiuj arboj,
moston, kaj oleon ni alportados al la pastroj en la ĉambrojn de la domo
de nia Dio; kaj la dekonaĵon de nia tero ni donos al la Levidoj, por ke ili,
la Levidoj, havu dekonaĵon en ĉiuj urboj, kie ni prilaboras la teron. 38 Kaj
la pastro, la Aaronido, estos kun la Levidoj, kiam ili prenos la dekonaĵon;
kaj la Levidoj venigos dekonaĵon el la dekonaĵo en la domon de nia Dio, en
la ĉambrojn de la provizejo. 39 Ĉar en tiujn ĉambrojn la Izraelidoj kaj la
Levidoj devas liveri la oferdonon el la greno, mosto, kaj oleo. Tie troviĝas
la vazoj de la sanktejo, la servantaj pastroj, la pordegistoj, kaj la kantistoj.
Kaj ni ne forlasos la domon de nia Dio.

11

1 La estroj de la popolo loĝis en Jerusalem. La cetera popolo faris lotadon,
por ke unu parto el dek loĝu en Jerusalem, la sankta urbo, kaj la ceteraj
naŭ partoj en la urboj. 2 Kaj la popolo benis ĉiujn homojn, kiuj memvole
konsentis loĝi en Jerusalem. 3 Jen estas la ĉefoj de la provinco, kiuj loĝis en
Jerusalem; en la urboj de Judujo loĝis ĉiu en sia posedaĵo, laŭ siaj urboj, la

Izraelidoj, pastroj, Levidoj, Netinoj, kaj idoj de la servantoj de Salomono.
4 En Jerusalem loĝis el la idoj de Jehuda kaj el la idoj de Benjamen: el
la idoj de Jehuda: Ataja, filo de Uzija, filo de Zeĥarja, filo de Amarja, filo
de Ŝefatja, filo de Mahalalel, el la filoj de Perec; 5 kaj Maaseja, filo de
Baruĥ, filo de Kol-Ĥoze, filo de Ĥazaja, filo de Adaja, filo de Jojarib, filo de
Zeĥarja, filo de la Ŝiloano. 6 La nombro de ĉiuj idoj de Perec, kiuj loĝis en
Jerusalem, estis kvarcent sesdek ok, homoj batalkapablaj. 7 Kaj jen estas
la idoj de Benjamen: Salu, filo de Meŝulam, filo de Joed, filo de Pedaja, filo
de Kolaja, filo de Maaseja, filo de Itiel, filo de Jeŝaja; 8 post li Gabaj, Salaj,
naŭcent dudek ok. 9 Kaj Joel, filo de Ziĥri, estis ilia estro; kaj Jehuda, filo de
Hasenua, estis dua urbestro. 10 El la pastroj: Jedaja, filo de Jojarib, Jaĥin,
11 Seraja, filo de Ĥilkija, filo de Meŝulam, filo de Cadok, filo de Merajot,
filo de Aĥitub, estro en la domo de Dio. 12 Kaj iliaj fratoj, kiuj plenumadis
laboron en la domo, estis en la nombro de okcent dudek du; kaj Adaja, filo
de Jeroĥam, filo de Pelalja, filo de Amci, filo de Zeĥarja, filo de Paŝĥur,
filo de Malkija; 13 kaj liaj fratoj, ĉefoj de patrodomoj, ducent kvardek du;
kaj Amaŝsaj, filo de Azarel, filo de Aĥzaj, filo de Meŝilemot, filo de Imer;
14 kaj iliaj fratoj, kuraĝaj viroj, cent dudek ok. Ilia estro estis Zabdiel, filo
de Hagedolim. 15 Kaj el la Levidoj: Ŝemaja, filo de Ĥaŝub, filo de Azrikam,
filo de Ĥaŝabja, filo de Buni; 16 kaj Ŝabtaj kaj Jozabad super la eksteraj
aferoj de la domo de Dio, el la ĉefoj de la Levidoj; 17 kaj Matanja, filo de
Miĥa, filo de Zabdi, filo de Asaf, ĉefa komencisto de laŭdkantado ĉe la
preĝoj, kaj Bakbukja, la dua inter siaj fratoj, kaj Abda, filo de Ŝamua, filo
de Galal, filo de Jedutun. 18 La nombro de ĉiuj Levidoj en la sankta urbo
estis ducent okdek kvar. 19 Kaj la pordegistoj: Akub, Talmon, kaj iliaj fratoj,
gardistoj ĉe la pordegoj, cent sepdek du. 20 La ceteraj Izraelidoj, pastroj, kaj
Levidoj loĝis en ĉiuj urboj de Judujo, ĉiu en sia posedaĵo. 21 Kaj la Netinoj
loĝis en Ofel; Ciĥa kaj Giŝpa estis super la Netinoj. 22 Estro de la Levidoj
en Jerusalem estis Uzi, filo de Bani, filo de Ĥaŝabja, filo de Matanja, filo de
Miĥa, el la idoj de Asaf, kantistoj ĉe la servado en la domo de Dio. 23 Ĉar pri
ili estis ordono de la reĝo, kaj por la kantistoj estis difinita ĉiutaga salajro.
24 Kaj Petaĥja, filo de Meŝezabel, el la idoj de Zeraĥ, filo de Jehuda, estis
komisiita de la reĝo por ĉiuj aferoj, koncernantaj la popolon. 25 Kaj en la
vilaĝoj, sur siaj kampoj multaj el la idoj de Jehuda loĝis en Kirjat-Arba kaj
ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Dibon kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Kabceel kaj ĝiaj vilaĝoj,
26 en Jeŝua, en Molada, en Bet-Pelet, 27 en Ĥacar-Ŝual, en Beer-Ŝeba kaj ĝiaj
ĉirkaŭaĵoj, 28 en Ciklag, en Meĥona kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 29 en En-Rimon, en
Corea, en Jarmut, 30 en Zanoaĥ, en Adulam, kaj iliaj vilaĝoj, en Laĥiŝ kaj
sur ĝiaj kampoj, en Azeka kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj. Ili starigis siajn tendojn de
Beer-Ŝeba ĝis la valo Hinom. 31 Kaj la idoj de Benjamen loĝis komencante
de Geba, en Miĥmaŝ, en Aja, en Bet-El kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 32 en Anatot, en
Nob, en Ananja, 33 en Ĥacor, en Rama, en Gitaim, 34 en Ĥadid, en Ceboim,
en Nebalat, 35 en Lod, en Ono, en la Valo de Ĉarpentistoj. 36 Kaj el la
Levidoj parto el Judujo loĝis en la regiono de Benjamen.

12

1 Jen estas la pastroj kaj Levidoj, kiuj venis kun Zerubabel, filo de

Ŝealtiel, kaj kun Jeŝua: Ŝeraja, Jeremia, Ezra, 2 Amarja, Maluĥ, Ĥatuŝ,
3 Ŝeĥanja, Reĥum, Meremot, 4 Ido, Ginton, Abija, 5 Mijamin, Maadja, Bilga,
6 Ŝemaja, Jojarib, Jedaja, 7 Salu, Amok, Ĥilkija, Jedaja. Tio estas la ĉefoj
de la pastroj kaj iliaj fratoj en la tempo de Jeŝua. 8 Kaj la Levidoj: Jeŝua,
Binuj, Kadmiel, Ŝerebja, Jehuda, Matanja, super la laŭdkantoj, li kaj liaj
fratoj; 9 kaj Bakbukja kaj Uni, iliaj fratoj, deĵoris kun ili. 10 Jeŝua naskigis
Jojakimon, Jojakim naskigis Eljaŝibon, Eljaŝib naskigis Jojadan, 11 Jojada
naskigis Jonatanon, Jonatan naskigis Jaduan. 12 En la tempo de Jojakim
estis pastroj ĉefoj de patrodomoj: de la domo de Seraja: Meraja; de la
domo de Jeremia: Ĥananja; 13 de la domo de Ezra: Meŝulam; de la domo
de Amarja: Jehoĥanan; 14 de la domo de Meliĥu: Jonatan; de la domo de
Ŝebanja: Jozef; 15 de la domo de Ĥarim: Adna; de la domo de Merajot:
Ĥelkaj; 16 de la domo de Ido: Zeĥarja; de la domo de Ginton: Meŝulam;
17 de la domo de Abija: Ziĥri; de la domo de Minjamin, de la domo de
Moadja: Piltaj; 18 de la domo de Bilga: Ŝamua; de la domo de Ŝemaja:
Jehonatan; 19 de la domo de Jojarib: Matnaj; de la domo de Jedaja: Uzi;
20 de la domo de Salaj: Kalaj; de la domo de Amok: Eber; 21 de la domo
de Ĥilkija: Ĥaŝabja; de la domo de Jedaja: Netanel. 22 El la Levidoj estis
enskribitaj la ĉefoj de patrodomoj en la tempo de Eljaŝib, Jojada, Joĥanan,
kaj Jadua; la pastroj dum la reĝado de Dario la Persa. 23 La Levidoj, ĉefoj
de patrodomoj, estis enskribitaj en la libron de kroniko ĝis la tempo de
Joĥanan, filo de Eljaŝib. 24 La ĉefoj de la Levidoj: Ĥaŝabja, Ŝerebja, Jeŝua,
filo de Kadmiel, kaj iliaj fratoj apud ili estis destinitaj por la laŭdkantoj, laŭ
la aranĝo de David, la homo de Dio, laŭ deĵorpartoj. 25 Matanja, Bakbukja,
Obadja, Meŝulam, Talmon, kaj Akub estis pordegistoj, kaj deĵoris en la
provizejoj ĉe la pordegoj. 26 Ili estis en la tempo de Jojakim, filo de Jeŝua,
filo de Jocadak, kaj en la tempo de Neĥemja, la regionestro, kaj de Ezra, la
pastro-skribisto.

27 Ĉe la inaŭguro de la murego de Jerusalem oni serĉis la Levidojn el
ĉiuj iliaj lokoj, por venigi ilin en Jerusalemon, por fari inaŭguron kaj ĝojan
feston, kun glorhimnoj kaj kantoj, kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj. 28 Kaj
kunvenis la idoj de kantistoj el la regiono ĉirkaŭ Jerusalem kaj el la vilaĝoj
de la Netofaanoj, 29 el Bet-Gilgal, de la kampoj de Geba kaj Azmavet; ĉar la
kantistoj konstruis al si vilaĝojn en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem. 30 Kaj purigis
sin la pastroj kaj la Levidoj, kaj ili purigis la popolon, la pordegojn, kaj la
muregon. 31 Tiam mi suprenirigis la estrojn de Judujo sur la muregon, kaj
mi starigis du grandajn ĥorojn kaj procesiojn. Unu sur la dekstra flanko
de la murego, ĉe la Pordego de Sterko. 32 Kaj post ili iris Hoŝaja, kaj duono
de la estroj de Judujo, 33 kaj Azarja, Ezra, Meŝulam, 34 Jehuda, Benjamen,
Ŝemaja, kaj Jeremia. 35 El la pastridoj kun trumpetoj: Zeĥarja, filo de
Jonatan, filo de Ŝemaja, filo de Matanja, filo de Miĥaja, filo de Zakur, filo
de Asaf; 36 kaj liaj fratoj: Ŝemaja, Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel,
Jehuda, Ĥanani, kun muzikaj instrumentoj de David, la homo de Dio; kaj
antaŭ ili estis Ezra, la skribisto. 37 Apud la Pordego de la Fonto, kontraŭ ĝi,
ili iris sur la ŝtupoj de la urbo de David supren sur la muregon al la domo
de David, kaj ĝis la Pordego de la Akvo oriente. 38 La dua ĥoro iris kontraŭe
de ili, kaj post ĝi iris mi kaj duono de la popolo, supre sur la murego, de
la Turo de la Fornoj ĝis la Larĝa Murego, 39 al la Pordego de Efraim, al la

Malnova Pordego, al la Pordego de Fiŝoj, al la turo de Ĥananel, al la turo
Mea, ĝis la Pordego de Ŝafoj; kaj ili haltis ĉe la Pordego de la Malliberejo.
40 Kaj ambaŭ ĥoroj haltis ĉe la domo de Dio, ankaŭ mi kaj duono de la estroj
kun mi, 41 kaj la pastroj Eljakim, Maaseja, Minjamin, Miĥaja, Eljoenaj,
Zeĥarja, Ĥananja, kun trumpetoj, 42 kaj Maaseja, Ŝemaja, Eleazar, Uzi,
Jehoĥanan, Malkija, Elam, kaj Ezer. Kaj laŭte kantis la kantistoj; ilia ĉefo
estis Jizraĥja. 43 Kaj oni alportis en tiu tago grandajn oferojn, kaj oni estis
gajaj; ĉar Dio ĝojigis ilin per granda ĝojo; eĉ la virinoj kaj la infanoj ĝojis,
kaj la gajeco de Jerusalem estis aŭdata malproksime.

44 Kaj en tiu tago estis starigitaj homoj por la ĉambroj de provizejo, por
la oferdonoj, la unuaaĵoj, la dekonaĵoj, por kolekti en tiuj ĉambroj el la
kampoj de la urboj la preskribitajn partojn por la pastroj kaj la Levidoj;
ĉar la Judoj ĝojis pri la pastroj kaj Levidoj, kiuj staris. 45 Kaj ili observadis
la preskribon de sia Dio kaj la preskribon pri la pureco. Kaj la kantistoj
kaj pordegistoj staris konforme al la preskribo de David kaj de lia filo
Salomono. 46 Ĉar ankaŭ antaŭe, en la tempo de David kaj Asaf, estis ĉefoj
de kantistoj, kaj glorkantoj kaj dankokantoj al Dio. 47 Ĉiuj Izraelidoj en la
tempo de Zerubabel kaj en la tempo de Neĥemja donadis partojn ĉiutagajn
al la kantistoj kaj pordegistoj; kaj ili konsekradis partojn por la Levidoj, kaj
la Levidoj konsekradis partojn por la idoj de Aaron.

13

1 En tiu tago oni legis el la libro de Moseo antaŭ la oreloj de la popolo;
kaj troviĝis, ke estas skribite en ĝi, ke Amonido kaj Moabido neniam devas
eniri en la komunumon de Dio; 2 ĉar ili ne venis renkonte al la Izraelidoj
kun pano kaj akvo, kaj dungis kontraŭ ili Bileamon, por malbeni ilin; sed
nia Dio ŝanĝis la malbenon en benon. 3 Kiam ili aŭdis tiun leĝon, ili
apartigis de Izrael ĉiun aligentulon.

4 Antaŭ ĉi tio la pastro Eljaŝib, administranto de la ĉambroj de la domo
de nia Dio, parenco de Tobija, 5 aranĝis por li grandan ĉambron, en kiu
oni antaŭe deponadis la farunoferon, olibanon, vazojn, dekonaĵon el la
greno, mosto, kaj oleo, kiuj estis destinitaj por la Levidoj, kantistoj, kaj
pordegistoj, kaj la oferdonojn por la pastroj. 6 Dum ĉio ĉi tio mi ne estis
en Jerusalem, ĉar en la tridek-dua jaro de Artaĥŝast, reĝo de Babel, mi iris
al la reĝo, kaj nur post kelka tempo mi forpetis min de la reĝo. 7 Kiam
mi venis en Jerusalemon, mi eksciis pri la malbono, kiun Eljaŝib faris pro
Tobija, aranĝante por li ĉambron en la kortoj de la domo de Dio. 8 Tio
min forte ĉagrenis, kaj mi elĵetis ĉiujn domobjektojn de Tobija for el la
ĉambro. 9 Kaj mi diris, ke oni purigu la ĉambrojn; kaj mi revenigis tien
la vazojn de la domo de Dio, la farunoferon kaj la olibanon. 10 Mi ankaŭ
eksciis, ke la partoj de la Levidoj ne estis donataj al ili, ke la Levidoj kaj
kantistoj, kiuj devis fari la servadon, forkuris ĉiu al sia kampo. 11 Tiam
mi faris pro tio severan riproĉon al la estroj, kaj diris: Kial la domo de
Dio estas forlasita? Kaj mi kunvenigis ilin kaj starigis ilin sur iliaj lokoj.
12 Kaj ĉiuj Judoj alportadis dekonaĵon el la greno, el la mosto, kaj el la
oleo por la provizejoj. 13 Kaj mi starigis super la provizejoj la pastron
Ŝelemja, la skribiston Cadok, el la Levidoj Pedajan, kaj al ili Ĥananon,
filon de Zakur, filo de Matanja; ĉar ili estis opiniataj fidindaj. Kaj ili havis
la devon distribui la partojn al siaj fratoj. 14 Memoru tion pri mi, ho mia

Dio, kaj ne forviŝu miajn bonajn agojn, kiujn mi faris koncerne la domon
de mia Dio kaj la servadon al Li.
15 En tiu tempo mi vidis en Judujo, ke oni tretas vinpremilojn en sabato
kaj portas garbojn kaj ŝarĝas sur azenoj, ankaŭ vinon, vinberojn, figojn,
kaj ĉiaspecan ŝarĝon, kaj veturigas tion en Jerusalemon en tago sabata.
Kaj mi faris al ili riproĉon en la tago, kiam ili vendis manĝaĵon. 16 Ankaŭ
Tiranoj loĝis tie, kaj ili alveturigadis fiŝojn kaj ĉiaspecajn komercaĵojn, kaj
vendadis en sabato al la loĝantoj de Judujo kaj de Jerusalem. 17 Kaj mi faris
mallaŭdon al la eminentuloj de la Judoj, kaj diris al ili: Kial vi faras tian
malbonon kaj malsanktigas la tagon sabatan? 18 Tiel agis ja viaj patroj, kaj
pro tio nia Dio venigis sur nin kaj sur ĉi tiun urbon ĉi tiun tutan malfeliĉon!
Kaj vi pligrandigas la koleron kontraŭ Izrael, malsanktigante la sabaton!
19 Kiam ĉe la pordegoj de Jerusalem fariĝis krepusko, antaŭ sabato, mi
ordonis ŝlosi la pordojn kaj ne malfermi ilin ĝis post sabato. Kaj kelkajn el
miaj servantoj mi starigis ĉe la pordegoj, por ke oni ne enportu ŝarĝon en
la tago sabata. 20 Kaj la komercistoj kaj vendistoj de ĉiaspeca vendeblaĵo
noktis ekstere de Jerusalem unu fojon kaj duan fojon. 21 Kaj mi faris al ili
riproĉon, kaj diris al ili: Kial vi noktas apud la murego? se vi faros tion
duan fojon, mi metos la manon sur vin. De tiu tempo ili ne venadis en
sabato. 22 Kaj mi diris al la Levidoj, ke ili sin purigu, kaj venu stari garde
ĉe la pordegoj, por ke oni tenu sankte la tagon sabatan. Ankaŭ ĉi tion
memoru pri mi, ho mia Dio, kaj indulgu min laŭ Via granda favorkoreco.
23 Ankaŭ en tiu tempo mi vidis Judojn, kiuj prenis al si edzinojn
Aŝdodaninojn, Amonidinojn, kaj Moabidinojn; 24 kaj iliaj infanoj duone
parolis Aŝdode, kaj ne povosciis paroli Jude, sed nur la lingvon de tiu aŭ
alia popolo. 25 Mi faris al ili severan riproĉon kaj malbenis ilin, kaj batis
kelkajn virojn el ili kaj ŝiris al ili la harojn, kaj devigis ilin ĵuri per Dio: Vi
ne donos viajn filinojn al iliaj filoj kaj ne prenos iliajn filinojn por viaj filoj
aŭ por vi mem. 26 Per tio pekis ja Salomono, reĝo de Izrael; inter la multaj
nacioj ne estis reĝo simila al li, kaj li estis amata de sia Dio, kaj Dio faris lin
reĝo super la tuta Izrael; tamen eĉ lin pekigis la aligentaj edzinoj. 27 Kaj ĉu
pri vi oni povas aŭdi, ke vi faras ĉi tiun tutan grandan malbonon, pekante
kontraŭ nia Dio kaj prenante aligentajn edzinojn? 28 El la filoj de Jojada,
filo de la ĉefpastro Eljaŝib, unu estis bofilo de la Ĥoronano Sanbalat. Mi
forpelis lin de mi. 29 Memoru pri ili, ho mia Dio, ke ili makulis la pastrecon
kaj la interligon pastran kaj Levidan. 30 Tiamaniere mi purigis ilin de ĉio
aligenta, kaj mi restarigis la servoregulojn de la pastroj kaj Levidoj, de ĉiu
en lia ofico, 31 kaj por la oferliverado de ligno en difinitaj tempoj, kaj por
la unuaaĵoj. Memoru min, ho mia Dio, al bono.

LIBRO DE ESTER

1 Tio estis en la tempo de Aĥaŝveroŝ, de tiu Aĥaŝveroŝ, kiu reĝis de
Hindujo ĝis Etiopujo, super cent dudek sep landoj. 2 En tiu tempo, kiam
la reĝo Aĥaŝveroŝ sidis sur sia reĝa trono en la kastelurbo Ŝuŝan, 3 en
la tria jaro de lia reĝado, li faris festenon por ĉiuj siaj princoj kaj siaj
servantoj, por la potenculoj de Persujo kaj Medujo, por la landestroj kaj
regionestroj, kiuj estis ĉe li, 4 montrante la grandan riĉecon de sia regno
kaj la majestan belecon de sia grandeco, dum multe da tagoj, dum cent
okdek tagoj. 5 Kiam finiĝis tiuj tagoj, la reĝo faris por la tuta popolo, kiu
troviĝis en la kastelurbo Ŝuŝan, de la grandaj ĝis la malgrandaj, festenon
septagan sur la ĝardena korto de la reĝa palaco. 6 Blankaj, ruĝaj, kaj bluaj
ŝtofoj, fiksitaj per bisinaj kaj purpuraj ŝnuroj, pendis sur arĝentaj ringoj
kaj marmoraj kolonoj. Oraj kaj arĝentaj benkoj staris sur podio el verda,
blanka, flava, kaj nigra marmoro. 7 La trinkaĵon oni donadis en oraj vazoj
kaj en vazoj ne similaj unuj al la aliaj; kaj da reĝa vino estis multe, kiel
decis al la reĝo. 8 La trinkado estis en ordo, neniu devigis; ĉar tiel la
reĝo ordonis al ĉiuj administrantoj de sia domo, ke oni agu laŭ la volo
de ĉiu. 9 Ankaŭ la reĝino Vaŝti faris festenon por la virinoj de la reĝa
domo de la reĝo Aĥaŝveroŝ. 10 En la sepa tago, kiam la koro de la reĝo
gajiĝis de vino, li diris al Mehuman, Bizta, Ĥarbona, Bigta, Abagta, Zetar,
kaj Karkas, la sep eŭnukoj, kiuj servadis antaŭ la reĝo Aĥaŝveroŝ, 11 ke
ili alkonduku la reĝinon Vaŝti al la reĝo en la reĝina krono, por montri al
la popoloj kaj al la princoj ŝian belecon; ĉar ŝi estis bela. 12 Sed la reĝino
Vaŝti ne volis veni laŭ la ordono, kiun la reĝo donis per la eŭnukoj. Tiam
la reĝo forte ekkoleris, kaj lia furiozo brulis en li. 13 Kaj la reĝo diris al
la saĝuloj kompetentaj pri la cirkonstancoj (ĉar la aferoj de la reĝo estis
ordinare farataj post konsiliĝo kun ĉiuj konantoj de leĝo kaj juro; 14 kaj la
plej proksimaj al li estis: Karŝena, Ŝetar, Admata, Tarŝiŝ, Meres, Marsena,
kaj Memuĥan, la sep princoj Persaj kaj Medaj, kiuj havis la rajton rigardi
la vizaĝon de la reĝo kaj okupis la unuan lokon en la regno): 15 Kiel oni laŭ
la leĝo devas agi kun la reĝino Vaŝti pro tio, ke ŝi ne plenumis la ordonon
de la reĝo Aĥaŝveroŝ, donitan per la eŭnukoj? 16 Tiam diris Memuĥan
antaŭ la reĝo kaj la princoj: La reĝino Vaŝti estas kulpa, ne sole kontraŭ
la reĝo, sed kontraŭ ĉiuj princoj, kaj kontraŭ ĉiuj popoloj, kiuj troviĝas
en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ; 17 ĉar la ago de la reĝino fariĝos
konata al ĉiuj virinoj tiel, ke ili malrespektos siajn edzojn, dirante: La reĝo
Aĥaŝveroŝ ordonis venigi al li la reĝinon Vaŝti, kaj ŝi ne iris. 18 Nun la
Persaj kaj Medaj princedzinoj, kiuj aŭdis pri la ago de la reĝino, parolos
tiel same al ĉiuj princoj de la reĝo; kaj estos sufiĉe da malhonoro kaj da
ĉagreno. 19 Se al la reĝo plaĉas, oni elirigu ordonon de la reĝo, kaj oni
enskribu ĝin kiel nemalobeeblan leĝon de Persujo kaj Medujo, ke la reĝino
Vaŝti ne venu plu antaŭ la reĝon Aĥaŝveroŝ; kaj ŝian reĝinecon la reĝo
transdonu al alia virino, kiu estas pli bona ol ŝi. 20 Kiam la ordono, kiun
la reĝo faris, estos aŭdita en lia tuta regno, kiel ajn granda ĝi estas, tiam
ĉiuj virinoj respektos siajn edzojn, de la grandaj ĝis la malgrandaj. 21 La
parolo plaĉis al la reĝo kaj al la princoj, kaj la reĝo agis konforme al la

parolo de Memuĥan. [22] Kaj li sendis leterojn en ĉiujn landojn de la reĝo,
en ĉiun landon laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo, ke ĉiu
viro estu ĉefo en sia domo kaj postulu paroladon en la lingvo de lia popolo.

2

[1] Post tiu afero, kiam kvietiĝis la kolero de la reĝo Aĥaŝveroŝ, li
rememoris pri Vaŝti, kaj pri tio, kion ŝi faris kaj kio estis dekretita pri
ŝi. [2] Kaj diris la junuloj de la reĝo, kiuj servadis al li: Oni serĉu por
la reĝo belajn junajn virgulinojn; [3] kaj la reĝo starigu en ĉiuj landoj de
sia regno oficistojn, kiuj kolektus ĉiujn belajn junajn virgulinojn en la
kastelurbon Ŝuŝan, en la virinejon, sub la inspektadon de Hegaj, la reĝa
eŭnuko, gardisto de la virinoj, kaj oni donu al ili iliajn beligaĵojn; [4] kaj
la junulino, kiu plaĉos al la okuloj de la reĝo, fariĝos reĝino anstataŭ
Vaŝti. Kaj la afero plaĉis al la reĝo, kaj li tiel faris. [5] En la kastelurbo
Ŝuŝan estis Judo, kies nomo estis Mordeĥaj, filo de Jair, filo de Ŝimei, filo
de Kiŝ, Benjamenido; [6] kiu estis transloĝigita el Jerusalem kune kun la
transloĝigitoj, kiuj estis forkondukitaj kun Jeĥonja, reĝo de Judujo, kaj
kiujn transloĝigis Nebukadnecar, reĝo de Babel. [7] Li estis prizorganto de
Hadasa, kiu ankaŭ estis nomata Ester, filino de lia onklo, ĉar ŝi ne havis
patron nek patrinon. La junulino estis belstatura kaj belvizaĝa. Kiam
mortis ŝiaj gepatroj, Mordeĥaj prenis ŝin al si kiel filinon. [8] Kiam estis
aŭdigita la ordono de la reĝo kaj lia leĝo, kaj kiam oni kolektis multe
da knabinoj en la kastelurbon Ŝuŝan sub la inspekton de Hegaj, tiam
ankaŭ Ester estis prenita en la reĝan domon sub la inspekton de Hegaj, la
gardisto de la virinoj. [9] La knabino plaĉis al li kaj akiris lian favoron, kaj li
rapide donis al ŝi ŝiajn beligaĵojn kaj ŝian destinitaĵon, kaj sep knabinojn
elektitajn el la domo de la reĝo; kaj li transloĝigis ŝin kun ŝiaj knabinoj en
la plej bonan parton de la virinejo. [10] Ester ne diris pri sia popolo nek pri
sia patrujo, ĉar Mordeĥaj ordonis al ŝi, ke ŝi ne diru. [11] Ĉiutage Mordeĥaj
iradis antaŭ la korto de la virinejo, por sciiĝi pri la farto de Ester, kaj pri
tio, kio okazas al ŝi. [12] Kiam por ĉiu knabino venis la vico iri al la reĝo
Aĥaŝveroŝ, post kiam dum dek du monatoj estis farata al ŝi la beligado
destinita por la virinoj (ĉar tiel longe daŭris la tempo de ilia beligado:
ses monatoj per mirha oleo, kaj ses monatoj per aromaĵoj kaj per aliaj
ŝmiraĵoj), [13] tiam la knabino eniris al la reĝo. Ĉion, kion ŝi diris, oni donis
al ŝi, por ke ŝi iru kun tio el la virinejo en la reĝan domon. [14] Vespere
ŝi eniris, kaj matene ŝi revenis en la virinejon duan, sub la inspekton de
Ŝaaŝgaz, reĝa eŭnuko, gardisto de la kromvirinoj; ŝi jam ne plu iris al la
reĝo, krom en la okazo, se la reĝo ŝin deziris kaj se ŝi estis vokita laŭnome.
[15] Kiam por Ester, filino de Abiĥail, onklo de Mordeĥaj, kiu prenis ŝin al
si kiel filinon, venis la vico iri al la reĝo, ŝi nenion petis, krom nur tio,
kion diris Hegaj, la reĝa eŭnuko, gardisto de la virinoj. Kaj Ester akiris la
favoron de ĉiuj, kiuj ŝin vidis. [16] Ester estis prenita al la reĝo Aĥaŝveroŝ en
lian reĝan domon en la deka monato, tio estas en la monato Tebet, en la
sepa jaro de lia reĝado. [17] Kaj la reĝo ekamis Esteron pli ol ĉiujn edzinojn,
kaj ŝi akiris ĉe li simpation kaj favoron pli ol ĉiuj virgulinoj; kaj li metis
reĝan kronon sur ŝian kapon kaj faris ŝin reĝino anstataŭ Vaŝti. [18] Kaj
la reĝo faris grandan festenon por ĉiuj siaj princoj kaj servantoj, festenon
je la honoro de Ester; kaj li donis ripozon al la landoj kaj disdonis reĝajn

donacojn. [19] Kaj kiam oni la duan fojon kolektis junulinojn, Mordeĥaj sidis
ĉe la pordego de la reĝo. [20] Ester ankoraŭ ne diris pri sia patrujo kaj pri
sia popolo, kiel ordonis al ŝi Mordeĥaj; kaj la dirojn de Mordeĥaj Ester
plenumadis tiel same, kiel tiam, kiam ŝi estis sub lia prizorgado. [21] En tiu
tempo, kiam Mordeĥaj sidadis ĉe la pordego de la reĝo, ekkoleris Bigtan
kaj Tereŝ, du korteganoj de la reĝo el la sojlogardistoj, kaj ili intencis meti
manon sur la reĝon Aĥaŝveroŝ. [22] Pri tio eksciis Mordeĥaj, kaj li diris al la
reĝino Ester, kaj Ester diris tion al la reĝo en la nomo de Mordeĥaj. [23] La
afero estis esplorita kaj trovita vera, kaj oni pendigis ambaŭ sur arbo. Kaj
tio estis enskribita en la kronikon ĉe la reĝo.

3

[1] Post tiuj okazintaĵoj la reĝo Aĥaŝveroŝ eminentigis Hamanon, filon de
Hamedata, la Agagidon, altigis lin kaj starigis lian seĝon super ĉiuj princoj,
kiuj estis ĉe li. [2] Kaj ĉiuj servantoj de la reĝo, kiuj estis ĉe la pordego
de la reĝo, klinadis sin kaj ĵetadis sin vizaĝaltere antaŭ Haman, ĉar tiel
ordonis pri li la reĝo. Sed Mordeĥaj sin ne klinadis kaj ne ĵetadis sin
vizaĝaltere. [3] La servantoj de la reĝo, kiuj estis ĉe la pordego de la reĝo,
diris al Mordeĥaj: Kial vi malobeas la ordonon de la reĝo? [4] Ĉar ili diradis
tion al li ĉiutage kaj li ne obeis ilin, tial ili raportis tion al Haman, por
vidi, ĉu la vortoj de Mordeĥaj konservos sian forton; ĉar li diris al ili, ke li
estas Judo. [5] Kiam Haman vidis, ke Mordeĥaj ne klinas sin kaj ne ĵetas sin
vizaĝaltere antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de kolero. [6] Sed li trovis nesufiĉa
meti la manon sur Mordeĥajon; ĉar oni diris al li, el kiu popolo Mordeĥaj
estas, tial Haman ekintencis ekstermi ĉiujn Judojn, kiuj estis en la tuta
regno de Aĥaŝveroŝ, la popolon de Mordeĥaj. [7] En la unua monato, tio
estas en la monato Nisan, en la dek-dua jaro de la reĝado de Aĥaŝveroŝ, oni
ĵetadis pur'on, tio estas loton, antaŭ Haman, de tago al tago kaj de monato
al monato, ĝis la dek-dua, tio estas ĝis la monato Adar. [8] Kaj Haman diris
al la reĝo Aĥaŝveroŝ: Ekzistas unu popolo, disĵetita kaj dissemita inter la
popoloj en ĉiuj landoj de via regno; iliaj leĝoj estas malsimilaj al la leĝoj de
ĉiuj popoloj, kaj la leĝojn de la reĝo ili ne plenumas; ne decas al la reĝo tiel
restigi ilin. [9] Se al la reĝo plaĉas, oni preskribu ekstermi ilin; tiam dek mil
kikarojn da arĝento mi pesos en la manojn de la oficistoj, por enporti en
la kason de la reĝo. [10] Tiam la reĝo deprenis sian ringon de sia mano, kaj
donis ĝin al Haman, filo de Hamedata, la Agagido, malamiko de la Judoj.
[11] Kaj la reĝo diris al Haman: La arĝento estas transdonata al vi, kaj ankaŭ
la popolo, por fari al ĝi tion, kio plaĉas al vi. [12] Kaj oni vokis la skribistojn
de la reĝo en la unua monato, en ĝia dek-tria tago, kaj oni skribis konforme
al ĉiuj ordonoj de Haman al la satrapoj de la reĝo, kaj al la regionestroj,
kiuj estis super ĉiu regiono, kaj al la princoj de ĉiu popolo, en ĉiun landon
laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo; en la nomo de la reĝo
Aĥaŝveroŝ tio estis skribita kaj sigelita per la ringo de la reĝo. [13] Kaj oni
sendis per kurieroj leterojn en ĉiujn landojn de la reĝo, ke oni ekstermu,
mortigu, kaj pereigu ĉiujn Judojn, de junulo ĝis maljunulo, la infanojn kaj
la virinojn, en unu tago, en la dek-tria tago de la dek-dua monato, tio estas
de la monato Adar, kaj ilian havaĵon oni disrabu. [14] Kopio de la letero estis
transdonota kiel leĝo en ĉiun landon kaj proklamota al ĉiuj popoloj, por
ke ili estu pretaj al tiu tago. [15] La kurieroj eliris rapide kun la ordono de

la reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo Ŝuŝan. La reĝo kaj Haman sidiĝis, por drinki, sed la urbo Ŝuŝan estis konsternita.

4

1 Kiam Mordeĥaj eksciis ĉion, kio fariĝis, tiam Mordeĥaj disŝiris siajn vestojn, metis sur sin sakaĵon kaj cindron, eliris en la mezon de la urbo, kaj kriis per laŭta kaj maldolĉa voĉo. 2 Kaj li venis ĝis antaŭ la pordego
de la reĝo, ĉar estis malpermesite eniri en sakaĵo en la pordegon de la
reĝo. 3 Kaj en ĉiu lando, sur ĉiu loko, kien venis la ordono de la reĝo kaj
lia dekreto, estis granda malĝojo ĉe la Judoj, fastado, plorado, kaj ĝemado;
kaj multaj kuŝis en sakaĵo kaj cindro. 4 Kaj venis la servistinoj de Ester
kaj ŝiaj eŭnukoj, kaj rakontis al ŝi. Kaj la reĝino forte konsterniĝis. Kaj ŝi sendis vestojn, por vesti Mordeĥajon kaj depreni de li la sakaĵon; sed li ne
akceptis. 5 Kaj Ester alvokis Hataĥon, unu el la eŭnukoj de la reĝo, kiun ĉi
tiu destinis por servado al ŝi, kaj ŝi sendis lin al Mordeĥaj, por ekscii, kio
kaj pro kio tio estas. 6 Hataĥ eliris al Mordeĥaj sur la urban placon, kiu
estis antaŭ la pordego de la reĝo. 7 Kaj Mordeĥaj rakontis al li ĉion, kio okazis al li, kaj pri la difinita sumo da mono, kiun Haman promesis doni pese en la kason de la reĝo pro la Judoj, por ekstermi ilin. 8 Kaj kopion
de la letera ordono, kiu estis donita en Ŝuŝan, por ilin ekstermi, li donis al li, por montri al Ester kaj sciigi al ŝi, ordonante al ŝi iri al la reĝo, por
petegi lin pri ŝia popolo. 9 Hataĥ venis kaj transdonis al Ester la vortojn de
Mordeĥaj. 10 Kaj Ester diris al Hataĥ, ordonante, ke li diru al Mordeĥaj:
11 Ĉiuj servantoj de la reĝo kaj la popolo en la landoj de la reĝo scias, ke por ĉiu viro aŭ virino, kiu eniris al la reĝo en la internan korton ne vokite, ekzistas nur unu leĝo, nome la morto, krom nur en la okazo, se la reĝo etendas al li sian oran sceptron — tiam li restas vivanta; kaj mi ne estas
vokita iri al la reĝo jam de tridek tagoj. 12 Kiam oni raportis al Mordeĥaj la
vortojn de Ester, 13 tiam Mordeĥaj sendis respondon al Ester: Ne pensu en
via animo, ke en la reĝa domo vi saviĝos sola el ĉiuj Judoj. 14 Se vi silentos
en ĉi tiu tempo, tiam liberigo kaj savo venos al la Judoj de alia loko; sed vi kaj la domo de via patro pereos. Kaj kiu scias, ĉu ne por tia tempo vi
atingis reĝinecon? 15 Tiam Ester diris, ke oni respondu al Mordeĥaj: 16 Iru,
kunvenigu ĉiujn Judojn, kiuj troviĝas en Ŝuŝan, fastu por mi, ne manĝu kaj ne trinku dum tri tagoj, tage kaj nokte; ankaŭ mi kaj miaj servistinoj fastos tiel same; poste mi iros al la reĝo, kvankam tio estas kontraŭleĝa; kaj se
mi pereos, mi pereu. 17 Kaj Mordeĥaj iris, kaj faris ĉion, kion komisiis al li Ester.

5

1 En la tria tago Ester vestis sin reĝe, kaj stariĝis sur la interna korto de la reĝa domo, kontraŭ la domo de la reĝo. La reĝo sidis sur sia reĝa trono
en la reĝa domo, kontraŭ la enirejo de la domo. 2 Kiam la reĝo ekvidis la
reĝinon Ester, starantan sur la korto, ŝi trovis favoron en liaj okuloj, kaj la reĝo etendis al Ester la oran sceptron, kiu estis en lia mano; tiam Ester
aliris, kaj ektuŝis la pintон de la sceptro. 3 Kaj la reĝo diris al ŝi: Kio estas al
vi, ho reĝino Ester, kaj kia estas via peto? se tio estas eĉ duono de la regno,
ĝi estos donita al vi. 4 Kaj Ester respondis: Se al la reĝo plaĉas, la reĝo
kune kun Haman venu hodiaŭ al la festeno, kiun mi faris por li. 5 Tiam la

reĝo diris: Venigu plej rapide Hamanon, por plenumi tion, kion diris Ester.
Kaj la reĝo kaj Haman venis al la festeno, kiun faris Ester. 6 Kaj la reĝo
diris al Ester dum la trinkado de vino: Kion vi petas? tio estos donita al vi;
kaj kia estas via deziro? ĝis duono de la regno ĝi estos plenumita. 7 Ester
respondis kaj diris: Jen estas mia peto kaj deziro: 8 se mi akiris favoron en
la okuloj de la reĝo, kaj se al la reĝo plaĉas plenumi mian peton kaj fari
mian deziron, la reĝo kun Haman venu al la festeno, kiun mi faros por ili;
kaj morgaŭ mi faros, kion la reĝo diris. 9 Haman eliris en tiu tago, gaja
kaj bonhumora. Sed kiam Haman ekvidis Mordeĥajon ĉe la reĝa pordego,
kaj tiu ne leviĝis kaj ne moviĝis antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de kolero
kontraŭ Mordeĥaj. 10 Tamen Haman detenis sin, kaj iris hejmen. Kaj li
sendis, kaj venigis al si siajn amikojn kaj sian edzinon Zereŝ. 11 Kaj Haman
rakontis al ili pri sia granda riĉeco, pri la multo de siaj filoj, kaj pri ĉio,
per kio la reĝo lin altigis kaj starigis lin super la princoj kaj servantoj de la
reĝo. 12 Kaj Haman diris: Eĉ la reĝino Ester invitis kun la reĝo al la festeno,
kiun ŝi faris, neniun krom mi; ankaŭ por morgaŭ mi estas invitita al ŝi kun
la reĝo. 13 Sed ĉio ĉi tio ne kontentigas min tiel longe, kiel mi vidas, ke la
Judo Mordeĥaj sidas ĉe la pordego de la reĝo. 14 Tiam diris al li lia edzino
Zereŝ kaj ĉiuj liaj amikoj: Oni pretigu arbon, havantan la alton de kvindek
ulnoj, kaj matene diru al la reĝo, ke oni pendigu sur ĝi Mordeĥajon; kaj
poste iru gaje kun la reĝo al la festeno. Tio plaĉis al Haman, kaj li pretigis
la arbon.

6

1 En tiu nokto la reĝo ne povis dormi; kaj li ordonis alporti la memoraĵan
libron de la kronikoj, kaj oni legis ilin antaŭ la reĝo. 2 Kaj tie troviĝis
skribite, kiel Mordeĥaj raportis pri Bigtan kaj Tereŝ, la du reĝaj korteganoj
el la sojlogardistoj, kiuj intencis meti manon sur la reĝon Aĥaŝveroŝ.
3 Tiam la reĝo diris: Kian honoron kaj distingon oni faris pro tio al
Mordeĥaj? Kaj la junuloj servistoj de la reĝo respondis: Nenio estas farita
al li. 4 La reĝo diris: Kiu estas sur la korto? Dume Haman estis veninta
sur la eksteran korton de la reĝa domo, por diri al la reĝo, ke oni pendigu
Mordeĥajon sur la arbo, kiun li pretigis por li. 5 La junuloj de la reĝo diris
al li: Jen Haman staras sur la korto. Kaj la reĝo diris: Li eniru. 6 Haman
eniris. Kaj la reĝo diris al li: Kion oni faru al tiu homo, kiun la reĝo deziras
honori? Haman pensis en sia koro: Al kiu la reĝo povas deziri fari honoron
krom mi? 7 Kaj Haman diris al la reĝo: Se al iu la reĝo volas fari honoron,
8 oni alportu reĝan veston, kiun portis sur si la reĝo, kaj ĉevalon, sur kiu
rajdis la reĝo, kiam sur lian kapon estis metita la reĝa krono; 9 oni donu la
veston kaj la ĉevalon en la manon de unu el la plej eminentaj reĝaj princoj,
ke oni vestu la homon, kiun la reĝo deziras honori, kaj rajdigu lin sur la
ĉevalo sur la strato de la urbo, kaj oni proklamadu antaŭ li: Tiele estas
farate al la homo, kiun la reĝo volas honori. 10 Tiam la reĝo diris al Haman:
Rapide prenu la veston kaj la ĉevalon, kiel vi diris, kaj agu tiel kun la Judo
Mordeĥaj, kiu sidas ĉe la pordego de la reĝo; mankigu nenion el ĉio, kion
vi diris. 11 Haman prenis la veston kaj la ĉevalon, kaj vestis Mordeĥajon,
kaj rajdigis lin tra la strato de la urbo, kaj proklamadis antaŭ li: Tiele estas
farate al la homo, kiun la reĝo volas honori. 12 Poste Mordeĥaj revenis al
la pordego de la reĝo; kaj Haman rapidis hejmen, malĝoja kaj kun kovrita
kapo. 13 Haman rakontis al sia edzino Zereŝ kaj al ĉiuj siaj amikoj ĉion, kio

okazis al li. Kaj diris al li liaj saĝuloj kaj lia edzino Zereŝ: Se el la gento
de la Judoj estas Mordeĥaj, antaŭ kiu vi komencis fali, vi nenion povas
fari kontraŭ li, sed vi plue falos antaŭ li. 14 Dum ili ankoraŭ parolis kun li,
venis la eŭnukoj de la reĝo kaj rapidigis Hamanon iri al la festeno, kiun
pretigis Ester.

7

1 La reĝo kaj Haman venis, por festeni ĉe la reĝino Ester. 2 Kaj ankaŭ
en la dua tago, dum la trinkado de vino, la reĝo diris al Ester: Kion vi
petas, ho reĝino Ester? tio estos donita al vi; kaj kia estas via deziro? ĝis
duono de la regno ĝi estos plenumita. 3 Tiam la reĝino Ester respondis
kaj diris: Se mi trovis favoron en viaj okuloj, ho reĝo, kaj se al la reĝo
plaĉas, tiam mia vivo estu donacita al mi laŭ mia peto, kaj mia popolo
laŭ mia deziro; 4 ĉar ni estas venditaj, mi kaj mia popolo, por ekstermo,
mortigo, kaj pereigo. Se ni almenaŭ estus venditaj nur por esti sklavoj kaj
sklavinoj, mi silentus, kvankam la malamiko ne kompensus la malprofiton
de la reĝo. 5 Tiam la reĝo Aĥaŝveroŝ diris al la reĝino Ester: Kiu li estas
kaj kie li estas, tiu, kiu prenis en sian koron la kuraĝon agi tiel? 6 Kaj Ester
respondis: La malamanto kaj malamiko estas ĉi tiu malbona Haman. Kaj
Haman ektremis antaŭ la reĝo kaj la reĝino. 7 La reĝo leviĝis kolere de la
vintrinkado, kaj iris en la ĝardenon de la palaco; sed Haman restis, por peti
pri sia vivo la reĝinon Ester, ĉar li vidis, ke la reĝo destinis por li malbonan
sorton. 8 Kiam la reĝo revenis el la palaca ĝardeno en la ĉambron de la
festeno, Haman estis falinta sur la litbenkon, sur kiu sidis Ester. Tiam la
reĝo diris: Eĉ perforti la reĝinon li volas ĉe mi en la domo! La vorto eliris
el la buŝo de la reĝo, kaj oni kovris al Haman la vizaĝon. 9 Ĥarbona, unu
el la eŭnukoj antaŭ la reĝo, diris: Jen eĉ la arbo, kiun Haman pretigis por
Mordeĥaj, kiu parolis bonon por la reĝo, staras en la domo de Haman; ĝi
havas la alton de kvindek ulnoj. Tiam la reĝo diris: Pendigu lin sur ĝi.
10 Kaj oni pendigis Hamanon sur la arbo, kiun li pretigis por Mordeĥaj.
Kaj la kolero de la reĝo kvietiĝis.

8

1 En tiu tago la reĝo Aĥaŝveroŝ transdonis al la reĝino Ester la domon
de Haman, la malamiko de la Judoj; kaj Mordeĥaj venis antaŭ la reĝon,
ĉar Ester diris, kio li estas por ŝi. 2 Kaj la reĝo deprenis sian ringon,
kiun li forprenis de Haman, kaj donis ĝin al Mordeĥaj; kaj Ester starigis
Mordeĥajon super la domo de Haman. 3 Kaj Ester plue parolis antaŭ la
reĝo, kaj ĵetis sin antaŭ liajn piedojn, kaj ploris kaj petegis lin, ke li neniigu
la malbonaĵon de Haman, la Agagido, kaj lian planon, kiun li entreprenis
kontraŭ la Judoj. 4 La reĝo etendis al Ester sian oran sceptron, kaj Ester
leviĝis kaj stariĝis antaŭ la reĝo. 5 Kaj ŝi diris: Se al la reĝo plaĉas, kaj se
mi trovis favoron antaŭ li, se la afero ŝajnas al li ĝusta, kaj se li havas
simpation por mi: tiam estu skribate, ke oni revoku la leterojn, kiujn
elpensis Haman, filo de Hamedata, la Agagido, kaj kiujn li skribis, por
ekstermi la Judojn, kiuj troviĝas en ĉiuj landoj de la reĝo; 6 ĉar kiel mi
povus vidi la malfeliĉon, kiu trafas mian popolon? kaj kiel mi povus vidi
la pereon de miaj samgentanoj? 7 Tiam la reĝo Aĥaŝveroŝ diris al la reĝino
Ester kaj al la Judo Mordeĥaj: Jen la domon de Haman mi transdonis al
Ester, kaj lin mem oni pendigis sur arbo, pro tio, ke li metis sian manon

sur la Judojn; 8 skribu do pri la Judoj en la nomo de la reĝo tion, kio plaĉas
al vi, kaj sigelu per la reĝa ringo; ĉar leteron, skribitan en la nomo de la
reĝo kaj sigelitan per la reĝa ringo, oni ne povas revoki. 9 Kaj oni vokis
la skribistojn de la reĝo en tiu tempo, en la tria monato, tio estas en la
monato Sivan, en ĝia dudek-tria tago; kaj oni skribis ĉion tiel, kiel ordonis
Mordeĥaj, al la Judoj, al la satrapoj, al la regionestroj, kaj al la princoj
de la landoj, kiuj estis de Hindujo ĝis Etiopujo, cent dudek sep landoj, al
ĉiu lando laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo, ankaŭ al
la Judoj laŭ ilia skribmaniero kaj en ilia lingvo. 10 Li skribigis en la nomo
de la reĝo Aĥaŝveroŝ, kaj sigelis per la reĝa ringo, kaj sendis per rajdantaj
kurieroj sur bone kurantaj bonrasaj ĉevaloj leterojn pri tio, 11 ke la reĝo
permesas al la Judoj en ĉiuj urboj kolektiĝi kaj stariĝi, por defendi sian
vivon, ekstermi, mortigi, kaj pereigi ĉiujn fortulojn de la popolo kaj de la
lando, kiuj atakos ilin, la infanojn, kaj la virinojn, kaj disrabi ilian havaĵon,
12 en la daŭro de unu tago en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, en la dek-
tria tago de la dek-dua monato, tio estas de la monato Adar; 13 ke oni donu
kopion de ĉi tiu ordonletero kiel leĝon, proklamotan al ĉiuj popoloj, kaj ke
la Judoj estu pretaj por tiu tago, por venĝi al siaj malamikoj. 14 La kurieroj,
rajdantaj sur bonrasaj ĉevaloj, elrajdis tuj kaj rapide kun la ordono de la
reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo Ŝuŝan. 15 Mordeĥaj eliris de la
reĝo en reĝa vesto el blua kaj blanka ŝtofo, kun granda ora krono, kaj en
mantelo bisina kaj purpura. Kaj la urbo Ŝuŝan ĝojkriis kaj estis gaja. 16 Ĉe
la Judoj estis lumo kaj ĝojo, gajeco kaj triumfo. 17 Kaj en ĉiu lando kaj en
ĉiu urbo, sur ĉiu loko, kien atingis la ordono kaj dekreto de la reĝo, estis
ĉe la Judoj ĝojo kaj gajeco, festeno kaj festo. Kaj multaj homoj el la popoloj
de la lando fariĝis Judoj, ĉar falis sur ilin timo antaŭ la Judoj.

9

1 En la dek-dua monato, tio estas en la monato Adar, en ĝia dek-tria
tago, kiam venis la tempo de plenumo de la reĝa ordono kaj dekreto —
en la tago, kiam la malamikoj de la Judoj esperis superforti ilin — la afero
turniĝis, kaj la Judoj superfortis siajn malamikojn. 2 La Judoj kolektiĝis
en siaj urboj en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, por etendi la manon
kontraŭ siajn malbondezirantojn; kaj neniu povis kontraŭstari al ili, ĉar
timo antaŭ ili falis sur ĉiujn popolojn. 3 Kaj ĉiuj landestroj, satrapoj,
regionestroj, kaj oficistoj de la reĝo favoris la Judojn, ĉar falis sur ilin timo
antaŭ Mordeĥaj. 4 Ĉar Mordeĥaj estis granda en la domo de la reĝo, kaj la
famo pri li iris tra ĉiuj landoj, ĉar la viro Mordeĥaj fariĝadis ĉiam pli kaj
pli granda. 5 Kaj la Judoj batis ĉiujn siajn malamikojn, frapante per glavo,
mortigante kaj ekstermante, kaj ili faris al siaj malamikoj, kion ili volis.
6 En la kastelurbo Ŝuŝan la Judoj mortigis kaj pereigis kvincent homojn;
7 ankaŭ Parŝandatan, Dalfonon, Aspatan, 8 Poratan, Adaljan, Aridatan,
9 Parmaŝtan, Arisajon, Aridajon, kaj Vajzatan, 10 la dek filojn de Haman, filo
de Hamedata kaj persekutanto de la Judoj, ili mortigis; sed sur la havaĵon
ili ne metis sian manon. 11 En la sama tago la nombro de la mortigitoj
en la kastelurbo Ŝuŝan estis raportita al la reĝo. 12 Kaj la reĝo diris al la
reĝino Ester: En la kastelurbo Ŝuŝan la Judoj mortigis kaj pereigis kvincent
homojn kaj ankaŭ la dek filojn de Haman; kion ili faris en la ceteraj
regionoj de la reĝo? Kion vi petas? tio estos donita al vi; kion vi ankoraŭ

deziras? tio estos plenumita. 13 Ester respondis: Se al la reĝo plaĉas, estu
permesite al la Judoj en Ŝuŝan ankaŭ morgaŭ fari tion saman, kion hodiaŭ,
kaj la dek filojn de Haman oni pendigu. 14 Kaj la reĝo diris, ke oni faru tiel.
Kaj estis donita dekreto pri tio en Ŝuŝan, kaj la dek filojn de Haman oni
pendigis. 15 La Judoj, kiuj estis en Ŝuŝan, kolektiĝis ankaŭ en la dek-kvara
tago de la monato Adar, kaj mortigis en Ŝuŝan tricent homojn; sed sur la
havaĵon ili ne metis sian manon. 16 Ankaŭ la ceteraj Judoj, kiuj estis en
la landoj de la reĝo, kolektiĝis kaj stariĝis, por defendi sian vivon kaj por
akiri trankvilecon antaŭ siaj malamikoj, kaj ili mortigis el siaj malamikoj
sepdek kvin mil, sed sur la havaĵon ili ne metis sian manon. 17 Tio estis en
la dek-tria tago de la monato Adar. Kaj en ĝia dek-kvara tago estis ripozo,
kaj oni faris ĝin tago de festeno kaj de gajeco. 18 Sed la Judoj, kiuj estis en
Ŝuŝan, kolektiĝis en la dek-tria kaj en la dek-kvara tagoj; ripozo estis en la
dek-kvina tago, kaj ili faris ĝin tago de festeno kaj de gajeco. 19 Tial la Judoj,
kiuj loĝas en loĝlokoj kaj urboj ne fortikigitaj, faras la dek-kvaran tagon
de la monato Adar tago de ĝojo kaj de festeno, festotago, kaj ili sendas
donacojn unuj al aliaj.

20 Mordeĥaj priskribis ĉiujn tiujn okazintaĵojn, kaj sendis leterojn al ĉiuj
Judoj, kiuj estis en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, la proksimaj kaj la
malproksimaj, 21 ke ili akceptu por si, ke ili festados ĉiujare la dek-kvaran
tagon de la monato Adar kaj ĝian dek-kvinan tagon, 22 kiel tagojn, en kiuj
la Judoj ricevis trankvilecon kontraŭ siaj malamikoj, kaj kiel monaton, kiu
turnis por ili malĝojon en ĝojon, funebron en feston; ke ili faradu ilin
tagoj de festeno kaj de gajeco, de sendado de donacoj unuj al aliaj kaj de
donacado al malriĉuloj. 23 Kaj la Judoj akceptis tion, kion ili jam mem
komencis fari kaj pri kio skribis al ili Mordeĥaj. 24 Ĉar Haman, filo de
Hamedata, la Agagido, kaj malamiko de ĉiuj Judoj, intencis pereigi la Judojn
kaj ĵetis pur'on, tio estas loton, por ekstermi kaj pereigi ilin; 25 sed kiam ŝi
venis antaŭ la reĝon, ĉi tiu ordonis skribe, ke lia malbona entrepreno, kiun
li preparis por la Judoj, turniĝu sur lian kapon; kaj ke oni pendigu lin kaj
liajn filojn sur arbo. 26 Pro tio oni donis al tiuj tagoj la nomon Purim, laŭ la
vorto *pur*. Tial, konforme al ĉiuj vortoj de tiu letero, kaj al tio, kion ili mem
vidis koncerne tion kaj kio trafis ilin, 27 la Judoj decidis kaj akceptis por si,
por sia idaro, kaj por ĉiuj, kiuj aliĝos al ili, ke ili nepre festados tiujn du
tagojn laŭ la preskribo kaj en la difinita tempo ĉiujare. 28 Tiuj tagoj devas
esti memorataj kaj festataj en ĉiuj generacioj, en ĉiu familio, en ĉiu lando,
kaj en ĉiu urbo; kaj tiuj tagoj de Purim ne devas esti forigitaj ĉe la Judoj,
kaj la memoro pri ili ne devas malaperi inter ilia idaro. 29 Kaj la reĝino
Ester, filino de Abiĥail, kaj la Judo Mordeĥaj skribis kun plena insisto, ke
oni plenumu tiun duan leteron pri Purim. 30 Kaj ili sendis leterojn al ĉiuj
Judoj en la cent dudek sep landojn de la regno de Aĥaŝveroŝ, kun vortoj
de paco kaj de vero, 31 ke ili festadu tiujn tagojn de Purim en ilia tempo,
kiel decidis pri ili la Judo Mordeĥaj kaj la reĝino Ester, kaj kiel ili mem
akceptis por si kaj por sia idaro koncerne la fastadon kaj preĝadon. 32 Kaj
laŭ la ordono de Ester oni konfirmis tiun historion de Purim kaj enskribis
en libron.

10

1 La reĝo Aĥaŝveroŝ metis sub tributon la teron kaj la insulojn de la

maro. 2 La tuta historio pri lia forto kaj lia potenco, kaj la detaloj pri la
grandeco de Mordeĥaj, kiun la reĝo grandigis, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Medujo kaj Persujo. 3 Ĉar la Judo Mordeĥaj estis
la dua post la reĝo Aĥaŝveroŝ, granda inter la Judoj kaj amata inter la
multo de siaj fratoj, zorganta pri la bono de sia popolo kaj donanta pacon
al sia tuta idaro.

LIBRO DE IJOB

1 Estis iu homo en la lando Uc, lia nomo estis Ijob. Tiu homo estis honesta,
justa, diotima, kaj li evitadis malbonon. 2 Al li naskiĝis sep filoj kaj tri
filinoj. 3 Lia brutaro konsistis el sep mil ŝafoj, tri mil kameloj, kvincent
paroj da bovoj, kvincent azeninoj, kaj li havis tre multe da servistoj; kaj
tiu homo estis pli eminenta, ol ĉiuj filoj de la oriento. 4 Liaj filoj havis la
kutimon faradi festenon en la domo de ĉiu el ili, ĉiu en sia tago; kaj ili
invitadis siajn tri fratinojn, por manĝi kaj trinki kun ili. 5 Kaj ĉiufoje, kiam
la rondo de la festenaj tagoj estis finita, Ijob sendis, por sanktigi ilin, kaj li
leviĝis frue matene kaj alportis bruloferojn laŭ la nombro de ili ĉiuj; ĉar,
diris Ijob: Eble miaj filoj pekis kaj blasfemis Dion en sia koro. Tiel agadis
Ijob ĉiam.
6 Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis, por stariĝi antaŭ la Eternulo, venis
inter ili ankaŭ Satano. 7 Kaj la Eternulo diris al Satano: De kie vi venas?
Kaj Satano respondis al la Eternulo, kaj diris: Mi vagadis sur la tero kaj
rondiradis sur ĝi. 8 Kaj la Eternulo diris al Satano: Ĉu vi atentis Mian
servanton Ijob? ne ekzistas ja sur la tero homo simila al li, tiel honesta,
justa, diotima, kaj evitanta malbonon. 9 Kaj Satano respondis al la Eternulo,
kaj diris: Ĉu vane Ijob timas Dion? 10 Vi ŝirmis ja ĉiuflanke lin kaj lian
domon, kaj ĉion, kio apartenas al li; la farojn de liaj manoj Vi benis, kaj
liaj brutaroj disvastiĝis sur la tero. 11 Sed etendu nur Vian manon, kaj
ektuŝu ĉion, kion li havas; Vi vidos, ĉu li ne blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo.
12 Tiam la Eternulo diris al Satano: Jen ĉio, kion li havas, estas transdonata
en vian manon; nur sur lin mem ne etendu vian manon. Kaj Satano foriris
de antaŭ la Eternulo.
13 Unu tagon, kiam liaj filoj kaj liaj filinoj estis manĝantaj kaj trinkantaj
vinon en la domo de ilia unuenaskita frato, 14 venis sendito al Ijob, kaj
diris: Dum la bovoj estis plugantaj kaj la azeninoj estis paŝtiĝantaj apud ili,
15 superfalis ilin la Ŝebaanoj, kaj forprenis ilin; kaj la servistojn ili mortigis
per glavo; saviĝis nur mi sola, por raporti al vi. 16 Kiam ankoraŭ tiu parolis,
venis alia, kaj diris: Fajro de Dio falis el la ĉielo, bruligis la ŝafojn kaj la
servistojn, kaj ekstermis ilin; saviĝis nur mi sola, por raporti al vi. 17 Kiam
tiu ankoraŭ parolis, venis alia, kaj diris: La Ĥaldeoj aranĝis tri taĉmentojn,
atakis la kamelojn kaj forprenis ilin, kaj la servistojn ili mortigis per glavo;
saviĝis nur mi sola, por raporti al vi. 18 Dum tiu ankoraŭ parolis, venis
alia, kaj diris: Viaj filoj kaj viaj filinoj estis manĝantaj kaj trinkantaj vinon
en la domo de ilia unuenaskita frato; 19 kaj jen granda vento leviĝis de la
flanko de la dezerto, puŝis la kvar angulojn de la domo, kaj ĉi tiu falis sur
la junulojn, kaj ili mortis; saviĝis nur mi sola, por raporti al vi. 20 Tiam Ijob
leviĝis, disŝiris sian veston, pritondis sian kapon, ĵetis sin sur la teron, kaj
adorkliniĝis; 21 kaj li diris: Nuda mi eliris el la ventro de mia patrino, kaj
nuda mi revenos tien; la Eternulo donis, kaj la Eternulo prenis; la nomo
de la Eternulo estu benata. 22 Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne pekis, kaj ne eldiris
blasfemon kontraŭ Dio.

2

1 Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis, por stariĝi antaŭ la Eternulo,
venis ankaŭ Satano inter ili, por stariĝi antaŭ la Eternulo. 2 Kaj la Eternulo

diris al Satano: De kie vi venas? Kaj Satano respondis al la Eternulo, kaj
diris: Mi vagadis sur la tero kaj rondiradis sur ĝi. 3 Kaj la Eternulo diris
al Satano: Ĉu vi atentis Mian servanton Ijob? ne ekzistas sur la tero homo
simila al li, tiel honesta, justa, diotima, kaj evitanta malbonon; kaj li ĝis
nun ankoraŭ estas firma en sia virteco, kvankam vi ekscitis Min kontraŭ
li, por pereigi lin senkulpe. 4 Tiam Satano respondis al la Eternulo, kaj
diris: Haŭto pro haŭto; kaj ĉion, kion homo posedas, li fordonus pro sia
vivo. 5 Sed etendu Vian manon, kaj tuŝu liajn ostojn kaj lian karnon; tiam
Vi vidos, ke li blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo. 6 La Eternulo diris al Satano:
Jen li estas transdonata en vian manon; nur lian vivon konservu. 7 Satano
foriris de antaŭ la vizaĝo de la Eternulo, kaj frapis Ijobon per turmentaj
abscesoj de la plando de lia piedo ĝis lia verto. 8 Li prenis potpecon, por
skrapadi sin per ĝi, sidante meze de cindro. 9 Kaj lia edzino diris al li: Vi
ĉiam ankoraŭ estas firma en via virteco! blasfemu Dion, kaj mortu. 10 Sed
li diris al ŝi: Vi parolas tiel, kiel parolas iu el la malsaĝulinoj; ĉu bonon
ni akceptu de Dio, kaj malbonon ni ne akceptu? Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne
pekis per siaj lipoj.
11 Kiam la tri amikoj de Ijob aŭdis pri tiu tuta malfeliĉo, kiu trafis lin,
ili iris ĉiu de sia loko, Elifaz, la Temanano, Bildad, la Ŝuĥano, kaj Cofar, la
Naamano, kaj kunvenis kune, por iri plori kun li kaj konsoli lin. 12 Kiam
ili levis siajn okulojn de malproksime, ili ne rekonis lin; kaj ili levis sian
voĉon kaj ekploris; kaj ĉiu el ili disŝiris sian veston, kaj ĵetis teron sur sian
kapon, turnante sin al la ĉielo. 13 Kaj ili sidis kun li sur la tero dum sep
tagoj kaj sep noktoj, kaj ne parolis al li eĉ unu vorton; ĉar ili vidis, ke la
suferado estas tre granda.

3

1 Poste Ijob malfermis sian buŝon, kaj malbenis sian tagon. 2 Kaj Ijob
ekparolis, kaj diris:
3 Pereu la tago, en kiu mi naskiĝis,
Kaj la nokto, kiu diris: Embriiĝis homo.
4 Tiu tago estu malluma;
Dio de supre ne rigardu ĝin,
Neniu lumo ekbrilu super ĝi.
5 Mallumo kaj tomba ombro ekposedu ĝin;
Nubo ĝin kovru;
Eklipsoj de tago faru ĝin terura.
6 Tiun nokton prenu mallumego;
Ĝi ne alkalkuliĝu al la tagoj de la jaro,
Ĝi ne eniru en la kalkulon de la monatoj.
7 Ho, tiu nokto estu soleca;
Neniu ĝojkrio aŭdiĝu en ĝi.
8 Malbenu ĝin la malbenantoj de la tago,
Tiuj, kiuj estas pretaj eksciti levjatanon.
9 Mallumiĝu la steloj de ĝia krepusko;
Ĝi atendu lumon, kaj ĉi tiu ne aperu;
Kaj la palpebrojn de matenruĝo ĝi ne ekvidu;
10 Pro tio, ke ĝi ne fermis la pordon de la utero de mia patrino
Kaj ne kaŝis per tio la malfeliĉon antaŭ miaj okuloj.
11 Kial mi ne mortis tuj el la utero,
Ne senviviĝis post la eliro el la ventro?

12 Kial akceptis min la genuoj?
Por kio estis la mamoj, ke mi suĉu?
13 Mi nun kuŝus kaj estus trankvila;
Mi dormus kaj havus ripozon,
14 Kune kun la reĝoj kaj la konsilistoj sur la tero,
Kiuj konstruas al si izolejojn,
15 Aŭ kun la potenculoj, kiuj havas oron,
Kiuj plenigas siajn domojn per arĝento;
16 Aŭ kiel abortitaĵo kaŝita mi ne ekzistus,
Simile al la infanoj, kiuj ne vidis lumon.
17 Tie la malpiuloj ĉesas tumulti;
Kaj tie ripozas tiuj, kies fortoj konsumiĝis.
18 Tie la malliberuloj kune havas ripozon;
Ili ne aŭdas la voĉon de premanto.
19 Malgranduloj kaj granduloj, tie ili estas;
Kaj sklavo estas libera de sia sinjoro.
20 Por kio al suferanto estas donita la lumo,
Kaj la vivo al tiuj, kiuj havas maldolĉan animon,
21 Kiuj atendas la morton, kaj ĝi ne aperas,
Kiuj elfosus ĝin pli volonte ol trezorojn,
22 Kiuj ekĝojus kaj estus ravitaj,
Se ili trovus tombon?
23 Al la homo, kies vojo estas kaŝita,
Kaj antaŭ kiu Dio starigis barilon?
24 Antaŭ ol mi ekmanĝas panon, mi devas ĝemi,
Kaj mia plorkriado verŝiĝas kiel akvo;
25 Ĉar teruraĵo, kiun mi timis, trafis min,
Kaj tio, pri kio mi estis maltrankvila, venis al mi.
26 Mi ne havas trankvilon, mi ne havas kvieton, mi ne havas ripozon;
Trafis min kolero.

4

1 Kaj ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Se oni provos diri al vi vorton, tio eble estos por vi turmenta?
Sed kiu povas deteni sin de parolado?
3 Jen vi multajn instruis,
Kaj manojn senfortiĝintajn vi refortigis;
4 Falantojn restarigis viaj vortoj,
Kaj fleksiĝantajn genuojn vi fortigis;
5 Kaj nun, kiam tio trafis vin, vi perdis la forton;
Ĝi ektuŝis vin, kaj vi ektimis.
6 Ĉu ne via timo antaŭ Dio estas via konsolo?
Ĉu la virteco de viaj vojoj ne estas via espero?
7 Rememoru do, ĉu pereis iu senkulpa?
Kaj kie virtuloj estis ekstermitaj?
8 Kiel mi vidis, tiuj, kiuj plugis pekojn kaj semis malbonagojn,
Tiuj ilin rikoltas;
9 De la ekblovo de Dio ili pereas,
Kaj de la ekspiro de Lia kolero ili malaperas.
10 La kriado de leono kaj la voĉo de leopardo silentiĝis,
Kaj la dentoj de junaj leonoj rompiĝis;

11 Leono pereis pro manko de manĝaĵo,
Kaj idoj de leonino diskuris.
12 Kaj al mi kaŝe alvenis vorto,
Kaj mia orelo kaptis parteton de ĝi.
13 Dum meditado pri la vizioj de la nokto,
Kiam profunda dormo falas sur la homojn,
14 Atakis min teruro kaj tremo,
Kaj ĉiuj miaj ostoj eksentis timon.
15 Kaj spirito traflugis antaŭ mi,
Kaj la haroj sur mia korpo rigidiĝis.
16 Staris bildo antaŭ miaj okuloj, sed mi ne povis rekoni ĝian aspekton;
Estis silento, kaj mi ekaŭdis voĉon, dirantan:
17 Ĉu homo estas pli justa ol Dio?
Ĉu viro estas pli pura ol lia Kreinto?
18 Vidu, al Siaj servantoj Li ne konfidas,
Kaj Siajn anĝelojn Li trovas mallaŭdindaj:
19 Des pli koncerne tiujn,
Kiuj loĝas en argilaj dometoj,
Fonditaj sur tero,
Kaj kiujn formanĝas vermoj.
20 De la mateno ĝis la vespero ili disfalas,
Pereas por ĉiam, kaj neniu tion atentas.
21 La fadeno de ilia vivo estas distranĉita;
Ili mortas, kaj ne en saĝeco.

5

1 Voku do! ĉu iu respondos al vi?
Kaj al kiu el la sanktuloj vi vin turnos?
2 Malsaĝulon mortigas la kolero,
Kaj sensenculon pereigas la incitiĝemeco.
3 Mi vidis malsaĝulon, kiu enradikiĝis,
Kaj mi malbenis subite lian loĝejon.
4 Malproksimaj de savo estos liaj filoj;
Oni disbatos ilin ĉe la pordego,
Kaj neniu ilin savos.
5 Lian rikoltaĵon formanĝos malsatulo,
El inter la dornoj li ĝin prenos,
Kaj soifantoj englutos lian havaĵon.
6 Ne el la polvo eliras malpiaĵo,
Kaj ne el la tero elkreskas malbonago.
7 Sed homo naskiĝas por suferoj,
Kiel birdoj por flugado supren.
8 Sed mi min turnus al Dio,
Kaj al Li mi transdonus mian aferon;
9 Al Tiu, kiu faras grandaĵojn, kiujn neniu povas esplori,
Mirindaĵojn, kiujn neniu povas kalkuli;
10 Kiu donas pluvon sur la teron
Kaj sendas akvon sur la kampojn,
11 Por starigi malaltulojn alte,
Ke la afliktitoj leviĝu savite.
12 Li detruas la intencojn de ruzuloj,

Ke iliaj manoj ne plenumas sian entreprenon.
13 Li kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo;
Kaj la decido de maliculoj fariĝas senvalora.
14 En la tago ili renkontas mallumon,
Kaj en tagmezo ili palpas, kiel en nokto.
15 Li savas kontraŭ glavo,
Kontraŭ la buŝo kaj mano de potenculo Li savas malriĉulon.
16 Al la senhavulo aperas espero,
Kaj la malboneco fermas sian buŝon.
17 Feliĉa estas la homo, kiun punas Dio;
Kaj la moralinstruon de la Plejpotenculo ne malŝatu;
18 Ĉar Li vundas, sed ankaŭ bandaĝas;
Li batas, sed Liaj manoj ankaŭ resanigas.
19 En ses malfeliĉoj Li vin savos;
En la sepa ne tuŝos vin la malbono.
20 En tempo de malsato Li savos vin de la morto,
Kaj en milito el la mano de glavo.
21 Kontraŭ la vipo de lango vi estos kaŝita;
Kaj vi ne timos ruinigon, kiam ĝi venos.
22 Dum ruinigo kaj malsato vi ridos;
Kaj la bestojn de la tero vi ne timos;
23 Ĉar kun la ŝtonoj de la kampo vi havos interligon,
Kaj la bestoj de la kampo havos pacon kun vi.
24 Kaj vi ekscios, ke paco estas en via tendo;
Vi esploros vian loĝejon, kaj nenio mankos.
25 Kaj vi ekscios, ke grandnombra estas via idaro
Kaj via naskitaro estas kiel la herbo de la tero.
26 En maljuneco vi iros en la tombon,
Kiel envenas garbaro en sia tempo.
27 Vidu, ni tion esploris, kaj tiel ĝi estas;
Atentu tion, kaj sciu tion.

6

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Se estus pesita mia ĉagreno,
Kaj samtempe estus metita sur la pesilon mia suferado,
3 Ĝi estus nun pli peza, ol la sablo ĉe la maroj;
Pro tio miaj vortoj estas plenaj de plendo.
4 Ĉar la sagoj de la Plejpotenculo estas en mi,
Ilian venenon trinkas mia spirito;
La teruraĵoj de Dio direktiĝis sur min.
5 Ĉu krias sovaĝa azeno sur herbo?
Ĉu bovo blekas kolere ĉe sia manĝaĵo?
6 Ĉu oni manĝas sengustaĵon sen salo?
Ĉu havas guston la albumeno de ovo?
7 Kion ne volis tuŝi mia animo,
Tio nun estas abomeninde mia manĝaĵo.
8 Ho, se mia peto plenumiĝus,
Kaj se Dio donus al mi tion, kion mi esperas!
9 Ho, se Dio komencus kaj disbatus min,

Donus liberecon al Sia mano kaj frakasus min!
10 Tio estus ankoraŭ konsolo por mi;
Kaj mi ĝojus, se en la turmento Li ne kompatus,
Ĉar mi ne forpuŝis ja la vortojn de la Sanktulo.
11 Kio estas mia forto, ke mi persistu?
Kaj kia estas mia fino, ke mi havu paciencon?
12 Ĉu mia forto estas forto de ŝtonoj?
Ĉu mia karno estas kupro?
13 Mi havas ja nenian helpon,
Kaj savo estas forpuŝita for de mi.
14 Al malfeliĉulo decas kompato de amiko,
Eĉ se li forlasas la timon antaŭ la Plejpotenculo.
15 Miaj fratoj trompas kiel torento,
Kiel akvaj fluegoj, kiuj pasas,
16 Kiuj estas malklaraj pro glacio,
En kiuj kaŝas sin neĝo;
17 En la tempo de degelo ili malaperas,
En la tempo de varmego ili forŝoviĝas de sia loko.
18 Ili forklinas la direkton de sia vojo,
Iras en la dezerton, kaj malaperas.
19 Serĉas ilin per sia rigardo la vojoj de Tema,
Esperas je ili la karavanoj el Ŝeba;
20 Sed ili hontas pro sia fido;
Ili aliras, kaj ruĝiĝas de honto.
21 Nun vi neniiĝis;
Vi ekvidis teruraĵon, kaj ektimis.
22 Ĉu mi diris: Donu al mi,
El via havaĵo donacu pro mi,
23 Savu min el la mano de premanto,
Aŭ liberigu min el la mano de turmentantoj?
24 Instruu min, kaj mi eksilentos;
Komprenigu al mi, per kio mi pekis.
25 Kial vi mallaŭdas pravajn vortojn?
Kaj kion povas instrui la moralinstruanto el vi?
26 Ĉu vi intencas riproĉi pro vortoj?
Sed paroloj de malesperanto iras al la vento.
27 Eĉ orfon vi atakus,
Kaj sub via amiko vi fosus.
28 Nun, ĉar vi komencis, rigardu min;
Ĉu mi mensogos antaŭ via vizaĝo?
29 Rigardu denove, vi ne trovos malpiaĵon;
Ripetu, vi trovos mian pravecon en la afero.
30 Ĉu estas peko sur mia lango?
Ĉu mia palato ne komprenas tion, kio estas malbona?

7

1 Difinita estas ja por la homo la limtempo sur la tero,
Kaj liaj tagoj estas kiel la tagoj de dungito.
2 Kiel sklavo, kiu sopiras al ombro,
Kaj kiel dungito, kiu atendas sian pagon,

3 Tiel mi ricevis sorte monatojn vantajn,
Kaj noktoj turmentaj estas nombritaj al mi.
4 Kiam mi kuŝiĝas, mi diras: Kiam mi leviĝos?
Sed la vespero fariĝas longa, kaj mi satiĝas de maltrankvileco ĝis la tagiĝo.
5 Mia korpo estas kovrita de vermoj kaj de pecoj da tero;
Mia haŭto krevis kaj putras.
6 Miaj tagoj forflugis pli facile, ol bobeno de teksisto,
Kaj pasis, lasinte nenian esperon.
7 Memoru, ke mia vivo estas bloveto,
Ke miaj okuloj ne plu revidos bonon;
8 Ne plu revidos min okulo de vidanto;
Vi volos ekrigardi min, sed mi jam ne ekzistos.
9 Nubo pasas kaj foriras;
Tiel ne plu revenas tiu, kiu iris en Ŝeolon;
10 Li ne plu revenas en sian domon;
Lia loko ne plu rekonos lin.
11 Tial mi ne detenos mian buŝon;
Mi parolos en la premiteco de mia spirito,
Mi plendos en la maldolĉeco de mia animo.
12 Ĉu mi estas maro aŭ mara monstro,
Ke Vi starigis gardon por mi?
13 Kiam mi pensas, ke mia lito min konsolos,
Ke mia kuŝejo plifaciligos mian suferadon,
14 Tiam Vi teruras min per sonĝoj,
Timigas min per vizioj;
15 Kaj mia animo deziras sufokiĝon,
Miaj ostoj la morton.
16 Tedis al mi; ne eterne mi vivu;
Forlasu min, ĉar miaj tagoj estas vantaĵo.
17 Kio estas homo, ke Vi faras lin granda,
Ke Vi zorgas pri li,
18 Ke Vi rememoras lin ĉiumatene,
Elprovas lin ĉiumomente?
19 Kial Vi ne deturnas Vin de mi,
Ne lasas min libera eĉ tiom, ke mi povu engluti mian salivon?
20 Se mi pekis, kion mi per tio faris al Vi, ho gardanto de la homoj?
Kial Vi faris min celo de Viaj atakoj,
Ke mi fariĝis ŝarĝo por mi mem?
21 Kaj kial Vi ne deprenas mian pekon, ne pardonas mian malbonagon?
Jen mi ja baldaŭ kuŝos en la tero;
Kaj kiam Vi morgaŭ serĉos min, mi ne ekzistos.

8

1 Kaj ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiel longe vi tiel parolos,
Kaj la vortoj de via buŝo estos kiel forta vento?
3 Ĉu Dio falsas la juĝon?
Ĉu la Plejpotenculo falsas la justecon?
4 Se viaj filoj pekis kontraŭ Li,
Li forpuŝis ilin pro ilia malbonago.
5 Se vi serĉas Dion

Kaj petegas la Plejpotenculon,
6 Se vi estas pura kaj pia,
Li maldormos super vi,
Kaj restarigos la bonstaton en via virta loĝejo.
7 Kaj se via komenco estis malgranda,
Via estonteco forte kreskos.
8 Ĉar demandu la antaŭajn generaciojn,
Kaj primeditu tion, kion esploris iliaj patroj;
9 Ĉar ni estas de hieraŭ, kaj ni nenion scias;
Nia vivo sur la tero estas nur ombro.
10 Ili instruos vin, diros al vi,
Kaj el sia koro eligos vortojn.
11 Ĉu povas kreski kano sen malsekeco?
Ĉu kreskas junko sen akvo?
12 En tia okazo ĝi velksekiĝas pli frue ol ĉiu herbo,
Kiam ĝi estas ankoraŭ en sia freŝeco,
Kiam ĝi ankoraŭ ne estas detranĉita.
13 Tiaj estas la vojoj de ĉiuj, kiuj forgesas Dion;
Kaj pereas la espero de hipokritulo,
14 Kies fido dehakiĝas,
Kaj kies espero estas araneaĵo.
15 Li apogas sin al sia domo, sed ne restos staranta;
Li ekkaptos ĝin, sed ne povos sin teni.
16 Li estis verda antaŭ la suno,
Kaj super lia ĝardeno etendiĝas liaj branĉoj;
17 Amase plektiĝas liaj radikoj,
Inter ŝtonoj ili tenas sin forte;
18 Sed kiam oni elŝiras lin el lia loko,
Ĝi malkonfesas lin: Mi vin ne vidis.
19 Tia estas la ĝojo de lia vivo;
Kaj el la tero kreskas aliaj.
20 Vidu, Dio ne forpuŝas virtulon
Kaj ne subtenas la manon de malpiuloj.
21 Li plenigos ankoraŭ vian buŝon per rido
Kaj viajn lipojn per ĝojkrioj.
22 Viaj malamantoj kovriĝos per honto;
Sed la tendo de malpiuloj malaperos.

9

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Certe, mi scias, ke tiel estas;
Kaj kiel povas homo esti prava koncerne Dion?
3 Se li volus havi kun Li juĝan disputon,
Li ne povus respondi al Li eĉ unu kontraŭ mil.
4 Li estas saĝa per Sia koro kaj potenca per Sia forto;
Kiu kuraĝus stari kontraŭ Li kaj restus sendifekta?
5 Li forŝovas montojn, kaj ili eĉ ne rimarkas,
Ke Li renversis ilin en Sia kolero;
6 Li skuas la teron de ĝia loko,
Ke ĝiaj kolonoj tremas;
7 Li diras al la suno, kaj ĝi ne leviĝas,

Kaj la stelojn Li sigelfermas;
8 Li sola etendas la ĉielon,
Kaj Li iras sur la altaĵoj de la maro;
9 Li kreis la Grandan Ursinon, Orionon, kaj Plejadojn,
Kaj la stelojn de la sudo;
10 Li faras neesploreblajn grandaĵojn,
Kaj nekalkuleblajn mirindaĵojn.
11 Jen Li preteriros preter mi, kaj mi tion eĉ ne vidos;
Li pasos, kaj mi eĉ ne rimarkos Lin.
12 Kiam Li kaptas, kiu malpermesus al Li?
Kiu dirus al Li: Kion Vi faras?
13 Li estas Dio, kaj Lian koleron oni ne povas haltigi;
Sub Li fleksiĝas la helpantoj de Rahab.
14 Des pli ĉu mi povus respondi al Li,
Ĉu mi povus elekti vortojn kontraŭ Li?
15 Eĉ se mi estus prava, mi ne respondus;
Sed mi nur petegus mian juĝanton.
16 Se mi vokus kaj Li respondus,
Mi ne kredus, ke Li aŭdis mian voĉon,
17 Li, kiu povas frakasi min per ventego
Kaj fari al mi senkulpe multe da vundoj.
18 Li ne permesas al mi trankviligi mian spiriton,
Sed Li satigas min per maldolĉo.
19 Se oni volas forton, Li estas potenca;
Se oni volas juĝon, kiu alvokos min?
20 Se mi montros mian pravecon, mia propra buŝo min kondamnos;
Se mi montros min virtulo, Li montros min malbonagulo.
21 Mi estas senkulpa; mi ne zorgas pri mia animo,
Mi abomenas mian vivon.
22 Ĉio estas egala; tial mi diras:
Senkulpulon kaj malpiulon Li ambaŭ pereigas.
23 Kiam vipo subite ekbatas,
Li ridas ĉe la elprovado de senkulpuloj.
24 La tero estas transdonita en la manon de malpiulo;
La vizaĝon de ĝiaj juĝistoj Li kovras.
Se ne Li, tiam kiu?
25 Miaj tagoj estis pli rapidpiedaj ol kuristo;
Ili forkuris, ne vidis bonon;
26 Ili forkuris, kiel ŝipetoj el kano,
Kiel aglo flugas al manĝotaĵo.
27 Se mi ekpensas: Mi forgesos mian plendon,
Mi farlasos mian mienon, kaj mi min gajigos:
28 Tiam mi ektremas pro ĉiuj miaj suferoj;
Mi scias, ke Vi ne rigardos min kiel senkulpan.
29 Mi restos ja malprava;
Por kio do mi vane min turmentas?
30 Se mi lavus min per neĝa akvo
Kaj purigus miajn manojn per lesivo,
31 Eĉ tiam Vi trempus min en koto,
Kaj miaj vestoj min abomenus.
32 Ĉar Li ne estas homo simile al mi,
Ke mi povu respondi al Li,

Ke ni povu ambaŭ iri al juĝo.
33 Ne ekzistas inter ni arbitracianto,
Kiu povus meti sian manon sur nin ambaŭ.
34 Li forigu de mi Sian vergon,
Kaj Lia teruro ne timigu min;
35 Tiam mi ekparolos, kaj ne timos Lin,
Ĉar ne tia mi estas en mi mem.

10

1 Tedis al mia animo mia vivo;
Mi fordonos min al mia plendado;
Mi parolos en la malĝojeco de mia animo.
2 Mi diros al Dio: Ne kondamnu min,
Sciigu al mi, pro kio Vi malpacas kontraŭ mi.
3 Ĉu Vi trovas tion bona, ke Vi turmentas,
Ke Vi forpuŝas la laboritaĵon de Viaj manoj,
Sendas brilon sur la entreprenon de malpiuloj?
4 Ĉu Vi havas okulojn karnajn,
Kaj ĉu Vi rigardas, kiel homo rigardas?
5 Ĉu Viaj tagoj estas kiel la tagoj de homo,
Aŭ ĉu Viaj jaroj estas kiel la vivtempo de homo,
6 Ke Vi serĉas mian kulpon
Kaj penas trovi mian pekon,
7 Kvankam Vi scias, ke mi ne estas malbonagulo,
Sed el Via mano neniu povas savi?
8 Viaj manoj min formis kaj faris min tutan ĉirkaŭe,
Kaj tamen Vi min pereigas!
9 Rememoru, ke kiel argilon Vi min prilaboris;
Kaj Vi returne faros min polvo.
10 Vi elverŝis ja min kiel lakton,
Kaj kiel fromaĝon Vi min kundensigis.
11 Per haŭto kaj karno Vi min vestis,
Per ostoj kaj tendenoj Vi min plektis.
12 Vivon kaj bonon Vi donis al mi,
Kaj Via prizorgado gardis mian spiriton.
13 Sed ĉi tion Vi kaŝis en Via koro;
Mi scias, ke Vi tion intencis:
14 Se mi pekos, Vi tion rimarkos sur mi,
Kaj mian pekon Vi ne lasos senpuna.
15 Se mi agis malbone, ve al mi!
Se mi estas prava, mi ne povas tamen levi mian kapon,
Estante tute humiligita
Kaj vidante mian mizeron.
16 Se ĝi leviĝas, Vi ĉasas min kiel leono,
Kaj denove montras sur mi Vian mirindan potencon.
17 Vi elmetas kontraŭ mi novajn atestojn,
Plifortigas Vian koleron kontraŭ mi;
Nova armeo min atakas.
18 Por kio Vi elirigis min el la ventro?
Ho, se mi estus pereinta, ke nenies okulo min vidu!
19 Tiam mi estus kiel ne estinta;
El la ventro mi estus transportita en la tombon.

20 Mia vivo estas ja mallonga;
Ĉesu do, lasu min libera, por ke mi iom revigliĝu,
21 Antaŭ ol mi foriros senrevene
En la landon de mallumo kaj de morta ombro,
22 En la landon, kie la lumo estas kiel mallumo,
Kie estas morta ombro kaj senordeco,
Kie estas lume kiel en mallumego.

11

1 Kaj ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Ĉu kontraŭ multe da vortoj oni ne povas doni respondon?
Kaj ĉu tiu, kiu multe parolas, estas prava?
3 Ĉu via senenhava parolado devas silentigi la homojn,
Por ke vi mokinsultu kaj neniu vin hontigu?
4 Vi diras: Mia opinio estas ĝusta,
Kaj mi estas pura antaŭ Viaj okuloj.
5 Sed ho, se Dio ekparolus,
Kaj malfermus antaŭ vi Siajn lipojn,
6 Kaj malkaŝus antaŭ vi la sekretojn de la saĝo,
Kiu havas multoblan forton!
Sciu, ke ne ĉiujn viajn pekojn Dio rememoras.
7 Ĉu vi povas eltrovi la esencon de Dio?
Ĉu vi povas plene kompreni la perfektecon de la Plejpotenculo?
8 Tio estas pli alta ol la ĉielo;
Kion vi povas fari?
Tio estas pli profunda ol Ŝeol;
Kion vi povas ekscii?
9 Pli longa ol la tero estas ĝia mezuro,
Kaj pli larĝa ol la maro.
10 Se Li preteriros, kaj fermos, kaj faros juĝon,
Tiam kiu repuŝos Lin?
11 Ĉar Li konas la homojn malvirtajn;
Li vidas la malbonagojn, kiujn oni ne rimarkas.
12 Eĉ vanta homo devas kompreni,
Eĉ homo, kiu naskiĝis sovaĝulo.
13 Se vi aranĝas vian koron
Kaj etendas al Li viajn manojn;
14 Se vi forigas la malvirton, kiu estas en via mano,
Kaj vi ne permesos al malbonaĵoj resti en via tendo:
15 Tiam vi povos levi vian vizaĝon sen difekto;
Vi estos firma kaj ne timos.
16 Tiam vi forgesos mizeron;
Vi rememoros ĝin kiel forfluintan akvon.
17 Kaj via vivo leviĝos pli hele ol la tagmezo,
La mallumo fariĝos kiel mateno.
18 Kaj vi estos trankvila, ĉar ekzistas espero;
Vi rigardos ĉirkaŭen, kaj iros dormi en sendanĝereco.
19 Vi kuŝos, kaj neniu vin timigos;
Kaj multaj serĉos vian favoron.
20 Sed la okuloj de malpiuloj konsumiĝos,
Pereos por ili la rifuĝo,

Kaj ilia espero elspiros sian vivon.

12

1 Kaj Ijob respondis kaj diris:
2 Certe, vi solaj estas homoj,
Kaj kun vi mortos la saĝo.
3 Mi ankaŭ havas koron, kiel vi;
Mi ne estas malpli valora ol vi;
Kiu ne povas paroli tiele?
4 Mi fariĝis mokataĵo por mia amiko,
Mi, kiu vokadis al Dio kaj estis aŭskultata;
Virtulo kaj senkulpulo fariĝis mokataĵo;
5 Malestimata lucerneto li estas antaŭ la pensoj de feliĉuloj,
Pretigita por migrantoj.
6 Bonstataj estas la tendoj de rabistoj,
Kaj sendanĝerecon havas la incitantoj de Dio,
Tiuj, kiuj portas Dion en sia mano.
7 Vere, demandu la brutojn, kaj ili instruos vin;
La birdojn de la ĉielo, kaj ili diros al vi;
8 Aŭ parolu kun la tero, kaj ĝi klarigos al vi;
Kaj rakontos al vi la fiŝoj de la maro.
9 Kiu ne ekscius el ĉio ĉi tio,
Ke la mano de la Eternulo tion faris,
10 De Tiu, en kies mano estas la animo de ĉio vivanta
Kaj la spirito de ĉiu homa karno?
11 La orelo esploras ja la parolon,
Kaj la palato gustumas al si la manĝaĵon.
12 La maljunuloj posedas saĝon,
Kaj la grandaĝuloj kompetentecon.
13 Ĉe Li estas la saĝo kaj la forto;
Ĉe Li estas konsilo kaj kompetenteco.
14 Kion Li detruas, tio ne rekonstruiĝas;
Kiun Li enŝlosos, tiu ne liberiĝos.
15 Kiam Li digas la akvon, ĝi elsekiĝas;
Kiam Li fluigas ĝin, ĝi renversas la teron.
16 Ĉe Li estas potenco kaj forto;
Lia estas tiu, kiu eraras, kaj tiu, kiu erarigas.
17 Li irigas konsilistojn kiel erarvagantojn,
Kaj la juĝistojn Li faras malsaĝaj.
18 La ligilojn de reĝoj Li malligas,
Kaj Li ligas per zono iliajn lumbojn.
19 Li erarvagigas la pastrojn
Kaj faligas la potenculojn.
20 Li mutigas la lipojn de fidinduloj
Kaj forprenas de maljunuloj la prudenton.
21 Li verŝas honton sur eminentulojn
Kaj malfirmigas la zonon de potenculoj.
22 Li malkovras profundaĵon el meze de mallumo,
Kaj mortan ombron Li elirigas en la lumon.
23 Li grandigas naciojn kaj pereigas ilin,
Disvastigas naciojn kaj forpelas ilin.

24 Li senkuraĝigas la ĉefojn de la popolo de la lando
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja;
25 Ili palpas en mallumo, en senlumeco;
Kaj Li ŝanceliĝigas ilin kiel ebriuloj.

13

1 Ĉion ĉi tion mia okulo vidis,
Mia orelo aŭdis kaj komprenis.
2 Kion vi scias, mi ankaŭ scias;
Kaj mi ne estas malpli valora ol vi.
3 Sed mi volus paroli kun la Plejpotenculo,
Mi dezirus disputi kun Dio.
4 Tamen vi komentarias malvere,
Vi ĉiuj estas senutilaj kuracistoj.
5 Ho, se vi silentus,
Tio estus saĝeco de via flanko.
6 Aŭskultu do mian moralinstruon,
Kaj atentu la defendan parolon de mia buŝo.
7 Ĉu pro Dio vi volas paroli malveron,
Kaj pro Li paroli falsaĵon?
8 Ĉu vi volas esti personfavoraj al Li,
Aŭ pro Dio vi volas disputi?
9 Ĉu estos bone, kiam Li esploros vin?
Ĉu vi volas trompi Lin, kiel oni trompas homon?
10 Li certe vin punos,
Se vi sekrete estos personfavoraj.
11 Ĉu Lia majesto ne konfuzas vin?
Ĉu ne falas sur vin timo antaŭ Li?
12 Viaj memorigoj estas sentencoj polvaj,
Via bastionoj estas amasoj da argilo.
13 Silentu antaŭ mi, kaj parolos mi,
Kio ajn trafos min.
14 Por kio mi portu mian karnon en miaj dentoj
Kaj metu mian animon en mian manon?
15 Li ja mortigos min, kaj mi ne havas esperon;
Sed pri mia konduto mi volas disputi antaŭ Li.
16 Tio jam estos savo por mi,
Ĉar ne hipokritulo venos antaŭ Lin.
17 Aŭskultu mian parolon
Kaj mian klarigon antaŭ viaj oreloj.
18 Jen mi pretigis juĝan aferon;
Mi scias, ke mi montriĝos prava.
19 Kiu povas procesi kontraŭ mi?
Tiam mi eksilentus kaj mortus.
20 Nur du aferojn ne faru al mi,
Tiam mi ne kaŝos min antaŭ Via vizaĝo:
21 Malproksimigu de mi Vian manon,
Kaj Via teruro ne timigu min.
22 Tiam voku, kaj mi respondos;
Aŭ mi parolos, kaj Vi respondu al mi.
23 Kiom da malbonagoj kaj pekoj estas sur mi?

Sciigu al mi miajn krimojn kaj pekojn.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon
Kaj rigardas min kiel Vian malamikon?
25 Ĉu Vi volas montri Vian forton kontraŭ deŝirita folio?
Kaj ĉu sekiĝintan pajleron Vi volas persekuti?
26 Ĉar Vi skribas kontraŭ mi maldolĉaĵon
Kaj venigas sur min la pekojn de mia juneco.
27 Vi metis miajn piedojn en ŝtipon,
Vi observas ĉiujn miajn vojojn,
Kaj Vi observas la plandojn de miaj piedoj;
28 Dum mi ja disfalas kiel putraĵo,
Kiel vesto dismanĝita de tineoj.

14

1 Homo, naskita de virino,
Havas mallongan vivon kaj abundon da afliktoj.
2 Kiel floro li elkreskas kaj velkas;
Li forkuras kiel ombro kaj ne restas.
3 Kaj kontraŭ tia Vi malfermas Viajn okulojn,
Kaj min Vi vokas al juĝo kun Vi!
4 Ĉu povas purulo deveni de malpurulo? Neniu.
5 Se liaj tagoj estas difinitaj, la nombro de liaj monatoj estas ĉe Vi;
Vi difinis lian limon, kiun li ne transpasos.
6 Deturnu do Vin de li, ke li estu trankvila,
Ĝis venos lia tempo, kiun li sopiras kiel dungito.
7 Arbo havas esperon, se ĝi estas dehakita, ke ĝi denove ŝanĝiĝos,
Kaj ĝi ne ĉesos kreskigi branĉojn.
8 Se ĝia radiko maljuniĝis en la tero,
Kaj ĝia trunko mortas en polvo,
9 Tamen, eksentinte la odoron de akvo, ĝi denove verdiĝas,
Kaj kreskas plue, kvazaŭ ĵus plantita.
10 Sed homo mortas kaj malaperas;
Kiam la homo finiĝis, kie li estas?
11 Forfluas la akvo el lago,
Kaj rivero elĉerpiĝas kaj elsekiĝas:
12 Tiel homo kuŝiĝas, kaj ne plu leviĝas;
Tiel longe, kiel la ĉielo ekzistas, ili ne plu vekiĝos,
Nek revigliĝos el sia dormado.
13 Ho, se Vi kaŝus min en Ŝeol,
Se Vi kaŝus min ĝis la momento, kiam pasos Via kolero,
Se Vi difinus por mi templimon kaj poste rememorus min!
14 Kiam homo mortas, ĉu li poste povas reviviĝi?
Dum la tuta tempo de mia batalado mi atendus,
Ĝi venos mia forŝanĝo.
15 Vi vokus, kaj mi respondus al Vi;
Vi ekdezirus la faritaĵon de Viaj manoj.
16 Nun Vi kalkulas miajn paŝojn;
Ne konservu mian pekon;
17 Sigelu en paketo miajn malbonagojn,
Kaj kovru mian kulpon.
18 Sed monto, kiu falas, malaperas;

Kaj roko forŝoviĝas de sia loko;
19 Ŝtonojn forlavas la akvo,
Kaj ĝia disverŝiĝo fordronigas la polvon de la tero:
Tiel Vi pereigas la esperon de homo.
20 Vi premas lin ĝis fino, kaj li foriras;
Li ŝanĝas sian vizaĝon, kaj Vi forigas lin.
21 Se liaj infanoj estas honorataj, li tion ne scias;
Se ili estas humiligataj, li tion ne rimarkas.
22 Nur lia propra korpo lin doloras,
Nur pri sia propra animo li suferas.

15

1 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu saĝulo povas respondi per ventaj opinioj,
Kaj plenigi sian ventron per sensencaĵoj?
3 Vi disputas per vortoj senutilaj,
Kaj per paroloj, kiuj nenion helpas.
4 Vi forigas la timon,
Kaj senvalorigas preĝon antaŭ Dio.
5 Ĉar via malbonago instigas vian buŝon,
Kaj vi elektis stilon de maliculoj.
6 Vin kondamnas via buŝo, ne mi;
Kaj viaj lipoj atestas kontraŭ vi.
7 Ĉu vi naskiĝis la unua homo?
Ĉu vi estas kreita pli frue ol la altaĵoj?
8 Ĉu vi aŭdis la sekretan decidon de Dio,
Kaj alkaptis al vi la saĝon?
9 Kion vi scias tian, kion ni ne scias?
Kion vi komprenas tian, kio al ni mankas?
10 Inter ni estas grizuloj kaj maljunuloj,
Kiuj vivis pli longe ol via patro.
11 Ĉu tiel malmulte valoras por vi la konsoloj de Dio
Kaj vorto kvieta?
12 Kial vin tiel levas via koro,
Kaj kial tiel palpebrumas viaj okuloj,
13 Ke vi direktas kontraŭ Dion vian koleron,
Kaj elirigis el via buŝo tiajn vortojn?
14 Kio estas homo, ke li povus esti pura
Kaj ke naskito de virino povus esti prava?
15 Vidu, inter Liaj sanktuloj ne ĉiuj estas fidindaj,
Kaj la ĉielo ne estas pura en Liaj okuloj:
16 Des pli homo, abomeninda kaj malbona,
Kiu trinkas malbonagojn kiel akvon.
17 Mi montros al vi, aŭskultu min;
Kaj kion mi vidis, tion mi rakontos,
18 Kion saĝuloj diris kaj ne kaŝis antaŭ siaj patroj,
19 Al kiuj, al ili solaj, estis donita la tero,
Kaj fremdulo ne trairis meze de ili:
20 Dum sia tuta vivo malpiulo estas maltrankvila,
Kaj la nombro de la jaroj de tirano estas kaŝita antaŭ li;
21 Teruroj sonas en liaj oreloj;

Meze de paco venas sur lin rabisto.
22 Li ne esperas, ke li saviĝos el mallumo;
Kaj li serĉas ĉirkaŭe glavon.
23 Li vagadas, serĉante panon;
Li scias, ke preta estas en lia mano la tago de mallumo.
24 Teruras lin mizero kaj premateco,
Venkobatas lin kiel reĝo, pretiĝinta por batalo;
25 Pro tio, ke li etendis sian manon kontraŭ Dion
Kaj kontraŭstaris al la Plejpotenculo,
26 Kuris kontraŭ Lin kun fiera kolo,
Kun dikaj dorsoj de siaj ŝildoj.
27 Li kovris sian vizaĝon per graso
Kaj metis sebon sur siajn lumbojn.
28 Li loĝas en urboj ruinigitaj,
En domoj ne loĝataj,
Destinitaj esti ŝtonamasoj.
29 Li ne restos riĉa, lia bonstato ne teniĝos,
Kaj lia havaĵo ne disvastiĝos sur la tero.
30 Li ne forkliniĝos de mallumo;
Flamo velksekigos liajn branĉojn,
Kaj Li forigos lin per la blovo de Sia buŝo.
31 La erarinto ne fidu vantaĵon,
Ĉar vanta estos lia rekompenco.
32 Antaŭtempe li finiĝos,
Kaj lia branĉo ne estos verda.
33 Lia nematura bero estos deŝirita, kiel ĉe vinbertrunko;
Kaj lia floro defalos, kiel ĉe olivarbo.
34 Ĉar la anaro de la hipokrituloj senhomiĝos;
Kaj fajro ekstermos la tendojn de tiuj, kiuj prenas subaĉeton.
35 Ili gravediĝis per malpiaĵo kaj naskis pekon,
Kaj ilia ventro pretigas malicaĵon.

16

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Mi aŭdis multe da similaj aferoj;
Tedaj konsolantoj vi ĉiuj estas.
3 Ĉu estos fino al la ventaj vortoj?
Kaj kio vin incitis, ke vi tiel parolas?
4 Mi ankaŭ povus paroli, kiel vi.
Se vi estus sur mia loko,
Mi konsolus vin per vortoj
Kaj balancus pri vi mian kapon.
5 Mi fortigus vin per mia buŝo
Kaj konsolus vin per paroloj de miaj lipoj.
6 Se mi parolos, mia doloro ne kvietiĝos;
Se mi ĉesos, kio foriros de mi?
7 Sed nun Li lacigis min,
Li detruis mian tutan esencon.
8 Vi faris al mi sulkojn, tio fariĝis atesto;
Mia senfortiĝo staras antaŭ mia vizaĝo, kaj parolas.
9 Lia kolero disŝiras;
Mia malamanto grincigas kontraŭ mi siajn dentojn;

Mia premanto briligas kontraŭ mi siajn okulojn.
10 Ili malfermegis kontraŭ mi sian buŝon, insulte batas min sur la vangojn;
Ĉiuj kune kontentigis sur mi sian koleron.
11 Dio transdonis min al maljustulo,
Ĵetis min en la manojn de malbonuloj.
12 Mi estis trankvila; sed Li frakasis min,
Li kaptis min je la kolo, disbatis min,
Kaj Li faris min por Si celo.
13 Liaj pafistoj min ĉirkaŭis;
Li dishakas miajn internaĵojn kaj ne kompatas,
Li elverŝas sur la teron mian galon.
14 Li faras en mi breĉon post breĉo,
Li kuras kontraŭ min kiel batalisto.
15 Sakaĵon mi kudris sur mian korpon,
Kaj en polvo mi kaŝis mian kornon.
16 Mia vizaĝo ŝvelis de plorado,
Kaj sur miaj palpebroj estas morta ombro;
17 Kvankam ne troviĝas perfortaĵo en miaj manoj,
Kaj mia preĝo estas pura.
18 Ho tero, ne kovru mian sangon,
Kaj mia kriado ne trovu haltejon.
19 Vidu, en la ĉielo estas mia atestanto,
Kaj mia konanto estas en la altaj sferoj.
20 Parolistoj estas por mi miaj amikoj;
Sed mia okulo larmas al Dio,
21 Ke Li decidu inter homo kaj Dio,
Inter homo kaj lia amiko.
22 Ĉar la nombro de la jaroj pasos,
Kaj mi iros sur vojon nereveneblan.

17

1 Mia spirito senfortiĝis, miaj tagoj mallongiĝis,
Tomboj estas antaŭ mi.
2 Mokado min ĉirkaŭas;
En aflikto pro tio restas mia okulo.
3 Estu Vi mem mia garantianto antaŭ Vi;
Alie kiu donos la manon pro mi?
4 Ĉar ilian koron Vi kovris kontraŭ prudento;
Tial Vi ne donos al ili triumfon.
5 Se iu fanfaronas antaŭ siaj amikoj pri sia parto,
La okuloj de liaj infanoj konsumiĝos.
6 Li faris min proverbo por la popoloj;
Kaj mi fariĝis homo, al kiu oni kraĉas en la vizaĝon.
7 Mia okulo mallumiĝis de ĉagreno,
Kaj ĉiuj miaj membroj fariĝis kiel ombro.
8 La justuloj eksentos teruron pro tio,
Kaj la senkulpulo ekscitiĝos kontraŭ la hipokritulo.
9 Tamen la virtulo forte konservos sian vojon,
Kaj la purmanulo pli firmiĝos.
10 Kaj kiom ajn vi ĉiuj revenos,
Mi ne trovos inter vi saĝulon.

11 Miaj tagoj forpasis, pereis miaj intencoj,
Kiujn havis mia koro.
12 La nokton ili volas fari tago,
La lumon alproksimigi al la mallumo.
13 Se mi atendas, tamen Ŝeol estas mia domo,
En la mallumo estas pretigita mia lito.
14 Al la kavo mi diras: Vi estas mia patro;
La vermojn mi nomas mia patrino kaj mia fratino.
15 Kion mi devas atendi?
Kiu atentos mian esperon?
16 En la profundon de Ŝeol ĝi malsupreniros,
Ni ambaŭ kune kuŝos en la polvo.

18

1 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiam vi ĉesos ĵetadi vortojn?
Pripensu, kaj poste ni parolos.
3 Kial ni estu rigardataj kiel brutoj,
Kaj ni estu malpuruloj en viaj okuloj?
4 Ho vi, kiu disŝiras sian animon en sia kolero,
Ĉu por vi estu forlasata la tero,
Kaj roko forŝoviĝu de sia loko?
5 La lumo de la malpiulo estingiĝos,
Kaj ne brilos la flamo de lia fajro.
6 La lumo mallumiĝos en lia tendo,
Kaj lia lucerno super li estingiĝos.
7 Mallongiĝos liaj fortaj paŝoj,
Kaj lia propra intenco lin faligos.
8 Ĉar li trafis per siaj piedoj en reton,
Kaj li moviĝas en kaptilo.
9 La maŝo enkroĉigos lian kalkanon,
Kaj pereo lin atakos.
10 Kaŝita en la tero estas lia falilo,
Kaj kaptiloj kontraŭ li estas sur la vojo.
11 De ĉiuj flankoj timigos lin teruroj
Kaj atakos liajn piedojn.
12 Malsato konsumos lian forton,
Kaj pereo estas preparita por liaj flankoj.
13 Konsumiĝos la membroj de lia korpo,
Liajn membrojn konsumos la unuenaskito de la morto.
14 Lia espero estos elŝirita el lia tendo,
Kaj ĝi pelos lin al la reĝo de teruroj.
15 Nenio restos en lia tendo;
Sur lian loĝejon ŝutiĝos sulfuro.
16 Malsupre sekiĝos liaj radikoj,
Kaj supre detranĉiĝos liaj branĉoj.
17 La memoro pri li malaperos de sur la tero,
Kaj sur la stratoj li ne havos nomon.
18 Li estos elpelita el lumo en mallumon,
Kaj el la mondo li estos elpuŝita.
19 Nek filon nek nepon li havos en sia popolo,

Kaj neniu restos ĉe li en lia loĝloko.
20 La posteuloj sentos teruron pri lia tago,
Kaj la antaŭulojn kaptos timo.
21 Tia estas la loĝejo de maljustulo,
Kaj tia estas la loko de tiu, kiu ne konas Dion.

19

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Ĝis kiam vi afliktados mian animon
Kaj turmentados min per paroloj?
3 Jen jam dek fojojn vi malhonoras min;
Vi ne hontas premi min.
4 Se mi efektive eraris,
Mia eraro restos ĉe mi.
5 Se efektive vi volas montri vin pli grandaj ol mi,
Kaj vi riproĉas al mi hontindaĵon,
6 Tiam sciu, ke Dio faris al mi maljustaĵon,
Kaj ĉirkaŭis min per Sia reto.
7 Jen mi krias pri maljusteco, sed mi ne ricevas respondon;
Mi vokas, sed mi ne ricevas juĝon.
8 Mian vojon Li baris, ke mi ne povas transiri,
Kaj sur mian irejon Li metis mallumon.
9 Mian honoron Li detiris de mi,
Kaj deprenis la kronon de mia kapo.
10 Li disbatis min ĉirkaŭe tiel, ke mi pereas;
Mian esperon Li elŝiris kiel arbon.
11 Ekflamis kontraŭ mi Lia kolero,
Kaj Li rigardas min kiel Lian malamikon.
12 Kune venis Liaj taĉmentoj, kaj ebenigis kontraŭ mi sian vojon
Kaj stariĝis sieĝe ĉirkaŭ mia tendo.
13 Miajn fratojn Li malproksimigis de mi,
Kaj miaj konatoj forfremdiĝis de mi.
14 Miaj parencoj fortiriĝis,
Kaj miaj konantoj forgesis min.
15 La loĝantoj de mia domo kaj miaj servistinoj rigardas min kiel fremdulon;
En iliaj okuloj mi fariĝis aligentulo.
16 Mian sklavon mi vokas, kaj li ne respondas;
Per mia buŝo mi devas petegi lin.
17 Mia spiro fariĝis abomenata por mia edzino,
Kaj mia petado por la filoj de mia ventro.
18 Eĉ la malgrandaj infanoj malestimas min;
Kiam mi leviĝas, ili parolas kontraŭ mi.
19 Abomenas min ĉiuj miaj intimuloj;
Kaj tiuj, kiujn mi amis, turnis sin kontraŭ mi.
20 Kun mia haŭto kaj kun mia karno kunkreskis miaj ostoj,
Mi restis nur kun haŭto sur miaj dentoj.
21 Kompatu min, kompatu min, miaj amikoj;
Ĉar la mano de Dio frapis min.
22 Kial vi persekutas min, kiel Dio,
Kaj ne povas satiĝi de mia karno?
23 Ho, se miaj vortoj estus enskribitaj,

Ho, se ili estus gravuritaj en libro,
24 Per fera skribilo kun plumbo,
Gravuritaj por eterne sur roko!
25 Sed mi scias, ke mia Liberigonto vivas,
Kaj fine Li leviĝos super la polvo.
26 Kaj post kiam mia haŭto estos tiel detruita
Kaj mi estos senkorpa, mi vidos Dion;
27 Lin vidos mi, kaj miaj okuloj vidos, ne fremdaj;
Pri tio sopiregas mia interno en mia brusto.
28 Se vi diros: Kiel ni lin persekutu,
Kaj ni trovu kontraŭ li la radikon de la afero,
29 Tiam timu glavon;
Ĉar furioza estas la glavo kontraŭ malbonagoj,
Por ke vi sciu, ke ekzistas juĝo.

20

1 Ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Pro tio miaj pensoj devigas min respondi,
Pro tio, kion mi sentas.
3 Hontindan riproĉon mi aŭdis,
Kaj la spirito de mia prudento respondos por mi.
4 Ĉu vi scias, ke tiel estis de eterne,
De post la apero de homo sur la tero,
5 Ke la triumfado de malvirtuloj estas mallongatempa,
Kaj la ĝojo de hipokritulo estas nur momenta?
6 Se lia grandeco eĉ atingus ĝis la ĉielo,
Kaj lia kapo tuŝus la nubon,
7 Li tamen pereos por ĉiam, kiel lia sterko;
Tiuj, kiuj lin vidis, diros: Kie li estas?
8 Kiel sonĝo li forflugos, kaj oni lin ne trovos;
Li malaperos, kiel nokta vizio.
9 Okulo, kiu rigardis lin, ne plu vidos lin;
Lia loko lin ne plu vidos.
10 Liaj filoj kurados almozpetante,
Kaj liaj manoj redonos lian havaĵon.
11 Liaj ostoj estos punitaj pro la pekoj de lia juneco,
Kaj tio kuŝiĝos kune kun li en la polvo.
12 Se la malbono estas dolĉa en lia buŝo,
Li kaŝas ĝin sub sia lango,
13 Li flegas ĝin kaj ne forlasas ĝin,
Kaj retenas ĝin sur sia palato:
14 Tiam lia manĝaĵo renversiĝos en liaj internaĵoj,
Fariĝos galo de aspidoj interne de li.
15 Li englutis havaĵon, sed li ĝin elvomos;
El lia ventro Dio ĝin elpelos.
16 Venenon de aspidoj li suĉos;
Lango de vipuro lin mortigos.
17 Li ne vidos fluojn nek riverojn,
Torentojn de mielo kaj de butero.
18 Li redonos tion, kion li pene akiris, kaj li tion ne englutos;
Kiel ajn granda estas lia havaĵo, li ĝin fordonos kaj ne ĝuos ĝin.

19 Ĉar li premis kaj forlasis la senhavulojn,
Li rabis al si domon, kiun li ne konstruis.
20 Ĉar lia interno ne estis trankvila,
Tial li ne savos tion, kio estis por li kara.
21 Nenion restigis lia manĝemeco;
Tial lia bonstato ne estos longedaŭra.
22 Malgraŭ lia abundeco, li estos premata;
Ĉiaspecaj suferoj trafos lin.
23 Por plenigi lian ventron,
Li sendos sur lin la flamon de Sia kolero,
Kaj pluvigos sur lin Sian furiozon.
24 Se li forkuros de batalilo fera,
Trafos lin pafarko kupra.
25 Nudigita glavo trairos lian korpon,
Kaj la fulmo de lia turmentilo venos sur lin kun teruro.
26 Nenia mallumo povos kaŝi liajn trezorojn;
Lin konsumos fajro ne disblovata;
Malbone estos al tiu, kiu restos en lia tendo.
27 La ĉielo malkovros liajn malbonagojn,
Kaj la tero leviĝos kontraŭ lin.
28 Malaperos la greno el lia domo,
Disŝutita ĝi estos en la tago de Lia kolero.
29 Tia estas de Dio la sorto de homo malpia,
Kaj la heredaĵo destinita por li de Dio.

21

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Aŭskultu mian parolon;
Kaj ĝi estu anstataŭ viaj konsoloj.
3 Toleru, ke mi parolu;
Kaj kiam mi finos mian paroladon, tiam moku.
4 Ĉu kontraŭ homo mi disputas?
Kaj kial mi ne estu malpacienca?
5 Turnu vin al mi, kaj vi eksentos teruron,
Kaj vi metos la manon sur la buŝon.
6 Kiam mi ekpensas pri tio, min atakas teruro,
Kaj tremo kaptas mian korpon.
7 Kial malpiuloj vivas,
Atingas maljunecon, akiras grandan havaĵon?
8 Ilia idaro estas bone aranĝita antaŭ ili, kune kun ili,
Kaj ilia devenantaro estas antaŭ iliaj okuloj.
9 Iliaj domoj estas en paco, sen timo;
Kaj la vergo de Dio ne estas sur ili.
10 Ilia bovo naskigas kaj ne estas forpuŝata;
Ilia bovino gravediĝas kaj ne abortas.
11 Siajn malgrandajn infanojn ili elirigas kiel ŝafaron,
Kaj iliaj knaboj saltas.
12 Ili ĝojkrias sub la sonoj de tamburino kaj harpo,
Ili estas gajaj sub la sonoj de fluto.
13 Ili pasigas siajn tagojn en bonstato,
Kaj iras en Ŝeolon momente.

14 Kaj tamen ili diras al Dio: Foriru de ni,
Ni ne deziras koni Viajn vojojn;
15 Kio estas la Plejpotenculo, ke ni servu al Li?
Kaj kian utilon ni havos, se ni turnos nin al Li?
16 Sed ne de ili dependas ilia bonstato;
La pensmaniero de la malpiuloj estas malproksima de mi.
17 Ĝis kiam? La lumilo de la malpiuloj estingiĝu,
Kaj ilia pereo venu sur ilin;
Suferojn Li partodonu al ili en Sia kolero.
18 Ili estu kiel pajlero antaŭ vento,
Kaj kiel grenventumaĵo, kiun forportas ventego.
19 Dio konservas lian malfeliĉon por liaj infanoj;
Li repagu al li mem, ke li sciu;
20 Liaj propraj okuloj vidu lian malfeliĉon,
Kaj el la kolero de la Plejpotenculo li trinku.
21 Ĉar kiom interesas lin lia domo post li,
Kiam la nombro de liaj monatoj finiĝis?
22 Ĉu oni povas instrui scion al Dio,
Kiu juĝas ja plej altajn?
23 Unu mortas meze de sia abundeco,
Tute trankvila kaj kontenta;
24 Lia brusto estas plena de lakto,
Kaj liaj ostoj estas saturitaj de medolo.
25 Alia mortas kun animo suferanta,
Kaj li ne ĝuis bonon.
26 Sed ambaŭ kune ili kuŝas en la tero,
Kaj vermoj ilin kovras.
27 Vidu, mi scias viajn pensojn,
Kaj la argumentojn, kiujn vi malice kolektas kontraŭ mi;
28 Vi diros: Kie estas la domo de la nobelo?
Kaj kie estas la tendo, en kiu loĝis la malpiuloj?
29 Sed demandu la vojaĝantojn,
Kaj ne malatentu iliajn atestojn:
30 En tago de malfeliĉo la malpiulo estas ŝirmata,
En tago de kolero li estas metata flanken.
31 Kiu montros antaŭ lia vizaĝo lian konduton?
Kiu repagos al li, se li ion faris?
32 Kaj li estas akompanata al la tomboj,
Kaj sur la tomba altaĵeto estas starigataj gardistoj.
33 Dolĉaj estas por li la terbuloj de la valo,
Kaj post li treniĝas ĉiuj homoj,
Kaj sennombraj estas tiuj, kiuj iris antaŭ li.
34 Kiel do vi volas konsoli min per vantaĵo,
Kaj viaj respondoj enhavas nur malĝustaĵojn?

22

1 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu Dion povas instrui homo?
Ĉu povas Lin instrui eĉ saĝulo?
3 Ĉu por la Plejpotenculo tio estas utila, se vi estas virta?
Kaj ĉu Li havas profiton de tio, se via konduto estas pia?

4 Ĉu pro timo antaŭ vi Li disputos kun vi,
Iros kun vi al juĝo?
5 Via malvirteco estas ja granda,
Kaj viaj malbonagoj ne havas finon.
6 Vi prenis de viaj fratoj garantiaĵon vane,
De preskaŭ-nuduloj vi deprenis la vestojn;
7 Al laculo vi ne donis akvon por trinki,
Kaj al malsatulo vi rifuzis panon;
8 Per forta brako vi akiris teron,
Kaj dank' al eminenteco vi loĝis sur ĝi;
9 Vidvinojn vi foririgis kun nenio,
Kaj la brakojn de orfoj vi frakasis.
10 Pro tio ĉirkaŭe de vi estas kaptiloj,
Kaj subita teruro vin timigas.
11 Aŭ pro mallumo vi nenion vidas,
Kaj multego da akvo vin kovris?
12 Ĉu ne estas Dio tie alte en la ĉielo?
Rigardu la stelojn, kiel alte ili estas.
13 Kaj vi diras: Kion scias Dio?
Ĉu Li povas juĝi en mallumo?
14 La nuboj kovras Lin, kaj Li ne vidas;
Kaj Li nur rondiras en la rondo de la ĉielo.
15 Ĉu vi konservas la vojon antikvan,
Kiun iradis homoj malpiaj,
16 Kiuj estis kaptitaj antaŭtempe,
Kaj kies grundo disverŝiĝis kiel rivero,
17 Kiuj parolis al Dio: Foriru de ni!
Kion povas fari al ni la Plejpotenculo?
18 Kvankam Li plenigis iliajn domojn per bonaĵo.
Sed la pensmaniero de malvirtuloj estas malproksima de mi.
19 La virtuloj vidos kaj ĝojos;
La senkulpulo mokos ilin:
20 Certe malaperis nia kontraŭulo,
Kaj kio restis, tion ekstermis fajro.
21 Interkonsentu do kun Li, kaj vi havos pacon;
Per tio venos al vi bono.
22 Prenu el Lia buŝo instruon,
Kaj metu Liajn vortojn en vian koron.
23 Se vi revenos al la Plejpotenculo, vi estos konstruita;
Forigu malpiaĵon el via tendo.
24 Ĵetu en la polvon la multekostan metalon,
Kaj la Ofiran oron sur la ŝtonojn de la torentoj;
25 Tiam la Plejpotenculo estos via oro kaj via brilanta arĝento;
26 Ĉar tiam vi havos vian plezuron en la Plejpotenculo,
Kaj vi levos al Dio vian vizaĝon;
27 Vi preĝos al Li, kaj Li vin aŭskultos;
Kaj viajn sanktajn promesojn vi plenumos;
28 Se vi ion decidos, ĝi plenumiĝos ĉe vi;
Kaj super viaj vojoj brilos lumo.
29 Ĉar tiujn, kiuj humiliĝis, Li altigos;
Kaj kiu mallevas la okulojn, tiu estos savita.

30 Ankaŭ tiun, kiu ne estis senkulpa, Li savos;
Tia estos savita pro la pureco de viaj manoj.

23

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Eĉ hodiaŭ mia parolado restas maldolĉa;
Mia suferado estas pli peza, ol miaj ĝemoj.
3 Ho, se mi scius, kiamaniere mi povas Lin trovi,
Veni al Lia trono!
4 Mi prezentus al Li juĝan aferon,
Kaj mian buŝon mi plenigus per argumentoj.
5 Mi ekscius la vortojn, kiujn Li respondus al mi;
Mi komprenus, kion Li dirus al mi.
6 Ĉu en la grandeco de Sia forto Li luktus kontraŭ mi?
Ne, Li nur atentu min;
7 Tiam pravulo procesus kun Li,
Kaj mi liberiĝus por ĉiam de mia Juĝanto.
8 Sed jen mi iras antaŭen, kaj Li tie ne estas;
Mi iras malantaŭen, kaj mi Lin ne rimarkas;
9 Se Li faras ion maldekstre, mi Lin ne trovas;
Se Li kaŝas Sin dekstre, mi Lin ne vidas.
10 Sed mian vojon Li konas;
Se Li min elprovos, mi eliros kiel oro.
11 Sur Lia irejo forte teniĝas mia piedo;
Lian vojon mi konservis, kaj ne forkliniĝis.
12 Mi ne deturnas min de la ordonoj de Liaj lipoj;
Pli ol mian propran leĝon mi konservis la dirojn de Lia buŝo.
13 Sed Li estas sola: kiu kontraŭstaros al Li?
Kion Lia animo deziras, tion Li faras.
14 Kio estas destinita por mi, tion Li plenumos;
Kaj Li havas multe da similaj aferoj.
15 Tial mi tremas antaŭ Lia vizaĝo,
Mi primeditas, kaj mi timas Lin.
16 Dio senkuraĝigis mian koron,
Kaj la Plejpotenculo min konfuzis.
17 Ĉar mi ne estas neniigita antaŭ la mallumo,
Kaj antaŭ mia vizaĝo Li ne kovris la mallumon.

24

1 Kial la Plejpotenculo ne destinis tempojn,
Kaj Liaj konantoj ne vidas Liajn tagojn?
2 Oni forŝovas la limojn;
Oni rabas la ŝafaron kaj paŝtas ĝin.
3 Oni forkondukas la azenon de orfoj,
Oni prenas kiel garantiaĵon la bovon de vidvino.
4 Oni forpuŝas malriĉulojn de la vojo;
La suferantoj sur la tero devas sin kaŝi.
5 Jen kiel sovaĝaj azenoj ili eliras al sia laboro, por serĉi kaptaĵon;
La stepo donas al ili panon por iliaj infanoj.
6 Sur fremda kampo ili rikoltas,
Kaj en vinberĝardeno de malpiulo ili kolektas berojn.
7 Nudaj ili tradormas la nokton, ĉar ili ne havas veston,

Kaj dum la frosto ili havas nenion, por sin kovri.
8 De la pluvego de la montoj ili malsekiĝas,
Kaj pro nehavado de rifuĝejo ili ĉirkaŭprenas rokon.
9 Oni forŝiras orfon de la mamoj,
Kaj oni ruinigas malriĉulon.
10 Ili iras nudaj, sen vestoj,
Kaj malsataj ili portas garbojn;
11 Inter iliaj muroj oni pretigas oleon;
Oni devigas ilin treti en vinpremejoj, dum ili mem estas soifantaj.
12 El la urbo aŭdiĝas ĝemoj de homoj,
Kaj la animoj de mortigatoj krias;
Sed Dio ne atentas tiun blasfemadon.
13 Tiuj homoj estas kontraŭuloj de la lumo;
Ili ne konas Liajn vojojn,
Ne revenas al Lia irejo.
14 Antaŭ tagiĝo leviĝas la mortigisto,
Mortigas malriĉulon kaj senhavulon,
Kaj en la nokto li estas kiel ŝtelisto.
15 La okulo de adultulo atendas la krepuskon,
Dirante: Neniu okulo min vidu;
Kaj li kovras sian vizaĝon.
16 En mallumo oni faras subfoson sub domoj;
Dum la tago oni kaŝas sin ĉe si, ne konante lumon.
17 Ĉar la mallumo estas mateno por ili ĉiuj,
Ĉar ili interkonatiĝis kun la teruroj de la mallumo.
18 Tia homo estas malpeza sur la supraĵo de akvo;
Malgranda estas lia parto sur la tero;
Li ne iras laŭ la vojo de vinberĝardenoj.
19 Kiel seka tero kaj varmego englutas neĝan akvon,
Tiel Ŝeol englutas la pekulojn.
20 Forgesu lin la interno de lia patrino;
La vermoj frandu lin;
Oni lin ne plu rememoru;
Li rompiĝu kiel malbona arbo —
21 Li, kiu premas seninfanulinon, kiu ne naskis,
Kaj kiu ne faras bonon al vidvino.
22 Kiu eĉ potenculojn maltrankviligas per sia forto,
Tiel ke oni ne estas certa pri sia vivo, kiam li leviĝis.
23 Dio donas al ili sendanĝerecon kaj apogon,
Kaj Liaj okuloj estas super iliaj vojoj.
24 Ili leviĝis alte; sed subite ili ne plu ekzistas;
Ili falas kaj estas forkaptataj kiel ĉiuj,
Kaj kiel la kapo de spiko ili dehakiĝas.
25 Ĉu ne estas tiel?
Kiu pruvos, ke mi mensogas, kaj senvalorigos mian parolon?

25

1 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Regado kaj timigo estas ĉe Li,
Kiu faras pacon en Siaj altaj sferoj.
3 Ĉu oni povas kalkuli Liajn taĉmentojn?

Kaj super kiu ne leviĝas Lia lumo?
4 Kiel povas homo esti prava antaŭ Dio?
Kaj kiel naskito de virino povas esti pura?
5 Vidu, eĉ la luno ne estas hela
Kaj la steloj ne estas puraj antaŭ Liaj okuloj:
6 Des pli homo, la vermo!
Kaj homido, la tineo!

26

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Kiel vi helpas al tiu, kiu ne havas forton!
Kiel vi subtenas tiun, kies brako estas senforta!
3 Kian konsilon vi donas al tiu, kiu ne havas saĝon,
Kaj kiel grandan prudenton vi montras!
4 Al kiu vi parolas vortojn?
Kaj kies spirito eliras el vi?
5 La mortintoj tremas sub la akvo,
Kaj ankaŭ tiuj, kiuj vivas en ĝi.
6 Ŝeol estas malkovrita antaŭ Li,
Kaj la abismo ne havas kovron.
7 Li etendis la nordon super la malpleno,
Li pendigis la teron sur nenio.
8 Li ligas la akvon en Siaj nuboj,
Kaj nubo ne krevas sub tio.
9 Li kovras la tronon
Kaj etendas ĉirkaŭ ĝi Sian nubon.
10 Li faris limon sur la akvo,
Ĝis la loko, kie finiĝas la lumo kaj la mallumo.
11 La kolonoj de la ĉielo ŝanceliĝas
Kaj tremas de Lia krio.
12 Per Sia forto Li kvietigas la maron,
Kaj per Sia saĝo Li frakasas Rahabon.
13 Per Lia spirito belegiĝis la ĉielo;
Lia mano trapikas la tordiĝantan serpenton.
14 Jen tio estas parto de Liaj vojoj;
Kaj nur iometon ni aŭdis pri Li.
Kiu povas kompreni la tondron de Lia potenco?

27

1 Kaj Ijob daŭrigis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Kiel vivas Dio, kiu rifuzis al mi miajn rajtojn,
Kaj la Plejpotenculo, kiu afliktas mian animon:
3 Tiel longe, kiel mia animo estas en mi
Kaj la spiro de Dio en mia nazo,
4 Miaj lipoj ne eldiros malĝustaĵon,
Kaj mia lango ne diros malveraĵon.
5 Malproksime estas de mi,
Rigardi vin kiel pravajn;
Ĝis mia morto mi ne ĉesos rigardi min kiel senkulpan.
6 Mian pravecon mi tenas forte, kaj mi ne ellasos ĝin;
Dum mia tuta vivo mia koro ne faros al mi riproĉon pri tio.

7 Mia malamiko estu rigardata kiel malvirtulo,
Kaj mia kontraŭulo kiel malpiulo.
8 Ĉar kio estas la espero de hipokritulo,
Kiam Dio faras al li finon, elŝiras lian animon?
9 Ĉu lian kriadon Dio aŭskultos,
Kiam trafos lin malfeliĉo?
10 Ĉu li povas havi ĝuon de la Plejpotenculo,
Voki al Dio en ĉiu tempo?
11 Mi instruos vin pri la mano de Dio;
Mi ne kaŝos antaŭ vi tion, kio estas ĉe la Plejpotenculo.
12 Jen vi ĉiuj mem vidis;
Kial do vi parolas senenhavaĵon?
13 Tia estas la sorto de malbona homo ĉe Dio,
Kaj la parto, kiun tiranoj ricevas de la Plejpotenculo:
14 Se li havos multe da filoj, ili iros sub la glavon;
Kaj lia devenantaro ne havos sate panon.
15 Tiujn, kiuj restos ĉe li, enterigos la morto;
Kaj liaj vidvinoj ne ploros.
16 Se li kolektos arĝenton kiel polvon
Kaj pretigos al si vestojn kiel argilon,
17 Tiam li pretigos, sed justulo metos sur sin la vestojn,
Kaj senkulpulo dividos la arĝenton.
18 Li konstruas sian domon kiel tineo,
Kaj kiel gardisto, kiu faras al si laŭbon.
19 Li kuŝiĝas riĉa, kaj nenion kunportas;
Li malfermas la okulojn, kaj jam nenio ekzistas.
20 Teruro superfalos lin kiel akvo;
En la nokto forportos lin ventego.
21 Levos lin vento orienta, kaj foriros,
Kaj forblovos lin de lia loko.
22 Li tion ĵetos sur lin senkompate;
De Lia mano li kuros kaj kuros.
23 Oni kunfrapos pri li la manojn,
Kaj oni fajfos pri li sur lia loko.

28

1 La arĝento havas lokon, kie oni ĝin elakiras;
Kaj la oro havas lokon, kie oni ĝin fandas.
2 La fero estas ricevata el polvo,
Kaj el ŝtono oni fandas la kupron.
3 Oni faras finon al la mallumo,
Kaj rezulte oni trovas la ŝtonojn el grandega mallumo.
4 Oni fosas kavon tie, kie oni loĝas;
Kaj tie, kie paŝas neniu piedo, ili laboras pendante, forgesitaj de homoj.
5 La tero, el kiu devenas pano,
Estas trafosata sube kvazaŭ per fajro.
6 Ĝiaj ŝtonoj estas loko de safiroj,
Kaj terbuloj enhavas oron.
7 La vojon ne konas rabobirdo,
Kaj la okulo de falko ĝin ne vidis.
8 Ne paŝis sur ĝi sovaĝaj bestoj,

Ne iris sur ĝi leono.
9 Sur rokon oni metas sian manon,
Oni renversas montojn de ilia bazo.
10 En rokoj oni elhakas riverojn,
Kaj ĉion grandvaloran vidis la okulo de homo.
11 Oni haltigas la fluon de riveroj,
Kaj kaŝitaĵon oni eltiras al la lumo.
12 Sed kie oni trovas la saĝon?
Kaj kie estas la loko de prudento?
13 La homo ne scias ĝian prezon;
Kaj ĝi ne estas trovata sur la tero de vivantoj.
14 La abismo diras: Ne en mi ĝi estas;
La maro diras: Ĝi ne troviĝas ĉe mi.
15 Oni ne povas doni por ĝi plej bonan oron,
Oni ne pesas arĝenton page por ĝi.
16 Oni ne taksas ĝin per oro Ofira,
Nek per multekosta onikso kaj safiro.
17 Ne valoregalas al ĝi oro kaj vitro;
Kaj oni ne povas ŝanĝi ĝin kontraŭ vazoj el pura oro.
18 Koraloj kaj kristalo ne estas atentataj;
Kaj posedo de saĝo estas pli valora ol perloj.
19 Ne valoregalas al ĝi topazo el Etiopujo;
Pura oro ne povas esti ĝia prezo.
20 De kie venas la saĝo?
Kaj kie estas la loko de prudento?
21 Kaŝita ĝi estas antaŭ la okuloj de ĉio vivanta,
Nevidebla por la birdoj de la ĉielo.
22 La abismo kaj la morto diras:
Per niaj oreloj ni aŭdis nur famon pri ĝi.
23 Dio komprenas ĝian vojon,
Kaj Li scias ĝian lokon;
24 Ĉar Li rigardas ĝis la fino de la tero,
Li vidas sub la tuta ĉielo.
25 Kiam Li donis pezon al la vento
Kaj aranĝis la akvon laŭmezure,
26 Kiam Li starigis leĝon por la pluvo
Kaj vojon por la fulmo kaj tondro:
27 Tiam Li vidis ĝin kaj anoncis ĝin,
Pretigis ĝin kaj esploris ĝin;
28 Kaj Li diris al la homoj:
Vidu, timo antaŭ Dio estas saĝo,
Kaj evitado de malbono estas prudento.

29

1 Kaj plue Ijob parolis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Ho, se estus al mi tiel, kiel en la antaŭaj monatoj,
Kiel en la tempo, kiam Dio min gardis;
3 Kiam Lia lumilo lumis super mia kapo;
Kaj sub Lia lumo mi povis iri en mallumo;
4 Kiel estis al mi en la tagoj de mia juneco,
Kiam la ŝirmado de Dio estis super mia tendo;

5 Kiam la Plejpotenculo estis ankoraŭ kun mi,
Kaj ĉirkaŭ mi estis miaj infanoj;
6 Kiam miaj paŝoj laviĝadis en butero,
Kaj la roko verŝadis al mi fluojn da oleo!
7 Kiam mi eliris el la pordego al la urbo
Kaj aranĝis al mi sidon sur la placo,
8 Vidis min junuloj kaj kaŝis sin,
Kaj maljunuloj leviĝis kaj staris;
9 Eminentuloj ĉesis paroli
Kaj metis la manon sur sian buŝon;
10 La voĉo de altranguloj sin kaŝis,
Kaj ilia lango algluiĝis al ilia palato.
11 Kiam orelo aŭdis, ĝi nomis min feliĉa;
Kiam okulo vidis, ĝi gloris min;
12 Ĉar mi savadis kriantan malriĉulon,
Kaj orfon, kiu ne havis helpanton.
13 Beno de pereanto venadis sur min,
Kaj la koro de vidvino estis ĝojigata de mi.
14 Virteco estis mia vesto,
Kaj mia justeco vestis min kiel mantelo kaj kapornamo.
15 Mi estis okuloj por la blindulo,
Kaj piedoj por la lamulo;
16 Mi estis patro por la malriĉuloj,
Kaj juĝan aferon de homoj nekonataj mi esploradis;
17 Mi rompadis la makzelojn al maljustulo,
Kaj el liaj dentoj mi elŝiradis la kaptitaĵon.
18 Kaj mi pensis: En mia nesto mi mortos,
Kaj grandnombraj kiel sablo estos miaj tagoj;
19 Mia radiko estas malkovrita por la akvo,
Kaj roso noktas sur miaj branĉoj.
20 Mia gloro estas ĉiam nova,
Kaj mia pafarko ĉiam refortiĝas en mia mano.
21 Oni aŭskultadis min kaj atendadis,
Kaj silentadis, kiam mi donadis konsilojn.
22 Post miaj vortoj oni ne plu parolis;
Kaj miaj vortoj gutadis sur ilin.
23 Oni atendadis min kiel la pluvon,
Kaj malfermadis sian buŝon, kiel por malfrua pluvo.
24 Se mi iam ridis al ili, ili ne kredis tion;
Kaj la lumo de mia vizaĝo ne falis.
25 Kiam mi iris al ili, mi sidis sur la ĉefa loko;
Mi loĝis kiel reĝo inter taĉmentoj,
Kiel konsolanto de funebruloj.

30

1 Sed nun ridas pri mi homoj pli junaj ol mi,
Kies patrojn mi ne volus starigi kun la hundoj de miaj ŝafaroj;
2 Kies forto de la manoj estis senbezona por mi,
Kaj kiuj ne povis atingi maljunecon;
3 Kiuj pro malriĉeco kaj malsato solece kuris
En la dezerton mizeran kaj senvivan;

4 Kiuj elŝiras atriplon apud la arbetaĵoj,
Kaj kies pano estas la radiko de genisto.
5 El meze de la homoj oni elpelas ilin;
Oni krias sur ilin, kiel sur ŝteliston;
6 En terfendoj ĉe la valoj ili loĝas,
En truoj de la tero kaj de rokoj;
7 Inter la arbetaĵoj ili krias,
Sub la kardoj ili kolektiĝas;
8 Kiel infanoj de sentaŭguloj kaj sennomuloj,
Ili estas elpelitaj el la lando.
9 Kaj nun mi fariĝis objekto de ilia mokokanto,
Mi fariĝis por ili objekto de babilado.
10 Ili abomenas min, malproksimiĝas de mi,
Ne timas kraĉi sur mian vizaĝon.
11 Li malligis mian ŝnuron kaj turmentas min,
Kaj ili forĵetis antaŭ mi la bridon.
12 Dekstre buboj stariĝis, kaj puŝas miajn piedojn;
Ili ebenigis kontraŭ mi siajn pereigajn vojojn;
13 Ili disfosis mian vojon, facile pereigas min,
Ne bezonante helpanton;
14 Ili venas kiel tra larĝa breĉo,
Ĵetas sin tumulte.
15 Teruroj turnis sin kontraŭ min,
Forpelis mian majeston kiel vento;
Kiel nubo foriris mia feliĉo.
16 Kaj nun elverŝiĝas mia animo;
Kaptis min tagoj de mizero.
17 En la nokto miaj ostoj traboriĝas en mi,
Kaj miaj mordetantoj ne dormas.
18 Kun granda malfacileco demetiĝas mia vesto;
Premas min la rando de mia ĉemizo.
19 Oni komparas min kun koto;
Mi similiĝis al polvo kaj cindro.
20 Mi krias al Vi, sed Vi ne respondas al mi;
Mi staras, ke Vi atentu min.
21 Vi fariĝis kruelulo por mi;
Per la forto de Via mano Vi montras al mi Vian malamon.
22 Vi levis min en la venton,
Lasis min kaj neniigis min en la ventego.
23 Mi scias, ke Vi transdonos min al la morto,
En la kunvenejon de ĉio vivanta.
24 Sed ĉu oni povas ne deziri eltiri manon,
Kaj krii en sia malfeliĉo?
25 Ĉu mi ne ploris pri tiu, kiu havis malfeliĉan tempon?
Ĉu mia animo ne afliktiĝis pri malriĉulo?
26 Mi atendis bonon, sed venis malbono;
Mi esperis lumon, sed venis mallumo.
27 Miaj internaĵoj bolas kaj ne ĉesas;
Atakis min tempo de mizero.
28 Mi estas nigra, sed ne de la suno;
Mi leviĝas en la komunumo kaj krias.
29 Mi fariĝis frato al la ŝakaloj

Kaj kamarado al la strutoj.
30 Mia haŭto nigriĝis sur mi,
Kaj miaj ostoj sekiĝis de varmego.
31 Mia harpo fariĝis plendilo,
Kaj mia fluto fariĝis voĉo de plorantoj.

31

1 Mi faris interligon kun miaj okuloj,
Ke mi ne atentu virgulinon.
2 Kia estas la parto, kiun donas Dio de supre?
Kaj kion destinas la Plejpotenculo el la altaj sferoj?
3 Ĉu ne malfeliĉon al malpiulo,
Kaj forpuŝon de malbonagantoj?
4 Ĉu Li ne vidas mian konduton,
Ne kalkulas ĉiujn miajn paŝojn?
5 Ĉu mi iradis en malvero,
Kaj miaj piedoj rapidis al trompo?
6 Li pesu min per justa pesilo,
Kaj tiam Dio konvinkiĝos pri mia senkulpeco.
7 Se mia paŝo forkliniĝis de la vojo,
Se mia koro sekvis miajn okulojn,
Kaj se al mia mano algluiĝis makulo:
8 Tiam mi semu kaj alia manĝu,
Kaj mia idaro elradikiĝu.
9 Se mia koro forlogiĝis al virino,
Kaj mi kaŝe atendis ĉe la pordo de mia amiko:
10 Tiam mia edzino estu adultigata de aliulo,
Kaj aliuloj kliniĝu super ŝi.
11 Ĉar tio estus malvirto,
Tio estus krimo, kiun devas puni juĝistoj.
12 Tio estas fajro, kiu ekstermas ĝis la abismo,
Kaj mian tutan akiritaĵon ĝi elradikigus.
13 Ĉu mi malŝatis la rajton de mia servisto aŭ de mia servistino,
Kiam ili havis juĝan aferon kun mi?
14 Tiam kion mi farus, kiam Dio leviĝus?
Kaj kion mi respondus al Li, kiam Li esplordemandus?
15 Lin kreis ja Tiu sama, kiu kreis min en la ventro,
Kaj Tiu sama pretigis en la ventro ankaŭ lin.
16 Ĉu mi rifuzis la deziron de senhavuloj?
Aŭ ĉu mi turmentis la okulojn de vidvino?
17 Ĉu mian panpecon mi manĝis sola?
Ĉu ne manĝis de ĝi ankaŭ orfo?
18 Ĉar detempe de mia juneco mi estis kiel patro,
Kaj de post la eliro el la ventro de mia patrino mi estis gvidisto.
19 Kiam mi vidis malfeliĉulon sen vesto
Kaj malriĉulon sen kovro,
20 Ĉu tiam ne benis min liaj lumboj,
Ĉu li ne estis varmigata per la lano de miaj ŝafoj?
21 Se mi levis mian manon kontraŭ orfon,
Ĉar mi vidis en la pordego helpon al mi,

22 En tia okazo mia ŝultro defalu de la dorso,
Kaj mia brako rompiĝu de kano.
23 Ĉar mi timas la punon de Dio,
Kaj ĝian pezon mi ne povus elteni.
24 Ĉu mi faris la oron mia espero,
Kaj la orbulon mi nomis mia fido?
25 Ĉu mi ĝojis, ke mia riĉeco estas granda
Kaj ke mia mano multe akiris?
26 Kiam mi vidis la lumon brilantan
Kaj la lunon majeste irantan,
27 Ĉu tiam sekrete forlogiĝis mia koro
Kaj mi sendis kisojn per mia mano?
28 Ankaŭ tio estus krimo juĝinda,
Ĉar mi forneus per tio Dion en la alto.
29 Ĉu mi ĝojis pri malfeliĉo de mia malamiko?
Aŭ ĉu mi estis ravita, se lin trafis malbono?
30 Mi ne permesis al mia gorĝo peki
Per eldiro de malbeno kontraŭ lia animo.
31 Ĉu la homoj de mia tendo ne diris:
Ho, se oni ne satiĝus de lia karno!
32 Ne noktis fremdulo sur la strato;
Miajn pordojn mi malfermadis al migrantoj.
33 Ĉu mi hommaniere kovradis miajn kulpojn,
Por kaŝi en mia brusto miajn pekojn?
34 En tia okazo mi timus grandan homamason,
Kaj malestimo de familioj min timigus;
Mi silentus, kaj ne elirus ekster la pordon.
35 Ho, se iu aŭskultus min!
Jen estas mia signo; la Plejpotenculo respondu al mi.
Se mia akuzanto skribus libron,
36 Mi portus ĝin sur mia ŝultro,
Mi metus ĝin sur min kiel kronon,
37 Mi raportus al li pri la nombro de miaj paŝoj;
Mi alproksimiĝus al li kiel al princo.
38 Se mia lando kriis kontraŭ mi,
Kaj ĝiaj sulkoj ploris,
39 Se ĝiajn fruktojn mi manĝis senpage,
Kaj mi afliktis la animon de ĝiaj mastroj:
40 Tiam anstataŭ tritiko kresku por mi kardo,
Kaj anstataŭ hordeo dornoj.
Finiĝis la paroloj de Ijob.

32

1 Kaj tiuj tri viroj ĉesis respondi al Ijob, ĉar li opiniis sin prava. 2 Tiam
ekflamis la kolero de Elihu, filo de Baraĥel, Buzano, el la familio de Ram.
Kontraŭ Ijob ekflamis lia kolero pro tio, ke li opiniis sin pli prava ol Dio;
3 kaj kontraŭ liaj tri amikoj ekflamis lia kolero pro tio, ke ili ne trovis
respondon kaj akuzis Ijobon. 4 Elihu atendis, dum ili parolis kun Ijob, ĉar
ili estis pli aĝaj ol li. 5 Sed kiam Elihu vidis, ke ne troviĝas respondo en la
buŝo de la tri viroj, ekflamis lia kolero.

6 Kaj ekparolis Elihu, filo de Baraĥel, la Buzano, kaj diris:

Mi estas juna, kaj vi estas maljunuloj;
Tial mi hezitis kaj timis eldiri al vi mian opinion.
7 Mi pensis: La aĝo parolu,
Kaj la jarmulto montru saĝon.
8 Sed la spirito en la homoj kaj la spiro de la Plejpotenculo
Donas al ili prudenton.
9 Ne la grandaj estas la plej prudentaj,
Kaj ne la maljunuloj sole scias juĝi,
10 Tial mi diras: Aŭskultu min;
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
11 Jen mi atendis viajn vortojn,
Mi atentis vian kompetentecon,
Ĝis vi trovos la ĝustan parolon.
12 Sed atentante vin, mi vidis,
Ke neniu el vi donas al Ijob moralinstruon,
Respondante al liaj paroloj.
13 Ne diru: Ni trovis la saĝon.
Dio instruu lin, ne homo.
14 Li ne direktis al mi siajn vortojn,
Kaj per viaj diroj mi ne respondos al li.
15 Ili perdis la kuraĝon, ili ne plu respondis;
Mankas al ili vortoj.
16 Mi atendis, ĝis ili ĉesos paroli;
Sed ĉar ili haltis kaj ne plu respondis,
17 Tial ankaŭ mi de mia flanko respondos,
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
18 Ĉar mi estas plena de vortoj;
La spirito de mia interno min premas.
19 Mia interno estas kiel vino ŝtopfermita,
Kiu krevigas novan felsakon.
20 Mi ekparolos, kaj tiam fariĝos al mi pli facile;
Mi malfermos mian buŝon, kaj mi respondos.
21 Mi ne atentos la vizaĝon de persono,
Kaj mi ne flatos al homo;
22 Ĉar mi ne povoscias flati;
Aliokaze pereigu min mia Kreinto.

33

1 Aŭskultu do, Ijob, miajn parolojn,
Kaj atentu ĉiujn miajn vortojn.
2 Jen mi malfermis mian buŝon,
Parolas mia lango en mia gorĝo.
3 Ĝuste el mia koro estas miaj paroloj,
Kaj puran scion eldiros miaj lipoj.
4 La spirito de Dio min kreis,
Kaj la spiro de la Plejpotenculo min vivigas.
5 Se vi povas, respondu al mi;
Armu vin kontraŭ mi, kaj stariĝu.
6 Jen mi simile al vi estas de Dio;
Mi ankaŭ estas farita el argilo.
7 Vidu, vi ne bezonas timi min,

Kaj mia ŝarĝo ne pezos sur vi.
8 Vi parolis antaŭ miaj oreloj,
Kaj mi aŭdis la sonon de tiaj vortoj:
9 Mi estas pura, sen malbonagoj;
Senkulpa, mi ne havas pekon;
10 Jen Li trovis ion riproĉindan en mi,
Li rigardas min kiel Lian malamikon;
11 Li metis miajn piedojn en ŝtipon;
Li observas ĉiujn miajn vojojn.
12 Sed en tio vi ne estas prava, mi respondas al vi;
Ĉar Dio estas pli granda ol homo.
13 Kial vi havas pretendon kontraŭ Li pro tio,
Ke Li ne donas al vi kalkulraporton pri ĉiuj Siaj faroj?
14 Cetere Dio parolas en unu maniero kaj en alia maniero,
Sed oni tion ne rimarkas.
15 En sonĝo, en nokta vizio,
Kiam sur la homojn falis dormo,
Kiam ili dormas sur la lito,
16 Tiam Li malfermas la orelon de la homoj,
Kaj, doninte instruon, sigelas ĝin,
17 Por deturni homon de ia faro
Kaj gardi viron kontraŭ fiereco,
18 Por ŝirmi lian animon kontraŭ pereo
Kaj lian vivon kontraŭ falo sub glavon.
19 Ankaŭ per malsano sur lia lito Li avertas lin,
Kiam ĉiuj liaj ostoj estas ankoraŭ fortaj.
20 Kaj abomenata fariĝas por li en lia vivo la manĝaĵo,
Kaj por lia animo la frandaĵo.
21 Lia karno konsumiĝas tiel, ke oni ĝin jam ne vidas;
Kaj elstaras liaj ostoj, kiuj antaŭe estis nevideblaj.
22 Kaj lia animo alproksimiĝas al la pereo,
Kaj lia vivo al la mortigo.
23 Sed se li havas por si anĝelon proparolanton,
Kvankam unu el mil,
Kiu elmontrus pri la homo lian pravecon,
24 Tiam Li indulgas lin, kaj diras:
Liberigu lin, ke li ne malsupreniru en la tombon,
Ĉar Mi trovis pardonigon.
25 Tiam lia korpo fariĝas denove freŝa, kiel en la juneco;
Li revenas al la tagoj de sia knabeco.
26 Li preĝas al Dio,
Kaj ĉi Tiu korfavoras lin,
Kaj montras al li Sian vizaĝon kun ĝojo,
Kaj rekompencas la homon laŭ lia virteco.
27 Li rigardas la homojn, kaj diras:
Mi pekis, la veron mi kripligis,
Kaj Li ne repagis al mi;
28 Li liberigis mian animon, ke ĝi ne iru en pereon,
Kaj mia vivo vidas la lumon.
29 Ĉion ĉi tion Dio faras
Du aŭ tri fojojn kun homo,

30 Por deturni lian animon de pereo
Kaj prilumi lin per la lumo de vivo.
31 Atentu, Ijob, aŭskultu min;
Silentu, kaj mi parolos.
32 Se vi havas, kion diri, respondu al mi;
Parolu, ĉar mi dezirus, ke vi montriĝu prava.
33 Se ne, tiam aŭskultu min;
Silentu, kaj mi instruos al vi saĝon.

34

1 Elihu parolis plue, kaj diris:
2 Aŭskultu, saĝuloj, miajn vortojn;
Kaj vi, kompetentuloj, atentu min.
3 Ĉar la orelo esploras la parolon,
Kiel la palato gustumas la manĝaĵon.
4 Decidon ni elektu al ni;
Ni esploru inter ni, kio estas bona.
5 Ĉar Ijob diris: Mi estas prava,
Sed Dio forigis mian rajton;
6 En mia juĝa afero mi estas refutata;
Turmentas min mia sago, kvankam mi estas senkulpa.
7 Kiu homo estas simila al Ijob,
Kiu trinkas mokojn kiel akvon?
8 Kaj li estas preta aliĝi al malbonaguloj
Kaj iri kun malpiuloj;
9 Ĉar li diras: Homo ne havas utilon,
Se li serĉas favoron de Dio.
10 Tial aŭskultu min, ho saĝaj homoj:
Dio estas malproksima de malbonagoj,
Kaj la Plejpotenculo estas malproksima de maljusteco;
11 Sed Li repagas al homo laŭ liaj agoj,
Kaj laŭ la vojo de ĉiu Li renkontas lin.
12 Vere, Dio ne malbonagas,
Kaj la Plejpotenculo ne kurbigas la veron.
13 Kiu komisiis al Li la teron?
Kaj kiu starigis Lin super la tuta mondo?
14 Se Li pensus nur pri Si,
Se Li prenus al Si Sian spiriton kaj spiron,
15 Tiam pereus absolute ĉiu karno,
Kaj homo refariĝus polvo.
16 Se vi havas prudenton, aŭskultu ĉi tion;
Atentu la voĉon de miaj paroloj.
17 Ĉu povas regi malamanto de justeco?
Ĉu vi povas akuzi la Plejjustulon?
18 Ĉu oni povas diris al reĝo: Sentaŭgulo;
Aŭ al altranguloj: Malpiulo?
19 Sed Li ne atentas la vizaĝon de princoj,
Kaj ne preferas riĉulon antaŭ malriĉulo;
Ĉar ĉiuj estas faritaĵo de Liaj manoj.
20 Momente ili mortas, noktomeze ili tumultiĝas kaj malaperas;
Ne de homa mano estas forigataj la potenculoj.

21 Ĉar Liaj okuloj estas super la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn paŝojn Li vidas.
22 Ne ekzistas mallumo nek ombrego,
Kie povus sin kaŝi malbonaguloj.
23 Li ne bezonas multe klopodi kun homo,
Ke li iru al Dio por juĝo.
24 Li pereigas la fortulojn sennombre
Kaj starigas sur ilia loko aliajn;
25 Ĉar Li scias iliajn farojn;
Li renversas ilin en la nokto, kaj ili frakasiĝas.
26 Kiel malpiulojn Li frapas ilin sur loko, kie ĉiuj vidas;
27 Pro tio, ke ili forturniĝis de Li
Kaj ne penis kompreni ĉiujn Liajn vojojn,
28 Sed venigis al Li la kriadon de malriĉulo,
Kaj Li aŭdis la kriadon de mizeruloj.
29 Se Li kvietigas, tiam kiu povas ribeligi?
Se Li kaŝas Sian vizaĝon, tiam kiu povas Lin vidi?
Tiel estas egale kun nacio kaj kun aparta homo,
30 Por ke ne regu homo hipokrita,
El la pekigantoj de popolo.
31 Al Dio oni devas diri:
Mi fieriĝis, mi ne plu faros malbonon;
32 Kion mi ne vidas, pri tio instruu min;
Se mi faris maljustaĵon, mi ne plu faros.
33 Ĉu konforme al via opinio Li devas repagi?
Al vi ja ne plaĉis. Vi elektu, ne mi;
Kaj kion vi scias, tion diru.
34 Saĝaj homoj diros al mi,
Kaj prudenta homo, kiu min aŭskultas:
35 Ijob parolas malsaĝe,
Kaj liaj vortoj estas malprudentaj.
36 Ho, se Ijob estus elprovita ĝis la fino,
Pro tio, ke li aliĝas al homoj pekaj;
37 Ĉar al sia peko li aldonas blasfemon;
Inter ni li mokas, kaj multe parolas kontraŭ Dio.

35

1 Elihu parolis plue, kaj diris:
2 Ĉu tion vi opinias justa, ke vi diras:
Mi estas pli prava ol Dio?
3 Ĉar vi diras: Kiom tio utilas al vi?
Kian profiton mi havas kompare kun tiu okazo, se mi pekus?
4 Mi respondos al vi,
Kaj kune ankaŭ al viaj amikoj:
5 Rigardu la ĉielon, kaj vidu;
Rigardu la nubojn, kiel tro alte ili estas por vi.
6 Se vi pekas, kiom vi malutilas al Li?
Kaj se viaj malbonagoj estas multaj, kion vi faras al Li?
7 Se vi estas virta, kion vi donas al Li?
Aŭ kion Li prenas el via mano?
8 Al homo, simila al vi, povas ion fari via malbonago,

Kaj via virteco havas signifon nur por homido.
9 Pro multe da premado oni krias;
Oni ĝemas pro la brako de potenculoj.
10 Sed oni ne diras: Kie estas Dio, kiu min kreis,
Kiu donas kantojn en la nokto,
11 Kiu instruas nin pli ol la brutojn sur la tero,
Prudentigas nin pli ol la birdojn de la ĉielo?
12 Tie ili krias pri la fiereco de la malbonuloj,
Sed Li ne respondas.
13 Tamen malvere estas, ke Dio ne aŭdas
Kaj ke la Plejpotenculo ne vidas.
14 Kvankam vi diras, ke vi Lin ne vidas,
Ekzistas tamen juĝo ĉe Li;
Kaj vi atendu Lin.
15 Sed ĉar Li nun ne montras Sian koleron
Kaj ne atentas la tro grandan malvirtecon,
16 Tial Ijob vante malfermis sian buŝon
Kaj tre multe parolas malprudente.

36

1 Kaj plue parolis Elihu, kaj diris:
2 Atendu ankoraŭ iom; mi montros al vi,
Ĉar mi havas ankoraŭ kion paroli pro Dio.
3 Mi prenos mian scion de malproksime,
Kaj mi montros, ke mia Kreinto estas prava.
4 Ĉar vere miaj vortoj ne estas mensogaj;
Homo sincera estas antaŭ vi.
5 Vidu, Dio estas potenca, kaj tamen Li neniun malŝatas;
Li estas potenca per la forto de la koro.
6 Al malpiulo Li ne permesas vivi,
Kaj al mizeruloj Li donas justecon.
7 Li ne forturnas de virtuloj Siajn okulojn,
Sed kun reĝoj sur trono Li sidigas ilin por ĉiam,
Por ke ili estu altaj.
8 Kaj se ili estas ligitaj per ĉenoj,
Malliberigitaj mizere per ŝnuroj,
9 Tiam Li montras al ili iliajn farojn kaj kulpojn,
Kiel grandaj ili estas.
10 Li malfermas ilian orelon por la moralinstruo,
Kaj diras, ke ili deturnu sin de malbonagoj.
11 Se ili obeas kaj servas al Li,
Tiam ili finas siajn tagojn en bono
Kaj siajn jarojn en stato agrabla;
12 Sed se ili ne obeas,
Tiam ili pereas per glavo
Kaj mortas en malprudento.
13 La hipokrituloj portas en si koleron;
Ili ne vokas, kiam Li ilin ligis;
14 Ilia animo mortas en juneco,
Kaj ilia vivo pereas inter la malĉastuloj.
15 Li savas la suferanton en lia mizero,
Kaj per la sufero Li malfermas ilian orelon.

16 Ankaŭ vin Li elkondukus el la suferoj
En spacon vastan, kie ne ekzistas premateco;
Kaj vi havus pacon ĉe via tablo, plena de grasaĵoj.
17 Sed vi fariĝis plena de kulpoj de malvirtulo;
Kulpo kaj juĝo tenas sin kune.
18 Via kolero ne forlogu vin al mokado,
Kaj grandeco de elaĉeto ne deklinu vin.
19 Ĉu Li atentos vian riĉecon?
Ne, nek oron, nek forton aŭ potencon.
20 Ne strebu al tiu nokto,
Kiu forigas popolojn de ilia loko.
21 Gardu vin, ne kliniĝu al malpieco;
Ĉar tion vi komencis pro la mizero.
22 Vidu, Dio estas alta en Sia forto.
Kiu estas tia instruanto, kiel Li?
23 Kiu povas preskribi al Li vojon?
Kaj kiu povas diri: Vi agis maljuste?
24 Memoru, ke vi honoru Liajn farojn,
Pri kiuj kantas la homoj.
25 Ĉiuj homoj ilin vidas;
Homo rigardas ilin de malproksime.
26 Vidu, Dio estas granda kaj nekonata;
La nombro de Liaj jaroj estas neesplorebla.
27 Kiam Li malgrandigas la gutojn de akvo,
Ili verŝiĝas pluve el la nebulo;
28 Verŝiĝas la nuboj
Kaj gutas sur multe da homoj.
29 Kaj kiam Li intencas etendi la nubojn
Kiel tapiŝojn de Sia tendo,
30 Tiam Li etendas sur ilin Sian lumon
Kaj kovras la radikojn de la maro.
31 Ĉar per ili Li juĝas la popolojn
Kaj donas ankaŭ manĝaĵon abunde.
32 Per la manoj Li kovras la lumon
Kaj ordonas al ĝi aperi denove.
33 Antaŭdiras pri ĝi ĝia bruo,
Kaj eĉ la brutaroj, kiam ĝi alproksimiĝas.

37

1 Pri tio tremas mia koro
Kaj saltas de sia loko.
2 Aŭskultu atente en la bruo Lian voĉon,
Kaj la sonojn, kiuj eliras el Lia buŝo.
3 Sub la tutan ĉielon Li kurigas tion,
Kaj Sian lumon al la randoj de la tero.
4 Post ĝi ekbruas la tondro;
Li tondras per Sia majesta voĉo,
Kaj oni ne povas tion haltigi, kiam aŭdiĝas Lia voĉo.
5 Mirinde tondras Dio per Sia voĉo;
Li faras ion grandan, sed ne konatan.
6 Al la neĝo Li diras: Falu sur la teron;
Ankaŭ al la pluvego, al Siaj fortaj pluvegoj.

7 Sur la manon de ĉiu homo Li metas sigelon,
Por ke ĉiuj homoj sciu Lian faron.
8 La sovaĝa besto iras en sian kavon
Kaj restas en sia loĝejo.
9 El la sudo venas ventego,
Kaj de la nordo venas malvarmo.
10 De la spiro de Dio venas frosto,
Kaj vasta akvo fariĝas kvazaŭ fandaĵo.
11 La nubojn Li pezigas per akvo,
Kaj nubo disŝutas Lian lumon.
12 Li direktas ilin ĉirkaŭen, kien Li volas,
Por ke ili plenumu ĉion, kion Li ordonas al ili, sur la tero:
13 Ĉu por puno de ia lando,
Ĉu por favorkoraĵo Li ilin direktas.
14 Atentu tion, Ijob;
Staru, kaj konsideru la miraklojn de Dio.
15 Ĉu vi scias, kiamaniere Dio agigas ilin
Kaj aperigas lumon el Sia nubo?
16 Ĉu vi komprenas, ĉe la distiro de nubo,
La miraklojn de Tiu, kiu estas la plej perfekta en la sciado?
17 Kiamaniere viaj vestoj varmiĝas,
Kiam la tero kvietiĝas de sude?
18 Ĉu vi povas etendi kun Li la ĉielon,
Firman kiel fandita spegulo?
19 Sciigu al ni, kion ni devas diri al Li;
Mi nenion povas elkonjekti pro mallumo.
20 Ĉu estos rakontita al Li tio, kion mi parolas?
Se iu parolos, li pereos.
21 Nun oni ne povas rigardi la lumon, kiu hele lumas en la ĉielo,
Kiam la vento pasas kaj purigas ĝin.
22 De norde venas oro;
Ĉirkaŭ Dio estas terura brilo.
23 La Plejpotenculon ni ne povas kompreni.
Li estas granda en forto, justo, kaj vero;
Li neniun premas.
24 Tial respektegas Lin la homoj;
Kaj Li atentas neniun el la saĝuloj.

38

1 La Eternulo el ventego ekparolis al Ijob, kaj diris:
2 Kiu estas tiu, kiu mallumigas la plej altan decidon
Per vortoj sensencaj?
3 Zonu kiel viro viajn lumbojn;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu al Mi.
4 Kie vi estis, kiam Mi fondis la teron?
Diru, se vi havas scion.
5 Kiu starigis ĝiajn mezurojn, se vi tion scias?
Aŭ kiu etendis super ĝi rektoŝnuron?
6 Sur kio estas enfortikigitaj ĝiaj bazoj,
Aŭ kiu kuŝigis ĝian angulŝtonon,
7 Dum komuna glorkantado de la matenaj steloj

Kaj ĝojkriado de ĉiuj filoj de Dio?
8 Kiu fermis la maron per pordoj,
Kiam ĝi elpuŝiĝis kvazaŭ el la ventro de patrino;
9 Kiam Mi faris la nubon ĝia vesto
Kaj mallumon ĝiaj vindaĵoj,
10 Kaj starigis al ĝi limon
Kaj faris riglilojn kaj pordojn,
11 Kaj diris: Ĝis ĉi tie aliru, sed ne plu,
Kaj ĉi tie rompiĝados viaj majestaj ondoj?
12 Ĉu vi en via vivo iam ordonis al la mateno,
Montris al la matenruĝo ĝian lokon,
13 Ke ĝi kaptu la randojn de la tero,
Kaj ke la malpiuloj deskuiĝu el ĝi;
14 Ke ilia internaĵo renversiĝu kiel koto,
Kaj ke ili tute konfuziĝu;
15 Ke de la malpiuloj forpreniĝu ilia lumo,
Kaj ilia malhumila brako estu rompita?
16 Ĉu vi venis ĝis la fontoj de la maro?
Kaj ĉu vi iradis sur la fundo de la abismo?
17 Ĉu malfermiĝis antaŭ vi la pordego de la morto?
Kaj ĉu vi vidis la pordegon de la mallumego?
18 Ĉu vi pririgardis la larĝon de la tero?
Diru, ĉu vi scias ĉion ĉi tion?
19 Kie estas la vojo al la loĝejo de la lumo,
Kaj kie estas la loko de la mallumo,
20 Ke vi konduku ĝin al ĝia limo,
Kaj ke vi rimarku la vojetojn al ĝia domo?
21 Ĉu vi sciis, kiam vi naskiĝos
Kaj kiel granda estos la nombro de viaj tagoj?
22 Ĉu vi venis al la devenejo de la neĝo,
Kaj ĉu vi vidis la devenejon de la hajlo,
23 Kiujn Mi konservas por la tempo de suferado,
Por la tago de batalo kaj milito?
24 Kie estas la vojo, laŭ kiu dividiĝas la lumo,
Diskuras la orienta vento super la teron?
25 Kiu destinis direkton por la fluo
Kaj vojon por la tondra fulmo,
26 Por doni pluvon sur teron, kie neniu troviĝas,
Sur dezerton senhoman,
27 Por nutri dezerton kaj stepon
Kaj kreskigi verdan herbon?
28 Ĉu la pluvo havas patron?
Aŭ kiu naskigis la gutojn de roso?
29 El kies ventro eliris la glacio?
Kaj kiu naskis la prujnon sub la ĉielo?
30 Simile al ŝtono malmoliĝas la akvo,
Kaj la supraĵo de la abismo kunfirmiĝas.
31 Ĉu vi povas ligi la ligilon de la Plejadoj?
Aŭ ĉu vi povas malligi la ligon de Oriono?
32 Ĉu vi povas elirigi iliatempe la planedojn,

Kaj konduki la Ursinon kun ĝiaj infanoj?
33 Ĉu vi konas la leĝojn de la ĉielo?
Aŭ ĉu vi povas aranĝi ĝian regadon super la tero?
34 Ĉu vi povas levi al la nubo vian voĉon,
Ke abundo da akvo vin kovru?
35 Ĉu vi povas sendi fulmojn,
Ke ili iru kaj diru al vi: Jen ni estas?
36 Kiu metis en la internon la saĝon?
Kaj kiu donis al la koro la prudenton?
37 Kiu estas tiel saĝa, ke li povu kalkuli la nubojn?
Kaj kiu elverŝas la felsakojn de la ĉielo,
38 Kiam la polvo kunfandiĝas
Kaj la terbuloj kungluiĝas?

39 Ĉu vi ĉasas kaptaĵon por la leonino,
Kaj satigas la leonidojn,
40 Kiam ili kuŝas en la nestegoj,
Sidas embuske en la laŭbo?

41 Kiu pretigas al la korvo ĝian manĝaĵon,
Kiam ĝiaj idoj krias al Dio,
Vagflugas, ne havante, kion manĝi?

39

1 Ĉu vi scias la tempon, en kiu naskas la ibeksoj sur la rokoj?
Ĉu vi observis la akuŝiĝon de la cervinoj?
2 Ĉu vi kalkulis la monatojn de ilia gravedeco?
Aŭ ĉu vi scias la tempon, kiam ili devas naski?
3 Ili fleksiĝas, elĵetas siajn idojn,
Liberiĝas de siaj doloroj.
4 Iliaj infanoj fortiĝas, kreskas en libereco,
Foriras, ke ne revenas al ili.

5 Kiu donis liberecon al la sovaĝa azeno?
Kaj kiu malligis ĝiajn ligilojn?
6 La dezerton Mi faris ĝia domo,
Kaj stepon ĝia loĝejo;
7 Ĝi ridas pri la bruo de la urbo,
La kriojn de pelanto ĝi ne aŭdas;
8 La produktaĵoj de la montoj estas ĝia manĝaĵo,
Kaj ĝi serĉas ĉian verdaĵon.

9 Ĉu bubalo volos servi al vi?
Ĉu ĝi volos nokti ĉe via manĝujo?
10 Ĉu vi povas alligi bubalon per ŝnuro al bedo?
Ĉu ĝi erpos post vi valojn?
11 Ĉu vi fidos ĝin pro ĝia granda forto?
Kaj ĉu vi komisios al ĝi vian laboron?
12 Ĉu vi havos konfidon al ĝi, ke ĝi reportos viajn semojn
Kaj kolektos en vian grenejon?

13 La flugilo de struto leviĝas gaje,
Simile al la flugilo de cikonio kaj de akcipitro;
14 Ĉar ĝi lasas sur la tero siajn ovojn
Kaj varmigas ilin en la sablo;
15 Ĝi forgesas, ke piedo povas ilin dispremi
Kaj sovaĝa besto povas ilin disbati.
16 Ĝi estas kruela por siaj idoj, kvazaŭ ili ne estus ĝiaj;
Ĝi ne zorgas pri tio, ke ĝia laboro estas vana;
17 Ĉar Dio senigis ĝin je saĝo
Kaj ne donis al ĝi prudenton.
18 Kiam ĝi leviĝas alten,
Ĝi mokas ĉevalon kaj ĝian rajdanton.

19 Ĉu vi donas forton al la ĉevalo?
Ĉu vi vestas ĝian kolon per kolharoj?
20 Ĉu vi povas saltigi ĝin kiel akrido?
Terura estas la beleco de ĝia ronkado.
21 Ĝi fosas en la valo kaj estas gaja pro forteco;
Ĝi eliras kontraŭ armiton;
22 Ĝi ridas pri timo kaj ne senkuraĝiĝas,
Kaj ne retiras sin de glavo.
23 Super ĝi sonoras la sagujo,
Brilas lanco kaj ponardego.
24 Kun bruo kaj kolero ĝi glutas teron,
Kaj ne povas stari trankvile ĉe sonado de trumpeto.
25 Kiam eksonas la trumpeto, ĝi ekkrias: Ho, ho!
Kaj de malproksime ĝi flarsentas la batalon,
Kriadon de la kondukantoj, kaj bruon.

26 Ĉu pro via saĝo flugas la akcipitro
Kaj etendas siajn flugilojn al sudo?
27 Ĉu pro via ordono leviĝas la aglo
Kaj faras alte sian neston?
28 Sur roko ĝi loĝas,
Noktas sur dento de roko kaj de monta pinto.
29 De tie ĝi elrigardas por si manĝaĵon;
Malproksime vidas ĝiaj okuloj.
30 Ĝiaj idoj trinkas sangon;
Kaj kie estas mortigitoj, tie ĝi estas.

40

1 Kaj la Eternulo plue parolis al Ijob, kaj diris:
2 Ĉu povas blasfemanto disputi kun la Plejpotenculo?
La mallaŭdanto de Dio tion respondu.
3 Kaj Ijob respondis al la Eternulo, kaj diris:
4 Jen mi estis facilanima; kion mi povas respondi al Vi?
Mi metas mian manon sur mian buŝon.
5 Unu fojon mi parolis, kaj mi ne respondos;
Tion mi ne faros duan fojon.
6 Kaj la Eternulo respondis al Ijob el la ventego, kaj diris:

7 Zonu kiel viro viajn lumbojn;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu al Mi.
8 Ĉu vi volas senvalorigi Mian verdikton,
Akuzi Min, por ke vi montriĝu prava?
9 Se vi havas tian brakon, kiel Dio,
Kaj se vi povas tondri per voĉo simile al Li,
10 Tiam ornamu vin per majesto, kaj altiĝu,
Vestu vin per gloro kaj belegeco;
11 Elverŝu la furiozon de via kolero;
Ekrigardu ĉion fieran kaj humiligu ĝin;
12 Ekrigardu ĉiun fierulon kaj konfuzu lin;
Kaj frakasu la malpiulojn sur ilia loko;
13 Kaŝu ilin ĉiujn en la tero;
Ilian vizaĝon kovru per mallumo.
14 Tiam Mi gloros vin,
Se via dekstra mano vin helpos.

15 Vidu la hipopotamon, kiun Mi kreis apud vi;
Herbon ĝi manĝas, kiel bovo.
16 Vidu, ĝia forto estas en ĝiaj lumboj,
Kaj ĝia fortikeco estas en la muskoloj de ĝia ventro.
17 Ĝi streĉas sian voston kiel cedron,
La tendenoj de ĝiaj femuroj estas interplektitaj.
18 Ĝiaj ostoj estas kiel kupraj tuboj,
Ĝiaj ostoj estas kiel feraj stangoj.
19 Ĝi estas la komenco de la vojoj de Dio;
Ĝia Kreinto donis al ĝi ĝian glavon.
20 La montoj alportas al ĝi manĝaĵon,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampo tie ludas.
21 Sub ombroriĉaj arboj ĝi kuŝas,
Sub kovro de kanoj kaj en ŝlimo.
22 Ombroriĉaj arboj ŝirmas ĝin per sia ombro,
Ĉirkaŭas ĝin salikoj apud torentoj.
23 Se la rivero tumultas, ĝi ne konfuziĝas;
Ĝi staras trankvile, se eĉ Jordan enverŝiĝus en ĝian buŝon.
24 Ĉu iu povas preni ĝin antaŭ ĝiaj okuloj,
Ĉu iu povas trabori per ŝnuroj ĝian nazon?

41

1 Ĉu vi povas eltiri levjatanon per fiŝhoko,
Aŭ ligi per ŝnuro ĝian langon?
2 Ĉu vi povas trameti kanon tra ĝia nazo
Kaj trapiki ĝian vangon per pikilo?
3 Ĉu ĝi multe petegos vin,
Aŭ parolos al vi flataĵojn?
4 Ĉu ĝi faros interligon kun vi?
Ĉu vi povas preni ĝin kiel porĉiaman sklavon?
5 Ĉu vi amuziĝos kun ĝi kiel kun birdo?
Aŭ ĉu vi ligos ĝin por viaj knabinoj?

6 Ĉu kamaradoj ĝin dishakos,
Kaj dividos inter komercistoj?
7 Ĉu vi povas plenigi per pikiloj ĝian haŭton
Kaj per fiŝistaj hokoj ĝian kapon?
8 Metu sur ĝin vian manon;
Tiam vi bone memoros la batalon, kaj ĝin ne plu entreprenos.
9 Vidu, la espero ĉiun trompos;
Jam ekvidinte ĝin, li falos.
10 Neniu estas tiel kuraĝa, por inciti ĝin;
Kiu do povas stari antaŭ Mi?
11 Kiu antaŭe ion donis al Mi, ke Mi redonu al li?
Sub la tuta ĉielo ĉio estas Mia.
12 Mi ne silentos pri ĝiaj membroj,
Pri ĝia forto kaj bela staturo.
13 Kiu povas levi ĝian veston?
Kiu aliros al ĝia paro da makzeloj?
14 Kiu povas malfermi la pordon de ĝia vizaĝo?
Teruro ĉirkaŭas ĝiajn dentojn.
15 Ĝiaj fieraj skvamoj estas kiel ŝildoj,
Interligitaj per fortika sigelo;
16 Unu kuntuŝiĝas kun la alia tiel,
Ke aero ne povas trairi tra ili;
17 Unu alfortikiĝis al la alia,
Interkuniĝis kaj ne disiĝas.
18 Ĝia terno briligas lumon,
Kaj ĝiaj okuloj estas kiel la palpebroj de la ĉielruĝo.
19 El ĝia buŝo eliras torĉoj,
Elkuras flamaj fajreroj.
20 El ĝiaj nazotruoj eliras fumo,
Kiel el bolanta poto aŭ kaldrono.
21 Ĝia spiro ekbruligas karbojn,
Kaj flamo eliras el ĝia buŝo.
22 Sur ĝia kolo loĝas forto,
Kaj antaŭ ĝi kuras teruro.
23 La partoj de ĝia karno estas firme kunligitaj inter si,
Tenas sin fortike sur ĝi, kaj ne ŝanceliĝas.
24 Ĝia koro estas malmola kiel ŝtono,
Kaj fortika kiel suba muelŝtono.
25 Kiam ĝi sin levas, ektremas fortuloj,
Konsterniĝas de teruro.
26 Glavo, kiu alproksimiĝas al ĝi, ne povas sin teni,
Nek lanco, sago, aŭ kiraso.
27 Feron ĝi rigardas kiel pajlon,
Kupron kiel putran lignon.
28 Ne forpelos ĝin sago;
Ŝtonoj el ŝtonĵetilo fariĝas pajleroj antaŭ ĝi.
29 Bastonegon ĝi rigardas kiel pajlon,
Kaj ĝi mokas la sonon de lanco.
30 Sube ĝi havas akrajn pecetojn;
Kiel draŝrulo ĝi kuŝas sur la ŝlimo.
31 Kiel kaldronon ĝi ondigas la profundon;

La maron ĝi kirlas kiel ŝmiraĵon.
32 La vojo post ĝi lumas;
La abismo aperas kiel grizaĵo.
33 Ne ekzistas sur la tero io simila al ĝi;
Ĝi estas kreita sentima.
34 Ĝi rigardas malestime ĉion altan;
Ĝi estas reĝo super ĉiuj sovaĝaj bestoj.

42

1 Ijob respondis al la Eternulo, kaj diris:
2 Mi scias, ke Vi ĉion povas fari,
Kaj ke nenio, kion Vi entreprenas, estas malfacila por Vi.
3 Kiu estas tiu, kiu kovras malkompetente la plej altan decidon?
Jes, mi parolis sen komprenado pri aferoj,
Kiuj estas tro misteraj por mi, kaj kiujn mi ne konas.
4 Aŭskultu, kaj mi parolos;
Mi demandos Vin, kaj Vi sciigu al mi.
5 Nur per la oreloj mi aŭdis pri Vi;
Sed nun mia okulo Vin vidis.
6 Tial mi faras al mi riproĉon,
Kaj mi pentas en polvo kaj cindro.
7 Post kiam la Eternulo parolis tiujn vortojn al Ijob, la Eternulo diris al
Elifaz, la Temanano: Mia kolero ekflamis kontraŭ vi kaj kontraŭ viaj du
amikoj, pro tio, ke vi ne parolis antaŭ Mi tiel ĝuste, kiel Mia servanto Ijob.
8 Prenu do nun al vi sep bovojn kaj sep ŝafojn, kaj iru al Mia servanto Ijob,
kaj alportu bruloferon pro vi; kaj Mia servanto Ijob preĝos por vi; ĉar nur
lin Mi atentos, por ne fari al vi punon pro tio, ke vi ne parolis antaŭ Mi tiel
ĝuste, kiel Mia servanto Ijob. 9 Kaj iris Elifaz, la Temanano, kaj Bildad, la
Ŝuĥano, kaj Cofar, la Naamano, kaj faris tion, kion diris al ili la Eternulo.
Kaj la Eternulo atentis Ijobon. 10 Kaj la Eternulo redonis la forprenitaĵon
al Ijob, kiam li preĝis por siaj amikoj. Kaj la Eternulo donis al Ijob duoble
pli ol ĉio, kion li havis antaŭe. 11 Kaj venis al li ĉiuj liaj fratoj kaj ĉiuj liaj
fratinoj kaj ĉiuj liaj antaŭaj konatoj, kaj ili manĝis kun li en lia domo, kaj
esprimis al li sian kunsenton, kaj konsolis lin pri la tuta malbono, kiun la
Eternulo venigis sur lin; kaj ĉiu el ili donis al li po unu kesito, kaj ĉiu po
unu ora ringo. 12 Kaj la Eternulo benis la lastajn jarojn de Ijob pli ol la
komencajn; kaj li havis dek kvar mil ŝafojn kaj ses mil kamelojn kaj mil
parojn da bovoj kaj mil azeninojn. 13 Kaj li havis sep filojn kaj tri filinojn.
14 Al unu el ĉi tiuj li donis al nomon Jemima, al la dua la nomon Kecia, kaj
al la tria la nomon Keren-Hapuĥ. 15 Kaj en la tuta lando ne troviĝis virinoj
tiel belaj, kiel la filinoj de Ijob; kaj ilia patro donis al ili heredan posedaĵon
inter iliaj fratoj. 16 Kaj post tio Ijob vivis cent kvardek jarojn, kaj li vidis
siajn filojn kaj nepojn ĝis la kvara generacio. 17 Kaj Ijob mortis, maljuna
kaj satiĝinta de la vivo.

LA PSALMARO

1

LIBRO UNUA

(Psalmoj 1–41)

1 Feliĉa estas la homo, kiu ne iras laŭ konsilo de malpiuloj,
Nek staras sur vojo de pekuloj,
Nek sidas en kunsido de blasfemantoj;
2 Sed li nur havas deziron por la leĝo de la Eternulo,
Kaj pri Lia leĝo li pensas tage kaj nokte.
3 Kaj li estos kiel arbo, plantita apud akvaj torentoj,
Donanta sian frukton en sia tempo,
Kaj kies folio ne velkas;
Kaj en ĉio, kion li faras, li sukcesos.
4 Ne tiel estas la malpiuloj;
Sed ili estas kiel grenventumaĵo, kiun disblovas la vento.
5 Tial ne staros fortike la malpiuloj ĉe la juĝo,
Nek la pekuloj en societo de piuloj.
6 Ĉar la Eternulo konas la vojon de piuloj;
Sed la vojo de malpiuloj pereos.

2

1 Kial tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon?
2 Leviĝas reĝoj de la tero,
Kaj eminentuloj konsiliĝas kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia sanktoleito, dirante:
3 Ni disŝiru iliajn ligilojn,
Kaj ni deĵetu de ni iliajn ŝnurojn!
4 La loĝanta en la ĉielo ridas,
La Sinjoro mokas ilin.
5 Tiam Li parolos al ili en Sia kolero,
Kaj per Sia furiozo Li ilin ektimigos, dirante:
6 Mi starigis ja Mian reĝon
Super Cion, Mia sankta monto.
7 Mi raportos pri la decido:
La Eternulo diris al mi: Vi estas Mia filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis.
8 Petu Min, kaj Mi donos al vi popolojn por heredo,
Kaj por posedo limojn de tero.
9 Vi disbatos ilin per fera sceptro,
Kiel potan vazon vi ilin dispecigos.
10 Kaj nun, ho reĝoj, prudentiĝu;
Instruiĝu, juĝistoj de la tero!
11 Servu al la Eternulo kun timo,
Kaj ĝoju kun tremo.
12 Kisu la filon, ke Li ne koleru, kaj vi ne pereu sur la vojo,
Ĉar baldaŭ ekbrulos Lia kolero.
Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin.

3

Psalmo de David, kiam li forkuris de sia filo Abŝalom.
1
Ho Eternulo, kiel multaj estas miaj premantoj,
Multaj leviĝis kontraŭ mi!
2 Multaj diradas pri mia animo:
Ne ekzistas por li savo de Dio.
Sela.
3 Sed Vi, ho Eternulo, estas ŝildo por mi,
Mia honoro kaj levanto de mia kapo.
4 Per mia voĉo mi vokas al la Eternulo,
Kaj Li respondas al mi de Sia sankta monto.
Sela.
5 Mi kuŝiĝas kaj endormiĝas,
Kaj mi vekiĝas, ĉar la Eternulo min subtenas.
6 Mi ne timas miriadojn da kontraŭuloj,
Kiuj estas ĉirkaŭ mi.
7 Leviĝu, ho Eternulo, savu min, mia Dio;
Ĉar Vi frapis al ĉiuj miaj malamikoj la vangojn,
La dentojn de la malpiuloj Vi frakasis.
8 Ĉe la Eternulo estas la savo;
Super Via popolo estu Via beno.
Sela.

4

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de David.
1
Kiam mi vokas, respondu al mi, justa mia Dio!
En premo Vi liberigas min;
Korfavoru min, kaj aŭskultu mian preĝon.
2 Homidoj, ĝis kiam mia honoro estos malhonorata?
Ĝis kiam vi amos vantaĵon kaj celos malveron?
Sela.
3 Sciu do, ke la Eternulo apartigis la piulon por Si;
La Eternulo aŭdas, kiam mi vokas al Li.
4 Tremu, kaj ne peku;
Meditu en viaj koroj, sur viaj kuŝejoj, kaj estu fortikanimaj.
Sela.
5 Oferdonu oferojn piajn,
Kaj fidu la Eternulon.
6 Multaj diradas: Kiu montros al ni bonon?
Direktu sur nin la lumon de Via vizaĝo, ho Eternulo!
7 Vi metis ĝojon en mian koron, pli ol dum ilia greno kaj ilia mosto plimultiĝas.
8 Pace mi kuŝiĝas kaj tuj endormiĝas;
Ĉar Vi, ho Eternulo, loĝigas min sola en sendanĝereco.

5

Al la ĥorestro. Por blovaj instrumentoj. Psalmo de David.
1
Miajn vortojn aŭskultu, ho Eternulo.
Trapenetru miajn pensojn.
2 Aŭdu la voĉon de mia krio, mia Reĝo kaj mia Dio;

Ĉar al Vi mi preĝas.
3 Ho Eternulo, matene Vi aŭdas mian voĉon;
Matene mi eldiras mian preĝon al Vi, kaj mi atendas.
4 Ĉar Vi ne estas tia Dio, kiu amas malpiaĵon;
Malbonulo ne povas gasti ĉe Vi.
5 Fanfaronuloj ne staros antaŭ Vi;
Vi malamas ĉiujn, kiuj faras malbonon.
6 Vi pereigas tiujn, kiuj parolas malveron;
Sangavidan kaj malican la Eternulo abomenas.
7 Kaj mi, pro Via granda favoro, eniros en Vian domon;
Mi kliniĝos en Via sankta templo kun respektego al Vi.
8 Ho Eternulo, gvidu min laŭ Via justeco;
Pro miaj insidantoj ebenigu antaŭ mi Vian vojon.
9 Ĉar ne ekzistas vero en ilia buŝo;
En ilia interno estas malvirteco;
Malfermita tombo estas ilia gorĝo;
Per sia lango ili hipokritas.
10 Montru ilian kulpon, ho Dio,
Ke ili falu per siaj intencoj;
Pro iliaj multaj krimoj ĵetu ilin malsupren,
Ĉar ili ribelis kontraŭ Vi.
11 Kaj ekĝojos ĉiuj, kiuj fidas Vin;
Ili eterne estos gajaj, kaj Vi ilin favoros;
Kaj triumfos pri Vi tiuj, kiuj amas Vian nomon.
12 Ĉar Vi, ho Eternulo, benas piulon;
Kiel per ŝildo Vi ĉirkaŭdefendas lin per favoro.

6

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj, por basuloj. Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,
Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi senfortiĝis;
Sanigu min, ho Eternulo, ĉar ektremis miaj ostoj.
3 Kaj mia animo forte ektremis;
Kaj Vi, ho Eternulo, ĝis kiam?
4 Returnu Vin, ho Eternulo, savu mian animon;
Helpu min pro Via favorkoreco.
5 Ĉar en la morto ne ekzistas memoro pri Vi;
En Ŝeol, kiu gloros Vin?
6 Mi laciĝis de mia ĝemado;
Ĉiun nokton mi priverŝas mian liton;
Per miaj larmoj mi malsekigas mian kuŝejon.
7 Sekiĝis de malĝojo mia vizaĝo,
Maljuniĝis de ĉiuj miaj premantoj.
8 Foriĝu de mi, ĉiuj, kiuj faras malbonon;
Ĉar aŭdis la Eternulo la voĉon de mia ploro.
9 Aŭdis la Eternulo mian peton;
La Eternulo akceptos mian preĝon.
10 Hontigitaj kaj tre teruritaj estos ĉiuj miaj malamikoj;
Ili forturniĝos kaj tuj estos hontigitaj.

7

Senkulpiĝo de David, kiun li kantis al la Eternulo pri Kuŝ, la Benjamenido.
1
Ho Eternulo, mia Dio, ĉe Vi mi rifuĝas; helpu min kontraŭ ĉiuj miaj persekutantoj, kaj savu min,
2 Por ke oni ne elŝiru, kiel leono, mian animon,
Ĝin disŝirante, dum neniu savas.
3 Ho Eternulo, mia Dio! se mi faris ĉi tion,
Se ekzistas maljusteco en miaj manoj,
4 Se al mia amiko mi pagis per malbono,
Aŭ se mi difektis tiun, kiu premis min senkaŭze:
5 Tiam malamiko persekutu mian animon,
Li atingu kaj enpremu mian vivon en la teron,
Kaj mian honoron li metu en la polvon.
Sela.
6 Stariĝu, ho Eternulo, en Via kolero,
Leviĝu super la furiozon de miaj premantoj;
Kaj vekiĝu por mi, Vi, kiu ordonis fari juĝon.
7 Kaj amaso da popoloj Vin ĉirkaŭos;
Kaj super ili reiru supren.
8 La Eternulo juĝas popolojn.
Juĝu min, ho Eternulo, laŭ mia justeco kaj laŭ mia pieco.
9 Finiĝu la malboneco de malpiuloj, kaj Vi subtenu justulon,
Vi, kiu esploras korojn kaj internaĵojn, justa Dio!
10 Mia ŝildo estas ĉe Dio,
Kiu savas piajn korojn.
11 Dio estas juĝanto justa,
Kaj Dio minacanta ĉiutage.
12 Se oni ne reĝustiĝas, Li akrigas Sian glavon,
Streĉas Sian pafarkon kaj direktas ĝin.
13 Kaj Li pretigas por ĝi mortigilojn,
Siajn sagojn Li faras bruligaj.
14 Jen tiu gravediĝis per malbono,
Portis en si malicon, kaj naskis mensogon.
15 Li fosis kavon kaj profundigis ĝin,
Kaj li falis en la kavon, kiun li pretigis.
16 Lia malico refalos sur lian kapon,
Kaj sur lian verton falos lia krimo.
17 Mi gloros la Eternulon pro Lia justeco,
Kaj kantos la nomon de la Eternulo Plejalta.

8

Al la ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!
Vi levis Vian gloron super la ĉielon.
2 Per la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj
Vi fondis al Vi potencon kontraŭ Viaj malamikoj,
Por kvietigi la malamikon kaj la venĝemulon.
3 Kiam mi rigardas Vian ĉielon, la faron de Viaj fingroj,
La lunon kaj la stelojn, kiujn Vi estigis:

4 Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
5 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ Dio;
Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
6 Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
Ĉion Vi metis sub liajn piedojn:
7 Ŝafojn kaj bovojn ĉiujn
Kaj ankaŭ la sovaĝajn bestojn,
8 La birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro,
Ĉion, kio iras la vojojn de la maroj.
9 Ho Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!

9

Al la ĥorestro. Por mut-labeno. Psalmo de David.
1
Mi gloros Vin, ho Eternulo, per mia tuta koro;
Mi rakontos ĉiujn Viajn mirindaĵojn.
2 Mi ĝojos kaj triumfos pro Vi;
Mi kantos Vian nomon, ho Vi Plejalta.
3 Ĉar miaj malamikoj turniĝas malantaŭen,
Ili falas kaj pereas antaŭ Vi.
4 Ĉar Vi faris por mi juĝon kaj plenumon de leĝo;
Vi sidiĝis sur la trono, Vi justa juĝanto.
5 Vi indignis kontraŭ la popoloj, Vi pereigis malpiulojn,
Ilian nomon Vi ekstermis por ĉiam kaj eterne.
6 La malamikoj malaperis, ruiniĝis por ĉiam;
Iliajn urbojn Vi renversis,
La memoro pri ili pereis kune kun ili.
7 Sed la Eternulo restas eterne,
Li pretigis Sian tronon por juĝo.
8 Kaj Li juĝos la mondon kun justeco,
Li plenumos leĝojn inter la popoloj kun senpartieco.
9 Kaj la Eternulo estos rifuĝo por la premato,
Rifuĝo en la tempo de mizero.
10 Kaj esperos al Vi tiuj, kiuj konas Vian nomon,
Ĉar Vi ne forlasas tiujn, kiuj serĉas Vin, ho Eternulo.
11 Kantu al la Eternulo, kiu loĝas sur Cion,
Rakontu inter la popoloj Liajn farojn.
12 Ĉar venĝante por la sango, Li memoras pri ili,
Li ne forgesas la krion de malfeliĉuloj.
13 Estu favora al mi, ho Eternulo;
Vidu, kion mi suferas de miaj malamikoj,
Vi, kiu suprenlevas min el la pordegoj de la morto,
14 Por ke mi rakontu Vian tutan gloron
En la pordegoj de la filino de Cion
Kaj mi ĝoju pro Via savo.
15 Eniĝis la popoloj en la kavon, kiun ili elfosis;
En la reton, kiun ili metis, enkaptiĝis ilia piedo.
16 Oni ekkonas la Eternulon laŭ la juĝo, kiun Li faris;
Per la faroj de siaj manoj estas kaptita la malpiulo.

Higajon. Sela.

17 La malbonuloj reiru en Ŝeolon,
Ĉiuj popoloj, kiuj forgesas Dion.
18 Ĉar ne por ĉiam malriĉulo estos forgesita,
Kaj la espero de mizeruloj ne pereos por eterne.
19 Leviĝu, ho Eternulo, ke homoj ne tro fortiĝu;
La popoloj estu juĝataj antaŭ Via vizaĝo.
20 Metu, ho Eternulo, timon sur ilin,
La popoloj sciu, ke ili estas homoj.

Sela.

10

1 Kial, ho Eternulo, Vi staras malproksime?
Kial Vi kaŝas Vin en la tempo de la mizero?
2 Pro la malhumileco de malbonulo suferas malriĉulo;
Ili kaptiĝu per la artifikoj, kiujn ili elpensis.
3 Ĉar malbonulo fanfaronas pri la kapricoj de sia animo;
Rabanto forlasas, malŝatas la Eternulon.
4 Malpiulo en sia malhumileco ne esploras;
En ĉiuj liaj pensoj Dio ne ekzistas.
5 Li ĉiam iras forte laŭ siaj vojoj;
Viaj juĝoj estas tro alte super li;
Ĉiujn siajn malamikojn li forspitas.
6 Li diris en sia koro: Mi ne ŝanceliĝos,
De generacio al generacio neniam estos al mi malbone.
7 Lia buŝo estas plena de malbenado, trompo, kaj malico;
Sub lia lango estas suferigo kaj malvero.
8 Inside li sidas en la vilaĝoj;
Kaŝe li mortigas senkulpulon;
Liaj okuloj spionas malriĉulon.
9 Li sidas inside en kaŝita loko, kiel leono en la kaverno;
Li insidas, por kapti malriĉulon;
Kaj li kaptas malriĉulon, tirante lin en sian reton.
10 Li insidas, alpremiĝas,
Kaj la malriĉulo falas en liajn fortajn ungegojn.
11 Li diras en sia koro: Dio forgesis,
Li kovras Sian vizaĝon, Li neniam vidos.
12 Leviĝu, ho Eternulo; ho Dio, levu Vian manon;
Ne forgesu mizerulojn.
13 Por kio malpiulo malŝatas Dion,
Kaj diras en sia koro, ke Vi ne postulos respondon?
14 Vi vidas ja, ĉar mizerojn kaj suferojn Vi rigardas, por redoni laŭ Via forto.
Al Vi fordonas sin malriĉulo;
Por orfo Vi estas helpanto.
15 Rompu la brakon de malpiulo kaj malbonulo,
Por ke eĉ serĉante lian malbonon, oni ĝin ne trovu.
16 La Eternulo estas Reĝo por eterne kaj ĉiam,
Pereis la idolistoj de Lia tero.
17 Deziron de humiluloj Vi aŭdas, ho Eternulo;
Vi fortigas ilian koron, Vi atentigas Vian orelon,

18 Por doni juĝon al orfo kaj premato,
Por ke oni ĉesu peli homon de la tero.

11

Al la ĥorestro. De David.
1
Ĉe la Eternulo mi rifuĝas.
Kial vi diras al mia animo:
Flugu kiel birdo sur vian monton?
2 Ĉar jen la malbonuloj streĉis pafarkon,
Almetis sagon sian al la tendeno,
Por pafi kaŝe kontraŭ la honestajn korojn.
3 Kiam la fundamentoj estas detruitaj,
Kion povas fari la justulo?
4 La Eternulo estas en Sia sankta templo;
La trono de la Eternulo estas en la ĉielo;
Liaj okuloj vidas, Liaj palpebroj esploras la homidojn.
5 La Eternulo elprovas justulon;
Sed malpiulon kaj perfortemulon Lia animo malamas.
6 Sur la malpiulojn Li pluvigos brulantajn karbojn, fajron kaj sulfuron;
Brula vento estos kaliko, destinita por ili.
7 Ĉar la Eternulo estas justa, Li amas justecon;
La piulo vidos Lian vizaĝon.

12

Al la ĥorestro. Por basuloj. Psalmo de David.
1
Helpu, ho Eternulo, ĉar malaperis piuloj
Kaj maloftiĝis fideluloj inter la homidoj.
2 Malveron ili parolas unuj al aliaj,
Vortojn flatajn el koro hipokrita.
3 La Eternulo ekstermu ĉiun flatan buŝon
Kaj langon fanfaronantan,
4 Tiujn, kiuj diras: Per nia lango ni venkos,
Nia buŝo estas kun ni; kiu estas sinjoro super ni?
5 Ĉar prematoj estas ruinigataj kaj malfeliĉuloj ĝemas,
Tial nun Mi Min levos, diras la Eternulo;
Mi donos savon al tiuj, kiuj sopiras pri ĝi.
6 La paroloj de la Eternulo estas paroloj puraj,
Arĝento, purigita en tera fandujo kaj sepfoje refandita.
7 Vi, ho Eternulo, konservos ilin,
Vi gardos nin kontraŭ ĉi tiu generacio por eterne.
8 Ĉirkaŭe aperas multe da malpiuloj,
Kiam malnobleco altiĝas inter la homidoj.

13

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi tute forgesos pri mi?
Ĝis kiam Vi kaŝos Vian vizaĝon antaŭ mi?
2 Ĝis kiam mi havos zorgojn en mia animo
Kaj sopirojn en mia koro ĉiutage?

Ĝis kiam mia malamiko estos supre super mi?
3 Rigardu kaj aŭdu min, ho Eternulo, mia Dio;
Lumigu miajn okulojn, ke mi ne ekdormu per morto;
4 Ke ne diru mia malamiko: Mi lin venkis;
Ke ne ĝoju miaj premantoj, se mi falos.
5 Sed mi esperas al Via favorkoreco;
Mia koro ĝojas pro Via savo.
6 Mi kantos al la Eternulo,
Ĉar Li faris al mi bonon.

14

Al la ĥorestro. De David.
1
La sensaĝulo diris en sia koro: Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, ili abomeniĝis pro siaj faroj;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 La Eternulo el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos ĉiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al la Eternulo?
5 Tie ili forte ektimis,
Ĉar Dio estas en la generacio de la justuloj.
6 Vi malhonoris la konsilon de malriĉulo,
Sed la Eternulo estas lia rifuĝejo.
7 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael!
Kiam la Eternulo revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

15

Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, kiu povas gasti en Via tendo?
Kiu povas loĝi sur Via sankta monto?
2 Tiu, kiu vivas honeste, agas juste,
Kaj parolas veron el sia koro;
3 Kiu ne kalumnias per sia lango,
Ne faras malbonon al sia kunulo,
Kaj ne ĵetas malhonoron sur sian proksimulon;
4 Kiu abomenas malnoblulon
Kaj estimas la respektantojn de la Eternulo,
Kiu faris ĵuron malprofite por si kaj ĝin ne rompas;
5 Kiu sian monon ne donas procentege,
Kaj subaĉetajn donacojn kontraŭ senkulpulo ne akceptas.
Kiu tiel agas, tiu neniam falos.

16

Verko de David.
1
Gardu min, ho Dio, ĉar mi rifuĝas ĉe Vi.
2 Mi diris al la Eternulo: Vi estas mia Sinjoro;

Mi ne havas alian bonon krom Vi.
3 Al la sanktuloj, kiuj estas sur la tero,
Kaj al la majestuloj iras mia tuta deziro.
4 Multiĝos la malĝojoj de tiuj, kiuj sekvis alian;
Mi ne verŝos iliajn sangajn verŝoferojn
Kaj ne metos iliajn nomojn en mian buŝon.
5 La Eternulo estas mia sorta parto kaj kaliko;
Vi subtenas mian sorton.
6 Loto agrabla trafis min,
Ĉarma estas mia heredo.
7 Mi gloras la Eternulon, kiu konsilas min;
Eĉ en la nokto instruas min mia internaĵo.
8 Ĉiam mi vidas la Eternulon antaŭ mi;
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, mi ne falos.
9 Tial ĝojas mia koro, raviĝas mia animo;
Eĉ mia karno ripozas senzorge.
10 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol;
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
11 Vi konigos al mi la vojon de la vivo;
Multe da ĝojoj estas antaŭ Vi,
Ĉarmoj estas en Via dekstra mano eterne.

17

Preĝo de David.
1
Aŭskultu, ho Eternulo, la justulon, atentu mian krion,
Donu orelon al mia preĝo el ne malsincera buŝo.
2 De Vi venos mia juĝo;
Viaj okuloj rigardos la veremecon.
3 Vi esploras mian koron, ekzamenas ĝin en la nokto; Vi elprovas min,
Kaj Vi trovas nenion, kion mi intencus,
Sed kio ne volus eliri el mia buŝo.
4 Pri homaj faroj, konforme al la vortoj el Via buŝo,
Mi gardis min de vojoj kontraŭleĝaj.
5 Miaj paŝoj tuj sekvas en Viaj postesignoj, miaj piedoj ne ŝanceliĝas.
6 Mi vokas al Vi, ĉar Vi respondos al mi, ho Dio;
Klinu al mi Vian orelon kaj aŭdu mian parolon.
7 Montru Vian mirindan favorkorecon,
Vi, kiu per Via dekstra mano helpas la fidantojn kontraŭ la atakantoj.
8 Gardu min kiel la pupilon de la okulo,
Per la ombro de Viaj flugiloj kaŝu min
9 De la malbonuloj, kiuj atakas min,
De miaj malamikoj, kiuj ĉirkaŭe insidas kontraŭ mia animo.
10 Sian koron ili fermis,
Per sia buŝo ili parolas fiere.
11 Kien ni iras, ili nin ĉirkaŭas;
Siajn okulojn ili direktas, por ĵeti nin sur la teron.
12 Li similas leonon, kiu avidas akiron,
Kaj leonidon, kiu sidas en kaŝita loko.
13 Leviĝu, ho Eternulo, antaŭvenu kaj renversu lin;
Savu mian animon kontraŭ la malbonulo per Via glavo,
14 Kontraŭ la homoj, ho Eternulo, per Via mano,

Kontraŭ la homoj de ĉi tiu mondo, kiuj havas sian parton en la nuna vivo,
Kaj kies ventron Vi plenigis per Viaj trezoroj,
Ke iliaj filoj estos sataj kaj ili lasos restaĵon por siaj infanoj.
15 Kaj mi en pieco rigardos Vian vizaĝon;
Vekiĝante, mi satiĝos per Via bildo.

18

Al la ĥorestro. De la sklavo de la Eternulo, David, kiu eldiris al la Eternulo la vortojn de ĉi tiu kanto, kiam la Eternulo lin savis el la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la mano de Saul. Kaj li diris:
1
Mi varmege Vin amas, ho Eternulo, mia forteco!
2 La Eternulo estas mia Roko, kaj mia fortikaĵo, kaj mia Savanto,
Mia Dio, mia forta Roko, kiun mi fidas,
Mia ŝildo kaj la korno de mia savo, mia rifuĝejo.
3 Mi vokas al la Eternulo, la glorinda;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.
4 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj torentoj pereigaj min teruris;
5 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis,
La retoj de la morto min atingis.
6 En mia premiteco mi vokis la Eternulon,
Kaj al mia Dio mi kriis;
El Sia templo Li aŭdis mian voĉon,
Kaj mia krio al Li atingis Liajn orelojn.
7 Ektremis kaj ekskuiĝis la tero,
La fundamentoj de la montoj ekmoviĝis
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris.
8 Leviĝis fumo el Lia nazo,
Kaj ekstermanta fajro el Lia buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi.
9 Li klinis la ĉielon kaj iris malsupren;
Kaj densa mallumo estis sub Liaj piedoj.
10 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento.
11 El la mallumo Li faris al Si kovron,
Tendon Li faris ĉirkaŭ Si el la mallumo de la akvo, densaj nuboj.
12 De la brilo antaŭ Li, tra Liaj densaj nuboj,
Flugis hajlo kaj brulantaj karboj.
13 Kaj la Eternulo ektondris en la ĉielo,
Kaj la Plejaltulo aŭdigis Sian voĉon;
Hajlon kaj brulantajn karbojn.
14 Li ĵetis Siajn sagojn, kaj dispelis ilin;
Ĵetis multajn fulmojn, kaj konfuzis ilin.
15 Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la akvoj,
Kaj nudiĝis la fundamentoj de la universo,
De Via minaca voĉo, ho Eternulo,
De la kolera spirado de Via nazo.
16 Li etendas el supre la brakon, kaj prenas min;
Li eltiras min el grandaj akvoj;
17 Li savas min de mia potenca malamiko,

Kaj de miaj malamantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
18 Ili atingis min en la tago de mia malfeliĉo;
Sed la Eternulo fariĝis mia subteno.
19 Kaj Li elkondukis min en vastan lokon;
Li liberigis min, ĉar Li estas favora al mi.
20 La Eternulo rekompencas min laŭ mia justeco;
Laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.
21 Ĉar mi min tenis je la vojoj de la Eternulo,
Kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.
22 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ mi,
Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.
23 Mi estis senkulpa antaŭ Li,
Kaj mi gardis min, ke mi ne peku.
24 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ mia justeco,
Laŭ la pureco de miaj manoj antaŭ Liaj okuloj.
25 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia,
26 Kun purulo Vi agas laŭ lia pureco,
Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco.
27 Ĉar humilan popolon Vi helpas,
Sed altajn okulojn Vi malaltigas.
28 Ĉar Vi lumigas mian lumilon;
La Eternulo, mia Dio, lumigas mian mallumon.
29 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron,
Kaj kun mia Dio mi transsaltas muron.
30 La vojo de Dio estas perfekta;
La parolo de la Eternulo estas tute pura;
Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
31 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio?
32 Tiu Dio, kiu ĉirkaŭzonas min per forto
Kaj perfektigas mian vojon;
33 Kiu similigas miajn piedojn al cervaj,
Kaj starigas min sur miaj altaĵoj;
34 Kiu instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon.
35 Vi donis al mi la ŝildon de Via savo;
Kaj Via dekstra mano subtenas min,
Kaj Via favoro min grandigas.
36 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj.
37 Mi persekutas miajn malamikojn, kaj mi atingas ilin;
Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas.
38 Mi ilin frakasas, ke ili ne povas plu leviĝi;
Ili falas sub miajn piedojn.
39 Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito;
Miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.
40 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas.
41 Ili krias, sed ne venas helpanto;
Al la Eternulo, sed Li ne respondas al ili.

42 Mi disflugigas ilin, kiel polvon laŭ la vento;
Kiel stratan koton mi ilin forĵetas.
43 Vi savas min de popola tumulto;
Vi faras min ĉefo de la nacioj;
Popolo, kiun mi ne konas, servas min.
44 Per atentaj oreloj ili obeas min;
Aligentuloj respektegas min.
45 Aligentuloj senfortiĝas,
Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
46 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Kaj alte glorata estu la Dio de mia savo:
47 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon
Kaj submetas al mi popolojn,
48 Kiu savas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj,
Kaj savas min de perfortulo.
49 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo, inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantas.
50 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito,
Al David kaj al lia idaro, por eterne.

19

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
La ĉieloj rakontas la gloron de Dio,
Kaj la farojn de Liaj manoj raportas la ĉiela firmaĵo.
2 Tago al tago transdonas diron,
Kaj nokto al nokto faras sciigon.
3 Sen parolo kaj sen vortoj;
Oni ne aŭdas ilian voĉon.
4 Tra la tuta mondo iras ilia ordono,
Kaj ĝis la fino de la universo iras iliaj vortoj;
Por la suno Li aranĝis tendon inter ili.
5 Kaj ĝi eliras kiel fianĉo el sia baldakeno,
Ĝojas kiel heroo, trakuranta sian vojon.
6 Sur unu rando de la ĉielo estas ĝia leviĝo,
Kaj ĝia rondiro estas ĝis aliaj randoj;
Kaj nenio kaŝiĝas antaŭ ĝia varmego.
7 La instruo de la Eternulo estas perfekta, ĝojigas la animon;
La atesto de la Eternulo estas certa, ĝi saĝigas sensaĝulon.
8 La ordonoj de la Eternulo estas justaj, ĝojigas la koron;
La ordondiro de la Eternulo estas klara, faras lumon antaŭ la okuloj.
9 La timo antaŭ la Eternulo estas pura, restas eterne;
La juĝoj de la Eternulo estas veraj, kaj ĉiuj estas justaj.
10 Ili estas pli dezirindaj, ol oro kaj ol multe da plej pura oro;
Ili estas pli dolĉaj, ol mielo kaj ĉelaraj mielgutoj.
11 Ankaŭ Via sklavo instruiĝis per ili;
Kiu ilin observas, tiu havas grandan rekompencon.
12 Kiu scias siajn erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj.
13 Ankaŭ de intencaj eraroj detenu Vian sklavon,
Ke ili ne regu super mi.

Tiam mi estos perfekta, kaj pura de granda peko.
14 Akceptu favore la vortojn el mia buŝo kaj la parolon de mia koro antaŭ Vi,
Ho Eternulo, mia Roko kaj mia Liberiganto.

20

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
La Eternulo aŭskultu vin en tago de mizero;
Defendu vin la nomo de Dio de Jakob.
2 Li sendu al vi helpon el la sanktejo,
Kaj el Cion Li vin fortigu.
3 Li rememoru ĉiujn viajn oferdonojn,
Kaj via brulofero aperu grasa antaŭ Li.
Sela.
4 Li donu al vi tion, kion deziras via koro;
Kaj ĉiujn viajn intencojn Li plenumu.
5 Ni estos gajaj pro Via venko,
Kaj pro la nomo de nia Dio ni levos standardon.
La Eternulo plenumu ĉiujn viajn petojn.
6 Nun mi ekscias, ke la Eternulo savas Sian sanktoleiton;
Li aŭskultas lin el Sia sankta ĉielo,
Forte savas lin per Sia dekstra mano.
7 Unuj fidas veturilojn, aliaj ĉevalojn;
Sed ni alvokas la nomon de la Eternulo, nia Dio.
8 Ili ŝanceliĝas kaj falas,
Kaj ni staras kaj tenas nin forte.
9 Ho Eternulo, savu;
La Reĝo respondu al ni, kiam ni vokas al Li.

21

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, pro Via forto ĝojas la reĝo,
Kaj pro Via helpo kiel forte li triumfas!
2 Kion lia koro deziris, tion Vi donis al li;
Kaj la peton de lia buŝo Vi ne rifuzis.
Sela.
3 Vi antaŭvenas al li kun beno de bono;
Vi metis sur lian kapon kronon el pura oro.
4 Vivon li petis de Vi;
Kaj Vi donis al li longan vivon por ĉiam kaj eterne.
5 Granda estas lia honoro pro Via helpo;
Gloron kaj majeston Vi metis sur lin.
6 Vi donas al li eternajn benojn;
Vi gajigas lin per ĝojo antaŭ Via vizaĝo.
7 Ĉar la reĝo fidas la Eternulon,
Kaj pro favoro de la Plejaltulo li ne falos.
8 Trovos Via mano ĉiujn Viajn malamikojn,
Via dekstra trovos Viajn malamantojn.
9 Vi similigos ilin al brulanta forno, kiam Vi koleros;
La Eternulo englutos ilin per Sia kolero,
Kaj fajro ilin formanĝos.

10 Ilian naskitaron Vi ekstermos de sur la tero,
Kaj ilian semon el inter la homidoj.
11 Ĉar ili preparis malbonon por Vi,
Pripensis atencon, sed ne povis ĝin plenumi.
12 Vi devigos ilin turni al Vi la dorson,
Viajn tendenojn Vi direktos kontraŭ iliajn vizaĝojn.
13 Leviĝu, ho Eternulo, en Via forto;
Ni kantos kaj gloros Vian potencon.

22

Al la ĥorestro. Por ario: Matenkrepuska Cervino. Psalmo de David.
1
Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min,
Kaj estas malproksima de mia savo, de miaj plendaj paroloj?
2 Mia Dio, mi vokas en la tago, kaj Vi ne respondas;
En la nokto, kaj mi ne trovas trankvilon.
3 Sed Vi estas sankta,
Ho Vi, kiu loĝas inter la glorado de Izrael.
4 Vin fidis niaj patroj;
Ili fidis, kaj Vi ilin helpis.
5 Al Vi ili kriadis kaj estis savataj;
Vin ili fidis, kaj ili ne devis honti.
6 Sed mi estas vermo kaj ne homo;
Mokata de la homoj, malestimata de la popolo.
7 Ĉiuj, kiuj min vidas, insultas min,
Malfermegas la buŝon, balancas la kapon, dirante:
8 Li apogis sin al la Eternulo: Tiu helpu lin;
Tiu savu lin, se Li amas lin.
9 Vi eltiris ja min el la ventro,
Vi zorgis pri mi sur la brusto de mia patrino.
10 Al Vi mi estis ĵetita de post la momento de mia naskiĝo;
De la ventro de mia patrino Vi estas mia Dio.
11 Ne malproksimiĝu de mi,
Ĉar malfeliĉo estas proksima, kaj helpanton mi ne havas.
12 Ĉirkaŭis min multaj bovoj,
Fortaj bovoj Baŝanaj stariĝis ĉirkaŭ mi.
13 Ili malfermegis kontraŭ mi siajn buŝojn,
Kiel leono ŝiranta kaj krieganta.
14 Kiel akvo mi disverŝiĝis,
Kaj disiĝis ĉiuj miaj ostoj;
Mia koro fariĝis kiel vakso,
Fandiĝis en mia interno.
15 Mia forto elsekiĝis kiel peco da poto;
Mia lango algluiĝis al mia palato;
Kaj Vi metas min en tomban polvon.
16 Ĉar ĉirkaŭis min hundoj;
Amaso da malbonuloj staras ĉirkaŭ mi;
Ili mordas miajn manojn kaj piedojn.
17 Mi povas kalkuli ĉiujn miajn ostojn;
Ili rigardas kaj konstante rigardas.
18 Ili dividas miajn vestojn inter si,

Pri mia tuniko ili lotas.
19 Sed Vi, ho Eternulo, ne malproksimiĝu;
Mia forto, rapidu, por helpi min.
20 Savu de la glavo mian animon,
Mian solan savu de la hundo.
21 Savu min de buŝo de leono,
Kaj helpu min kontraŭ kornoj de bubaloj.
22 Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj;
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.
23 Respektantoj de la Eternulo, gloru Lin;
Tuta semo de Jakob, honoru Lin;
Tuta semo de Izrael, estimegu Lin.
24 Ĉar Li ne malŝatis kaj ne malestimis la suferojn de premato,
Kaj ne kaŝis antaŭ li Sian vizaĝon;
Sed aŭskultis lin, kiam tiu kriis al Li.
25 Vin mi gloros en granda komunumo;
Mi plenumos miajn promesojn antaŭ Liaj respektantoj.
26 La humiluloj manĝu kaj satiĝu,
Gloru la Eternulon Liaj serĉantoj;
Via koro vivu eterne.
27 Rememoros kaj revenos al la Eternulo ĉiuj finoj de la mondo;
Kaj kliniĝos antaŭ Vi ĉiuj popolaj familioj.
28 Ĉar al la Eternulo apartenas la reĝado;
Li reĝas super la popoloj.
29 Manĝos kaj kliniĝos ĉiuj grasuloj de la tero;
Antaŭ Li genufleksos ĉiuj forirantaj al la tombo
Kaj nepovantaj konservi sian animon viva.
30 Naskotaro Lin servos;
Oni predikos pri mia Sinjoro al la estonta generacio.
31 Al naskota popolo oni venos kaj predikos
Pri Lia justeco kaj pri Liaj faroj.

23

Psalmo de David.
1
La Eternulo estas mia paŝtisto; mi mankon ne havos.
2 Sur verdaj herbejoj Li ripozigas min,
Apud trankvilaj akvoj Li kondukas min.
3 Li kvietigas mian animon;
Li kondukas min laŭ vojo de la vero, pro Sia nomo.
4 Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo,
Mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi;
Via bastono kaj apogiĝilo trankviligos min.
5 Vi kovras por mi tablon antaŭ miaj malamikoj;
Vi ŝmiris per oleo mian kapon, mia pokalo estas plenigita.
6 Nur bono kaj favoro sekvos min en la daŭro de mia tuta vivo;
Kaj mi restos en la domo de la Eternulo eterne.

24

Psalmo de David.
1
Al la Eternulo apartenas la tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj.

2 Ĉar Li sur la maroj ĝin fondis
Kaj sur la akvoj ĝin fortikigis.
3 Kiu supreniros sur la monton de la Eternulo?
Kaj kiu staros ĉe Lia sankta loko?
4 Tiu, kiu havas purajn manojn kaj senmakulan koron,
Kiu ne fordonis sian animon al malvero
Kaj ne ĵuras trompe.
5 Li ricevos benon de la Eternulo,
Kaj bonfarojn de Dio, lia savanto.
6 Tio estas la gento de Liaj adorantoj,
De la serĉantoj de Via vizaĝo, ho Dio de Jakob.
Sela.

7 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
8 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo forta kaj potenca,
La Eternulo, la potenculo de milito.
9 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
10 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo Cebaot,
Li estas la Reĝo de gloro.
Sela.

25

De David.
1
Al Vi, ho Eternulo, mi levas mian animon.
2 Ho mia Dio, Vin mi fidas;
Ne lasu min hontiĝi;
Ne lasu, ke miaj malamikoj moku pri mi.
3 Ĉar neniu el tiuj, kiuj esperas al Vi, hontiĝos;
Nur tiuj hontiĝos, kiuj forlasas Vin senpripense.
4 Viajn vojojn, ho Eternulo, montru al mi;
Instruu min sekvi Vian iradon.
5 Gvidu min en Via vero kaj lernigu min,
Ĉar Vi estas la Dio, kiu min helpas;
Al Vi mi esperas ĉiun tagon.
6 Rememoru, ho Eternulo, Vian kompatemecon kaj Vian favorkorecon,
Ĉar ili estis de ĉiam.
7 La pekojn de mia juneco kaj miajn krimojn ne rememoru;
Laŭ Via favorkoreco rememoru min,
Pro Via boneco, ho Eternulo!
8 Bona kaj justa estas la Eternulo,
Tial Li montras al pekantoj la vojon.
9 Li gvidas la humilulojn en justeco,
Kaj instruas al la humiluloj Siajn vojojn.
10 Ĉiuj vojoj de la Eternulo estas favorkoreco kaj fideleco al tiuj,
Kiuj observas Lian interligon kaj Liajn leĝojn.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, pardonu al mi mian pekon,

Ĉar ĝi estas granda.
12 Al ĉiu homo, kiu timas la Eternulon,
Li montras la vojon, kiun tiu devas elekti.
13 Lia animo ĝuos bonon,
Kaj liaj idoj posedos la teron.
14 Konfidon de la Eternulo havas Liaj timantoj;
Kaj Sian aranĝon Li sciigas al ili.
15 Miaj okuloj estas ĉiam direktitaj al la Eternulo,
Ĉar Li eltiras el reto miajn piedojn.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Ĉar mi estas soleca kaj mizera.
17 La suferoj de mia koro estas grandaj;
El mia premateco elkonduku min.
18 Rigardu mian suferon kaj mizeron,
Kaj pardonu ĉiujn miajn pekojn.
19 Rigardu, kiel multaj estas miaj malamikoj
Kaj per kia kruela malamo ili min malamas.
20 Gardu mian animon kaj savu min;
Ne lasu min hontiĝi, ĉar Vin mi fidas.
21 Senkulpeco kaj justeco defendu min,
Ĉar al Vi mi esperas.
22 Liberigu, ho Dio,
Izraelon el ĉiuj liaj suferoj.

26

De David.
1
Juĝu min, ho Eternulo, ĉar mi iris en sincereco kaj la Eternulon mi fidis;
Mi ne ŝanceliĝos.
2 Esploru min, ho Eternulo, kaj elprovu min;
Refandu mian internaĵon kaj mian koron.
3 Ĉar Via favorkoreco estas antaŭ miaj okuloj;
Kaj mi marŝas en Via vero.
4 Mi ne sidas kun homoj malveremaj,
Kaj kun falsemuloj mi ne iros.
5 Mi malamas societon de malbonfarantoj,
Kaj kun malpiuloj mi ne sidos.
6 Mi lavas miajn manojn per senkulpeco;
Kaj mi moviĝas ĉirkaŭ Via altaro, ho Eternulo,
7 Por aŭdigi laŭte gloradon
Kaj famigi ĉiujn Viajn miraklojn.
8 Ho Eternulo, mi amas la ejon de Via domo,
Kaj la lokon, en kiu loĝas Via gloro.
9 Ne pereigu mian animon kune kun la pekuloj,
Nek mian vivon kun la sangaviduloj,
10 En kies manoj estas krimo
Kaj kies dekstra mano estas plena de subaĉetaj donacoj.
11 Kaj mi iras en senkulpeco;
Liberigu min kaj korfavoru min.
12 Mia piedo staras sur ebena loko;
En kunvenoj mi benos la Eternulon.

27

De David.
1
La Eternulo estas mia lumo kaj mia savo; kiun mi devas timi?
La Eternulo estas la forto de mia vivo; kiu povas min teruri?
2 Kiam alproksimiĝos al mi malbonfarantoj, por manĝi mian karnon,
Miaj kontraŭuloj kaj malamikoj, ili surpuŝiĝos kaj falos.
3 Se elpaŝos kontraŭ min armeo,
Mia koro ne ektimos;
Se leviĝos kontraŭ min milito,
Ankaŭ tiam mi havos fidon.
4 Nur unu aferon mi petas de la Eternulo, nur tion mi deziras:
Ke mi restu en la domo de la Eternulo en la daŭro de mia tuta vivo,
Por rigardi la ĉarmon de la Eternulo, admiri Lian templon.
5 Ĉar Li kovros min en Sia kabano en la tago de malbono;
Li kaŝos min en sekreta loko de Sia tendo;
Sur rokon Li levos min.
6 Kaj nun leviĝos mia kapo super miajn malamikojn, kiuj min ĉirkaŭas;
Kaj mi oferfaros en Lia tendo oferojn de danko;
Mi kantos kaj gloros la Eternulon.
7 Aŭskultu, ho Eternulo, mian voĉon, kiam mi vokas;
Korfavoru min, kaj respondu al mi.
8 De Vi diris al mi mia koro:
Serĉu Mian vizaĝon.
Vian vizaĝon, ho Eternulo, mi serĉas.
9 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ne forpuŝu en kolero Vian sklavon;
Vi estis mia helpo,
Ne forpuŝu kaj ne forlasu min, ho Dio de mia savo.
10 Ĉar mia patro kaj mia patrino min forlasis,
Sed la Eternulo min akceptis.
11 Instruu al mi, ho Eternulo, Vian vojon,
Kaj konduku min sur ĝusta irejo, spite miajn insidantojn.
12 Ne fordonu min al la volo de miaj premantoj;
Ĉar stariĝis kontraŭ mi falsaj atestantoj, plenaj de rabemeco.
13 Se mi ne esperus vidi la bonecon de la Eternulo
En la lando de vivantoj!
14 Esperu al la Eternulo;
Tenu vin forte, forta estu via koro;
Jes, esperu al la Eternulo.

28

De David.
1
Al Vi, ho Eternulo, mi vokas;
Mia Roko, ne silentu al mi;
Se Vi silentos al mi, mi similiĝos al tiuj,
Kiuj iras en la tombon.
2 Aŭskultu la voĉon de mia petego, kiam mi krias al Vi,
Kiam mi levas miajn manojn al Via plejsanktejo.
3 Ne kunpereigu min kune kun malpiuloj, kaj kun krimfarantoj,
Kiuj parolas pace kun siaj proksimuloj,
Dum malbono estas en ilia koro.

4 Redonu al ili laŭ iliaj faroj kaj laŭ iliaj malbonaj agoj;
Laŭ la faroj de iliaj manoj redonu al ili;
Redonu al ili, kion ili meritas.
5 Ĉar ili ne atentas la agojn de la Eternulo
Kaj la farojn de Liaj manoj,
Li disbatos ilin kaj ne rekonstruos.
6 Glorata estu la Eternulo,
Ĉar Li aŭskultis la voĉon de mia petego.
7 La Eternulo estas mia forto kaj mia ŝildo;
Lin fidis mia koro, kaj Li helpis min;
Tial ekĝojas mia koro,
Kaj per mia kanto mi Lin gloros.
8 La Eternulo estas ilia forto,
Li estas savanta forto por Sia sanktoleito.
9 Helpu Vian popolon kaj benu Vian heredon,
Kaj paŝtu kaj altigu ilin eterne.

29

Psalmo de David.
1
Tributu al la Eternulo, vi potenculoj,
Tributu al la Eternulo honoron kaj forton.
2 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo;
Kliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.
3 La voĉo de la Eternulo iras super la akvoj;
La Dio de gloro tondras,
La Eternulo super grandaj akvoj.
4 La voĉo de la Eternulo iras kun forto,
La voĉo de la Eternulo iras kun majesto.
5 La voĉo de la Eternulo rompas cedrojn,
La Eternulo rompas la cedrojn de Lebanon.
6 Li saltigas ilin kiel bovidon,
Lebanonon kaj Sirjonon kiel bubalidon.
7 La voĉo de la Eternulo elhakas fajran flamon.
8 La voĉo de la Eternulo skuas dezerton,
La Eternulo skuas la dezerton Kadeŝ.
9 La voĉo de la Eternulo igas cervinojn naski, kaj nudigas arbarojn;
Kaj en Lia templo ĉio parolas pri Lia gloro.
10 La Eternulo regis en la tempo de la diluvo,
La Eternulo restos Reĝo eterne.
11 La Eternulo donos forton al Sia popolo,
La Eternulo benos Sian popolon per paco.

30

Psalmo-kanto ĉe inaŭguro de la Domo; de David.
1
Mi gloros Vin alte, ho Eternulo,
Ĉar Vi levis min kaj Vi ne lasis miajn malamikojn triumfi super mi.
2 Ho Eternulo, mia Dio, mi vokis al Vi,
Kaj Vi min sanigis.
3 Ho Eternulo, Vi ellevis el Ŝeol mian animon;
Vi vivigis min, ke mi ne iru en la tombon.

4 Kantu al la Eternulo, ho Liaj piuloj,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.
5 Ĉar nur momenton daŭras Lia kolero,
Sed tutan vivon daŭras Lia favoro;
Vespere povas esti ploro,
Sed matene venos ĝojego.
6 Kaj mi diris en la tempo de mia feliĉo:
Mi neniam falos.
7 Ho Eternulo, per Via favoro Vi starigis mian monton fortike;
Sed kiam Vi kaŝis Vian vizaĝon, mi konfuziĝis.
8 Al Vi, ho Eternulo, mi vokis,
Kaj al la Eternulo mi preĝis:
9 Kion utilos mia sango, se mi iros en la tombon?
Ĉu gloros Vin polvo? ĉu ĝi aŭdigos Vian veron?
10 Aŭskultu, ho Eternulo, kaj korfavoru min;
Ho Eternulo, estu helpanto al mi.
11 Vi anstataŭigis al mi mian plendon per danco;
Vi deprenis de mi mian sakaĵon kaj zonis min per ĝojo,
12 Por ke mia animo kantu al Vi kaj ne silentiĝu.
Ho Eternulo, mia Dio, eterne mi Vin gloros.

31

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Vin, ho Eternulo, mi fidas, ke mi neniam estu hontigita;
Per Via justeco savu min.
2 Klinu al mi Vian orelon, rapide savu min!
Estu por mi forta roko, fortika kastelo, por helpi min.
3 Ĉar Vi estas mia roko kaj mia kastelo;
Kaj pro Via nomo gvidu min kaj konduku min.
4 Eligu min el la reto, kiun ili metis kontraŭ mi;
Ĉar Vi estas mia fortikaĵo.
5 En Vian manon mi transdonas mian spiriton;
Vi savas min, ho Eternulo, Dio de la vero.
6 Mi malamas la adorantojn de vantaj idoloj,
Sed mi fidas la Eternulon.
7 Mi gajas kaj ĝojas pro Via favoro;
Ĉar Vi vidis min mizeron,
Vi eksciis la suferojn de mia animo,
8 Kaj Vi ne transdonis min en la manon de malamiko,
Vi starigis miajn piedojn sur vasta loko.
9 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi suferas;
Malfortiĝis de malĝojo mia okulo, mia animo, kaj mia korpo.
10 Ĉar mia vivo konsumiĝis de malĝojo kaj miaj jaroj de ĝemado;
Mia forto malaperis per mia kulpo, kaj miaj ostoj malfortiĝis.
11 Per ĉiuj miaj malamikoj mi fariĝis granda hontindaĵo por miaj najbaroj
Kaj teruraĵo por miaj konatoj;
Kiuj vidas min sur la strato, tiuj forkuras de mi.
12 Oni forgesis pri mi en la koro, kiel pri mortinto;
Mi fariĝis kiel rompita vazo.
13 Ĉar mi aŭdas la insultojn de multaj;

Ĉirkaŭe estas minacoj;
Ili kune konspiras kontraŭ mi,
Ili intencas pereigi mian vivon.
14 Sed mi — mi fidas Vin, ho Eternulo;
Mi diras: Vi estas mia Dio.
15 En Via mano estas mia sorto;
Savu min de la mano de miaj malamikoj kaj persekutantoj.
16 Lumu per Via vizaĝo al Via sklavo,
Helpu min per Via boneco.
17 Ho Eternulo, ne hontigu min, ĉar mi vokis al Vi;
Hontigitaj estu la malpiuloj, ili silentiĝu por Ŝeol.
18 Mutiĝu la mensogaj buŝoj,
Kiuj parolas arogante kontraŭ piulo,
Kun fiero kaj malestimo.
19 Kiel granda estas Via boneco, kiun Vi konservis por tiuj, kiuj Vin timas,
Kaj kiun Vi faris antaŭ la homoj por tiuj, kiuj Vin fidas!
20 Vi kovras ilin per la kovro de Via vizaĝo kontraŭ homaj atencoj,
Vi kaŝas ilin en tendo kontraŭ malamikaj langoj.
21 Glorata estu la Eternulo,
Kiu aperigis al mi mirindan favoron en fortikigita urbo.
22 Kaj mi diris en mia konfuziĝo:
Mi estas forpuŝita for de Viaj okuloj;
Tamen Vi aŭskultis la voĉon de mia preĝo, kiam mi vokis al Vi.
23 Amu la Eternulon, ĉiuj Liaj piuloj;
La fidelulojn la Eternulo gardas,
Kaj Li repagas sufiĉege al tiuj, kiuj agas malhumile.
24 Estu kuraĝaj, kaj forta estu via koro,
Vi ĉiuj, kiuj esperas al la Eternulo!

32

Instruo de David.
1
Feliĉa estas tiu, kies krimo estas pardonita, kies peko estas kovrita.
2 Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon
Kaj en kies spirito estas nenia malvero.
3 Kiam mi silentis, miaj ostoj senfortiĝis
De mia ĉiutaga ploregado.
4 Ĉar tage kaj nokte pezis sur mi Via mano;
La freŝecon de mia sukoj anstataŭis sekeco de somero.
Sela.
5 Mian pekon mi konfesis al Vi, kaj mian kulpon mi ne kaŝis;
Mi diris: Mi konfesos miajn krimojn al la Eternulo;
Kaj Vi deprenis la kulpon de mia peko.
Sela.
6 Pro tio preĝu antaŭ Vi ĉiu piulo en favora tempo,
Por ke ĉe la disverŝiĝo de grandaj akvoj ili lin ne atingu.
7 Vi estas mia ŝirmo;
Kontraŭ sufero Vi min gardos,
Per kantoj de savo Vi min ĉirkaŭos.
Sela.
8 Mi prudentigos vin, kaj montros al vi la vojon, kiun vi devas iri;
Kun konsiloj Mi direktos sur vin Mian okulon.

9 Ne estu kiel ĉevalo, kiel senprudenta mulo,
Al kiuj oni devas kateni la buŝon per brido kaj buŝpeco,
Alie ili ne venos al vi.
10 Multajn frapojn havas la malpiulo;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiun ĉirkaŭas favoro.
11 Ĝoju pro la Eternulo, kaj gaju, ho justuloj;
Kaj triumfu ĉiuj, kiuj havas pian koron!

33

1 Ĝoje kantu, ho piuloj, antaŭ la Eternulo;
Al la justuloj konvenas glorado.
2 Gloru la Eternulon per harpo,
Per dekkorda psaltero ludu al Li.
3 Kantu al Li novan kanton,
Bone ludu al Li kun trumpetado.
4 Ĉar ĝusta estas la vorto de la Eternulo,
Kaj ĉiu Lia faro estas fidinda.
5 Li amas justecon kaj juĝon;
La tero estas plena de la boneco de la Eternulo.
6 Per la vorto de la Eternulo estiĝis la ĉielo;
Kaj per la spiro de Lia buŝo estiĝis ĝia tuta ekzistantaro.
7 Li kolektis kiel en tenujon la akvon de la maro,
Li metis la abismojn en konservejojn.
8 Timu la Eternulon la tuta tero;
Tremu antaŭ Li ĉiuj loĝantoj de la mondo.
9 Ĉar Li diris, kaj tio fariĝis;
Li ordonis, kaj tio aperis.
10 La Eternulo neniigas la interkonsenton de la popoloj,
Li detruas la intencojn de la nacioj.
11 La decido de la Eternulo restas eterne,
La pensoj de Lia koro restas de generacio al generacio.
12 Felica estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo;
La gento, kiun Li elektis al Si kiel heredon.
13 El la ĉielo la Eternulo rigardas,
Li vidas ĉiujn homidojn.
14 De la trono, sur kiu Li sidas,
Li rigardas ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero,
15 Li, kiu kreis la korojn de ili ĉiuj,
Kiu rimarkas ĉiujn iliajn farojn.
16 La reĝon ne helpos granda armeo,
Fortulon ne savos granda forto.
17 Vana estas la ĉevalo por helpo,
Kaj per sia granda forto ĝi ne savos.
18 Jen la okulo de la Eternulo estas sur tiuj, kiuj Lin timas,
Kiuj esperas Lian favoron,
19 Ke Li savu de morto ilian animon
Kaj nutru ilin en tempo de malsato.
20 Nia animo fidas la Eternulon;
Li estas nia helpo kaj nia ŝildo.
21 Ĉar pro Li ĝojas nia koro,
Ĉar ni fidas Lian sanktan nomon.

22 Via favoro, ho Eternulo, estu super ni,
Kiel ni esperas al Vi.

34

De David, kiam li ŝajnigis sin freneza antaŭ Abimeleĥ, kaj tiu lin forpelis kaj li foriris.
1
Mi gloros la Eternulon en ĉiu tempo;
Ĉiam laŭdo por Li estos en mia buŝo.
2 Per la Eternulo gloriĝas mia animo;
La humiluloj aŭdu kaj ĝoju.
3 Gloru la Eternulon kun mi,
Kaj ni altigu kune Lian nomon.
4 Mi serĉis la Eternulon, kaj Li respondis al mi,
Kaj de ĉiuj miaj danĝeroj Li savis min.
5 Kiuj rigardas al Li, ricevas lumon,
Kaj ilia vizaĝo ne kovriĝos per honto.
6 Jen ĉi tiu mizerulo vokis, kaj la Eternulo aŭdis,
Kaj de ĉiuj liaj mizeroj Li savis lin.
7 Anĝelo de la Eternulo postenas ĉirkaŭ tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Li ilin savas.
8 Provu kaj vidu, kiel bona estas la Eternulo;
Feliĉa estas la homo, kiu Lin fidas.
9 Timu la Eternulon, Liaj sanktuloj;
Ĉar nenio mankas al tiuj, kiuj Lin timas.
10 Leonidoj estas senhavaj kaj malsataj;
Sed kiuj serĉas la Eternulon, tiuj havas mankon en nenia bono.
11 Venu, infanoj, aŭskultu min;
Pri timo antaŭ la Eternulo mi vin instruos.
12 Kiu ajn vi estas, homo,
Kiu deziras vivon kaj amas multajn kaj bonajn tagojn:
13 Gardu vian langon kontraŭ malbono,
Kaj vian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
14 Dekliniĝu de malbono kaj faru bonon,
Serĉu pacon kaj ĉasu ĝin.
15 La okuloj de la Eternulo estas turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj.
16 La vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon,
Por ekstermi de la tero la memoron pri ili.
17 Oni krias, kaj la Eternulo aŭdas,
Kaj de ĉiuj iliaj mizeroj Li ilin savas.
18 Proksima estas la Eternulo al tiuj, kies koro estas rompita,
Kaj la spirite suferantajn Li helpas.
19 Multaj estas la suferoj de piulo;
Sed de ĉiuj la Eternulo lin savas.
20 Li gardas ĉiujn liajn ostojn;
Eĉ unu el ili ne rompiĝos.
21 La malbonulon mortigos la malbono;
Kaj la malamantoj de piulo pereos.
22 La Eternulo liberigas la animon de Siaj sklavoj;
Kaj ne pereos ĉiuj, kiuj Lin fidas.

35

De David.
1
Batalu, ho Eternulo, kontraŭ tiuj, kiuj batalas kontraŭ mi;
Militu kontraŭ tiuj, kiuj militas kontraŭ mi.
2 Prenu ŝildon kaj armilojn,
Kaj stariĝu, por helpi min.
3 Kaj nudigu ponardegon, kaj stariĝu kontraŭ miaj persekutantoj;
Diru al mia animo: Via helpo Mi estas.
4 Hontigitaj kaj malhonoritaj estu tiuj, kiuj celas kontraŭ mia animo;
Turniĝu reen kaj estu hontigitaj tiuj, kiuj intencas malbonon kontraŭ mi.
5 Ili estu kiel grenventumaĵo antaŭ vento,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin forpelu.
6 Ilia vojo estu malluma kaj glitiga,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin persekutu.
7 Ĉar sen mia kulpo ili submetis por mi sian reton,
Sen mia kulpo ili fosis sub mia animo.
8 Venu sur lin pereo neatendite,
Kaj lia reto, kiun li kaŝis, kaptu lin;
Por pereo li falu en ĝin.
9 Kaj mia animo ĝojos pro la Eternulo,
Triumfos pro Lia helpo.
10 Ĉiuj miaj ostoj diros: Ho Eternulo, kiu egalas Vin,
Kiu liberigas mizerulon de lia perfortanto,
Mizerulon kaj malriĉulon de lia rabanto?
11 Stariĝas kontraŭ mi krimaj atestantoj;
Kion mi ne scias, pri tio ili min demandas.
12 Ili pagas al mi malbonon por bono,
Atencon kontraŭ mia animo.
13 Kaj mi dum ilia malsano metis sur min sakaĵon,
Mi turmentis mian animon per fasto,
Kaj mi preĝis sincere, kiel pri mi mem.
14 Mi kondutis, kvazaŭ ili estus miaj amikoj, miaj fratoj;
Kiel homo, kiu funebras pri sia patrino, mi profunde malĝojis.
15 Sed kiam mi difektiĝis, ili ĝojis, kaj ili kuniĝis;
Kuniĝis kontraŭ mi la senkoruloj, kiam mi ne atendis:
Ili ŝiris kaj ne ĉesis.
16 Laŭ la maniero de malpiaj parazitoj,
Ili kunfrapis kontraŭ mi siajn dentojn.
17 Mia Sinjoro! kiel longe Vi tion rigardos?
Deturnu mian animon de iliaj atakoj,
Mian solan de la leonoj.
18 Mi gloros Vin en granda kunveno,
Meze de multe da popolo mi Vin laŭdos.
19 Ne ĝoju pri mi miaj maljustaj malamikoj;
Kaj tiuj, kiuj malamas min sen mia kulpo, ne moku per la okuloj.
20 Ĉar ne pri paco ili parolas,
Kaj kontraŭ la kvietuloj sur la tero ili pripensas malicajn intencojn.
21 Ili larĝe malfermis kontraŭ mi sian buŝon,
Kaj diris: Ha, ha! nia okulo vidis.
22 Vi vidis, ho Eternulo; ne silentu!

Mia Sinjoro, ne malproksimiĝu de mi.
23 Vekiĝu kaj leviĝu, por fari al mi juĝon,
Mia Dio kaj mia Sinjoro, pri mia disputo.
24 Juĝu min laŭ Via justeco, ho Eternulo, mia Dio;
Kaj ili ne ĝoju pri mi.
25 Ili ne diru en sia koro: Ha, ha! tio estas laŭ nia deziro;
Ili ne diru: Ni lin englutis.
26 Ili estu hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj ĝojas pro mia malfeliĉo;
Vestiĝu per honto kaj malhonoro tiuj, kiuj fanfaronas kontraŭ mi.
27 Triumfu kaj ĝoju tiuj, kiuj deziras justecon por mi;
Kaj ili diru ĉiam: Granda estas la Eternulo,
Kiu deziras bonstaton por Sia sklavo.
28 Kaj mia lango rakontados pri Via justeco
Kaj ĉiutage pri Via gloro.

36

Al la ĥorestro. De David, sklavo de la Eternulo.
1
La pekado de malpiulo parolas al lia koro;
Antaŭ liaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.
2 Ĉar ĝi flatas al li en liaj okuloj,
Ĝis lia pekado eltroviĝos kaj li malamiĝos.
3 La paroloj de lia buŝo estas krimo kaj malvero;
Li ne volas kompreni, por fari bonon.
4 Krimon li pripensas sur sia kuŝejo;
Li staras sur vojo ne bona;
Malbonon li ne abomenas.
5 Ho Eternulo, ĝis la ĉielo atingas Via boneco,
Via vereco ĝis la nuboj.
6 Via justeco estas kiel la montoj de Dio,
Viaj juĝoj estas granda abismo;
Homon kaj bruton Vi helpas, ho Eternulo.
7 Kiel grandvalora estas Via favoro, ho Dio!
Kaj la homidoj ricevas rifuĝon en la ombro de Viaj flugiloj.
8 Ili satiĝas per la riĉa havo de Via domo,
Kaj el la rivero de Viaj bonaĵoj Vi ilin trinkigas.
9 Ĉar ĉe Vi estas la fonto de vivo,
Kaj en Via lumo ni vidas lumon.
10 Venigu Vian favoron sur tiujn, kiuj Vin konas,
Kaj Vian bonecon sur la honestulojn.
11 Ne paŝu sur min piedo de fiereco,
Kaj mano de malpiuloj ne renversu min.
12 Tie falu la farantoj de malbono;
Ili estu renversitaj kaj ne povu sin levi.

37

De David.
1
Ne incitiĝu pro la malvirtuloj;
Ne enviu tiujn, kiuj agas maljuste.
2 Ĉar simile al herbo ili rapide dehakiĝas,
Kaj kiel verda vegetaĵo ili forvelkas.

3 Fidu la Eternulon kaj faru bonon;
Loĝu sur la tero kaj konservu honestecon.
4 Serĉu plezuron ĉe la Eternulo,
Kaj Li plenumos la dezirojn de via koro.
5 Transdonu al la Eternulo vian vojon kaj fidu Lin,
Kaj Li faros.
6 Kaj Li aperigos vian pravecon kiel lumon,
Kaj vian justecon kiel tagmezon.
7 Silentu antaŭ la Eternulo kaj esperu al Li;
Ne incitiĝu, kiam sukcesas homo,
Kiu plenumas malbonajn intencojn.
8 Detenu vin de kolero kaj forlasu furiozon;
Ne incitiĝu, ke vi ne faru malbonon.
9 Ĉar malbonfarantoj ekstermiĝos,
Kaj la esperantaj al la Eternulo heredos la teron.
10 Ankoraŭ malmulte da tempo pasos, kaj la malpiulo jam ne ekzistos;
Vi rigardos lian lokon, kaj li ne estos.
11 Kaj la humiluloj heredos la teron
Kaj ĝuos grandan pacon.
12 Malvirtulo malbonintencas kontraŭ virtulo
Kaj frapas kontraŭ li per siaj dentoj.
13 Sed mia Sinjoro ridas pri li;
Ĉar Li vidas, ke venas lia tago.
14 Glavon nudigas la malvirtuloj kaj streĉas sian pafarkon,
Por faligi mizerulon kaj malriĉulon kaj buĉi virtulon.
15 Ilia glavo trafos en ilian koron,
Kaj iliaj pafarkoj rompiĝos.
16 Pli bona estas la malmulto, kiun havas virtulo,
Ol la granda havo de multaj malpiuloj.
17 Ĉar la brakoj de malpiuloj rompiĝas;
Sed la virtulojn la Eternulo subtenas.
18 La Eternulo scias la tagojn de la virtuloj;
Kaj ilia havo restos eterne.
19 Ili ne estos hontigitaj en tempo malbona,
Kaj en tagoj de malsato ili estos sataj.
20 Ĉar la malvirtuloj pereos,
Kaj la malamikoj de la Eternulo malaperos kiel beleco de la herbejoj,
Ili malaperos kiel fumo.
21 Malpiulo prunteprenas kaj ne pagas;
Sed piulo korfavoras kaj donas.
22 Ĉar Liaj benitoj heredos la teron,
Kaj Liaj malbenitoj ekstermiĝos.
23 De la Eternulo fortikiĝas la paŝoj de virta homo,
Kaj lia vojo plaĉas al Li.
24 Falante, li ne estos forĵetita;
Ĉar la Eternulo subtenos lian manon.
25 Mi estis juna kaj mi maljuniĝis,
Kaj mi ne vidis virtulon forlasita,
Nek liajn infanojn petantaj panon.
26 Ĉiutage li korfavoras kaj pruntedonas,

Kaj liaj infanoj estos benitaj.
27 Forturniĝu de malbono kaj faru bonon,
Kaj vi vivos eterne.
28 Ĉar la Eternulo amas justecon,
Kaj ne forlasas Siajn fidelulojn;
Ĉiam ili estos gardataj;
Sed la semo de la malpiuloj estos ekstermita.
29 La virtuloj heredos la teron
Kaj loĝos sur ĝi eterne.
30 La buŝo de virtulo parolas saĝon,
Kaj lia lango diras justecon.
31 La ordonoj de lia Dio estas en lia koro;
Liaj paŝoj ne ŝanceliĝas.
32 Malvirtulo subrigardas virtulon
Kaj celas mortigi lin.
33 Sed la Eternulo ne lasos lin en liaj manoj,
Kaj ne kondamnos lin, kiam li estos juĝata.
34 Esperu al la Eternulo kaj tenu vin je Lia vojo,
Kaj Li altigos vin, ke vi heredu la teron;
Vi vidos la ekstermon de la malvirtuloj.
35 Mi vidis malpiulon, kiu estis spitema,
Kaj tenis sin larĝe, kiel sukplena multebranĉa arbo;
36 Sed apenaŭ mi preterpasis, li jam ne ekzistis;
Mi serĉis lin, kaj li jam ne estis trovebla.
37 Konservu senkulpecon kaj celu veron,
Ĉar estontecon havas homo pacema;
38 Sed la krimuloj ĉiuj estos ekstermitaj;
La estonteco de la malpiuloj pereos.
39 La virtuloj havas helpon de la Eternulo;
Li estas ilia forto en tempo de mizero.
40 Kaj la Eternulo ilin helpos kaj savos;
Li savos ilin de malbonuloj kaj helpos ilin,
Ĉar ili fidas Lin.

38

Psalmo de David. Pro memoro.
1
Ho Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,
Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Ĉar Viaj sagoj penetris en min,
Kaj pezas sur mi Via mano.
3 Ekzistas neniu sana loko en mia korpo pro Via kolero,
Nenio sendifekta ekzistas en miaj ostoj pro mia peko.
4 Ĉar miaj krimoj superas mian kapon;
Kiel peza ŝarĝo, ili estas tro pezaj por mi.
5 Malbonodoras kaj pusas miaj ulceroj
Pro mia malsaĝeco.
6 Mi kurbiĝis kaj kliniĝis treege,
La tutan tagon mi iras malgaja.
7 Ĉar miaj internaĵoj estas plenaj de brulumo,
Kaj ne ekzistas sana loko en mia korpo.

8 Mi tute senfortiĝis kaj kadukiĝis,
Mi kriegas pro malkvieteco de mia koro.
9 Mia Sinjoro, antaŭ Vi estas ĉiuj miaj deziroj,
Kaj mia ĝemo ne estas kaŝita antaŭ Vi.
10 Mia koro tremegas, forlasis min mia forto;
Kaj eĉ la lumo de miaj okuloj ne estas ĉe mi.
11 Miaj amikoj kaj kamaradoj repaŝis pro mia pesto,
Kaj miaj proksimuloj stariĝis malproksime.
12 Kaj insidis kontraŭ mi tiuj, kiuj celas mian vivon,
Kaj miaj malbondezirantoj parolas pri mia pereo,
Kaj malicojn ili pripensas ĉiutage.
13 Kaj mi estas kiel surdulo kaj ne aŭdas;
Kiel mutulo, kiu ne malfermas sian buŝon.
14 Mi estas kiel homo, kiu ne aŭdas
Kaj kiu ne havas en sia buŝo reparolon.
15 Sed al Vi, ho Eternulo, mi esperas;
Vi aŭskultos, mia Sinjoro, mia Dio.
16 Ĉar mi diris: Ili povus ĝoji pri mi;
Ili fanfaronus pri mi, kiam mia piedo ekŝanceliĝus.
17 Ĉar mi estas preta fali,
Kaj mia sufero estas ĉiam antaŭ mi.
18 Ĉar mi konfesas mian kulpon;
Kaj min ĉagrenas mia peko.
19 Kaj la malamikoj de mia vivo estas fortaj,
Kaj multaj estas miaj senkaŭzaj malamantoj.
20 Kaj tiuj, kiuj pagas al mi malbonon por bono,
Atakas min pro tio, ke mi celas bonon.
21 Ne forlasu min, ho Eternulo;
Mia Dio, ne malproksimiĝu de mi.
22 Rapidu, por helpi min,
Mia Sinjoro, mia helpo!

39

Al la ĥorestro Jedutun. Psalmo de David.
1
Mi diris: Mi gardos min sur miaj vojoj, ke mi ne peku per mia lango;
Mi bridos mian buŝon, kiam malpiulo staras kontraŭ mi.
2 Mi estis muta kaj silenta, mi silentis eĉ pri bono;
Kaj mia sufero estis mordanta.
3 Ekbrulis mia koro en mia interno,
En miaj pensoj ekflamis fajro,
Mi ekparolis per mia lango:
4 Sciigu al mi, ho Eternulo, mian finon,
Kaj kia estos la daŭro de miaj tagoj,
Por ke mi sciu, kiel neniiĝa mi estas.
5 Jen Vi donis al mi tagojn larĝajn kiel manplato,
Kaj la daŭro de mia vivo estas antaŭ Vi kiel nenio;
Absoluta vantaĵo estas ĉiu homo, kiel ajn forte li starus.
Sela.
6 Nur kiel fantomo iras la homo, nur vante li klopodas;
Li kolektas, kaj ne scias, kiu ĝin ricevos.

7 Kaj nun kion mi devas esperi, mia Sinjoro?
Mia espero estas al Vi.
8 De ĉiuj miaj pekoj liberigu min,
Ne lasu min fariĝi mokindaĵo por sensaĝulo.
9 Mi mutiĝis, mi ne malfermos mian buŝon,
Ĉar Vi tion faris.
10 Deturnu de mi Vian frapon;
De Via batanta mano mi pereas.
11 Se Vi punas homon pro lia krimo,
Tiam lia beleco konsumiĝas kiel de tineoj.
Nur vantaĵo estas ĉiu homo.
Sela.
12 Aŭskultu mian preĝon, ho Eternulo, kaj atentu mian krion;
Al miaj larmoj ne silentu;
Ĉar migranto mi estas ĉe Vi,
Enmigrinto, kiel ĉiuj miaj patroj.
13 Lasu min, ke mi vigliĝu,
Antaŭ ol mi foriros kaj ĉesos ekzisti.

40

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Mi atende esperis al la Eternulo,
Kaj Li kliniĝis al mi kaj aŭskultis mian krion.
2 Kaj Li eltiris min el la pereiga foso, el la ŝlima marĉo,
Kaj Li starigis sur roko mian piedon kaj fortikigis miajn paŝojn.
3 Kaj Li metis en mian buŝon novan kanton, laŭdon al nia Dio.
Multaj tion vidos kaj ektimos,
Kaj ili esperos al la Eternulo.
4 Feliĉa estas la homo, kiu metis sian esperon sur la Eternulon
Kaj ne turnis sin al la fieruloj kaj al la mensogemuloj.
5 Multon Vi faris, ho Eternulo, mia Dio!
Viaj mirakloj kaj pensoj estas pri ni.
Neniu egalas Vin.
Mi rakontos kaj parolos,
Sed ili estas super ĉiu kalkulo.
6 Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras;
La orelojn Vi malfermis al mi;
Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne postulas.
7 Tiam mi diris: Jen mi venas;
En la skribrulaĵo estas skribite pri mi.
8 Plenumi Vian volon, mia Dio, mi deziras,
Kaj Viaj ordonoj estas en mia koro.
9 Mi predikas justecon en granda kunveno;
Jen mi ne fermas mian buŝon, ho Eternulo, Vi tion scias.
10 Vian justecon mi ne kaŝis en mia koro,
Pri Via fideleco kaj Via helpo mi parolis;
Mi ne kaŝis Vian favorkorecon kaj Vian verecon antaŭ la granda kunveno.
11 Vi, ho Eternulo, ne fermu Vian favorkorecon antaŭ mi,
Via boneco kaj Via vereco ĉiam min gardu.
12 Ĉar ĉirkaŭis min suferoj sennombraj,
Atingis min miaj kulpoj, ke mi ne povas vidi;

Ili estas pli multenombraj, ol la haroj sur mia kapo, kaj mia koro min forlasis.
13 Volu, ho Eternulo, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
14 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj volas pereigi mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
15 Teruritaj estu de sia honto tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!
16 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
La amantoj de Via helpo diru ĉiam:
Granda estas la Eternulo.
17 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Mia Sinjoro pensu pri mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho mia Dio, ne malrapidu.

41

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Feliĉa estas tiu, kiu atentas senhavulon:
En tago de mizero savos lin la Eternulo.
2 La Eternulo lin gardos kaj vivigos;
Li estos feliĉa sur la tero,
Kaj Vi ne transdonos lin al la volo de liaj malamikoj.
3 La Eternulo fortigos lin sur la lito de malsano;
Lian tutan kuŝejon Vi aliigas en la tempo de lia malsano.
4 Mi diris: Ho Eternulo, kompatu min;
Sanigu mian animon, ĉar mi pekis antaŭ Vi.
5 Miaj malamikoj parolas malbonon pri mi, dirante:
Kiam li mortos kaj lia nomo pereos?
6 Kaj se iu venas, por vidi min, li parolas malsincere;
Lia koro serĉas malbonon;
Kaj, elirinte eksteren, li ĝin disparolas.
7 Mallaŭte parolas inter si pri mi ĉiuj miaj malamikoj;
Ili pensas malbonon pri mi, dirante:
8 Afero pereiga atakis lin;
Kaj ĉar li kuŝiĝis, li jam ne plu leviĝos.
9 Eĉ mia konfidato, kiun mi fidis, kiu manĝis mian panon,
Levis kontraŭ min la piedon.
10 Sed Vi, ho Eternulo, korfavoru min kaj restarigu min,
Por ke mi povu repagi al ili.
11 Per tio mi scios, ke Vi favoras min,
Se mia malamiko ne triumfos super mi.
12 Kaj min Vi subtenos pro mia senkulpeco,
Kaj Vi starigos min antaŭ Via vizaĝo por ĉiam.
13 Glorata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
De eterne ĝis eterne.
Amen, kaj amen!

42

LIBRO DUA

(Psalmoj 42–72)
Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.
1
Kiel cervo sopiras al fluanta akvo,
Tiel mia animo sopiras al Vi, ho Dio.
2 Mia animo soifas Dion, la vivantan Dion;
Kiam mi venos kaj aperos antaŭ la vizaĝo de Dio?
3 Miaj larmoj fariĝis mia pano tage kaj nokte,
Ĉar oni diras al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
4 Elverŝiĝas mia animo, kiam mi rememoras,
Kiel mi iradis kun la granda homamaso, kaj kondukis ĝin en la domon de Dio,
Ĉe laŭta kantado kaj glorado de festanta amaso.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.
6 Malĝojas en mi mia animo;
Tial mi rememoras pri Vi en la lando de Jordan kaj Ĥermon,
Sur la monto Micar.
7 Abismo resonas al abismo per la bruo de Viaj falakvoj;
Ĉiuj Viaj akvoj kaj ondoj pasis super mi.
8 En la tago la Eternulo aperigas al mi Sian bonecon,
Kaj en la nokto mi havas kanton al Li,
Preĝon al la Dio de mia vivo.
9 Mi diras al Dio, mia Roko: Kial Vi min forgesis?
Kial mi iradas malgaja pro la premado de la malamiko?
10 Kvazaŭ dispremante miajn ostojn, mokas min miaj malamikoj,
Dirante al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
11 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

43

1 Juĝu min, ho Dio, kaj defendu mian aferon kontraŭ popolo nepia;
De homo malverema kaj maljusta savu min.
2 Ĉar Vi estas la Dio de mia forto; kial Vi forpuŝis min?
Kial mi iradas malĝoja pro la premado de la malamiko?
3 Sendu Vian lumon kaj Vian veron, ke ili min gvidu,
Ke ili alvenigu min al Via sankta monto kaj al Via loĝejo.
4 Kaj mi venos al la altaro de Dio,
Al la Dio de mia ĝojo kaj ĝuo;
Kaj mi gloros Vin per harpo, ho Dio, mia Dio.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

44

Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.
1
Ho Dio, per niaj oreloj ni aŭdis, niaj patroj rakontis al ni,
Kion Vi faris en iliaj tagoj, en tempo antikva.
2 Vi per Via mano forpelis popolojn, kaj ilin Vi enloĝigis;
Popolojn Vi pereigis, kaj ilin Vi vastigis.
3 Ĉar ne per sia glavo ili akiris la teron,
Kaj ne ilia brako helpis ilin;
Sed nur Via dekstra mano kaj Via brako kaj la lumo de Via vizaĝo,
Ĉar Vi ilin favoris.
4 Vi estas mia Reĝo, ho Dio;
Disponu helpon al Jakob.
5 Per Vi ni disbatos niajn malamikojn;
Per Via nomo ni piedpremos niajn kontraŭbatalantojn.
6 Ĉar ne mian pafarkon mi fidas,
Mia glavo min ne helpos.
7 Sed Vi helpas nin kontraŭ niaj malamikoj,
Kaj niajn malamantojn Vi kovras per honto.
8 Dion ni gloros ĉiutage,
Kaj Vian nomon ni dankos eterne.
Sela.
9 Tamen Vi nin forlasis kaj hontigis,
Kaj Vi ne eliras kun nia militistaro.
10 Vi devigas nin forkuri de nia malamiko,
Ke niaj malamantoj nin prirabu;
11 Vi fordonas nin por formanĝo, kiel ŝafojn,
Kaj inter la popolojn Vi disĵetis nin;
12 Vi vendis Vian popolon por nenio,
Kaj prenis por ili nenian prezon;
13 Vi faris nin malestimataĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj;
14 Vi faris nin instrua ekzemplo por la popoloj,
Ke la nacioj balancas pri ni la kapon.
15 Ĉiutage mia malhonoro estas antaŭ mi,
Kaj honto kovras mian vizaĝon,
16 Pro la voĉo de mokanto kaj insultanto,
Antaŭ la vizaĝo de malamiko kaj venĝanto.
17 Ĉio tio trafis nin, sed ni Vin ne forgesis,
Kaj ni ne perfidiĝis al Via interligo.
18 Ne retiriĝis nia koro,
Kaj niaj paŝoj ne deflankiĝis de Via vojo.
19 Kiam Vi batis nin sur loko de ŝakaloj
Kaj kovris nin per ombro de morto,
20 Tiam se ni forgesus la nomon de nia Dio
Kaj ni etendus niajn manojn al fremda dio:
21 Ĉu Dio tion ne trovus?
Li ja scias la sekretojn de la koro.
22 Pro Vi ni ja estas mortigataj ĉiutage;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.
23 Leviĝu, kial Vi dormas, mia Sinjoro?

Vekiĝu, ne forpuŝu por ĉiam.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon,
Forgesas nian mizeron kaj nian suferon?
25 Nia animo estas ja ĵetita en la polvon;
Nia korpo kliniĝis al la tero.
26 Leviĝu; helpu kaj savu nin pro Via boneco.

45

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Instrua ama kanto de la Koraĥidoj.
1
Mia koro pleniĝis per bona temo;
Mi kantos pri reĝo;
Mia lango estas kiel plumo de lerta skribisto.
2 Vi estas la plej bela el la homidoj;
Ĉarmo estas sur viaj lipoj;
Tial Dio benis vin por ĉiam.
3 Zonu vian lumbon per glavo,
Vi, forta per via majesteco kaj beleco.
4 Kaj en via beleco prosperu, forrajdu por la vero,
Por justeco al la humiluloj;
Kaj via dekstra mano montros miraklojn.
5 Viaj sagoj estas akraj;
Kaj, faligante antaŭ vi la popolojn,
Ili penetros en la koron de la malamikoj de la reĝo.
6 Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
7 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
8 De mirho, aloo, kaj kasio odoras ĉiuj viaj vestoj;
En palacoj eburaj ĝojigas vin muziko.
9 Reĝidinoj estas inter viaj karulinoj;
Ĉe via dekstra flanko staras edzino en Ofira oro.
10 Aŭdu, filino, rigardu, kaj klinu vian orelon,
Kaj forgesu vian popolon kaj la domon de via patro;
11 Kaj kiam la reĝo deziros vian belecon,
Ĉar li estas via sinjoro, tiam vi kliniĝu antaŭ li.
12 Kaj la filino de Tiro venos al vi kun donacoj;
Petegos antaŭ vi la riĉuloj de la popolo.
13 En sia plena ornamo estas interne la reĝidino;
El ora teksaĵo estas ŝia vesto.
14 En broditaj vestoj ŝi estas kondukata al la reĝo;
Post ŝi estas kondukataj al vi knabinoj, ŝiaj koleginoj.
15 Ili estas kondukataj kun ĝojo kaj kantoj;
Ili eniras en la palacon de la reĝo.
16 Anstataŭ viaj patroj estos viaj filoj;
Vi faros ilin princoj sur la tuta tero.
17 Mi memorigos vian nomon de generacio al generacio;
Tial gloros vin popoloj ĉiam kaj eterne.

46

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Por sopranuloj. Kanto.

1
Dio estas por ni rifuĝejo kaj forto,
Helpo en mizeroj, rapide trovata.
2 Tial ni ne timas, eĉ se pereus la tero
Kaj la montoj falus en la internon de la maroj.
3 Bruu, bolu Liaj akvoj,
Tremu la montoj de ilia fiera ondado.
Sela.

4 Estas rivero, kies torentoj ĝojigas la urbon de Dio,
La sanktan loĝejon de la Plejaltulo.
5 Dio estas en ĝia mezo, ĝi ne ŝanceliĝos;
Dio ĝin helpas en frua mateno.
6 Ekbruis popoloj, ekŝanceliĝis regnoj;
Li sonigis Sian voĉon, kaj la tero fandiĝis.
7 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob.
Sela.

8 Iru, rigardu la farojn de la Eternulo,
Kiu faris detruojn sur la tero,
9 Kiu ĉesigas militojn ĝis la fino de la tero,
Rompas pafarkon, rompas ponardegon,
Forbruligas veturilojn per fajro.
10 Cedu, kaj sciu, ke Mi estas Dio;
Mi estas glora inter la popoloj, Mi estas glora sur la tero.
11 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob.
Sela.

47

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.
1
Ĉiuj popoloj, plaŭdu per la manoj,
Kriu al Dio per voĉo de kanto.
2 Ĉar la Eternulo Plejalta estas timinda;
Li estas granda Reĝo super la tuta tero.
3 Li subigas al ni popolojn
Kaj metas gentojn sub niajn piedojn.
4 Li elektas por ni nian heredon,
La majeston de Jakob, kiun Li amas.
Sela.

5 Dio supreniras ĉe sonoj de ĝojo,
La Eternulo ĉe trumpetado.
6 Kantu al Dio, kantu!
Kantu al nia Reĝo, kantu!
7 Ĉar Dio estas la Reĝo de la tuta tero:
Kantu edifan kanton!
8 Dio reĝas super la popoloj;
Dio sidas sur Sia sankta trono.
9 La princoj de la popoloj kolektiĝis,
La popolo de la Dio de Abraham;
Ĉar al Dio apartenas la ŝildoj de la tero;
Li estas tre alta.

48

Kanto-psalmo de la Koraĥidoj.
1
Granda estas la Eternulo,
Kaj tre glora en la urbo de nia Dio,
Sur Lia sankta monto.
2 Bela altaĵo, ĝojiga por la tuta tero
Estas la monto Cion, en la norda regiono,
La urbo de la granda Reĝo.
3 Dio estas konata en ĝiaj palacoj, kiel rifuĝejo.
4 Jen kolektiĝis la reĝoj,
Sed ĉiuj kune foriris.
5 Ili vidis kaj ekmiris,
Konfuziĝis kaj forkuris.
6 Teruro ilin atakis,
Tremo, kiel ĉe akuŝantino.
7 Per orienta vento
Vi ruinigis la ŝipojn de Tarŝiŝ.
8 Kion ni aŭdis, tion ni vidis
En la urbo de la Eternulo Cebaot, en la urbo de nia Dio;
Dio fortikigu ĝin por ĉiam!
Sela.
9 Ni meditis, ho Dio, pri Via boneco,
Interne de Via templo.
10 Kiel Via nomo, ho Dio,
Tiel Via gloro estas en la finoj de la tero;
Plena de justeco estas Via dekstra mano.
11 Ĝoju la monto Cion,
Ĝoju la filinoj de Jehuda,
Pro Via juĝoj.
12 Iru ĉirkaŭ Cion kaj ĉirkaŭrigardu ĝin,
Kalkulu ĝiajn turojn.
13 Atentu ĝiajn fortikaĵojn,
Vizitu ĝiajn palacojn,
Por ke vi rakontu al estonta generacio.
14 Ĉar jen estas Dio, nia Dio, por ĉiam kaj eterne;
Li estos nia kondukanto ĝis la morto.

49

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.
1
Aŭskultu ĉi tion, ĉiuj popoloj;
Atentu, ĉiuj loĝantoj de la mondo,
2 Kaj altrangulo kaj malaltrangulo,
Riĉulo kaj malriĉulo kune.
3 Mia buŝo diros saĝaĵon,
Kaj la penso de mia koro prudentaĵon.
4 Mi klinos mian orelon al sentenco;
Sur harpo mi esprimos mian enigmon.
5 Kial mi devus timi en tagoj de malbono,
Kiam min ĉirkaŭas la malboneco de miaj persekutantoj,
6 Kiuj fidas sian potencon

Kaj fanfaronas per sia granda riĉeco?
7 Fraton tute ne liberigos homo,
Nek donos al Dio elaĉeton por li
8 (Multekosta estus la elaĉeto de ilia animo,
Kaj neniam tio estos),
9 Ke li restu viva eterne,
Ke li ne vidu la tombon.
10 Oni ja vidas, ke saĝuloj mortas,
Kaj ankaŭ malsaĝulo kaj sensciulo pereas
Kaj lasas al aliaj sian havon.
11 Ilia deziro estas, ke iliaj domoj ekzistu por ĉiam,
Kaj iliaj loĝejoj de generacio al generacio;
Ili nomas siajn bienojn laŭ siaj nomoj.
12 Sed homo ne restas longe en honoro;
Li egaliĝas al bruto buĉota.
13 Tia estas ilia vojo, ilia espero,
Kaj iliaj posteuloj aprobas ilian opinion.

Sela.

14 Kiel ŝafoj ili estos metataj en Ŝeolon;
La morto ilin paŝtos;
Kaj matene virtuloj ilin ekposedos,
Kaj ilia bildo pereos en Ŝeol, perdinte loĝejon.
15 Sed Dio liberigos mian animon el la mano de Ŝeol,
Ĉar Li prenos min.

Sela.

16 Ne timu, kiam homo riĉiĝas,
Kiam grandiĝas la gloro de lia domo.
17 Ĉar mortante li nenion prenos;
Ne iros post li malsupren lia honoro.
18 Ĉar kvankam li ĝuigas sian animon dum sia vivado,
Kaj oni vin laŭdas por tio, ke vi faras al vi bone,
19 Tamen li iros al la generacio de siaj patroj,
Kiuj neniam vidos lumon.
20 Homo, kiu estas en honoro, sed ne havas prudenton,
Estas egala al bruto buĉota.

50

Psalmo de Asaf.
1
Dio de la dioj, la Eternulo, ekparolis,
Kaj vokis la teron de la sunleviĝo ĝis la sunsubiro.
2 El Cion, la perfektaĵo de beleco,
Dio ekbrilis.
3 Nia Dio venas kaj ne silentas;
Fajro ekstermanta estas antaŭ Li,
Ĉirkaŭ Li estas granda ventego.
4 Li vokas la ĉielon supre kaj la teron,
Por juĝi Sian popolon:
5 Kolektu al Mi Miajn fidelulojn,
Kiuj faris kun Mi interligon ĉe oferdono.
6 Kaj la ĉielo proklamis Lian justecon,

Ĉar Dio estas tiu juĝanto.
Sela.
7 Aŭskultu, ho Mia popolo, kaj Mi parolos;
Ho Izrael, Mi atestos pri vi;
Mi estas Dio, via Dio.
8 Ne pro viaj oferdonoj Mi vin riproĉos,
Ĉar viaj bruloferoj estas ĉiam antaŭ Mi.
9 Mi ne prenos el via domo bovidon,
Nek el viaj kortoj kaprojn:
10 Ĉar al Mi apartenas ĉiuj bestoj en la arbaroj,
Miloj da brutoj sur la montoj;
11 Mi konas ĉiujn birdojn sur la montoj,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampoj estas antaŭ Mi.
12 Se Mi fariĝus malsata, Mi ne dirus al vi,
Ĉar al Mi apartenas la mondo, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
13 Ĉu Mi manĝas viandon de bovoj,
Kaj ĉu Mi trinkas sangon de kaproj?
14 Oferdonu al Dio dankon,
Kaj plenumu antaŭ la Plejaltulo viajn promesojn.
15 Voku Min en la tago de mizero;
Mi vin liberigos, kaj vi Min gloros.
16 Sed al la malpiulo Dio diris:
Por kio vi parolas pri Miaj leĝoj
Kaj portas Mian interligon en via buŝo,
17 Dum vi malamas moralinstruon
Kaj ĵetas Miajn vortojn malantaŭen de vi?
18 Kiam vi vidas ŝteliston, vi aliĝas al li,
Kaj kun adultuloj vi estas partoprenanto;
19 Vian buŝon vi uzas por malbono,
Kaj via lango plektas falsaĵon;
20 Vi sidas kaj parolas kontraŭ via frato,
Pri la filo de via patrino vi kalumnias.
21 Tion vi faris, kaj Mi silentis;
Kaj vi pensis, ke Mi estas tia, kiel vi.
Mi punos vin, kaj Mi metos ĉion antaŭ viajn okulojn.
22 Komprenu ĉi tion, vi, kiuj forgesas Dion;
Alie Mi disŝiros, kaj neniu savos.
23 Kiu oferdonas dankon, tiu Min honoras;
Kaj kiu estas singarda en la vojo,
Al tiu Mi aperigos Dian helpon.

51

Al la ĥorestro. Psalmo de David, kiam venis al li la profeto Natan post lia aliĝo al Bat-Ŝeba.
1
Korfavoru min, ho Dio, laŭ Via boneco;
Laŭ Via granda kompatemeco elstreku miajn pekojn.
2 Lavu min tute pure de mia krimo,
Kaj purigu min de mia peko.
3 Ĉar miajn kulpojn mi konsciadas;
Kaj mia peko estas ĉiam antaŭ mi.

4 Antaŭ Vi sola mi pekis,
Kaj mi faris tion, kio estas malbona antaŭ Viaj okuloj;
Tial Vi estas justa en Via vorto
Kaj pura en Via juĝo.
5 Mi estas ja naskita en krimo;
Kaj en peko gravediĝis per mi mia patrino.
6 Vi amas ja veron en la koro,
Kaj en kaŝiteco Vi aperigas al mi saĝon.
7 Senpekigu min per hisopo, kaj mi fariĝos pura;
Lavu min, kaj mi estos pli blanka ol neĝo.
8 Aŭdigu al mi ĝojon kaj gajecon,
Kaj regajiĝos la ostoj, kiujn Vi batis.
9 Kaŝu Vian vizaĝon de miaj pekoj,
Kaj ĉiujn miajn krimojn elstreku.
10 Koron puran kreu al mi, ho Dio,
Kaj spiriton fidelan novigu en mi.
11 Ne forpuŝu min de Via vizaĝo,
Kaj Vian sanktan spiriton ne forprenu de mi.
12 Redonu al mi la ĝojon de Via helpo;
Kaj spirito bonfara fortikigu min.
13 Mi instruos al la krimuloj Vian vojon;
Kaj pekuloj revenos al Vi.
14 Liberigu min de sango, ho Dio, Dio de mia savo;
Mia lango kantos Vian justecon.
15 Ho, mia Sinjoro, malfermu miajn lipojn;
Kaj mia buŝo rakontos Vian gloron.
16 Ĉar Vi ne deziras oferdonon, alie mi ĝin donus;
Brulofero ne plaĉas al Vi.
17 Oferdonoj al Dio estas spirito suferanta;
Koron suferantan kaj humilan Vi, ho Dio, ne malŝatas.
18 Bonfaru al Cion laŭ Via favoro,
Konstruu la murojn de Jerusalem;
19 Tiam plaĉos al Vi oferdonoj de pieco, brulofero kaj plenofero;
Tiam oni metos sur Vian altaron junajn bovojn.

52

Al la ĥorestro. Instruo de David, kiam venis Doeg, la Edomido, kaj raportis al Saul, kaj diris al li: David venis en la domon de Aĥimeleĥ.
1
Kial vi fanfaronas pro malbono, ho tirano?
La boneco de Dio estas ĉiama.
2 Pereon intencas via lango,
Kiel akrigita razilo ĝi tranĉas malicon.
3 Vi pli amas malbonon, ol bonon;
Pli mensogi, ol diri veron.
Sela.
4 Vi amas ĉian parolon pereigan,
Parolon malican.
5 Tial Dio pereigos vin por ĉiam,
Elŝiros vin el via tendo,
Kaj elĵetos vin el la lando de la vivantoj.
Sela.

6 Kaj virtuloj vidos kaj ektimos,
Kaj pri li ili ridos, dirante:
7 Jen estas la viro, kiu ne en Dio vidis sian forton,
Sed fidis sian grandan riĉecon,
Sentis sin forta per sia malbonpovado.
8 Kaj mi, kiel verda olivarbo en la domo de Dio,
Fidas la bonecon de Dio ĉiam kaj eterne.
9 Mi dankos Vin eterne por tio, kion Vi faris,
Kaj mi esperos al Via nomo, ĉar Vi estas bona por Viaj fideluloj.

53

Al la ĥorestro. Por maĥalato. Instruo de David.
1
La sensaĝulo diris en sia koro: Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, kaj abomeniĝis en la malvirto;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 Dio el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiu devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos tiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al Dio?
5 Tie ili forte ektimis, kie timindaĵo ne ekzistis;
Ĉar Dio disĵetis la ostojn de tiuj, kiuj vin sieĝas;
Vi hontigis ilin, ĉar Dio ilin forpuŝis.
6 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael!
Kiam Dio revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

54

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David, kiam venis la Zifanoj, kaj diris al Saul: Jen David kaŝiĝas ĉe ni.
1
Ho Dio, per Via nomo helpu min,
Kaj per Via forto donu al mi justecon.
2 Ho Dio, aŭskultu mian preĝon,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
3 Ĉar fremduloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj fortuloj serĉas mian animon;
Ili ne havas Dion antaŭ si.
Sela.
4 Jen Dio estas mia helpanto,
Mia Sinjoro estas subtenanto de mia animo.
5 Li returnos la malbonon al miaj malamikoj:
Laŭ Via vereco ekstermu ilin.
6 Kun volonteco mi faros al Vi oferdonon,
Mi gloros Vian nomon, ho Eternulo, ĉar ĝi estas bona;
7 Ĉar de ĉiuj suferoj Li savis min,
Kaj venĝon sur miaj malamikoj vidas mia okulo.

55

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David.
1
Aŭskultu, ho Dio, mian preĝon,
Kaj ne kaŝu Vin de mia petego.
2 Atentu min, kaj respondu al mi;
Mi ĝemas en mia malĝojo, kaj mi ploregas,
3 Pro la kriado de la malamiko,
Pro la premado de la malbonulo,
Ĉar ili preparas kontraŭ mi malicon
Kaj kolere min malamas.
4 Mia koro tremas en mi;
Kaj teruroj de morto min atakis;
5 Timo kaj tremo venis sur min,
Kaj konsternego min kovris.
6 Kaj mi diris: Ho, se mi havus flugilojn kiel kolombo!
Mi forflugus kaj mi ie ekloĝus;
7 Malproksimen mi foriĝus,
Mi ekloĝus en dezerto.
Sela.
8 Mi rapidus al rifuĝejo
For de ventego kaj fulmotondro.
9 Pereigu, ho mia Sinjoro, disigu ilian langon;
Ĉar mi vidas rabadon kaj malpacon en la urbo.
10 Tage kaj nokte ili ĉirkaŭas ĝiajn murojn;
Kaj malbonfaroj estas interne de ĝi;
11 Pereigemo estas interne de ĝi,
Kaj trompo kaj falso ne forlasas ĝian straton.
12 Ne malamiko min ja insultas — mi tion tolerus;
Ne mia malamanto tenas sin grande kontraŭ mi — mi kaŝus min de li;
13 Sed vi, kiu estas tia sama homo, kiel mi,
Mia amiko, mia kamarado,
14 Vi, kun kiu ni kune intime paroladis,
Iradis en la domon de Dio en la homamaso.
15 La morto ilin kaptu,
Ili iru vivaj en Ŝeolon;
Ĉar malbonagado estas en iliaj loĝejoj, en ilia mezo.
16 Mi vokas al Dio,
Kaj la Eternulo min savos.
17 Vespere kaj matene kaj tagmeze mi plendas kaj ĝemas;
Kaj Li aŭskultas mian voĉon.
18 Li liberigis pace mian animon de atako kontraŭ mi,
Kiam ili grandanombre estis kontraŭ mi.
19 Dio aŭskultos, kaj Li humiligos ilin,
La vivanto de eterne;
Sela.
Ĉar ili ne ŝanĝiĝas
Kaj ili ne timas Dion.
20 Li metis sian manon sur siajn amikojn,
Li rompis sian interligon;
21 Pli glata ol butero estas lia buŝo,
Sed milito estas en lia koro;

Liaj vortoj estas pli delikataj ol oleo,
Sed ili estas nudigitaj glavoj.
22 Metu vian ŝarĝon sur la Eternulon,
Kaj Li vin subtenos;
Neniam Li lasos fali piulon.
23 Vi, ho Dio, malsuprenigos ilin en la foson de pereo;
La homoj de sango kaj falso ne atingos la duonon de siaj tagoj;
Sed mi fidas Vin.

56

Al la ĥorestro. Por Jonatelem-reĥokim. Verko de David, kiam kaptis lin la Filiŝtoj en Gat.
1
Korfavoru min, ho Dio, ĉar homo volas min engluti,
Dum la tuta tago malamiko min premas.
2 Miaj malamikoj volas min engluti ĉiutage,
Ĉar multaj militas kontraŭ mi fiere.
3 En la tago, kiam mi timas,
Mi fidas Vin.
4 Dion, kies vorton mi gloras,
Tiun Dion mi fidas; mi ne timas:
Kion karno faros al mi?
5 Dum la tuta tago ili atakas miajn vortojn;
Ĉiuj iliaj pensoj pri mi estas por malbono.
6 Ili kolektiĝas, embuskas, observas miajn paŝojn,
Penante kapti mian animon.
7 Por ilia malbonago repagu al ili,
En kolero faligu la popolojn, ho Dio!
8 Mian vagadon Vi kalkulis;
Metu miajn larmojn en Vian felsakon,
Ili estas ja en Via libro.
9 Tiam miaj malamikoj returniĝos malantaŭen en la tago, kiam mi vokos;
Tion mi scias, ke Dio estas kun mi.
10 Mi gloros vorton de Dio;
Mi gloros vorton de la Eternulo.
11 Dion mi fidas, mi ne timas:
Kion faros al mi homo?
12 Mi faris al Vi, ho Dio, promesojn,
Mi plenumos al Vi dankoferojn.
13 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Kaj miajn piedojn de falpuŝiĝo,
Por ke mi iradu antaŭ Dio
En la lumo de la vivo.

57

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam li forkuris de Saul en la kavernon.
1
Korfavoru min, ho Dio, korfavoru min;
Ĉar ĉe Vi rifuĝas mia animo,
Kaj sub la ombro de Viaj flugiloj mi min kaŝas,
Ĝis pasos la mizeroj.
2 Mi vokas al Dio Plejalta,

Al Dio, kiu decidas pri mi.
3 Li sendu el la ĉielo kaj helpu min,
Li, kiu hontigas miajn persekutanton;
Sela.
Dio sendu Sian favoron kaj Sian veron.
4 Mia animo estas inter leonoj;
Mi kuŝas inter homidoj avidaj, kies dentoj estas ponardegoj kaj sagoj,
Kaj kies lango estas akra glavo.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.
6 Reton ili metis antaŭ miaj piedoj;
Ili premis mian animon;
Ili fosis antaŭ mi foson,
Sed ili mem falis en ĝin.
Sela.
7 Fortika estas mia koro, ho Dio, fortika estas mia koro;
Mi kantos kaj gloros.
8 Vekiĝu, mia honoro, vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
9 Mi gloros Vin, ho mia Sinjoro, inter la popoloj;
Mi prikantos Vin inter la gentoj.
10 Ĉar granda ĝis la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
11 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.

58

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David.
1
Ĉu efektive vi parolas veron, vi potenculoj?
Ĉu vi juste juĝas, homidoj?
2 Kontraŭe, en la koro vi faras krimaĵojn,
Sur la tero vi pesas per manoj rabemaj.
3 De la momento de sia naskiĝo la malvirtuloj devojiĝis;
De el la ventro de sia patrino la mensogantoj ekeraris.
4 Ilia veneno estas simila al la veneno de serpento,
De surda aspido, kiu ŝtopas sian orelon,
5 Kiu ne aŭskultas la vortojn de sorĉistoj,
Kiel ajn lertaj en sia arto.
6 Ho Dio, frakasu iliajn dentojn en ilia buŝo;
Frakasu la makzelojn de la junaj leonoj, ho Eternulo!
7 Ili forverŝiĝu kiel akvo, kiu malaperas;
Kiam Li ĵetos Siajn sagojn, ili estu kiel buĉitaj.
8 Kiel limako konsumiĝanta ili malaperu,
Kiel abortaĵo virina, kiu ne vidis la sunon;
9 Antaŭ ol viaj kaldronoj eksentos la dornojn,
Ilin vivajn kaj freŝajn pereigu la ventego.
10 Ĝojos la virtulo, kiam li vidos venĝon;
Li lavos siajn piedojn en la sango de la malvirtulo.
11 Kaj la homoj diros: Ekzistas rekompenco por la virtulo,
Ekzistas Dio, juĝanto sur la tero.

59

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam Saul sendis, ke oni gardu la domon, por lin mortigi.

1
Savu min de miaj malamikoj, mia Dio;
Defendu min kontraŭ tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ mi.
2 Savu min de la krimuloj,
Kaj kontraŭ la sangaviduloj helpu min.
3 Ĉar jen ili embuskas kontraŭ mia animo,
Fortuloj kolektiĝas kontraŭ mi,
Ne por mia krimo kaj ne por mia peko, ho Eternulo.
4 Sen kulpo de mia flanko ili kunkuras kaj armiĝas;
Rapidu renkonte al mi, kaj rigardu.
5 Vi, ho Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael,
Vekiĝu, por punviziti ĉiujn popolojn;
Ne indulgu ĉiujn krimajn malbonfarantojn.
Sela.

6 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
7 Jen ili parolaĉas per siaj buŝoj;
Glavoj estas sur iliaj lipoj; ĉar kiu, ili diras, aŭdas?
8 Sed Vi, ho Eternulo, ridos pri ili;
Vi mokos ĉiujn popolojn.
9 Ho mia forto, al Vi mi min turnas;
Ĉar Dio estas mia rifuĝo.
10 Mia bona Dio rapidos al mi;
Dio vidigos al mi venĝon sur miaj malamikoj.
11 Ne mortigu ilin, por ke ne forgesu mia popolo;
Disbatu ilin per Via forto kaj faligu ilin,
Ho Sinjoro, nia ŝildo.
12 La parolo de iliaj lipoj estas peko de iliaj buŝoj;
Ili kaptiĝu per sia malhumileco,
Ĉar ili parolas nur pri ĵurrompo kaj mensogo.
13 Ekstermu ilin en kolerego, ekstermu, ke ili ne plu ekzistu;
Kaj ili eksciu, ke Dio regas ĉe Jakob,
Ĝis la limoj de la mondo.
Sela.

14 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
15 Ili vagas pro manĝo,
Kaj sen satiĝo pasigas la nokton.
16 Sed mi kantos Vian forton,
Kaj matene mi gloros Vian bonecon;
Ĉar Vi estis por mi defendo kaj rifuĝo
En la tago de mia malfeliĉo.
17 Ho mia forto, al Vi mi kantos;
Ĉar Dio estas mia defendo, la Dio de mia favoro.

60

Al la ĥorestro. Por ŝuŝan-eduto. Instrua verko de David, kiam li militis kun Sirio Mezopotamia kaj kun Sirio Coba, kaj kiam Joab, revenante, batis dek du mil Edomidojn en la Valo de Salo.

1
Ho Dio, Vi forlasis nin, Vi disbatis nin;
Vi koleris; rekonsolu nin.
2 Vi ekskuis la teron kaj fendis ĝin;
Resanigu ĝiajn vundojn, ĉar ĝi ŝanceliĝas.
3 Vi sentigis al Via popolo pezan sorton;
Vi trinkigis al ni vinon senkonsciigan.
4 Sed Vi donis standardon al tiuj, kiuj Vin timas,
Por ke ili ĝin levu pro la vero.
Sela.

5 Por ke liberiĝu Viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
6 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
7 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
8 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
9 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?
10 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
11 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.
12 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

61

Al la ĥorestro. Por korda instrumento. De David.

1
Aŭskultu, ho Dio, mian krion;
Atentu mian preĝon.
2 De la fino de la tero mi vokas al Vi en la malĝojo de mia koro:
Sur rokon tro altan por mi suprenkonduku min.
3 Ĉar Vi estis mia rifuĝejo,
Fortika turo kontraŭ malamiko.
4 Lasu min loĝi eterne en Via tendo,
Havi rifuĝon sub la kovro de Viaj flugiloj.
Sela.

5 Ĉar Vi, ho Dio, aŭdis miajn promesojn;
Vi donis al mi la heredon de tiuj, kiuj timas Vian nomon.
6 Aldonu tagojn al la tagoj de la reĝo,
Ke liaj jaroj daŭru multajn generaciojn.
7 Li restu eterne antaŭ Dio;
Boneco kaj vero laŭ Via volo lin gardu.
8 Tiel mi prikantos Vian nomon eterne,

Plenumante miajn promesojn ĉiutage.

62

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de David.
1
Nur al Dio esperas mia animo;
De Li venas mia savo.
2 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne tute renversiĝos.
3 Ĝis kiam vi insidos kontraŭ viro kaj ĉiuj vi penos faligi lin,
Kiel kliniĝintan muron, kiel barilon kadukan?
4 Ili meditas nur pri tio, ke ili deĵetu lin de lia altaĵo;
Plaĉas al ili malvero;
Per la buŝo ili benas, kaj interne ili malbenas.
Sela.
5 Nur Dion fidu, mia animo;
Ĉar Li estas mia espero.
6 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne renversiĝos.
7 En Dio estas mia savo kaj mia honoro;
Mia forta roko, mia ŝirmo estas en Dio.
8 Fidu Lin en ĉiu tempo, ho popolo;
Elverŝu antaŭ Li vian koron:
Dio estas nia defendo.
Sela.
9 Nur vantaĵo estas la malaltranguloj, malveraĵo estas la altranguloj;
Metitaj sur pesilon, ili ĉiuj estas malpli ol vantaĵo.
10 Ne fidu perfortaĵon, kaj rabitaĵon ne fidu vane;
Kiam kreskos riĉeco, ne atentu ĝin per via koro.
11 Unu vorton diris Dio,
Dufoje mi ĝin aŭdis,
Ke la forto estas ĉe Dio.
12 Kaj Vi, ho mia Sinjoro, havas favorkorecon;
Ĉar Vi redonas al homo laŭ liaj faroj.

63

Psalmo de David, kiam li estis en la dezerto de Judujo.
1
Ho Dio, mia Dio, Vin mi fervore serĉas;
Soifas pri Vi mia animo, sopiras pri Vi mia karno,
En lando seka, sensuka, kaj senakva.
2 Mi volus vidi Vin en Via sanktejo,
Vidi Vian forton kaj gloron.
3 Ĉar Via favoro estas pli bona ol vivo;
Miaj lipoj Vin gloras.
4 Tiel mi Vin gloradus en la daŭro de mia vivo,
Levadus miajn manojn pro Via nomo.
5 Kvazaŭ de graso kaj oleo satiĝus mia animo,
Kaj per vortoj de kanto Vin gloradus mia buŝo.
6 Kiam mi rememoras Vin sur mia lito,
En ĉiuj partoj de la nokto mi meditas pri Vi.
7 Ĉar Vi estis por mi helpo,

Kaj en la ombro de Viaj flugiloj mi ĝojas.
8 Mia animo algluiĝis al Vi;
Min subtenas Via dekstra mano.
9 Kaj tiuj, kiuj penas pereigi mian animon,
Iros en la profundon subteran.
10 Ili estos mortigitaj per glavo,
Fariĝos akiro de vulpoj.
11 Kaj la reĝo ĝojos per Dio;
Triumfos ĉiu, kiu ĵuras al Li;
Ĉar ŝtopiĝos la buŝo de tiuj, kiuj parolas malveron.

64

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Aŭdu, ho Dio, mian krion en mia malĝojo;
De la teruro pri malamiko gardu mian vivon.
2 Ŝirmu min kontraŭ la konspiro de maliculoj,
Kontraŭ la amaso de krimuloj,
3 Kiuj akrigis sian langon kiel glavon,
Direktis vortojn maldolĉajn, kvazaŭ siajn sagojn,
4 Por pafi kaŝe kontraŭ senkulpulon;
Subite ili pafas kontraŭ lin kaj ne timas.
5 Ili fortikigas sin en malbona intenco,
Ili konsiliĝas, por meti sekrete retojn;
Ili diras: Kiu ilin vidos?
6 Ili elpensas krimojn, kaŝas ilin tre zorge interne en si,
En la profundeco de la koro.
7 Sed Dio pafos kontraŭ ilin;
Per sago subita ili estos frapitaj.
8 Kaj ili falos per sia propra lango;
Ĉiuj, kiuj ilin vidos, balancos la kapon.
9 Kaj ektimos ĉiuj homoj,
Kaj ili rakontos la agon de Dio
Kaj komprenos Liajn farojn.
10 La virtulo ĝojos per la Eternulo, kaj fidos Lin;
Kaj triumfos ĉiuj, kiuj havas pian koron.

65

Al la ĥorestro. Psalmo de David. Kanto.
1
Vin oni fidas kaj gloras, ho Dio, en Cion;
Kaj al Vi oni plenumas promesojn.
2 Al Vi, kiu aŭskultas preĝon,
Venas ĉiu karno.
3 Krimaĵoj min premas;
Niajn pekojn Vi pardonos.
4 Feliĉa estas tiu, kiun Vi elektas kaj alproksimigas al Vi,
Ke li loĝu en Viaj kortoj.
Ni satiĝu per la bonaĵoj de Via domo,
De Via sankta templo.
5 Per timindaĵoj Vi respondas al ni en justeco,
Ho Dio de nia savo,

Espero de ĉiuj finoj de la tero kaj de malproksimaj maroj,
6 Vi, kiu fortigas montojn per Sia forto,
Kiu estas zonita per potenco,
7 Kiu kvietigas la bruadon de maroj, la bruadon de iliaj ondoj,
Kaj la tumulton de popoloj.
8 Kaj ektimos pro Viaj mirakloj la loĝantoj de la limoj;
La lokojn de la sunleviĝo kaj sunsubiro Vi ĝojigas.
9 Vi memoras pri la tero,
Kaj Vi donas al ĝi akvon, kaj Vi forte ĝin riĉigas;
La torento de Dio estas plena de akvo;
Vi pretigas ĝian panon, ĉar tiel Vi ĝin aranĝis.
10 Vi donas trinkon al ĝiaj sulkoj,
Vi ebenigas ĝiajn bulojn;
Per pluvego Vi ĝin moligas,
Vi benas ĝiajn kreskaĵojn.
11 Vi kronas la jaron per Via bono;
Kaj la signoj de Viaj piedoj gutas per graso.
12 La stepoj de dezerto grasiĝas,
Kaj la montetoj zoniĝas per ĝojo.
13 La herbejoj kovriĝas per brutaroj,
Kaj la kampoj vestiĝas per greno;
Ili ĝojas kaj kantas.

66

Al la ĥorestro. Kanto-psalmo.
1
Ĝoje kriu al Dio tuta la tero.
2 Muziku la gloron de Lia nomo,
Faru honoron al Lia gloro.
3 Diru al Dio: Kiel timindaj estas Viaj faroj!
Pro Via granda forto kaŝiĝas antaŭ Vi Viaj malamikoj.
4 La tuta tero kliniĝas antaŭ Vi kaj kantas al Vi,
Kantas Vian nomon.
Sela.

5 Venu, kaj rigardu la farojn de Dio,
Kiu estas timinda pro Siaj faroj inter la homidoj.
6 Li faris el maro sekan teron;
Riveron oni transpaŝis piede;
Tie ni ĝojis pro Li.
7 Li regas per Sia potenco eterne;
Liaj okuloj rigardas la popolojn;
La ribelantoj ne leviĝu.
Sela.

8 Laŭdu, ho popoloj, nian Dion,
Kaj laŭte aŭdigu Lian gloron.
9 Li donis vivon al nia animo,
Kaj ne lasis falŝanceliĝi nian piedon.
10 Ĉar Vi esploris nin, ho Dio;
Vi refandis nin, kiel oni refandas arĝenton.
11 Vi enirigis nin en kaptilon,
Vi metis ŝarĝon sur niajn lumbojn;
12 Vi rajdigis homojn sur niaj kapoj;

Ni trapasis fajron kaj akvon,
Sed Vi elirigis nin en bonstaton.
13 Mi eniros en Vian domon kun bruloferoj;
Mi plenumos al Vi miajn promesojn,
14 Kiujn eligis miaj lipoj kaj elparolis mia buŝo,
Kiam mi estis en premo.
15 Grasajn bruloferojn mi alportos al Vi kun fumo de virŝafoj;
Mi oferos bovidojn kaj kaprojn.
Sela.

16 Venu, aŭskultu, ĉiuj, kiuj timas Dion;
Kaj mi rakontos, kion Li faris por mia animo.
17 Al Li mi vokis per mia buŝo,
Kaj Lia glorado estis sub mia lango.
18 Se mi vidus maljustaĵon en mia koro,
Mia Sinjoro min ne aŭskultus;
19 Sed Dio aŭskultis,
Li atentis la voĉon de mia preĝo.
20 Glorata estu Dio,
Kiu ne forpuŝis mian preĝon kaj ne rifuzis al mi Sian bonecon.

67

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo-kanto.
1
Dio nin korfavoru kaj benu;
Li aperigu al ni Sian luman vizaĝon.
Sela.

2 Oni ekkonu sur la tero Vian vojon,
En ĉiuj popoloj Vian savon.
3 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
4 Ĝoju kaj kantu gentoj,
Ĉar Vi juĝas popolojn juste,
Kaj gentojn sur la tero Vi regas.
Sela.

5 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
6 La tero donis sian frukton;
Benos nin Dio, nia Dio.
7 Benos nin Dio;
Kaj respektu Lin ĉiuj limoj de la tero.

68

Al la ĥorestro. De David. Psalmo-kanto.
1
Leviĝu Dio, disĵetiĝu Liaj malamikoj,
Kaj forkuru Liaj malamantoj for de Li.
2 Kiel dispeliĝas fumo, tiel Vi ilin dispelu;
Kiel vakso fandiĝas de fajro, tiel pereu la malvirtuloj antaŭ Dio.
3 Sed la virtuloj ĝojos, gajos antaŭ Dio,
Kaj triumfos ĝojege.
4 Kantu al Dio, muziku al Lia nomo,
Gloru la veturantan sur la nuboj;
Lia nomo estas JAH; ĝoju antaŭ Li.

5 Patro de la orfoj kaj juĝanto de la vidvinoj
Estas Dio en Sia sankta loĝejo.
6 Dio donas domon al soluloj,
Elirigas malliberulojn en liberecon;
Nur la ribeluloj restas en dezerto.
7 Ho Dio, kiam Vi iris antaŭ Via popolo,
Kiam Vi paŝis en la dezerto,
Sela.
8 La tero tremis kaj la ĉielo fandiĝis de la vizaĝo de Dio,
Tiu Sinaj tremis de la vizaĝo de Dio, Dio de Izrael.
9 Bonfaran pluvon Vi verŝis, ho Dio, sur Vian heredon,
Kaj kiam ĝi perdis la fortojn, Vi ĝin vigligis.
10 Via gento ekloĝis tie;
Vi pretigis per Via boneco ĉion por la malriĉulo, ho Dio.
11 Mia Sinjoro elparolas vorton;
Kaj grandega estas la nombro de la anoncantinoj.
12 Reĝoj de armeoj forkuras, forkuras;
Kaj la hejmesidantino dividas akiron.
13 Kiam vi kuŝas inter brutejoj,
La flugiloj de kolombo estas kovritaj de arĝento,
Kaj ĝiaj plumoj de brilanta oro.
14 Kiam la Plejpotenculo dismetis reĝojn sur la tero,
Ĝi brilis kiel neĝo sur Calmon.
15 Monto de Dio estas la monto Baŝana,
Monto multepinta estas la monto Baŝana.
16 Kial vi, montoj multepintaj, envie rigardas la monton,
Kiun Dio elektis, por sidi sur ĝi,
Kaj sur kiu la Eternulo loĝos eterne?
17 Da veturiloj de Dio ekzistas multaj miloj da miloj;
Inter ili estas mia Sinjoro sur la sankta Sinaj.
18 Vi supreniris alten, alkondukis kaptitojn,
Prenis donacojn de homoj,
Kaj eĉ ribeluloj povas loĝi ĉe la Eternulo, la Dio.
19 Glorata estu mia Sinjoro, ĉiutage Li zorgas pri ni;
Dio estas nia savo.
Sela.
20 Dio estas por ni Dio de savo,
Kaj la Eternulo, mia Sinjoro, savas de la morto.
21 Jes, Dio frakasas la kapon de Siaj malamikoj,
La multeharan kranion de tiuj, kiuj obstinas en siaj pekoj.
22 Mia Sinjoro diris: El Baŝan Mi alkondukos,
Mi alkondukos el la profundeco de la maro;
23 Por ke vi trempu vian piedon en sango,
Kaj la lango de viaj hundoj ĝuu de viaj malamikoj.
24 Oni vidis Vian iron, ho Dio,
La iron de mia Dio, mia Reĝo, en la sanktejo.
25 Antaŭe iris kantistoj, poste kordinstrumentistoj,
En la mezo de knabinoj tamburinistinoj.
26 En la kunvenoj gloru Dion, mian Sinjoron,
Vi, devenantoj de Izrael.
27 Tie estas Benjamen, la plej juna, ilia reganto;
La princoj de Jehuda kaj iliaj amasoj;

La princoj de Zebulun kaj de Naftali.
28 Via Dio destinis vian forton.
Fortikigu, ho Dio, tion, kion Vi faris por ni.
29 Pro Via templo en Jerusalem
La reĝoj alportos al Vi donacojn.
30 Kvietigu la beston en la kanoj,
La aron da bovoj kun la bovidoj,
Popoloj, kiuj humiliĝas pro pecoj da arĝento.
Li dispelas la popolojn, kiuj deziras batalojn.
31 Venos eminentuloj el Egiptujo;
Etiopujo rapidos, por etendi siajn manojn al Dio.
32 Regnoj de la tero, kantu al Dio,
Muziku al mia Sinjoro,
Sela.
33 Kiu regas en la ĉielo de la eternaj ĉieloj.
Jen Li tondras per Sia voĉo, forta voĉo.
34 Gloru la forton de Dio!
Super Izrael estas Lia majesto,
Kaj Lia potenco estas en la nuboj.
35 Timinda Vi estas, ho Dio, en Via sanktejo.
Li estas la Dio de Izrael,
Li donas forton kaj potencon al la popolo.
Glorata estu Dio.

69

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. De David.
1
Savu min, ho Dio;
Ĉar la akvoj venis ĝis mia animo.
2 Mi profundiĝis en profundan marĉon, kaj mi ne havas, sur kio stari;
Mi enfalis en la profundon de la akvo, kaj la fluo min forportas.
3 Mi senfortiĝis de mia kriado, sekiĝis mia gorĝo;
Laciĝis miaj okuloj de la atendado de mia Dio.
4 Pli multaj ol la haroj de mia kapo estas miaj senkaŭzaj malamantoj;
Fortiĝis miaj premantoj, miaj maljustaj malamikoj;
Kion mi ne rabis, tion mi devas fordoni.
5 Ho Dio, Vi scias mian malsaĝecon;
Kaj miaj kulpoj ne estas kaŝitaj por Vi.
6 Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj esperas al Vi, ho mia Sinjoro, Eternulo Cebaot!
Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj Vin serĉas, ho Dio de Izrael!
7 Ĉar pro Vi mi portas malhonoron,
Honto kovras mian vizaĝon.
8 Mi fariĝis fremda por miaj fratoj,
Nekonato por la filoj de mia patrino.
9 Ĉar fervoro pri Via domo min konsumis,
Kaj la insultoj de Viaj insultantoj falis sur min.
10 Kaj mi ploras, mia animo estas en fasto,
Kaj pri tio oni min hontigas.
11 Kiel veston mi metis sur min sakon,
Kaj mi fariĝis moka ekzemplo por ili.
12 Parolas pri mi la sidantoj ĉe la pordego,
Kaj la drinkantoj kantas pri mi.

13 Kaj mi preĝas al Vi, ho Eternulo, en favora tempo;
Ho Dio, pro Via granda boneco respondu al mi per Via vera helpo.
14 Eligu min el la ŝlimo, ke mi ne dronu;
Mi estu savita kontraŭ miaj malamantoj kaj el profunda akvo.
15 Ne fortiru min fluo de la akvo,
Ne englutu min profundo,
Kaj abismo ne fermu super mi sian buŝon.
16 Aŭskultu min, ho Eternulo, ĉar bona estas Via favorkoreco;
Laŭ Via kompatemeco turnu Vin al mi.
17 Kaj ne kaŝu antaŭ Via sklavo Vian vizaĝon, ĉar mi suferas;
Rapidu, aŭskultu min.
18 Alproksimiĝu al mia animo, savu ĝin;
Spite miajn malamikojn liberigu min.
19 Vi scias mian malhonoron kaj mian honton kaj mian mokatecon;
Antaŭ Vi estas ĉiuj miaj premantoj.
20 Honto rompis mian koron, kaj mi senfortiĝis;
Mi atendis kompatantojn, sed ili forestis;
Konsolantojn, sed mi ne trovis.
21 Kaj ili donis al mi por manĝo galon,
Kaj en mia soifo ili trinkigis al mi vinagron.
22 Ilia tablo antaŭ ili fariĝu reto,
Kaj ilia prospero fariĝu kaptilo.
23 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.
24 Verŝu sur ilin Vian furiozon,
Kaj la flamo de Via kolero ilin ataku.
25 Ilia loĝejo dezertiĝu,
En iliaj tendoj ne ekzistu loĝanto.
26 Ĉar tiun, kiun Vi frapis, ili persekutas,
Kaj la suferojn de Viaj batitoj ili rakontas.
27 Aldonu kulpon al ilia kulpo,
Ke ili ne atingu Vian bonecon.
28 Ili estu elstrekitaj el la libro de vivantoj,
Kaj ili ne estu skribitaj kune kun virtuloj.
29 Sed mi estas malriĉa kaj suferanta;
Via helpo min defendu, ho Dio.
30 Mi gloros la nomon de Dio per kanto,
Kaj mi rakontos en danko Lian grandecon.
31 Kaj ĝi estos pli agrabla al la Eternulo,
Ol bovo aŭ bovido kun kornoj kaj fendohavaj hufoj.
32 Vidos humiluloj kaj ĝojos!
Ho serĉantoj de Dio, via koro reviviĝu.
33 Ĉar la Eternulo aŭskultas humilulojn,
Kaj Siajn malliberulojn Li ne malŝatas.
34 Gloru Lin la ĉielo kaj la tero,
La maroj, kaj ĉio, kio en ili moviĝas.
35 Ĉar Dio helpos Cionon kaj konstruos la urbojn de Judujo,
Ke oni tie loĝos kaj ilin heredos.
36 Kaj la idaro de Liaj sklavoj ĝin heredos,
Kaj la amantoj de Lia nomo loĝos en ĝi.

70

Al la Ĥorestro. De David. Pro memoro.
1
Volu, ho Dio, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
2 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj serĉas mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
3 Kun honto iru returne tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!
4 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
Kaj la amantoj de Via savo diru ĉiam:
Granda estas Dio.
5 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Ho Dio, rapidu al mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho Eternulo, ne malrapidu.

71

1 Vin, ho Eternulo, mi fidas:
Mi neniam estu hontigita.
2 Per Via justeco savu min kaj liberigu min;
Klinu al mi Vian orelon, kaj helpu min.
3 Estu por mi fortika roko, kien mi povus ĉiam veni,
Kiun Vi destinis por mia savo;
Ĉar Vi estas mia roko kaj mia fortikaĵo.
4 Ho mia Dio, liberigu min el la mano de malbonulo,
El la mano de krimulo kaj premanto.
5 Ĉar Vi estas mia espero, ho mia Sinjoro;
La Eternulo estas mia fido de post mia juneco.
6 Vin mi fidis de la embrieco,
De la ventro de mia patrino Vi estas mia protektanto;
Vin mi ĉiam gloros.
7 Mirindaĵo mi estis por multaj;
Kaj Vi estas mia forta rifuĝejo.
8 Mia buŝo estas plena de glorado por Vi,
Ĉiutage de Via majesto.
9 Ne forpuŝu min en la tempo de maljuneco;
Kiam konsumiĝos miaj fortoj, tiam ne forlasu min.
10 Ĉar miaj malamikoj parolas pri mi,
Kaj tiuj, kiuj insidas kontraŭ mia animo, konsiliĝas inter si,
11 Dirante: Dio lin forlasis;
Persekutu kaj kaptu lin, ĉar neniu lin savos.
12 Ho Dio, ne malproksimiĝu de mi;
Ho mia Dio, rapidu, por helpi min.
13 Estu hontigitaj kaj malaperu la persekutantoj de mia animo;
De honto kaj malhonoro estu kovritaj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
14 Kaj mi ĉiam fidos
Kaj ĉiam pligrandigos Vian gloron.
15 Mia buŝo rakontos Vian justecon,
Ĉiutage Vian helpon,
Ĉar mi ne povus ĉion elkalkuli.

16 Mi gloros la fortojn de mia Sinjoro, la Eternulo;
Mi rakontos nur Vian justecon.
17 Ho Dio, Vi instruis min detempe de mia juneco;
Kaj ĝis nun mi predikas pri Viaj mirakloj.
18 Ankaŭ ĝis la maljuneco kaj grizeco ne forlasu min, ho Dio,
Ĝis mi rakontos pri Via brako al la estonta generacio,
Pri Via forto al ĉiuj venontoj.
19 Via justeco, ho Dio, estas tre alta;
En la grandaj faroj, kiujn Vi plenumis,
Ho Dio, kiu Vin egalas?
20 Vi vidigis al mi grandajn kaj kruelajn suferojn,
Sed Vi denove min vivigis,
Kaj el la abismoj de la tero Vi denove min eligis.
21 Vi pliigas mian grandecon
Kaj denove min konsolas.
22 Kaj mi gloros Vin per psaltero por Via fideleco, ho mia Dio;
Mi kantos al Vi per harpo,
Ho Sanktulo de Izrael!
23 Ĝojas miaj lipoj, kiam mi kantas al Vi;
Kaj mia animo, kiun Vi savis.
24 Kaj mia lango ĉiutage rakontas Vian justecon;
Ĉar hontigitaj kaj malhonoritaj estas tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.

72

Pri Salomono.
1
Ho Dio, Vian juĝon donu al la reĝo
Kaj Vian justecon al la reĝido.
2 Li juĝu Vian popolon kun vero
Kaj Viajn prematojn kun justeco.
3 La montoj alportu al la popolo pacon,
Ankaŭ la montetoj, per justeco.
4 Li juĝu la prematojn en la popolo,
Li savu la filojn de senhavulo,
Kaj li dispremu la premanton.
5 Oni timu Vin tiel longe, kiel ekzistos la suno kaj la luno,
De generacioj al generacioj.
6 Li malleviĝu, kiel pluvo sur falĉitan herbejon;
Kiel gutoj, kiuj malsekigas la teron.
7 En liaj tagoj floru virtulo kaj granda paco,
Ĝis ne plu ekzistos la luno.
8 Li regu de maro ĝis maro
Kaj de la Rivero ĝis la finoj de la tero.
9 Kliniĝu antaŭ li la dezertanoj,
Kaj liaj malamikoj leku polvon.
10 La reĝoj de Tarŝiŝ kaj de la insuloj alportu donacojn;
La reĝoj de Ŝeba kaj Seba venigu donojn.
11 Kliniĝu antaŭ li ĉiuj reĝoj;
Ĉiuj popoloj lin servu.
12 Ĉar li savos ploregantan malriĉulon
Kaj senhelpan mizerulon.

13 Li estos favorkora por malriĉulo kaj senhavulo,
Kaj li savos la animojn de mizeruloj.
14 De malico kaj krimo li savos iliajn animojn;
Kaj kara estos ilia sango en liaj okuloj.
15 Kaj li vivu, kaj oni donu al li el la oro de Ŝeba;
Kaj oni ĉiam preĝu por li, kaj ĉiutage oni lin benu.
16 Estu multe da greno en la lando;
Sur la supro de la montoj ĝiaj spikoj ondiĝu kiel Lebanon;
Kaj en la urboj ĉio floru, kiel herbo sur la tero.
17 Lia nomo estu eterna;
Tiel longe, kiel ekzistas la suno, kresku lia nomo;
Ĉiuj popoloj sin benu per li kaj gloru lin.
18 Glorata estu Dio la Eternulo, Dio de Izrael,
Kiu sola faras miraklojn.
19 Kaj laŭdata estu Lia glora nomo eterne;
Kaj Lia gloro plenigu la tutan teron.
Amen, kaj amen!
20 Finiĝis la preĝoj de David, filo de Jiŝaj.

73
LIBRO TRIA

(Psalmoj 73–89)

Psalmo de Asaf.
1
Jes, bona estas Dio por Izrael,
Por tiuj, kiuj havas puran koron.
2 Sed mi — apenaŭ ne falŝanceliĝis miaj piedoj,
Preskaŭ elglitis miaj paŝoj.
3 Ĉar mi ĉagreniĝis pro la fanfaronuloj,
Vidante la bonstaton de la malvirtuloj.
4 Ĉar ili ne havas suferojn de morto,
Kaj iliaj fortoj estas fortikaj.
5 Ili ne partoprenas en la zorgoj de homoj,
Kaj ili ne suferas kun aliaj homoj.
6 Tial ilian kolon ĉirkaŭvolvis fiereco,
Kaj perforteco ilin vestas kiel ornamo.
7 Pro graso elmetiĝis iliaj okuloj,
Superbordiĝis en ilia koro la intencoj.
8 Ili mokas, ili parolas malbonintence pri premado;
Ili parolas de alte.
9 Kontraŭ la ĉielon ili levas sian buŝon,
Kaj ilia lango promenas sur la tero.
10 Tial tien ankaŭ iras Lia popolo,
Kaj ili akvon ĉerpas abunde.
11 Kaj ili diras: Kiel Dio scias?
Kaj ĉu la Plejaltulo komprenas?
12 Jen tiuj estas malvirtuloj,
Kaj ili estas feliĉuloj de la mondo kaj atingis riĉecon!
13 Nur vane mi purigis mian koron
Kaj lavis per senkulpeco miajn manojn,
14 Kaj mi turmentiĝas ĉiutage

Kaj mi suferas punon ĉiumatene!
15 Se mi intencus paroli kiel ili,
Tiam mi fariĝus perfida al la generacio de Viaj filoj.
16 Mi meditis, por kompreni ĉi tion;
Sed ĝi estis malfacila en miaj okuloj,
17 Ĝis mi venis en la sanktejon de Dio
Kaj ekkomprenis la finon de tio.
18 Vi starigas ilin sur glitiga loko;
Kaj Vi ĵetas ilin en pereon.
19 Kiel momente ili ruiniĝis!
Pereis, malaperis de subita teruro!
20 Simile al sonĝo post la vekiĝo,
Vi, ho mia Sinjoro, en kolero tute sensignifigas ilian bildon.
21 Kiam bolis mia koro
Kaj turmentiĝis mia internaĵo,
22 Tiam mi estis senklerulo kaj mi ne komprenis;
Mi estis kiel bruto antaŭ Vi.
23 Sed mi ĉiam estas apud Vi;
Vi tenas min je la dekstra mano.
24 Per Via konsilo Vi min kondukas,
Kaj poste Vi akceptas min kun honoro.
25 Kiu estas por mi en la ĉielo?
Kaj krom Vi mi nenion volas sur la tero.
26 Konsumiĝas mia karno kaj mia koro;
Sed la fortikaĵo de mia koro kaj mia parto estas Dio por eterne.
27 Jen tiuj, kiuj malproksimiĝas de Vi, pereas;
Vi ekstermas ĉiun, kiu perfidiĝis al Vi.
28 Sed al mi estas bone, ke mi estas proksima al Dio;
Sur mian Sinjoron, sur la Eternulon, mi metis mian fidon,
Por rakonti ĉiujn Viajn farojn.

74

Instruo de Asaf.
1
Kial, ho Dio, Vi forpuŝis nin por ĉiam?
Kial fumas Via kolero kontraŭ la ŝafoj de Via paŝtejo?
2 Rememoru Vian komunumon, kiun Vi aĉetis en la tempo antikva,
La genton de Via heredo, kiun Vi liberigis,
Ĉi tiun monton Cion, sur kiu Vi loĝiĝis.
3 Direktu Viajn paŝojn al la eternaj ruinoj,
Al ĉio, kion detruis malamiko en la sanktejo.
4 Krias Viaj malamikoj en Via domo,
Metis tie siajn signojn.
5 Oni vidas, kiel ili levas la hakilojn
Kontraŭ la lignajn plektaĵojn.
6 Kaj nun ĉiujn ĝiajn skulptaĵojn
Ili dishakas per hakilo kaj marteloj.
7 Ili bruligis per fajro Vian sanktejon,
Malhonore alterigis la loĝejon de Via nomo.
8 Ili diris en sia koro: Ni ruinigos ilin tute;
Ili forbruligis ĉiujn domojn de Dio en la lando.
9 Niajn signojn ni ne vidis;

Jam ne ekzistas profeto,
Kaj neniu ĉe ni scias, kiel longe tio daŭros.
10 Kiel longe, ho Dio, mokos la premanto?
Ĉu eterne la malamiko insultos Vian nomon?
11 Kial Vi retenas Vian brakon kaj Vian dekstran manon?
Ekstermu ilin el Via basko.
12 Dio estas ja mia Reĝo de antikve,
Li faras savon sur la tero.
13 Vi disŝiris per Via forto la maron,
Vi rompis la kapojn de balenoj en la akvo;
14 Vi disbatis la kapojn de la levjatano,
Vi donis ĝin por manĝo al la bestoj de la dezerto;
15 Vi elfendis fonton kaj torenton,
Vi elsekigis potencajn riverojn.
16 Al Vi apartenas la tago, kaj al Vi apartenas la nokto;
Vi aranĝis lumon kaj sunon;
17 Vi difinis ĉiujn limojn de la tero;
La someron kaj la vintron Vi aranĝis.
18 Rememoru tion, ke malamiko insultas la Eternulon
Kaj popolo malsaĝa malhonoras Vian nomon.
19 Ne fordonu al sovaĝa besto la animon de Via turto;
La anaron de Viaj mizeruloj ne forgesu por ĉiam.
20 Rememoru la interligon,
Ĉar ĉiuj mallumaj lokoj de la tero estas plenaj de rabejoj.
21 La suferanto ne reiru hontigita;
Malriĉulo kaj mizerulo gloru Vian nomon.
22 Leviĝu, ho Dio, defendu Vian aferon;
Rememoru la malhonoron, kiun malsaĝulo faras al Vi ĉiutage.
23 Ne forgesu la krion de Viaj malamikoj;
La bruo de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Vi, konstante kreskas.

75

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Psalmo de Asaf. Kanto.
1
Ni gloras Vin, ho Dio, ni gloras Vin;
Proksima estas Via nomo;
Oni rakontas Viajn miraklojn.
2 Kiam Mi elektos tempon,
Mi faros justan juĝon.
3 Tremas la tero kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj;
Mi fortikigis ĝiajn kolonojn.
Sela.
4 Mi diras al la fanfaronuloj: Ne fanfaronu;
Kaj al la malvirtuloj: Ne levu kornon;
5 Ne levu supren vian kornon,
Ne parolu kun nefleksebla kolo;
6 Ĉar ne de oriento kaj ne de okcidento
Kaj ne de la dezerto venas alteco.
7 Nur Dio estas juĝanto;
Unu homon Li malaltigas, kaj alian Li altigas.
8 Ĉar la pokalo estas en la mano de la Eternulo,
Kaj la vino ŝaŭmas, plena de aromaĵo, kaj Li verŝas el ĝi;

Sed nur ĝian feĉon elsuĉos kaj trinkos ĉiuj malvirtuloj de la tero.
9 Kaj mi eterne predikos,
Mi kantos al la Dio de Jakob.
10 Kaj ĉiujn kornojn de la malvirtuloj mi rompos;
Altiĝos la kornoj de virtulo.

76

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de Asaf. Kanto.
1
Dio estas konata en Judujo;
Granda estas Lia nomo en Izrael.
2 En Salem estas Lia tendo,
Kaj Lia loĝejo sur Cion.
3 Tie Li rompis la sagojn de pafarko,
Ŝildon, glavon, kaj militon.
Sela.
4 Vi estas majesta kaj potenca sur la sovaĝbestaj montoj.
5 Senarmiĝis la fortkoruloj, endormiĝis;
Kaj ĉiuj militistoj restis kvazaŭ sen manoj.
6 De Via minaco, ho Dio de Jakob,
Paraliziĝis rajdisto kaj ĉevalo.
7 Vi, Vi estas timinda;
Kaj kiu restos staranta antaŭ Vi, kiam ekflamas Via kolero?
8 El la ĉielo Vi aŭdigis juĝon;
La tero ektimis kaj eksilentis,
9 Kiam Dio leviĝis, por juĝi,
Por savi ĉiujn humilulojn sur la tero.
Sela.
10 Ĉar la kolero de homo fariĝas Via gloro,
Kiam Vi zonas Vin per la resto de Via kolero.
11 Faru kaj plenumu promesojn al la Eternulo, via Dio;
Vi ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas, alportu donacojn al la Timindulo.
12 Li humiligis la spiriton de potenculoj;
Li estas timinda por la reĝoj de la tero.

77

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de Asaf.
1
Mia voĉo iras al Dio, kaj mi krias;
Mia voĉo iras al Dio, ke Li aŭskultu min.
2 En la tago de mia suferado mi serĉas mian Sinjoron;
En la nokto mia mano estas etendita kaj ne malleviĝas;
Mia animo ne volas konsoliĝi.
3 Mi rememoras Dion, kaj mi ĝemas;
Mi meditas, kaj mia spirito malĝojas.
Sela.
4 Vi retenas la palpebrojn de miaj okuloj;
Mi estas frapita, mi ne povas paroli.
5 Mi meditas pri la tagoj antikvaj,
Pri la jaroj antaŭlonge pasintaj.
6 Mi rememoras en la nokto mian kanton;
Mi parolas kun mia koro,

Kaj mia spirito esploras.
7 Ĉu por eterne mia Sinjoro forpuŝis?
Kaj ĉu Li ne plu favoros?
8 Ĉu por eterne ĉesiĝis Lia boneco?
Ĉu Lia promeso ne plenumiĝos por ĉiuj generacioj?
9 Ĉu Dio forgesis indulgi?
Ĉu Li fermis en kolero Sian favorkorecon?
Sela.
10 Kaj mi diris: Tio estas mia aflikto,
Ke aliiĝis la dekstra mano de la Plejaltulo.
11 Mi rememoros la farojn de la Eternulo;
Jes, mi rememoros Viajn antikvajn miraklojn.
12 Mi meditos pri ĉiuj Viaj faroj,
Kaj pri Viaj agoj mi parolos.
13 Ho Dio, en sankteco estas Via vojo;
Kiu estas tiel granda dio, kiel nia Dio?
14 Vi estas tiu Dio, kiu faras miraklojn;
Vi montris Vian forton inter la popoloj.
15 Vi liberigis per Via brako Vian popolon,
La filojn de Jakob kaj Jozef.
Sela.
16 Vidis Vin akvoj, ho Dio,
Vidis Vin akvoj, kaj ili ektremis,
Kaj abismoj skuiĝis.
17 Nubegoj verŝis akvon,
La ĉielo eligis bruon,
Kaj Viaj sagoj ekflugis.
18 La voĉo de Via tondro estis en la turnovento,
Fulmoj lumigis la mondon;
Tremis kaj ŝanceliĝis la tero.
19 Sur la maro estis Via vojo,
Kaj Via irejo sur grandaj akvoj,
Sed Viaj paŝosignoj ne estis videblaj.
20 Vi kondukis Vian popolon kiel ŝafojn,
Per la mano de Moseo kaj Aaron.

78

Instruo de Asaf.
1
Atentu, ho mia popolo, mian instruon;
Klinu vian orelon al la paroloj de mia buŝo.
2 Mi malfermos per sentenco mian buŝon;
Mi eldiros enigmojn el tempo antikva.
3 Kion ni aŭdis kaj sciiĝis,
Kion rakontis al ni niaj patroj,
4 Tion ni ne kaŝos antaŭ iliaj infanoj,
Rakontante al venonta generacio la gloron de la Eternulo,
Kaj Lian potencon, kaj Liajn miraklojn, kiujn Li faris.
5 Li starigis ateston en Jakob,
Kaj en Izrael Li fiksis leĝon,
Pri kiu Li ordonis al niaj patroj,
Ke ili sciigu ĝin al siaj infanoj,

6 Por ke sciu estonta generacio, la infanoj, kiuj naskiĝos,
Ili leviĝu kaj rakontu al siaj infanoj.
7 Ili metu sian fidon sur Dion,
Kaj ili ne forgesu la farojn de Dio,
Kaj ili plenumu Liajn ordonojn;
8 Kaj ili ne estu, kiel iliaj patroj,
Generacio ribela kaj perfida,
Generacio, kiu ne estis firma per sia koro,
Nek fidela al Dio per sia spirito.
9 La filoj de Efraim, armitaj, portantaj pafarkon,
Turniĝis malantaŭen en tago de batalo;
10 Ili ne plenumis la interkonsenton de Dio,
Kaj rifuzis sekvi Lian instruon;
11 Kaj ili forgesis Liajn farojn,
Kaj Liajn miraklojn, kiujn Li aperigis al ili.
12 Antaŭ iliaj patroj Li faris miraklojn
En la lando Egipta, sur la kampo Coan.
13 Li fendis la maron kaj pasigis ilin,
Kaj starigis la akvon kvazaŭ muron;
14 Kaj Li kondukis ilin tage en nubo
Kaj la tutan nokton en la lumo de fajro;
15 Li fendis ŝtonojn en la dezerto,
Kaj trinkigis ilin kvazaŭ el granda abismo;
16 Li eligis riveretojn el roko,
Kaj fluigis akvon kiel riverojn.
17 Sed ili plue pekis antaŭ Li,
Ĉagrenis la Plejaltulon en la dezerto;
18 Kaj ili incitis Dion en sia koro,
Petante manĝon pro sia kaprico;
19 Kaj ili parolis kontraŭ Dio,
Kaj diris: Ĉu Dio povas kovri tablon en la dezerto?
20 Jen Li frapis rokon,
Kaj verŝiĝis akvo kaj ekfluis riveroj:
Ĉu Li povas ankaŭ panon doni?
Ĉu Li pretigos ankaŭ viandon por Sia popolo?
21 Tial la Eternulo, aŭdinte, flamiĝis;
Kaj fajro ekbrulis kontraŭ Jakob,
Kaj leviĝis kolero kontraŭ Izrael;
22 Ĉar ili ne kredis je Dio
Kaj ne fidis Lian savon.
23 Kaj Li ordonis el supre al la nuboj,
Kaj Li malfermis la pordojn de la ĉielo;
24 Kaj Li pluvigis al ili manaon, por manĝi,
Kaj Li donis al ili ĉielan grenon.
25 Panon de potenculoj ĉiu manĝis;
Li sendis al ili manĝon satege.
26 Li kurigis tra la ĉielo venton orientan,
Kaj per Sia forto Li aperigis venton sudan;
27 Kaj Li pluvigis sur ilin viandon kiel polvon,
Kaj flugilajn birdojn kiel apudmaran sablon;

28 Kaj Li faligis ĉion mezen de ilia tendaro,
Ĉirkaŭe de iliaj loĝejoj.
29 Kaj ili manĝis kaj tre satiĝis;
Kaj Li venigis al ili tion, kion ili deziris.
30 Sed kiam ili ankoraŭ ne forlasis sian deziron
Kaj ilia manĝaĵo estis ankoraŭ en ilia buŝo,
31 La kolero de Dio venis sur ilin
Kaj mortigis la plej eminentajn el ili,
Kaj la junulojn de Izrael ĝi faligis.
32 Malgraŭ ĉio ĉi tio ili plue ankoraŭ pekis
Kaj ne kredis je Liaj mirakloj.
33 Kaj Li finigis iliajn tagojn en vanteco
Kaj iliajn jarojn en teruro.
34 Kiam Li estis mortiganta ilin, tiam ili Lin ekserĉis,
Returniĝis kaj fervore vokis Dion;
35 Kaj ili rememoris, ke Dio estas ilia fortikaĵo
Kaj Dio la Plejalta estas ilia Liberiganto.
36 Sed ili flatis al Li per sia buŝo,
Kaj per sia lango ili mensogis al Li;
37 Ĉar ilia koro ne estis firma al Li,
Kaj ili ne estis fidelaj en Lia interligo.
38 Tamen Li, favorkora, pardonas pekon, kaj Li ne pereigas,
Kaj Li ofte forklinis Sian koleron,
Kaj Li ne eligis Sian tutan furiozon.
39 Kaj Li rememoris, ke ili estas karno,
Vento, kiu iras kaj ne revenas.
40 Kiom da fojoj ili ĉagrenis Lin en la dezerto
Kaj indignigis Lin en la stepo!
41 Ripete ili incitadis Dion
Kaj provokis la Sanktulon de Izrael.
42 Ili ne rememoris Lian manon,
La tagon, en kiu Li liberigis ilin de premanto,
43 Kiam Li faris en Egiptujo Siajn signojn
Kaj Siajn miraklojn sur la kampo Coan;
44 Kiam Li ŝanĝis en sangon iliajn riverojn kaj torentojn,
Ke ili ne povis trinki.
45 Li sendis sur ilin insektojn, kiuj ilin manĝis,
Kaj ranojn, kiuj ilin pereigis;
46 Iliajn produktojn de la tero Li fordonis al vermoj
Kaj ilian laboron al akridoj;
47 Per hajlo Li batis iliajn vinberojn,
Kaj iliajn sikomorojn per frosto;
48 Li elmetis al hajlo iliajn brutojn,
Kaj iliajn paŝtatarojn al fulmo;
49 Li sendis sur ilin Sian flamantan koleron,
Furiozon, malbenon, kaj mizeron,
Taĉmenton da malbonaj anĝeloj.
50 Li donis liberan vojon al Sia kolero,
Ne ŝirmis kontraŭ la morto ilian animon,
Kaj ilian vivon Li transdonis al pesto;
51 Li mortigis ĉiun unuenaskiton en Egiptujo,

La komencajn fortojn en la tendoj de Ĥam.
52 Kaj Li kondukis kiel ŝafojn Sian popolon,
Kaj Li kondukis ilin kiel paŝtataron tra la dezerto;
53 Li kondukis ilin en sendanĝereco, kaj ili ne timis,
Kaj iliajn malamikojn kovris la maro;
54 Kaj Li venigis ilin al Sia sankta limo,
Al tiu monto, kiun akiris Lia dekstra mano;
55 Li forpelis antaŭ ili popolojn,
Lote disdonis ilian heredon,
Kaj loĝigis en iliaj tendoj la tribojn de Izrael.
56 Sed ili incitis kaj ĉagrenis Dion la Plejaltan,
Kaj Liajn leĝojn ili ne observis;
57 Ili defalis kaj perfidiĝis, kiel iliaj patroj,
Returniĝis, kiel malfidinda pafarko;
58 Ili kolerigis Lin per siaj altaĵoj,
Kaj per siaj idoloj ili Lin incitis.
59 Dio aŭdis kaj flamiĝis,
Kaj forte ekindignis kontraŭ Izrael;
60 Li forlasis Sian loĝejon en Ŝilo,
La tendon, en kiu Li loĝis inter la homoj;
61 Kaj Li fordonis en malliberecon Sian forton,
Kaj Sian majeston en la manon de malamiko;
62 Kaj Li elmetis al glavo Sian popolon,
Kaj kontraŭ Sia heredo Li flamiĝis.
63 Ĝiajn junulojn formanĝis fajro,
Kaj ĝiaj junulinoj ne estis prikantataj;
64 Ĝiaj pastroj falis de glavo,
Kaj ĝiaj vidvinoj ne ploris.
65 Sed mia Sinjoro vekiĝis kiel dormanto,
Kiel fortulo, vigligita de vino.
66 Kaj Li batis ĝiajn malamikojn malantaŭen:
Eternan malhonoron Li donis al ili.
67 Kaj Li malŝatis la tendon de Jozef,
Kaj la tribon de Efraim Li ne elektis;
68 Sed Li elektis la tribon de Jehuda,
La monton Cion, kiun Li ekamis;
69 Kaj Li konstruis Sian sanktejon kiel monton,
Kaj kiel la teron Li fortikigis ĝin por ĉiam.
70 Kaj Li elektis Davidon, Sian sklavon,
Kaj Li prenis lin el la staloj de ŝafoj.
71 De apud la ŝafinoj Li venigis lin,
Por paŝti Lian popolon Jakob kaj Lian heredon Izrael.
72 Kaj li paŝtis ilin laŭ la fideleco de sia koro,
Kaj per lertaj manoj li ilin kondukis.

79

Psalmo de Asaf.
1
Ho Dio! venis idolanoj en Vian heredon,
Malpurigis Vian sanktan templon,
Faris el Jerusalem ruinojn.
2 La kadavrojn de Viaj sklavoj ili donis kiel manĝon al la birdoj de la ĉielo,

La karnon de Viaj fideluloj al la bestoj de la tero;
3 Ili verŝis ilian sangon kiel akvon, ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj estis neniu, kiu ilin enterigus.
4 Ni fariĝis hontindaĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj.
5 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi koleros senĉese?
Kaj Via indigno brulos, kiel fajro?
6 Elverŝu Vian koleron sur tiujn naciojn, kiuj Vin ne konas,
Kaj sur la regnojn, kiuj ne vokas Vian nomon;
7 Ĉar ili formanĝis Jakobon
Kaj dezertigis lian loĝejon.
8 Ne memoru niajn antaŭajn krimojn,
Rapide atingu nin Via favorkoreco;
Ĉar ni tre konsumiĝis.
9 Helpu nin, ho Dio de nia savo, pro la gloro de Via nomo;
Kaj savu nin kaj pardonu al ni niajn pekojn pro Via nomo.
10 Kial devas diri la popoloj: Kie estas ilia Dio?
Fariĝu konata inter la popoloj antaŭ niaj okuloj
La venĝo por la verŝita sango de Viaj sklavoj.
11 Venu al Vi la ĝemoj de la malliberuloj;
Per la grandeco de Via brako liberigu tiujn, kiuj estas kondamnitaj al morto;
12 Kaj redonu al niaj najbaroj sepoble en ilian sinon la malhonoron,
Per kiu ili malhonoris Vin, ho mia Sinjoro!
13 Kaj ni, Via popolo kaj la ŝafoj de Via paŝtataro,
Eterne Vin dankos,
De generacio al generacio ni rakontos Vian gloron.

80

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Atesto de Asaf. Psalmo.
1
Ho Paŝtisto de Izrael, aŭskultu;
Vi, kiu kondukas Jozefon, kiel ŝafojn,
Vi, kiu sidas sur keruboj, aperu!
2 Antaŭ Efraim kaj Benjamen kaj Manase veku Vian forton,
Kaj venu, por savi nin.
3 Ho Dio, revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.
4 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Ĝis kiam Vi kolere repuŝos la preĝon de Via popolo?
5 Vi manĝigis al ili panon larman,
Kaj Vi trinkigis al ili larmojn per granda mezuro.
6 Vi faris nin objekto de disputo por niaj najbaroj;
Kaj niaj malamikoj nin mokas.
7 Ho Dio Cebaot! revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.
8 Vinberbranĉon el Egiptujo Vi elportis,
Vi forpelis popolojn kaj ĝin plantis;
9 Vi purigis lokon por ĝi;
Kaj ĝi profundigis siajn radikojn kaj plenigis la tutan landon;
10 Montojn kovris ĝia ombro,
Kaj ĝiaj branĉoj fariĝis kiel cedroj de Dio.

11 Ĝi etendis siajn branĉojn ĝis la maro
Kaj siajn branĉetojn ĝis la Rivero.
12 Kial Vi detruis ĝiajn barilojn,
Ke ĉiuj pasantoj ĝin ŝiras?
13 Subfosas ĝin arbara apro,
Kaj kampa besto ĝin mordas.
14 Ho Dio Cebaot, returniĝu;
Rigardu el la ĉielo kaj vidu, kaj rememoru tiun vinbertrunkon,
15 Kaj ŝirmu tion, kion plantis Via dekstra mano,
Kaj la kreskaĵidon, kiun Vi fortikigis por Vi.
16 Ĝi estas bruligita de fajro, krevinta;
De Via minaca vizaĝo ili pereis.
17 Via brako estu super la viro de Via dekstra mano,
Super la homido, kiun Vi fortikigis por Vi.
18 Kaj ni ne foriros de Vi;
Vivigu nin, kaj ni vokos Vian nomon.
19 Ho Eternulo, Dio Cebaot! revenigu nin, lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.

81

Al la ĥorestro. Por la gitito. De Asaf.
1
Laŭte kantu al Dio, nia forto;
Ĝoje kriu al la Dio de Jakob.
2 Sonigu kanton, donu tamburinon,
Ĉarman harpon, kaj psalteron.
3 Muziku per korno en novmonato,
Je la plenluno, en la tago de nia festo.
4 Ĉar ĝi estas leĝo por Izrael
Kaj ordono de la Dio de Jakob.
5 Li aranĝis ĝin kiel ateston por Jozef,
Kiam Li eliris kontraŭ la landon Egiptan.
Lingvon, kiun mi ne konas, mi aŭdis:
6 Mi liberigis lian dorson de ŝarĝo,
Liaj manoj liberiĝis de korboj.
7 En la mizero vi vokis, kaj Mi vin helpis;
Mi respondis al vi en mistera loko de tondro;
Mi esploris vin ĉe la akvo de Malpaco.
Sela.
8 Aŭdu, ho Mia popolo, Mi atestos al vi;
Ho Izrael, se vi Min aŭskultus!
9 Ne estu ĉe vi alia dio;
Kaj ne adoru fremdan dion.
10 Mi estas la Eternulo, via Dio,
Kiu elkondukis vin el la lando Egipta;
Malfermu larĝe vian buŝon, kaj Mi ĝin plenigos.
11 Sed Mia popolo ne aŭskultis Mian voĉon,
Izrael ne obeis Min.
12 Kaj Mi lasis ilin al la kaprico de ilia koro,
Ke ili iru laŭ siaj intencoj.
13 Ho, se Mia popolo aŭskultus Min,

Se Izrael irus per Miaj vojoj!
14 Rapide Mi faligus iliajn malamikojn,
Kaj kontraŭ iliajn premantojn Mi direktus Mian manon.
15 La malamantoj de la Eternulo humiliĝus antaŭ Li,
Kaj ilia bonstato estus eterna.
16 Kaj Mi manĝigus al ili grason de tritiko,
Kaj Mi satigus vin per mielo el roko.

82

Psalmo de Asaf.
1
Dio stariĝis en Dia anaro;
Inter la dioj Li juĝas.
2 Ĝis kiam vi juĝos maljuste,
Kaj privilegios la personojn de malvirtuloj?
Sela.
3 Estu justaj al malriĉulo kaj orfo;
Rilate afliktiton kaj senhavulon estu virtaj.
4 Liberigu malriĉulon kaj mizerulon;
El la mano de malvirtulo ilin savu.
5 Ili ne scias kaj ne komprenas,
En mallumo ili marŝas;
Ekŝanceliĝis ĉiuj fundamentoj de la tero.
6 Mi diris: Vi estas dioj,
Kaj ĉiuj vi estas filoj de la Plejaltulo;
7 Sed vi mortos, kiel homoj,
Kaj vi falos, kiel ĉiu el la potenculoj.
8 Leviĝu, ho Dio, juĝu la teron;
Ĉar Vi heredas ĉiujn popolojn.

83

Kanto-psalmo de Asaf.
1
Ho Dio, ne silentu;
Ne estu senparola kaj ne restu trankvila, ho Dio!
2 Ĉar jen Viaj malamikoj ekbruis,
Kaj Viaj malamantoj levis la kapon.
3 Kontraŭ Via popolo ili sekrete konspiras,
Kaj ili konsiliĝas kontraŭ Viaj gardatoj.
4 Ili diris: Ni iru, kaj ni ekstermu ilin el inter la popoloj,
Ke oni ne plu rememoru la nomon de Izrael.
5 Ĉar ili unuanime interkonsentis,
Ili faris interligon kontraŭ Vi:
6 La tendoj de Edom kaj la Iŝmaelidoj,
Moab kaj la Hagaridoj,
7 Gebal kaj Amon kaj Amalek,
La Filiŝtoj kun la loĝantoj de Tiro;
8 Ankaŭ Asirio aliĝis al ili
Kaj fariĝis helpo al la idoj de Lot.
Sela.
9 Faru al ili, kiel al Midjan,
Kiel al Sisera, kiel al Jabin ĉe la torento Kiŝon,

10 Kiuj estis ekstermitaj en En-Dor
Kaj fariĝis sterko por la tero.
11 Agu kun iliaj princoj kiel kun Oreb kaj Zeeb,
Kaj kun ĉiuj iliaj estroj kiel kun Zebaĥ kaj Calmuna,
12 Kiuj diris: Ni ekposedu la loĝejon de Dio!
13 Ho mia Dio, similigu ilin al turniĝanta polvo,
Al pajlrestaĵo antaŭ vento.
14 Kiel fajro bruligas arbaron,
Kaj kiel flamo bruldezertigas montojn,
15 Tiel pelu ilin per Via ventego,
Kaj per Via fulmotondro ilin timigu.
16 Plenigu ilian vizaĝon per malhonoro,
Por ke ili turniĝu al Via nomo, ho Eternulo.
17 Ili estu hontigitaj kaj timigitaj por ĉiam,
Ili malhonoriĝu kaj pereu.
18 Kaj ili eksciu, ke Vi, kies nomo estas ETERNULO,
Estas sola Plejaltulo super la tuta tero.

84

Al la ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de la Koraĥidoj.
1
Kiel ĉarmaj estas Viaj loĝejoj, ho Eternulo Cebaot!
2 Mia animo deziras kaj sopiras al la kortoj de la Eternulo;
Mia koro kaj mia korpo sentas ravon pri la viva Dio.
3 Eĉ birdo trovas domon kaj hirundo neston por si,
En kiu ĝi tenas siajn idojn:
Viajn altarojn, ho Eternulo Cebaot, mia Reĝo kaj mia Dio.
4 Feliĉaj estas tiuj, kiuj loĝas en Via domo:
Ili laŭdas Vin konstante.
Sela.
5 Feliĉaj estas la homoj, kies forto estas en Vi,
Kaj en kies koro estas Viaj vojoj;
6 Kiuj pasas tra la Valo de Ploro kaj faras tie fontojn,
Kaj la printempa pluvo ĝin kovras per benoj;
7 Ili iras de forto al forto,
Aperas antaŭ Dio sur Cion.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot, aŭdu mian preĝon;
Aŭskultu, ho Dio de Jakob!
Sela.
9 Nia ŝildo, vidu, ho Dio,
Kaj rigardu la vizaĝon de Via sanktoleito.
10 Ĉar tago en Viaj kortoj estas pli bona, ol mil aliaj:
Mi preferas stari sur la sojlo de la domo de mia Dio,
Ol loĝi en tendoj de malvirto.
11 Ĉar Dio, la Eternulo, estas suno kaj ŝildo;
Favoron kaj honoron donas la Eternulo;
Li ne domaĝas bonon al tiuj, kiuj iras en virto.
12 Ho Eternulo Cebaot, bone estas al la homo, kiu Vin fidas.

85

Al la ĥorestro. Psalmo de la Koraĥidoj.
1

Vi korfavoris, ho Eternulo, Vian landon,
Vi revenigis la forkaptitojn de Jakob;
2 Vi pardonis la kulpon de Via popolo,
Vi kovris ĉiujn ĝiajn pekojn.
Sela.

3 Vi retenis Vian tutan koleron,
Forlasis Vian furiozon.
4 Turnu Vin al ni, ho Dio de nia savo,
Kaj ĉesigu Vian koleron kontraŭ ni.
5 Ĉu eterne Vi nin koleros,
Daŭrigos Vian koleron de generacio al generacio?
6 Ĉu Vi ne revivigos nin denove,
Ke Via popolo ĝoju per Vi?
7 Aperigu al ni, ho Eternulo, Vian favoron,
Kaj Vian helpon donu al ni.
8 Mi aŭdu, kion diras Dio, la Eternulo;
Ĉar Li deklaros pacon al Sia popolo kaj al Siaj fideluloj,
Ke ili ne reiru al malsaĝeco.
9 Jam proksima estas Lia helpo al tiuj, kiuj Lin timas,
Por ke ekregu honoro en nia lando.
10 Bono kaj vero renkontiĝas,
Justeco kaj paco sin kisas.
11 Vero elkreskas el la tero,
Kaj justeco rigardas el la ĉielo.
12 Kaj la Eternulo donos bonon,
Kaj nia tero donos siajn produktojn.
13 Justeco iros antaŭ Li
Kaj faros vojon por Liaj paŝoj.

86

Preĝo de David.
1
Klinu, ho Eternulo, Vian orelon, aŭskultu min;
Ĉar mi estas mizera kaj malriĉa.
2 Konservu mian animon, ĉar mi estas fidela;
Ho Vi, mia Dio, helpu Vian sklavon, kiu fidas Vin.
3 Korfavoru min, ho mia Sinjoro,
Ĉar mi vokas al Vi la tutan tagon.
4 Ĝojigu la animon de Via sklavo,
Ĉar al Vi, ho mia Sinjoro, mi levas mian animon.
5 Ĉar Vi, mia Sinjoro, estas bona kaj pardonema
Kaj tre favora por ĉiuj, kiuj Vin vokas.
6 Aŭskultu, ho Eternulo, mian preĝon,
Kaj atentu la voĉon de mia petego.
7 En tago de mia sufero mi Vin vokas,
Por ke Vi aŭskultu min.
8 Ne ekzistas simila al Vi inter la dioj, ho mia Sinjoro,
Kaj ne ekzistas faroj kiel Viaj.
9 Ĉiuj popoloj, kiujn Vi kreis, venos kaj kliniĝos antaŭ Via vizaĝo, ho mia Sinjoro,
Kaj honoros Vian nomon.

10 Ĉar Vi estas granda kaj Vi faras miraklojn;
Vi sola estas Dio.
11 Montru al mi, ho Eternulo, Vian vojon, por ke mi iru en Via vero;
Dediĉu mian koron al la respektado de Via nomo.
12 Mi dankos Vin, ho mia Sinjoro, mia Dio, per mia tuta koro,
Kaj mi honoros Vian nomon eterne.
13 Ĉar granda estas Via boneco al mi;
Kaj Vi savis mian animon el la profundo de Ŝeol.
14 Ho Dio, fieruloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj anaro da premantoj serĉas mian animon
Kaj ne havas Vin antaŭ si.
15 Sed Vi, mia Sinjoro, estas Dio kompatema kaj favorkora,
Longetolerema kaj tre bona kaj verama.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Donu Vian forton al Via sklavo,
Kaj helpu la filon de Via sklavino.
17 Faru super mi signon por bono,
Por ke miaj malamantoj vidu kaj hontiĝu,
Ĉar Vi, ho Eternulo, min helpos kaj konsolos.

87

De la Koraĥidoj. Psalmo-kanto.
1
Lia fundamento estas sur la sanktaj montoj.
2 La Eternulo amas la pordegojn de Cion
Pli ol ĉiujn loĝejojn de Jakob.
3 Gloraĵojn Li rakontas pri vi, ho urbo de Dio.
Sela.
4 Mi parolas al miaj konatoj pri Egiptujo kaj Babel,
Ankaŭ pri Filiŝtujo kaj Tiro kun Etiopujo:
Jen tiu tie naskiĝis.
5 Sed pri Cion oni diras: Tiu kaj tiu tie naskiĝis,
Kaj Li, la Plejaltulo, ĝin fortikigas.
6 La Eternulo notos, enskribante la popolojn:
Ĉi tiu tie naskiĝis.
Sela.
7 Kaj la kantistoj kaj muzikistoj:
Ĉiuj miaj fontoj estas en Vi.

88

Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Al la ĥorestro. Por maĥalat-leanoto. Instruo de Heman, la Ezraĥido.
1
Ho Eternulo, Dio de mia savo!
Tage kaj nokte mi krias antaŭ Vi.
2 Mia preĝo venu antaŭ Vian vizaĝon;
Klinu Vian orelon al mia ploro.
3 Ĉar mia animo trosatiĝis de malbonoj
Kaj mia vivo atingis Ŝeolon.
4 Mi similiĝis al la forirantoj en la tombon;
Mi fariĝis kiel viro sen fortoj,

5 Etendita inter mortintoj;
Kiel mortigitoj, kuŝantaj en la tombo,
Kiujn Vi jam ne rememoras
Kaj kiuj estas forigitaj for de Via mano.
6 Vi metis min en la plej profundan foson,
En mallumon, en abismon.
7 Pezas sur mi Via furiozo,
Kaj per ĉiuj Viaj ondoj Vi min premas.
Sela.

8 Vi malproksimigis de mi miajn konatojn,
Vi faris min abomenaĵo por ili;
Mi estas enŝlosita, kaj mi ne povas eliri.
9 Mia okulo mallumiĝis de malĝojo;
Mi vokas Vin, ho Eternulo, ĉiutage,
Mi etendas al Vi miajn manojn.
10 Ĉu por mortintoj Vi faros miraklojn?
Ĉu malvivuloj leviĝos kaj gloros Vin?
Sela.

11 Ĉu en la tombo estos rakontata Via boneco,
Kaj fidindeco en la abismo?
12 Ĉu en la mallumo estos konataj Viaj mirakloj,
Kaj Via justeco en la lando de forgeso?
13 Sed mi vokas al Vi, ho Eternulo,
Kaj matene mia preĝo Vin renkontas.
14 Kial, ho Eternulo, Vi forpuŝas mian animon?
Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon de mi?
15 Mi estas mizera kaj senforta detempe de la juneco;
Mi portas Viajn terurojn, mi konsumiĝas.
16 Venis sur min Via furiozo,
Viaj timigoj min dispremas.
17 Ili ĉirkaŭas min, kiel akvo, ĉiutage;
Ili tute min ĉirkaŭsieĝas.
18 Vi malproksimigis de mi amanton kaj amikon;
Miaj konatoj estas en mallumo.

89

Instruo de Etan, la Ezraĥido.
1
La favorfarojn de la Eternulo mi kantos eterne;
De generacio al generacio mi sciigos Vian fidelecon per mia buŝo.
2 Ĉar mi diris: Por eterne estas fundamentita la boneco,
En la ĉielo estas fortikigita Via fideleco.
3 Mi faris interligon kun Mia elektito.
Mi ĵuris al David, Mia sklavo:
4 Por eterne Mi fortikigos vian semon,
Kaj Mi konstruis vian tronon por ĉiuj generacioj.
Sela.

5 Kaj la ĉielo gloras Viajn miraklojn, ho Eternulo,
Kaj Vian fidelecon en la anaro de la sanktuloj.
6 Ĉar kiu en la ĉielo estas egala al la Eternulo?
Kiu estas simila al la Eternulo inter la potenculoj?
7 Dio estas potenca en la anaro de la sanktuloj,

Kaj timinda por ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Kiu estas potenca kiel Vi, ho Eternulo?
Kaj Via fideleco estas en ĉio, kio Vin ĉirkaŭas.
9 Vi regas la malkvietecon de la maro;
Kiam leviĝas ĝiaj ondoj, Vi ilin kvietigas.
10 Vi faligis Rahabon, kiel mortigiton;
Per Via forta brako Vi diskurigis Viajn malamikojn.
11 Al Vi apartenas la ĉielo, kaj ankaŭ al Vi apartenas la tero;
La universon, kaj ĉion, kio ĝin plenigas, Vi fondis.
12 La nordon kaj la sudon Vi kreis;
Tabor kaj Ĥermon prikantas Vian nomon.
13 Vi havas brakon kun forto;
Potenca estas Via mano, alta estas Via dekstra.
14 Virto kaj justeco estas la fundamento de Via trono;
Boneco kaj vero iras antaŭ Via vizaĝo.
15 Feliĉa estas la popolo, kiu konas trumpetadon;
Ho Eternulo, en la lumo de Via vizaĝo ili marŝas;
16 Pro Via nomo ili ĝojas la tutan tagon,
Kaj ili fieras pro Via justeco.
17 Ĉar Vi estas la beleco de ilia forto;
Kaj pro Via favoro altiĝas nia korno.
18 Ĉar de la Eternulo estas nia ŝildo,
Kaj de la Sanktulo de Izrael estas nia reĝo.
19 Tiam Vi parolis en vizio al Viaj fideluloj,
Kaj Vi diris: Mi sendis helpon al heroo,
Mi altigis elektiton el la popolo.
20 Mi trovis Davidon, Mian sklavon,
Per Mia sankta oleo Mi lin ŝmiris.
21 Mia mano lin subtenos,
Kaj Mia brako lin fortikigos.
22 Ne venkos lin malamiko,
Kaj malbonagulo lin ne premos.
23 Kaj Mi disbatos antaŭ lia vizaĝo liajn malamikojn,
Kaj liajn malamantojn Mi frapos.
24 Kaj Mia fideleco kaj Mia favoro estas kun li;
Kaj per Mia nomo altiĝos lia korno.
25 Kaj Mi etendos super la maron lian brakon
Kaj super la riverojn lian dekstran manon.
26 Li vokos Min: Vi estas mia patro,
Mia Dio, kaj la roko de mia savo.
27 Kaj Mi faros lin unuenaskito,
Ĉefo super la reĝoj de la tero.
28 Por ĉiam Mi konservos al li Mian favoron;
Kaj Mia interligo kun li estos fidela.
29 Kaj lian semon Mi faros eterna,
Kaj lian tronon longedaŭra kiel la ĉielo.
30 Se liaj filoj forlasos Mian instruon
Kaj ne iros laŭ Miaj leĝoj;
31 Se Miajn decidojn ili malplenumos
Kaj Miajn ordonojn ili ne observos:

32 Tiam Mi per bastono punos ilian pekon
Kaj per batoj ilian krimon;
33 Sed Mian favoron Mi ne forprenos de li,
Kaj Mian fidelecon Mi ne perfidos;
34 Mi ne malplenumos Mian interligon,
Kaj tion, kio eliris el Mia buŝo, Mi ne ŝanĝos.
35 Unu aferon Mi ĵuris per Mia sankteco:
Mi ne perfidos al David;
36 Lia semo estos eterna,
Kaj lia trono estos kiel la suno antaŭ Mi.
37 Kiel la luno, ĝi staros eterne,
Kaj kiel la atestulo en la ĉielo ĝi estos fidinda.
Sela.

38 Sed nun Vi forpuŝis kaj malestimis,
Vi koleris Vian sanktoleiton.
39 Vi disigis la interligon kun Via sklavo,
Ĵetis sur la teron lian kronon.
40 Vi detruis ĉiujn liajn barilojn,
Ruinigis liajn fortikaĵojn.
41 Prirabas lin ĉiuj pasantoj;
Li fariĝis mokataĵo por siaj najbaroj.
42 Vi altigis la dekstran manon de liaj malamikoj,
Vi ĝojigis ĉiujn liajn kontraŭulojn.
43 Vi returnis la tranĉon de lia glavo,
Kaj ne subtenis lin en la milito.
44 Vi forigis lian brilon,
Kaj lian tronon Vi ĵetis sur la teron.
45 Vi mallongigis la tagojn de lia juneco,
Vi kovris lin per honto.
Sela.

46 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi kaŝos Vin senĉese
Kaj Via kolerego brulos kiel fajro?
47 Ho, rememoru, kia estas la daŭro de mia vivo,
Por kia vantaĵo Vi kreis ĉiujn homidojn.
48 Kiu homo vivas kaj neniam vidos morton,
Savos sian animon de la mano de Ŝeol?
Sela.

49 Kie estas Viaj antaŭaj favorfaroj, mia Sinjoro,
Pri kiuj Vi ĵuris al David per Via fideleco?
50 Rememoru, mia Sinjoro, la malhonoron de Viaj sklavoj,
Kiun mi portas en mia brusto de ĉiuj multaj popoloj,
51 Kaj per kiu malhonoras Viaj malamikoj, ho Eternulo,
Per kiu ili malhonoras la paŝosignojn de Via sanktoleito.
52 Glorata estu la Eternulo eterne.
Amen, kaj Amen!

90

LIBRO KVARA

(Psalmoj 90–106)

Preĝo de Moseo, homo de Dio.

1
Mia Sinjoro, Vi estis por ni loĝejo

De generacio al generacio.
2 Antaŭ ol la montoj naskiĝis
Kaj Vi kreis la teron kaj la mondon,
Kaj de eterne ĝis eterne, Vi estas Dio.
3 Vi venigas homon al polvo;
Kaj Vi diras: Revenu, homidoj.
4 Ĉar mil jaroj estas en Viaj okuloj
Kiel la hieraŭa tago, kiu pasis,
Kaj kiel nokta gardoparto.
5 Vi forfluigas ilin torente, ili estas kiel sonĝo;
Matene ili renoviĝas kiel herbo:
6 Matene ĝi floras kaj ĝermas,
Vespere ĝi dehakiĝas kaj sekiĝas.
7 Jes, ni pereas de Via kolero,
Kaj de Via kolerego ni neniiĝas.
8 Vi metis niajn malbonagojn antaŭ Vin,
Nian kaŝitaĵon antaŭ la lumon de Via vizaĝo.
9 Ĉar ĉiuj niaj tagoj pasis sub Via kolero,
Malaperis niaj jaroj, kiel sono.
10 La daŭro de nia vivo estas sepdek jaroj,
Kaj ĉe forteco okdek jaroj;
Kaj ilia tuta majesto estas penado kaj suferado,
Ĉar ĝi forkuras rapide kaj ni forflugas.
11 Kiu scias la forton de Via kolero,
Vian timindecon kaj Vian indignon?
12 Instruu nin kalkuli niajn tagojn,
Por ke ni akiru saĝan koron.
13 Returnu Vin, ho Eternulo! Kiel longe?
Kaj kompatu Viajn sklavojn.
14 Satigu nin matene per Via boneco;
Kaj ni kantos kaj ĝojos en la daŭro de nia tuta vivo.
15 Ĝojigu nin tiel longe, kiel Vi nin premis,
Tiom da jaroj, kiom ni vidis mizeron.
16 Al Viaj sklavoj aperu Viaj faroj,
Kaj Via beleco al iliaj infanoj.
17 Kaj la favoro de la Eternulo, nia Dio, estu super ni;
Kaj la faron de niaj manoj fortikigu al ni,
Kaj fortikigu la faron de niaj manoj.

91

1 Kiu loĝas sub la ŝirmo de la Plejaltulo,
Tiu ripozas en la ombro de la Plejpotenculo.
2 Mi diras al la Eternulo: Mia rifuĝejo kaj mia fortikaĵo
Estas Dio, kiun mi fidas.
3 Ĉar Li savos vin de la reto de kaptisto,
De la pereiga pesto.
4 Per Siaj plumoj Li ŝirmos vin,
Kaj sub Liaj flugiloj vi rifuĝos;
Lia fideleco estas ŝildo kaj kiraso.
5 Ne timu la teruron de nokto,
Nek sagon, kiu flugas tage,

6 Nek peston, kiu iras en mallumo,
Nek epidemion, kiu ekstermas tagmeze.
7 Ĉe via flanko falos milo,
Kaj dek miloj ĉe via dekstra flanko;
Sed vin ĝi ne tuŝos.
8 Vi nur rigardos per viaj okuloj,
Kaj vi vidos la redonon al la malvirtuloj.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas mia defendo!
La Plejaltulon vi elektis kiel vian rifuĝejon.
10 Ne trafos vin malbono,
Kaj frapo ne atingos vian tendon.
11 Ĉar al Siaj anĝeloj Li ordonis pri vi,
Ke ili vin gardu sur ĉiuj viaj vojoj.
12 Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.
13 Sur leonon kaj aspidon vi paŝos,
Vi piedpremos leonidon kaj drakon.
14 Ĉar li ekamis Min, tial Mi lin savos;
Mi defendos lin, ĉar li konas Mian nomon.
15 Li vokos Min, kaj Mi lin aŭskultos;
Mi estos kun li en mizero;
Mi lin liberigos kaj honoratigos.
16 Mi satigos lin per longa vivo,
Kaj aperigos al li Mian helpon.

92

Psalmo-kanto por la tago sabata.
1
Bone estas glori la Eternulon
Kaj prikanti Vian nomon, ho Plejaltulo;
2 Rakonti matene pri Via boneco
Kaj nokte pri Via fideleco,
3 Sur dekkorda instrumento kaj sur psaltero,
Per solenaj sonoj de harpo.
4 Ĉar Vi ĝojigis min, ho Eternulo, per Viaj agoj;
La farojn de Viaj manoj mi prikantos.
5 Kiel grandaj estas Viaj faroj, ho Eternulo!
Tre profundaj estas Viaj pensoj.
6 Malklerulo ne scias,
Kaj malsaĝulo tion ne komprenas.
7 Kiam malvirtuloj verdestas kiel herbo
Kaj ĉiuj malbonaguloj floras,
Tio kondukas al ilia ekstermiĝo por eterne.
8 Kaj Vi estas alta eterne, ho Eternulo.
9 Ĉar jen Viaj malamikoj, ho Eternulo,
Jen Viaj malamikoj pereas,
Diskuras ĉiuj malbonaguloj.
10 Sed mian kornon Vi altigas kiel la kornon de bubalo;
Mi estas oleita per freŝa oleo.
11 Kaj mia okulo rigardas miajn malamikojn;
Pri la malbonaguloj, miaj kontraŭuloj, aŭdas miaj oreloj.

12 Virtulo verdestas, kiel palmo,
Staras alte, kiel cedro sur Lebanon.
13 Plantitaj en la domo de la Eternulo,
Ili verdestas en la kortoj de nia Dio.
14 Ili floras ankoraŭ en la maljuneco,
Estas sukplenaj kaj freŝaj,
15 Por sciigi, ke la Eternulo estas justa,
Mia fortikaĵo, kaj ne ekzistas en Li maljusteco.

93

1 La Eternulo reĝas; Li estas vestita de majesto;
La Eternulo estas vestita kaj zonita de potenco;
Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu.
2 De antikve estas fortika Via trono;
Vi estas de eterne.
3 Levas la riveroj, ho Eternulo, levas la riveroj sian voĉon,
Levas la riveroj sian bruon;
4 Pli ol la bruo de multego da akvo,
Ol la potencaj ondoj de la maro,
Potenca estas la Eternulo en la altaĵo.
5 Viaj leĝoj estas tre fidindaj;
Via domo estas ornamita de sankteco,
Ho Eternulo, por eterne.

94

1 Dio de venĝo, ho Eternulo,
Dio de venĝo, aperu!
2 Leviĝu, Juĝanto de la tero;
Redonu la meritaĵon al la fieruloj.
3 Kiel longe la malvirtuloj, ho Eternulo,
Kiel longe la malvirtuloj triumfos?
4 Ili estas malhumilaj, parolas arogantaĵon;
Fanfaronas ĉiuj malbonaguloj.
5 Vian popolon, ho Eternulo, ili premas,
Kaj Vian heredon ili turmentas.
6 Vidvinon kaj fremdulon ili mortigas,
Kaj orfojn ili buĉas.
7 Kaj ili diras: La Eternulo ne vidas,
Kaj la Dio de Jakob ne scias.
8 Komprenu, senprudentuloj en la popolo;
Kaj vi, malsaĝuloj, kiam vi saĝiĝos?
9 Ĉu ne aŭdas Tiu, kiu aranĝis orelon?
Ĉu ne vidas Tiu, kiu kreis okulon?
10 Ĉu ne punas la ĝustiganto de la popoloj,
Kiu instruas al homo scion?
11 La Eternulo scias la pensojn de homo,
Ke ili estas vantaj.
12 Bone estas al la homo, kiun Vi, ho Eternulo, ĝustigas,
Kaj al kiu Vi instruas Vian leĝon,
13 Por trankviligi lin en la malbonaj tagoj,
Ĝis estos pretigita la foso por la malvirtulo.

14 Ĉar la Eternulo ne forpuŝos Sian popolon,
Kaj Sian heredon Li ne forlasos.
15 Ĉar juĝo revenos al vero,
Kaj ĝin sekvos ĉiuj virtkoruloj.
16 Kiu helpas min kontraŭ malbonuloj?
Kiu staras apud mi kontraŭ malbonaguloj?
17 Se la Eternulo ne estus mia helpanto,
Mia animo preskaŭ kuŝus jam silenta.
18 Kiam mi diris, ke mia piedo ŝanceliĝas,
Via boneco, ho Eternulo, min subtenis.
19 Kiam mi havas interne multe da maltrankvilaj pensoj,
Viaj konsoloj karesas mian animon.
20 Ĉu aliĝos al Vi trono de maljusteco,
Kiu aranĝas maljustaĵon en la nomo de la leĝo?
21 Ili sin armas kontraŭ la animo de virtulo,
Kaj sangon senkulpan ili akuzas.
22 Sed la Eternulo estos mia rifuĝejo;
Kaj mia Dio estos la roko de mia ŝirmo.
23 Kaj Li redonos al ili por iliaj malbonagoj,
Kaj por ilia malboneco Li ilin ekstermos;
Ilin ekstermos la Eternulo, nia Dio.

95

1 Venu, ni kantu al la Eternulo;
Ni ĝoje kriu al la rifuĝejo de nia helpo.
2 Ni venu antaŭ Lian vizaĝon kun glorado,
Per psalmoj ni ĝoje kriu al Li.
3 Ĉar granda Dio estas la Eternulo
Kaj granda Reĝo super ĉiuj dioj,
4 Kiu havas en Sia mano la profundaĵojn de la tero,
Kaj al kiu apartenas la altaĵoj de la montoj;
5 Al kiu apartenas la maro, kaj Li ĝin faris,
Kaj la sekteron Liaj manoj kreis.
6 Venu, ni kliniĝu, ni ĵetu nin teren,
Ni genuu antaŭ la Eternulo, nia Kreinto.
7 Ĉar Li estas nia Dio,
Kaj ni estas la popolo de Lia paŝtejo kaj la ŝafoj de Lia mano.
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en Meriba,
Kiel en la tago de Masa en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Mian faron.
10 Kvardek jarojn Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili estas popolo kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

96

1 Kantu al la Eternulo novan kanton;
Kantu al la Eternulo la tuta tero.
2 Kantu al la Eternulo, gloru Lian nomon,

Proklamu de tago al tago Lian savon.
3 Rakontu inter la popoloj Lian gloron,
Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
4 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda,
Li estas timinda pli ol ĉiuj dioj.
5 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas nur idoloj;
Sed la Eternulo kreis la ĉielon.
6 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li,
Forto kaj beleco estas en Lia sanktejo.
7 Tributu al la Eternulo, familioj de la popoloj;
Tributu al la Eternulo gloron kaj potencon.
8 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo;
Alportu donacon kaj venu en Liajn kortojn.
9 Kliniĝu al la Eternulo en sankta ornamo;
Tremu antaŭ Li la tuta tero.
10 Diru inter la popoloj: La Eternulo reĝas,
Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu;
Li juĝas la popolojn en justeco.
11 Ĝoju la ĉielo, kaj estu gaja la tero,
Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
12 Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur ĝi;
Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro
13 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas,
Ĉar Li venas, por juĝi la teron;
Li juĝos la mondon kun justeco
Kaj la popolojn kun Sia fideleco.

97

1 La Eternulo reĝas; ĝoju la tero;
Estu gajaj la multaj insuloj.
2 Nubo kaj mallumo estas ĉirkaŭ Li;
Vero kaj justeco estas la fundamento de Lia trono.
3 Fajro iras antaŭ Li,
Kaj bruligas ĉirkaŭe Liajn malamikojn.
4 Liaj fulmoj lumigas la mondon;
La tero vidas, kaj tremas.
5 Montoj fandiĝas kiel vakso antaŭ la vizaĝo de la Eternulo,
Antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la tuta tero.
6 La ĉielo rakontas Lian veron,
Kaj ĉiuj popoloj vidas Lian gloron.
7 Hontiĝu ĉiuj, kiuj servas al idoloj,
Kiuj laŭdas sin pro diaĉoj.
Kliniĝu antaŭ Li ĉiuj dioj.
8 Aŭdis kaj ekĝojis Cion,
Kaj ektriumfis la filinoj de Jehuda
Pro Viaj juĝoj, ho Eternulo.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas Plejalta super la tuta tero,
Vi tre alte leviĝis super ĉiuj dioj.
10 Amantoj de la Eternulo, malamu malbonon.
Li gardas la animojn de Siaj fideluloj;
Li savos ilin de la mano de malvirtuloj.

11 Lumo verŝiĝas sur virtulon,
Kaj ĝojo sur purkorulojn.
12 Ĝoju, virtuloj, pro la Eternulo,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.

98

Psalmo.
1
Kantu al la Eternulo novan kanton,
Ĉar miraklojn Li faris;
Helpis Lin Lia dekstra mano kaj Lia sankta brako.
2 La Eternulo aperigis Sian savon;
Antaŭ la okuloj de la popoloj Li malkaŝis Sian justecon.
3 Li memoras Sian bonecon kaj Sian fidelecon al la domo de Izrael.
Vidis ĉiuj finoj de la tero la helpon de nia Dio.
4 Ĝoje kriu al la Eternulo la tuta tero;
Kantu, gloru, kaj muziku.
5 Muziku al la Eternulo per harpo,
Per harpo kaj per sonoj de psalmo.
6 Per trumpetoj kaj per sono de korno
Ĝoje kriu antaŭ la Reĝo, la Eternulo.
7 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĝiaj loĝantoj.
8 La riveroj plaŭdu per la manoj,
La montoj kune kantu ĝoje,
9 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas, por juĝi la teron;
Li juĝos la mondon kun justeco kaj la popolojn kun vereco.

99

1 La Eternulo reĝas, tremas la popoloj;
Li sidas sur keruboj, ŝanceliĝas la tero.
2 La Eternulo estas granda en Cion,
Kaj Li estas alte super ĉiuj popoloj.
3 Oni gloru Vian grandan kaj timindan nomon:
Li estas sankta.
4 Kaj la forton de la reĝo, kiu amas justecon,
Vi fortikigis en praveco;
Juĝon kaj justecon en Jakob Vi aranĝis.
5 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj:
Li estas sankta.
6 Moseo kaj Aaron estas inter Liaj pastroj,
Kaj Samuel estas inter tiuj, kiuj vokas Lian nomon;
Ili vokis al la Eternulo, kaj Li ilin aŭskultis.
7 El nuba kolono Li parolis al ili;
Ili observis Liajn regulojn, kaj la leĝon, kiun Li donis al ili.
8 Ho Eternulo, nia Dio, Vi ilin aŭskultis;
Vi estis por ili Dio pardonanta, kvankam venĝanto por iliaj faroj.
9 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ Lia sankta monto;
Ĉar sankta estas la Eternulo, nia Dio.

100

Psalmo de dankado.
1
Ĝoje kriu al la Eternulo la tuta tero!
2 Servu al la Eternulo kun ĝojo,
Venu antaŭ Lian vizaĝon kun kanto.
3 Sciu, ke la Eternulo estas Dio;
Li nin kreis, kaj al Li ni apartenas,
Lia popolo kaj ŝafoj de Lia paŝtejo.
4 Eniru en Liajn pordegojn kun dankado,
En Liajn kortojn kun laŭdado.
Gloru Lin, benu Lian nomon;
5 Ĉar la Eternulo estas bona;
Lia favorkoreco estas eterna,
Kaj de generacio al generacio daŭras Lia fideleco.

101

Psalmo de David.
1
Bonecon kaj justecon mi prikantos;
Al Vi, ho Eternulo, mi muzikos.
2 Mi penas iri prudente la vojon de pieco;
Kiam Vi venos al mi?
Mi iras kun pura koro interne de mia domo.
3 Mi ne metas antaŭ miajn okulojn malbonan aferon;
Mi malamas farojn de malfideleco,
Ili ne aliĝas al mi.
4 Koro perversa foriĝu de mi;
Malbonon mi ne volas koni.
5 Kiu sekrete kalumnias sian proksimulon, tiun mi ekstermos;
Kiu havas fieran okulon kaj malhumilan koron, tiun mi ne toleros.
6 Miaj okuloj restas turnataj al la fideluloj de la tero, ke ili sidu kun mi;
Kiu iras la vojon de pieco, tiu servu al mi.
7 Ne loĝos interne de mia domo iu, kiu agas hipokrite;
Kiu diras malveron, tiu ne staros antaŭ miaj okuloj.
8 Fervore mi ekstermos ĉiujn malvirtulojn de la lando,
Por elradikigi el la urbo de la Eternulo ĉiujn krimulojn.

102

Preĝo de mizerulo, kiam li perdas la fortojn kaj elverŝas antaŭ la Eternulo sian malĝojon.
1
Ho Eternulo, aŭskultu mian preĝon;
Kaj mia krio venu al Vi.
2 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon en la tago de mia suferado;
Klinu al mi Vian orelon;
En la tago, kiam mi vokas, rapide aŭskultu min.
3 Ĉar pasis kiel fumo miaj tagoj,
Kaj miaj ostoj ĉirkaŭbrulis kiel en forno.
4 Falĉiĝis kiel herbo kaj sekiĝis mia koro,
Ĉar mi forgesis manĝi mian panon.
5 De la voĉo de mia plorado
Algluiĝis miaj ostoj al mia karno.

6 Mi similiĝis al pelikano en la dezerto,
Mi fariĝis kiel noktuo en ruinoj.
7 Mi ne dormas,
Kaj mi estas kiel birdo solulo sur tegmento.
8 Ĉiutage insultas min miaj malamikoj,
Miaj mokantoj ĵuras per mi.
9 Ĉar cindron mi manĝis kiel panon,
Kaj mian trinkaĵon mi miksis kun larmoj,
10 Kaŭze de Via kolero kaj indigno;
Ĉar Vi min levis kaj ĵetis.
11 Miaj tagoj malaperas kiel ombro,
Kaj mi sekiĝas kiel herbo.
12 Sed Vi, ho Eternulo, restas eterne;
Kaj la memoro pri Vi restas de generacio al generacio.
13 Vi leviĝos, Vi korfavoros Cionon;
Ĉar estas tempo por ĝin kompati, ĉar venis la tempo.
14 Ĉar Viaj sklavoj ekamis ĝiajn ŝtonojn,
Ĉarma estas por ili ĝia polvo.
15 Kaj ektimos popoloj la nomon de la Eternulo,
Kaj ĉiuj reĝoj de la tero Vian gloron.
16 Ĉar la Eternulo rekonstruis Cionon,
Kaj aperis en Sia gloro.
17 Li Sin turnis al la preĝo de la forlasitoj,
Kaj ne forpuŝis ilian petegon.
18 Ĉi tio estos skribita por estontaj generacioj;
Kaj rekreita popolo gloros la Eternulon.
19 Ĉar Li rigardis malsupren el Sia sankta altaĵo,
El la ĉielo la Eternulo direktis rigardon al la tero,
20 Por aŭdi la ĝemon de malliberulo,
Por liberigi la kondamnitajn al morto;
21 Por ke oni rakontu en Cion pri la nomo de la Eternulo
Kaj en Jerusalem pri Lia gloro,
22 Kiam kolektiĝos kune la popoloj kaj regnoj,
Por servi al la Eternulo.
23 Li lacigis en la vojo miajn fortojn,
Li mallongigis miajn tagojn.
24 Mi diras: Ho mia Dio, ne forprenu min en la mezo de miaj tagoj,
Vi, kies jaroj estas de generacio al generacio.
25 En antikveco Vi fondis la teron;
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
26 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
27 Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
28 La filoj de Viaj sklavoj restos,
Kaj ilia semo fortikiĝos antaŭ Vi.

103

De David.
1

Benu, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj mia tuta internaĵo Lian sanktan nomon.
2 Benu, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj ne forgesu ĉiujn Liajn bonfarojn.
3 Li pardonas ĉiujn viajn pekojn,
Li sanigas ĉiujn viajn malsanojn;
4 Li savas de la tombo vian vivon,
Li kronas vin per boneco kaj favorkoreco;
5 Li satigas per bonaĵoj vian maljunan aĝon,
Ke via juneco renoviĝas kiel ĉe aglo.
6 La Eternulo faras justecon kaj juĝon al ĉiuj prematoj.
7 Li sciigis Siajn vojojn al Moseo,
Siajn farojn al la Izraelidoj.
8 Favorkora kaj kompatema estas la Eternulo,
Longetolerema kaj tre bona.
9 Ne eterne Li indignas,
Kaj ne por ĉiam Li koleras.
10 Ne laŭ niaj pekoj Li agis kun ni,
Kaj ne laŭ niaj krimoj Li redonis al ni.
11 Ĉar kiel alte estas la ĉielo super la tero,
Tiel granda estas Lia boneco por tiuj, kiuj Lin timas.
12 Kiel malproksime estas la oriento de la okcidento,
Tiel Li malproksimigis de ni niajn pekojn.
13 Kiel patro korfavoras filojn,
Tiel la Eternulo korfavoras tiujn, kiuj Lin timas.
14 Ĉar Li scias nian esencon;
Li memoras, ke ni estas polvo.
15 La tagoj de homo estas kiel herbo;
Kiel floro de kampo, tiel li floras.
16 Pasas super ĝi vento, kaj ĝi jam ne ekzistas;
Kaj ĝia loko ĝin jam ne rekonas.
17 Sed la boneco de la Eternulo daŭras eterne al tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Lia bonfaremeco iras ĝis la pranepoj,
18 Kiuj observas Lian interligon
Kaj memoras Liajn ordonojn por ilin plenumi.
19 La Eternulo starigis en la ĉielo Sian tronon;
Kaj Lia reĝeco regas ĉion.
20 Benu la Eternulon Liaj anĝeloj, potencaj per sia forto,
Kiuj plenumas Lian vorton,
Por ke oni obeu la voĉon de Lia vorto.
21 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj ĉirkaŭantoj,
Liaj servantoj, kiuj plenumas Lian volon.
22 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj kreitaĵoj,
En ĉiuj lokoj de Lia regado.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.

104

1 Benu, ho mia animo, la Eternulon.
Ho Eternulo, mia Dio, Vi estas tre granda,
De majesto kaj beleco Vi estas vestita;
2 Vi, kiu estas ĉirkaŭkovrita de lumo kiel de vesto,
Kiu sternas la ĉielon kiel tapiŝon;

3 Kiu aranĝas sur la akvo Siajn ĉambrojn,
Kiu faras la nubojn Lia veturilo;
Kiu iras sur la flugiloj de la vento;
4 Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;
5 Kiu fondis la teron sur ĝiaj fundamentoj,
Ke ĝi neniam ŝanceliĝos.
6 La abismon Vi kovris kiel per vesto,
Sur la montoj staras akvo;
7 De Via minaco ĝi kuras,
De la voĉo de Via tondro ĝi forrapidas.
8 Ĝi leviĝas sur montojn, malleviĝas sur valojn,
Al tiu loko, kiun Vi destinis por ĝi.
9 Vi faris limon, kiun ĝi ne superpaŝos,
Por ke ĝi ne revenu por kovri la teron.
10 Vi sendas fontojn al la riveroj,
Kiuj iras inter montoj;
11 Ili trinkigas ĉiujn kampajn bestojn;
Sovaĝaj azenoj kvietigas sian soifon.
12 Apud ili loĝas la birdoj ĉielaj,
El inter la branĉoj ili sonigas sian voĉon.
13 Vi trinkigas la montojn el Viaj ĉambroj;
Per la produktoj de Viaj faroj satiĝas la tero.
14 Vi kreskigas herbon por la bruto,
Kaj verdaĵon, kiu servas al la homo,
Por elirigi panon el la tero.
15 Kaj la vino gajigas la koron de la homo,
La vizaĝo brilas de la oleo,
Kaj la pano fortikigas la koron de la homo.
16 Satiĝas la arboj de la Eternulo,
La cedroj de Lebanon, kiujn Li plantis;
17 Kaj tie nestas birdoj;
Cikonio havas sian loĝejon sur abioj;
18 La altaj montoj estas por la ibeksoj,
La rokoj estas rifuĝejo por la hirakoj.
19 Li aranĝis la lunon laŭ la partoj de tempo;
La suno scias sian subiron.
20 Vi sendas mallumon, kaj fariĝas nokto,
Dum kiu vagas ĉiuj arbaraj bestoj;
21 La leonidoj krias pri rabakiro,
Por peti de Dio sian manĝaĵon.
22 Kiam leviĝas la suno,
Ili sin kaŝas kaj kuŝiĝas en siaj loĝejoj.
23 Eliras homo por sia okupiĝo,
Por sia laboro ĝis la vespero.
24 Kiel multaj estas Viaj faroj, ho Eternulo!
Ĉion Vi faris kun saĝo;
La tero estas plena de Viaj faritaĵoj.
25 Jen la maro, granda kaj vasta:
Tie estas rampaĵoj sennombraj,
Bestoj malgrandaj kaj grandaj;

26 Tie iras ŝipoj;
Tie estas la levjatano, kiun Vi kreis, ke ĝi tie ludu.
27 Ĉiuj ili atendas de Vi,
Ke Vi donu al ili manĝon en ĝia tempo.
28 Vi donas al ili, ili kolektas;
Vi malfermas Vian manon, kaj ili satiĝas de bonaĵo.
29 Vi kaŝas Vian vizaĝon, tiam ili ektimas;
Vi forprenas ilian spiriton,
Tiam ili mortas kaj revenas al sia polvo.
30 Vi sendas Vian spiriton, tiam ili kreiĝas;
Kaj Vi renovigas la vizaĝon de la tero.
31 Gloro al la Eternulo estu eterne;
La Eternulo ĝoju pri Siaj faritaĵoj.
32 Li ekrigardas la teron, kaj ĝi tremas;
Li ektuŝas la montojn, kaj ili fumiĝas.
33 Mi kantados al la Eternulo, dum mi vivos;
Mi muzikados al mia Dio, dum mi estos.
34 Agrabla estu al Li mia meditado;
Mi ĝojos pri la Eternulo.
35 Malaperu pekuloj de sur la tero,
Kaj malvirtuloj ne plu ekzistu.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.
Haleluja!

105

1 Gloru la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
2 Kantu al Li, muziku al Li;
Parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.
3 Laŭdu Lian sanktan nomon;
Ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon.
4 Turnu vin al la Eternulo kaj al Lia potenco;
Serĉu ĉiam Lian vizaĝon.
5 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris,
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
6 Vi, semo de Abraham, Lia sklavo,
Filoj de Jakob, Liaj elektitoj.
7 Li estas la Eternulo, nia Dio;
Sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.
8 Li memoras eterne Sian interligon,
La vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,
9 Kiun Li interkonsentis kun Abraham
Kaj ĵuris al Isaak.
10 Li metis ĝin por Jakob kiel leĝon,
Por Izrael kiel eternan interligon,
11 Dirante: Al vi Mi donos la landon Kanaanan
Kiel vian parton heredan.
12 Kiam ili estis malgrandnombraj,
Malmultaj, kaj fremduloj en ĝi,
13 Kaj ili iradis de popolo al popolo,
El unu regno al alia gento,
14 Tiam Li al neniu permesis premi ilin,

Kaj Li punis pro ili reĝojn, dirante:
15 Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn,
Kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon.
16 Kaj Li sendis malsaton en la landon,
Rompis ĉion, kio portis panon.
17 Li sendis antaŭ ili homon:
Jozef estis vendita kiel sklavo.
18 Oni enpremis liajn piedojn en katenojn,
Fero ŝarĝis lian korpon,
19 Ĝis la tempo, kiam venis Lia vorto;
La parolo de la Eternulo lin elprovis.
20 Reĝo sendis kaj malligis lin,
Reganto super popoloj liberigis lin;
21 Li faris lin sinjoro super lia domo
Kaj reganto super lia tuta havo,
22 Ke li submetu al si liajn eminentulojn
Kaj saĝigu liajn maljunulojn.
23 Kaj Izrael venis en Egiptujon,
Kaj Jakob enmigris en la landon de Ĥam.
24 Kaj Li tre kreskigis Sian popolon,
Kaj faris ĝin pli forta ol ĝiaj malamikoj.
25 Li malĝustigis ilian koron,
Ke ili ekmalamis Lian popolon, ekruzis kontraŭ Liaj sklavoj.
26 Li sendis Moseon, Sian sklavon,
Kaj Aaronon, kiun Li elektis.
27 Ili faris inter ili Liajn pruvosignojn
Kaj miraklojn en la lando de Ĥam.
28 Li sendis mallumon kaj mallumigis;
Kaj ili ne atentis Liajn vortojn.
29 Li ŝanĝis ilian akvon en sangon,
Kaj senvivigis iliajn fiŝojn.
30 Ilia tero eksvarmigis ranojn,
En la ĉambroj de iliaj reĝoj.
31 Li diris, kaj venis fiinsektoj,
Pedikoj en ĉiuj iliaj regionoj.
32 Antataŭ pluvo Li donis al ili hajlon,
Flamantan fajron en ilia lando.
33 Li batis iliajn vinbertrunkojn kaj iliajn figarbojn,
Kaj rompis la arbojn en iliaj limoj.
34 Li diris, kaj venis akridoj kaj skaraboj sennombraj
35 Kaj formanĝis la tutan herbon en ilia lando
Kaj formanĝis la produktojn de ilia tero.
36 Kaj Li mortigis ĉiujn unuenaskitojn en ilia lando,
La komencaĵojn de ĉiuj iliaj fortoj.
37 Sed ilin Li elkondukis kun arĝento kaj oro,
Kaj en iliaj triboj estis neniu kadukulo.
38 Ĝojis Egiptujo, kiam ili eliris,
Ĉar atakis ĝin timo antaŭ ili.
39 Li etendis nubon, kiel kovron;
Kaj fajron, por ke ĝi lumu en la nokto.
40 Ili petis, kaj Li sendis koturnojn,

Kaj per pano ĉiela Li ilin satigis.
41 Li malfermis rokon,
Kaj ekfluis akvo kaj ekiris kiel rivero en la dezerto.
42 Ĉar Li memoris Sian sanktan vorton
Al Abraham, Sia sklavo.
43 Kaj Li elkondukis Sian popolon en ĝojo,
Siajn elektitojn kun kantado.
44 Kaj Li donis al ili la landojn de popoloj,
Kaj la laboron de gentoj ili heredis;
45 Por ke ili plenumu Liajn leĝojn
Kaj konservu Liajn instruojn.
Haleluja!

106

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Kiu eldiros la potencon de la Eternulo,
Aŭdigos Lian tutan gloron?
3 Bone estas al tiuj, kiuj observas justecon,
Kiuj agas bone en ĉiu tempo.
4 Memoru min, ho Eternulo, pro favoro al Via popolo;
Sendu al mi Vian savon,
5 Por ke mi vidu la bonstaton de Viaj elektitoj,
Por ke mi ĝoju kun la ĝojo de Via popolo,
Por ke mi triumfu kun Via heredo.
6 Ni pekis kune kun niaj patroj,
Ni malbonagis, ni malvirtis.
7 Niaj patroj en Egiptujo ne komprenis Viajn miraklojn,
Ne memoris Vian grandan bonecon;
Kaj ili ribelis apud la maro, apud la Ruĝa Maro.
8 Sed Li savis ilin pro Sia nomo,
Por montri Sian potencon.
9 Kaj Li ekkriis al la Ruĝa Maro, kaj ĝi elsekiĝis;
Kaj Li kondukis ilin tra la abismoj, kiel tra la dezerto.
10 Kaj Li savis ilin el la mano de la malamanto,
Kaj Li liberigis ilin en la mano de la malamiko.
11 Kaj la akvo kovris iliajn kontraŭulojn;
Eĉ unu el ili ne restis.
12 Tiam ili ekkredis al Liaj vortoj,
Ili ekkantis Lian gloron.
13 Sed baldaŭ ili forgesis Liajn farojn,
Ili ne fidis Lian konsilon.
14 Ili fordonis sin al siaj kapricoj en la dezerto,
Kaj ili incitis Dion en la stepo.
15 Kaj Li plenumis ilian deziron,
Sed Li sendis pereon al iliaj animoj.
16 Ili enviis Moseon en la tendaro,
Aaronon, sanktulon de la Eternulo.
17 Malfermiĝis la tero kaj englutis Datanon,
Kaj kovris la anaron de Abiram.
18 Kaj ekbrulis fajro en ilia anaro,

Flamo forbruligis la malvirtulojn.
19 Ili faris bovidon ĉe Ĥoreb,
Kaj adorkliniĝis antaŭ fandaĵo.
20 Ili ŝanĝis sian honoron
En bildon de bovo, kiu manĝas herbon.
21 Ili forgesis Dion, sian savanton,
Kiu faris grandajn farojn en Egiptujo,
22 Miraklojn en la lando de Ĥam,
Timindaĵojn apud la Ruĝa Maro.
23 Kaj Li decidis ekstermi ilin;
Sed Moseo, Lia elektito, stariĝis antaŭ Li ĉe la fendo,
Por forklini Lian koleregon, ke Li ilin ne ekstermu.
24 Kaj ili malŝatis la dezirindan landon,
Ili ne kredis al Lia vorto.
25 Ili murmuris en siaj tendoj,
Kaj ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo.
26 Tial Li ĵuris al ili per levo de Sia mano,
Por faligi ilin en la dezerto,
27 Kaj por disfaligi ilian semon inter la popoloj,
Kaj disĵeti ilin en la landojn.
28 Kaj ili aliĝis al Baal-Peor,
Kaj manĝis oferricevojn de malvivuloj.
29 Kaj ili kolerigis Lin per siaj faroj;
Kaj disvastiĝis inter ili epidemio.
30 Kaj stariĝis Pineĥas kaj aranĝis juĝon;
Kaj la epidemio haltis.
31 Kaj tio estas kalkulita al li kiel bonfaro,
Por ĉiuj generacioj kaj eterne.
32 Kaj ili kolerigis Lin ĉe la akvo de Meriba,
Kaj pro ili fariĝis malbono al Moseo;
33 Ĉar ili maldolĉigis lian spiriton,
Kaj li eldiris ion nepripensitan per sia buŝo.
34 Ili ne ekstermis la popolojn,
Pri kiuj diris al ili la Eternulo;
35 Sed ili miksiĝis kun la popoloj
Kaj lernis iliajn farojn;
36 Ili servis al iliaj idoloj,
Kaj ĉi tiuj fariĝis reto por ili.
37 Kaj ili oferdonis siajn filojn kaj filinojn al demonoj;
38 Kaj ili verŝis senkulpan sangon, la sangon de siaj filoj kaj filinoj,
Kiujn ili oferportis al la Kanaanaj idoloj;
Kaj la tero malpuriĝis de sango.
39 Kaj ili malpuriĝis per siaj faroj,
Kaj malĉastiĝis per siaj agoj.
40 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Lia popolo,
Kaj Li abomenis Sian heredon;
41 Kaj Li donis ilin en la manojn de idolanoj,
Kaj iliaj malamantoj ekregis super ili.
42 Kaj premis ilin iliaj malamikoj,
Kaj sub la manoj de ĉi tiuj ili humiliĝis.
43 Multajn fojojn Li ilin savis;

Sed ili ribeladis per siaj entreprenoj,
Kaj ili senfortiĝis pro sia krimeco.
44 Sed Li ekrigardis ilian suferon,
Kiam Li aŭdis ilian kriadon;
45 Kaj Li rememoris Sian interligon kun ili,
Kaj Li ekbedaŭris laŭ Sia granda favorkoreco;
46 Kaj Li aperigis kompaton por ili
Ĉe ĉiuj iliaj malliberigintoj.
47 Savu nin, ho Eternulo, nia Dio,
Kaj kolektu nin el inter la popoloj,
Por glori Vian sanktan nomon,
Por triumfi pro Via gloro.
48 Glorata estu la Eternulo, Dio de Izrael, de eterne ĝis eterne.
Kaj la tuta popolo diru: Amen.
Haleluja!

107
LIBRO KVINA

(Psalmoj 107–150)

1 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco:
2 Diru la liberigitoj de la Eternulo,
Kiujn Li liberigis el la mano de malamiko,
3 Kiujn Li kolektis el la landoj,
De oriento kaj okcidento,
De nordo kaj de la maro.
4 Ili vagis en la dezerto, laŭ vojo senviva,
Urbon loĝatan ili ne trovis;
5 Ili malsatis kaj soifis,
Ilia animo en ili senfortiĝis.
6 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
7 Kaj Li kondukis ilin laŭ ĝusta vojo,
Ke ili venu al urbo loĝata.
8 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
9 Ĉar Li satigis animon soifantan,
Kaj animon malsatan Li plenigis per bonaĵo.
10 Ili sidis en mallumo kaj en ombro de morto,
Katenitaj de mizero kaj fero;
11 Ĉar ili malobeis la vortojn de Dio
Kaj malŝatis la decidon de la Plejaltulo.
12 Kaj Li frapis ilian koron per sufero;
Ili falis, kaj neniu helpis.
13 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
14 Li eligis ilin el mallumo kaj ombro de morto,
Kaj iliajn ligilojn Li disŝiris.
15 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
16 Ĉar Li rompis kuprajn pordojn,

Kaj disbatis ferajn riglilojn.
17 La malsaĝuloj suferis pro siaj pekaj vojoj
Kaj pro siaj krimoj;
18 Ĉiujn manĝojn abomenis ilia animo,
Kaj ili atingis la pordegon de la morto.
19 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
20 Li sendis Sian vorton,
Kaj Li sanigis ilin kaj savis ilin de la tombo.
21 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
22 Kaj ili oferdonu dankajn oferojn,
Kaj rakontu Liajn farojn kun kantado.
23 Kiuj veturas per ŝipoj sur la maro,
Kiuj komercas sur grandaj akvoj,
24 Tiuj vidis la farojn de la Eternulo
Kaj Liajn miraklojn en la profundo.
25 Li diris, kaj aperis granda ventego
Kaj alte levis ĝiajn ondojn:
26 Ili leviĝas ĝis la ĉielo, malleviĝas en la abismojn;
Ilia animo konsumiĝas de sufero;
27 Ili iras ĉirkaŭe kaj ŝanceliĝas kiel ebriulo,
Kaj ilia tuta saĝeco malaperas.
28 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li eligis ilin el ilia mizero.
29 Li kvietigis la ventegon,
Kaj ĝiaj ondoj silentiĝis.
30 Kaj ili ekĝojis, kiam fariĝis silente;
Kaj Li alkondukis ilin al la dezirata haveno.
31 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
32 Kaj ili altigu Lin en popola kunveno,
Kaj en kunsido de plejaĝuloj ili Lin laŭdu.
33 Li ŝanĝas riverojn en dezerton,
Kaj fontojn de akvo en sekaĵon;
34 Fruktoportan teron en salan dezerton,
Pro la malboneco de ĝiaj loĝantoj.
35 Li ŝanĝas dezerton en lagon,
Kaj sekan teron en fontojn de akvo;
36 Kaj Li loĝigas tie malsatulojn,
Kaj ili konstruas urbon loĝatan.
37 Kaj ili prisemas kampojn,
Plantas vinberujojn, kaj ricevas fruktojn.
38 Kaj Li ilin benas, kaj ili tre multiĝas,
Kaj brutoj ne mankas al ili.
39 Kaj kiam ili estas tre malmultaj kaj malfortaj
Pro la premanta malbono kaj mizero,
40 Li verŝas honton sur eminentulojn,
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja.
41 Malriĉulon Li altigas el mizero,
Kaj kreas familiojn kiel ŝafojn.

42 La virtuloj tion vidas, kaj ĝojas;
Kaj ĉia malboneco fermas sian buŝon.
43 Kiu estas saĝa, tiu tion observu,
Kaj oni komprenu la favoraĵojn de la Eternulo.

108

Kanto. Psalmo de David.
1
Fortika estas mia koro, ho Dio;
Mi kantos kaj gloros kun mia honoro.
2 Vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
3 Mi gloros Vin, ho Eternulo, inter la popoloj;
Kaj mi prikantos Vin inter la gentoj.
4 Ĉar granda ĝis super la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Kaj Via gloro estu super la tuta tero.
6 Por ke liberiĝu viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
7 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
8 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
9 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
10 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?
11 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
12 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.
13 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

109

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Ho Dio, mia gloro, ne silentu.
2 Ĉar buŝon malvirtan kaj buŝon malican ili malfermis kontraŭ mi,
Ili parolas kun mi per mensogema lango.
3 Per vortoj de malamo ili min ĉirkaŭis,
Kaj ili militas kontraŭ mi sen mia kulpo.
4 Por mia amo ili min malamas;
Sed mi preĝas.
5 Ili pagas al mi malbonon por bono
Kaj malamon por mia amo.
6 Metu malvirtulon super lin;
Kaj kontraŭulo stariĝu ĉe lia dekstra mano.
7 Kiam li estos juĝata, li eliru kulpa;

Kaj lia preĝo estu peko.
8 Liaj tagoj estu malmultaj;
Lian oficon ricevu alia.
9 Liaj infanoj estu orfoj,
Kaj lia edzino estu vidvino.
10 Liaj infanoj vagadu,
Kaj ili petu kaj serĉu apud siaj ruinoj.
11 Kreditoro forprenu ĉion, kion li havas;
Kaj fremduloj disrabu lian laboron.
12 Neniu faru al li ion bonan;
Kaj ne troviĝu kompatanto por liaj orfoj.
13 Lia idaro estu kondamnita al ekstermo;
En la dua generacio elviŝiĝu ilia nomo.
14 La malbonago de liaj patroj rememoriĝu al la Eternulo,
Kaj la peko de lia patrino ne elviŝiĝu.
15 Ili estu ĉiam antaŭ la Eternulo,
Kaj Li ekstermu la memoron pri ili de sur la tero.
16 Pro tio, ke li ne memoris fari bonfarojn,
Kaj ke li persekutis mizerulon kaj malriĉulon kaj korsuferanton,
Por lin mortigi.
17 Li amis malbenon, kaj ĝi venis sur lin;
Li ne volis benon, kaj ĝi malproksimiĝis de li.
18 Li metis sur sin malbenon, kiel veston;
Kaj ĝi penetris en lian internon, kiel akvo,
Kaj en liajn ostojn, kiel oleo.
19 Ĝi estu por li kiel vesto, per kiu li sin kovras,
Kaj kiel zono, kiun li ĉiam portas ĉirkaŭ si.
20 Tia estas de la Eternulo la agado kontraŭ miaj kontraŭuloj,
Kaj kontraŭ tiuj, kiuj parolas malbonon kontraŭ mia animo.
21 Kaj Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, agu kun mi pro Via nomo;
Ĉar bona estas Via favorkoreco, savu min.
22 Ĉar mi estas malriĉulo kaj mizerulo,
Kaj mia koro estas rompita en mia interno.
23 Kiel ombro longiĝanta mi malaperas;
Oni forskuas min kiel akridon.
24 Miaj genuoj senfortiĝis de fastado,
Kaj mia karno perdis la grason.
25 Kaj mi fariĝis mokataĵo por ili;
Kiam ili vidas min, ili balancas sian kapon.
26 Helpu min, ho Eternulo, mia Dio;
Savu min laŭ Via boneco.
27 Kaj oni sciu, ke tio estas Via mano;
Ke Vi, ho Eternulo, tion faris.
28 Ili malbenas, sed Vi benu;
Ili leviĝis, sed ili estos hontigitaj, kaj Via sklavo ĝojos.
29 Miaj kontraŭuloj kovriĝu per malhonoro,
Kaj ili envolviĝu en sian honton kiel en veston.
30 Mi forte gloros la Eternulon per mia buŝo,
Kaj meze de multaj homoj mi Lin laŭdos.
31 Ĉar Li staras ĉe la dekstra flanko de malriĉulo,
Por savi lin de tiuj, kiuj juĝas lian animon.

110

Psalmo de David.
1
La Eternulo diris al mia sinjoro: Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
2 La sceptron de via potenco la Eternulo sendos el Cion:
Regu inter viaj malamikoj.
3 En la tago de via potenco via popolo volonte sin donas al vi en sankta ornamo.
De la komenco de matenruĝo aliĝas al vi la roso de via junularo.
4 La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos;
Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.
5 La Sinjoro ĉe via dekstra flanko
Frapas reĝojn en la tago de Sia kolero.
6 Li juĝos inter la popoloj, inter plene da kadavroj;
Li frakasos la ĉefon de granda lando.
7 Li trinkos el rivero sur la vojo;
Tial li levos la kapon.

111

1 Haleluja!
Mi gloras la Eternulon per mia tuta koro,
En rondo de piuloj kaj en kunveno.
2 Grandaj estas la faroj de la Eternulo,
Serĉataj de ĉiuj, kiuj ilin amas.
3 Bela kaj majesta estas Lia verko,
Kaj Lia justeco restas eterne.
4 Memorindaj Li faris Siajn miraklojn;
Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo.
5 Li donas manĝon al tiuj, kiuj Lin timas;
Li memoras eterne Sian interligon.
6 La potencon de Siaj fortoj Li aperigis al Sia popolo,
Doninte al ili la heredon de gentoj.
7 La faroj de Liaj manoj estas vero kaj justeco;
Perfektaj estas ĉiuj Liaj ordonoj;
8 Ili estas fortikaj por eterne,
Faritaj per vero kaj honesto.
9 Liberigon Li sendis al Sia popolo;
Li aranĝis por ĉiam Sian interligon.
Sankta kaj respektinda estas Lia nomo.
10 Komenco de saĝeco estas timo antaŭ la Eternulo;
Bonan prudenton havas ĉiuj plenumantoj.
Lia gloro restas eterne.

112

1 Haleluja!
Bone estas al la homo, kiu timas la Eternulon
Kaj tre amas Liajn ordonojn.
2 Forta sur la tero estos lia semo;
La gento de virtuloj estos benita.
3 Bonstato kaj riĉeco estas en lia domo;

Kaj lia justeco restas eterne.
4 En mallumo leviĝas lumo por la virtulo.
Li estas kompatema, favorkora, kaj justa.
5 Bone estas al la homo, kiu kompatas kaj pruntedonas,
Kiu pesas siajn farojn per justeco.
6 Ĉar neniam li falos;
Virtulo estos memorata eterne.
7 Malbonan famon li ne timos;
Fortika estas lia koro, ĝi fidas la Eternulon.
8 Senŝanceliĝa estas lia koro;
Li ne timas, ĝis li vidas la pereon de siaj malamikoj.
9 Li ŝutas kaj donas al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne,
Lia korno altiĝos en honoro.
10 La malvirtulo vidas kaj ĉagreniĝas,
Kunfrapas la dentojn kaj konsumiĝas.
La deziro de malvirtuloj pereos.

113

1 Haleluja!
Gloru, sklavoj de la Eternulo,
Gloru la nomon de la Eternulo.
2 La nomo de la Eternulo estu benata
De nun kaj eterne.
3 De la leviĝejo de la suno ĝis ĝia malleviĝejo
Estas glorata la nomo de la Eternulo.
4 Alte super ĉiuj popoloj estas la Eternulo;
Super la ĉielo estas Lia gloro.
5 Kiu estas kiel la Eternulo, nia Dio,
Kiu sidas alte,
6 Kiu kliniĝas por rigardi
La ĉielon kaj la teron,
7 Kiu el la polvo restarigas mizerulon,
El la koto levas malriĉulon,
8 Por sidigi lin kun eminentuloj,
Kun la eminentuloj de lia popolo?
9 Li donas familion al senfruktulino,
Kaj faras ŝin ĝoja patrino de infanoj.
Haleluja!

114

1 Kiam Izrael eliris el Egiptujo,
La domo de Jakob el fremda popolo,
2 Tiam Jehuda fariĝis Lia sanktaĵo,
Izrael Lia regno.
3 La maro vidis kaj forkuris,
Jordan turniĝis malantaŭen;
4 La montoj saltis kiel ŝafoj,
La montetoj kiel ŝafidoj.
5 Kio estas al vi, ho maro, ke vi forkuris?
Jordan, kial vi turniĝis malantaŭen?
6 Montoj, kial vi saltas kiel ŝafoj,

Montetoj, kiel ŝafidoj?
7 Antaŭ la Sinjoro tremu, ho tero,
Antaŭ la Dio de Jakob,
8 Kiu ŝanĝas rokon en lagon da akvo,
Graniton en akvodonan fonton.

115

1 Ne al ni, ho Eternulo, ne al ni,
Sed al Via nomo donu honoron,
Pro Via favorkoreco, pro Via vereco.
2 Kial devas diri la popoloj:
Kie do estas ilia Dio?
3 Sed nia Dio estas en la ĉielo;
Ĉion, kion Li deziras, Li faras.
4 Iliaj idoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
5 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
6 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Nazon ili havas, sed ne flaras;
7 Manojn ili havas, sed ne palpas;
Piedojn ili havas, sed ne iras;
Ili ne donas sonon per sia gorĝo.
8 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
9 Ho Izrael, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
10 Ho domo de Aaron, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
11 Ho timantoj de la Eternulo, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
12 La Eternulo nin memoras, Li benas,
Li benas la domon de Izrael,
Li benas la domon de Aaron;
13 Li benas la timantojn de la Eternulo,
La malgrandajn kaj la grandajn.
14 La Eternulo vin multigu,
Vin kaj viajn infanojn.
15 Vi estas benitaj de la Eternulo,
Kiu faris la ĉielon kaj la teron.
16 La ĉielo estas ĉielo de la Eternulo,
Sed la teron Li donis al la homidoj.
17 Ne la mortintoj gloros la Eternulon,
Kaj ne tiuj, kiuj foriris en la silentejon.
18 Sed ni benos la Eternulon
De nun kaj eterne.
Haleluja!

116

1 Mi amas, ke la Eternulo aŭdas mian voĉon
Kaj mian petegon,
2 Ke Li klinis Sian orelon al mi;
Kaj en miaj tagoj mi Lin vokos.

3 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj turmentoj de Ŝeol min trafis;
Suferon kaj ĉagrenon mi trovis.
4 Sed la nomon de la Eternulo mi vokis:
Ho Eternulo, savu mian animon.
5 Favorkora estas la Eternulo kaj justa,
Kaj nia Dio estas kompatema.
6 La Eternulo gardas la simplanimulojn;
Mi estis en mizero, kaj Li min savis.
7 Revenu, ho mia animo, al via trankvileco,
Ĉar la Eternulo faris al vi bonon.
8 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Miajn okulojn de larmoj,
Miajn piedojn de falpuŝiĝo.
9 Mi irados antaŭ la Eternulo
En la lando de la vivo.
10 Kun kredo mi diris:
Mi estas tre afliktita.
11 Mi diris en mia konfuziĝo:
Ĉu homo mensogas.
12 Kion mi redonu al la Eternulo
Por ĉiuj Liaj bonfaroj al mi?
13 Mi levos la pokalon de savo,
Kaj mi vokos la nomon de la Eternulo.
14 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo.
15 Grandvalora en la okuloj de la Eternulo
Estas la morto de Liaj fideluloj.
16 Ho Eternulo, mi ja estas Via sklavo,
Mi estas Via sklavo, filo de Via sklavino;
Vi disigis miajn ligilojn.
17 Al Vi mi oferdonos dankan oferon,
Kaj la nomon de la Eternulo mi vokos.
18 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo,
19 En la kortoj de la domo de la Eternulo,
Interne de vi, ho Jerusalem.

117

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Laŭdu Lin ĉiuj gentoj;
2 Ĉar granda estas Lia boneco al ni,
Kaj la vero de la Eternulo restas eterne.

118

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Izrael diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
3 La domo de Aaron diru,
Ke eterna estas Lia boneco.

4 La timantoj de la Eternulo diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
5 El premateco mi vokis al la Eternulo,
Kaj per liberigo respondis al mi la Eternulo.
6 La Eternulo estas kun mi, mi ne timas;
Kion faros al mi homo?
7 La Eternulo estas kun mi, kiel mia helpanto;
Kaj mi triumfos super miaj malamikoj.
8 Pli bone estas fidi la Eternulon,
Ol fidi homon.
9 Pli bone estas fidi la Eternulon,
Ol fidi eminentulojn.
10 Ĉiuj popoloj min ĉirkaŭis,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
11 Ili ĉirkaŭis min de ĉiuj flankoj,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
12 Ili ĉirkaŭis min kiel abeloj,
Sed ili estingiĝas, kiel fajro en dornoj;
Per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
13 Oni min puŝis, ke mi falu;
Sed la Eternulo min helpis.
14 La Eternulo estas mia forto kaj mia kanto,
Kaj Li fariĝis mia savo.
15 La voĉo de triumfo kaj de saviĝo sonas en la tendoj de la virtuloj:
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn;
16 La dekstra mano de la Eternulo estas alte,
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn.
17 Mi ne mortos, sed mi vivos,
Kaj mi rakontos la farojn de la Eternulo.
18 Per forta puno punadis min la Eternulo,
Sed al la morto Li min ne donis.
19 Malfermu al mi la pordegojn de la vero;
Mi iros tra ili, mi gloros la Eternulon.
20 Jen estas la pordego de la Eternulo;
Virtuloj iras tra ĝi.
21 Mi dankas Vin,
Ĉar Vi aŭskultis min kaj fariĝis mia savo.
22 Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula.
23 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Ĝi estas miraklo en niaj okuloj.
24 Ĉi tiun tagon faris la Eternulo;
Ni ĝoju kaj gajiĝu en ĝi.
25 Ho Eternulo, helpu!
Ho Eternulo, sukcesigu!
26 Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo!
Ni benas vin el la domo de la Eternulo.
27 La Eternulo estas Dio, kaj Li lumas al ni.
Arangu la festan procesion kun brancoj ĝis la kornoj de la altaro.
28 Vi estas mia Dio, kaj mi Vin gloras;
Mia Dio, Vin mi altigas.
29 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;

Ĉar eterna estas Lia boneco.

119

ℵ *ALEF.* *1* *
Bone estas al tiuj, kies vojo estas senmakula,
Kiuj iras laŭ la leĝo de la Eternulo.
2 Bone estas al tiuj, kiuj plenumas Liajn decidojn,
Kiuj serĉas Lin per la tuta koro;
3 Ili ne faras malbonagon,
Ili iras laŭ Liaj vojoj.
4 Vi ordonis al ni,
Forte observi Viajn leĝojn.
5 Ho, estu fortikaj miaj vojoj,
Ke mi observu Viajn leĝojn!
6 Tiam mi ne bezonos honti,
Kiam mi atentos ĉiujn Viajn ordonojn.
7 Mi gloros Vin el pura koro,
Lernante la juĝojn de Via justeco.
ב *BET.* *8* Viajn leĝojn mi observos;
Ne forlasu min tute.
9 Per kio junulo povas purigi sian vojon?
Per plenumado laŭ Viaj vortoj.
10 Per mia tuta koro mi Vin serĉas;
Ne lasu min deflankiĝi de Viaj ordonoj.
11 En mia koro mi konservas Vian diron,
Por ke mi ne peku antaŭ Vi.
12 Benata Vi estas, ho Eternulo;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
13 Per miaj lipoj mi rakontas
Ĉiujn decidojn de Via buŝo.
14 Pri la vojo de Viaj leĝoj mi ĝojas,
Kiel pri granda riĉeco.
15 Pri Viaj ordonoj mi meditas,
Kaj mi rigardas Viajn vojojn.
ג *GIMEL.* *16* Mi havas plezuron de Viaj leĝoj,
Mi ne forgesas Vian vorton.
17 Bonfaru al Via sklavo,
Ke mi vivu kaj plenumu Vian vorton.
18 Malfermu miajn okulojn,
Ke mi vidu miraklojn de Via instruo.
19 Migranto mi estas sur la tero;
Ne kaŝu antaŭ mi Viajn ordonojn.
20 Elturmentiĝis mia animo
De senĉesa sintirado al Viaj juĝoj.
21 Vi humiligas la malbenitajn fierulojn,
Kiuj dekliniĝas de Viaj ordonoj.
22 Forigu de mi honton kaj malhonoron,
Ĉar mi observas Viajn decidojn.
23 Eĉ kiam sidas eminentuloj kaj parolas kontraŭ mi,

* **119:1** (Ĉi tiu psalmo estas dividita en dudek du egalajn partojn. En la Hebrea originalo la unuaj vortoj de la ok versoj en ĉiu parto komenciĝas ĉiuj per la litero supremontrita.)

Via sklavo meditas pri Viaj leĝoj.
ד *DALET.* *24* Viaj decidoj estas mia plezuro,
Miaj konsilantoj.
25 Mia animo algluiĝis al la polvo;
Vivigu min laŭ Via vorto.
26 Mi raportis pri miaj vojoj, kaj Vi aŭskultis min;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
27 Komprenigu al mi la vojon de Viaj ordonoj;
Kaj mi meditos pri Viaj mirakloj.
28 Konsumiĝis mia animo pro malĝojo;
Restarigu min laŭ Via vorto.
29 La vojon de malvero deturnu de mi,
Kaj donacu al mi Vian instruon.
30 La vojon de la vero mi elektis,
Mi sopiris al Viaj leĝoj.
31 Mi alkroĉiĝis al Viaj ordonoj;
Ho Eternulo, ne hontigu min.
ה *HE.* *32* Mi kuras laŭ la vojo de Viaj leĝoj,
Ĉar Vi larĝigas mian koron.
33 Montru al mi, ho Eternulo, la vojon de Viaj leĝoj,
Kaj mi ĝin sekvos ĝis la fino.
34 Komprenigu al mi, kaj mi sekvos Vian instruon,
Kaj mi konservos ĝin per la tuta koro.
35 Irigu min sur la vojeto de Viaj ordonoj,
Ĉar en ĝi mi havas plezuron.
36 Klinu mian koron al Viaj leĝoj,
Sed ne al profito.
37 Deturnu miajn okulojn, ke ili ne rigardu falsaĵon;
Vivigu min per Viaj vojoj.
38 Plenumu al Via sklavo Vian diron,
Kiu koncernas respekton por Vi.
39 Forigu mian malhonoron, kiun mi timas;
Ĉar Viaj juĝoj estas bonaj.
ו *VAV.* *40* Jen mi deziregas Viajn ordonojn;
Per Via justeco vivigu min.
41 Kaj venu al mi Viaj favoroj, ho Eternulo,
Via helpo, konforme al Via vorto,
42 Ke mi povu doni respondon al mia insultanto;
Ĉar mi fidas Vian vorton.
43 Ne forprenu tute de mia buŝo la vorton de vero,
Ĉar mi esperas al Viaj juĝoj.
44 Kaj mi konservos Vian instruon
Ĉiam kaj eterne.
45 Kaj mi iros en libereco,
Ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
46 Kaj mi parolos pri Viaj leĝoj antaŭ reĝoj,
Kaj mi ne hontos.
47 Kaj mi havos plezuron de Viaj ordonoj,
Kiujn mi amas.
ז *ZAIN.* *48* Kaj mi etendos miajn manojn al Viaj ordonoj, kiujn mi amas,

Kaj mi meditos pri Viaj leĝoj.
49 Rememoru la vorton al Via sklavo,
Pri kio Vi min esperigis.
50 Ĉi tio estas mia konsolo en mia mizero,
Ke Via vorto min revivigas.
51 Fieruloj tre forte min mokas,
Sed de Via instruo mi ne dekliniĝis.
52 Mi rememoras Viajn juĝojn de tempoj tre antikvaj, ho Eternulo,
Kaj mi konsoliĝas.
53 Flama furiozo min kaptas pro la malvirtuloj,
Kiuj forlasas Vian leĝon.
54 Viaj leĝoj estas por mi kantoj
En la domo de mia migrado.
55 Mi rememoras en la nokto Vian nomon, ho Eternulo,
Kaj mi plenumas Vian instruon.
ח *ĤET.* 56 Tio fariĝis al mi,
Ĉar mi observas Viajn ordonojn.
57 Mi diris: Mia sortaĵo estas, ho Eternulo,
Plenumi Viajn vortojn.
58 Mi petegas antaŭ Vi per la tuta koro:
Korfavoru min, konforme al Via vorto.
59 Mi esploris miajn vojojn
Kaj direktis miajn paŝojn al Viaj leĝoj.
60 Mi rapidas kaj ne prokrastas,
Por plenumi Viajn ordonojn.
61 Retoj de malvirtuloj min ĉirkaŭis;
Sed Vian instruon mi ne forgesis.
62 En la mezo de la nokto mi leviĝas,
Por glori Vin por Viaj justaj juĝoj.
63 Mi estas kamarado por ĉiuj,
Kiuj Vin timas kaj kiuj observas Viajn ordonojn.
ט *TET.* 64 De Via boneco, ho Eternulo, la tero estas plena;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
65 Bonon Vi faris al Via sklavo, ho Eternulo,
Konforme al Via vorto.
66 Bonajn morojn kaj scion instruu al mi,
Ĉar al Viaj ordonoj mi kredas.
67 Antaŭ ol mi suferis, mi erarvagis,
Sed nun mi observas Vian vorton.
68 Vi estas bona kaj bonfara;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
69 Fieruloj plektis mensogon pri mi;
Sed mi per la tuta koro konservas Viajn ordonojn.
70 Grasiĝis kiel sebo ilia koro;
Sed mi havas plezuron de Via instruo.
71 Bone estas al mi, ke mi suferis,
Por ke mi lernu Viajn leĝojn.
י *JOD.* 72 Pli bona estas por mi la instruo de Via buŝo,
Ol miloj da oreroj kaj arĝenteroj.
73 Viaj manoj min kreis kaj fortikigis;
Prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn.

74 Viaj timantoj min vidos kaj ĝojos,
Ĉar mi fidis Vian vorton.
75 Mi scias, ho Eternulo, ke Viaj juĝoj estas justaj,
Kaj ke Vi juste min suferigis.
76 Via boneco estu do mia konsolo,
Konforme al Via vorto al Via sklavo.
77 Venu sur min Via favorkoreco, ke mi vivu;
Ĉar Via instruo estas mia plezuro.
78 Hontiĝu la fieruloj, ĉar maljuste ili min premis;
Mi meditos pri Viaj ordonoj.
79 Turniĝu al mi Viaj timantoj
Kaj la konantoj de Viaj leĝoj.

כ *KAF.* 80 Mia koro estu ĝusta, laŭ Viaj leĝoj,
Por ke mi ne hontiĝu.
81 Mia animo avidas Vian savon;
Vian vorton mi fidas.
82 Miaj okuloj avidas Vian vorton, dirante:
Kiam Vi min konsolos?
83 Ĉar mi fariĝis kiel felsako en fumo;
Sed Viajn leĝojn mi ne forgesas.
84 Kiom estos la tagoj de Via sklavo?
Kiam Vi faros juĝon super miaj persekutantoj?
85 Fosojn fosis al mi la fieruloj,
Kontraŭe al Viaj leĝoj.
86 Ĉiuj Viaj ordonoj estas vero;
Maljuste oni min persekutas; helpu min.
87 Oni preskaŭ pereigis min de sur la tero,
Sed mi ne forlasis Viajn ordonojn.

ל *LAMED.* 88 Laŭ Via boneco vivigu min,
Kaj mi observos la ordonojn de Via buŝo.
89 Por eterne, ho Eternulo,
Via vorto staras forte en la ĉielo.
90 Por ĉiuj generacioj restas Via vero;
Vi fortikigis la teron, kaj ĝi staras.
91 Laŭ Viaj leĝoj ĉio nun staras,
Ĉar ĉio estas Viaj sklavoj.
92 Se Via instruo ne estus mia konsolo,
Mi pereus en mia mizero.
93 Neniam mi forgesos Viajn ordonojn,
Ĉar per ili Vi min vivigas.
94 Al Vi mi apartenas;
Helpu min, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
95 Pri mi embuskis malvirtuloj, por min pereigi;
Sed mi studas Viajn leĝojn.

מ *MEM.* 96 Ĉe ĉiu afero mi vidis finon;
Sed Via ordono estas tre vasta.
97 Kiel mi amas Vian instruon!
La tutan tagon mi meditas pri ĝi.
98 Via ordono faras min pli saĝa ol miaj malamikoj,
Ĉar ĝi restas al mi por ĉiam.
99 Mi fariĝis pli saĝa, ol ĉiuj miaj instruantoj,

Ĉar Viaj leĝoj estas mia tuta meditado.
100 Mi estas pli scianta ol maljunuloj,
Ĉar Viajn ordonojn mi konservas.
101 De ĉiu malbona vojo mi detenas mian piedon,
Por plenumi Vian vorton.
102 De Viaj decidoj mi ne dekliniĝas,
Ĉar Vi min gvidas.
103 Kiel dolĉa estas por mia palato Via vorto!
Pli ol mielo por mia buŝo!
נ *NUN.* *104* De Viaj ordonoj mi prudentiĝas;
Tial mi malamas ĉiun vojon de malvero.
105 Via vorto estas lumilo por miaj piedoj,
Kaj lumo por mia vojo.
106 Mi ĵuris, kaj mi plenumos:
Observi Viajn justajn decidojn.
107 Mi estas tre senfortigita, ho Eternulo;
Vivigu min, konforme al Via vorto.
108 La oferdono de mia buŝo plaĉu al Vi, ho Eternulo,
Kaj pri Viaj decidoj instruu min.
109 Mia animo estas ĉiam en mia mano,
Sed Vian instruon mi ne forgesas.
110 La malvirtuloj metis reton por mi;
Sed de Viaj ordonoj mi ne dekliniĝis.
111 Mi heredigis al mi Viajn ordonojn por ĉiam,
Ĉar ili estas la ĝojo de mia koro.
ס *SAMEĤ.* *112* Mi klinis mian koron,
Por plenumi Viajn leĝojn eterne ĝis la fino.
113 Skeptikulojn mi malamas,
Sed Vian instruon mi amas.
114 Vi estas mia ŝirmo kaj ŝildo;
Vian vorton mi fidas.
115 Foriĝu de mi, malbonagantoj;
Mi observos la ordonojn de mia Dio.
116 Subtenu min laŭ Via diro, ke mi vivu;
Kaj ne hontigu min pri mia espero.
117 Fortikigu min, ke mi saviĝu,
Kaj mi ĉiam havos plezuron de Viaj leĝoj.
118 Vi forpuŝas ĉiujn, kiuj dekliniĝas de Viaj leĝoj,
Ĉar ilia falsaĵo estas mensoga.
119 Kiel skorion Vi forĵetas ĉiujn malvirtulojn sur la tero;
Tial mi amas Viajn decidojn.
ע *AIN.* *120* De Via teruro tremas mia karno,
Kaj Viajn juĝojn mi timas.
121 Mi faris juĝon kaj justecon;
Ne transdonu min al miaj premantoj.
122 Garantie liberigu Vian sklavon por bono,
Por ke fieruloj min ne premu.
123 Miaj okuloj sopiras Vian helpon
Kaj Vian justan vorton.
124 Agu kun Via sklavo laŭ Via boneco,
Kaj Viajn leĝojn instruu al mi.

125 Mi estas Via sklavo;
Klerigu min, ke mi sciu Viajn decidojn.
126 Estas tempo, ke la Eternulo agu:
Ili rompis Vian leĝon.
127 Tial mi amas Viajn ordonojn
Pli ol oron, eĉ ol puran oron.
פ *PE.* *128* Tial mi estimas ĉiujn Viajn ordonojn,
Ĉiun vojon de malvero mi malamas.
129 Mirindaj estas Viaj decidoj;
Tial mia animo ilin konservas.
130 Malkaŝo de Via vorto klerigas,
Ĝi prudentigas simplanimulojn.
131 Mi malfermas mian buŝon kaj enspiras,
Ĉar mi deziregas Viajn ordonojn.
132 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Kiel Vi agas kun la amantoj de Via nomo.
133 Direktu miajn paŝojn laŭ Via promeso;
Kaj nenia malhonesteco ekregu super mi.
134 Liberigu min de homa premado;
Kaj mi observos Viajn ordonojn.
135 Lumu per Via vizaĝo sur Vian sklavon,
Kaj instruu al mi Viajn leĝojn.
צ *CADI.* *136* Torentojn da akvo elverŝas miaj okuloj,
Pro tio, ke oni ne plenumas Vian instruon.
137 Justulo Vi estas, ho Eternulo,
Kaj justaj estas Viaj juĝoj.
138 Vi aperigis Viajn decidojn
Kun justeco kaj plena vero.
139 Elturmentis min mia fervoro,
Ĉar miaj malamikoj forgesis Viajn vortojn.
140 Tre pura estas Via vorto,
Kaj Via sklavo ĝin amas.
141 Mi estas malgranda kaj malestimata;
Sed Viajn ordonojn mi ne forgesas.
142 Via justeco estas justeco eterna,
Kaj Via instruo estas vero.
143 Sufero kaj mizero min trafis;
Sed Viaj ordonoj estas mia plezuro.
ק *KOF.* *144* La justeco de Viaj decidoj estas eterna;
Klerigu min, por ke mi vivu.
145 Mi vokas el la tuta koro; aŭskultu min, ho Eternulo;
Mi plenumos Viajn leĝojn.
146 Mi vokas al Vi; savu min,
Kaj mi konservos Viajn decidojn.
147 Antaŭ la matenruĝo mi vokas;
Vian vorton mi fidas.
148 Antaŭ la noktaj gardopartoj miaj okuloj vekiĝas,
Por ke mi meditu pri Via vorto.
149 Mian voĉon aŭskultu, laŭ Via boneco, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
150 Alproksimiĝas malicaj persekutantoj;

Malproksimaj ili estas de Via leĝo.
151 Proksima Vi estas, ho Eternulo;
Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero.
ר *REŜ.* *152* De longe mi scias pri Viaj decidoj,
Ke Vi fiksis ilin por ĉiam.
153 Rigardu mian mizeron, kaj liberigu min,
Ĉar Vian instruon mi ne forgesis.
154 Defendu mian aferon, kaj liberigu min;
Laŭ Via vorto lasu min vivi.
155 Malproksima de malvirtuloj estas savo,
Ĉar ili ne ŝatas Viajn leĝojn.
156 Via favorkoreco estas granda, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
157 Multaj estas miaj persekutantoj kaj premantoj,
Sed de Viaj decidoj mi ne dekliniĝis.
158 Mi vidis perfidulojn, kaj mi ilin abomenis,
Ĉar Vian vorton ili ne observis.
159 Rigardu, mi amas Viajn ordonojn;
Ho Eternulo, laŭ Via boneco lasu min vivi.
ש *ŜIN.* *160* La esenco de Via vorto estas vero,
Kaj eterna estas ĉiu juĝo de Via justeco.
161 Princoj persekutas min senkaŭze;
Sed Vian vorton timas mia koro.
162 Mi ĝojas pri Via vorto,
Kiel ricevinto de granda akiro.
163 Malveron mi malamas kaj abomenas;
Vian instruon mi amas.
164 Sepfoje ĉiutage mi Vin gloras
Por Viaj justaj juĝoj.
165 Grandan pacon havas la amantoj de Via instruo;
Kaj ili ne falpuŝiĝas.
166 Mi atendas Vian savon, ho Eternulo,
Viajn ordonojn mi plenumas.
167 Mia animo observas Viajn decidojn,
Kaj mi ilin forte amas.
ת *TAV.* *168* Mi observas Viajn ordonojn kaj decidojn,
Ĉar ĉiuj miaj vojoj estas antaŭ Vi.
169 Mia krio venu al Vi, ho Eternulo;
Laŭ Via vorto klerigu min.
170 Mia petego venu al Vi;
Laŭ Via diro savu min.
171 Miaj lipoj eldiru gloradon,
Ĉar Vi instruas al mi Viajn leĝojn.
172 Mia lango predikos pri Via vorto,
Ĉar ĉiuj Viaj ordonoj estas justaj.
173 Via mano estu al mi helpo,
Ĉar Viajn ordonojn mi elektis.
174 Mi deziregas Vian savon, ho Eternulo,
Kaj Via instruo estas mia plezuro.
175 Mia animo vivu kaj gloru Vin,
Kaj Viaj juĝoj min helpu.

176 Mi erarvagis kiel perdita ŝafo;
Elserĉu Vian sklavon, ĉar Viajn ordonojn mi ne forgesis.

120

Kanto de suprenirado.
1
Al la Eternulo mi vokis en mia sufero,
Kaj Li aŭskultis min.
2 Ho Eternulo, savu mian animon de mensoga parolo,
De falsa lango.
3 Kion Li donos al vi,
Kaj kion Li alportos al vi, ho falsa lango?
4 Akrajn sagojn de fortulo
Kun karboj genistaj.
5 Ve al mi, ke mi gastas en Meŝeĥ,
Ke mi loĝas inter la tendoj de Kedar!
6 Tro longe loĝis mia animo
Inter malamantoj de paco.
7 Mi estas pacema;
Sed kiam mi ekparolas, ili komencas militon.

121

Kanto de suprenirado.
1
Mi levas miajn okulojn al la montoj:
De kie venas al mi helpo?
2 Mia helpo venas de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.
3 Li ne lasos vian piedon falpuŝiĝi;
Via gardanto ne dormetas.
4 Jen ne dormetas kaj ne dormas
La gardanto de Izrael.
5 La Eternulo estas via gardanto;
La Eternulo estas via ombro ĉe via dekstra mano.
6 En la tago la suno vin ne frapos,
Nek la luno en la nokto.
7 La Eternulo vin gardos de ĉia malbono,
Li gardos vian animon.
8 La Eternulo gardos vian eliron kaj eniron,
De nun kaj eterne.

122

Kanto de suprenirado. De David.
1
Mi ekĝojis, kiam oni diris al mi:
Ni iru en la domon de la Eternulo.
2 Niaj piedoj staris en viaj pordegoj,
Ho Jerusalem,
3 Vi Jerusalem, konstruita kiel urbo,
En kiu ĉio kuniĝis.
4 Tien supreniris la triboj, la triboj de la Eternulo,
Laŭ la moro de Izrael,
Por glori la nomon de la Eternulo.

5 Ĉar tie staris tronoj de juĝo,
Tronoj de la domo de David.
6 Deziru pacon al Jerusalem;
Bonan staton havu viaj amantoj.
7 Paco estu inter viaj muroj,
Bonstato en viaj palacoj.
8 Pro miaj fratoj kaj amikoj mi do diru:
Paco estu al vi.
9 Pro la domo de la Eternulo, nia Dio,
Mi deziras al vi bonon.

123

Kanto de suprenirado.
1
Al Vi mi levas miajn okulojn,
Ho Vi, kiu sidas en la ĉielo!
2 Jen kiel la okuloj de sklavoj estas direktitaj al la mano de iliaj sinjoroj,
Kiel la okuloj de sklavino al la mano de ŝia sinjorino,
Tiel niaj okuloj estas direktitaj al la Eternulo, nia Dio,
Ĝis Li korfavoros nin.
3 Korfavoru nin, ho Eternulo, korfavoru nin;
Ĉar ni suferis sufiĉe da malestimo.
4 Tute pleniĝis nia animo
De la insultado de arogantuloj,
De la malhonorado de fieruloj.

124

Kanto de suprenirado. De David.
1
Se la Eternulo ne estus kun ni,
Diru nun Izrael,
2 Se la Eternulo ne estus kun ni,
Kiam homoj leviĝis kontraŭ ni:
3 Tiam ili englutus nin vivajn,
Kiam ekflamis kontraŭ ni ilia kolero;
4 Tiam dronigus nin akvo, torento kovrus nian animon;
5 Tiam kovrus nian animon pereiga akvo.
6 Benata estu la Eternulo,
Kiu ne fordonis nin kiel rabakiron al iliaj dentoj.
7 Nia animo liberiĝis, kiel birdo el la reto de kaptistoj;
La reto disŝiriĝis, kaj ni liberiĝis.
8 Nia helpo estas en la nomo de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.

125

Kanto de suprenirado.
1
Kiuj fidas la Eternulon,
Tiuj estas kiel la monto Cion,
Kiu ne ŝanceliĝas, sed restas eterne.
2 Montoj estas ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj la Eternulo ĉirkaŭas Sian popolon,
De nun kaj eterne.

3 Ĉar ne kuŝos la sceptro de malvirteco sur la sorto de la virtuloj;
Por ke la virtuloj ne etendu siajn manojn al maljustaĵo.
4 Bonfaru, ho Eternulo, al tiuj,
Kiuj estas bonaj kaj piaj per sia koro;
5 Sed tiujn, kiuj dekliniĝas al siaj malrektaj vojoj,
La Eternulo pereigos kune kun la malbonaguloj.
Paco al Izrael!

126

Kanto de suprenirado.
1
Kiam la Eternulo revenigis la forkaptitojn al Cion,
Tiam ni estis kiel songantoj.
2 Tiam nia buŝo estis plena de gajeco,
Kaj nia lango plena de kantado;
Tiam oni diris inter la popoloj:
Ion grandan la Eternulo faris por ĉi tiuj.
3 Ion grandan la Eternulo faris por ni:
Ni ĝojas.
4 Revenigu, ho Eternulo, niajn forkaptitojn,
Kiel riveretojn en sudan landon.
5 Kiuj semas kun larmoj,
Tiuj rikoltos kun kanto.
6 Iras kaj ploras la portanto de semotaĵo;
Venos kun kanto la portanto de siaj garboj.

127

Kanto de suprenirado. De Salomono.
1
Se la Eternulo ne konstruas la domon,
Tiam vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj;
Se la Eternulo ne gardas urbon,
Tiam vane maldormas la gardanto.
2 Vane vi frue leviĝas, malfrue sidas,
Manĝas panon kun klopodoj:
Al Sia amato Li donas en dormo.
3 Jen, heredo de la Eternulo estas infanoj;
Rekompenco estas la frukto de ventro.
4 Kiel sagoj en la mano de fortulo,
Tiel estas junaj filoj.
5 Bone estas al la homo, kiu plenigis per ili sian sagujon;
Ili ne estos hontigitaj,
Kiam ili parolos kun la malamikoj ĉe la pordego.

128

Kanto de suprenirado.
1
Feliĉa estas tiu, kiu timas la Eternulon
Kaj iras laŭ Liaj vojoj.
2 Kiam vi manĝas la laborakiron de viaj manoj,
Feliĉe kaj bone estas al vi.
3 Via edzino estas kiel fruktoporta vinberbranĉo interne en via domo;
Viaj filoj estas kiel olivaj branĉoj ĉirkaŭ via tablo.

4 Jen tiel estas benata tiu homo,
Kiu timas la Eternulon.
5 Benos vin la Eternulo el Cion,
Kaj vi vidos la bonstaton de Jerusalem en la daŭro de via tuta vivo.
6 Kaj vi vidos la infanojn de viaj infanoj.
Paco al Izrael!

129

Kanto de suprenirado.
1
Multe oni afliktis min de post mia juneco,
Diras Izrael,
2 Multe oni afliktis min de post mia juneco,
Sed oni min ne pereigis.
3 Sur mia dorso plugis plugistoj,
Faris siajn sulkojn longaj.
4 La Eternulo estas justa;
Li dishakis la ŝnurojn de la malvirtuloj.
5 Hontiĝu kaj turniĝu malantaŭen
Ĉiuj malamantoj de Cion.
6 Ili estu kiel tegmenta herbo,
Kiu forvelkas, antaŭ ol oni ĝin elŝiris;
7 Per kiu ne plenigas rikoltanto sian manon
Nek garbiganto sian baskon.
8 Kaj la preterirantoj ne diros:
Beno de la Eternulo estu al vi,
Ni benas vin per la nomo de la Eternulo.

130

Kanto de suprenirado.
1
El profundo mi vokas Vin, ho Eternulo.
2 Mia Sinjoro, aŭskultu mian voĉon;
Viaj oreloj atentu la voĉon de mia petego.
3 Se vi, ho Eternulo, kalkulus la pekojn,
Kiu povus stari, ho mia Sinjoro?
4 Sed Vi estas pardonema,
Por ke Vi estu respektata.
5 Mi esperis al la Eternulo, esperis mia animo,
Kaj Lian vorton mi fidis.
6 Mia animo atendas mian Sinjoron pli,
Ol la gardantoj atendas la matenon,
La gardantoj la matenon.
7 Izrael fidu la Eternulon;
Ĉar ĉe la Eternulo estas favorkoreco
Kaj ĉe Li estas granda liberigo.
8 Kaj Li liberigos Izraelon
De ĉiuj liaj pekoj.

131

Kanto de suprenirado. De David.
1
Ho Eternulo, ne tenas sin alte mia koro, kaj ne leviĝas alte miaj okuloj;

Kaj mi ne okupas min per aferoj grandaj kaj neatingeblaj por mi.
2 Mi trankviligis kaj kvietigis mian animon;
Kiel infano formetita for de la mamo de sia patrino, kiel infano demamigita,
Tiel estas en mi mia animo.
3 Ho Izrael, fidu la Eternulon,
De nun kaj eterne.

132

Kanto de suprenirado.
1
Rememoru, ho Eternulo,
Davidon kaj ĉiujn liajn suferojn;
2 Ke li ĵuris al la Eternulo,
Kaj donis sanktan promeson al la Potenculo de Jakob:
3 Mi ne eniros en la ŝirmejon de mia domo,
Mi ne supreniros sur la liton, pretigitan por mi;
4 Mi ne donos dormon al miaj okuloj,
Nek dormeton al miaj palpebroj,
5 Ĝis mi trovos lokon por la Eternulo,
Loĝejon por la Potenculo de Jakob.
6 Jen ni aŭdis, ke ĝi estas en Efrata;
Ni ĝin trovis sur arbara kampo.
7 Ni iru en Lian loĝejon,
Ni kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj.
8 Leviĝu, ho Eternulo, en Vian ripozejon,
Vi kaj la kesto de Via potenco.
9 Viaj pastroj vestiĝu per justeco,
Kaj Viaj fideluloj triumfu.
10 Pro David, Via sklavo,
Ne forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito.
11 La Eternulo ĵuris al David veron, kaj Li ne dekliniĝos de ĝi:
Frukton de via ventro Mi sidigos sur via trono;
12 Se viaj filoj observos Mian interligon kaj Mian leĝon, kiun Mi instruos al ili,
Tiam ankaŭ iliaj filoj eterne sidos sur via trono.
13 Ĉar la Eternulo elektis Cionon,
Kaj deziris, ke ĝi estu loĝejo por Li:
14 Ĉi tio estas Mia ripozejo por eterne;
Ĉi tie Mi loĝos, ĉar ĝin Mi ekdeziris.
15 Ĝian nutraĵon Mi abunde benos,
Ĝiajn malriĉulojn Mi satigos per pano.
16 Kaj ĝiajn pastrojn Mi vestos per savo;
Kaj ĝiaj fideluloj ĝojos kaj triumfos.
17 Tie Mi elkreskigos kornon al David,
Tie Mi aranĝos lumilon por Mia sanktoleito.
18 Liajn malamikojn Mi kovros per honto;
Sed sur li brilos lia krono.

133

Kanto de suprenirado. De David.
1

Jen, kiel bone kaj ĉarme estas,
Se fratoj vivas kune!
2 Kiel la bona oleo,
Kiu de la kapo defluas sur la barbon, la barbon de Aaron,
Kaj defluas sur la randon de lia vesto;
3 Kiel la roso,
Kiu de Ĥermon malleviĝas sur la montojn de Cion;
Ĉar tie la Eternulo donas la benon,
Vivon por eterne.

134

Kanto de suprenirado.
1
Nun benu la Eternulon, ĉiuj sklavoj de la Eternulo,
Kiuj en la noktoj staras en la domo de la Eternulo.
2 Levu la manojn al la sanktejo,
Kaj benu la Eternulon.
3 El Cion benu vin la Eternulo,
La Kreinto de la ĉielo kaj la tero.

135

1 Haleluja!
Gloru la nomon de la Eternulo,
Gloru, sklavoj de la Eternulo,
2 Kiuj staras en la domo de la Eternulo,
En la kortoj de la domo de nia Dio.
3 Gloru la Eternulon, ĉar la Eternulo estas bona;
Prikantu Lian nomon, ĉar ĝi estas ĉarma.
4 Ĉar Jakobon la Eternulo elektis al Si,
Izraelon kiel Sian trezoron.
5 Ĉar mi scias, ke la Eternulo estas granda
Kaj ke nia Sinjoro estas super ĉiuj dioj.
6 Ĉion, kion la Eternulo deziras, Li faras,
En la ĉielo kaj sur la tero, sur la maroj kaj en ĉiuj abismoj.
7 Li levas la nubojn de la randoj de la tero,
Li aperigas fulmojn en la pluvo,
Li elirigas la venton el Siaj provizejoj.
8 Li batis la unuenaskitojn en Egiptujo,
De homo ĝis bruto.
9 Li aperigis signojn kaj miraklojn interne de vi, ho Egiptujo,
Super Faraono kaj ĉiuj liaj sklavoj.
10 Li batis multajn popolojn,
Kaj mortigis potencajn reĝojn:
11 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Kaj ĉiujn regnojn Kanaanajn.
12 Kaj Li donis ilian landon kiel heredon,
Heredon al Lia popolo Izrael.
13 Ho Eternulo, Via nomo estas eterna;
Ho Eternulo, la memoro pri Vi restas por ĉiuj generacioj.
14 Ĉar la Eternulo juĝos Sian popolon,

Kaj Li korfavoros Siajn sklavojn.
15 La idoloj de la popoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
16 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
17 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Kaj ne ekzistas spiro en ilia buŝo.
18 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
19 Ho domo de Izrael, benu la Eternulon;
Ho domo de Aaron, benu la Eternulon;
20 Ho domo de Levi, benu la Eternulon;
Ho timantoj de la Eternulo, benu la Eternulon.
21 El Cion estu benata la Eternulo,
Kiu loĝas en Jerusalem.
Haleluja!

136

1 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Gloru la Dion de la dioj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
3 Gloru la Sinjoron de la sinjoroj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
4 La sola faranto de grandaj mirakloj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
5 Kiu saĝege kreis la ĉielon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
6 Kiu etendis la teron super la akvo,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
7 Kiu kreis grandajn lumojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
8 La sunon, por regi en la tago,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
9 La lunon kaj la stelojn, por regi en la nokto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
10 Kiu batis Egiptujon en ĝiaj unuenaskitoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
11 Kaj elkondukis el ĝia mezo Izraelon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
12 Per forta mano kaj etendita brako,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
13 Kiu fendis la Ruĝan Maron en du partojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
14 Kaj trairigis Izraelon tra ĝi,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
15 Kaj enĵetis Faraonon kaj lian militistaron en la Ruĝan Maron,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
16 Kiu kondukis Sian popolon tra la dezerto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
17 Kiu batis grandajn reĝojn,

Ĉar eterna estas Lia boneco;
18 Kaj mortigis reĝojn potencajn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
19 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
20 Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
21 Kaj donis ilian landon kiel heredon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
22 Heredon al Lia sklavo Izrael,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
23 Kiu rememoris nin, kiam ni estis humiligitaj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
24 Kaj liberigis nin de niaj premantoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
25 Kiu donas panon al ĉiu karno,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
26 Gloru la Dion de la ĉielo,
Ĉar eterna estas Lia boneco.

137

1 Apud la riveroj de Babel
Ni sidis kaj ploris,
Rememorante Cionon.
2 Sur la salikoj tie
Ni pendigis niajn harpojn.
3 Ĉar tie niaj kaptintoj postulis de ni kantojn,
Kaj niaj mokantoj ĝojon, dirante:
Kantu al ni el la kantoj de Cion.
4 Kiel ni kantos sur fremda tero
La kanton de la Eternulo?
5 Se mi forgesos vin, ho Jerusalem,
Tiam forgesiĝu mia dekstra mano;
6 Algluiĝu mia lango al mia palato,
Se mi vin ne memoros,
Se mi ne levos Jerusalemon en la supron de miaj ĝojoj.
7 Rememorigu, ho Eternulo, al la filoj de Edom
La tagon de Jerusalem, kiam ili diris:
Detruu, detruu ĝis ĝia fundamento.
8 Ho ruinigema filino de Babel!
Bone estos al tiu,
Kiu repagos al vi por la faro, kiun vi faris al ni.
9 Bone estos al tiu,
Kiu prenos kaj frakasos viajn infanetojn sur ŝtono.

138

De David.
1
Mi gloras Vin el mia tuta koro;
Antaŭ la dioj mi Vin prikantas.
2 Mi kliniĝas antaŭ Via sankta templo,
Kaj mi gloras Vian nomon por Via boneco kaj vereco;

Ĉar Vi grandigis pli ol ĉio Vian nomon per Via vorto.
3 En la tago, kiam mi vokis, Vi aŭskultis min,
Vi donis forton al mia animo.
4 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj reĝoj de la tero,
Ĉar ili aŭdis la vortojn de Via buŝo.
5 Kaj ili prikantos la vojojn de la Eternulo;
Ĉar granda estas la gloro de la Eternulo.
6 Ĉar kvankam la Eternulo estas alte, tamen Li rigardas humilulon,
Kaj fierulon Li rimarkas de malproksime.
7 Kvankam mi iras meze de suferoj, tamen Vi konservas mian vivon;
Kontraŭ la kolero de miaj malamikoj Vi etendas Vian brakon,
Kaj Via dekstra mano min helpas.
8 La Eternulo plenumos por mi.
Ho Eternulo, Via boneco estas eterna;
La kreitaĵojn de Viaj manoj ne forlasu.

139

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, Vi min esploras kaj min konas.
2 Vi scias, kiam mi sidas kaj kiam mi leviĝas;
Vi komprenas mian penson de malproksime.
3 Kiam mi iras kaj kiam mi ripozas, Vi estas ĉirkaŭ mi,
Kaj ĉiujn miajn vojojn Vi konas.
4 Ĉar antaŭ ol troviĝas vorto sur mia lango,
Jen, ho Eternulo, Vi ĉion jam scias.
5 De malantaŭe kaj de antaŭe Vi ĉirkaŭbaris min
Kaj metis sur min Vian manon.
6 Mirinda estas por mi tia sciado, tro alta;
Mi ĝin ne povas kompreni.
7 Kien mi iros for de Via spirito?
Kaj kien mi kuros for de Via vizaĝo?
8 Se mi leviĝos al la ĉielo, Vi estas tie;
Se mi kuŝiĝos en Ŝeol, jen Vi tie estas.
9 Ĉu mi okupos la flugilojn de la matenruĝo,
Ĉu mi loĝiĝos sur la rando de la maro:
10 Ankaŭ tie Via mano min kondukos,
Kaj Via dekstra mano min tenos.
11 Se mi diros: Mallumo min kovros,
Kaj la lumo ĉirkaŭ mi fariĝos nokto:
12 Eĉ mallumo ne mallumas antaŭ Vi,
Kaj la nokto lumas kiel tago;
Mallumo fariĝas kiel lumo.
13 Ĉar Vi kreis mian internaĵon,
Formis min en la ventro de mia patrino.
14 Mi gloras Vin, ĉar mi estas mirinde kreita;
Mirindaj estas Viaj kreitaĵoj,
Kaj mia animo tion bone konscias.
15 Ne estis kaŝitaj antaŭ Vi miaj ostoj,
Kiam mi estis kreata en kaŝiteco,
Kiam mi estis formata en la profundo de la tero.

16 Mian embrion vidis Viaj okuloj,
Kaj en Via libro estis enskribitaj ĉiuj tagoj destinitaj,
Kiam ankoraŭ eĉ unu ne ekzistis.
17 Kiel grandvaloraj estas por mi Viaj pensoj, ho Dio!
Kiel granda estas ilia nombro!
18 Se mi ilin kalkulus, ili estus pli multaj ol la sablo;
Kiam mi vekiĝas, mi estas ankoraŭ kun Vi.
19 Mortigu, ho Dio, la malvirtulojn,
Kaj sangaviduloj foriĝu de mi!
20 Ili parolas pri Vi malice,
Kaj Viaj malamikoj leviĝas por trompo.
21 Viajn malamantojn, ho Eternulo, mi ja malamas,
Kaj Viajn kontraŭulojn mi abomenas.
22 Per ekstrema malamo mi ilin malamas;
Ili fariĝis por mi malamikoj.
23 Esploru min, ho Dio, kaj konu mian koron;
Provu min kaj sciu miajn pensojn.
24 Kaj rigardu, ĉu mi estas sur malbona vojo,
Kaj gvidu min sur la vojo de eterneco.

140

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1
Liberigu min, ho Eternulo, de malbona homo,
Gardu min kontraŭ perfortulo;
2 Kontraŭ tiuj, kiuj elpensas malbonon en la koro,
Ĉiutage kaŭzas militojn;
3 Kiuj akrigas sian langon, kiel serpento;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj.
Sela.
4 Gardu min, ho Eternulo, kontraŭ la manoj de malvirtuloj,
Gardu min kontraŭ perfortuloj,
Kiuj intencas renversi miajn paŝojn.
5 Fieruloj kaŝis kaptilon por mi kaj ŝnurojn,
Ili etendis reton ĉe la vojo, implikilon ili metis por mi.
Sela.
6 Mi diris al la Eternulo: Vi estas mia Dio;
Atentu, ho Eternulo, la voĉon de mia petego.
7 Ho Eternulo, mia Sinjoro, forto de mia savo,
Vi ŝirmas mian kapon en la tago de batalo.
8 Ne donu, ho Eternulo, al malvirtulo lian dezirataĵon,
Lian intencon ne efektivigu, ke ili ne fieriĝu.
Sela.
9 La veneno de miaj ĉirkaŭantoj,
La malicaĵo de iliaj lipoj kovru ilin.
10 Falu sur ilin brulantaj karboj;
Ili ĵetiĝu en fajron,
En abismojn, ke ili ne leviĝu.
11 Kalumnianto ne staros forte sur la tero;
Perfortulon la malbono entiros en pereon.
12 Mi scias, ke la Eternulo defendos la aferon de mizerulo,
La rajton de malriĉuloj.

13 Kaj virtuloj ja gloros Vian nomon;
Piuloj restos antaŭ Via vizaĝo.

141

Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, mi vokas al Vi; rapidu al mi;
Atentu mian voĉon, kiam mi vokas al Vi.
2 Mia preĝo valoru antaŭ Vi kiel incenso,
La levo de miaj manoj kiel vespera oferdono.
3 Metu, ho Eternulo, gardon al mia buŝo,
Gardu la pordon de miaj lipoj.
4 Ne klinu mian koron al io malbona,
Al partoprenado en malbonagoj kun malbonaguloj;
Mi ne manĝu iliajn bongustaĵojn.
5 Virtuloj min frapu favorkore kaj punu min:
Ĝi estos oleo por la kapo;
Mia kapo ne rifuzos, se estos eĉ pli;
Kaj mi preĝas ĉe iliaj malfeliĉoj.
6 Disiĝis sur roko iliaj juĝantoj,
Kaj ili aŭdis miajn vortojn, kiel amikaj ili estis.
7 Kiel iu plugas kaj dispecigas la teron,
Tiel estas disĵetitaj iliaj ostoj ĝis la buŝo de Ŝeol.
8 Ĉar al Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, estas direktitaj miaj okuloj;
Al Vi mi esperas: ne forpuŝu mian animon.
9 Gardu min kontraŭ la reto, kiun oni metis al mi,
Kontraŭ la implikilo de la malbonaguloj.
10 La malvirtuloj falu en siajn retojn ĉiuj,
Dum mi preteriros.

142

Instruo de David, kiam li estis en la kaverno. Preĝo.
1
Per mia voĉo mi krias al la Eternulo,
Per mia voĉo mi preĝas al la Eternulo.
2 Mi elverŝas antaŭ Li mian peton,
Mian suferon mi al Li rakontas.
3 Kiam senfortiĝis en mi mia spirito, tiam Vi sciis mian vojon:
Sur la vojo, kiun mi iras, ili kaŝis reton por mi.
4 Rigardu dekstren kaj vidu: neniu volas min koni;
Malaperis rifuĝejo por mi, neniu zorgas pri mia animo.
5 Mi krias al Vi, ho Eternulo;
Mi diras: Vi estas mia rifuĝejo,
Mia parto en la lando de la vivantoj.
6 Atentu mian ploron, ĉar mi tre senfortiĝis;
Savu min de miaj persekutantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
7 Eligu mian animon el malliberejo, por ke mi gloru Vian nomon.
Min ĉirkaŭos la virtuloj, kiam Vi bonfaros al mi.

143

Psalmo de David.
1
Ho Eternulo, aŭskultu mian preĝon,

Atentu mian petegon laŭ Via vereco,
Respondu al mi laŭ Via justeco.
2 Kaj ne eniru en juĝon kun Via sklavo,
Ĉar neniu vivanta povos praviĝi antaŭ Vi.
3 Ĉar malamiko persekutis mian animon,
Premis al la tero mian vivon;
Li metis min en mallumon, kiel delonge mortintojn.
4 Senfortiĝas en mi mia animo,
Konsumiĝas en mi mia koro.
5 Mi rememoras la tagojn antikvajn,
Mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj,
Mi pensas pri la faritaĵoj de Viaj manoj.
6 Mi etendas al Vi miajn manojn;
Mia animo soifas Vin kiel seka tero.
Sela.
7 Rapidu, aŭskultu min, ho Eternulo, mia spirito konsumiĝas;
Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ĉar mi similiĝus al la forirantaj en la tombon.
8 Aŭdigu al mi matene Vian bonecon,
Ĉar Vin mi fidas;
Montru al mi la vojon, kiun mi devas iri,
Ĉar al Vi mi levas mian animon.
9 Savu min de miaj malamikoj, ho Eternulo;
Al Vi mi rifuĝas.
10 Instruu al mi plenumi Vian volon, ĉar Vi estas mia Dio;
Via bona spirito gvidu min sur ebena tero.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, lasu min vivi;
Pro Via justeco eligu mian animon el mizero.
12 Kaj pro Via favorkoreco ekstermu miajn malamikojn
Kaj pereigu ĉiujn premantojn de mia animo,
Ĉar mi estas Via sklavo.

144

De David.
1
Benata estu la Eternulo, mia Roko,
Kiu instruas miajn manojn batali, miajn fingrojn militi:
2 Mia bono kaj mia fortikaĵo,
Mia rifuĝejo kaj mia savanto,
Mia ŝildo, Li, kiun mi fidas,
Kiu submetas al mi mian popolon.
3 Ho Eternulo, kio estas homo, ke Vi lin konas,
Kaj homido, ke Vi lin atentas?
4 Homo estas simila al spireto;
Liaj tagoj estas kiel pasanta ombro.
5 Ho Eternulo, klinu Vian ĉielon kaj iru malsupren;
Tuŝu la montojn, kaj ili ekfumiĝos.
6 Ekbriligu fulmon, kaj dispelu ilin;
Sendu Viajn sagojn, kaj konfuzu ilin.
7 Etendu Vian manon el supre;
Liberigu min, kaj savu min el granda akvo,
El la mano de fremduloj,

8 Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.
9 Ho Dio, novan kanton mi kantos al Vi,
Sur dekkorda psaltero mi muzikos al Vi,
10 Kiu donas helpon al la reĝoj,
Kiu savas Sian sklavon David de danĝera glavo.
11 Liberigu min, kaj savu min el la mano de fremduloj,
Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.
12 Niaj filoj kiel plantitaĵoj kreskas en sia juneco;
Niaj filinoj estas kiel skulptitaj kolonoj, ornamoj de palaco;
13 Niaj grenejoj estas plenaj, enhavas sufiĉe da greno de ĉiu speco;
Niaj ŝafoj estas en la nombro de miloj kaj dekmiloj sur niaj paŝtejoj;
14 Niaj bovoj estas ŝarĝitaj;
Ne ekzistas difekto, ne ekzistas perdo, ne ekzistas ploro sur niaj stratoj;
15 Feliĉa estas la popolo, kiu havas tian staton;
Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo.

145

Glorkanto de David.
1
Mi altigos Vin, mia Dio, ho Reĝo,
Kaj mi benos Vian nomon ĉiam kaj eterne.
2 Ĉiutage mi Vin benos,
Kaj mi gloros Vian nomon ĉiam kaj eterne.
3 Granda estas la Eternulo kaj tre glorinda,
Kaj Lia grandeco estas nemezurebla.
4 Generacio al generacio laŭdos Viajn farojn
Kaj rakontos pri Via potenco.
5 Pri la majesto de Via granda gloro
Kaj pri Viaj mirindaj faroj mi meditos.
6 La forton de Viaj timindaĵoj oni priparolos,
Kaj Vian grandecon mi rakontos.
7 Oni gloros la renomon de Via granda boneco,
Kaj oni prikantos Vian justecon.
8 Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo,
Longetolera kaj kun granda boneco.
9 La Eternulo estas bona por ĉiuj;
Lia favorkoreco estas super ĉiuj Liaj kreitaĵoj.
10 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj Viaj kreitaĵoj,
Kaj Viaj fideluloj Vin benos.
11 Ili raportos pri la gloro de Via regno
Kaj parolos pri Via potenco,
12 Por sciigi al la homidoj Lian potencon
Kaj la majestan gloron de Lia regno.
13 Via reĝeco estas reĝeco eterna,
Kaj Via regado estas por ĉiuj generacioj.
14 La Eternulo subtenas ĉiujn falantojn
Kaj restarigas ĉiujn kurbigitojn.
15 Ĉies okuloj estas turnitaj al Vi,
Kaj Vi donas al ili ilian manĝon en ĝia tempo.

16 Vi malfermas Vian manon
Kaj satigas favore ĉion vivantan.
17 Justa estas la Eternulo en ĉiuj Siaj vojoj
Kaj bona en ĉiuj Siaj faroj.
18 Proksima estas la Eternulo por ĉiuj, kiuj Lin vokas,
Por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere.
19 La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas,
Kaj ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin.
20 La Eternulo gardas ĉiujn Sian amantojn,
Kaj ĉiujn malvirtulojn Li ekstermas.
21 La gloron de la Eternulo eldiros mia buŝo,
Kaj ĉiu karno benu Lian sanktan nomon ĉiam kaj eterne.

146

1 Haleluja!
Gloru, ho mia animo, la Eternulon.
2 Mi gloros la Eternulon en la daŭro de mia tuta vivo,
Mi kantos al mia Dio tiel longe, kiel mi estos.
3 Ne fidu eminentulojn,
Homidon, kiu ne povas helpi.
4 Eliras lia spirito, li reiras en sian teron;
Kaj en tiu tago neniiĝas ĉiuj liaj intencoj.
5 Bone estas al tiu, kies helpo estas la Dio de Jakob,
Kiu esperas al la Eternulo, lia Dio,
6 Kiu kreis la ĉielon kaj la teron,
La maron, kaj ĉion, kio estas en ili,
Kiu gardas la veron eterne;
7 Kiu faras justecon al la prematoj,
Donas panon al la malsataj.
La Eternulo liberigas la malliberulojn;
8 La Eternulo malfermas la okulojn al la blinduloj;
La Eternulo restarigas la kurbigitojn;
La Eternulo amas la virtulojn;
9 La Eternulo gardas la enmigrintojn,
Subtenas orfon kaj vidvinon;
Sed la vojon de malvirtuloj Li pereigas.
10 La Eternulo reĝas eterne,
Via Dio, ho Cion, por ĉiuj generacioj.
Haleluja!

147

1 Haleluja!
Ĉar estas bone kanti al nia Dio,
Ĉar agrabla estas la glorkantado.
2 La Eternulo konstruas Jerusalemon,
La elpelitojn de Izrael Li kolektas.
3 Li sanigas la korprematojn
Kaj bandaĝas iliajn vundojn.
4 Li kalkulas la stelojn,
Kaj al ili ĉiuj Li donas nomojn.
5 Granda estas nia Sinjoro kaj tre forta;
Lia saĝo estas nemezurebla.

6 La Eternulo altigas la humilulojn;
Sed la malvirtulojn Li malaltigas ĝis la tero.
7 Kantu al la Eternulo gloradon,
Muziku al nia Dio per harpo.
8 Li kovras la ĉielon per nuboj,
Pretigas por la tero pluvon,
Kreskigas sur la montoj herbon.
9 Li donas al la bruto ĝian nutraĵon,
Kaj al la korvidoj, kiuj krias.
10 Ne la forton de ĉevalo Li ŝatas;
Ne la femuroj de homo al Li plaĉas:
11 Plaĉas al la Eternulo Liaj timantoj,
Kiuj fidas Lian bonecon.
12 Laŭdu, ho Jerusalem, la Eternulon;
Gloru vian Dion, ho Cion.
13 Ĉar Li fortikigis la riglilojn en viaj pordegoj,
Li benis viajn filojn interne de vi.
14 Li donas pacon al viaj limoj,
Li satigas vin per la plej bona el la tritiko.
15 Li sendas Sian ordonon al la tero;
Tre rapide kuras Lia vorto.
16 Li donas neĝon kiel lanon,
Li ŝutas prujnon kiel cindron.
17 Li ĵetas Sian glacion kiel pecojn;
Kiu kontraŭstaros al Lia frosto?
18 Li sendas Sian vorton, kaj ĉio degelas;
Li blovas per Sia vento, kaj ekfluas akvo.
19 Li sciigas al Jakob Sian vorton,
Siajn leĝojn kaj decidojn al Izrael.
20 Tiel Li ne faras al iu alia popolo;
Kaj Liajn decidojn ili ne scias.
Haleluja!

148

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon el la ĉielo,
Gloru Lin en la alto.
2 Gloru Lin, ĉiuj Liaj anĝeloj;
Gloru Lin, ĉiuj Liaj militistaroj.
3 Gloru Lin, suno kaj luno;
Gloru Lin, ĉiuj lumaj steloj.
4 Gloru Lin, plej supraj ĉieloj,
Kaj la akvo, kiu estas super la ĉielo.
5 Ili gloru la nomon de la Eternulo;
Ĉar Li ordonis, kaj ili kreiĝis.
6 Kaj Li starigis ilin por ĉiam, por eterne;
Li donis leĝon, kiun ili ne malobeos.
7 Gloru la Eternulon el la tero,
Marmonstroj kaj ĉiuj abismoj;
8 Fulmo kaj hajlo, neĝo kaj nebulo,
Ventego, kiu plenumas Lian vorton;
9 Montoj kaj ĉiuj montetoj,

Fruktoportaj arboj kaj ĉiuj cedroj;
10 Bestoj kaj ĉiaj brutoj,
Rampaĵoj kaj flugilaj birdoj;
11 Reĝoj de la tero kaj ĉiuj popoloj,
Princoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero;
12 Junuloj kaj junulinoj,
Maljunuloj kaj knaboj.
13 Ili gloru la nomon de la Eternulo,
Ĉar sole Lia nomo estas alta,
Lia majesto estas sur la tero kaj en la ĉielo.
14 Kaj Li altigis la kornon de Sia popolo,
La gloron de ĉiuj Liaj fideluloj,
De la filoj de Izrael, Lia plej proksima popolo.
Haleluja!

149

1 Haleluja!
Kantu al la Eternulo novan kanton,
Lian gloron en la anaro de fideluloj.
2 Izrael ĝoju pri sia Kreinto,
La filoj de Cion ĝoju pri sia Reĝo.
3 Ili gloru Lian nomon en danco,
Per tamburino kaj harpo ili muziku al Li.
4 Ĉar al la Eternulo plaĉas Lia popolo;
Li ornamas humilulojn per savo.
5 La fideluloj ĝoju en honoro,
Kantu ĝoje sur siaj kuŝejoj.
6 Glorado al Dio estas en ilia buŝo,
Kaj dutranĉa glavo en ilia mano,
7 Por fari venĝon super la popoloj,
Punkorektadon super la gentoj;
8 Por malliberigi iliajn reĝojn per ĉenoj
Kaj iliajn eminentulojn per feraj katenoj;
9 Por fari super ili antaŭdestinitan juĝon.
Tio estas honoro por ĉiuj Liaj fideluloj.
Haleluja!

150

1 Haleluja!
Gloru Dion en Lia sanktejo,
Gloru Lin en la firmaĵo de Lia forto.
2 Gloru Lin por Liaj potencaj faroj,
Gloru Lin laŭ Lia granda majesto.
3 Gloru Lin per sonado de trumpeto,
Gloru Lin per psaltero kaj harpo.
4 Gloru Lin per tamburino kaj danco,
Gloru Lin per kordinstrumentoj kaj fluto.
5 Gloru Lin per laŭtaj cimbaloj,
Gloru Lin per tintantaj cimbaloj.
6 Ĉio spiranta gloru la Eternulon.
Haleluja!

LA SENTENCOJ DE SALOMONO

1 Sentencoj de Salomono, filo de David, reĝo de Izrael:
2 Por scii saĝon kaj moralinstruon;
Por kompreni parolojn de prudento;
3 Por ricevi instruon pri saĝo,
Vero, justo, kaj honesto;
4 Por doni al la malkleruloj spriton,
Al la junulo scion kaj singardemon.
5 Saĝulo aŭdu kaj plimultigu sian scion,
Kaj prudentulo akiros gvidajn kapablojn,
6 Por kompreni sentencon kaj retoraĵon,
La vortojn de saĝuloj kaj iliajn enigmojn.

7 La timo antaŭ la Eternulo estas la komenco de sciado.
Saĝon kaj instruon malpiuloj malestimas.
8 Aŭskultu, mia filo, la instruon de via patro,
Kaj ne forĵetu la ordonon de via patrino;
9 Ĉar ili estas bela krono por via kapo,
Kaj ornamo por via kolo.
10 Mia filo, se pekuloj vin logos,
Ne sekvu ilin.
11 Se ili diros: Iru kun ni,
Ni embuskos por mortigi,
Ni senkaŭze insidos senkulpulojn;
12 Kiel Ŝeol ni englutos ilin vivajn,
Kaj la piulojn kiel irantajn en la tombon;
13 Ni trovos diversajn grandvaloraĵojn,
Ni plenigos niajn domojn per rabaĵo;
14 Vi lotos meze inter ni,
Unu monujo estos por ni ĉiuj:
15 Mia filo, ne iru la vojon kune kun ili;
Gardu vian piedon de ilia vojstreko,
16 Ĉar iliaj piedoj kuras al malbono,
Kaj rapidas, por verŝi sangon.
17 Ĉar vane estas metata reto
Antaŭ la okuloj de ĉiu birdo.
18 Kaj ili embuskas sian propran sangon,
Ili insidas siajn proprajn animojn.
19 Tiaj estas la vojoj de ĉiu, kiu avidas rabakiron;
Ĝi forprenas la vivon de sia posedanto.

20 La saĝo krias sur la strato;
Ĝi aŭdigas sian voĉon sur la placoj;
21 Ĝi vokas en la ĉefaj kunvenejoj, ĉe la pordegaj enirejoj;
En la urbo ĝi diras siajn parolojn.
22 Ĝis kiam, ho malkleruloj, vi amos nescion?
Kaj al blasfemantoj plaĉos blasfemado,
Kaj senprudentuloj malamos scion?

23 Returnu vin al mia predikado;
Jen mi eligos al vi mian spiriton,
Mi sciigos al vi miajn vortojn.
24 Ĉar mi vokis, kaj vi rifuzis;
Mi etendis mian manon, kaj neniu atentis;
25 Kaj vi forĵetis ĉiujn miajn konsilojn,
Kaj miajn predikojn vi ne deziris:
26 Tial ankaŭ mi ridos ĉe via malfeliĉo;
Mi mokos, kiam timo vin atakos.
27 Kiam la timo atakos vin kiel uragano,
Kaj via malfeliĉo venos kiel ventego,
Kiam venos al vi mizero kaj sufero:
28 Tiam ili min vokos, sed mi ne respondos;
Ili min serĉos, sed min ne trovos.
29 Tial ke ili malamis scion,
Kaj timon antaŭ la Eternulo ili ne deziris havi,
30 Ili ne deziris miajn konsilojn,
Ili malestimis ĉiujn miajn predikojn:
31 Ili manĝu la fruktojn de sia agado,
Kaj ili satiĝu de siaj pripensoj.
32 Ĉar la kapricoj de la malsaĝuloj ilin mortigas,
Kaj la senzorgeco de la senorduloj ilin pereigas.
33 Sed kiu min aŭskultas, tiu loĝos sendanĝere,
Kaj estos trankvila, kaj ne timos malbonon.

2

1 Mia filo! se vi akceptos miajn parolojn
Kaj konservos ĉe vi miajn ordonojn,
2 Ke via orelo atente aŭskultos saĝon
Kaj vian koron vi inklinigos al komprenado;
3 Se vi vokos la prudenton
Kaj direktos vian voĉon al la saĝo:
4 Se vi serĉos ĝin kiel arĝenton,
Serĉegos kiel trezoron:
5 Tiam vi komprenos la timon antaŭ la Eternulo,
Kaj vi akiros konadon pri Dio.
6 Ĉar la Eternulo donas saĝon;
El Lia buŝo venas scio kaj kompreno.
7 Li havas helpon por la virtuloj;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj vivas pie.
8 Li gardas la iradon de la justo,
Kaj zorgas pri la vojo de Siaj piuloj.
9 Tiam vi komprenos veremon kaj juston
Kaj pion kaj ĉiun bonan vojon.
10 Ĉar saĝo venos en vian koron,
Kaj scio estos agrabla por via animo.
11 Bona konscio vin gvidos,
Prudento vin gardos,
12 Por savi vin de la vojo de malbono,
De homo, parolanta kontraŭveraĵon,
13 De tiuj, kiuj forlasas la ĝustan vojon,

Por iri la vojojn de mallumo,
14 Kiuj ĝojas, kiam ili faras malbonon,
Trovas plezuron en la malordo de la malboneco,
15 Kies vojoj estas malrektaj
Kaj kies irado deflankiĝis;
16 Por savi vin de fremda virino,
De edzino ne via, kies paroloj estas glataj,
17 Kiu forlasas la amikon de sia juneco,
Kaj forgesas la ligon de sia Dio;
18 Ĉar ŝia domo kondukas al morto,
Kaj ŝiaj paŝoj al la inferuloj;
19 Ĉiuj, kiuj eniras al ŝi, ne revenas,
Kaj ne reatingas la vojon de la vivo;
20 Ke vi iru la vojon de bonuloj,
Kaj sekvu la paŝosignojn de piuloj.
21 Ĉar la piuloj loĝos sur la tero,
Kaj la senpekuloj restos sur ĝi;
22 Sed la malpiuloj estos ekstermitaj de sur la tero,
Kaj la maliculoj estos malaperigitaj de tie.

3

1 Mia filo! ne forgesu mian instruon,
Kaj via koro konservu miajn ordonojn.
2 Ĉar ili akirigos al vi longan vivon,
Jarojn de vivo kaj paco.
3 Favoro kaj vero vin ne forlasu;
Alligu ilin al via kolo,
Skribu ilin sur la tabeloj de via koro.
4 Kaj vi trovos favoron kaj bonan opinion
Ĉe Dio kaj homoj.
5 Fidu la Eternulon per via tuta koro,
Kaj ne fidu vian prudenton.
6 Konsciu Lin en ĉiuj viaj vojoj,
Kaj Li ĝustigos vian iradon.
7 Ne opiniu vin saĝa;
Timu la Eternulon, kaj deturnu vin de malbono.
8 Ĉi tio estos saniga por via korpo,
Kaj bona nutro por viaj ostoj.
9 Faru honoron al la Eternulo el via havo
Kaj el la unuavenaĵo de ĉiuj viaj rikoltoj:
10 Tiam viaj grenejoj tute pleniĝos,
Kaj viaj vinpremejoj superbordigos moston.

11 La instruon de la Eternulo, ho mia filo, ne malŝatu;
Kaj ne deturnu vin, kiam Li faras al vi punon;
12 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kiel patro la filon, en kiu li havas plezuron.
13 Feliĉa estas la homo, kiu trovis saĝon,
Kaj la homo, kiu akiris prudenton;
14 Ĉar estas pli bone ĝin aĉeti, ol aĉeti arĝenton,
Kaj ĝia rikoltaĵo estas pli bona, ol pura oro.

15 Ĝi estas pli kara, ol juveloj;
Kaj nenio, kion vi povus deziri, povas esti komparata kun ĝi.
16 Longa vivo estas en ĝia dekstra mano;
Riĉo kaj gloro estas en ĝia maldekstra mano.
17 Ĝiaj vojoj estas vojoj agrablaj,
Kaj ĉiuj ĝiaj vojetoj estas paco.
18 Ĝi estas arbo de vivo por tiuj, kiuj ĝin ekkaptis;
Kaj feliĉaj estas tiuj, kiuj ĝin posedas.
19 La Eternulo per saĝo fondis la teron;
Per prudento Li aranĝis la ĉielon.
20 Per Lia ĉionsciado disiĝis abismoj;
Kaj la nuboj elverŝas roson.

21 Mia filo! ili ne foriru de viaj okuloj;
Konservu klarecon de la kapo kaj prudenton:
22 Ili estos vivo por via animo,
Kaj ornamo por via kolo.
23 Tiam vi iros sendanĝere vian vojon,
Kaj via piedo ne falpuŝiĝos.
24 Kiam vi kuŝiĝos dormi, vi ne timos;
Kaj kiam vi kuŝos, via dormo estos agrabla.
25 Ne timu subitan teruron,
Nek pereigon, kiu povus veni de malbonuloj;
26 Ĉar la Eternulo estos via helpo,
Kaj gardos vian piedon kontraŭ reto.
27 Ne rifuzu bonon al la bezonantoj,
Se via mano havas la forton por fari.
28 Kiam vi havas ĉe vi, ne diru al via proksimulo:
Iru kaj revenu, kaj morgaŭ mi donos.
29 Ne pripensu malbonon kontraŭ via proksimulo,
Kiam li kun konfido loĝas ĉe vi.
30 Ne malpacu kun iu senkaŭze,
Se li ne faris al vi malbonon.
31 Ne enviu rabemulon,
Kaj elektu neniun el liaj vojoj;
32 Ĉar la perversulojn la Eternulo abomenas,
Kaj Sian intencon Li malkaŝas al la piuloj.
33 Malbeno de la Eternulo estas en la domo de malbonulo,
Kaj la loĝejon de piuloj Li benas.
34 La mokantojn Li mokas,
Kaj al la humiluloj Li donas favoron.
35 Honoron heredas saĝuloj;
Sed malsaĝuloj forportas honton.

4

1 Aŭskultu, infanoj, la instruon de la patro,
Kaj atentu, por lerni prudenton;
2 Ĉar bonan instruon mi donis al vi;
Mian leĝon ne forlasu.
3 Ĉar mi estis filo de mia patro,
Dorlotata kaj sola de mia patrino.

4 Kaj li instruis min, kaj diris al mi:
Via koro akceptu miajn vortojn;
Observu miajn ordonojn, kaj vi vivos.
5 Akiru saĝon, akiru prudenton;
Ne forgesu, kaj ne deflankiĝu de la paroloj de mia buŝo.
6 Ne forlasu ĝin, kaj ĝi vin gardos;
Amu ĝin, kaj ĝi zorgos pri vi.
7 La komenco de saĝo estas: akiru saĝon;
Kaj por via tuta havo akiru prudenton.
8 Ŝatu ĝin alte, kaj ĝi vin altigos;
Kaj ĝi donos al vi honoron, se vi ĝin enbrakigos.
9 Ĝi donos ĉarman ornamon al via kapo;
Belan kronon ĝi donacos al vi.

10 Aŭskultu, mia filo, kaj akceptu miajn vortojn;
Kaj multiĝos la jaroj de via vivo.
11 Mi kondukos vin laŭ la vojo de saĝo;
Mi irigos vin sur rekta vojstreko.
12 Kiam vi iros, via irado ne estos malfaciligata;
Kaj kiam vi kuros, vi ne falpuŝiĝos.
13 Tenu forte la instruon, ne forlasu ĝin;
Konservu ĝin, ĉar ĝi estas via vivo.
14 La vojstrekon de malpiuloj ne iru,
Kaj ne ekpaŝu sur la vojo de malbonuloj;
15 Evitu ĝin, ne trapasu ĝin;
Flankiĝu de ĝi, kaj preterpasu.
16 Ĉar ili ne ekdormas, se ili ne faris malbonon;
Kaj ili perdas la dorman ripozon, se ili ne pekigis;
17 Ĉar ili manĝas panon de malpio
Kaj trinkas vinon de krimo.
18 Kaj la vojo de piuloj estas kiel lumo leviĝanta,
Kiu ĉiam pli lumas ĝis plena tagiĝo.
19 La vojo de malpiuloj estas kiel mallumo;
Ili ne scias, je kio ili falpuŝiĝos.

20 Mia filo, atentu miajn vortojn;
Klinu vian orelon al miaj paroloj.
21 Ili ne foriĝu de viaj okuloj;
Gardu ilin en via koro.
22 Ĉar ili estas vivo por tiuj, kiuj ilin trovis,
Kaj sanigaj por ilia tuta korpo.
23 Pli ol ĉion gardatan, gardu vian koron;
Ĉar el ĝi eliras la vivo.
24 Forigu de vi falsemon de la buŝo,
Kaj malicon de la lipoj malproksimigu de vi.
25 Viaj okuloj rigardu rekte,
Kaj viaj palpebroj direktiĝu rekte antaŭen.
26 Fortikigu la direkton de viaj piedoj,
Kaj ĉiuj viaj vojoj estu firmaj.
27 Ne ŝanceliĝu dekstren, nek maldekstren;
Forigu de malbono vian piedon.

5

1 Mia filo! atentu mian saĝon;
Al mia prudento klinu vian orelon,
2 Por ke vi konservu prudenton
Kaj via buŝo tenu scion.
3 Ĉar la buŝo de malĉastulino elverŝas mielon,
Kaj ŝia gorĝo estas pli glata ol oleo.
4 Sed ŝia sekvaĵo estas maldolĉa kiel absinto,
Akra kiel ambaŭtranĉa glavo.
5 Ŝiaj piedoj iras malsupren al la morto;
Ŝiaj paŝoj atingas Ŝeolon.
6 Ŝi ne iras rekte laŭ la vojo de vivo;
Ŝiaj paŝoj ŝanceliĝas, sed tion ŝi ne scias.
7 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Kaj ne forkliniĝu de la vortoj de mia buŝo.
8 Malproksimigu de ŝi vian vojon,
Kaj ne proksimiĝu al la pordo de ŝia domo,
9 Por ke vi ne fordonu al aliaj vian honoron
Kaj viajn jarojn al la kruelulo,
10 Por ke fremduloj ne satiĝu de via havo,
Kaj viaj laboroj ne estu en fremda domo,
11 Ĝis vi ĝemos en la fino,
Kiam konsumiĝos via karno kaj via korpo,
12 Kaj vi diros: Ho, kiel mi malamis instruon,
Kaj mia koro malŝatis moraligon!
13 Kaj mi ne aŭskultis la voĉon de miaj instruantoj,
Kaj mi ne klinis mian orelon al miaj lernigantoj.
14 Mi estis preskaŭ en ĉia malbono
Meze de kunveno kaj societo.
15 Trinku akvon el via cisterno,
Kaj fluantan el via puto.
16 Viaj fontoj disfluu eksteren,
Akvaj torentoj en la stratojn.
17 Ili apartenu al vi sola,
Sed ne al aliaj kun vi.
18 Via fonto estu benata;
Kaj havu ĝojon de la edzino de via juneco.
19 Ŝi estas ĉarma kiel cervino,
Kaj aminda kiel ibeksino;
Ŝiaj karesoj ĝuigu vin en ĉiu tempo,
Ŝia amo ĉiam donu al vi plezuron.
20 Kaj kial, mia filo, vi volas serĉi al vi plezuron ĉe fremda virino
Kaj enbrakigi ne apartenantan al vi?
21 Ĉar antaŭ la okuloj de la Eternulo estas la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn irojn Li pripensas.
22 Liaj propraj malbonfaroj enkaptos la malpiulon,
Kaj la ŝnuroj de lia peko lin tenos.
23 Li mortos pro manko de eduko;
Kaj la multo de lia senprudenteco lin devojigos.

6

1 Mia filo! se vi garantiis por via proksimulo
Kaj donis vian manon por aliulo,
2 Tiam vi enretiĝis per la vortoj de via buŝo,
Kaptiĝis per la vortoj de via buŝo.
3 Tiam, mia filo, agu tiel kaj saviĝu,
Ĉar vi falis en la mano de via proksimulo:
Iru, vigliĝu, kaj petegu vian proksimulon;
4 Ne lasu viajn okulojn dormi
Kaj viajn palpebrojn dormeti;
5 Savu vin, kiel gazelo, el la mano,
Kaj kiel birdo el la mano de la birdokaptisto.

6 Iru al la formiko, vi maldiligentulo;
Rigardu ĝian agadon, kaj saĝiĝu.
7 Kvankam ĝi ne havas estron,
Nek kontrolanton, nek reganton,
8 Ĝi pretigas en la somero sian panon,
Ĝi kolektas dum la rikolto sian manĝon.
9 Ĝis kiam, maldiligentulo, vi kuŝos?
Kiam vi leviĝos de via dormo?
10 Iom da dormo, iom da dormeto,
Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
11 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.

12 Homo sentaŭga, homo malbonfarema,
Iras kun buŝo malica,
13 Donas signojn per la okuloj, aludas per siaj piedoj,
Komprenigas per siaj fingroj;
14 Perverseco estas en lia koro, li intencas malbonon;
En ĉiu tempo li semas malpacon.
15 Tial subite venos lia pereo;
Li estos rompita subite, kaj neniu lin sanigos.
16 Jen estas ses aferoj, kiujn la Eternulo malamas,
Kaj sep, kiujn Li abomenegas.
17 Arogantaj okuloj, mensogema lango,
Kaj manoj, kiuj verŝas senkulpan sangon,
18 Koro, kiu preparas malbonfarajn intencojn,
Piedoj, kiuj rapidas kuri al malbono,
19 Falsa atestanto, kiu elspiras mensogojn;
Kaj tiu, kiu semas malpacon inter fratoj.

20 Konservu, mia filo, la ordonon de via patro,
Kaj ne forĵetu la instruon de via patrino.
21 Ligu ilin por ĉiam al via koro,
Volvu ilin sur vian kolon.
22 Kiam vi iros, ili gvidos vin;
Kiam vi kuŝiĝos, ili vin gardos;
Kaj kiam vi vekiĝos, ili parolos kun vi.
23 Ĉar moralordono estas lumingo, kaj instruo estas lumo,

Kaj edifaj predikoj estas vojo de vivo,
24 Por gardi vin kontraŭ malbona virino,
Kontraŭ glata lango de fremdulino.
25 Ne deziregu en via koro ŝian belecon,
Kaj ne kaptiĝu per ŝiaj palpebroj.
26 Ĉar la kosto de publikulino estas nur unu pano;
Sed fremda edzino forkaptas la grandvaloran animon.
27 Ĉu iu povas teni fajron en sia sino tiel,
Ke liaj vestoj ne brulu?
28 Ĉu iu povas marŝi sur ardantaj karboj,
Ne bruligante siajn piedojn?
29 Tiel ankaŭ estas kun tiu, kiu venas al la edzino de sia proksimulo;
Neniu, kiu ŝin ektuŝas, restas sen puno.
30 Oni ne faras grandan honton al ŝtelanto,
Se li ŝtelas por sin satigi, kiam li malsatas;
31 Kaj kiam oni lin kaptas, li pagas sepoble;
La tutan havon de sia domo li fordonas.
32 Sed kiu adultas kun virino, tiu estas sensaĝa;
Tiu, kiu faras tion, pereigas sian animon;
33 Batojn kaj malhonoron li ricevas,
Kaj lia honto ne elviŝiĝas;
34 Ĉar furiozas la ĵaluzo de la edzo;
Kaj li ne indulgas en la tempo de la venĝo.
35 Li rigardas nenian kompenson,
Kaj li ne akceptas, se vi volas eĉ multe donaci.

7

1 Mia filo! konservu miajn vortojn,
Kaj gardu ĉe vi miajn moralordonojn.
2 Konservu miajn moralordonojn, kaj vivu;
Kaj mian instruon, kiel la pupilon de viaj okuloj.
3 Ligu ilin al viaj fingroj;
Skribu ilin sur la tabelo de via koro.
4 Diru al la saĝo: Vi estas mia fratino;
Kaj la prudenton nomu mia parencino;
5 Por ke vi estu gardata kontraŭ fremda edzino,
Kontraŭ fremdulino, kies paroloj estas glataj.
6 Ĉar mi rigardis tra fenestro de mia domo,
Tra mia krado;
7 Kaj mi vidis inter la naivuloj,
Mi rimarkis inter la nematuruloj junulon senprudentan,
8 Kiu pasis sur la placo preter ŝia angulo,
Kaj iris la vojon al ŝia domo,
9 En krepusko, en vespero de tago,
Kiam fariĝis nokto kaj mallumo.
10 Kaj jen renkonte al li iras virino
En ornamo de publikulino, ruzema je la koro.
11 Bruema kaj vagema;
Ŝiaj piedoj ne loĝas en ŝia domo.
12 Jen ŝi estas sur la strato, jen sur la placoj,
Kaj apud ĉiu angulo ŝi embuskas.

13 Kaj ŝi kaptis lin, kaj kisis lin
Kun senhonta vizaĝo, kaj diris al li:
14 Mi devis alporti dankan oferdonon;
Hodiaŭ mi plenumis mian solenan promeson.
15 Tial mi eliris al vi renkonte,
Por serĉi vian vizaĝon, kaj mi vin trovis.
16 Mi bele kovris mian liton
Per multkoloraj teksaĵoj el Egiptujo.
17 Mi parfumis mian kuŝejon
Per mirho, aloo, kaj cinamo.
18 Venu, ni ĝuu sufiĉe volupton ĝis la mateno,
Ni plezuriĝu per la amo.
19 Ĉar mia edzo ne estas hejme,
Li iris en malproksiman vojon;
20 La sakon kun mono li prenis kun si;
Li revenos hejmen je la plenluno.
21 Ŝi forlogis lin per sia multeparolado,
Per sia glata buŝo ŝi lin entiris.
22 Li tuj iras post ŝi,
Kiel bovo iras al la buĉo
Kaj kiel katenita malsaĝulo al la puno;
23 Ĝis sago fendas al li la hepaton;
Kiel birdo rapidas al la kaptilo,
Kaj ne scias, ke ĝi pereigas sian vivon.
24 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
25 Via koro ne flankiĝu al ŝia vojo,
Ne eraru sur ŝia irejo;
26 Ĉar multajn ŝi vundis kaj faligis,
Kaj multegaj estas ŝiaj mortigitoj.
27 Ŝia domo estas vojoj al Ŝeol,
Kiuj kondukas malsupren al la ĉambroj de la morto.

8

1 Ĉu ne vokas la saĝo?
Kaj ĉu la prudento ne aŭdigas sian voĉon?
2 Ĝi staras sur la pinto de altaĵoj,
Apud la vojo, ĉe la vojkruĉiĝoj.
3 Apud la pordegoj, ĉe la eniro en la urbon,
Ĉe la eniro tra la pordoj, ĝi kantas:
4 Al vi, ho viroj, mi vokas;
Kaj mia voĉo sin turnas al la homoj:
5 Komprenu, naivuloj, la prudenton,
Kaj sensprituloj prenu en la koron.
6 Aŭskultu, ĉar mi parolos gravaĵon,
Kaj ĝustaĵo eliros el mia buŝo.
7 Ĉar mia lango parolos veron,
Kaj malpiaĵon abomenas miaj lipoj.
8 Justaj estas ĉiuj paroloj de mia buŝo;
Ili ne enhavas falson kaj malicon.

9 Ĉiuj ili estas ĝustaj por tiu, kiu ilin komprenas,
Kaj justaj por tiuj, kiuj akiris scion.
10 Prenu mian instruon, kaj ne arĝenton;
Kaj la scion ŝatu pli, ol plej puran oron.
11 Ĉar saĝo estas pli bona ol multekostaj ŝtonoj;
Kaj nenio, kion oni povas deziri, povas esti egala al ĝi.
12 Mi, saĝo, loĝas kun la prudento,
Kaj mi trovas prudentajn konsilojn.
13 Timo antaŭ la Eternulo malamas malbonon,
Fieron, malhumilon, kaj malbonan vojon;
Malsinceran buŝon mi malamas.
14 De mi venas konsilo kaj bonaranĝo;
Mi estas prudento; al mi apartenas forto.
15 Per mi reĝas la reĝoj,
Kaj la estroj donas leĝojn de justeco.
16 Per mi regas la princoj
Kaj la potenculoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero.
17 Mi amas miajn amantojn;
Kaj miaj serĉantoj min trovos.
18 Riĉo kaj gloro estas ĉe mi,
Daŭra havo kaj justo.
19 Mia frukto estas pli bona ol oro kaj ol plej pura oro;
Kaj la rikolto de mi estas pli bona ol elektita arĝento.
20 Laŭ la vojo de vero mi iras,
Laŭ la vojstreko de la justo;
21 Por heredigi al miaj amantoj esencan bonon,
Kaj plenigi iliajn trezorejojn.
22 La Eternulo min formis en la komenco de Sia vojo,
Antaŭ Siaj kreitaĵoj, tre antikve.
23 Antaŭ eterno mi estis firme fondita, en la komenco,
Antaŭ la kreo de la tero.
24 Kiam ankoraŭ ne ekzistis la abismoj, mi estis jam naskita,
Kiam ankoraŭ ne ekzistis fontoj, ŝprucigantaj akvon.
25 Antaŭ ol la montoj estis starigitaj,
Antaŭ la altaĵoj mi estis kreita;
26 Kiam la tero ankoraŭ ne estis farita, nek la kampoj,
Nek la komencaj polveroj de la mondo.
27 Dum Li firmigis la ĉielojn, mi jam estis tie;
Dum Li desegnis limojn sur la supraĵo de la abismo,
28 Dum Li fortikigis la nubojn supre,
Dum Li firmigis la fontojn de la abismo,
29 Dum Li donis Sian leĝon al la maro,
Por ke la akvoj ne transpaŝu siajn bordojn,
Kaj dum Li difinis la fundamentojn de la tero:
30 Tiam mi estis ĉe Li kiel konstruanto;
Mi estis la ĝojo de ĉiuj tagoj,
Ludante antaŭ Li ĉiutempe.
31 Mi ludas sur Lia mondo-tero;
Kaj mia ĝojo estas inter la homidoj.
32 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min;
Kaj feliĉaj estos tiuj, kiuj iras laŭ miaj vojoj.
33 Aŭskultu instruon kaj saĝiĝu,

Kaj ne forĵetu ĝin.
34 Feliĉa estas la homo, kiu min aŭskultas,
Kiu maldormas ĉiutage ĉe miaj pordoj,
Kiu staras garde ĉe la fostoj de miaj pordegoj.
35 Ĉar kiu min trovis, tiu trovis vivon,
Kaj akiros favoron de la Eternulo.
36 Sed kiu maltrafas min, tiu difektas sian animon;
Ĉiuj, kiuj min malamas, amas la morton.

9

1 La saĝo konstruis sian domon,
Ĉarpentis ĝiajn sep kolonojn.
2 Ĝi buĉis sian bruton, verŝis sian vinon,
Kaj pretigis sian tablon.
3 Ĝi sendis siajn servantinojn,
Por anonci sur la pintoj de la altaĵoj de la urbo:
4 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Al la senspritulo ĝi diris:
5 Venu, manĝu de mia pano,
Kaj trinku el la vino, kiun mi enverŝis.
6 Forlasu la malsaĝaĵon, kaj vivu;
Kaj iru laŭ la vojo de la prudento.

7 Kiu instruas blasfemanton, tiu prenas sur sin malhonoron;
Kaj kiu penas ĝustigi malpiulon, tiu estas mokata.
8 Ne penu ĝustigi blasfemanton, ke li vin ne malamu:
Penu ĝustigi saĝulon, kaj li vin amos.
9 Donu al saĝulo, kaj li ankoraŭ pli saĝiĝos;
Instruu justulon, kaj li lernos pli.
10 La komenco de la saĝo estas timo antaŭ la Eternulo;
Kaj ekkono pri la Sanktulo estas prudento.
11 Ĉar per mi plimultiĝos viaj tagoj,
Kaj aldoniĝos al vi jaroj da vivo.
12 Se vi saĝiĝis, vi saĝiĝis por vi;
Kaj se vi blasfemas, vi sola suferos.

13 Virino malsaĝa, bruema,
Sensprita, kaj nenion scianta,
14 Sidas ĉe la pordo de sia domo,
Sur seĝo sur altaĵo de la urbo,
15 Por voki la pasantojn,
Kiuj iras sian ĝustan vojon:
16 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Kaj al la senspritulo ŝi diris:
17 Akvoj ŝtelitaj estas dolĉaj,
Kaj pano kaŝita estas agrabla.
18 Kaj li ne scias, ke tie estas mortintoj
Kaj ke ŝiaj invititoj estas en la profundoj de Ŝeol.

10

1 Sentencoj de Salomono.

Saĝa filo estas ĝojo por sia patro,
Kaj filo malsaĝa estas malĝojo por sia patrino.
2 Maljustaj trezoroj ne donas utilon;
Sed bonfaremo savas de morto.
3 La Eternulo ne malsatigos animon de piulo;
Sed la avidon de malpiulo Li forpuŝas.
4 Maldiligenta mano malriĉigas;
Sed mano de diligentuloj riĉigas.
5 Kiu kolektas dum la somero, tiu estas filo saĝa;
Sed kiu dormas en la tempo de rikolto, tiu estas filo hontinda.
6 Beno estas sur la kapo de piulo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
7 La memoro de piulo estas benata;
Sed la nomo de malpiuloj forputros.
8 Kiu havas saĝan koron, tiu akceptos moralordonojn;
Sed kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
9 Kiu iras en senkulpeco, tiu iras sendanĝere;
Sed kiu kurbigas siajn vojojn, tiu estos punita.
10 Kiu grimacas per la okulo, tiu kaŭzas suferon;
Kaj kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
11 La buŝo de piulo estas fonto de vivo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
12 Malamo kaŭzas malpacon;
Sed amo kovras ĉiujn pekojn.
13 Sur la lipoj de prudentulo troviĝas saĝo;
Sed vergo apartenas al la dorso de sensaĝulo.
14 Saĝuloj konservas la scion;
Sed la buŝo de malsaĝulo estas proksima al la pereo.
15 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo;
Sed pereo por la malriĉuloj estas ilia malriĉo.
16 La laborpago de piulo estas por la vivo;
La enspezoj de malpiulo estas por peko.
17 Kiu konservas la instruon, tiu iras al vivo;
Sed kiu forĵetas atentigon, tiu restas en eraro.
18 Kiu kaŝas malamon, tiu havas falseman buŝon;
Kaj kiu eligas kalumnion, tiu estas malsaĝulo.
19 Ĉe multo da vortoj ne evitebla estas peko;
Sed kiu retenas siajn lipojn, tiu estas saĝa.
20 La lango de piulo estas plej bonspeca arĝento;
La koro de malpiuloj estas kiel nenio.
21 La lipoj de piulo gvidas multajn;
Sed malsaĝuloj mortas pro manko de saĝo.
22 La beno de la Eternulo riĉigas,
Kaj malĝojon Li ne aldonas al ĝi.
23 Por malsaĝulo estas ĝojo fari malbonon;
Kaj saĝo, por saĝulo.
24 Kio timigas malpiulon, tio trafos lin;
Kaj kion deziras piuloj, tio estos donita al ili.
25 Kiel pasanta ventego, tiel malpiulo rapide malaperas;
Sed piulo havas eternan fundamenton.
26 Kiel la vinagro por la dentoj kaj la fumo por la okuloj,

Tiel la maldiligentulo estas por tiuj, kiuj lin sendis.
27 La timo antaŭ la Eternulo multigas la tagojn;
Sed la jaroj de malpiuloj estos mallongigitaj.
28 La atendo de piuloj fariĝos ĝojo;
Sed la espero de malpiuloj pereos.
29 La vojo de la Eternulo estas defendo por la senpekulo,
Sed pereo por la malbonfarantoj.
30 Piulo neniam falpuŝiĝos;
Sed la malpiuloj ne restos sur la tero.
31 La buŝo de piulo eligas saĝon;
Sed lango falsema estos ekstermita.
32 La lipoj de piulo anoncas favoraĵon,
Kaj la buŝo de malpiuloj malicaĵon.

11

1 Malvera pesilo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Sed plena pezo plaĉas al Li.
2 Se venis malhumileco, venos ankaŭ honto;
Sed ĉe la humiluloj estas saĝo.
3 La senkulpeco de la piuloj gvidos ilin;
Sed la falsemo pereigos la maliculojn.
4 Ne helpos riĉo en la tago de kolero;
Sed bonfaremo savas de morto.
5 La justeco de piulo ebenigas lian vojon;
Sed malpiulo falos per sia malpieco.
6 La justeco de piuloj savos ilin;
Sed la pasio de maliculoj ilin kaptos.
7 Kiam mortas homo pia, ne pereas lia espero;
Sed la atendo de la pekuloj pereas.
8 Piulo estas savata kontraŭ mizero,
Kaj malpiulo venas sur lian lokon.
9 Per la buŝo de hipokritulo difektiĝas lia proksimulo;
Sed per kompreno piuloj saviĝas.
10 Kiam al la piuloj estas bone, la urbo ĝojas;
Kaj kiam pereas malpiuloj, ĝi estas gaja.
11 Per la beno de piuloj urbo altiĝas;
Kaj per la buŝo de malpiuloj ĝi ruiniĝas.
12 Kiu mokas sian proksimulon, tiu estas malsaĝulo;
Sed homo prudenta silentas.
13 Kiu iras kun kalumnioj, tiu elperfidas sekreton;
Sed kiu havas fidelan spiriton, tiu konservas aferon.
14 Ĉe manko de prikonsiliĝo popolo pereas;
Sed ĉe multe da konsilantoj estas bonstato.
15 Malbonon faras al si tiu, kiu garantias por fremdulo;
Sed kiu malamas donadon de mano, tiu estas ekster danĝero.
16 Aminda virino akiras honoron,
Kaj potenculoj akiras riĉon.
17 Bonkora homo donos bonon al sia animo,
Kaj kruelulo detruas sian karnon.
18 Malvirtulo akiras profiton malveran,
Kaj la semanto de virto veran rekompencon.
19 Bonfarado kondukas al vivo;

Kaj kiu celas malbonon, tiu iras al sia morto.
20 Abomenaĵo por la Eternulo estas la malickoruloj;
Sed plaĉas al Li tiuj, kiuj iras vojon pian.
21 Oni povas esti certa, ke malvirtulo ne restos senpuna;
Sed la idaro de virtuloj estos savita.
22 Kiel ora ringo sur la nazo de porko,
Tiel estas virino bela, sed malbonkonduta.
23 La deziro de virtuloj estas nur bono;
Sed malvirtuloj povas esperi nur koleron.
24 Unu disdonas, kaj riĉiĝas ĉiam pli;
Alia tro avaras, kaj tamen nur malriĉiĝas.
25 Animo benanta ĝuos bonstaton;
Kaj kiu trinkigas, tiu mem havos sufiĉe por trinki.
26 Kiu retenas grenon, tiun malbenas la popolo;
Sed beno venas sur la kapon de tiu, kiu disdonas.
27 Kiu celas bonon, tiu atingos plaĉon;
Sed kiu serĉas malbonon, tiun ĝi trafos.
28 Kiu fidas sian riĉecon, tiu falos;
Sed virtuloj floros kiel juna folio.
29 Kiu detruas sian domon, tiu heredos venton;
Kaj malsaĝulo estas sklavo de saĝulo.
30 La frukto de virtulo estas arbo de vivo;
Kaj akiranto de animoj estas saĝulo.
31 Se virtulo ricevas redonon sur la tero,
Tiom pli malvirtulo kaj pekulo!

12

1 Kiu amas instruon, tiu amas scion;
Sed kiu malamas atentigon, tiu estas malsaĝulo.
2 Bonulo akiras favoron de la Eternulo;
Sed homo malica estos kondamnita.
3 Ne fortikiĝos homo per malvirto;
Sed la radiko de virtuloj ne ŝanceliĝos.
4 Brava virino estas krono por sia edzo;
Sed senhonora estas kiel puso en liaj ostoj.
5 La pensoj de virtuloj estas justeco;
La meditado de malvirtuloj estas malico.
6 La paroloj de malvirtuloj estas insido pri sango;
Sed la buŝo de virtuloj ilin savas.
7 La malvirtuloj renversiĝos kaj malaperos;
Sed la domo de virtuloj staros forte.
8 Oni laŭdas homon laŭ lia saĝo;
Sed perversulo estos hontigita.
9 Pli bona estas homo negrava, sed laboranta por si,
Ol homo, kiu serĉas honoron, sed al kiu mankas pano.
10 Virtulo kompatas la vivon de sia bruto;
Sed la koro de malvirtuloj estas kruela.
11 Kiu prilaboras sian teron, tiu havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu estas malsaĝulo.
12 Malvirtulo serĉas subtenon de malnobluloj;
Sed la radiko de virtuloj donas forton.
13 Per siaj pekaj vortoj kaptiĝas malbonulo;

Sed virtulo eliras el mizero.
14 Per la fruktoj de sia buŝo homo bone satiĝas;
Kaj laŭ la merito de siaj manoj homo ricevas redonon.
15 La vojo de malsaĝulo estas ĝusta en liaj okuloj;
Sed saĝulo aŭskultas konsilon.
16 Malsaĝulo tuj montras sian koleron;
Sed saĝulo ignoras ofendon.
17 Kiu estas verama, tiu eldiras tion, kio estas ĝusta,
Sed falsama atestulo trompon.
18 Ofte nepripensita parolo vundas kiel glavo;
Sed la lango de saĝuloj sanigas.
19 Parolo vera restas fortike por ĉiam;
Sed parolo malvera nur por momento.
20 Malico estas en la koro de malbonintenculoj;
Sed ĉe la pacigantoj estas ĝojo.
21 Nenio malbona trafos virtulon;
Sed la malvirtuloj havas plene da malbono.
22 Abomenaĵo por la Eternulo estas buŝo mensogema;
Sed kiuj agas laŭ vero, tiuj plaĉas al Li.
23 Saĝa homo kaŝas scion;
Sed la koro de malsaĝuloj elkrias malsaĝecon.
24 La mano de diligentuloj regos;
Sed mano maldiligenta pagos tributon.
25 Zorgo en la koro de homo ĝin premas;
Sed amika vorto ĝin ĝojigas.
26 Al la virtulo estas pli bone, ol al lia proksimulo;
Sed la vojo de malvirtuloj ilin erarigas.
27 Maldiligenteco ne pretigos al si manĝon;
Sed homo diligenta havas riĉecon.
28 Sur la vojo de virto estas vivo,
Kaj ĝi estos ebenigita kontraŭ morto.

13

1 Saĝa filo lernas de la patro;
Sed mokanto ne aŭskultas moralinstruon.
2 La frukto de la buŝo donas al homo bonan manĝon;
Sed la deziro de krimuloj estas perforto.
3 Kiu gardas sian buŝon, tiu gardas sian animon;
Kiu tro malfermas sian buŝon, tiu pereas.
4 La animo de maldiligentulo deziras, kaj ne ricevas;
Sed la animo de diligentuloj satiĝas.
5 Vorton malveran virtulo malamas;
Sed malvirtulo agas abomene kaj venas al honto.
6 La virto gardas tiun, kiu iras ĝustan vojon;
Sed la malvirto pereigas pekulon.
7 Unu ŝajnigas sin riĉa, havante nenion;
Alia ŝajnigas sin malriĉa, havante grandan riĉecon.
8 Per sia riĉeco homo savas sian animon;
Sed malriĉulo ne aŭskultas atentigon.
9 La lumo de virtuloj brilegas;
Sed la lumilo de malvirtuloj estingiĝos.
10 Nur de malhumileco venas malpaco;

Sed la akceptantaj konsilojn havas saĝon.
11 Riĉeco rapide akirita malgrandiĝas;
Sed kion oni kolektas per laboro, tio multiĝas.
12 Espero prokrastata dolorigas la koron;
Sed plenumita deziro estas arbo de vivo.
13 Kiu malŝatas diron, tiu malutilas al si mem;
Sed respektanta ordonon estos rekompencita.
14 Instruo de saĝulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
15 Bona prudento plaĉigas;
Sed la vojo de perfiduloj estas malglata.
16 Ĉiu prudentulo agas konscie;
Sed malsaĝulo elmontras malsaĝecon.
17 Malbona sendito falas en malfeliĉon;
Sed sendito fidela sanigas.
18 Malriĉa kaj hontigata estos tiu, kiu forpuŝas instruon;
Sed kiu observas instruon, tiu estos estimata.
19 Deziro plenumita estas agrabla por la animo;
Sed malagrable por la malsaĝuloj estas deturni sin de malbono.
20 Kiu iras kun saĝuloj, tiu estos saĝa;
Sed kamarado de malsaĝuloj suferos doloron.
21 Pekulojn persekutas malbono;
Sed virtulojn rekompencas bono.
22 Bonulo heredigas la nepojn;
Kaj por virtulo konserviĝas la havo de pekulo.
23 Multe da manĝaĵo estas sur la kampo de malriĉuloj;
Sed multaj pereas pro manko de justeco.
24 Kiu ŝparas sian vergon, tiu malamas sian filon;
Sed kiu lin amas, tiu baldaŭ lin punas.
25 Virtulo manĝas, por satigi sian animon;
Sed la ventro de malvirtuloj havas mankon.

14

1 Saĝa virino konstruas sian domon;
Sed malsaĝa detruas ĝin per siaj manoj.
2 Kiu iras la ĝustan vojon, tiu timas la Eternulon;
Sed kiu iras vojon malĝustan, tiu Lin malestimas.
3 En la buŝo de malsaĝulo estas vergo por lia malhumileco;
Sed la buŝo de saĝuloj ilin gardas.
4 Se ne ekzistas bovoj, la grenejoj estas malplenaj;
Sed multe da profito estas de la forto de bovoj.
5 Verama atestanto ne mensogas;
Sed atestanto falsama elspiras mensogojn.
6 Mokanto serĉas saĝecon kaj ĝin ne trovas;
Sed por saĝulo la sciado estas facila.
7 Foriru de homo malsaĝa;
Ĉar vi ne aŭdos parolon de saĝo.
8 La saĝeco de saĝulo estas komprenado de sia vojo;
Kaj la malsaĝeco de malsaĝuloj estas trompiĝado.
9 Malsaĝuloj ŝercas pri siaj kulpoj;
Sed inter virtuloj ekzistas reciproka favoro.

10 Koro scias sian propran malĝojon;
Kaj en ĝia ĝojo ne partoprenas fremdulo.
11 Domo de malvirtuloj estos ekstermita;
Sed dometo de virtuloj floros.
12 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
13 Ankaŭ dum ridado povas dolori la koro;
Kaj la fino de ĝojo estas malĝojo.
14 Laŭ siaj agoj manĝos homo malbonkora;
Kaj homo bona satiĝos per siaj faroj.
15 Naivulo kredas ĉiun vorton;
Sed saĝulo estas atenta pri sia vojo.
16 Saĝulo timas, kaj forkliniĝas de malbono;
Sed malsaĝulo estas incitiĝema kaj memfidema.
17 Malpacienculo faras malsaĝaĵojn;
Kaj malbonintenculo estas malamata.
18 Naivuloj akiras malsaĝecon;
Sed saĝuloj estas kronataj de klereco.
19 Malbonuloj humiliĝos antaŭ bonuloj;
Kaj malvirtuloj estos antaŭ la pordego de virtulo.
20 Malriĉulo estas malamata eĉ de sia proksimulo;
Sed riĉulo havas multe da amikoj.
21 Kiu malŝatas sian proksimulon, tiu estas pekulo;
Sed kiu kompatas malriĉulojn, tiu estas feliĉa.
22 Ĉu ne eraras malbonintenculoj?
Sed favorkoreco kaj vero estas ĉe tiuj, kiuj havas bonajn intencojn.
23 De ĉiu laboro estos profito;
Sed de babilado venas nur senhaveco.
24 Propra riĉeco estas krono por la saĝuloj;
Sed la malsaĝeco de la malsaĝuloj restas malsaĝeco.
25 Verparola atestanto savas animojn;
Sed malverparola elspiras trompon.
26 En la timo antaŭ la Eternulo estas forta fortikaĵo;
Kaj Li estos rifuĝejo por Siaj infanoj.
27 La timo antaŭ la Eternulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
28 Grandeco de popolo estas gloro por reĝo;
Kaj manko de popolo pereigas la reganton.
29 Pacienculo havas multe da saĝo;
Sed malpacienculo elmontras malsaĝecon.
30 Trankvila koro estas vivo por la korpo;
Sed envio estas puso por la ostoj.
31 Kiu premas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kaj kiu Lin honoras, tiu kompatas malriĉulon.
32 Pro sia malboneco malvirtulo estos forpuŝita;
Sed virtulo eĉ mortante havas esperon.
33 En la koro de saĝulo ripozas saĝo;
Kaj kio estas en malsaĝuloj, tio elmontriĝas.
34 Virto altigas popolon;
Sed peko pereigas gentojn.
35 Favoron de la reĝo havas sklavo saĝa;

Sed kontraŭ malbonkonduta li koleras.

15

1 Milda respondo kvietigas koleron;
Sed malmola vorto ekscitas koleron.
2 La lango de saĝuloj bonigas la instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj elparolas sensencaĵon.
3 Sur ĉiu loko estas la okuloj de la Eternulo;
Ili vidas la malbonulojn kaj bonulojn.
4 Milda lango estas arbo de vivo;
Sed malbonparola rompas la spiriton.
5 Malsaĝulo malŝatas la instruon de sia patro;
Sed kiu plenumas la admonon, tiu estas prudenta.
6 En la domo de virtulo estas multe da trezoroj;
Sed en la profito de malvirtulo estas pereo.
7 La buŝo de saĝuloj semas instruon;
Sed la koro de malsaĝuloj ne estas tia.
8 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo por la Eternulo;
Sed la preĝo de virtuloj al Li plaĉas.
9 Abomenaĵo por la Eternulo estas la vojo de malvirtulo;
Sed kiu celas virton, tiun Li amas.
10 Malbona puno atendas tiun, kiu forlasas la vojon;
Kaj la malamanto de admono mortos.
11 Ŝeol kaj la abismo estas antaŭ la Eternulo:
Tiom pli la koroj de la homidoj.
12 Mokanto ne amas tiun, kiu lin admonas;
Al saĝuloj li ne iras.
13 Ĝoja koro faras la vizaĝon ĝoja;
Sed ĉe ĉagreno de la koro la spirito estas malgaja.
14 La koro de saĝulo serĉas instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj nutras sin per malsaĝeco.
15 Ĉiuj tagoj de malfeliĉulo estas malbonaj;
Sed kontenta koro estas festenado.
16 Pli bona estas malmulto kun timo antaŭ la Eternulo,
Ol granda trezoro kun maltrankvileco ĉe ĝi.
17 Pli bona estas manĝo el verdaĵo, sed kun amo,
Ol grasa bovo, sed kun malamo.
18 Kolerema homo kaŭzas malpacon;
Kaj pacienculo kvietigas disputon.
19 La vojo de maldiligentulo estas kiel dornarbeto;
Sed la vojo de virtuloj estas ebenigita.
20 Saĝa filo ĝojigas la patron;
Sed homo malsaĝa estas malhonoro por sia patrino.
21 Malsaĝeco estas ĝojo por malsaĝulo;
Sed homo prudenta iras ĝustan vojon.
22 Kie ne estas konsilo, tie la entreprenoj neniiĝas;
Sed ĉe multe da konsilantoj ili restas fortikaj.
23 Plezuro por homo estas en la respondo de lia buŝo;
Kaj kiel bona estas vorto en la ĝusta tempo!
24 La vojo de la vivo por saĝulo iras supren,
Por ke li evitu Ŝeolon malsupre.

25 La domon de fieruloj la Eternulo ruinigas;
Sed Li gardas la limojn de vidvino.
26 Abomenaĵo por la Eternulo estas la intencoj de malnoblulo;
Sed agrablaj estas la paroloj de puruloj.
27 Profitemulo malĝojigas sian domon;
Sed kiu malamas donacojn, tiu vivos.
28 La koro de virtulo pripensas respondon;
Sed la buŝo de malvirtuloj elfluigas malbonon.
29 La Eternulo estas malproksima de la malvirtuloj;
Sed la preĝon de la virtuloj Li aŭskultas.
30 Luma okulo ĝojigas la koron;
Bona sciigo fortikigas la ostojn.
31 Orelo, kiu aŭskultas la instruon de la vivo,
Loĝos inter saĝuloj.
32 Kiu forpuŝas admonon, tiu malestimas sian animon;
Sed kiu aŭskultas instruon, tiu akiras saĝon.
33 La timo antaŭ la Eternulo instruas saĝon,
Kaj humileco troviĝas antaŭ honoro.

16

1 Al la homo apartenas la projektoj de la koro;
Sed de la Eternulo venas la vortoj de la lango.
2 Ĉiuj vojoj de la homo estas puraj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo esploras la spiritojn.
3 Transdonu al la Eternulo viajn farojn;
Tiam viaj entreprenoj staros forte.
4 Ĉiu faro de la Eternulo havas sian celon;
Eĉ malvirtulo estas farita por tago de malbono.
5 Ĉiu malhumilulo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Kaj li certe ne restos ne punita.
6 Per bono kaj vero pardoniĝas peko;
Kaj per timo antaŭ la Eternulo oni evitas malbonon.
7 Kiam al la Eternulo plaĉas la vojoj de homo,
Li eĉ liajn malamikojn pacigas kun li.
8 Pli bona estas malmulto, sed kun justeco,
Ol granda profito, sed maljusta.
9 La koro de homo pripensas sian vojon;
Sed la Eternulo direktas lian iradon.
10 Sorĉo estas sur la lipoj de reĝo;
Lia buŝo ne peku ĉe la juĝo.
11 Ĝusta pesilo kaj ĝustaj pesiltasoj estas de la Eternulo;
Ĉiuj pezilŝtonoj en la sako estas Lia faro.
12 Abomenaĵo por reĝoj estas fari maljustaĵon;
Ĉar per justeco staras fortike la trono.
13 Al la reĝoj plaĉas lipoj veramaj;
Kaj ili amas tiun, kiu parolas la veron.
14 Kolero de reĝo estas kuriero de morto;
Sed homo saĝa igas ĝin pardoni.
15 Luma vizaĝo de reĝo estas vivo;
Kaj lia favoro estas kiel nubo kun printempa pluvo.
16 Akiro de saĝeco estas multe pli bona ol oro;

Kaj akiro de prudento estas preferinda ol arĝento.
17 La vojo de virtuloj evitas malbonon;
Kiu gardas sian vojon, tiu konservas sian animon.
18 Antaŭ la pereo iras fiereco;
Kaj antaŭ la falo iras malhumileco.
19 Pli bone estas esti humila kun malriĉuloj,
Ol dividi akiron kun fieruloj.
20 Kiu prudente kondukas aferon, tiu trovos bonon;
Kaj kiu fidas la Eternulon, tiu estas feliĉa.
21 Kiu havas prudentan koron, tiu estas nomata saĝulo;
Kaj agrablaj paroloj plivalorigas la instruon.
22 Saĝo estas fonto de vivo por sia posedanto;
Sed la instruo de malsaĝuloj estas malsaĝeco.
23 La koro de saĝulo prudentigas lian buŝon,
Kaj en lia buŝo plivaloriĝas la instruo.
24 Agrabla parolo estas freŝa mielo,
Dolĉa por la animo kaj saniga por la ostoj.
25 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
26 Kiu laboras, tiu laboras por si mem;
Ĉar lin devigas lia buŝo.
27 Malbona homo kaŭzas malbonon;
Kaj sur liaj lipoj estas kvazaŭ brulanta fajro.
28 Malica homo disvastigas malpacon;
Kaj kalumnianto disigas amikojn.
29 Rabemulo forlogas sian proksimulon
Kaj kondukas lin sur vojo malbona.
30 Kiu faras signojn per la okuloj, tiu intencas malicon;
Kiu faras signojn per la lipoj, tiu plenumas malbonon.
31 Krono de gloro estas la grizeco;
Sur la vojo de justeco ĝi estas trovata.
32 Pacienculo estas pli bona ol fortulo;
Kaj kiu regas sian spiriton, tiu estas pli bona ol militakiranto de urbo.
33 Sur la baskon oni ĵetas loton;
Sed ĝia tuta decido estas de la Eternulo.

17

1 Pli bona estas seka peco da pano, sed kun trankvileco,
Ol domo plena de viando, kun malpaco.
2 Saĝa sklavo regos super filo hontinda,
Kaj dividos heredon kune kun fratoj.
3 Fandujo estas por arĝento, kaj forno por oro;
Sed la korojn esploras la Eternulo.
4 Malbonfaranto obeas malbonajn buŝojn;
Malveremulo atentas malpian langon.
5 Kiu mokas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kiu ĝojas pri ies malfeliĉo, tiu ne restos sen puno.
6 Nepoj estas krono por maljunuloj;
Kaj gloro por infanoj estas iliaj gepatroj.
7 Al malsaĝulo ne konvenas alta parolado,
Kaj ankoraŭ malpli al nobelo mensogado.

8 Donaco estas juvelo en la okuloj de sia mastro;
Kien ajn li sin turnos, li sukcesos.
9 Kiu kovras kulpon, tiu serĉas amikecon;
Sed kiu reparolas pri la afero, tiu disigas amikojn.
10 Pli efikas riproĉo ĉe saĝulo,
Ol cent batoj ĉe malsaĝulo.
11 Malbonulo serĉas nur ribelon;
Sed terura sendato estos sendita kontraŭ lin.
12 Pli bone estas renkonti ursinon, al kiu estas rabitaj ĝiaj infanoj,
Ol malsaĝulon kun lia malsaĝeco.
13 Kiu redonas malbonon por bono,
El ties domo ne malaperos malbono.
14 La komenco de malpaco estas kiel liberigo de akvo;
Antaŭ ol ĝi tro vastiĝis, forlasu la malpacon.
15 Kiu pravigas malvirtulon, kaj kiu malpravigas virtulon,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
16 Por kio servas mono en la mano de malsaĝulo?
Ĉu por aĉeti saĝon, kiam li prudenton ne havas?
17 En ĉiu tempo amiko amas,
Kaj li fariĝas frato en mizero.
18 Homo malsaĝa donas manon en manon,
Kaj garantias por sia proksimulo.
19 Kiu amas malpacon, tiu amas pekon;
Kiu tro alte levas sian pordon, tiu serĉas pereon.
20 Malica koro ne trovos bonon;
Kaj kiu havas neĝustan langon, tiu enfalos en malfeliĉon.
21 Kiu naskas malsaĝulon, tiu havas ĉagrenon;
Kaj patro de malprudentulo ne havos ĝojon.
22 Ĝoja koro estas saniga;
Kaj malĝoja spirito sekigas la ostojn.
23 Kaŝitajn donacojn akceptas malvirtulo,
Por deklini la vojon de la justeco.
24 Antaŭ la vizaĝo de prudentulo estas saĝo;
Sed la okuloj de malsaĝulo estas en la fino de la tero.
25 Filo malsaĝa estas ĉagreno por sia patro,
Kaj malĝojo por sia patrino.
26 Ne estas bone suferigi virtulon,
Nek bati noblulon, kiu agas juste.
27 Kiu ŝparas siajn vortojn, tiu estas prudenta;
Kaj trankvilanimulo estas homo saĝa.
28 Eĉ malsaĝulo, se li silentas, estas rigardata kiel saĝulo;
Kaj kiel prudentulo, se li tenas fermita sian buŝon.

18

1 Kiu apartiĝas, tiu serĉas sian volupton
Kaj iras kontraŭ ĉiu saĝa konsilo.
2 Malsaĝulo ne deziras prudenton,
Sed nur malkovri sian koron.
3 Kiam venas malvirtulo,
Venas ankaŭ malestimo kun honto kaj moko.
4 La vortoj de homa buŝo estas profunda akvo;

La fonto de saĝo estas fluanta rivero.
5 Ne estas bone favori malvirtulon,
Por faligi virtulon ĉe la juĝo.
6 La lipoj de malsaĝulo kondukas al malpaco,
Kaj lia buŝo venigas batojn.
7 La buŝo de malsaĝulo estas pereo por li,
Kaj liaj lipoj enretigas lian animon.
8 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
9 Kiu estas senzorga en sia laborado,
Tiu estas frato de pereiganto.
10 La nomo de la Eternulo estas fortika turo:
Tien kuras virtulo, kaj estas ŝirmata.
11 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo,
Kaj kiel alta muro en lia imago.
12 Antaŭ la pereo la koro de homo fieriĝas,
Kaj antaŭ honoro estas humileco.
13 Kiu respondas, antaŭ ol li aŭdis,
Tiu havas malsaĝon kaj honton.
14 La spirito de homo nutras lin en lia malsano;
Sed spiriton premitan kiu povas elporti?
15 La koro de saĝulo akiras prudenton,
Kaj la orelo de saĝuloj serĉas scion.
16 Donaco de homo donas al li vastecon
Kaj kondukas lin al la grandsinjoroj.
17 La unua estas prava en sia proceso;
Sed venas lia proksimulo kaj ĝin klarigas.
18 La loto ĉesigas disputojn
Kaj decidas inter potenculoj.
19 Malpaciĝinta frato estas pli obstina, ol fortikigita urbo;
Kaj disputoj estas kiel rigliloj de turo.
20 De la fruktoj de la buŝo de homo satiĝas lia ventro;
Li manĝas la produktojn de siaj lipoj.
21 Morto kaj vivo dependas de la lango;
Kaj kiu ĝin amas, tiu manĝos ĝiajn fruktojn.
22 Kiu trovis edzinon, tiu trovis bonon
Kaj ricevis favoron de la Eternulo.
23 Per petegado parolas malriĉulo;
Kaj riĉulo respondas arogante.
24 Havi multajn amikojn estas embarase;
Sed ofte amiko estas pli sindona ol frato.

19

1 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu estas malicbuŝulo kaj malsaĝulo.
2 Vivo sen prudento ne estas bona;
Kaj kiu tro rapidas, tiu maltrafas la vojon.
3 Malsaĝeco de homo erarigas lian vojon,
Kaj lia koro koleras la Eternulon.
4 Riĉeco donas multon da amikoj;
Sed malriĉulo estas forlasata de sia amiko.
5 Falsa atestanto ne restos sen puno;

Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu ne saviĝos.
6 Multaj serĉas favoron de malavarulo;
Kaj ĉiu estas amiko de homo, kiu donas donacojn.
7 Ĉiuj fratoj de malriĉulo lin malamas;
Tiom pli malproksimiĝas de li liaj amikoj!
Li havas esperon pri vortoj, kiuj ne estos plenumitaj.
8 Kiu akiras prudenton, tiu amas sian animon;
Kiu gardas saĝon, tiu trovas bonon.
9 Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu pereos.
10 Al malsaĝulo ne konvenas agrablaĵo;
Ankoraŭ malpli konvenas al sklavo regi super princoj.
11 Saĝo de homo faras lin pacienca;
Kaj gloro por li estas pardoni pekon.
12 Kiel kriego de leono estas la kolero de reĝo;
Kaj lia favoro estas kiel roso sur herbo.
13 Pereo por sia patro estas malsaĝa filo;
Kaj malpacema edzino estas kiel konstanta gutado.
14 Domo kaj havo estas heredataj post gepatroj;
Sed saĝa edzino estas de la Eternulo.
15 Mallaboremeco enigas en profundan dormon,
Kaj animo maldiligenta suferos malsaton.
16 Kiu konservas moralordonon, tiu konservas sian animon;
Sed kiu ne atentas Lian vojon, tiu mortos.
17 Kiu kompatas malriĉulon, tiu pruntedonas al la Eternulo,
Kaj Tiu redonos al li por lia bonfaro.
18 Punu vian filon, dum ekzistas espero,
Sed via koro ne deziru lian pereon.
19 Koleranto devas esti punata;
Ĉar se vi lin indulgos, li fariĝos ankoraŭ pli kolerema.
20 Aŭskultu konsilon kaj akceptu admonon,
Por ke vi poste estu saĝa.
21 Multaj estas la intencoj en la koro de homo,
Sed la decido de la Eternulo restas fortike.
22 Ornamo estas por la homo lia bonfaro;
Kaj pli bona estas malriĉulo, ol homo mensogema.
23 Timo antaŭ la Eternulo kondukas al vivo,
Al sateco, kaj al evito de malbono.
24 Mallaboremulo metas sian manon en la poton,
Kaj eĉ al sia buŝo li ĝin ne relevas.
25 Se vi batos blasfemanton, sensciulo fariĝos atenta;
Se oni punas saĝulon, li komprenas la instruon.
26 Kiu ruinigas patron kaj forpelas patrinon,
Tiu estas filo hontinda kaj malbeninda.
27 Ĉesu, mia filo, aŭskulti admonon
Kaj tamen dekliniĝi de la vortoj de la instruo.
28 Fripona atestanto mokas juĝon;
Kaj la buŝo de malvirtuloj englutas maljustaĵon.
29 La blasfemantojn atendas punoj,
Kaj batoj la dorson de malsaĝuloj.

20

1 La vino estas blasfemanto, ebriiga trinkaĵo estas sovaĝa;
Kaj kiu delogiĝas per ili, tiu ne estas prudenta.
2 Minaco de reĝo estas kiel kriego de leono;
Kiu lin kolerigas, tiu pekas kontraŭ sia animo.
3 Estas honoro por homo ĉesigi malpacon;
Sed ĉiu malsaĝulo estas malpacema.
4 En la malvarma tempo mallaborulo ne plugas;
Li petos en aŭtuno, kaj li nenion ricevos.
5 Intenco en la koro de homo estas profunda akvo;
Sed homo saĝa ĝin elĉerpos.
6 Multaj homoj proklamas pri sia boneco;
Sed kiu trovos homon fidelan?
7 Virtulo iras en sia senpekeco;
Feliĉaj estas liaj infanoj post li.
8 Reĝo, kiu sidas sur trono de juĝo,
Disventumas per siaj okuloj ĉion malbonan.
9 Kiu povas diri: Mi purigis mian koron,
Mi estas libera de mia peko?
10 Neegalaj peziloj, neegalaj mezuroj,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
11 Eĉ knabon oni povas ekkoni laŭ liaj faroj,
Ĉu estas pura kaj justa lia konduto.
12 Orelon aŭdantan kaj okulon vidantan:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.
13 Ne amu dormon, por ke vi ne malriĉiĝu;
Malfermu viajn okulojn, kaj vi satiĝos de pano.
14 Malbona, malbona, diras la aĉetanto;
Sed kiam li foriris, tiam li fanfaronas.
15 Oni povas havi oron kaj multe da perloj;
Sed buŝo prudenta estas multevalora ilo.
16 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.
17 Malhonesta pano estas bongusta por homo;
Sed lia buŝo poste estos plena de ŝtonetoj.
18 Intencoj fortikiĝas per konsilo;
Kaj militon oni faru prudente.
19 Kiu malkaŝas sekreton, tiu estas kiel kalumnianto;
Ne komunikiĝu kun tiu, kiu havas larĝan buŝon.
20 Kiu malbenas sian patron kaj sian patrinon,
Ties lumilo estingiĝos meze de profunda mallumo.
21 Heredo, al kiu oni komence tro rapidas,
Ne estas benata en sia fino.
22 Ne diru: Mi repagos malbonon;
Fidu la Eternulon, kaj Li vin helpos.
23 Neegalaj peziloj estas abomenaĵo por la Eternulo,
Kaj malvera pesilo estas ne bona.
24 La irado de homo dependas de la Eternulo;
Kiel homo povus kompreni sian vojon?
25 Ĝi estas reto por homo, se li rapidas nomi ion sankta
Kaj esploras nur post faro de promeso.
26 Saĝa reĝo dispelas malvirtulojn,

Kaj venigas radon sur ilin.
27 La animo de homo estas lumilo de la Eternulo;
Ĝi esploras ĉiujn internaĵojn de la korpo.
28 Favorkoreco kaj veremeco hardas reĝon;
Kaj per favorkoreco li subtenas sian tronon.
29 Gloro por junuloj estas ilia forto,
Kaj ornamo por maljunuloj estas grizeco.
30 Vundoj de batoj devas penetri en malbonulon,
Kaj frapoj devas iri profunde en lian korpon.

21

1 Kiel akvaj torentoj estas la koro de reĝo en la mano de la Eternulo:
Kien Li volas, Li ĝin direktas.
2 Ĉiuj vojoj de homo estas ĝustaj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo pesas la korojn.
3 Plenumado de vero kaj justeco
Estas al la Eternulo pli agrabla ol oferado.
4 Fieraj okuloj kaj aroganta koro,
Kulturaĵo de malvirtuloj, estas peko.
5 La entreprenoj de diligentulo donas nur profiton;
Sed ĉiu trorapidado kondukas nur al manko.
6 Akirado de trezoroj per lango mensogema
Estas vanta bloveto, retoj de morto.
7 La rabo de malvirtuloj atakos ilin mem;
Ĉar ili ne volis fari justaĵon.
8 Malrekta estas la vojo de homo kulpa;
Sed la agado de purulo estas ĝusta.
9 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,
Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
10 La animo de malvirtulo deziras malbonon;
Lia proksimulo ne estas favorata de li.
11 Kiam blasfemanto estas punata, senspertulo fariĝas pli saĝa;
Kaj kiam oni instruas saĝulon, li akiras prudenton.
12 La Justulo rigardas la domon de malvirtulo,
Kaj Li faligas malvirtulojn en malbonon.
13 Se iu ŝtopas sian orelon kontraŭ kriado de malriĉulo,
Li ankaŭ vokos kaj ne estos aŭskultata.
14 Sekreta donaco kvietigas koleron,
Kaj donaco en la sinon, fortan furiozon.
15 Farado de justaĵo estas ĝojo por la virtulo
Kaj teruro por la malbonaguloj.
16 Homo, kiu erarforiĝis de la vojo de prudento,
Ekloĝos en komunumo de mortintoj.
17 Kiu amas gajecon, tiu havos mankon;
Kiu amas vinon kaj oleon, tiu ne estos riĉa.
18 La malvirtulo estos liberiga anstataŭo por la virtulo,
Kaj malpiulo por piuloj.
19 Pli bone estas loĝi en lando dezerta,
Ol kun malpacema kaj kolerema edzino.
20 Ĉarma trezoro kaj oleo estas en la domo de saĝulo;
Sed homo malsaĝa ĉion englutas.

21 Kiu celas justecon kaj bonecon,
Tiu trovos vivon, justecon, kaj honoron.
22 Kontraŭ urbon de fortuloj eliras saĝulo,
Kaj li faligas ĝian fortan fortikaĵon.
23 Kiu gardas sian buŝon kaj sian langon,
Tiu gardas sian animon kontraŭ malfeliĉoj.
24 Fiera malbonulo, kiun oni nomas blasfemulo,
Agas kun kolero kaj malboneco.
25 La deziro de mallaborulo lin mortigas,
Ĉar liaj manoj ne volas labori.
26 Tuttage li forte deziras;
Sed virtulo donas kaj ne rifuzas.
27 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo;
Kiom pli, kiam li ĝin alportas kiel pekoferon!
28 Mensoga atestanto pereos;
Sed homo, kiu mem aŭdis, parolos por ĉiam.
29 Malvirtulo tenas sian vizaĝon arogante;
Sed virtulo zorgas pri sia vojo.
30 Ne ekzistas saĝo, ne ekzistas prudento,
Ne ekzistas konsilo kontraŭ la Eternulo.
31 Ĉevalo estas preparata por la tago de milito;
Sed la helpo venas de la Eternulo.

22

1 Nomo bona estas pli preferinda, ol granda riĉeco;
Kaj bona estimo, ol arĝento kaj oro.
2 Riĉulo kaj malriĉulo renkontiĝas:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.
3 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
4 Por humileco kaj timo antaŭ la Eternulo
Oni ricevas riĉecon kaj honoron kaj vivon.
5 Dornoj kaj retoj estas sur la vojo de malbonagulo;
Kiu gardas sian animon, tiu malproksimiĝas de ili.
6 Instruu knabon konforme al lia vojo,
Kaj eĉ maljuniĝinte li ne dekliniĝos de ĝi.
7 Riĉulo regas super malriĉuloj,
Kaj kiu prunteprenas, tiu estas sklavo de la pruntedoninto.
8 Kiu semas maljustaĵon, tiu rikoltos suferon,
Kaj la kano de lia krueleco rompiĝos.
9 Bonokululo estos benata;
Ĉar li donas el sia pano al malriĉulo.
10 Forpelu blasfemulon, kaj foriros malpaco,
Kaj ĉesiĝos malkonsento kaj ofendo.
11 Kiu amas purecon de koro kaj agrable parolas,
Al tiu la reĝo estas amiko.
12 La okuloj de la Eternulo gardas la prudenton;
Sed la vortojn de maliculo Li renversas.
13 Mallaborulo diras: Leono estas ekstere,
Mi povus esti mortigita meze de la strato.
14 La buŝo de malĉastulino estas profunda foso;

Kiun la Eternulo koleras, tiu tien enfalas.
15 Malsaĝeco forte sidas en la koro de knabo;
Sed vergo punanta ĝin elpelas el ĝi.
16 Kiu premas malriĉulon, por pligrandigi sian riĉecon,
Tiu donas al riĉulo, por ke li malriĉiĝu.

17 Klinu vian orelon kaj aŭskultu vortojn de saĝuloj,
Kaj direktu vian koron al mia instruo;
18 Ĉar ili estos agrablaj, se vi gardos ilin en via interno;
Ili estos ĉiuj pretaj sur viaj lipoj.
19 Ke al la Eternulo estu via fido,
Tion mi instruis al vi hodiaŭ.
20 Ĉu mi ne skribis al vi tion trifoje
Kun konsiloj kaj scio,
21 Por sciigi al vi la ĝustecon de la paroloj de vero,
Por ke vi transdonu la parolojn de vero al tiuj, kiuj vin sendis?

22 Ne prirabu malriĉulon, pro tio, ke li estas malriĉa;
Kaj ne premu senhavulon ĉe la pordego;
23 Ĉar la Eternulo defendos ilian aferon
Kaj dispremos iliajn premantojn.
24 Ne amikiĝu kun homo kolerema,
Kaj ne komunikiĝu kun homo flamiĝema;
25 Ke vi ne lernu lian vojon
Kaj ne ricevu reton por via animo.
26 Ne estu inter tiuj, kiuj firmigas per mano,
Kiuj garantias por ŝuldoj.
27 Se vi ne havos per kio pagi,
Oni ja prenos vian litaĵon de sub vi.
28 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kiujn faris viaj patroj.
29 Se vi vidas homon lertan en sia profesio, li staros antaŭ reĝoj;
Li ne staros antaŭ maleminentuloj.

23

1 Kiam vi sidiĝos, por manĝi kun reganto,
Rigardu bone, kio estas antaŭ vi;
2 Kaj vi metu tranĉilon al via gorĝo,
Se vi estas avidulo.
3 Ne deziru liajn bongustajn manĝojn;
Ĉar ĝi estas trompa pano.
4 Ne penu riĉiĝi;
Forlasu vian pripensadon.
5 Ĉu vi direktos viajn okulojn al ĝi? ĝi jam ne ekzistos;
Ĉar riĉeco faras al si flugilojn kiel aglo, kaj forflugas al la ĉielo.
6 Ne manĝu panon de malbondeziranto,
Kaj ne deziru liajn bongustajn manĝojn.
7 Ĉar kiaj estas la pensoj en lia animo, tia li ankaŭ estas:
Manĝu kaj trinku, li diros al vi,
Sed lia koro ne estas kun vi.
8 La pecon, kiun vi manĝis, vi elvomos;

Kaj vane vi perdis viajn agrablajn vortojn.
9 En la orelojn de malsaĝulo ne parolu;
Ĉar li malŝatos la saĝecon de viaj vortoj.
10 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kaj sur la kampon de orfoj ne iru.
11 Ĉar ilia Liberiganto estas forta;
Li defendos ilian aferon kontraŭ vi.
12 Elmetu vian koron al instruo
Kaj viajn orelojn al paroloj de prudento.
13 Ne malvolu puni knabon:
Se vi batos lin per kano, li ne mortos.
14 Vi batos lin per kano,
Kaj lian animon vi savos de Ŝeol.
15 Mia filo, se via koro estos saĝa,
Tiam ĝojos ankaŭ mia koro.
16 Kaj mia internaĵo ĝojos,
Kiam viaj lipoj parolos ĝustaĵon.
17 Via koro sin tiru ne al pekuloj,
Sed al timo antaŭ la Eternulo ĉiutage.
18 Ĉar ekzistas estonteco,
Kaj via espero ne perdiĝos.
19 Aŭskultu vi, mia filo, kaj estu saĝa,
Kaj direktu vian koron al la ĝusta vojo.
20 Ne estu inter la drinkantoj de vino,
Inter tiuj, kiuj manĝas tro da viando;
21 Ĉar drinkemulo kaj manĝegemulo malriĉiĝos,
Kaj dormemulo havos sur si ĉifonaĵojn.
22 Aŭskultu vian patron, kiu vin naskigis,
Kaj ne malŝatu vian patrinon, kiam ŝi maljuniĝos.
23 Veron aĉetu, kaj ne vendu saĝon
Kaj instruon kaj prudenton.
24 Grandan ĝojon havas patro de virtulo,
Kaj naskinto de saĝulo ĝojos pro li.
25 Via patro kaj via patrino ĝojos,
Kaj via naskintino triumfos.
26 Donu, mia filo, vian koron al mi,
Kaj al viaj okuloj plaĉu miaj vojoj.
27 Ĉar malĉastulino estas profunda foso,
Kaj fremda edzino estas malvasta puto.
28 Ŝi embuskas kiel rabisto,
Kaj kolektas ĉirkaŭ si perfidulojn.
29 Ĉe kiu estas ploro? ĉe kiu estas ĝemoj? ĉe kiu estas malpaco?
Ĉe kiu estas plendoj? ĉe kiu estas senkaŭzaj batoj?
Ĉe kiu estas malklaraj okuloj?
30 Ĉe tiuj, kiuj sidas malfrue ĉe vino,
Ĉe tiuj, kiuj venas, por gustumi aroman trinkaĵon.
31 Ne rigardu la vinon, kiel ruĝa ĝi estas,
Kiel ĝi brilas en la pokalo, kiel glate ĝi eniras:
32 En la fino ĝi mordas kiel serpento
Kaj pikas kiel vipuro.

33 Viaj okuloj vidos fremdaĵojn,
Kaj via koro parolos malĝustaĵojn.
34 Kaj vi estos kiel dormanto meze de la maro,
Kaj kiel dormanto sur la supro de masto.
35 Ili batis min, sed ĝi min ne doloris;
Ili frapis min, sed mi ne sentis;
Kiam mi vekiĝos, mi denove tion serĉos.

24

1 Ne sekvu malbonajn homojn,
Kaj ne deziru esti kun ili;
2 Ĉar ilia koro pensas pri perfortaĵo,
Kaj ilia buŝo parolas malbonaĵon.
3 Per saĝo konstruiĝas domo,
Kaj per prudento ĝi fortikiĝas;
4 Kaj per sciado la ĉambroj pleniĝas
Per ĉia havo grandvalora kaj agrabla.
5 Homo saĝa havas forton,
Kaj homo prudenta estas potenca.
6 Kun pripenso faru militon;
Kaj venko venas per multe da konsilantoj.
7 Tro alta estas la saĝo por malsaĝulo;
Ĉe la pordego li ne malfermos sian buŝon.
8 Kiu intencas fari malbonon,
Tiun oni nomas maliculo.
9 Malico de malsaĝulo estas peko;
Kaj blasfemanto estas abomenaĵo por homo.
10 Se vi montriĝis malforta en tago de mizero,
Via forto estas ja malgranda.
11 Savu tiujn, kiujn oni prenis por mortigi,
Kaj ne fortiriĝu de tiuj, kiuj estas kondamnitaj al morto.
12 Se vi diras: Ni tion ne sciis,
La esploranto de koroj ja komprenas,
Kaj la gardanto de via animo ja scias,
Kaj Li redonas al homo laŭ liaj faroj.
13 Manĝu, mia filo, mielon, ĉar ĝi estas bona;
Kaj la mieltavolo estas dolĉa por via gorĝo;
14 Tia estas por via animo la sciado de saĝo, se vi ĝin trovis,
Kaj ekzistas estonteco, kaj via espero ne pereos.
15 Ne insidu, ho malvirtulo, kontraŭ la domo de virtulo;
Ne ataku lian ripozejon;
16 Ĉar sep fojojn virtulo falos, kaj tamen leviĝos;
Sed malvirtuloj implikiĝas en la malfeliĉo.
17 Kiam falas via malamiko, ne ĝoju,
Kaj ĉe lia malfeliĉo via koro ne plezuriĝu;
18 Ĉar eble la Eternulo vidos, kaj tio ne plaĉos al Li,
Kaj Li returnos de li Sian koleron.
19 Ne koleru kontraŭ malbonfarantoj,
Kaj ne enviu la malvirtulojn;
20 Ĉar la malbonulo ne havos estontecon;
La lumilo de malvirtuloj estingiĝos.

21 Timu, mia filo, la Eternulon kaj la reĝon;
Kun ribeluloj ne komunikiĝu.
22 Ĉar subite venos ilia pereo;
Kaj kiu scias, kiam venos la puno de ambaŭ?
23 Ankaŭ ĉi tio estas vortoj de saĝuloj:
Konsideri personojn ĉe juĝado estas ne bone.
24 Kiu diras al malvirtulo: Vi estas virtulo,
Tiun malbenos popoloj, tiun malamos gentoj.
25 Sed kiuj faras riproĉojn, tiuj plaĉas,
Kaj sur ilin venos bona beno.
26 Kiu respondas ĝustajn vortojn,
Tiu kisas per la lipoj.
27 Plenumu vian laboron ekstere,
Pretigu ĉion sur via kampo;
Kaj poste aranĝu vian domon.
28 Ne atestu sen kaŭzo kontraŭ via proksimulo;
Ĉu vi trompus per via buŝo?
29 Ne diru: Kiel li agis kontraŭ mi, tiel mi agos kontraŭ li;
Mi redonos al la homo laŭ lia faro.
30 Mi pasis tra kampo de homo maldiligenta
Kaj tra vinberĝardeno de sensaĝulo;
31 Kaj jen ĉie elkreskis urtiko,
Ĉio estas kovrita de dornoj,
Kaj la ŝtona muro estas detruita.
32 Kaj kiam mi vidis, mi prenis ĝin en mian koron,
Mi rigardis, kaj ricevis instruon:
33 Iom da dormo, iom da dormeto,
Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
34 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.

25

1 Ankaŭ ĉi tio estas sentencoj de Salomono, kiujn kolektis la viroj de
Ĥizkija, reĝo de Judujo.
2 Honoro de Dio estas kaŝi aferon;
Sed honoro de reĝoj estas esplori aferon.
3 La ĉielo estas alta, la tero estas profunda,
Kaj la koro de reĝoj estas neesplorebla.
4 Forigu de arĝento la almiksaĵon,
Kaj la puriganto ricevos vazon.
5 Forigu malvirtulon de la reĝo,
Kaj lia trono fortikiĝos en justeco.
6 Ne montru vin granda antaŭ la reĝo,
Kaj sur la loko de eminentuloj ne stariĝu;
7 Ĉar pli bone estas, se oni diros al vi: Leviĝu ĉi tien,
Ol se oni malaltigos vin antaŭ eminentulo,
Kiun vidis viaj okuloj.
8 Ne komencu tuj disputi;
Ĉar kion vi faros poste, kiam via proksimulo vin hontigos?
9 Faru disputon kun via proksimulo mem,
Sed sekreton de aliulo ne malkaŝu;

10 Ĉar alie aŭdanto vin riproĉos,
Kaj vian babilon vi jam ne povos repreni.
11 Vorto dirita en ĝusta tempo
Estas kiel oraj pomoj sur retaĵo arĝenta.
12 Kiel ora orelringo kaj multekosta kolringo,
Tiel estas saĝa admonanto por aŭskultanta orelo.
13 Kiel malvarmo de neĝo en la tempo de rikolto,
Tiel estas fidela sendito por siaj sendintoj:
Li revigligas la animon de sia sinjoro.
14 Kiel nuboj kaj vento sen pluvo,
Tiel estas homo, kiu fanfaronas per dono, kiun li ne faras.
15 Per pacienco oni altiras al si potenculon,
Kaj mola parolo rompas oston.
16 Kiam vi trovis mielon, manĝu, kiom vi bezonas,
Por ke vi ne fariĝu tro sata kaj ne elvomu ĝin.
17 Detenu vian piedon de la domo de via proksimulo;
Ĉar alie vi tedus lin kaj li vin malamus.
18 Kiel martelo kaj glavo kaj akra sago
Estas tiu homo, kiu parolas pri sia proksimulo malveran ateston.
19 Kiel putra dento kaj malforta piedo
Estas nefidinda espero en tago de mizero.
20 Kiel demeto de vesto en tempo de malvarmo, kiel vinagro sur natro,
Tiel estas kantado de kantoj al koro suferanta.
21 Se via malamanto estas malsata, manĝigu al li panon;
Kaj se li estas soifa, trinkigu al li akvon;
22 Ĉar fajrajn karbojn vi kolektos sur lia kapo,
Kaj la Eternulo vin rekompencos.
23 Norda vento kaŭzas pluvon,
Kaj ĉagrenita vizaĝo kaŝatan parolon.
24 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,
Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
25 Kiel malvarma akvo por suferanto de soifo,
Tiel estas bona sciigo el lando malproksima.
26 Virtulo, kiu falas antaŭ malvirtulo,
Estas malklara fonto kaj malbonigita puto.
27 Ne bone estas manĝi tro multe da mielo;
Kaj ne glore estas serĉi sian gloron.
28 Homo, kiu ne povas regi sian spiriton,
Estas urbo detruita, kiu ne havas muron.

26

1 Kiel neĝo en somero, kaj kiel pluvo en tempo de rikolto,
Tiel ne konvenas honoro por malsaĝulo.
2 Kiel birdo forleviĝas, kiel hirundo forflugas,
Tiel senkaŭza malbeno ne efektiviĝas.
3 Vipo estas por ĉevalo, brido por azeno,
Kaj bastono por la dorso de malsaĝuloj.
4 Ne respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke vi mem ne fariĝu egala al li.
5 Respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke li ne estu saĝulo en siaj propraj okuloj.

6 Kiu komisias aferon al malsaĝulo,
Tiu tranĉas al si la piedojn kaj sin suferigas.
7 Kiel la kruroj de lamulo pendas peze,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.
8 Kiel iu, kiu alligas ŝtonon al ĵetilo,
Tiel estas tiu, kiu faras honoron al malsaĝulo.
9 Kiel dorna kano en la mano de ebriulo,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.
10 Kompetentulo ĉion bone faras;
Sed kiu dungas pasantojn, tiu dungas malsaĝulojn.
11 Kiel hundo revenas al sia vomitaĵo,
Tiel malsaĝulo ripetas sian malsaĝaĵon.
12 Ĉu vi vidas homon, kiu estas saĝa en siaj okuloj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.
13 Maldiligentulo diras: Leono estas sur la vojo,
Leono estas sur la stratoj.
14 Pordo turniĝas sur sia hoko,
Kaj maldiligentulo sur sia lito.
15 Maldiligentulo ŝovas sian manon en la poton,
Kaj ne volas venigi ĝin al sia buŝo.
16 Maldiligentulo estas en siaj okuloj pli saĝa,
Ol sep veraj saĝuloj.
17 Pasanto, kiu sin miksas en malpropran disputon,
Estas kiel iu, kiu kaptas hundon je la oreloj.
18 Kiel frenezulo, kiu ĵetas fajron,
Sagojn, kaj morton,
19 Tiel estas homo, kiu trompas sian proksimulon,
Kaj diras: Mi ja ŝercas.
20 Kie ne estas ligno, estingiĝas la fajro;
Kaj se ne estas kalumnianto, ĉesiĝas malpaco.
21 Karbo servas por ardaĵo, ligno por fajro,
Kaj homo malpacema por provoki malpacon.
22 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
23 Varmegaj lipoj kun malica koro
Estas nepurigita arĝento, kiu kovras argilaĵon.
24 Malamanto havas maskitajn parolojn,
Kaj en sia koro li preparas malicon.
25 Kiam li ĉarmigas sian voĉon, ne kredu al li;
Ĉar sep abomenaĵoj estas en lia koro.
26 Kiu trompe kaŝas malamon,
Tiu aperigos sian malbonecon en popola kunveno.
27 Kiu fosas foson, tiu falos en ĝin;
Kaj kiu rulas ŝtonon, al tiu ĝi revenos.
28 Mensogema lango malamas tiujn, kiujn ĝi dispremis;
Kaj hipokrita buŝo kaŭzas pereon.

27

1 Ne fanfaronu pri la morgaŭa tago;
Ĉar vi ne scias, kion naskos la tago.
2 Alia vin laŭdu, sed ne via buŝo;

Fremdulo, sed ne viaj lipoj.
3 Peza estas ŝtono, kaj sablo estas ŝarĝo;
Sed kolero de malsaĝulo estas pli peza ol ambaŭ.
4 Kolero estas kruelaĵo, kaj furiozo estas superakvego;
Sed kiu sin tenos kontraŭ envio?
5 Pli bona estas riproĉo nekaŝita,
Ol amo kaŝita.
6 Fidelkoraj estas la batoj de amanto;
Sed tro multaj estas la kisoj de malamanto.
7 Sata animo malŝatas mieltavolon,
Sed por malsata animo ĉio maldolĉa estas dolĉa.
8 Kiel birdo, kiu forlasis sian neston,
Tiel estas homo, kiu forlasis sian lokon.
9 Oleo kaj odorfumaĵo ĝojigas la koron,
Kaj la konsilo de amiko estas dolĉaĵo por la animo.
10 Ne forlasu vian amikon kaj la amikon de via patro,
Kaj en la domon de via frato ne iru en la tago de via mizero;
Pli bona estas najbaro proksima, ol frato malproksima.
11 Estu saĝa, mia filo, kaj ĝojigu mian koron;
Kaj mi havos kion respondi al mia insultanto.
12 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
13 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.
14 Kiu frue matene benas sian proksimulon per laŭta voĉo,
Tiu estos opiniata malbenanto.
15 Defluilo en pluva tago
Kaj malpacema edzino estas egalaj.
16 Kiu ŝin retenas, tiu retenas venton
Kaj volas kapti oleon per sia dekstra mano.
17 Fero akriĝas per fero,
Kaj homon akrigas la rigardo de lia proksimulo.
18 Kiu gardas figarbon, tiu manĝos ĝiajn fruktojn;
Kaj kiu gardas sian sinjoron, tiu estos honorata.
19 Kiel en la akvo vizaĝo speguliĝas al vizaĝo,
Tiel la koro de homo estas kontraŭ alia koro.
20 Ŝeol kaj la abismo neniam satiĝas;
Kaj ankaŭ la okuloj de homo neniam satiĝas.
21 Kiel fandujo por arĝento kaj forno por oro,
Tiel estas por homo la buŝo de lia laŭdanto.
22 Se vi pistos malsaĝulon en pistujo inter griaĵo,
Lia malsaĝeco de li ne apartiĝos.

23 Bone konu viajn ŝafojn,
Atentu viajn brutarojn.
24 Ĉar riĉeco ne daŭras eterne,
Kaj krono ne restas por ĉiuj generacioj.
25 Aperas herbo, montriĝas verdaĵo,
Kaj kolektiĝas kreskaĵoj de la montoj.
26 Ŝafidoj estas, por vesti vin,
Kaj kaproj, por doni al vi la eblon aĉeti kampon.
27 Estas sufiĉe da kaprina lakto, por nutri vin, por nutri vian domon,

Kaj por subteni la vivon de viaj servantinoj.

28

1 Malvirtulo kuras, kiam neniu persekutas;
Sed virtuloj estas sentimaj kiel leono.
2 Kiam lando pekas, ĝi havas multe da estroj;
Sed se regas homo prudenta kaj kompetenta, li regas longe.
3 Homo malriĉa, kiu premas malriĉulojn,
Estas kiel pluvo batanta, sed ne dononta panon.
4 Kiuj forlasis la leĝojn, tiuj laŭdas malvirtulon;
Sed la observantoj de la leĝoj indignas kontraŭ li.
5 Malbonaj homoj ne komprenas justecon;
Sed la serĉantoj de la Eternulo komprenas ĉion.
6 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu iras malĝustan vojon, kvankam li estas riĉa.
7 Kiu observas la leĝojn, tiu estas filo prudenta;
Sed kunulo de malĉastuloj hontigas sian patron.
8 Kiu pligrandigas sian havon per procentegoj kaj troprofito,
Tiu kolektas ĝin por kompatanto de malriĉuloj.
9 Kiu forklinas sian orelon de aŭdado de instruo,
Ties eĉ preĝo estas abomenaĵo.
10 Kiu forlogas virtulojn al vojo malbona,
Tiu mem falos en sian foson;
Sed la senkulpuloj heredos bonon.
11 Riĉulo estas saĝa en siaj okuloj;
Sed saĝa malriĉulo lin tute travidas.
12 Kiam triumfas virtuloj, estas granda gloro;
Sed kiam altiĝas malvirtuloj, tiam homoj sin kaŝas.
13 Kiu kaŝas siajn pekojn, tiu ne estos feliĉa;
Sed kiu ilin konfesas kaj forlasas, tiu estos pardonita.
14 Bone estas al homo, kiu ĉiam timas;
Sed kiu havas malmolan koron, tiu falos en malfeliĉon.
15 Leono krieganta kaj urso avida
Estas malvirta reganto super malriĉa popolo.
16 Se reganto estas neprudenta, tiam fariĝas multe da maljustaĵoj;
Sed kiu malamas maljustan profiton, tiu longe vivos.
17 Homo, kies konscienco estas ŝarĝita de mortigo,
Kuros al foso; kaj oni lin ne haltigu.
18 Kiu iras en senpekeco, tiu estos savita;
Sed kiu iras malĝustan vojon, tiu subite falos.
19 Kiu prilaboras sian teron, tiu havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu havos plenan malriĉecon.
20 Homon fidelan oni multe benas;
Sed kiu rapidas riĉiĝi, tiu ne restos sen puno.
21 Konsideri personojn ne estas bone;
Pro peco da pano homo pekus.
22 Homo enviema rapidas al riĉeco,
Kaj li ne scias, ke malriĉeco lin atendas.
23 Kiu faras riproĉojn al homo, tiu poste trovos pli da danko,
Ol tiu, kiu flatas per la lango.
24 Kiu rabas de sia patro kaj patrino, kaj diras: Ĝi ne estas peko,

Tiu estas kamarado de mortigisto.
25 Fierulo kaŭzas malpacojn;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estos bonstata.
26 Kiu fidas sin mem, tiu estas malsaĝa;
Sed kiu tenas sin prudente, tiu estos savita.
27 Kiu donas al malriĉulo, tiu ne havos mankon;
Sed kiu kovras siajn okulojn, tiu estas multe malbenata.
28 Kiam malvirtuloj altiĝas, homoj kaŝiĝas;
Sed kiam ili pereas, tiam multiĝas virtuloj.

29

1 Se homo ofte admonita restos obstina,
Li subite pereos sen ia helpo.
2 Kiam altiĝas virtuloj, la popolo ĝojas;
Sed kiam regas malvirtulo, la popolo ĝemas.
3 Homo, kiu amas saĝon, ĝojigas sian patron;
Sed kiu komunikiĝas kun malĉastulinoj, tiu disperdas sian havon.
4 Reĝo per justeco fortikigas la landon;
Sed donacamanto ĝin ruinigas.
5 Homo, kiu flatas al sia proksimulo,
Metas reton antaŭ liaj piedoj.
6 Per sia pekado malbona homo sin implikas;
Sed virtulo triumfas kaj ĝojas.
7 Virtulo penas ekkoni la aferon de malriĉuloj;
Sed malvirtulo ne povas kompreni.
8 Homoj blasfemantaj indignigas urbon;
Sed saĝuloj kvietigas koleron.
9 Se saĝa homo havas juĝan aferon kun homo malsaĝa,
Tiam, ĉu li koleras, ĉu li ridas, li ne havas trankvilon.
10 Sangaviduloj malamas senkulpulon;
Sed virtuloj zorgas pri lia vivo.
11 Sian tutan koleron aperigas malsaĝulo;
Sed saĝulo ĝin retenas.
12 Se reganto atentas mensogon,
Tiam ĉiuj liaj servantoj estas malvirtuloj.
13 Malriĉulo kaj procentegisto renkontiĝas;
La Eternulo donas lumon al la okuloj de ambaŭ.
14 Se reĝo juĝas juste malriĉulojn,
Lia trono fortikiĝas por ĉiam.
15 Kano kaj instruo donas saĝon;
Sed knabo, lasita al si mem, hontigas sian patrinon.
16 Kiam altiĝas malvirtuloj, tiam multiĝas krimoj;
Sed virtuloj vidos ilian falon.
17 Punu vian filon, kaj li vin trankviligos,
Kaj li donos ĝojon al via animo.
18 Se ne ekzistas profetaj predikoj, tiam popolo fariĝas sovaĝa;
Sed bone estas al tiu, kiu observas la leĝojn.
19 Per vortoj sklavo ne instruiĝas;
Ĉar li komprenas, sed ne obeas.
20 Ĉu vi vidas homon, kiu tro rapidas kun siaj vortoj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.

21 Se oni de infaneco kutimigas sklavon al dorlotiĝado,
Li poste fariĝas neregebla.
22 Kolerema homo kaŭzas malpacojn,
Kaj flamiĝema kaŭzas multajn pekojn.
23 La fiereco de homo lin malaltigos;
Sed humilulo atingos honoron.
24 Kiu dividas kun ŝtelisto, tiu malamas sian animon;
Li aŭdas la ĵuron kaj nenion diras.
25 Timo antaŭ homoj faligas en reton;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estas ŝirmita.
26 Multaj serĉas favoron de reganto;
Sed la sorto de homo dependas de la Eternulo.
27 Maljusta homo estas abomenaĵo por virtuloj;
Kaj kiu iras la ĝustan vojon, tiu estas abomenaĵo por malvirtulo.

30

1 Vortoj de Agur, filo de Jake.
Profeta parolo de tiu viro al Itiel, al Itiel kaj Ukal.
2 Mi estas la plej malklera homo,
Kaj homan prudenton mi ne posedas.
3 Kaj mi ne lernis saĝon,
Kaj pri la Sanktulo mi ne havas ekkonon.
4 Kiu leviĝis en la ĉielon, kaj malleviĝis?
Kiu kolektis la venton en siajn mankavojn?
Kiu ligis la akvon en la veston?
Kiu aranĝis ĉiujn limojn de la tero?
Kia estas lia nomo? kaj kia estas la nomo de lia filo?
Ĉu vi scias?

5 Ĉiu diro de Dio estas pura;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj Lin fidas.
6 Ne aldonu al Liaj vortoj,
Por ke Li ne punu vin, kaj por ke vi ne aperu mensoganto.

7 Du aferojn mi petis de Vi;
Ne rifuzu al mi, antaŭ ol mi mortos:
8 Falsaĵon kaj mensogaĵon forigu de mi;
Malriĉecon kaj riĉecon ne donu al mi;
Nutru min per tiom da pano, kiom mi bezonas.
9 Ĉar alie mi eble trosatiĝus kaj neus, kaj dirus: Kiu estas la Eternulo?
Aŭ eble mi malriĉiĝus kaj ŝtelus,
Kaj malbonuzus la nomon de mia Dio.

10 Ne kalumniu sklavon antaŭ lia sinjoro,
Por ke li ne malbenu vin kaj vi ne fariĝu kulpulo.

11 Estas generacio, kiu malbenas sian patron
Kaj ne benas sian patrinon;
12 Generacio, kiu estas pura en siaj okuloj
Kaj tamen ne laviĝis de siaj malpuraĵoj;
13 Generacio, kiu tiel alte tenas siajn okulojn

Kaj tiel levas siajn palpebrojn;
14 Generacio, kies dentoj estas glavoj kaj kies makzeloj estas tranĉiloj,
Por formanĝi la malriĉulojn de la tero kaj la mizerulojn inter la homoj.

15 Hirudo havas du filinojn, kiuj krias: Donu, donu;
Ili tri neniam satiĝas.
Kvar objektoj ne diras: Sufiĉe:
16 Ŝeol; senfrukta ventro; la tero ne satiĝas de akvo; kaj la fajro ne diras: Sufiĉe.

17 Okulon, kiu mokas la patron
Kaj malŝatas obeadon al la patrino,
Elpikos korvoj ĉe la rivero kaj formanĝos aglidoj.

18 Tri aferoj estas nekompreneblaj por mi,
Kaj kvaran mi ne scias:
19 La vojon de aglo en la aero;
La vojon de serpento sur roko;
La vojon de ŝipo meze de la maro;
Kaj la vojon de viro ĉe virgulino.
20 Tia estas la vojo de virino adultanta:
Ŝi manĝas, viŝas la buŝon,
Kaj diras: Mi faris nenian pekon.

21 Sub tri objektoj tremas la tero,
Kaj kvar ĝi ne povas porti:
22 Sklavon, kiam li fariĝis reĝo;
Malsaĝulon, kiam li tro satiĝis de pano;
23 Malamatan virinon, kiam ŝi edziniĝis,
Kaj sklavinon, kiam ŝi elpelis sian sinjorinon.

24 Kvar estas malgranduloj sur la tero,
Kaj tamen ili estas tre saĝaj:
25 La formikoj, popolo ne forta,
Tamen ili en somero pretigas al si manĝaĵon;
26 La hirakoj, popolo senforta,
Tamen ili faras siajn domojn en la roko;
27 La akridoj ne havas reĝon,
Kaj tamen ili ĉiuj eliras en vicoj;
28 La lacerto kroĉiĝas per siaj manoj,
Tamen ĝi estas en reĝaj palacoj.

29 Ekzistas tri, kiuj bone iras,
Kaj kvar, kiuj marŝas bele:
30 La leono, plej forta el la bestoj,
Cedas al neniu;
31 Cervo kun bonaj lumboj; virkapro;
Kaj reĝo, kiun neniu povas kontraŭstari.

32 Se vi agis malsaĝe pro via fiereco,
Kaj se vi intencis malbonon,

Tiam metu la manon sur la buŝon.
33 Ĉar batado de lakto produktas buteron,
Ekbato de nazo aperigas sangon,
Kaj incitado de kolero kaŭzas malpacon.

31

1 Vortoj de la reĝo Lemuel, instruo, kiun donis al li lia patrino.
2 Ho mia filo, ho filo de mia ventro!
Ho filo de miaj promesoj!
3 Ne donu al la virinoj vian forton,
Nek viajn agojn al la pereigantoj de reĝoj.
4 Ne al la reĝoj, ho Lemuel, ne al la reĝoj konvenas trinki vinon,
Nek al la princoj deziri ebriigaĵojn.
5 Ĉar drinkinte, ili povas forgesi la leĝojn,
Kaj ili malĝustigos la juĝon de ĉiuj prematoj.
6 Donu ebriigaĵon al la pereanto,
Kaj vinon al tiu, kiu havas suferantan animon.
7 Li trinku, kaj forgesu sian malriĉecon,
Kaj li ne plu rememoru sian malfeliĉon.
8 Malfermu vian buŝon por senvoĉulo,
Por la defendo de ĉiuj forlasitaj.
9 Malfermu vian buŝon, por juĝi juste,
Por defendi malriĉulon kaj senhavulon.

10 Se iu trovis kapablan edzinon,
Ŝia valoro estas pli granda ol perloj.
11 Fidas ŝin la koro de ŝia edzo,
Kaj havo ne mankos.
12 Ŝi redonas al li bonon, sed ne malbonon,
En la daŭro de ŝia tuta vivo.
13 Ŝi serĉas lanon kaj linon,
Kaj volonte laboras per siaj manoj.
14 Ŝi estas kiel ŝipo de komercisto;
De malproksime ŝi alportas sian panon.
15 Ŝi leviĝas, kiam estas ankoraŭ nokto,
Kaj ŝi disdonas manĝon al sia domanaro
Kaj porciojn al siaj servantinoj;
16 Ŝi pensas pri kampo, kaj aĉetas ĝin;
Per la enspezoj de sia mano ŝi plantas vinberĝardenon.
17 Ŝi zonas siajn lumbojn per forto
Kaj fortikigas siajn brakojn.
18 Ŝi komprenas, ke ŝia komercado estas bona;
Ŝia lumilo ne estingiĝas en la nokto.
19 Ŝi etendas sian manon al la ŝpinilo,
Kaj ŝiaj fingroj tenas la ŝpinturnilon.
20 Ŝi malfermas sian manon al la malriĉulo
Kaj etendas siajn manojn al la senhavulo.
21 Ŝi ne timas la neĝon por sia domo,
Ĉar ŝia tuta domanaro estas vestita per ruĝa teksaĵo.
22 Ŝi faras al si kovrojn;

Delikata tolo kaj purpuro estas ŝiaj vestoj.
23 Ŝia edzo estas konata ĉe la pordego,
Kie li sidas kune kun la maljunuloj de la lando.
24 Ŝi faras teksaĵon kaj vendas,
Kaj zonojn ŝi donas al la komercisto.
25 Fortika kaj bela estas ŝia vesto,
Kaj ŝi ridas pri la venonta tago.
26 Sian buŝon ŝi malfermas kun saĝo;
Bonkora instruo estas sur ŝia lango.
27 Ŝi kontrolas la iradon de aferoj en sia domo,
Kaj ŝi ne manĝas panon en senlaboreco.
28 Leviĝas ŝiaj filoj kaj ŝin gratulas;
Ŝia edzo ŝin laŭdegas, dirante:
29 Multaj filinoj estas bravaj,
Sed vi superas ĉiujn.
30 Ĉarmeco estas trompa, kaj beleco estas vantaĵo;
Virino, kiu timas la Eternulon, estos glorata.
31 Donu al ŝi laŭ la fruktoj de ŝiaj manoj;
Kaj ŝiaj faroj ŝin gloros ĉe la pordegoj.

LA PREDIKANTO

1 Vortoj de la Predikanto, filo de David, reĝo en Jerusalem.
2 Vantaĵo de vantaĵoj, diris la Predikanto; vantaĵo de vantaĵoj, ĉio estas
vantaĵo. 3 Kian profiton havas la homo de ĉiuj siaj laboroj, kiujn li laboras
sub la suno? 4 Generacio foriras kaj generacio venas, kaj la tero restas
eterne. 5 Leviĝas la suno kaj subiras la suno, kaj al sia loko ĝi rapidas,
kaj tie ĝi leviĝas. 6 Iras al sudo kaj reiras al nordo, turniĝas, turniĝas en
sia irado la vento, kaj al siaj rondoj revenas la vento. 7 Ĉiuj riveroj iras
al la maro, sed la maro ne pleniĝas; al la loko, al kiu la riveroj alfluas, ili
alfluas ĉiam denove. 8 Ĉiuj aferoj estas lacigaj, ne povas homo tion eldiri;
ne satiĝas la okulo de vidado, kaj ne pleniĝas la orelo de aŭdado. 9 Kio
estis, tio estos; kaj kio estis farata, tio estos farata; kaj ekzistas nenio nova
sub la suno. 10 Ekzistas io, pri kio oni diras: Vidu, ĉi tio estas nova; sed ĝi
estis jam en la eterna tempo, kiu estis antaŭ ni. 11 Ne restis memoro pri la
antaŭuloj; kaj ankaŭ pri la posteuloj, kiuj estos, ne restos memoro ĉe tiuj,
kiuj estos poste.
12 Mi, Predikanto, estis reĝo super Izrael en Jerusalem. 13 Kaj mi decidis
en mia koro esplori kaj ekzameni per la saĝo ĉion, kio fariĝas sub la ĉielo:
ĉi tiun malfacilan okupon Dio donis al la homidoj, por ke ili turmentiĝu
per ĝi. 14 Mi vidis ĉiujn aferojn, kiuj fariĝas sub la suno; kaj jen, ĉio estas
vantaĵo kaj entreprenoj ventaj. 15 Kurbigitan oni ne povas rerektigi, kaj
mankantan oni ne povas kalkuli. 16 Mi meditis kun mia koro tiele: Jen
mi kreskigis kaj multigis en mi sciencon pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi
en Jerusalem; kaj mia koro penetris multon da saĝo kaj scio. 17 Sed kiam
mi dediĉis mian koron, por ekkoni la saĝecon kaj ekkoni la malsaĝecon
kaj sensencecon, mi eksciis, ke ankaŭ ĉi tio estas ventaĵo. 18 Ĉar ĉe multe
da saĝeco estas multe da zorgemeco; kaj, kiu plimultigas siajn sciojn, tiu
plimultigas siajn dolorojn.

2

1 Mi diris en mia koro: Lasu, mi elprovos vin per ĝojo, kaj vi ĝuu bonon;
sed jen ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 2 Pri la rido mi diris: Ĝi estas sensencaĵo!
kaj pri la ĝojo: Kion ĝi havigas? 3 Mi serĉis en mia koro, kiel plezurigi
mian korpon per vino, kaj, dum mia koro min gvidas per saĝeco, sekvi
ankaŭ malsaĝecon, ĝis mi ekvidos, kio estas bona por la homidoj, kion ili
povus fari sub la ĉielo en la kalkulitaj tagoj de sia vivo. 4 Mi entreprenis
grandajn farojn: mi konstruis al mi domojn, mi plantis al mi vinberejojn;
5 mi aranĝis al mi ĝardenojn kaj arbaretojn, kaj plantis en ili ĉiafruktajn
arbojn; 6 mi aranĝis al mi akvujojn, por akvumi el ili arbaretojn, kiuj
kreskigas arbojn; 7 mi akiris al mi sklavojn kaj sklavinojn, kaj domanojn
mi havis; ankaŭ da bruto granda kaj malgranda mi havis pli multe, ol
ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem; 8 mi kolektis al mi ankaŭ arĝenton
kaj oron, kaj juvelojn de reĝoj kaj landoj; mi havigis al mi kantistojn kaj
kantistinojn, kaj plezurojn de homidoj, kaj multajn amantinojn. 9 Kaj mi
pligrandigis kaj plimultigis ĉion pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem,
kaj mia saĝeco restis kun mi. 10 Kaj ĉion, kion postulis miaj okuloj, mi ne
rifuzis al ili; mi fortenis mian koron de nenia ĝojo, ĉar mia koro ĝojis pri
ĉiuj miaj laboroj; kaj ĉi tio estis mia rekompenco por ĉiuj miaj laboroj.

11 Kaj mi ekrigardis ĉiujn farojn, kiujn faris miaj manoj, kaj ĉiujn laborojn,
kiujn mi plenumis, por fari ilin: kaj jen, ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo, kaj
nenia profito estas de ili sub la suno.

12 Kaj mi turnis min, por rigardi saĝecon kaj malsaĝecon kaj sensence-
con; ĉar kion povas fari homo, venonta post reĝo, en komparo kun tio, kion
tiu jam antaŭ longe faris? 13 Kaj mi vidis, ke havas superecon la saĝeco
antaŭ la malsaĝeco, kiel havas superecon lumo antaŭ mallumo. 14 La
saĝulo havas siajn okulojn en la kapo, kaj la malsaĝulo iras en mallumo;
sed mi ankaŭ eksciis, ke unu sorto atingas ilin ĉiujn. 15 Kaj mi diris en mia
koro: Ankaŭ min atingos tia sama sorto, kiel la malsaĝulon; por kio do mi
estis pli saĝa? Kaj mi diris en mia koro, ke ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 16 Ĉar
pri la saĝulo ne restos memoro eterne tiel same, kiel pri la malsaĝulo; en
la tempoj estontaj ĉio estos forgesita. Kaj ho ve, mortas saĝulo egale kiel
malsaĝulo! 17 Kaj mi ekmalamis la vivon; ĉar abomenindaj estas por mi la
faroj, kiuj fariĝas sub la suno, ĉar ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

18 Kaj mi ekmalamis ĉiun laboron, kiun mi laboris sub la suno; ĉar mi
devos lasi ĝin al homo, kiu estos post mi. 19 Kaj kiu scias, ĉu estos saĝa aŭ
malsaĝa tiu, kiu ekposedos mian tutan laboron, pri kiu mi penis kaj streĉis
mian saĝon sub la suno? Ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 20 Kaj mi decidis, ke
mia koro atendu nenion de la tuta laboro, kiun mi laboris sub la suno.
21 Ĉar ofte oni vidas homon, kiu laboras en saĝo, scienco, kaj talento, kaj
li devas fordoni sian akiron al homo, kiu ne laboris por ĝi; ĉi tio ankaŭ
estas vantaĵo kaj granda malbono. 22 Kaj kio restas al la homo de lia tuta
laborado kaj de la zorgoj de lia koro, kion li laboras sub la suno? 23 Ĉar
ĉiuj liaj tagoj estas suferoj, kaj liaj okupoj estas maltrankvileco; eĉ en la
nokto ne trankviliĝas lia koro; ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo.

24 Ne ekzistas alia bono por la homo, krom manĝi kaj trinki kaj igi sian
animon ĝui plezuron de lia laborado; ankaŭ pri ĉi tio mi vidis, ke ĝi estas
de la mano de Dio. 25 Ĉar kiu povas manĝi, kaj kiu povas ĝui, sen Li? 26 Ĉar
al homo, kiu agas bone antaŭ Li, Li donas saĝon kaj scion kaj ĝojon, kaj al
la pekulo Li donas la zorgemecon amasigi kaj kolekti, por poste transdoni
al tiu, kiu agas bone antaŭ Dio; kaj ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

3

1 Por ĉio estas sezono, kaj tempo difinita estas por ĉiu afero sub la suno;
2 estas tempo por naskiĝi, kaj tempo por morti; estas tempo por planti, kaj
tempo por elŝiri la plantitaĵon; 3 estas tempo por mortigi, kaj tempo por
kuraci; estas tempo por detrui, kaj tempo por konstrui; 4 estas tempo por
plori, kaj tempo por ridi; estas tempo por ĝemi, kaj tempo por danci; 5 estas
tempo por disĵeti ŝtonojn, kaj tempo por kolekti ŝtonojn; estas tempo por
ĉirkaŭbraki, kaj tempo por foriri de ĉirkaŭbrakado; 6 estas tempo por
serĉi, kaj tempo por perdi; estas tempo por konservi, kaj tempo por forĵeti;
7 estas tempo por disŝiri, kaj tempo por kunkudri; estas tempo por silenti,
kaj tempo por paroli; 8 estas tempo por ami, kaj tempo por malami; estas
tempo por milito, kaj tempo por paco. 9 Kian profiton havas faranto de tio,
kion li laboras? 10 Mi vidis la penemecon, kiun Dio donis al la homidoj,
por ke ili turmentiĝu per ĝi. 11 Ĉion Li kreis bela ĝiatempe; kaj scion pri
la mondo Li enmetis en ilian koron, sed tiel, ke homo ne povas kompreni
la farojn, kiujn faris Dio de la komenco ĝis la fino. 12 Mi scias, ke ekzistas
nenia bono por ili, krom ĝoji kaj fari bonon en sia vivo. 13 Kaj se homo

manĝas kaj trinkas kaj ĝuas bonon de sia tuta laborado, tio estas dono de
Dio. 14 Mi scias, ke ĉio, kion faras Dio, restas eterne; al ĝi oni nenion povas
aldoni, kaj de ĝi oni nenion povas depreni; kaj Dio tion faris, ke oni Lin
timu. 15 Kio fariĝis, tio ekzistas de longe; kaj kio estas fariĝonta, tio antaŭ
longe jam estis, kaj Dio revokas pasintaĵon.
16 Ankoraŭ mi vidis sub la suno: en la loko de juĝo, ke tie estas
maljusteco; en la loko de vero, ke tie estas malico. 17 Mi diris en mia koro:
Piulon kaj malpiulon juĝos Dio; ĉar estas tempo por ĉiu afero, kaj por ĉio,
kio fariĝas tie. 18 Mi diris en mia koro: Ĉi tio estas pri la homidoj, ke Dio
ilin elprovu, kaj ke ili vidu, ke ili estas bruto per si mem. 19 Ĉar la sorto
de homidoj kaj la sorto de bruto estas sorto egala: kiel ĉi tiuj mortas, tiel
mortas ankaŭ tiuj, kaj sama spirito estas en ĉiuj; kaj supereco de homo
kontraŭ bruto ne ekzistas, ĉar ĉio estas vantaĵo. 20 Ĉiuj iras al unu loko:
ĉiuj fariĝis el polvo, kaj ĉiuj refariĝos polvo. 21 Kiu scias, ĉu la spirito de
homidoj leviĝas supren, kaj ĉu la spirito de bruto malleviĝas malsupren
en la teron? 22 Kaj mi ekvidis, ke ekzistas nenio pli bona, ol ke homo ĝuu
plezuron de siaj faroj, ĉar tia estas lia sorto; ĉar kiu alkondukos lin, por
vidi, kio estas post li?

4

1 Kaj mi returniĝis, kaj mi vidis ĉiujn premojn, kiuj estas farataj sub la
suno: kaj jen estas larmoj de prematoj, kaj ne ekzistas por ili konsolanto;
kaj perforteco de la mano de iliaj premantoj, kaj ne ekzistas por ili
konsolanto. 2 Kaj mi trovis, ke la mortintoj, kiuj jam antaŭ longe mortis,
estas pli feliĉaj ol la vivantoj, kiuj vivas ĝis nun; 3 kaj pli feliĉa ol ili ambaŭ
estas tiu, kiu ĝis nun ne ekzistis, kiu ne vidis la malbonajn farojn, kiuj estas
farataj sub la suno.
4 Mi vidis ankaŭ, ke ĉia laboro kaj ĉia lerteco en la faroj estas nur
konkurado de unu kontraŭ alia; kaj ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.
5 Malsaĝulo kunmetas siajn manojn, kaj formanĝas sian korpon. 6 Pli bona
estas plenmano da trankvilanimeco, ol ambaŭmano da penado kaj ventaĵo.
7 Kaj denove mi turniĝis, kaj vidis vantaĵon sub la suno: 8 jen estas solulo,
kaj neniun alian li havas; nek filon nek fraton li havas; kaj tamen ne havas
finon lia laborado, kaj lia okulo ne povas satiĝi de riĉeco; por kiu do mi
laboras kaj senigas mian animon de ĝuado? Ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo
kaj malbona afero. 9 Pli bone estas al du ol al unu, ĉar ili havas bonan
rekompencon por sia laborado. 10 Ĉar se ili falos, unu levos la alian; sed
ve al solulo, se li falos, kaj se ne estas alia, kiu lin levus. 11 Ankaŭ se
du kuŝiĝas, estas al ili varme; sed unu — kiel li varmiĝos? 12 Kaj se
iu montros sin pli forta kontraŭ unu, tiam ambaŭ kontraŭstaros lin; eĉ
fadeno triopigita ne baldaŭ disŝiriĝos.
13 Pli bona estas knabo malriĉa sed saĝa, ol reĝo maljuna sed malsaĝa,
kiu jam ne povas akiri scion. 14 Iu el malliberejo eliris, kaj fariĝis reĝo; alia
por reĝeco naskiĝis, kaj tamen estas malriĉa. 15 Mi vidis, ke ĉiu vivanto
iras sub la suno kun la junulo: ĝi estas la alia, kiu okupos lian lokon.
16 Senfina estas la popolo, antaŭ kiu li estis, kaj tamen la posteuloj ne ĝojos
pri li; ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

5

1 Gardu vian piedon, kiam vi iros en la domon de Dio, kaj estu preta pli
por aŭskultado, ol por oferdonado de malsaĝuloj; ĉar ili ne scias, ke ili agas

malbone. 2 Ne rapidu kun via buŝo, kaj via koro ne rapidu elparoli vorton
antaŭ Dio, ĉar Dio estas en la ĉielo, kaj vi estas sur la tero; tial malmultaj
estu viaj vortoj. 3 Ĉar sonĝo prezentiĝas per multe da agado, kaj parolo de
malsaĝulo konsistas el multe da vortoj. 4 Kiam vi faros promeson al Dio,
ne prokrastu ĝin plenumi; ĉar malagrablaj al Li estas malsaĝuloj: kion vi
promesis, tion plenumu. 5 Pli bone estas, ke vi ne faru promeson, ol fari
promeson kaj ne plenumi. 6 Ne permesu al via buŝo pekigi vian korpon,
kaj ne diru al la sendito de Dio, ke ĝi estas eraro; kial fari, ke Dio koleru pro
via parolo, kaj ke Li detruu la faron de viaj manoj? 7 Ĉe multo da sonĝoj
kaj vantaĵoj estas ankaŭ multe da vortoj; sed vi timu Dion.
8 Se premadon de malriĉulo kaj rompadon de justeco kaj honesteco vi
vidas en lando, ne miru; ĉar pli alta kontrolas pli altan, kaj plej altaj ilin
kontrolas. 9 Kaj superecon en ĉio havas tiu lando, en kiu la reĝo servas al
la tero.
10 Kiu amas monon, tiu ne satiĝos per mono; kaj kiu amas riĉecon, al
tiu ĝi ne donos utilon: ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 11 Ju pli estas da havo,
des pli multaj estas ĝiaj konsumantoj; kaj kian profiton havas ĝia mastro,
krom vidi ĝin per siaj okuloj? 12 Dolĉa estas la dormo de laboranto, ĉu li
manĝas malmulte aŭ multe; sed trosateco ne lasas la riĉulon dormi.
13 Turmentan malbonon mi vidis sub la suno: riĉecon konservatan por
la malutilo de ĝia propra mastro. 14 Kaj pereas ĉi tiu riĉeco en malfavoraj
cirkonstancoj; naskiĝas filo, kaj li nenion havas en la mano. 15 Kiel li eliris
el la ventro de sia patrino, tiel nuda li foriras, kiel li venis; kaj nenion li
elportas el sia laboro, kion li povus porti en la mano. 16 Kaj ĉi tio estas
turmenta doloro, ke kiel li venis, tiel li foriras; kian do profiton li havas
de tio, ke li laboras por la vento? 17 Kaj ĉiujn siajn tagojn li konsumis en
mallumo, en multe da ekscitiĝo, en malsano kaj malagrablaĵoj!
18 Jen, kion mi vidis: ke estas bone kaj bele manĝi kaj trinki kaj ĝui
plezurojn de ĉiuj siaj laboroj, kiujn homo laboras sub la suno dum la tagoj
de sia vivo, kiujn donis al li Dio; ĉar tio estas lia apartenaĵo. 19 Kaj se al
iu homo Dio donis riĉecon kaj havon, kaj donis al li la povon konsumi ilin
kaj preni sian parton kaj ĝui plezuron de siaj laboroj, ĉi tio estas dono de
Dio. 20 Ĉar ne longe li memoros la tagojn de sia vivo; Dio donas al li ĝojon
de lia koro.

6

1 Ekzistas malbono, kiun mi vidis sub la suno, kaj granda ĝi estas por la
homo: 2 se al iu homo Dio donas riĉecon kaj havon kaj honoron, kaj al lia
animo mankas nenio, kion ajn li dezirus, sed Dio ne donas al li la povon
konsumi ĝin, nur fremda homo ĝin konsumas — ĉi tio estas vantaĵo kaj
malfacila doloro. 3 Se iu homo naskigus cent infanojn kaj vivus multajn
jarojn kaj atingus profundan aĝon, sed lia animo ne ĝuus sate la havon,
kaj eĉ bonan enterigon li ne havus — tiam mi dirus: Pli feliĉa ol li estas
abortito. 4 Ĉar ĉi tiu vante venis kaj en mallumon foriris, kaj en mallumo
kaŝiĝos lia nomo. 5 Eĉ la sunon li ne vidis kaj ne konis — al li estas pli
trankvile ol al tiu. 6 Kaj se tiu homo vivus du mil jarojn kaj la bonon
ne ĝuus, ĉu ne al unu loko ĉiuj iros? 7 Ĉiuj laboroj de homo estas por lia
buŝo, kaj tamen lia animo ne estas satigebla. 8 Kaj kian superecon havas la
saĝulo antaŭ malsaĝulo, la inteligenta malriĉulo antaŭ aliaj vivaj estaĵoj?
9 Pli bone estas vidi per la okuloj, ol imagi en la animo; ankaŭ ĉi tio estas
vantaĵo kaj ventaĵo.

10 Kio ajn ekzistas, tio de longe havas nomon; kaj estas sciate, kia estas la
homo, kaj ke li ne povas juĝe batali kun Tiu, kiu estas pli forta ol li. 11 Ĉar
ekzistas multe da aferoj, kiuj plimultigas la vantaĵon; kian do superecon
havas la homo? 12 Ĉar kiu scias, kio estas bona por la homo dum la tagoj
de lia vanta vivo, kiun li pasigas kiel ombro? kaj kiu diros al la homo, kio
estos post li sub la suno?

7

1 Pli bona estas bona nomo, ol bona oleo; kaj la tago de la morto estas
pli bona, ol la tago de la naskiĝo. 2 Pli bone estas iri en domon de funebro,
ol iri en domon de festenado; ĉar morto estas la fino de ĉiu homo, kaj
la vivanto notos ĉi tion en sia koro. 3 Pli bona estas plendo, ol rido; ĉar
ĉe malĝojo de la vizaĝo pliboniĝas la koro. 4 La koro de saĝuloj estas en
domo de funebro, kaj la koro de malsaĝuloj en domo de ĝojo. 5 Pli bone
estas aŭskulti riproĉon de saĝulo, ol aŭskulti kanton de malsaĝuloj. 6 Ĉar
simila al la kraketado de dornoj sub poto estas la ridado de la malsaĝuloj;
kaj vantaĵo ĝi estas. 7 Ĉar perforteco forprenas la saĝon de saĝulo, kaj la
prudenton malbonigas donaco. 8 La fino de afero estas pli bona, ol ĝia
komenco; pacienculo estas pli bona, ol malhumilulo. 9 Ne rapidu koleri
en via spirito; ĉar koleremeco loĝas en la brusto de malsaĝuloj. 10 Ne
diru: Kial la antaŭaj tagoj estis pli bonaj, ol la nunaj? ĉar ne el saĝeco
vi ĉi tion demandus. 11 Bona estas saĝeco kune kun hereda havo, kaj ĝi
estas profita al tiuj, kiuj vidas la sunon. 12 Ĉar la saĝeco estas ŝirmo tiel
same, kiel mono estas ŝirmo; sed la supereco de scienco konsistas en tio,
ke la saĝeco donas vivon al sia posedanto. 13 Rigardu la faron de Dio; ĉar
kiu povas tion rektigi, kion Li kurbigis? 14 En la tago de bonstato uzu la
bonstaton, kaj en la tago de malfeliĉo atendu: ĉi tion kaj tion aranĝis Dio,
por ke la homo nenion komprenu post Li.

15 Ĉion tion mi vidis en miaj vantaj tagoj: okazas, ke virtulo pereas ĉe
sia virteco, kaj okazas, ke malvirtulo longe vivas ĉe sia malvirteco. 16 Ne
estu tro virta, kaj ne rezonu tro multe: kial vi devas vin konfuzi? 17 Ne
malvirtu tro multe, kaj ne estu senprudenta: kial vi devas morti ne en via
tempo? 18 Bone estas, se vi tenos vin je unu afero kaj ankaŭ de alia afero
vi ne forprenos vian manon; ĉar tiu, kiu timas Dion, penas plaĉi al ĉiuj.

19 La saĝeco faras la saĝulon pli forta, ol dek potenculoj en la urbo. 20 Ĉar
ne ekzistas sur la tero virtulo, kiu farus nur bonon kaj ne pekus. 21 Ne
ĉiujn vortojn, kiujn oni diras, atentu en via koro, por ke vi ne aŭdu vian
sklavon malbenanta vin: 22 ĉar multajn fojojn konsciis via koro, ke ankaŭ
vi malbenis aliajn.

23 Ĉion ĉi tion mi provis per mia saĝo; mi diris al mi: Mi akiru saĝon;
tamen ĝi estas malproksima de mi. 24 Kio estas malproksima kaj tre
profunda, kiu tion komprenos? 25 Mi turnis min kun mia koro, por ekkoni,
esplori, kaj traserĉi saĝecon kaj prudenton, kaj ekscii, ke la malvirteco
estas malsaĝeco kaj ke la senscieco estas sensenca. 26 Kaj mi trovas, ke pli
malbona ol la morto estas la virino, kiu estas kaptilo, kaj kies koro estas
reto, kaj kies manoj estas katenoj; tiu, kiu plaĉas al Dio, sin savos de ŝi,
sed pekulo estos kaptita de ŝi. 27 Jen, kion mi trovis, diris la Predikanto:
oni devas kunigi unu fakton kun alia, por veni al konkludo. 28 Jen, kion
ankoraŭ serĉis mia animo kaj ne trovis: viron unu inter mil mi trovis, sed

virinon inter ĉiuj mi tute ne trovis. 29 Nur ĉi tion mi trovis, ke Dio kreis la
homon virtema; sed la homoj fordonis sin al multaj artifikoj.

8

1 Kiu estas simila al saĝulo? kaj kiu komprenas la sencon de la aferoj?
Saĝeco de homo lumigas lian vizaĝon, kaj la maldelikateco de lia vizaĝo
ŝanĝiĝas. 2 Mi diras: La reĝan ordonon plenumu, pro la ĵuro farita antaŭ
Dio. 3 Ne rapidu foriri de antaŭ li, kaj ne estu persistema en malbona afero;
ĉar ĉion, kion li volos, li povos fari. 4 Ĉar la vorto de reĝo estas potenca; kaj
kiu povas diri al li: Kion vi faras? 5 Kiu plenumas la ordonon, tiu spertos
nenion malbonan; tempon kaj manieron de agado scias la koro de saĝulo.
6 Ĉar por ĉiu afero estas ĝia tempo kaj ĝia maniero; kaj granda estas por
la homo la malbono de tio, 7 ke li ne scias, kio estos; ĉar kiu diros al vi,
kiel estos? 8 Neniu homo povas regi la venton kaj reteni la venton, neniu
povas regi la tagon de la morto; ne ekzistas forpermeso en tiu milito, kaj
malvirteco ne savas sian faranton. 9 Ĉion ĉi tion mi vidis, kaj mi atentis
ĉiun aferon, kiu estas farata sub la suno, kaj tiun tempon, en kiu homo
regas homon al lia malbono.
10 Kaj ankaŭ mi vidis, ke oni enterigis malvirtulojn, kiuj venadis kaj
eliradis el la sankta loko, kaj kiuj estis forgesitaj en la urbo, kie ili tiel agis;
kaj ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo. 11 Ĉar ne baldaŭ estas farata juĝo kontraŭ
malbonaj faroj, tial plene kuraĝas la koro de homidoj fari malbonon.
12 Kvankam pekulo faras malbonon cent fojojn, kaj Dio estas pacienca al
li, tamen mi scias, ke estos bone al tiuj, kiuj timas Dion, kiuj respektas Lin.
13 Kaj ne estos bone al malvirtulo, kaj ne tenos sin longe, simile al ombro,
tiu, kiu ne timas Dion. 14 Ekzistas vantaĵo, kiu fariĝas sur la tero: ekzistas
virtuloj, al kiuj fariĝas tio sama, kio fariĝas al malvirtuloj; kaj ekzistas
malvirtuloj, al kiuj fariĝas tio sama, kio al la virtuloj; kaj mi diris al mi, ke
ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 15 Kaj mi eklaŭdis la gajecon, ĉar ne ekzistas
io pli bona por homo sub la suno, ol manĝi, trinki, kaj gaji, kaj ke ĉi tio
akompanu lin en liaj laboroj en la tagoj de lia vivo, kiujn donis al li Dio
sub la suno.
16 Kiam mi direktis mian koron, por ekkoni saĝecon, kaj por
ĉirkaŭrigardi la aferojn, kiuj estas farataj sur la tero tiamaniere, ke nek
tage nek nokte homo vidas dormon sur siaj okuloj; kaj kiam mi rigardis
ĉiujn farojn de Dio: 17 tiam mi trovis, ke homo ne povas kompreni la
aferojn, kiuj fariĝas sub la suno; kiom ajn la homo penus esplori, li ne
komprenos; kaj se eĉ saĝulo diras, ke li scias, li tamen ne povas kompreni.

9

1 Al ĉio ĉi tio mi direktis mian koron, por esplori ĉion ĉi tion, ke la
virtuloj kaj saĝuloj kaj iliaj faroj estas en la mano de Dio; kaj nek amon
nek malamon scias la homo, kaj nenion, kio lin atendas. 2 Al ĉiuj estas la
sama sorto: al la virtulo kaj al la malvirtulo, al la bona kaj pura kaj al la
malpura, al la oferfaranto kaj al tiu, kiu ne oferfaras, al la bonulo kaj al la
pekulo, al la ĵuranto kaj al tiu, kiu timas ĵuron. 3 Ĉi tio estas malbona en
ĉio, kio fariĝas sub la suno, ke la sama sorto ekzistas por ĉiuj, kaj la koro de
la homidoj estas plena de malbono, kaj sensencaĵo estas en ilia koro dum
ilia vivado, kaj poste ili transiras al la mortintoj. 4 Ĉar kiu troviĝas inter la
vivuloj, tiu havas ankoraŭ esperon; ĉar eĉ al hundo vivanta estas pli bone,
ol al leono mortinta. 5 Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortos; kaj la mortintoj

scias nenion, kaj por ili jam ne ekzistas rekompenco, ĉar la memoro pri ili
estas forgesita. 6 Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia ĵaluzo jam de longe
malaperis; kaj jam por neniam ili havas partoprenon en io, kio fariĝas sub
la suno.
7 Iru, manĝu ĝoje vian panon, kaj trinku kun gaja koro vian vinon, se
Dio favoris viajn aferojn. 8 En ĉiu tempo viaj vestoj estu blankaj, kaj oleo
ne manku sur via kapo. 9 Ĝuu la vivon kun la edzino, kiun vi amas en la
tempo de via tuta vanta vivo, kaj kiun Dio donis al vi por ĉiuj viaj vantaj
tagoj; ĉar ĉi tio estas via apartenaĵo en via vivo, kaj en viaj laboroj, kiujn
vi laboris sub la suno. 10 Kion ajn via mano povas fari laŭ via forto, tion
faru; ĉar ekzistas nek faro, nek kalkulo, nek scio, nek saĝo, en Ŝeol, kien
vi iros.
11 Aliflanke mi vidis sub la suno, ke ne de la rapiduloj dependas la kuro,
ne de la fortuloj dependas la milito, kaj ne la saĝuloj havas panon, kaj ne
la talentuloj havas riĉecon, kaj ne la kompetentuloj trovas aprobon; nur
de la tempo kaj okazo ili ĉiuj dependas. 12 Ĉar eĉ ne scias la homo sian
sorton; kiel fiŝoj, kaptitaj en pereigan reton, kaj kiel birdoj, implikiĝintaj
en kaptilon, tiel kaptiĝas la homoj en tempo malbona, kiam ĝi atakas ilin
neatendite.
13 Ankaŭ jenan saĝaĵon mi vidis sub la suno, kaj ĝi ŝajnis al mi granda:
14 estis urbo malgranda, kaj malmulte da homoj ĝi havis; venis al ĝi granda
reĝo, kaj sieĝis ĝin, kaj konstruis ĉirkaŭ ĝi grandajn sieĝajn fortikaĵojn;
15 sed troviĝis en ĝi homo malriĉa sed saĝa, kaj li savis la urbon per sia
saĝeco; tamen neniu rememoris tiun malriĉan homon. 16 Kaj mi diris: Pli
bona estas saĝo ol forto, tamen la saĝo de malriĉulo estas malrespektata,
kaj liaj vortoj ne estas aŭdataj.
17 La vortoj de saĝuloj, trankvile aŭskultitaj, estas pli bonaj ol la kriado
de reganto inter malsaĝuloj. 18 Pli bona estas saĝo, ol militaj instrumentoj;
kaj unu pekulo pereigas multe da bono.

10

1 Venenaj muŝoj putrigas kaj haladzigas la oleon de parfumisto; pli ŝatata
ol saĝo kaj honoro ofte estas malgranda malsaĝaĵo. 2 La koro de saĝulo
estas ĉe lia dekstra flanko, kaj la koro de malsaĝulo ĉe lia maldekstra. 3 Kaj
eĉ en la vojo, laŭ kiu iras malsaĝulo, mankas al li saĝo, kaj al ĉiu li diras,
ke li estas malsaĝulo. 4 Se atakos vin kolero de reganto, ne forlasu vian
lokon, ĉar mildeco pardonigas eĉ grandajn krimojn. 5 Ekzistas malbono,
kiun mi vidis sub la suno; ĝi estas kvazaŭ eraro, venanta de la reganto:
6 senscieco estas metata tre alte, kaj la riĉuloj sidas malalte. 7 Mi vidis
sklavojn sur ĉevaloj, kaj princojn, irantajn piede, kiel sklavoj. 8 Kiu fosas
kavon, tiu falos en ĝin; kaj kiu detruas muron, tiun mordos serpento. 9 Kiu
transmovas ŝtonojn, tiu faras al si difekton per streĉo; kaj kiu hakas lignon,
tiu sin vundas per ĝi. 10 Se malakriĝis la hakilo, kaj oni ne akrigas la
tranĉan flankon, oni devas streĉi la fortojn; kaj la ĉefaĵo estas prepari
ĉion saĝe. 11 Se mordis la serpento sen kuracparolo, tiam jam ne utilas
kuracparolanto. 12 Vortoj el buŝo de saĝulo estas agrablaj, sed la buŝo
de malsaĝulo lin mem pereigas. 13 La komenco de la parolo de lia buŝo
estas malsaĝaĵo, kaj la fino de lia parolo estas abomeninda sensencaĵo.
14 Malsaĝulo multe parolas, kvankam homo ne scias, kio estos; kaj kio
estos post li? kiu ĉi tion diros al li? 15 Penado de malsaĝuloj lacigas ĉiun,
kiu ne scias eĉ la vojon al la urbo. 16 Ve al vi, ho lando, se via reĝo estas

infano kaj viaj princoj manĝas frue! 17 Feliĉa vi estas, ho lando, se via reĝo
estas de nobla deveno kaj viaj princoj manĝas en ĝusta tempo, por fortiĝi,
ne por festeni! 18 De mallaboremeco falos la plafono; kaj, se oni mallevas
la manojn, tramalsekiĝas la domo. 19 Por plezuro oni aranĝas festenojn,
kaj vino gajigas la vivon, kaj mono respondas por ĉio. 20 Eĉ en viaj pensoj
ne malbenu la reĝon, kaj en via dormoĉambro ne malbenu riĉulon; ĉar
birdo ĉiela transportos vian voĉon, kaj flugila estaĵo eldiros vian parolon.

11

1 Elsendu vian panon sur la akvon; ĉar post longa tempo vi ĝin retrovos.
2 Donu parton al sep, kaj eĉ al ok, ĉar vi ne scias, ĉu ne estos malfeliĉo
sur la tero. 3 Kiam la nuboj pleniĝos, ili verŝos pluvon sur la teron, kaj se
falos arbo suden aŭ norden, ĝi tie restos, kien ĝi falis. 4 Kiu observas la
venton, tiu ne semos; kaj kiu rigardas la nubojn, tiu ne rikoltos. 5 Kiel vi
ne scias, kian vojon iros la vento, kaj kiel formiĝas la ostoj en la ventro de
gravedulino, tiel vi ne povas scii la faron de Dio, kiu ĉion faras. 6 Matene
semu vian semon, kaj vespere via mano ne ripozu; ĉar vi ne scias, ĉu tio
aŭ alio estos pli ĝusta, aŭ ĉu ambaŭ egale estos bonaj. 7 Agrabla estas la
lumo, kaj bone estas al la okuloj vidi la sunon. 8 Ĉar se eĉ multajn jarojn
homo vivus, li ĝoju en ili ĉiuj; kaj li memoru pri la tagoj mallumaj, ĉar
estos multe da ili; ĉio, kio venos, estas vantaĵo.

9 Ĝoju, junulo, en via infaneco; kaj via koro ĝuu plezuron en la tagoj de
via juneco, kaj iru, kien kondukas vin via koro kaj kien rigardas viaj okuloj;
sed sciu, ke pri ĉio ĉi tio Dio venigos vin al juĝo. 10 Tial forpelu malĝojon
de via koro, kaj forigu malagrablaĵon de via korpo; ĉar la infaneco kaj la
juneco estas vantaĵo.

12

1 Kaj memoru vian Kreinton en la tagoj de via juneco, dum ankoraŭ ne
venis la tagoj de malbono, kaj ne venis la jaroj, pri kiuj vi diros: Mi ne havas
plezuron de ili; 2 dum ne mallumiĝis la suno, la lumo, la luno, kaj la steloj,
kaj ne revenis nuboj post la pluvo; 3 en la tago, kiam ektremos la gardantoj
de la domo, kaj malfortiĝos la militantoj, kaj ĉesos mueli la muelantinoj,
ĉar estos malmulte da ili, kaj senvidiĝos la rigardantinoj tra la fenestroj;
4 kaj fermitaj estos la pordoj al la strato, kiam eksilentos la sonado de la
muelŝtono; kaj homo leviĝados laŭ la krio de birdo, kaj mallaŭtiĝos la
sonoj de kantoj; 5 kaj altaĵojn ili ektimos, kaj sur la vojo aperos teruroj, kaj
ekfloros la migdalarbo, kaj peziĝos la lokusto, kaj malaperos deziro: tiam
homo foriros en sian eternan domon, kaj sur la strato marŝos plorantoj;
6 ĝis disŝiriĝos la arĝenta ĉeneto, rompiĝos la ora lampeto, rompiĝos la
kruĉo ĉe la fonto, kaj falos la rado en la puton; 7 kaj la polvo refariĝos tero,
kiel ĝi estis, kaj la spirito reiros al Dio, kiu ĝin donis. 8 Vantaĵo de vantaĵoj,
diris la Predikanto; ĉio estas vantaĵo.

9 Krom tio, ke la Predikanto estis saĝulo, li ankoraŭ instruis scion al la
popolo; li ĉion pesis, esploris, kaj verkis multe da sentencoj. 10 Penis la
Predikanto trovi agrablajn parolojn, kaj li skribis ĝuste vortojn de vero.

11 La paroloj de saĝuloj estas kiel akraj pintoj, kaj kiel enbatitaj najloj
estas la vortoj de publikaj parolistoj; ili estas donitaj de unu paŝtisto. 12 Kaj
krom tio, mia filo, akceptu mian instruon, ke se oni volus verki multajn
librojn, ne estus fino, kaj multe legi lacigas la korpon.

[13] Ni aŭskultu la finon de ĉio: timu Dion, kaj plenumu Liajn ordonojn,
ĉar ĉi tio estas ĉio por la homo. [14] Ĉar ĉiun faron Dio venigos al juĝo, eĉ
ĉion kaŝitan, ĉu ĝi estas bona aŭ malbona.

ALTA KANTO DE SALOMONO

1 Alta kanto de Salomono.
2 Ho, li kisu min per kisoj de sia buŝo!
Ĉar via amo estas pli bona, ol vino.
3 Ho, kiel bonodoras viaj aromaĵoj!
Via nomo similas al elverŝita oleo;
Tial la fraŭlinoj amas vin.
4 Altiru min; ni postkuros vin.
La reĝo envenigu min en siajn ĉambrojn;
Ho, ni ĝojos kaj gajiĝos kun vi;
Ni memoros vian amon pli, ol vinon;
Sincere oni amas vin.

5 Mi estas nigra, tamen beleta,
Ho filinoj de Jerusalem,
Kiel la tendoj de Kedar,
Kiel la tapetoj de Salomono.
6 Ne rigardu min, ke mi estas nigreta:
La suno min brulkolorigis.
La filoj de mia patrino koleris kontraŭ mi;
Ili faris min gardistino de la vinberĝardenoj;
Mian propran vinberĝardenon mi ne gardis.
7 Diru al mi, ho vi, kiun mia animo amas,
Kie vi paŝtas, kie vi ripozigas vian brutaron tagmeze:
Kial mi similu al vagistino
Ĉe la brutaroj de viaj kamaradoj?

8 Se vi ne scias tion, ho belulino inter virinoj,
Sekvu la paŝojn de la ŝafaro,
Kaj paŝtu viajn kapridojn ĉe la tendoj de la paŝtistoj.

9 Al la ĉevalino en la ĉaroj de Faraono
Mi komparas vin, ho mia amatino.
10 Belaj estas viaj vangoj sub la orelringoj,
Via kolo sub la laĉoj de perloj.
11 Orajn orelringojn ni faros al vi,
Kun arĝentaj enkrustaĵoj.

12 Dum la reĝo sidas ĉe la festotablo,
Mia nardo bonodoras.
13 Kiel fasko de mirho, restanta inter miaj mamoj,
Estas al mi mia amato.
14 Kiel floraro de kofero estas por mi mia amato,
En la vinberĝardenoj de En-Gedi.

15 Ho, vi estas bela, mia amatino; ho, vi estas ja bela;
Viaj okuloj estas kiel ĉe kolomboj.

16 Ho, vi estas bela, mia amato, kaj ĉarma;

Nia lito estas kiel freŝaj herboj;
17 La traboj de nia domo estas cedraj,
Niaj ĉevronoj estas abiaj.

2

1 Mi estas la lilio de Ŝaron,
La rozo de la valoj.

2 Kiel rozo inter la dornoj,
Tiel estas mia amatino inter la knabinoj.

3 Kiel pomarbo inter arboj nefruktaj,
Tiel estas mia amato inter la junuloj.
Mi sopiris al lia ombro, jen mi sidiĝis;
Kaj liaj fruktoj estas bongustaj al mia palato.
4 Li enkonduku min en vindomon,
Kaj lia standardo super mi estu la amo.
5 Plifortigu min per vinberkuko,
Refreŝigu min per pomsuko;
Ĉar mi estas malsana de amo.
6 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Lia dekstra ĉirkaŭprenu min.

7 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ la cervoj de la kampo:
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

8 Ho, jen estas la voĉo de mia amato! Ho, jen li venas,
Rapidante sur la montoj, saltante sur la altaĵoj.
9 Mia amato similas al gazelo aŭ al cervo.
Ho, jen li staras post nia muro,
Rigardante tra la fenestro,
Sin montrante ĉe la krado.
10 Mia amato vokas, li parolas al mi:
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, ho venu;
11 Ĉar la vintro jam forpasis,
La pluvo pasis kaj malaperis;
12 La floroj jam estas sur la tero;
La kantosezono jam alvenis,
Kaj la voĉo de la turto jam aŭdiĝas en nia lando;
13 La figarbo jam maturigas siajn fruktetojn,
La vinbertrunkoj siajn vinberetojn,
Kiuj jam bonodoras.
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, kaj venu.
14 Ho mia kolombino, en la krevaĵoj de la roko, en la kaŝejo de la rokkrutaĵo,
Montru al mi vian aspekton, aŭdigu al mi vian voĉon;
Ĉar via voĉo estas dolĉa, kaj via aspekto estas bela.
15 Kaptu al ni la ŝakalojn, la malgrandajn ŝakalojn,
La detruantojn de la vinberĝardenoj,
Kiam niaj vinberĝardenoj burĝonas.

16 Mia amato apartenas al mi,
Kaj mi apartenas al li,
Kiu paŝtas inter la rozoj.
17 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Turnu vin, ho amato, similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj.

3

1 Sur mia kuŝejo dum la nokto mi serĉis tiun, kiun mia animo amas;
Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
2 Mi leviĝos, kaj irados tra la urbo;
Sur la stratoj kaj placoj mi serĉos tiun, kiun mia animo amas;
Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
3 La gardistoj, kiuj iradas tra la urbo, renkontis min,
Al ili mi demandis: Ĉu vi vidis tiun, kiun mia animo amas?
4 Kiam mi nur ekforiris de ili,
Mi renkontis tiun, kiun mia animo amas;
Mi tenis lin, kaj ne delasis lin,
Ĝis mi enkondukis lin en la domon de mia patrino,
Kaj en la ĉambron de ŝi, kiu naskis min.

5 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ cervoj de la kampo:
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

6 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto, kiel kolono de fumo
Parfumita per mirho kaj olibano,
Per ĉiaj pudroj de la parfumisto?
7 Jen estas la lito de Salomono!
Sesdek fortuloj ĉirkaŭas ĝin
El la fortuloj de Izrael,
8 Ĉiuj tenantaj glavojn, kompetentaj batalantoj;
Ĉiu portas sian glavon ĉe sia femuro,
Pro la teruro de la nokto.
9 Edziĝan liton el la ligno de Lebanon
Konstruis al si la reĝo Salomono.
10 Ĝiajn kolonojn li konstruis el arĝento,
La ĉarpentaĵon el oro, la tegaĵon el purpuro;
La interno estas pavimita per la amo de la filinoj de Jerusalem.
11 Iru tien, ho filinoj de Cion, kaj vidu la reĝon Salomono,
Vestitan per la krono, per kiu lia patrino kronis lin en la tago de lia edziĝofesto,
En la tago de la ĝojo de lia koro.

4

1 Vi estas bela, mia amatino, vi estas bela;
Viaj okuloj estas kolombaj, malantaŭ via vualo.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
2 Viaj dentoj estas kiel tondotaj ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo;

Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
3 Viaj lipoj estas kiel ruĝa fadeno,
Kaj via elparolado estas bela;
Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
4 Via kolo estas kiel la turo de David, kiu estas konstruita kiel armiltenejo;
Mil ŝildoj pendas sur ĝi,
Ĉiuj ŝildoj de la potenculoj.
5 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj, ĝemeloj de gazelino,
Kiuj sin paŝtas inter la rozoj.
6 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Mi foriros al la monto de mirho kaj al la altaĵo de olibano.
7 Via tutaĵo estas bela, mia amatino;
Vi ne havas difekton.

8 Kun mi el Lebanon venu, ho mia fianĉino,
Kun mi el Lebanon;
Rigardu malsupren de la pinto de Amana,
De la pinto de Senir kaj Ĥermon,
El la kavernoj de la leonoj,
De la montoj de la leopardoj.
9 Vi kortuŝis min, mia fratino, mia fianĉino;
Vi kortuŝis min per unu ekrigardo de viaj okuloj,
Per unu ĉeno de sur via kolo.
10 Kiel bela estas via amo, mia fratino, mia fianĉino!
Ho, kiom pli bona estas via amo, ol vino!
Kaj la bonodoro de viaj parfumaĵoj estas pli bona, ol ĉiaj aromaĵoj!
11 Mielo gutadas el viaj lipoj, ho mia fianĉino;
Mielo kaj lakto kuŝas sub via lango;
Kaj la bonodoro de viaj vestoj estas kiel la bonodoro de Lebanon.
12 Vi estas ĝardeno ŝlosita, ho mia fratino, mia fianĉino;
Vi estas fonto ŝlosita, puto sigelita.
13 Viaj kreskaĵoj estas paradizo de granatoj kun multevaloraj fruktoj,
Plena de koferoj kaj nardoj;
14 Nardo kaj safrano;
Kano kaj cinamo, kun ĉiuspecaj olibanarboj;
Mirho kaj aloo kaj la plej delikataj aromaĵoj;
15 Ĝardenfonto, puto de vivanta akvo,
Kaj riveretoj elfluantaj el Lebanon.

16 Vekiĝu, ho norda vento, venu, ho suda vento;
Trablovu mian ĝardenon, ke ĝiaj aromaĵoj elfluu.
Venu mia amato en sian ĝardenon
Kaj manĝu ĝiajn multevalorajn fruktojn.

5

1 Mi venis en mian ĝardenon, mia fratino, mia fianĉino;
Mi deŝiris mian mirhon kaj miajn aromaĵojn;
Mi manĝis mian mielĉelaron, kiel ankaŭ mian mielon;
Mi trinkis mian vinon, kiel ankaŭ mian lakton.
Manĝu, ho miaj kamaradoj;

Drinku kaj ebriiĝu, ho miaj amikoj.

2 Mi dormis, sed mia koro estis maldorma;
Jen estas la voĉo de mia amato, jen li ekfrapas:
Malfermu al mi, ho mia fratino, mia amatino, mia kolombino, mia virtulino;
Ĉar mia kapo estas plena de roso,
Miaj harbukloj de la gutoj de la nokto.
3 Mi jam demetis mian ĥitonon; kial mi ĝin denove surmetu?
Mi jam lavis miajn piedojn; kial mi ilin malpurigu?
4 Mia amato etendis sian manon tra la truo,
Kaj mia interno kompatis lin.
5 Mi leviĝis, por malfermi al mia amato;
Kaj de miaj manoj gutis mirho,
Kaj miaj fingroj estis malsekaj de mirha fluidaĵo,
Sur la riglilo de la seruro.
6 Mi malfermis al mia amato;
Sed mia amato forturniĝis kaj malaperis.
Mia animo tremis, dum li parolis;
Mi lin serĉis, sed mi lin ne trovis;
Mi vokis lin, sed li ne respondis al mi.
7 La gardistoj, kiuj ĉirkaŭas la urbon, renkontis min,
Ili batis kaj vundis min;
La gardistoj de la muroj deprenis de mi la kovrotukon.
8 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem, se vi renkontos mian amaton,
Ho, kion vi diros al li? ke mi estas malsana de amo.

9 Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ho belulino inter virinoj?
Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ke vi tiele ĵurligas nin?

10 Mia amato estas blanka kaj ruĝa,
Distinginda inter dekmilo.
11 Lia kapo estas pura oro;
Liaj haroj estas buklitaj, nigraj kiel korvo;
12 Liaj okuloj estas kiel kolomboj ĉe la akvotorentoj;
Lavitaj per lakto, orname enkadrigitaj;
13 Liaj vangoj estas kiel bedoj de aromaĵoj, kiel kesto de ŝmiraĵisto;
Liaj lipoj estas kiel rozoj, ili gutadas fluidan mirhon;
14 Liaj manoj estas kiel oraj ringoj, kadritaj per topazoj;
Lia korpo estas ebura, enkrustita per safiroj;
15 Liaj kruroj estas kiel marmoraj kolonoj, enfiksitaj en bazoj el pura oro;
Lia aspekto estas kiel Lebanon, majesta kiel cedroj;
16 Lia palato estas dolĉaĵoj; lia tutaĵo estas tre aminda.
Tia estas mia amato, kaj tia estas mia kamarado,
Ho filinoj de Jerusalem.

6

1 Kien foriris via amato,
Ho belulino inter virinoj?
Kien forturniĝis via amato,

Por ke ni lin serĉu kun vi?

2 Mia amato iris en sian ĝardenon, al la bedoj de aromaĵoj,
Por paŝti en la ĝardenoj kaj kolekti rozojn.
3 Mi apartenas al mia amato, kaj mia amato apartenas al mi;
Tiu, kiu paŝtas inter la rozoj.

4 Ho, mia amatino, vi estas bela kiel Tirca,
Agrabla kiel Jerusalem,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj.
5 Forturnu la okulojn for de mi,
Ĉar ili venkas min.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
6 Viaj dentoj estas kiel aro da ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo;
Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
7 Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
8 Da reĝinoj ekzistas sesdek, kaj okdeko da kromvirinoj,
Kaj la junulinoj estas sennombraj.
9 Sed unu sola estas mia kolombino, mia virtulino;
Ŝi estas la sola ĉe sia patrino,
La elektita de sia naskintino;
La filinoj vidis ŝin, kaj nomas ŝin feliĉulino;
La reĝinoj kaj la kromvirinoj laŭdas ŝin, dirante:

10 Kiu estas ŝi, kiu aspektas kiel la matenruĝo,
Bela kiel la luno,
Hela kiel la suno,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj?

11 Mi iris en la nuksarban ĝardenon,
Por trarigardi la verdajn kreskaĵojn de la valo,
Por vidi, ĉu la vinbertrunko burĝonas, ĉu la granatarboj floras.
12 Tiam mi ankoraŭ ne sciis,
Ke mia animo elektos min por la ĉaroj de la nobeloj de mia popolo.

13 Turniĝu, turniĝu, ho Ŝulamit;
Turniĝu, turniĝu, ke ni rigardu vin.

Kial vi volas rigardi Ŝulamiton tiel,
Kiel oni rigardas la dancadon de la taĉmentoj?

7

1 Kiel belaj estas viaj paŝoj en sandaloj, ho filino de princo!
La svingado de viaj femuroj estas kiel ĉenringoj,
Majstre ellaboritaj.
2 Via umbiliko estas kiel ronda pokalo,
Al kiu trinkaĵo ne mankas;
Via ventro estas kiel amaso da tritiko ĉirkaŭita de rozoj;

3 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj,
Ĝemeloj de gazelino;
4 Via kolo estas kiel turo el eburo;
Viaj okuloj kiel la lagetoj en Ĥeŝbon, ĉe la pordego de Bat-Rabim;
Via nazo estas kiel la turo de Lebanon rigardanta Damaskon;
5 Via kapo sur vi estas kiel Karmel,
Kaj la harbukloj de via kapo kiel la purpura robo de la reĝo, falde kunligita.
6 Kiel bela kaj kiel ĉarma estas mia amatino inter la plezuroj!
7 Via staturo similas la palmotrunkon,
Kaj viaj mamoj la vinberarojn.
8 Mi diris: Mi suprengrimpos la palmotrunkon kaj teniĝos je ĝiaj branĉoj;
Kaj viaj mamoj estu kiel la penikoj de la vinbertrunko,
Kaj la bonodoro de via nazo kiel la bonodoro de citronoj;
9 Kaj via palato kiel vino bongusta,
Kiu englitiĝas ĉarmege kaj glate,
Kiu paroligas la lipojn de la dormantoj.

10 Mi apartenas al mia amato,
Kaj li sin tiras al mi.
11 Venu, mia amato, ni eliru sur la kamparon;
Ni enloĝiĝu en la vilaĝoj.
12 Frumatene ni iru al la vinberĝardenoj;
Ni rigardu, ĉu la vinbertrunko jam burĝonis,
Ĉu ĝiaj floroj jam malfermiĝis,
Ĉu la granatarboj jam floras;
Tie mi donos al vi mian amon.
13 La mandragoroj jam bonodoras,
Kaj apud nia enirejo troviĝas delikataj fruktoj ĉiuspecaj, fruaj kaj malfruaj,
Kiujn mi provizis por vi, ho mia amato!

8

1 Ho, se vi estus al mi kiel frato,
Kiu suĉis la mamojn de mia patrino!
Se mi renkontus vin ekstere, mi kisus vin;
Kaj tamen neniu malestimus min.
2 Mi gvidus vin, mi enkondukus vin en la domon de mia patrino;
Vi instruus min,
Kaj mi trinkigus al vi la spicitan vinon kaj la granatsukon.
3 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Kaj lia dekstra ĉirkaŭprenu min!

4 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

5 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto,
Sin apogante sur sia amato?

Sub la pomarbo mi vekis vin;
Tie, kie via patrino vin naskis,
Kie vin naskis via naskintino.

6 Konservu min kiel sigelon en via koro, kiel sigelon sur via brako;
Ĉar la amo estas forta kiel la morto;
La ĵaluzo estas nefleksebla kiel Ŝeol;
Ĝiaj brulaĵoj estas brulaĵoj de fajro,
La flamo de la Eternulo.
7 Granda akvo ne povas estingi la amon,
Kaj riveroj ne povas superakvi ĝin;
Se homo proponus doni la tutan havaĵon de sia domo por la amo,
Oni malestime lin forpuŝus.
8 Nia fratino ankoraŭ estas malgranda,
Kaj mamojn ŝi ankoraŭ ne havas;
Kion ni faros al nia fratino,
Kiam oni svatos ŝin?
9 Se ŝi estos muro, ni konstruos sur ŝi arĝentan palacon;
Kaj se ŝi estos pordo, ni ĉirkaŭbaros ŝin per traboj el cedro.

10 Mi estas muro, kaj miaj mamoj kiel turoj;
Mi jam estis al li kiel iu, kiu trovis favoron.
11 Salomono posedis vinberĝardenon en Baal-Hamon;
Li luigis la vinberĝardenon al gardistoj;
Ĉiu devas alporti milon da arĝentaj moneroj pro ĝiaj fruktoj.
12 Mia propra vinberĝardeno estas antaŭ mi.
La milon al vi, ho Salomono,
Kaj ducent al la gardistoj de ĝiaj fruktoj.

13 Ho vi, loĝantino de la ĝardenoj,
La kamaradoj volas aŭskulti vian voĉon;
Al mi ĝin aŭdigu.

14 Forkuru, ho mia amato,
Kaj similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj.

LIBRO DE JESAJA

1 Vizio de Jesaja, filo de Amoc, kiun li vidis pri Judujo kaj Jerusalem, en
la tempo de Uzija, Jotam, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo.
2 Aŭskultu, ho ĉielo, kaj atentu, ho tero, ĉar parolas la Eternulo: Filojn
Mi edukis kaj altigis, kaj ili perfidis Min. 3 Bovo konas sian aĉetinton,
kaj azeno la manĝujon de sia mastro; sed Izrael ne konas, Mia popolo ne
komprenas. 4 Ve al la popolo peka, al la gento ŝarĝita de malbonagoj, al
la idaro krima, al la filoj pereuloj! ili forlasis la Eternulon, ili malŝatis
la Sanktulon de Izrael, ili forturniĝis malantaŭen. 5 Kion oni ankoraŭ
batu en vi, kiuj daŭrigas sian defaladon? la tuta kapo estas malsana,
kaj la tuta koro estas senforta. 6 De la plando de la piedo ĝis la kapo
estas en ĝi nenio sendifekta, nur vundoj kaj tuberoj kaj ulceroj pusaj, kiuj
ne estas purigitaj, nek ĉirkaŭligitaj, nek moligitaj per oleo. 7 Via lando
estas dezerta, viaj urboj estas forbruligitaj per fajro, vian kampon antaŭ
vi formanĝas fremduloj, kaj dezerta ĝi estas, kiel ruinigita de fremduloj.
8 Kaj restis la filino de Cion kiel tendo en vinberĝardeno, kiel budo sur
kukumkampo, kiel urbo sieĝata. 9 Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni
restaĵon, ni fariĝus preskaŭ kiel Sodom, ni similiĝus al Gomora.
10 Aŭskultu la vortojn de la Eternulo, estroj de Sodom; atentu la instruon
de nia Dio, popolo de Gomora! 11 Por kio Mi bezonas vian multegon
da buĉoferoj? diras la Eternulo; Mi trosatiĝis de la bruloferoj de ŝafoj
kaj de la sebo de grasigitaj brutoj, kaj la sangon de bovoj kaj ŝafidoj
kaj kaproj Mi ne deziras. 12 Kiam vi venas, por aperi antaŭ Mia vizaĝo,
kiu postulas tion de viaj manoj, ke vi paŝu sur Mian korton? 13 Ne plu
alportu hipokritajn donacojn; la incensado estas abomenindaĵo por Mi;
monatkomencon, sabaton, kaj kunvokon de kunvenoj Mi ne toleras —
krimo kaj sankta kunveno! 14 Viajn monatkomencojn kaj festojn Mia animo
malamas; ili fariĝis por Mi ŝarĝo, tedis al Mi porti ilin. 15 Kiam vi etendas
viajn manojn, Mi kaŝas antaŭ vi Miajn okulojn; eĉ kiam vi multe preĝas,
Mi ne aŭskultas; viaj manoj estas plenaj de sango. 16 Lavu vin, purigu
vin; forigu la malbonon de viaj faroj antaŭ Miaj okuloj, ĉesu malbonagi.
17 Lernu agi bone, celu justecon, helpu prematon, havigu juston al orfo,
defendu aferon de vidvino.
18 Venu, kaj ni faru inter ni juĝan disputon, diras la Eternulo: se viaj
pekoj estas sangoruĝaj, ili fariĝos blankaj kiel neĝo; kaj se ili estas kiel
skarlato, ili fariĝos kiel lano. 19 Se vi estos humilaj kaj obeemaj, vi manĝos
la bonaĵon de la tero; 20 sed se vi rifuzos kaj ribelos, glavo vin ekstermos;
ĉar tiel diris la buŝo de la Eternulo.
21 Kiamaniere la fidela urbo fariĝis malĉastulino! ĝi estis plena de
justeco, virto en ĝi loĝis, sed nun mortigistoj. 22 Via arĝento fariĝis skorio,
via vino miksiĝis kun akvo. 23 Viaj estroj estas perfiduloj, kaj kolegoj de
ŝtelistoj; ili ĉiuj amas donacojn kaj ĉasas profiton; al orfo ili ne donas
juston, kaj la juĝa plendo de vidvino ne atingas ilin.
24 Pro tio diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, la Potenculo de Izrael: Ho
ve, Mi konsolos Min sur Miaj kontraŭuloj, kaj Mi venĝos al Miaj malamikoj.
25 Kaj Mi remetos Mian manon sur vin, kaj Mi forte purigos vian skorion,
kaj Mi eligos vian tutan stanon. 26 Kaj Mi restarigos viajn juĝistojn, kiel
antaŭe, kaj viajn konsilistojn, kiel en la komenco; post tio oni nomos vin

urbo de virto, civito fidela. 27 Cion elaĉetiĝos per justeco, kaj ĝiaj revenintoj
per virto. 28 La krimuloj kaj pekuloj pereos kune, kaj la forlasintoj de la
Eternulo ekstermiĝos. 29 Ĉar ili estos malhonoritaj pro la terebintarboj,
kiujn vi amis, kaj vi estos hontigitaj pro la ĝardenoj, kiujn vi elektis. 30 Ĉar
vi estos kiel terebintarbo, kies folioj velkis, kaj kiel ĝardeno, kiu ne havas
akvon. 31 Kaj la fortulo fariĝos kiel stupo, kaj lia laboro kiel fajrero; kaj
ambaŭ brulos, kaj neniu estingos.

2

1 Afero, kiun Jesaja, filo de Amoc, vidis vizie pri Judujo kaj Jerusalem.
2 Iam en la tempo estonta la monto de la domo de la Eternulo staros
kiel ĉefo inter la montoj, kaj ĝi estos pli alta ol ĉiuj altaĵoj; kaj fluos al ĝi
ĉiuj nacioj. 3 Kaj iros multaj popoloj, kaj diros: Venu, ni iru supren sur la
monton de la Eternulo, al la domo de la Dio de Jakob, por ke Li instruu
nin pri Siaj vojoj, kaj ni iru laŭ Lia irejo; ĉar el Cion eliros la instruo, kaj
la vorto de la Eternulo el Jerusalem. 4 Kaj Li juĝos inter la nacioj, kaj Li
decidos pri multaj popoloj; kaj ili forĝos el siaj glavoj plugilojn kaj el siaj
lancoj rikoltilojn; ne levos nacio glavon kontraŭ nacion, kaj oni ne plu
lernos militon.
5 Ho domo de Jakob, venu, kaj ni iru en la lumo de la Eternulo. 6 Sed Vi
forlasis Vian popolon, la domon de Jakob, ĉar ili pli pleniĝis ol antaŭe kaj
ili sorĉas kiel la Filiŝtoj kaj aliĝis al infanoj de aligentuloj. 7 Kaj ilia lando
pleniĝis de arĝento kaj oro, kaj senfinaj estas iliaj trezoroj; kaj ilia lando
pleniĝis de ĉevaloj, kaj sennombraj estas iliaj ĉaroj. 8 Kaj ilia lando pleniĝis
de idoloj; ili adorkliniĝas al la faritaĵo de siaj manoj, al tio, kion faris iliaj
fingroj. 9 Kaj kliniĝis la homo, kaj malaltiĝis la viro; kaj Vi ne pardonos ilin.
10 Eniru en rokon kaj kaŝu vin en la tero, pro timo antaŭ la Eternulo kaj
antaŭ la majesto de Lia grandeco. 11 La fieraj okuloj de homo malleviĝos,
kaj la altaj homoj estos malaltigitaj; nur la Eternulo sola estos alta en tiu
tago. 12 Ĉar la tago de la Eternulo Cebaot estos super ĉio malhumila kaj
alta kaj super ĉio aroganta, kiu estos malaltigita; 13 kaj super ĉiuj cedroj
de Lebanon, la altaj kaj malhumilaj, kaj super ĉiuj kverkoj de Baŝan; 14 kaj
super ĉiuj altaj montoj, kaj super ĉiuj leviĝintaj montetoj; 15 kaj super ĉiu
alta turo, kaj super ĉiu fortikigita muro; 16 kaj super ĉiuj ŝipoj de Tarŝiŝ, kaj
super ĉiuj belaspektaĵoj. 17 Kaj humiligita estos la fiereco de homo, kaj altaj
homoj estos malaltigitaj; nur la Eternulo sola estos alta en tiu tago. 18 La
idoloj estos tute neniigitaj. 19 Kaj oni iros en la kavernojn de la rokoj kaj
en la fendojn de la tero, pro timo antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia majesta
grandeco, kiam Li leviĝos, por ĵeti teruron sur la teron. 20 En tiu tago la
homo ĵetos al la talpoj kaj vespertoj siajn arĝentajn kaj orajn idolojn, kiujn
li faris al si por adorado; 21 por eniri en kavernojn de rokoj kaj en fendojn
de ŝtonegoj, pro timo antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia majesta grandeco,
kiam Li leviĝos, por ĵeti teruron sur la teron. 22 Ĉesu zorgi pri homo, kies
animo estas en liaj nazotruoj; ĉar kion li valoras?

3

1 Ĉar jen la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, forprenos de Jerusalem kaj
de Judujo la apogon kaj forton, ĉian apogon de pano kaj ĉian apogon
de akvo; 2 heroon kaj militiston, juĝiston kaj profeton, aŭguriston kaj
plejaĝulon, 3 kvindekestron kaj eminentulon, konsiliston, majstron, kaj
lertan sorĉiston. 4 Kaj junulojn Mi faros iliaj estroj, kaj petoluloj regos ilin.

5 Kaj premos la popolo ĉiu la alian kaj ĉiu sian proksimulon; junulo estos
aroganta kontraŭ maljunulo, kaj senvalorulo antaŭ eminentulo. 6 Homo
ekkaptos sian fraton en la domo de sia patro, dirante: Vi havas veston,
estu do nia estro, kaj ĉi tiu ruino estu sub via mano. 7 Sed ĉi tiu laŭte
protestos, dirante: Mi ne volas esti kuracanto; nek panon nek veston mi
havas en mia domo; ne faru min estro de la popolo. 8 Ĉar malfortiĝis
Jerusalem, kaj Judujo falis; ĉar iliaj paroloj kaj iliaj faroj estas kontraŭ la
Eternulo kaj ofendas la okulojn de Lia majesto. 9 La signoj de iliaj vizaĝoj
atestis kontraŭ ili, kaj sian pekon, simile al la Sodomanoj, ili proklamas,
ne kaŝas. Ve al iliaj animoj! ĉar ili mem repagis al si malbonon. 10 Parolu
pri la justulo, ke estas bone al li; ĉar ili manĝas la fruktojn de siaj faroj.
11 Ve al la malbona malvirtulo! ĉar la faroj de liaj manoj estos repagitaj al
li. 12 Mian popolon premas infanoj, kaj virinoj regas ĝin. Mia popolo! viaj
gvidantoj erarigas vin kaj ruinigas la vojon de via irado. 13 La Eternulo
stariĝis, por juĝi; Li staras, por juĝi popolojn. 14 La Eternulo faros juĝan
proceson kontraŭ la plejaĝuloj de Lia popolo kaj kontraŭ ĝiaj estroj: Vi
ruinigis la vinberĝardenon; havo, kiun vi rabis de malriĉuloj, estas en
viaj domoj. 15 Kial vi premas Mian popolon kaj ofendas la malriĉulojn?
diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot.

16 Kaj la Eternulo diras: Pro tio, ke la filinoj de Cion fieriĝis, kaj iras
kun etendita kolo kaj kun malmodesta rigardo, iras kaj koketas, kaj tintas
per ĉenetoj sur la piedoj: 17 la Sinjoro senharigos la verton de la filinoj de
Cion, kaj la Eternulo nudigos ilian hontindaĵon. 18 En tiu tago la Sinjoro
forigos la ornamon de la ĉenetoj kaj la steletojn kaj la lunetojn, 19 la
orelringojn, la ĉenetojn kaj la ĉirkaŭligojn, 20 la brilaĵetojn kaj la bukojn
kaj la laĉojn kaj la parfumujojn kaj la talismanojn, 21 la ringojn kaj la
nazringojn, 22 la multekostajn vestojn kaj la mantelojn kaj la vualojn kaj la
saketojn, 23 la spegulojn kaj la delikatajn ŝtofojn kaj la kapornamojn kaj la
kaptukojn. 24 Kaj anstataŭ bonodoro estos malbonodoro, kaj anstataŭ zono
estos ŝnuro, kaj anstataŭ krispaj haroj estos kalvo, kaj anstataŭ eleganta
mantelo estos sako, anstataŭ beleco estos brulmakuloj. 25 Viaj viroj falos de
glavo, kaj viaj fortuloj en la milito. 26 Kaj ĝiaj pordegoj ploros kaj funebros,
kaj mizere ĝi sidos sur la tero.

4

1 En tiu tago ekkaptos sep virinoj unu viron, kaj diros: Ni manĝados nian
panon, kaj ni portados niajn vestojn; nur permesu al ni porti vian nomon,
forigu de ni nian malhonoron.

2 En tiu tago la markoto de la Eternulo estos belo kaj honoro, kaj la
frukto de la tero estos majesto kaj ornamo por la savitaĵo de Izrael. 3 Kaj la
restintoj en Cion kaj la reteniĝintoj en Jerusalem estos nomataj sanktuloj,
ĉiuj, al kiuj la sorto lasis vivon en Jerusalem, 4 se la Sinjoro forlavos la
malpuraĵon de la filinoj de Cion, kaj forigos el Jerusalem la sangon, kiu
estas interne de ĝi, per la spirito de juĝo kaj per la spirito de fajro. 5 Kaj
super ĉiu loko de la monto Cion kaj super ĉiuj ĝiaj kunvenejoj la Eternulo
kreos nubon kaj fumon por la tago kaj flamon de brulanta fajro por la
nokto; super ĉio honora estos ŝirmo. 6 Kaj estos tendo, por ombri kontraŭ
la varmegeco de la tago, kaj por rifuĝigi kaj ŝirmi kontraŭ malbona vetero
kaj pluvo.

5

[1] Mi kantos al mia amato la kanton de mia amiko pri lia vinberĝardeno.
Vinberĝardenon havis mia amiko sur grasa altaĵo; [2] kaj li ĉirkaŭfosis ĝin,
senŝtonigis ĝin, kaj plantis en ĝi plej bonspecajn vinberbranĉojn; kaj li
konstruis turon meze de ĝi, kaj ankaŭ vinpremejon li elhakis en ĝi; kaj li
esperis, ke ĝi donos bonajn vinberojn, sed ĝi donis senvalorajn berojn.
[3] Nun, ho loĝantoj de Jerusalem kaj Judujo, juĝu do inter mi kaj mia
vinberĝardeno. [4] Kion oni povas ankoraŭ fari al mia vinberĝardeno, kion
mi ne faris por ĝi? kial mi esperis, ke ĝi donos bonajn vinberojn, kaj ĝi
tamen donis berojn senvalorajn? [5] Nun mi sciigos al vi, kion mi faros al mia
vinberĝardeno: forigita estos ĝia barilo, kaj ĝi estos ruinigata, ĝiaj muroj
estos disĵetitaj, kaj ĝi estos piedpremata. [6] Mi lasos ĝin dezerta, ĝi ne estos
pritranĉata nek prifosata, kaj elkreskos en ĝi dornoj kaj pikarbustoj; kaj al
la nuboj mi ordonos, ke ili ne verŝu sur ĝin pluvon. [7] La vinberĝardeno
de la Eternulo Cebaot estas la domo de Izrael, kaj la viroj de Jehuda estas
Lia plej amata plantaĵo; kaj Li esperis justecon, sed montriĝis malnoblaĵo
— bonagojn, sed montriĝis kriindaĵo.

[8] Ve al vi, kiuj aligas domon al domo, kampon al kampo, ĝis restas jam
nenia loko, por ke vi solaj posedu la landon! [9] En miaj oreloj estas la vortoj
de la Eternulo Cebaot: Multaj domoj fariĝos dezertaj, grandaj kaj bonaj
estos sen loĝantoj. [10] Ĉar dek parceloj da vinberĝardeno donos nur unu
bat'on, kaj ĥomero da semoj donos nur unu efon.

[11] Ve al tiuj, kiuj leviĝas frue matene, por fordoni sin al drinkado, sidas
malfrue nokte, por varmegigi sin per vino! [12] Harpo, psaltero, tamburino,
fluto, kaj vino estas en iliaj festenoj; sed la verkon de la Eternulo ili ne
rigardas, kaj la faron de Liaj manoj ili ne vidas. [13] Tial mia popolo estas
forkondukita en malliberecon pro nekomprenado, kaj ĝiaj eminentuloj
konsumiĝis de malsato, kaj ĝia popolamaso senfortiĝis de soifo. [14] Pro tio
Ŝeol larĝigis sian internon kaj eksterordinare malfermis sian faŭkon; kaj
malleviĝos tien ĝia gloro kaj ĝia amaso kaj ĝia bruantaro kaj ĝia gajularo.
[15] Kliniĝos homo kaj malaltiĝos viro, kaj la okuloj de fieruloj humiliĝos.
[16] Sed la Eternulo Cebaot altiĝos en la juĝo, kaj la sankta Dio estos sankta en
la justeco. [17] Tiam la ŝafidoj paŝtiĝos en bona ordo, kaj fremduloj manĝos
tion, kio restos de la fortuloj.

[18] Ve al tiuj, kiuj altiras malbonagon per ŝnuroj de vanteco kaj pekon
kvazaŭ per ĉenoj de ĉaroj; [19] al tiuj, kiuj diras: Li rapidu, Li akcelu Sian
faron, por ke ni vidu; la plano de la Sanktulo de Izrael alproksimiĝu kaj
venu, por ke ni ĝin ekkonu!

[20] Ve al tiuj, kiuj la malbonon nomas bono kaj la bonon malbono, kiuj
mallumon faras lumo kaj la lumon mallumo, kiuj maldolĉon faras dolĉo
kaj la dolĉon maldolĉo!

[21] Ve al tiuj, kiuj estas saĝuloj en siaj okuloj kaj antaŭ si mem estas
kompetentuloj!

[22] Ve al tiuj, kiuj estas herooj, por trinki vinon, kaj bravuloj, por miksi
ebriigaĵon, [23] kiuj pravigas malvirtulon pro subaĉeto, kaj de pravulo
forprenas lian pravecon! [24] Pro tio, kiel la lango de fajro formanĝas pajlon
kaj la flamo ekstermas fojnon, tiel ilia radiko fariĝos nutraĵo, kaj ilia floro
suprenflugos kiel polvo; ĉar ili malŝatis la instruon de la Eternulo Cebaot,
kaj la vortojn de la Sanktulo de Izrael ili malestimis.

[25] Pro tio ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Lia popolo, kaj Li
etendis Sian manon kontraŭ ĝin kaj frapis ĝin; kaj ektremis la montoj, kaj

la kadavroj de la popolo estas kiel koto sur la stratoj; kaj malgraŭ ĉio ĉi
tio Lia kolero ne kvietiĝis, kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita. 26 Kaj
Li levos signon por la popoloj malproksimaj, kaj alvokos tian popolon de
la ekstremaĵo de la tero, kaj ĝi venos rapide kaj facile. 27 Ne estos en tiu
popolo laculo nek senfortulo, ĝi ne dormos nek dormetos, ne deliberiĝos la
zono de ĝia lumbo, kaj ne disŝiriĝos rimeno de ĝia ŝuo. 28 Ĝiaj sagoj estas
akraj, kaj ĉiuj ĝiaj pafarkoj estas streĉitaj; la hufoj de ĝiaj ĉevaloj estas kiel
granito, kaj la radoj de ĝiaj ĉaroj kiel ventego. 29 Ĝia blekado estas simila
al la leona; ĝi krias, kiel leonidoj; ĝi ekbruas, kaj ekkaptas la rabakiron kaj
forportas, kaj neniu savas. 30 Kaj ĝi blekegos super li en tiu tago simile al la
bruo de la maro; kiam oni rigardos la teron, tie estos mallumo kaj mizero,
kaj la lumo malaperos el la ĉielo.

6

1 En la jaro de la morto de la reĝo Uzija mi vidis la Sinjoron, sidantan
sur alta kaj levita trono, kaj Liaj baskoj plenigis la templon. 2 Serafoj staris
supre de Li; ĉiu havis po ses flugiloj; per du li kovris sian vizaĝon, per du li
kovris siajn piedojn, kaj per du li flugis. 3 Kaj unu vokadis al alia, kaj diris:
Sankta, sankta, sankta estas la Eternulo Cebaot, la tuta tero estas plena de
Lia gloro. 4 Ekŝanceliĝis de la vokanta voĉo la kolonoj de la pordo, kaj
la domo pleniĝis de fumo. 5 Kaj mi diris: Ve al mi! ĉar mi pereis; ĉar mi
estas homo kun malpura buŝo, kaj mi loĝas inter popolo malpurbuŝa, kaj la
Reĝon, la Eternulon Cebaot, vidis miaj okuloj. 6 Tiam alflugis al mi unu el la
serafoj, havante en la mano ardantan karbon, kiun li per prenilo prenis de
la altaro, 7 kaj li ektuŝis mian buŝon, kaj diris: Jen ĉi tio ektuŝis vian buŝon,
kaj foriĝis via malpieco, kaj via peko estas pardonita. 8 Kaj mi ekaŭdis la
voĉon de la Sinjoro, kiu diris: Kiun Mi sendos, kaj kiu iros por ni? Kaj mi
diris: Jen mi estas, sendu min. 9 Tiam Li diris: Iru kaj diru al tiu popolo:
Vi aŭdos, sed ne komprenos; vi vidos, sed ne rimarkos. 10 Sensentigu la
koron de tiu popolo, kaj ĝiajn orelojn surdigu, kaj ĝiajn okulojn blindigu,
por ke ĝi ne vidu per siaj okuloj, kaj por ke ĝi ne aŭdu per siaj oreloj, por ke
ĝi ne komprenu per sia koro, por ke ĝi ne konvertiĝu kaj ne saniĝu. 11 Mi
diris: Ĝis kiam, ho Sinjoro? Kaj Li respondis: Ĝis malpleniĝos la urboj pro
nehavado de loĝantoj kaj la domoj pro nehavado de homoj, kaj ĝis la tero
tute dezertiĝos. 12 Kaj la Eternulo forigos la homojn, kaj granda estos la
forlasiteco en la lando. 13 Se restos en ĝi dekono, ĝi ankaŭ ekstermiĝos, sed
kiel terebintarbo aŭ kverko, de kiuj post la dehako restas ankoraŭ radiko;
sankta semo estos ĝia radiko.

7

1 En la tempo de Aĥaz, filo de Jotam, filo de Uzija, reĝo de Judujo, eliris
Recin, reĝo de Sirio, kaj Pekaĥ, filo de Remalja, reĝo de Izrael, kontraŭ
Jerusalemon, por militi kontraŭ ĝi; sed ili ne povis konkeri ĝin. 2 Oni
raportis al la domo de David, dirante: La Sirianoj stariĝis tendare en la
lando de Efraim. Tiam ektremis lia koro kaj la koro de lia popolo, kiel la
arboj de arbaro tremas de vento.

3 Sed la Eternulo diris al Jesaja: Iru renkonte al Aĥaz, vi kaj via filo Ŝear-
Jaŝub, al la fino de la akvotubo de la supra lageto, ĉe la vojo al la kampo
de fulistoj, 4 kaj diru al li: Gardu vin, kaj estu trankvila; ne timu, kaj via
koro ne senkuraĝiĝu pro la du fumantaj brulŝtipoj, pro la furiozo de Recin
kun la Sirianoj kaj de la filo de Remalja. 5 La Sirianoj, kun Efraim kaj kun

la filo de Remalja, havas malbonan intencon kontraŭ vi, kaj diras: 6 Ni iru
kontraŭ Judujon, ni malgrandigu ĝin, malkovru ĝin por ni, kaj ni starigu
kiel reĝon super ĝi la filon de Tabeel. 7 Tiele diris la Sinjoro, la Eternulo:
Tio ne plenumiĝos, kaj tio ne estos. 8 Ĉar la kapo de Sirio estas Damasko,
kaj la kapo de Damasko estas Recin, kaj post sesdek kvin jaroj Efraim ĉesos
esti popolo. 9 Kaj la kapo de Efraim estas Samario, kaj la kapo de Samario
estas la filo de Remalja. Se vi ne kredas, vi ne estas fidelaj.

10 Kaj plue diris la Eternulo: Diru al Aĥaz jene: 11 Petu por vi signon de la
Eternulo, via Dio, ĉu profunde malsupre, ĉu alte supre. 12 Sed Aĥaz diris:
Mi ne petos, kaj mi ne incitos la Eternulon. 13 Kaj li diris: Aŭskultu, domo
de David: ĉu ne sufiĉas al vi ĉagreni homojn, ke vi ĉagrenas eĉ mian Dion?
14 Tial la Sinjoro mem donos al vi signon: jen virgulino gravediĝis, kaj ŝi
naskos filon, kaj ŝi donos al li la nomon Emanuel. 15 Buteron kaj mielon li
manĝos, ĝis li povoscios forpuŝi malbonon kaj elekti bonon. 16 Sed antaŭ
ol la knabo povoscios forpuŝi malbonon kaj elekti bonon, estos forlasita tiu
lando, kiun vi timas pro ĝiaj du reĝoj. 17 La Eternulo venigos sur vin kaj
sur vian popolon kaj sur la domon de via patro tiajn tagojn, kiuj ne venis
de post la tempo, kiam Efraim defalis de Jehuda; Li venigos la reĝon de
Asirio.

18 En tiu tago la Eternulo alvokos la muŝojn de la randoj de la lagoj de
Egiptujo kaj la abelojn de la lando Asiria; 19 kaj ili venos kaj sidiĝos ĉiuj
en la dezertigitaj valoj kaj en la fendoj de la rokoj kaj sur ĉiuj arbustoj kaj
sur ĉiuj pikarbetaĵoj.

20 En tiu tempo la Eternulo razos per dungita razilo, per la transriveranoj,
per la reĝo de Asirio, la kapon kaj la harojn de la piedoj, kaj forigos eĉ la
barbon.

21 En tiu tempo homo nutros junan bovinon kaj du ŝafojn; 22 kaj pro la
abundo de lakto li manĝos buteron; ĉar buteron kaj lakton manĝos ĉiu,
kiu restos en la lando.

23 En tiu tempo ĉiu loko, kie estis mil vinberbranĉoj, havantaj la prezon
de mil arĝentaj moneroj, kovriĝos per dornoj kaj pikarbustoj. 24 Kun
sagoj kaj pafarkoj oni venos tien, ĉar la tuta lando kovriĝos per dornoj
kaj pikarbustoj. 25 Kaj sur ĉiujn montojn, kiujn oni prilaboradis per pioĉoj,
oni ne povos supreniri pro timo antaŭ la dornoj kaj pikarbustoj; oni sendos
tien bovojn, oni irigos tien ŝafojn.

8

1 Kaj la Eternulo diris al mi: Prenu al vi grandan skribtabulon, kaj skribu
sur ĝi per homa skribilo: Rapidu akiri, baldaŭ rabado. 2 Kaj mi prenis
al mi du fidindajn atestantojn: la pastron Urija, kaj Zeĥarjan, filon de
Jebereĥja. 3 Kaj mi iris al la profetino, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon. Kaj
la Eternulo diris al mi: Donu al li la nomon: Rapidu-Akiri-Baldaŭ-Rabado.
4 Ĉar antaŭ ol la knabo povoscios voki: Mia patro, kaj Mia patrino, la
riĉaĵon de Damasko kaj la rabakiron de Samario oni portos antaŭ la reĝo
de Asirio.

5 Kaj plue la Eternulo parolis al mi, dirante: 6 Pro tio, ke ĉi tiu popolo
malŝatis la akvon de Ŝiloaĥ, kiu fluas kviete, kaj ĝojas pro Recin kaj pro
la filo de Remalja: 7 pro tio la Sinjoro jen venigos sur ilin la akvon de la
Rivero, la forta kaj granda, la reĝon de Asirio kaj lian tutan gloron; kaj ĝi
leviĝos super ĉiujn siajn kuŝujojn kaj iros super ĉiujn siajn bordojn. 8 Kaj

ĝi enpenetros en Judujon, inundos, leviĝos, kaj atingos ĝis la kolo; kaj ĝi
etendos siajn flugilojn kaj plenigos vian tutan landon, ho Emanuel.

9 Koleru, ho popoloj, tamen vi ektimos; atentu, vi ĉiuj en la malproksimaj
landoj; armu vin, sed vi ektimos; armu vin, sed vi ektimos. 10 Pripensu
entreprenon, sed ĝi neniiĝos; parolu vortojn, sed ili ne plenumiĝos, ĉar
kun ni estas Dio. 11 Ĉar tiel diris al mi la Eternulo, tenante la manon sur
mi, kaj Li instruis al mi, ke mi ne iru la vojon de tiu popolo, kaj Li diris:
12 Ne nomu konspiro ĉion tion, kion tiu popolo nomas konspiro; kaj tion,
kion ĝi timas, ne timu, kaj tio vin ne teruru. 13 La Eternulo Cebaot estu
por vi sankta; Lin vi timu, kaj Li estu por vi terura. 14 Li estos sanktaĵo kaj
ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de alfrapiĝo por la du domoj de Izrael, kaptilo
kaj falilo por la loĝantoj de Jerusalem. 15 Kaj multaj falpuŝiĝos, kaj falos
kaj rompiĝos, kaj enretiĝos kaj kaptiĝos.

16 Ligu la ateston, sigelu la leĝon ĉe Miaj lernantoj. 17 Kaj mi atendas la
Eternulon, kiu kaŝis Sian vizaĝon antaŭ la domo de Jakob, kaj mi esperas
al Li. 18 Jen, mi kaj la infanoj, kiujn la Eternulo donis al mi, estas kiel signoj
kaj atentigiloj en Izrael de la Eternulo Cebaot, kiu loĝas sur la monto Cion.

19 Kaj se oni diros al vi: Demandu la antaŭdiristojn kaj la sorĉistojn, la
flustristojn kaj la murmuretistojn, ĉar popolo ja demandas sian Dion, per
la mortintoj por la vivantoj: 20 tiam al la instruo kaj al la atesto! se ili ne
diros konforme al tio, ili ne havos matenan ĉielruĝon. 21 Ili irados sur ĝi
premataj kaj malsataj; kaj kiam ili estos malsataj, ili koleros kaj insultos
sian reĝon kaj sian Dion, kaj rigardos supren. 22 Kaj la teron ili rigardos, kaj
ili vidos mizeron kaj mallumon, premantan mallumon, kaj en la mallumon
ili estos puŝataj.

9

1 Sed ne restos la mallumo super tiuj, kiuj estas premataj: kiel la antaŭa
tempo humiligis la landon de Zebulun kaj la landon de Naftali, la sekvonta
tempo glorigos la apudmaran vojon, la transan flankon de Jordan, la
Galileon de la nacioj. 2 Popolo, kiu iris en mallumo, ekvidis grandan lumon;
super homoj, sidantaj en lando de morta ombro, ekbrilis lumo. 3 Vi multigis
la popolon, Vi grandigis ĝian ĝojon; ili ĝojas antaŭ Vi, kiel oni ĝojas dum la
rikolto, kiel oni ĝojas ĉe dividado de rabakiro. 4 Ĉar la jugon de ilia ŝarĝo,
la kanon de ilia ŝultro, kaj la bastonon de ilia premanto Vi rompis, kiel en la
tempo de Midjan. 5 Ĉar ĉiu armaĵo de tiuj, kiuj sin brue armis, kaj la vestoj,
kiuj ruliĝis en sango, estos forbruligitaj, ekstermitaj per fajro. 6 Ĉar infano
naskiĝis al ni, filo estas donita al ni, kaj la regado estos sur lia ŝultro, kaj
lia nomo estos: Mirinda, Konsilisto, Potenculo, Patro de Eterneco, Princo
de Paco; 7 por pligrandigi la regadon kaj por paco senfina sur la trono de
David kaj en lia regno, por fortikigi ĝin kaj fortigi ĝin per justeco kaj vero
de nun ĝis eterne. La fervoro de la Eternulo Cebaot tion faros.

8 Vorton sendis la Sinjoro al Jakob, kaj ĝi falis en Izrael. 9 Tion sciu la
tuta popolo, Efraim kaj la loĝantoj de Samario, kiuj diras kun fiereco kaj
kun malhumila koro: 10 Brikoj falis, sed el hakitaj ŝtonoj ni konstruos;
sikomoroj estas dishakitaj, sed ni anstataŭigos ilin per cedroj. 11 La
Eternulo fortigos kontraŭ ili la malamikojn de Recin, kaj liajn kontraŭulojn
Li ekscitos, 12 la Sirianojn de antaŭe kaj la Filiŝtojn de malantaŭe; kaj ili
formanĝos Izraelon per la tuta buŝo. Malgraŭ ĉio ĉi tio ne kvietiĝis Lia
kolero, kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita.

13 Sed la popolo ne turnas sin al Tiu, kiu ĝin batas, kaj la Eternulon
Cebaot ili ne serĉas. 14 Tial la Eternulo dehakos ĉe Izrael la kapon kaj la
voston, branĉon kaj kanon, en unu tago. 15 Maljunulo kaj eminentulo estas
la kapo; kaj profeto, kiu instruas malveraĵon, estas la vosto. 16 La gvidantoj
de tiu popolo erarigas, kaj la gvidatoj pereos. 17 Tial la Sinjoro ne ĝojos pro
iliaj junuloj, kaj iliajn orfojn kaj vidvinojn Li ne kompatos; ĉar ĉiuj estas
hipokrituloj kaj malbonaguloj, kaj ĉiu buŝo parolas malnoblaĵon. Malgraŭ
ĉio ĉi tio ne kvietiĝis Lia kolero, kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita.

18 Ĉar la malbonageco ekbrulis kiel fajro, dornojn kaj pikarbustojn ĝi
formanĝas, ĝi brulas en densejo de arbaro, kaj leviĝas kolonoj da fumo.
19 De la kolero de la Eternulo Cebaot ekbrulis la tero, kaj la popolo fariĝis
manĝaĵo por la fajro; neniu kompatas sian fraton. 20 Oni tranĉas dekstre
kaj restas malsataj, oni manĝas maldekstre kaj ne satiĝas; ĉiu manĝas la
karnon de sia brako. 21 Manase estas kontraŭ Efraim, kaj Efraim kontraŭ
Manase, ambaŭ kune kontraŭ Jehuda. Malgraŭ ĉio ĉi tio Lia kolero ne
kvietiĝis, kaj Lia brako estas ankoraŭ etendita.

10

1 Ve al la leĝdonantoj, kiuj starigas maljustajn leĝojn, kaj al tiuj, kiuj
skribas maljustajn verdiktojn, 2 por forpuŝi malriĉulojn de la leĝo kaj
forrabi la justecon de senhavuloj de Mia popolo, por ke la vidvinoj fariĝu
ilia rabakiro, kaj por prirabi la orfojn! 3 Sed kion vi faros en la tago de
puno kaj de pereo, kiu venos de malproksime? al kiu vi kuros, por serĉi
helpon? kaj kie vi lasos vian honoron, 4 por ne fleksiĝi inter la kaptitoj kaj
ne fali inter la mortigitoj? Malgraŭ ĉio ĉi tio Lia kolero ne kvietiĝis, kaj
Lia brako estas ankoraŭ etendita.
5 Ve al la Asiriano, la vergo de Mia kolero! la bastono en iliaj manoj
estas Mia indigno. 6 Kontraŭ popolon hipokritan Mi lin sendos, kaj pri la
popolo de Mia kolero Mi donos al li ordonon, ke li prenu militakiron, ke
li rabu rabaĵon, kaj ke li piedpremu ĝin kiel koton sur la stratoj. 7 Sed li
ne tiel tion komprenas, kaj lia koro ne tiel intencas; li intencas ekstermi
kaj dispremi ne malmulte da popoloj; 8 ĉar li diras: Ĉu miaj princoj ĉiuj
ne estas reĝoj? 9 Ĉu Kalno ne estas kiel Karkemiŝ? ĉu Ĥamat ne estas
kiel Arpad? ĉu Samario ne estas kiel Damasko? 10 Ĉar mia mano trafis
la regnojn idolistajn, kies idoloj estas pli multaj ol en Jerusalem kaj en
Samario, 11 tial, kiel mi agis kun Samario kaj ĝiaj idoloj, tiel mi agos kun
Jerusalem kaj ĝiaj idoloj.
12 Sed kiam la Sinjoro plenumos Sian tutan faron sur la monto Cion kaj
en Jerusalem, Mi rememoros la frukton de la malhumila reĝo de Asirio
kaj la majeston de liaj arogantaj okuloj; 13 ĉar li diris: Mi tion faris per
la forto de mia mano kaj per mia saĝeco, ĉar mi estas saĝa; mi forigis la
limojn de la popoloj, rabis iliajn provizojn, kaj mi deĵetis kiel potenculo
la sidantojn; 14 kaj mia mano trovis la riĉaĵon de la popoloj kiel neston;
kaj kiel oni enkolektas forlasitajn ovojn, mi enkolektis la tutan teron; kaj
neniu movis flugilon, malfermis la buŝon, nek krietis. 15 Ĉu povas hakilo
fanfaroni antaŭ tiu, kiu hakas per ĝi? ĉu povas segilo fieri antaŭ tiu, kiu
ĝin tiras? kvazaŭ vergo svingus tiun, kiu ĝin levas! kvazaŭ bastono levus
tiun, kiu ne estas el ligno!
16 Tial la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, venigos malgrasecon sur liajn
grasulojn, kaj sub lia gloro ekbrulos fajro, kiel flamo. 17 Kaj la lumo de
Izrael fariĝos fajro, kaj lia Sanktulo fariĝos flamo; kaj ĝi forbruligos kaj

ekstermos liajn pikarbustojn kaj dornojn en unu tago, 18 kaj ekstermos la
majeston de lia arbaro kaj de lia fruktoĝardeno, de la animo ĝis la karno;
kaj li fariĝos kiel senfortigita kadukulo. 19 La restaĵo de la arboj de lia
arbaro estos malgrandnombra, kaj knabo povos ilin registri.
20 En tiu tago la restintoj de Izrael kaj la savitoj de la domo de Jakob
ne plu fidos sian batanton, sed fidos fidele la Eternulon, la Sanktulon de
Izrael. 21 Konvertiĝos la restintoj, la restintoj de Jakob, al la Dio potenca.
22 Ĉar se via popolo, ho Izrael, eĉ estos kiel la apudmara sablo, nur
la restintoj konvertiĝos; ĉar estas decidita ekstermo per inunda justeco.
23 Ĉar deciditan ekstermon la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, faros en la tuta
lando.
24 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot: Ne timu la Asirianon, ho
Mia popolo, kiu loĝas en Cion; per vergo li vin frapos, kaj sian bastonon
li levos kontraŭ vin, kiel la Egiptoj; 25 ĉar ankoraŭ tre malmulte daŭros,
kaj finiĝos la kolero kaj Mia furiozo pro iliaj malbonagoj; 26 kaj la Eternulo
Cebaot aperigos vipon super li, kiel Li frapis la Midjanidojn ĉe la roko Oreb
kaj kiel Lia bastono estis super la maro, kaj Li levos ĝin, kiel kontraŭ la
Egiptojn. 27 Kaj en tiu tago lia ŝarĝo estos deprenita de sur viaj ŝultroj kaj
lia jugo de sur via kolo, kaj la jugo krevos pro la graseco.
28 Li venas Ajaton, trapasas Migronon, revizias siajn armilojn en
Miĥmaŝ; 29 ili trapasis la pasejon, tradormas la nokton en Geba; Rama
tremas, Gibea de Saul forkuras. 30 Kriu laŭte, filino de Galim! atentu,
Laiŝ! ho malriĉa Anatot! 31 Madmena cedas, la loĝantoj de Gebim forkuras.
32 Jam hodiaŭ li restos en Nob; li etendas sian manon kontraŭ la monton
de la filino de Cion, kontraŭ la monteton de Jerusalem.
33 Jen la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, kun forto dehakos branĉojn; la alte
leviĝintaj estos dehakitaj, kaj la fieraj estos humiligitaj. 34 Kaj Li pereigos
la densajn partojn de la arbaro per fero, kaj Lebanon falos de la Potenculo.

11

1 Eliros markoto el la trunko de Jiŝaj, kaj branĉo elkreskos el ĝiaj radikoj.
2 Kaj estos sur li la spirito de la Eternulo, spirito de saĝo kaj prudento, sprito
de konsilo kaj forto, spirito de sciado kaj de timo antaŭ la Eternulo. 3 Kaj
agrabla estos al li la timo antaŭ la Eternulo; kaj ne laŭ la rigardo de siaj
okuloj li juĝados, ne laŭ la aŭdo de siaj oreloj li eldirados verdiktojn; 4 sed
li juĝados malriĉulojn laŭ vero, kaj laŭ justeco li eldirados verdiktojn por
humiluloj de la lando; kaj li frapos la teron per la vergo de sia buŝo, kaj
per la spiro de siaj lipoj li mortigos malpiulon. 5 Vero estos la zono de
lia lumbo, kaj fideleco la zono de liaj koksoj. 6 Kaj loĝos lupo kun ŝafido,
kaj leopardo kuŝos kun kaprido; kaj bovido kaj leonido kaj grasigita bruto
estos kune, kaj malgranda knabo ilin kondukos. 7 Kaj bovino paŝtiĝos kun
urso, kaj iliaj idoj kuŝos kune; kaj leono simile al bovo manĝos pajlon. 8 Kaj
suĉinfano ludos super la truo de aspido, kaj demamigita infano metos sian
manon sur la neston de vipuro. 9 Oni ne malbonagos kaj ne difektos sur
Mia tuta sankta monto, ĉar la tero estos tiel plena de konado de la Eternulo,
kiel la akvo plenigas la maron.
10 En tiu tempo al la radiko de Jiŝaj, kiu staros kiel standardo por la
popoloj, celados la nacioj; kaj lia ripozejo estos honoro.
11 En tiu tempo la Sinjoro denove etendos Sian manon, por akiri la
restaĵon de Sia popolo, kiu restis de Asirio kaj de Egiptujo kaj de Patros
kaj de Etiopujo kaj de Elam kaj de Ŝinar kaj de Ĥamat kaj de la insuloj de

la maro. 12 Kaj Li levos standardon inter la nacioj kaj kolektos la dispelitojn
de Izrael, kaj la disĵetitojn de Jehuda Li kolektos de la kvar finoj de la tero.
13 Kaj malaperos la envio kontraŭ Efraimon, kaj la premantoj de Jehuda
ekstermiĝos; Efraim ne envios Jehudan, kaj Jehuda ne premos Efraimon.
14 Sed ili flugos kune al la Filiŝtoj okcidenten, prirabos la filojn de la oriento,
sur Edomon kaj Moabon ili metos sian manon; kaj la Amonidoj ilin obeos.
15 Kaj la Eternulo sekigos la golfon de Egiptujo, kaj svingos Sian manon
kun forta vento super la Rivero, kaj dividos ĝin en sep riveretojn, kiujn
oni povos transiri en ŝuoj. 16 Kaj estos vojo por la restaĵo de Lia popolo,
kiu restos de Asirio, kiel estis al Izrael en la tempo, kiam li eliris el la lando
Egipta.

12

1 En tiu tago vi diros: Mi dankas Vin, ho Eternulo; ĉar kvankam Vi koleris
min, Via kolero jam foriĝis, kaj Vi konsolas min. 2 Jen Dio estas mia savo:
mi fidas, kaj mi ne timas; ĉar Dio, la Eternulo, estas mia forto kaj mia kanto,
kaj Li fariĝis mia savo. 3 Kaj vi ĉerpos kun ĝojo akvon el la fontoj de la savo.
4 Kaj vi diros en tiu tago: Danku la Eternulon, voku Lian nomon, sciigu
Liajn farojn inter la popoloj, memorigu, ke Lia nomo estas alta. 5 Kantu al
la Eternulo, ĉar majestaĵon Li faris; tio estu sciata sur la tuta tero. 6 Ĝojkriu
kaj kantu, loĝantino de Cion; ĉar granda estas inter vi la Sanktulo de Izrael.

13

1 Profetaĵo pri Babel, kiun viziis Jesaja, filo de Amoc.
2 Sur senarba monto levu standardon, laŭte voku al ili, faru signon per
la mano, ke ili eniru en la pordegon de la eminentuloj. 3 Mi ordonis al Miaj
sanktigitoj, Mi kunvokis al Mia kolero Miajn fortulojn, kiuj ĝojas pro Mia
majesteco. 4 Bruo de amaso estas sur la montoj, kvazaŭ de grandnombra
popolo! bruo de la regnoj de nacioj kolektiĝintaj! la Eternulo Cebaot
ĉirkaŭrigardas la batalontan militistaron. 5 Ili venis el lando malproksima,
de la rando de la ĉielo, la Eternulo kaj la iloj de Lia kolero, por ruinigi
la tutan landon. 6 Ĝemu, ĉar proksima estas la tago de la Eternulo; kiel
katastrofo ĝi venos de la Plejpotenculo. 7 Tial ĉiuj manoj senfortiĝas kaj
ĉiu homa koro senkuraĝiĝas. 8 Ili estas teruritaj, spasmoj kaj doloroj ilin
atakas, ili sin tordas, kiel naskantino; kun miro ili rigardas unu alian,
iliaj vizaĝoj flamas. 9 Jen venis la tago de la Eternulo, kruela kaj kolera
kaj furioza, por fari la landon dezerto kaj ekstermi el ĝi ĝiajn pekulojn.
10 La steloj de la ĉielo kaj ĝiaj stelfiguroj ne donas sian lumon, la suno
mallumiĝis leviĝante, kaj la luno ne briligos sian lumon. 11 Mi repagos al la
mondo la malbonon kaj al la malpiuloj ilian kulpon; Mi ĉesigos la fierecon
de la malhumiluloj, kaj la arogantecon de la potenculoj Mi malaltigos. 12 Mi
faros, ke viro estos pli kara, ol oro, kaj homo estos pli kara, ol la ora metalo
el Ofir. 13 Por tio Mi ektremigos la ĉielon, kaj la tero skuiĝos el sia loko, pro
la kolero de la Eternulo Cebaot kaj en la tago de Lia flama kolero. 14 Ili estos
kiel gazelo persekutata, kiel ŝafo forlasita; ĉiu sin turnos al sia popolo, kaj
ĉiu kuros al sia lando. 15 Ĉiu renkontita estos trapikita, kaj ĉiu kaptita falos
de glavo. 16 Iliaj infanoj estos frakasitaj antaŭ iliaj okuloj; iliaj domoj estos
prirabitaj, kaj iliaj edzinoj estos malhonoritaj. 17 Mi vekos kontraŭ ilin la
Medojn, kiuj ne ŝatas arĝenton kaj oron ne avidas, 18 sed per pafarkoj
mortigas junulojn, frukton de ventro ne kompatas; infanojn ne indulgas
ilia okulo. 19 Kaj Babel, la plej bela el la regnoj, la majesta belaĵo de la

Ĥaldeoj, estos kiel Sodom kaj Gomora, ruinigitaj de Dio; [20] neniu iam tie
sidos, kaj por eterne ĝi restos neloĝata; Arabo ne starigos tie sian tendon,
kaj paŝtistoj tie ne ripozos. [21] Ripozos tie sovaĝaj bestoj, kaj iliaj domoj
estos plenaj de gufoj, kaj strutoj tie loĝos, kaj virkaproj tie saltados. [22] Kaj
ŝakaloj bruos en iliaj palacoj, kaj strigoj en la salonoj de amuzo. Kaj baldaŭ
venos ĝia tempo, kaj ĝiaj tagoj ne daŭros.

14

[1] Ĉar la Eternulo ekkompatos Jakobon, kaj denove elektos Izraelon, kaj
reloĝigos ilin en ilia lando. Kaj fremduloj kuniĝos kun ili, kaj aliĝos al la
domo de Jakob. [2] Kaj popoloj prenos ilin kaj venigos ilin sur ilian lokon, kaj
la domo de Izrael ekposedos ilin en la lando de la Eternulo kiel sklavojn
kaj sklavinojn. Kaj ili malliberigos siajn malliberigintojn kaj regos siajn
premintojn.

[3] Kaj en tiu tago, kiam la Eternulo ripozigos vin de via suferado kaj de
via mizero, kaj de la malfacila laborado, per kiu oni laborigis vin, [4] vi
eldiros ĉi tiun mokokanton pri la reĝo de Babel, kaj diros: Kiel kvietiĝis
la premanto, ĉesiĝis la tributo! [5] La Eternulo rompis la bastonon de la
maljustuloj, la vergon de la regantoj, [6] kiu kolere batadis popolojn per
batoj senĉesaj, kolere regadis popolojn, senĉese persekutante. [7] Ekripozis,
trankviliĝis la tuta tero, ĝojkrias, kantante. [8] Eĉ la cipresoj ĝojas pri vi, la
cedroj de Lebanon: De tiu tempo, kiam vi ekkuŝis, neniu hakanto venas
al ni. [9] Ŝeol sube ekskuiĝis pro vi, renkontante vin venantan; ĝi vekis
por vi la mortintojn, ĉiujn potenculojn de la tero; ĝi levis por vi de iliaj
tronoj ĉiujn reĝojn de la popoloj. [10] Ili ĉiuj ekparolos kaj diros al vi: Vi
ankaŭ senfortiĝis, kiel ni, vi similiĝis al ni; [11] en Ŝeolon estas ĵetita via
majesto kaj la bruo de viaj psalteroj; sub vi sterniĝos vermoj, kaj vermoj
estos via kovrilo. [12] Kial vi falis de la ĉielo, ho brilo, filo de la matenruĝo!
hakita sur la teron vi estas, ho turmentinto de la popoloj. [13] Kaj vi diris
en via koro: Mi supreniros en la ĉielon, pli alten ol la steloj de Dio mi
levos mian tronon, kaj mi sidos sur la monto de kunveno, ĉe la rando
de nordo; [14] mi supreniros sur la altaĵon de la nuboj, mi similiĝos al la
Plejaltulo. [15] Sed en Ŝeolon vi estos mallevita, en la profundon de la tombo!
[16] Tiuj, kiuj vin vidos, rigardos vin atente, kaj miros: Ĉu ĉi tio estas la viro,
kiu tremigis la teron, teruris regnojn, [17] kiu faris la mondon dezerto kaj
ruinigis ĝiajn urbojn, kiu siajn kaptitojn ne liberigis hejmen? [18] Ĉiuj reĝoj
de popoloj kuŝas kun honoro, ĉiu en sia domo; [19] sed vi estas forĵetita
el via tombo, kiel malŝatata branĉo, kovrita de mortigitoj, trapikitaj per
glavo, ĵetitaj malsupren en kavon, kiel kadavro piedpremata. [20] Vi ne estos
kun ili en tombo, ĉar vian landon vi ruinigis, vian popolon vi mortigis; la
semon de malbonaguloj oni neniam nomos. [21] Preparu liajn filojn por buĉo
pro la pekoj de iliaj patroj, por ke ili ne leviĝu kaj ne heredu la landon
kaj ne plenigu la mondon per urboj. [22] Mi leviĝos kontraŭ ilin, diras la
Eternulo Cebaot; kaj Mi ekstermos de Babel la nomon kaj restaĵon kaj filon
kaj nepon, diras la Eternulo. [23] Kaj Mi faros ĝin heredaĵo de botaŭroj, kaj
akvaj marĉoj, kaj Mi balaos ĝin per balailo de pereigo, diras la Eternulo
Cebaot.

[24] Ĵuris la Eternulo Cebaot, dirante: Kiel Mi intencis, tiel fariĝos; kaj kiel
Mi decidis, tiel efektiviĝos; [25] frakasita estos la Asiriano en Mia lando, kaj
sur Miaj montoj Mi lin dispremos, por ke foriĝu de ili lia jugo kaj lia ŝarĝo

estu deprenita de sur iliaj ŝultroj. 26 Tio estas la decido, farita pri la tuta
tero; kaj tio estas la mano, etendita super ĉiujn popolojn. 27 Ĉar la Eternulo
Cebaot decidis, kaj kiu malhelpos? kaj Lia mano estas etendita, kiu do ĝin
returnos?
28 En la jaro de la morto de la reĝo Aĥaz estis farita la sekvanta profetaĵo:
29 Ne ĝoju, tuta Filiŝtujo, ke rompita estas la vergo, kiu vin batadis;
ĉar el la radiko de serpento eliros vipuro, kaj ĝia produkto estos fluganta
serpento. 30 Kaj la unuenaskitoj de malriĉuloj paŝtiĝos, kaj senhavuloj
ripozos sendanĝere; kaj Mi pereigos per malsato vian radikon, kaj via
restaĵo estos mortigita. 31 Ĝemploru, ho pordego; kriu, ho urbo; perdis
la kuraĝon la tuta Filiŝtujo; ĉar de nordo venas fumo, kaj neniu restas sola
en iliaj taĉmentoj. 32 Kaj kion oni respondos al la senditoj de la popolo?
Ke la Eternulo fortikigis Cionon, kaj en ĝi trovos defendon la malriĉuloj de
Lia popolo.

15

1 Profetaĵo pri Moab:
En nokto ruiniga pereis Ar-Moab, en nokto ruiniga pereis Kir-Moab. 2 Ili
iris en la domon kaj sur la altaĵojn de Dibon, por plori; pri Nebo kaj Medba
ĝemploras Moab; ĉiuj kapoj estas kalvaj, ĉiuj barboj estas razitaj. 3 Sur
siaj stratoj ili ĉirkaŭzonis sin per sakaĵoj; sur iliaj tegmentoj kaj placoj ĉiuj
ĝemkrias, konsumiĝas per plorado. 4 Krias Ĥeŝbon kaj Eleale, ĝis Jahac oni
aŭdas ilian voĉon; tial ĝemploras la armitoj de Moab, lia animo tremas en
li. 5 Mia koro krias pro Moab; liaj forkurintoj kuras ĝis Coar, ĝis la tria Eglat;
ĉar laŭ la vojo supren al Luĥit ili iras plorante, ĉar sur la vojo al Ĥoronaim
leviĝas kriado de malfeliĉo. 6 Ĉar la akvo de Nimrim sekforiĝis, ĉar sekiĝis
la herbo, malaperis kreskaĵoj, verdaĵo jam ne ekzistas. 7 Tial la abundaĵon,
kiun ili kolektis, kaj sian ŝparitaĵon ili transportas trans la riveron de la
salikoj. 8 Ĉar la kriado ĉirkaŭas la limojn de Moab, ĝis Eglaim atingas lia
plorado, kaj ĝis Beer-Elim atingas lia plorado. 9 Ĉar la akvo de Dimon estas
plena de sango; ĉar Mi ankoraŭ pli multe venigos sur Dimonon, leonon sur
la saviĝintojn de Moab kaj sur la restaĵon de la lando.

16

1 Sendu ŝafidon al la reganto de la tero el Sela en la dezerto sur la monton
de la filino de Cion. 2 Kiel vaganta birdo, elpelita el la nesto, tiel estos la
filinoj de Moab ĉe la transirejoj de Arnon. 3 Aranĝu konsilon, faru decidon;
simile al nokto faru vian ombron meze de la tago; kaŝu la elpelitojn, ne
malkaŝu la vaganton. 4 Miaj elpelitaj Moabidoj loĝu ĉe vi; estu por ili ŝirmo
kontraŭ la rabanto, ĝis ĉesiĝos la premado, finiĝos la rabado, malaperos la
piedpremanto el la lando. 5 Kaj fortikiĝos trono per favorkoreco, kaj sur ĝi
kun justeco en la tendo de David sidos juĝisto, celanta justecon, akcelanta
la veron.
6 Ni aŭdis pri la fiereco de Moab, ke ĝi estas tre granda; lia malhumileco
kaj fiereco kaj furiozado estas pli granda, ol lia forto. 7 Tial ĝemkrios
Moab pri si mem, ĉiuj ĝemkrios; pri la fundamentoj de Kir-Ĥareset ili
ploras, profunde frapitaj. 8 Ĉar la kampoj de Ĥeŝbon dezertiĝis, ankaŭ la
vinberĝardenoj de Sibma; la estroj de la popoloj dishakis la plej bonajn
branĉojn, kiuj atingis ĝis Jazer, etendiĝis en la dezerton; ĝiaj markotoj
disĵetiĝis, transiris la maron. 9 Tial per la ploro de Jazer mi ploros pri la

vinberĝardeno de Sibma; mi priverŝos vin per miaj larmoj, ho Ĥeŝbon
kaj Eleale; ĉar krioj de triumfo falis sur viajn somerajn fruktojn kaj
sur vian grenrikolton. 10 Foriĝis de la kampo ĝojo kaj gajeco, kaj en la
vinberĝardenoj oni ne kantas nek ĝojkrias; vinon en la vinpremejoj oni
ne premas; la ĝojkriojn Mi ĉesigis. 11 Tial mia interno sonas pri Moab
kiel harpo, kaj mia koro pri Kir-Ĥeres. 12 Kaj kiam montriĝos, ke Moab
senfortiĝis sur la altaĵo, kaj eniros en sian templon, por preĝi, li nenion
atingos.
13 Tio estas la vorto, kiun la Eternulo diris pri Moab antaŭ longe. 14 Sed
nun la Eternulo diris jene: Post tri jaroj, kiel estas la jaroj de dungito,
malaltiĝos la gloro de Moab kun la tuta grandnombreco, kaj restos tre
malmulte, malgrandnombre.

17

1 Profetaĵo pri Damasko:
Jen Damasko ne plu estos urbo, sed ĝi estos amaso da ruinaĵoj.
2 Forlasitaj estos la urboj de Aroer; brutaroj tie paŝtiĝos, kaj neniu ilin
fortimigos. 3 Kaj detruita estos la fortikaĵo de Efraim, kaj la regno de
Damasko kaj la restaĵo de Sirio estos kiel la gloro de la Izraelidoj, diras
la Eternulo Cebaot.
4 En tiu tempo maldikiĝos la gloro de Jakob, kaj lia grasa korpo
malgrasiĝos. 5 Kaj estos tiel, kiel kiam rikoltanto enkolektis la grenon kaj
lia mano rikoltis la spikojn, kaj estos kiel post la rikolto de spikoj en la valo
Refaim. 6 Kaj restos tie postrikoltaĵo, kiel ĉe la skuado de olivarbo: du, tri
olivoj sur la supro de alta branĉo, kvar, kvin sur la branĉoj fruktoportaj,
diras la Eternulo, Dio de Izrael. 7 En tiu tempo la homo sin turnos al sia
Kreinto, kaj liaj okuloj ekrigardos al la Sanktulo de Izrael. 8 Kaj li ne turnos
sin al la altaroj, faritaj de liaj manoj, kaj ne rigardos al la faritaĵo de siaj
fingroj, al la sanktaj stangoj kaj la idoloj de la suno. 9 En tiu tempo liaj urboj
fortikigitaj estos kiel ruinoj en arbaro aŭ sur altaĵo, kiujn oni forlasis pro la
Izraelidoj, kaj ili estos dezertaj. 10 Ĉar vi forgesis la Dion de via savo kaj ne
memoris la Rokon de via forteco; tial vi plantis plantaĵojn plezurigajn kaj
kreskigis fremdan vinberbranĉon; 11 en la tago, kiam vi plantis, vi zorgis
pri la kreskado, kaj en la mateno, kiam vi semis, vi zorgis pri la floroj; sed
en la tago de ricevado estas ne rikolto, sed doloro suferiga.
12 Ho ve! bruo de multe da popoloj; ili bruas simile al la bruo de maroj;
kaj tumulto de gentoj, kiel tumulto de grandaj akvoj. 13 Gentoj bruas simile
al la bruado de grandaj akvoj; sed Li minace ekkrios al ili, kaj ili forkuros
malproksimen, kaj ili estos pelataj, kiel grenventumaĵo sur la montoj estas
pelata de vento, kaj kiel polvo estas pelata de ventego. 14 Dum la vespero
jen estas teruro; sed antaŭ la mateno ili jam ne ekzistas. Tia estas la sorto
de niaj premantoj kaj la loto de niaj rabantoj.

18

1 Ve al la lando flanke ombrata, kiu troviĝas transe de la riveroj Etiopaj,
2 kiu sendas senditojn per la maro kaj per kanaj ŝipoj sur la akvo! Iru,
rapidaj senditoj, al la popolo grandkreska kaj glathaŭta, al la popolo, kiu
estas pli terura, ol kia ajn alia, al la popolo laŭregulara kaj piedpremanta,
kies landon tratranĉas riveroj. 3 Vi ĉiuj, kiuj troviĝas en la mondo kaj loĝas
sur la tero! rigardu, kiam oni levos standardon; kaj aŭskultu, kiam oni
ekblovos per trumpeto. 4 Ĉar tiel diris al mi la Eternulo: Mi restos trankvila

kaj rigardos en Mia loĝejo, kiel serena varmego ĉe hela lumo, kiel rosa
nubo ĉe varmego de rikolto. 5 Ĉar antaŭ la rikolto, kiam la florado finiĝis
kaj la floro fariĝis matura bero, Li detranĉos la branĉojn per tranĉiloj kaj
deprenos la vinberbranĉojn. 6 Ĉio kune estos lasita por la rabobirdoj de
la montoj kaj por la bestoj de la tero; kaj la rabobirdoj loĝos super ĝi
en somero, kaj ĉiaj bestoj de la tero super ĝi vintros. 7 En tiu tempo sur
la lokon de la nomo de la Eternulo Cebaot, sur la monton Cion, alportos
donacojn al la Eternulo Cebaot la popolo grandkreska kaj glathaŭta, la
popolo, kiu estas pli terura, ol kia ajn alia, la popolo laŭregulara kaj
piedpremanta, kies landon tratranĉas riveroj.

19

1 Profetaĵo pri Egiptujo:

Jen la Eternulo veturos sur malpeza nubo kaj venos Egiptujon. Kaj
ektremos antaŭ Li la idoloj de Egiptujo, kaj la koro de la Egiptoj
senkuraĝiĝos interne de ili. 2 Kaj Mi tumultigos Egiptojn kontraŭ Egiptojn;
kaj militos ĉiu kontraŭ sia frato kaj ĉiu kontraŭ sia amiko, urbo kontraŭ
urbo, regno kontraŭ regno. 3 Kaj malaperos la kuraĝo de la Egiptoj interne
de ili, kaj Mi detruos iliajn intencojn; kaj ili demandos la idolojn kaj la
sorĉistojn kaj la aŭguristojn kaj la antaŭdiristojn. 4 Kaj Mi transdonos la
Egiptojn en la manon de kruela sinjoro, kaj senkompata reĝo regos super
ili, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot. 5 Kaj sekforiĝos la akvo el la maro,
kaj la rivero senakviĝos kaj sekiĝos. 6 Kaj senhaviĝos la riveroj, elĉerpiĝos
kaj sekiĝos la kanaloj de Egiptujo, kano kaj junko velkos. 7 La herbejoj
apudakvaj, super la akvo mem, kaj ĉio semita apud la akvo velkos, sekiĝos,
kaj malaperos. 8 Kaj malĝojos la fiŝkaptistoj, kaj ploros ĉiuj, kiuj ĵetas
fiŝhokojn en la akvon, kaj la etendantoj de retoj surakvaj estos malfeliĉaj.
9 Kaj hontos la prilaboristoj de lino kombita kaj la teksistoj de blanka tolo.
10 Kaj la pilastroj de la lando estos disbatitaj; ĉiuj dungatoj estos malgajaj.
11 Malsaĝaj estas la princoj de Coan; la saĝaj konsilistoj de Faraono fariĝis
senkonsilaj. Kiel vi diros al Faraono: Mi estas filo de saĝuloj, ido de
antikvaj reĝoj? 12 Kie do nun estas viaj saĝuloj? ili do diru al vi kaj sciigu,
kion la Eternulo Cebaot decidis pri Egiptujo. 13 Malsaĝiĝis la princoj de
Coan, trompiĝis la princoj de Nof, erarigis Egiptujon, la fundamenton de
siaj gentoj. 14 La Eternulo verŝis en ilin spiriton de konfuzo; kaj ili erarigis
Egiptujon en ĉiuj ĝiaj faroj, kiel ebriulo ŝanceliĝas vomante. 15 Kaj estos
en Egiptujo nenia faro, kiun farus kapo aŭ vosto, branĉo aŭ kano.

16 En tiu tempo Egiptujo estos kiel virinoj; ĝi tremos kaj timos antaŭ la
moviĝo de la mano de la Eternulo Cebaot, kiun Li svingos super ĝi. 17 Kaj
la lando de Jehuda fariĝos teruraĵo por la Egiptoj; ĉiu, kiu rememoros ĝin,
ektimos, pro la decido de la Eternulo Cebaot, kiun Li decidis pri ili.

18 En tiu tempo estos en la lando Egipta kvin urboj, parolantaj la lingvon
Kanaanan kaj ĵurantaj per la Eternulo Cebaot; unu havos la nomon Urbo
de Detruo.

19 En tiu tempo estos altaro por la Eternulo meze de la lando Egipta, kaj
monumento por la Eternulo apud ĝia limo; 20 kaj ĝi estos signo kaj atesto
pri la Eternulo Cebaot en la lando Egipta; ĉar ili krios al la Eternulo pro
la premantoj, kaj Li sendos al ili savanton kaj potenculon, kiu savos ilin.
21 Kaj la Eternulo fariĝos konata al la Egiptoj; kaj la Egiptoj tiam ekkonos
la Eternulon, kaj alportos buĉoferojn kaj farunoferojn, kaj faros sanktajn
promesojn al la Eternulo kaj plenumos. 22 La Eternulo frapos la Egiptojn,

frapos kaj resanigos; kaj ili returnos sin al la Eternulo, kaj Li aŭskultos
ilian peton kaj resanigos ilin.
23 En tiu tempo estos vojo de Egiptujo al Asirio; kaj la Asirianoj venados
en Egiptujon kaj la Egiptoj en Asirion, kaj la Egiptoj servados kune kun la
Asirianoj.
24 En tiu tempo Izrael estos triope kun Egiptujo kaj Asirio; estos beno sur
la tero. 25 La Eternulo Cebaot benos ilin, dirante: Benataj estu Mia popolo
la Egiptoj, kaj Asirio, verko de Miaj manoj, kaj Mia heredaĵo Izrael.

20

1 En la jaro, kiam Tartan venis Aŝdodon, kien lin sendis Sargon, reĝo de
Asirio, kaj li militis kontraŭ Aŝdod kaj prenis ĝin, 2 en tiu tempo la Eternulo
parolis per Jesaja, filo de Amoc, dirante: Iru, kaj demetu la sakaĵon de via
lumbo, kaj demetu la ŝuojn de viaj piedoj. Kaj li faris tiel; li iris nuda kaj
nudpieda. 3 Kaj la Eternulo diris: Kiel Mia servanto Jesaja iris nuda kaj
nudpieda por trijara montrado kaj antaŭdirado pri Egiptujo kaj Etiopujo,
4 tiel la reĝo de Asirio kondukos la kaptitajn Egiptojn kaj la ekzilitajn
Etiopojn, junulojn kaj maljunulojn, nudajn kaj nudpiedajn kaj kun nudaj
hontaj partoj, malhonore por la Egiptoj. 5 Kaj ili havos teruron kaj honton
pro Etiopujo, kiun ili fidis, kaj pro Egiptujo, pri kiu ili fanfaronis. 6 Kaj
en tiu tempo diros la loĝantoj de tiu apudmara lando: Jen kia estas nia
fidita lando, kien ni kuris, por serĉi helpon, por savi nin kontraŭ la reĝo
de Asirio; kiamaniere ni nun savos nin?

21

1 Profetaĵo pri la apudmara dezerto:
Kiel renversanta de ventego de sudo, li venas el la dezerto, el lando
terura. 2 Kruela vizio estas montrita al mi: rabanto rabas, kaj ruiniganto
ruinigas. Supreniru, ho Elam; sieĝu, ho Medujo; ĉiun ĝemadon mi
ĉesigis. 3 Tial mia lumbo estas plena de doloro; turmentoj kaptis min, kiel
turmentoj de naskantino; mi tordiĝis, kiam mi aŭdis; mi sentis teruron,
kiam mi vidis. 4 Konsterniĝas mia koro, teruro min frapis; la ĉarma nokto
fariĝis por mi teruro. 5 Preparu tablon, starigu gardostarantojn, manĝu,
trinku. Leviĝu, princoj, ŝmiru la ŝildon. 6 Ĉar tiele diris al mi mia Sinjoro:
Iru, starigu observanton; kion li vidos, li diru. 7 Kaj li vidis vicojn da ĉevaloj
duope, vicojn da azenoj, vicojn da kameloj; kaj li aŭskultis atente, kun
granda atento. 8 Kaj li ekkriis kiel leono: Mia sinjoro, mi staris konstante
sur mia observejo dum la tago, kaj sur mia gardejo mi staris tutajn noktojn;
9 kaj jen venis viro, veturanta sur duĉevala ĉaro, kaj li ekkrias kaj diras:
Falis, falis Babel, kaj ĉiuj idoloj de ĝiaj dioj rompiĝis sur la teron. 10 Mia
draŝaĵo, kaj filo de mia garbejo! kion mi aŭdis de la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael, tion mi diris al vi.
11 Profetaĵo pri Duma:
Oni krias al mi el Seir: Gardisto, kiom da nokto restas? gardisto, kiom da
nokto restas? 12 La gardisto diris: Venis la mateno, kaj tamen estas nokto;
se vi volas demandi, demandu, revenu denove.
13 Profetaĵo pri Arabujo:
En la arbaro Arabuja pasigu la nokton, karavanoj Dedanaj! 14 Elportu
akvon renkonte al la soifanto, vi, loĝantoj de la lando Tema, kun pano
renkontu la forkurinton; 15 ĉar oni forkuras de glavo, de akrigita glavo, kaj
de pafarko streĉita, kaj de kruela batalo. 16 Ĉar tiele diris al mi la Sinjoro:

Post unu jaro, kiel la jaro de dungito, malaperos la tuta gloro de Kedar;
17 kaj la restaĵo de la heroaj arkpafistoj de Kedar estos malgranda; ĉar la
Eternulo, Dio de Izrael, diris.

22

1 Profetaĵo pri la valo de vizio:
Kio nun estas al vi, ke vi ĉiuj iris sur la tegmentojn? 2 Vi, plena de bruo,
urbo tumulta, urbo gaja, viaj mortigitoj ne estas mortigitaj per glavo kaj ne
mortis en batalo; 3 ĉiuj viaj ĉefoj kune forkuris de pafarko; ĉiuj, kiujn oni
trovis ĉe vi, estas ligitaj; ligitaj estas kune ĉiuj, kiuj forkuris malproksimen.
4 Tial mi diris: Forturnu vin de mi, mi ploros maldolĉe; ne penu konsoli
min pri la malfeliĉo de la filino de mia popolo. 5 Ĉar tio estas tago de
konsterno kaj de piedpremado kaj de konfuzo antaŭ la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, en la valo de vizio; detruado de muroj kaj vokado al la montoj.
6 Kaj Elam portis sagujon en vico da rajdantoj, kaj Kir briligis ŝildon. 7 Kaj
viaj plej bonaj valoj pleniĝis de ĉaroj, kaj rajdantoj sin aranĝis antaŭ la
pordego. 8 Kaj oni formetis la kurtenon de Jehuda; kaj vi rigardis en tiu
tago la armilojn de la arbara domo, 9 kaj vi vidis, ke estas multe da fendoj
en la urbo de David; kaj vi kolektis la akvon de la malsupra lageto. 10 Kaj
vi kalkulis la domojn de Jerusalem; kaj vi detruis la domojn, por fortikigi
la muron. 11 Kaj inter la du muroj vi faris basenon por la akvo de la
malnova lageto. Sed vi ne direktis vian rigardon al Tiu, kiu tion faris,
kaj ĝian antikvan Kreinton vi ne rigardis. 12 Kaj en tiu tago la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, vokis, ke oni ploru kaj kriu, kaj detranĉu siajn harojn kaj
surmetu sur sin sakaĵon. 13 Jen estas ĝojo kaj gajeco: oni mortigas bovojn,
buĉas ŝafojn; oni manĝas viandon kaj trinkas vinon, dirante: Ni manĝu
kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos. 14 Sed al mia orelo malkaŝis la Eternulo
Cebaot: Ĉi tiu malbonagado ne estos pardonita al vi, ĝis vi mortos, diris la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot.
15 Tiele diris la Sinjoro, la Eternulo Cebaot: Iru, venu al tiu administranto,
al Ŝebna, la palacestro, kaj diru: 16 Kion vi havas ĉi tie? kaj kiun vi havas
ĉi tie, ke vi elhakigis al vi ĉi tie tombon? Li elhakigas alte sian tombon, li
elĉizigas en la roko loĝejon por si. 17 Jen la Eternulo forte vin ĵetos kaj
forte vin kaptos; 18 Li volvos vin kaj rulos kiel globon en vastan landon;
tie vi mortos, tie restos la ĉaroj de via gloro, vi, malhonoro de la domo de
via sinjoro! 19 Kaj Mi depuŝos vin de via posteno, kaj el via ofico vi estos
forigita. 20 Kaj en tiu tago Mi alvokos Mian servanton Eljakim, filon de
Ĥilkija, 21 kaj Mi vestos lin per via ĥitono kaj zonos per via zono, kaj vian
regadon Mi transdonos en lian manon; kaj li estos patro por la loĝantoj
de Jerusalem kaj por la domo de Jehuda. 22 Kaj Mi metos la ŝlosilon de
la domo de David sur lian ŝultron; kaj li malfermos, kaj neniu fermos;
kaj li fermos, kaj neniu malfermos. 23 Kaj Mi fortikigos lin kiel najlon sur
loko fidinda, kaj li estos trono de honoro en la domo de sia patro. 24 Kaj
pendos sur li la tuta gloro de la domo de lia patro, la infanoj kaj idoj, ĉiuj
malgrandaj vazoj, de la vazoj por manĝado ĝis la vazoj por trinkado. 25 En
tiu tago, diras la Eternulo Cebaot, estos forigita la najlo, fortikigita sur loko
fidinda; ĝi estos rompita kaj falos, kaj pereos la ŝarĝo, kiu estis sur ĝi; ĉar
la Eternulo diris.

23

1 Profetaĵo pri Tiro:

Plorkriu, ho ŝipoj de Tarŝiŝ; ĉar ĝi estas detruita tiel, ke restis neniu
domo, neniu pordo. El la lando de la Kitidoj tio estas sciigita al ili. 2 Silentu,
ho loĝantoj de la apudmara lando. Komercistoj de Cidon, transveturantaj
la maron, vin plenigadis; 3 sur granda akvo oni venigadis al ĝi semojn de
Ŝiĥor, rikoltaĵon de Nilo; kaj ĝi estis komercejo de la popoloj. 4 Hontu,
Cidon; ĉar la maro, la mara fortikaĵo diris: Mi ne havis dolorojn, mi ne
naskis, mi ne edukis knabojn, mi ne kreskigis knabinojn. 5 Kiam oni tion
aŭdos en Egiptujo, oni ektremos ĉe la sciigo pri Tiro. 6 Transiru al Tarŝiŝ,
plorkriu, ho loĝantoj de la apudmara lando. 7 Ĉu tio estas via gaja urbo, la
tre antikva? ĝiaj piedoj forportas ĝin, por loĝi malproksime. 8 Kiu decidis
tion pri Tiro, la kronita, kies komercistoj estas princoj kaj kies negocistoj
estas eminentuloj de la lando? 9 La Eternulo Cebaot tion decidis, por
malaperigi la majeston de ĉiu gloro, por humiligi ĉiujn eminentulojn de
la lando. 10 Trapasu vian landon kiel rivero, ho filino de Tarŝiŝ; jam nenio
vin zonas. 11 Sian manon Li etendis super la maron, Li skuis regnojn; la
Eternulo faris ordonon pri Kanaan, por ekstermi liajn fortikaĵojn. 12 Kaj
Li diris: Vi en plu estos gaja, vi, senhonorigita virgulino, filino de Cidon!
Leviĝu, transiru al la Kitidoj; sed ankaŭ tie vi ne havos trankvilecon.
13 Jen la lando de la Ĥaldeoj: ĉi tiu popolo ne ekzistis; la Asiriano ĝin
fondis por la loĝantoj de la dezerto; ili starigis sieĝajn turojn, detruis ĝiajn
palacojn, faris ĝin ruino. 14 Plorkriu, ho ŝipoj de Tarŝiŝ; ĉar detruita estas
via potenco. 15 En tiu tempo Tiro estos forgesita dum sepdek jaroj, kiuj
estas kiel la tempo de unu reĝo; post la fino de la sepdek jaroj estos kun
Tiro tio, kion oni kantas pri malĉastistino: 16 Prenu la harpon, ĉirkaŭiru
la urbon, ho forgesita malĉastistino; ludu bone, kantu multe, por ke oni
rememoru vin. 17 Kaj post la fino de la sepdek jaroj la Eternulo vizitos
Tiron, kiu denove ricevados promalĉastajn donacojn kaj malĉastados kun
ĉiuj regnoj de la mondo sur la supraĵo de la tero. 18 Kaj ĝia komercenspezo
kaj ĝiaj promalĉastaj donacoj estos konsekritaj al la Eternulo; ili ne estos
kolektataj en trezorejon nek konservataj; sed por tiuj, kiuj loĝas antaŭ la
vizaĝo de la Eternulo, estos ĝia komercenspezo, por ke ili manĝu sate kaj
havu belajn vestojn.

24

1 Jen la Eternulo dezertigas la landon kaj ruinigas ĝin kaj ŝanĝas ĝian
aspekton kaj disĵetas ĝiajn loĝantojn. 2 Kaj estos al la popolo kiel al
la pastro, al la servisto kiel al lia mastro, al la servistino kiel al ŝia
mastrino, al la aĉetanto kiel al la vendanto, al la pruntedonanto kiel al
la prunteprenanto, al la ŝuldanto kiel al la kreditoro. 3 Tute dezertigita
estos la lando kaj tute prirabita; ĉar la Eternulo tion diris. 4 Funebras kaj
velkas la lando, senfortiĝas kaj velkas la mondo, senfortiĝas la eminentuloj
de la popolo de la lando. 5 Kaj la tero estas malpurigita de siaj loĝantoj; ĉar
ili malobeis la instruon, ŝanĝis la leĝon, detruis la eternan interligon. 6 Pro
tio malbeno konsumis la teron, kaj kulpiĝis tiuj, kiuj loĝas sur ĝi; pro tio
forbrulis la loĝantoj de la lando kaj restis malmulte da homoj. 7 Malgaja
estas la mosto, sensukiĝis la vinbero, ĝemas ĉiuj ĝojintoj. 8 Ĉesiĝis la
gajeco de tamburinoj, malaperis la bruo de gajuloj, ĉesiĝis la gajeco de
harpo. 9 Oni ne trinkas vinon ĉe kantado; maldolĉa estas ebriigaĵo por siaj
trinkantoj. 10 Ruinigita estas la dezerta urbo; ĉiuj domoj estas fermitaj tiel,
ke oni ne povas eniri. 11 Oni ploras sur la stratoj pri vino; mallumiĝis ĉia

ĝojo, malaperis la gajeco de la lando. 12 En la urbo restis dezerteco, kaj la
pordegoj disbatitaj estas ruinigitaj. 13 Ĉar tiel estos meze de la lando, meze
de la popoloj: kiel post fruktoskuo de olivarbo, kiel estas al la restintaj beroj
post la fino de la vinberrikolto. 14 Ili levos sian voĉon kaj ĝojkrios, pri la
majesto de la Eternulo ili krios de la maro. 15 Tial en la regionoj orientaj
gloru la Eternulon, sur la insuloj de la maro la nomon de la Eternulo, Dio
de Izrael.
16 De la rando de la tero ni aŭdis kantadon: Gloro al la justulo; sed mi
diras: Ho mi malfeliĉa, ho mi malfeliĉa, ve al mi! rabis rabistoj, kaj per
granda rabado ili rabis. 17 Teruro, kavo, kaj kaptilo trafos vin, ho loĝantoj
de la tero. 18 Kaj tiu, kiu forkuros de la voĉo de la teruro, falos en kavon;
kaj kiu eliros el la kavo, trafos en la kaptilon; ĉar la aperturoj de alte
malfermiĝis kaj la fundamento de la tero ekskuiĝis. 19 Forte diskrevis la
tero, forte dispeciĝis la tero, forte skuiĝis la tero. 20 Ŝanceliĝas la tero kiel
ebriulo, kaj balanciĝas kiel hamako; kaj pezas sur ĝi ĝia krimeco; kaj ĝi
falis, kaj ne plu leviĝos.
21 Kaj en tiu tempo punos la Eternulo la taĉmentojn de la alto en la ĉielo
kaj la reĝojn de la tero sur la tero. 22 Kaj ili estos kolektitaj kune, ligitaj
en malliberejo, kaj ili estos enŝlositaj en ŝlositejo, kaj post longa tempo ili
estos punitaj. 23 Kaj ruĝiĝos la luno, kaj hontos la suno, kiam la Eternulo
Cebaot ekreĝos sur la monto Cion kaj en Jerusalem, kaj Lia gloro aperos
antaŭ Liaj plejaĝuloj.

25

1 Ho Eternulo, Vi estas mia Dio; mi gloros Vin, mi laŭdos Vian nomon; ĉar
Vi faris miraklon; decidoj antikvaj fariĝis efektivaĵoj kaj veraĵoj. 2 Ĉar Vi
faris el urbo amason da ŝtonoj; urbon fortikigitan Vi faris ruino; la kasteloj
de la barbaroj ne plu prezentas urbon kaj neniam rekonstruiĝos. 3 Pro tio
gloros Vin popolo potenca, urbo de fortaj gentoj Vin timos. 4 Ĉar Vi fariĝis
fortikaĵo por senhavulo, fortikaĵo por malriĉulo en lia mizero, rifuĝejo
kontraŭ pluvego, ombro kontraŭ varmego; ĉar la spirito de potenculoj
estas kiel pluvego kontraŭ muron. 5 Kiel varmegon en dezerto Vi kvietigis
la malhumilecon de la barbaroj; kiel varmego per ombro de nubo estas
mallaŭtigita la kantado de la potenculoj. 6 Kaj la Eternulo Cebaot faros
por ĉiuj popoloj sur tiu monto festenon el grasaĵoj, festenon el bona vino,
el grasaĵoj sukoplenaj, el vinoj ne fermentintaj. 7 Kaj Li forigos sur tiu
monto la kovrilon, kiu kovras ĉiujn popolojn, kaj la kurtenon, kiu estas
etendita super ĉiuj gentoj. 8 Li neniigos la morton por ĉiam; kaj la Sinjoro,
la Eternulo, forviŝos la larmojn de ĉiuj vizaĝoj, kaj la honton de Sia popolo
Li forigos de la tuta tero; ĉar la Eternulo tion diris.
9 Kaj oni diros en tiu tago: Jen estas nia Dio, al kiu ni esperis, kaj Li nin
savis; jen estas la Eternulo, al kiu ni esperis, ni ĝoju kaj estu gajaj pro Lia
savo. 10 Ĉar haltos la mano de la Eternulo sur tiu monto; tiam Moab estos
dispremita sur sia loko, kiel pajlo estas dispremata en sterka koto. 11 Kaj
se li etendos siajn manojn meze de ĝi, kiel naĝanto etendas, por naĝi, tiam
humiliĝos lia fiereco kune kun la lerteco de liaj manoj. 12 Kaj viajn altajn
fortikajn murojn Li renversos, malaltigos, ĵetos sur la teron al la polvo.

26

1 En tiu tago la jena kanto estos kantata en la lando Juda: Ni havas
urbon potencan; savon Li starigas kiel murojn kaj remparon. 2 Malfermu

la pordegojn, por ke eniru la popolo justa, konservanta la fidelecon. 3 Por
la fidmensulo Vi konservos pacon absolutan; ĉar Vin li fidas. 4 Fidu la
Eternulon por ĉiam; ĉar en Dio, la Eternulo, estas roko eterna. 5 Ĉar Li
ĵetis malsupren loĝantojn de la altaĵo, urbon alte leviĝintan; Li malaltigis
ĝin, malaltigis ĝis la tero, ĵetis ĝin al la polvo. 6 Piedo ĝin premas, la piedoj
de malriĉuloj, la plandoj de senhavuloj. 7 La vojo de justulo estas rekta;
Vi, Pravulo, ebenigas la vojon de justulo. 8 Eĉ sur la vojo de Via juĝo, ho
Eternulo, ni esperis al Vi; Vian nomon kaj la memoron pri Vi sopiris nia
animo. 9 Per mia animo mi sopiris Vin en la nokto, per mia spirito en mia
interno mi serĉis Vin matene; ĉar dum Via juĝado sur la tero la loĝantoj
de la mondo lernis justecon. 10 Se malvirtulo estas indulgata, li ne lernas
justecon; en lando de justeco li agas maljuste kaj ne rigardas la majeston
de la Eternulo.

11 Ho Eternulo, levita estis Via mano, sed ili ne vidis tion; ili ekvidos kun
honto Vian ĵaluzon pri la popolo; Via flama kolero kontraŭ Viaj malamikoj
formanĝos ilin. 12 Ho Eternulo, Vi starigos por ni pacon; ĉar ankaŭ ĉiujn
niajn aferojn Vi faris por ni. 13 Ho Eternulo, nia Dio! regis super ni sinjoroj
krom Vi, sed nur per Vi ni gloras Vian nomon. 14 Ili mortis kaj ne reviviĝos,
ili estas malvivuloj kaj ne releviĝos; ĉar Vi ilin punis kaj ekstermis, kaj Vi
malaperigis ĉiun memoron pri ili. 15 Vi multigis la popolon, ho Eternulo,
Vi multigis la popolon; Vi gloriĝis vaste sur ĉiuj finoj de la tero.

16 Ho Eternulo, en mizero ili rememoris Vin, ili preĝis mallaŭte, kiam
Vi ilin punis. 17 Kiel gravedulino ĉe la alproksimiĝo de la naskado
turmentiĝas kaj krias en siaj doloroj, tiel ni estis antaŭ Vi, ho Eternulo.
18 Ni estis gravedaj, ni turmentiĝis, ni naskis kvazaŭ venton; savon ni ne
venigis al la tero, kaj ne falis la loĝantoj de la mondo. 19 Reviviĝos Viaj
mortintoj, miaj kadavroj releviĝos. Vekiĝu kaj ĝoju vi, kuŝantaj en la tero;
ĉar roso sur kreskaĵoj estas Via roso, kaj la tero elĵetos la mortintojn.

20 Iru, mia popolo, eniru en viajn ĉambrojn kaj ŝlosu viajn pordojn post
vi; kaŝu vin por mallonga momento, ĝis pasos la kolero. 21 Ĉar jen la
Eternulo eliros el Sia loko, por puni la malbonagojn de la loĝantoj de la
tero; kaj la tero malkaŝos sian sangon kaj ne plu kovros siajn mortigitojn.

27

1 En tiu tago la Eternulo punos per Sia peza kaj granda kaj forta glavo
la levjatanon, la serpenton eltordiĝeman, kaj la levjatanon, la serpenton
kurbiĝantan; kaj Li mortigos la drakon, kiu estas en la maro.

2 En tiu tago kantu pri ĝi, pri la kara vinberĝardeno: 3 Mi, la Eternulo,
estas ĝia gardanto; ĉiumomente Mi trinkigas ĝin; por ke neniu ĝin difektu,
Mi gardas ĝin tage kaj nokte. 4 Ĉu Mi ne havas koleron? ĉu iu elmetus
batale kontraŭ Mi dornojn kaj pikarbustojn? Mi elpaŝus kontraŭ ilin, kaj
ĉiujn kune forbruligus. 5 Nur en la okazo, se oni serĉus Mian defendon,
por fari pacon kun Mi, oni farus kun Mi pacon. 6 En la estonteco Jakob
enradikiĝos; Izrael ekfloros kaj ellasos verdajn branĉojn; kaj ili plenigos
la mondon per fruktoj.

7 Ĉu li estis frapata tiel, kiel estis frapataj liaj frapantoj? aŭ ĉu li estas
mortigita tiel, kiel estas mortigitaj liaj mortigintoj? 8 Nur kiam la mezuro
tro pleniĝis, Vi punis lin per ekzilo: Li elpelis lin per Sia potenca blovo en
la tago de orienta vento. 9 Tial tiamaniere estos forviŝita la malbonagado
de Jakob; kaj la tuta frukto de la forigo de lia peko konsistos en tio, ke
li faros ĉiujn ŝtonojn de la altaroj kiel dispeciĝintaj kalkŝtonoj, ke ne plu

restu la sanktaj stangoj kaj la idoloj de la suno. 10 Ĉar urbo fortikigita estos
solecigita, loĝloko estos forlasita kaj forrestigita kiel dezerto; tie paŝtiĝos
bovido, tie ĝi ripozos kaj formanĝos ĝiajn kreskaĵojn. 11 Kiam sekiĝos ĝiaj
branĉoj, oni ilin rompos; venos virinoj kaj forbruligos ilin. Ĉar tio ne estas
popolo prudenta, tial ĝia Kreinto ne kompatos ĝin, kaj ĝia Farinto ĝin ne
indulgos.

12 Kaj en tiu tago la Eternulo debatos la fruktojn, komencante de la fluo
de la Rivero ĝis la torento de Egiptujo; kaj vi, ho Izraelidoj, estos kolektitaj
unu post unu.

13 Kaj en tiu tago oni ekblovos per granda trumpeto, kaj venos tiuj, kiuj
perdiĝis en la lando Asiria kaj kiuj estis elpelitaj en la landon Egiptan, kaj
ili adorkliniĝos antaŭ la Eternulo sur la sankta monto en Jerusalem.

28

1 Ve al la fiera krono de la ebriuloj de Efraim! ilia bela majesto estas
velkinta floro; sur la supro de grasa kampo ili estas senkonsciigitaj de
vino. 2 Jen la Sinjoro havas fortulon kaj potenculon; kiel hajla pluvego,
kiel pereiga ventego, kiel inundo de forta disverŝiĝinta akvo, li potence
ĵetos ilin sur la teron. 3 Per piedoj estos premata la fiera krono de la
ebriuloj de Efraim. 4 Kaj ilia bela majesto fariĝos velkinta floro sur la supro
de grasa kampo, kiel figo antaŭ la somero; kiam la vidanto ĝin ekvidas,
li, apenaŭ preninte ĝin en la manon, tuj ĝin englutas. 5 En tiu tago la
Eternulo Cebaot estos majesta krono kaj bela diademo por la restaĵo de Sia
popolo, 6 kaj spirito de justeco por la sidantoj en la juĝejo, kaj forto por
tiuj, kiuj rebatas la batalon al la pordego. 7 Sed ankaŭ ĉi tiuj ŝanceliĝas de
vino kaj balanciĝas de drinkaĵo; pastro kaj profeto ŝanceliĝas de drinkaĵo,
senkonsciiĝas de vino, vagas pro drinkaĵo, eraras en la vidado, falpuŝiĝas
ĉe la juĝa verdikto. 8 Ĉar ĉiuj tabloj estas plenaj de vomaĵo kaj malpuraĵo,
mankas jam loko. 9 Al kiu li instruas scion, kaj al kiu li aŭdigas predikon?
ĉu al forprenitaj for de lakto, al demamigitoj? 10 Ĉar ordono post ordono,
ordono post ordono; regulo post regulo, regulo post regulo; iom tie, iom ĉi
tie. 11 Per balbutantaj lipoj kaj per lingvo fremda Li parolos al ili, 12 Tiu,
kiu diris al ili: Jen estas ripozejo, lasu la laculon ripozi; kaj jen estas
trankviligo; sed ili ne volis aŭskulti. 13 Kaj aperos al ili la vorto de la
Eternulo, ordono post ordono, ordono post ordono, regulo post regulo,
regulo post regulo, iom tie, iom ĉi tie; por ke ili iru kaj falu dorsen kaj
rompiĝu kaj enretiĝu kaj kaptiĝu.

14 Tial aŭskultu la vorton de la Eternulo, vi, mokistoj, regantoj de tiu
popolo, kiu estas en Jerusalem. 15 Ĉar vi diras: Ni faris interligon kun la
morto, kaj kun Ŝeol ni faris interkonsenton; kiam la frapanta vipo estos
trapasanta, ĝi nin ne atingos, ĉar mensogon ni faris nia rifuĝejo kaj per
malvero ni nin kovros. 16 Pro tio tiele diris la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
por fundamento kuŝigas ŝtonon en Cion, ŝtonon elprovitan, bazangulan,
valoregan, fortikigitan fundamenton; la fidanto ne maltrankviliĝu. 17 Kaj
Mi faros justecon la mezurŝnuro, kaj veron la vertikalo; kaj hajlo forbatos
la rifuĝejon de mensogo, kaj la kaŝejon forportos akvo. 18 Kaj forigita
estos via interligo kun la morto, kaj via interkonsento kun Ŝeol ne teniĝos;
kiam la frapanta vipo estos trapasanta, vi estos frakasata de ĝi. 19 Ĉiufoje,
kiam ĝi trairos, ĝi kaptos vin; ĉar ĉiutage ĝi trairos, tage kaj nokte, kaj
terura estos la klarigo, kiun ĝi donos. 20 Ĉar tro mallonga estos la lito,

por sin etendi; kaj la litkovrilo estos tro mallarĝa, por sin enkovri. 21 Ĉar
la Eternulo leviĝos, kiel sur la monto Peracim, Li koleros, kiel en la valo
Gibeona, por plenumi Sian faron, Sian eksterordinaran faron, kaj fari Sian
laboron, Sian eksterordinaran laboron. 22 Kaj nun ne moku, por ke viaj
katenoj ne plifortiĝu; ĉar mi aŭdis, ke de la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, tio
estas neŝanĝeble decidita pri la tuta lando.

23 Atentu, kaj aŭskultu mian voĉon; konsideru, kaj aŭskultu mian
parolon. 24 Ĉu ĉiutage la plugisto plugas por semado, sulkaranĝas kaj
erpas sian kampon? 25 Kiam li ebenigis ĝian supraĵon, li disŝutas ja nigelon
kaj disĵetas kuminon kaj metas tritikon laŭ vicoj kaj hordeon en la difinitan
lokon kaj spelton ĉe la limoj. 26 Tian ordon lernigis al li lia Dio, Li instruis
lin. 27 Ĉar ne per fera draŝilo oni draŝas nigelon, kaj oni ne rulas radon
de ĉaro sur kumino; sed per bastono oni elbatas nigelon, kaj kuminon per
vergo. 28 Greno estas draŝata; sed ne eterne oni ĝin draŝas; oni frapas ĝin
per la rado de sia ĉaro, sed per siaj ĉevaloj oni ĝin ne dispremas. 29 Ankaŭ
ĉi tio venas de la Eternulo Cebaot; mirinda estas Lia decido, granda estas
Lia saĝeco.

29

1 Ve al Ariel, al Ariel, al la urbo, en kiu sidis David! aldonu jaron al
jaro, la festoj faru sian ciklon. 2 Mi premos Arielon, kaj estos ĝemado kaj
malĝojo; kaj li estos al Mi vera Ariel. 3 Kaj Mi sieĝos vin ĉirkaŭe, kaj Mi
premos vin per remparo, kaj Mi starigos kontraŭ vi turojn. 4 Kaj vi parolos
malalte el sub la tero, kaj el sub la polvo vi murmuros viajn vortojn; kaj via
voĉo estos kiel voĉo de ventroparolisto el sub la tero, kaj el sub la polvo vi
flustros viajn vortojn. 5 Sed la multego de viaj malamikoj estos kiel subtila
polvo, kaj la multo de la premantoj estos kiel disfluganta grenventumaĵo;
kaj tio fariĝos subite, neatendite. 6 De la Eternulo Cebaot vi estos punata
kun tondro kaj tertremo kaj granda bruo, kun ventego kaj turnovento kaj
konsumeganta fajra flamo. 7 Kaj kiel sonĝo, kiel nokta vizio estos la multo
de la popoloj, kiuj batalos kontraŭ Ariel kaj kontraŭ ĉiuj liaj fortikaĵoj kaj
kiuj premos lin. 8 Kiel malsatanto sonĝas, ke li manĝas, sed li vekiĝas,
kaj lia interno estas malplena; kaj kiel soifanto sonĝas, ke li trinkas, sed
li vekiĝas, kaj li estas senforta kaj lia animo forte soifas: tiel estos kun la
multego de ĉiuj popoloj, kiuj batalos kontraŭ la monto Cion.

9 Haltu kaj miru, ŝajnigu vin blindaj kaj blindiĝu. Ili ebriiĝis, sed ne de
vino; ili ŝanceliĝas, sed ne de drinkaĵo. 10 Ĉar la Eternulo verŝis sur vin
spiriton de profunda dormo kaj fermis viajn okulojn, vualis la profetojn
kaj viajn estrojn, la viziistojn. 11 Kaj ĉia vizio estos por vi kiel la vortoj de
libro sigelita, kiun oni donas al homo, kiu povoscias legi, dirante al li: Volu
legi ĉi tion; sed li respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita. 12 Sed kiam
oni donas la libron al homo, kiu ne povoscias legi, dirante al li: Volu legi
ĉi tion, li respondas: Mi ne povoscias legi.

13 Kaj la Sinjoro diris: Ĉar ĉi tiu popolo alproksimiĝas per sia buŝo kaj
honoras Min per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj ilia
timo antaŭ Mi estas nur lernita ordono de homoj: 14 tial Mi plue agos
mirinde kun ĉi tiu popolo, Mi agos tre mirinde; kaj pereos la saĝeco de
ĝiaj saĝuloj, kaj la kompetenteco de ĝiaj kompetentuloj malaperos.

15 Ve al tiuj, kiuj profunde kaŝas antaŭ la Eternulo la intencojn, kaj kies
faroj estas en mallumo, kaj kiuj diras: Kiu nin vidas? kaj kiu scias pri ni?

16 Ho, via perverseco! Ĉu la potfaristo estas rigardata kiel egala al la argilo?
ĉu faritaĵo diras pri sia farinto: Li min ne faris? kaj ĉu kreitaĵo diras pri sia
kreinto: Li ne estas kompetenta? 17 Sed jen baldaŭ, post mallonga tempo,
Lebanon aliformiĝos en fruktoportan kampon, kaj la fruktoporta kampo
estos rigardata kiel arbaro. 18 Kaj en tiu tago la surduloj aŭdos la vortojn de
la libro, kaj la okuloj de la blinduloj ekvidos tra mallumo kaj nokto. 19 Kaj
la mizeruloj havos grandan ĝojon en la Eternulo, kaj la homoj malriĉaj
triumfos en la Sanktulo de Izrael. 20 Ĉar malaperos premanto, kaj ne plu
ekzistos blasfemanto, kaj ekstermitaj estos ĉiuj zorgantoj pri malbonagoj,
21 kiuj pekigas homojn per vorto kaj faras insidojn kontraŭ juĝopetanto ĉe
la pordego kaj trompe forpuŝas justulon. 22 Pro tio tiele diris pri la domo
de Jakob la Eternulo, kiu elaĉetis Abrahamon: Nun Jakob ne hontos, kaj
nun lia vizaĝo ne paliĝos. 23 Ĉar kiam li vidos meze de si siajn infanojn,
la faron de Miaj manoj, ili honoros Mian nomon kaj honoros la Sanktulon
de Jakob kaj respektos la Dion de Izrael. 24 Kaj la spirite-erarantoj ricevos
prudenton, kaj la malpacemuloj akceptos instruon.

30

1 Ve al la filoj malobeemaj, diras la Eternulo, kiuj faras interkonsilojn, sed
sen Mi, kaj aranĝas interkonsentojn, sed sen Mia spirito, por aligi pekon
al peko, 2 kaj kiuj iras Egiptujon, ne demandinte Mian buŝon, por defendi
sin per defendo de Faraono kaj kaŝi sin en la ombro de Egiptujo! 3 Sed
la defendo de Faraono estos por vi honto, kaj la kaŝiĝo en la ombro de
Egiptujo — malhonoro. 4 Ĉar liaj princoj estis en Coan, kaj liaj senditoj
venis en Ĥaneson. 5 Ĉiuj hontos pro la popolo, kiu ne servis al ili por
helpo, nek por utilo, sed nur por honto kaj malhonoro.

6 Jen oni vidas ŝarĝojn sur bestoj en sudo, en lando de mizero kaj suferoj,
kie estas leonino kaj leono, vipuro kaj fluganta serpento; ili forportas sur
la dorso de junaj azenoj siajn riĉaĵojn kaj sur la ĝibo de kameloj siajn
trezorojn al popolo, kiu ne povas utili. 7 La helpo de la Egiptoj estas vanta
kaj vana; tial Mi diris pri tio: Ili fanfaronas, sidante hejme. 8 Nun iru,
skribu tion al ili sur tabelo kaj desegnu tion en libro, por ke tio restu por
la tempo estonta, por ĉiam, por eterne. 9 Ĉar tio estas popolo malobeema,
filoj mensogaj, filoj, kiuj ne volas aŭskulti instruon de la Eternulo. 10 Ili
diras al la antaŭvidistoj: Ne antaŭvidu; kaj al la profetoj: Ne profetu
al ni la veron, parolu al ni flataĵojn, profetu al ni gajaĵon; 11 flankiĝu
for de la vojo, dekliniĝu de la irejo, forigu de antaŭ ni la Sanktulon de
Izrael. 12 Tial tiele diras la Sanktulo de Izrael: Ĉar vi malŝatas tiun vorton
kaj fidas maljustaĵon kaj trompon kaj apogas vin sur ĉi tio: 13 tial ĉi tiu
kulpo estos por vi kiel fendo, minacanta disfalon kaj montranta sin sur
alta muro, kies falo estos subita, neatendita. 14 Kaj Li frakasos ĝin, kiel oni
frakasas argilan vazon, frakasos senindulge, tiel ke en ĝiaj rompopecoj ne
troviĝos vazopeco, por preni fajron de la fajrujo aŭ ĉerpi akvon el akvujo.
15 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, la Sanktulo de Izrael: Per pento
kaj trankvileco vi saviĝus, en kvieteco kaj fido estus via forto; sed vi ne
volis. 16 Vi diris: Ne, ni forkuros sur ĉevaloj; tial vi forkuros; kaj: Sur
rapiduloj ni forrajdos; tial rapidaj estos viaj persekutantoj. 17 De la minaco
de unu forkuros tuta milo, de la minaco de kvin vi ĉiuj forkuros, ĝis vi
restos kiel signo sur la supro de monto kaj kiel flago sur monteto. 18 Tial
la Eternulo atendos, antaŭ ol Li vin korfavoros, kaj tial Li leviĝos, antaŭ ol

Li vin kompatos; ĉar la Eternulo estas Dio de juĝo; feliĉaj estas ĉiuj, kiuj
fidas Lin.
19 Ĉar, ho popolo de Cion, loĝantoj de Jerusalem, vi ne plu ploros; Li
korfavoros vin, kiam vi plorkrios; kiam Li aŭdos vin, Li respondos al vi.
20 Kaj la Sinjoro donos al vi panon en la mizero kaj akvon en la premado;
kaj ne plu kaŝiĝos viaj instruantoj, kaj viaj okuloj vidos viajn instruantojn.
21 Kaj kiam vi dekliniĝos ĉu dekstren, ĉu maldekstren, viaj oreloj aŭdos
vortojn diratajn malantaŭ vi: Jen estas la vojo, iru laŭ ĝi. 22 Kaj vi rigardos
kiel malpuran la arĝentan tegon de viaj statuoj kaj la oran kovron de viaj
idoloj; vi forĵetos ilin kiel malpuraĵon, vi diros al ili: For! 23 Kaj Li donos
pluvon al via semo, kiun vi semos sur la kampo, kaj panon, produkton de
la tero, kaj ĝi estos sukoplena kaj grasa; sur vasta paŝtejo paŝtiĝos tiam viaj
brutoj. 24 Kaj la bovoj kaj junaj azenoj, kiuj prilaboros la teron, manĝos
miksitan nutraĵon, ŝutitan per kribrilo kaj ŝovelilo. 25 Kaj sur ĉiu alta
monto kaj sur ĉiu alta monteto estos riveroj, torentoj da akvo, en la tago
de la granda mortigado, kiam falos la turoj. 26 Kaj la lumo de la luno estos
kiel la lumo de la suno, kaj la lumo de la suno estos sepoble pli granda, kiel
la lumo de sep tagoj, en tiu tempo, kiam la Eternulo bandaĝos la difektojn
de Sia popolo kaj resanigos ĝiajn vundojn.
27 Jen la nomo de la Eternulo venas de malproksime; Lia kolero flamas
kaj estas pezega; Lia buŝo estas plena de indigno, kaj Lia lango estas kiel
fajro ekstermanta; 28 kaj Lia spiro estas kiel torento disverŝiĝinta, kiu
atingas ĝis la kolo, por trakribri la popolojn per kribrilo de pereo; kaj
erariga brido estos sur la makzeloj de la popoloj. 29 Kantado estos ĉe vi,
kiel en la nokto de celebrado de festo; kaj kora ĝojo, kiel ĉe tiu, kiu iras
kun fluto, por veni sur la monton de la Eternulo al la Roko de Izrael. 30 Kaj
la Eternulo aŭdigos Sian majestan voĉon, kaj la pezon de Sia brako Li
vidigos en bolanta kolero kaj en flamo de ekstermanta fajro, en ventego
kaj pluvego kaj ŝtona hajlo. 31 Ĉar ektremos la Asiriano de la voĉo de la
Eternulo, kiu frapos lin per la vergo. 32 Kaj penetranta estos ĉiu ekbato per
la bastono, kiun la Eternulo faligos sur lin kun tamburinoj kaj harpoj; kaj
per bataloj senhaltaj Li batalos kontraŭ li. 33 Ĉar delonge estas preparita
la bruligejo; ĝi estas preta ankaŭ por la reĝo, profundigita, vastigita; ĝia
lignaro enhavas multe da fajro kaj ligno; la blovo de la Eternulo ekbruligos
ĝin kiel torenton da sulfuro.

31

1 Ve al tiuj, kiuj iras Egiptujon, por serĉi helpon, kaj esperas je ĉevaloj, kaj
fidas ĉarojn, ĉar estas multe da ili, kaj rajdantojn, ĉar ili estas fortaj; sed
ili ne rigardas al la Sanktulo de Izrael kaj ne demandas la Eternulon. 2 Sed
Li estas saĝa, kaj Li venigas malfeliĉon, kaj Siajn vortojn Li ne reprenas;
kaj Li leviĝos kontraŭ la domo de la malpiuloj kaj kontraŭ la helpanto de
malbonagantoj. 3 La Egiptoj estas ja homoj, ne Dio; kaj iliaj ĉevaloj estas
karno, ne spirito. Kiam la Eternulo etendos Sian manon, tiam falpuŝiĝos
la helpanto kaj falos la helpato, kaj ĉiuj kune pereos. 4 Ĉar tiele diris al
mi la Eternulo: Kiel leono aŭ leonido blekegas super sia rabaĵo, kaj, se eĉ
oni kunevokus kontraŭ ĝin multon da paŝtistoj, ĝi ne timas ilian voĉon kaj
ne humiliĝas antaŭ ilia bruado, tiel la Eternulo Cebaot malsupreniros, por
batali pro la monto Cion kaj pro ĝia altaĵo.
5 Kiel birdoj per siaj flugiloj, tiel la Eternulo Cebaot defendos Jerusale-
mon, defendos kaj savos, indulgos kaj liberigos. 6 Revenu al Tiu, de kiu tiel

profunde defalis la filoj de Izrael. 7 Ĉar en tiu tago ĉiu forĵetos siajn idolojn
arĝentajn kaj siajn idolojn orajn, kiujn viaj manoj faris al vi por peko. 8 Kaj
la Asiriano falos de glavo ne vira, kaj glavo ne homa lin ekstermos; kaj li
forkuros de glavo, kaj liaj junuloj fariĝos tributo. 9 Kaj lia forto forkuros
pro timo, kaj liaj princoj ektremos antaŭ standardo, diras la Eternulo, kies
fajro estas sur Cion kaj kies fajrejo estas en Jerusalem.

32

1 Jen kun justeco regos reĝo, kaj princoj administros laŭleĝe. 2 Kaj
ĉiu estos kiel ŝirmilo kontraŭ vento, kiel rifuĝejo kontraŭ pluvego, kiel
torentoj da akvo en la stepo, kiel ombro de peza roko en lando dezerta.
3 La okuloj de vidantoj ne estos fermitaj, kaj la oreloj de aŭdantoj atentos.
4 Kaj la koro de senprudentuloj lernos scion, kaj la lango de balbutantoj
parolos rapide kaj klare. 5 Oni ne plu nomos malnoblulon noblulo, kaj
pri avarulo oni ne plu diros, ke li estas bonfaranto. 6 Ĉar malnoblulo
parolas malnoblaĵon, kaj lia koro faras malbonagojn, agante hipokrite
kaj parolante pri la Eternulo malveraĵon, senmanĝigante la animon de
malsatanto kaj forprenante trinkaĵon de soifanto. 7 La iloj de malpiulo
estas malbonaj; li havas intencojn malvirtajn, por pereigi malriĉulojn per
vortoj mensogaj, eĉ kiam la senhavulo diras pravaĵon. 8 Sed noblulo havas
intencojn noblajn, kaj li restas en nobleco.

9 Virinoj senzorgaj, leviĝu, aŭskultu mian voĉon; filinoj ne pensantaj
pri danĝero, atentu miajn vortojn. 10 Post tagoj kaj jaro vi ektremos, ho
senzorgulinoj; ĉar finita estos la vinberrikolto, ne plu estos enkolektado
de fruktoj. 11 Maltrankviliĝu, ho senzorgaj; ektremu, ne pensantaj pri
danĝero; senvestigu kaj nudigu vin kaj zonu la lumbojn. 12 Oni ploros pri la
abundo, pri la ĉarmaj kampoj, pri la fruktoriĉaj vinberĝardenoj. 13 Sur la
tero de mia popolo kreskos pikarbustoj kaj dornoj, ankaŭ sur ĉiuj domoj de
gajeco de la brua urbo. 14 Ĉar la palacoj estos forlasitaj, la bruo de la urbo
malaperos, la fortikaĵoj kaj turoj fariĝos por ĉiam anstataŭaĵo de kavernoj,
ĝojloko por sovaĝaj azenoj, paŝtiĝejo por brutaroj; 15 ĝis verŝiĝos sur nin
spirito de supre kaj la dezerto fariĝos fruktodona kampo kaj la fruktodona
kampo estos rigardata kiel arbaro. 16 Kaj justeco ekloĝos en la dezerto,
kaj vero sidos sur la fruktodona kampo. 17 Kaj produkto de justeco estos
paco, kaj akiro de justeco estos trankvileco kaj sendanĝereco por ĉiam.
18 Kaj mia popolo loĝos en loĝejo paca kaj en sidejoj sendanĝeraj kaj en
ripozejoj senzorgaj, 19 kaj disŝutiĝos kiel hajlo sur la deklivoj de arbaro,
kaj malsupre en la valo etendiĝos la urbo. 20 Feliĉaj estas vi, kiuj semas
super ĉiu akvo, kiuj lasas en libereco la piedojn de la bovo kaj de la azeno.

33

1 Ve al vi, kiu rabas kaj mem ne estas prirabita, kaj kiu perfidas kaj mem
ne estas perfidita! Kiam vi finos la rabadon, vi mem estos prirabita; kiam
vi ĉesos perfidi, vi mem estos perfidita. 2 Ho Eternulo, korfavoru nin! je Vi
ni esperas; estu ilia brako ĉiumatene kaj nia savo en la tempo de mizero.
3 De la sono de tondro forkuris popoloj, de Via majesto diskuris gentoj. 4 Kaj
kolektita estos via rabakiro, kiel kolektas vermoj; kaj oni kuros post ĝi, kiel
kuras akridoj. 5 La Eternulo altiĝis, ĉar Li loĝas alte; Li plenigas Cionon
per justeco kaj vero. 6 Saĝo kaj scio, forto de via savo, estos la garantiaĵo
de via estonteco; timo antaŭ la Eternulo estos lia trezoro.

[7] Jen iliaj fortuloj plorkrias ekstere, la anoncantoj de paco ploras
maldolĉe; [8] la vojoj senhomiĝis, vojiranto jam ne pasas; li rompis la
interligon, malestimis la urbojn, ne ŝatis la homojn. [9] Funebras, malĝojas
la tero; hontigita estas Lebanon kaj velkas; Ŝaron fariĝis kiel dezerto;
Baŝan kaj Karmel senfoliiĝis. [10] Nun Mi stariĝos, diras la Eternulo; nun Mi
altiĝos, nun Mi leviĝos. [11] Vi, gravedaj per fojno, naskos pajlon; via spiro
estos fajro, kiu vin ekstermos. [12] Kaj la popoloj estos kiel bruligita kalko,
kiel dornoj dehakitaj ili forbrulos en fajro.

[13] Aŭskultu, malproksimuloj, kion Mi faris; kaj ekkonu, proksimuloj,
Mian forton. [14] Ektimos la pekuloj sur Cion, tremo kaptos la hipokritulojn:
Kiu el ni eltenos ĉe la ekstermanta fajro? kiu el ni eltenos ĉe la eterna
ardego? [15] Kiu agas juste kaj parolas veron, abomenas profiton rabitan,
forskuas siajn manojn, por ne preni subaĉeton, ŝtopas siajn orelojn, por
ne aŭskulti aferojn sangajn, kaj fermas siajn okulojn, por ne rigardi
malbonon, [16] tiu loĝos sur la altaĵoj; fortikaĵoj el rokoj estos lia defendo;
pano estos donita al li, akvon li havos konstante. [17] Viaj okuloj vidos la
reĝon en lia majesto, ili rigardos landon vastan. [18] Via koro rememoros
la teruraĵon: Kie estas la kalkulanto? kie estas la pesanto? kie estas
la kontrolanto de la turoj? [19] La popolon arogantan vi ne vidos, la
popolon kun lingvo malklara kaj nedistingebla, kun lingvo balbuta kaj
nekomprenebla. [20] Rigardu Cionon, la urbon de niaj kunvenoj; viaj okuloj
vidos Jerusalemon, loĝlokon trankvilan, tendon ne forigotan; neniam estos
eltirataj ĝiaj stangoj, kaj neniu el ĝiaj ŝnuroj disŝiriĝos. [21] Ĉar tie la forto
de la Eternulo estos por ni anstataŭ riveroj, larĝaj lagoj; ŝipo kun remiloj
ne iros sur ili, kaj potenca ŝipo ilin ne trapasos. [22] Ĉar la Eternulo estas nia
juĝanto, la Eternulo estas nia leĝdonanto, la Eternulo estas nia reĝo; Li
helpos nin. [23] Viaj ŝnuregoj malfortiĝis; ili jam ne alfortikigas la maston,
ne streĉas la velon. Tiam estos dividata la granda rabakiro; eĉ lamuloj iros
kapti rabaĵon. [24] Kaj ne diros la loĝanto: Mi estas malsana; al la popolo,
kiu tie loĝas, estas pardonita la kulpo.

34

[1] Alproksimiĝu, popoloj, por aŭskulti; kaj atentu, ho gentoj; aŭskultu
la tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj produktoj. [2] Ĉar
indignas la Eternulo kontraŭ ĉiuj popoloj kaj flame koleras kontraŭ ilia
tuta anaro; Li kondamnis ilin, eldonis ilin al buĉado. [3] Kaj iliaj mortigitoj
estos disĵetitaj, kaj iliaj kadavroj eligos malbonodoron, kaj la montoj
trapenetriĝos de ilia sango. [4] Kaj velkos la tuta estaĵaro de la ĉielo,
kaj la ĉielo kuneruliĝos kiel skribrulaĵo; kaj ĝia tuta estaĵaro defalos,
kiel defalas folio de vinberbranĉo kaj velkintaĵo de figarbo. [5] Ĉar Mia
glavo ebriiĝis en la ĉielo; jen ĝi malsupreniras sur Edomon kaj sur
Mian kondamnitan popolon, por fari juĝon. [6] La glavo de la Eternulo
estas plena de sango, grasiĝis de sebo, de sango de ŝafoj kaj kaproj, de
sebo de ŝafaj renoj; ĉar buĉoferadon la Eternulo aranĝos en Bocra kaj
grandan buĉadon en la lando de Edom. [7] Kaj falos bubaloj kun ili, kaj
bovoj junaj kun bovoj grasigitaj, kaj ilia tero estos saturita de sango,
kaj ilia polvo estos grasigita de sebo. [8] Ĉar tio estas tago de venĝo de
la Eternulo, jaro de repago pro la juĝafero de Cion. [9] Kaj liaj riveroj
aliformiĝos en peĉon kaj lia polvo en sulfuron, kaj lia tero fariĝos brulanta
peĉo. [10] Nek tage nek nokte ĝi estingiĝos, eterne leviĝados ĝia fumo; de

generacio al generacio ĝi restos dezerta, en eterneco neniu iros sur ĝi.
11 Ekposedos ĝin pelikano kaj botaŭro, kaj gufo kaj korvo loĝos sur ĝi;
kaj Li etendos super ĝi rektoŝnuron de ruinigo kaj vertikalon de detruo.
12 Ĝi ne havos potenculojn, kiuj povus tie proklami regnon, kaj ĉiuj ĝiaj
princoj malaperos. 13 Kaj en ĝiaj palacoj kreskos dornoj kaj urtikoj, kaj
sur ĝiaj fortikaĵoj kreskos pikarbustoj; kaj ĝi estos loĝejo de ŝakaloj, spaco
por strutoj. 14 Kaj renkontiĝos tie sovaĝaj katoj kun sovaĝaj hundoj, kaj
virkaproj krios unu al alia; nur strigo tie nestos kaj trovos por si ripozejon.
15 Tie nestos saltanta serpento kaj metos ovojn kaj kovos kaj kolektos en sia
ombro; tie milvoj kolektiĝos unu al alia. 16 Serĉu en la libro de la Eternulo,
kaj legu: eĉ unu el ili ne mankos, unu ne sentos foreston de alia; ĉar Lia
buŝo tion ordonis kaj Lia spirito tion kolektas. 17 Kaj Li mem lotumis por
ili, kaj Lia mano dividis por ili laŭ rektoŝnuro; ili heredos tion por ĉiam,
de generacio al generacio ili loĝos tie.

35

1 Ekĝojos la dezerto kaj la senakvejo, triumfos la stepo kaj ekfloros kiel
lilio. 2 Ĝi forte ekfloros kaj triumfos, triumfos kaj kantos; la gloro de
Lebanon estos donita al ĝi, la beleco de Karmel kaj Ŝaron; ili vidos la
gloron de la Eternulo, la majeston de nia Dio.

3 Fortigu la senfortiĝintajn manojn, kaj fortikigu la ŝanceliĝantajn
genuojn. 4 Diru al tiuj, kiuj estas senkuraĝigitaj en la koro: Tenu vin forte,
ne timu; jen estas via Dio! venos venĝo, repago de Dio; Li mem venos kaj
helpos vin. 5 Tiam malkovriĝos la okuloj de la blinduloj, kaj la oreloj de
la surduloj malfermiĝos. 6 Tiam la lamulo eksaltos kiel cervo, kaj la lango
de la mutulo ekkantos; ĉar en la dezerto elfendiĝos akvo kaj en la stepo
riveroj. 7 Kaj la fantoma lago fariĝos reala, kaj la tero senakva fariĝos fonto
de akvo; la loĝloko de ŝakaloj fariĝos loko por kano kaj junko. 8 Kaj estos
tie irejo kaj vojo, kaj ĝi estos nomata Vojo Sankta; malpurulo ne iros sur
ĝi, ĉar nur al ili ĝi apartenas; irante sur tiu vojo, eĉ malsaĝuloj ne eraros.
9 Ne estos tie leono, kaj rabobesto ne aperos sur ĝi, ne troviĝos tie; iros nur
savitoj. 10 Kaj la elaĉetitoj de la Eternulo revenos kaj iros sur Cionon kun
kantado, kaj ĝojo eterna estos super ilia kapo; ĝojon kaj gajecon ili atingos,
kaj forflugos afliktoj kaj ĝemado.

36

1 Tio estis en la dek-kvara jaro de la reĝo Ĥizkija, eliris Sanĥerib, reĝo de
Asirio, kontraŭ ĉiujn fortikigitajn urbojn de Judujo, kaj venkoprenis ilin.
2 Kaj la reĝo de Asirio sendis Rabŝaken el Laĥiŝ en Jerusalemon al la reĝo
Ĥizkija kun granda militistaro; kaj li stariĝis ĉe la akvotubo de la supra
lageto, ĉe la vojo de la kampo de fulistoj. 3 Kaj eliris al li Eljakim, filo
de Ĥilkija, la palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de Asaf, la
kronikisto. 4 Kaj Rabŝake diris al ili: Diru al Ĥizkija: Tiele diras la granda
reĝo, la reĝo de Asirio: Kio estas la fido, kiun vi fidas? 5 Mi opinias, ke
tio estas nur buŝa babilado; por milito oni bezonas konsilon kaj forton.
Nun kiun vi fidas, ke vi ribelis kontraŭ mi? 6 Jen vi fidas la apogon de
Egiptujo, tiu kano rompita, kiu, se iu sin apogas sur ĝi, eniras en lian
manon kaj trapikas ĝin. Tia estas Faraono, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj
fidas lin. 7 Eble vi diros al mi: La Eternulon, nian Dion, ni fidas? Sed
Li estas ja Tiu, kies altaĵojn kaj altarojn Ĥizkija forigis, dirante al Judujo

kaj Jerusalem: Antaŭ ĉi tiu altaro adorkliniĝu. 8 Nun provu konkuri kun
mia sinjoro, la reĝo de Asirio; mi donos al vi du mil ĉevalojn — ĉu vi
povas trovi rajdantojn por ili? 9 Kiel vi povas forigi estron, unu el la plej
malgrandaj servantoj de mia sinjoro, kaj fidi Egiptujon pro la ĉaroj kaj
rajdistoj? 10 Cetere, ĉu sen la volo de la Eternulo mi iris kontraŭ ĉi tiun
landon, por ruinigi ĝin? La Eternulo diris al mi: Iru kontraŭ ĉi tiun landon
kaj ruinigu ĝin. 11 Tiam Eljakim kaj Ŝebna kaj Joaĥ diris al Rabŝake: Volu
paroli al viaj sklavoj en la lingvo Siria, ĉar ni komprenas; sed ne parolu
al ni Jude antaŭ la oreloj de la popolo, kiu estas sur la murego. 12 Sed
Rabŝake diris: Ĉu al via sinjoro kaj al vi sendis min mia sinjoro, por diri
tiujn vortojn? ĉu ne al la homoj, kiuj sidas sur la murego, por manĝi sian
ekskrementon kaj trinki sian urinon kune kun vi? 13 Kaj Rabŝake stariĝis,
kaj ekkriis per laŭta voĉo Jude, dirante: Aŭskultu la vortojn de la granda
reĝo, la reĝo de Asirio. 14 Tiele diras la reĝo: Ĥizkija ne forlogu vin; ĉar li
ne povos savi vin. 15 Kaj Ĥizkija ne fidigu vin per la Eternulo, dirante: La
Eternulo certe nin savos, ĉi tiu urbo ne estos transdonita en la manojn de
la reĝo de Asirio. 16 Ne aŭskultu Ĥizkijan; ĉar tiele diras la reĝo de Asirio:
Faru kun mi pacon kaj eliru al mi, kaj manĝu ĉiu el sia vinberĝardeno kaj
ĉiu de sia figarbo kaj trinku ĉiu la akvon de sia puto; 17 ĝis mi venos kaj
prenos vin en landon similan al via lando, en landon de greno kaj mosto, en
landon de pano kaj vinberĝardenoj. 18 Ĥizkija ne forlogu vin per la vortoj:
La Eternulo nin savos. Ĉu la dioj de la nacioj savis ĉiu sian landon el la
manoj de la reĝo de Asirio? 19 Kie estas la dioj de Ĥamat kaj Arpad? kie
estas la dioj de Sefarvaim? kaj ĉu ili savis Samarion el miaj manoj? 20 Kiu
el ĉiuj dioj de tiuj landoj savis sian landon el miaj manoj, ke la Eternulo
savu Jerusalemon el miaj manoj? 21 Kaj ili silentis kaj nenion respondis
al li; ĉar estis ordono de la reĝo: Ne respondu al li. 22 Kaj Eljakim, filo
de Ĥilkija, la palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de Asaf, la
kronikisto, venis al Ĥizkija en disŝiritaj vestoj, kaj raportis al li la vortojn
de Rabŝake.

37

1 Kiam la reĝo Ĥizkija tion aŭdis, li disŝiris siajn vestojn kaj ĉirkaŭkovris
sin per sako, kaj iris en la domon de la Eternulo. 2 Kaj li sendis Eljakimon,
la palacestron, kaj Ŝebnan, la skribiston, kaj la plejaĝulojn de la pastroj,
ĉirkaŭkovritajn per sakoj, al la profeto Jesaja, filo de Amoc. 3 Kaj ili diris
al li: Tiele diras Ĥizkija: Ĉi tiu tago estas tago de malfeliĉo, de puno, kaj
de malhonoro; ĉar infanoj atingis la aperturon de la utero, sed forestas
forto por naski. 4 Eble aŭdos la Eternulo, via Dio, la vortojn de Rabŝake,
kiun sendis la reĝo de Asirio, lia sinjoro, por blasfemi la vivantan Dion, kaj
insulti per la vortoj, kiujn aŭdis la Eternulo, via Dio. Levu do preĝon por la
restintoj, kiuj ankoraŭ ekzistas. 5 Kaj la servantoj de la reĝo Ĥizkija venis
al Jesaja. 6 Kaj Jesaja diris al ili: Tiele parolu al via sinjoro: Tiele diras la
Eternulo: Ne timu la vortojn, kiujn vi aŭdis kaj per kiuj blasfemis Min la
servantoj de la reĝo de Asirio. 7 Jen Mi metos en lin spiriton, ke, aŭdinte
sciigon, li reiros en sian landon; kaj Mi faligos lin per glavo en lia lando.

8 Kaj Rabŝake revenis, kaj trovis la reĝon de Asirio militanta kontraŭ
Libna; ĉar li aŭdis, ke li foriris de Laĥiŝ. 9 Kaj venis sciigo pri Tirhaka,
reĝo de Etiopujo, nome: Li eliris, por militi kontraŭ vi. Kiam li tion aŭdis, li

sendis senditojn al Ĥizkija kun la sekvanta komisio: 10 Tiele diru al Ĥizkija,
reĝo de Judujo: Ne forlogu vin via Dio, kiun vi fidas, dirante: Jerusalem ne
estos transdonita en la manojn de la reĝo de Asirio. 11 Vi aŭdis ja, kion faris
la reĝoj de Asirio al ĉiuj landoj, ruiniginte ilin; ĉu vi do saviĝos? 12 Ĉu ilin
savis la dioj de la nacioj, kiujn ekstermis miaj patroj, la naciojn de Gozan
kaj Ĥaran kaj Recef kaj la filojn de Eden en Telasar? 13 Kie estas la reĝo de
Ĥamat kaj la reĝo de Arpad kaj la reĝo de la urbo Sefarvaim, de Hena kaj
Iva? 14 Ĥizkija prenis la leteron el la manoj de la senditoj kaj legis ĝin, kaj li
iris en la domon de la Eternulo, kaj Ĥizkija disvolvis ĝin antaŭ la Eternulo.
15 Kaj Ĥizkija ekpreĝis al la Eternulo, dirante: 16 Ho Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael, sidanta sur la keruboj! Vi estas la sola Dio super ĉiuj regnoj de
la tero, Vi kreis la ĉielon kaj la teron; 17 klinu, ho Eternulo, Vian orelon,
kaj aŭskultu; malfermu, ho Eternulo, Viajn okulojn, kaj rigardu; kaj aŭdu
ĉiujn vortojn de Sanĥerib, kiujn li sendis, por insulti la Dion vivantan.
18 Estas vero, ho Eternulo, la reĝoj de Asirio ruinigis ĉiujn regnojn kaj ilian
teron, 19 kaj ĵetis iliajn diojn en fajron; ĉar tio estis ne dioj, sed faritaĵoj de
homaj manoj, ligno kaj ŝtono, ili ekstermis ilin. 20 Sed nun, ho Eternulo,
nia Dio, savu nin kontraŭ liaj manoj, por ke ĉiuj regnoj de la tero eksciu,
ke Vi, ho Eternulo, estas sola.

21 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis al Ĥizkija, por diri: Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Koncerne tion, kion vi preĝis al Mi pri Sanĥerib,
reĝo de Asirio, 22 jen estas tio, kion diris pri li la Eternulo: Malestimas vin,
mokas vin la virga filino de Cion, balancas post vi la kapon la filino de
Jerusalem. 23 Kiun vi blasfemis kaj insultis? kaj kontraŭ kiun vi laŭtigis
voĉon kaj alte levis viajn okulojn? Kontraŭ la Sanktulon de Izrael! 24 Per
viaj servantoj vi blasfemis la Sinjoron, kaj vi diris: Kun mia multo da ĉaroj
mi supreniris sur la supron de montoj, sur la randon de Lebanon, kaj mi
dehakis ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn plej bonajn cipresojn, kaj mi atingis ĝian
plej altan pinton, ĝian ĝardensimilan arbaron. 25 Mi fosis kaj trinkis akvon,
kaj mi sekigos per la plandoj de miaj piedoj ĉiujn riverojn de Egiptujo. 26 Ĉu
vi ne aŭdis, ke Mi jam de longe tion decidis, de tempo antikva tion destinis?
nun Mi tion plenumis, ke la fortikigitaj urboj fariĝis amaso da ruinŝtonoj.
27 Kaj iliaj loĝantoj senfortigitaj ektremis kaj kovriĝis per honto; ili fariĝis
kiel herbo de kampo, kiel malgrava verdaĵo, kiel musko sur tegmentoj, kaj
kiel sunbruligita greno antaŭ la spikiĝo. 28 Sed vian sidon kaj vian eliron
kaj vian venon Mi scias, ankaŭ vian koleron kontraŭ Mi. 29 Pro tio, ke vi
koleris kontraŭ Mi kaj via aroganteco venis al Miaj oreloj, Mi metos Mian
ringon en viajn nazotruojn kaj Mian buŝbridaĵon en vian buŝon, kaj Mi
reirigos vin per la sama vojo, per kiu vi venis. 30 Kaj jen estas por vi la
pruvosigno: vi manĝos en ĉi tiu jaro grenon memsemiĝintan, en la dua
jaro grenon sovaĝan, sed en la tria jaro vi semos kaj rikoltos kaj plantos
vinberĝardenojn kaj manĝos iliajn fruktojn. 31 Kaj la restaĵo de la domo
de Jehuda denove enradikiĝos malsupre kaj donos fruktojn supre. 32 Ĉar
el Jerusalem devenos restaĵo, kaj savitaĵo de la monto Cion; la fervoro de
la Eternulo Cebaot tion faros. 33 Tial tiele diras la Eternulo pri la reĝo de
Asirio: Li ne eniros en ĉi tiun urbon kaj ne ĵetos tien sagon kaj ne aliros al
ĝi kun ŝildo kaj ne ŝutos kontraŭ ĝi remparon. 34 Per la sama vojo, per kiu
li venis, li reiros, kaj en ĉi tiun urbon li ne eniros, diras la Eternulo. 35 Mi
defendos ĉi tiun urbon, por savi ĝin pro Mi kaj pro Mia servanto David.

36 Kaj eliris anĝelo de la Eternulo kaj frapis en la tendaro de la Asirianoj
cent okdek kvin mil. Kiam oni leviĝis matene, oni ekvidis, ke ili ĉiuj estas
kadavroj senvivaj. 37 Kaj Sanĥerib, la reĝo de Asirio, elmoviĝis kaj iris
kaj rehejmiĝis kaj restis en Nineve. 38 Kaj kiam li adorkliniĝis en la domo
de sia dio Nisroĥ, liaj filoj Adrameleĥ kaj Ŝarecer mortigis lin per glavo,
kaj mem ili forkuris en la landon Araratan. Kaj ekreĝis anstataŭ li lia filo
Esar-Ĥadon.

38

1 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis; kaj venis al li la profeto Jesaja,
filo de Amoc, kaj diris al li: Tiele diras la Eternulo: Faru testamenton pri
via domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos. 2 Tiam Ĥizkija turnis sian vizaĝon
al la muro, kaj ekpreĝis al la Eternulo, 3 kaj diris: Mi petas, ho Eternulo,
rememoru, ke mi iradis antaŭ Vi kun vero kaj koro fidela, kaj mi faradis
tion, kio plaĉas al Vi. Kaj Ĥizkija laŭte ekploris. 4 Tiam aperis la vorto de
la Eternulo al Jesaja jene: 5 Iru, kaj diru al Ĥizkija: Tiele diras la Eternulo,
Dio de via patro David: Mi aŭdis vian preĝon, Mi vidis viajn larmojn; jen
Mi aldonos al via vivo dek kvin jarojn. 6 Kaj kontraŭ la mano de la reĝo de
Asirio Mi savos vin kaj ĉi tiun urbon, kaj Mi defendos ĉi tiun urbon. 7 Kaj
jen estas por vi la pruvosigno de la Eternulo, ke la Eternulo plenumos tion,
kion Li diris: 8 jen la hormontran ombron, kiu malsupriĝis sur la suna
hormontrilo de Aĥaz, Mi retiros malantaŭen je dek gradoj. Kaj la suno
retiriĝis je dek gradoj laŭ la gradaro, laŭ kiu ĝi malsupriĝis.

9 Jen estas la skribo de Ĥizkija, reĝo de Judujo, kiam li malsaniĝis kaj
eliris viva el sia malsano:

10 Mi pensis, ke en la mezo de mia vivo mi malsupreniros en la pordegon de Ŝeol,
Ke mi estos senigita je la resto de miaj jaroj;
11 Mi pensis, ke mi ne plu vidos Dion, la Eternulon, sur la tero de la vivantoj,
Ke mi ne plu rigardos homon inter la loĝantoj de la vantejo;
12 Ke mia estado demoviĝas, kaj forportiĝas de mi kiel tendo de paŝtisto;
Ke mi finteksis mian vivon kiel teksisto, kaj Li detranĉos min de la teksbazo;
Ke antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi faros al mi finon.
13 Mi atendis ĝis mateno, ke simile al leono Li frakasos ĉiujn miajn ostojn,
Ke antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi faros al mi finon.
14 Kiel hirundo plendanta mi plorpepis, mi ĝemis kiel kolombo;
Miaj okuloj estis direktitaj malsupren:
Ho Eternulo, mi suferas, protektu min!
15 Kion mi diru? Li promesis ja al mi, kaj Li faris.
Nun mi pasigos ĉiujn miajn jarojn, memorante la premitecon de mia animo.
16 Ho Sinjoro, per tio vivas la homoj,
Kaj en ĉio ĉi tio estas la vivo de mia spirito:
Vi resanigis min, kaj konservis al mi la vivon.
17 Jen en bonon aliformiĝis mia sufero;
Vi ame eltiris mian animon el pereo,
Ĉar Vi ĵetis malantaŭ Vin ĉiujn miajn pekojn.
18 Ĉar ne Ŝeol Vin gloros, ne la morto Vin laŭdos;
La irantaj en la terinternon ne esperos Vian verecon.

19 La vivanto, nur la vivanto Vin gloros, kiel mi hodiaŭ;
Patro al la filoj konigos Vian verecon.
20 La Eternulo min helpas;
Kaj miajn kantojn ni kantados
Dum nia tuta vivo en la domo de la Eternulo.
21 Kaj Jesaja diris: Oni alportu dispremitan figon kaj metu sur la ŝvelaĵon,
kaj li estos sanigita. 22 Kaj Ĥizkija diris: Kia estas la signo, ke mi iros en la
domon de la Eternulo?

39

1 En tiu tempo Merodaĥ-Baladan, filo de Baladan, reĝo de Babel, sendis
leteron kaj donacojn al Ĥizkija; ĉar li aŭdis, ke li estis malsana kaj
resaniĝis. 2 Kaj Ĥizkija ĝojis pri ili, kaj montris al ili sian trezorejon, la
arĝenton kaj la oron kaj la aromaĵojn kaj la karan oleon kaj sian tutan
armilejon, kaj ĉion, kio troviĝis en liaj trezorejoj; estis nenio, kion Ĥizkija
ne montrus al ili en sia domo kaj en sia tuta posedaĵo. 3 Kaj venis la profeto
Jesaja al la reĝo Ĥizkija, kaj diris al li: Kion parolis tiuj homoj? kaj de kie
ili venis al vi? Kaj Ĥizkija diris: El lando malproksima ili venis al mi, el
Babel. 4 Kaj li diris: Kion ili vidis en via domo? Kaj Ĥizkija respondis:
Ĉion, kio estas en mia domo, ili vidis; estis nenio, kion mi ne montrus
al ili en miaj trezorejoj. 5 Tiam Jesaja diris al Ĥizkija: Aŭskultu la diron
de la Eternulo Cebaot: 6 Jen venos tagoj, kaj ĉio, kio estas en via domo
kaj kion kolektis viaj patroj ĝis la nuna tago, estos forportata en Babelon;
nenio restos, diras la Eternulo. 7 Kaj el viaj filoj, kiuj devenos de vi, kiujn
vi naskigos, oni prenos; kaj ili estos korteganoj en la palaco de la reĝo de
Babel. 8 Kaj Ĥizkija diris al Jesaja: Bona estas la vorto de la Eternulo, kiun
vi diris. Kaj li diris plue: Estu nur paco kaj vero en mia tempo.

40

1 Konsolu, konsolu Mian popolon, diras via Dio. 2 Parolu al la koro de
Jerusalem, kaj voku al ĝi, ke finiĝis la tempo de ĝia batalado, ke pardonita
estas ĝia kulpo, ke ĝi ricevis el la mano de la Eternulo duoble pro ĉiuj siaj
pekoj.
3 Sonas voĉo de krianto: Pretigu en la dezerto la vojon de la Eternulo,
rektigu en la stepo irejon por nia Dio. 4 Ĉiu valo leviĝu, kaj ĉiu monto
kaj monteto malaltiĝu, kaj la malebenaĵo fariĝu ebenaĵo, kaj la montaro
fariĝu valo. 5 Kaj aperos la majesto de la Eternulo; kaj ĉiu karno kune
vidos, ke la buŝo de la Eternulo parolis. 6 Voĉo diras: Proklamu! sed li
diras: Kion mi proklamu? Ĉiu karno estas herbo, kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas
kiel kampa floreto. 7 Sekiĝas herbo, velkas floreto, kiam la spiro de la
Eternulo blovetas sur ĝin; vere, la popolo estas herbo. 8 Sekiĝas herbo,
velkas floreto; sed la vorto de nia Dio restas eterne.
9 Sur altan monton supreniru, ho predikantino de Cion; laŭtigu potence
vian voĉon, ho predikantino de Jerusalem, laŭtigu, ne timu; diru al la
urboj de Judujo: Jen estas via Dio! 10 Jen la Sinjoro, la Eternulo, venas
kun potenco, kaj Lia brako regas; jen Lia rekompenco estas kun Li, kaj
Lia repago antaŭ Li. 11 Kiel paŝtisto Li paŝtos Sian ŝafaron, per Sia brako
Li kolektos la ŝafidojn kaj portos ilin sur Sia brusto; la suĉigantinojn Li
kondukos.

12 Kiu mezuris per sia mankavo la akvon kaj difinis la ĉielon per la
manlarĝo kaj metis en mezurilon la polvon de la tero kaj pesis per pesilo
la montojn kaj la montetojn per pesiltaso? 13 Kiu gvidis la spiriton de la
Eternulo, kaj kiu donis al Li sian konsilon? 14 De kiu Li petis konsilon, ke
tiu komprenigu Lin kaj instruu Lin pri la vojo de justeco kaj instruu al
Li scion kaj konigu al Li la vojon de saĝeco? 15 Jen la popoloj estas kiel
guto el sitelo kaj kalkulataj kiel polvero sur pesiltaso; jen Li disŝutas la
insulojn, kiel polveretojn. 16 Lebanon ne sufiĉus por fajro, kaj ĝia bestaro
ne sufiĉus por bruloferoj. 17 Ĉiuj nacioj estas antaŭ Li kiel nenio, estas
rigardataj de Li kiel nulo kaj senvaloraĵo. 18 Kun kiu vi komparos Dion?
kaj kian similaĵon vi kontraŭstarigos al Li? 19 Ĉu idolon, kiun fandis artisto
kaj kiun oraĵisto kovras per oro kaj ornamas per arĝentaj ĉenoj? 20 Kiu
estas tro malriĉa por la oferdono, tiu elektas lignon ne putrantan, serĉas
kompetentan skulptiston, por fari idolon fortikan. 21 Ĉu vi ne scias? ĉu
vi ne aŭdis? ĉu ne estis dirite al vi antaŭlonge? ĉu vi ne komprenas
detempe de la fondado de la tero? 22 Li sidas super la rondo de la tero, kaj
ĝiaj loĝantoj estas kiel lokustoj; Li etendas la ĉielon kiel maldikan teksaĵon
kaj distiras ĝin kiel tendon por loĝado; 23 Li faras la princojn neniaĵo, la
juĝistojn de la tero Li faras neekzistaĵo, 24 kvazaŭ ili ne estus plantitaj,
kvazaŭ ili ne estus semitaj, kvazaŭ ilia trunko ne havus radikon en la
tero: apenaŭ Li blovetis sur ilin, ili velkis, kaj la ventego forportas ilin
kiel pajlerojn. 25 Kaj al kiu do vi volas egaligi Min, ke Mi estu simila al li?
diras la Sanktulo. 26 Levu alten viajn okulojn, kaj rigardu, kiu kreis tion?
Li, kiu elkondukas iliajn taĉmentojn laŭ kalkulo, kiu ilin ĉiujn vokas laŭ la
nomo; antaŭ la Plejpotenculo kaj Plejfortulo neniu kaŝiĝos.

27 Kial vi parolas, ho Jakob, kaj diras, ho Izrael: Mia vojo estas kaŝita
antaŭ la Eternulo, kaj mia afero ne atingas Dion? 28 Ĉu vi ne scias, ĉu vi
ne aŭdis, ke la Eternulo estas Dio eterna, la Kreinto de la finoj de la tero?
Li ne laciĝas kaj ne senfortiĝas; Lia saĝeco estas neesplorebla. 29 Li donas
forton al la laculo, kaj al la senfortulo Li plifortigas la povon. 30 Knaboj
senfortiĝas kaj laciĝas, junuloj ofte falas; 31 sed tiuj, kiuj fidas la Eternulon,
ricevas novan forton, ili levas la flugilojn kiel agloj, ili kuras kaj ne laciĝas,
ili iras kaj ne senfortiĝas.

41

1 Silentu antaŭ Mi, ho insuloj, kaj la popoloj refortiĝu; ili alproksimiĝu
kaj parolu; ni kune iru al juĝo. 2 Kiu vekis el la oriento la justulon, vokis
lin, ke li iru? Li transdonis al li naciojn kaj detronigis reĝojn, transdonis
kiel polvon al lia glavo, kiel disflugantajn pajlerojn al lia pafarko. 3 Li
persekutas ilin, transiras en paco la vojon, sur kiu liaj piedoj ne haltas.
4 Kiu tion faris kaj estigis? kiu vokis la generaciojn de la komenco? Mi,
la Eternulo, la unua, kaj kun la lastaj Mi estas la sama. 5 Vidis tion la
insuloj kaj ektimis; la finoj de la tero ektremis; ili alproksimiĝis kaj alvenis.
6 Ĉiu helpas sian proksimulon, kaj diras al sia frato: Estu kuraĝa! 7 Kaj la
skulptisto kuraĝigas la fandiston, la ladfaristo la forĝiston, kaj li diras: La
kuniĝo estas bona; kaj li fortikigas tion per najloj, ke ĝi ne ŝanceliĝu.

8 Sed vi, ho Mia servanto Izrael, ho Jakob, kiun Mi elektis, ho idaro de
Abraham, Mia amato, 9 vi, kiun Mi prenis de la finoj de la tero kaj vokis
de ĝiaj randoj, kaj al kiu Mi diris: Vi estas Mia servanto, Mi vin elektis kaj
ne forpuŝis — 10 ne timu, ĉar Mi estas kun vi; ne maltrankviliĝu, ĉar Mi

estas via Dio; Mi vin fortigos, Mi vin helpos, Mi vin subtenos per Mia justa
dekstra mano. 11 Jen hontiĝos kaj malhonoriĝos ĉiuj, kiuj koleras kontraŭ
vi; viaj kontraŭuloj fariĝos neniaĵo kaj pereos. 12 Vi serĉos ilin, sed vi
ilin ne trovos, la homojn, kiuj kverelas kontraŭ vi; la homoj, kiuj batalas
kontraŭ vi, fariĝos neniaĵo kaj neekzistaĵo. 13 Ĉar Mi, la Eternulo, via Dio,
fortigas vian dekstran manon, dirante al vi: Ne timu, Mi vin helpos. 14 Ne
timu, vermo Jakob, malmultulo Izrael! Mi vin helpos, diras la Eternulo;
kaj via Liberiganto estas la Sanktulo de Izrael. 15 Jen Mi faros vin draŝilo
akra, nova, dentohava; vi draŝos montojn kaj disfrotos, kaj montetojn vi
faros kiel grenventumaĵo. 16 Vi disĵetos ilin, kaj la vento ilin disportos, kaj
la ventego ilin disblovos; sed vi ĝojos en la Eternulo, vi havos gloron en
la Sanktulo de Izrael. 17 La malriĉuloj kaj senhavuloj serĉas akvon, sed
ĝi ne troviĝas; ilia lango sekiĝas de soifo. Mi, la Eternulo, aŭskultos ilin;
Mi, la Dio de Izrael, ne forlasos ilin. 18 Sur nudaj montetoj Mi malfermos
riverojn kaj meze de valoj fontojn, dezerton Mi faros lago da akvo kaj
sensukan teron fontoj de akvo. 19 En dezerto Mi aperigos cedron, akacion,
mirton, kaj olivarbon; Mi starigos en stepo cipreson, abion, kaj bukson
kune; 20 por ke ĉiuj vidu kaj eksciu kaj rimarku kaj komprenu, ke la mano
de la Eternulo tion faris kaj la Sanktulo de Izrael tion kreis.

21 Prezentu vian juĝaferon, diras la Eternulo; antaŭmetu viajn argumen-
tojn, diras la Reĝo de Jakob. 22 Ili alvenu, kaj diru al ni, kio fariĝos; diru al
ni, kion signifas tio, kio estis en la komenco, tiam ni pripensos kaj ekscios
la finon; aŭ sciigu al ni tion, kio estos. 23 Diru al ni tion, kio venos poste,
por ke ni eksciu, ke vi estas dioj; ĉu vi faros bonon, ĉu malbonon, ni miros
kaj vidos kune. 24 Sed jen vi estas neniaĵo, kaj via agado estas neniaĵo;
abomenindaĵon oni elektas en vi.

25 Iun Mi vekis el nordo, kaj li venis; de la leviĝejo de la suno li
proklamas Mian nomon; li paŝas sur potenculoj kiel sur koto, kaj kiel
potfaristo piedpremas argilon. 26 Kiu tion diris antaŭe, por ke ni sciu?
kaj antaŭlonge, por ke ni diru: Li estas prava? Sed neniu diris, kaj neniu
sciigis, kaj neniu aŭdis viajn vortojn. 27 Mi la unua diris al Cion: Jen ili
estas; kaj al Jerusalem Mi donis sciiganton. 28 Mi rigardis, kaj neniu estis;
inter ili estis neniu konsilanto, ke Mi povu demandi kaj ili respondu. 29 Jen
ili ĉiuj estas vantaĵo, neniaĵo estas ilia faro, vento kaj senenhavaĵo estas
iliaj fanditaj idoloj.

42

1 Jen estas Mia servanto, kiun Mi apogas, Mia elektito, kiun favoras Mia
animo. Mi metis Mian spiriton sur lin; li disportos justecon al la nacioj.
2 Li ne krios nek bruos, kaj ne aŭdigos sur la stratoj sian voĉon. 3 Kanon
rompetitan li ne rompos, kaj meĉon senfajriĝantan li ne estingos. Laŭ
la vero li faros juĝon. 4 Li ne laciĝos nek fleksiĝos, ĝis li starigos sur la
tero justecon; kaj lian instruon atendas la insuloj. 5 Tiele diras Dio, la
Eternulo, kiu kreis la ĉielon kaj etendis ĝin, kiu disvastigis la teron kaj
ĝiajn produktojn, kiu donis animon sur ĝiaj loĝantoj, kaj spiriton al tiuj,
kiuj iras sur ĝi: 6 Mi, la Eternulo, alvokis vin por la vero, kaj Mi prenos
vin je la mano kaj gardos vin, kaj faros vin interligo por la popolo, lumo
por la nacioj, 7 por malfermi okulojn blindajn, por elkonduki el malliberejo
malliberulojn, el domo ŝlosita sidantajn en mallumo. 8 Mi estas la Eternulo,
tia estas Mia nomo; kaj Mian honoron Mi ne donos al alia, nek Mian gloron

al idoloj. 9 Kio antaŭlonge estis profetita, jen ĝi plenumiĝis, kaj novajn
aferojn Mi anoncas; antaŭ ol ili elkreskos, Mi anoncos al vi.
10 Kantu al la Eternulo kanton novan, Lian gloron de la rando de la tero,
vi, kiuj ŝipveturas sur la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas, insuloj kaj iliaj
loĝantoj. 11 Laŭtigu vian voĉon, ho dezerto kaj ĝiaj urboj, la vilaĝoj, en
kiuj loĝas Kedar; ĝojkriu la loĝantoj de Sela, de la supro de montoj ili
voku. 12 Ili donu honoron al la Eternulo, kaj Lian gloron ili proklamu sur
la insuloj. 13 La Eternulo eliros kiel heroo, kiel homo de milito Li vekos
fervoron, Li vokos kaj aŭdigos militan krion, Li montros Sian potencon
sur Siaj malamikoj. 14 Longe Mi silentis, estis kvieta, kaj detenis Min; nun
Mi krios kiel naskantino, Mi neniigos kaj englutos ĉion. 15 Mi dezertigos
montojn kaj montetojn, kaj ilian tutan verdaĵon Mi elsekigos; Mi faros la
riverojn insuloj, kaj la lagojn Mi elsekigos. 16 Mi kondukos la blindulojn
laŭ vojo, kiun ili ne konas, laŭ irejoj por ili ne konataj Mi irigos ilin; la
mallumon antaŭ ili Mi faros lumo, kaj la vojojn kurbajn rektaj. Tiajn
aferojn Mi faros por ili, kaj Mi ilin ne forlasos. 17 Retiros sin malantaŭen,
kovriĝos per honto tiuj, kiuj fidas idolojn, kaj kiuj diras al fanditaĵoj: Vi
estas niaj dioj.
18 Aŭskultu, ho surduloj; kaj vi, blinduloj, rigardu, por ke vi vidu. 19 Sed
kiu estas tiel blinda, kiel Mia servanto, kaj surda, kiel la sendato, kiun
Mi sendas? kiu estas tiel blinda, kiel Mia elaĉetito, kaj blinda, kiel la
servanto de la Eternulo? 20 Vi vidis multe, sed vi ne konservis; viaj oreloj
estas malfermitaj, sed ne aŭdas. 21 La Eternulo deziris pro Sia justeco,
ke Li faru la leĝon granda kaj glora. 22 Sed tio estas popolo prirabita kaj
senhavigita; ili ĉiuj estas ligitaj en kavernoj kaj kaŝitaj en malliberejoj; ili
fariĝis rabakiro, kaj neniu ilin savas, kaptitaĵo, kaj neniu diras: Redonu.
23 Kiu el vi atentos ĉi tion, komprenos kaj aŭskultos por la tempo estonta?
24 Kiu fordonis Jakobon por ruinigo kaj Izraelon al la rabistoj? ĉu ne la
Eternulo, kontraŭ kiu ni pekis, ne volis iri laŭ Liaj vojoj kaj ne aŭskultis
Lian instruon? 25 Kaj Li elverŝis sur lin la ardon de Sia kolero kaj la
potencon de la milito; kaj Li faris brulon ĉirkaŭe de li, sed li ne komprenis;
Li ĵetis flamojn sur lin, sed li ne prenis tion al sia koro.

43

1 Sed nun tiele diras la Eternulo, kiu vin kreis, ho Jakob, kaj kiu vin
estigis, ho Izrael: Ne timu, ĉar Mi vin savos; Mi vokos vin laŭ via nomo, vi
estas Mia. 2 Kiam vi transiros akvon, Mi estos kun vi, kaj trans riverojn,
ili vin ne dronigos; kiam vi iros en fajron, vi ne brulvundiĝos, kaj flamo
vin ne bruligos. 3 Ĉar Mi estas la Eternulo, via Dio, la Sanktulo de Izrael,
via Savanto; Egiptujon Mi donos kiel vian elaĉeton, Etiopujon kaj Seban
anstataŭ vi. 4 Ĉar vi estas kara en Miaj okuloj, vi estis honorita kaj Mi
vin amas; tial Mi fordonos aliajn homojn anstataŭ vi kaj gentojn anstataŭ
via animo. 5 Ne timu, ĉar Mi estas kun vi; de la oriento Mi venigos vian
idaron, kaj de la okcidento Mi vin kolektos. 6 Mi diros al la nordo: Redonu!
kaj al la sudo: Ne retenu! venigu Miajn filojn de malproksime kaj Miajn
filinojn de la randoj de la tero, 7 ĉiun, kiu estas nomata per Mia nomo kaj
kiun Mi kreis por Mia gloro, faris, kaj estigis. 8 Elirigu la popolon blindan,
kiu tamen havas okulojn, kaj la surdulojn, kiuj tamen havas orelojn. 9 Ĉiuj
nacioj kolektiĝu kune, kaj la popoloj kunvenu; kiu el ili tion antaŭdirus
aŭ anoncus al ni antaŭlonge? ili starigu siajn atestantojn kaj pravigu sin,
por ke oni aŭdu, kaj diru: Estas vero! 10 Vi estas Miaj atestantoj, diras la

Eternulo, kaj Mia servanto, kiun Mi elektis; por ke vi sciu kaj kredu al Mi,
kaj komprenu, ke tio estas Mi; antaŭ Mi estis kreita nenia Dio, kaj post Mi
ne ekzistos. [11] Mi, Mi estas la Eternulo; kaj krom Mi ekzistas nenia savanto.
[12] Mi promesis kaj savis kaj anoncis; kaj ne estis inter vi iu fremda; kaj vi
estas Miaj atestantoj, diras la Eternulo, kaj Mi estas Dio. [13] De la komenco
de la tempo Mi estas la sama, kaj neniu povas savi kontraŭ Mia mano;
kiam Mi faras, kiu tion ŝanĝos?
[14] Tiele diras la Eternulo, via Liberiganto, la Sanktulo de Izrael: Pro vi Mi
sendis en Babelon kaj pelis malsupren ĉiujn forkurantojn, kaj la ĝojadon de
la Ĥaldeoj Mi aliformigis en ploradon. [15] Mi estas la Eternulo, via Sanktulo,
la Kreinto de Izrael, via Reĝo. [16] Tiele diras la Eternulo, kiu faris vojon sur
la maro kaj vojeton sur potenca akvo, [17] kiu elirigis ĉarojn kaj ĉevalojn,
militistaron kaj potencon, kiuj ĉiuj kune falis kaj ne leviĝos, senfajriĝis,
estingiĝis kiel meĉo: [18] Ne rememoru tion, kio estis antaŭlonge, kaj ne
meditu pri tio, kio estis en la tempo antikva. [19] Jen Mi faras ion novan,
nun ĝi elkreskas; ĉu vi tion ne komprenas? Mi faros vojon en la dezerto,
riverojn en senakva lando. [20] Gloros Min la bestoj de la kampo, ŝakaloj
kaj strutoj; ĉar Mi donis akvon en la dezerto, riverojn en senakva lando,
por trinkigi la popolon, kiun Mi elektis, [21] tiun popolon, kiun Mi kreis por
Mi, por ke ĝi rakontu pri Mia gloro. [22] Sed ne Min vi vokis, ho Jakob, kaj
ne por Mi vi laboris, ho Izrael. [23] Vi ne alportadis al Mi viajn ŝafidojn de
brulofero kaj ne honoradis Min per viaj buĉoferoj; Mi ne servigis vin per
farunoferoj kaj ne lacigis vin per olibano. [24] Vi ne aĉetis por Mi per mono
bonodoran kanon kaj ne satigis Min per la sebo de viaj buĉoferoj; vi nur
laborŝarĝis Min per viaj pekoj, lacigis Min per viaj malbonagoj. [25] Mi, Mi
forviŝas viajn krimojn pro Mi mem, kaj viajn pekojn Mi ne rememoros.
[26] Rememorigu al Mi, kaj ni faru juĝon inter ni; rakontu vi, por ke vi vin
pravigu. [27] Via prapatro pekis, kaj viaj profetoj defalis de Mi. [28] Tial Mi
sensanktigis la estrojn de la sanktejo, kaj Mi elmetis Jakobon al anatemo
kaj Izraelon al malhonoro.

44

[1] Sed nun aŭskultu, ho Jakob, Mia servanto, kaj Izrael, kiun Mi elektis.
[2] Tiele diras la Eternulo, kiun vin kreis kaj formis kaj helpas vin de post
via naskiĝo: Ne timu, ho Jakob, Mia servanto, kaj vi, ho Jeŝurun, kiun
Mi elektis. [3] Ĉar Mi verŝos akvon sur la soifantaĵon kaj torentojn sur la
sekan teron; Mi verŝos Mian spiriton sur vian idaron kaj Mian benon sur
viajn devenontojn, [4] por ke ili kresku inter herbo, kiel salikoj super torentoj
da akvo. [5] Unu diros: Mi apartenas al la Eternulo; alia nomos sin per la
nomo de Jakob; alia skribe konsekros sin al la Eternulo kaj prenos al si la
alnomon Izrael.
[6] Tiele diras la Eternulo, la Reĝo de Izrael, kaj lia Liberiganto, la Eternulo
Cebaot: Mi estas la unua, kaj Mi estas la lasta, kaj ne ekzistas Dio krom Mi.
[7] Kaj kiu estas simila al Mi? li diru kaj anoncu, kaj elmetu antaŭ Mi ĉion,
kio estis de post la tempo, kiam Mi kreis la popolon eternan; ili anoncu tion,
kio estos kaj kio venos. [8] Ne timu kaj ne maltrankviliĝu; Mi aŭdigis ja al
vi kaj antaŭdiris antaŭlonge; kaj vi estas Miaj atestantoj. Ĉu ekzistas Dio
krom Mi? ne ekzistas Roko, Mi iun ne konas. [9] Ĉiuj, kiuj faras idolojn, estas
vantaĵo, kaj iliaj amataĵoj estas senutilaj, kaj ili mem estas atestantoj; ili ne
vidas kaj ne komprenas, tial ili estos hontigataj. [10] Kiu faris dion, kaj fandis
idolon, kiu nenion utilas? [11] Ĉiuj partoprenintoj estos hontigataj, ĉar la

majstroj estas ja el homoj; ili ĉiuj kolektiĝu kaj stariĝu, ili ektimos, kaj ĉiuj
kune estos hontigataj. 12 Unu tranĉas la feron per ĉizilo, laboras per karboj,
formas ĝin per marteloj, kaj prilaboras ĝin per la forto de sia brako; li eĉ
malsatas kaj perdas la fortojn, ne trinkas akvon kaj laciĝas. 13 Alia hakas
lignon, mezuras ĝin per ŝnuro, faras konturojn per grifelo, rabotas per
rabotilo, ĉirkaŭsignas per cirkelo, kaj faras el ĝi bildon de homo, de bela
homo, por ke ĝi loĝu en la domo. 14 Li hakas por si cedrojn, prenas ilekson
kaj kverkon, preparas al si provizon de arbaraj arboj, plantas pinon, kiun
la pluvo kreskigas. 15 Kaj tio servas al la homo kiel hejtilo; li prenas el tio
kaj varmigas sin, li ankaŭ faras fajron kaj bakas panon; el tio sama li faras
dion kaj adorkliniĝas antaŭ ĝi, li faras el ĝi idolon kaj adoras ĝin. 16 Parton
el ĝi li forbruligas en fajro, super parto li manĝas viandon, rostas rostaĵon,
kaj satiĝas; li ankaŭ varmigas sin, kaj diras: Ha, ha, fariĝis al mi varme, mi
eksentis fajron! 17 Kaj ĝian restaĵon li faris dio, li faris el ĝi sian idolon; li
adoras ĝin, adorkliniĝas kaj preĝas al ĝi, kaj diras: Savu min, ĉar vi estas
mia dio. 18 Ili ne scias kaj ne komprenas, ĉar gluitaj estas iliaj okuloj, por ke
ili ne vidu, por ke ilia koro ne komprenu. 19 Kaj li ne primeditas en sia koro,
ne havas scion nek komprenon, por diri: Duonon de ĝi mi forbruligis en
fajro, mi ankaŭ bakis sur ĝiaj karboj panon, mi rostis viandon kaj manĝis;
ĉu do el la restaĵo mi faros abomenindaĵon? ĉu ŝtipon da ligno mi adoros?
20 Li postkuras polvon, la trompita koro lin erarigas, kaj li ne savas sian
animon, kaj ne diras: Ĉu ne malveraĵon mi havas en mia dekstra mano?

21 Memoru tion, ho Jakob, kaj Izrael, ĉar vi estas Mia servanto; Mi kreis
vin Mia servanto; vi, ho Izrael, ne estos forgesita de Mi. 22 Mi forviŝis viajn
kulpojn kiel nubon, kaj viajn pekojn kiel nebulon; revenu al Mi, ĉar Mi
savis vin. 23 Ĝojkriu, ho ĉielo, ĉar la Eternulo tion faris; voku, profundo
de la tero; sonigu kanton, ho montoj, arbaro kaj ĉiuj arboj en ĝi; ĉar la
Eternulo liberigis Jakobon, kaj faris Sin glora per Izrael.

24 Tiele diras la Eternulo, via Liberiginto, kiu formis vin de la momento
de via naskiĝo: Mi estas la Eternulo, kiu ĉion faras, kiu sola etendis la
ĉielon, per Sia propra potenco disvastigis la teron; 25 kiu neniigas la signojn
de divenistoj kaj ridindigas la sorĉistojn, repuŝas la saĝulojn malantaŭen
kaj malsaĝigas ilian scion; 26 kiu konfirmas la vorton de Sia servanto kaj
plenumas la decidojn de Siaj senditoj; kiu diras pri Jerusalem: Ĝi havos
multe da loĝantoj; kaj pri la urboj de Judujo: Ili estos rekonstruitaj, kaj
iliajn ruinojn Mi restarigos; 27 kiu diras al la maro: Estu seka, kaj Mi sekigos
viajn riverojn; 28 kiu diras pri Ciro: Li estas Mia paŝtisto, kaj li plenumos
ĉiujn Miajn dezirojn, dirante al Jerusalem: Estu rekonstruata, kaj la templo
estu refondata.

45

1 Tiele diras la Eternulo pri Sia sanktoleito Ciro: Mi prenis lin je lia
dekstra mano, por faligi antaŭ li popolojn, kaj la lumbojn de reĝoj Mi
senzonigos, por malfermi antaŭ li la pordojn, kaj por ke la pordegoj ne
estu ŝlositaj. 2 Mi iros antaŭ vi kaj ebenigos altaĵojn; kuprajn pordojn Mi
disbatos, kaj ferajn riglilojn Mi rompos. 3 Kaj Mi transdonos al vi trezorojn
sekretajn kaj riĉaĵojn kaŝitajn, por ke vi eksciu, ke Mi, la Eternulo, vokis
vin laŭ via nomo, Mi, Dio de Izrael. 4 Pro Mia servanto Jakob kaj pro Mia
elektito Izrael Mi vokis vin laŭ via nomo, Mi altigis vin, kvankam vi Min
ne konis. 5 Mi estas la Eternulo, kaj ne ekzistas alia; ne ekzistas Dio krom
Mi; Mi zonis vin, kvankam vi Min ne konis; 6 por ke oni eksciu oriente kaj

okcidente, ke ne ekzistas krom Mi; Mi estas la Eternulo, kaj ne ekzistas alia,
7 kiu faras lumon kaj kreas mallumon, faras pacon kaj estigas malbonon;
Mi, la Eternulo, faras ĉion ĉi tion.
8 Gutigu, ho ĉielo, de supre, kaj la nuboj verŝu virton; malfermiĝu la tero
kaj produktu savon, kaj virto kune elkresku. Mi, la Eternulo, tion kreis.
9 Ve al tiu, kiu malpacas kun sia Kreinto! potpeco el la potpecoj de la
tero! Ĉu diras argilo al sia potfaristo: Kion vi faras? via faritaĵo estas
malforta? 10 Ve al tiu, kiu diras al la patro: Por kio vi naskigas? kaj al la
patrino: Por kio vi turmentas vin per naskado? 11 Tiele diras la Eternulo, la
Sanktulo de Izrael kaj lia Kreinto: Pri la estonteco demandu Min; la zorgon
pri Miaj filoj kaj pri la faritaĵo de Miaj manoj lasu al Mi. 12 Mi faris la teron
kaj kreis la homon sur ĝi; Mi per Miaj manoj etendis la ĉielon kaj aranĝis
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn. 13 Mi starigis lin por justeco, kaj ĉiujn liajn vojojn
Mi ebenigos; li rekonstruos Mian urbon kaj forliberigos Miajn ekzilitojn,
ne pro elaĉeto nek pro donacoj, diras la Eternulo Cebaot.
14 Tiele diras la Eternulo: La laborakiro de Egiptujo kaj la komercaĵo
de Etiopujo kaj de Seba, de tiuj altkreskaj viroj, transiros al vi kaj estos
viaj; ili iros post vi, en katenoj ili preteriros, kaj ili kliniĝos antaŭ vi, kaj
preĝos al vi: Nur ĉe vi estas Dio, kaj ne ekzistas alia Dio. 15 Vere Vi estas
Dio Sin kaŝanta, Dio de Izrael, Savanto. 16 Hontigataj kaj malhonorataj ili
ĉiuj estas; kune kun ili iros en honto la farantoj de idoloj. 17 Sed Izrael
estas savita de la Eternulo per savo eterna; vi ne estos hontigataj nek
malhonorataj ĝis eterneco.
18 Ĉar tiele diras la Eternulo; la kreinto de la ĉielo, Li estas Dio; la
farinto kaj estiginto de la tero, Li ĝin aranĝis; Li kreis ĝin, ne por ke ĝi
estu malplena; Li faris ĝin, por ke ĝi estu loĝata: Mi estas la Eternulo,
kaj ne ekzistas alia. 19 Ne sekrete Mi parolis, sur malluma loko de la
tero; Mi ne diris al la idaro de Jakob: Vane vi Min serĉas. Mi estas la
Eternulo, kiu parolas justaĵon kaj anoncas veraĵon. 20 Kolektiĝu kaj venu,
alproksimiĝu kune, ĉiuj savitoj el la nacioj. Senprudentaj estas tiuj, kiuj
portas siajn lignajn idolojn, kaj preĝas al dio, kiu ne povas helpi. 21 Diru, eĉ
interproksimiĝu kaj interkonsiliĝu: kiu anoncis tion en la antikva tempo,
kaj diris tion antaŭlonge? ĉu ne Mi, la Eternulo? kaj ne ekzistas alia Dio
krom Mi, la Dio vera kaj la helpanto; ekzistas neniu krom Mi. 22 Turnu vin
al Mi, ĉiuj finoj de la tero, kaj estu savitaj; ĉar Mi estas Dio, kaj ne ekzistas
alia. 23 Mi ĵuris per Mi, el Mia buŝo eliris vero, vorto ne retirota, ke antaŭ
Mi kliniĝos ĉiu genuo, ĵuros ĉiu lango. 24 Nur la Eternulo, oni diros pri Mi,
havas veron kaj potencon; al Li venos kaj hontos ĉiuj, kiuj koleris kontraŭ
Li. 25 Per la Eternulo praviĝos kaj gloriĝos la tuta idaro de Izrael.

46

1 Kliniĝis Bel, falis Nebo; iliaj idoloj estas transdonitaj al bestoj kaj brutoj;
tio, kion vi portadis, fariĝis ŝarĝo por lacaj bestoj. 2 Ili kliniĝis kaj falis
kune, ne povis savi sian ŝarĝon, kaj mem iris en malliberecon.
3 Aŭskultu Min, domo de Jakob kaj la tuta restaĵo de la domo de Izrael,
kiuj estas ŝarĝitaj sur Mi de post via naskiĝo, kiuj estas portataj de Mi de
post via eliro el la ventro. 4 Ankaŭ ĝis via maljuneco Mi estos la sama,
kaj ĝis via griziĝo Mi vin portos; Mi vin kreis kaj Mi portos, Mi ŝarĝos sur
Min kaj Mi savos. 5 Al kiu vi Min egaligos kaj komparos kaj similigos Min,
ke ni estu similaj? 6 Tiuj, kiuj ŝutas oron el la saketo kaj pesas arĝenton
sur pesilo, dungas oraĵiston, ke li faru el tio dion, antaŭ kiu ili kliniĝas kaj

ĵetas sin teren, 7 levas lin sur la ŝultron, portas kaj starigas lin sur lia loko;
kaj li staras, ne moviĝas de sia loko; eĉ se oni krias al li, li ne respondas
kaj neniun savas el lia malfeliĉo.
8 Memoru tion kaj estu viroj, prenu tion al via koro, ho pekantoj.
9 Memoru tion, kio estis en la komenco de la tempo; ĉar Mi estas Dio, kaj
ne ekzistas alia; Mi estas Dio, kaj ne ekzistas simila al Mi. 10 Mi anoncas
antaŭe la estontaĵon, kaj antaŭlonge tion, kio ankoraŭ ne okazis; kiam Mi
diras, Mia decido plenumiĝas, kaj ĉion, kion Mi deziras, Mi faras. 11 Mi
vokas de oriento aglon, el lando malproksima viron de Mia destino. Kion
Mi diris, tion Mi venigos; kion Mi pripensis, tion Mi plenumos. 12 Aŭskultu
Min, vi, kiuj havas malhumilan koron, kiuj estas malproksimaj de la vero:
13 Mi alproksimigis Mian veron, por ke ĝi ne estu malproksima, kaj Mia
savo ne prokrastiĝos; kaj Mi donos al Cion savon, al Izrael Mian gloron.

47

1 Iru malsupren kaj sidiĝu sur polvo, ho virgulino filino de Babel;
sidiĝu sur la tero, sentronigita filino de la Ĥaldeoj; ĉar oni ne plu nomos
vin delikata kaj dorlotata. 2 Prenu manan muelilon kaj muelu farunon;
forigu vian vualon, levu vian vestrandon, malkovru vian kruron, transiru
riverojn. 3 Malkovriĝos via nudaĵo, kaj montriĝos via honto. Mi faros
venĝon, kaj Mi neniun indulgos. 4 Nia Liberiganto — Lia nomo estas
Eternulo Cebaot, Sanktulo de Izrael. 5 Sidu silente kaj iru en mallumon,
ho filino de la Ĥaldeoj, ĉar oni ne plu nomos vin estrino de regnoj. 6 Kiam
Mi koleris Mian popolon, malhonoris Mian heredaĵon, kaj transdonis ilin
en viajn manojn, vi ne montris al ili kompaton, sur maljunulon vi metis
tre peze vian jugon; 7 vi diris: Eterne mi estos estrino; vi ne prenis tion al
via koro, ne pensis pri la sekvoj.
8 Aŭskultu do nun, ho voluptulino, kiu sidas senzorge, kiu diras en sia
koro: Mi estas, kaj ne ekzistas alia krom mi; mi ne fariĝos vidvino, kaj mi
ne konos perdon de infanoj. 9 Venos do sur vin tiuj du aferoj subite, en
unu tago; seninfaneco kaj vidvineco en plena mezuro trafos vin, malgraŭ
viaj multaj sorĉoj, malgraŭ la granda forto de viaj magiaĵoj. 10 Vi sentis vin
sendanĝera en via malboneco; vi diris: Neniu min vidas; via saĝeco kaj via
scio estis viaj delogantoj; kaj vi diris en via koro: Mi estas, kaj ne ekzistas
alia krom mi. 11 Tial venos sur vin malbono, kies komencon vi ne scios,
kaj falos sur vin malfeliĉo, el kiu vi ne povos vin elaĉeti, kaj surprizos
vin pereo, kiun vi ne antaŭvidis. 12 Restu do ĉe viaj magiaĵoj, kaj ĉe viaj
multaj sorĉoj, super kiuj vi laboris de via juneco; eble vi povos profiti, eble
vi fortiĝos. 13 Vi laciĝis de la multo de viaj konsiliĝoj; nun ili stariĝu, la
mezurantoj de la ĉielo, la esplorantoj de la steloj, la antaŭdiristoj laŭ la
luno, kaj ili savu vin kontraŭ tio, kio trafos vin. 14 Jen, ili fariĝos kiel pajlo;
la fajro forbruligos ilin; ili ne savos sian animon el la forto de la flamo; ne
estos ia karbo, ĉe kiu sin varmigi, nek fajro, antaŭ kiu sidi. 15 Tiaj fariĝis
por vi tiuj, kun kiuj vi multe penis, kun kiuj vi interrilatis de via juneco;
ĉiu forvagis siaflanken, neniu vin savos.

48

1 Aŭskultu tion, ho domo de Jakob, vi, kiuj estas nomataj per la nomo
de Izrael, kiuj devenis el la fonto de Jehuda, kiuj ĵuras per la nomo de la
Eternulo kaj citas la Dion de Izrael, ne en vero kaj ne en justeco. 2 Laŭ la
sankta urbo ili sin nomas, kaj je la Dio de Izrael ili sin apogas; Eternulo

Cebaot estas Lia nomo. 3 La estintajn okazintaĵojn Mi anoncis antaŭlonge,
el Mia buŝo tio eliris, kaj Mi ĝin aŭdigis; Mi agis subite, kaj ĉio plenumiĝis.
4 Ĉar Mi sciis, ke vi estas obstina kaj via kolo estas fera tendeno kaj via
frunto estas kupra, 5 tial Mi anoncis al vi antaŭlonge, Mi aŭdigis al vi,
antaŭ ol tio plenumiĝis, por ke vi ne diru: Mia idolo tion faris, mia statuo
kaj mia fanditaĵo tion ordonis. 6 Vi aŭdis; rigardo do ĉion; ĉu vi ne devas
mem tion konfesi? Mi aŭdigis al vi nun aferojn novajn kaj kaŝitajn, kiujn
vi ne sciis. 7 Nun ili estas kreitaj, ne antaŭlonge; eĉ unu tagon antaŭe vi
ne aŭdis pri tio, por ke vi ne diru: Jen, mi sciis pri ili. 8 Vi ne aŭdis, vi ne
sciis, kaj via orelo antaŭe ne estis malfermita; ĉar Mi sciis, ke vi perfidos,
de la momento de via naskiĝo oni ja nomas vin nefidindulo. 9 Pro Mia
nomo Mi prokrastas Mian koleron, kaj pro Mia gloro Mi detenas Min, ke
Mi ne ekstermu vin. 10 Jen Mi vin refandis, sed ne rezultis arĝento; Mi
elprovis vin en la forno de mizero. 11 Por Mi, por Mi Mi tion faras; ĉar kial
oni blasfemu? Mian gloron Mi ne donos al iu alia.

12 Aŭskultu Min, ho Jakob kaj Mia alvokito Izrael: tio estas Mi; Mi estas la
unua, kaj Mi estas la lasta. 13 Nur Mia mano fondis la teron, kaj Mia dekstra
mano etendis la ĉielon; se Mi vokos ilin, ili stariĝos kune. 14 Kolektiĝu
vi ĉiuj kaj aŭskultu: kiu inter ili anoncis tion? tiu, kiun la Eternulo
ekamis, plenumos Lian volon en Babel kaj aperigos Lian potencon super
la Ĥaldeoj. 15 Mi, Mi tion diris, Mi lin alvokis, venigis, kaj sukcesigis lian
vojon. 16 Alproksimiĝu al Mi, aŭskultu tion; de la komenco Mi ne parolis
sekrete; de la momento, kiam la afero komenciĝis, Mi tie estis. Kaj ankaŭ
nun sendis min la Sinjoro, la Eternulo, kaj Lia spirito. 17 Tiele diras la
Eternulo, via Liberiganto, la Sanktulo de Izrael: Mi estas la Eternulo, via
Dio, kiu instruas vin por via utilo, kiu kondukas vin laŭ la vojo, kiun vi
devas iri. 18 Ho, se vi atentus Miajn ordonojn! tiam via paco estus kiel
rivero, kaj via justeco kiel la ondoj de la maro; 19 kaj via idaro estus kiel
sablo, kaj viaj devenantoj kiel ĝiaj grajnetoj; lia nomo ne estus ekstermita
nek pereigita antaŭ Mi.

20 Eliru el Babel, kuru el Ĥaldeujo, anoncu kun voĉo ĝojkria, aŭdigu
tion, disportu ĝin ĝis la fino de la tero, diru: La Eternulo liberigis Sian
servanton Jakob. 21 Kaj ili ne soifis en la dezertoj, tra kiuj Li kondukis ilin;
Li elfluigis por ili akvon el roko, Li disfendis rokon, kaj ekfluis akvo. 22 Sed
por la malpiuloj, diras la Eternulo, ne ekzistas paco.

49

1 Aŭskultu min, ho insuloj, kaj atentu, ho malproksimaj gentoj: la
Eternulo min alvokis el la ventro, el la interno de mia patrino Li vokis mian
nomon. 2 Kaj Li faris mian buŝon simila al akra glavo, kovris min per la
ombro de Sia mano, kaj faris min polurita sago, kaŝis min en Sia sagujo.
3 Kaj Li diris al mi: Vi estas Mia servanto, ho Izrael, per kiu Mi gloriĝos. 4 Mi
opiniis, ke vane mi penis, ke sencele kaj vane mi konsumis mian forton;
sed vere mia rajto estas ĉe la Eternulo, kaj mia rekompenco ĉe mia Dio.
5 Kaj nun diris la Eternulo, kiu el la patrina ventro kreis min Lia servanto,
por ke mi revenigu al Li Jakobon kaj por ke Izrael kolektiĝu ĉe Li (ĉar mi
estas honorata antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj mia Dio estas mia forto)
— 6 Li diris: Ne sufiĉas, ke vi estas Mia servanto, por restarigi la tribojn
de Jakob kaj revenigi la konservitojn de Izrael; sed Mi faros vin lumo por
la nacioj, por ke Mia savo etendiĝu ĝis la fino de la tero. 7 Tiele diras la
Eternulo, la Liberiganto de Izrael, lia Sanktulo, al la malestimata animo,

al la abomenato de la popoloj, al la sklavo de la regantoj: Reĝoj ekvidos
kaj leviĝos; princoj, kaj ili adorkliniĝos; pro la Eternulo, kiu estas fidinda,
pro la Sanktulo de Izrael, kiu vin elektis. 8 Tiele diras la Eternulo: En la
tempo de favoro Mi aŭskultos vin, kaj en la tago de savo Mi helpos vin,
kaj Mi konservos vin kaj faros vin interligo por la popoloj, por restarigi la
teron, por ekposedi dezertigitajn posedaĵojn, 9 por diri al la malliberigitoj:
Eliru! al la troviĝantoj en mallumo: Montriĝu! Ĉe la vojoj ili paŝtiĝos,
kaj sur ĉiuj nudaj montetoj estos ilia paŝtejo. 10 Ili ne malsatos nek soifos,
ne frapos ilin siroko nek la suno; ĉar ilia Kompatanto ilin kondukos, kaj
al fontoj de akvo Li ilin gvidos. 11 Kaj Mi faros ĉiujn Miajn montojn vojo,
kaj Miaj vojetoj estos ebene altigitaj. 12 Jen tiuj venos de malproksime, kaj
aliaj de nordo kaj de okcidento, kaj aliaj el la lando Sinim. 13 Ĝojkriu, ho
ĉielo, kaj ĝoju, ho tero, sonigu kanton, ho montoj; ĉar la Eternulo konsolis
Sian popolon kaj kompatis Siajn mizerulojn.

14 Sed Cion diris: La Eternulo min forlasis, kaj mia Sinjoro min forgesis.
15 Ĉu povas virino forgesi sian infaneton kaj ne kompati la idon de sia
ventro? eĉ se ili forgesos, Mi vin ne forgesos. 16 Jen sur Miaj manoj Mi
vin gravuris; viaj muroj estas ĉiam antaŭ Mi. 17 Rapidos viaj konstruantoj;
viaj detruantoj kaj viaj ekstermantoj eliros for de vi. 18 Levu ĉirkaŭen
viajn okulojn, kaj rigardu: ĉiuj kolektiĝis, venas al vi. Kiel Mi vivas, diras
la Eternulo, vi ĉiujn metos sur vin kiel ornamon, kaj vi ĉirkaŭligos vin
per ili kiel fianĉino. 19 Ĉar viaj dezertigitaj kaj senhomigitaj lokoj kaj via
ruinigita lando estas tro malvastaj por la loĝantoj, kaj viaj ekstermantoj
estos malproksimigitaj. 20 Viaj malaperintaj infanoj ankoraŭ diros en viajn
orelojn: Tro malvasta estas por mi la loko; cedu al mi, ke mi povu loĝi.
21 Tiam vi diros en via koro: Kiu naskis al mi ĉi tiujn? mi estis ja seninfana
kaj soleca, elpelita kaj forpuŝita; kiu do edukis ilin? mi restis ja sola; kie
do estis ĉi tiuj?

22 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi levos Mian manon al la nacioj,
kaj antaŭ la gentoj Mi elmetos Mian standardon; kaj ili venigos viajn filojn
en la baskoj, kaj viajn filinojn ili portos sur la ŝultroj. 23 Kaj reĝoj estos
viaj vartistoj, kaj iliaj princinoj estos viaj nutristinoj; vizaĝaltere ili kliniĝos
antaŭ vi, kaj la polvon de viaj piedoj ili lekos; kaj tiam vi ekscios, ke Mi estas
la Eternulo, ke Miaj fidantoj ne hontos. 24 Ĉu de fortulo oni povas forpreni
la akiritaĵon? aŭ ĉu oni povas liberigi la kaptitojn de venkinto? 25 Sed
tiele diras la Eternulo: Eĉ la kaptitoj estos forprenitaj for de la fortulo, kaj
la akiritaĵo de la potenculo formalaperos; kaj kontraŭ viaj kverelantoj Mi
kverelos, kaj viajn filojn Mi savos. 26 Kaj al viaj premantoj Mi manĝigos
ilian propran karnon, kaj kiel de mosto ili ebriiĝos de sia propra sango; kaj
ekscios ĉiu karno, ke Mi, la Eternulo, estas via Savanto kaj via Liberiganto,
la Potenculo de Jakob.

50

1 Tiele diras la Eternulo: Kie estas la eksedziga letero de via patrino, per
kiu Mi ŝin forpuŝis? aŭ al kiu el Miaj kreditoroj Mi vendis vin? Jen pro
viaj pekoj vi estas venditaj, kaj pro viaj krimoj estas forpuŝita via patrino.
2 Kial neniu estis, kiam Mi venis? kial neniu respondis, kiam Mi vokis? Ĉu
Mia mano fariĝis tro mallonga, por liberigi? kaj ĉu ne ekzistas en Mi forto,
por savi? Jen per Mia severa vorto Mi sekigas maron, Mi faras el riveroj

dezerton; iliaj fiŝoj putras pro senakveco kaj mortas de soifo. 3 Mi vestas
la ĉielon per mallumo, kaj sakaĵon Mi faras ĝia kovrilo.
4 La Sinjoro, la Eternulo, donis al mi langon instruitan, por ke mi
povosciu vigligi per vorto senfortigiton; Li vekas, ĉiumatene vekas mian
orelon, por ke mi aŭskultu kiel instruatoj. 5 La Sinjoro, la Eternulo,
malfermis mian orelon, kaj mi ne kontraŭstaris, mi ne turnis min
malantaŭen. 6 Mian dorson mi elmetis al la batantoj kaj miajn vangojn
al la harŝirantoj; mian vizaĝon mi ne kovris kontraŭ insultoj kaj kraĉado.
7 Sed la Sinjoro, la Eternulo, helpas al mi, tial mi ne estas hontigata; tial mi
faris mian vizaĝon kiel siliko, kaj mi scias, ke mi ne estos senhonorigata.
8 Proksima estas mia praviganto; kiu procesos kontraŭ mi? ni stariĝu kune;
kiu postulas juĝon kontraŭ mi, li alproksimiĝu al mi. 9 Jen la Sinjoro, la
Eternulo, helpas al mi; kiu do malpravigos min? jen ili ĉiuj elfrotiĝos kiel
vesto, tineoj ilin tramanĝos.
10 Kiu inter vi timas la Eternulon, aŭskultas la voĉon de Lia servanto?
Kvankam li iras en mallumo kaj nenio brilas al li, tamen li fidu la nomon de
la Eternulo kaj apogu sin sur sia Dio. 11 Jen vi ĉiuj, kiuj ekbruligas fajron,
ĉirkaŭas sin per flamoj, iru en la lumon de via fajro, kaj en la flamojn,
kiujn vi ekbruligis. Per Mia mano tio fariĝos al vi; en doloro vi kuŝos.

51

1 Aŭskultu Min, vi, kiuj postkuras la veron, kiuj serĉas la Eternulon:
rigardu la rokon, el kiu vi estas elhakitaj, kaj en la profundon de la kavo,
el kiu vi estas elfositaj. 2 Rigardu Abrahamon, vian patron, kaj Saran,
vian naskintinon; ĉar Mi alvokis lin, kiam li estis sola, kaj Mi benis lin
kaj multigis lin. 3 Ĉar la Eternulo konsolos Cionon, konsolos ĉiujn ĝiajn
ruinojn, kaj ĝian dezerton Li faros kiel Eden, kaj ĝian stepon kiel la
ĝardeno de la Eternulo; ĝojo kaj gajeco troviĝos en ĝi, dankado kaj laŭta
kantado.
4 Atentu Min, ho Mia popolo, kaj vi, Mia gento, aŭskultu Min; ĉar
instruo eliros el Mi, kaj Mian leĝon Mi starigos kiel lumon por la popoloj.
5 Proksima estas Mia vero, eliris Mia helpo, kaj Miaj brakoj juĝos popolojn;
al Mi esperas insuloj kaj atendas Mian brakon. 6 Levu al la ĉielo viajn
okulojn, kaj rigardu la teron malsupre; ĉar la ĉielo disneniiĝos kiel fumo,
kaj la tero elfrotiĝos kiel vesto, kaj ĝiaj loĝantoj mortos kiel kuloj; sed Mia
savo restos eterne, kaj Mia vero ne difektiĝos.
7 Aŭskultu Min, vi, kiuj konas la veron, popolo, havanta Mian instruon
en sia koro: ne timu ofendon de homoj, kaj de iliaj insultoj ne senkuraĝiĝu.
8 Ĉar kiel veston tramanĝos ilin tineoj, kaj kiel lanaĵon tramanĝos ilin
vermoj; sed Mia vero restos eterne, kaj Mia savo por ĉiuj generacioj.
9 Leviĝu, leviĝu, vestu vin per forto, ho brako de la Eternulo; leviĝu, kiel
en la tempo antikva, en la generacioj de antaŭlonge. Ĉu ne vi dishakis
Rahabon, trapikis la drakon? 10 Ĉu ne vi elsekigis la maron, la akvon
de grandega abismo, faris la maran profundon vojo por transiro de la
liberigitoj? 11 Kaj la elaĉetitoj de la Eternulo revenos kaj iros sur Cionon
kun kantado, kaj ĝojo eterna estos super ilia kapo; ĝojon kaj gajecon ili
atingos, kaj forflugos afliktoj kaj ĝemado.
12 Mi, Mi mem estas via konsolanto. Kiu vi estas, ke vi timas homon
morteman, kaj homidon, kiu estas egala al herbo; 13 kaj vi forgesis la
Eternulon, vian Kreinton, kiu etendis la ĉielon kaj fondis la teron; kaj
konstante, ĉiutage, vi timas la furiozon de la premanto, kiu celas ekstermi?

Sed kie estas la furiozo de la premanto? [14] Baldaŭ la kaptito estos liberigita,
ke li ne mortu en la kavo kaj ne manku al li pano. [15] Mi estas la Eternulo,
via Dio, kiu kvietigas la maron, kiam bruas ĝiaj ondoj, kaj kies nomo estas
Eternulo Cebaot. [16] Mi metis Miajn vortojn en vian buŝon kaj kovris vin
per la ombro de Mia mano, por aranĝi la ĉielon kaj doni fundamenton al
la tero, kaj por diri al Cion: Vi estas Mia popolo.

[17] Vekiĝu, vekiĝu, leviĝu, ho Jerusalem, vi, kiu trinkis el la mano de la
Eternulo la kalikon de Lia kolero; la ŝaŭmantan ebriigantan kalikon vi
eltrinkis ĝis la fundo. [18] El ĉiuj filoj, kiujn ŝi naskis, neniu ŝin gvidis; el ĉiuj
filoj, kiujn ŝi edukis, neniu tenis ŝin je la mano. [19] Tio ambaŭ vin trafis; kiu
kompatis vin? ruinado kaj malfeliĉo, malsato kaj glavo; per kiu mi povus
konsoli vin? [20] Viaj filoj senfortiĝis, kuŝis ĉe la komenco de ĉiuj stratoj kiel
cervo en reto, plenaj de la kolero de la Eternulo, de la indigno de via Dio.
[21] Tial aŭskultu ĉi tion, vi, mizerulino kaj ebriulino, sed ne de vino: [22] tiele
diras via Sinjoro, la Eternulo, kaj via Dio, kiu defendas Sian popolon: Jen
Mi prenis el via mano la ebriigan kalikon, la ŝaŭmantan kalikon de Mia
kolero; vi ne plu trinkos ĝin; [23] kaj Mi transdonos ĝin en la manon de viaj
turmentantoj, kiuj diris al via animo: Klinu vin, por ke ni transiru; kaj vi
faris el via dorso kvazaŭ teron, kvazaŭ straton por pasantoj.

52

[1] Vekiĝu, vekiĝu, vestu vin per via forto, ho Cion; surmetu sur vin la
vestojn de via majesto, ho Jerusalem, sankta urbo; ĉar ne plu eniros en vin
necirkumcidito kaj malpurulo. [2] Forskuu de vi la polvon, leviĝu, sidiĝu, ho
Jerusalem; disigu la ligilojn de via kolo, ho kaptita filino de Cion.

[3] Ĉar tiele diras la Eternulo: Senpage vi estis vendita, kaj ne per arĝento
vi estos elaĉetita. [4] Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En Egiptujon iam
iris Mia popolo, por loĝi tie kelktempe, kaj la Asiriano pro nenio ĝin premis;
[5] kion do Mi nun ĉi tie devas fari, diras la Eternulo, kiam Mia popolo
estas prenita pro nenio? ĝiaj regantoj triumfe krias, diras la Eternulo, kaj
konstante, ĉiutage, Mia nomo estas insultata. [6] Tial Mia popolo ekkonos
Mian nomon; tial ĝi ekscios en tiu tago, ke Mi estas Tiu sama, kiu diras:
Jen Mi estas.

[7] Kiel ĉarmaj estas sur la montoj la piedoj de anoncanto, kiu proklamas
pacon, anoncas bonon, sciigas pri helpo, diras al Cion: Reĝas via Dio!
[8] Jen eksonis la voĉo de viaj gardostarantoj; ili levas la voĉon kaj kune
ĝojkrias, ĉar per siaj propraj okuloj ili vidas, kiel la Eternulo revenas al
Cion. [9] Triumfu, ĝojkriu kune, ho ruinoj de Jerusalem; ĉar la Eternulo
konsolis Sian popolon, liberigis Jerusalemon. [10] La Eternulo malkovris Sian
sanktan brakon antaŭ la okuloj de ĉiuj nacioj; kaj ĉiuj finoj de la tero vidas
la helpon de nia Dio. [11] Foriru, foriru, eliru el tie, ne tuŝu malpuraĵon; eliru
el ĝia mezo; purigu vin, ho portantoj de la vazoj de la Eternulo. [12] Tamen ne
rapidante vi eliros, kaj ne forkurante vi iros; ĉar iros antaŭ vi la Eternulo,
kaj gardos vin malantaŭe la Dio de Izrael.

[13] Jen Mia servanto havos sukceson, li altiĝos kaj gloriĝos kaj staros tre
alte. [14] Kiel multaj estis teruritaj, rigardante vin (tiele lia aspekto estis
malbeligita pli ol ĉe ĉiu alia kaj lia eksteraĵo pli ol ĉe iu ajn homo), [15] tiel
li saltigos pri si multe da popoloj; reĝoj fermos antaŭ li sian buŝon, ĉar ili
vidos ion, kio ne estis dirita al ili, kaj ili rimarkos ion, pri kio ili ne aŭdis.

53

1 Kiu kredus al tio, kion ni aŭdis? kaj super kiu malkaŝiĝis la brako de
la Eternulo? 2 Ĉar li elkreskis antaŭ Li kiel juna branĉo kaj kiel radiko el
tero senakva; li ne havis staturon nek belecon; ni rigardis lin, sed li ne
havis aspekton, per kiu li plaĉus al ni. 3 Li estis malestimata kaj evitata de
homoj, viro suferanta kaj malsana; kaj kiel iganta deturni de li la vizaĝon,
li estis malestimata, kaj li havis por ni nenian valoron.

4 Vere, niajn malsanojn li portis sur si, kaj per niaj suferoj li sin ŝarĝis;
sed ni opiniis lin plagita, frapita de Dio, kaj humiligita. 5 Tamen li estis
vundita pro niaj pekoj, dispremita pro niaj krimoj; puno por nia bono
estis sur li, kaj per lia vundo ni saniĝis. 6 Ni ĉiuj erarvagis kiel ŝafoj, ĉiu
iris sian vojon; kaj la Eternulo ĵetis sur lin la kulpon de ni ĉiuj.

7 Li estis turmentata, tamen li humiliĝis kaj ne malfermis sian buŝon;
kiel ŝafido kondukata al buĉo kaj kiel ŝafo muta antaŭ siaj tondantoj, li ne
malfermis sian buŝon. 8 De malliberigo kaj de juĝo li estas prenita; kaj pri
lia generacio kiu rakontos? De sur la tero de vivantoj li estas fortranĉita,
pro la kulpo de mia popolo li estas frapita. 9 Inter malbonaguloj oni donis
al li tombon, inter riĉuloj post lia morto, kvankam li ne faris maljustaĵon
kaj trompo ne estis en lia buŝo.

10 Sed la Eternulo volis tiel lin turmenti. Kiam lia animo estos preninta
sur sin elaĉetan punon, li vidos idaron, li longe vivos, kaj la intenco de la
Eternulo sukcesos per lia mano. 11 La laborfrukton de sia animo li vidos,
kaj satiĝos. Per konigo de li Mia virtulo-servanto virtigos multajn; kaj iliajn
pekojn li portos sur si. 12 Tial Mi donos al li multajn kiel lian parton, kaj
la potenculojn li dividos kiel akiron; pro tio, ke li elmetis sian animon al
la morto kaj estis alkalkulita al krimuloj, dum li portis sur si la pekon de
multaj kaj petis por la krimuloj.

54

1 Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne naskis; sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho vi,
kiu ne suferis doloron; ĉar la forlasitino havos pli da infanoj, ol la havanta
edzon, diras la Eternulo. 2 Vastigu la spacon de via tendo, disetendu la
tapiŝojn de viaj loĝejoj, ne retenu; etendu pli longe viajn ŝnurojn, kaj viajn
palisojn fortikigu. 3 Ĉar dekstren kaj maldekstren vi disvastiĝos, kaj via
idaro ekposedos naciojn kaj ekloĝos en urboj dezertigitaj. 4 Ne timu, ĉar vi
ne estos malhonorata; ne kaŝu vin honte, ĉar vi ne estos hontigata, kaj ĉar
la honton de via juneco vi forgesos kaj la malhonoron de via vidvineco vi
ne plu rememoros. 5 Ĉar via Kreinto estas via edzo, Eternulo Cebaot estas
Lia nomo; kaj via Liberiginto estas la Sanktulo de Izrael, kiun oni nomas
Dio de la tuta tero. 6 Ĉar kiel virinon forlasitan kaj afliktitan en la spirito
la Eternulo vin alvokis; kaj kiel edzinon de la juneco, kvankam forpuŝitan,
diras via Dio. 7 Por malgranda momento Mi vin forlasis, kaj kun granda
kompato Mi vin reprenos al Mi. 8 En eksplodo de kolero Mi forturnis de vi
Mian vizaĝon por momento, sed per eterna favorkoreco Mi vin kompatis,
diras via Liberiginto, la Eternulo. 9 Ĉar tio estas por Mi kiel la akvo de Noa;
kiel Mi ĵuris, ke Mi ne plu venigos la akvon de Noa sur la teron, tiel Mi
ĵuris, ke Mi ne koleros vin nek insultos vin. 10 Ĉar montoj forŝoviĝos kaj
altaĵoj ŝanceliĝos; sed Mia favorkoreco ne foriĝos de vi, kaj la interligo de
Mia paco ne ŝanceliĝos, diras la Eternulo, via Kompatanto.

[11] Ho mizera, suferanta de ventego, senkonsola! jen Mi donos brilon
al viaj ŝtonoj, kaj vian fundamenton Mi faros el safiroj. [12] Kaj Mi faros
viajn murdentojn el rubenoj kaj viajn pordegojn el kristaloj kaj ĉiujn viajn
limojn el multekostaj ŝtonoj. [13] Kaj ĉiuj viaj infanoj estos instruitaj de la
Eternulo, kaj granda estos la bonstato de viaj filoj. [14] Per vero vi fortikiĝos;
estu malproksima de premiteco, ĉar vi ne bezonas timi, kaj de teruro, ĉar
ĝi ne alproksimiĝos al vi. [15] Certe, oni sin armos kontraŭ vi, sed tio ne
estos de Mi; kiu sin armos kontraŭ vi, tiu falos antaŭ vi. [16] Jen Mi kreis la
forĝiston, kiu blovas fajron sur karboj kaj ellaboras ilojn por siaj faroj; kaj
Mi ankaŭ kreis ekstermanton por detruado. [17] Nenia ilo, kreita kontraŭ
vi, havos sukceson; kaj ĉiun langon, kiu batalos kontraŭ vi en la juĝo, vi
malpravigos. Tio estas la heredaĵo de la servantoj de la Eternulo, kaj ilia
praveco antaŭ Mi, diras la Eternulo.

55

[1] Ho vi, ĉiuj soifantoj, iru al la akvo, kaj vi, kiuj ne havas monon; iru,
aĉetu, kaj manĝu; iru, aĉetu sen mono kaj sen pago vinon kaj lakton. [2] Kial
vi donas monon por tio, kio ne estas pano? kaj vian laboron por tio, kio ne
satigas? aŭskultu do Min, kaj manĝu bonaĵon, kaj via animo ĝuu grasaĵon.
[3] Klinu vian orelon, kaj venu al Mi; aŭskultu, por ke vivu via animo; kaj
Mi faros kun vi interligon eternan pri la fidindaj korfavoroj, promesitaj al
David. [4] Jen Mi starigis lin kiel atestanton por la nacioj, kiel princon kaj
ordonanton por la gentoj. [5] Jen vi vokos popolon, kiun vi ne konas; kaj
popolo, kiu vin ne konas, alkuros al vi, pro la Eternulo, via Dio, kaj pro la
Sanktulo de Izrael, ĉar Li faris vin glora.

[6] Serĉu la Eternulon, dum Li estas trovebla; voku Lin, dum Li estas
proksime. [7] Malpiulo forlasu sian vojon, kaj krimulo siajn intencojn, kaj
li returnu sin al la Eternulo, kaj ĉi Tiu lin kompatos, kaj al nia Dio, ĉar
Li multe pardonas. [8] Ĉar Miaj pensoj ne estas viaj pensoj, kaj viaj vojoj
ne estas Miaj vojoj, diras la Eternulo. [9] Kiom la ĉielo estas pli alte ol la
tero, tiom Miaj vojoj estas pli alte ol viaj vojoj, kaj Miaj pensoj ol viaj
pensoj. [10] Ĉar kiel la pluvo kaj la neĝo falas de la ĉielo kaj ne revenas
tien, sed malsoifigas la teron kaj naskigas kaj produktigas ĝin kaj donas
semon al la semanto kaj panon al la manĝanto: [11] tiel estos Mia vorto, kiu
eliras el Mia buŝo; ĝi ne revenos al Mi vane, sed plenumos Mian volon,
kaj sukcesos en tio, por kio Mi ĝin sendis. [12] Kun ĝojo vi eliros, kaj kun
paco vi estos kondukataj; la montoj kaj montetoj sonigos antaŭ vi kanton,
kaj ĉiuj arboj de la kampo plaŭdos per la manoj. [13] Anstataŭ pikarbetaĵo
elkreskos cipreso, anstataŭ urtiko elkreskos mirto; kaj tio estos gloro por
la Eternulo, eterna signo, kiu ne ekstermiĝos.

56

[1] Tiele diras la Eternulo: Gardu justecon kaj faru bonon; ĉar baldaŭ
venos Mia savo kaj malkaŝiĝos Mia vero. [2] Feliĉa estas la homo, kiu tion
faras, kaj la homido, kiu sin tenas je tio, kaj observas sabaton, por ne
malsanktigi ĝin, kaj gardas sian manon, por fari nenian malbonon. [3] La
fremdulo, kiu aliĝis al la Eternulo, ne diru: La Eternulo elapartigos min
de Sia popolo; kaj la eŭnuko ne diru: Jen mi estas arbo velkinta. [4] Ĉar
tiele diras la Eternulo pri la eŭnukoj, kiuj observas Miajn sabatojn, elektas
tion, kio plaĉas al Mi, kaj tenas sin je Mia interligo: [5] Al ili Mi donos
en Mia domo kaj inter Miaj muroj lokon kaj nomon pli bonan ol al filoj

kaj filinoj; Mi donos al ili nomon eternan, kiu ne ekstermiĝos. 6 Kaj la
fremdulojn, kiuj aliĝis al la Eternulo, por servi al Li kaj ami la nomon
de la Eternulo, por estis Liaj sklavoj, ĉiujn, kiuj observas sabaton, por ne
malsanktigi ĝin, kaj kiuj tenas sin je Mia interligo, 7 Mi venigos sur Mian
sanktan monton kaj ĝojigos en Mia preĝejo; iliaj bruloferoj kaj buĉoferoj
estos favore akceptataj sur Mia altaro; ĉar Mia domo estos nomata preĝejo
por ĉiuj popoloj. 8 La Sinjoro, la Eternulo, kiu kolektas la dispelitojn de
Izrael, diras: Al liaj kolektitoj Mi kolektos ankoraŭ pli.

9 Venu por manĝi, ho ĉiuj bestoj kampaj, ĉiuj bestoj arbaraj. 10 Liaj
gardistoj ĉiuj estas blindaj, senkomprenaj; ili ĉiuj estas hundoj mutaj, kiuj
ne povas boji, dormemaj, kuŝemaj, amantaj dormeti. 11 Tamen ili estas
hundoj avidaj, kiuj ne povas satiĝi; kaj ili estas paŝtistoj, kiuj nenion
komprenas; ĉiu iras sian vojon, ĉiu siaflanke serĉas sian profiton, dirante:
12 Venu, mi prenos vinon, kaj ni trinku ebriigaĵon; kaj kiel estas hodiaŭ,
tiel estos morgaŭ, multe kaj ankoraŭ multe pli.

57

1 La virtulo pereis, kaj neniu prenis tion al sia koro; kaj piaj homoj estas
forkaptataj, kaj neniu komprenas, ke for de malbono estas forkaptita la
virtulo. 2 Kiu iras ĝustan vojon, tiu venas al paco, ripozas sur sia kuŝejo.

3 Sed venu ĉi tien vi, ho filoj de sorĉistino, idoj de adultulo kaj
malĉastulino! 4 Kiun vi mokegas? kontraŭ kiu vi malfermegas la buŝon
kaj elŝovas la langon? ĉu vi ne estas infanoj de krimo, idoj de mensogo,
5 kiuj varmiĝas en la arbaretoj, sub ĉiu verdbranĉa arbo; kiuj buĉas la
infanojn en la valoj, sub la elstarantaj rokoj? 6 Inter la glataĵoj de la valo
estas via parto; ili, ili estas via loto; al ili vi verŝis verŝoferojn, alportis
farunoferojn; ĉu Mi povas esti kontenta pri tio? 7 Sur monto alta kaj levita
vi starigis vian kuŝejon, vi tien supreniris, por buĉi oferojn. 8 Kaj malantaŭ
la pordo kaj la fostoj vi starigis vian simbolon; ĉar vi forturnis vin de Mi
kaj supreniris, larĝigis vian kuŝejon, kaj ligis vin kun ili; vi ekamis ilian
kuŝejon, elrigardis por vi oportunan lokon. 9 Oleita vi pilgrimis al la reĝo,
uzis multe da aromaĵoj, kaj vi sendis malproksimen viajn senditojn, kaj
malaltiĝis ĝis Ŝeol. 10 Pro la multeco de viaj vojoj vi laciĝis, tamen vi ne
diris: Mi perdis la esperon; vi trovis ankoraŭ vivon en via mano, kaj pro
tio vi ne laciĝis. 11 Sed kiu kaŭzis al vi zorgojn, kaj kiun vi timis, ke vi
ekmensogis kaj Min ne memoris kaj ne prenis al via koro? ĉu pro tio, ke
Mi silentas tre longe, vi Min ne timas? 12 Se Mi montros vian pravecon
kaj viajn farojn, ili ne helpos vin. 13 Kiam vi krios, viaj idolamasoj vin
savu; sed ilin ĉiujn disportos la vento, forpelos la blovo; kaj kiu fidas Min,
tiu ekposedos la teron kaj heredos Mian sanktan monton. 14 Kaj Li diras:
Faru vojon, faru vojon, ebenigu irejon, forigu malhelpojn de la vojo de Mia
popolo.

15 Ĉar tiele diras la Plejalta kaj Plejsupra, kiu restas eterne kaj kies nomo
estas Sanktulo: Alte kaj en sankta loko Mi loĝas, sed ankaŭ apud afliktito
kaj humilulo, por revigligi la spiriton de humiluloj kaj revivigi la koron de
afliktitoj. 16 Ĉar ne eterne Mi malpacas kaj ne senfine Mi koleras; alie tute
senfortiĝus antaŭ Mi la spirito kaj la animoj, kiujn Mi kreis. 17 Pro la peko
de lia avideco Mi koleris kaj frapis lin, Mi deturnis Min kaj koleris; sed li
iris perfide, iris laŭ la vojo de sia koro. 18 Mi vidis liajn vojojn, kaj Mi lin
sanigos; Mi kondukos lin kaj redonos konsolon al li kaj al liaj plorantoj.
19 Mi kreos diron de la buŝo: Paco, paco al malproksimaj kaj al proksimaj,

diras la Eternulo; kaj Mi sanigos lin. 20 Sed la malpiuloj estas kiel malkvieta
maro, kiu ne povas trankviliĝi kaj kies akvo elĵetas ŝlimon kaj koton. 21 Ne
ekzistas paco por la malpiuloj, diras mia Dio.

58

1 Kriu per la tuta gorĝo, ne detenu vin, laŭtigu vian voĉon simile al
fanfaro, kaj eldiru al Mia popolo ĝian krimon kaj al la domo de Jakob
ĝiajn pekojn. 2 Min ili ĉiutage serĉas, kaj ili deziras ekkoni Miajn vojojn;
kiel popolo, kiu faras bonon kaj ne forlasis la leĝon de sia Dio, ili postulas
de Mi justan juĝon, deziras proksimecon de Dio: 3 Kial ni fastas, kaj Vi ne
vidas? turmentas nian animon, kaj Vi ne scias? Sed jen en la tago de via
fastado vi plenumas viajn dezirojn, kaj ĉiujn viajn laborantojn vi premas
per postuloj. 4 Jen vi fastas por kverelo kaj malpaco, kaj por bati per malpia
pugno; kiel nun, vi ne fastas tiel, ke en la alteco estu aŭdata via voĉo. 5 Ĉu
tia estas fasto, kiu plaĉas al Mi, kiam homo turmentas sian animon, klinas
sian kapon kiel kanon, kaj sternas sub si sakaĵon kaj cindron? ĉu tion
vi nomas fasto kaj tago plaĉanta al la Eternulo? 6 Ja nur tio estas fasto,
kiu plaĉas al Mi, se vi disŝiros la ligilojn de malpieco, disbatos la katenojn
de sklaveco, liberigos la prematojn, disbatos ĉian jugon; 7 se vi derompos
vian panon por malsatulo kaj senhejmajn malriĉulojn enkondukos en vian
domon; se, vidante nudulon, vi lin vestos, kaj antaŭ viaj samkarnuloj vi
vin ne kaŝos. 8 Tiam via lumo ekbrilos kiel matenruĝo, kaj via saniĝo
rapide progresos; via virto iros antaŭ vi; la gloro de la Eternulo gardos
vin malantaŭe. 9 Tiam vi vokos, kaj la Eternulo respondos; vi krios, kaj
Li diros: Jen Mi estas! Se vi forigos el inter vi premadon, montradon per
fingro, kaj paroladon malbonan, 10 kaj malfermos antaŭ malsatulo vian
koron, kaj satigos suferantan animon, tiam via lumo brilos en mallumo
kaj via krepusko estos kiel tagmezo; 11 kaj la Eternulo kondukos vin ĉiam
kaj satigos vian animon en tempo de senpluveco, kaj Li fortikigos viajn
ostojn; kaj vi estas kiel ĝardeno akvumata, kaj kiel akva fonto, kies akvo ne
mankas. 12 Kaj oni rekonstruos ĉe vi la antikvajn ruinojn; la fundamentojn
de antaŭ multaj generacioj vi restarigos; kaj oni nomos vin riparanto de
breĉoj, reboniganto de vojoj por loĝado. 13 Se vi retenos vian piedon
en sabato, por ke vi ne plenumu viajn dezirojn en Mia sankta tago; kaj
vi nomos sabaton plezuro, la sanktigitan tagon de la Eternulo vi nomos
honorata; kaj vi honoros ĝin per nefarado de viaj ordinaraj aferoj, per
neplenumado de viaj deziroj, kaj per neparolado de vantaĵoj: 14 tiam vi
ĝuos per la Eternulo, kaj Mi sidigos vin sur la altaĵoj de la tero, kaj Mi
nutros vin per la heredaĵo de via patro Jakob; ĉar tion diras la buŝo de la
Eternulo.

59

1 Vidu, ne mallongiĝis la mano de la Eternulo, por ke ĝi ne povu helpi; kaj
ne malakriĝis Lia orelo, por ke Li ne aŭdu. 2 Nur viaj krimoj estis disigilo
inter vi kaj via Dio, kaj viaj pekoj kovris antaŭ vi Lian vizaĝon, por ke Li
ne aŭdu. 3 Ĉar viaj manoj estas makulitaj per sango, kaj viaj fingroj per
krimo; via buŝo parolas malveron, via lango esprimas maljustaĵon. 4 Neniu
procesas honeste, kaj neniu juĝas juste; oni fidas vantaĵon kaj parolas
malveron, gravediĝas per malhonestaĵo kaj naskas krimon. 5 Oni kovas
ovojn de vipuro, kaj oni teksas araneaĵon. Kiu manĝas iom el tiuj ovoj, tiu
mortas; kiam oni ilin disrompas, elaperas vipuro. 6 Ilia teksaĵo ne taŭgos

por vesto, kaj ili ne kovros sin per sia faritaĵo; iliaj faroj estas faroj pekaj,
kaj agoj de rabo estas en iliaj manoj. 7 Iliaj piedoj kuras al malbono, kaj ili
rapidas, por verŝi senkulpan sangon; iliaj pensoj estas pensoj pekaj; ruinigo
kaj pereigo estas sur ilia vojo. 8 Vojon de paco ili ne konas, kaj sur iliaj irejoj
ne troviĝas justeco; siajn vojetojn ili kurbigis al si; ĉiu, kiu iras sur ili, ne
konas pacon. 9 Tial malproksimiĝis de ni justeco, kaj vero ne atingis nin; ni
atendas lumon, sed jen estas mallumo; brilon, sed ni iras en mallumo. 10 Ni
palpas la muron kiel blinduloj, kaj ni palpas kiel senokululoj; en tagmezo
ni faletas kiel en krepusko, en mallumo kiel mortintoj. 11 Ni ĉiuj blekegas
kiel ursoj, kaj ni ĝemas kiel kolomboj; ni atendas justecon, sed ĝi forestas;
savon, sed ĝi estas malproksime de ni. 12 Ĉar multiĝis niaj krimoj antaŭ
Vi, kaj niaj pekoj atestas kontraŭ ni; ĉar niaj krimoj estas kun ni, kaj niajn
pekojn ni konas. 13 Ni krimis kaj mensogis kontraŭ la Eternulo, kaj ni
forturnis nin de nia Dio; ni parolis pri rabado kaj malbonagado, ni preparis
kaj eligis el la koro vortojn mensogajn. 14 Kaj forturniĝis malantaŭen la
justeco, kaj la virto staras malproksime; ĉar la vero faletis sur la strato,
kaj la ĝusteco ne povas veni. 15 Kaj la vero estas forigita; kaj prirabata
estas tiu, kiu detenas sin de malbono. Kaj la Eternulo vidis, kaj Li indignis,
ke forestas justeco. 16 Kaj Li vidis, ke ne troviĝas viro, kaj Li miris, ke ne
troviĝas defendanto; kaj helpis Lin Lia brako, kaj Lia justeco Lin subtenis.
17 Kaj Li surmetis sur Sin la veron kiel kirason, kaj la kaskon de savo
sur Sian kapon; kaj Li metis sur Sin veston de venĝo, kaj envolvis Sin
en severecon kiel en mantelon. 18 Laŭ la faroj Li repagos: koleron al Siaj
malamikoj, honton al Siaj malamantoj; al la insuloj Li repagos, kion ili
meritas. 19 Kaj oni timos en la okcidento la nomon de la Eternulo kaj en
la oriento Lian majeston; ĉar la malamiko venos kiel rivero, pelata de la
spirado de la Eternulo. 20 Kaj venos Liberiganto por Cion, kaj por tiuj el
Jakob, kiuj retiriĝis de malbonagoj, diras la Eternulo. 21 Kaj Mi faras kun
ili jenan interligon, diras la Eternulo: Mia spirito, kiu estas sur vi, kaj Miaj
vortoj, kiujn Mi metis en vian buŝon, ne foriĝos de via buŝo nek de la buŝo
de viaj infanoj nek de la buŝo de via plua idaro, de nun ĝis eterne, diras
la Eternulo.

60

1 Leviĝu, lumiĝu; ĉar venas via lumo, kaj la majesto de la Eternulo
ekbrilas super vi. 2 Ĉar jen mallumo kovros la teron, kaj krepusko la
popolojn; sed super vi brilos la Eternulo, kaj Lia majesto aperos super
vi. 3 Kaj popoloj iros al via lumo, kaj reĝoj al la brilo de viaj radioj. 4 Levu
ĉirkaŭen viajn okulojn, kaj rigardu: ĉiuj ili kolektiĝas kaj iras al vi; viaj filoj
venas de malproksime, kaj viaj filinoj estas portataj sur la brako. 5 Tiam vi
vidos kaj estos ravita, ektremos kaj vastiĝos via koro; ĉar turniĝos al vi la
abundaĵo de la maro, la riĉaĵoj de la popoloj venos al vi. 6 Multo da kameloj
kovros vin, junaj kameloj el Midjan kaj Efa; ĉiuj ili venos el Ŝeba, portos
oron kaj olibanon, kaj proklamos laŭdon al la Eternulo. 7 Ĉiuj ŝafoj de
Kedar kolektiĝos ĉe vi; la virŝafoj de Nebajot servos al vi; favore akceptotaj
ili iros sur Mian altaron, kaj la domon de Mia gloro Mi majestigos. 8 Kiuj
ili estas, kiuj flugas kiel nuboj, kaj kiel kolomboj al siaj kolombujoj? 9 Al
Mi celas la insuloj, kaj la ŝipoj de Tarŝiŝ estas antaŭe, por venigi viajn
filojn de malproksime, ilian arĝenton kaj oron kune kun ili, pro la nomo
de la Eternulo, via Dio, kaj de la Sanktulo de Izrael, ĉar Li faris vin glora.
10 Kaj fremduloj konstruos viajn murojn, kaj iliaj reĝoj servos al vi; ĉar

en Mia kolero Mi vin frapis, sed en Mia favoro Mi vin kompatas. 11 Kaj
ĉiam nefermitaj estos viaj pordegoj, nek tage nek nokte ili estos ŝlosataj;
por ke oni venigu al vi la potencon de la popoloj kaj konduku iliajn reĝojn.
12 Ĉar popolo aŭ regno, kiu ne servos al vi, pereos, kaj tiaj popoloj estas tute
ekstermotaj. 13 La majesto de Lebanon venos al vi; cipreso, abio, kaj bukso
kuniĝos, por ornami la lokon de Mia sanktejo; kaj la lokon de Miaj piedoj
Mi faros honorata. 14 Kaj humile venos al vi la filoj de viaj premantoj, kaj
ĵetos sin antaŭ viajn piedojn ĉiuj, kiuj vin malestimis; kaj oni nomos vin
urbo de la Eternulo, Cion de la Sanktulo de Izrael. 15 Anstataŭ tio, ke vi
estis forlasita kaj malamata kaj neniu volis preterpasi vin, Mi faros vin
fierindaĵo de la mondo, ĝojo de ĉiuj generacioj. 16 Kaj vi nutros vin per la
lakto de la popoloj kaj per la abundaĵo de la reĝoj; kaj vi ekscios, ke Mi,
la Eternulo, estas via Savanto kaj via Liberiganto, la Potenculo de Jakob.
17 Anstataŭ kupro Mi alportos oron, kaj anstataŭ fero Mi alportos arĝenton,
anstataŭ ligno kupron, kaj anstataŭ ŝtonoj feron; kaj Mi faros via estraro la
pacon kaj viaj administrantoj la justecon. 18 Oni ne plu aŭdos pri perforto
en via lando, pri malfeliĉo kaj pereigo inter viaj limoj; kaj viajn murojn vi
nomos savo kaj viajn pordegojn laŭda kanto. 19 La suno ne plu estos por
vi lumo de la tago, kaj la brilo de la luno ne lumos al vi; sed la Eternulo
estos por vi lumo eterna, kaj via Dio estos via gloro. 20 Via suno ne plu
subiros, kaj via luno ne kaŝiĝos; ĉar la Eternulo estos por vi lumo eterna,
kaj la tagoj de via funebro finiĝos. 21 Kaj via popolo tuta estos justuloj, por
eterne ili ekposedos la teron; tio estas markoto de Mia plantado, faro de
Miaj manoj, per kiu Mi Min gloros. 22 El la plej malgranda fariĝos milo, kaj
el la plej sensignifa fariĝos potenca popolo; Mi, la Eternulo, rapide faros
tion en ĝia tempo.

61

1 La spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo min
sanktoleis, por bonanonci al mizeruloj; Li sendis min, por bandaĝi tiujn,
kies koro estas vundita, por anonci liberecon al kaptitoj kaj malŝloson al
malliberigitoj, 2 por proklami favorjaron de la Eternulo kaj venĝotagon de
nia Dio, por konsoli ĉiujn malĝojulojn, 3 por fari al la afliktitoj de Cion, ke
oni donu al ili ornamon anstataŭ cindro, oleon de ĝojo anstataŭ funebro,
veston de gloro anstataŭ spirito afliktita, kaj ke oni nomu ilin kverkoj
de justeco, plantaĵo de la Eternulo por Lia gloro. 4 Kaj ili rekonstruos
la antikvajn ruinojn, restarigos la detruitaĵojn de la antaŭa tempo, kaj
renovigos la ruinigitajn urbojn, dezertigitajn antaŭ multe da generacioj.
5 Stariĝos fremduloj kaj paŝtos viajn ŝafojn, kaj aligentuloj estos viaj
plugistoj kaj vinberistoj. 6 Kaj vi estos nomataj pastroj de la Eternulo,
servantoj de nia Dio oni nomos vin; la riĉaĵon de popoloj vi manĝos, kaj per
ilia gloro vi gloriĝos. 7 Pro via honto vi ricevos duoble, pro la malhonoro ili
ĝojkantos sur siaj partoj; duoblaĵon ili ekposedos en sia lando; ĝojo eterna
estos ĉe ili. 8 Ĉar Mi, la Eternulo, amas justecon, malamas rabadon kaj
maljustecon; kaj Mi fidele donos al ili ilian rekompencon, kaj interligon
eternan Mi faros kun ili. 9 Kaj ilia idaro estos fama inter la popoloj, kaj
iliaj posteuloj inter la nacioj; ĉiuj, kiuj ilin vidos, konos ilin, ke ili estas
semo benita de la Eternulo.
10 Mi forte ĝojas pri la Eternulo, mia animo ĝojas pri mia Dio; ĉar Li
vestis min per vestoj de savo, per mantelo de justeco Li min kovris, kiel
fianĉon, kiu sin ornamas per belaĵo, kaj kiel fianĉinon, kiu metas sur

sin siajn ornamaĵojn. 11 Ĉar kiel la tero elirigas siajn kreskaĵojn kaj kiel
ĝardeno elkreskigas siajn semojn, tiel la Sinjoro, la Eternulo, elkreskigos
justecon kaj gloron antaŭ ĉiuj popoloj.

62

1 Pro Cion mi ne silentos, kaj pro Jerusalem mi ne haltos, ĝis ĝia praveco
eliĝos kiel brilo kaj ĝia savo kiel brulanta torĉo. 2 Kaj la popoloj vidos
vian feliĉon, kaj ĉiuj reĝoj vian honoron; kaj oni nomos vin per nomo
nova, kiun eldiros la buŝo de la Eternulo. 3 Kaj vi estos belega krono en la
mano de la Eternulo, kaj reĝa kapornamo en la manplato de via Dio. 4 Oni
ne plu nomos vin forlasita, kaj pri via lando oni ne plu diros, ke ĝi estas
dezerta; sed oni nomos vin Mia Favorata kaj vian landon Edzinigitino; ĉar
la Eternulo vin favoras kaj via lando havos edzon. 5 Kiel junulo prenas por
kunvivado junulinon, tiel kunvivos kun vi viaj filoj; kaj kiel fianĉo ĝojas
pri la fianĉino, tiel ĝojos pri vi via Dio.

6 Sur viaj muregoj, ho Jerusalem, Mi starigis gardistojn, por ke la tutan
tagon kaj la tutan nokton ili ne eksilentu; vi, kiuj memorigas pri la Eternulo,
ne faru al vi ripozon, 7 kaj al Li ne donu ripozon, ĝis Li aranĝos kaj faros
Jerusalemon gloro sur la tero. 8 La Eternulo ĵuris per Sia dekstra mano kaj
per Sia potenca brako: Mi ne plu donos vian grenon kiel manĝaĵon al viaj
malamikoj, kaj fremduloj ne trinkos vian moston, por kiu vi laboris; 9 sed
ĝiaj rikoltantoj ĝin manĝos, kaj laŭdos la Eternulon; kaj ĝiaj kolektantoj
ĝin trinkos en la korto de Mia sanktejo.

10 Pasu, pasu tra la pordegoj, pretigu vojon por la popolo; ebenigu,
ebenigu la vojon, liberigu ĝin de ŝtonoj; levu standardon super la popoloj.
11 Jen la Eternulo aŭdigas ĝis la fino de la tero: Diru al la filino de Cion: Jen
venas via Savanto; jen Lia rekompenco estas kun Li, kaj Lia repago antaŭ
Li. 12 Kaj oni nomos ilin la sankta popolo, la liberigitoj de la Eternulo; kaj
vin oni nomos urbo multevizitata kaj ne forlasata.

63

1 Kiu estas tiu, kiu venas el Edom, en ruĝaj vestoj el Bocra? tiu majesta
en siaj vestoj, klinanta sin sub la grandeco de sia forto? Tio estas Mi,
anoncanta la veron, potenca por helpi. 2 Kial Via drapiraĵo estas ruĝa, kaj
Viaj vestoj kiel ĉe tretanto en vinpremejo? 3 La premilon Mi sola tretis, kaj
el la popoloj neniu estis kun Mi; Mi tretis ilin en Mia kolero kaj piedpremis
ilin en Mia furiozo; kaj ŝprucis ilia sango sur Mian veston, kaj Mian tutan
drapiraĵon Mi malpurigis. 4 Ĉar la tago de venĝo estas en Mia koro, kaj
la jaro de Miaj liberigotoj venis. 5 Mi rigardis, sed Mi ne trovis helpanton;
Mi miris, sed Mi ne trovis subtenanton; tiam helpis Min Mia brako, kaj
Mia furiozo Min subtenis. 6 Kaj Mi dispremis popolojn en Mia kolero kaj
ebriigis ilin per Mia furiozo, kaj Mi elverŝis sur la teron ilian sangon.

7 Mi proklamos la favorkorecon de la Eternulo, la laŭdon al la Eternulo,
pro ĉio, kion la Eternulo faris por ni, kaj pro la multe da bono, kiun Li faris
al la domo de Izrael konforme al Sia kompatemeco kaj granda favorkoreco.
8 Kaj Li diris: Ili estas ja Mia popolo, filoj, kiuj ne perfidas; kaj Li fariĝis ilia
Savanto. 9 En ĉiuj iliaj suferoj Li ankaŭ suferis, kaj anĝelo de ĉe Li helpis
ilin; en Sia amo kaj en Sia kompato Li liberigis ilin; Li prenis ilin sur Sin
kaj portis ilin en ĉiuj tempoj de la antikveco. 10 Sed ili ribelis, kaj indignigis
Lian sanktan spiriton; tial Li fariĝis ilia malamiko kaj mem batalis kontraŭ
ili. 11 Kaj Lia popolo rememoris la tempon antikvan de Moseo, dirante:

Kie estas Tiu, kiu elkondukis ilin el la maro kune kun la paŝtanto de Liaj
ŝafoj? kie estas Tiu, kiu metis internen de ili Sian sanktan spiriton? 12 Tiu,
kiu gvidis per Sia majesta brako la dekstran manon de Moseo? Tiu, kiu
disfendis antaŭ ili la akvon, por fari al Si nomon eternan? 13 Tiu, kiu
kondukis ilin tra la abismoj kiel ĉevalon tra la dezerto, kaj ili ne falpuŝiĝis?
14 Kiel brutaro malsupreniras en la valon kaj la spirito de la Eternulo donas
al ĝi ripozon, tiel Vi kondukis Vian popolon, por fari al Vi gloran nomon.
15 Rigardu el la ĉielo kaj vidu el Via sankta kaj majesta loĝejo: kie estas
Via fervoro kaj potenco? Via granda interno kaj Via kompato fortiriĝis de
mi. 16 Vi estas ja nia patro; Abraham ja ne scias pri ni, kaj Izrael nin ne
rekonas; Vi, ho Eternulo, estas nia patro; nia Liberiganto — tia estas de
eterne Via nomo. 17 Kial, ho Eternulo, Vi permesis al ni forvagi de Viaj
vojoj, obstinigis nian koron, ke ni Vin ne respektu? Returnu Vin pro Viaj
servantoj, pro Viaj heredaj triboj. 18 Ne longe posedis Via sankta popolo;
niaj malamikoj dispremis per la piedoj Vian sanktejon. 19 Ni fariĝis kiel
tiuj, kiujn Vi neniam regis, kiuj neniam estis nomataj per Via nomo.

64

1 Ho, se Vi disfendus la ĉielon kaj malsuprenirus, antaŭ Vi ektremus
la montoj; 2 aperu kiel fajro, kiu bruligas lignerojn, kiel akvo, kiu bolas
de fajro, por konigi Vian nomon al Viaj malamikoj; antaŭ Via vizaĝo
ektremu la popoloj! 3 Kiam Vi faris miraklojn, kiujn ni ne atendis, kiam
Vi malsupreniris, antaŭ Vi ektremis la montoj. 4 Neniam oni tion aŭdis,
ne eksciis per la orelo, nek okulo tion vidis, ke iu dio krom Vi tion faras
por tiuj, kiuj esperas je li. 5 Vi renkontis tiujn, kiuj ĝoje faris justaĵon kaj
memoris Vin sur Viaj vojoj; kvankam Vi koleris, kiam ni pekis, tamen per
ili ni ĉiam estis savataj. 6 Ni ĉiuj fariĝis kiel malpuruloj, kaj nia tuta virto
estas kiel makulita vesto; ni ĉiuj velkas kiel folio, kaj niaj pekoj portas
nin kiel vento. 7 Kaj neniu vokas Vian nomon, nek vekiĝas, por forte sin
teni je Vi; ĉar Vi kovris Vian vizaĝon antaŭ ni kaj lasas nin perei per niaj
pekoj. 8 Sed nun, ho Eternulo, Vi estas nia Patro; ni estas la argilo, kaj Vi
estas nia formanto, kaj ni ĉiuj estas la produkto de Via mano. 9 Ne koleru,
ho Eternulo, tro forte, kaj ne eterne memoru la kulpon; ho, rigardu, ni
ĉiuj estas Via popolo. 10 Viaj sanktaj urboj fariĝis dezerto, Cion fariĝis
dezerto, Jerusalem ruino. 11 Nia sankta kaj belega domo, en kiu niaj patroj
Vin laŭdadis, estas forbruligita per fajro, kaj ĉiuj niaj dezirindaĵoj fariĝis
ruinoj. 12 Ĉu malgraŭ ĉio ĉi tio Vi retenos Vin, ho Eternulo? ĉu Vi silentos
kaj tiel forte nin premos?

65

1 Mi estis preta respondi al tiuj, kiuj tion ne petis; Mi estis trovebla por
tiuj, kiuj Min ne serĉis; al popolo, kiu ne vokis Mian nomon, Mi diris: Jen
Mi estas, jen Mi estas. 2 Ĉiutage Mi etendis Miajn manojn al popolo obstina,
al tiuj, kiuj iras vojon malbonan, laŭ siaj intencoj; 3 al popolo, kiu konstante
indignigas Min antaŭ Mia vizaĝo; al homoj, kiuj buĉas oferojn en ĝardenoj
kaj incensas sur brikoj; 4 al homoj, kiuj sidas inter la tomboj kaj noktas en
kavernoj, manĝas viandon de porko, kaj havas abomenindan supon en siaj
vazoj; 5 kiuj diras: Iru for, ne alproksimiĝu al mi, ĉar mi estas pli sankta ol
vi. Tiuj estas fumo por Mia nazo, fajro brulanta la tutan tagon. 6 Tio estas
enskribita antaŭ Mi: Mi ne eksilentos, ĝis Mi repagos; kaj Mi repagos sur
ilian bruston 7 viajn kulpojn kaj kune ankaŭ la kulpojn de viaj patroj, diras

la Eternulo, kiuj incensis sur la montoj kaj ofendis Min sur la montetoj; kaj
Mi remezuros al ili iliajn antaŭajn farojn sur ilian bruston.
8 Tiele diras la Eternulo: Kiel se en vinberaro troviĝas mosto, oni diras:
Ne difektu ĝin, ĉar en ĝi estas beno, tiel Mi agos pro Miaj servantoj, ke Mi
ne pereigu ĉiujn. 9 Kaj Mi elirigos el Jakob semon kaj el Jehuda heredanton
de Miaj montoj, kaj heredos ilin Miaj elektitoj, kaj Miaj servantoj tie loĝos.
10 Kaj Ŝaron estos paŝtejo de ŝafoj, kaj la valo Aĥor kuŝejo de bovoj por
Mia popolo, kiu serĉas Min. 11 Sed vin, kiuj forlasis la Eternulon, forgesis
Mian sanktan monton, aranĝas tablon por la Feliĉo, kaj faras verŝon por
la Destino — 12 vin Mi destinos por la glavo, kaj ĉiuj vi genuos por la buĉo,
pro tio, ke Mi vokis kaj vi ne respondis, Mi parolis kaj vi ne aŭskultis, kaj
vi faris malbonon antaŭ Miaj okuloj, kaj elektis tion, kio ne plaĉis al Mi.
13 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Miaj servantoj manĝos, kaj
vi malsatos; Miaj servantoj trinkos, kaj vi soifos; Miaj servantoj ĝojos, kaj
vi hontos; 14 Miaj servantoj kantos pro kora gajeco, kaj vi krios pro kora
doloro kaj ploros pro aflikto de spirito. 15 Kaj vi donos vian nomon al
Miaj elektitoj por malbeno, kaj la Sinjoro, la Eternulo, vin mortigos; sed
Siajn servantojn Li nomos per alia nomo. 16 Kiu sin benos sur la tero,
tiu benos sin per la Dio vera; kaj kiu ĵuros sur la tero, tiu ĵuros per la
Dio vera; ĉar forgesitaj estos la antaŭaj suferoj kaj forkaŝiĝos antaŭ Miaj
okuloj. 17 Ĉar jen Mi kreos novan ĉielon kaj novan teron; kaj la antaŭaĵo
ne estos rememorigata, kaj oni ne pensos pri ĝi. 18 Kaj vi nur ĝojos kaj
estos gajaj ĉiam pri tio, kion Mi kreos; ĉar jen Mi kreos Jerusalemon por
ĝojo kaj ĝian popolon por gajeco. 19 Kaj Mi ĝojos pri Jerusalem, kaj Mi
estos gaja pri Mia popolo; kaj oni ne plu aŭdos en ĝi voĉon de ploro, nek
voĉon de plendo. 20 Ne plu estos tie infano aŭ maljunulo, kiu ne atingus la
plenecon de siaj tagoj; ĉar junulo mortos en la aĝo de cent jaroj, kaj pekulo
estos malbenata per aĝo centjara. 21 Ili konstruos domojn kaj loĝos en ili;
ili plantos vinberĝardenojn kaj manĝos iliajn fruktojn. 22 Ili ne konstruos,
ke alia loĝu; ili ne plantos, ke alia manĝu; ĉar kiel la tagoj de arbo estas la
tagoj de Mia popolo, kaj Miaj elektitoj eluzos la produktojn de siaj manoj
ĝis plena malnoviĝo. 23 Ili ne laboros vane kaj ne naskos por pereo; ĉar ili
estos semo de benitoj de la Eternulo, kaj iliaj posteuloj kun ili. 24 Kaj estos
tiel, ke antaŭ ol ili vokos, Mi respondos; ili estos ankoraŭ parolantaj, kaj Mi
jam aŭdos. 25 Lupo kaj ŝafido paŝtiĝos kune, leono simile al bovo manĝos
pajlon, kaj manĝaĵo de serpento estos polvo. Ili ne faros malbonon nek
difekton sur Mia tuta sankta monto, diras la Eternulo.

66

1 Tiele diras la Eternulo: La ĉielo estas Mia trono, kaj la tero estas
Mia piedbenketo; kie do estos la domo, kiun vi konstruos por Mi? kaj
kie estos la loko por Mia ripozo? 2 Ĉion tion faris ja Mia mano, kaj
tiel ĉio fariĝis, diras la Eternulo. Nur tion Mi rigardas: humilulon kaj
spirite-afliktiton, kiu respektegas Mian vorton. 3 Unu buĉas bovon, alia
mortigas homon; unu buĉoferas ŝafidon, alia rompas la kolon al hundo;
unu alportas farunoferon, alia sangon de porko; unu incensas olibanon,
alia preĝas al idolo. Sed kiel ili elektis al si siajn vojojn kaj ilia animo ĝuas
ilian abomenindaĵon, 4 tiel ankaŭ Mi elektos por ili petolantojn kaj venigos
sur ilin tion, kion ili timis; ĉar Mi vokis, kaj neniu respondis; Mi parolis,
kaj ili ne aŭskultis; sed ili faris malbonon antaŭ Miaj okuloj, kaj elektis
tion, kio ne plaĉis al Mi.

[5] Aŭskultu la parolon de la Eternulo, vi, kiuj respektegas Lian parolon:
Viaj fratoj, kiuj vin malamas kaj forpuŝas pro Mia nomo, diras: La Eternulo
montru Sian gloron, por ke ni vidu vian ĝojon! Sed ili estos hontigitaj.
[6] Aŭdiĝas brua voĉo el la urbo, voĉo el la templo, voĉo de la Eternulo,
kiu repagas merititaĵon al Siaj malamikoj. [7] Antaŭ ol ŝi eksentis dolorojn,
ŝi naskis; antaŭ ol venis al ŝi la akuŝiĝaj suferoj, ŝi elfaligis filon. [8] Kiu
aŭdis ion similan? kiu vidis ion similan? ĉu la tero naskas en unu tago?
ĉu naskiĝas popolo per unu fojo, kiel, apenaŭ eksentinte naskajn dolorojn,
tuj naskis Cion siajn filojn? [9] Ĉu Mi, malfermante la uteron, ne lasus naski?
diras la Eternulo. Ĉu Mi, kiu pretigis la naskon, mem ĝin haltigus? diras
via Dio.
[10] Ĝoju kun Jerusalem kaj estu gajaj pri ĝi ĉiuj ĝiaj amantoj; forte ĝoju pri
ĝi ĉiuj, kiuj ploris pri ĝi. [11] Suĉu kaj satiĝu el la brusto de ĝiaj konsoloj; suĉu
kaj ĝuu la abundon de ĝia gloro. [12] Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi fluigos
sur ĝin pacon kiel riveron, kaj la riĉaĵon de la popoloj kiel disverŝiĝintan
torenton, por ke vi suĉu; sur la brakoj vi estos portataj, kaj sur la genuoj
vi estos dorlotataj. [13] Kiel homon, kiun konsolas lia patrino, tiel Mi vin
konsolos; kaj en Jerusalem vi estos konsolataj. [14] Kaj vi vidos, kaj ĝojos via
koro, kaj viaj ostoj vigliĝos kiel freŝa verdaĵo; kaj la mano de la Eternulo
fariĝos konata al Liaj servantoj, kaj Lia kolero al Liaj malamikoj. [15] Ĉar
jen la Eternulo venos en fajro, kaj Lia ĉaro estos kiel ventego, por elverŝi
en ardo Sian koleron kaj en flama fajro Sian indignon. [16] Ĉar per fajro kaj
glavo la Eternulo faros juĝon super ĉiu karno; kaj multaj estos la frapitoj de
la Eternulo. [17] Tiuj, kiuj sanktigas kaj purigas sin por la ĝardenoj, starante
post unu en la mezo, kiuj manĝas viandon de porko kaj abomenindaĵon
kaj musojn, ĉiuj kune estos ekstermitaj, diras la Eternulo. [18] Kaj por Mi, pro
iliaj faroj kaj intencoj, venis la tempo kolekti ĉiujn popolojn kaj gentojn,
por ke ili venu kaj vidu Mian gloron. [19] Kaj Mi faros sur ili signon, kaj la
saviĝintojn el ili Mi sendos al la popoloj Tarŝiŝ, Pul, kaj Lud, al la streĉantoj
de pafarkoj, al Tubal kaj Javan, sur la malproksimajn insulojn, kiuj ne
aŭdis la famon pri Mi kaj ne vidis Mian gloron; kaj ili proklamos Mian
gloron inter la popoloj. [20] Kaj ili venigos ĉiujn viajn fratojn el inter ĉiuj
popoloj kiel donacon al la Eternulo, sur ĉevaloj kaj ĉaroj, en veturiloj, kaj
sur muloj kaj kameloj, sur Mian sanktan monton en Jerusalemon, diras
la Eternulo, simile al tio, kiel la Izraelidoj alportadis la donacojn en la
domon de la Eternulo en pura vazo. [21] Kaj el ili Mi prenos al Mi pastrojn
kaj Levidojn, diras la Eternulo. [22] Ĉar kiel la nova ĉielo kaj la nova tero,
kiujn Mi kreos, staros antaŭ Mi, diras la Eternulo, tiel staros via idaro kaj
via nomo. [23] Kaj regule en ĉiu monatkomenco kaj en ĉiu sabato venos
ĉiu karno, por adorkliniĝi antaŭ Mi, diras la Eternulo. [24] Kaj ili eliros kaj
vidos la kadavrojn de la homoj, kiuj malbonagis kontraŭ Mi; ĉar ilia vermo
ne mortos kaj ilia fajro ne estingiĝos, kaj ili estos abomenindaĵo por ĉiu
karno.

LIBRO DE JEREMIA

1 Paroloj de Jeremia, filo de Ĥilkija, el la pastroj, kiuj estis en Anatot, en
la lando de Benjamen; 2 al kiu aperis la vorto de la Eternulo en la tempo de
Joŝija, filo de Amon, reĝo de Judujo, en la dek-tria jaro de lia reĝado, 3 kaj
poste en la tempo de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, ĝis la fino de
la dek-unua jaro de Cidkija, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, ĝis la forkonduko
de la Jerusalemanoj en la kvina monato.
4 Aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 5 Antaŭ ol Mi formis vin
en la utero, Mi vin konis, kaj antaŭ ol vi eliris el la ventro, Mi vin sanktigis,
Mi faris vin profeto por la popoloj. 6 Mi diris: Ho ve, Sinjoro, ho Eternulo!
mi ne povoscias paroli, ĉar mi estas juna. 7 Sed la Eternulo diris al mi: Ne
diru, ke vi estas juna; sed ĉien, kien Mi sendos vin, iru, kaj ĉion, kion Mi
ordonos al vi, parolu. 8 Ne timu ilin; ĉar Mi estas kun vi, por savi vin, diras
la Eternulo. 9 Kaj la Eternulo etendis Sian manon kaj ektuŝis mian buŝon,
kaj la Eternulo diris al mi: Jen Mi enmetis Miajn vortojn en vian buŝon.
10 Vidu, Mi starigas vin hodiaŭ super la popoloj kaj super la regnoj, por
elŝiri, rompi, pereigi, kaj detrui, por konstrui kaj planti.
11 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: Kion vi vidas, Jeremia?
Kaj mi diris: Mi vidas bastonon maldormantan. 12 Kaj la Eternulo diris al
mi: Vi vidis bone; ĉar Mi maldormos pri Mia vorto, por plenumi ĝin. 13 Kaj
duafoje aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: Kion vi vidas? Kaj
mi diris: Mi vidas flame bolantan poton, kaj ĝi rigardas de norde. 14 Kaj
la Eternulo diris al mi: De norde venos la malfeliĉo sur ĉiujn loĝantojn
de la lando. 15 Ĉar jen Mi alvokos ĉiujn gentojn de la nordaj regnoj, diras
la Eternulo, kaj ili venos kaj starigos ĉiu sian tronon antaŭ la pordegoj de
Jerusalem kaj ĉirkaŭ ĝiaj muregoj kaj antaŭ ĉiuj urboj de Judujo. 16 Kaj
Mi eldiros Mian verdikton pri ili pro ĉiuj iliaj malbonagoj, pro tio, ke ili
forlasis Min kaj incensis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis antaŭ la faritaĵo de
siaj manoj. 17 Kaj vi zonu viajn lumbojn, leviĝu, kaj diru al ili ĉion, kion
Mi ordonas al vi; ne tremu antaŭ ili, por ke Mi ne tremigu vin antaŭ ili.
18 Jen Mi faras vin hodiaŭ fortikigita urbo, fera kolono, kaj kupraj muroj
en la tuta lando, kontraŭ la reĝoj de Judujo, kontraŭ ĝiaj princoj, kontraŭ
ĝiaj pastroj, kaj kontraŭ la popolo de la lando. 19 Ili batalos kontraŭ vi, sed
ne venkos vin; ĉar Mi estas kun vi, diras la Eternulo, por savi vin.

2

1 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 2 Iru kaj prediku al la
oreloj de Jerusalem, dirante: Tiele diras la Eternulo: Mi memoras la piecon
de via juneco, la amon de via fianĉineco, kiam vi sekvis Min en la dezerto,
en lando ne prisemita. 3 Izrael tiam estis sanktaĵo de la Eternulo, Lia unua
frukto; ĉiuj, kiuj manĝis ĝin, estis kondamnitaj, malbono venis sur ilin,
diras la Eternulo.
4 Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho domo de Jakob kaj ĉiuj familioj
de la domo de Izrael. 5 Tiele diras la Eternulo: Kian maljustaĵon viaj patroj
trovis en Mi, ke ili malproksimiĝis de Mi kaj sekvis vantaĵon kaj mem
vantiĝis? 6 Kaj ili ne diris: Kie estas la Eternulo, kiu elkondukis nin el la
Egipta lando, kiu kondukis nin tra dezerto, tra lando de stepoj kaj kavoj, tra
lando seka kaj malluma, tra lando, kiun neniu trapasis kaj kie neniu loĝis?

7 Kaj Mi venigis vin en landon fruktodonan, por ke vi manĝu ĝiajn fruktojn
kaj bonaĵojn; sed vi venis kaj malpurigis Mian landon, kaj Mian heredaĵon
vi faris abomenindaĵo. 8 La pastroj ne diris: Kie estas la Eternulo? la
leĝokompetentuloj ne atentis Min, la paŝtistoj perfidis Min, la profetoj
profetis per Baal kaj sekvis idolojn. 9 Pro tio Mi ankoraŭ procesos kun vi,
diras la Eternulo, kaj kun la filoj de viaj filoj Mi procesos. 10 Ĉar iru sur la
insulojn de la Kitidoj kaj rigardu, sendu al la Kedaridoj kaj esploru bone
kaj rigardu, ĉu tie estas farita io simila. 11 Ĉu ia popolo ŝanĝis siajn diojn,
kvankam ili ne estas dioj? sed Mia popolo ŝanĝis sian gloron je idoloj.
12 Miregu pri tio, ho ĉielo, sentu teruron kaj forte konsterniĝu, diras la
Eternulo. 13 Ĉar du malbonagojn faris Mia popolo: Min ili forlasis, la fonton
de viva akvo, por elhaki al si putojn, truhavajn putojn, kiuj ne povas teni
akvon. 14 Ĉu Izrael estas sklavo, aŭ ĉu li estas infano de la domo? kial li
fariĝis rabitaĵo? 15 Kontraŭ li blekegis leonidoj, forte kriis, kaj ili faris lian
landon dezerto; liaj urboj estas bruligitaj, kaj neniu loĝas en ili. 16 Eĉ la
filoj de Nof kaj de Taĥpanĥes frakasis vian verton. 17 Vi jam mem tion faris
al vi, ĉar vi forlasis la Eternulon, vian Dion, en la tempo, kiam Li gvidis vin
sur la vojo. 18 Kaj nun por kio vi bezonas la vojon al Egiptujo? ĉu por trinki
la akvon de Nilo? Kaj por kio vi bezonas la vojon al Asirio? ĉu por trinki la
akvon de Eŭfrato? 19 Via malboneco vin punos, kaj viaj malbonagoj faros
al vi riproĉojn, por ke vi sciu kaj vidu, kiel malbone kaj maldolĉe estas,
ke vi forlasis la Eternulon, vian Dion, kaj ne timas Min, diras la Sinjoro,
la Eternulo Cebaot. 20 Ĉar antaŭ longe vi rompis vian jugon kaj disŝiris
viajn ŝnurojn, kaj vi diris: Mi ne plu malbonagos; tamen sur ĉiu alta loko
kaj sub ĉiu verda arbo vi kuŝigis vin kiel malĉastistino. 21 Mi plantis vin
kiel bonegan vinberbranĉon, portontan plej ĝustajn fruktojn; kiel do vi
ŝanĝiĝis ĉe Mi je vinberbranĉo sovaĝa? 22 Se vi eĉ lavus vin per natro kaj
uzus por vi multe da sapo, via malvirto tamen restos makula antaŭ Mi,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 23 Kiel vi povas diri: Mi ne malpurigis min,
mi ne sekvis Baalojn? rigardu vian agadon en la valo, pripensu, kion vi
faris, juna kamelino rapidpieda, petolanta sur sia vojo. 24 Kiu povas reteni
sovaĝan azeninon, alkutimiĝintan al la dezerto, kiam ĝi sopiregas de sia
volupta celado? ĉiuj, kiuj ĝin serĉas, ne bezonas laciĝi, en la sama stato
ili ĝin trovos. 25 Detenu viajn piedojn de nudeco kaj vian gorĝon de soifo.
Sed vi diras: Ne, mi ne volas, ĉar mi amas fremdulojn kaj mi sekvos ilin.
26 Kiel ŝtelinto hontas, kiam oni lin trovas, tiel estas hontigita la domo de
Izrael, ili, iliaj reĝoj, iliaj princoj, iliaj pastroj, kaj iliaj profetoj, 27 kiuj diras
al ligno: Vi estas mia patro; kaj al ŝtono: Vi min naskis. Ili turnis al Mi
la nukon, ne la vizaĝon; sed en la tempo de sia malfeliĉo ili diras: Leviĝu,
kaj savu nin. 28 Kie do estas viaj dioj, kiujn vi faris al vi? ili leviĝu, se ili
povas vin savi en la tempo de via malfeliĉo; ĉar kiom da urboj, tiom da
dioj vi havas, ho Jehuda.

29 Kial vi volas disputi kun Mi? vi ĉiuj defalis de Mi, diras la Eternulo.
30 Vane Mi frapis viajn infanojn, ili ne akceptis la moralinstruon; via glavo
ekstermis viajn profetojn, kiel furioza leono. 31 Ho generacio, atentu la
vorton de la Eternulo! Ĉu Mi estis por Izrael dezerto aŭ lando malluma?
Kial do Mia popolo diras: Ni mem estas sinjoroj, ni ne plu iros al Vi? 32 Ĉu
virgulino forgesas sian ornamon, aŭ fianĉino sian ĉirkaŭligon? sed Mia
popolo Min forgesis jam de tempo nekalkulebla. 33 Kiel vi beligas vian
vojon, por serĉi amon! al agoj malbonaj vi ja alkutimiĝis. 34 Eĉ sur viaj

baskoj oni trovas sangon de malriĉuloj, senkulpuloj; ne en foskavoj Mi
tion trovis, sed sur ĉiuj tiuj lokoj. 35 Vi diras: Mi estas senkulpa, Lia kolero
deturnu sin de mi. Sed Mi postulos juĝon inter ni pro tio, ke vi diras: Mi
ne pekis. 36 Kiel malestiminda vi fariĝis, ŝanĝante vian vojon! De Egiptujo
vi estos tiel same hontigita, kiel vi estas hontigita de Asirio. 37 Ankaŭ el tie
vi eliros kun la manoj sur la kapo, ĉar la Eternulo forpuŝis viajn esperojn
kaj vi ne sukcesos kun ili.

3

1 Oni diras: Se viro forigas sian edzinon, kaj ŝi foriras de li kaj edziniĝas
kun alia viro, ĉu li tiam povas reveni al ŝi denove? ĉu ne malpuriĝus
per tio tiu lando? Kaj vi malĉastis kun multaj amantoj; tamen revenu al
Mi, diras la Eternulo. 2 Levu viajn okulojn al la altaĵoj, kaj rigardu; kie
vi ne adultis? Ĉe la vojoj vi sidis por ili, kiel Arabo en la dezerto, kaj vi
malpurigis la landon per via malĉastado kaj malbonagoj. 3 Pro tio estas
retenitaj la pluvoj, kaj la printempa pluvo ne aperis; sed vi havas frunton
de malĉastistino, vi ne plu volas honti. 4 Tamen vi kriis al Mi: Mia patro,
Vi, gvidinto de mia juneco! 5 ĉu Vi koleros eterne kaj konservos la koleron
por ĉiam? Tiel vi parolas, kaj tamen vi faras malbonon kaj kontraŭstaras.

6 La Eternulo diris al mi en la tempo de la reĝo Joŝija: Ĉu vi vidis,
kion faris la defalinta Izrael? ŝi iris sur ĉiun altan monton kaj sub ĉiun
verdan arbon kaj tie malĉastis. 7 Kaj post kiam ŝi faris ĉion ĉi tion, Mi
diris: Revenu al Mi; sed ŝi ne revenis. Kaj tion vidis ŝia perfidema fratino
Judujo. 8 Mi vidis ĉiujn adultaĵojn de la defalinta Izrael, kaj Mi forpelis
ŝin kaj donis al ŝi eksedzigan leteron; tamen ne ektimis ŝia perfidema
fratino Judujo, sed ŝi iris kaj ankaŭ malĉastis. 9 Kaj de la bruo de ŝia
malĉastado malpuriĝis la lando, kaj ŝi adultis kun ŝtono kaj kun ligno.
10 Kaj malgraŭ ĉio ŝia perfidema fratino Judujo revenis al Mi ne per sia
tuta koro, sed nur hipokrite, diras la Eternulo. 11 Kaj la Eternulo diris al
mi: La defalinta Izrael estas piulino en komparo kun la perfidema Judujo.
12 Iru, kaj proklamu ĉi tiujn vortojn norden, kaj diru: Revenu, defalinta
Izrael, diras la Eternulo; Mi ne forturnos de vi Mian vizaĝon, ĉar Mi estas
kompatema, diras la Eternulo, Mi ne koleros eterne. 13 Nur konfesu vian
kulpon, ke vi pekis kontraŭ la Eternulo, via Dio, kaj kuradis al aliaj sub ĉiun
verdan arbon, kaj Mian voĉon vi ne aŭskultis, diras la Eternulo. 14 Revenu,
defalintaj infanoj, diras la Eternulo, ĉar Mi estas via sinjoro, kaj Mi prenos
vin po unu el urbo kaj po du el tribo kaj venigos vin en Cionon. 15 Kaj
Mi donos al vi paŝtistojn laŭ Mia koro, kiuj paŝtos vin kun sciado kaj
saĝeco. 16 Kaj kiam vi kreskos kaj multiĝos en la lando en tiu tempo, diras
la Eternulo, oni ne plu parolos pri la kesto de interligo de la Eternulo; ĝi ne
venos en la koron, oni ne rememoros ĝin, oni ne serĉos ĝin, oni ne faros
ĝin denove. 17 En tiu tempo oni nomos Jerusalemon trono de la Eternulo,
kaj tie kolektiĝos ĉiuj popoloj en la nomo de la Eternulo, en Jerusalem, kaj
ili ne plu sekvos la logojn de sia malbona koro. 18 En tiu tempo la domo de
Jehuda iros al la domo de Izrael, kaj ili kune iros el la norda lando en la
landon, kiun Mi donis kiel heredaĵon al viaj patroj. 19 Mi diris: Kiamaniere
Mi alkalkulos vin al la filoj, kaj donos al vi la ĉarman landon, la plej belan
heredaĵon inter multe da popoloj? Kaj Mi diris: Vi nomos Min patro, kaj
vi ne fordeturnos vin de Mi. 20 Sed kiel virino, kiu perfidis sian amanton,
tiel vi perfidis Min, ho domo de Izrael, diras la Eternulo. 21 Voĉo estas
aŭdata sur la altaĵoj, plenda plorado de la filoj de Izrael, ĉar ili malvirtigis

sian vojon, forgesis la Eternulon, sian Dion. 22 Revenu, defalintaj infanoj;
Mi resanigos vian defalon. Jen ni venis al Vi, ĉar Vi estas la Eternulo, nia
Dio. 23 Vere, mensogo estis en la altaĵoj, en la multo da montoj; nur en
la Eternulo, nia Dio, estas la savo de Izrael. 24 La hontindaĵo formanĝis
la penadon de niaj patroj de post nia juneco: iliajn ŝafojn, iliajn bovojn,
iliajn filojn, kaj iliajn filinojn. 25 Ni kuŝu en nia abomenindaĵo, kaj nia
hontindaĵo nin kovru; ĉar kontraŭ la Eternulo, nia Dio, ni pekis, ni kaj niaj
patroj, de nia juneco ĝis la nuna tago, kaj ni ne aŭskultis la voĉon de la
Eternulo, nia Dio.

4

1 Se vi volas rekonverti vin, ho Izrael, diras la Eternulo, rekonvertu vin
al Mi; kaj se vi forigos viajn abomenindaĵojn de antaŭ Mia vizaĝo, kaj ne
plu vagados, 2 kaj se vi en vero, bonordo, kaj pieco ĵuros: Kiel la Eternulo
vivas, tiam ankaŭ la popoloj benos sin per Li kaj gloros sin per Li.

3 Ĉar tiele diras la Eternulo al la viroj de Judujo kaj al Jerusalem: Plugu
al vi novan plugokampon, kaj ne semu inter dornaĵo. 4 Cirkumcidu vin
al la Eternulo kaj forigu la prepucion de via koro, ho viroj de Judujo kaj
loĝantoj de Jerusalem, por ke Mia kolero ne eliru kiel fajro kaj ne brulu pro
viaj malbonagoj tiel, ke neniu ĝin estingos. 5 Proklamu en Judujo, aŭdigu
en Jerusalem, prediku kaj trumpetu en la lando; voku per plena voĉo, kaj
diru: Kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn urbojn. 6 Levu standardon
en Cion, kuru, ne haltu; ĉar malfeliĉon Mi venigas de nordo kaj grandan
pereon. 7 Leono leviĝas el sia densejo, kaj pereiganto de popoloj elmoviĝas
kaj eliras el sia loko, por fari vian landon dezerto; viaj urboj estos detruitaj,
kaj neniu loĝos en ili. 8 Pro tio zonu vin per sakaĵo, ploru kaj ĝemu, ĉar la
flama kolero de la Eternulo ne foriĝas de ni. 9 En tiu tago, diras la Eternulo,
senviviĝos la koro de la reĝo kaj la koro de la princoj, konsterniĝos la
pastroj, kaj la profetoj konfuziĝos. 10 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo!
ĉu Vi erarigis ĉi tiun popolon kaj Jerusalemon, dirinte: Vi havos pacon —
kaj dume la glavo atingis jam la animon? 11 En tiu tempo oni diros al tiu
popolo kaj al Jerusalem: Seka vento de la altaĵoj en la dezerto venas sur la
vojon de la filino de Mia popolo, ne por ventumi kaj ne por purigi; 12 vento
pli forta ol ili venos al Mi; tiam Mi diros Mian verdikton kontraŭ ili. 13 Jen
ĝi leviĝas kiel nuboj, kaj ĝiaj ĉaroj estas kiel ventegoj, ĝiaj ĉevaloj estas pli
rapidaj ol agloj; ve al ni! ni estos ruinigitaj. 14 Lavu de la malbono vian
koron, ho Jerusalem, por ke vi saviĝu; ĝis kiam loĝos en vi viaj malbonaj
pensoj? 15 Venas voko el la regiono de Dan, kaj malbona sciigo de la monto
de Efraim: 16 Sciigu al la popoloj, aŭdigu pri Jerusalem, ke sieĝontoj venas
el lando malproksima kaj sonigas sian voĉon kontraŭ la urboj de Judujo.
17 Kiel kampogardistoj ili ĉirkaŭas ĝin, ĉar ĝi ribelis kontraŭ Mi, diras la
Eternulo. 18 Via konduto kaj viaj faroj kaŭzis tion al vi, tiu via malboneco,
ĉar ĝi estas maldolĉa, ĉar ĝi penetris ĝis via koro.

19 Mia internaĵo, mia internaĵo min doloras, batas mia koro, mi ne
povas silenti; ĉar vi, mia animo, aŭdis sonon de korno, trumpetadon de
batalo. 20 Estas proklamata malfeliĉo post malfeliĉo, ĉar la tuta lando estas
ruinigata, subite estas detruataj miaj domoj, momente miaj tendoj. 21 Kiel
longe ankoraŭ mi vidos standardon, aŭdos sonadon de korno? 22 Ĉar
Mia popolo estas freneza, Min ili ne rekonas; ili estas malsaĝaj infanoj,
ili ne komprenas; saĝaj ili estas por fari malbonon, sed fari bonon ili ne
povoscias.

23 Mi rigardas la teron, kaj jen ĝi estas malplena kaj dezerta; la ĉielon,
kaj jen ĝi estas senluma. 24 Mi rigardas la montojn — ili tremas, kaj ĉiuj
montetoj ŝanceliĝas. 25 Mi rigardas — troviĝas neniu homo, kaj ĉiuj birdoj
de la ĉielo disflugis. 26 Mi rigardas — la fruktoriĉa lando fariĝis dezerto,
kaj ĉiuj ĝiaj urboj estas detruitaj de la Eternulo, de la flamo de Lia kolero.
27 Ĉar tiele diras la Eternulo: Dezertigita estos la tuta lando, sed plenan
ekstermon Mi ne faros. 28 Pro tio la tero ploros kaj la ĉielo supre malĝojos;
ĉar Mi eldiris Mian decidon, kaj Mi ne bedaŭras, kaj Mi ne reprenos ĝin.
29 Pro la bruo de la rajdantoj kaj pafantoj forkuras la tuta urbo; oni kuras
en densajn arbarojn, grimpas sur rokojn; ĉiuj urboj malpleniĝis, kaj neniu
en ili loĝas. 30 Kaj vi, dezertigita, kion vi faros? Eĉ se vi metos sur vin
purpuron, se vi ornamos vin per oraj ornamoj, se vi ruĝe kolorigos vian
vizaĝon, vi ornamos vin vane: viaj amantoj vin malestimos, ili volos vin
mortigi. 31 Ĉar Mi aŭdas krion kiel de naskantino, ĝemegadon kiel de
virino naskanta la unuan infanon, krion de la filino de Cion; ŝi ĝemas, kaj
etendas siajn manojn: Ho ve al mi! ĉar mia animo pereas de la mortigantoj.

5

1 Trairu la stratojn de Jerusalem kaj rigardu, esploru kaj serĉu sur ĝiaj
palacoj, ĉu vi trovos homon, kiu agas juste, kiu serĉas la veron — tiam Mi
pardonos al ĝi. 2 Eĉ se ili diras: Mi ĵuras per la Eternulo — ili tamen
ĵuras mensoge. 3 Ho Eternulo, Viaj okuloj rigardas ja la fidelecon; Vi
batas ilin, sed ili ne sentas doloron; Vi preskaŭ pereigas ilin, sed ili ne
volas preni moralinstruon; sian vizaĝon ili faris pli malmola ol roko, ili
ne volas konvertiĝi. 4 Mi diris al mi: Eble ili estas malriĉuloj, malkleruloj,
ili ne konas la vojon de la Eternulo, la leĝojn de sia Dio; 5 mi iros al la
eminentuloj, kaj mi parolos kun ili: ili ja konas la vojon de la Eternulo,
la leĝojn de sia Dio; sed ankaŭ ili ĉiuj kune rompis la jugon, disŝiris la
ŝnurojn. 6 Pro tio mortigos ilin leono el la arbaro, lupo el la stepo ilin
prirabos, leopardo atendos ilin apud iliaj urboj; ĉiu, kiu eliros el tie, estos
disŝirata. Ĉar multaj fariĝis iliaj krimoj, fortaj fariĝis iliaj perfidoj. 7 Kiel
Mi tion pardonus al vi? viaj filoj Min forlasis kaj ĵuris per ne-dioj. Mi
ĵurigis ilin, sed ili adultas kaj iras amase en malĉastejojn. 8 Ili fariĝis kiel
voluptemaj pasiaj ĉevaloj; ĉiu blekas al la edzino de sia proksimulo. 9 Ĉu
Mi povas ne puni pro tio? diras la Eternulo; kaj ĉu al tia popolo Mia animo
povas ne venĝi? 10 Iru sur ĝiajn muregojn kaj detruu ilin, tamen ne tute
ekstermu; forigu ĝiajn branĉojn, ĉar ne por la Eternulo ili estas. 11 Ĉar forte
perfidis Min la domo de Izrael kaj la domo de Jehuda, diras la Eternulo.
12 Ili neis la ekzistadon de la Eternulo, kaj diris: Li ne ekzistas, kaj ne venos
sur nin malbono, kaj glavon kaj malsaton ni ne vidos. 13 Kaj la profetoj
estas kiel vento, ne troviĝas en ili la vorto de Dio; tiel fariĝu al ili. 14 Pro
tio tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot: Pro tio, ke vi parolas tiajn vortojn,
jen Mi metos Miajn vortojn en vian buŝon kiel fajron, kaj ĉi tiu popolo estos
kiel ligno, kiun ĝi konsumos. 15 Jen Mi venigos sur vin, sur la domon de
Izrael, popolon de malproksime, diras la Eternulo, popolon fortan, popolon
antikvan, popolon, kies lingvon vi ne scias; kaj vi ne komprenos, kion ĝi
parolas. 16 Ĝia sagujo estas kiel malfermita tombo; ĉiuj ili estas herooj.
17 Ĝi formanĝos vian rikolton kaj vian panon, ekstermos viajn filojn kaj
viajn filinojn, formanĝos viajn ŝafojn kaj viajn bovojn, formanĝos viajn
vinberojn kaj viajn figojn, detruos per glavo viajn fortikigitajn urbojn,

kiujn vi fidas. [18] Sed eĉ en tiu tempo, diras la Eternulo, Mi ne pereigos
vin tute. [19] Kaj kiam oni demandos: Pro kio la Eternulo, nia Dio, faras al
ni ĉion ĉi tion? tiam diru al ili: Kiel vi forlasis Min kaj servas al fremdaj
dioj en via lando, tiel vi servos al fremduloj en lando, kiu ne apartenas al
vi.
[20] Anoncu tion en la domo de Jakob kaj aŭdigu en Judujo, dirante:
[21] Aŭskultu ĉi tion, ho popolo malsaĝa kaj senkora, kiu havas okulojn,
sed ne vidas, havas orelojn, sed ne aŭdas. [22] Ĉu vi ne timas Min? diras la
Eternulo; ĉu vi ne tremas antaŭ Mi, kiu faris sablon limo por la maro,
aranĝo eterna, kiun ĝi ne transpaŝas? kiom ajn ĝi skuiĝas, ĝi nenion
povas fari; kiom ajn bruas ĝiaj ondoj, ili ne povas ĝin transpaŝi. [23] Sed
ĉi tiu popolo havas koron defaleman kaj neobeeman, ili defalis kaj foriris.
[24] Kaj ili ne diris en sia koro: Ni timu la Eternulon, nian Dion, kiu donas
al ni pluvon frusezonan kaj malfrusezonan en ĝia tempo, kiu gardas
por ni la semajnojn, destinitajn por la rikolto. [25] Viaj malbonagoj tion
forklinis, kaj viaj pekoj forigis de vi la bonon. [26] Ĉar inter Mia popolo
troviĝas malvirtuloj, kiuj faras insidojn, starigas pereigajn kaptilojn, kaptas
la homojn. [27] Kiel birdejo estas plena de birdoj, tiel iliaj domoj estas plenaj
de trompakiraĵoj; tial ili fariĝis grandaj kaj riĉaj. [28] Ili fariĝis grasaj, ili
fariĝis dikaj; ili faris malbonajn agojn; juĝon ili ne faras, juĝon pri orfo,
sed ili ĝuas la vivon; justecon al malriĉuloj ili ne faras. [29] Ĉu Mi povas lasi
tion sen puno? diras la Eternulo; ĉu al tia popolo Mia animo ne venĝos?
[30] Io konsterna kaj terura fariĝis en la lando: [31] la profetoj profetas
malveraĵon, kaj la pastroj regas per ili; kaj al mia popolo tio plaĉas. Kaj
kion vi faros en la estonteco?

6

[1] Kuru rapide, ho filoj de Benjamen, el Jerusalem, kaj en Tekoa sonigu
la trumpeton kaj super Bet-Kerem faru signalon; ĉar de nordo aperas
malbono kaj granda pereo. [2] Al bela kaj delikata virino Mi similigis la
filinon de Cion. [3] Al ŝi venos paŝtistoj kun siaj brutaroj, ĉirkaŭ ŝi ili starigos
tendojn, kaj ĉiu paŝtos sur sia loko. [4] Aranĝu militon kontraŭ ŝi; leviĝu, ni
iru en tagmezo. Ho ve al ni! ĉar baldaŭ vesperiĝos, etendiĝas la ombroj
de vespero. [5] Leviĝu, ni iru nokte, kaj ni detruu ŝiajn palacojn. [6] Ĉar tiele
diras la Eternulo Cebaot: Haku ŝiajn arbojn kaj aranĝu remparon ĉirkaŭ
Jerusalem; ĉi tiun urbon oni devas puni, ĝi estas tute plena de malbonagoj.
[7] Kiel fonto elfluigas sian akvon, tiel ĝi elfluigas el si malbonon; nur
perforteco kaj rabado estas aŭdataj en ĝi, antaŭ Mi estas ĉiam turmentado
kaj batado. [8] Prudentiĝu, ho Jerusalem, por ke ne foriĝu de vi Mia animo,
por ke Mi ne faru vin dezerto, lando ne loĝata.
[9] Tiele diras la Eternulo Cebaot: Oni kolektu la restaĵon de Izrael kiel
restaĵon de vinberoj; eltiru kaj retiru vian manon, kiel ŝirkolektanto de
vinberoj super la korboj. [10] Kun kiu Mi parolu, kiun Mi admonu, ke oni
Min aŭskultu? ilia orelo ne estas cirkumcidita, kaj ili ne povas aŭdi.
Jen la vorton de la Eternulo ili malŝatas; ili ne deziras ĝin. [11] Tial Mi
pleniĝis de kolero de la Eternulo, Mi ne plu povas toleri; elverŝu ĝin sur
la infanojn sur la strato kaj sur la interkonsiliĝon de la junuloj; kiel viro,
tiel ankaŭ virino estos kaptita, maljunulo kaj profundaĝulo. [12] Iliaj domoj
transiros al aliuloj, ankaŭ la kampoj kaj la edzinoj; ĉar Mi etendos Mian
manon sur la loĝantojn de la lando, diras la Eternulo. [13] Ĉar ĉiuj, de la
malgrandaj ĝis la grandaj, estas profitavidaj; kaj de la profetoj ĝis la pastroj

ĉiuj faras malhonestaĵon. 14 Kaj la vundojn de Mia popolo ili kuracas per
facilanimigo, dirante, ke ĉio estas en bona stato, kvankam ne estas bona
stato. 15 Ĉu ili hontas, ke ili faras abomenindaĵon? ili tute ne hontas, ili eĉ
ne povoscias ruĝiĝi; tial ili falos inter la falantoj, ili renversiĝos, kiam Mi
vizitos ilin, diras la Eternulo.

16 Tiele diras la Eternulo: Stariĝu sur la vojoj kaj rigardu, kaj demandu
pri la vojoj antikvaj, kia estas la bona vojo, kaj iru laŭ ĝi kaj trovu ripozon
por via animo. Sed ili diris: Ni ne iros. 17 Kaj Mi starigis gardistojn
super vi, dirante: Atentu la sonadon de la trumpeto. Sed ili diris: Ni ne
atentos. 18 Tial aŭdu, ho popoloj, kaj sciu, ho komunumoj, kio fariĝas ĉe
ili. 19 Aŭskultu, ho tero! jen Mi venigas malfeliĉon sur ĉi tiun popolon,
frukton de iliaj pensoj; ĉar ili ne atentis Miajn vortojn, kaj Mian instruon
ili forpuŝis. 20 Por kio Mi bezonas la olibanon venantan el Ŝeba, kaj la
bonodoran kanon el malproksima lando? viaj bruloferoj ne plaĉas al Mi,
kaj viaj buĉoferoj ne estas agrablaj al Mi. 21 Tial tiele diras la Eternulo: Jen
Mi metos antaŭ ĉi tiu popolo falpuŝilon, kaj sur ĝi falpuŝiĝos kune patroj
kaj filoj, najbaro kaj amiko pereos.

22 Tiele diras la Eternulo: Jen venos popolo el norda lando, kaj granda
nacio leviĝos de la randoj de la tero. 23 Pafarkon kaj lancon ili tenas forte;
kruelaj ili estas kaj senkompataj; ilia voĉo bruas kiel maro; sur ĉevaloj ili
rajdas, armite por la batalo kiel unu homo, kontraŭ vin, ho filino de Cion.
24 Kiam ni aŭdis pri ili, malleviĝis niaj manoj, teruro kaj doloro nin atakis
kiel naskantinon. 25 Ne eliru sur la kampon, ne iru sur la vojon, ĉar la
glavo de la malamiko vekas teruron ĉirkaŭe. 26 Ho filino de Mia popolo!
zonu vin per sakaĵo, rulu vin en cindro, funebru kiel pro sola filo, ploru
maldolĉe, ĉar subite venos sur nin la pereiganto. 27 Kiel esploranton Mi
starigis vin inter Mia popolo, fortan, ke vi ekkonu kaj esploru ilian vojon.
28 Ĉiuj ili estas obstinaj defalintoj, kalumniantoj, kupro kaj fero; ĉiuj ili
estas degenerintoj. 29 La blovilo bruldifektiĝis, la plumbo malaperis en
la fajro; vane fandis la fandisto: la malbonuloj ne apartiĝis. 30 Arĝento
rifuzita oni nomos ilin, ĉar la Eternulo forrifuzis ilin.

7

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo: 2 Stariĝu en la
pordego de la domo de la Eternulo, kaj tie proklamu ĉi tiun vorton, kaj
diru: Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj venas en ĉi tiun
pordegon, por adorkliniĝi al la Eternulo. 3 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Plibonigu vian vojon kaj vian konduton; tiam Mi loĝigos
vin sur ĉi tiu loko. 4 Ne fidu la mensogajn vortojn, kiam oni diras al vi:
Ĉi tie estas la templo de la Eternulo, la templo de la Eternulo, la templo
de la Eternulo. 5 Nur se vi plibonigos vian vojon kaj vian konduton, se
vi agos juste unu rilate la alian, 6 se vi ne premos fremdulon, orfon, kaj
vidvinon, se vi ne verŝos senkulpan sangon sur ĉi tiu loko, kaj ne sekvos
aliajn diojn por via malfeliĉo: 7 tiam Mi loĝigos vin sur ĉi tiu loko, en
la lando, kiun Mi donis al viaj patroj, ĉiam kaj eterne. 8 Jen vi fidas la
mensogajn vortojn, kiuj neniom helpas. 9 Ŝtelante, mortigante, adultante,
ĵurante mensoge, incensante al Baal, kaj sekvante aliajn diojn, kiujn vi ne
konas, 10 vi poste venas kaj stariĝas antaŭ Mi en ĉi tiu domo, kiu estas
nomata per Mia nomo, kaj vi diras: Ni saviĝis — kvankam vi plue faras
ĉiujn tiujn abomenindaĵojn! 11 Ĉu ĉi tiun domon, kiu estas nomata per

Mia nomo, vi rigardas kiel neston de rabistoj? Mi bone vidas tion, diras la
Eternulo. 12 Iru do al Mia loko en Ŝilo, kie Mi antaŭe loĝigis Mian nomon,
kaj rigardu, kion Mi faris al ĝi pro la malbonagoj de Mia popolo Izrael.
13 Kaj nun, ĉar vi faras ĉiujn tiujn farojn, diras la Eternulo, kaj Mi de frua
mateno ĉiam parolas al vi, kaj vi ne aŭskultas, Mi vokas vin, kaj vi ne
respondas: 14 tial al la domo, kiu estas nomata per Mia nomo kaj kiun vi
fidas, kaj al la loko, kiun Mi donis al vi kaj al viaj patroj, Mi faros tiel, kiel
Mi faris al Ŝilo. 15 Mi forpuŝos vin de antaŭ Mi, kiel Mi forpuŝis ĉiujn viajn
fratojn, la tutan idaron de Efraim.

16 Kaj vi ne preĝu por ĉi tiu popolo kaj ne direktu por ili supren krion kaj
preĝon kaj ne klopodu antaŭ Mi, ĉar Mi ne aŭskultos vin. 17 Ĉu vi ne vidas,
kion ili faras en la urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem? 18 La filoj
kolektas la lignon, kaj la patroj ekbruligas la fajron, kaj la virinoj knedas la
paston, por fari kukojn por la reĝino de la ĉielo, kaj ili faras verŝoferojn al
aliaj dioj, por ĉagreni Min. 19 Sed ĉu Min ili ĉagrenas? diras la Eternulo;
ĉu ne sin mem, por hontigi sian vizaĝon? 20 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mia kolero kaj indigno elverŝiĝos sur ĉi tiun lokon, sur la
homojn kaj sur la brutojn kaj sur la arbojn de la kampo kaj sur la fruktojn
de la tero; ĝi ekflamos kaj ne estingiĝos.

21 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Aldonu viajn bruloferojn
al viaj buĉoferoj, kaj manĝu la viandon; 22 ĉar Mi ne parolis al viaj patroj
kaj Mi ne ordonis al ili pri bruloferoj kaj buĉoferoj en la tago, kiam Mi
elkondukis ilin el la lando Egipta; 23 nur ĉi tion Mi ordonis al ili: Aŭskultu
Mian voĉon, kaj Mi estos via Dio, kaj vi estos Mia popolo, kaj iru laŭ la tuta
vojo, kiun Mi montros al vi, por ke estu al vi bone. 24 Sed ili ne aŭskultis
kaj ne alklinis sian orelon, ili agis laŭ siaj propraj pensoj, laŭ la obstineco
de sia malbona koro, kaj ili iris malantaŭen, ne antaŭen. 25 De post la
tago, kiam viaj patroj eliris el la lando Egipta, ĝis la nuna tago Mi sendadis
al vi ĉiujn Miajn servantojn, la profetojn, ĉiutage Mi sendis; 26 sed ili ne
aŭskultis Min kaj ne alklinis sian orelon, ili obstinigis sian nukon, agis pli
malbone ol iliaj patroj.

27 Kaj kiam vi diros al ili ĉion ĉi tion, ili ne aŭskultos vin; kiam vi vokos
ilin, ili ne respondos al vi. 28 Diru do al ili: Jen estas popolo, kiu ne
aŭskultas la voĉon de la Eternulo, sia Dio, kaj ne akceptas moralinstruon;
la kredo malaperis kaj estas ekstermita el ilia buŝo.

29 Detondu viajn harojn kaj forĵetu ilin, kantu funebran kanton sur la
altaĵoj; ĉar la Eternulo forrifuzis kaj forpuŝis la generacion, kiun Li koleras.
30 Ĉar la filoj de Jehuda faras malbonon antaŭ Miaj okuloj, diras la Eternulo;
siajn abomenindaĵojn ili metis en la domon, kiu estas nomata per Mia
nomo, por malpurigi ĝin. 31 Ili aranĝis altaĵojn de Tofet en la valo de la
filo de Hinom, por bruligi siajn filojn kaj siajn filinojn en fajro, kion Mi ne
ordonis kaj kio neniam estis en Miaj pensoj. 32 Pro tio jen venos tempo,
diras la Eternulo, kiam oni jam nomos tion ne Tofet kaj valo de la filo de
Hinom, sed valo de mortigado, kaj en Tofet oni enterigos mortintojn, ĉar
mankos alia loko. 33 Kaj la kadavroj de ĉi tiu popolo estos manĝaĵo por la
birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la tero, kiujn neniu fortimigos. 34 Kaj
Mi ĉesigos en la urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem la sonojn
de ĝojo kaj la sonojn de gajeco, la voĉon de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino;
ĉar la lando fariĝos dezerto.

8

1 En tiu tempo, diras la Eternulo, oni elĵetos el iliaj tomboj la ostojn de
la reĝoj de Judujo kaj la ostojn de ĝiaj princoj kaj la ostojn de la pastroj kaj
la ostojn de la profetoj kaj la ostojn de la loĝantoj de Jerusalem; 2 kaj oni
disĵetos ilin antaŭ la suno kaj antaŭ la luno kaj antaŭ la tuta armeo de la
ĉielo, kiujn ili amis, al kiuj ili servis, kiujn ili sekvis, kiujn ili serĉis, kaj al
kiuj ili adorkliniĝis; oni ne kolektos ilin kaj ne enterigos ilin, sed ili estos
kiel sterko sur la supraĵo de la tero. 3 Kaj preferos la morton ol la vivon
ĉiuj restintoj, kiuj restos el tiu malbona gento, kiuj restos en ĉiuj lokoj, sur
kiujn Mi dispelis ilin, diras la Eternulo Cebaot.

4 Kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo: Ĉu se oni falis, oni ne leviĝas? ĉu
se oni devojiĝis, oni ne volas reveni? 5 Kial do ĉi tiu popolo en Jerusalem
defalis per defalo obstina? ili forte sin tenas je la malveraĵo kaj ne volas sin
konverti. 6 Mi atentis kaj aŭskultis, sed ili parolas nenion ĝustan; neniu
pentas sian malbonecon, dirante: Kion mi faris? Ĉiu fordonis sin al sia
kurado, kiel ĉevalo, kiu flugrapide kuras en la batalon. 7 Eĉ cikonio sub la
ĉielo scias sian tempon, turto, hirundo, kaj gruo observas la tempon, kiam
ili devas veni; sed Mia popolo ne scias la leĝon de la Eternulo. 8 Kiel vi
diras: Ni estas saĝuloj, kaj ni havas antaŭ ni la instruon de la Eternulo? Ĝi
fariĝis ja mensogaĵo per la mensoga skribilo de la skribistoj. 9 Per honto
kovris sin la saĝuloj, konfuziĝis kaj implikiĝis; jen ili forrifuzis la vorton de
la Eternulo, kian do saĝecon ili havas? 10 Tial Mi fordonos iliajn edzinojn
al aliuloj, iliajn kampojn al venkintoj; ĉar de malgrandulo ĝis grandulo ili
ĉiuj estas profitavidaj, de profeto ĝis pastro ili ĉiuj faras malhonestaĵon.
11 Kaj la vundojn de la filino de Mia popolo ili kuracas per facilanimigo,
dirante, ke ĉio estas en bona stato, kvankam ne estas bona stato. 12 Ĉu ili
hontas, ke ili faras abomenindaĵon? ili tute ne hontas, ili eĉ ne povoscias
ruĝiĝi; tial ili falos inter la falantoj, ili renversiĝos, kiam Mi vizitos ilin,
diras la Eternulo. 13 Mi plene ŝirkolektos ilin, diras la Eternulo; ne restos
beroj sur la vinberbranĉo nek figoj sur la figarbo, kaj la folioj forvelkos, kaj
Mi donos al ili plenan pereon. 14 Por kio ni sidas? kolektiĝu, kaj ni iru en la
fortikigitajn urbojn, kaj ni tie pereu; ĉar la Eternulo, nia Dio, pereigas nin
kaj trinkigas al ni akvon maldolĉan pro tio, ke ni pekis antaŭ la Eternulo.
15 Ni esperis pacon, sed venas nenio bona; ni esperis tempon de resaniĝo,
sed jen estas teruro. 16 El la regiono de Dan oni aŭdas spiregadon de iliaj
ĉevaloj; de la blekegado de iliaj fortaj ĉevaloj tremas la tuta tero; ili iras,
kaj ili formanĝos la teron, kaj tion, kio estas sur ĝi, la urbon kaj ĝiajn
loĝantojn. 17 Ĉar jen Mi sendos sur vin serpentojn, vipurojn, kiujn oni ne
povas sorĉligi, kaj ili pikos vin, diras la Eternulo.

18 Mia malĝojo estas super ĉiuj malĝojoj, mia koro en mi doloras. 19 Jen
mi aŭdas kriadon de la filino de mia popolo el lando malproksima: Ĉu
jam ne ekzistas la Eternulo en Cion? ĉu ĝia Reĝo ne estas en ĝi? Sed kial
ili kolerigis min per siaj idoloj, per fremdaj vantaĵoj? 20 Pasis la rikolto,
finiĝis la somero, sed ni ne ricevis helpon. 21 La malfeliĉo de mia popolo
min afliktas, mi malĝojas, mi sentas teruron. 22 Ĉu ne ekzistas balzamo en
Gilead? ĉu ne ekzistas tie kuracisto? kial do ne venas resaniĝo al la filino
de mia popolo?

9

1 Ho, se mia kapo havus sufiĉe da akvo kaj miaj okuloj estus fonto da

larmoj! tage kaj nokte mi priplorus la mortigitojn el mia popolo. 2 Ho, se
mi havus en la dezerto rifuĝejon por migrantoj! tiam mi forlasus mian
popolon kaj forirus de ili, ĉar ili ĉiuj estas adultuloj, amaso da perfiduloj.
3 Per siaj langoj ili pafas mensogon kiel per pafarko, ne por vero ili fortiĝas
sur la tero; ili iras de malbonago al malbonago, kaj Min ili ne konas, diras la
Eternulo. 4 Gardu vin unu kontraŭ alia, kaj fidu neniun fraton; ĉar ĉiu frato
insidas, kaj ĉiu proksimulo disportas kalumniojn. 5 Unu trompas alian, kaj
veron ili ne parolas; ili lernigis sian langon paroli malveron, ili laciĝas de
malbonagado. 6 Vi loĝas meze de malhonesteco; pro malhonesteco ili ne
volas koni Min, diras la Eternulo.

7 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot: Jen Mi fandos kaj elprovos ilin;
ĉar kiel alie Mi povas agi kun la filino de Mia popolo? 8 Ilia lango estas
vundanta sago, ĝi parolas trompe; per sia buŝo ili afable salutas sian
proksimulon, sed en sia koro ili faras insidon kontraŭ li. 9 Ĉu pro tio
Mi povas ne puni ilin? diras la Eternulo; ĉu al tia popolo Mia animo ne
venĝos?

10 Pri la montoj Mi ploros, kaj pri la kabanoj en la dezerto Mi kantos
funebre; ĉar ili estas tiel bruligitaj, ke jam neniu migranto en ilin eniras,
kaj oni jam ne aŭdas blekadon de brutoj; de la birdoj de la ĉielo ĝis la
brutoj ĉio diskuris, foriris. 11 Mi faros Jerusalemon amaso da ŝtonoj, loĝejo
de ŝakaloj; kaj la urbojn de Judujo Mi dezertigos tiel, ke estos en ili neniu
loĝanto. 12 Ĉu ekzistas homo saĝa, kiu komprenus tion kaj klarigus tion,
kion diras al li la buŝo de la Eternulo, pro kio la lando pereis kaj estas
bruldetruita kiel dezerto tiel, ke neniu iras tra ĝi?

13 Kaj la Eternulo diris: Pro tio, ke ili forlasis Mian instruon, kiun Mi
donis al ili, kaj ne aŭskultis Mian voĉon kaj ne sekvis ĝin, 14 sed sekvis la
obstinecon de sia koro kaj la Baalojn, kiel lernigis al ili iliaj patroj: 15 tial
tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi manĝigos al tiu popolo
vermuton kaj trinkigos al ili akvon maldolĉan; 16 kaj Mi dissemos ilin inter
popoloj, kiujn ne konis ili nek iliaj patroj; kaj Mi sendos post ilin glavon,
ĝis Mi tute ekstermos ilin.

17 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Serĉu kaj voku ploristinojn, ke ili venu;
sendu voki lertulinojn en tia afero, ke ili venu. 18 Ili rapidu kaj komencu
funebran ploradon pri ni, por ke el niaj okuloj ekfluu larmoj kaj de niaj
palpebroj ekverŝiĝu akvo. 19 Voĉo de funebra plorado estos aŭdata el
Cion: Kiele ni estas ruinigitaj! kiele ni estas kovritaj de honto! ĉar ni
forlasis nian landon kaj estas elĵetitaj el niaj loĝejoj. 20 Aŭskultu do, ho
virinoj, la vorton de la Eternulo, kaj via orelo enprenu la vorton el Lia
buŝo: Lernigu al viaj filinoj funebran ploradon kaj unu al alia funebran
kantadon. 21 Ĉar la morto eniras en niajn fenestrojn kaj venas en niajn
palacojn, por ekstermi infanojn de ekstere, junulojn de la stratoj. 22 Diru,
ke tiele diras la Eternulo: La kadavroj de homoj falos kiel sterko sur la
kampojn kaj kiel garboj malantaŭ la rikoltanto, kaj neniu ilin enkolektos.

23 Tiele diras la Eternulo: Ne fieru saĝulo pri sia saĝeco, ne fieru fortulo
pri sia forteco, ne fieru riĉulo pri sia riĉeco; 24 sed kiu volas fieri, tiu fieru
nur pri tio, ke li komprenas kaj konas Min, ke Mi estas la Eternulo, kiu
faras korfavoraĵon, juĝon, kaj justaĵon sur la tero; ĉar ĉi tio plaĉas al Mi,
diras la Eternulo. 25 Jen venos tagoj, diras la Eternulo, kiam Mi punvizitos
ĉiujn cirkumciditajn kaj necirkumciditajn, 26 Egiptujon, Judujon, Edomon,
la Amonidojn, Moabon, kaj ĉiujn, kiuj tondas la harojn sur la tempioj kaj

kiuj loĝas en la dezerto; ĉar ĉiuj popoloj havas necirkumciditan prepucion,
sed la tuta domo de Izrael havas necirkumciditan koron.

10

1 Aŭskultu la vorton, kiun diras pri vi la Eternulo, ho domo de Izrael!
2 Tiele diras la Eternulo: Ne lernu la konduton de la nacioj, kaj ne timu la
signojn de la ĉielo, kiel la nacioj ilin timas. 3 Ĉar la aranĝoj de la nacioj
estas vantaĵo: ili dehakas arbon en la arbaro, kaj ĉarpentisto prilaboras
ĝin per hakilo; 4 ili ornamas ĝin per arĝento kaj oro, fortikigas per najloj
kaj marteloj, por ke ĝi ne disfalu. 5 Ili estas kiel kolono ĉirkaŭforĝita; ili
ne parolas, oni portas ilin, ĉar ili ne povas iri. Ne timu ilin, ĉar ili ne
faras malbonon, tiel same, kiel ili ne povas fari bonon. 6 Sed simila al Vi,
ho Eternulo, ekzistas neniu; granda Vi estas, kaj granda estas Via nomo
en potenco. 7 Kiu povas ne timi Vin, ho Reĝo de la popoloj? al Vi tio
decas, ĉar inter ĉiuj saĝuloj de la nacioj kaj en ĉiuj iliaj regnoj ekzistas
neniu simila al Vi. 8 Ĉiuj ili malsaĝiĝis kaj idiotiĝis, ĉar ligno donas ja
nur vantaĵan instruon. 9 Foliigita arĝento estas venigita el Taŝiŝ kaj oro el
Ufaz, laboritaĵo de artisto kaj de la manoj de fandisto; blua kaj purpura
ŝtofo estas ilia vesto, ĉio estas faritaĵo de lertuloj. 10 Sed la Eternulo estas
Dio vera, Li estas Dio vivanta kaj Reĝo eterna; de Lia kolero tremas la tero,
kaj la nacioj ne povas elteni Lian indignon.

11 Diru do al ili: La dioj, kiuj ne kreis la ĉielon kaj la teron, pereos de sur
la tero kaj sub la ĉielo.

12 Li kreis la teron per Sia forto, aranĝis la mondon per Sia saĝo, kaj per
Sia prudento etendis la ĉielon. 13 Kiam Li eksonigas Sian voĉon, kolektiĝas
multego da akvo en la ĉielo; Li levas la nubojn de la randoj de la tero, Li
aperigas fulmojn inter la pluvo, kaj eligas la venton el Siaj trezorejoj.
14 Malsaĝiĝis ĉiu homo kun sia sciado, per honto kovriĝis ĉiu fandisto kun
sia statuo; ĉar lia fanditaĵo estas malveraĵo, ĝi ne havas en si spiriton.
15 Tio estas vantaĵo, faro de eraro; kiam ili estos vizititaj, ili pereos. 16 Ne
simila al ili estas Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li estas la kreinto de ĉio, kaj
Izrael estas la gento de Lia heredo; Eternulo Cebaot estas Lia nomo.

17 Forprenu de la tero vian komercaĵon, vi, kiu loĝas en fortikaĵo; 18 ĉar
tiele diras la Eternulo: Jen Mi ĉi tiun fojon elĵetos la loĝantojn de la lando,
kaj Mi premos ilin, ke ili sentos kaj diros: 19 Ho ve al mi en mia malfeliĉo!
neresanigebla estas mia vundo. Kaj mi pensis, ke tio estas mia malsano,
kiun mi devas elporti. 20 Mia tendo estas ruinigita, kaj ĉiuj miaj ŝnuroj
estas disŝiritaj; miaj infanoj foriris de mi kaj forestas; estas jam neniu, kiu
povus starigi mian tendon kaj pendigi miajn kurtenojn. 21 Ĉar la paŝtistoj
malsaĝiĝis kaj ne serĉis la Eternulon; tial ili nenion komprenas kaj ilia tuta
paŝtataro estas dispelita. 22 Jen venas laŭta krio kaj granda bruo el norda
lando, por fari la urbojn de Judujo ruinoj, loĝejo de ŝakaloj. 23 Mi scias,
ho Eternulo, ke la vojo de homo estas ne laŭ lia volo, ke homo iranta ne
povas libere direkti siajn paŝojn. 24 Punu min, ho Eternulo, sed laŭjuĝe,
ne en Via kolero, por ke Vi min ne tro dispremu. 25 Elverŝu Vian koleron
sur tiujn naciojn, kiuj Vin ne konas, kaj sur la gentojn, kiuj ne vokas Vian
nomon; ĉar ili formanĝis Jakobon, englutis lin, ekstermis lin, kaj dezertigis
lian loĝejon.

11

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo: 2 Aŭskultu la
vortojn de ĉi tiu interligo, kaj raportu ilin al la Judoj kaj al la loĝantoj de
Jerusalem. 3 Kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Malbenita
estu la homo, kiu ne aŭskultos la vortojn de ĉi tiu interligo, 4 kiun Mi donis
al viaj patroj, kiam Mi elkondukis ilin el la lando Egipta, el la fera forno,
dirante: Obeu Mian voĉon, kaj faru ĉion, kion Mi ordonas al vi; kaj vi estos
Mia popolo, kaj Mi estos via Dio; 5 por ke plenumiĝu la ĵuro, kiun Mi ĵuris
al viaj patroj, ke Mi donos al ili landon, kie fluas lakto kaj mielo, kiel tio
estas nun. Kaj mi respondis kaj diris: Tiel estu, ho Eternulo.

6 Kaj la Eternulo diris al mi: Proklamu ĉiujn ĉi tiujn vortojn en la urboj
de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem, dirante: Aŭskultu la vortojn de ĉi
tiu interligo kaj plenumu ilin. 7 Ĉar Mi klare avertis viajn patrojn, kiam Mi
elkondukis ilin el la lando Egipta, ĝis la nuna tago, Mi konstante avertadis
ilin, dirante: Aŭskultu Mian voĉon. 8 Sed ili ne aŭskultis kaj ne alklinis
sian orelon, ĉiu sekvis la obstinecon de sia malbona koro; kaj tial Mi venigis
sur ilin ĉion, kio estas dirita en ĉi tiu interligo, kiun Mi ordonis plenumi,
sed kiun ili ne plenumis.

9 Kaj la Eternulo diris al mi: Fariĝis ribelo ĉe la Judoj kaj ĉe la loĝantoj
de Jerusalem; 10 ili returnis sin al la malbonagoj de siaj prapatroj, kiuj ne
volis obei Miajn vortojn kaj sekvis aliajn diojn, servante al ili; la domo de
Izrael kaj la domo de Jehuda rompis Mian interligon, kiun Mi faris kun iliaj
patroj. 11 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi venigos sur ilin malfeliĉon, el
kiu ili ne povos liberiĝi; kaj ili krios al Mi, sed Mi ne aŭskultos ilin. 12 Tiam
la urboj de Judujo kaj la loĝantoj de Jerusalem iros kaj krios al tiuj dioj, al
kiuj ili incensas, sed tiuj ne helpos ilin en la tempo de ilia malfeliĉo. 13 Ĉar
kiom da urboj, tiom da dioj vi havas, ho Jehuda; kaj kiom da stratoj estas en
Jerusalem, tiom da hontindaj altaroj vi starigis, por incensi al Baal. 14 Kaj
vi ne preĝu por ĉi tiu popolo kaj ne direktu por ili supren peton kaj preĝon;
ĉar Mi ne aŭskultos, kiam ili vokos al Mi en la tempo de sia malfeliĉo.

15 Por kio, Mia kara, vi faras en Mia domo la multajn artifikojn kaj
alportas la sanktan viandon, se vi fariĝas ĉiam pli malbona kaj ankoraŭ
ĝojas pri tio? 16 La Eternulo nomis vin verda, bela, fruktoriĉa olivarbo;
sed kun granda bruo ekbruligis ĝin fajro, kaj ĝiaj branĉoj difektiĝis. 17 La
Eternulo Cebaot, kiu plantis vin, dekretis por vi malbonon pro la malbono
de la domo de Izrael kaj de la domo de Jehuda, kiun ili faris, kolerigante
Min per la incensado al Baal.

18 Vi, ho Eternulo, sciigis tion al mi, por ke mi sciu; Vi montris al mi
iliajn farojn. 19 Kaj mi, kiel milda ŝafido, kondukata al la buĉo, ne sciis, ke
ili havas malbonajn intencojn kontraŭ mi, dirante: Ni ekstermu la arbon
kun ĝiaj fruktoj, ni elhaku ĝin el la tero de la vivo, por ke lia nomo ne
plu estu rememorata. 20 Sed Vi, ho Eternulo Cebaot, kiu juĝas juste, kiu
esploras la internon kaj la koron, vidigu al mi Vian venĝon kontraŭ ili,
ĉar al Vi mi transdonis mian proceson. 21 Tial tiele diras la Eternulo pri
la loĝantoj de Anatot, kiuj serĉas vian animon, kaj diras: Ne profetu al ni
en la nomo de la Eternulo, por ke vi ne mortu de niaj manoj; 22 tiele diras
la Eternulo Cebaot: Jen Mi punvizitos ilin; la junuloj mortos de glavo, iliaj
filoj kaj filinoj mortos de malsato. 23 Kaj neniu restos el ili, ĉar Mi venigos
malfeliĉon sur la loĝantojn de Anatot en la jaro, kiam Mi punvizitos ilin.

12

1 Vi estos prava, ho Eternulo, kiam mi procesos kun Vi; tamen mi parolos
kun Vi pri justeco: kial la vojo de malpiuloj estas sukcesa kaj ĉiuj perfiduloj
vivas trankvile? 2 Vi plantis ilin, kaj ili ricevis fortajn radikojn, ili kreskas
kaj donas fruktojn; proksima Vi estas en ilia buŝo, sed malproksima de ilia
interno. 3 Sed min, ho Eternulo, Vi konas; Vi vidis kaj esploris, kia estas
mia koro koncerne Vin. Pelu ilin, kiel ŝafojn al la buĉo, kaj apartigu ilin
por la tago de mortigo. 4 Kiel longe Vi tenos la landon en malĝojo kaj la
herbo sur ĉiuj kampoj velkos? Brutoj kaj birdoj pereas pro la malboneco
de ĝiaj loĝantoj, kiuj diras: Li ne scias, kio estos al ni. 5 Se vi kuras kun
piedirantoj kaj ili vin lacigas, kiel do vi povas konkuri kun ĉevaloj? se vi
esperas trovi sendanĝerecon en lando paca, kion vi faros ĉe la majesta
Jordan? 6 Ĉar eĉ viaj fratoj kaj la domo de via patro agas perfide kontraŭ
vi, krias post vi plenvoĉe. Ne fidu ilin, eĉ se ili parolos al vi bone.

7 Mi forlasis Mian domon, Mi foriris de Mia heredaĵo; tion, kio estis
kara por Mia animo, Mi fordonis en la manojn de ĝiaj malamikoj. 8 Mia
heredaĵo fariĝis por Mi kiel leono en la arbaro: ĝi ekblekegis kontraŭ Mi,
tial Mi ĝin ekmalamis. 9 Mia heredaĵo fariĝis kiel diverskolora rabobirdo,
kiun ĉirkaŭe atakis aliaj rabobirdoj. Venu, kolektiĝu, ĉiuj bestoj de la
kampo, venu, por formanĝi ĝin. 10 Multo da paŝtistoj ruinigis Mian
vinberĝardenon, dispremis per la piedoj Mian kampoparton, Mian plej
amatan kampoparton ili faris senfrukta dezerto. 11 Ili faris ĝin dezerto, kaj
ĝia dezerteco plendas antaŭ Mi; la tuta lando estas dezertigita, kaj neniu
zorgas pri tio. 12 Sur ĉiujn altaĵojn en la dezerto venis ruinigantoj, ĉar la
glavo de la Eternulo ekstermas ĉion de unu rando de la lando ĝis la alia;
neniu karno estas indulgata. 13 Ili semis tritikon, sed rikoltis dornojn; ili
elspezis, sed ne profitis; viaj enspezoj estos hontindaj, pro la flama kolero
de la Eternulo.

14 Tiele diras la Eternulo pri ĉiuj malbonaj najbaroj, kiuj tuŝis la
posedaĵon, kiun Mi heredigis al Mia popolo Izrael: Jen Mi elŝiros ilin el ilia
lando, kaj la domon de Jehuda Mi eltiros el inter ili. 15 Kaj kiam Mi estos
elŝirinta ilin, Mi denove kompatos ilin kaj revenigos ĉiun al lia heredaĵo
kaj ĉiun en lian landon. 16 Kaj se ili lernos la agmanieron de Mia popolo,
por ĵuri per Mia nomo: Kiel vivas la Eternulo, simile al tio, kiel ili lernigis al
Mia popolo ĵuri per Baal, tiam ili estos konstrue aranĝitaj inter Mia popolo.
17 Sed se ili ne aŭskultos, tiam Mi tute elŝiros tiun popolon kaj ekstermos
ĝin, diras la Eternulo.

13

1 Tiele diris al mi la Eternulo: Iru, aĉetu al vi tolan zonon kaj metu ĝin
sur viajn lumbojn, sed en akvon ĝin ne metu. 2 Kaj mi aĉetis la zonon
konforme al la vorto de la Eternulo kaj metis ĝin sur miajn lumbojn. 3 Kaj
duafoje aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 4 Prenu la zonon,
kiun vi aĉetis, kiu estas sur viaj lumboj, leviĝu kaj iru al Eŭfrato, kaj kaŝu
ĝin tie en fendo de roko. 5 Kaj mi iris kaj kaŝis ĝin apud Eŭfrato, kiel la
Eternulo al mi ordonis. 6 Post longa tempo la Eternulo diris al mi: Leviĝu,
iru al Eŭfrato, kaj prenu de tie la zonon, pri kiu Mi ordonis al vi, ke vi kaŝu
ĝin tie. 7 Kaj mi iris al Eŭfrato, elfosis kaj prenis la zonon el la loko, kie
mi ĝin kaŝis; kaj jen montriĝis, ke la zono tute putriĝis kaj jam por nenio
taŭgas. 8 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 9 Tiele diras
la Eternulo: Tiele Mi putrigos la fieron de Jehuda kaj la grandan fieron

de Jerusalem. [10] Tiu malbona popolo, kiu ne volas obei Miajn vortojn, kiu
sekvas la obstinecon de sia koro, kaj sekvas aliajn diojn, servante al ili kaj
adorkliniĝante al ili, fariĝos kiel ĉi tiu zono, kiu jam taŭgas por nenio.
[11] Kiel zono estas alligata al la lumboj de homo, tiel Mi alligis al Mi la tutan
domon de Izrael kaj la tutan domon de Jehuda, diras la Eternulo, por ke ili
estu Mia popolo, Mia nomo, gloro, kaj ornamo; sed ili ne obeis. [12] Kaj diru al
ili ĉi tion: Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Ĉiu vinkruĉo estos plenigata
de vino. Ili diros al vi: Ĉu ni ne scias, ke ĉiu vinkruĉo estos plenigata de
vino? [13] Sed vi diru al ili: Tiele diras la Eternulo: Jen Mi plenigos ĝis
ebrieco ĉiujn loĝantojn de ĉi tiu lando, la reĝojn, kiuj sidas sur la trono de
David, la pastrojn, la profetojn, kaj ĉiujn loĝantojn de Jerusalem; [14] kaj Mi
interfrapigos ilin reciproke, la patrojn kaj la filojn kune, diras la Eternulo,
Mi ne kompatos, ne preterlasos, ne indulgos, ekstermante ilin.

[15] Aŭskultu kaj atentu; ne tenu vin alte, ĉar la Eternulo parolas. [16] Donu
honoron al la Eternulo, via Dio, antaŭ ol Li venigos mallumon, kaj antaŭ
ol viaj piedoj falpuŝiĝos sur la mallumaj montoj; tiam vi atendos lumon,
sed Li donos anstataŭ ĝi ombron de morto, densan nebulon. [17] Se vi ne
aŭskultos, tiam mia animo kaŝe ploros pro via fiero, ĝi ploros maldolĉe,
kaj el miaj okuloj fluegos larmoj, ĉar kaptita estos la paŝtataro de la
Eternulo. [18] Diru al la reĝo kaj al la reĝino: Sidiĝu pli malalte, ĉar la
krono de via majesto defalis de via kapo. [19] La sudaj urboj estas fermitaj,
kaj neniu ilin malfermos; la tuta Judujo estas forkondukita en kaptitecon,
ĝi tuta estas forkondukita.

[20] Levu viajn okulojn, kaj rigardu tiujn, kiuj venas de nordo. Kie estas
la paŝtataro, kiu estas komisiita al vi, via bela ŝafaro? [21] Kion vi diros,
kiam Li punvizitos vin? vi lernigis ja ilin esti kontraŭ vi, esti ĉefoj kaj
ordonantoj. Ĉu ne atakos vin doloroj kiel naskantan virinon? [22] Eble vi
diros en via koro: Pro kio trafis min ĉi tio? Pro la multo de viaj malbonagoj
estas levitaj la randoj de viaj vestoj kaj malhonoritaj viaj kalkanoj. [23] Ĉu
negro povas ŝanĝi sian haŭton aŭ leopardo siajn makulojn? tiel ankaŭ
vi, ĉu vi povas fari bonon, alkutimiĝinte al malbono? [24] Tial Mi disblovos
ilin kiel pajlopecetojn, kiujn dispelas la vento el la dezerto. [25] Tio estos via
sorto, via parto, destinita de Mi, diras la Eternulo, pro tio, ke vi forgesis Min
kaj fidis malveraĵon. [26] Kaj Mi levos la randojn de viaj vestoj ĝis via vizaĝo,
kaj montriĝos via hontindaĵo, [27] via adulto, via voluptegeco, viaj malĉastaj
pensoj. Sur la montetoj de la kampo Mi vidis viajn abomenindaĵojn. Ve al
vi, ho Jerusalem! ĉu vi ne puriĝos? kiam do fine?

14

[1] Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Jeremia koncerne la senpluvecon.

[2] Judujo funebras, ĝiaj pordegoj malĝoje nigriĝis, klinite al la tero, kaj
plora kriado leviĝas el Jerusalem. [3] Ĝiaj potenculoj sendas siajn subulojn,
por alporti akvon; ĉi tiuj venas al la putoj, sed ne trovas akvon; ili alportas
returne siajn vazojn malplenajn, ili hontas, konsterniĝas, kaj kovras sian
kapon. [4] Ĉar la tero dezertiĝis pro tio, ke ne estis pluvo, tial konsterniĝis
la terkultivistoj kaj kovris sian kapon. [5] Eĉ cervino, naskinta sur la kampo,
forlasas sian idon, ĉar ne ekzistas verdaĵo. [6] Sovaĝaj azenoj staras sur
montetoj, glutas aeron kiel ŝakaloj; senbriliĝis iliaj okuloj, ĉar ne ekzistas
herbo.

7 Se niaj malbonagoj akuzas nin, ho Eternulo, tiam agu pro Via nomo;
ĉar granda estas nia perfido, ni pekis antaŭ Vi. 8 Ho espero de Izrael kaj
lia savanto en tempo de malfeliĉo! kial Vi estas kiel fremdulo en la lando,
kiel pasanto, kiu eniris nur por tradormi la nokton? 9 Kial Vi estas kiel
homo konfuzita, kiel fortulo, kiu ne povas helpi? Vi estas ja meze de ni, ho
Eternulo, kaj ni portas sur ni Vian nomon; ne forlasu nin.
10 Tiele diras la Eternulo pri ĉi tiu popolo: Ili amas vagi, ili ne retenas
siajn piedojn; tial la Eternulo ne estas favora al ili, nun Li memoras iliajn
malbonagojn kaj punas iliajn pekojn. 11 Kaj la Eternulo diris al mi: Ne
preĝu por ĉi tiu popolo, por ĝia bono. 12 Se ili fastos, Mi ne aŭskultos ilian
preĝon, kaj se ili alportos bruloferojn kaj farunoferojn, Mi ne estos favora
al ili; sed Mi ekstermos ilin per glavo, per malsato, kaj per pesto. 13 Tiam
mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo! jen la profetoj diras al ili: Vi ne vidos
glavon, kaj malsato ne estos ĉe vi, ĉar veran pacon Mi donos al vi sur ĉi
tiu loko. 14 Sed la Eternulo diris al mi: Malveraĵon profetas tiuj profetoj en
Mia nomo; Mi ne sendis ilin, ne donis al ili ordonojn, kaj ne parolis al ili; ili
profetas al vi viziojn mensogajn, sorĉaĵon, idolaĵon, kaj trompaĵon de sia
koro. 15 Tial tiele diras la Eternulo pri la profetoj: Ĉar ili profetas en Mia
nomo, kvankam Mi ne sendis ilin, kaj ili diras, ke glavo kaj malsato ne estos
en ĉi tiu lando — per glavo kaj malsato estos ekstermitaj tiuj profetoj; 16 kaj
la popolo, al kiu ili profetas, estos disĵetita sur la stratojn de Jerusalem per
malsato kaj glavo, kaj neniu ilin enterigos — ili, iliaj edzinoj, iliaj filoj, kaj
iliaj filinoj; kaj Mi elverŝos sur ilin ilian malbonecon. 17 Kaj diru al ili
jenon: Miaj okuloj fluigas larmojn nokte kaj tage kaj ne ĉesas, ĉar granda
malfeliĉo trafis la virgulinon, la filinon de mia popolo, frapo tre doloriga.
18 Kiam mi eliras sur la kampon, mi vidas homojn, mortigitajn per glavo;
kiam mi eniras en la urbon, mi vidas homojn, senfortigitajn de malsato;
ankaŭ la profetoj kaj pastroj formigris en landon, kiun ili ne konas.
19 Ĉu Vi tute forpuŝis Jehudan? ĉu Via animo eksentis abomenon kontraŭ
Cion? kial Vi frapis nin tiel, ke neniu povas nin resanigi? Ni esperis pacon,
sed venis nenio bona; ni esperis tempon de resaniĝo, sed ni havas nur
teruron. 20 Ni konfesas, ho Eternulo, nian malpiecon kaj la malbonagojn
de niaj patroj; ĉar ni pekis antaŭ Vi. 21 Pro Via nomo ne malestimegu nin,
ne malaltigu la tronon de Via gloro; memoru kaj ne rompu Vian interligon
kun ni. 22 Ĉu inter la idoloj de la nacioj ekzistas tiaj, kiuj povas doni pluvon?
ĉu la ĉielo per si mem donas pluvegon? Vi estas ja la Eternulo, nia Dio, kaj
ni esperas al Vi, ĉar Vi faras ĉion ĉi tion.

15

1 Kaj la Eternulo diris al mi: Eĉ se stariĝus antaŭ Mi Moseo kaj Samuel, eĉ
tiam Mia animo ne estos kun tiu popolo; forpelu ilin de antaŭ Mia vizaĝo,
ili foriru. 2 Kaj se ili diros al vi: Kien ni iru? tiam diru al ili, ke tiele
diras la Eternulo: Kiu estas destinita por la morto, tiu iru al la morto; kiu
estas destinita por la glavo, tiu iru al la glavo; kiu estas destinita por la
malsato, tiu iru al la malsato; kiu estas destinita por kaptiteco, tiu iru en
kaptitecon. 3 Mi punos ilin per kvar specoj, diras la Eternulo: per glavo,
por mortigi; per hundoj, por treni; per birdoj de la ĉielo kaj per bestoj de
la tero, por formanĝi kaj ekstermi. 4 Mi faros ilin objekto de teruro por
ĉiuj regnoj de la tero, pro Manase, filo de Ĥizkija, reĝo de Judujo, pro tio,
kion li faris en Jerusalem. 5 Ĉar kiu kompatos vin, ho Jerusalem, kaj kiu
afliktiĝos pri vi? kiu sin turnos, por demandi pri via farto? 6 Vi forlasis

Min, diras la Eternulo, vi iris malantaŭen; tial Mi etendas Mian manon sur
vin kaj pereigas vin; Mi laciĝis de kompatado. 7 Mi disŝutis ilin per ŝutilo
tra la pordegojn de la lando, Mi seninfanigis kaj pereigis Mian popolon; kaj
tamen ili ne returnis sin de sia vojo. 8 Mi faros, ke da vidvinoj ĉe ili estos
pli ol da sablo ĉe la maro; en ilian ĉefurbon Mi venigos junan militiston,
kiu ruinigas meze de la tago; Mi ĵetos sur ĝin subite timon kaj teruron.
9 Naskintino de sep infanoj estas senforta, eliras ŝia animo; subiras ŝia
suno, kiam estas ankoraŭ tago; ŝi estas kovrita de honto kaj de malhonoro.
Kaj tiujn, kiuj restis, Mi transdonos al glavo antaŭ iliaj malamikoj, diras la
Eternulo.
10 Ho ve al vi, mia patrino, ke vi naskis min kiel homon, kontraŭ kiu
ĉiu malpacas kaj kiun ĉiu atakas sur la tuta tero! Mi ne pruntedonis
procentege, mi ne prenis prunte; tamen ĉiuj min malbenas. 11 La Eternulo
diris: Mi liberigos vin por bono, Mi helpos vin en la tempo malbona kaj en
la tempo de premado kontraŭ la malamiko.
12 Ĉu oni rompas feron per fero el nordo kaj per kupro? 13 Vian riĉaĵon
kaj viajn trezorojn Mi fordonos al rabado, sen ia pago, pro ĉiuj viaj pekoj
en ĉiuj viaj limoj. 14 Kaj Mi transirigos vin al viaj malamikoj en landon,
kiun vi ne konas; ĉar fajro, kiu ekflamis en Mia kolero, brulos sur vi.
15 Vi scias, ho Eternulo; rememoru min, kaj vizitu min, kaj venĝu pro mi
al miaj persekutantoj; pro Via toleremeco ne pereigu min; sciu, ke pro Vi
mi suferas malhonoron. 16 Kiam mi trovis Viajn vortojn, mi ilin englutis;
kaj Via vorto fariĝis mia ĝojo kaj gajeco de mia koro; ĉar mi portas sur
mi Vian nomon, ho Eternulo, Dio Cebaot. 17 Mi ne sidis en interkonsiliĝo
de mokantoj kaj ne ĝojis kun ili; mi sidis solece antaŭ Via mano, ĉar Vi
plenigis min per indigno. 18 Kial mia malsano estas senfina, kaj mia vundo
tiel malfacila, ke ĝi ne povas resaniĝi? Vi fariĝis por mi kiel malaperanta
fonto de akvo nefidebla.
19 Tial tiele diras la Eternulo: Se vi revenos, tiam Mi denove starigos vin
antaŭ Mi; se el senvaloraĵo vi eltiros la valoraĵon, vi fariĝos kiel Mia buŝo;
ili revenos al vi, sed vi ne revenos al ili. 20 Kaj Mi starigos vin por tiu popolo
kiel fortikan kupran muron; ili batalos kontraŭ vi, sed ne venkos vin; ĉar
Mi estas kun vi, por vin helpi kaj savi, diras la Eternulo. 21 Mi savos vin el
la mano de malbonuloj, kaj Mi liberigos vin el la mano de tiranoj.

16

1 Kaj aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ne prenu al vi
edzinon, kaj ne havu filojn nek filinojn, sur ĉi tiu loko. 3 Ĉar tiele diras la
Eternulo pri la filoj kaj filinoj, kiuj naskiĝas sur ĉi tiu loko, pri iliaj patrinoj,
kiuj naskas ilin, kaj pri iliaj patroj, kiuj naskigas ilin en ĉi tiu lando: 4 Per
diversaj doloraj mortoj ili mortos; ili ne estos priplorataj nek enterigitaj, ili
estos kiel sterko sur la supraĵo de la tero; de glavo kaj de malsato ili pereos,
kaj iliaj kadavroj estos manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de
la tero. 5 Ĉar tiele diras la Eternulo: Ne eniru en la domon de plorado, ne
iru funebri, kaj ne konsolu ilin; ĉar Mi forprenis de tiu popolo Mian pacon,
diras la Eternulo, la favorkorecon kaj la kompaton. 6 Mortos la granduloj
kaj la malgranduloj en tiu lando; ili ne estos enterigitaj nek priplorataj;
oni ne faros al si tranĉojn nek kalvaĵon pro ili. 7 Oni ne disdonos inter ili
panon de funebro, por konsoli ilin pri la mortinto, kaj oni ne trinkigos al ili
kalikon de konsolo pri ilia patro kaj pri ilia patrino. 8 Ankaŭ en la domon
de festeno ne iru, por sidi kun ili, por manĝi kaj trinki. 9 Ĉar tiele diras

la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi forigos de ĉi tiu loko antaŭ viaj
okuloj kaj dum via vivo la sonojn de ĝojo kaj la sonojn de gajeco, la voĉon
de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino. 10 Kiam vi diros al tiu popolo ĉiujn
ĉi tiujn vortojn, kaj ili diros al vi: Pro kio la Eternulo eldiris pri ni tiun
tutan grandan malfeliĉon? kia estas nia krimo, kaj kia estas nia peko, kiun
ni pekis antaŭ la Eternulo, nia Dio? — 11 tiam diru al ili: Pro tio, ke viaj
patroj forlasis Min, diras la Eternulo, kaj sekvis aliajn diojn kaj servis kaj
adorkliniĝis al ili, dum Min ili forlasis kaj Mian instruon ne obeis; 12 kaj vi
agas ankoraŭ pli malbone ol viaj patroj, kaj ĉiu el vi sekvas la obstinecon
de sia malbona koro, ne aŭskultante Min; 13 tial Mi elĵetos vin el ĉi tiu
lando en landon, kiun ne konis vi nek viaj patroj, kaj vi servos tie al aliaj
dioj tage kaj nokte, ĉar Mi ne donos al vi indulgon.

14 Pro tio jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam oni ne plu diros: Vivas
la Eternulo, kiu elkondukis la Izraelidojn el la lando Egipta; 15 sed: Vivas la
Eternulo, kiu elkondukis la Izraelidojn el la lando norda, kaj el ĉiuj landoj,
kien Li dispelis ilin; ĉar Mi revenigos ilin en ilian landon, kiun Mi donis al
iliaj patroj. 16 Jen Mi sendos multe da fiŝkaptistoj, diras la Eternulo, por
kapti ilin; poste Mi sendos multe da ĉasistoj, por ĉasi ilin de ĉiu monto,
de ĉiu monteto, kaj el la fendoj de la rokoj. 17 Ĉar Miaj okuloj vidas ĉiujn
iliajn vojojn; ili ne estas kovritaj antaŭ Mi, kaj iliaj malbonagoj ne estas
kaŝitaj antaŭ Miaj okuloj. 18 Antaŭ ĉio Mi duoble pagos pro iliaj malbonagoj
kaj iliaj pekoj, pro tio, ke ili malpurigis Mian landon: per la kadavroj de
siaj idoloj kaj per siaj abomenindaĵoj ili plenigis Mian heredaĵon. 19 Ho
Eternulo, mia forto kaj mia fortikeco kaj mia rifuĝo en tempo de malfeliĉo!
al Vi venos nacioj de la randoj de la tero, kaj diros: Nur malverajn diojn
heredis niaj patroj; ili estas vantaĵo, ili taŭgas por nenio. 20 Ĉu povas homo
fari al si diojn? ili ne estas ja dioj. 21 Tial jen Mi prudentigos ilin; tiun fojon
Mi sentigos al ili Mian manon kaj Mian forton; kaj ili ekscios, ke Mia nomo
estas Eternulo.

17

1 La peko de Jehuda estas skribita per fera skribilo, per diamanta pinto,
sur la tabelo de ilia koro kaj sur la kornoj de iliaj altaroj. 2 Iliaj filoj bone
memoras iliajn altarojn kaj iliajn sanktajn stangojn ĉe la verdaj arboj sur
la altaj montetoj. 3 Ĉu Mia monto estas sur la kampo? vian havon kaj ĉiujn
viajn trezorojn Mi fordonos por disrabo, viajn altaĵojn pro la pekoj en ĉiuj
viaj limoj. 4 Kaj vi estos elpuŝita el la heredaĵo, kiun Mi donis al vi, kaj Mi
servigos vin al viaj malamikoj en lando, kiun vi ne konas; ĉar vi ekbruligis
fajron de Mia kolero, ĝi flamos eterne.

5 Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon kaj
faris karnon lia apogo kaj kies koro forturnis sin de la Eternulo. 6 Li estos
kiel nuda arbo en la dezerto; li ne vidos, kiam venos bono; li loĝos sur
sunbruligita loko, en lando senfrukta kaj ne loĝata. 7 Benita estas la homo,
kiu fidas la Eternulon, kaj la Eternulo estos lia apogo. 8 Li estos kiel arbo,
plantita ĉe akvo kaj etendanta siajn radikojn al torento; ĝi ne timas, kiam
venas varmego; ĝiaj folioj restas verdaj, kaj en tempo de sekeco ĝi ne zorgas
kaj ne ĉesas doni fruktojn. 9 Malica estas ĉies koro, kaj nefidinda; kiu
povas ĝin ekkoni? 10 Sed Mi, la Eternulo, trapenetras la koron, esploras
la internon, por redoni al ĉiu laŭ lia konduto, laŭ la fruktoj de liaj agoj.
11 Perdriko kovas ovojn, kiujn ĝi ne naskis; tia estas tiu, kiu akiras riĉecon

per rimedoj maljustaj: en la mezo de sia vivo li ĝin perdos, kaj en la fino
li restos malsaĝulo.
12 Sed la loko de nia sanktejo estas trono de gloro, alta de tempo antikva.
13 Ho Eternulo, espero de Izrael! ĉiuj, kiuj forlasas Vin, estos hontigitaj, la
defalintoj estos skribitaj sur la tero; ĉar ili forlasis la Eternulon, la fonton
de viva akvo. 14 Sanigu min, ho Eternulo, kaj mi estos sanigita; savu min,
kaj mi estos savita; ĉar Vi estas mia gloro. 15 Jen ili diras al mi: Kie estas la
vorto de la Eternulo? ĝi plenumiĝu. 16 Sed mi ne forklinis min de tio, esti
paŝtisto laŭ Via montro; la tagon de malfeliĉo mi ne deziris, tion Vi scias;
kio eliris el mia buŝo, tio estis ĝusta antaŭ Via vizaĝo. 17 Ne estu por mi
terura, Vi, mia rifuĝejo en la tago de mizero! 18 Miaj persekutantoj estu
hontigitaj, sed mi ne estu hontigita; ili tremu, sed mi ne tremu; venigu sur
ilin tagon de mizero, kaj frapu ilin per duobla frapo.
19 Tiele diris al mi la Eternulo: Iru kaj stariĝu en la pordego de la simpla
popolo, tiu pordego, tra kiu eniras kaj eliras la reĝoj de Judujo, kaj en ĉiuj
pordegoj de Jerusalem; 20 kaj diru al ili: Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho reĝoj de Judujo, kaj ĉiuj Judoj kaj ĉiuj loĝantoj de Jerusalem, kiuj iras
tra ĉi tiuj pordegoj. 21 Tiele diras la Eternulo: Gardu viajn animojn, kaj
ne portu ŝarĝojn en la tago sabata, kaj ne enportu ilin tra la pordegoj de
Jerusalem; 22 kaj ne elportu ŝarĝon el viaj domoj en la tago sabata, kaj
faru nenian laboron, sed sanktigu la tagon sabatan, kiel Mi ordonis al viaj
patroj. 23 Sed ili ne aŭskultis kaj ne alklinis sian orelon, sed obstinigis
sian nukon, por ne aŭskulti kaj por ne akcepti moralinstruon. 24 Se vi
aŭskultos Min, diras la Eternulo, kaj ne portos ŝarĝon tra la pordegoj de
ĉi tiu urbo en la tago sabata, sed vi sanktigos la tagon sabatan, farante en
ĝi nenian laboron: 25 tiam tra la pordegoj de ĉi tiu urbo irados reĝoj kaj
princoj, sidantaj sur la trono de David, veturantaj sur ĉaroj kaj ĉevaloj, ili
kaj iliaj princoj, la Judoj kaj la loĝantoj de Jerusalem, kaj ĉi tiu urbo estos
loĝata eterne. 26 Kaj oni venados el la urboj de Judujo, el la ĉirkaŭaĵoj de
Jerusalem, el la lando de Benjamen, de la ebenaĵo, de la montoj, kaj de
sudo, alportante bruloferojn kaj buĉoferojn kaj farunoferojn kaj olibanon
kaj dankajn donacojn en la domon de la Eternulo. 27 Sed se vi ne obeos Min,
ke vi sanktigu la tagon sabatan kaj ne portu ŝarĝon, irante tra la pordegoj
de Jerusalem en la tago sabata: tiam Mi ekbruligos en ĝiaj pordegoj fajron,
kiu ekstermos la palacojn de Jerusalem kaj ne estingiĝos.

18

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo: 2 Leviĝu kaj iru
en la domon de la potisto, kaj tie Mi aŭdigos al vi Miajn vortojn. 3 Kaj mi
iris en la domon de la potisto, kaj jen li laboras sur la stablo. 4 Kaj kiam
difektiĝis en la mano de la potisto la vazo, kiun li estis faranta el argilo, li
faris denove alian vazon, kian al li plaĉis fari.
5 Tiam aperis al mi la jena vorto de la Eternulo: 6 Ĉu Mi ne povas agi kun
vi, ho domo de Izrael, kiel tiu potisto? diras la Eternulo; jen kiel la argilo en
la mano de la potisto, tiel vi estas en Mia mano, ho domo de Izrael. 7 Unu
momenton Mi decidas pri popolo kaj pri regno, ke Mi ĝin elŝiros, disfrapos,
kaj pereigos; 8 sed se tiu popolo pentas sian malbonecon, pro kiu Mi decidis
pri ĝi, tiam Mi ankaŭ pentas pri la malfeliĉo, kiun Mi intencis fari al ĝi.
9 Alian fojon Mi decidas pri popolo kaj pri regno, ke Mi ĝin fortikigos kaj
enradikigos; 10 sed se ĝi faras malbonon antaŭ Miaj okuloj, ne aŭskultante
Mian voĉon, tiam Mi pentas pri la bono, kiun Mi intencis fari al ĝi. 11 Kaj

nun diru al la Judoj kaj al la loĝantoj de Jerusalem jene: Tiele diras la
Eternulo: Jen Mi preparas por vi malbonon kaj havas intencon kontraŭ vi;
revenu do ĉiu de sia malbona vojo, kaj rebonigu vian konduton kaj viajn
agojn. 12 Sed ili diras: Vane, ni sekvos niajn intencojn, kaj ĉiu el ni agos
laŭ la obstineco de sia malbona koro.
13 Tial tiele diras la Eternulo: Demandu inter la nacioj, ĉu iu aŭdis ion
similan; multe da abomenindaĵoj faris la filino de Izrael. 14 Ĉu la neĝo
de Lebanon ĉesas liveri akvon al Miaj kampoj? ĉu ĉesigas sian iradon la
malvarma akvo, fluanta de malproksime? 15 Sed Mia popolo forgesis Min,
incensas al idoloj; per sia konduto ili senordigas la vojojn eternajn, por iri
laŭ vojo ne ebenigita, 16 por fari sian landon dezerto, eterna mokataĵo, tiel,
ke ĉiu, kiu trapasas ĝin, miras kaj balancas la kapon. 17 Kiel per orienta
vento Mi disblovos ilin antaŭ la malamiko; la nukon kaj ne la vizaĝon Mi
montros al ili en la tago de ilia pereo.
18 Ili diris: Ni iru kaj interkonsiliĝu kontraŭ Jeremia; ĉar ne malaperis la
leĝinstruo ĉe la pastro, nek konsilo ĉe la saĝulo, nek parolo ĉe la profeto;
venu, ni batu lin per la lango, kaj ni ne atentu liajn vortojn.
19 Atentu min, ho Eternulo, kaj aŭskultu la voĉon de miaj kontraŭuloj.
20 Ĉu oni devas repagi bonon per malbono? ĉar ili fosis foson por mia
animo. Memoru, kiel mi staris antaŭ Vi, por paroli bonon pri ili, por
forklini de ili Vian koleron. 21 Tial elmetu iliajn filojn al malsato kaj
transdonu ilin al glavo; iliaj edzinoj fariĝu seninfanaj kaj vidvinoj, iliaj
viroj estu frapitaj de morto, iliaj junuloj estu mortigitaj de glavo en milito.
22 Kriado estu aŭdata el iliaj domoj, kiam Vi subite venigos sur ilin amasojn,
pro tio, ke ili fosis foson, por kapti min, kaj reton ili metis antaŭ miajn
piedojn. 23 Vi, ho Eternulo, scias ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi, por
mortigi min; ne pardonu ilian malbonagon, kaj ilian pekon antaŭ Vi ne
elviŝu; faligu ilin antaŭ Vi; agu kontraŭ ili en la tempo de Via kolero.

19

1 Tiele diris la Eternulo: Iru kaj aĉetu argilan kruĉon de potisto, kaj,
preninte kelkajn el la plejaĝuloj de la popolo kaj el la plejaĝuloj de la
pastroj, 2 iru en la valon de la filo de Hinom, kiu estas antaŭ la Pordego
de Argilaĵoj, kaj proklamu tie la vortojn, kiujn Mi diros al vi. 3 Kaj diru:
Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho reĝoj de Judujo kaj loĝantoj de
Jerusalem! tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi venigos
sur ĉi tiun lokon tian malfeliĉon, ke al ĉiu, kiu aŭdos pri ĝi, eksonoros
liaj oreloj. 4 Pro tio, ke ili forlasis Min, kaj malpurigis ĉi tiun lokon, kaj
incensis sur ĝi al aliaj dioj, kiujn ne konis ili nek iliaj patroj nek la reĝoj de
Judujo, kaj plenigis ĉi tiun lokon per sango de senkulpuloj; 5 kaj konstruis
altaĵojn al Baal, por forbruligi siajn filojn kiel bruloferojn al Baal, kion Mi
ne ordonis kaj ne diris, kaj kio eĉ ne venis en Mian kapon: 6 pro tio jen
venos tempo, diras la Eternulo, kiam oni jam nomos ĉi tiun lokon ne Tofet
kaj valo de la filo de Hinom, sed valo de mortigado. 7 Kaj Mi detruos sur
ĉi tiu loko la planon de Judujo kaj Jerusalem; kaj Mi faligos ilin de glavo
antaŭ iliaj malamikoj, kaj de la mano de tiuj, kiuj serĉas ilian animon, kaj
Mi donos iliajn kadavrojn kiel manĝaĵon al la birdoj de la ĉielo kaj al la
bestoj de la tero. 8 Kaj Mi faros ĉi tiun urbon dezerto kaj mokataĵo; ĉiu, kiu
preterpasos ĝin, miros kaj mokos ĉiujn ĝiajn frapojn. 9 Kaj Mi manĝigos
al ili la karnon de iliaj filoj kaj la karnon de iliaj filinoj, kaj ĉiu manĝos la
karnon de sia proksimulo, dum la sieĝo, kaj en la premado, per kiu premos

ilin iliaj malamikoj kaj la serĉantoj de iliaj animoj. 10 Kaj disrompu la
kruĉon antaŭ la okuloj de tiuj viroj, kiuj venis kun vi; 11 kaj diru al ili: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Tiele Mi disrompos ĉi tiun popolon kaj ĉi tiun
urbon, kiel oni disrompas vazon de potisto, ke ĝi ne povas esti tutaĵigita;
kaj oni enterigos en Tofet, ĉar ne ekzistos alia loko por enterigado. 12 Tiele
Mi agos kun ĉi tiu loko, diras la Eternulo, kaj kun ĝiaj loĝantoj, kaj Mi faros
ĉi tiun lokon simila al Tofet. 13 Kaj la domoj de Jerusalem kaj la domoj de
la reĝoj de Judujo estos malpuraj, kiel la loko Tofet, ĉiuj domoj, sur kies
tegmentoj oni incensis al la tuta armeo de la ĉielo kaj verŝis verŝoferojn
al aliaj dioj.
14 Kaj Jeremia venis de Tofet, kien sendis lin la Eternulo por profeti; kaj
li stariĝis sur la korto de la domo de la Eternulo, kaj diris al la tuta popolo:
15 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi venigos sur ĉi tiun
urbon kaj sur ĉiujn ĝiajn vilaĝojn la tutan malfeliĉon, kiun Mi eldiris pri
ĝi; ĉar ili obstinigis sian nukon kaj ne aŭskultas Miajn vortojn.

20

1 Kiam la pastro Paŝĥur, filo de Imer, la ĉefa oficisto en la domo de
la Eternulo, aŭdis, kiel Jeremia profetis ĉion diritan, 2 Paŝĥur batis la
profeton Jeremia, kaj metis lin en karceron, kiu estis en la supra Pordego
de Benjamen ĉe la domo de la Eternulo. 3 La sekvantan tagon Paŝĥur
ellasis Jeremian el la karcero; tiam Jeremia diris al li: La Eternulo nomas
vin ne Paŝĥur, sed Teruro-ĉirkaŭe. 4 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi
faros vin teruro por vi mem kaj por ĉiuj viaj amikoj, kaj ili falos de la
glavo de siaj malamikoj; viaj okuloj tion vidos; kaj la tutan Judujon Mi
transdonos en la manojn de la reĝo de Babel, kiu ekzilos ilin en Babelon
kaj mortigos ilin per la glavo. 5 Kaj la tutan havon de ĉi tiu urbo kaj ĝian
tutan laborakiron kaj ĉiujn ĝiajn valoraĵojn kaj ĉiujn trezorojn de la reĝoj
de Judujo Mi transdonos en la manon de iliaj malamikoj, kiuj prirabos kaj
prenos kaj forportos ilin en Babelon. 6 Kaj vi, Paŝĥur, kaj ĉiuj loĝantoj de
via domo iros en kaptitecon, venos Babelon, kaj tie vi mortos, kaj tie vi
estos enterigitaj, vi kaj ĉiuj viaj amikoj, al kiuj vi profetis malvere.
7 Ho Eternulo, Vi fortiris min post Vi, kaj mi lasis fortiri min; Vi estas
pli forta ol mi kaj venkis min; kaj mi fariĝis objekto de ĉiutaga mokado,
ĉiu mokas min. 8 Ĉar de la tempo, kiam mi ekparolis, kriis pri maljusteco,
vokis pri rabado, la vorto de la Eternulo fariĝis por mi kaŭzo de honto
kaj de ĉiutaga mokado. 9 Mi diris al mi: Mi ne rememorigos pri Li, mi ne
plu parolos en Lia nomo; sed tio fariĝis en mia koro kiel flamanta fajro,
penetrinta en miajn ostojn, kaj mi laciĝis de retenado kaj ne plu povis
elteni. 10 Ĉar mi aŭdas la insultadon de multaj kaj minacadon ĉirkaŭe:
Akuzu, ni akuzu lin! Ĉiuj, kiuj vivas pace kun mi, observas min de flanke:
Eble li forlogiĝos, tiam ni venkos lin kaj venĝos al li. 11 Sed la Eternulo estas
kun mi kiel potenca heroo, tial miaj persekutantoj falos kaj ne venkos; ili
estos forte hontigitaj pro tio, ke ili agis tiel malprudente; la honto estos
eterna, ne forgesiĝos. 12 Ho Eternulo Cebaot, kiu elprovas virtulon kaj
vidas la internon kaj la koron! faru, ke mi vidu Vian venĝon sur ili, ĉar al
Vi mi transdonis mian proceson. 13 Kantu al la Eternulo, gloru la Eternulon;
ĉar Li savas la animon de malriĉulo el la mano de malbonaguloj.
14 Malbenita estu la tago, en kiu mi naskiĝis; la tago, en kiu mia patrino
min naskis, ne estu benita. 15 Malbenita estu la homo, kiu sciigis al mia

patro kaj diris: Virseksa infano estas naskita al vi, kaj per tio li faris
al li grandan ĝojon. [16] Tiu homo estu kiel la urboj, kiujn la Eternulo
senkompate ruinigis; li aŭdu kriadon matene kaj ploregadon tagmeze.
[17] Kial mi ne estis mortigita en la utero, ke mia patrino estu mia tombo
kaj ŝia ventro restu graveda por ĉiam? [18] Kial mi eliris el la utero, por vidi
malfacilan penadon kaj mizeron kaj por ke mia vivo pasu en honto?

21

[1] Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo, kiam la reĝo
Cidkija sendis al li Paŝĥuron, filon de Malkija, kaj la pastron Cefanja, filo
de Maaseja, por diri: [2] Volu demandi pri ni la Eternulon, ĉar Nebukadnecar,
reĝo de Babel, militas kontraŭ ni; eble la Eternulo faros al ni ion similan
al ĉiuj Liaj mirakloj, kaj tiu foriros de ni.
[3] Kaj Jeremia diris al ili: Tiele diru al Cidkija: [4] Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Jen Mi returnos la batalilojn, kiuj estas en viaj manoj kaj per
kiuj vi batalas kontraŭ la reĝo de Babel, kaj kontraŭ la Ĥaldeoj, kiuj sieĝas
vin ekstere de la murego, kaj Mi kolektos ilin meze de ĉi tiu urbo. [5] Kaj
Mi batalos kontraŭ vi per mano etendita kaj per forta brako, en kolero,
furiozo, kaj granda indigno. [6] Kaj Mi frapos la loĝantojn de ĉi tiu urbo,
la homojn kaj la brutojn; de granda pesto ili mortos. [7] Kaj post tio, diras
la Eternulo, Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn servantojn, kaj la popolon,
kaj tiujn, kiuj en ĉi tiu urbo restis de la pesto, de la glavo, kaj de la malsato,
Mi transdonos en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, en la manon
de iliaj malamikoj, kaj en la manon de tiuj, kiuj deziras ilian morton; kaj
li mortigos ilin per glavo; li ne hezitos, ne indulgos, kaj ne kompatos. [8] Kaj
al ĉi tiu popolo diru: Tiele diras la Eternulo: Jen Mi proponas al vi vojon
de vivo kaj vojon de morto: [9] kiu restos en ĉi tiu urbo, tiu mortos de glavo
aŭ de malsato aŭ de pesto; kaj kiu eliros kaj transdonos sin al la Ĥaldeoj,
kiuj vin sieĝas, tiu restos vivanta, kaj lia animo estos lia akiro. [10] Ĉar
Mi turnis Mian vizaĝon kontraŭ ĉi tiun urbon por malbono, ne por bono,
diras la Eternulo; en la manon de la reĝo de Babel ĝi estos transdonita, kaj
li forbruligos ĝin per fajro.
[11] Kaj koncerne la domon de la reĝo de Judujo aŭskultu la vorton de la
Eternulo: [12] Domo de David! diras la Eternulo: Frue matene faru juĝon
kaj savu prematon el la mano de premanto, por ke Mia kolero ne aperu
kiel fajro kaj ĝi ne ekflamu pro viaj malbonagoj tiel, ke neniu povos ĝin
estingi. [13] Jen Mi iras kontraŭ vin, kiu staras en la valo, roko sur la ebenaĵo,
diras la Eternulo, kontraŭ vin, kiuj diras: Kiu atakos nin? kaj kiu eniros
en niajn loĝejojn? [14] Kaj Mi punos vin laŭ la fruktoj de viaj agoj, diras la
Eternulo; kaj Mi ekbruligos fajron en ĝia arbaro, por ke ĝi ekstermu ĝian
tutan ĉirkaŭaĵon.

22

[1] Tiele diris la Eternulo: Iru en la domon de la reĝo de Judujo, kaj diru
tie jenon: [2] diru: Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho reĝo de Judujo, kiu
sidas sur la trono de David, vi, kaj viaj servantoj, kaj via popolo, kiu iras tra
ĉi tiuj pordegoj. [3] Tiele diras la Eternulo: Faru juĝon kaj juston, kaj savu
prematon el la mano de premanto; ne ofendu kaj ne premu fremdulon,
orfon, aŭ vidvinon, kaj sangon senkulpan ne verŝu sur ĉi tiu loko. [4] Ĉar
se vi plenumos ĉi tiun diron, tiam tra la pordegoj de ĉi tiu domo irados
reĝoj, sidantaj sur la trono de David, veturantaj sur ĉaroj kaj sur ĉevaloj,

li mem kaj liaj servantoj kaj lia popolo. 5 Sed se vi ne obeos tiujn vortojn,
tiam — Mi ĵuras per Mi, diras la Eternulo — ĉi tiu domo fariĝos ruino.
6 Ĉar tiele diras la Eternulo koncerne la domon de la reĝo de Judujo: Vi
estas al Mi Gilead, supro de Lebanon; kaj tamen Mi faros vin dezerto, urboj
ne loĝataj. 7 Mi starigos kontraŭ vi ekstermantojn, ĉiun kun liaj bataliloj,
kaj ili dehakos viajn plej bonajn cedrojn kaj ĵetos en fajron. 8 Kaj multe
da nacioj preterpasos ĉi tiun urbon, kaj ili diros unu al la alia: Pro kio la
Eternulo agis tiele kun ĉi tiu granda urbo? 9 Kaj oni respondos: Pro tio, ke
ili forlasis la interligon de la Eternulo, ilia Dio, kaj adorkliniĝis al aliaj dioj
kaj servis al ili.

10 Ne ploru pri mortinto kaj ne funebru pri li; sed ploru forte pri tiu,
kiu foriras, ĉar li ne plu revenos kaj ne revidos la landon de sia naskiĝo.
11 Ĉar tiele diras la Eternulo pri Ŝalum, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, kiu
reĝis post sia patro Joŝija kaj foriris de ĉi tiu loko: Li ne plu revenos ĉi tien;
12 sed sur la loko, kien oni transloĝigis lin en kaptitecon, tie li mortos, kaj
ĉi tiun landon li ne plu vidos.

13 Ve al tiu, kiu konstruas sian domon per malbonagoj kaj siajn ĉambrojn
en maljusteco; kiu devigas sian proksimulon labori vane kaj ne donas al li
lian prolaboran pagon; 14 kiu diras: Mi konstruos al mi grandan domon kaj
vastajn ĉambrojn; kaj trahakas al si fenestrojn kaj kadras ilin per cedro kaj
kolorigas per cinabro. 15 Ĉu vi reĝos per tio, ke vi ĉirkaŭis vin per cedraĵo?
via patro ja ankaŭ manĝis kaj trinkis, sed li agis laŭjuĝe kaj juste, kaj tiam
estis al li bone. 16 Li juĝadis la aferojn de premito kaj malriĉulo, kaj tiam
estis bone. Ĉu ne tio signifas koni Min? diras la Eternulo. 17 Sed viaj
okuloj kaj via koro celas nur malhonestan profiton, verŝadon de senkulpa
sango, faradon de rabado kaj de premado. 18 Tial tiele diras la Eternulo
pri Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo: Oni ne lamentos pri li: Ho ve,
mia frato! ho ve, fratino! oni ne lamentos pri li: Ho ve, sinjoro! ho ve,
glorulo! 19 Per enterigo de azeno li estos enterigita: oni trenos lin kaj ĵetos
malproksimen de la pordegoj de Jerusalem.

20 Supreniru sur Lebanonon kaj kriu, kaj en Baŝan laŭtigu vian voĉon,
kaj kriu de Abarim; ĉar disbatitaj estas ĉiuj viaj amantoj. 21 Mi parolis al
vi, kiam vi estis ankoraŭ en bona stato, sed vi diris: Mi ne volas aŭskulti.
Tia estis via konduto detempe de via juneco, ke vi ne aŭskultis Mian
voĉon. 22 Ĉiujn viajn paŝtistojn forblovos la vento, kaj viaj amantoj iros en
kaptitecon; tiam vin kovros honto kaj malhonoro pro ĉiuj viaj malbonagoj.
23 Vi sidas sur Lebanon, vi faris al vi neston inter cedroj; kiel mizera
vi estos, kiam atakos vin doloroj, kiel doloroj de naskantino! 24 Kiel Mi
vivas, diras la Eternulo, se Konja, filo de Jehojakim, reĝo de Judujo, eĉ
estus sigelringo sur Mia dekstra mano, eĉ de tie Mi vin deŝirus. 25 Kaj Mi
transdonos vin en la manon de tiuj, kiuj celas vian morton, kaj en la manon
de tiuj, kiujn vi timegas, en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj
en la manon de la Ĥaldeoj. 26 Kaj Mi ĵetos vin, kaj vian patrinon, kiu
naskis vin, en alian landon, kie vi ne naskiĝis; kaj tie vi mortos. 27 Sed en
la landon, kien ili tre dezirus reveni, tien ili ne revenos. 28 Ĉu ĉi tiu homo,
Konja, estas objekto malestimata, forpuŝita? ĉu li estas vazo neamata?
kial ili estas forĵetitaj, li kaj lia idaro, ĵetitaj en landon, kiun ili ne konis?
29 Ho tero, tero, tero! aŭskultu la vorton de la Eternulo! 30 Tiele diras
la Eternulo: Enskribu ĉi tiun homon kiel seninfanan, kiel homon, kiu ne

havos sukceson en sia vivo; ĉar neniu el lia idaro sukcesos sidi sur la trono de David aŭ regos iam en Judujo.

23

1 Ve al la paŝtistoj, kiuj pereigas kaj diskurigas la ŝafojn de Mia
paŝtataro! diras la Eternulo. 2 Tial tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael,
pri la paŝtistoj, kiuj paŝtas Mian popolon: Vi diskurigis Miajn ŝafojn kaj
dispelis ilin kaj ne observis ilin; jen Mi punos sur vi viajn malbonajn agojn,
diras la Eternulo. 3 Sed Mi kolektos la restaĵon de Miaj ŝafoj el ĉiuj landoj,
kien Mi dispelis ilin, kaj Mi revenigos ilin sur ilian paŝtejon; kaj ili donos
fruktojn kaj multiĝos. 4 Kaj Mi starigos super ili paŝtistojn, por ke ili
paŝtu ilin; kaj ili jam ne timos kaj ne tremos kaj ne estos atakataj, diras la
Eternulo.
5 Jen venos tempo, diras la Eternulo, kaj Mi aperigos de David markoton
virtan, kaj ekregos reĝo, kaj li estos prudenta, kaj li farados juĝon kaj
justecon sur la tero. 6 En lia tempo Jehuda estos savita kaj Izrael loĝos
sendanĝere; kaj jen estas la nomo, per kiu oni lin nomos: La Eternulo
estas nia justeco. 7 Pro tio jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam oni
ne plu diros: Vivas la Eternulo, kiu elkondukis la Izraelidojn el la lando
Egipta; 8 sed: Vivas la Eternulo, kiu elirigis kaj venigis la idaron de la
domo de Izrael el la lando norda, kaj el ĉiuj landoj, kien Mi dispelis ilin;
kaj ili ekloĝos en sia lando.
9 Pri la profetoj. Disŝiriĝas en mi mia koro, ĉiuj miaj ostoj tremas; mi
fariĝis kiel ebriulo, kiel homo, senfortigita de vino, antaŭ la Eternulo kaj
antaŭ Liaj sanktaj vortoj. 10 Ĉar la lando estas plena de adultuloj, ĉar
la lando ploras de malbeno; sekiĝis la paŝtejoj de la stepo; ilia celado
estas malpia, kaj ilia forto estas en malvereco. 11 Ĉar profeto kaj pastro
hipokritas; eĉ en Mia domo Mi trovas iliajn malbonagojn, diras la Eternulo.
12 Pro tio ilia vojo estos kiel glitigaj lokoj en mallumo: ili glitos tie kaj falos;
ĉar Mi venigos sur ilin malfeliĉon en la jaro, kiam Mi punvizitos ilin, diras
la Eternulo. 13 Ĉe la profetoj de Samario Mi vidis stultecon: ili profetis
en la nomo de Baal, kaj erarigis Mian popolon Izrael; 14 sed ĉe la profetoj
de Jerusalem Mi vidis ion teruran: ili adultas, iras vojon de mensogoj, kaj
subtenas la manojn de malbonaguloj, por ke neniu el ili konvertu sin de
sia malboneco; ili ĉiuj fariĝis por Mi kiel Sodom, kaj la loĝantoj de la urbo
kiel Gomora.
15 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot pri la profetoj: Jen Mi manĝigos
al ili vermuton kaj trinkigos al ili akvon maldolĉan; ĉar de la profetoj de
Jerusalem disvastiĝas malpieco en la tuta lando. 16 Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Ne aŭskultu la vortojn de la profetoj, kiuj profetas al vi; ili trompas
vin; ili predikas vizion de sia koro, sed ne el la buŝo de la Eternulo. 17 Ili
diras al Miaj malŝatantoj: La Eternulo diris, ke al vi estos paco; kaj al ĉiu,
kiu sekvas la obstinecon de sia koro, ili diras: Ne trafos vin malfeliĉo. 18 Sed
kiu staris en la konsilo de la Eternulo, kaj vidis kaj aŭdis Lian vorton? kiu
aŭdis Lian vorton kaj komprenis? 19 Jen eliros ventego de la Eternulo en
kolero, ventego turniĝanta; ĝi falos sur la kapon de la malpiuloj. 20 Ne
kvietiĝos la kolero de la Eternulo, ĝis Li estos farinta kaj ĝis Li estos
plenuminta la intencojn de Sia koro; en la tempo estonta vi tion komprenos.
21 Mi ne sendis tiujn profetojn, sed ili mem kuris; Mi nenion diris al ili,
tamen ili profetas. 22 Se ili estus starintaj en Mia konsilo, ili aŭdigus Miajn
vortojn al Mia popolo kaj deturnus ilin de ilia malbona vojo kaj de iliaj

malbonaj agoj. 23 Ĉu Mi estas nur Dio de proksime? diras la Eternulo; ĉu
Mi ne estas ankaŭ Dio de malproksime? 24 Ĉu homo povas kaŝi sin en tia
sekreta loko, kie Mi lin ne vidus? diras la Eternulo; ĉu ne Mi plenigas la
ĉielon kaj la teron? diras la Eternulo. 25 Mi aŭdas, kion diras la profetoj,
kiuj en Mia nomo profetas malveraĵon; ili diras: Mi sonĝis, mi sonĝis.
26 Kiel longe tio daŭros en la koro de la profetoj, kiuj profetas malveraĵon,
profetas la trompaĵon de sia koro? 27 Ili pensas, ke ili forgesigos al Mia
popolo Mian nomon per siaj sonĝoj, kiujn ili rakontas unu al la alia, tiel
same, kiel iliaj patroj forgesis Mian nomon pro Baal. 28 Profeto, kiu vidis
sonĝon, rakontu sonĝon; kaj tiu, al kiu aperis Mia vorto, raportu Mian
vorton vere. Kio komuna estas inter pajlo kaj greno? diras la Eternulo.
29 Ĉu Mia vorto ne estas kiel fajro, diras la Eternulo, kaj kiel martelo, kiu
disbatas rokon?

30 Tial jen Mi turnos Min kontraŭ la profetojn, diras la Eternulo, kiuj
ŝtelas Miajn vortojn unu de la alia. 31 Jen Mi turnos Min kontraŭ la
profetojn, diras la Eternulo, kiuj esprimas sian propran parolon, kaj diras:
Li diris. 32 Jen Mi turnos Min kontraŭ tiujn, kiuj profetas malverajn
sonĝojn, diras la Eternulo, kaj rakontas ilin kaj erarigas Mian popolon per
siaj mensogaĵoj kaj per sia senprudenteco, dum Mi ne sendis ilin kaj ne
donis al ili ordonojn, kaj ili ja alportas al ĉi tiu popolo nenian utilon, diras
la Eternulo. 33 Se ĉi tiu popolo aŭ profeto aŭ pastro demandos vin, dirante:
Kia estas la ŝarĝo de la Eternulo? tiam diru al ili koncerne la ŝarĝon: Mi
forlasos vin, diras la Eternulo. 34 Kaj se iu el la profetoj aŭ pastroj aŭ el la
popolo diros: Ŝarĝo de la Eternulo, Mi punos tiun homon kaj lian domon.
35 Nur tiel diru ĉiu al sia proksimulo kaj ĉiu al sia frato: Kion respondis
la Eternulo? aŭ: Kion diris la Eternulo? 36 Kaj la esprimon: Ŝarĝo de la
Eternulo, ne plu uzu; ĉar por ĉiu homo lia vorto fariĝos ŝarĝo, pro tio,
ke vi malĝustigas la vortojn de la vivanta Dio, de la Eternulo Cebaot, nia
Dio. 37 Tiele diru al la profeto: Kion respondis al vi la Eternulo? kion diris
la Eternulo? 38 Sed se vi diros: Ŝarĝo de la Eternulo, tiam tiele diras la
Eternulo: Ĉar vi eldiris tiujn vortojn: Ŝarĝo de la Eternulo, dum Mi sendis,
por diri al vi, ke vi ne uzu la esprimon: Ŝarĝo de la Eternulo: 39 tial jen
Mi tute forlasos kaj forpelos de antaŭ Mia vizaĝo vin, kaj la urbon, kiun
Mi donis al vi kaj al viaj patroj; 40 kaj Mi metos sur vin eternan honton kaj
eternan malhonoron, kiu ne forgesiĝos.

24

1 La Eternulo montris al mi: jen estas du korboj kun figoj, starigitaj
antaŭ la templo de la Eternulo, post kiam Nebukadnecar, reĝo de Babel,
forkondukis el Jerusalem Jeĥonjan, filon de Jehojakim, reĝon de Judujo,
kaj la princojn de Judujo kaj la ĉarpentistojn kaj seruristojn, kaj venigis
ilin en Babelon. 2 Unu korbo estis kun figoj tre bonaj, kiel estas la figoj
plej frue maturiĝintaj; la dua korbo estis kun figoj tre malbonaj, kiujn pro
ilia malboneco oni ne povas manĝi. 3 Kaj la Eternulo diris al mi: Kion vi
vidas, Jeremia? Kaj mi respondis: Figojn; la bonaj figoj estas tre bonaj, kaj
la malbonaj estas tre malbonaj, tiel, ke pro ilia malboneco oni ne povas
ilin manĝi. 4 Tiam aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 5 Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael: Simile al ĉi tiuj bonaj figoj, Mi distingos
por bono la forkondukitajn Judojn, kiujn Mi forsendis de ĉi tiu loko en
la landon Ĥaldean; 6 kaj Mi direktos sur ilin Miajn okulojn por bono,

kaj Mi revenigos ilin en ĉi tiun landon, kaj Mi aranĝos ilin, ne ruinigos, Mi plantos ilin, ne elŝiros.
[7] Kaj Mi donos al ili koron, ke ili konu Min, ke Mi estas la Eternulo; ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio; ĉar ili konvertiĝos al Mi per sia tuta koro.
[8] Sed koncerne la malbonajn figojn, kiujn oni ne povas manĝi pro ilia malboneco, tiele diras la Eternulo: Al ili Mi similigos Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn princojn, kaj la restintajn Jerusalemanojn, kiuj restis en ĉi tiu lando kaj kiuj loĝas en la lando Egipta;
[9] kaj Mi donos al ili suferadon kaj mizeron en ĉiuj regnoj de la tero, Mi faros ilin objekto de honto, de ekzemplo, de moko, kaj de malbeno sur ĉiuj lokoj, kien Mi dispelos ilin;
[10] kaj Mi sendos sur ilin glavon, malsaton, kaj peston, ĝis Mi ekstermos ilin el la lando, kiun Mi donis al ili kaj al iliaj patroj.

25

[1] Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia pri la tuta Juda popolo en la kvara jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, tio estas en la unua jaro de Nebukadnecar, reĝo de Babel,
[2] kaj kiun la profeto Jeremia proklamis al la tuta Juda popolo kaj al ĉiuj loĝantoj de Jerusalem, dirante:
[3] De post la dek-tria jaro de Joŝija, filo de Amon, reĝo de Judujo, ĝis la nuna tago, en la daŭro de dudek tri jaroj, aperadis al mi la vorto de la Eternulo, kaj mi paroladis al vi, konstante paroladis; sed vi ne aŭskultis.
[4] La Eternulo sendis al vi ĉiujn Siajn servantojn, la profetojn; ĉiutage Li sendadis; sed vi ne aŭskultis, vi ne alklinis vian orelon, por aŭskulti.
[5] Ili diris: Deturnu vin ĉiu de sia malbona vojo kaj de viaj malbonaj agoj, kaj loĝu sur la tero, kiun la Eternulo donis al vi kaj al viaj patroj de ĉiam kaj por ĉiam;
[6] kaj ne sekvu aliajn diojn, servante kaj adorkliniĝante al ili, kaj ne kolerigu Min per la faritaĵo de viaj manoj, por ke Mi ne faru al vi malbonon.
[7] Sed vi ne aŭskultis Min, diras la Eternulo; vi kolerigis Min per la faritaĵo de viaj manoj por via malbono.
[8] Tial tiele diras la Eternulo Cebaot: Pro tio, ke vi ne aŭskultis Miajn vortojn,
[9] jen Mi sendos kaj kolektos ĉiujn nordajn gentojn, diras la Eternulo, kaj Mian servanton Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj Mi venigos ilin sur ĉi tiun landon kaj sur ĝiajn loĝantojn kaj sur ĉiujn naciojn ĉirkaŭe; kaj Mi elmetos ilin al ekstermo, kaj Mi faros ilin ruinoj, mokataĵo, kaj eterna dezertaĵo.
[10] Kaj Mi ĉesigos ĉe ili la sonojn de ĝojo kaj la sonojn de gajeco, la voĉon de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino, la bruon de muelilo kaj la lumon de lucerno.
[11] Kaj ĉi tiu tuta lando fariĝos ruino kaj dezerto; kaj tiuj nacioj servos al la reĝo de Babel dum sepdek jaroj.
[12] Sed kiam finiĝos la sepdek jaroj, Mi punos la reĝon de Babel kaj tiun nacion, diras la Eternulo, pro ĝiaj malbonagoj, kaj la landon Ĥaldean, kaj Mi faros ĝin eterna dezerto.
[13] Kaj Mi plenumos super tiu lando ĉiujn Miajn vortojn, kiujn Mi diris pri ĝi, ĉion, kio estas skribita en ĉi tiu libro, kion Jeremia profetis pri ĉiuj nacioj.
[14] Ĉar ankaŭ ilin sklavigos potencaj nacioj kaj grandaj reĝoj, kaj Mi repagos al ili laŭ iliaj agoj kaj laŭ la faroj de iliaj manoj.

[15] Ĉar tiele diras al mi la Eternulo, Dio de Izrael: Prenu el Mia mano ĉi tiun pokalon de la vino de furiozo, kaj trinkigu el ĝi ĉiujn naciojn, al kiuj Mi sendas vin.
[16] Ili trinku, ili ŝanceliĝu kaj freneziĝu antaŭ la glavo, kiun Mi sendos sur ilin.
[17] Kaj mi prenis la pokalon el la mano de la Eternulo, kaj trinkigis al ĉiuj popoloj, al kiuj sendis min la Eternulo:
[18] al Jerusalem kaj al la urboj de Judujo, al iliaj reĝoj kaj al iliaj eminentuloj, por fari ilin dezertaĵo kaj ruino, mokataĵo kaj malbenataĵo, kiel tio estas nun;
[19] al

Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj al liaj servantoj kaj al liaj eminentuloj kaj
al lia tuta popolo; 20 kaj al ĉiuj diversgentaj popoloj kaj al ĉiuj reĝoj de
la lando Uc kaj al ĉiuj reĝoj de la lando Filiŝta kaj al Aŝkelon kaj al Gaza
kaj al Ekron kaj al la restaĵo de Aŝdod; 21 al Edom kaj al Moab kaj al la
Amonidoj; 22 kaj al ĉiuj reĝoj de Tiro kaj al ĉiuj reĝoj de Cidon kaj al la
reĝoj de la insuloj trans la maro; 23 al Dedan, al Tema, al Buz, kaj al ĉiuj,
kiuj tondas la harojn sur la tempioj; 24 kaj al ĉiuj reĝoj de Arabujo, kaj al
ĉiuj reĝoj de la diversgentaj popoloj, loĝantaj en la dezerto; 25 kaj al ĉiuj
reĝoj de Zimri kaj al ĉiuj reĝoj de Elam kaj al ĉiuj reĝoj de Medujo; 26 kaj
al ĉiuj reĝoj de la nordo, la proksimaj kaj la malproksimaj, unu kontraŭ la
alia, kaj al ĉiuj regnoj de la mondo, kiuj troviĝas sur la tero; kaj la reĝo
de Ŝeŝaĥ trinkos post ili. 27 Kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Trinku kaj ebriiĝu, vomu kaj falu, kaj ne leviĝu antaŭ la
glavo, kiun Mi sendas sur vin. 28 Kaj se ili ne volos preni la pokalon el via
mano, por trinki, tiam diru al ili: Tiele diras la Eternulo Cebaot: Vi nepre
devas trinki. 29 Ĉar jen sur la urbon, kiu portas sur si Mian nomon, Mi
komencas sendi suferojn; ĉu vi do restos senpunaj? vi ne restos sen puno,
ĉar Mi vokas glavon sur ĉiujn loĝantojn de la tero, diras la Eternulo Cebaot.
30 Profetu al ili ĉion ĉi tion, kaj diru al ili: La Eternulo ekbruos de alte, kaj
el Sia sankta loĝejo Li aŭdigos Sian voĉon; Li forte ekbruos kontraŭ Sian
restadejon; kanton de vinpremantoj Li eksonigos super ĉiuj loĝantoj de la
tero. 31 La bruo atingos ĝis la fino de la tero; ĉar la Eternulo havos juĝon
kontraŭ la popoloj, Li juĝos ĉiun karnon; la malpiulojn Li transdonos al
glavo, diras la Eternulo.
32 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Jen plago iros de popolo al popolo,
kaj granda ventego leviĝos de la randoj de la tero. 33 Kaj la mortigitoj de
la Eternulo en tiu tago estos de unu fino de la tero ĝis la alia fino de la
tero; ili ne estos priplorataj, ne estos kolektataj, nek enterigataj; ili fariĝos
sterko sur la supraĵo de la tero. 34 Ploru, ho paŝtistoj, kriu kaj rulu vin
en polvo, ho regantoj de la ŝafoj; ĉar venis por vi la tempo de buĉo; Mi
disĵetos vin, kaj vi disfalos, kiel multekosta vazo. 35 Kaj ne ekzistos forkuro
por la paŝtistoj, nek forsaviĝo por la regantoj de la ŝafaro. 36 Estos aŭdata
kriado de la paŝtistoj kaj plorado de la regantoj de la ŝafaro, ĉar la Eternulo
faros ekstermon en ilia ŝafaro. 37 Disfalos la pacaj loĝejoj antaŭ la flama
kolero de la Eternulo. 38 Li forlasis Sian laŭbon kiel leono; ilia lando fariĝis
dezerto de la kolero de la atakanto kaj de Lia flama kolero.

26

1 En la komenco de la reĝado de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo,
aperis jena vorto de la Eternulo: 2 Tiele diras la Eternulo: Stariĝu sur la
korto de la domo de la Eternulo, kaj parolu pri ĉiuj urboj de Judujo, kiuj
venas en la domon de la Eternulo por adorkliniĝi, ĉiujn vortojn, kiujn Mi
ordonis al vi diri al ili; ne mankigu eĉ unu vorton. 3 Eble ili aŭskultos kaj
returnos sin ĉiu de sia malbona vojo; kaj tiam Mi fordecidos la malbonon,
kiun Mi intencas fari al ili pro iliaj malbonaj agoj. 4 Kaj diru al ili: Tiele
diras la Eternulo: Se vi ne obeos Min, por agadi laŭ Mia instruo, kiun Mi
donis al vi, 5 por obei la vortojn de Miaj servantoj, la profetoj, kiujn Mi
sendas al vi, kiujn Mi konstante sendadis, sed vi ilin ne aŭskultis: 6 tiam
Mi agos kun ĉi tiu domo kiel kun Ŝilo, kaj ĉi tiun urbon Mi faros malbeno
por ĉiuj popoloj de la tero. 7 Kaj aŭdis la pastroj kaj la profetoj kaj la tuta
popolo, kiel Jeremia parolis tiujn vortojn en la domo de la Eternulo. 8 Kiam

Jeremia finis la paroladon de ĉio, kion la Eternulo ordonis diri al la tuta
popolo, tiam kaptis lin la pastroj kaj la profetoj kaj la tuta popolo, dirante:
Vi devas morti! 9 Kial vi profetas en la nomo de la Eternulo, dirante: Ĉi
tiu domo fariĝos kiel Ŝilo, kaj ĉi tiu urbo dezertiĝos tiel, ke estos en ĝi
neniu loĝanto? Kaj la tuta popolo amasiĝis ĉirkaŭ Jeremia en la domo de
la Eternulo.
10 Kiam la eminentuloj de Judujo aŭdis pri tio, ili iris el la reĝa domo en
la domon de la Eternulo kaj sidiĝis ĉe la enirejo de la nova pordego de la
domo de la Eternulo. 11 Kaj la pastroj kaj la profetoj diris al la eminentuloj
kaj al la tuta popolo jene: Al morto estas kondamninda ĉi tiu homo, ĉar li
profetis kontraŭ ĉi tiu urbo, kiel vi aŭdis per viaj oreloj. 12 Tiam Jeremia
diris al ĉiuj eminentuloj kaj al la tuta popolo jene: La Eternulo sendis
min, por profeti kontraŭ ĉi tiu domo kaj ĉi tiu urbo ĉion, kion vi aŭdis.
13 Plibonigu do nun viajn vojojn kaj vian konduton, kaj obeu la voĉon de
la Eternulo, via Dio; kaj tiam la Eternulo fordecidos la malbonon, kiun Li
diris pri vi. 14 Kaj mi estas nun en viaj manoj; faru kun mi tion, kion
vi trovas bona kaj justa. 15 Sed sciu, ke se vi min mortigos, vi ŝarĝos
per senkulpa sango vin kaj ĉi tiun urbon kaj ĝiajn loĝantojn; ĉar vere
la Eternulo sendis min al vi, por diri en viajn orelojn ĉiujn tiujn vortojn.
16 Tiam la eminentuloj kaj la tuta popolo diris al la pastroj kaj al la profetoj:
Ĉi tiu homo ne estas kondamninda al morto, ĉar li parolis al ni en la nomo
de la Eternulo, nia Dio. 17 Kaj leviĝis kelkaj el la plejaĝuloj de la lando, kaj
diris al la tuta amaso de la popolo jene: 18 Miĥa, la Moreŝetano, profetis en
la tempo de Ĥizkija, reĝo de Judujo, kaj diris al la tuta Juda popolo jene:
Tiele diras la Eternulo Cebaot: Cion estos plugita kiel kampo, Jerusalem
fariĝos ruinaĵo, kaj la monto de la templo fariĝos arbara altaĵo. 19 Ĉu
mortigis lin Ĥizkija, reĝo de Judujo, kaj ĉiuj Judoj? ili timis ja la Eternulon
kaj preĝis antaŭ la Eternulo, kaj la Eternulo fordecidis la malbonon, kiun Li
diris pri ili. Kaj ni farus grandan malbonon kontraŭ niaj animoj. 20 Ankaŭ
alia homo profetis en la nomo de la Eternulo, Urija, filo de Ŝemaja, el
Kirjat-Jearim; li profetis kontraŭ ĉi tiu urbo kaj ĉi tiu lando, simile al ĉio,
kion diris Jeremia. 21 Kaj liajn vortojn aŭdis la reĝo Jehojakim kaj ĉiuj
liaj potenculoj kaj ĉiuj eminentuloj, kaj la reĝo intencis mortigi lin; sed
Urija tion aŭdis, kaj ektimis, kaj forkuris kaj venis en Egiptujon. 22 Kaj la
reĝo Jehojakim sendis homojn en Egiptujon: Elnatanon, filon de Aĥbor,
kune kun aliaj homoj li sendis en Egiptujon; 23 kaj ili elkondukis Urijan el
Egiptujo kaj venigis lin al la reĝo Jehojakim; kaj ĉi tiu mortigis lin per glavo
kaj ĵetis lian kadavron inter la tombojn de la simpla popolo. 24 Tamen la
mano de Aĥikam, filo de Ŝafan, protektis Jeremian, ne lasante transdoni
lin en la manojn de la popolo, por mortigi lin.

27

1 En la komenco de la reĝado de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo,
aperis de la Eternulo jena vorto al Jeremia: 2 Tiele diras al mi la Eternulo:
Faru al vi ligilojn kaj jugon, kaj metu tion sur vian kolon; 3 kaj sendu tion
al la reĝo de Edom kaj al la reĝo de Moab kaj al la reĝo de la Amonidoj
kaj al la reĝo de Tiro kaj al la reĝo de Cidon, per la senditoj, kiuj venis
Jerusalemon al Cidkija, reĝo de Judujo; 4 kaj komisiu al ili, ke ili diru al
siaj sinjoroj jene: Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Tiele diru
al viaj sinjoroj: 5 Per Mia granda forto kaj per Mia etendita brako Mi kreis

la teron, la homojn kaj la bestojn, kiuj estas sur la tero; kaj Mi donas tion
al tiu, kiu plaĉas al Mi. 6 Kaj nun Mi transdonas ĉiujn tiujn landojn en la
manon de Mia servanto Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj eĉ la bestojn de
la kampo Mi transdonas al li, por ke ili servu al li. 7 Kaj servos al li ĉiuj
popoloj, ankaŭ al lia filo kaj al la filo de lia filo, ĝis venos la tempo ankaŭ
por lia lando kaj lin sklavigos potencaj popoloj kaj grandaj reĝoj. 8 Kaj se
ia popolo kaj regno ne servos al li, al Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj ne
metos sian kolon sub la jugon de la reĝo de Babel, Mi punos tiun popolon
per glavo kaj malsato kaj pesto, diras la Eternulo, ĝis Mi ekstermos ilin per
lia mano. 9 Ne aŭskultu do viajn profetojn, nek viajn magiistojn, nek viajn
sonĝoklarigistojn, nek viajn aŭguristojn, nek viajn sorĉistojn, kiuj diras
al vi jene: Ne servu al la reĝo de Babel. 10 Ĉar ili profetas al vi malveraĵon,
por malproksimigi vin de via lando, por ke Mi elpelu vin kaj vi pereu.
11 Sed tiun popolon, kiu metos sian kolon sub la jugon de la reĝo de Babel
kaj servos al li, tiun Mi restigos trankvile sur ĝia tero, diras la Eternulo,
por prilaboradi ĝin kaj loĝi sur ĝi.

12 Kaj al Cidkija, reĝo de Judujo, mi diris tiajn samajn vortojn, nome:
Metu vian kolon sub la jugon de la reĝo de Babel, kaj servu al li kaj al
lia popolo, kaj restu vivantaj. 13 Por kio vi volus morti, vi kaj via popolo,
de glavo, de malsato, kaj de pesto, kiel la Eternulo decidis pri popolo, kiu
ne servos al la reĝo de Babel? 14 Ne aŭskultu la vortojn de la profetoj,
kiuj diras al vi, ke vi ne servu al la reĝo de Babel; ĉar ili profetas al vi
malveraĵon. 15 Ĉar Mi ne sendis ilin, diras la Eternulo, kaj ili malvere
profetas en Mia nomo, por ke Mi elpelu vin, kaj por ke vi pereu, vi kaj la
profetoj, kiuj profetas al vi. 16 Kaj al la pastroj kaj al la tuta ĉi tiu popolo mi
diris jene: Tiele diras la Eternulo: Ne aŭskultu la vortojn de viaj profetoj,
kiuj profetas al vi jene: Jen la vazoj de la domo de la Eternulo nun baldaŭ
estos revenigitaj el Babel; ĉar malveraĵon ili profetas al vi. 17 Ne aŭskultu
ilin; servu al la reĝo de Babel, por ke vi vivu; por kio ĉi tiu urbo fariĝu
dezerto? 18 Se ili estas profetoj kaj se ili havas la vorton de la Eternulo,
ili elpetegu de la Eternulo Cebaot, ke la vazoj, kiuj restis en la domo de la
Eternulo kaj en la domo de la reĝo de Judujo kaj en Jerusalem, ne transiru
en Babelon. 19 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot pri la kolonoj, pri la maro,
pri la bazoj, kaj pri la ceteraj vazoj, kiuj restis en ĉi tiu urbo 20 kaj kiujn ne
prenis Nebukadnecar, reĝo de Babel, kiam li forkondukis Jeĥonjan, filon
de Jehojakim, reĝon de Judujo, el Jerusalem en Babelon, kaj ankaŭ ĉiujn
eminentulojn de Judujo kaj Jerusalem; 21 tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael, pri la vazoj, kiuj restis en la domo de la Eternulo kaj en la domo
de la reĝo de Judujo kaj en Jerusalem: 22 En Babelon ili estos forportitaj,
kaj tie ili restos, ĝis la tago, kiam Mi rememoros ilin, diras la Eternulo, kaj
prenigos kaj reportigos ilin sur ĉi tiun lokon.

28

1 En tiu sama jaro, en la komenco de la reĝado de Cidkija, reĝo de Judujo,
en la kvara jaro, en la kvina monato, Ĥananja, filo de Azur, profeto el
Gibeon, diris al mi en la domo de la Eternulo, antaŭ la okuloj de la pastroj
kaj de la tuta popolo, jene: 2 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael:
Mi rompos la jugon de la reĝo de Babel; 3 post du jaroj Mi revenigos sur
ĉi tiun lokon ĉiujn vazojn de la domo de la Eternulo, kiujn Nebukadnecar,
reĝo de Babel, prenis de ĉi tiu loko kaj forportis en Babelon. 4 Kaj Jeĥonjan,

filon de Jehojakim, reĝon de Judujo, kaj ĉiujn forkondukitajn Judojn, kiuj
venis en Babelon, Mi revenigos sur ĉi tiun lokon, diras la Eternulo; ĉar Mi
rompos la jugon de la reĝo de Babel. 5 Tiam la profeto Jeremia respondis al
la profeto Ĥananja antaŭ la okuloj de la pastroj, kaj de la tuta popolo, kiu
staris en la domo de la Eternulo; 6 kaj la profeto Jeremia diris: Amen, tiel
la Eternulo faru; la Eternulo plenumu viajn vortojn, kiujn vi profetis, kaj
Li revenigu el Babel sur ĉi tiun lokon la vazojn de la domo de la Eternulo
kaj ĉiujn forkondukitojn. 7 Tamen aŭskultu la vorton, kiun mi diros en
viajn orelojn kaj en la orelojn de la tuta popolo: 8 La profetoj, kiuj de
antikva tempo estis antaŭ mi kaj antaŭ vi, profetis al multaj landoj kaj
al grandaj regnoj militon, malfeliĉon, aŭ peston. 9 Se profeto antaŭdiris
pacon, tiam post la plenumiĝo de la vorto de la profeto oni ekkonis lin kiel
profeton, kiun vere sendis la Eternulo. 10 Kaj la profeto Ĥananja deprenis
la jugon de la kolo de la profeto Jeremia kaj rompis ĝin. 11 Kaj Ĥananja
diris antaŭ la okuloj de la tuta popolo jene: Tiele diras la Eternulo: Simile
al ĉi tio Mi rompos la jugon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, post du jaroj,
deprenante ĝin de la kolo de ĉiuj popoloj. Kaj la profeto Jeremia iris sian
vojon. 12 Kaj aperis jena vorto de la Eternulo al Jeremia, post kiam la
profeto Ĥananja forrompis la jugon de la kolo de la profeto Jeremia: 13 Iru
kaj diru al Ĥananja jene: Tiele diras la Eternulo: Jugon lignan vi rompis,
sed vi faru anstataŭ ĝi jugon feran. 14 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Feran jugon Mi metis sur la kolon de ĉiuj tiuj popoloj, ke ili
servu al Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj ili servos al li; eĉ la bestojn de
la kampo Mi transdonis al li. 15 Tiam la profeto Jeremia diris al la profeto
Ĥananja: Aŭskultu, Ĥananja; la Eternulo vin ne sendis, kaj vi kredigas al
ĉi tiu popolo malveraĵon. 16 Pro tio tiele diras la Eternulo: Jen Mi forigos
vin de sur la tero; en ĉi tiu jaro vi mortos, ĉar vi parolis kontraŭ la volo
de la Eternulo. 17 Kaj la profeto Ĥananja mortis en tiu jaro, en la sepa
monato.

29

1 Jen estas la vortoj de la letero, kiun la profeto Jeremia sendis el
Jerusalem al la plej gravaj plejaĝuloj, kiuj estis forkondukitaj, kaj al
la pastroj, al la profetoj, kaj al la tuta popolo, kiujn Nebukadnecar
forkondukis el Jerusalem en Babelon 2 (post kiam la reĝo Jeĥonja, kaj
la reĝino, kaj la korteganoj, la eminentuloj de Judujo kaj Jerusalem, la
ĉarpentistoj kaj forĝistoj foriris el Jerusalem); 3 per Eleasa, filo de Ŝafan,
kaj Gemarja, filo de Ĥilkija (kiujn Cidkija, reĝo de Judujo, sendis en
Babelon, al Nebukadnecar, reĝo de Babel), li sendis jenajn vortojn: 4 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, al ĉiuj elpelitoj, kiujn Mi elpelis
el Jerusalem en Babelon: 5 Konstruu domojn kaj loĝu, plantu ĝardenojn
kaj manĝu iliajn fruktojn; 6 prenu edzinojn kaj naskigu filojn kaj filinojn,
prenu edzinojn por viaj filoj kaj edzinigu viajn filinojn, por ke ili nasku
filojn kaj filinojn; multiĝu tie kaj ne malmultiĝu. 7 Zorgu pri la bonstato
de tiu urbo, kien Mi transloĝigis vin, kaj preĝu por ĝi al la Eternulo; ĉar
ĉe ĝia bonstato vi ankaŭ havos bonstaton. 8 Ĉar tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Viaj profetoj, kiuj estas inter vi, kaj viaj magiistoj ne
forlogu vin; kaj ne atentu viajn sonĝojn, kiujn vi sonĝas; 9 ĉar malveraĵon
ili profetas al vi en Mia nomo; Mi ne sendis ilin, diras la Eternulo. 10 Ĉar
tiele diras la Eternulo: Kiam en Babel pasos sepdek jaroj, Mi rememoros

vin kaj plenumos super vi Mian bonan vorton, revenigante vin sur ĉi tiun
lokon. 11 Ĉar Mi scias la intencojn, kiujn Mi havas koncerne vin, diras la
Eternulo, intencojn al bono kaj ne al malbono, por doni al vi estontecon
kaj esperon. 12 Vi vokos al Mi, kaj vi iros, kaj vi preĝos al Mi; kaj Mi
aŭskultos vin. 13 Vi serĉos Min, kaj trovos, se vi serĉos Min per via tuta
koro. 14 Kaj Mi estos trovita de vi, diras la Eternulo, kaj Mi revenigos
viajn kaptitojn, kaj Mi kolektos vin el ĉiuj popoloj kaj de ĉiuj lokoj, kien Mi
forpelis vin, diras la Eternulo; kaj Mi revenigos vin sur la lokon, de kiu Mi
transloĝigis vin. 15 Vane vi diras: La Eternulo starigis al ni profetojn en
Babel. 16 Ĉar tiele diras la Eternulo pri la reĝo, kiu sidas sur la trono de
David, kaj pri la tuta popolo, kiu loĝas en ĉi tiu urbo, pri viaj fratoj, kiuj
ne iris kun vi en ekzilon; 17 tiele diras la Eternulo Cebaot: Jen Mi sendos
sur ilin glavon kaj malsaton kaj peston, kaj Mi similigos ilin al malbonaj
figoj, kiujn oni ne povas manĝi pro ilia malboneco; 18 Mi persekutos ilin
per glavo, per malsato, kaj per pesto, kaj Mi faros ilin objekto de teruro por
ĉiuj regnoj de la tero, objekto de malbeno, mirego, moko, kaj malhonoro
inter ĉiuj popoloj, kien Mi dispelos ilin; 19 pro tio, ke ili ne aŭskultis Miajn
vortojn, diras la Eternulo; Mi sendadis al ili Miajn servantojn, la profetojn,
Mi konstante sendadis, sed vi ne aŭskultis, diras la Eternulo. 20 Kaj vi,
ĉiuj forkondukitoj, kiujn Mi foririgis el Jerusalem en Babelon, aŭskultu la
vorton de la Eternulo.

21 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, pri Aĥab, filo de Kolaja,
kaj pri Cidkija, filo de Maaseja, kiuj profetis al vi en Mia nomo malveraĵon:
Jen Mi transdonos ilin en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj
li mortigos ilin antaŭ viaj okuloj. 22 Kaj ĉe ĉiuj ekzilitoj de Judujo, kiuj
estas en Babel, ilia nomo fariĝos objekto de malbeno, kaj oni dirados:
La Eternulo faru al vi tion, kion, kion al Cidkija kaj Aĥab, kiujn la reĝo
de Babel rostigis sur fajro — 23 pro tio, ke ili faris abomenindaĵon en
Izrael, adultis kun la edzinoj de siaj proksimuloj, kaj parolis en Mia nomo
malveraĵon, kiun Mi ne ordonis al ili. Tion Mi scias kaj atestas, diras la
Eternulo.

24 Kaj al Ŝemaja, la Neĥelamano, diru jene: 25 Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Pro tio, ke vi sendis en via nomo leterojn al la tuta
popolo, kiu estas en Jerusalem, kaj al la pastro Cefanja, filo de Maaseja, kaj
al ĉiuj pastroj, kun la sekvanta enhavo: 26 La Eternulo starigis vin pastro
anstataŭ la pastro Jehojada, por ke vi estu kontrolanto en la domo de la
Eternulo super ĉiu frenezulo, kiu prezentas sin kiel profeto, kaj vi metu lin
en malliberejon kaj karceron; 27 kial do vi ne faris punparolon al Jeremia,
la Anatotano, kiu prezentas sin al vi kiel profeto? 28 Ĉar ankaŭ al ni en
Babelon li sendis, por diri: La kaptiteco estos longa; konstruu domojn kaj
loĝu, plantu ĝardenojn kaj manĝu iliajn fruktojn. 29 Kaj la pastro Cefanja
tralegis tiun leteron en la orelojn de la profeto Jeremia. 30 Tial aperis jena
vorto de la Eternulo al Jeremia: 31 Sendu al ĉiuj ekzilitoj, por diri: Tiele
diras la Eternulo pri Ŝemaja, la Neĥelamano: Pro tio, ke Ŝemaja profetis
al vi, kvankam Mi ne sendis lin, kaj li fidigis vin per malveraĵo — 32 pro tio
tiele diras la Eternulo: Jen Mi punos Ŝemajan, la Neĥelamanon, kaj lian
idaron: neniu restos ĉe li meze de ĉi tiu popolo, kaj li ne vidos la bonon,
kiun Mi faros al Mia popolo, diras la Eternulo; ĉar li parolis kontraŭ la volo
de la Eternulo.

30

1 Jena vorto aperis de la Eternulo al Jeremia: 2 Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Enskribu al vi en libron ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi.
3 Ĉar jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi revenigos la kaptitojn de
Mia popolo Izrael kaj Jehuda, diras la Eternulo, kaj Mi revenigos ilin en la
landon, kiun Mi donis al iliaj patroj, kaj ili ĝin posedos.
4 Kaj jen estas la vortoj, kiujn diris la Eternulo pri Izrael kaj Jehuda:
5 Tiele diras la Eternulo: Voĉon de tumulto kaj de teruro ni aŭdas, ne de
paco. 6 Demandu kaj rigardu, ĉu viro naskas? kial do Mi vidas, ke ĉiu
viro tenas siajn manojn ĉe siaj lumboj, kiel naskantino, kaj ĉies vizaĝoj
verdiĝis? 7 Ho ve, kiel granda estas tiu tago! ne ekzistas simila al ĝi; tempo
de mizero ĝi estas por Jakob, sed li estos savita el ĝi. 8 En tiu tempo, diras la
Eternulo Cebaot, Mi forrompos lian jugon de via kolo, kaj viajn ligilojn Mi
disŝiros, kaj fremduloj ne plu servigos lin. 9 Sed ili servos al la Eternulo, sia
Dio, kaj al David, sia reĝo, kiun Mi restarigos al ili. 10 Kaj vi ne timu, ho Mia
servanto Jakob, diras la Eternulo, kaj ne tremu, ho Izrael; ĉar jen Mi savos
vin el malproksime kaj vian idaron el la lando de ilia kaptiteco, kaj Jakob
revenos kaj vivos trankvile kaj pace, kaj neniu lin timigos. 11 Ĉar Mi estos
kun vi, diras la Eternulo, por savi vin; ĉar Mi ekstermos ĉiujn popolojn,
inter kiujn Mi disĵetis vin, sed vin Mi ne ekstermos; Mi nur punos vin
modere, por ke Mi ne lasu vin tute sen puno.
12 Ĉar tiele diras la Eternulo: Danĝera estas via vundo, kaj via ulcero
estas dolorplena. 13 Neniu juĝos vian aferon, por sanigi vian vundon; bona
kuracado ne ekzistas por vi. 14 Ĉiuj viaj amikoj forgesis vin, ili vin ne
serĉas; ĉar per frapo de malamiko Mi frapis vin, per kruela puno, pro
viaj multaj malbonagoj, pro la forteco de viaj pekoj. 15 Kial vi krias pri
via vundo, pri via danĝera malsano? Mi tion faris al vi pro viaj multaj
malbonagoj, pro la forteco de viaj pekoj. 16 Tamen ĉiuj viaj manĝegantoj
estos manĝegitaj; kaj ĉiuj viaj premantoj, ĉiuj, iros en kaptitecon; viaj
ruinigintoj estos ruinigitaj; kaj ĉiujn viajn rabintojn Mi faros rabitaj. 17 Mi
donos al vi kuracon, kaj Mi resanigos vin de viaj vundoj, diras la Eternulo;
ĉar ili nomis vin forpuŝitino, ho Cion, pri kiu neniu demandas. 18 Tiele
diras la Eternulo: Jen Mi revenigos el kaptiteco la tendojn de Jakob, kaj
liajn loĝejojn Mi kompatos; kaj la urbo estos konstruita sur sia monteto,
kaj la templo estos starigita laŭ sia ordo. 19 Kaj eliros el ili dankado kaj
voĉo de gajuloj; Mi multigos ilin, kaj ili ne malmultiĝos; Mi donos al ili
honoron, kaj ili ne malaltiĝos. 20 Kaj ili havos filojn kiel antaŭe, kaj ilia
komunumo forte staros antaŭ Mi, kaj Mi punos ĉiujn iliajn premintojn.
21 Kaj ilia potenculo estos el ili mem, kaj ilia reganto devenos el ilia propra
mezo; Mi alproksimigos lin, kaj li aliros al Mi; ĉar kiu alia kuraĝos en sia
koro alproksimiĝi al Mi? diras la Eternulo. 22 Kaj vi estos Mia popolo, kaj
Mi estos via Dio.
23 Jen eliros ventego de la Eternulo en kolero, ventego detruanta; ĝi falos
sur la kapon de la malpiuloj. 24 Ne kvietiĝos la flama kolero de la Eternulo,
ĝis Li estos farinta kaj ĝis Li estos plenuminta la intencojn de Sia koro; en
la tempo estonta vi tion komprenos.

31

1 En tiu tempo, diras la Eternulo, Mi estos Dio de ĉiuj familioj de Izrael,
kaj ili estos Mia popolo. 2 Tiele diras la Eternulo: En la dezerto trovis
favoron popolo, kiu restis ne ekstermita de la glavo; Izrael iras al sia

trankviliĝo. 3 De malproksime aperis al mi la Eternulo, dirante: Mi ekamis
vin per amo eterna, tial Mi altiris vin favorkore. 4 Denove Mi aranĝos
vin, kaj vi estos aranĝita, ho virgulino de Izrael; denove vi ornamos vin
per viaj tamburinoj kaj eliros en dancrondojn de gajuloj. 5 Denove vi
plantos vinberĝardenojn sur la montoj de Samario; oni plantos kaj ricevos
fruktojn. 6 Ĉar venos la tempo, kiam gardistoj sur la monto de Efraim
vokos: Leviĝu, kaj ni iru sur Cionon al la Eternulo, nia Dio. 7 Ĉar tiele diras
la Eternulo: Kantu ĝojon al Jakob kaj ĝojkriu antaŭ la kapoj de la nacioj,
proklamu, gloru, kaj diru: Savu, ho Eternulo, Vian popolon, la restaĵon de
Izrael. 8 Jen Mi venigos ilin el la lando norda, kaj kolektos ilin de la randoj
de la tero, kune kun la blinduloj kaj lamuloj, gravedulinoj kaj naskintinoj;
en granda amaso ili revenos ĉi tien. 9 Kun ploro ili venos, kun preĝoj Mi
kondukos ilin; Mi irigos ilin apud torentoj da akvo, laŭ vojo ĝusta, sur
kiu ili ne falpuŝiĝos; ĉar Mi fariĝis patro por Izrael, kaj Efraim estas Mia
unuenaskito.

10 Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho nacioj, kaj sciigu al la
malproksimaj insuloj, kaj diru: La disĵetinto de Izrael kolektos lin kaj
gardos lin, kiel paŝtanto sian paŝtataron. 11 Ĉar la Eternulo elaĉetis
Jakobon kaj liberigis lin el la mano de plifortulo. 12 Kaj ili venos kaj kantos
sur la altaĵo de Cion; kaj ili rapidos al la bonaĵoj de la Eternulo, al la greno,
al la mosto, al la oleo, al la ŝafidoj kaj bovidoj; kaj ilia animo estos kiel
akvoriĉa ĝardeno, kaj ili ne plu havos malĝojon. 13 Tiam virgulino gajos
en la dancrondo, kaj kune ankaŭ junuloj kaj maljunuloj; kaj Mi ŝanĝos
ilian malĝojon en ĝojon, Mi konsolos ilin kaj gajigos ilin post ilia aflikto.
14 Kaj la animon de la pastroj Mi satigos per grasaĵoj, kaj Mia popolo satiĝos
per Miaj bonaĵoj, diras la Eternulo.

15 Tiele diras la Eternulo: Voĉo estas aŭdata en Rama, ĝemado kaj
maldolĉa plorado: Raĥel priploras siajn filojn, ne volas konsoliĝi pri siaj
infanoj, ĉar ili forestas. 16 Tiele diras la Eternulo: Detenu vian voĉon
de plorado kaj viajn okulojn de larmoj; ĉar ekzistas rekompenco por via
laboro, diras la Eternulo, kaj ili revenos el la lando de la malamiko. 17 Kaj
ekzistas espero por via idaro, diras la Eternulo, kaj la filoj revenos en siajn
limojn. 18 Mi aŭdis, kiel Efraim diras pentante: Vi punis min, kaj mi estas
punita, kiel bovido ne dresita; konvertu min, kaj mi konvertiĝos; ĉar Vi,
ho Eternulo, estas mia Dio. 19 Kiam mi konvertiĝis, mi pentis; kaj kiam mi
estis punita, mi batis min sur la femurojn; mi hontis kaj mi ruĝiĝis, ĉar
mi portas la malhonoron de mia juneco. 20 Ĉu Efraim ne estas Mia kara
filo, Mia amata infano? ĉar kion ajn Mi parolis pri li, Mi tamen ankoraŭ
rememoras lin; tial Mia interno afliktiĝas pri li; Mi certe korfavoros lin,
diras la Eternulo.

21 Starigu al vi gvidajn ŝtonojn, aranĝu al vi vojsignojn, atentu la vojon,
laŭ kiu vi iris; revenu, virgulino de Izrael, revenu en ĉi tiujn viajn urbojn.
22 Ĝis kiam vi turnados vin, ho defalinta filino? Ĉar la Eternulo kreis ion
novan sur la tero: virino ĉirkaŭos viron.

23 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Ankoraŭ oni parolos
jenajn vortojn en la Juda lando kaj en ĝiaj urboj, kiam Mi revenigos
iliajn kaptitojn: La Eternulo vin benu, ho loĝejo de justeco, sankta monto!
24 Kaj loĝos apud ĝi Jehuda kune kun ĉiuj siaj urboj, la terkultivistoj kaj
la vagantoj kun paŝtataroj. 25 Ĉar Mi sensoifigos animon lacan, kaj ĉiun
animon malĝojan Mi satigos. 26 Ĉe tio mi vekiĝis kaj ekrigardis, kaj mia
sonĝo estis agrabla por mi. 27 Jen venos la tempo, diras la Eternulo, kiam

Mi prisemos la domon de Izrael kaj la domon de Jehuda per semo de
homo kaj semo de bruto. 28 Kaj tiel same, kiel Mi maldormis super ili,
por elradikigi, elŝiri, detrui, pereigi, kaj malfeliĉigi, tiel Mi maldormos
super ili, por konstrui kaj planti, diras la Eternulo. 29 En tiu tempo oni ne
plu diros: La patroj manĝis nematurajn vinberojn, kaj la dentoj de la filoj
agaciĝis; 30 sed ĉiu mortos pro sia propra kulpo, la dentoj agaciĝos ĉe tiu,
kiu manĝis la nematurajn vinberojn.

31 Jen venos la tempo, diras la Eternulo, kiam Mi faros kun la domo de
Izrael kaj la domo de Jehuda interligon novan: 32 ne tian, kiel la interligo,
kiun Mi faris kun iliaj patroj, en la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por
elkonduki ilin el la lando Egipta, la interligo, kiun ili malobeis kaj Mi devis
altrudi al ili, diras la Eternulo; 33 sed jen estas la interligo, kiun Mi faros
kun la domo de Izrael post tiu tempo, diras la Eternulo: Mi metos Mian
leĝon en ilian internon, kaj sur ilia koro Mi ĝin skribos, kaj Mi estos ilia
Dio, kaj ili estos Mia popolo. 34 Kaj ne plu instruos ĉiu sian proksimulon kaj
ĉiu sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon; ĉar ĉiuj Min konos, de iliaj
malgranduloj ĝis iliaj granduloj, diras la Eternulo; ĉar Mi pardonos iliajn
kulpojn, kaj iliajn pekojn Mi ne plu rememoros. 35 Tiele diras la Eternulo,
kiu donas la sunon por lumo en la tago, leĝojn al la luno kaj al la steloj por
lumo en la nokto; kiu kvietigas la maron, kiam bruas ĝiaj ondoj; kaj kies
nomo estas Eternulo Cebaot: 36 Se ĉi tiuj leĝoj neniiĝos antaŭ Mi, diras la
Eternulo, tiam ankaŭ la idaro de Izrael ĉesos esti eterne popolo antaŭ Mi.
37 Tiele diras la Eternulo: Se oni povos mezuri la ĉielon supre kaj esplori
la fundamenton de la tero malsupre, tiam Mi forpuŝos la tutan idaron de
Izrael pro ĉio, kion ili faris, diras la Eternulo. 38 Jen venos la tempo, diras
la Eternulo, kiam denove konstruiĝos la urbo al la Eternulo, de la turo
Ĥananel ĝis la Pordego Angula. 39 Kaj la mezura ŝnuro iros pluen ĝis la
monteto Gareb kaj turniĝos al Goa. 40 Kaj la tuta valo de kadavroj kaj de
cindro, kaj ĉiuj kampoj ĝis la torento Kidron, ĝis la angulo de la Pordego
de Ĉevaloj oriente, estos sanktaj al la Eternulo, ne detruiĝos kaj ne plu
ruiniĝos eterne.

32

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo en la deka jaro
de Cidkija, reĝo de Judujo, tio estas en la dek-oka jaro de Nebukadnecar.
2 Tiam la militistaro de la reĝo de Babel sieĝis Jerusalemon, kaj la profeto
Jeremia estis malliberigita sur la korto de la malliberejo, kiu estis apud
la domo de la reĝo de Judujo. 3 Tie malliberigis lin Cidkija, reĝo de
Judujo, dirante: Kial vi profetas, parolante, ke tiele diras la Eternulo: Jen
Mi transdonos ĉi tiun urbon en la manon de la reĝo de Babel, kiu ĝin
venkoprenos; 4 kaj Cidkija, reĝo de Judujo, ne saviĝos el la manoj de la
Ĥaldeoj, sed li estos transdonita en la manon de la reĝo de Babel, kies
buŝo parolos kun lia buŝo kaj kies okuloj rigardos liajn okulojn; 5 kaj en
Babelon li forkondukos Cidkijan, kaj ĉi tiu restos tie, ĝis Mi vizitos lin, diras
la Eternulo; se vi militos kontraŭ la Ĥaldeoj, vi ne sukcesos?

6 Kaj Jeremia diris: Aperis al mi la vorto de la Eternulo, dirante: 7 Jen
Ĥanamel, filo de via onklo Ŝalum, iras al vi, por diri: Aĉetu al vi mian
kampon, kiu estas en Anatot, ĉar al vi apartenas la rajto de parenco, por
aĉeti. 8 Kaj venis al mi Ĥanamel, filo de mia onklo, konforme al la vorto
de la Eternulo, sur la korton de la malliberejo, kaj li diris al mi: Aĉetu, mi

petas, mian kampon, kiu estas en Anatot, en la lando de Benjamen; ĉar al
vi apartenas la rajto de heredo kaj la rajto de elaĉeto; aĉetu al vi. Tiam mi
komprenis, ke tio estas vorto de la Eternulo. 9 Kaj mi aĉetis de Ĥanamel,
filo de mia onklo, la kampon, kiu estis en Anatot, kaj mi pesis al li la monon,
dek sep siklojn da arĝento. 10 Kaj mi skribis dokumenton kaj sigelis; kaj
mi invitis atestantojn, kaj pesis la arĝenton per pesilo. 11 Kaj mi prenis
la dokumenton de aĉeto, la sigelitan laŭ juro kaj leĝo, kaj la nefermitan.
12 Kaj mi donis la dokumenton de aĉeto al Baruĥ, filo de Nerija, filo de
Maĥseja, antaŭ la okuloj de mia kuzo Ĥanamel, kaj antaŭ la okuloj de
la atestantoj, kiuj subskribis la dokumenton de aĉeto, kaj antaŭ la okuloj
de ĉiuj Judoj, kiuj sidis sur la korto de la malliberejo. 13 Kaj mi ordonis
al Baruĥ antaŭ iliaj okuloj, dirante: 14 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael: Prenu ĉi tiujn dokumentojn, ĉi tiun dokumenton de aĉeto, la
sigelitan, kaj ĉi tiun nefermitan, kaj metu ilin en argilan vazon, por ke ili
konserviĝu dum longa tempo. 15 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Oni denove aĉetos domojn, kampojn, kaj vinberĝardenojn en ĉi tiu
lando.

16 Kaj, transdoninte la dokumentojn de aĉeto al Baruĥ, filo de Nerija,
mi ekpreĝis al la Eternulo, dirante: 17 Ho Sinjoro, ho Eternulo! Vi kreis la
ĉielon kaj la teron per Via granda forto kaj per Via etendita brako; nenia
afero estas nefarebla por Vi; 18 Vi faras favorkoraĵon al miloj, kaj pro la
malbonagoj de la patroj Vi repagas al iliaj filoj post ili. Vi, Dio granda,
potenca, kies nomo estas Eternulo Cebaot, 19 granda en Siaj decidoj kaj
potenca en Siaj agoj; Vi, kies okuloj estas malfermitaj super ĉiuj vojoj de la
homidoj, por redoni al ĉiu laŭ lia konduto kaj laŭ la fruktoj de liaj agoj; 20 Vi,
kiu faris signojn kaj miraklojn en la lando Egipta ĝis la nuna tago super
Izrael kaj super la aliaj homoj, kaj faris al Vi gloran nomon, kiel ĝi estas
nune; 21 kaj Vi elkondukis Vian popolon Izrael el la lando Egipta per signoj
kaj per mirakloj, per forta mano, per etendita brako, kaj per granda teruro;
22 kaj Vi donis al ili ĉi tiun landon, pri kiu Vi ĵuris al iliaj patroj, ke Vi donos
al ili, landon, en kiu fluas lakto kaj mielo; 23 kaj ili venis kaj ekposedis ĝin,
tamen ili ne aŭskultis Vian voĉon kaj ne sekvis Vian instruon, ne faris ĉion,
kion Vi ordonis al ili; kaj Vi venigis sur ilin ĉi tiun tutan malfeliĉon. 24 Jen
remparoj alproksimiĝas al la urbo, por venkopreni ĝin, kaj la urbo pro la
glavo, malsato, kaj pesto estas transdonata en la manojn de la Ĥaldeoj,
kiuj militas kontraŭ ĝi; kion Vi diris, tio fariĝas, kaj Vi tion vidas. 25 Kaj
Vi, Sinjoro, ho Eternulo, diris al mi: Aĉetu al vi la kampon pro mono, kaj
starigu atestantojn; dume la urbo estas transdonata en la manojn de la
Ĥaldeoj.

26 Tiam la vorto de la Eternulo aperis al Jeremia, dirante: 27 Jen Mi, la
Eternulo, estas Dio de ĉiu karno; ĉu ekzistas por Mi io nefarebla?

28 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi transdonas ĉi tiun urbon en la
manojn de la Ĥaldeoj, kaj en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel,
kaj li venkoprenos ĝin. 29 Kaj venos la Ĥaldeoj, kiuj militas kontraŭ ĉi
tiu urbo, kaj ekbruligos ĉi tiun urbon per fajro, kaj forbruligos ĝin, kaj la
domojn, sur kies tegmentoj oni incensadis al Baal kaj faradis verŝoferojn
al aliaj dioj, por kolerigi Min. 30 Ĉar la Izraelidoj kaj la Judoj faradis nur
malbonon antaŭ Miaj okuloj detempe de sia juneco; ĉar la Izraelidoj nur
kolerigadis Min per la faroj de siaj manoj, diras la Eternulo. 31 Ĉar nur

por Mia kolero kaj por Mia ĉagreno ekzistis ĉi tiu urbo de la tago, kiam
oni konstruis ĝin, ĝis la nuna tago, tiel, ke Mi devas forpuŝi ĝin de antaŭ
Mia vizaĝo, 32 pro ĉiuj malbonaĵoj de la Izraelidoj kaj Jehudaidoj, kiujn ili
faris, por Min kolerigi, ili, iliaj reĝoj, iliaj princoj, iliaj pastroj, iliaj profetoj,
la Judoj, kaj la loĝantoj de Jerusalem. 33 Ili turnis al Mi la dorson, ne la
vizaĝon; Mi instruadis ilin, konstante instruadis, sed ili ne aŭskultis, ne
akceptis admonon. 34 Siajn abomenindaĵojn ili metis en la domon, kiu estas
nomata per Mia nomo, kaj ili malpurigis ĝin. 35 Kaj ili aranĝis la altaĵojn
de Baal, kiuj estas en la valo de la filo de Hinom, por bruligi siajn filojn kaj
filinojn al Moleĥ, kion Mi ne ordonis al ili, kaj pri kio ne venis al Mi en la
kapon, ke ili faros tiun abomenindaĵon, por pekigi Judujon.

36 Kaj tamen tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri ĉi tiu urbo, pri
kiu vi diras, ke ĝi estas transdonata en la manon de la reĝo de Babel per
glavo, malsato, kaj pesto: 37 Jen Mi kolektos ilin el ĉiuj landoj, kien Mi
dispelis ilin en Mia kolero, en Mia furiozo, kaj en granda indigno; kaj Mi
revenigos ilin sur ĉi tiun lokon kaj loĝigos ilin sendanĝere. 38 Kaj ili estos
Mia popolo, kaj Mi estos ilia Dio. 39 Kaj Mi donos al ili unu koron kaj
unu vojon, ke ili ĉiam timu Min, por ke estu bone al ili kaj al iliaj idoj
post ili. 40 Kaj Mi faros kun ili interligon eternan, ke Mi ne dekliniĝos
de ili en Mia bonfarado al ili; kaj timon je Mi Mi metos en ilian koron,
ke ili ne forturniĝu de Mi. 41 Kaj Mi ĝojos pri ili, bonfarante al ili, kaj
Mi plantos ilin en ĉi tiu lando fidele, per Mia tuta koro kaj per Mia tuta
animo. 42 Ĉar tiele diras la Eternulo: Kiel Mi venigis sur ĉi tiun popolon
tiun tutan grandan malbonon, tiel Mi venigos sur ilin la tutan bonon, kiun
Mi eldiris pri ili. 43 Kaj kampoj estos aĉetataj en ĉi tiu lando, pri kiu vi
diras, ke ĝi estas dezerta, ke ne troviĝas en ĝi homoj nek brutoj, ke ĝi estas
transdonita en la manojn de la Ĥaldeoj. 44 Oni aĉetos kampojn per mono,
oni enskribos en dokumentojn kaj sigelos, kaj starigos atestantojn, en la
lando en Benjamen, en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem, en la urboj de Judujo,
en la urboj de la montoj, en la urboj de la valoj, kaj en la urboj de la sudo;
ĉar Mi revenigos ilin el la kaptiteco, diras la Eternulo.

33

1 La vorto de la Eternulo aperis al Jeremia duafoje, kiam li estis ankoraŭ
tenata sur la korto de la malliberejo, nome: 2 Tiele diras la Eternulo, kiu
ĉion faris, la Eternulo, kiu ĉion kreis, por ĝin fortikigi, kaj kies nomo estas
Eternulo: 3 Voku al Mi, kaj Mi respondos al vi, kaj Mi sciigos al vi grandajn
kaj gravajn aferojn, kiujn vi ne scias. 4 Ĉar tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael, pri la domoj de ĉi tiu urbo, kaj pri la domoj de la reĝoj de Judujo,
kiuj estas detruitaj por remparoj kaj por glavoj 5 de tiuj, kiuj venis, por
batali kontraŭ la Ĥaldeoj kaj plenigi ilin per kadavroj de homoj, kiujn Mi
frapis en Mia kolero kaj en Mia indigno; ĉar Mi kaŝis Mian vizaĝon for
de ĉi tiu urbo pro ĉiuj iliaj malbonagoj: 6 Jen Mi redonos al ĝi bonstaton
kaj kuracon, kaj Mi resanigos ilin, kaj Mi malkovros por ili abundon da
paco kaj vero. 7 Kaj Mi revenigos la kaptitojn de Jehuda kaj la kaptitojn
de Izrael, kaj Mi aranĝos ilin kiel antaŭe. 8 Kaj Mi purigos ilin de ĉiuj
iliaj malbonagoj, per kiuj ili pekis antaŭ Mi; kaj Mi pardonos ĉiujn iliajn
krimojn, per kiuj ili pekis antaŭ Mi kaj defalis de Mi. 9 Kaj tio fariĝos por Mi
agrabla nomo, laŭdo kaj gloro antaŭ ĉiuj nacioj de la tero, kiuj aŭdos pri la
tuta bono, kiun Mi faras al ili, kaj ili ektimos kaj ektremos pro la tuta bono

kaj la tuta bonstato, kiun Mi donos al ĝi. 10 Tiele diras la Eternulo: Sur ĉi tiu
loko — pri kiu vi diras, ke ĝi estas dezertigita tiel, ke jam ne ekzistas homoj
nek brutoj en la urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem, kiuj fariĝis
malplenaj pro foresto de homoj kaj de loĝantoj kaj de brutoj — 11 ankoraŭ
estos aŭdataj sonoj de ĝojo kaj sonoj de gajeco, voĉo de fianĉo kaj voĉo de
fianĉino, voĉo de homoj, kiuj parolos: Laŭdu la Eternulon Cebaot, ĉar la
Eternulo estas bona, ĉar eterna estas Lia favorkoreco; kaj kiuj alportados
dankoferojn en la domon de la Eternulo; ĉar Mi revenigos la forkaptitojn
de la lando kiel antaŭe, diras la Eternulo. 12 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Sur ĉi tiu loko, kiu dezertiĝis tiel, ke tie ne troviĝas homo nek bruto, kaj en
ĉiuj ĝiaj urboj denove troviĝos loĝejoj de paŝtistoj, kiuj ripozigos tie siajn
ŝafojn; 13 en la urboj de la montoj, en la urboj de la valoj, en la urboj de
la sudo, en la lando de Benjamen, en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem, kaj en la
urboj de Judujo denove pasados ŝafoj sub la mano de kalkulanto, diras la
Eternulo.
14 Jen venos tempo, diras la Eternulo, kiam Mi plenumos la bonan vorton,
kiun Mi diris pri la domo de Izrael kaj pri la domo de Jehuda. 15 En tiuj tagoj
kaj en tiu tempo Mi elkreskigos al David markoton virtan, kiu faros juĝon
kaj justecon sur la tero. 16 En tiu tempo Judujo estos savita, kaj Jerusalem
ekvivos sendanĝere, kaj oni nomos ĝin jene: La Eternulo estas nia justeco.
17 Ĉar tiele diras la Eternulo: Ne mankos ĉe David viro, sidanta sur la
trono de la domo de Izrael. 18 Kaj ĉe la pastroj Levidoj neniam mankos
antaŭ Mi viro, alportanta bruloferon kaj fumiganta farunoferon kaj faranta
buĉoferon. 19 Kaj aperis vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante: 20 Tiele
diras la Eternulo: Se oni povos ĉesigi Mian interligon pri la tago kaj Mian
interligon pri la nokto, kaj la tago kaj nokto ne estu en sia tempo: 21 tiam
povos esti ĉesigita Mia interligo kun Mia servanto David, ke ne estu ĉe li
filo, reĝanta sur lia trono, kaj kun la Levidoj pastroj, Miaj servistoj. 22 Kiel
nekalkulebla estas la armeo de la ĉielo kaj nemezurebla la sablo de la
maro, tiel Mi multigos la idaron de Mia servanto David, kaj la Levidojn, kiuj
faras servadon al Mi. 23 Kaj aperis vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante:
24 Ĉu vi ne vidas, kiel ĉi tiu popolo parolas kaj diras: La du gentojn, kiujn
la Eternulo elektis, Li forpuŝis? Kaj ili malestimas Mian popolon, kvazaŭ
ĝi jam ne estus popolo antaŭ ili. 25 Tiele diras la Eternulo: Se Mi ne farus
interligon pri tago kaj nokto kaj Miajn leĝojn pri la ĉielo kaj la tero, 26 tiam
Mi forpuŝus la idaron de Jakob kaj de Mia servanto David, ne prenante
el lia idaro regantojn super la idaro de Abraham, Isaak, kaj Jakob; ĉar Mi
revenigos iliajn forkaptitojn kaj kompatos ilin.

34

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo, kiam
Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj lia tuta militistaro, kaj ĉiuj regnoj de
la tero, kiuj estis sub la regado de lia mano, kaj ĉiuj popoloj militis kontraŭ
Jerusalem kaj kontraŭ ĉiuj ĝiaj urboj: 2 Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Iru kaj parolu al Cidkija, reĝo de Judujo, kaj diru al li: Tiele diras la
Eternulo: Jen Mi transdonos ĉi tiun urbon en la manon de la reĝo de Babel,
kaj li forbruligos ĝin per fajro; 3 kaj vi ne saviĝos el lia mano, sed vi estos
kaptita kaj transdonita en lian manon, kaj viaj okuloj rigardos la okulojn de
la reĝo de Babel, kaj lia buŝo parolos kun via buŝo, kaj vi iros en Babelon.
4 Tamen aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho Cidkija, reĝo de Judujo: Tiele
diras la Eternulo pri vi: Vi ne mortos de glavo; 5 vi mortos en paco; kaj kiel

oni faris brulon al viaj patroj, la antaŭaj reĝoj, kiuj estis antaŭ vi, tiel oni
faros brulon al vi, kaj oni priploros vin: Ho ve, sinjoro! Ĉar Mi parolis
la vorton, diras la Eternulo. [6] Kaj la profeto Jeremia raportis al Cidkija,
reĝo de Judujo, ĉiujn tiujn vortojn en Jerusalem, [7] dum la militistaro de la
reĝo de Babel militis kontraŭ Jerusalem, kaj kontraŭ ĉiuj restintaj urboj
de Judujo, kontraŭ Laĥiŝ kaj kontraŭ Azeka; ĉar ili restis ankoraŭ el la
fortikaĵaj urboj de Judujo.

[8] Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo, post kiam la reĝo
Cidkija faris interligon kun la tuta popolo de Jerusalem, proklamante al ili
liberecon; [9] ke ĉiu forliberigu sian sklavon kaj sian sklavinon, Hebreon kaj
Hebreinon, por ke inter ili neniu el la Judoj tenu sian fraton en sklaveco.
[10] Kaj obeis ĉiuj potenculoj kaj la tuta popolo, kiuj aliĝis al la interligo,
por ke ĉiu forliberigu sian sklavon kaj sian sklavinon, por ne plu teni ilin
en sklaveco; ili obeis kaj forliberigis. [11] Sed poste ili denove reprenis la
sklavojn kaj la sklavinojn, kiujn ili forliberigis, kaj devigis ilin fariĝi sklavoj
kaj sklavinoj. [12] Tiam aperis la vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante:
[13] Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Mi faris interligon kun viaj patroj en
la tempo, kiam Mi elkondukis ilin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco,
dirante: [14] En ĉiu sepa jaro forliberigu ĉiu sian fraton Hebreon, kiu estas
vendita al vi kaj servis al vi ses jarojn, kaj permesu al li foriri de vi tute
libera; sed viaj patroj ne aŭskultis Min kaj ne alklinis sian orelon. [15] Nun vi
pentis, kaj faris bonon antaŭ Miaj okuloj, proklamante liberecon unu por
la alia, kaj vi faris interligon antaŭ Mi en la domo, kiu estas nomata per
Mia nomo; [16] sed vi ŝanĝiĝis, kaj malsanktigis Mian nomon, kaj reprenis
al vi ĉiu sian sklavon kaj sian sklavinon, kiujn vi forliberigis, ke ili estu
memstaraj, kaj vi devigis ilin, ke ili estu por vi sklavoj kaj sklavinoj. [17] Tial
tiele diras la Eternulo: Vi ne obeis Min, ke vi proklamu liberecon ĉiu al
sia frato kaj unu al la alia; jen Mi proklamas koncerne vin liberecon al
la glavo, pesto, kaj malsato, kaj Mi faros vin objekto de teruro por ĉiuj
regnoj de la tero. [18] Kaj Mi transdonos la homojn, kiuj malobeis Mian
interligon, kiuj ne plenumis la vortojn de la interligo, kiun ili faris antaŭ
Mi, kiam ili dishakis la bovidon en du partojn kaj trairis tra la dishakitaj
partoj: [19] la eminentulojn de Judujo kaj la eminentulojn de Jerusalem, la
korteganojn kaj la pastrojn, kaj la tutan popolon de la lando, kiuj trairis
tra la dishakitaj partoj de la bovido; [20] Mi transdonos ilin en la manojn
de iliaj malamikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas ilian morton; kaj
iliaj kadavroj estos manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la
tero. [21] Kaj Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn eminentulojn Mi transdonos
en la manojn de iliaj malamikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas ilian
morton, kaj en la manojn de la militistaro de la reĝo de Babel, kiu foriris
de vi. [22] Jen Mi faros ordonon, diras la Eternulo, kaj Mi revenigos ilin al
ĉi tiu urbo, kaj ili atakos ĝin kaj venkoprenos ĝin kaj forbruligos ĝin per
fajro, kaj la urbojn de Judujo Mi faros dezerto tiel, ke neniu en ĝi loĝos.

35

[1] Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo en la tempo de
Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo: [2] Iru en la domon de la Reĥabidoj,
kaj parolu al ili, kaj venigu ilin en la domon de la Eternulo en unu el
la ĉambroj, kaj trinkigu al ili vinon. [3] Kaj mi prenis Jaazanjan, filon de
Jeremia, filo de Ĥabacinja, kaj liajn fratojn kaj ĉiujn liajn filojn kaj la tutan

domon de la Reĥabidoj; 4 kaj mi venigis ilin en la domon de la Eternulo,
en la ĉambron de la filoj de Ĥanan, filo de Jigdalja, homo de Dio, kiu
estas apud la ĉambro de la princoj, super la ĉambro de Maaseja, filo de
Ŝalum, gardisto de pordego. 5 Kaj mi starigis antaŭ la filoj de la domo
de la Reĥabidoj pokalojn plenajn de vino, kaj kalikojn, kaj mi diris al ili:
Trinku vinon. 6 Sed ili diris: Ni ne trinkas vinon, ĉar nia patro Jonadab,
filo de Reĥab, ordonis al ni, dirante: Ne trinku vinon, vi kaj viaj infanoj,
eterne; 7 kaj domon ne konstruu, kaj semon ne semu, kaj vinberĝardenon
ne plantu kaj ne posedu, sed loĝu en tendoj dum via tuta vivo, por ke vi
vivu longan tempon sur la tero, sur kiu vi loĝas fremdule. 8 Kaj ni obeis
la voĉon de nia patro Jonadab, filo de Reĥab, en ĉio, kion li ordonis al ni,
ne trinkante vinon dum nia tuta vivo, nek ni, nek niaj edzinoj, nek niaj
filoj, nek niaj filinoj, 9 kaj ne konstruante domojn por nia loĝado, kaj ne
havante por ni vinberĝardenon, nek kampon, nek semadon; 10 sed ni loĝas
en tendoj, kaj obeas, kaj faras ĉion tiel, kiel ordonis al ni nia patro Jonadab.
11 Kaj kiam Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis kontraŭ la landon, ni diris:
Venu, ni iru en Jerusalemon, for de la militistaro de la Ĥaldeoj kaj de la
militistaro de Sirio; kaj ni restis en Jerusalem.

12 Kaj aperis vorto de la Eternulo al Jeremia, dirante: 13 Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Iru kaj diru al la Judujanoj kaj al la loĝantoj
de Jerusalem: Ĉu vi ne akceptos moralinstruon, obeante Miajn vortojn?
diras la Eternulo. 14 Plenumataj estas la vortoj de Jonadab, filo de Reĥab,
kiujn li ordonis al siaj filoj, ke ili ne trinku vinon, kaj ili ne trinkas ĝis
nun, ĉar ili obeas la ordonon de sia patro; sed Mi diris al vi, konstante
diradis, kaj vi ne obeis Min. 15 Mi sendis al vi ĉiujn Miajn servantojn, la
profetojn, Mi konstante sendadis, dirante: Deturnu vin ĉiu de sia malbona
vojo, plibonigu vian konduton, ne sekvu aliajn diojn, servante al ili, tiam
vi restos sur la tero, kiun Mi donis al vi kaj al viaj patroj; sed vi ne alklinis
vian orelon kaj ne obeis Min. 16 La filoj de Jonadab, filo de Reĥab, plenumis
la ordonon de sia patro, kiun li donis al ili; sed ĉi tiu popolo ne obeis Min.
17 Tial tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi venigos sur
Judujon kaj sur ĉiujn loĝantojn de Jerusalem la tutan malbonon, kiun Mi
eldiris pri ili, pro tio, ke Mi parolis al ili kaj ili ne aŭskultis, Mi vokis al ili
kaj ili ne respondis. 18 Sed al la domo de la Reĥabidoj Jeremia diris: Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Pro tio, ke vi obeis la ordonon de
via patro Jonadab kaj observis ĉiujn liajn ordonojn, kaj agis konforme al
ĉio, kion li rekomendis al vi, 19 pro tio tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael: Neniam mankos ĉe Jonadab, filo de Reĥab, viro, staranta antaŭ
Mi.

36

1 En la kvara jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, aperis jena
vorto al Jeremia de la Eternulo: 2 Prenu al vi libron-rulaĵon, kaj skribu en
ĝin ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi pri Izrael kaj pri Jehuda kaj pri ĉiuj
nacioj, de la tago, en kiu Mi parolis al vi, de la tempo de Joŝija ĝis la nuna
tago. 3 Eble la domo de Jehuda aŭdos pri la tuta malbono, kiun Mi intencas
fari al ili, kaj ili returniĝos ĉiu de sia malbona vojo, por ke Mi pardonu
ilian malbonagon kaj ilian pekon. 4 Kaj Jeremia alvokis Baruĥon, filon
de Nerija; kaj Baruĥ enskribis en libron-rulaĵon sub diktado de Jeremia

ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiujn Li diris al li. 5 Kaj Jeremia donis jenan
ordonon al Baruĥ: Mi estas malliberigita, mi ne povas iri en la domon de la
Eternulo; 6 iru do vi, kaj legu laŭ la libro, kiun vi skribis sub mia diktado, la
vortojn de la Eternulo en la orelojn de la popolo en la domo de la Eternulo
en tago de fasto; kaj ankaŭ en la orelojn de ĉiuj Judoj, kiuj venis el siaj
urboj, legu tion. 7 Eble falos ilia preĝo antaŭ la Eternulo, kaj ili returniĝos
ĉiu de sia malbona vojo; ĉar granda estas la kolero kaj indigno, kiujn la
Eternulo esprimis pri ĉi tiu popolo. 8 Kaj Baruĥ, filo de Nerija, plenumis
ĉion, kion ordonis la profeto Jeremia, kaj li voĉlegis el la libro la vortojn
de la Eternulo en la domo de la Eternulo.

9 En la kvina jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo, en la
naŭa monato, oni proklamis faston antaŭ la Eternulo al la tuta popolo
en Jerusalem, kaj al la tuta popolo, kiu venis el la urboj de Judujo en
Jerusalemon. 10 Kaj Baruĥ voĉlegis el la libro la vortojn de Jeremia en la
domo de la Eternulo, en la ĉambro de Gemarja, filo de la kanceliero Ŝafan,
sur la supra korto, ĉe la nova pordego de la domo de la Eternulo, laŭte al
la tuta popolo. 11 Kaj Miĥaja, filo de Gemarja, filo de Ŝafan, aŭdis el la
libro ĉiujn vortojn de la Eternulo; 12 kaj li iris en la domon de la reĝo, en la
ĉambron de la kanceliero. Kaj jen tie sidis ĉiuj eminentuloj: la kanceliero
Eliŝama, Delaja, filo de Ŝemaja, Elnatan, filo de Aĥbor, Gemarja, filo de
Ŝafan, Cidkija, filo de Ĥananja, kaj ĉiuj eminentuloj. 13 Kaj Miĥaja raportis
al ili ĉiujn vortojn, kiujn li aŭdis, kiam Baruĥ legis el la libro en la orelojn
de la popolo. 14 Tiam ĉiuj eminentuloj sendis al Baruĥ Jehudin, filon de
Netanja, filo de Ŝelemja, filo de Kuŝi, por diri: La skribrulaĵon, el kiu vi
legis en la orelojn de la popolo, prenu en vian manon, kaj venu. Kaj Baruĥ,
filo de Nerija, prenis kun si la skribrulaĵon, kaj venis al ili. 15 Kaj ili diris al
li: Sidiĝu, kaj voĉlegu ĝin al ni. Kaj Baruĥ voĉlegis al ili. 16 Kiam ili aŭdis
ĉiujn vortojn, ili eksentis teruron unu antaŭ la alia, kaj ili diris al Baruĥ:
Ni raportos al la reĝo ĉiujn ĉi tiujn vortojn. 17 Kaj ili demandis Baruĥon,
dirante: Diru al ni, kiamaniere vi skribis ĉiujn tiujn vortojn el lia buŝo?
18 Kaj Baruĥ respondis al ili: El sia buŝo li elparolis al mi ĉiujn tiujn vortojn,
kaj mi skribis en la libron per inko. 19 Kaj la eminentuloj diris al Baruĥ: Iru
kaj kaŝiĝu, vi kaj Jeremia, ke neniu sciu, kie vi estas. 20 Ili venis al la reĝo
en la palacon, kaj la skribrulaĵon ili restigis en la ĉambro de la kanceliero
Eliŝama; kaj ili raportis al la reĝo ĉiujn vortojn. 21 Tiam la reĝo sendis
Jehudin, por preni la skribrulaĵon; kaj Jehudi prenis ĝin el la ĉambro de la
kanceliero Eliŝama, kaj voĉlegis ĝin al la reĝo, kaj al ĉiuj eminentuloj, kiuj
staris apud la reĝo. 22 La reĝo sidis en la vintra domo en la naŭa monato,
kaj antaŭ li brulis fajrujo. 23 Kaj ĉiufoje, kiam Jehudi tralegis tri aŭ kvar
kolumnojn, la reĝo detranĉis ilin per tranĉileto de skribisto, kaj ĵetis en la
fajron, kiu estis en la fajrujo, ĝis la tuta skribrulaĵo forbrulis sur la fajro,
kiu estis en la fajrujo. 24 Kaj ne timis kaj ne disŝiris siajn vestojn la reĝo,
nek ĉiuj liaj servantoj, kiuj aŭdis ĉiujn tiujn vortojn. 25 Kvankam Elnatan
kaj Delaja kaj Gemarja petis la reĝon, ke li ne forbruligu la skribrulaĵon, li
ne obeis ilin. 26 Kaj la reĝo ordonis al Jeraĥmeel, filo de la reĝo, al Seraja,
filo de Azriel, kaj al Ŝelemja, filo de Abdeel, kapti la skribiston Baruĥ kaj
la profeton Jeremia; sed la Eternulo ilin kaŝis.

27 Kaj aperis jena vorto de la Eternulo al Jeremia, post kiam la reĝo

forbruligis la skribrulaĵon, kaj la vortojn, kiujn Baruĥ skribis sub diktado
de Jeremia: 28 Prenu al vi denove alian skribrulaĵon, kaj skribu sur ĝi
ĉiujn antaŭajn vortojn, kiuj estis sur la unua skribrulaĵo, kiun forbruligis
Jehojakim, reĝo de Judujo. 29 Kaj pri Jehojakim, reĝo de Judujo, diru: Tiele
diras la Eternulo: Vi forbruligis tiun skribrulaĵon, dirante: Kial vi skribis
sur ĝi, ke venos la reĝo de Babel kaj ruinigos ĉi tiun landon kaj ekstermos
sur ĝi homojn kaj brutojn? 30 Tial tiele diras la Eternulo pri Jehojakim,
reĝo de Judujo: Ne estos ĉi li sidanto sur la trono de David, kaj lia kadavro
estos ĵetita al la varmego de la tago kaj al la malvarmo de la nokto; 31 kaj
Mi punos lin kaj lian idaron kaj liajn servantojn, pro ilia malbonago; kaj
Mi venigos sur ilin kaj sur la loĝantojn de Jerusalem kaj sur la Judujanojn
la tutan malbonon, pri kiu Mi diris al ili, sed ili ne aŭskultis. 32 Kaj Jeremia
prenis alian skribrulaĵon, kaj donis ĝin al la skribisto Baruĥ, filo de Nerija;
kaj tiu skribis sur ĝi sub diktado de Jeremia ĉiujn vortojn de la libro, kiun
Jehojakim, reĝo de Judujo, forbruligis per fajro; kaj al ili estis aldonitaj
ankoraŭ multaj similaj vortoj.

37

1 Kaj ekreĝis la reĝo Cidkija, filo de Joŝija, anstataŭ Konja, filo de
Jehojakim, ĉar Nebukadnecar, reĝo de Babel, faris lin reĝo en la Juda lando.
2 Li kaj liaj servantoj kaj la popolo de la lando ne obeis la vortojn de la
Eternulo, kiujn Li diris per la profeto Jeremia.

3 Tamen la reĝo Cidkija sendis Jehuĥalon, filon de Ŝelemja, kaj Cefanjan,
filon de la pastro Maaseja, al la profeto Jeremia, por diri: Preĝu, mi petas,
por ni al la Eternulo, nia Dio. 4 Jeremia tiam iradis libere inter la popolo,
kaj oni ne metis lin en malliberejon. 5 Dume la militistaro de Faraono
eliris el Egiptujo, kaj kiam la Ĥaldeoj, kiuj sieĝis Jerusalemon, tion aŭdis,
ili foriris de Jerusalem. 6 Kaj aperis vorto de la Eternulo al la profeto
Jeremia, dirante: 7 Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael: Tiele diru al la
reĝo de Judujo, kiu sendis vin al Mi, por demandi Min: Jen la militistaro
de Faraono, kiu eliris kun helpo al vi, iros returne en sian landon Egiptujo.
8 Kaj la Ĥaldeoj revenos kaj militos kontraŭ ĉi tiu urbo, kaj prenos ĝin
kaj forbruligos ĝin per fajro. 9 Tiele diras la Eternulo: Ne trompu vin
mem, dirante: La Ĥaldeoj foriros de ni; ĉar ili ne foriros. 10 Ĉar se vi
eĉ venkobatus la tutan militistaron de la Ĥaldeoj, kiu militas kontraŭ vi,
kaj restus el ili nur kelkaj vunditoj, ĉi tiuj leviĝus ĉiu el sia tendo kaj
forbruligus ĉi tiun urbon per fajro.

11 Kiam la militistaro de la Ĥaldeoj, timante la militistaron de Faraono,
foriris de Jerusalem, 12 tiam Jeremia eliris el Jerusalem, por iri en la landon
de Benjamen, por ricevi sian tiean heredaĵon inter la popolo. 13 Sed
kiam li estis ĉe la Pordego de Benjamen, tie estis la gardistestro, kies
nomo estis Jirija, filo de Ŝelemja, filo de Ĥananja; li kaptis la profeton
Jeremia, dirante: Vi volas transkuri al la Ĥaldeoj. 14 Jeremia diris: Tio
estas malvero, mi ne volas transkuri al la Ĥaldeoj. Sed tiu ne aŭskultis
lin; kaj Jirija kaptis Jeremian kaj alkondukis lin al la eminentuloj. 15 La
eminentuloj ekkoleris kontraŭ Jeremia, kaj batis lin, kaj metis lin en
malliberejon, en la domo de la skribisto Jonatan, ĉar tiun domon oni faris
malliberejo. 16 Post kiam Jeremia venis en la malliberejon kaj en karceron,
kaj Jeremia estis sidinta tie longan tempon, 17 la reĝo Cidkija sendis kaj
prenis lin, kaj la reĝo sekrete en sia domo demandis lin, dirante: Ĉu estas

ia vorto de la Eternulo? Kaj Jeremia diris: Estas: vi estos transdonita en la
manon de la reĝo de Babel. 18 Kaj Jeremia diris al la reĝo Cidkija: Per kio
mi pekis antaŭ vi aŭ antaŭ viaj servantoj aŭ antaŭ ĉi tiu popolo, ke vi metis
min en malliberejon? 19 Kaj kie estas viaj profetoj, kiuj profetis al vi, ke
la reĝo de Babel ne venos kontraŭ vin kaj kontraŭ ĉi tiun landon? 20 Nun
aŭskultu, mia sinjoro, ho reĝo, mia petego falu antaŭ vi: ne revenigu min
en la domon de la skribisto Jonatan, mi ne mortu tie. 21 Tiam la reĝo Cidkija
ordonis, ke oni tenu Jeremian sur la korto de la malliberejo; kaj oni donadis
al li bulon da pano ĉiutage el la strato de la bakistoj, ĝis konsumiĝis la tuta
pano en la urbo. Tiamaniere Jeremia restis sur la korto de la malliberejo.

38

1 Ŝefatja, filo de Matan, Gedalja, filo de Paŝĥur, Juĥal, filo de Ŝelemja,
kaj Paŝĥur, filo de Malkija, aŭdis la vortojn, kiujn Jeremia parolis al la
tuta popolo, dirante: 2 Tiele diras la Eternulo: Kiu restos en ĉi tiu urbo,
tiu mortos de glavo, de malsato, aŭ de pesto; sed kiu eliros al la Ĥaldeoj,
tiu restos vivanta, lia animo estos lia akiro, kaj li vivos. 3 Tiele diras la
Eternulo: Ĉi tiu urbo estos transdonita en la manojn de la militistaro de
la reĝo de Babel, kaj li venkoprenos ĝin. 4 Tiam la eminentuloj diris al
la reĝo: Oni devas mortigi ĉi tiun homon, ĉar li senfortigas la manojn de
la militistoj, kiuj restis en ĉi tiu urbo, kaj la manojn de la tuta popolo,
parolante al ili tiajn vortojn; ĉar ĉi tiu homo deziras al ĉi tiu popolo ne
pacon, sed nur malbonon. 5 Kaj la reĝo Cidkija diris: Jen li estas en viaj
manoj, ĉar la reĝo nenion povas fari kontraŭ via volo. 6 Tiam ili prenis
Jeremian, kaj ĵetis lin en la kavon de Malkija, filo de la reĝo, kiu troviĝis
sur la korto de la malliberejo, kaj oni mallevis Jeremian per ŝnuroj; en la
kavo ne estis akvo, sed nur ŝlimo, kaj Jeremia eniĝis en la ŝlimon. 7 Kaj
Ebed-Meleĥ, Etiopo, eŭnuko, kiu estis en la domo de la reĝo, aŭdis, ke oni
ĵetis Jeremian en la kavon; la reĝo tiam sidis ĉe la Pordejo de Benjamen.
8 Tiam Ebed-Meleĥ eliris el la domo de la reĝo, kaj ekparolis al la reĝo,
dirante: 9 Mia sinjoro, ho reĝo! malbone agis tiuj homoj, ke ili tion faris al
la profeto Jeremia, ke ili ĵetis lin en la kavon: li mortos tie de malsato, ĉar
jam en ekzistas pano en la urbo. 10 Tiam la reĝo ordonis al la Etiopo Ebed-
Meleĥ, dirante: Prenu kun vi de ĉi tie tridek homojn, kaj eltiru la profeton
Jeremia el la kavo, antaŭ ol li mortos. 11 Kaj Ebed-Meleĥ prenis kun si la
homojn kaj iris en la domon de la reĝo sub la trezorejon, kaj prenis de tie
malnovajn kaj eluzitajn ĉifonojn kaj mallevis ilin per ŝnuroj al Jeremia en
la kavon. 12 Kaj la Etiopo Ebed-Meleĥ diris al Jeremia: Metu la eluzitajn
ĉifonojn sub viajn akselojn sub la ŝnurojn; kaj Jeremia tiel faris. 13 Kaj oni
ektiris Jeremian per la ŝnuroj kaj eltiris lin el la kavo; kaj Jeremia restis
sur la korto de la malliberejo.

14 Kaj la reĝo Cidkija sendis, kaj venigis la profeton Jeremia al si, al la tria
enirejo de la domo de la Eternulo; kaj la reĝo diris al Jeremia: Mi demandos
de vi ion, kaŝu antaŭ mi nenion. 15 Kaj Jeremia diris al Cidkija: Se mi diros
al vi, vi ja mortigos min; kaj se mi donos al vi konsilon, vi ja ne obeos
min. 16 Tiam la reĝo Cidkija sekrete ĵuris al Jeremia, dirante: Mi ĵuras per
la Eternulo, kiu kreis al ni ĉi tiun animon, ke mi ne mortigos vin, kaj ne
transdonos vin en la manojn de tiuj homoj, kiuj celas vian morton. 17 Kaj
Jeremia diris al Cidkija: Tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael:
Se vi eliros al la eminentuloj de la reĝo de Babel, via animo restos vivanta,

kaj ĉi tiu urbo ne estos forbruligita per fajro, kaj vi kaj via domo vivos;
[18] sed se vi ne eliros al la eminentuloj de la reĝo de Babel, tiam ĉi tiu urbo
estos transdonita en la manojn de la Ĥaldeoj, kaj ili forbruligos ĝin per
fajro, kaj vi ne saviĝos el iliaj manoj. [19] Kaj la reĝo Cidkija diris al Jeremia:
Mi timas la Judojn, kiuj transkuris al la Ĥaldeoj, ke oni ne transdonu min
en iliajn manojn, por ke ili mokturmentu min. [20] Tiam Jeremia diris: Oni
ne transdonos vin; aŭskultu la voĉon de la Eternulo pri tio, kion mi diras al
vi; tiam estos bone al vi, kaj via animo restos vivanta. [21] Sed se vi ne volos
eliri, en tia okazo jen estas tio, kion la Eternulo vidigis al mi: [22] Jen ĉiuj
virinoj, kiuj restis en la domo de la reĝo de Judujo, estos elkondukitaj al la
eminentuloj de la reĝo de Babel, kaj ili diros: Viaj konsolantoj forlogis vin
kaj superfortis vin; viaj piedoj enprofundiĝis en koton, kaj tiuj foriĝis de vi.
[23] Kaj ĉiujn viajn edzinojn kaj viajn filojn oni forkondukos al la Ĥaldeoj,
kaj vi ne saviĝos el iliaj manoj; vi estos kaptita en la manojn de la reĝo
de Babel, kaj ĉi tiu urbo estos forbruligita per fajro. [24] Kaj Cidkija diris al
Jeremia: Neniu devas scii tiujn vortojn, alie vi mortos. [25] Se la eminentuloj
aŭdos, ke mi parolis kun vi, kaj ili venos al vi, kaj diros al vi: Sciigu al
ni, kion vi diris al la reĝo, ne kaŝu antaŭ ni, por ke ni ne mortigu vin, kaj
kion la reĝo diris al vi: [26] tiam respondu al ili: Mi humile petegis la reĝon,
ke li ne revenigu min en la domon de Jonatan, mi ne mortu tie. [27] Kaj
venis ĉiuj eminentuloj al Jeremia kaj demandis lin, kaj li respondis al ili
konforme al ĉiuj vortoj, kiujn ordonis la reĝo; kaj ili silente foriris de li,
ĉar ili nenion eksciis. [28] Kaj Jeremia restis sur la korto de la malliberejo ĝis
la tago, en kiu Jerusalem estis venkoprenita; kaj li tie estis, kiam Jerusalem
estis venkoprenita.

39

[1] En la naŭa jaro de Cidkija, reĝo de Judujo, en la deka monato, venis
Nebukadnecar, reĝo de Babel, kun sia tuta militistaro al Jerusalem, kaj
eksieĝis ĝin. [2] En la dek-unua jaro de Cidkija, en la kvara monato, en la
naŭa tago de la monato, oni faris enrompon en la urbon. [3] Kaj eniris ĉiuj
eminentuloj de la reĝo de Babel, kaj haltis ĉe la Meza Pordego: Nergal-
Ŝarecer, Samgar-Nebu, Sarseĥim Rab-saris, Nergal-Ŝarecer Rab-mag, kaj
ĉiuj ceteraj eminentuloj de la reĝo de Babel. [4] Kiam ilin ekvidis Cidkija,
reĝo de Judujo, kaj ĉiuj militistoj, ili forkuris, kaj eliris en la nokto el la urbo
tra la ĝardeno de la reĝo, tra la pordego inter la du muregoj, kaj ili iris
sur la vojon, kiu kondukas al la stepo. [5] Sed la Ĥaldea militistaro postkuris
ilin, kaj atingis Cidkijan sur la stepo de Jeriĥo kaj kaptis lin, kaj alkondukis
lin al Nebukadnecar, reĝo de Babel, en Riblan, en la lando Ĥamat, kaj ĉi tiu
eldiris verdikton kontraŭ li. [6] Kaj la reĝo de Babel buĉis la filojn de Cidkija
en Ribla antaŭ liaj okuloj, kaj ĉiujn eminentulojn de Judujo la reĝo de Babel
buĉis. [7] Kaj la okulojn de Cidkija li blindigis, kaj li ligis lin per katenoj, por
forkonduki lin en Babelon. [8] Kaj la domon de la reĝo kaj la domojn de
la popolo la Ĥaldeoj forbruligis per fajro, kaj la muregojn de Jerusalem ili
detruis. [9] Kaj la ceteran popolon, kiu restis en la urbo, kaj la transkurintojn,
kiuj transkuris al li, kaj la tutan reston de la popolo Nebuzaradan, estro
de la korpogardistoj, forkondukis en Babelon. [10] Sed la malriĉulojn el la
popolo, kiuj nenion havis, Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj, restigis
en la lando Juda kaj donis al ili tiam vinberĝardenojn kaj kampojn. [11] Sed
pri Jeremia Nebukadnecar, reĝo de Babel, ordonis al Nebuzaradan, la estro

de la korpogardistoj, jene: 12 Prenu lin, kaj atentu pri li, kaj faru al li
nenion malbonan, sed agu kun li nur tiel, kiel li diros al vi. 13 Kaj sendis
Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj, kaj Nebuŝazban Rab-saris, kaj
Nergal-Ŝarecar Rab-mag, kaj ĉiuj estroj de la reĝo de Babel; 14 ili sendis, kaj
prenis Jeremian el la korto de la malliberejo, kaj transdonis lin al Gedalja,
filo de Aĥikam, filo de Ŝafan, ke li konduku lin en sian domon; kaj li ekvivis
inter la popolo.
15 Kaj al Jeremia aperis jena vorto de la Eternulo, kiam li estis ankoraŭ
tenata sur la korto de la malliberejo: 16 Iru kaj diru al la Etiopo Ebed-Meleĥ
jene: Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi plenumos Miajn
vortojn pri ĉi tiu urbo al malbono, ne al bono, kaj ili plenumiĝos antaŭ via
vizaĝo en tiu tempo. 17 Sed vin Mi savos en tiu tempo, diras la Eternulo, kaj
vi ne estos transdonita en la manojn de tiuj homoj, kiujn vi timas. 18 Ĉar
Mi forsavos vin, kaj vi ne falos de glavo, kaj via animo estos via akiro; ĉar
vi fidis Min, diras la Eternulo.

40

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia de la Eternulo, post kiam
Nebuzaradan, estro de la korpogardistoj, forliberigis lin el Rama, kiam li
prenis lin, ligitan per ĉenoj, inter ĉiuj kaptitoj de Jerusalem kaj Judujo,
forkondukataj en Babelon. 2 Kaj la estro de la korpogardistoj prenis
Jeremian, kaj diris al li: La Eternulo, via Dio, eldiris ĉi tiun malfeliĉon
kontraŭ ĉi tiu loko; 3 kaj la Eternulo tion venigis, kaj faris, kiel Li diris, ĉar
vi pekis antaŭ la Eternulo kaj ne aŭskultis Lian voĉon; pro tio fariĝis al vi
tia afero. 4 Kaj nun jen hodiaŭ mi liberigis vin de la katenoj, kiuj estis sur
viaj manoj; se plaĉas al vi iri kun mi en Babelon, iru, kaj mi zorgos pri vi;
se ne plaĉas al vi iri kun mi en Babelon, ne faru tion; vidu, la tuta lando
estas antaŭ vi; kien plaĉas al vi iri, tien iru. 5 (Dum li ankoraŭ ne foriris,)
Iru al Gedalja, filo de Aĥikam, filo de Ŝafan, kiun la reĝo de Babel starigis
kiel estron super la urboj de Judujo, kaj restu kun li inter la popolo; aŭ
kien plaĉas al vi iri, tien iru. Kaj la estro de la korpogardistoj donis al li
manĝaĵon kaj donacon kaj forliberigis lin. 6 Kaj Jeremia venis al Gedalja,
filo de Aĥikam, en Micpan, kaj ekloĝis kun li inter la popolo, kiu restis en
la lando.
7 Kiam ĉiuj militestroj, kiuj estis sur la kampo, ili kaj iliaj homoj, aŭdis, ke
la reĝo de Babel starigis Gedaljan, filon de Aĥikam, kiel estron de la lando,
kaj ke li metis sub lian regadon la virojn, virinojn, infanojn, kaj malriĉulojn
de la lando, kiuj ne estis transloĝigitaj en Babelon, 8 tiam ili venis al Gedalja
en Micpan: Iŝmael, filo de Netanja, Joĥanan kaj Jonatan, filoj de Kareaĥ,
Seraja, filo de Tanĥumet, la filoj de Efaj, Netofaano, kaj Jezanja, filo de
Maaĥatano, ili kaj iliaj homoj. 9 Kaj Gedalja, filo de Aĥikam, filo de Ŝafan,
ĵuris al ili kaj al iliaj homoj, dirante: Ne timu servi al la Ĥaldeoj, restu
en la lando kaj servu al la reĝo de Babel, kaj tiam estos al vi bone. 10 Mi
restas en Micpa, por ke mi povu stariĝi antaŭ la vizaĝo de la Ĥaldeoj, kiuj
venos al ni; sed vi enkolektu vinon kaj somerajn fruktojn kaj oleon kaj
metu en viajn vazojn, kaj restu en viaj urboj, kiujn vi okupis. 11 Ankaŭ
ĉiuj Judoj, kiuj estis ĉe la Moabidoj, ĉe la Amonidoj, ĉe la Edomidoj, kaj en
ĉiuj landoj, aŭdis, ke la reĝo de Babel restigis parton de la Judoj, kaj ke
li starigis kiel reganton super ili Gedaljan, filon de Aĥikam, filo de Ŝafan.

12 Kaj ĉiuj tiuj Judoj revenis de ĉiuj lokoj, kien ili estis dispelitaj, kaj venis
en la landon Judan al Gedalja en Micpan, kaj ili enkolektis tre multe da
vino kaj da someraj fruktoj.

13 Sed Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj estis sur la kampo,
venis al Gedalja en Micpan. 14 Kaj ili diris al li: Ĉu vi scias, ke Baalis, reĝo de
la Amonidoj, sendis Iŝmaelon, filon de Netanja, por ke li mortigu vin? Sed
Gedalja, filo de Aĥikam, ne kredis al ili. 15 Tiam Joĥanan, filo de Kareaĥ,
diris sekrete al Gedalja en Micpa jene: Permesu, ke mi iru kaj mortigu
Iŝmaelon, filon de Netanja, kaj neniu tion scios; kial li vin mortigu, ke ĉiuj
Judoj, kiuj kolektiĝis al vi, diskuru, kaj la restaĵo de la Judoj pereu? 16 Sed
Gedalja, filo de Aĥikam, diris al Joĥanan, filo de Kareaĥ: Ne faru tion, ĉar
malveron vi parolas pri Iŝmael.

41

1 En la sepa monato Iŝmael, filo de Netanja, filo de Eliŝama, el la reĝa
idaro, unu el la eminentuloj de la reĝo, kaj kun li dek viroj, venis al Gedalja,
filo de Aĥikam, en Micpan, kaj ili kune tie manĝis en Micpa. 2 Kaj leviĝis
Iŝmael, filo de Netanja, kaj la dek viroj, kiuj estis kun li, kaj frapis Gedaljan,
filon de Aĥikam, filo de Ŝafan, per glavo, kaj mortigis lin, kiun la reĝo de
Babel starigis kiel reganton super la lando. 3 Kaj ĉiujn Judojn, kiuj estis
kun li, Gedalja, en Micpa, kaj la Ĥaldeojn, kiuj tie troviĝis, la militistojn,
Iŝmael mortigis. 4 En la dua tago post la mortigo de Gedalja, kiam neniu
ankoraŭ sciis pri tio, 5 venis viroj el Ŝeĥem, el Ŝilo, kaj el Samario, okdek
homoj, kun razitaj barboj kaj disŝiritaj vestoj, kun tranĉoj sur la korpo,
kaj en iliaj manoj estis donacoj kaj olibano, por alporti ilin en la domon
de la Eternulo. 6 Kaj Iŝmael, filo de Netanja, eliris al ili renkonte el Micpa,
irante kaj plorante; kaj kiam li atingis ilin, li diris al ili: Iru al Gedalja, filo
de Aĥikam. 7 Sed kiam ili venis en la mezon de la urbo, Iŝmael, filo de
Netanja, kune kun la homoj, kiuj estis kun li, buĉis ilin kaj ĵetis en kavon.
8 Tamen troviĝis inter ili dek homoj, kiuj diris al Iŝmael: Ne mortigu nin,
ĉar ni havas sur la kampo abundajn provizojn da tritiko, hordeo, oleo, kaj
mielo. Kaj li haltis, kaj ne mortigis ilin kune kun iliaj fratoj. 9 La kavo, en
kiun Iŝmael ĵetis ĉiujn kadavrojn de la homoj, kiujn li mortigis samtempe
kiel Gedaljan, estis tiu, kiun faris la reĝo Asa kontraŭ Baaŝa, reĝo de Izrael;
ĝin Iŝmael, filo de Netanja, plenigis per mortigitoj. 10 Kaj Iŝmael kaptis la
tutan restaĵon de la popolo, kiu estis en Micpa, la reĝidinojn, kaj la tutan
popolon, kiu restis en Micpa, kaj super kiu Nebuzaradan, la estro de la
korpogardistoj, estrigis Gedaljan, filon de Aĥikam; ilin kaptis Iŝmael, filo
de Netanja, kaj li pretiĝis, por transiri al la Amonidoj.

11 Sed Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj estis kun li, aŭdis
pri la tuta malbono, kiun faris Iŝmael, filo de Netanja; 12 kaj ili prenis ĉiujn
virojn, kaj iris, por batali kontraŭ Iŝmael, filo de Netanja; kaj ili trovis lin
ĉe la granda akvo, kiu estas en Gibeon. 13 Kiam la tuta popolo, kiu estis
ĉe Iŝmael, ekvidis Joĥananon, filon de Kareaĥ, kaj ĉiujn militestrojn, kiuj
estis kun li, ĝi ekĝojis. 14 Kaj la tuta popolo, kiun Iŝmael forkondukis el
Micpa, deturnis sin, kaj iris al Joĥanan, filo de Kareaĥ. 15 Sed Iŝmael,
filo de Netanja, forkuris de Joĥanan kun ok homoj kaj iris al la Amonidoj.
16 Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kiuj estis kun li, prenis la
tutan restaĵon de la popolo, kiun li revenigis de Iŝmael, filo de Netanja,

el Micpa, post kiam ĉi tiu mortigis Gedaljan, filon de Aĥikam: virojn, militistojn, virinojn, infanojn, kaj eŭnukojn, kiujn li revenigis el Gibeon.
17 Kaj ili iris kaj haltis ĉe la gastejo Kimham, apud Bet-Leĥem, por direkti
sin al Egiptujo, 18 for de la Ĥaldeoj; ĉar ili timis ilin pro tio, ke Iŝmael, filo de Netanja, mortigis Gedaljan, filon de Aĥikam, kiun la reĝo de Babel estrigis super la lando.

42

1 Kaj aliris ĉiuj militestroj, kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj Jezanja, filo
de Hoŝaja, kaj la tuta popolo, de la malgrandaj ĝis la grandaj, 2 kaj diris al
la profeto Jeremia: Ni humile petegas vin, preĝu por ni al la Eternulo, via Dio, por ĉi tiu tuta restaĵo; ĉar el multaj ni restis malmultaj, kiel viaj okuloj
nin vidas. 3 Kaj la Eternulo, via Dio, sciigu al ni la vojon, kiun ni devas iri,
kaj kion ni devas fari. 4 Kaj la profeto Jeremia diris al ili: Mi aŭdis; jen mi preĝos al la Eternulo, via Dio, konforme al viaj vortoj, kaj ĉion, kion la Eternulo respondos al vi, mi raportos al vi; mi nenion kaŝos antaŭ vi.
5 Kaj ili diris al Jeremia: La Eternulo estu inter ni atestanto vera kaj fidela,
ke ni agos konforme al ĉio, kun kio la Eternulo, via Dio, sendos vin al ni;
6 ĉu estos bone, ĉu estos malbone, ni aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia Dio, al kiu ni vin sendas, por ke estu al ni bone, se ni aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia Dio.

7 Post dek tagoj aperis la vorto de la Eternulo al Jeremia; 8 kaj li vokis
Joĥananon, filon de Kareaĥ, kaj ĉiujn militestrojn, kiuj estis kun li, kaj la tutan popolon, de la malgrandaj ĝis la grandaj, 9 kaj diris al ili: Tiele diras
la Eternulo, Dio de Izrael, al kiu vi min sendis, por faligi vian petegon antaŭ
Li: 10 Se vi restos en ĉi tiu lando, Mi vin aranĝos kaj ne ruinigos, Mi vin plantos kaj ne elradikigos; ĉar Mi pentas pri la malbono, kiun Mi faris al
vi. 11 Ne timu la reĝon de Babel, kiun vi nun timas; ne timu lin, diras la Eternulo, ĉar Mi estas kun vi, por helpi vin kaj por savi vin el lia mano.
12 Mi estos favorkora al vi, ke li vin kompatu kaj vin loĝigu sur via tero.
13 Sed se vi diros: Ni ne volas loĝi en ĉi tiu lando, kaj vi ne obeos la voĉon
de la Eternulo, via Dio, 14 dirante: Ne, ni iros en la landon Egiptan, kie ni ne vidos militon kaj ne aŭdos sonon de trumpeto kaj ne malsatos koncerne
panon, kaj tie ni restos: 15 tiam aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho restaĵo de Jehuda: tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Se vi turnos vian
vizaĝon, por iri en Egiptujon, kaj vi iros, por tie ekloĝi: 16 tiam la glavo, kiun vi timas, atingos vin tie, en la lando Egipta, kaj la malsato, pri kiu vi
zorgas, persekutos vin tie en Egiptujo, kaj tie vi mortos. 17 Tiamaniere ĉiuj homoj, kiuj turnis sian vizaĝon, por iri en Egiptujon, por tie ekloĝi, mortos de glavo, de malsato, kaj de pesto, kaj neniu el ili restos, nek forsaviĝos de
la malbono, kiun Mi venigos sur ilin. 18 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Kiel elverŝiĝis Mia kolero kaj indigno sur la loĝantojn de Jerusalem, tiel Mia kolero elverŝiĝos sur vin, kiam vi venos en Egiptujon, kaj vi fariĝos objekto de ĵuro, de teruro, de malbeno, kaj de honto, kaj
vi ne plu vidos ĉi tiun lokon. 19 Pri vi, ho restaĵo de Jehuda, la Eternulo
parolis: Ne iru en Egiptujon; sciu, ke Mi avertis vin hodiaŭ. 20 Vi fariĝis
kulpaj kontraŭ viaj propraj animoj; ĉar vi sendis min al la Eternulo, via Dio, dirante: Preĝu por ni al la Eternulo, nia Dio, kaj ĉion, kion diros la
Eternulo, nia Dio, sciigu al ni, por ke ni tion faru. 21 Kaj mi sciigis al vi
hodiaŭ, sed vi ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, via Dio, nek ĉion, kun

kio Li sendis min al vi; 22 sciu do, ke vi mortos de glavo, de malsato, kaj de
pesto, sur la loko, kien vi volas iri, por tie ekloĝi.

43

1 Kiam Jeremia finis antaŭ la tuta popolo la raportadon pri ĉiuj vortoj
de la Eternulo, ilia Dio, pri ĉiuj vortoj, kun kiuj la Eternulo, ilia Dio, sendis
lin al ili, 2 tiam Azarja, filo de Hoŝaja, kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj
ĉiuj malhumilaj homoj diris al Jeremia: Malveron vi parolas; la Eternulo,
nia Dio, ne sendis vin, por diri: Ne iru en Egiptujon, por tie eklOĝi; 3 sed
nur Baruĥ, filo de Nerija, instigas vin kontraŭ ni, por transdoni nin en la
manojn de la Ĥaldeoj, por ke ili mortigu nin aŭ transloĝigu nin en Babelon.
4 Tiamaniere Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kaj la tuta popolo,
ne obeis la voĉon de la Eternulo, por resti en la lando Juda. 5 Kaj Joĥanan,
filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj prenis la tutan restaĵon de la Judoj, kiuj
revenis el ĉiuj nacioj, kien ili estis dispelitaj, por loĝi en la lando Juda: 6 la
virojn, la virinojn, la infanojn, la reĝidinojn, kaj ĉiujn, kiujn Nebuzaradan,
estro de la korpogardistoj, restigis kun Gedalja, filo de Aĥikam, filo de
Ŝafan, kaj la profeton Jeremia, kaj Baruĥon, filon de Nerija. 7 Kaj ili iris
en la landon Egiptan, ne obeante la voĉon de la Eternulo, kaj venis ĝis
Taĥpanĥes. 8 Kaj aperis vorto de la Eternulo al Jeremia en Taĥpanĥes,
dirante: 9 Prenu en vian manon grandajn ŝtonojn, kaj antaŭ la okuloj de la
Judaj viroj kaŝu ilin en la kalko en la brikfarejo, kiu troviĝas ĉe la enirejo de
la domo de Faraono en Taĥpanĥes; 10 kaj diru al ili: Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi sendos, kaj venigos Nebukadnecaron, reĝon
de Babel, Mian servanton, kaj Mi starigos lian tronon supre de ĉi tiuj ŝtonoj,
kiujn Mi kaŝis, kaj li starigos sur ili sian tendon. 11 Kaj li venos, kaj frapos
la landon Egiptan: kiu estas destinita al la morto, tiu ricevos la morton; kiu
estas destinita al kaptiteco, tiu iros en kaptitecon; kaj kiu estas destinita al
glavo, tiun trafos glavo. 12 Kaj Mi ekbruligos fajron en la domoj de la dioj
de Egiptujo, kaj ĝi bruligos ilin kaj forkaptos. Kaj li ĉirkaŭkovros sin per la
havo de la lando Egipta, kiel paŝtisto kovras sin per sia vesto, kaj li eliros
el tie bonstate. 13 Kaj li rompos la statuojn de la templo de la suno en la
lando Egipta, kaj la domojn de la dioj de Egiptujo li forbruligos per fajro.

44

1 Jen estas la vorto, kiu aperis al Jeremia pri ĉiuj Judoj, kiuj loĝas en la
lando Egipta, kiuj loĝas en Migdol, en Taĥpanĥes, en Nof, kaj en la lando
Patros: 2 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Vi vidis la tutan
malbonon, kiun Mi venigis sur Jerusalemon kaj sur ĉiujn urbojn de Judujo;
jen ili estas nun dezertaj, kaj neniu loĝas en ili, 3 pro iliaj malbonagoj,
kiujn ili faris, kolerigante Min, irante incensi kaj servi al aliaj dioj, kiujn
ne konis ili, nek vi, nek viaj patroj. 4 Mi sendis al vi ĉiujn Miajn servantojn,
la profetojn, Mi konstante sendadis, dirante: Ne faru tiun abomenindan
aferon, kiun Mi malamas. 5 Sed ili ne obeis, kaj ne alklinis sian orelon,
por deturni sin de siaj malbonagoj, por ne incensi al aliaj dioj. 6 Pro tio
elverŝiĝis Mia indigno kaj kolero, kaj ĝi ekbrulis en la urboj de Judujo
kaj sur la stratoj de Jerusalem, kaj ili ruiniĝis kaj dezertiĝis, kiel oni nun
vidas. 7 Kaj nun tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael: Kial vi
faras grandan malbonon al viaj propraj animoj, por ke ekstermiĝu ĉe vi
viroj kaj virinoj, infanoj kaj suĉinfanoj en Judujo, por ke nenio restu ĉe

vi? 8 Kial vi kolerigas Min per la faroj de viaj manoj, incensante al aliaj
dioj en la lando Egipta, kien vi venis, por tie loĝi, por ke vi ekstermiĝu kaj
por ke vi fariĝu objekto de malbeno kaj de honto inter ĉiuj nacioj de la
tero? 9 Ĉu vi forgesis la malbonaĵojn de viaj patroj kaj la malbonaĵojn de
la reĝoj de Judujo, la malbonaĵojn de iliaj edzinoj, viajn malbonaĵojn, kaj
la malbonaĵojn de viaj edzinoj, kiujn ili faris en la lando Juda kaj sur la
stratoj de Jerusalem? 10 Ili ne humiliĝis ĝis la nuna tago, ili ne timas kaj
ne agas laŭ Mia instruo kaj laŭ Miaj leĝoj, kiujn Mi donis al vi kaj al viaj
patroj. 11 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi turnos
Mian vizaĝon kontraŭ vin por malfeliĉo kaj por ekstermi la tutan Judujon.
12 Kaj Mi prenos la restaĵon de la Judoj, kiuj turnis sian vizaĝon, por iri
en la landon Egiptan, por tie ekloĝi, kaj ili ĉiuj ekstermiĝos en la lando
Egipta; ili falos de glavo, de malsato ili ekstermiĝos, de la malgrandaj ĝis
la grandaj; de glavo kaj de malsato ili mortos, kaj ili fariĝos objekto de
ĵuro, de teruro, de malbeno, kaj de honto. 13 Kaj Mi punos tiujn, kiuj loĝas
en la lando Egipta, kiel Mi punis Jerusalemon, per glavo, per malsato, kaj
per pesto. 14 Kaj neniu saviĝos nek restos el la restaĵo de la Judoj, kiuj
venis en la landon Egiptan, por loĝi tie kelktempe kaj por poste reiri en
la landon Judan, kien ili sopiras per sia animo reveni kaj tie loĝi; ili ne
revenos, krom tiuj, kiuj forkuros.

15 Tiam respondis al Jeremia ĉiuj viroj, kiuj sciis, ke iliaj edzinoj incensas
al aliaj dioj, kaj ĉiuj virinoj, kiuj staris en granda amaso, kaj la tuta popolo,
kiu loĝis en la lando Egipta, en Patros; ili diris: 16 Tion, kion vi diris al ni en
la nomo de la Eternulo, ni ne obeos al vi; 17 sed ni faros ĉion laŭ la vortoj,
kiuj eliras el nia buŝo, ni incensos al la reĝino de la ĉielo, ni verŝos al ŝi
verŝoferojn, kiel faris ni kaj niaj patroj, niaj reĝoj kaj niaj eminentuloj, en
la urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem; tiam ni havis abundan
panon, kaj estis al ni bone, kaj malbonon ni ne vidis. 18 Sed de tiu tempo,
kiam ni ĉesis incensi al la reĝino de la ĉielo kaj verŝi al ŝi verŝoferojn,
ĉio mankas al ni, kaj ni pereas de glavo kaj de malsato. 19 Kaj kiam ni
incensas al la reĝino de la ĉielo kaj verŝas al ŝi verŝoferojn, ĉu sen la scio
de niaj edzoj ni faras al ŝi kukojn kun ŝia bildo kaj verŝas al ŝi verŝoferojn?
20 Tiam Jeremia diris al la tuta popolo, pri la viroj kaj virinoj, kaj pri ĉiuj
el la popolo, kiuj respondis al li: 21 Ĝuste tiun incensadon, kiun vi faradis
en la urboj de Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem, vi kaj viaj patroj,
viaj reĝoj kaj viaj eminentuloj kaj la popolo de la lando — ĝuste tion la
Eternulo ja rememoris, kaj ĝi atingis Lian koron. 22 Kaj la Eternulo ne plu
povis toleri viajn malbonajn agojn, la abomenindaĵojn, kiujn vi faris; tial
via lando fariĝis dezerto, objekto de teruro kaj de malbeno, kaj neniu loĝas
en ĝi, kiel oni nun vidas. 23 Pro tio, ke vi incensadis kaj pekadis antaŭ la
Eternulo kaj ne obeis la voĉon de la Eternulo kaj ne agadis laŭ Lia instruo,
laŭ Liaj leĝoj kaj ordonoj — pro tio trafis vin tiu malbono, kiel vi nun vidas.

24 Kaj Jeremia diris al la tuta popolo kaj al ĉiuj virinoj: Aŭskultu la
vorton de la Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj estas en la lando Egipta! 25 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Vi kaj viaj edzinoj parolis per via
buŝo kaj plenumis per viaj manoj tion, kion vi diris: Ni plenumos nian
solenan promeson, kiun ni faris, incensi al la reĝino de la ĉielo kaj verŝi
al ŝi verŝoferojn; vi efektive plenumas viajn promesojn, kaj faras, kion vi
promesis. 26 Tial aŭskultu la vorton de la Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj loĝas
en la lando Egipta: Jen Mi ĵuris per Mia granda nomo, diras la Eternulo,
ke la buŝo de neniu Judo en la tuta lando Egipta plu vokos Mian nomon,

dirante: Kiel vivas la Sinjoro, la Eternulo. 27 Jen Mi viglos super ili por
malbono, ne por bono; kaj ĉiuj Judoj, kiuj estas en la lando Egipta, pereos
de glavo kaj de malsato, ĝis ili tute ekstermiĝos. 28 Nur malgranda nombro
da homoj, kiuj saviĝos de glavo, revenos el la lando Egipta en la landon
Judan; kaj la tuta restaĵo de la Judoj, kiuj venis en la landon Egiptan, por
tie loĝi, ekscios, kies vorto plenumiĝas, Mia aŭ ilia. 29 Kaj jen estas por vi la
pruvosigno, diras la Eternulo, ke Mi punos vin sur ĉi tiu loko, por ke vi sciu,
ke plenumiĝos Miaj vortoj sur vi por malbono: 30 tiele diras la Eternulo:
Jen Mi transdonos Faraonon Ĥofran, reĝon de Egiptujo, en la manojn de liaj malamikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj celas lian morton, kiel Mi transdonis Cidkijan, reĝon de Judujo, en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, lia malamiko kaj celanto de lia morto.

45

1 Jen estas la vorto, kiun la profeto Jeremia diris al Baruĥ, filo de Nerija,
kiam ĉi tiu skribis tiujn vortojn en libron sub diktado de Jeremia, en la
kvara jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo: 2 Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael, pri vi, ho Baruĥ: 3 Vi diris: Ve al mi! ĉar la Eternulo
aldonis malĝojon al mia suferado; mi laciĝis de mia ĝemado, kaj mi ne
trovas ripozon. 4 Tiele diru al li: Tiele diras la Eternulo: Jen tion, kion Mi
konstruis, Mi detruas, kaj kion Mi plantis, tion Mi elradikigas, ĉi tiun tutan
Mian landon; 5 kaj vi postulas por vi grandaĵon! Ne postulu; ĉar jen Mi
venigos malbonon sur ĉiun karnon, diras la Eternulo, sed al vi Mi donos
vian animon kiel akiron sur ĉiuj lokoj, kien vi iros.

46

1 Jen estas la vorto de la Eternulo, kiu aperis al la profeto Jeremia pri la nacioj:

2 Pri Egiptujo, pri la militistaro de Faraono Neĥo, reĝo de Egiptujo, kiu estis ĉe la rivero Eŭfrato en Karkemiŝ, kaj kiun venkobatis Nebukadnecar, reĝo de Babel, en la kvara jaro de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo:
3 Pretigu ŝildon kaj kirason, kaj iru en batalon. 4 Jungu la ĉevalojn kaj
surĉevaligu la rajdistojn, stariĝu en kaskoj, akrigu la lancojn, surmetu sur
vin armaĵojn. 5 Kial Mi vidas, ke ili ektimis kaj kuras malantaŭen? iliaj
herooj estas frapitaj, kaj forkuras rapide, ne deturnante sin; teruro estas
ĉirkaŭe, diras la Eternulo. 6 Ne forkuros la rapidpiedulo, ne forsaviĝos la
heroo; norde, ĉe la rivero Eŭfrato, ili falpuŝiĝos kaj falos. 7 Kiu estas tiu,
kiu leviĝas kiel Nilo kaj kies akvo ondiĝas kiel torentoj? 8 Egiptujo leviĝas
kiel Nilo, kaj kiel torentoj, en kiuj ondiĝas la akvo; kaj ĝi diras: Leviĝante,
mi kovros la teron, mi pereigos urbon kun ĝiaj loĝantoj. 9 Leviĝu sur la
ĉevalojn, kaj kuru rapide sur la ĉaroj; eliru la herooj, la Etiopoj kaj la
Putidoj, tenantaj ŝildon, kaj la Ludidoj, tenantaj kaj streĉantaj pafarkon.
10 Kaj tiu tago estos ĉe la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, tago de venĝo, por
venĝi al Liaj malamikoj; kaj la glavo manĝegos kaj satiĝos kaj ebriiĝos de
ilia sango; ĉar buĉofero estos al la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, en la lando
norda, ĉe la rivero Eŭfrato. 11 Iru en Gileadon kaj prenu balzamon, ho
virga filino de Egiptujo; vane vi multigas la kuracilojn; ne ekzistas por vi
resaniĝo. 12 La nacioj aŭdis vian malhonoron, kaj via plorado plenigis la
teron; ĉar fortulo falpuŝiĝis kontraŭ fortulo, kaj ambaŭ kune falis.
13 Jen estas la vorto, kiun la Eternulo diris al la profeto Jeremia pri la veno de Nebukadnecar, reĝo de Babel, por frapi la landon Egiptan:

14 Sciigu en Egiptujo, proklamu en Migdol, proklamu en Nof kaj en
Taĥpanĥes, diru: Stariĝu kaj pretiĝu, ĉar la glavo ekstermas vian
ĉirkaŭaĵon. 15 Kial estas forpuŝita via fortulo, ne povis stari? ĉar la
Eternulo lin renversis. 16 Li multigis la falpuŝiĝantojn; falis unu sur la
alian; kaj ili diras: Leviĝu, ni reiru al nia popolo kaj al la lando de nia
naskiĝo, for de la glavo de la tirano. 17 Oni kriis tie: Faraono, reĝo de
Egiptujo, estas nur bruo; li preterlasis la difinitan tempon. 18 Kiel Mi vivas,
diras la Reĝo, kies nomo estas Eternulo Cebaot, li venos kiel Tabor inter la
montoj kaj kiel Karmel ĉe la maro. 19 Pretigu al vi ĉion, kio estas necesa
por elmigro, ho loĝantino, filino de Egiptujo; ĉar Nof estos ruinigita kaj
dezertigita, ke neniu en ĝi loĝos. 20 Tre bela bovidino estas Egiptujo; sed de
nordo venas jam la buĉonto. 21 Ankaŭ ĝiaj dungitoj interne de ĝi estas kiel
bone nutritaj bovidoj; sed ili ankaŭ turnis sin malantaŭen, kune forkuris,
ne povis kontraŭstari; ĉar la tago de ilia malfeliĉo venis sur ilin, la tempo
de ilia puno. 22 Ĝia voĉo sonos kiel voĉo de serpento; ĉar ili iros kun
militistaro, kaj kun hakiloj ili venos al ĝi, kiel lignohakistoj. 23 Ili elhakos
ĝian arbaron, diras la Eternulo, kvankam ĝi estas nekalkulebla; ĉar ili estas
pli multenombraj ol akridoj, kaj oni ne povas ilin kalkuli. 24 Hontigita
estas la filino de Egiptujo, transdonita en la manojn de norda popolo. 25 La
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, diras: Jen Mi punvizitos Amonon en No, kaj
Faraonon, kaj Egiptujon kaj ĝiajn diojn kaj ĝiajn reĝojn, Faraonon mem,
kaj tiujn, kiuj fidas lin. 26 Kaj Mi transdonos ilin en la manojn de tiuj, kiuj
celas ilian morton, kaj en la manojn de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj
en la manojn de liaj servantoj; sed poste ĝi estos loĝata, kiel en la tempo
antaŭa, diras la Eternulo. 27 Sed vi ne timu, ho Mia servanto Jakob, kaj ne
tremu, ho Izrael; ĉar jen Mi savos vin el malproksime kaj vian idaron el la
lando de ilia kaptiteco, kaj Jakob revenos kaj vivos trankvile kaj pace, kaj
neniu lin timigos. 28 Vi ne timu, ho Mia servanto Jakob, diras la Eternulo,
ĉar Mi estas kun vi; ĉar Mi ekstermos ĉiujn popolojn, inter kiujn Mi dispelis
vin, sed vin Mi ne ekstermos; Mi nur punos vin modere, por ke Mi ne lasu
vin tute sen puno.

47

1 Jen estas la vorto de la Eternulo, kiu aperis al la profeto Jeremia pri la
Filiŝtoj, antaŭ ol Faraono venkobatis Gazan:
2 Tiele diras la Eternulo: Jen venos akvo de norde, kaj ĝi fariĝos
inundanta torento, kaj ĝi inundos la landon, kaj ĉion, kio estas en ĝi, la
urbon kaj ĝiajn loĝantojn; ekkrios la homoj, kaj ekploregos ĉiuj loĝantoj
de la lando. 3 Pro la sonado de la hufoj de la fortaj ĉevaloj, pro la bruo
de la ĉaroj, pro la bruego de la radoj la patroj ne atentos siajn infanojn,
senforte malleviĝos iliaj manoj; 4 pro la tago, kiu venos, kiam oni prirabos
ĉiujn Filiŝtojn, ekstermos ĉe Tiro kaj Cidon ĉiujn restintajn helpantojn; ĉar
la Eternulo ruinigos la Filiŝtojn, la restaĵon de la insulo Kaftor. 5 Kalveco
trafos Gazan, pereos Aŝkelon kaj la restaĵo de ilia valo. Kiel longe ankoraŭ
vi faros al vi tranĉojn? 6 Ho glavo de la Eternulo, kiel longe vi ne kvietiĝos?
eniru en vian ingon, haltu kaj silentu. 7 Sed kiel vi povas kvietiĝi? la
Eternulo donis al ĝi ordonon kontraŭ Aŝkelon kaj kontraŭ la bordo de la
maro; tien Li destinis ĝin.

48

1 Pri Moab: Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Ve al Nebo! ĉar

ĝi estas ruinigita; hontigita kaj venkoprenita estas Kirjataim; hontigita kaj
tremigita estas la fortikaĵo. 2 Jam ne ekzistas la gloro de Moab; en Ĥeŝbon
oni intencas kontraŭ ĝi malbonon, dirante: Ni iru, kaj ni ekstermu ĝin, ke ĝi
ne plu estu popolo. Ankaŭ vi, ho Madmen, eksilentu; vin persekutos glavo.
3 Kriadon oni aŭdas de Ĥoronaim, tie estas ruinigado kaj granda malfeliĉo.
4 Disbatita estas Moab; ĝiaj infanoj laŭte krias. 5 Kiuj supreniras al Luĥit,
tiuj iras kun plorado; ĉe la malsuprenirado de Ĥoronaim la malamikoj
aŭdas kriadon de malfeliĉo. 6 Forkuru, savu vian vivon, kaj estu kiel
seknudiĝinta arbo en la dezerto. 7 Ĉar vi fidis viajn faritaĵojn kaj viajn
trezorojn, vi ankaŭ estos venkoprenita; kaj Kemoŝ iros en kaptitecon kune
kun siaj pastroj kaj eminentuloj. 8 Venos ruiniganto en ĉiun urbon, neniu
urbo saviĝos; pereos la valo kaj dezertiĝos la ebenaĵo, kiel diris la Eternulo.
9 Donu flugilojn al Moab, ĉar li devas forflugi; liaj urboj dezertiĝos tiel, ke
neniu en ili loĝos. 10 Malbenita estu tiu, kiu plenumas malĝuste la faron
de la Eternulo, kaj malbenita estu tiu, kiu detenas sian glavon de sango.
11 De sia juneco Moab havis trankvilecon kaj ripozadis sur sia feĉo, li ne
estis transverŝata el unu vazo en alian, kaj en kaptitecon li ne iris; tial lia
gusto restis en li kaj lia odoro ne ŝanĝiĝis. 12 Tial jen venos tempo, diras
la Eternulo, kiam Mi sendos al li verŝistojn, kaj ili verŝos lin, malplenigos
liajn vazojn, kaj disrompos liajn kruĉojn. 13 Kaj Moab estos hontigita pro
Kemoŝ, kiel la domo de Izrael estis hontigita pro Bet-El, kiun ili fidis. 14 Kiel
vi povas diri: Ni estas herooj kaj kapabluloj por la milito? 15 Ruinigita
estas Moab, liaj urboj falis, kaj liaj plej bravaj junuloj iris al buĉo, diras al
Reĝo, kies nomo estas Eternulo Cebaot. 16 Baldaŭ venos pereo al Moab,
kaj lia malfeliĉo tre rapidas. 17 Bedaŭru lin ĉiuj liaj ĉirkaŭantoj, kaj
ĉiuj, kiuj konas lian nomon, diru: Kiele disrompiĝis la forta vergo, la
belega bastono! 18 Iru malsupren de via majesto, sidu en senakva loko, ho
loĝantino, filino de Dibon; ĉar la ruiniganto de Moab elpaŝis kontraŭ vin
kaj detruis viajn fortikaĵojn. 19 Staru ĉe la vojo kaj rigardu, ho loĝantino
de Aroer; demandu la forkuranton kaj la forsaviĝanton, kaj diru: Kio
fariĝis? 20 Hontigita estas Moab, ĉar li estas frapita; ploru kaj kriu, sciigu
en Arnon, ke Moab estas ruinigita. 21 Juĝo venis kontraŭ la lando de la
ebenaĵo, kontraŭ Ĥolon, Jahac, kaj Mefaat, 22 kontraŭ Dibon, Nebo, kaj Bet-
Diblataim, 23 kontraŭ Kirjataim, Bet-Gamul, kaj Bet-Meon, 24 kontraŭ Keriot
kaj Bocra, kaj kontraŭ ĉiuj urboj de la lando de Moab, la malproksimaj
kaj la proksimaj. 25 Dehakita estas la korno de Moab, kaj lia brako estas
rompita, diras la Eternulo. 26 Ebriigu lin, ĉar li leviĝis kontraŭ la Eternulo;
Moab plaŭdos en sia vomaĵo, kaj li mem estos objekto de mokado. 27 Ĉu
vi ne mokis Izraelon? ĉu oni trovis lin inter ŝtelistoj, ke ĉiufoje, kiam
vi parolas pri li, vi balancas la kapon? 28 Forlasu la urbojn kaj ekloĝu
sur roko, ho loĝantoj de Moab, kaj fariĝu kiel kolomboj, kiuj nestas en
truoj de kavernoj. 29 Ni aŭdis pri la fiereco de Moab, granda fiereco, pri
lia malmodesteco, fiereco, aroganteco, kaj pri la malhumileco de lia koro.
30 Mi konas, diras la Eternulo, lian koleremecon, la nesincerecon de liaj
vortoj kaj la nesincerecon de liaj agoj. 31 Tial Mi devas plori pri Moab,
ĝemi pri ĉiuj Moabidoj, priplori la loĝantojn de Kir-Ĥeres. 32 Per pli ol
la plorado de Jazer Mi ploros pri vi, ho vinberĝardeno de Sibma; viaj
branĉoj etendiĝis trans la maron, atingis la maron de Jazer; rabisto atakis
viajn somerajn fruktojn kaj vian rikolton. 33 Foriĝis ĝojo kaj gajeco de
la fruktodona kampo kaj de la lando de Moab; Mi malaperigis vinon en

la vinpremejoj, oni ne premos tie kun ĝojo vinon, triumfaj kantoj ne plu
sonos. 34 Pro la kriado, kiu aŭdiĝas de Ĥeŝbon ĝis Eleale kaj ĝis Jahac, ili
laŭte ekploris de Coar ĝis Ĥoronaim kaj ĝis la tria Eglat; ĉar ankaŭ la akvo
de Nimrim sekmalaperis. 35 Mi ekstermos ĉe Moab, diras la Eternulo, ĉiun,
kiu supreniras sur altaĵon kaj incensas al siaj dioj. 36 Tial Mia koro ĝemas
pri Moab kiel fluto, kaj pri la loĝantoj de Kir-Ĥeres Mia koro ĝemas kiel
fluto; ĉar la abundaĵo, kiun ili akiris, pereis. 37 Ĉar ĉiu kapo kalviĝis, kaj
ĉiu barbo estas fortondita, sur ĉiuj manoj estas tranĉoj, kaj sur la lumboj
estas sakaĵo. 38 Sur ĉiuj tegmentoj de Moab kaj sur liaj stratoj ĉie estas
plorado; ĉar Mi disrompis Moabon kiel senvaloran vazon, diras la Eternulo.
39 Kiele disbatita li estas, kiele ili ploregas! kiele Moab turnis sian nukon,
estas hontigita, kaj Moab fariĝis objekto de mokado kaj de teruro por ĉiuj
siaj ĉirkaŭantoj! 40 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen li alflugos kiel aglo kaj
etendos siajn flugilojn super Moab. 41 Prenita estas Keriot, kaj la fortikigitaj
urboj estas kaptitaj; kaj la koro de la herooj de Moab en tiu tago estos kiel la
koro de virino dum la doloroj de naskado. 42 Kaj Moab estos ekstermita, ke
li ne plu estos popolo, ĉar li leviĝis kontraŭ la Eternulo. 43 Teruro, kavo, kaj
kaptilo trafos vin, ho loĝanto de Moab, diras la Eternulo. 44 Kiu forkuros
de la teruro, tiu falos en la kavon; kaj kiu eliros el la kavo, tiu trafos en
kaptilon; ĉar Mi venigos sur lin, sur Moabon, la jaron de lia puno, diras la
Eternulo. 45 Sub la ombro de Ĥeŝbon stariĝos tiuj, kiuj forkuros de la forto;
sed fajro eliros el Ĥeŝbon kaj flamo el la mezo de Siĥon, kaj ĝi manĝegos la
flankon de Moab kaj la verton de la filoj malkvietaj. 46 Ve al vi, ho Moab!
pereis la popolo de Kemoŝ; ĉar viaj filoj estas prenitaj en kaptitecon kaj
viaj filinoj estas forkondukitaj. 47 Sed en la tempo estonta Mi revenigos la
kaptitojn de Moab, diras la Eternulo. Ĝis ĉi tie estas la verdikto pri Moab.

49

1 Pri la Amonidoj: Tiele diras la Eternulo: Ĉu Izrael ne havas filojn? ĉu li
ne havas heredanton? kial do Malkam heredis Gadon kaj lia popolo loĝas
en la urboj de ĉi tiu? 2 Tial jen venos tempo, diras la Eternulo, kaj Mi
eksonigos militan trumpetadon super Raba de la Amonidoj; kaj ĝi fariĝos
amaso da ruinoj, kaj ĝiaj filinoj forbrulos en fajro, kaj Izrael ekposedos
siajn posedintojn, diras la Eternulo. 3 Ploregu, ho Ĥeŝbon, ĉar Aj estas
ruinigita. Kriu, ho filinoj de Raba, zonu vin per sakaĵo, ploru kaj vagadu
inter la bariloj; ĉar Malkam iras en kaptitecon kune kun siaj pastroj kaj
eminentuloj. 4 Kial vi fanfaronas pri viaj valoj? sangon fluigas via valo,
ho filino malobeema, kiu fidas siajn trezorojn, kaj diras: Kiu povas veni al
mi? 5 Jen Mi venigos sur vin timon, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, de
ĉiuj viaj ĉirkaŭaĵoj; kaj vi estos dispelitaj ĉiu aparte, kaj neniu kolektos la
vagantojn. 6 Tamen poste Mi revenigos la forkaptitajn Amonidojn, diras la
Eternulo.

7 Pri Edom: Tiele diras la Eternulo Cebaot: Ĉu jam ne ekzistas saĝo
en Teman? ĉu la filoj jam ne havas konsilon? ĉu ilia saĝeco malaperis?
8 Forkuras, turnis sian dorson, kaj profunde sin kaŝas la loĝantoj de Dedan;
ĉar malfeliĉon de Esav Mi venigis sur lin, la tempon de lia puno. 9 Kiam
venos al vi vinberkolektantoj, ili ne restigos forgesitajn berojn; se venos
ŝtelistoj en la nokto, ili rabos plenan kvanton. 10 Ĉar Mi nudigis Esavon, Mi
malkaŝis liajn sekretajn rifuĝejojn, por ke li ne povu sin kaŝi; ekstermitaj
estas lia idaro, liaj fratoj, kaj liaj najbaroj, kaj li jam ne ekzistas. 11 Restigu

viajn orfojn, Mi konservos ilian vivon; kaj viaj vidvinoj fidu Min. 12 Ĉar
tiele diras la Eternulo: Jen tiuj, kiuj ne meritis trinki la pokalon, tamen ĝin
trinkos; ĉu vi do povas resti nepunita? vi ne restos nepunita, sed vi nepre
trinkos. 13 Ĉar Mi ĵuris per Mi, diras la Eternulo, ke Bocra fariĝos objekto
de teruro, honto, ruinigo, kaj malbeno; kaj ĉiuj ĝiaj urboj fariĝos ruinoj
por eterne. 14 Diron mi aŭdis de la Eternulo, kaj kuriero estas sendita
al la nacioj: Kolektiĝu kaj iru kontraŭ ĝin, kaj leviĝu por batalo. 15 Ĉar
jen Mi faris vin malgranda inter la nacioj, malestimata inter la homoj.
16 Via malhumileco kaj la fiereco de via koro trompis vin, kiu loĝas en la
fendegoj de la rokoj kaj okupas suprojn de montoj; sed se vi eĉ aranĝus vian
neston tiel alte, kiel aglo, eĉ de tie Mi ĵetos vin malsupren, diras la Eternulo.
17 Edom fariĝos objekto de teruro; ĉiu, kiu pasos preter li, miros kaj fajfos
pri ĉiuj liaj vundoj. 18 Kiel renversitaj estas Sodom kaj Gomora kaj iliaj
najbarlokoj, diras la Eternulo, tiel ankaŭ tie neniu restos, neniu homido
tie loĝos. 19 Jen kiel leono li supreniras de la majesta Jordan kontraŭ la
fortikan loĝejon; ĉar Mi rapide forpelos ilin de tie, kaj Mi estrigos tie tiun,
kiu estas elektita. Ĉar kiu estas simila al Mi? kiu donos al Mi decidojn?
kiu estas la paŝtisto, kiu povas kontraŭstari al Mi? 20 Tial aŭskultu la
decidon de la Eternulo, kiun Li decidis pri Edom, kaj Liajn intencojn, kiujn
Li havas pri la loĝantoj de Teman: la knaboj-paŝtistoj ilin fortrenos kaj
detruos super ili ilian loĝejon. 21 De la bruo de ilia falo ektremos la tero,
ilian kriadon oni aŭdos ĉe la Ruĝa Maro. 22 Jen li leviĝos kiel aglo, ekflugos
kaj etendos siajn flugilojn super Bocra; kaj la koro de la herooj de Edom
en tiu tago estos kiel la koro de virino ĉe la naskodoloroj.

23 Pri Damasko: Hontigitaj estas Ĥamat kaj Arpad, ĉar, aŭdinte
malbonan sciigon, ili senkuraĝiĝis; ĉe la maro ili tiel ektremis, ke ili ne
povas trankviliĝi. 24 Damasko senkuraĝiĝis, turnis sin, por forkuri; tremo
atakis ĝin, doloro kaj turmentoj ĝin kaptis, kiel naskantinon. 25 Kial ne
estas riparita la glora urbo, la gaja urbo? 26 Tial ĝiaj junuloj falos sur
ĝiaj stratoj, kaj ĉiuj militistoj pereos en tiu tago, diras la Eternulo Cebaot.
27 Kaj Mi ekbruligos fajron sur la murego de Damasko, kaj ĝi ekstermos la
palacojn de Ben-Hadad.

28 Pri Kedar, kaj pri la regnoj de Ĥacor, kiujn venkobatis Nebukadnecar,
reĝo de Babel:

Tiele diras la Eternulo: Leviĝu, iru kontraŭ Kedaron, kaj ruinigu la filojn
de la oriento. 29 Iliaj tendoj kaj ŝafaroj estos prenitaj; iliajn tapiŝojn kaj
ĉiujn iliajn vazojn kaj iliajn kamelojn oni forprenos, kaj oni kriados al ili:
Teruro ĉirkaŭe. 30 Forkuru, foriĝu rapide, kaŝu vin profunde, ho loĝantoj
de Ĥacor, diras la Eternulo; ĉar Nebukadnecar, reĝo de Babel, faras pri vi
decidon kaj havas intencon kontraŭ vi. 31 Leviĝu, iru kontraŭ popolon
trankvilan, kiu sidas en sendanĝereco, diras la Eternulo; ĝi ne havas
pordojn nek riglilojn, ili vivas izolite. 32 Kaj iliaj kameloj estos forrabitaj,
kaj la multo de iliaj brutoj fariĝos rabakiro; kaj Mi dispelos ilin al ĉiuj
ventoj, ilin, kiuj tondas la harojn sur la tempioj, kaj de ĉiuj flankoj Mi
venigos ilian malfeliĉon, diras la Eternulo. 33 Kaj Ĥacor fariĝos loĝejo de
ŝakaloj, eterna dezerto; neniu tie restos, kaj neniu homido tie loĝos.

34 Jen estas la vorto de la Eternulo, kiu aperis al la profeto Jeremia pri
Elam, en la komenco de la reĝado de Cidkija, reĝo de Judujo: 35 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Jen Mi rompos la pafarkon de Elam, ilian ĉefan forton.
36 Kaj Mi venigos sur Elamon kvar ventojn de la kvar finoj de la ĉielo, kaj

Mi dispelos ilin al ĉiuj tiuj ventoj; kaj ne ekzistos popolo, al kiu ne venus
la dispelitoj el Elam. 37 Kaj Mi senkuraĝigos Elamon antaŭ iliaj malamikoj,
kaj antaŭ tiuj, kiuj celas ilian morton; kaj Mi venigos sur ilin malbonon,
la flamon de Mia kolero, diras la Eternulo, kaj Mi persekutos ilin per la
glavo, ĝis Mi ekstermos ilin. 38 Kaj Mi starigos Mian tronon en Elam, kaj
Mi pereigos tie la reĝon kaj la eminentulojn, diras la Eternulo. 39 Tamen en
la tempo estonta Mi revenigos la forkaptitojn de Elam, diras la Eternulo.

50

1 Jen estas la vorto, kiun la Eternulo diris per la profeto Jeremia pri Babel
kaj pri la lando de la Ĥaldeoj:

2 Sciigu al la nacioj kaj proklamu, levu standardon, proklamu, ne kaŝu,
diru: Prenita estas Babel, hontigita estas Bel, frakasita estas Merodaĥ,
hontigitaj estas ĝiaj idoloj, frakasitaj estas ĝiaj statuoj. 3 Ĉar eliris kontraŭ
ĝin popolo el la nordo, kiu faros ĝian landon dezerto, kaj ne plu estos
loĝanto en ĝi: de homo ĝis bruto ĉio foriĝos kaj foriros. 4 En tiuj tagoj kaj
en tiu tempo, diras la Eternulo, venos la idoj de Izrael kune kun la idoj de
Jehuda; ili iros kaj ploros, kaj serĉos la Eternulon, sian Dion. 5 Pri la vojo
al Cion ili demandos, tien estos turnita ilia vizaĝo: Venu, ni aliĝos al la
Eternulo per interligo eterna, neforgesebla.

6 Mia popolo estis kiel erarvagantaj ŝafoj: ili paŝtistoj delogis ilin,
erarvagigis ilin sur la montoj; de monto sur monteton ili vagis, ili forgesis
sian ŝafejon. 7 Ĉiuj, kiuj renkontis ilin, manĝis ilin; kaj iliaj malamikoj
diris: Ni ne estas kulpaj, ĉar ili pekis antaŭ la Eternulo, la loĝejo de la
vero, antaŭ la espero de iliaj patroj, la Eternulo. 8 Kuru el Babel kaj eliru
el la lando de la Ĥaldeoj, kaj estu kiel virkaproj antaŭ la ŝafoj. 9 Ĉar
jen Mi vekos kaj venigos sur Babelon amason da grandaj popoloj el lando
norda, kaj ili aranĝos sin kontraŭ ĝi, kaj ĝi estos venkoprenita; iliaj sagoj,
kiel lerta heroo, ne revenas vane. 10 Kaj Ĥaldeujo fariĝos militakiro; ĉiuj
ĝiaj prirabantoj satiĝos, diras la Eternulo. 11 Ĉar vi ĝojis, ĉar vi triumfis,
ho rabintoj de Mia heredaĵo, ĉar vi saltis, kiel bovidino sur herbo, kaj
blekis, kiel fortaj ĉevaloj, 12 tre hontigita estas via patrino, mokata estas via
naskintino; jen estas la estonteco de la nacioj: dezerto, neloĝata tero, kaj
stepo. 13 De la kolero de la Eternulo ĝi fariĝos neloĝata, kaj ĝi tuta fariĝos
dezerta; ĉiu, kiu iros preter Babel, miros kaj fajfos pri ĉiuj ĝiaj vundoj.
14 Pretigu vin kontraŭ Babel ĉirkaŭe, ĉiuj streĉantoj de pafarkoj, pafu sur
ĝin, ne domaĝu sagojn; ĉar ĝi pekis antaŭ la Eternulo. 15 Triumfe kriu
kontraŭ ĝi ĉirkaŭe; malleviĝis ĝia mano, falis ĝia fundamento, detruiĝis
ĝiaj muregoj; ĉar tio estas venĝo de la Eternulo; venĝu al ĝi; kiel ĝi agis,
tiel agu kontraŭ ĝi. 16 Ekstermu el Babel semanton kaj rikoltanton en la
tempo de rikoltado; de la glavo de la tirano ĉiu sin turnu al sia popolo, kaj
ĉiu forkuru en sian landon.

17 Izrael estas kiel disĵetita ŝafaro; leonoj lin dispelis: la unua manĝis lin
la reĝo de Asirio, kaj ĉi tiu lasta, Nebukadnecar, reĝo de Babel, rompis al li
la ostojn. 18 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi punos
la reĝon de Babel kaj lian landon, kiel Mi punis la reĝon de Asirio. 19 Kaj
Mi revenigos Izraelon en lian loĝejon, kaj li paŝtiĝos sur Karmel kaj Baŝan,
kaj sur la monto de Efraim kaj en Gilead lia animo satiĝos. 20 En tiuj tagoj
kaj en tiu tempo, diras la Eternulo, oni serĉos malbonagon de Izrael, sed ĝi

ne estos, kaj pekon de Jehuda, sed ĝi ne troviĝos; ĉar Mi pardonos al tiuj, kiujn Mi restigos.

21 Iru kontraŭ la landon de la maldolĉigantoj, kontraŭ ĝin kaj kontraŭ la
loĝantojn de la punejo; ruinigu kaj ekstermu ĉion post ili, diras la Eternulo,
kaj faru ĉion tiel, kiel Mi ordonis al vi. 22 Bruo de batalo estas en la lando,
kaj granda frakasado. 23 Kiele rompita kaj frakasita estas la martelo de la
tuta tero! kiele dezertiĝis Babel inter la nacioj! 24 Mi starigis reton por vi,
kaj vi estas kaptita, ho Babel, antaŭ ol vi tion rimarkis; vi estas trovita kaj
kaptita, ĉar vi leviĝis kontraŭ la Eternulon. 25 La Eternulo malfermis Sian
trezorejon, kaj elprenis el tie la ilojn de Sia kolero; ĉar ion por fari havas
la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, en la lando de la Ĥaldeoj. 26 Iru kontraŭ
ĝin de plej malproksime, malfermu ĝiajn grenejojn, piedpremu ĝin kiel
amasaĵon, ekstermu ĝin, ke nenio de ĝi restu. 27 Dishaku per glavo ĉiujn
ĝiajn bovojn; ili estu buĉataj. Ve al ili! ĉar venis ilia tago, la tempo de ilia
puno. 28 Aŭdiĝas voĉo de forkurantoj kaj forsaviĝantoj el la lando Babela,
por sciigi en Cion pri la venĝo de la Eternulo, nia Dio, pri la venĝo pro Lia
templo. 29 Alvoku multajn kontraŭ Babelon, ĉiujn, kiuj streĉas pafarkon;
stariĝu tendare ĉirkaŭ ĝi, ke neniu povu forsaviĝi el ĝi; repagu al ĝi laŭ
ĝiaj agoj: ĉion, kion ĝi faris, faru al ĝi; ĉar ĝi estis malhumila kontraŭ la
Eternulo, kontraŭ la Sanktulo de Izrael. 30 Pro tio ĝiaj junuloj falos sur ĝiaj
stratoj, kaj ĉiuj ĝiaj militistoj pereos en tiu tago, diras la Eternulo. 31 Jen
Mi estas kontraŭ vi, ho malhumilulo, diras la Sinjoro, la Eternulo Cebaot;
ĉar venis via tago, la tempo de via puno. 32 Kaj la malhumilulo falpuŝiĝos
kaj falos, kaj neniu lin levos; kaj Mi ekbruligos fajron en liaj urboj, kaj ĝi
ekstermos ĉiujn liajn ĉirkaŭaĵojn.

33 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Turmentataj estas la idoj de Izrael kune
kun la idoj de Jehuda; kaj ĉiuj iliaj kaptintoj forte ilin tenas, ne volas
forliberigi ilin. 34 Sed ilia Liberiganto estas forta, Eternulo Cebaot estas
Lia nomo; Li defendos ilian aferon tiel, ke la tero skuiĝos kaj la loĝantoj
de Babel ektremos. 35 Glavo falu sur la Ĥaldeojn, diras la Eternulo,
sur la loĝantojn de Babel, sur ĝiajn eminentulojn kaj saĝulojn; 36 glavo
sur la antaŭdiristojn, ke ili malsaĝiĝu; glavo sur ĝiajn heroojn, ke ili
senkuraĝiĝu; 37 glavo sur ĝiajn ĉevalojn kaj sur ĝiajn ĉarojn, kaj sur ĉiujn
diversgentajn loĝantojn, kiuj estas en ĝi, ke ili fariĝu kiel virinoj; glavo
sur ĝiajn trezorojn, ke ili estu disrabitaj. 38 Sekeco trafu ĝiajn akvojn, ke ili
malaperu; ĉar tio estas lando de idoloj, kaj pri siaj monstroj ili fanfaronas.
39 Tial tie ekloĝos stepaj bestoj kaj ŝakaloj, kaj strutoj en ĝi loĝos; ĝi neniam
plu estos loĝata, kaj neniu tie havos domon en ĉiuj venontaj generacioj.
40 Kiel Dio renversis Sodomon kaj Gomoran kaj iliajn najbarlokojn, diras la
Eternulo, tiel ankaŭ tie restos neniu kaj loĝos neniu homido. 41 Jen venas
popolo el nordo, granda nacio kaj multe da reĝoj leviĝas de la randoj de la
tero. 42 Pafarkon kaj lancon ili tenas forte; kruelaj ili estas kaj senkompataj;
ilia voĉo bruas kiel maro; sur ĉevaloj ili rajdas, armite por la batalo kiel
unu homo, kontraŭ vin, ho filino de Babel. 43 Aŭdis la reĝo de Babel la
sciigon pri ili, kaj senfortiĝis liaj manoj; suferego atakis lin, doloro kiel ĉe
naskantino. 44 Jen kiel leono li supreniras de la majesta Jordan kontraŭ la
fortikan loĝejon; ĉar Mi rapide forpelos ilin de tie, kaj Mi estrigos tie tiun,
kiu estas elektita. Ĉar kiu estas simila al Mi? kiu donos al Mi decidojn?
kaj kiu estas la paŝtisto, kiu povas kontraŭstari al Mi? 45 Tial aŭskultu la
decidon de la Eternulo, kiun Li decidis pri Babel, kaj Liajn intencojn, kiujn

Li havas pri la lando de la Ĥaldeoj: la knaboj-paŝtistoj ilin fortrenos, kaj
detruos super ili ilian loĝejon. 46 De la famo pri la preno de Babel ektremos
la tero, kaj krio estos aŭdata ĉe la nacioj.

51

1 Tiele diras la Eternulo: Jen Mi vekos pereigan venton kontraŭ Babelon,
kaj kontraŭ ĝiajn loĝantojn, kiuj leviĝis kontraŭ Min. 2 Kaj Mi sendos
ventumistojn kontraŭ Babelon, kaj ili ĝin disventumos, kaj dezertigos ĝian
landon; ĉar en la tago de la malfeliĉo ili estos ĉirkaŭ ĝi ĉiuflanke. 3 La
pafarkisto streĉu sian pafarkon, kaj sin levu en sia kiraso; ne kompatu
ĝiajn junulojn, ekstermu ĝian tutan militistaron. 4 Kaj falu mortigitoj en la
lando de la Ĥaldeoj, kaj trapikitoj sur iliaj stratoj. 5 Ĉar Izrael kaj Jehuda ne
estas vidvigitaj de sia Dio, de la Eternulo Cebaot; ĉar ilia lando estas plena
de kulpoj kontraŭ la Sanktulo de Izrael. 6 Forkuru el interne de Babel, kaj
savu ĉiu sian animon, ke vi ne pereu pro ĝiaj malbonagoj; ĉar tio estas
tempo de venĝo por la Eternulo, Li donas al ĝi repagon. 7 En la mano de
la Eternulo Babel estis ora kaliko, ebriiganta la tutan teron: el ĝi trinkis
vinon la nacioj, kaj tial ili freneziĝis. 8 Subite falis Babel kaj frakasiĝis;
ploru pri ĝi, prenu balzamon por ĝia vundo; eble ĝi saniĝos. 9 Ni kuracis
Babelon, sed ĝi ne saniĝis; lasu ĝin, kaj ni iru ĉiu en sian landon; ĉar la juĝo
kontraŭ ĝi atingis la ĉielon kaj leviĝis ĝis la nuboj. 10 La Eternulo elaperigis
nian pravecon; venu, kaj ni rakontu en Cion la faron de la Eternulo, nia
Dio. 11 Akrigu la sagojn, pretigu la ŝildojn! la Eternulo vekis la spiriton
de la reĝoj de Medujo, ĉar Lia intenco estas kontraŭ Babel, por pereigi
ĝin; ĉar tio estas venĝo de la Eternulo, venĝo pro Lia templo. 12 Kontraŭ
la muregojn de Babel levu standardon, plifortigu la gardistaron, starigu
observistojn, pretigu embuskon; ĉar kiel la Eternulo intencis, tiel Li faris
tion, kion Li diris pri la loĝantoj de Babel. 13 Ho vi, kiu loĝas ĉe granda
akvo kaj havas grandajn trezorojn! venis via fino, finiĝis via avideco. 14 La
Eternulo Cebaot ĵuris per Sia animo: Mi plenigos vin de homoj kiel de
skaraboj, kaj ili eksonigos kontraŭ vi triumfan kanton.

15 Li kreis la teron per Sia forto, aranĝis la mondon per Sia saĝo, kaj per
Sia prudento etendis la ĉielon. 16 Kiam Li eksonigas Sian voĉon, kolektiĝas
multego da akvo en la ĉielo; Li levas la nubojn de la randoj de la tero, Li
aperigas fulmojn inter la pluvo, kaj elirigas la venton el Siaj trezorejoj.
17 Malsaĝiĝis ĉiu homo kun sia sciado, per honto kovriĝis ĉiu fandisto kun
sia statuo; ĉar lia fanditaĵo estas malveraĵo, ĝi ne havas en si spiriton.
18 Tio estas vantaĵo, faro de eraro; kiam ili estos vizititaj, ili pereos. 19 Ne
simila al ili estas Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li estas la kreinto de ĉio, kaj
Izrael estas la gento de Lia heredo; Eternulo Cebaot estas Lia nomo.

20 Vi estis por Mi martelo, ilo de batalo, kaj per vi Mi frakasis naciojn,
kaj per vi Mi ekstermis regnojn; 21 Mi frakasis per vi ĉevalon kaj ĝian
rajdanton, Mi frakasis per vi ĉaron kaj ĝian veturanton; 22 Mi frakasis
per vi viron kaj virinon, Mi frakasis per vi maljunulon kaj junulon, Mi
frakasis per vi junulon kaj junulinon; 23 Mi frakasis per vi paŝtiston kaj
lian ŝafaron, Mi frakasis per vi terlaboriston kaj lian jungaĵon, Mi frakasis
per vi komandantojn kaj estrojn. 24 Kaj Mi repagos al Babel kaj al ĉiuj
loĝantoj de Ĥaldeujo pro ilia tuta malbono, kiun ili faris en Cion antaŭ
viaj okuloj, diras la Eternulo.

25 Jen Mi iras kontraŭ vin, ho pereiga monto, pereiganto de la tuta tero,
diras la Eternulo; Mi etendos Mian manon kontraŭ vin, Mi rulĵetos vin de

la rokoj kaj faros vin monto de brulo. 26 Oni ne prenos el vi angulŝtonon,
nek ŝtonon por fundamento, sed vi estos eterna ruino, diras la Eternulo.
27 Levu standardon en la lando, blovu per trumpeto inter la nacioj, armu
kontraŭ ĝin popolojn, kunvoku kontraŭ ĝin la regnojn de Ararat, Mini,
kaj Aŝkenaz; starigu kontraŭ ĝin militestron, alkonduku ĉevalojn kiel
pikantajn skarabojn. 28 Armu kontraŭ ĝin popolojn, la reĝojn de Medujo,
ĝiajn komandantojn kaj ĉiujn ĝiajn estrojn, kaj la tutan landaron, super
kiu ĝi regas. 29 Kaj la tero skuiĝas kaj tremas, ĉar plenumiĝas super Babel
la intencoj de la Eternulo, por fari la landon de Babel dezerto, en kiu
neniu loĝas. 30 La herooj de Babel ĉesis batali, ili restis en la fortikaĵoj;
malaperis ilia forto, ili fariĝis kiel virinoj; ĝiaj loĝejoj ekbrulis, ĝiaj rigliloj
estas rompitaj. 31 Kuranto kuras renkonte al kuranto, sciiganto renkonte al
sciiganto, por raporti al la reĝo de Babel, ke lia urbo estas venkoprenita ĉe
ĉiuj flankoj, 32 ke la transirejoj estas okupitaj, la fortikaĵoj brulas per fajro,
kaj la militistojn atakis teruro.

33 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: La filino de Babel
estas kiel draŝejo dum la draŝado; tre baldaŭ venos la tempo de ĝia
rikolto. 34 Manĝis min, frakasis min Nebukadnecar, reĝo de Babel, li faris
min malplena vazo, glutis min kiel drako, plenigis sian ventron per miaj
dolĉaĵoj, kaj forpelis min. 35 La maljusteco kontraŭ mi kaj mia karno estu
nun sur Babel, diras la loĝantino de Cion; kaj mia sango sur la loĝantoj
de Ĥaldeujo, diras Jerusalem. 36 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi juĝos
vian aferon kaj Mi faros venĝon pro vi, Mi sekigos ĝian maron kaj Mi
senakvigos ĝian fonton. 37 Kaj Babel fariĝos amaso da ŝtonoj, loĝejo de
ŝakaloj, objekto de teruro kaj mokado, kaj neniu en ĝi loĝos. 38 Ili ĉiuj
blekegos kiel junaj leonoj, krios kiel leonidoj. 39 Dum ilia varmegiĝo Mi
faros al ili festenon, kaj Mi ebriigos ilin, por ke ili fariĝu gajaj kaj ekdormu
per eterna dormo kaj ne vekiĝu, diras la Eternulo. 40 Mi kondukos ilin
malsupren, kiel ŝafidojn al la buĉo, kiel ŝafojn kun kaproj. 41 Kiele prenita
estas Ŝeŝaĥ! kaj kaptita la gloro de la tuta mondo! kiele Babel fariĝis
objekto de teruro inter la popoloj! 42 Leviĝis kontraŭ Babelon la maro kaj
kovris ĝin per la multego de siaj ondoj. 43 Ĝiaj urboj fariĝis dezerto, tero
seka kaj senviva, tero, sur kiu neniu loĝas kaj tra kiu neniu homido trairas.
44 Kaj Mi punos Belon en Babel, Mi eltiros el lia buŝo tion, kion li englutis,
kaj ne plu kolektiĝos al li popoloj; ankaŭ la muregoj de Babel falos.

45 Eliru el ĝia interno, Mia popolo, kaj ĉiu savu sian animon antaŭ la
flama kolero de la Eternulo, 46 por ke via koro ne senkuraĝiĝu kaj vi ne
ektimu, kiam oni aŭdos la famon en la lando; ĉar venos famo en unu jaro,
kaj post ĝi venos famo en la sekvanta jaro, kaj sur la tero estos perforteco,
unu reganto kontraŭ alia reganto. 47 Tial jen venos tempo, kaj Mi vizitos la
idolojn en Babel, kaj ĝia tuta lando estos hontigita, kaj ĉiuj ĝiaj mortigitoj
falos meze de ĝi. 48 Kaj ĝojkantos pri Babel la ĉielo kaj la tero, kaj ĉio, kio
estas sur ili; ĉar el la nordo venos al ĝi ruinigantoj, diras la Eternulo. 49 Kiel
Babel faligis la mortigitojn de Izrael, tiel ankaŭ en Babel falos mortigitoj el
la tuta lando. 50 Vi, kiuj forsaviĝis de glavo, iru, ne haltu; en malproksimeco
rememoru la Eternulon, kaj Jerusalem sin levu en via koro. 51 Ni hontis,
kiam ni aŭdis la insulton; honto kovris nian vizaĝon, kiam fremduloj eniris
en la sanktejon de la domo de la Eternulo. 52 Tial jen venos tempo, diras la
Eternulo, kiam Mi vizitos ĝiajn idolojn, kaj en la tuta lando ĝemos morte-
vunditoj. 53 Eĉ se Babel leviĝus al la ĉielo kaj se ĝi fortikigus alte sian

forton, tamen al ĝi venus de Mi ruinigantoj, diras la Eternulo. 54 Kriado
estas aŭdata el Babel, kaj granda lamentado el la lando de la Ĥaldeoj; 55 ĉar
la Eternulo ruinigas Babelon kaj pereigas ĝin kun ĝia granda bruo; iliaj
ondoj bruas kiel granda akvo, aŭdiĝas ilia malkvieta voĉo. 56 Ĉar venos
sur ĝin, sur Babelon, ruiniganto, kaj kaptitaj estos ĝiaj herooj, rompitaj
estos iliaj pafarkoj; ĉar la Eternulo, Dio de repagado, nepre repagos. 57 Mi
ebriigos ĝiajn eminentulojn, saĝulojn, komandantojn, estrojn, kaj heroojn,
kaj ili ekdormos per eterna dormo kaj ne vekiĝos, diras la Reĝo, kies nomo
estas Eternulo Cebaot. 58 Tiele diras la Eternulo Cebaot: La larĝaj muregoj
de Babel estos subfositaj, kaj ĝiaj altaj pordegoj estos forbruligitaj per fajro;
kaj vana fariĝos la penado de la popoloj, kaj gentoj estos lacigintaj sin por
fajro.

59 Jen estas la vorto, kiun ordonis la profeto Jeremia al Seraja, filo de
Nerija, filo de Maĥseja, kiam tiu iris kun Cidkija, reĝo de Judujo, en
Babelon, en la kvara jaro de lia reĝado; Seraja estis la ripozejestro. 60 Kaj
Jeremia enskribis en unu libron la tutan malbonon, kiu venos sur Babelon,
ĉiujn tiujn vortojn, skribitajn pri Babel. 61 Kaj Jeremia diris al Seraja: Kiam
vi venos en Babelon, tiam rigardu kaj tralegu ĉiujn tiujn vortojn, 62 kaj diru:
Ho Eternulo! Vi diris pri ĉi tiu loko, ke Vi ekstermos ĝin tiel, ke estos en
ĝi neniu loĝanto, nek homo, nek bruto, sed ĝi estos eterna dezerto. 63 Kaj
kiam vi finos la legadon de ĉi tiu libro, alligu al ĝi ŝtonon, kaj ĵetu ĝin en
la mezon de Eŭfrato; 64 kaj diru: Tiele dronos Babel, kaj ĝi ne releviĝos de
la malfeliĉo, kiun Mi venigos sur ĝin, kaj ili pereos.

Ĝis ĉi tie estas la vortoj de Jeremia.

52

1 La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Ĥamutal,
filino de Jeremia, el Libna. 2 Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kiel ĉio,
kion faris Jehojakim. 3 Ĉar la kolero de la Eternulo estis kontraŭ Jerusalem
kaj kontraŭ Judujo, ĝis Li forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo. Kaj Cidkija
defalis de la reĝo de Babel. 4 En la naŭa jaro de lia reĝado, en la deka
monato, en la deka tago de la monato, venis Nebukadnecar, reĝo de Babel,
li kaj lia tuta militistaro, kontraŭ Jerusalemon, kaj eksieĝis ĝin, kaj oni
konstruis ĉirkaŭ ĝi bastionojn. 5 Kaj la urbo restis sieĝata ĝis la dek-unua
jaro de la reĝo Cidkija. 6 En la kvara monato, en la naŭa tago de la monato,
kiam la malsato tiel fortiĝis en la urbo, ke la popolo de la lando ne havis
panon, 7 tiam oni faris enrompon en la urbon; kaj ĉiuj militistoj forkuris,
kaj eliris el la urbo nokte, laŭ la vojo de la pordego inter la du muregoj
apud la ĝardeno de la reĝo, kaj foriris laŭ la vojo al la stepo. Kaj la Ĥaldeoj
staris ĉirkaŭ la urbo. 8 Kaj la militistaro de la Ĥaldeoj postkuris la reĝon kaj
kuratingis Cidkijan sur la stepo de Jeriĥo, kaj lia tuta militistaro diskuris
for de li. 9 Kaj ili kaptis la reĝon kaj forkondukis lin al la reĝo de Babel, en
Riblan, en la lando Ĥamat, kaj oni faris pri li juĝon. 10 Kaj la reĝo de Babel
buĉis la filojn de Cidkija antaŭ liaj okuloj, kaj ankaŭ ĉiujn eminentulojn de
Judujo li buĉis en Ribla. 11 Kaj al Cidkija li blindigis la okulojn, kaj ligis lin
per kupraj katenoj; kaj la reĝo de Babel venigis lin en Babelon, kaj metis
lin en malliberejon ĝis la tago de lia morto.

12 En la kvina monato, en la deka tago de la monato, tio estas en la dek-
naŭa jaro de la reĝo Nebukadnecar, reĝo de Babel, venis Nebuzaradan,

estro de la korpogardistoj, kiu ĉiam estis apud la reĝo de Babel, en
Jerusalemon. 13 Kaj li forbruligis la domon de la Eternulo kaj la domon de
la reĝo kaj ĉiujn domojn de Jerusalem; ĉiujn grandajn domojn li forbruligis
per fajro. 14 Kaj ĉiujn muregojn de Jerusalem ĉirkaŭe detruis la tuta
militistaro de la Ĥaldeoj, kiu estis kun la estro de la korpogardistoj. 15 La
malriĉulojn el la urbo, kaj la ceteran popolon, kiu restis en la urbo,
kaj la transkurintojn, kiuj transkuris al la reĝo de Babel, kaj la ceteran
popolamason forkondukis Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj.
16 Sed iom el la malriĉuloj de la lando Nebuzaradan, la estro de la
korpogardistoj, restigis, ke ili estu vinberistoj kaj terkultivistoj. 17 La
kuprajn kolonojn, kiuj estis en la domo de la Eternulo, kaj la bazaĵojn kaj la
kupran maron, kiuj estis en la domo de la Eternulo, la Ĥaldeoj disrompis
kaj forportis ilian tutan kupron en Babelon. 18 Kaj la potojn kaj la ŝovelilojn
kaj la tranĉilojn kaj la aspergajn kalikojn kaj la kulerojn kaj ĉiujn kuprajn
vazojn, kiuj estis uzataj ĉe la servado, ili forprenis. 19 Kaj la tasojn kaj
la karbujojn kaj la aspergajn kalikojn kaj la potojn kaj la lucernojn kaj
la kulerojn kaj la verŝilojn, kiuj estis aŭ el oro aŭ el arĝento, prenis la
estro de la korpogardistoj. 20 Koncerne la du kolonojn, la unu maron,
la dek du kuprajn bovojn, kiuj servis kiel subtenilo, kiujn faris la reĝo
Salomono por la domo de la Eternulo: la kvanto da kupro en ĉiuj tiuj iloj
estis nemezurebla. 21 La kolonoj havis ĉiu la alton de dek ok ulnoj, kaj
ĝin ĉirkaŭis ŝnuro, havanta la longon de dek du ulnoj; ĝia diko estis kvar
fingroj, kaj interne ĝi estis malplena. 22 Ĝi havis sur si kupran kronon, kaj
la alto de unu krono estis kvin ulnoj; kaj ĉirkaŭ la krono estis kradaĵo kaj
granatoj, ĉio el kupro; tiel same estis ĉe la dua kolono, ankaŭ kun granatoj.
23 Da granatoj estis sur ĉiu flanko naŭdek ses; la nombro de la granatoj
ĉirkaŭ la krono estis cent. 24 Kaj la korpogardistestro prenis la ĉefpastron
Seraja kaj la duan pastron Cefanja kaj la tri pordogardistojn. 25 Kaj el la
urbo li prenis unu korteganon, kiu estis super la militistoj, kaj sep virojn
el la adjutantoj de la reĝo, kiuj troviĝis en la urbo, kaj la skribiston de la
militestro, kiu enregistradis militistojn el la popolo de la lando, kaj sesdek
homojn el la popolo de la lando, kiuj troviĝis en la urbo. 26 Ilin prenis
Nebuzaradan, la estro de la korpogardistoj, kaj forkondukis al la reĝo de
Babel en Riblan. 27 Kaj la reĝo de Babel frapis ilin kaj mortigis ilin en Ribla,
en la lando Ĥamat. Tiamaniere Jehuda estis elhejmigita el sia lando. 28 Jen
estas la kvanto de la popolo, kiun Nebukadnecar elhejmigis: en la sepa
jaro tri mil dudek tri Judojn; 29 en la dek-oka jaro de Nebukadnecar okcent
tridek du homojn el Jerusalem; 30 en la dudek-tria jaro de Nebukadnecar la
korpogardistestro Nebuzaradan elhejmigis sepcent kvardek kvin homojn
el la Judoj: la kvanto de ĉiuj estis kvar mil sescent homoj.

31 En la tridek-sepa jaro post la elpatrujigo de Jehojaĥin, reĝo de Judujo,
en la dek-dua monato, en la dudek-kvina tago de la monato, Evil-Merodaĥ,
reĝo de Babel, en la unua jaro de sia reĝado, levis la kapon de Jehojaĥin,
reĝo de Judujo, kaj elirigis lin el la malliberejo; 32 kaj li parolis kun li afable,
kaj starigis lian tronon pli alte ol la tronoj de la aliaj reĝoj, kiuj estis ĉe li
en Babel; 33 kaj li ŝanĝis liajn vestojn de malliberejo; kaj li manĝadis ĉiam
ĉe li dum sia tuta vivo. 34 Kaj liaj vivrimedoj, vivrimedoj konstantaj, estis
donataj al li de la reĝo de Babel ĉiutage dum lia tuta vivo, ĝis la tago de
lia morto.

PLORKANTO DE JEREMIA

1 Kiel solece sidas la urbo, kiu estis tiel multehoma!
La estrino de la nacioj fariĝis kiel vidvino,
La princino de landoj fariĝis tributulino!
2 Senĉese ŝi ploras en la nokto, kaj ŝiaj larmoj estas sur ŝiaj vangoj;
Ŝi havas neniun konsolanton inter ĉiuj siaj amintoj,
Ĉiuj ŝiaj amikoj ŝin perfidis, fariĝis ŝiaj malamikoj.
3 Elmigris Jehuda pro mizero kaj tro malfacila laborado;
Li ekloĝis inter la nacioj, sed ne trovas ripozon;
Ĉiuj liaj persekutantoj atingis lin en malvastaj lokoj.
4 La vojoj de Cion estas malĝojaj, ĉar neniu iras al festoj;
Ĉiuj ĝiaj pordegoj dezertiĝis, ĝiaj pastroj ĝemas;
Ĝiaj virgulinoj ploras, kaj al ĝi mem estas tre maldolĉe.
5 Ĝiaj kontraŭuloj fariĝis ĉefoj, ĝiaj malamikoj ĝuas bonstaton;
Ĉar la Eternulo ĵetis sur ĝin mizeron pro la multo de ĝiaj malbonagoj;
Ĝiaj infanoj iris en kaptitecon, pelataj de la malamiko.
6 Foriĝis de la filino de Cion ŝia tuta beleco;
Ŝiaj princoj fariĝis kiel cervoj, kiuj ne trovas paŝtejon,
Kaj ili iras senforte antaŭ la pelanto.
7 En la tagoj de sia mizero kaj suferoj Jerusalem rememoras ĉiujn ĉarmaĵojn, kiujn ŝi havis en la tempoj pasintaj;
Dume nun ŝia popolo enfalis en la manon de premanto, kaj neniu ŝin helpas,
La malamikoj ŝin rigardas kaj ridas pri ŝia ruiniĝo.
8 Pekis, pekis Jerusalem, tial ŝi fariĝis kiel hontindulino;
Ĉiuj, kiuj ŝin estimis, nun malestimas ŝin, ĉar ili vidas ŝian malhonoron;
Kaj ŝi mem ĝemas kaj turnas sin malantaŭen.
9 Ŝia malpuraĵo estas sur la rando de ŝia vesto; ŝi ne pensis pri sia estonteco;
Tial ŝi terure malaltiĝis, kaj ŝi havas neniun konsolanton:
Rigardu, ho Eternulo, mian mizeron, ĉar la malamiko forte fieras.
10 La malamiko etendis sian manon sur ĉiujn ŝiajn grandvaloraĵojn;
Ŝi vidas, kiel en ŝian sanktejon eniras nacioj,
Pri kiuj Vi ordonis, ke ili ne eniru en Vian komunumon.
11 Ŝia tuta popolo ĝemas, ili serĉas panon,
Ili fordonas siajn grandvaloraĵojn pro manĝaĵo, por revigligi sian animon:
Rigardu, ho Eternulo, kaj vidu, kiel malestimata mi fariĝis!
12 Ho vi, ĉiuj, kiuj preteriras la vojon, rigardu kaj vidu,
Ĉu ekzistas sufero simila al mia sufero,
Kiu trafis min kaj kiun la Eternulo ĵetis sur min en la tago de Lia flama kolero.
13 De supre Li ĵetis fajron en miajn ostojn, kaj ĝi ekregis en ili;
Li etendis reton antaŭ miaj piedoj, renversis min malantaŭen;
Li ruinigis min, faris min dolorplena dum la tuta tago.
14 Kunplektiĝis per Lia mano la jugo de miaj pekoj;
Ili kunplektiĝis, suriris sur mian kolon; Li faligis mian forton;
La Sinjoro transdonis min en tiajn manojn, el kiuj mi ne povas leviĝi.

15 La Sinjoro dispremis per la piedoj ĉiujn miajn fortulojn interne de mi;
Li kunvokis festan kunvenon kontraŭ min, por disbati miajn junulojn;
Kiel en vinpremejo la Sinjoro piedpremis la virgulinon-filinon de Jehuda.
16 Pro tio mi ploras kaj miaj ambaŭ okuloj abunde fluigas akvon;
Ĉar malproksime de mi estas konsolanto, kiu povus revigligi mian animon;
Miaj infanoj pereis, ĉar la malamiko venkis.
17 Cion etendas siajn manojn, sed ĝi ne trovas konsolanton;
La Eternulo vokis kontraŭ Jakobon liajn malamikojn de ĉiuj flankoj;
Jerusalem fariĝis inter ili kiel hontindulino.
18 Justa Li estas, la Eternulo, ĉar mi malobeis Liajn vortojn.
Aŭskultu, ho ĉiuj popoloj, kaj rigardu mian suferadon:
Miaj virgulinoj kaj junuloj iris en kaptitecon.
19 Mi vokis miajn amikojn, sed ili min trompis;
Miaj pastroj kaj miaj plejaĝuloj estas mortantaj en la urbo,
Ili serĉas por si panon, por revigligi sian animon.
20 Rigardu, ho Eternulo, en kia mizero mi estas!
Miaj internaĵoj ŝvelis, mia koro renversiĝis en mi, ĉar mi forte malobeis.
Ekstere seninfanigis min la glavo, kaj en la domo la morto.
21 Oni aŭdas, kiel mi ĝemas, sed neniu min konsolas;
Ĉiuj miaj malamikoj aŭdis pri mia malfeliĉo, kaj ekĝojis, ĉar Vi tion faris;
Venigu do la tagon, kiam Vi proklamos, ke ili fariĝu kiel mi.
22 Ilia tuta malboneco venu antaŭ Vin;
Kaj agu kun ili tiel, kiel Vi agis kun mi pro ĉiuj miaj pekoj;
Ĉar granda estas mia ĝemado, kaj mia koro doloras.

2

1 Kiele la Sinjoro en Sia kolero kovris per mallumo la filinon de Cion!
De la ĉielo sur la teron Li ĵetegis la belecon de Izrael,
Kaj ne rememoris Sian piedbenketon en la tago de Sia kolero.
2 Senindulge ekstermis la Sinjoro ĉiujn loĝejojn de Jakob;
Li detruis en Sia kolero la fortikaĵojn de la filino de Jehuda, alniveligis ilin al la tero;
Li frapis la regnon kaj ĝiajn regantojn.
3 En flama kolero Li rompis ĉiujn kornojn de Izrael;
Li tiris Sian dekstran manon malantaŭen, kiam venis la malamiko;
Kaj Li ekbruligis en Jakob kvazaŭ flamantan fajron, kiu ekstermas ĉion ĉirkaŭe.
4 Li streĉis Sian pafarkon kiel malamiko, direktis Sian dekstran manon kiel atakanto,
Kaj mortigis ĉion, kio estis ĉarma por la okuloj;
En la tendo de la filino de Cion Li elverŝis Sian koleron kiel fajron.
5 La Sinjoro fariĝis kiel malamiko,
Li ekstermis Izraelon, ekstermis ĉiujn liajn palacojn, detruis liajn fortikaĵojn;
Kaj al la filino de Jehuda Li donis multe da plorado kaj ĝemado.
6 Kiel ĝardenon Li ruinigis lian tendon, detruis lian kunvenejon;
La Eternulo forgesigis en Cion feston kaj sabaton,
Kaj forpuŝis en la indigno de Sia kolero reĝon kaj pastron.
7 La Sinjoro forlasis Sian altaron, abomenis Sian sanktejon,
Transdonis en la manojn de malamikoj la murojn de ĝiaj palacoj;
Ili faris bruon en la domo de la Eternulo kiel en tago de festo.

8 La Eternulo decidis ekstermi la muregon de la filino de Cion;
Li eltiris la mezurŝnuron, ne detenis Sian manon de ekstermado;
Li funebrigis la fortikaĵon kaj muregon, ambaŭ havas nun mizeran aspekton.
9 Enprofundiĝis en la teron ĝiaj pordegoj; Li detruis kaj rompis ĝiajn riglilojn;
Ĝia reĝo kaj ĝiaj princoj estas inter la nacioj;
La leĝoj jam ne ekzistas, kaj ĝiaj profetoj ne plu ricevas vizion de la Eternulo.
10 Silente sidas sur la tero la plejaĝuloj de la filino de Cion;
Polvon ili metis sur sian kapon, zonis sin per sakaĵo;
Al la tero klinis sian kapon la virgulinoj de Jerusalem.
11 Konsumiĝis de larmoj miaj okuloj, ŝvelis miaj internaĵoj,
Elverŝiĝis sur la teron mia hepato, pro la pereo de la filino de mia popolo,
Kiam infanoj kaj suĉinfanoj senfortiĝis de malsato sur la stratoj de la urbo.
12 Al siaj patrinoj ili diris: Kie estas pano kaj vino?
Ili falis kiel vunditaj sur la stratoj de la urbo,
Kaj eligis sian animon sur la brusto de siaj patrinoj.
13 Kiun mi povas montri al vi, kun kiu mi povas kompari vin, ho filino de Jerusalem?
Kiun similan mi povas montri al vi, por konsoli vin, ho virgulino-filino de Cion?
Ĉar granda kiel la maro estas via malfeliĉo; kiu vin resanigos?
14 Viaj profetoj profetis al vi malveraĵon kaj sensencaĵon,
Kaj ne montris al vi viajn malbonagojn, por antaŭgardi vin kontraŭ kaptiteco;
Ili predikis al vi viziojn malverajn, kiuj alportis al vi elpelon.
15 Kunfrapas pri vi siajn manojn ĉiuj preterirantoj;
Ili fajfas kaj balancas la kapon pri la filino de Jerusalem, dirante:
Ĉu tio estas la urbo, kiun oni nomis perfektaĵo de beleco, ĝojo de la tuta tero?
16 Malfermegas kontraŭ vi sian buŝon ĉiuj viaj malamikoj;
Ili fajfas kaj grincigas la dentojn, dirante: Ni englutis ŝin;
Ĉi tiun tagon ni atendis, ni ĝin atingis, ni ĝin vidas.
17 La Eternulo plenumis tion, kion Li intencis;
Li plenumis Sian vorton, kiun Li eldiris antaŭ longa tempo;
Li detruis senindulge, Li ĝojigis pri vi la malamikon, Li altigis la kornon de viaj kontraŭuloj.
18 Ilia koro krias al la Sinjoro:
Ho murego de la filino de Cion, verŝu larmojn kiel torento tage kaj nokte;
Ne ripozu, la pupilo de via okulo ne silentu.
19 Leviĝu, ploregu en la nokto en la komenco de ĉiu gardoparto;
Elverŝu kiel akvon vian koron antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro;
Levu al Li viajn manojn pro la animo de viaj infanoj, kiuj senfortiĝas de malsato en la komenco de ĉiuj stratoj.
20 Rigardu, ho Eternulo, kaj vidu, kun kiu Vi agis tiamaniere!
Ĉu ie aliloke manĝis virinoj sian frukton, siajn dorlotitajn infanojn?
Ĉu ie estis mortigataj en la sanktejo de la Sinjoro pastroj kaj profetoj?
21 Surtere sur la stratoj kuŝis junuloj kaj maljunuloj;
Miaj junulinoj kaj junuloj falis de glavo;
Vi mortigis en la tago de Via kolero, buĉis kaj ne kompatis.

22 Kiel por festa tago Vi kunvokis de ĉirkaŭe miajn terurajn najbarojn,
Kaj en la tago de la kolero de la Eternulo neniu saviĝis, neniu restis;
Tiujn, kiujn mi dorlotis kaj edukis, ĉiujn ekstermis mia malamiko.

3

1 Mi estas la viro, kiu spertis suferon sub la vergo de Lia kolero.
2 Min Li kondukis kaj irigis en mallumon, ne en lumon.
3 Nur sur min Li turnas Sian manon ĉiutage denove.

4 Li maljunigis mian karnon kaj haŭton, rompis miajn ostojn.
5 Li konstruis ĉirkaŭ mi, ĉirkaŭis min per maldolĉaĵoj kaj malfacilaĵoj.
6 En mallumon Li lokis min, kiel porĉiamajn mortintojn.

7 Li ĉirkaŭbaris min, ke mi ne povu eliri; Li ligis min per pezaj ĉenoj.
8 Kvankam mi krias kaj vokas, Li kovras Siajn orelojn antaŭ mia preĝo.
9 Li baris miajn vojojn per hakitaj ŝtonoj; Li kurbigis miajn vojetojn.

10 Li estas por mi kiel urso en embusko, kiel leono en kaŝita loko.
11 Li depuŝis min de miaj vojoj, kaj disŝiris min; Li faris min objekto de teruro.
12 Li streĉis Sian pafarkon, kaj starigis min kiel celon por Siaj sagoj.

13 En miajn renojn Li pafis la filojn de Sia sagujo.
14 Mi fariĝis mokataĵo por mia tuta popolo, ilia ĉiutaga rekantaĵo.
15 Li satigis min per maldolĉaĵo, trinkoplenigis min per vermuto.

16 Li disrompis miajn dentojn en malgrandajn pecojn, Li enpuŝis min en cindron.
17 Mia animo estas forpuŝita for de paco; bonstaton mi forgesis.
18 Kaj mi diris: Pereis mia forto kaj mia espero al la Eternulo.

19 La memoro pri mia mizero kaj miaj suferoj estas vermuto kaj galo.
20 Konstante rememorante tion, senfortiĝas en mi mia animo.
21 Sed tion mi respondas al mia koro, kaj tial mi esperas:

22 Ĝi estas favorkoreco de la Eternulo, ke ni ne tute pereis; ĉar Lia kompatemeco ne finiĝis,
23 Sed ĉiumatene ĝi renoviĝas; granda estas Via fideleco.
24 Mia parto estas la Eternulo, diras mia animo; tial mi esperas al Li.

25 La Eternulo estas bona por tiuj, kiuj esperas al Li, por la animo, kiu serĉas Lin.
26 Bone estas esperi pacience helpon de la Eternulo.
27 Bone estas al la homo, kiu portas jugon en sia juneco;

28 Li sidas solece kaj silentas, kiam li estas ŝarĝita;
29 Li metas sian buŝon en polvon, kredante, ke ekzistas espero;
30 Li donas sian vangon al tiu, kiu lin batas; li satigas sin per malhonoro.

31 Ĉar ne por eterne forlasas la Sinjoro;
32 Se Li iun suferigas, Li ankaŭ kompatas pro Sia granda favorkoreco;
33 Ĉar ne el Sia koro Li sendas mizeron kaj suferon al la homoj.

34 Kiam oni premas sub siaj piedoj ĉiujn malliberulojn de la tero,
35 Kiam oni forklinas la rajton de homo antaŭ la vizaĝo de la Plejaltulo,
36 Kiam oni estas maljusta kontraŭ homo en lia juĝa afero — Ĉu la Sinjoro tion ne vidas?

37 Kiu povas per sia diro atingi, ke io fariĝu, se la Sinjoro tion ne ordonis?
38 Ĉu ne el la buŝo de la Plejaltulo eliras la decidoj pri malbono kaj pri bono?
39 Kial murmuras homo vivanta? Ĉiu murmuru kontraŭ siaj pekoj.

40 Ni trarigardu kaj esploru nian konduton, kaj ni revenu al la Eternulo;
41 Ni levu nian koron kaj niajn manojn al Dio en la ĉielo.
42 Ni pekis kaj malobeis, kaj Vi ne pardonis.

43 Vi kovris Vin per kolero kaj persekutis nin; Vi mortigis, Vi ne kompatis.
44 Vi kovris Vin per nubo, por ke ne atingu Vin la preĝo.
45 Vi faris nin balaindaĵo kaj abomenindaĵo inter la popoloj.

46 Malfermegis kontraŭ ni sian buŝon ĉiuj niaj malamikoj.
47 Teruro kaj pereo trafis nin, ruinigo kaj malfeliĉo.
48 Torentojn da akvo verŝas mia okulo pri la malfeliĉo de la filino de mia popolo.

49 Mia okulo fluigas kaj ne ĉesas, ne ekzistas por ĝi halto,
50 Ĝis la Eternulo ekrigardos kaj ekvidos de la ĉielo.
51 Mia okulo suferigas mian animon pri ĉiuj filinoj de mia urbo.

52 Senkaŭze ĉasas min kiel birdon miaj malamikoj;
53 Ili pereigas mian vivon en kavo, ili ĵetas sur min ŝtonojn.
54 Akvo leviĝis kontraŭ mian kapon, kaj mi diris: Mi tute pereis.

55 Mi vokis Vian nomon, ho Eternulo, el la profunda kavo;
56 Vi aŭdis mian voĉon; ne kovru Vian orelon antaŭ mia vokado pri liberigo.
57 Vi alproksimiĝis, kiam mi vokis al Vi; Vi diris: Ne timu.

58 Vi, ho Sinjoro, defendis mian juĝaferon; Vi liberigis mian vivon.
59 Vi vidis, ho Eternulo, la maljustaĵon, kiun mi suferas; juĝu mian aferon.
60 Vi vidis ilian tutan venĝon, ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi.

61 Vi aŭdis ilian insultadon, ho Eternulo, ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi,
62 La parolojn de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ min, kaj iliajn pensojn kontraŭ mi dum la tuta tago.
63 Rigardu, kiam ili sidas kaj kiam ili leviĝas; mi ĉiam estas ilia rekantaĵo.

64 Redonu al ili repagon, ho Eternulo, laŭ la faroj de iliaj manoj.
65 Donu al ili doloron en la koro, sentigu al ili Vian malbenon.
66 Persekutu ilin en kolero, kaj ekstermu ilin el sub la ĉielo de la Eternulo.

4

1 Kiele senbriliĝis la oro, ŝanĝiĝis la bonega metalo!

La ŝtonoj de la sanktejo kuŝas disĵetitaj en la komenco de ĉiuj stratoj!
2 La karaj filoj de Cion, havantaj la valoron de plej pura oro,
Kiele ili similiĝis al argilaj potoj, faritaĵo de potisto!
3 Eĉ ŝakaloj donas siajn mamojn kaj nutras siajn idojn;
Sed la filino de mia popolo fariĝis kruela, kiel strutoj en la dezerto.
4 La lango de suĉinfano algluiĝis al ĝia palato pro soifo;
Infanoj petas panon, sed neniu donas al ili.
5 Kiuj antaŭe manĝadis frandaĵojn, tiuj senfortiĝas nun pro malsato sur la stratoj;
Kiuj estis edukitaj sur purpuro, tiuj ruliĝas nun sur sterko.
6 La pekoj de la filino de mia popolo estas pli grandaj, ol la pekoj de Sodom,
Kiu estis renversita momente, kaj manoj ĝin ne turmentis.
7 Ŝiaj princoj estis pli puraj ol neĝo, pli klaraj ol lakto;
Ilia vizaĝo estis pli ruĝa ol koraloj, ili aspektis kiel safiro;
8 Nun ilia vizaĝo estas pli nigra ol karbo; oni ne rekonas ilin sur la stratoj;
Ilia haŭto alpendiĝis al iliaj ostoj, velksekiĝis kiel ligno.
9 Pli bone estis al tiuj, kiuj mortis de glavo, ol al tiuj, kiuj mortas de malsato,
Kiuj senfortiĝas kaj pereas pro manko de produktaĵoj de kampo.
10 La manoj de kompatemaj virinoj kuiris iliajn infanojn;
Kaj ĉi tiuj fariĝis ilia manĝaĵo en la mizerego de la filino de mia popolo.
11 La Eternulo plene elĉerpis Sian koleron, Li elverŝis la flamon de Sia indigno;
Li ekbruligis en Cion fajron, kiu ekstermis ĝiajn fundamentojn.
12 Ne kredis la reĝoj de la tero, nek ĉiuj loĝantoj de la mondo,
Ke malamiko kaj kontraŭulo eniros en la pordegojn de Jerusalem.
13 Tio fariĝis pro la pekoj de ĝiaj profetoj, pro la malbonagoj de ĝiaj pastroj,
Kiuj verŝadis en ĝi sangon de virtuloj.
14 Kiel blinduloj ili vagadis sur la stratoj,
Malpurigis sin per sango tiel, ke oni ne povis tuŝi iliajn vestojn.
15 Oni kriis al ili: For, malpuruloj! for, for, ne altuŝiĝu!
Kiam ili foriĝadis kaj vagadis, oni diradis inter la nacioj: Ili ne plu loĝos tie.
16 La vizaĝo de la Eternulo ilin disĵetis, kaj jam ne volas rigardi ilin;
Pastrojn ili ne respektis, plejaĝulojn ili ne kompatis.
17 Ankoraŭ laciĝadis niaj okuloj, atendante senvaloran helpon;
Streĉe ni atendis nacion, kiu ne povas helpi.
18 Ili glitigis niajn paŝojn, ke ni ne povu iri sur niaj stratoj.
Alproksimiĝis nia fino; pleniĝis nia tempo, ĉar venis nia fino.
19 Pli rapidaj ol agloj de la ĉielo estis niaj persekutantoj;
Sur la montoj ili postkuris nin, en la dezerto ili faris embuskojn kontraŭ ni.
20 La spiro de nia vivo, la sanktoleito de la Eternulo, kaptiĝis en iliajn kavojn,
Pri kiu ni diris: Sub lia ombro ni vivos inter la nacioj.
21 Ĝoju kaj estu gaja, ho filino de Edom, kiu loĝas en la lando Uc;
Ankaŭ al vi venos la kaliko, vi ebriiĝos kaj nudiĝos.
22 Finiĝis viaj malbonagoj, ho filino de Cion; Li vin ne plu forkondukigos;
Sed viajn malbonagojn, ho filino de Edom, Li punos, Li malkovros viajn pekojn.

5

1 Rememoru, ho Eternulo, kio fariĝis al ni;
Rigardu kaj vidu nian malhonoron!
2 Nia heredaĵo transiris al fremduloj,
Niaj domoj al aligentuloj.
3 Ni fariĝis orfoj senpatraj,
Niaj patrinoj estas kiel vidvinoj.
4 Nian akvon ni trinkas pro mono;
Nian lignon ni ricevas nur pro pago.
5 Oni pelas nin je nia kolo;
Ni laciĝis, sed oni ne permesas al ni ripozi.
6 Al Egiptujo ni etendis la manon,
Al Asirio, por satiĝi per pano.
7 Niaj patroj pekis, sed ili jam ne ekzistas;
Kaj ni devas suferi pro iliaj malbonagoj.
8 Sklavoj regas super ni;
Kaj neniu liberigas nin el iliaj manoj.
9 Kun danĝero por nia vivo ni akiras nian panon,
Pro la glavo en la dezerto.
10 Nia haŭto varmegiĝis kiel forno,
Por la kruela malsato.
11 La virinojn en Cion ili senhonorigis,
La virgulinojn en la urboj de Judujo.
12 La princoj estas pendigitaj je siaj manoj;
La maljunulojn oni ne respektis.
13 La junuloj devas porti muelŝtonojn;
La knaboj falas sub la lignoŝarĝoj.
14 La maljunuloj jam ne sidas ĉe la pordegoj,
La junuloj jam ne kantas.
15 Malaperis la gajeco de nia koro;
Niaj dancrondoj aliformiĝis en funebron.
16 Defalis la krono de nia kapo;
Ho ve al ni, ke ni pekis!
17 Pro tio senfortiĝis nia koro,
Pro tio senlumiĝis niaj okuloj:
18 Pro la monto Cion, ke ĝi fariĝis dezerta,
Ke vulpoj vagas sur ĝi.
19 Sed Vi, ho Eternulo, kiu restas eterne
Kaj kies trono staras de generacio al generacio,
20 Kial Vi forgesis nin kvazaŭ por eterne,
Forlasis nin por longa tempo?
21 Reirigu nin, ho Eternulo, al Vi, ke ni revenu;
Renovigu niajn tagojn kiel en la tempo antaŭa.
22 Ĉar ĉu Vi nin tute forpuŝis?
Vi tre forte ekkoleris kontraŭ ni.

LIBRO DE JEĤEZKEL

1 En la trideka jaro, en la kvina tago de la kvara monato, kiam mi estis
inter la elpatrujigitoj ĉe la rivero Kebar, malfermiĝis la ĉielo, kaj mi ekvidis
viziojn de Dio. 2 En la kvina tago de tiu monato, tio estas, en la kvina jaro
post la elpatrujigo de la reĝo Jehojaĥin, 3 aperis la vorto de la Eternulo
al la pastro Jeĥezkel, filo de Buzi, en la lando Ĥaldea, ĉe la rivero Kebar,
kaj tie aperis sur li la mano de la Eternulo. 4 Kaj mi vidis, jen malkvieta
vento venis el la nordo kun granda nubo kaj flamanta fajro; brilo estis
ĉirkaŭe de ĝi, kaj el interne, el la mezo de la fajro, iris tre hela lumo. 5 El
la mezo vidiĝis bildo de kvar kreitaĵoj, kaj ilia aspekto estis kiel aspekto
de homo. 6 Kaj ĉiu havis kvar vizaĝojn, kaj ĉiu el ili havis kvar flugilojn.
7 Iliaj piedoj estis piedoj rektaj, kaj la plandoj de iliaj piedoj estis kiel plando
de bovido kaj brilis kiel hela pura kupro. 8 Kaj homaj manoj estis sub
iliaj flugiloj ĉe iliaj kvar flankoj; ĉiuj kvar havis siajn vizaĝojn kaj siajn
flugilojn. 9 Iliaj flugiloj estis kuntuŝiĝantaj unu kun la alia; irante, ili sin ne
deturnadis, sed ĉiu iradis laŭ la direkto de sia vizaĝo. 10 La aspekto de iliaj
vizaĝoj estis kiel vizaĝo homa, kaj kiel vizaĝo leona sur la dekstra flanko
de ĉiuj kvar, kiel vizaĝo bova sur la maldekstra flanko de ĉiuj kvar, kaj kiel
vizaĝo agla ĉe ĉiuj kvar. 11 Iliaj vizaĝoj kaj flugiloj supre estis disigitaj; ĉe
ĉiu el ili du flugiloj tuŝis unu la alian kaj du kovris ilian korpon. 12 Ĉiu
iradis laŭ la direkto de sia vizaĝo; kien tiris ilin la spirito, tien ili iradis,
ne deturnante sin dum sia irado. 13 La aspekto de la kreitaĵoj estis kiel
aspekto de ardantaj kaj brulantaj karboj, kiel aspekto de torĉoj, irantaj
inter tiuj kreitaĵoj; brilon havis la fajro, kaj el la fajro eliradis fulmoj. 14 Kaj
la kreitaĵoj kuradis tien kaj reen kiel fulmoj. 15 Rigardante la kreitaĵojn,
mi ekvidis, ke sur la tero apud la kreitaĵoj troviĝis po unu rado ĉe la kvar
vizaĝoj. 16 La aspekto de la radoj kaj ilia prilaboriteco estis kiel aspekto de
turkiso, ĉiuj kvar havis la saman aspekton; ilia aspekto kaj prilaboriteco
estis tiel, kvazaŭ unu rado troviĝus en la alia. 17 Irante, ili sin movadis sur
siaj kvar flankoj; ili ne deturnadis sin dum la irado. 18 Iliaj radrondoj estis
altaj kaj teruraj; la radrondoj de ĉiuj kvar estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe.
19 Kaj kiam la kreitaĵoj iris, la radoj iradis apud ili; kaj kiam la kreitaĵoj
leviĝis de la tero, leviĝadis ankaŭ la radoj. 20 Kien la spirito instigis ilin
iri, tien ili iradis; kien la spirito instigis ilin iri, la radoj leviĝadis kune kun
ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj. 21 Kiam tiuj iris, ili ankaŭ
iradis; kiam tiuj staris, ili ankaŭ staris; kiam tiuj leviĝis de la tero, la radoj
leviĝadis apud ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj. 22 Super la
kapoj de la kreitaĵoj estis io simila al firmamento, kvazaŭ terura kristalo,
etendita super iliaj kapoj supre. 23 Sub la firmamento estis etenditaj iliaj
flugiloj, rekte unu apud la alia; la korpon de ĉiu el ili kovris du flugiloj.
24 Mi aŭdis, kiel iliaj flugiloj dum ilia irado bruis kiel granda akvo, kiel la
voĉo de la Plejpotenculo, granda bruo, kiel bruo de tendaro; kiam ili haltis,
iliaj flugiloj malleviĝis. 25 Kiam aŭdiĝis voĉo el super la firmamento, kiu
estis super iliaj kapoj, ili haltadis kaj mallevadis siajn flugilojn. 26 Supre
de la firmamento, kiu estis super iliaj kapoj, estis io, aspektanta kiel safiro,
havanta la formon de trono; kaj super la bildo de la trono estis kvazaŭ
bildo de homo, sidanta sur ĝi. 27 Kaj mi vidis kvazaŭ helegan brilon, kvazaŭ

fajron interne kaj ĉirkaŭe, de la bildo de liaj lumboj supren kaj de la bildo
de liaj lumboj malsupren; mi vidis aspekton de fajro kaj brilon ĉirkaŭ de
li. 28 Kiel la aspekto de ĉielarko, kiu montriĝas en la nuboj en la tempo
de pluvo, tia estis la aspekto de la brilo ĉirkaŭe. Tio estis la aspekto de la
majesto de la Eternulo. Kiam mi tion vidis, mi ĵetis min vizaĝaltere, kaj
mi aŭdis voĉon de parolanto.

2

1 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, stariĝu sur viaj piedoj, kaj Mi parolos
al vi. 2 Kaj kiam Li parolis al mi, venis en min spirito kaj starigis min sur
miaj piedoj; kaj mi aŭskultis Tiun, kiu parolis al mi. 3 Kaj Li diris al mi:
Ho filo de homo, Mi sendas vin al la Izraelidoj, al la defalintaj gentoj, kiuj
defalis de Mi; ili kaj iliaj patroj perfidis Min ĝis la nuna tago. 4 La filoj
havas malmolan vizaĝon kaj obstinan koron; Mi sendas vin al ili, por ke
vi diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo. 5 Ĉu ili aŭskultos, ĉu ili ne
aŭskultos (ĉar ili estas domo malobeema), ili almenaŭ sciu, ke profeto estis
inter ili. 6 Kaj vi, ho filo de homo, ne timu ilin, kaj ne timu iliajn parolojn;
kvankam ili estas por vi dornoj kaj pikiloj kaj vi loĝas inter skorpioj, tamen
ne timu iliajn vortojn, kaj ne sentu teruron antaŭ ilia vizaĝo, ĉar ili estas
domo malobeema. 7 Kaj diru al ili Miajn vortojn, ĉu ili aŭskultos aŭ ĉu ili
ne aŭskultos, ĉar ili estas malobeemaj. 8 Kaj vi, ho filo de homo, aŭskultu
tion, kion Mi diras al vi; ne estu malobeema, kiel la malobeema domo;
malfermu vian buŝon, kaj manĝu tion, kion Mi donos al vi. 9 Kaj mi ekvidis,
jen mano estas etendita al mi, kaj en ĝi estas skribrulaĵo. 10 Kaj Li disvolvis
ĝin antaŭ mi, kaj ĝi estis skribkovrita interne kaj ekstere, kaj sur ĝi estis
skribitaj lamentoj, ĝemoj, kaj veoj.

3

1 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, manĝu tion, kion vi trovas, manĝu
ĉi tiun skribrulaĵon, kaj iru kaj parolu al la domo de Izrael. 2 Kaj mi
malfermis mian buŝon, kaj Li manĝigis al mi tiun skribrulaĵon. 3 Kaj Li
diris al mi: Ho filo de homo, en vian ventron manĝu, kaj vian internaĵon
plenigu per ĉi tiu skribrulaĵo, kiun Mi donas al vi. Kaj mi manĝis, kaj en
mia buŝo ĝi estis dolĉa, kiel mielo.

4 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, iru al la domo de Izrael, kaj parolu
al ili per Miaj vortoj. 5 Ĉar ne al popolo kun nekomprenebla lingvo kaj
malfacila parolado vi estas sendata, sed al la domo de Izrael; 6 ne al multaj
popoloj kun nekomprenebla lingvo kaj malfacila parolado, kies vortojn vi
ne komprenas; cetere, se eĉ al ili Mi sendus vin, eĉ ili aŭskultus vin. 7 Sed
la domo de Izrael ne volos aŭskulti vin, ĉar ili ne volas aŭskulti Min; ĉar la
tuta domo de Izrael havas malmolan frunton kaj obstinan koron. 8 Jen Mi
faris vian vizaĝon forta kontraŭ iliaj vizaĝoj kaj vian frunton forta kontraŭ
iliaj fruntoj. 9 Mi faris vian frunton kiel diamanto pli forta ol siliko; ne timu
ilin, kaj ne sentu teruron antaŭ ili, ĉar ili estas domo malobeema. 10 Kaj
Li diris al mi: Ho filo de homo, ĉiujn Miajn vortojn, kiujn Mi parolos al vi,
prenu en vian koron kaj aŭskultu per viaj oreloj. 11 Kaj iru al la elpelitoj, al
la filoj de via popolo, kaj parolu al ili, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo — tute egale, ĉu ili aŭskultos aŭ ne aŭskultos.

12 Kaj levis min la spirito, kaj mi ekaŭdis malantaŭ mi grandan bruon:
Benita estu la majesto de la Eternulo sur sia loko! 13 Kaj aŭdiĝis bruo de la
flugiloj de la kreitaĵoj, kiuj kunfrapiĝadis unuj kun la aliaj, kaj bruo de la

radoj apud ili, kaj bruo de granda tertremo. 14 Kaj la spirito levis min kaj
forportis min; kaj mi iris kun afliktita kaj maltrankvila koro; kaj la mano
de la Eternulo tenis min forte. 15 Kaj mi venis en Tel-Abibon, al la elpelitoj,
kiuj loĝis ĉe la rivero Kebar; kaj mi haltis tie, kie ili loĝis, kaj mi restis tie
inter ili sep tagojn malĝoje.

16 Post paso de la sep tagoj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 17 Ho
filo de homo! Mi starigis vin kiel observiston super la domo de Izrael; kaj
kiam vi aŭdos vorton el Mia buŝo, tiam instruu ilin de Mi. 18 Kiam Mi diros
al la malpiulo: Vi devas morti, kaj vi ne admonos lin, kaj vi ne parolos, por
averti malpiulon kontraŭ lia malbona vojo, por konservi al li la vivon —
tiam li, malpiulo, mortos pro sia malpieco, sed lian sangon Mi repostulos
el via mano. 19 Sed se vi avertis malpiulon, kaj li ne returnis sin de sia
malpieco kaj de sia malbona vojo, tiam li mortos pro sia malpieco, kaj vi
estos savinta vian animon. 20 Kaj se virtulo deturnos sin de sia virteco kaj
agos malbone, tiam Mi metos antaŭ lin falpuŝilon, kaj li mortos; ĉar vi lin
ne avertis, li mortos pro sia peko, kaj ne estos rememorataj la bonaj agoj,
kiujn li faris; sed lian sangon Mi repostulos el via mano. 21 Sed se vi avertos
virtulon, ke la virtulo ne peku, kaj li ne pekos, tiam li restos vivanta pro
tio, ke li akceptis averton, kaj vi estos savinta vian animon.

22 Kaj venis sur min tie la mano de la Eternulo, kaj Li diris al mi: Leviĝu,
kaj iru en la valon, kaj tie Mi parolos al vi. 23 Kaj mi leviĝis, kaj eliris en
la valon; kaj jen tie staras la majesto de la Eternulo, simile al la majesto,
kiun mi vidis ĉe la rivero Kebar. Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere. 24 Kaj eniris
en min la spirito kaj starigis min sur miaj piedoj. Kaj Li ekparolis al mi,
kaj diris al mi: Iru, enŝlosu vin en via domo. 25 Kaj vidu, ho filo de homo,
oni metos sur vin ŝnurojn kaj ligos vin per ili, kaj vi ne povos eliri inter
ilin; 26 kaj vian langon Mi algluos al via palato, kaj vi mutiĝos kaj ne estos
admonanto por ili; ĉar ili estas domo malobeema. 27 Sed kiam Mi ekparolos
al vi, Mi malfermos vian buŝon, kaj vi diros al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Kiu volas aŭskulti, tiu aŭskultu, kaj kiu ne volas, tiu rifuzu; ĉar
ili estas domo malobeema.

4

1 Kaj vi, ho filo de homo, prenu al vi brikon kaj kuŝigu ĝin antaŭ vi,
kaj desegnu sur ĝi urbon, nome Jerusalemon. 2 Kaj faru ĉirkaŭ ĝi sieĝon,
aranĝu kontraŭ ĝi bastionon, surŝutu kontraŭ ĝi remparon, faru kontraŭ
ĝi tendaron, kaj starigu ĉirkaŭ ĝi muregrompilojn. 3 Kaj prenu al vi feran
paton kaj starigu ĝin kiel feran muron inter vi kaj la urbo, kaj direktu vian
vizaĝon kontraŭ ĝin; ĝi estu sub sieĝo, kaj vi sieĝu ĝin. Tio estu signo por
la domo de Izrael.

4 Kaj vi kuŝiĝu sur vian maldekstran flankon, kaj metu sur ĝin la
malpiecon de la domo de Izrael; dum tiom da tagoj, kiom vi kuŝos sur
ĝi, vi portos sur vi ilian malpiecon. 5 La jarojn de ilia malpieco Mi kalkulos
al vi kiel tagojn: dum tricent naŭdek tagoj vi portos sur vi la malpiecon
de la domo de Izrael. 6 Kiam vi tion plenumos, tiam denove kuŝiĝu sur
vian dekstran flankon, kaj portu sur vi la malpiecon de la domo de Jehuda
dum kvardek tagoj; ĉiun tagon Mi kalkulos al vi kiel jaron. 7 Kaj kontraŭ la
sieĝatan Jerusalemon direktu vian vizaĝon kaj vian etenditan brakon, kaj
profetu kontraŭ ĝi. 8 Kaj jen Mi metos sur vin ŝnurojn, ke vi ne povu turni
vin de unu flanko sur la alian, ĝis vi finos la tagojn de via sieĝado. 9 Kaj
prenu al vi tritikon kaj hordeon, fabojn kaj lentojn, milion kaj spelton, kaj
ŝutu tion en unu vazon, kaj faru al vi el tio panon laŭ la nombro de la

tagoj, dum kiuj vi kuŝos sur via flanko: dum tricent naŭdek tagoj manĝu
ĝin. 10 Kaj vian manĝaĵon, kiun vi manĝos, uzu laŭpeze, po dudek sikloj
ĉiutage; de tempo al tempo manĝu ĝin. 11 Kaj akvon trinku laŭmezure, po
sesono de hino trinku de tempo al tempo. 12 En formo de hordeaj platkukoj
manĝu tion, kaj sur ekskrementoj de homoj baku ilin antaŭ iliaj okuloj.
13 Kaj la Eternulo diris: Tiele la Izraelidoj manĝados sian panon malpure
inter la popoloj, al kiuj Mi ilin dispelos. 14 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho
Eternulo! jen mia animo ne malpuriĝis, kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon mi ne
manĝis de mia juneco ĝis nun, kaj nenia abomeninda viando eniris iam en
mian buŝon. 15 Kaj Li diris al mi: Jen Mi permesas al vi uzi ekskrementojn
de brutoj anstataŭ ekskrementoj de homoj, kaj sur ili pretigu vian panon.
16 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! jen Mi rompos la panan apogon
en Jerusalem, kaj oni manĝos panon laŭpeze kaj en zorgoj, kaj akvon oni
trinkos laŭmezure kaj kun afliktoj; 17 ĉar mankos al ili pano kaj akvo, kaj
ili kun teruro rigardos unu la alian, kaj ili konsumiĝos pro sia malpieco.

5

1 Kaj vi, ho filo de homo, prenu al vi glavon akran, kiel razilo de barbiroj,
prenu ĝin al vi, kaj pasigu ĝin sur via kapo kaj sur via barbo, kaj prenu al
vi pesilon, kaj disdividu la harojn: 2 trionon forbruligu meze de la urbo,
kiam finiĝos la tagoj de la sieĝado; trionon prenu, kaj dishaku ĝin per la
glavo en la ĉirkaŭaĵo de la urbo; kaj trionon disblovu en la venton, kaj Mi
elingigos post ili la glavon. 3 Kaj prenu el tio malgrandan kvanton, kaj ligu
ĝin en la randon de via vesto. 4 Kaj ankoraŭ iom prenu el tio, kaj ĵetu en
fajron, kaj forbruligu ilin per fajro; el tie eliros fajro sur la tutan domon
de Izrael.

5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen estas Jerusalem; Mi starigis ĝin
meze de la nacioj, kaj ĉirkaŭ ĝi estas diversaj landoj. 6 Sed ĝi agis kontraŭ
Miaj decidoj pli malpie, ol la nacioj, kaj kontraŭ Miaj leĝoj pli malbone, ol
la landoj, kiuj estas ĉirkaŭ ĝi; ĉar ili malestimis Miajn decidojn, kaj Miajn
leĝojn ili ne sekvis. 7 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉar via amaso
estas pli malbona, ol la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi, ĉar Miajn leĝojn vi ne
sekvis kaj Miajn decidojn vi ne plenumis, kaj vi ne agis eĉ laŭ la justeco de
la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi, 8 tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi ankaŭ iros kontraŭ vin, kaj Mi faros inter vi juĝon antaŭ la okuloj de la
nacioj. 9 Kaj Mi agos kun vi tiel, kiel Mi neniam agis kaj kiel Mi neniam plu
agos simile, pro ĉiuj viaj abomenindaĵoj. 10 Tial gepatroj manĝos gefilojn
inter vi, kaj gefiloj manĝos siajn gepatrojn; kaj Mi faros kontraŭ vi juĝon,
kaj Mi disblovos vian tutan restaĵon al ĉiuj ventoj. 11 Tial, kiel Mi vivas,
diras la Sinjoro, la Eternulo, pro tio, ke vi malpurigis Mian sanktejon per
ĉiuj viaj abomenindaĵoj kaj per ĉiuj viaj fiaĵoj, Mi vin malgrandigos, kaj Mia
okulo ne indulgos, kaj Mi ne kompatos. 12 Triono el vi mortos de pesto kaj
pereos de malsato meze de vi; triono falos de glavo en viaj ĉirkaŭaĵoj; kaj
trionon Mi dispelos al ĉiuj ventoj, kaj Mi elingigos post ili la glavon. 13 Mi
plene agigos Mian koleron, kaj Mi ripozigos Mian indignon sur ili, kaj Mi
faros al Mi kontentecon, por ke ili eksciu, ke Mi, la Eternulo, parolis en Mia
fervoro, kiam Mi konsumos Mian koleron sur ili. 14 Kaj Mi vin dezertigos
kaj hontigos inter la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi, antaŭ la okuloj de ĉiu
pasanto. 15 Kaj vi estos hontindaĵo kaj mokataĵo, ekzemplo kaj teruro por
la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi, kiam Mi faros kontraŭ vi juĝon en kolero kaj
indigno kaj kun indigna moralinstruo. Mi, la Eternulo, tion diris. 16 Kiam

Mi ĵetos sur ilin Miajn kruelajn sagojn de malsato, kiuj estos pereigaj kaj
kiujn Mi sendos por ekstermado, tiam Mi faros ĉe vi la malsaton ĉiam
pli granda, kaj Mi rompos ĉe vi la panan apogon. 17 Mi sendos sur vin
malsaton, kaj sovaĝajn bestojn, kiuj faros vin seninfanaj; kaj pesto kaj
sangoverŝado trairos vin, kaj glavon Mi venigos sur vin. Mi, la Eternulo,
tion diris.

6

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, direktu
vian vizaĝon al la montoj de Izrael, kaj profetu pri ili; 3 kaj diru: Ho
montoj de Izrael, aŭskultu la vorton de la Sinjoro, la Eternulo: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo, al la montoj kaj al la montetoj, al la intermontoj kaj
al la valoj: Jen Mi venigos sur vin glavon, kaj Mi detruos viajn altaĵojn.
4 Kaj dezertigitaj estos viaj altaroj, kaj rompitaj estos viaj sunkolonoj; kaj
Mi faligos viajn mortigitojn antaŭ viaj idoloj. 5 Kaj Mi faligos la kadavrojn
de la Izraelidoj antaŭ iliaj idoloj, kaj Mi disĵetos viajn ostojn ĉirkaŭ viaj
altaroj. 6 En ĉiuj viaj loĝlokoj la urboj estos ruinigitaj kaj la altaĵoj estos
dezertigitaj, por ke estu ruinigitaj kaj dezertigitaj viaj altaroj, por ke estu
rompitaj kaj detruitaj viaj idoloj, viaj sunkolonoj estu disbatitaj, kaj viaj
faritaĵoj estu ekstermitaj. 7 Kaj falos mortigitoj inter vi, kaj tiam vi ekscios,
ke Mi estas la Eternulo. 8 Sed Mi restigos al vi kelkan kvanton, kiu saviĝos
de la glavo inter la nacioj, kiam vi estos disĵetitaj en la landojn. 9 Kaj viaj
saviĝintoj rememoros Min inter la nacioj, kien ili estos forkondukitaj, kiam
Mi disbatos ilian malĉastan koron, kiu defalis de Mi, kaj iliajn okulojn, kiuj
malĉastis kun siaj idoloj; kaj ili mem pentos pri la malbonagoj, kiujn ili
faris per ĉiuj siaj abomenindaĵoj. 10 Kaj ili ekscios, ke Mi, la Eternulo, ne
vane diris, ke Mi faros al ili tiun malbonon.
11 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Plaŭdu per viaj manoj, frapu per
via piedo, kaj diru: Ve pro ĉiuj malbonaj abomenindaĵoj de la domo de
Izrael, pro kiuj ili falos de glavo, de malsato, kaj de pesto. 12 Kiu estas
malproksime, tiu mortos de pesto; kiu estas proksime, tiu falos de glavo;
kiu restis kaj konserviĝis, tiu mortos de malsato. Tiel Mi konsumos Mian
koleron sur ili. 13 Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam iliaj mortigitoj
kuŝos inter siaj idoloj ĉirkaŭ iliaj altaroj sur ĉiu alta monteto, sur ĉiuj
suproj de la montoj, sub ĉiu verda arbo, kaj sub ĉiu densfolia kverko, tie,
kie ili faradis bonodorajn incensojn al ĉiuj siaj idoloj. 14 Kaj Mi etendos
Mian manon sur ilin, kaj en ĉiuj iliaj loĝlokoj Mi dezertigos la teron pli ol
en la dezerto Dibla; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

7

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo, pri la tero de Izrael: Fino venis, la fino por
ĉiuj kvar randoj de la lando. 3 Nun venos al vi la fino; kaj Mi sendos sur vin
Mian koleron, kaj Mi juĝos vin laŭ via konduto, kaj Mi metos sur vin ĉiujn
viajn abomenindaĵojn. 4 Ne indulgos vin Mia okulo, kaj Mi ne kompatos;
ĉar vian konduton Mi rekompencos sur vi, kaj viaj abomenindaĵoj estos
meze de vi; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Malbono, unu malbono nun venas;
6 fino venas, venas la fino, ĝi vekiĝas kontraŭ vin, jen ĝi venas. 7 Venas
matenruĝo kontraŭ vi, ho loĝanto de la lando; venas la tempo, proksima
estas la tago de tumulto, kiam oni ne plu kantos sur la montoj. 8 Nun Mi
baldaŭ elverŝos Mian indignon sur vin, Mi plene kontentigos Mian koleron

sur vi, Mi juĝos vin laŭ via konduto, kaj Mi metos sur vin ĉiujn viajn
abomenindaĵojn. 9 Ne indulgos Mia okulo, kaj Mi ne kompatos; laŭ via
konduto Mi redonos al vi, kaj viaj abomenindaĵoj estos meze de vi; kaj vi
ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas la batanto. 10 Jen estas la tago, jen ĝi venas,
leviĝis la matenruĝo, la vergo elkreskis, la fiero ekfloris. 11 La perforteco
leviĝis kiel vergo kontraŭ la malpiecon; nenio restos de ili, nek de ilia
amaso, nek de ilia popola bruo, neniu ĝemos ĉe ili. 12 Venas la tempo,
alproksimiĝas la tago; la aĉetanto ne ĝoju, kaj la vendanto ne malĝoju; ĉar
la kolero trafis ilian tutan amason. 13 Ĉar la vendanto ne plu revenos al la
venditaĵo, eĉ se ili ankoraŭ estus vivantaj; ĉar la vizio pri ilia tuta amaso ne
retiriĝos, kaj neniu fortikigos sian vivon per sia malpieco. 14 Eksonigu la
trumpeton, kaj ĉiu armiĝu; neniu tamen iros en la militon, ĉar Mia kolero
estas super ilia tuta amaso. 15 La glavo estas ekstere, la pesto kaj la malsato
interne; kiu estas sur la kampo, tiu mortos de la glavo, kaj kiu estas en la
urbo, tiun ekstermos malsato kaj pesto. 16 Kaj tiuj el ili, kiuj forsaviĝos,
estos sur la montoj, kiel kolomboj el la valoj, ĉiuj ili ĝemos, ĉiu pro siaj
malbonagoj. 17 Ĉiuj manoj malleviĝos senforte, kaj ĉiuj genuoj moviĝos
kiel akvo. 18 Ili zonos sin per sakaĵo; teruro ilin kovros; sur ĉiu vizaĝo
estos honto, kaj ĉiuj kapoj estos senharaj. 19 Sian arĝenton ili ĵetos sur la
stratojn, kaj ilia oro fariĝos malpuraĵo; ilia arĝento kaj ilia oro ne povos
savi ilin en la tago de la kolero de la Eternulo, ne satigos ilian animon,
kaj ne plenigos ilian internaĵon; ĉar tio estis instigilo por iliaj malbonagoj.
20 Sian plej belan ornamon ili faris objekto de fiereco, siajn abomenindajn
statuojn kaj idolojn ili starigis en ĝi; tial Mi faros ĝin malpuraĵo por ili.
21 Kaj Mi transdonos ĝin en la manojn de fremduloj por disrabi, kaj al la
malpiuloj de la tero kiel militakiron, kaj ili malsanktigos ĝin. 22 Mi deturnos
Mian vizaĝon de ili, por ke ili malsanktigu Mian misterejon; kaj rabistoj
tien venos kaj malsanktigos ĝin. 23 Faru ĉenon; ĉar la lando estas plena
de sangaj krimoj kaj la urbo estas plena de perforteco. 24 Mi venigos la
plej malbonajn el la nacioj, kaj ili ekposedos iliajn domojn; Mi neniigos
la fierecon de la fortuloj, kaj iliaj sanktaĵoj estos malsanktigitaj. 25 Pereo
venas; oni serĉos pacon, sed ne trovos ĝin. 26 Malfeliĉo post malfeliĉo
venos, sciigo post sciigo; oni serĉos vizion ĉe profeto; malaperos la instruo
ĉe la pastro, kaj konsilo ĉe la maljunuloj. 27 La reĝo malĝojos, la princo
estos kovrita de teruro, kaj la manoj de la simpla popolo malkuraĝiĝos. Laŭ
ilia konduto Mi agos kun ili, laŭ iliaj meritoj Mi juĝos ilin; kaj ili ekscios,
ke Mi estas la Eternulo.

8

1 En la sesa jaro, en la kvina tago de la sesa monato, mi sidis en mia
domo, kaj la plejaĝuloj de Jehuda sidis antaŭ mi; kaj falis sur min la mano
de la Sinjoro, la Eternulo. 2 Kaj mi vidis, jen estas bildo, kiu aspektas kiel
fajro; de la bildo de liaj lumboj malsupren estis fajro, kaj supre de liaj
lumboj estis hela brilo, tre hela lumo. 3 Kaj li etendis la bildon de mano,
kaj kaptis min je la bukloj de mia kapo; kaj la spirito ekportis min inter
la tero kaj la ĉielo, kaj venigis min en Dia vizio en Jerusalemon, al la
enirejo de la interna pordego, turnita al nordo, kie staris statuo de koleriga
ĵaluzo. 4 Kaj jen tie estas la majesto de Dio de Izrael, simile al la vizio,
kiun mi vidis en la valo. 5 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, levu viajn
okulojn en la direkto al nordo! Kaj mi levis miajn okulojn en la direkto
al nordo, kaj jen norde de la pordego de la altaro, ĉe la enirejo, staras tiu

statuo de ĵaluzo. 6 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, ĉu vi vidas, kion
ili faras? la grandajn abomenindaĵojn, kiujn la domo de Izrael faras ĉi
tie, por malproksimigi Min de Mia sanktejo? sed vi ankoraŭ denove vidos
grandajn abomenindaĵojn. 7 Kaj Li venigis min al la enirejo de la korto, kaj
mi ekvidis, ke jen estas unu truo en la muro. 8 Kaj Li diris al mi: Ho filo de
homo, trafosu la muron. Kaj mi trafosis la muron, kaj jen estas ia pordo.
9 Kaj Li diris al mi: Eniru, kaj rigardu la malbonajn abomenindaĵojn, kiujn
ili faras ĉi tie. 10 Kaj mi eniris kaj ekrigardis, kaj jen diversaj bildoj de
rampaĵoj kaj abomenindaj brutoj kaj diversaj idoloj de la domo de Izrael
estas skulptitaj sur la muro ĉirkaŭe, sur ĉiuj flankoj. 11 Kaj antaŭ ili staras
sepdek viroj el la plejaĝuloj de la domo de Izrael, kaj Jaazanja, filo de
Ŝafan, staras meze de ili; kaj ĉiu havas en la mano sian incensilon, kaj de
la incensoj leviĝas densa nubo. 12 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo, ĉu vi
vidas, kion la plejaĝuloj de la domo de Izrael faras en mallumo, ĉiu en sia
ĉambro de pentraĵoj? Ĉar ili diras: La Eternulo ne vidas nin, la Eternulo
forlasis la landon. 13 Kaj Li diris al mi: Vi denove ankoraŭ vidos grandajn
abomenindaĵojn, kiujn ili faras. 14 Kaj Li venigis min al la enirejo de la
norda pordego de la domo de la Eternulo, kaj jen tie sidas virinoj, kiuj
ploras pri Tamuz. 15 Kaj Li diris al mi: Ĉu vi vidas, ho filo de homo? vi
vidos ankoraŭ pli grandajn abomenindaĵojn ol tiuj. 16 Kaj Li venigis min
en la internan korton de la domo de la Eternulo, kaj jen ĉe la enirejo de
la templo de la Eternulo, inter la portiko kaj la altaro, staras ĉirkaŭ dudek
kvin homoj, kun la dorso al la templo de la Eternulo kaj kun la vizaĝo al
la oriento, kaj adorkliniĝas orienten, al la suno. 17 Kaj Li diris al mi: Ĉu
vi vidas, ho filo de homo? ĉu ne sufiĉas al la domo de Jehuda, ke ili faras
la abomenindaĵojn, kiujn ili faras ĉi tie? ili ankoraŭ plenigis la landon per
perforteco, kaj ripete kolerigas Min; kaj jen ili direktas la vergon al sia
vizaĝo. 18 Tial Mi ankaŭ agos en kolero; ne indulgos Mia okulo, kaj Mi ne
kompatos; eĉ se ili krios al Miaj oreloj per laŭta voĉo, Mi ne aŭskultos ilin.

9

1 Kaj Li vokis al miaj oreloj per laŭta voĉo, dirante: Alproksimiĝu la
punantoj de la urbo, kaj ĉiu havu en sia mano sian pereigilon. 2 Kaj jen ses
homoj venis per la vojo de la supra pordego, kiu estas turnita norden, kaj
ĉiu havis en la mano sian detruilon, kaj inter ili estis unu vestita per tolo,
kaj li havis skribilon ĉe siaj lumboj. Ili venis, kaj stariĝis apud la kupra
altaro. 3 Kaj la majesto de Dio de Izrael leviĝis de la kerubo, sur kiu ĝi estis,
al la sojlo de la domo. Kaj Li alvokis la homon, kiu estis vestita per tolo kaj
havis skribilon ĉe siaj lumboj. 4 Kaj la Eternulo diris al li: Trairu la urbon
Jerusalem, kaj marku per litero Tav la fruntojn de tiuj homoj, kiuj ĝemas
kaj malĝojas pri ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj en la urbo. 5 Kaj
al la aliaj Li diris tiel, ke mi povis aŭdi: Iru tra la urbo post li, kaj frapu;
via okulo ne indulgu, kaj vi ne kompatu. 6 Maljunulon, junulon, junulinon,
infanojn, kaj virinojn eksterme mortigu; sed ĉiun homon, sur kiu estas la
litero Tav, ne tuŝu; kaj komencu de Mia sanktejo. Kaj ili komencis de la
maljunaj homoj, kiuj estis antaŭ la domo. 7 Kaj Li diris al ili: Malpurigu
la domon, kaj plenigu la kortojn per mortigitoj; eliru! Kaj ili eliris, kaj
komencis frapadi en la urbo. 8 Kiam ili finis la mortigadon kaj mi restis,
tiam mi ĵetis min vizaĝaltere, ekkriis, kaj diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo!
ĉu Vi ekstermos la tutan restaĵon de Izrael, elverŝante Vian koleron sur
Jerusalemon? 9 Kaj Li diris al mi: La malpieco de la domo de Izrael kaj de

Jehuda estas tre, tre granda, kaj la lando estas plena de sango, kaj la urbo
estas plena de maljusteco; ĉar ili diras: La Eternulo forlasis la landon, kaj
la Eternulo ne vidas. 10 Tial ankaŭ Miaflanke Mia okulo ne indulgos, kaj Mi
ne kompatos; ilian agadon Mi metos sur ilian kapon. 11 Kaj jen la viro, kiu
estis vestita per tolo kaj havis skribilon ĉe siaj lumboj, alportis respondon,
dirante: Mi faris tion, kion Vi ordonis al mi.

10

1 Kaj mi vidis: jen sur la firmamento, kiu estis super la kapoj de la
keruboj, io simila al safiro, aspektanta kiel bildo de trono, aperis super
ili. 2 Kaj Li diris al la viro, vestita per tolo, jene: Eniru inter la radojn sub
la kerubon, kaj prenu plenmanojn da ardantaj karboj el inter la keruboj,
kaj ĵetu ilin sur la urbon. Kaj li eniris antaŭ miaj okuloj. 3 La keruboj
staris dekstre de la domo, kiam la viro eniris, kaj nubo plenigis la internan
korton. 4 Kaj leviĝis la majesto de la Eternulo de la kerubo al la enirejo
de la domo, kaj la domo pleniĝis de la nubo, kaj la korto pleniĝis de brilo
de la majesto de la Eternulo. 5 Kaj bruo de la flugiloj de la keruboj estis
aŭdata ĝis la ekstera korto, kiel bruo de Dio, la Plejpotenculo, kiam Li
parolas. 6 Kaj kiam Li ordonis al la viro, vestita per tolo, dirante: Prenu
fajron el inter la radoj, el inter la keruboj, kaj ĉi tiu eniris kaj stariĝis apud
la rado, 7 tiam unu el la keruboj etendis sian manon el inter la keruboj al la
fajro, kiu estis inter la keruboj, kaj prenis kaj metis sur la manplatojn de la
tolvestito; kaj ĉi tiu prenis kaj eliris. 8 Kaj ĉe la keruboj montriĝis similaĵo
de homa mano sub iliaj flugiloj. 9 Kaj mi vidis, jen estas kvar radoj apud
la keruboj, po unu rado apud ĉiu kerubo, kaj la aspekto de la radoj estis
kiel turkiso. 10 Kaj laŭ aspekto la kvar radoj havis unu formon, kvazaŭ
unu rado estus en la alia. 11 Irante, ili moviĝadis sur ĉiujn kvar flankojn,
ili ne deturniĝadis dum la irado; al la loko, al kiu estis direktita la kapo,
ili sekvadis ĝin, ili ne deturniĝadis dum la irado. 12 Kaj ilia tuta korpo, ilia
dorso, iliaj manoj, iliaj flugiloj, kiel ankaŭ la radoj, estis ĉirkaŭe plenaj de
okuloj; ĉiuj kvar havis siajn radojn. 13 La radoj estis nomataj turnovento,
kiel mi povis tion aŭdi. 14 Ĉiu havis kvar vizaĝojn: unu vizaĝo estis vizaĝo
de kerubo, la dua vizaĝo estis vizaĝo de homo, la tria estis vizaĝo de leono,
kaj la kvara estis vizaĝo de aglo. 15 Kaj leviĝis la keruboj. Tio estis tiu
kreitaĵo, kiun mi vidis ĉe la rivero Kebar. 16 Kaj kiam la keruboj iris, la
radoj iradis apud ili; kaj kiam la keruboj levis siajn flugilojn, por leviĝi de
la tero, tiam ankaŭ la radoj ne deturniĝadis de ili. 17 Kiam tiuj staris, ili
ankaŭ staris, kaj kiam tiuj leviĝis, ili ankaŭ leviĝadis; ĉar la spirito de la
kreitaĵoj estis en ili. 18 Kaj la majesto de la Eternulo foriĝis de la sojlo de
la domo kaj stariĝis super la keruboj. 19 Kaj la keruboj levis siajn flugilojn,
kaj suprenflugis de la tero antaŭ miaj okuloj, kaj la radoj kune kun ili; kaj
ili stariĝis ĉe la enirejo de la orienta pordego de la domo de la Eternulo; kaj
la majesto de Dio de Izrael aperis supre super ili. 20 Tio estis la kreitaĵo,
kiun mi vidis sub Dio de Izrael ĉe la rivero Kebar; kaj mi eksciis, ke tio
estas keruboj. 21 Ĉiu el ili havis kvar vizaĝojn, kaj ĉiu havis kvar flugilojn,
kaj similaĵo de homaj manoj estis sub iliaj flugiloj. 22 Kaj la aspekto de iliaj
vizaĝoj estis kiel tiuj vizaĝoj, kiujn mi vidis ĉe la rivero Kebar, ilia aspekto
kaj ili mem. Ĉiu moviĝis laŭ la direkto de sia vizaĝo.

11

1 Kaj levis min la spirito, kaj venigis min al la orienta pordego de la

domo de la Eternulo, al tiu, kiu rigardas orienten. Kaj jen ĉe la enirejo de
la pordego staras dudek kvin homoj, kaj inter ili mi vidas Jaazanjan, filon
de Azur, kaj Pelatjan, filon de Benaja, estrojn de la popolo. 2 Kaj Li diris
al mi: Ho filo de homo, ĉi tiuj homoj havas malpiajn intencojn kaj donas
malbonajn konsilojn en ĉi tiu urbo. 3 Ili diras: Ankoraŭ ne baldaŭ; ni
konstruu domojn; ĝi estas la kaldrono, kaj ni estas la viando. 4 Tial profetu
pri ili, profetu, ho filo de homo. 5 Kaj malleviĝis sur min la spirito de la
Eternulo, kaj diris al mi: Diru: Tiele diras la Eternulo: Tiel vi parolis, ho
domo de Izrael, kaj la pensojn de via koro Mi scias. 6 Multajn vi mortigis
en ĉi tiu urbo, kaj ĝiajn stratojn vi plenigis per mortigitoj. 7 Tial tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Viaj mortigitoj, kiujn vi faligis en ĝi, estas la viando,
kaj ĝi mem estas la kaldrono; sed vi estos elkondukitaj el ĝi. 8 Glavon vi
timas, kaj glavon Mi venigos sur vin, diras la Sinjoro, la Eternulo. 9 Mi
elkondukos vin el ĝi kaj transdonos vin en la manojn de fremduloj, kaj Mi
faros super vi juĝon. 10 De glavo vi falos; ĉe la limoj de Izrael Mi juĝos vin;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 11 La urbo ne estos por vi kaldrono,
nek vi estos en ĝi kiel viando; ĉe la limoj de Izrael Mi juĝos vin. 12 Kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kies leĝojn vi ne sekvis kaj kies decidojn
vi ne plenumis, sed vi agis laŭ la maniero de la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi.
13 Kiam mi eldiris mian profetaĵon, Pelatja, filo de Benaja, mortis; kaj mi
ĵetis min vizaĝaltere, kaj ekkriis per laŭta voĉo, kaj diris: Ho Sinjoro, ho
Eternulo! Vi faras finon al la restaĵo de Izrael!

14 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 15 Ho filo de homo! al
viaj fratoj, jes al viaj fratoj, al viaj parencoj, kaj al la tuta domo de Izrael
parolas la loĝantoj de Jerusalem: Foriĝu de la Eternulo, al ni estas donita
ĉi tiu lando kiel hereda posedaĵo. 16 Tial diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Kvankam Mi forigis ilin al la nacioj kaj disĵetis ilin en diversajn
landojn, Mi tamen baldaŭ estos ilia sanktejo en la landoj, kien ili venis.
17 Tial diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi kolektos vin el inter la
nacioj, Mi kolektos vin el la landoj, kien vi estas disĵetitaj, kaj Mi donos al
vi la landon de Izrael. 18 Kaj kiam ili venos tien, ili forigos el ĝi ĉiujn ĝiajn
fiaĵojn kaj ĉiujn ĝiajn abomenindaĵojn. 19 Kaj Mi donos al ili unu koron, kaj
novan spiriton Mi enmetos en vin, kaj Mi elprenos el ilia korpo la koron
ŝtonan kaj donos al ili koron karnan, 20 por ke ili sekvu Miajn leĝojn kaj
observu Miajn decidojn kaj plenumu ilin; kaj ili estos Mia popolo, kaj Mi
estos ilia Dio. 21 Sed al tiuj, kiuj sin fordonas al la fiaĵoj kaj abomenindaĵoj
de sia koro, Mi turnos ilian konduton kontraŭ ilian kapon, diras la Sinjoro,
la Eternulo. 22 Tiam la keruboj levis siajn flugilojn, kaj la radoj estis apud
ili; kaj la majesto de Dio de Izrael estis supre super ili. 23 Kaj la majesto
de la Eternulo leviĝis el meze de la urbo, kaj haltis sur la monto, kiu estas
oriente de la urbo. 24 Kaj la spirito min levis, kaj venigis min en la vizio
kaj en la inspiro de Dio en Ĥaldeujon, al la forkondukitoj. Kaj malaperis
de mi la vizio, kiun mi vidis. 25 Kaj mi rakontis al la forkondukitoj ĉiujn
vortojn de la Eternulo, kiujn Li aperigis al mi.

12

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo! meze
de domo malobeema vi loĝas; ili havas okulojn, por vidi, sed ili ne vidas;
ili havas orelojn, por aŭdi, sed ili ne aŭdas; ĉar ili estas domo malobeema.
3 Tial, ho filo de homo, faru al vi objektojn de migrado, kaj migru tage
antaŭ iliaj okuloj, formigru antaŭ iliaj okuloj el via loko en alian lokon;

eble ili vidos, ke ili estas domo malobeema. 4 Kaj elportu viajn necesaĵojn,
kaj necesaĵojn de migranto, tage antaŭ iliaj okuloj; kaj vi mem eliru antaŭ
iliaj okuloj vespere, kiel eliras migrantoj. 5 Antaŭ iliaj okuloj trabatu al vi
aperturon en la muro kaj eliru tra ĝi. 6 Antaŭ iliaj okuloj metu la necesaĵojn
sur la ŝultron, elportu ilin en mallumo, kovru vian vizaĝon, por ke vi ne
vidu la teron; ĉar Mi faris vin antaŭsigno por la domo de Izrael. 7 Kaj
mi agis tiel, kiel estis ordonite al mi: miajn necesaĵojn mi elportis, kiel
necesaĵojn de migranto, ĉe la taglumo; kaj vespere mi trabatis al mi per
la mano aperturon en la muro, en mallumo mi elportis, kaj levis sur mian
ŝultron antaŭ iliaj okuloj. 8 Kaj matene aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 9 Ho filo de homo! ĉu la domo de Izrael, la domo malobeema,
ne demandis vin, kion vi faras? 10 Diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ĉi tiu portaĵo koncernas la princon de Jerusalem, kaj la tutan
domon de Izrael, kiu estas en ĝi. 11 Diru: Mi estas via antaŭsigno: kiel mi
agis, tiel oni agos kun ili: en elhejmiĝon, en kaptitecon ili iros. 12 Kaj la
princo, kiu estas inter ili, en mallumo prenos siajn aĵojn sur la ŝultron kaj
eliros; oni trarompos en la muro aperturon, por elkonduki lin; li kovros
sian vizaĝon, por ke li ne vidu per la okulo la teron. 13 Kaj Mi sternos Mian
reton kontraŭ li, kaj li estos kaptita en Mian kaptilon, kaj Mi forkondukos
lin en Babelon, en la landon de la Ĥaldeoj; sed li ĝin ne vidos, kvankam tie
li mortos. 14 Kaj ĉiujn liajn ĉirkaŭantojn, liajn helpantojn, kaj ĉiujn liajn
taĉmentojn Mi dispelos al ĉiuj ventoj, kaj Mi elingigos post ili glavon. 15 Kaj
ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi dispelos ilin inter la naciojn kaj
disĵetos ilin en la landojn. 16 Sed malgrandan nombron el ili Mi restigos de
la glavo, malsato, kaj pesto, por ke ili rakontu pri ĉiuj siaj abomenindaĵoj,
inter la nacioj, al kiuj ili venos; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

17 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 18 Ho filo de homo!
manĝu vian panon kun tremo, kaj trinku vian akvon kun ĉagreno kaj
zorgoj. 19 Kaj diru al la popolo de la lando: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, pri la loĝantoj de Jerusalem, pri la lando de Izrael: Sian panon
ili manĝos en zorgoj, kaj sian akvon ili trinkos en teruro; ĉar la lando
dezertiĝos de sia abundo pro la maljustaĵoj de ĉiuj siaj loĝantoj. 20 Kaj la
loĝataj urboj estos ruinigitaj, kaj la lando estos dezertigita; kaj vi ekscios,
ke Mi estas la Eternulo.

21 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 22 Ho filo de homo! kian
proverbon vi havas en la lando de Izrael, dirantan: Pasos multe da tempo,
kaj ĉiu antaŭdiro malaperos? 23 Tial diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Mi neniigos ĉi tiun proverbon, kaj oni ne plu uzos tian proverbon
en Izrael; sed diru al ili: Proksima jam estas la tempo kaj la plenumiĝo de
ĉiu antaŭdiro. 24 Ĉar neniu profetaĵo estos plu vana, kaj neniu antaŭdiro
estos dusenca en la domo de Izrael. 25 Ĉar Mi, la Eternulo, parolas; kaj
vorto, kiun Mi parolas, plenumiĝos, ne plu estos prokrastata; en via tempo,
ho domo malobeema, Mi parolas vorton, kaj Mi ĝin plenumos, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

26 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 27 Ho filo de homo! jen
la domo de Izrael diras: La profetaĵo, kiun li profetas, venos ankoraŭ post
longa tempo; pri tempoj malproksimaj li profetas. 28 Tial diru al ili: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Neniu el Miaj vortoj plu prokrastiĝos; vorto,
kiun Mi diros, plenumiĝos, diras la Sinjoro, la Eternulo.

13

[1] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [2] Ho filo de homo! profetu
pri la profetoj de Izrael, kiuj profetas, kaj diru al tiuj, kiuj profetas laŭ
sia propra bontrovo: Aŭskultu la vorton de la Eternulo! [3] Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ve al la senprudentaj profetoj, kiuj gvidas sin per sia
propra spirito kaj nenion vidis! [4] Kiel vulpoj kaj ruinoj estas viaj profetoj,
ho Izrael. [5] Vi ne eliras al la breĉoj, nek baras baron ĉirkaŭ la domo de
Izrael, por stari en la batalo en la tago de la Eternulo. [6] Ilia vizio estas
senenhava, ilia antaŭdiro estas mensogo. Ili diras: La Eternulo diris —
sed la Eternulo ilin ne sendis; kaj ili asertas, ke ilia vorto plenumiĝos. [7] Vi
vidis ja vizion senenhavan, kaj vi eldiras antaŭdiron mensogan; vi diras:
Tiel parolas la Eternulo — kvankam Mi ne parolis.

[8] Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi predikas senbaze
kaj antaŭdiras malveraĵon, jen Mi iras kontraŭ vin, diras la Sinjoro, la
Eternulo. [9] Kaj Mia mano estos kontraŭ la profetoj, kiuj profetas senbaze
kaj antaŭdiras malveraĵon; en la konsilo de Mia popolo ili ne estos, kaj en
la registro de la domo de Izrael ili ne estos enskribitaj, kaj en la landon
de Izrael ili ne venos; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la Eternulo.
[10] Pro tio, ĝuste pro tio, ke ili erarigas Mian popolon, antaŭdirante pacon,
kvankam paco ne estos, kaj kiam la popolo konstruas barilon, ili ŝmiras ĝin
per maltaŭga mortero — [11] diru al tiuj, kiuj ŝmiras per maltaŭga mortero,
ke ĝi defalos; estos pluvego, kaj vi, ŝtonoj de grandega hajlo, falos sur ĝin,
kaj forta vento ĝin krevigos. [12] Kaj jen la muro falis; ĉu oni ne diros al
vi: Kie estas la mortero, per kiu vi ŝmiris? [13] Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Mi elpuŝos fortan venton en Mia indigno kaj pluvegon en Mia
kolero kaj ŝtonojn de hajlo en Mia furiozo, por ĉion ekstermi. [14] Mi detruos
la muron, kiun vi ŝmiris per maltaŭga mortero, Mi disŝutos ĝin sur la teron
tiel, ke nudiĝos ĝia fundamento; kaj ĝi disfalos, kaj vi pereos meze de ĝi;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. [15] Kaj Mi plene kontentigos Mian
koleron sur la muro, kaj sur tiuj, kiuj ŝmiris ĝin per maltaŭga mortero,
kaj Mi diros al vi: Jam ne ekzistas la muro, kaj jam ne ekzistas tiuj, kiuj
ŝmiris ĝin. [16] Tiaj estas la profetoj de Izrael, kiuj profetas pri Jerusalem,
kaj predikas al ĝi vizion pri paco, kvankam paco ne estos, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

[17] Kaj vi, ho filo de homo, direktu vian vizaĝon al la filinoj de via popolo,
kiuj profetas laŭ elpenso de sia koro; kaj profetu pri ili, [18] kaj diru: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ve al tiuj, kiuj kudras kusenojn sub ĉiujn
kubutojn kaj faras kaptukojn por kapoj de ĉia alteco, por kapti animojn!
kaptante la animojn de Mia popolo, vi volas konservi viajn animojn. [19] Kaj
vi malsanktigas Min antaŭ Mia popolo pro plenmano da hordeo kaj pro
peco da pano, mortigante animojn, kiuj ne devas morti, kaj konservante
la vivon al tiaj animoj, kiuj ne devas vivi, mensogante al Mia popolo, kiu
volonte aŭskultas mensogon. [20] Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi iros kontraŭ viajn kusenojn, per kiuj vi kaptas tie la animojn flugemajn,
Mi elŝiros ilin el viaj brakoj, kaj forliberigos la animojn, kiujn vi allogas, ke
ili flugu. [21] Kaj Mi disŝiros viajn kaptukojn, kaj savos Mian popolon el viaj
manoj, kaj ili ne plu estos kaptotaĵo por viaj manoj; kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo. [22] Ĉar vi mensoge afliktas la koron de virtulo, kiun Mi ne
afliktis, kaj vi fortigas la manojn de malvirtulo, por ke li ne returnu sin de
sia malbona vojo, per kio li konservus sian vivon — [23] tial vi ne plu havos

senbazajn viziojn kaj ne faros antaŭdirojn; kaj Mi savos Mian popolon el
viaj manoj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

14

1 Venis al mi kelkaj el la plejaĝuloj de Izrael, kaj sidiĝis antaŭ mi. 2 Kaj
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 3 Ho filo de homo! ĉi tiuj homoj
levis siajn idolojn en sian koron, kaj allogilon de sia malpieco ili starigis
antaŭ sia vizaĝo; ĉu Mi nun respondu al ili, kiam ili Min demandas? 4 Tial
parolu kun ili, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Se iu
el la domo de Izrael levis siajn idolojn en sian koron kaj starigis antaŭ
si la allogilon de sia malpieco, kaj poste venas al la profeto, tiam Mi, la
Eternulo, respondos al li tiel, kiel li meritas per sia granda idolisteco, 5 por
ke la domo de Izrael estu kaptata konforme al sia koro, kiun ili defaligis
de Mi per ĉiuj siaj idoloj. 6 Tial diru al la domo de Izrael: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Pentu, kaj deturnu vin de viaj idoloj, kaj de ĉiuj viaj
abomenindaĵoj deturnu vian vizaĝon. 7 Ĉar se iu el la domo de Izrael,
aŭ el la fremduloj, kiu loĝas ĉe Izrael, defalas de Mi, levas siajn idolojn
en sian koron, starigas antaŭ sia vizaĝo la allogilon de sia malpieco, kaj
poste venas al la profeto, por fari per li demandojn al Mi, tiam Mi, la
Eternulo, respondos al li per Mi mem; 8 Mi direktos Mian vizaĝon kontraŭ
tiun homon kaj faros lin avertilo kaj ekzemplo, kaj Mi ekstermos lin el inter
Mia popolo; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 9 Kaj se la profeto estos
delogita kaj ion parolos, tiam Mi, la Eternulo, malsaĝigis tiun profeton, kaj
Mi etendos Mian manon sur lin kaj ekstermos lin el inter Mia popolo Izrael.
10 Tiamaniere ili estos punitaj pro sia malpieco: la puno de la demandanto
kaj la puno de la profeto estos egalaj; 11 por ke ili ne plu forerarigu de Mi
la domon de Izrael kaj ili ne plu malpurigu sin per ĉiuj siaj krimoj; sed ili
estu Mia popolo kaj Mi estu ilia Dio, diras la Sinjoro, la Eternulo.

12 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 13 Ho filo de homo!
se lando pekos kontraŭ Mi, forte kulpiĝante antaŭ Mi, tiam Mi etendos
Mian manon sur ĝin, kaj rompos al ĝi la panan apogon, venigos sur ĝin
malsaton, kaj ekstermos en ĝi la homojn kaj brutojn. 14 Kaj se meze de ĝi
troviĝus tiaj tri homoj, kiel Noa, Daniel, kaj Ijob, ili pro sia virteco savus
sian vivon, diras la Sinjoro, la Eternulo. 15 Se Mi venigus en la landon
sovaĝajn bestojn, por ĝin senhomigi, por ke ĝi fariĝu dezerta kaj neniu
povu iri tra ĝi pro la bestoj — 16 kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
eĉ tiuj tri homoj en ĝi ne savus la filojn nek filinojn; nur ili mem saviĝus,
sed la lando fariĝus dezerta. 17 Aŭ se Mi venigus glavon sur tiun landon, kaj
dirus: Glavo, trairu la landon; kaj Mi ekstermus en ĝi homojn kaj brutojn
— 18 kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, eĉ tiuj tri homoj en ĝi
ne savus la filojn nek filinojn; nur ili mem saviĝus. 19 Aŭ se Mi venigus
peston sur tiun landon, kaj Mi elverŝus sur ĝin Mian koleron en sango, por
ekstermi en ĝi homojn kaj brutojn, 20 kaj Noa, Daniel, kaj Ijob estus en ĝi
— kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, ili ne savus filon nek filinon;
nur ili pro sia virteco savus sian animon. 21 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Eĉ se Mi venigus sur Jerusalemon la kvar malbonajn punojn, la
glavon, malsaton, sovaĝajn bestojn, kaj peston, por ekstermi en ĝi homojn
kaj brutojn — 22 tamen restos en ĝi restaĵo da mortevitintaj filoj kaj filinoj,
kaj jen ili eliros al vi, kaj vi vidos ilian konduton kaj iliajn agojn, kaj vi
konsoliĝos pri la malbono, kiun Mi venigis sur Jerusalemon, pri ĉio, kion
Mi venigis sur ĝin. 23 Kaj ili vin konsolos, kiam vi vidos ilian konduton kaj

iliajn agojn, kaj ekscios, ke ne vane Mi faris ĉion, kion Mi faris kontraŭ ĝi,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

15

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo! por
kio taŭgas la ligno de vinberbranĉo inter ĉiuj branĉoriĉaj arboj, kiuj estas
inter la arboj de arbaro? 3 Ĉu oni prenas de ĝi pecon, por ion fari el ĝi?
ĉu oni faras el ĝi almenaŭ hokon, por pendigi sur ĝi ian objekton? 4 Jen
ĝi estas transdonata al la fajro por forbruligo; ambaŭ finojn formanĝas la
fajro, forbrulas ankaŭ la mezo; ĉu ĝi taŭgas por laboro? 5 Jen, kiam ĝi
estis ankoraŭ nedifektita, oni ne povis ion fari el ĝi; des pli kiam la fajro
ĝin difektis kaj bruligis, ĉu oni povas ion fari el ĝi? 6 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Kiel la vinberarbon inter la arboj de la arbaro Mi
transdonis al la fajro, ke ĝi ĝin forbruligu, tiel Mi agos kun la loĝantoj
de Jerusalem. 7 Mi direktos Mian vizaĝon kontraŭ ilin; el fajro ili eliris,
kaj fajro ilin ekstermos; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
direktos Mian vizaĝon kontraŭ ilin. 8 Kaj Mi faros la landon dezerto pro
tio, ke ili forte kulpiĝis, diras la Sinjoro, la Eternulo.

16

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, montru
al Jerusalem ĝiajn abomenindaĵojn; 3 kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, al Jerusalem: Via deveno kaj via naskiĝlando estas en la lando
Kanaana; via patro estas Amorido, kaj via patrino estas Ĥetidino. 4 Ĉe
via naskiĝo, kiam vi estis naskita, oni ne detranĉis vian umbilikon, oni
ankaŭ ne lavis vin purige per akvo, ne frotis vin per salo, kaj ne vindis
per vindaĵoj. 5 Nenies okulo favoris vin, por fari al vi pro kompato unu
el tiuj faroj, sed oni elĵetis vin sur la kampon pro abomeno kontraŭ vi
en la tago, kiam vi estis naskita. 6 Mi preteriris preter vi, kaj Mi vidis,
ke vi baraktas en via sango, kaj Mi diris al vi en via sango: Vivu; jes, Mi
diris al vi en via sango: Vivu. 7 Mi grandigis vin, kiel kampan kreskaĵon;
vi fariĝis plena kaj granda, vi fariĝis tute bela; viaj mamoj formiĝis, viaj
haroj abunde kreskis; sed vi estis nuda kaj nekovrita. 8 Mi preteriris preter
vi kaj ekvidis vin, kaj Mi vidis, ke estas via tempo, la tempo de amo; kaj
Mi etendis Mian mantelon sur vin kaj kovris vian nudecon; kaj Mi ĵuris
al vi, kaj Mi faris interligon kun vi, diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj vi
fariĝis Mia. 9 Mi lavis vin per akvo. Mi forlavis de vi vian sangon, kaj Mi
ŝmiris vin per oleo. 10 Mi vestis vin per brodita vesto, sur viajn piedojn Mi
metis delikatledajn ŝuojn, Mi zonis vin per bisino, kaj Mi kovris vin per
silka kovrotuko. 11 Mi ornamis vin per ornamaĵoj, Mi metis braceletojn
sur viajn manojn, kaj kolĉenon sur vian kolon. 12 Mi metis nazringon sur
vian nazon, kaj orelringojn sur viajn orelojn, kaj belan kronon sur vian
kapon. 13 Vi ornamiĝis per oro kaj arĝento, viaj vestoj estis el bisino, silko,
kaj broditaĵo; plej delikatan farunon, mielon, kaj oleon vi manĝis; kaj vi
fariĝis tre kaj tre bela kaj atingis reĝecon. 14 Kaj disvastiĝis via renomo
inter la nacioj pro via beleco, ĉar ĝi estis perfekta per la ornamaĵo, kiun
Mi metis sur vin, diras la Sinjoro, la Eternulo.

15 Sed vi fidis vian belecon, kaj vi komencis malĉasti, apogante vin
sur via renomo, kaj vi malĉastis kun ĉiu pasanto, fordonante vin al li.
16 Vi prenis viajn vestojn kaj faris al vi mikskolorajn oferaltaĵojn, kaj sur
ili vi malĉastis, kiel neniam estis kaj neniam estos. 17 Vi prenis viajn

ornamaĵojn el oro kaj el arĝento, kiujn Mi donis al vi, kaj vi faris al vi
bildojn de virseksuloj kaj malĉastis kun ili. 18 Vi prenis viajn broditajn
vestojn kaj kovris per tio ilin, kaj Mian oleon kaj Mian incenson vi donis al
ili. 19 Mian panon, kiun Mi donis al vi, la plej delikatan farunon, oleon, kaj
mielon, per kiuj Mi nutris vin, vi metis antaŭ ilin kiel agrablan odoraĵon.
Jes, tiel estis, diras la Sinjoro, la Eternulo. 20 Vi prenis viajn filojn kaj viajn
filinojn, kiujn vi naskis al Mi, kaj vi buĉis ilin al ili kiel manĝaĵon. Ĉu
malgranda estas via malĉasteco? 21 Vi buĉis Miajn infanojn kaj pasigis
ilin tra fajro por ili. 22 Kaj en ĉiuj viaj abomenindaĵoj kaj malĉastaĵoj vi
ne rememoris la tagojn de via juneco, kiam vi estis nuda kaj nekovrita,
baraktanta en via sango. 23 Kaj post ĉiuj viaj malbonagoj (ho ve, ve al vi!
diras la Sinjoro, la Eternulo) 24 vi konstruis al vi malĉastejon, kaj faris
al vi fialtaĵojn sur ĉiu strato. 25 En la komenco de ĉiu vojo vi konstruis
viajn fialtaĵojn, vi abomenindigis vian belecon, vi etendis viajn piedojn al
ĉiu pasanto, kaj vi malĉastis. 26 Vi malĉastis kun la filoj de Egiptujo, viaj
grandkorpaj najbaroj, kaj vi multe malĉastis, kolerigante Min. 27 Kaj jen
Mi etendis Mian manon kontraŭ vin kaj malgrandigis vian destinitaĵon,
kaj Mi transdonis vin al la volo de viaj malamikinoj, la filinoj de Filiŝtujo,
kiuj hontis pri via malvirta konduto. 28 Kaj vi malĉastis kun la filoj de
Asirio, ne povante satiĝi; vi malĉastis kun ili, kaj tamen ne kontentiĝis.
29 Vi multigis viajn malĉastaĵojn ĝis la lando de komercado, Ĥaldeujo,
sed ankaŭ tio vin ne kontentigis. 30 Per kio Mi povas purigi vian koron,
diras la Sinjoro, la Eternulo, se vi faras ĉion ĉi tion, farojn de plej senhonta
malĉastistino? 31 Kiam vi aranĝis viajn malĉastejojn ĉe la komenco de ĉiu
vojo kaj faris viajn fialtaĵojn sur ĉiu strato, vi estis ne kiel malĉastistino,
kiu ŝatas donacojn; 32 sed kiel malĉastanta virino, kiu anstataŭ sia edzo
akceptas fremdulojn. 33 Al ĉiuj malĉastistinoj oni donas donacojn, sed vi
mem donas viajn donacojn al ĉiuj viaj amantoj, kaj vi subaĉetas ilin, ke
ili de ĉiuj flankoj venu malĉasti kun vi. 34 Ĉe via malĉastado fariĝas kun
vi la malo de tio, kion oni vidas ĉe aliaj virinoj: oni ne postkuras vin por
malĉastado, sed vi mem pagas, kaj al vi oni ne donas pagon; tiamaniere
vi estas la malo de aliaj.

35 Tial, ho malĉastistino, aŭskultu la vorton de la Eternulo: 36 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi malŝparas vian metalon kaj via
nudeco estas malkovrata en via malĉastado al viaj amistoj kaj al ĉiuj viaj
abomenindaj idoloj, kaj pro la sango de viaj infanoj, kiujn vi fordonas al
ili — 37 pro tio Mi kolektos ĉiujn viajn amistojn, kun kiuj vi ĝuis, kaj ĉiujn,
kiujn vi amis, kaj ĉiujn, kiujn vi malamis, kaj Mi kolektos ilin kontraŭ vi
de ĉirkaŭe, kaj Mi malkovros antaŭ ili vian nudecon, kaj ili vidos vian
tutan hontindaĵon. 38 Kaj Mi juĝos vin laŭ la juĝoj kontraŭ adultulinoj
kaj kontraŭ sangoverŝantinoj, kaj Mi transdonos vin al sangoverŝo kruela
kaj severa. 39 Mi transdonos vin en iliajn manojn, kaj ili detruos vian
malĉastejon kaj disbatos viajn fialtaĵojn, ili deprenos de vi viajn vestojn,
prenos viajn ornamaĵojn, kaj restigos vin nuda kaj nekovrita. 40 Kaj ili
venigos kontraŭ vin homamason, kiu mortigos vin per ŝtonoj kaj dishakos
per siaj glavoj. 41 Kaj ili forbruligos viajn domojn per fajro, kaj faros al vi
juĝon antaŭ la okuloj de multaj virinoj; kaj Mi ĉesigos vian malĉastadon,
kaj vi ne plu donos donacojn. 42 Mi kontentigos sur vi Mian koleron, kaj
Mia severeco trankviliĝos sur vi tiel, ke Mi trankviliĝos kaj ne plu koleros.
43 Pro tio, ke vi ne rememoris la tagojn de via juneco, sed incitis Min per
ĉio tio, Mi ankaŭ metos vian konduton sur vian kapon, diras la Sinjoro, la

Eternulo, por ke vi ne plu faru la malĉastaĵon kun ĉiuj viaj abomenindaĵoj.
44 Jen ĉiu proverbisto diros pri vi proverbon: Kia la patrino, tia la filino.
45 Vi estas filino de via patrino, kiu malŝatis sian edzon kaj siajn infanojn,
kaj vi estas fratino de viaj fratinoj, kiuj malŝatis siajn edzojn kaj siajn
infanojn. Via patrino estas Ĥetidino, kaj via patro estas Amorido. 46 Via
pli maljuna fratino estas Samario kun siaj filinoj, kiu loĝas maldekstre de
vi; kaj via pli juna fratino, kiu loĝas dekstre de vi, estas Sodom kun siaj
filinoj. 47 Sed eĉ ne laŭ ilia vojo vi iris, kaj ne iliajn abomenindaĵojn vi faris;
tio estis malmulta por vi, kaj vi malboniĝis pli ol ili en ĉiuj viaj agoj. 48 Kiel
Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, via fratino Sodom kaj ŝiaj filinoj ne
faris tion, kion faris vi kaj viaj filinoj. 49 Jen kio estis la kulpo de via fratino
Sodom: malmodesteco, trosatiĝo per manĝado, kaj senzorgeco, kiun havis
ŝi kaj ŝiaj filinoj; kaj la manon de malriĉulo kaj senhavulo ŝi ne subtenis.
50 Kaj ili fieriĝis kaj faris abomenindaĵon antaŭ Mi, kaj Mi forpuŝis ilin,
kiam Mi tion vidis. 51 Samario ne faris eĉ duonon de viaj pekoj; vi faris
pli da abomenindaĵoj, ol ili; per ĉiuj viaj abomenindaĵoj, kiujn vi faris, vi
faris viajn fratinojn preskaŭ virtulinoj. 52 Tial ankaŭ vi nun portu vian
malhonoron, kiun vi kondamnis en viaj fratinoj, pro viaj pekoj, per kiuj vi
abomenindiĝis pli ol ili; ili estas virtulinoj en komparo kun vi; hontu kaj
portu vian malhonoron, ĉar vi kvazaŭ pravigis viajn fratinojn. 53 Tamen
kiam Mi revenigos iliajn forkaptitojn, la forkaptitojn de Sodom kaj de ŝiaj
filinoj kaj la forkaptitojn de Samario kaj de ŝiaj filinoj, tiam Mi revenigos
ankaŭ viajn forkaptitojn kune kun ili, 54 por ke vi portu vian malhonoron
kaj hontu pri ĉio, kion vi faris, estante konsolo por ili. 55 Viaj fratinoj,
Sodom kaj ŝiaj filinoj revenos al sia antaŭa stato, kaj Samario kaj ŝiaj filinoj
revenos al sia antaŭa stato; ankaŭ vi kaj viaj filinoj revenos al via antaŭa
stato. 56 Ĉu via fratino Sodom ne estis objekto de rezonado en via buŝo
en la tempo de via fiereco, 57 antaŭ ol elmontriĝis via malboneco, kiel en
la tempo de la malhonoro de la filinoj de Sirio kaj ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, kaj
de la filinoj de Filiŝtujo, kiuj malestimis vin ĉirkaŭe? 58 Suferu do pro via
malĉasteco kaj pro viaj abomenindaĵoj, diras la Eternulo. 59 Ĉar tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Mi agos kun vi tiel, kiel vi agis, malŝatante la ĵuron
kaj rompante la interligon. 60 Tamen Mi rememoros Mian interligon kun
vi en la tempo de via juneco, kaj Mi restarigos kun vi interligon eternan.
61 Kaj vi rememoros vian konduton, kaj hontos, kiam vi akceptos al vi viajn
plej maljunajn kaj plej junajn fratinojn; kaj Mi donos ilin al vi kiel filinojn,
sed ne pro via interligo. 62 Mi restarigos Mian interligon kun vi, kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo; 63 por ke vi memoru kaj hontu, kaj por
ke vi ne plu povu malfermi vian buŝon pro honto, kiam Mi pardonos al vi
ĉion, kion vi faris, diras la Sinjoro, la Eternulo.

17

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo,
proponu enigmon kaj parabolon al la domo de Izrael; 3 kaj diru: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Granda aglo kun grandaj flugiloj kaj
grandaj korpomembroj, plene kovrita de diverskoloraj plumoj, venis sur
Lebanonon kaj prenis pinton de cedro; 4 ĝi deŝiris ĝian supran junan
branĉeton kaj alportis ĝin en la landon de komercado kaj kuŝigis ĝin
en urbo de komercistoj. 5 Ĝi prenis iom el la semoj de la lando, plantis
ĝin sur prisemebla kampo, aranĝis ĝin apud abunda akvo, tre singarde.
6 Kaj ĝi elkreskis kaj fariĝis vasta vinberkreskaĵo kun malalta trunko;

ĝiaj flankobranĉoj fleksiĝis al ĝi malsupren, kaj ĝiaj radikoj estis sub ĝi;
kaj ĝi fariĝis vinbertrunko kaj elkreskigis branĉojn kaj branĉetojn. 7 Kaj
estis alia granda aglo kun grandaj flugiloj kaj abundaj plumoj; kaj jen tiu
vinbertrunko tiris sin per siaj radikoj al ĝi kaj etendis al ĝi siajn branĉojn,
por ke ĝi trinkigu ĝin, de la bedoj, kie ĝi estis plantita. 8 Sur bona kampo,
apud abunda akvo, ĝi estis plantita, por ke ĝi elkreskigu branĉojn kaj portu
fruktojn kaj estu belega vinbertrunko. 9 Diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ĉu ĝi havos sukceson? oni ja elŝiros ĝiajn radikojn, oni deŝiros
ĝiajn fruktojn, kaj ĝi velkos; ĉiuj ĝiaj elkreskintaj folioj velkos, kaj oni ne
bezonos grandan forton kaj multon da homoj, por deŝiri ĝin de ĝiaj radikoj.
10 Kaj jen, kvankam ĝi estas plantita, ĉu ĝi havos sukceson? ĉu ĝi ne tute
forvelkos, kiam la orienta vento ĝin tuŝos? ĝi forvelkos sur la bedoj, kie ĝi
kreskis.
11 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 12 Diru do al la domo
malobeema: Ĉu vi ne scias, kion tio signifas? Diru: Jen venis la reĝo de
Babel en Jerusalemon, kaj prenis ĝian reĝon kaj ĝiajn eminentulojn kaj
venigis ilin al si en Babelon; 13 kaj li prenis iun el la reĝa idaro kaj faris
kun li interligon kaj prenis de li ĵuron, kaj la potenculojn de la lando li
forprenis, 14 por ke la regno estu humila kaj ne altigu sin, kaj por ke ĝi
konservu lian interligon kaj povu sin teni. 15 Sed tiu defalis de li, kaj sendis
siajn senditojn en Egiptujon, por ke oni donu al li ĉevalojn kaj multe da
homoj. Ĉu li povas havi sukceson? ĉu povas saviĝi tiu, kiu tiel agas? ĉu
li saviĝos, se li rompis la interligon? 16 Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la
Eternulo, sur la loko de tiu reĝo, kiu faris lin reĝo kaj antaŭ kiu li malŝatis
sian ĵuron kaj rompis lian interligon, ĉe li, en Babel, li mortos. 17 Kaj
Faraono kun granda forto kaj multenombra anaro ne helpos al li en la
milito, kiam estos surŝutitaj remparoj kaj estos konstruitaj bastionoj, por
ekstermi multe da homoj. 18 Kaj ĉar li malŝatis la ĵuron kaj rompis la
interligon, ĉar li donis sian manon kaj tamen faris ĉion ĉi tion, tial li ne
saviĝos. 19 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiel Mi vivas, Mian ĵuron,
kiun li malŝatis, kaj Mian interligon, kiun li rompis, Mi metos sur lian
kapon. 20 Mi ĵetos sur lin Mian reton, kaj li kaptiĝos en Mian kaptilon; kaj
Mi forkondukos lin en Babelon, kaj tie Mi faros sur li juĝon pro la krimo,
kiun li faris kontraŭ Mi. 21 Kaj ĉiuj liaj forkurintoj el ĉiuj liaj taĉmentoj
falos de glavo, kaj la restintoj estos dispelitaj al ĉiuj ventoj; kaj vi ekscios,
ke Mi, la Eternulo, tion diris.
22 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi mem prenos branĉon de
alta cedro kaj metos ĝin; el la supraj junaj branĉetoj Mi deŝiros la
plej delikatan, kaj Mi plantos ĝin sur monto alta kaj eminenta. 23 Sur
la alta monto de Izrael Mi ĝin plantos, kaj ĝi elkreskigos branĉojn kaj
donos fruktojn kaj fariĝos belega cedro; kaj loĝos sub ĝi ĉiaspecaj birdoj,
ĉiaspecaj flugiluloj nestos en la ombro de ĝiaj branĉoj. 24 Kaj ekscios
ĉiuj arboj de la kampo, ke Mi, la Eternulo, malaltigas arbon altan kaj
altigas arbon malaltan, ke Mi velkigas arbon sukoplenan kaj verdigas
arbon velkintan; Mi, la Eternulo, tion diris, kaj Mi tion plenumos.

18

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Kial vi uzas ĉe vi en la
lando de Izrael ĉi tiun proverbon kaj diras: La patroj manĝis nematurajn
vinberojn, kaj la dentoj de la filoj agaciĝis? 3 Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro,
la Eternulo, neniu plu uzos ĉe vi tiun proverbon en Izrael. 4 Jen ĉiuj animoj

apartenas al Mi: kiel la animo de la patro, tiel ankaŭ la animo de la filo
apartenas al Mi; tiu animo, kiu pekas, ĝi mortos. [5] Sed se iu estas virta
kaj agas laŭleĝe kaj juste; [6] ne manĝas sur la montoj kaj ne levas siajn
okulojn al la idoloj de la domo de Izrael, ne malpurigas la edzinon de sia
proksimulo kaj ne alproksimiĝas al virino en la tempo de ŝia monataĵo;
[7] neniun perfortas, redonas al la ŝuldanto lian garantiaĵon, ne faras rabon,
donas sian panon al malsatulo kaj nudulon kovras per vesto; [8] ne donas
kontraŭ procentegoj kaj ne prenas troprofiton, detenas sian manon de
maljustaĵo, faras inter homo kaj homo juĝon justan; [9] sekvas Miajn leĝojn
kaj observas Miajn ordonojn, por plenumi ilin ĝuste: tiu estas virtulo,
kaj li certe vivos, diras la Sinjoro, la Eternulo. [10] Sed se li naskigis filon,
kiu estas rabisto, verŝas sangon, aŭ faras ion similan; [11] kaj ĉion diritan
li mem ne faras, sed li manĝas sur la montoj, malpurigas la edzinon de
sia proksimulo; [12] perfortas malriĉulon kaj senhavulon, faras rabadon, ne
redonas garantiaĵon, levas siajn okulojn al idoloj, faras abomenindaĵon;
[13] donas kontraŭ procentegoj, prenas troprofiton: ĉu tia povas vivi? li
ne devas vivi: ĉar li faras ĉiujn tiujn abomenindaĵojn, li devas morti; lia
sango estu sur li. [14] Sed jen li naskigis filon, kiu vidas ĉiujn pekojn de sia
patro, kiujn ĉi tiu faras, kaj li timas, kaj ne faras ion similan: [15] sur la
montoj li ne manĝas, siajn okulojn li ne levas al la idoloj de la domo de
Izrael, la edzinon de sia proksimulo li ne malpurigas; [16] li neniun perfortas,
garantiaĵon ne prenas, rabadon ne faras, sian panon li donas al malsatulo
kaj nudulon li kovras per vesto; [17] de premado de malriĉulo detenas sian
manon, procentegon kaj troprofiton ne prenas, plenumas Miajn ordonojn
kaj sekvas Miajn leĝojn: li ne mortos pro la pekoj de sia patro, sed li nepre
vivos. [18] Kaj lia patro, ĉar li faris kruelaĵojn, prirabis fraton, kaj faris inter
sia popolo tion, kio estas nebona: li mortos pro siaj malbonagoj. [19] Vi
diros: Kial filo ne estas punata pro la malbonagoj de la patro? La filo agis
ĝuste kaj juste, observis ĉiujn Miajn leĝojn kaj plenumis ilin; tial li nepre
vivos. [20] Tiu animo, kiu pekas, ĝi mortos; filo ne suferos pro la malbonagoj
de la patro, kaj patro ne suferos pro la malbonagoj de la filo; la virteco
de virtulo estos sur li, kaj la malpieco de malpiulo estos sur li. [21] Sed se
malpiulo deturnas sin de ĉiuj siaj pekoj, kiujn li faris, kaj li observos ĉiujn
Miajn leĝojn kaj agados ĝuste kaj juste, tiam li vivos, li ne mortos. [22] Ĉiuj
liaj malbonagoj, kiujn li faris, ne estos rememorataj; pro siaj bonaj agoj,
kiujn li faris, li vivos. [23] Ĉu Mi deziras la morton de malpiulo? diras la
Sinjoro, la Eternulo; kiam li deturnos sin de sia konduto, li ja vivos. [24] Kaj
se virtulo deturnos sin de sia virteco kaj faros malbonagojn, agos simile
al ĉiuj abomenindaĵoj, kiujn faras malpiulo: ĉu li tiam povas vivi? Ĉiuj
bonaj agoj, kiujn li faris, ne estos rememorataj; pro siaj krimoj, kiujn li
faris, kaj pro siaj pekoj, kiujn li faris, pro ili li mortos. [25] Vi diros: Ne
ĝusta estas la maniero de agado de la Sinjoro. Aŭskultu do, ho domo de
Izrael: Ĉu Mia maniero de agado estas ne ĝusta? Ne, via konduto estas ne
ĝusta. [26] Kiam virtulo deturnas sin de sia virteco kaj faras malbonagojn
kaj mortas pro tio, tiam li mortas pro siaj malbonagoj, kiujn li faris. [27] Kaj
kiam malpiulo deturnas sin de siaj malbonagoj, kiujn li faris, kaj li agas
ĝuste kaj juste, tiam li donas vivon al sia animo. [28] Ĉar li rigardis, kaj
retiris sin de ĉiuj siaj malbonagoj, kiujn li faris, tial li nepre vivos, li ne
mortos. [29] La domo de Izrael diros: Ne ĝusta estas la agadmaniero de la
Sinjoro. Ĉu Mia agadmaniero estas ne ĝusta, ho domo de Izrael? Ne, via

agadmaniero estas ne ĝusta. 30 Tial Mi juĝos vin, ho domo de Izrael, ĉiun
laŭ lia konduto, diras la Sinjoro, la Eternulo. Pentu kaj retiru vin de ĉiuj
viaj krimoj, por ke la malbonagoj ne estu por vi falilo. 31 Forĵetu de vi
ĉiujn viajn krimojn, per kiuj vi pekis, kaj faru al vi novan koron kaj novan
spiriton. Kial vi mortu, ho domo de Izrael? 32 Ĉar Mi ne deziras la morton
de mortanto, diras la Sinjoro, la Eternulo; konvertu vin kaj vivu.

19

1 Kaj vi eksonigu funebran kanton pri la princoj de Izrael; 2 kaj diru:
Kial via patrino kiel leonino kuŝis inter leonoj, inter leonidoj edukis siajn
idojn? 3 Ŝi edukis unu el siaj idoj, ĝi fariĝis leonido, kaj ĝi lernis disŝiri
kaptaĵon, ĝi manĝis homojn. 4 Kaj aŭdis pri ĝi popoloj; ĝi estas kaptita en
ilian kavon, kaj ili forkondukis ĝin en ĉenoj en la landon Egiptan. 5 Kiam
ŝi vidis, ke ŝia espero malaperis, ŝi prenis alian el siaj idoj kaj faris ĝin
leonido. 6 Irante meze de leonoj, ĝi fariĝis leonido, lernis disŝiri kaptaĵon,
manĝis homojn. 7 Ĝi difektis iliajn loĝejojn, dezertigis iliajn urbojn; kaj
la lando, kun ĉio, kio estis en ĝi, eksentis teruron antaŭ la voĉo de ĝia
blekegado. 8 Tiam kolektiĝis kontraŭ ĝi la popoloj el la ĉirkaŭaj landoj kaj
ĵetis sur ĝin sian reton, kaj ĝi kaptiĝis en ilian kavon. 9 Kaj oni metis ĝin
en ĉenoj en kaĝegon kaj forportis ĝin al la reĝo de Babel; kaj oni metis ĝin
en fortikigitan lokon, por ke oni ne plu aŭdu ĝian voĉon sur la montoj de
Izrael.
10 Via patrino estis, simile al vi, kiel vinberkreskaĵo, plantita apud akvo,
fruktoriĉa kaj branĉoriĉa pro la abundo de akvo. 11 Kaj elkreskis al ĝi
branĉoj tiel fortikaj, ke ili taŭgis kiel sceptroj de regantoj, kaj alte leviĝis
ĝia trunko inter la branĉaro; kaj ĝi estis bone videbla pro sia alteco kaj pro
la multo de siaj branĉoj. 12 Sed en kolero oni ĝin elŝiris kaj ĵetis sur la teron,
kaj la orienta vento elsekigis ĝiajn fruktojn; derompiĝis kaj velksekiĝis la
fortikaj branĉoj, fajro ilin konsumis. 13 Kaj nun ĝi estas transplantita en
la dezerton, en landon sekan kaj senakvan. 14 Kaj eliris fajro el unu el
ĝiaj branĉoj kaj forkonsumis ĝiajn fruktojn; kaj jam ne restis sur ĝi fortika
branĉo por sceptro de regado. Funebra kanto tio estas, kaj ĝi restos funebra
kanto.

20

1 En la sepa jaro, en la deka tago de la kvina monato, venis kelkaj el
la plejaĝuloj de Izrael, por demandi la Eternulon, kaj ili sidiĝis antaŭ mi.
2 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 3 Ho filo de homo, parolu al
la plejaĝuloj de Izrael, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉu
por demandi Min vi venis? kiel Mi vivas, Mi ne respondos al via demando,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 4 Se vi volas juĝi ilin, se vi volas juĝi, ho filo
de homo, tiam montru al ili la abomenindaĵojn de iliaj patroj, 5 kaj diru al
ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En la tago, kiam Mi elektis Izraelon
kaj levis Mian manon al la idaro de la domo de Jakob, kiam Mi konigis Min
al ili en la lando Egipta, kaj, levante al ili Mian manon, diris: Mi estas la
Eternulo, via Dio — 6 en tiu tago Mi per levo de la mano promesis al ili,
ke Mi elkondukos ilin el la lando Egipta en landon, kiun Mi elektis por ili,
kie fluas lakto kaj mielo, kaj kiu estas la plej bela el ĉiuj landoj. 7 Kaj Mi
diris al ili: Ĉiu el vi forĵetu la fiaĵojn, kiuj estas antaŭ liaj okuloj, kaj ne
malpurigu vin per la idoloj de Egiptujo: Mi, la Eternulo, estas via Dio. 8 Sed
ili malobeis Min kaj ne volis aŭskulti Min, kaj neniu el ili forĵetis la fiaĵojn,

kiuj estis antaŭ liaj okuloj, kaj la idolojn de Egiptujo ili ne forlasis. Kaj Mi
intencis elverŝi sur ilin Mian koleron, kontentigi sur ili Mian indignon meze
de la lando Egipta. [9] Tamen pro Mia nomo, por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ
la okuloj de la nacioj, inter kiuj ili estis kaj antaŭ kies okuloj Mi konigis
Min al ili, Mi agis tiel, ke Mi elkondukis ilin el la lando Egipta. [10] Kaj Mi
elkondukis ilin el la lando Egipta kaj venigis ilin en la dezerton. [11] Kaj
Mi donis al ili Miajn leĝojn, kaj Mi konigis al ili Miajn decidojn, per kies
plenumado homo vivas. [12] Ankaŭ Miajn sabatojn Mi donis al ili, por ke ili
estu signo inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi, la Eternulo, ilin sanktigas.
[13] Sed la domo de Izrael ribelis kontraŭ Mi en la dezerto: ili ne sekvis Miajn
leĝojn, kaj ili malŝatis Miajn decidojn, per kies plenumado homo vivas, kaj
Miajn sabatojn ili tre malsanktigis. Kaj Mi intencis elverŝi sur ilin Mian
koleron en la dezerto, por ekstermi ilin. [14] Tamen Mi agis pro Mia nomo,
por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ la okuloj de la nacioj, antaŭ kies okuloj Mi
elkondukis ilin. [15] Mi levis kontraŭ ilin Mian manon en la dezerto, por ne
venigi ilin en la landon, kiun Mi destinis, en kiu fluas lakto kaj mielo kaj kiu
estas la plej bela el ĉiuj landoj; [16] pro tio, ke ili malŝatis Miajn decidojn, ne
sekvis Miajn leĝojn, kaj malsanktigis Miajn sabatojn; ĉar ilia koro sekvis
iliajn idolojn. [17] Tamen Mia okulo indulgis ilin, por ne pereigi ilin, kaj
Mi ne faris al ili finon en la dezerto. [18] Kaj Mi diris al iliaj infanoj en la
dezerto: Ne sekvu la leĝojn de viaj patroj, ne observu iliajn morojn, kaj ne
malpurigu vin per iliaj idoloj. [19] Mi, la Eternulo, estas via Dio; Miajn leĝojn
sekvu, kaj Miajn decidojn observu, kaj plenumu ilin; [20] kaj tenu sankte
Miajn sabatojn, por ke ili estu signo inter Mi kaj vi, por ke vi sciu, ke Mi, la
Eternulo, estas via Dio. [21] Sed la infanoj malobeis Min: Miajn leĝojn ili ne
sekvis, ili ne observis kaj ne plenumis Miajn decidojn, per kies plenumado
homo vivas, malsanktigis Miajn sabatojn. Kaj Mi intencis elverŝi Mian
koleron sur ilin, kontentigi Mian indignon sur ili en la dezerto. [22] Tamen Mi
retiris Mian manon kaj agis pro Mia nomo, por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ
la okuloj de la nacioj, antaŭ kies okuloj Mi elkondukis ilin. [23] Sed, levinte
Mian manon, Mi diris al ili en la dezerto, ke Mi disĵetos ilin inter la naciojn
kaj dispelos ilin en diversajn landojn [24] pro tio, ke ili ne plenumis Miajn
decidojn, malŝatis Miajn leĝojn, malsanktigis Miajn sabatojn, kaj direktis
siajn okulojn al la idoloj de siaj patroj. [25] Tial Mi donis al ili instituciojn
nebonajn, kaj aranĝojn, per kiuj ili ne povas vivi; [26] kaj Mi permesis al ili
malpurigi sin per siaj oferoj, trairigante tra fajro ĉiun unuenaskiton, por
ke Mi ruinigu ilin, por ke ili eksciu, ke Mi estas la Eternulo.

[27] Tial parolu al la domo de Izrael, ho filo de homo, kaj diru al ili, ke
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ankoraŭ plue viaj patroj malhonoris
Min per la pekoj, kiujn ili faris kontraŭ Mi: [28] Mi venigis ilin en la landon,
pri kiu Mi per levo de mano promesis, ke Mi donos ĝin al ili; sed ĉie,
kie ili vidis ian altan monteton aŭ ian branĉoriĉan arbon, ili buĉis tie
siajn oferojn kaj alportis tien siajn kolerigantajn donojn, metis tien siajn
agrablajn odoraĵojn kaj verŝis tie siajn verŝoferojn. [29] Kaj Mi diris al ili: Kio
estas tiu altaĵo, sur kiun vi iras? Kaj oni donis al tiu loko la nomon Altaĵo
ĝis la nuna tago. [30] Tial diru al la domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Vi malpurigas vin konforme al la konduto de viaj patroj, kaj
vi malĉaste sekvas iliajn abomenindaĵojn; [31] alportante viajn donacojn,
trairigante viajn infanojn tra fajro, vi malpurigas vin per ĉiuj viaj idoloj
ĝis la nuna tempo; ĉu do Mi povas respondi al viaj demandoj, ho domo de
Izrael? Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, Mi ne respondos al viaj

demandoj. 32 Kaj kio venas en vian kapon, kiam vi diras: Ni estu kiel la
nacioj, kiel la gentoj de la landoj, servante al ligno kaj al ŝtonoj — tio ne
efektiviĝos. 33 Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, per forta mano,
per etendita brako, kaj per elverŝado de kolero Mi reĝos super vi; 34 kaj per
forta mano, per etendita brako, kaj per elverŝado de kolero, Mi elkondukos
vin el inter la popoloj, kaj kolektos vin el la landoj, kien vi estas disĵetitaj;
35 kaj Mi venigos vin en la dezerton de la popoloj, kaj tie Mi procesos kun
vi vizaĝon kontraŭ vizaĝo. 36 Kiel Mi procesis kun viaj patroj en la dezerto
de la lando Egipta, tiel Mi procesos kun vi, diras la Sinjoro, la Eternulo.
37 Kaj Mi pasigos vin sub vergo kaj venigos vin en la ligilojn de la interligo;
38 kaj Mi eligos el inter vi tiujn, kiuj ribelis kaj pekis kontraŭ Mi, el la lando
de ilia loĝado Mi elirigos ilin, sed en la landon de Izrael ili ne eniros. Kaj
vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 39 Kaj pri vi, ho domo de Izrael, tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉiu el vi iru kaj servu al siaj idoloj, se vi ne
aŭskultas Min; sed Mian sanktan nomon ne plu malhonoru per viaj donoj
kaj per viaj idoloj. 40 Ĉar sur Mia sankta monto, sur la alta monto de Izrael,
diras la Sinjoro, la Eternulo, tie servos al Mi la tuta domo de Izrael, ĉiuj,
kiuj estos en la lando; tie Mi akceptos ilin favore, kaj tie Mi akceptos viajn
oferdonojn kaj la unuaaĵojn de viaj donoj, kun ĉio, kion vi dediĉas al Mi.
41 Mi akceptos vin favore ĉe la agrabla odoraĵo, kiam Mi elkondukos vin el
inter la popoloj, kaj kolektos vin el la landoj, kien vi estis disĵetitaj; kaj Mi
sanktiĝos per vi antaŭ la okuloj de la nacioj. 42 Kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo, kiam Mi venigos vin en la landon de Izrael, en la landon, pri kiu
Mi levis Mian manon, ke Mi donos ĝin al viaj patroj. 43 Kaj vi rememoros
tie vian konduton kaj ĉiujn viajn agojn, per kiuj vi malpurigis vin, kaj vi
sentos abomenon antaŭ vi mem kontraŭ ĉiuj malbonagoj, kiujn vi faris.
44 Kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi agos kun vi pro Mia
nomo, ne konforme al via malbona konduto kaj al viaj pereigaj agoj, ho
domo de Izrael, diras la Sinjoro, la Eternulo.

45 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 46 Ho filo de homo,
direktu vian vizaĝon al la vojo suden, prediku al la sudo, kaj profetu pri
la arbaro de la suda kampo. 47 Kaj diru al la suda arbaro: Aŭskultu
la vorton de la Eternulo! Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
ekbruligos en vi fajron, kaj ĝi formanĝegos en vi ĉiun arbon verdan kaj
ĉiun arbon velksekiĝintan; ne estingiĝos la flamanta fajro, kaj forbrulos
ĉio, kio troviĝas de la sudo ĝis la nordo. 48 Kaj ĉiu karno vidos, ke Mi, la
Eternulo, tion ekbruligis tiel, ke oni ne povas estingi. 49 Kaj mi diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo! ili diras pri mi: Li parolas ja nur parabolojn.

21

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, turnu
vian vizaĝon al Jerusalem, prediku pri la sanktaĵoj, kaj profetu pri la lando
de Izrael. 3 Kaj diru al la lando de Izrael: Tiele diras la Eternulo: Jen
Mi iras kontraŭ vin, Mi eltiros Mian glavon el ĝia ingo, kaj Mi ekstermos
inter vi virtulojn kaj malpiulojn. 4 Ĉar Mi ekstermos inter vi virtulojn kaj
malpiulojn, tial Mia glavo eliros el sia ingo kontraŭ ĉiun karnon de la sudo
ĝia la nordo. 5 Kaj ĉiu karno ekscios, ke Mi, la Eternulo, eltiris Mian glavon
el ĝia ingo, kaj ĝi ne plu revenos tien. 6 Kaj vi, ho filo de homo, ĝemu, kun
doloro de la lumboj, kaj maldolĉe ĝemu antaŭ iliaj okuloj. 7 Kaj kiam ili
demandos vin, pro kio vi ĝemas, respondu: Pro la sciigo, kiu venis, kaj de
kiu ĉiu koro disfandiĝos, ĉiuj manoj senfortiĝos, ĉiu spirito senkuraĝiĝos,

kaj ĉiuj genuoj fariĝos kiel akvo; jen tio venas kaj plenumiĝos, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

8 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 9 Ho filo de homo, profetu,
kaj diru: Tiele diras la Eternulo: Proklamu: Glavo, glavo estas akrigita kaj
purigita; 10 ĝi estas akrigita, por buĉi; ĝi estas purigita, por brili. Ĉu oni
povas ĝoji, kiam la sceptron de Mia filo malŝatas ĉia ligno? 11 Li donis ĝin,
por purigi, por ke oni povu preni ĝin en la manon; la glavo estas akrigita kaj
purigita, por doni ĝin en la manon de mortiganto. 12 Kriu kaj ploru, ho filo
de homo, ĉar ĝi iras kontraŭ Mian popolon, kontraŭ ĉiujn eminentulojn
de Izrael, kiuj estas kolektitaj kune kun Mia popolo sub la glavon. Pro
tio batu viajn lumbojn. 13 Ĉar estis farita provo, sed kion ĝi helpis? eĉ
malŝatata la sceptro ne povas ekzisti, diras la Sinjoro, la Eternulo. 14 Kaj vi,
ho filo de homo, profetu, kaj interfrapu la manojn; ĉar la glavo duobliĝos,
eĉ triobliĝos; ĝi estas glavo por mortigado, glavo de granda mortigado ĝi
estas, kiu penetros al ili en la ĉambrojn. 15 Mi sendos glavon teruran, por
ke la koroj ektremu, kaj por ke multaj falu ĉe ĉiuj iliaj pordegoj. Ha, kiel ĝi
brilas, kiel akrigita ĝi estas por la buĉado! 16 Kolektiĝu dekstren, metu vin
maldekstren, kien ajn via vizaĝo sin tiras. 17 Mi plaŭdos per Miaj manoj,
kaj Mi kontentigos Mian indignon; Mi, la Eternulo, tion diris.

18 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 19 Vi, ho filo de
homo, marku al vi du vojojn, per kiuj venos la glavo de la reĝo de
Babel; ambaŭ devas eliri el unu lando; elektu lokon sur la ĉefa vojo,
elektu urbon. 20 Marku vojon, per kiu devas veni glavo en Raban de la
Amonidoj, kaj en Judujon, en la fortikigitan Jerusalemon. 21 Ĉar la reĝo
de Babel haltis ĉe la disvojiĝo, ĉe la komenco de du vojoj; por ricevi
antaŭdirojn, li ĵetas sagojn, demandas la domajn diojn, esploras hepaton.
22 Sur la dekstra flanko la sortodemandado montras Jerusalemon, por
starigi muregrompilojn, malfermi la buŝon por mortigado, sonigi militajn
trumpetojn, direkti muregrompilojn kontraŭ la pordegojn, ŝuti remparon,
konstrui bastionon. 23 Sed tio aperas al ili kiel antaŭdiro malvera, ili faras
ĵurojn, kaj li rememorigas la krimojn, por ke ili estu kaptitaj.

24 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi rememoras
viajn krimojn, elmontras viajn kulpojn en ĉiuj viaj agoj — pro tio, ke vi
rememoras, vi estos kaptitaj per mano. 25 Kaj vi, ho senhonora kaj malpia
estro de Izrael, kies tago alvenis nun, kiam devas ĉesiĝi liaj krimoj — 26 tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Deprenu la cidaron kaj demetu la kronon; ne
plue estos tiel; kiu estis humila, tiu altiĝos, kaj kiu estis fiera, tiu malaltiĝos.
27 Mi forigos, forigos, forigos ĝin; kaj ĝi ne ekzistos, ĝis venos tiu, kiu havas
rajton je ĝi, kaj al li Mi ĝin donos.

28 Kaj vi, ho filo de homo, profetu, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, pri la Amonidoj kaj pri ilia hontindeco, kaj diru: Glavo, glavo
estas nudigita por buĉado, akrigita por ekstermado, ke ĝi brilu; 29 pro
tio, ke oni prezentas al vi malverajn viziojn, ke oni antaŭdiras al vi
mensogaĵon, por meti vin sur la kolojn de mortigotaj malpiuloj, kies tago
alvenis nun, kiam devas ĉesiĝi iliaj krimoj. 30 Remetu ĝin en ĝian ingon.
Sur la loko, kie vi estas kreita, en la lando de via naskiĝo, Mi juĝos vin.
31 Kaj Mi elverŝos sur vin Mian indignon, Mi blovos sur vin la fajron de
Mia kolero, kaj Mi transdonos vin en la manojn de homoj furiozaj, lertaj
ekstermistoj. 32 Vi fariĝos manĝaĵo por la fajro; via sango elverŝiĝos en la
lando; oni ne rememoros vin; ĉar Mi, la Eternulo, tion diris.

22

[1] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [2] Ĉu vi, ho filo de homo,
volas juĝi la urbon de sango kaj montri al ĝi ĉiujn ĝiajn abomenindaĵojn?
[3] Diru, ke tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ho urbo, kiu elverŝas sangon en
sia mezo, por ke venu ĝia tempo, kaj kiu faras al si idolojn, por malpuriĝi!
[4] Per la sango, kiun vi elverŝis, vi kulpiĝis, kaj per viaj idoloj, kiujn
vi faris, vi malpuriĝis; vi alproksimigis vian tempon kaj alvenigis vian
jaron. Pro tio Mi faros vin hontindaĵo inter la nacioj kaj mokataĵo por ĉiuj
landoj. [5] Tiuj, kiuj estas proksimaj, kaj tiuj, kiuj estas malproksimaj de
vi, mokos vin, kiu havos malpuran nomon kaj grandan maltrankvilecon.
[6] Jen la estroj de Izrael, ĉiu el ili laŭ sia potenco, estis ĉe vi, por verŝi
sangon. [7] Patron kaj patrinon oni malŝatis ĉe vi, fremdulon oni premis
inter vi, al orfo kaj vidvino oni faris maljustaĵon ĉe vi. [8] Miajn sanktaĵojn
vi malestimis, kaj Miajn sabatojn vi malsanktigis. [9] Kalumniantoj estis
ĉe vi, por verŝi sangon; sur la montoj oni manĝis ĉe vi, malĉastaĵojn
oni faris meze de vi. [10] Nudaĵon de patro oni malkovris ĉe vi, perfortis
virinon dum ŝia monataĵo. [11] Oni faris abomenindaĵon kun la edzino de
sia proksimulo, oni malpurigis sian bofilinon per malĉastaĵo, oni perfortis
ĉe vi sian fratinon, filinon de sia patro. [12] Subaĉeton oni prenis ĉe vi, por
verŝi sangon, procentegon kaj troprofiton vi prenis, pro avideco vi premis
viajn proksimulojn, kaj Min vi forgesis, diras la Sinjoro, la Eternulo. [13] Kaj
jen Mi interfrapis Miajn manojn pro via profitemeco, kiun vi montris, kaj
pro la verŝado de sango, kiu estis meze de vi. [14] Ĉu via koro rezistos, kaj
ĉu viaj manoj konservos sian forton, en la tempo, kiam Mi komencos Mian
faradon kontraŭ vi? Mi, la Eternulo, tion diris, kaj Mi faros. [15] Kaj Mi
disĵetos vin inter la naciojn, kaj Mi dispelos vin en diversajn landojn, kaj
Mi tute deprenos de vi vian malpurecon. [16] Kaj vi humiligos vin antaŭ la
okuloj de la nacioj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

[17] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [18] Ho filo de homo! la
domo de Izrael fariĝis por Mi kiel skorio: ili ĉiuj, kupro, stano, fero, kaj
plumbo, interne de la forno fariĝis skorio de arĝento. [19] Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ĉar vi ĉiuj fariĝis skorio, tial jen Mi kolektos vin en
Jerusalemon. [20] Kiel oni kolektas arĝenton, kupron, feron, plumbon, kaj
stanon en forno, por blovi sur ilin fajron kaj fandi ilin, tiel Mi kolektos en
Mia kolero kaj en Mia indigno, kuŝigos, kaj fandos vin. [21] Mi kunigos vin
kaj blovos sur vin la fajron de Mia kolero, kaj vi fandiĝos en ĝi. [22] Kiel
fandiĝas arĝento en la forno, tiel vi fandiĝos en ĝi; kaj vi ekscios, ke Mi,
la Eternulo, elverŝis sur vin Mian koleron.

[23] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [24] Ho filo de homo,
diru al ĝi: Vi estas lando ne purigata, ne pripluvata en la tago de kolero.
[25] La amasiĝintaj profetoj en ĝi estas kiel blekeganta leono, kiu disŝiras
kaptitaĵon; ili manĝas animojn, forprenas valoraĵojn kaj multekostaĵojn,
multigas en ĝi la nombron de ĝiaj vidvinoj. [26] Ĝiaj pastroj kripligas Mian
instruon kaj malsanktigas Miajn sanktaĵojn; ili ne distingas inter sanktaĵo
kaj nesanktaĵo, ne montras la diferencon inter malpuraĵo kaj puraĵo; kaj
de Miaj sabatoj ili forturnis siajn okulojn, kaj Mi estas malsanktigata inter
ili. [27] Ĝiaj potenculoj en ĝi estas kiel lupoj, kiuj disŝiras kaptitaĵon, verŝas
sangon, pereigas animojn, por akiri profiton. [28] Ĝiaj profetoj ŝmiras ilin
per maltaŭga mortero, predikas malverajn viziojn, faras al ili mensogajn
antaŭdirojn, dirante, ke tiele diris la Sinjoro, la Eternulo, kvankam la

Eternulo ne parolis. 29 La popolo de la lando faras perfortaĵojn, senĉese
rabas, premas malriĉulon kaj senhavulon, perfortas la fremdulon sen ia
justeco. 30 Mi serĉis inter ili homon, kiu aranĝus barilon kaj stariĝus antaŭ
Mi ĉe la breĉo, por defendi la landon, ke Mi ne pereigu ĝin; sed Mi ne trovis.
31 Kaj Mi elverŝos sur ilin Mian koleron, Mi ekstermos ilin per la fajro de
Mia indigno; ilian konduton Mi metos sur ilian kapon, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

23

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo! estis du
virinoj, filinoj de unu patrino. 3 Kaj ili malĉastis en Egiptujo, en sia juneco
ili malĉastis; tie premiĝis ilia brusto, kaj tie palpiĝis iliaj virgaj mamoj.
4 Iliaj nomoj estas: la nomo de la pli aĝa, Ohola; kaj la nomo de ŝia fratino,
Oholiba. Ili fariĝis Miaj edzinoj, kaj ili naskis filojn kaj filinojn. Ohola estas
Samario, kaj Oholiba estas Jerusalem. 5 Ohola, estante jam Mia, malĉastis,
kaj volupte amis siajn amistojn, siajn najbarojn, la Asirianojn, 6 kiuj portas
vestojn purpurajn, la estrojn kaj urboregantojn, kiuj ĉiuj estas ĉarmaj
junuloj, lertaj rajdistoj. 7 Kaj ŝi malĉastis kun ili, kun ĉiuj plej ĉarmaj filoj
de Asirio; kaj ŝi malpurigis sin per ĉiuj idoloj de tiuj, kiujn ŝi volupte amis.
8 Kaj ŝi ne forlasis ankaŭ sian malĉastadon kun la Egiptoj, kiuj kuŝadis kun
ŝi dum ŝia juneco, palpadis ŝiajn virgajn mamojn, kaj verŝadis sur ŝin sian
malĉastaĵon. 9 Tial Mi transdonis ŝin en la manojn de ŝiaj amistoj, en la
manojn de la filoj de Asirio, al kiuj ŝi havis voluptan pasion. 10 Ili malkovris
ŝian nudaĵon, prenis ŝiajn filojn kaj ŝiajn filinojn, kaj ŝin mem ili mortigis
per glavo. Kaj ŝi ricevis malhonoran nomon inter la virinoj, kiam pri ŝi estis
farita juĝo. 11 Tion vidis ŝia fratino Oholiba, kaj en siaj voluptaĵoj ŝi agis
ankoraŭ pli malbone ol ŝi, kaj ŝia malĉastado estis ankoraŭ pli granda, ol
la malĉastado de ŝia fratino. 12 Ŝi amis volupte la filojn de Asirio, estrojn
kaj urboregantojn, siajn najbarojn, kiuj portis belajn vestojn, estis lertaj
rajdistoj, kaj ĉiuj estis ĉarmaj junuloj. 13 Mi vidis, ke ŝi malpuriĝis, kaj
ke ambaŭ havas la saman konduton. 14 Sed ĉi tiu malĉastis ankoraŭ pli.
Kiam ŝi vidis pentritajn virojn sur la muro, bildojn de Ĥaldeoj, kolore
pentritajn, 15 kun zonoj ĉirkaŭ siaj lumboj, kun longaj kapkovroj sur siaj
kapoj, aspektantajn kiel herooj, prezentantajn la bildon de Babelanoj el
Ĥaldeujo, ilia naskiĝlando, 16 tiam ŝi volupte ekamis ilin, kiam ŝi vidis
ilian bildon, kaj ŝi sendis al ili senditojn en Ĥaldeujon. 17 Kaj la Babelanoj
venis al ŝi, por ame kuŝi kun ŝi, kaj ili malpurigis ŝin per sia malĉastaĵo,
kaj ŝi malpuriĝis per ili; kaj poste ŝia animo trosatiĝis de ili. 18 Kaj kiam
ŝia malĉastado kaj ŝia hontindeco fariĝis tro malkaŝa, tiam Mia animo
tediĝis de ŝi, kiel Mia animo tediĝis de ŝia fratino. 19 Sed ŝi malĉastadis
ĉiam pli, rememorante la tagojn de sia juneco, kiam ŝi malĉastadis en
la lando Egipta. 20 Kaj ŝi volupte ekamis pli ol iliaj kromvirinoj ilin, kies
karno estas kiel karno de azenoj kaj kies elfluo estas kiel elfluo de ĉevaloj.
21 Kaj vi ripetis la malĉastadon de via juneco, kiam la Egiptoj palpadis vian
bruston pro viaj junaj mamoj.

22 Tial, ho Oholiba, tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi instigos
kontraŭ vin viajn amistojn, de kiuj via animo tediĝis, kaj Mi venigos ilin
sur vin de ĉirkaŭe: 23 la Babelanojn, kaj ĉiujn Ĥaldeojn el Pekod, el Ŝoa,
kaj el Koa, kune kun ĉiuj filoj de Asirio, la ĉarmajn junulojn, la estrojn kaj
urboregantojn, la potenculojn kaj eminentulojn, ĉiujn lertajn rajdistojn.
24 Kaj ili venos kontraŭ vin kun hakiloj, sur ĉevaloj kaj sur ĉaroj, kaj kun

granda amaso da popolo; ili ĉirkaŭos vin de ĉiuj flankoj en kirasoj, kun
ŝildoj kaj kaskoj; kaj Mi transdonos vin al ilia juĝo, kaj ili juĝos vin laŭ sia
maniero. 25 Kaj Mi direktos kontraŭ vin Mian indignon, kaj ili agos kun
vi kolere, ili detranĉos vian nazon kaj viajn orelojn, kaj via restaĵo falos
de glavo; ili forprenos viajn filojn kaj viajn filinojn, kaj via restaĵo estos
ekstermita per fajro. 26 Ili deprenos de vi viajn vestojn kaj forprenos viajn
ornamaĵojn. 27 Kaj Mi faros finon al via malĉastado kaj al viaj malvirtoj el
la lando Egipta, kaj vi ne plu levos al ili viajn okulojn, kaj Egiptujon vi ne
plu rememoros. 28 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi transdonos
vin en la manojn de tiuj, kiujn vi ekmalamis, en la manojn de tiuj, de kiuj
via animo tediĝis. 29 Kaj ili agos kun vi malame, kaj forprenos ĉion, kion vi
laborakiris, kaj ili lasos vin nuda kaj senkovra; kaj malkaŝiĝos la nudeco de
via malĉastado, kaj viaj malvirtoj kaj viaj malĉastaĵoj. 30 Tio estos farita
al vi pro tio, ke vi malĉastis laŭ la ekzemplo de la nacioj kaj malpurigis vin
per iliaj idoloj. 31 Vi iris laŭ la vojo de via fratino, tial Mi donos ŝian kalikon
en vian manon. 32 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi trinkos la kalikon
de via fratino, la profundan kaj larĝan; vi estos mokata kaj insultata pli, ol
oni povas elporti. 33 Vi fariĝos plena de ebrieco kaj malĝojo, ĉar kaliko de
teruro kaj ruinigo estas la kaliko de via fratino Samario. 34 Kaj vi eltrinkos
ĝin ĝisfunde, kaj vi ĉirkaŭlekos ĝiajn rompopecetojn, kaj vi disŝiros vian
bruston; ĉar Mi tion parolis, diras la Sinjoro, la Eternulo. 35 Tial tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi forgesis Min kaj forĵetis Min malantaŭ
vian dorson, tial suferu nun pro viaj malvirtoj kaj pro viaj malĉastaĵoj.

36 Kaj la Eternulo diris al mi: Ho filo de homo! ĉu vi volas juĝi Oholan
kaj Oholiban kaj montri al ili iliajn abomenindaĵojn? 37 Ĉar ili adultis, kaj
sango estas sur iliaj manoj; ili adultis kun siaj idoloj; kaj siajn infanojn,
kiujn ili naskis al Mi, ili trairigis por ili tra fajro, kiel manĝaĵon por ili.
38 Ankoraŭ ĉi tion ili faris al Mi: ili malpurigis Mian sanktejon en tiu
tempo, kaj malsanktigis Miajn sabatojn; 39 kaj, buĉinte siajn infanojn por
siaj idoloj, ili en la sama tago venis en Mian sanktejon, por malsanktigi
ĝin; jen tiel ili agis en Mia domo. 40 Ili ankaŭ sendis, por inviti homojn el
malproksime, al kiuj sendito estis sendita; kaj ili venis, tiuj, por kiuj vi vin
lavis, kolerigis viajn okulojn, kaj ornamis vin per ornamaĵoj, 41 kaj sidiĝis
sur luksa lito, antaŭ kiu estis aranĝita tablo, kaj sur ĝin vi metis Mian
incenson kaj Mian oleon. 42 Kaj tie estis aŭdata ĝojkriado de homamaso,
kaj al la granda amaso da homoj venis ankaŭ ebriuloj el la dezerto, kaj
metis braceletojn sur iliajn manojn kaj belajn kronojn sur iliajn kapojn.
43 Mi diris pri la maljuniĝinta en adultado: Ŝi alkutimiĝis al la malĉastado
kaj ne povas ĉesi. 44 Oni venadis al ŝi, kiel oni venas al malĉastistino;
tiel oni venadis al Ohola kaj al Oholiba, la malĉastulinoj. 45 Sed la homoj
virtaj juĝos ilin laŭ la juĝo kontraŭ adultulinoj kaj laŭ la juĝo kontraŭ
sangoverŝantinoj; ĉar ili estas adultulinoj, kaj sango estas sur iliaj manoj.
46 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Venigu kontraŭ ilin homamason,
kaj oni elmetu ilin al ruinigo kaj rabado. 47 Kaj la amaso mortigu ilin
per ŝtonoj kaj haku ilin per siaj glavoj; iliajn filojn kaj iliajn filinojn oni
mortigu, kaj iliajn domojn oni forbruligu per fajro. 48 Kaj Mi faros finon
al la malĉastado en la lando, kaj tio estos averto por ĉiuj virinoj, ke ili ne
agu simile al via malĉastado. 49 Kaj oni metos vian malĉastadon sur vin,
kaj vi portos sur vi la pekojn pri viaj idoloj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Sinjoro, la Eternulo.

24

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo en la naŭa jaro, en la deka monato,
en la deka tago de la monato, dirante: 2 Ho filo de homo! enskribu al
vi la nomon de ĉi tiu tago, ĝuste de ĉi tiu tago; la reĝo de Babel atingis
Jerusalemon ĝuste en ĉi tiu tago. 3 Kaj prezentu parabolon al la domo
malobeema, kaj diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Starigu
kaldronon, starigu, kaj verŝu en ĝin akvon. 4 Enkolektu en ĝin ĝiajn pecojn,
ĉiujn bonajn pecojn, la lumbojn kaj ŝultrojn; per plej bonaj ostoj plenigu
ĝin. 5 Prenu plej bonan ŝafaĵon, metu suben vicon da ostoj; boligu bone,
ke ankaŭ la ostoj kuiriĝu en ĝi.

6 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ve al la sangavida urbo, al la
kaldrono, kies sedimento restas en ĝi kaj kies sedimento ne eliras el ĝi!
pecon post peco elĵetu el ĝi, ne elektu lote. 7 Ĉar ĝia sango estas en
ĝi; sur nudan rokon ĝi verŝis ĝin, ne verŝis ĝin sur la teron, kie polvo
povus ĝin kovri. 8 Por venigi sur ĝin Mian koleron, por fari venĝon, Mi
verŝos ĝian sangon sur nudan rokon, por ke ĝi ne estu kovrita. 9 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ve al la sangavida urbo! Mi ankaŭ aranĝos
grandan brulolignaron. 10 Multigu la lignon, ekbruligu la fajron, plenkuiru
la viandon, bone spicu, ke eĉ la ostoj brulu. 11 Kaj starigu la malplenan
kaldronon sur ĝiaj karboj, por ke ĝi fariĝu varmega, por ke ĝia kupro
brulruĝiĝu kaj ĝia malpuraĵo en ĝi fandiĝu kaj ĝia sedimento malaperu.
12 Sed obstina estas la sedimento, ne eliras el ĝi; multe estas da sedimento,
eĉ en la fajro restas ĝia sedimento. 13 En via malpuraĵo estas malvirtaĵo;
kiel ajn Mi penis purigi vin, vi tamen ne puriĝis de via malpuraĵo; ankaŭ
vi ne plu puriĝos, ĝis Mi kvietigos sur vi Mian koleron. 14 Mi, la Eternulo,
parolis, kaj tio venos, kaj Mi tion plenumos; Mi ne prokrastos, ne indulgos,
ne kompatos; laŭ via konduto kaj laŭ viaj agoj Mi juĝos vin, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

15 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 16 Ho filo de homo! jen
per plago Mi forprenos de vi tion, kio estas plej kara por viaj okuloj; sed
vi ne plendu, kaj ne ploru, kaj ne elfluigu larmojn. 17 Ĝemu mallaŭte;
funebran ceremonion ne faru, sed vian kapornamon metu sur vin, kaj
viajn ŝuojn metu sur viajn piedojn, ne kovru vian buŝon, kaj ne manĝu
panon de funebrantoj. 18 Mi parolis al la popolo matene, kaj vespere mortis
mia edzino; kaj en la sekvanta tago mi agis tiel, kiel estis ordonite al mi.
19 Kaj la popolo diris al mi: Ĉu vi ne diros al ni, kion signifas por ni tio,
kion vi faras? 20 Kaj mi diris al ili: Aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 21 Diru al la domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Mi malsanktigos Mian sanktejon, la forton de via gloro, la ĝuon de viaj
okuloj, kaj la ĉarmaĵon de via animo; kaj viaj filoj kaj viaj filinoj, kiujn vi
forlasis, falos de glavo. 22 Kaj vi agos, kiel mi agis: vian buŝon vi ne kovros,
kaj panon de funebrantoj vi ne manĝos. 23 Kaj via kapornamo estos sur
via kapo, kaj viaj ŝuoj estos sur viaj piedoj; vi ne funebros kaj ne ploros,
sed vi konsumiĝados pro viaj malbonagoj kaj ĝemados unu al alia. 24 Kaj
Jeĥezkel estos por vi antaŭsigno: ĉion, kion li faris, vi ankaŭ faros; kiam
tio venos, vi ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la Eternulo.

25 Kaj koncerne vin, ho filo de homo: en la tago, kiam Mi forprenos de
ili ilian forton, la ĝojon de ilia beleco, la ĝuon de iliaj okuloj, la ĉarmaĵon
de ilia animo, iliajn filojn kaj iliajn filinojn — 26 en tiu tago venos al vi
forsaviĝinto, por transdoni sciigon al viaj oreloj; 27 en tiu tago malfermiĝos

via buŝo antaŭ la forsaviĝinto, kaj vi ekparolos, kaj vi ne plu silentos, kaj vi estos antaŭsigno por ili; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

25

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo,
turnu vian vizaĝon al la Amonidoj, kaj profetu pri ili; 3 kaj diru al la
Amonidoj: Aŭskultu la vorton de la Sinjoro, la Eternulo: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi diras pri Mia sanktejo: Ha, ha! ĝi estas malsanktigita; kaj pri la lando de Izrael: Ĝi estas dezertigita; kaj pri la
domo de Jehuda: Ili estas forkondukitaj en kaptitecon — 4 pro tio jen Mi
transdonos vin kiel posedaĵon al la filoj de la oriento, kaj ili starigos ĉe vi siajn tendarojn kaj aranĝos ĉe vi siajn loĝejojn; ili manĝos viajn fruktojn,
kaj ili trinkos vian lakton. 5 Kaj Mi faros el Raba stalon por kameloj, kaj
el la lando de la Amonidoj ripozejon por ŝafoj; kaj vi ekscios, ke Mi estas
la Eternulo. 6 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi aplaŭdis per la manoj kaj frapis per la piedoj kaj kun plena kora malestimo ĝojis
pri la lando de Izrael — 7 pro tio jen Mi etendos Mian manon kontraŭ vin kaj transdonos vin al la nacioj por disrabo, kaj Mi ekstermos vin el inter la popoloj, malaperigos vin el inter la landoj, kaj pereigos vin; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
8 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke Moab kaj Seir diras: Jen la
domo de Jehuda estas kiel ĉiuj nacioj — 9 pro tio Mi malfermos la flankon de
Moab en la urboj, en ĝiaj limaj urboj, la belan landon de Bet-Jeŝimot, Baal-Meon, kaj Kirjataim; 10 kaj Mi donos tion kune kun la Amonidoj al la filoj
de la oriento kiel posedaĵon, por ke la Amonidoj ne plu estu rememorataj
inter la popoloj. 11 Kaj kontraŭ Moab Mi faros juĝon; kaj ili ekscios, ke Mi
estas la Eternulo.
12 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke Edom faris venĝon al
la domo de Jehuda kaj forte kulpiĝis per sia venĝo kontraŭ ili — 13 pro
tio tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi etendos Mian manon kontraŭ la landon de Edom, kaj ekstermos en ĝi la homojn kaj brutojn, kaj faros ĝin dezerto; de Teman ĝis Dedan ili falos de glavo. 14 Kaj Mi faros Mian
venĝon kontraŭ Edom per la mano de Mia popolo Izrael; kaj ili agos kun la Edomidoj konforme al Mia kolero kaj indigno, por ke ĉi tiuj ekkonu Mian venĝon, diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke la Filiŝtoj agis venĝe
kaj faris la venĝon kun plena kora malbondeziro kaj faris ekstermon laŭ
sia eterna malamo — 16 pro tio tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
etendos Mian manon kontraŭ la Filiŝtojn, ekstermos la Keretidojn, kaj
pereigos la restintojn ĉe la bordo de la maro. 17 Kaj Mi faros kontraŭ ili
grandan venĝon kun kolerega puno; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi faros Mian venĝon kontraŭ ili.

26

1 En la dek-unua jaro, en la unua tago de la monato, aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo! pro tio, ke Tiro diras pri Jerusalem:
Ha, ha! ĝi estas frakasita, la pordo de la popoloj, ĝi turnas sin al mi, mi
pleniĝos de ĝia dezertiĝo — 3 pro tio tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi iras kontraŭ vin, ho Tiro, kaj Mi levos kontraŭ vin multe da nacioj,
kiel maro levas siajn ondojn. 4 Kaj ili detruos la muregojn de Tiro kaj
disrompos ĝiajn turojn; kaj Mi forbalaos de ĝi ĝian polvon, kaj Mi faros
ĝin nuda roko. 5 Loko por sternado de retoj ĝi fariĝos meze de la maro,

ĉar Mi tion parolis, diras la Sinjoro, la Eternulo; kaj ĝi fariĝos rabaĵo por
la nacioj. 6 Kaj ĝiaj filinoj, kiuj estas sur la kampo, estos mortigitaj per
glavo; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 7 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mi venigos kontraŭ Tiron de norde Nebukadnecaron, reĝon
de Babel, la reĝon de reĝoj, kun ĉevaloj, ĉaroj, kaj rajdistoj, kun homamaso
kaj multe da popolo. 8 Viajn filinojn sur la kampo li mortigos per glavo; li
faros kontraŭ vi bastionojn, li ŝutaranĝos ĉirkaŭ vi remparojn, kaj starigos
kontraŭ vi siajn ŝildojn; 9 kaj li starigos siajn muregrompilojn kontraŭ viaj
muregoj, kaj viajn turojn li detruos per siaj hakiloj. 10 Pro la multo de siaj
ĉevaloj li kovros vin per polvo; de la bruo de la rajdistoj, radoj, kaj ĉaroj
ektremos viaj muregoj, kiam li eniros en viajn pordegojn, kiel oni eniras
en urbon trarompitan. 11 Per la hufoj de siaj ĉevaloj li dispremos ĉiujn
viajn stratojn; vian popolon li mortigos per glavo, kaj la monumentojn de
via forto li ĵetos sur la teron. 12 Ili disrabos vian havon kaj diskaptos viajn
komercaĵojn; ili detruos viajn murojn, ili disrompos viajn belajn domojn;
viajn ŝtonojn, vian lignon, kaj vian teron ili ĵetos en la akvon. 13 Mi ĉesigos
la laŭtan sonadon de viaj kantoj, kaj la voĉo de viaj harpoj ne plu estos
aŭdata. 14 Mi faros vin nuda roko; vi fariĝos loko por sternado de retoj, vi
ne plu estos rekonstruata; ĉar Mi, la Eternulo, tion parolis, diras la Sinjoro,
la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, pri Tiro: Vere, de la bruo de
via falado, de la ĝemado de viaj vunditoj, kiam meze de vi estos farata
mortigado, ektremos la insuloj. 16 Kaj malsupreniros de siaj tronoj ĉiuj
princoj de la maro, ili demetos de si sian purpuron kaj siajn broditajn
vestojn; timo ilin atakos; ili sidiĝos sur la tero, tremos ĉiuminute, kaj
eksentos teruron pro vi. 17 Kaj ili ekkantos pri vi funebran kanton, kaj
diros pri vi: Kiele vi pereis, vi, loĝata de maristoj, glora urbo, kiu estis forta
sur la maro, ĝi kaj ĝiaj loĝantoj, kiuj ĵetadis timon sur ĉiujn loĝantojn de
la mara regiono! 18 Nun ektremos la maraj regionoj en la tago de via falo,
kaj la insuloj sur la maro konsterniĝos pro via finiĝo. 19 Ĉar tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Kiam Mi faros vin urbo dezerta simila al la urboj
neloĝataj, kiam Mi levos sur vin la abismon kaj granda akvo vin kovros,
20 tiam Mi mallevos vin al tiuj, kiuj iris en la tombon, al la popolo eterna,
kaj Mi puŝos vin en la profundon subteran, en la eternan dezerton, al tiuj,
kiuj iris en la tombon, por ke vi ne plu estu loĝata; tiam Mi restarigos
belecon sur la tero de la vivantoj. 21 Mi neniigos vin, kaj vi ne plu ekzistos;
oni serĉos vin, sed ne plu trovos en eterneco, diras la Sinjoro, la Eternulo.

27

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Vi, ho filo de homo,
ekkantu funebran kanton pri Tiro; 3 kaj diru al Tiro, kiu sidas ĉe la enirejo
de la maro kaj kiu komercas kun la popoloj sur multaj insuloj: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ho Tiro, vi diras: Mi estas perfektaĵo de
beleco! 4 En la koro de la maro estas viaj limoj; viaj konstruintoj faris
vin perfekte bela. 5 El cipresoj de Senir ili konstruis por vi ĉiujn viajn
tabulojn, cedrojn de Lebanon ili prenis, por fari viajn mastojn. 6 El kverkoj
de Baŝan ili faris viajn remilojn, viajn benkojn ili faris el eburo kaj el
bukso de la insuloj de la Kitidoj. 7 El delikata brodita tolo Egipta estis
viaj veloj, kaj tio estis ankaŭ via standardo; blua kaj purpura ŝtofo de la
insuloj de Eliŝa estis viaj kovrotukoj. 8 La loĝantoj de Cidon kaj Arvad
estis viaj remistoj; viajn proprajn kompetentulojn vi havis, ho Tiro, kaj

ili estis viaj ŝipgvidistoj. [9] La plejaĝuloj de Gebal kaj ĝiaj kompetentuloj
estis ĉe vi kalfatristoj; ĉiaj ŝipoj de la maro kaj iliaj ŝipistoj estis ĉe vi,
por servi al via komercado. [10] Persoj, Ludidoj, kaj Putidoj estis en via
armeo, kiel viaj militistoj, pendigis ĉe vi siajn ŝildojn kaj kaskojn, kaj estis
via beleco. [11] La filoj de Arvad kaj via militistaro staris sur viaj muregoj
ĉirkaŭe kaj estis gardistoj sur viaj turoj; siajn ŝildojn ili pendigis ĉirkaŭe
sur viaj muregoj, kaj ili perfektigis vian belecon. [12] Tarŝiŝ komercis kun
vi per multo da diversaj valoraĵoj; arĝenton, feron, stanon, kaj plumbon
ĝi alportadis al via komercejo. [13] Javan, Tubal, kaj Meŝeĥ komercis kun
vi, alportante al vi kiel komercaĵojn homajn animojn kaj kuprajn vazojn.
[14] El Togarma oni alportadis al via komercejo ĉevalojn, rajdoĉevalojn, kaj
mulojn. [15] La filoj de Dedan komercis kun vi; sur multaj insuloj estis
viaj komercaĵoj; eburon kaj ebonon ili vendadis al vi siaflanke. [16] Sirio
prenadis de vi komerce la multon de viaj faritaĵoj; rubenojn, purpurajn
kaj broditajn ŝtofojn, delikatan tolon, koralojn, kaj kristalojn ili alportadis
al via komercejo. [17] Judujo kaj la lando de Izrael komercis kun vi; pro
viaj komercaĵoj ili alportadis al vi tritikon de Minit, vakson, mielon, oleon,
kaj balzamon. [18] Damasko donadis al vi komerce kontraŭ la multo de viaj
faritaĵoj multe da diversaj valoraĵoj, vinon el Ĥelbon, kaj plej blankan
lanon. [19] Dan, Javan, kaj Meuzal alportadis al via komercejo ŝtalaĵojn,
kasion, kaj bonodoran kanon. [20] Dedan komercis kun vi per belaj vestoj por
rajdado. [21] Arabujo kaj ĉiuj princoj de Kedar komercis kun vi, donante al
vi ŝafidojn, ŝafojn, kaj kaprojn kontraŭ viaj komercaĵoj. [22] La komercistoj
el Ŝeba kaj Raama komercis kun vi; la plej bonajn aromaĵojn, ĉiajn
multekostajn ŝtonojn, kaj oron ili alportadis al via komercejo. [23] Ĥaran,
Kane, kaj Eden, la komercistoj el Ŝeba, Asirio, kaj Kilmad komercis kun vi;
[24] ili komercis kun vi per belegaj ŝtofoj, purpuraj kaj broditaj tukoj, kestoj
da multekostaj ŝtofoj, ĉirkaŭligitaj per ŝnuroj kaj cedrokovritaj. [25] Ŝipoj el
Tarŝiŝ estis la ĉefaj en via komercado; kaj vi fariĝis tre riĉa kaj honorata
sur la maro. [26] Sur grandaj akvoj kondukadis vin viaj remistoj; sed orienta
vento disrompos vin meze de la maro. [27] Viaj riĉaĵoj, viaj komercaĵoj, viaj
foiraĵoj, viaj ŝipanoj kaj viaj ŝipestroj, viaj kalfatristoj, la kondukantoj de
via komercado, ĉiuj militistoj, kiuj estas ĉe vi, kaj la tuta homamaso, kiu
estas ĉe vi, falos en la mezon de la maro en la tago de via pereo. [28] De la
laŭta kriado de viaj ŝipestroj ekskuiĝos viaj ĉirkaŭaĵoj. [29] Kaj de siaj ŝipoj
malsupreniros ĉiuj remistoj, la ŝipanoj, ĉiuj ŝipestroj, kaj stariĝos sur la
tero, [30] kaj ili laŭte krios pri vi, kaj ploros maldolĉe kaj metos polvon sur
siajn kapojn kaj rulos sin en cindro; [31] kaj ili faros al si pro vi kalvaĵon,
ĉirkaŭzonos sin per sakaĵo, kaj ploros pri vi kun maldolĉa koro maldolĉan
ploron. [32] Kaj en sia ĝemado ili ekkantos pri vi funebran kanton, kaj diros:
Kiu iam fariĝis tiel silenta sur la maro, kiel Tiro? [33] Kiam viaj komercaĵoj
venadis de la maroj, vi satigadis multajn popolojn; per la abundo de viaj
riĉaĵoj kaj viaj komercaĵoj vi riĉigadis la reĝojn de la tero. [34] Sed kiam
sur la maroj vi estis ĵetegata en la profundon de la akvo, falis ĉe vi via
komercado kaj via tuta homomulto. [35] Ĉiuj loĝantoj de la insuloj eksentis
teruron pri vi, iliaj reĝoj ektremis, kaj konsterno estas sur ilia vizaĝo. [36] La
komercistoj de la aliaj popoloj ekfajfis pri vi; vi neniiĝis, kaj neniam plu
ekzistos.

28

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, diru al
la reganto de Tiro: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke via koro
fieriĝis, kaj vi diris: Mi estas dio, mi sidas sur dia trono en la mezo de la
maroj; dum vi estas homo, sed ne dio, kvankam vi rigardas vian koron
kiel koron de dio; 3 kvazaŭ vi estus pli saĝa ol Daniel kaj nenio estus kaŝita
antaŭ vi; 4 kvazaŭ per via saĝeco kaj via kompetenteco vi akirus al vi la
potencon kaj kolektus oron kaj arĝenton en vian trezorejon; 5 kvazaŭ per
via granda saĝeco en via komercado vi grandigus vian riĉecon, kaj via
koro fieriĝis pro via riĉeco: 6 pro tio tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ĉar vi rigardas vian koron kiel koron de dio, 7 tial jen Mi venigos kontraŭ
vin fremdulojn, la plej terurajn el la popoloj; kaj ili nudigos siajn glavojn
kontraŭ la belaĵojn de via saĝeco kaj malaperigos vian brilon. 8 En pereon
ili puŝos vin, kaj vi mortos en la mezo de la maro per morto de buĉitoj.
9 Ĉu antaŭ via mortiganto vi diros: Mi estas dio; dum vi estas ne dio, sed
homo en la mano de via mortiganto? 10 Per morto de necirkumciditoj vi
mortos de la manoj de fremduloj; ĉar Mi tion parolis, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

11 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 12 Ho filo de homo,
ekkantu funebran kanton pri la reĝo de Tiro, kaj diru al li: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi estas sigelo de perfekteco, plena de
saĝo kaj plej alta grado de beleco. 13 Vi estis en Eden, la ĝardeno de
Dio; ĉiaspecaj multekostaj ŝtonoj vin kovris: rubeno, topazo, diamanto,
sukceno, berilo, jaspiso, safiro, smeraldo, ametisto, kaj oro estis la ornamo
de viaj tamburinoj kaj flutoj; ĉio estis preta en la tago de via kreiĝo. 14 Vi
estas kerubo, kiu sin etendas kaj protektas; kaj Mi metis vin sur la sanktan
monton de Dio, kie vi iradis inter fajraj ŝtonoj. 15 Vi estis perfekta en
via konduto de post la tago de via kreiĝo, ĝis troviĝis en vi malbonago.
16 Pro la grandeco de via komercado via interno pleniĝis de maljusteco,
kaj vi pekis; tial Mi deĵetos vin de la monto de Dio, kaj malaperigos vin,
ho kerubo protektanto, el inter la fajraj ŝtonoj. 17 De via beleco fieriĝis via
koro, pro via majesteco vi perdis vian saĝon; tial Mi ĵetos vin sur la teron
kaj faros vin mokataĵo antaŭ la reĝoj. 18 Per la multo de viaj malbonagoj
kaj per via malhonesta komercado vi malhonoris vian sanktejon; kaj Mi
elirigos el vi fajron, kiu ekstermos vin, kaj Mi faros vin cindro sur la tero
antaŭ la okuloj de ĉiuj viaj vidantoj. 19 Ĉiuj, kiuj konas vin inter la popoloj,
eksentos teruron pri vi; vi neniiĝis, kaj neniam plu ekzistos.

20 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 21 Ho filo de homo,
turnu vian vizaĝon al Cidon, kaj profetu pri ĝi, 22 kaj diru: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho Cidon; kaj Mi gloriĝos
inter vi, kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi faros kontraŭ ĝi
juĝon kaj montros sur ĝi Mian sanktecon. 23 Mi sendos sur ĝin peston, kaj
sangoverŝadon sur ĝiajn stratojn, kaj falos en ĝi mortigitoj de glavo, kiu
estos direktita kontraŭ ĝin de ĉiuj flankoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. 24 Kaj ĝi ne plu estos por la domo de Izrael pikanta dorno nek
doloriganta pikilo pli ol ĉiuj malbondezirantaj najbaroj; kaj oni ekscios, ke
Mi estas la Sinjoro, la Eternulo.

25 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiam Mi kolektos la domon de
Izrael el la popoloj, inter kiujn ĝi estis disĵetita, kaj montros sur ĝi Mian
sanktecon antaŭ la okuloj de la nacioj, tiam ili loĝos sur sia tero, kiun
Mi donis al Mia servanto Jakob. 26 Kaj ili loĝos sur ĝi sendanĝere,

kaj konstruos domojn kaj plantos vinberĝardenojn; jes, ili loĝos en sendanĝereco, kiam Mi faros juĝon kontraŭ ĉiuj iliaj malbondezirantoj ĉirkaŭ ili; kaj ili ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas ilia Dio.

29

1 En la deka jaro, en la deka monato, en la dek-dua tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, turnu vian
vizaĝon al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj profetu pri li kaj pri la tuta
Egiptujo. 3 Parolu, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
iras kontraŭ vin, ho Faraono, reĝo de Egiptujo, granda drako, kiu kuŝas
meze de siaj riveroj, kaj diras: La rivero estas mia, kaj mi faris ĝin por
mi. 4 Mi metos hokojn en vian buŝon, Mi alkroĉos la fiŝojn de viaj riveroj
al via skvamaro, kaj Mi eltiros vin el viaj riveroj kune kun ĉiuj fiŝoj de
viaj riveroj, kiuj estas alkroĉitaj al via skvamaro. 5 Mi ĵetos vin en la
dezerton, vin kaj ĉiujn fiŝojn de viaj riveroj; sur la kampon vi falos, oni
vin ne levos kaj ne enkolektos; al la bestoj de la tero kaj al la birdoj de
la ĉielo Mi transdonos vin kiel manĝaĵon. 6 Kaj ekscios ĉiuj loĝantoj de
Egiptujo, ke Mi estas la Eternulo; pro tio, ke ili estis kana apogo por la
domo de Izrael: 7 kiam ili kaptis vin per la mano, vi fendiĝis kaj trapikis al
ili la tutan flankon; kaj kiam ili apogis sin sur vi, vi rompiĝis kaj traboris
al ili la tutajn lumbojn. 8 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
venigos sur vin glavon kaj ekstermos ĉe vi la homojn kaj la brutojn. 9 Kaj
la lando Egipta fariĝos dezerto kaj ruinoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Eternulo; pro tio, ke li diris: La rivero estas mia, kaj mi ĝin faris. 10 Tial
jen Mi iras kontraŭ vin kaj kontraŭ viajn riverojn, kaj Mi faros el la lando
Egipta ruinojn, absolutajn ruinojn, de Migdol ĝis Sevene, ĝis la limo de
Etiopujo. 11 Ne trairos ĝin piedo de homo, nek piedo de bruto trairos ĝin,
kaj ĝi ne estos loĝata dum kvardek jaroj. 12 Kaj Mi faros la landon Egiptan
dezerto inter la aliaj dezertaj landoj, kaj ĝiaj urboj inter la aliaj ruinigitaj
urboj estos dezertaj dum kvardek jaroj; kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter la
popolojn kaj dispelos ilin en diversajn landojn. 13 Ĉar tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Post paso de kvardek jaroj Mi kolektos la Egiptojn el inter la
popoloj, kien ili estis disĵetitaj; 14 kaj Mi revenigos la forkaptitajn Egiptojn,
kaj revenigos ilin en la landon Patros, en la landon de ilia deveno, kaj ili tie
estos humila regno. 15 Ĝi estos humila inter la aliaj regnoj, kaj ĝi ne plu sin
tenos alte super la nacioj; Mi faros ĝin malgranda, por ke ĝi ne regu super la
nacioj. 16 Kaj ĝi ne plu estos por la domo de Izrael fidataĵo, rememoriganta
iliajn malbonagojn, kiam ili sin turnadis al ĝi; kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Sinjoro, la Eternulo.

17 En la dudek-sepa jaro, en la unua monato, en la unua tago de la
monato, aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 18 Ho filo de homo!
Nebukadnecar, reĝo de Babel, ŝarĝis sian militistaron per granda laboro
kontraŭ Tiro, tiel, ke ĉiuj kapoj senhariĝis kaj ĉiuj ŝultroj defrotiĝis; kaj
tamen nek li nek lia militistaro ricevis rekompencon antaŭ Tiro pro la
laboro, kiun li faris antaŭ ĝi. 19 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi donos al Nebukadnecar, reĝo de Babel, la landon Egiptan, por ke li
forportu ĝiajn riĉaĵojn kaj faru en ĝi rabadon kaj diskapton; kaj tio estos
rekompenco por lia militistaro. 20 Rekompence pro la laboro, kiun li faris,
Mi donis al li la landon Egiptan; ĉar ili laboris por Mi, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

21 En tiu tempo Mi elkreskigos kornon al la domo de Izrael, kaj al vi Mi
donos liberecon de parolado inter ili; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

30

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, profetu,
kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Plorkriu: Ve al la tago! 3 Ĉar
proksima estas la tago, jes, proksima estas la tago de la Eternulo, malluma
tago; venas la tempo de la nacioj. 4 Venos glavo sur Egiptujon, kaj tremo
atakos Etiopujon, kiam mortigitoj falos en Egiptujo kaj oni forprenos ĝiajn
riĉaĵojn kaj detruos ĝiajn fundamentojn. 5 La Etiopoj, la Putidoj, kaj la
Ludidoj, kaj ĉiuj diversgentaj popoloj, kaj Kub, kaj la filoj de la lando de
interligo kune kun ili falos de glavo.
6 Tiele diras la Eternulo: Falos la helpantoj de Egiptujo, kaj malaltiĝos
la fiereco de ĝia forto; de Migdol ĝis Sevene oni falos en ĝi de glavo, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 7 Kaj ĝi dezertiĝos kiel la aliaj dezertaj landoj, kaj
ĝiaj urboj estos inter la aliaj ruinigitaj urboj. 8 Kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Eternulo, kiam Mi aperigos fajron en Egiptujo kaj ĉiuj ĝiaj helpantoj
estos frakasitaj. 9 En tiu tempo senditoj de Mi iros sur ŝipoj, por ektimigi
Etiopujon, kiu estis ekster danĝero; kaj tremo ilin atakos, kiel en la tempo
de Egiptujo; ĉar la tempo venas.
10 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi neniigos la homomulton en
Egiptujo per Nebukadnecar, reĝo de Babel. 11 Li kune kun sia popolo, la
plej terura el la nacioj, estos venigitaj, por pereigi la landon; kaj ili nudigos
siajn glavojn kontraŭ Egiptujon kaj plenigos la landon per mortigitoj. 12 Kaj
la riverojn Mi faros sektero, kaj la landon Mi transdonos en la manojn de
homoj malbonaj; kaj Mi ruinigos la landon, kaj ĉion, kio estas en ĝi, per la
manoj de fremduloj; Mi, la Eternulo, tion parolis.
13 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi ekstermos la idolojn kaj neniigos
la malverajn diojn en Nof, kaj ne plu estos princo el la lando Egipta, kaj Mi
venigos timon sur la landon Egiptan. 14 Mi ruinigos Patroson, Mi ekbruligos
fajron en Coan, kaj Mi faros juĝon en No. 15 Mi elverŝos Mian koleron sur
la Egiptan fortikaĵon Sin, kaj Mi ekstermos la homomulton en No. 16 Mi
ekbruligos fajron en Egiptujo; forte ektremos Sin, No estos trarompita, kaj
Nof havos ĉiutagan angoron. 17 La junuloj de Aven kaj de Pi-Beset falos de
glavo, kaj la virinoj iros en forkaptitecon. 18 En Taĥpanĥes mallumiĝos la
tago, kiam Mi rompos tie la jugon de Egiptujo, kaj malaperos en ĝi la fiereco
de ĝia forto; mallumo ĝin kovros, kaj ĝiaj filinoj iros en forkaptitecon. 19 Kaj
Mi faros juĝon kontraŭ Egiptujo; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
20 En la dek-unua jaro, en la unua monato, en la sepa tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 21 Ho filo de homo! Mi rompis
la brakon de Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj jen ĝi ne estas bandaĝita, por
resaniĝi, kaj ĝi ne estas ĉirkaŭligita, ke ĝi ricevu forton, por teni glavon.
22 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iros kontraŭ Faraonon,
reĝon de Egiptujo, kaj Mi frakasos liajn brakojn, la sanan kaj la rompitan,
kaj Mi elfaligos la glavon el lia mano. 23 Kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter
la naciojn, kaj Mi dispelos ilin en diversajn landojn. 24 Kaj Mi fortigos la
brakojn de la reĝo de Babel kaj metos Mian glavon en lian manon; sed
la brakojn de Faraono Mi frakasos, kaj ĉi tiu ĝemos antaŭ li, kiel ĝemas
morte-vundito. 25 Mi fortigos la brakojn de la reĝo de Babel, sed la brakoj
de Faraono falos; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi metos
Mian glavon en la manon de la reĝo de Babel kaj li eltiros ĝin kontraŭ la

landon Egiptan. 26 Kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter la naciojn kaj dispelos
ilin en diversajn landojn; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

31

1 En la dek-unua jaro, en la tria monato, en la unua tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, diru al
Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj al lia tuta popolo: Al kiu vi similiĝas vin en
via grandeco? 3 Jen Asirio estis kiel cedro sur Lebanon, kun belaj branĉoj,
kun densa foliaro, kun alta kresko, kaj ĝia supro estis inter la nuboj. 4 Akvo
elkreskigis ĝin, la profundo altigis ĝin, ĉirkaŭante ĝian junan trunkon per
siaj riveroj kaj sendante siajn fluojn al ĉiuj arboj de la kampo. 5 Tial ĝi
fariĝis pli alta ol ĉiuj arboj de la kampo; ĝi ricevis multe da branĉoj, kaj
ĝiaj branĉoj longiĝis, ĉar ĝi havis multe da akvo, por disetendiĝi. 6 Sur ĝiaj
branĉoj havis siajn nestojn ĉiaj birdoj de la ĉielo, sub ĝiaj branĉoj naskis
idojn ĉiaj bestoj de la kampo, kaj sub ĝia ombro loĝis ĉiaj grandaj popoloj.
7 Kaj ĝi estis bela per sia grandeco kaj per la longeco de siaj branĉoj, ĉar
ĝiaj radikoj troviĝis apud abunda akvo. 8 La cedroj en la ĝardeno de Dio
ne estis pli altaj ol ĝi, la cipresoj ne estis egalaj al ĝiaj branĉoj, la platanoj
ne povis sin kompari kun ĝiaj branĉoj; neniu arbo en la ĝardeno de Dio
estis simila al ĝi per sia beleco. 9 Mi faris ĝin bela per la multo de ĝiaj
branĉoj; kaj ĉiuj Edenaj arboj, kiuj estas en la ĝardeno de Dio, enviis ĝin.

10 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke ĝi tro altiĝis kaj levis
sian supron inter la nubojn kaj ĝia koro fieriĝis pro ĝia alteco — 11 pro tio
Mi transdonos ĝin en la manon de la plej potenca el la nacioj, kiu agos kun
ĝi konforme al ĝia malboneco kaj elpuŝos ĝin. 12 Kaj elhakos ĝin fremduloj,
la plej teruraj el la nacioj, kaj disĵetos ĝin; sur la montojn kaj sur ĉiujn
valojn falos ĝiaj branĉoj, kaj ĝiaj branĉetoj rompiĝos sur ĉiuj torentoj de
la lando, kaj ĉiuj popoloj de la tero foriros el sub ĝia ombro kaj forlasos
ĝin. 13 Kaj sur ĝia renversiĝinta trunko sidos ĉiaj birdoj de la ĉielo, kaj
sur ĝiaj branĉoj sidos ĉiaj bestoj de la kampo, 14 por ke neniu el la arboj
apudakvaj fieriĝu pri sia alteco, nek levu sian supron inter la nubojn, kaj
por ke neniu akvonutrata arbo leviĝu super ilin; ĉar ĉiuj ili estas destinitaj
al la morto, en la profundon subteran, kune kun la homoj, kiuj iris en la
tombon.

15 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En la tago, kiam ĝi iros en Ŝeolon, Mi
faros funebron, Mi fermos pro ĝi la abismon, Mi haltigos ĝiajn riverojn, ke
stariĝu la grandaj akvoj, Mi mallumigos pro ĝi Lebanonon, kaj ĉiuj arboj
de la kampo estos afliktitaj. 16 Per la bruo de ĝia falo Mi ektremigos la
naciojn, kiam Mi puŝos ĝin en Ŝeolon al tiuj, kiuj iris en la tombon; kaj
konsoliĝos en la profundo subtera ĉiuj arboj de Eden, la plej elektitaj kaj
plej bonaj de Lebanon, ĉiuj akvonutrataj. 17 Ĉar ankaŭ ili iros en Ŝeolon, al
tiuj, kiuj estis mortigitaj de glavo, kaj ĝiaj kunuloj, kiuj sidis sub ĝia ombro
inter la nacioj.

18 Al kiu el la arboj de Eden vi estis simila per majesto kaj grandeco?
tamen kune kun la arboj de Eden vi estos ĵetita en la profundon subteran;
kaj vi kuŝos meze de necirkumciditoj kune kun tiuj, kiuj mortis de glavo.
Tio estas dirita pri Faraono kaj pri lia tuta granda popolo, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

32

1 En la dek-dua jaro, en la dek-dua monato, en la unua tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, ekkantu
funebran kanton pri Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj diru al li: Vi estas
kiel leonido inter la nacioj, vi estas kiel drako en la maroj, vi saltas en
viaj riveroj, vi movmalklarigas la akvon per viaj piedoj, vi malkvietigas
iliajn riverojn. 3 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi ĵetos sur vin Mian
reton per granda amaso da popoloj, kaj ili eltiros vin per Mia reto. 4 Kaj
Mi ĵetos vin sur la teron, sur nekovritan kampon Mi vin ĵetos, kaj Mi
sidigos sur vi ĉiajn birdojn de la ĉielo, kaj Mi satigos de vi la bestojn de
la tuta tero. 5 Mi disĵetos vian karnon sur la montojn, kaj Mi plenigos la
valojn per via kadavraĵo. 6 La landon de via naĝado Mi malsekigos per via
sango ĝis la montoj, kaj la valoj estos plenaj de vi. 7 Kiam vi estingiĝos,
Mi kovros la ĉielon kaj senlumigos ĝiajn stelojn, la sunon Mi kovros per
nubo, kaj la luno ne havos sian lumon. 8 Ĉiujn fontojn de lumo en la
ĉielo Mi senlumigos pro vi, kaj mallumon Mi metos sur vian landon, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 9 Mi maltrankviligos la korojn de multaj popoloj,
kiam Mi venigos la scion pri via pereo inter la naciojn, en landojn, kiujn vi
ne konis. 10 Mi teruros pro vi multajn popolojn, kaj iliaj reĝoj ektremos pro
vi, kiam Mi svingos Mian glavon antaŭ iliaj vizaĝoj, kaj ĉiu el ili ĉiuminute
tremos pri sia vivo en la tago de via falo. 11 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: La glavo de la reĝo de Babel venos sur vin. 12 Per la glavo de
fortuloj Mi faligos vian multenombran popolon; ĉiuj ili estas la plej teruraj
el la nacioj, kaj ili neniigos la belecon de Egiptujo, kaj ĝia tuta homomulto
estos ekstermita. 13 Mi pereigos ĉiujn ĝiajn brutojn apud la abundaj akvoj,
kaj ilin ne plu malklarigos piedo de homo nek la hufoj de bruto. 14 Tiam
Mi ripozpurigos iliajn akvojn, kaj iliajn riverojn Mi fluigos kiel oleon, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 15 Kiam Mi faros la landon Egiptan dezerto, kaj la
lando perdos ĉion, kion ĝi havis, kiam Mi mortigos ĉiujn, kiuj loĝas en ĝi,
tiam oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 16 Tio estas funebra kanto, kiun
oni kantos; la filinoj de la nacioj ĝin kantos, pri Egiptujo kaj pri ĝia tuta
grandnombra popolo ili ĝin kantos, diras la Sinjoro, la Eternulo.

17 En la dek-dua jaro, en la dek-kvina tago de la sama monato, aperis
al mi vorto de la Eternulo, dirante: 18 Ho filo de homo, priploru la
popolon de Egiptujo, kaj puŝu ĝin kaj la filinojn de potencaj nacioj en
la profundon subteran kune kun tiuj, kiuj iris en la tombon. 19 Ĉu vi
estas pli bona ol iu? falu, kaj kuŝu kun la necirkumciditoj. 20 Inter tiuj,
kiuj mortis de glavo, ili falos; al la glavo ĝi estas transdonita; oni tiros
ĝin kaj ĝian tutan grandnombran popolon. 21 Ekparolos al ĝi la potencaj
herooj el meze de Ŝeol, kiuj kune kun ĝiaj helpantoj malsupreniris kaj
ekkuŝis necirkumciditaj, mortigitaj de glavo. 22 Tie estas Asirio kaj ĝia
tuta homomulto; ĉirkaŭe de ĝi estas ĝiaj tomboj; ĉiuj ili estas mortigitaj,
falis de glavo. 23 Ĝiaj tomboj estas en la profundo de la terinterno, kaj
ĝia homomulto estas ĉirkaŭ ĝia tombo; ĉiuj ili estas mortigitaj, falintaj de
glavo, ili, kiuj ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de la vivantoj. 24 Tie
estas Elam kaj ĝia tuta homomulto, ĉirkaŭe estas ĝiaj tomboj; ĉiuj ili
estas mortigitoj, kiuj falis de glavo kaj necirkumcidite malsupreniris en
la profundon subteran, la samaj, kiuj ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero
de la vivantoj; ili portis sian honton kune kun tiuj, kiuj iris en la tombon.
25 Meze de mortigitoj estas donita kuŝejo al ĝi kun ĝia tuta homomulto;

ĉirkaŭe estas iliaj tomboj; ĉiuj ili estas necirkumciditaj, mortigitaj de glavo;
ĉar ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de la vivantoj, tial ili portis
sian honton kun tiuj, kiuj iris en la tombon, kaj ili estas metitaj inter la
mortigitojn. 26 Tie estas Meŝeĥ kaj Tubal kaj ilia tuta homomulto, ĉirkaŭe
estas iliaj tomboj; ĉiuj ili estas necirkumciditaj, mortigitaj de glavo, ĉar ili
ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de la vivantoj. 27 Ili ne kuŝas kun la
herooj, kiuj falis de necirkumciditoj kaj iris en Ŝeolon kun siaj bataliloj kaj
metis siajn glavojn sub siajn kapojn; iliaj malbonagoj restis sur iliaj ostoj,
ĉar kiel fortuloj ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero de la vivantoj. 28 Kaj
vi ankaŭ estos frakasita meze de la necirkumciditoj, kaj kuŝos kun tiuj, kiuj
estas mortigitaj de glavo. 29 Tie estas Edom kun siaj reĝoj kaj kun ĉiuj siaj
princoj, kiuj malgraŭ sia forteco estas ĵetitaj al tiuj, kiuj falis de glavo; ili
kuŝas kun la necirkumciditoj, kaj kun tiuj, kiuj iris en la tombon. 30 Tie
estas ĉiuj princoj de la nordo, kaj ĉiuj Cidonanoj, kiuj malsupreniris kune
kun la mortigitoj; ili hontas pri la teruro, kiun ĵetadis ilia forto; ili kuŝas
necirkumciditaj kun tiuj, kiuj falis de glavo, kaj ili portas sian honton kun
tiuj, kiuj iris en la tombon. 31 Ilin Faraono vidos, kaj li konsoliĝos pri
sia tuta popolo, mortigita de glavo, Faraono kaj lia tuta militistaro, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 32 Ĉar Mi ĵetos Mian teruron sur la teron de la
vivantoj; kaj inter la necirkumciditojn, kune kun tiuj, kiuj estas mortigitaj
de glavo, estos metita Faraono kun sia tuta homomulto, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

33

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, parolu
al la filoj de via popolo, kaj diru al ili: Se Mi venigos glavon kontraŭ iun
landon, kaj la popolo de la lando prenos el sia mezo unu viron kaj starigos
lin ĉe si kiel observanton; 3 kaj se li, vidante la glavon, kiu iras kontraŭ la
landon, ekblovos per trumpeto kaj avertos la popolon; 4 kaj se iu, aŭdinte la
sonon de la trumpeto, ne akceptos la averton, kaj la glavo venos kaj prenos
lin, tiam lia sango estos sur lia kapo: 5 li aŭdis la sonon de la trumpeto kaj
tamen ne atentis la averton, tial lia sango estos sur lia kapo; sed kiu atentos
la averton, tiu savos sian vivon. 6 Sed se la observanto vidos la venantan
glavon kaj ne blovos per trumpeto, kaj la popolo ne estos avertita, kaj la
glavo venos kaj prenos la vivon de iu: tiam ĉi tiu estos prenita pro sia peko,
sed lian sangon Mi repostulos el la mano de la observanto. 7 Kaj nun, ho
filo de homo, Mi starigis vin kiel observanton por la domo de Izrael; kaj
kiam vi aŭdos el Mia buŝo vorton, avertu ilin en Mia nomo. 8 Kiam Mi
diros pri la malvirtulo: Malvirtulo, vi devas morti; kaj vi ne parolos, por
averti la malvirtulon kontraŭ lia konduto: tiam li, la malvirtulo, mortos
pro sia malvirteco, sed lian sangon Mi repostulos el via mano. 9 Sed se vi
avertis la malvirtulon kontraŭ lia konduto, ke li deturnu sin de ĝi, kaj li ne
deturnis sin de sia konduto: tiam li mortos pro sia malvirteco kaj vi savos
vian vivon.
10 Kaj vi, ho filo de homo, diru al la domo de Izrael: Vi diras: Niaj kulpoj
kaj pekoj estas sur ni, kaj de ili ni konsumiĝas; kiel do ni povas vivi? 11 Diru
do al ili: Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, Mi deziras ne la morton
de malvirtulo, sed ke la malvirtulo deturnu sin de sia vojo kaj restu vivanta.
Deturnu vin, deturnu vin de viaj malbonaj vojoj! kial vi mortu, ho domo
de Izrael? 12 Kaj vi, ho filo de homo, diru al la filoj de via popolo: La virteco
de virtulo ne savos lin en la tago de lia krimo, kaj malvirtulo ne falos pro
sia malvirteco en la tago, kiam li deturnos sin de sia malvirteco; tiel same

virtulo en la tago de sia peko ne povas resti vivanta kun ĝi. 13 Se Mi diros
al la virtulo, ke li vivos, kaj li, fidante sian virtecon, faros krimon: tiam lia
tuta virteco ne estos memorata, kaj li mortos pro sia krimo, kiun li faris.
14 Kaj se Mi diros al la malvirtulo, ke li mortos, sed li deturnos sin de sia
peko kaj agados juste kaj virte; 15 se la malvirtulo redonos la garantiaĵon,
repagos la rabitaĵon, agados laŭ la leĝoj de la vivo, ne farante malbonagojn:
tiam li restos vivanta kaj ne mortos. 16 Ĉiuj liaj pekoj, kiujn li faris, ne estos
rememorataj: li agas juste kaj virte, kaj tial li restos vivanta. 17 Dume la
filoj de via popolo diras: Ne ĝusta estas la vojo de la Sinjoro! Sed en
efektiveco ilia vojo estas ne ĝusta. 18 Se virtulo deturnas sin de sia virteco
kaj faras malbonagojn, li mortas pro ili; 19 kaj se malvirtulo deturnas sin
de sia malvirteco kaj agas juste kaj virte, pro tio li restas vivanta. 20 Kaj vi
diras: Ne ĝusta estas la vojo de la Sinjoro! Ĉiun el vi Mi juĝas konforme
al lia konduto, ho domo de Izrael.

21 En la dek-dua jaro de nia forkaptiteco, en la kvina tago de la deka
monato, venis al mi forsaviĝinto el Jerusalem, kaj diris: La urbo estas
disbatita. 22 Sed la mano de la Eternulo aperis super mi en la vespero
antaŭ la veno de la forsaviĝinto, kaj malfermis mian buŝon, antaŭ ol tiu
venis al mi matene; kaj mia buŝo malfermiĝis, kaj mi ne plu devis silenti.
23 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 24 Ho filo de homo! la
loĝantoj de tiuj dezertaj lokoj sur la tero de Izrael parolas tiele: Abraham
estis unu sola homo, kaj ricevis herede la landon; sed ni estas multo, des
pli apartenas al ni la lando kiel heredaĵo. 25 Tial diru al ili: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Vi manĝas kun sango, kaj viajn okulojn vi levas
al viaj idoloj, kaj sangon vi verŝas; kaj tamen vi volas posedi la landon?
26 Vi apogas vin sur via glavo, vi faras abomenindaĵon, vi malpurigas unu
la edzinon de la alia; kaj tamen vi volas posedi la landon? 27 Diru al ili
jenon: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiel Mi vivas, tiuj, kiuj troviĝas
sur la ruinoj, falos de glavo; kiu estas sur la kampo, tiun Mi transdonos
kiel manĝaĵon al la bestoj; kaj tiuj, kiuj estas en fortikaĵoj kaj en kavernoj,
mortos de pesto. 28 Kaj Mi faros la landon absoluta dezerto, kaj malaperos
ĝia fiera forto; kaj la montoj de Izrael dezertiĝos tiel, ke neniu tie pasos.
29 Kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi plene dezertigos la
landon pro ĉiuj iliaj abomenindaĵoj, kiujn ili faris. 30 Kaj koncerne vin, ho
filo de homo, la filoj de via popolo interparolas pri vi ĉe la muroj kaj ĉe la
pordoj de la domoj, kaj unu al la alia parolas jene: Iru, kaj aŭskultu, kia
estas la vorto, kiu eliris de la Eternulo! 31 Kaj ili venas al vi kiel al popola
kunveno, kaj Mia popolo sidiĝas antaŭ vi, kaj aŭskultas viajn vortojn, sed
ne plenumas ilin; ĉar voluptajn kantojn ili faras el tio en siaj buŝoj, kaj ilia
koro celas nur profiton. 32 Vi estas por ili kiel volupta kanto, kiel homo kun
bela voĉo kaj bone kantanta; ili aŭskultas viajn vortojn, sed ne plenumas
ilin. 33 Sed kiam plenumiĝos tio, kio devas plenumiĝi, tiam ili ekscios, ke
profeto estis meze de ili.

34

1 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho filo de homo, profetu
pri la paŝtistoj de Izrael, profetu, kaj diru al ili, al la paŝtistoj: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Ve al la paŝtistoj de Izrael, kiuj paŝtas sin mem! ĉu
ne la ŝafojn devas paŝti la paŝtistoj? 3 La grasaĵon vi manĝas, per la lano
vi vin vestas, la grasigitan ŝafon vi buĉas; sed la ŝafojn vi ne paŝtas. 4 La
malfortajn vi ne flegas, malsanan vi ne kuracas, vunditan vi ne bandaĝas,

forerarintan vi ne revenigas, perditan vi ne serĉas; sed vi regas super ili
maldelikate kaj kruele. [5] Kaj ili diskuris, ĉar ili ne havas paŝtiston; kaj
ili fariĝis manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo, ili diskuris. [6] Erarvagas
Miaj ŝafoj sur ĉiuj montoj kaj sur ĉiuj altaj montetoj, kaj sur la tutan teron
diskuris Miaj ŝafoj, kaj neniu demandas pri ili, neniu ilin serĉas. [7] Tial,
ho paŝtistoj, aŭskultu la vorton de la Eternulo: [8] Kiel Mi vivas, diras la
Sinjoro, la Eternulo: pro tio, ke Miaj ŝafoj fariĝis rabataĵo, kaj pro foresto
de paŝtisto Miaj ŝafoj fariĝis manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo, kaj
Miaj paŝistoj ne serĉis Miajn ŝafojn, kaj la paŝtistoj paŝtis sin mem, sed
Miajn ŝafojn ili ne paŝtis — [9] pro tio, ho paŝtistoj, aŭskultu la vorton de
la Eternulo: [10] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ la
paŝtistojn, kaj Mi elpostulos Miajn ŝafojn el iliaj manoj, kaj Mi forprenos
de ili la paŝtadon de ŝafoj, kaj la paŝtistoj jam ne plu paŝtos sin mem,
kaj Mi savos Miajn ŝafojn el ilia buŝo, por ke ili ne plu estu manĝaĵo por
ili. [11] Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi venos, kaj Mi serĉos
Miajn ŝafojn kaj esploros ilin. [12] Kiel paŝtisto esploras sian ŝafaron, kiam
li alvenas al siaj diskurintaj ŝafoj, tiel Mi esploros Miajn ŝafojn; kaj Mi
savos ilin el ĉiuj lokoj, kien ili diskuris en la tago nuba kaj malluma. [13] Mi
elkondukos ilin el inter la popoloj, Mi kolektos ilin el la diversaj landoj, Mi
revenigos ilin sur ilian teron; kaj Mi paŝtos ilin sur la montoj de Izrael, en
la valoj, kaj sur ĉiuj loĝeblaj lokoj de la tero. [14] Sur bona paŝtejo Mi ilin
paŝtos, kaj sur la altaj montoj de Izrael estos ilia loĝloko; tie ili ripozos en
bona restejo, kaj paŝtiĝos sur grasa paŝtejo, sur la montoj de Izrael. [15] Mi
paŝtos Miajn ŝafojn, kaj Mi ripozigos ilin, diras la Sinjoro, la Eternulo. [16] La
ŝafon perdiĝintan Mi elserĉos, la forpelitan Mi revenigos, la vunditan Mi
bandaĝos, la malsanan Mi fortigos; sed la grasan kaj fortan Mi ekstermos;
Mi paŝtos kun justeco. [17] Kaj pri vi, ho Miaj ŝafoj, tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mi faros juĝon inter ŝafo kaj ŝafo, al virŝafoj kaj virkaproj.
[18] Ĉu ne sufiĉas al vi, ke vi paŝtiĝas sur bona paŝtejo? la restaĵon sur via
paŝtejo vi dispremas per viaj piedoj! Ĉu ne sufiĉas, ke vi trinkas puran
akvon? la restaĵon vi movmalklarigas per viaj piedoj! [19] Kaj Miaj ŝafoj
devas manĝi tion, kio estas dispremita per viaj piedoj, kaj trinki tion, kio
estas malklarigita per viaj piedoj.

[20] Tial tiele diras al ili la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi venos, kaj Mi faros
juĝon inter ŝafo grasa kaj ŝafo malgrasa. [21] Ĉar vi puŝas per la flanko kaj
per la ŝultro kaj frapas per viaj kornoj ĉiujn malfortajn, ĝis vi forpelas ilin
eksteren, [22] Mi helpos al Miaj ŝafoj, kaj ili ne plu estos prirabataj, kaj Mi
faros juĝon inter ŝafo kaj ŝafo. [23] Kaj Mi starigos super ili unu paŝtiston,
kiu paŝtos ilin, Mian servanton David; li paŝtos ilin, kaj li estos por ili
paŝtisto. [24] Kaj Mi, la Eternulo, estos por ili Dio, kaj Mia servanto David
estos princo inter ili; Mi, la Eternulo, tion parolis. [25] Kaj Mi faros kun ili
interligon de paco, kaj Mi malaperigos ĉiujn sovaĝajn bestojn el la lando,
por ke oni povu loĝi en la dezerto sendanĝere kaj dormi en la arbaroj.
[26] Kaj Mi faros ilin kaj la ĉirkaŭaĵon de Mia monteto objekto de beno, kaj Mi
sendados pluvon en ĝia tempo, tio estos pluvoj de beno. [27] Kaj la arbo de la
kampo donados siajn fruktojn, kaj la tero donados siajn produktaĵojn, kaj
ili estos sur sia tero ekster danĝero; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kiam Mi rompos la stangojn de ilia jugo, kaj savos ilin el la manoj de tiuj,
kiuj sklavigis ilin. [28] Kaj ili ne plu estos prirabataj de la nacioj, kaj la bestoj
de la tero ne manĝegos ilin; kaj ili loĝos sendanĝere, kaj neniu teruros ilin.

[29] Kaj Mi aranĝos por ili gloran plantadon, kaj ili ne plu estos ekstermataj
de malsato en la lando, kaj ili ne plu havos malhonoron inter la nacioj.
[30] Kaj oni ekscios, ke Mi, la Eternulo, ilia Dio, estas kun ili, kaj ke ili, la
domo de Izrael, estas Mia popolo, diras la Sinjoro, la Eternulo. [31] Kaj vi,
homoj, estas Miaj ŝafoj, la ŝafoj de Mia paŝtejo, kaj Mi estas via Dio, diras
la Sinjoro, la Eternulo.

35

[1] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [2] Ho filo de homo, turnu
vian vizaĝon al la monto Seir, kaj profetu pri ĝi; [3] kaj diru al ĝi: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho monto Seir, kaj Mi
etendos Mian manon kontraŭ vin kaj faros vin absoluta dezerto. [4] Viajn
urbojn Mi ruinigos, kaj vi mem dezertiĝos; kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. [5] Ĉar vi havis eternan malamon, kaj elmetadis la Izraelidojn al
glavo en la tempo de ilia malfeliĉo, kiam iliaj malbonagoj finiĝis: [6] tial,
kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo, Mi faros vin sanganta, kaj
sanga venĝo vin persekutos; ĉar vi ne malamis sangon, tial sanga venĝo
vin persekutos. [7] Kaj Mi faros la monton Seir absoluta dezerto, kaj Mi
malaperigos sur ĝi ĉian pasanton. [8] Mi plenigos ĝiajn altaĵojn de mortigitoj:
sur viaj montetoj, en viaj valoj, kaj en ĉiuj viaj terfendoj kuŝos falintoj,
mortigitaj de glavo. [9] Mi faros vin eterna dezerto, kaj viaj urboj ne estos
loĝataj; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. [10] Pro tio, ke vi diris: Tiuj
du popoloj kaj du landoj apartenos al mi, kaj ni ekposedos ilin, kvankam
tie estas la Eternulo: [11] tial, kiel Mi vivas, diras la Eternulo, Mi agos kun vi
konforme al via kolero, kaj al via envio, kiun vi elmontris en via malamo
kontraŭ ili; kaj oni ekkonos Min ĉe ili, kiam Mi juĝos vin. [12] Kaj vi ekscios,
ke Mi, la Eternulo, aŭdis ĉiujn viajn insultojn, kiujn vi eldiris pri la montoj
de Izrael, dirante: Ili estas dezertigitaj kaj transdonitaj al ni, por ke ni
konsumu ilin. [13] Vi faris vin grandaj antaŭ Mi per via buŝo, kaj vi multe
parolis kontraŭ Mi; Mi tion aŭdis. [14] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kiam la tuta tero ĝojos, Mi faros vin dezerto. [15] Kiel vi ĝojis pri la heredaĵo
de la domo de Izrael, kiam ĝi dezertiĝis, tiel Mi agos kun vi: vi fariĝos
dezerto, ho monto Seir kaj la tuta Edomujo; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Eternulo.

36

[1] Kaj vi, ho filo de homo, profetu pri la montoj de Izrael, kaj diru: Ho
montoj de Izrael, aŭskultu la vorton de la Eternulo! [2] Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ĉar la malamiko diras pri vi: Ha, ha! ankaŭ la eternaj altaĵoj
fariĝis niaj posedaĵoj; [3] tial profetu, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ĝuste pro tio, ke oni dezertigis vin kaj premis vin de
ĉiuj flankoj, por ke vi fariĝu heredaĵo por la aliaj nacioj, kaj oni prenis vin
sur sian langon kaj la popoloj vin kalumnias, [4] tial, ho montoj de Izrael,
aŭskultu la vorton de la Sinjoro, la Eternulo: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, al la montoj kaj al la montetoj, al la terfendoj kaj al la valoj,
al la dezertigitaj ruinoj kaj al la forlasitaj urboj, kiuj fariĝis rabataĵo kaj
mokataĵo por la aliaj nacioj ĉirkaŭe; [5] tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kredu, ke en la fajro de Mia fervoro Mi parolis pri la aliaj nacioj kaj pri
la tuta Edomujo, kiuj alproprigis al si Mian landon kun tutkora ĝojo kaj
kun mokado, por prirabi ĝiajn produktaĵojn; [6] tial profetu pri la lando de
Izrael, kaj diru al la montoj kaj al la montetoj, al la terfendoj kaj al la valoj:

Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi parolis en Mia fervoro kaj en Mia
kolero, pro tio, ke vi suferas malhonoron de la nacioj; 7 tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Mi ĵuras per levo de Mia mano, ke la nacioj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi, suferos malhonoron; 8 sed vi, montoj de Izrael, elkreskigos viajn
branĉojn kaj alportados viajn fruktojn al Mia popolo Izrael; ĉar ili baldaŭ
venos. 9 Ĉar jen Mi venos al vi, Mi turnos Mian vizaĝon al vi, kaj vi estos
prilaborataj kaj prisemataj; 10 kaj Mi aperigos sur vi multe da homoj, la
tutan domon de Izrael, ilin ĉiujn; kaj la urboj fariĝos loĝataj, kaj la ruinoj
estos rekonstruataj; 11 Mi aperigos sur vi multe da homoj kaj brutoj, kaj
ili multiĝos kaj fruktoriĉiĝos; kaj Mi faros vin loĝataj, kiel en via antaŭa
tempo, kaj Mi bonfarados al vi pli ol en via komenco; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 12 Mi venigos sur vin homojn, Mian popolon Izrael;
kaj ili posedos vin, kaj vi estos ilia heredaĵo, kaj vi ne plu seninfanigos
ilin. 13 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke oni diras al vi: Vi
formanĝas homojn, kaj vi seninfanigis vian popolon — 14 pro tio vi nun
ne plu manĝos homojn, kaj vian popolon vi ne plu seninfanigos, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 15 Kaj Mi ne plu aŭdigos kontraŭ vi insultadon de la
nacioj, kaj vi ne plu havos malhonoron de la flanko de popoloj, kaj vian
popolon vi ne plu seninfanigos, diras la Sinjoro, la Eternulo.
16 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 17 Ho filo de homo! la
domo de Izrael, loĝante sur sia tero, malpurigis ĝin per sia konduto kaj
per siaj agoj; kiel la malpuraĵo de virino dum ŝia monataĵo estis antaŭ
Mi ilia konduto. 18 Kaj Mi elverŝis sur ilin Mian koleron pro la sango,
kiun ili verŝadis sur la teron, kaj pro tio, ke ili malpurigadis ĝin per siaj
idoloj; 19 kaj Mi disĵetis ilin inter la naciojn, kaj ili estis dispelitaj en la
diversajn landojn; konforme al ilia konduto kaj al iliaj agoj Mi faris juĝon
kontraŭ ili. 20 Kaj ili aliĝis al la nacioj, al kiuj ili venis, kaj malsanktigis
Mian sanktan nomon tiel, ke oni diris pri ili: Ĉu tio estas la popolo de la
Eternulo, kiu devis eliri el Lia lando? 21 Sed Mi domaĝis Mian sanktan
nomon, kiun la domo de Izrael malsanktigis inter la nacioj, kien ili venis.
22 Tial diru al la domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ne
pro vi Mi agas, ho domo de Izrael, sed nur pro Mia sankta nomo, kiun
vi malsanktigis inter la nacioj, kien vi venis. 23 Kaj Mi sanktigos Mian
grandan nomon, malsanktigitan ĉe la nacioj, kiun vi malsanktigis inter ili;
kaj la nacioj ekscios, ke Mi estas la Eternulo, diras la Sinjoro, la Eternulo,
kiam Mi montros sur vi Mian sanktecon antaŭ iliaj okuloj. 24 Mi prenos
vin el inter la nacioj, Mi kolektos vin el ĉiuj landoj, kaj Mi venigos vin en
vian landon. 25 Kaj Mi aspergos vin per pura akvo, kaj vi puriĝos de ĉiuj
viaj malpuraĵoj, kaj de ĉiuj viaj idoloj Mi purigos vin. 26 Kaj Mi donos al
vi koron novan, kaj spiriton novan Mi metos en vin; Mi eligos el via korpo
la ŝtonan koron, kaj Mi donos al vi koron karnan. 27 Kaj Mian spiriton Mi
metos en vin, kaj Mi faros, ke vi agados laŭ Miaj leĝoj, kaj Miajn ordonojn
vi observados kaj plenumados. 28 Kaj vi loĝos en la lando, kiun Mi donis al
viaj patroj; kaj vi estos Mia popolo, kaj Mi estos via Dio. 29 Kaj Mi liberigos
vin de ĉiuj viaj malpuraĵoj; Mi vokos la grenon kaj multigos ĝin, kaj Mi
ne venigos sur vin malsaton. 30 Mi multigos la fruktojn de la arboj kaj la
produktaĵojn de la kampo, por ke vi ne plu havu antaŭ la nacioj honton
pri malsato. 31 Tiam vi rememoros vian malbonan konduton kaj viajn
nebonajn agojn, kaj vi faros al vi mem riproĉojn pro viaj malbonagoj kaj
pro viaj abomenindaĵoj. 32 Ne pro vi Mi agas, diras la Sinjoro, la Eternulo;
tion vi sciu. Hontu kaj ruĝiĝu pri via konduto, ho domo de Izrael! 33 Tiele

diras la Sinjoro, la Eternulo: En la tempo, kiam Mi purigos vin de ĉiuj viaj
malbonagoj kaj loĝatigos la urbojn, kaj la ruinoj estos rekonstruitaj, 34 kaj
la dezertigita tero estos prilaborata anstataŭ tio, ke ĝi estis dezerto antaŭ
la okuloj de ĉiu pasanto: 35 tiam oni diros: Ĉi tiu dezertigita tero fariĝis
kiel la ĝardeno Eden, kaj la urboj ruinigitaj, dezertigitaj, kaj detruitaj estas
nun fortikigitaj kaj loĝataj. 36 Kaj ekscios la nacioj, kiuj restos ĉirkaŭ vi,
ke Mi, la Eternulo, rekonstruis la detruitaĵon, priplantis la dezertigitaĵon;
Mi, la Eternulo, tion diris, kaj Mi tion plenumos.

37 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ankoraŭ en tio Mi trovigos Min al
la domo de Izrael, kaj faros al ili: Mi multigos ĉe ili la homojn kiel ŝafojn.
38 Kiel la sanktaj ŝafoj, kiel la ŝafoj de Jerusalem dum ĝiaj festoj, tiel la
dezertigitaj urboj pleniĝos de amasoj da homoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Eternulo.

37

1 Aperis super mi la mano de la Eternulo, kaj elirigis min en la inspiro de
la Eternulo, kaj starigis min meze de ebenaĵo, kiu estis plena de ostoj. 2 Kaj
Li kondukis min ĉirkaŭe ĉirkaŭ ili; estis tre multe da ili sur la ebenaĵo, kaj
ili estis tre sekaj. 3 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! ĉu reviviĝos ĉi tiuj
ostoj? Mi respondis: Ho Sinjoro, ho Eternulo, nur Vi tion scias. 4 Kaj Li diris
al mi: Profetu pri ĉi tiuj ostoj, kaj diru al ili: Ho sekaj ostoj, aŭskultu la
vorton de la Eternulo! 5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, al ĉi tiuj ostoj: Jen
Mi venigos en vin spiriton, kaj vi reviviĝos; 6 kaj Mi donos al vi tendenojn,
Mi kreskigos ĉirkaŭ vi karnon, Mi kovros vin per haŭto, Mi enmetos en
vin spiriton, kaj vi reviviĝos; kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo. 7 Kaj
mi profetis, kiel estis ordonite al mi; kaj kiam mi eldiris mian profetaĵon,
fariĝis bruo kaj tumulto, kaj la ostoj komencis alproksimiĝadi, ĉiu osto
al sia osto. 8 Kaj mi vidis: jen sur ili estas tendenoj, kaj elkreskis karno,
kaj haŭto kovris ilin supre; sed spirito en ili ne estis. 9 Kaj Li diris al mi:
Profetu al la spirito, profetu, ho filo de homo, kaj diru al la spirito: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: El la kvar ventoj venu, ho spirito, kaj ekblovu
sur ĉi tiujn mortigitojn, por ke ili reviviĝu. 10 Kaj mi profetis, kiel Li ordonis
al mi; kaj eniris en ilin spirito, kaj ili reviviĝis kaj stariĝis sur siaj piedoj,
tre, tre granda armeo. 11 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! ĉi tiuj ostoj
estas la tuta domo de Izrael. Jen ili diras: Sekiĝis niaj ostoj, kaj pereis nia
espero, decidita estas nia sorto. 12 Tial profetu, kaj diru al ili: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi malfermos viajn tombojn kaj elirigos vin el
viaj tomboj, ho Mia popolo, kaj Mi venigos vin en la landon de Izrael. 13 Kaj
vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi malfermos viajn tombojn kaj
elirigos vin el viaj tomboj, ho Mia popolo. 14 Kaj Mi enmetos Mian spiriton
en vin, kaj vi reviviĝos, kaj Mi aranĝos vin en via lando; kaj vi ekscios, ke
Mi, la Eternulo, tion parolis kaj faris, diras la Eternulo.

15 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 16 Vi, ho filo de homo,
prenu al vi lignon, kaj skribu sur ĝi: De Jehuda, kaj de la Izraelidoj, aliĝintaj
al li. Poste prenu ankoraŭ unu lignon, kaj skribu sur ĝi: De Jozef, ligno de
Efraim, kaj de la tuta domo de Izrael, kiu aliĝis al li. 17 Kaj aligu ilin al vi
unu al la alia kiel unu lignon, ke ili fariĝu unu en via mano. 18 Kaj kiam la
filoj de via popolo demandos vin: Ĉu vi ne klarigos al ni, kion tio signifas
ĉe vi? 19 tiam diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi prenos
la lignon de Jozef, kiu estas en la manoj de Efraim kaj de la triboj de Izrael,
kiuj aliĝis al li; kaj Mi aligos ĝin kun ili al la ligno de Jehuda, kaj Mi faros

ilin unu ligno, kaj ili estos unu en Mia mano. [20] Kaj la lignoj, sur kiuj vi
estos skribinta, estu en via mano antaŭ iliaj okuloj. [21] Kaj diru al ili: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi prenos la Izraelidojn el inter la nacioj,
kien ili iris, kaj Mi kolektos ilin de ĉirkaŭe kaj venigos ilin en ilian landon.
[22] Kaj Mi faros ilin unu nacio en la lando, sur la montoj de Izrael, kaj unu
reĝo estos reĝo por ili ĉiuj; kaj ili ne plu estos du popoloj kaj ne plu estos
dividitaj en du regnojn. [23] Kaj ili ne plu sin malpurigos per siaj idoloj kaj
per siaj abomenindaĵoj kaj per ĉiuj siaj krimoj; kaj Mi liberigos ilin el ĉiuj
iliaj loĝlokoj, en kiuj ili pekis, kaj Mi purigos ilin; kaj ili estos Mia popolo,
kaj Mi estos ilia Dio. [24] Kaj Mia servanto David estos reĝo super ili, kaj unu
paŝtisto estos por ili ĉiuj; kaj ili sekvos Miajn decidojn, kaj Miajn leĝojn
ili observos kaj plenumos. [25] Kaj ili loĝos en la lando, kiun Mi donis al
Mia servanto Jakob kaj en kiu loĝis viaj patroj; kaj ili loĝos en ĝi, ili kaj
iliaj infanoj, kaj la infanoj de iliaj infanoj, eterne; kaj Mia servanto David
estos por ili princo eterne. [26] Kaj Mi faros kun ili interligon de paco; ĝi
estos eterna interligo kun ili; Mi aranĝos kaj multigos ilin, kaj Mi starigos
Mian sanktejon inter ili por eterne. [27] Kaj Mi loĝos inter ili; kaj Mi estos
ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. [28] Kaj la nacioj ekscios, ke Mi, la Eternulo,
sanktigas Izraelon, ĉar Mia sanktejo estos inter ili por eterne.

38

[1] Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: [2] Ho filo de homo, turnu
vian vizaĝon al Gog, en la lando Magog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj Tubal,
kaj profetu pri li; [3] kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras
kontraŭ vin, ho Gog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj Tubal. [4] Kaj Mi vagigos
vin, Mi metos buŝbridaĵon en vian buŝon, kaj Mi elirigos vin kaj vian
tutan militistaron, ĉevalojn kaj rajdistojn, ĉiujn en belegaj vestoj, grandan
anaron, en kirasoj kaj kun ŝildoj, kun glavo en la mano; [5] Persojn, Etiopojn,
kaj Putidojn, ĉiujn kun ŝildoj kaj kaskoj; [6] Gomeron kun ĉiuj ĝiaj taĉmentoj,
la domon de Togarma, de la nordaj randoj, kun ĉiuj ĝiaj taĉmentoj; multaj
popoloj estos kun vi. [7] Pretigu vin kaj aranĝu vin, vi kaj ĉiuj homamasoj,
kiuj kolektiĝis al vi, kaj vi estu ilia gvidanto. [8] Post longa tempo vi estos
elvokita; en la lastaj jaroj vi venos en la landon liberigitan el glavo, al la
popolo, kolektita el inter multaj gentoj, sur la montojn de Izrael, kiuj ĉiam
estis dezertaj, al la popolo, kiu estos elkondukita el inter la gentoj kaj nun
tuta loĝas ekster danĝero. [9] Kaj vi leviĝos, kaj venos kiel ventego; vi estos
kiel nubego, kiu volas kovri la teron, vi kaj ĉiuj viaj taĉmentoj kaj la multaj
popoloj kun vi. [10] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En tiu tempo venos en
vian koron diversaj deziroj, kaj vi pripensos malbonajn intencojn. [11] Kaj vi
diros: Mi iros kontraŭ la landon nebaritan, mi iros kontraŭ la trankvilulojn,
kiuj pensas, ke ili loĝas ekster danĝero, kiuj loĝas ĉiuj sen muroj kaj ne
havas riglilojn nek pordojn; [12] por ke mi faru rabadon kaj kaptu kaptaĵon,
kaj metu la manon sur la denove loĝatajn ruinojn, kaj sur la popolon,
kiu estas rekolektita el inter la nacioj, okupas sin per brutedukado kaj
komercado, kaj loĝas sur la centro de la tero. [13] Ŝeba kaj Dedan, kaj la
komercistoj de Tarŝiŝ, kaj ĉiuj ĝiaj potenculoj diros al vi: Ĉu ne por fari
rabadon vi venis? ĉu ne por kapti kaptaĵon vi kolektis vian homomulton,
por forporti arĝenton kaj oron, por preni brutojn kaj havaĵojn, por fari
grandan rabadon?

14 Tial profetu, ho filo de homo, kaj diru al Gog: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ĉu vi ne scias pri tiu tempo, kiam Mia popolo Izrael devas
loĝi sendanĝere? 15 Vi venos de via loko, de la nordaj randoj, vi kaj
multaj popoloj kun vi, ĉiuj rajdante sur ĉevaloj, granda homomulto kaj
potenca armeo; 16 kaj vi iros kontraŭ Mian popolon Izrael kiel nubo, por
kovri la landon. Tio okazos en la lasta tempo. Mi permesos al vi veni en
Mian landon, por ke la nacioj ekkonu Min, kiam Mi montros sur vi Mian
sanktecon antaŭ iliaj okuloj, ho Gog. 17 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Vi estas ja tiu, pri kiu Mi parolis en la antikva tempo per Miaj servantoj, la
profetoj de Izrael, kiuj en tiu tempo antaŭdiris la jarojn, kiam Mi venigos
vin sur ilin. 18 En tiu tempo, kiam Gog venos sur la teron de Izrael, diras
la Sinjoro, la Eternulo, leviĝos Mia kolero kaj Mia indigno. 19 Kaj en Mia
fervoro, en la fajro de Mia kolero Mi decidis, ke en tiu tempo estos granda
tumulto sur la tero de Izrael; 20 kaj ektremos antaŭ Mi la fiŝoj de la maro, la
birdoj de la ĉielo, la bestoj de la kampo, ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la
tero, kaj ĉiuj homoj, kiuj estas sur la tero; kaj renversiĝos la montoj, falos
la rokkrutaĵoj, kaj ĉiuj muroj falos sur la teron. 21 Kaj Mi vokos kontraŭ
lin glavon sur ĉiuj Miaj montoj, diras la Sinjoro, la Eternulo; ĉiu prenos
glavon kontraŭ sian fraton. 22 Kaj Mi faros kontraŭ li juĝon per pesto kaj
sangoverŝado; Mi sendos pluvegon, ŝtonan hajlon, fajron, kaj sulfuron sur
lin kaj sur liajn taĉmentojn, kaj sur la multajn popolojn, kiuj estos kun
li. 23 Kaj Mi montros Mian grandecon kaj sanktecon, kaj Mi konatigos Min
antaŭ la okuloj de multaj popoloj; kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

39

1 Kaj vi, ho filo de homo, profetu pri Gog, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho Gog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj
Tubal. 2 Kaj Mi vagigos vin, allogos vin, levos vin de la nordaj randoj, kaj
venigos vin sur la montojn de Izrael. 3 Kaj Mi elbatos vian pafarkon el
via maldekstra mano, kaj Mi elfaligos viajn sagojn el via dekstra mano.
4 Sur la montoj de Izrael vi falos, vi kaj ĉiuj viaj taĉmentoj, kaj la popoloj,
kiuj estos kun vi; al ĉiaspecaj rabobirdoj kaj al la bestoj de la kampo Mi
transdonos vin kiel manĝaĵon. 5 Sur la kampo vi falos; ĉar Mi tion decidis,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 6 Kaj Mi sendos fajron sur Magogon kaj sur
la eksterdanĝerajn loĝantojn de la insuloj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. 7 Kaj Mian sanktan nomon Mi konatigos meze de Mia popolo
Izrael, kaj Mi ne plu permesos malhonori Mian sanktan nomon; kaj la
popoloj ekscios, ke Mi estas la Eternulo, la Sanktulo en Izrael. 8 Jen tio
venos kaj plenumiĝos, diras la Sinjoro, la Eternulo; tio estos la tempo, pri
kiu Mi parolis. 9 Kaj eliros la loĝantoj de la urboj de Izrael, faros fajron,
kaj bruligos la armilojn, la ŝildojn kaj kirasojn, la pafarkojn kaj sagojn, la
ponardojn kaj lancojn; kaj ili bruligados per tio fajron en la daŭro de sep
jaroj. 10 Ili ne alportados lignon de la kampo, ne hakados el la arbaroj,
sed per la armiloj ili farados fajron; ili prirabos siajn rabintojn, kaj prenos
kaptaĵon de tiuj, kiuj prenis kaptaĵon de ili, diras la Sinjoro, la Eternulo.

11 En tiu tempo Mi donos al Gog tombolokon en Izrael, la valon, tra kiu
oni iras orienten de la maro, kaj ĝi fortimigos la pasantojn, kaj tie oni
enterigos Gogon kaj lian tutan homomulton, kaj oni nomos ĝin Valo de la
Homomulto de Gog. 12 Kaj la domo de Izrael enterigos ilin, por purigi la
landon, en la daŭro de sep monatoj. 13 Kaj la enterigadon faros la tuta
popolo de la lando; kaj glora estos por ili tiu tempo, kiam Mi montros

Mian majeston, diras la Sinjoro, la Eternulo. 14 Kaj ili destinos konstantajn
homojn, kiuj irados tra la lando, kaj kune kun la trairantoj ili enterigados
tiujn, kiuj restis sur la supraĵo de la tero, por purigi ĉi tiun; post paso de
sep monatoj ili komencos la serĉadon. 15 Kaj kiam iu el la trairantoj de
la lando vidos oston de homo, li starigos ĉe ĝi signon, ĝis la enterigantoj
enterigos ĝin en la Valo de la Homomulto de Gog. 16 Kaj eĉ la nomo de la
urbo estos Homomulto. Kaj oni purigos la landon.

17 Kaj vi, ho filo de homo, tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Diru al
la ĉiaspecaj birdoj kaj al ĉiuj bestoj de la kampo: Kolektiĝu kaj venu,
kunvenu de ĉirkaŭe al la buĉado, kiun Mi faras por vi, al la granda buĉado
sur la montoj de Izrael; kaj vi manĝos karnon kaj trinkos sangon. 18 Karnon
de fortuloj vi manĝos, kaj sangon de princoj de la tero vi trinkos, kiel de
virŝafoj, ŝafidoj, kaproj, kaj bovoj, ĉiuj bone grasigitaj. 19 Kaj vi manĝos
grasaĵon ĝissate, kaj vi trinkos sangon ĝisebrie de Mia buĉofero, kiun
Mi buĉis por vi. 20 Kaj ĉe Mia tablo vi satiĝos de ĉevaloj kaj rajdantoj,
de fortuloj kaj ĉiaspecaj militistoj, diras la Sinjoro, la Eternulo. 21 Kaj Mi
montros Mian majeston inter la nacioj, kaj ĉiuj nacioj vidos Mian juĝon,
kiun Mi faris, kaj Mian manon, kiun Mi metis sur ilin. 22 Kaj la domo de
Izrael ekscios, ke Mi estas la Eternulo, ilia Dio, de tiu tempo kaj plue. 23 Kaj
la nacioj ekscios, ke la domo de Izrael estis forkondukita en kaptitecon pro
siaj malbonagoj; pro tio, ke ili perfidis Min, Mi kaŝis Mian vizaĝon antaŭ
ili kaj transdonis ilin en la manojn de iliaj malamikoj, kaj ili ĉiuj falis de
glavo. 24 Konforme al ilia malpureco kaj al iliaj krimoj Mi agis kun ili, kaj
Mi kaŝis antaŭ ili Mian vizaĝon.

25 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Nun Mi revenigos la forkaptitojn
de Jakob, Mi kompatos la tutan domon de Izrael, kaj Mi fervoros pri Mia
sankta nomo. 26 Kaj ili konscios sian malhonoron, kaj ĉiujn siajn perfidojn,
kiujn ili faris kontraŭ Mi, kiam ili sidos sendanĝere sur sia tero kaj neniu
ilin timigos; 27 kiam Mi revenigos ilin el inter la popoloj kaj kolektos ilin
el la landoj de iliaj malamikoj kaj montros sur ili Mian sanktecon antaŭ la
okuloj de la multaj popoloj. 28 Kaj ili ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas ilia
Dio, kiam, dispelinte ilin inter la naciojn, Mi rekolektos ilin en ilian landon
kaj neniun plu restigos tie. 29 Kaj Mi ne plu kaŝos Mian vizaĝon antaŭ ili,
kiam Mi elverŝos Mian spiriton sur la domon de Izrael, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

40

1 En la dudek-kvina jaro de nia forkaptiteco, en la komenco de la jaro, en
la deka tago de la monato, en la dek-kvara jaro post la disbato de la urbo,
ĝuste en tiu tago aperis super mi la mano de la Eternulo kaj venigis min
tien. 2 En Dia vizio Li venigis min en la landon de Izrael, kaj starigis min
sur tre alta monto, sur kiu sude estis kvazaŭ konstruaĵoj de urbo. 3 Kaj Li
venigis min tien, kaj jen mi ekvidis viron, kies aspekto estis kiel aspekto
de kupro; en la mano li havis fadenan ŝnureton kaj mezurstangon, kaj li
staris ĉe pordego. 4 Kaj tiu viro ekparolis al mi: Ho filo de homo, rigardu
per viaj okuloj, aŭskultu per viaj oreloj, kaj atentu per via koro ĉion, kion
mi montros al vi; ĉar vi estas venigita ĉi tien, por ke mi tion montru al vi.
Ĉion, kion vi vidos, raportu al la domo de Izrael.

5 Kaj jen mi ekvidis muron ekster la domo ĉirkaŭe, kaj en la mano
de la viro estis mezurstango, havanta la longon de ses ulnoj kun aldono
po manlarĝo por ĉiu ulno; kaj li mezuris sur tiu konstruaĵo unu stangon

laŭlarĝe kaj unu stangon laŭalte. [6] Kaj li aliris al la pordego, kiu estis
turnita orienten, kaj supreniris sur ĝia ŝtuparo; kaj li mezuris sur unu sojlo
de la pordego la larĝon de unu stango kaj sur la dua sojlo la larĝon de unu
stango. [7] Kaj en la flankaj ĉambretoj li mezuris unu stangon da longo kaj
unu stangon da larĝo, kaj inter la ĉambretoj kvin ulnojn; kaj sur la sojlo de
la pordego apud la portiko, kondukanta al la interna pordego, ankaŭ unu
stangon. [8] Kaj en la portiko de la interna pordego li mezuris unu stangon.
[9] En la portiko de la pordego li mezuris ok ulnojn kaj sur ĝiaj kolonoj du
ulnojn; la portiko de la pordego estis interne de la konstruaĵo. [10] Da flankaj
ĉambretoj ĉe la orienta pordego estis tri sur unu flanko kaj tri sur la alia
flanko; ĉiuj tri havis unu mezuron, kaj ankaŭ la ambaŭflankaj kolonoj
havis unu mezuron. [11] Li mezuris la larĝon de la enirejo de la pordego, dek
ulnojn; laŭlonge de la pordego li mezuris dek tri ulnojn. [12] La spaco antaŭ
la ĉambretoj estis po unu ulno sur ambaŭ flankoj, kaj la ĉambretoj havis
po ses ulnoj sur ambaŭ flankoj. [13] Kaj li mezuris la pordegon de la tegmento
de unu ĉambreto ĝis la tegmento de la dua ĉambreto, dudek kvin ulnojn
laŭlarĝe; unu pordo estis kontraŭ la alia pordo. [14] Kaj en la kolonoj li
kalkulis sesdek ulnojn, en la kolonoj de la korto kaj de la pordego ĉirkaŭe.
[15] Kaj de la antaŭo de la pordego de la eniro ĝis la antaŭo de la interna
portiko de la pordego estis kvindek ulnoj. [16] Kaj kovritaj fenestroj estis en
la flankaj ĉambretoj kaj en la vestibloj kun direkto internen, ĉirkaŭe de la
pordego; tiel ankaŭ en la vestibloj la fenestroj estis direktitaj ĉe ĉiuj flankoj
internen, kaj sur la kolonoj estis pentritaj palmoj.

[17] Kaj li venigis min sur la korton eksteran; kaj tie mi ekvidis ĉambrojn
kaj pavimon, faritan ĉirkaŭe ĉe la korto; tridek ĉambroj estis sur la
pavimo. [18] La pavimo estis flanke de la pordegoj; laŭlonge de la pordegoj
la pavimo estis pli malalte. [19] Kaj li mezuris la larĝon deloke de la malsupra
pordego ĝis la ekstera rando de la interna korto, cent ulnojn orienten kaj
norden. [20] Li mezuris ankaŭ la longon kaj la larĝon de la norden turnita
pordego de la ekstera korto. [21] Kaj da flankaj ĉambretoj estis ambaŭflanke
po tri; kaj ĝiaj kolonoj kaj portikoj havis la saman mezuron, kiel ĉe la unua
pordego: kvindek ulnojn da longo kaj dudek kvin ulnojn da larĝo. [22] Ĝiaj
fenestroj kaj vestibloj kaj palmornamoj havis la saman mezuron, kiel la
pordego turnita orienten; per sep ŝtupoj oni leviĝadis sur ĝin; kaj antaŭ
ĝi estis ĝia vestiblo. [23] Kaj la pordegoj de la interna korto estis kontraŭ
la pordegoj norda kaj orienta; kaj li mezuris de pordego ĝis pordego
cent ulnojn. [24] Kaj li kondukis min suden; kaj jen estis pordego turnita
suden; kaj li mezuris ĝiajn kolonojn kaj vestiblojn, kaj ilia mezuro estis la
sama, kiel ĉe la aliaj. [25] Kaj fenestrojn kaj vestiblojn ĉirkaŭe ĝi havis tiajn
samajn, kiel tiuj fenestroj; la longo de la pordego estis kvindek ulnoj, kaj
la larĝo dudek kvin ulnoj. [26] Kaj por supreniri ĝi havis sep ŝtupojn, kaj
iliaj vestibloj estis antaŭ ili, kaj palmornamojn ĝiaj kolonoj havis po unu
sur unu flanko kaj unu sur la alia flanko. [27] Ankaŭ ĉe la interna korto estis
pordego turnita suden; kaj li mezuris de unu pordego al la alia, turnita
suden, cent ulnojn.

[28] Kaj li venigis min sur la internan korton tra la suda pordego; kaj li
mezuris ĉe la suda pordego la saman mezuron. [29] Kaj ĝiaj ĉambretoj kaj
kolonoj kaj portikoj havis la saman mezuron, kiel tiuj; kaj fenestrojn ĝi
kaj ĝiaj portikoj havis ĉirkaŭe; ĉio havis la longon de kvindek ulnoj kaj
la larĝon de dudek kvin ulnoj. [30] Kaj la portikoj ĉirkaŭe havis la longon
de dudek kvin ulnoj kaj la larĝon de kvin ulnoj. [31] Estis ankaŭ portiko

al la ekstera korto, kaj palmornamoj sur la kolonoj, kaj ok ŝtupoj por
leviĝo. 32 Kaj li venigis min sur la internan korton al la orienta flanko;
kaj li mezuris ĉe la pordego la samajn mezurojn, kiel ĉe la aliaj. 33 Kaj ĝiaj
ĉambretoj kaj kolonoj kaj portikoj havis la samajn mezurojn; kaj fenestrojn
ĝi kaj ĝiaj portikoj havis ĉirkaŭe; ĉio havis la longon de kvindek ulnoj kaj
la larĝon de dudek kvin ulnoj. 34 Estis ankaŭ portiko al la ekstera korto, kaj
palmornamoj sur la kolonoj ambaŭflanke, kaj ok ŝtupoj por leviĝo. 35 Kaj
li venigis min al la norda pordego; kaj li mezuris tie tiajn samajn mezurojn.
36 Ĝi havis ĉambretojn, kolonojn, kaj portikojn, kaj fenestrojn ĉirkaŭe; ĉio
havis la longon de kvindek ulnoj kaj la larĝon de dudek kvin ulnoj. 37 Kaj
ĝiaj kolonoj staris en la direkto al la ekstera korto, kaj palmornamoj estis
sur la kolonoj ambaŭflanke, kaj ok ŝtupoj por leviĝo.
38 Estis ankaŭ ĉambro kun sia enirejo apud la kolonoj ĉe la pordegoj; tie
oni lavadis la bruloferon. 39 En la portiko de la pordego staris du tabloj sur
unu flanko kaj du tabloj sur la dua flanko, por buĉi sur ili la bruloferon,
pekoferon, kaj kulpoferon. 40 Ĉe la ekstera flanko apud la enirejo de la
norda pordego staris du tabloj, kaj ĉe la dua flanko, apud la portiko de la
pordego, staris ankaŭ du tabloj. 41 Kvar tabloj unuflanke kaj kvar tabloj
aliaflanke staris ĉe la flankoj de la pordego: ok tabloj, sur kiuj oni buĉadis.
42 Kaj kvar tabloj por bruloferoj estis el ĉirkaŭhakitaj ŝtonoj, kaj havis la
longon de unu ulno kaj duono kaj la larĝon de unu ulno kaj duono kaj
la alton de unu ulno; sur ili oni kuŝigadis la ilojn, per kiuj oni buĉadis
la bruloferon kaj aliajn oferojn. 43 Kaj listeloj, havantaj la larĝon de unu
manplato, estis ĉe la muroj de la domo ĉirkaŭe; kaj sur la tablojn oni
metadis la viandon de la ofero. 44 Ekstere de la interna pordego estis
ĉambroj por kantistoj, ĉe la interna korto, flanke de la norda pordego;
ili estis turnitaj per sia vizaĝa flanko suden, sed unu, flanke de la orienta
ĉambro, estis turnita norden. 45 Kaj li diris al mi: Ĉi tiu ĉambro, kiu estas
turnita suden, estas por la pastroj, kiuj plenumas la servadon en la domo;
46 kaj la ĉambro, kiu estas turnita per sia vizaĝa flanko norden, estas por la
pastroj, kiuj plenumas la servadon ĉe la altaro: tio estas la filoj de Cadok,
kiuj solaj el la idoj de Levi povas alproksimiĝi al la Eternulo, por servi al
Li. 47 Kaj li mezuris la korton: ĝi havis la longon de cent ulnoj kaj la larĝon
de cent ulnoj, ĝi estis kvadrata; kaj la altaro staris antaŭ la domo.
48 Kaj li venigis min en la vestiblon de la domo; kaj li mezuris ĉe kolono
de la portiko kvin ulnojn ĉe unu flanko kaj kvin ulnojn ĉe la dua flanko;
kaj la larĝo de la pordego estis tri ulnoj ĉe unu flanko kaj tri ulnoj ĉe la
dua flanko. 49 La longo de la portiko estis dudek ulnoj, kaj la larĝo dek unu
ulnoj, kaj ĝi havis ŝtupojn por supreniri; kaj la kolonoj havis bazaĵojn, unu
ĉe unu flanko kaj unu ĉe la alia flanko.

41

1 Kaj li venigis min en la templon; kaj li mezuris ĉe la kolonoj ses ulnojn
da larĝo ĉe unu flanko kaj ses ulnojn da larĝo ĉe la alia flanko, laŭlarĝe
de la tabernaklo. 2 La larĝo de la pordo estis dek ulnoj, kaj la flankoj de
la pordo havis la larĝon de kvin ulnoj ĉe unu flanko kaj kvin ulnoj ĉe la
alia flanko; kaj li mezuris la longon de la templo, kvardek ulnojn, kaj la
larĝon, dudek ulnojn. 3 Kaj li eniris internen, kaj mezuris sur la kolono
de la pordo du ulnojn kaj sur la pordo mem ses ulnojn; kaj la larĝo de la
pordo estis sep ulnoj. 4 Kaj li mezuris en la longo de la templo dudek ulnojn
kaj en la larĝo dudek ulnojn en la interna parto de la templo; kaj li diris al

mi: Ĉi tio estas la plejsanktejo. [5] Kaj li mezuris la muron de la domo, kiu
havis ses ulnojn da diko, kaj la larĝo de la flanka galerio ĉirkaŭe de la tuta
domo estis kvar ulnoj. [6] Kaj la flankaj galerioj, unu apud la alia, havis la
longon de tridek tri futoj, kaj limiĝis per la muro, kiu estis ĉe la domo por
la galerioj ĉirkaŭe, por ke ili estu kunigitaj inter si, sed ne kunigitaj kun la
muro de la domo. [7] Kaj la larĝo kaj amplekso de la flankaj galerioj estis des
pli grandaj ju pli alte; ĉar ankaŭ la domo estis ju pli alte des pli ampleksa
ĉiuflanke, kaj supre la domo estis pli larĝa; kaj el la malsupra galerio oni
povis iri en la supran tra la meza. [8] Kaj mi vidis ĉe la domo ĉirkaŭe altaĵon,
kiu estis la fundamento por la galerioj kaj havis la larĝon de tuta stango
de ses ulnoj. [9] La larĝo de la muro de la galerio ekstere estis kvin ulnoj,
kaj libera loko kondukis al la galerioj de la domo. [10] Kaj la interspaco inter
la oficaj ĉambroj, kiuj estis ĉiuflanke ĉirkaŭ la domo, estis dudek ulnoj.
[11] Kaj estis pordoj el la galerioj al la libera loko, unu pordo turnita norden
kaj unu pordo suden; la larĝo de la libera loko estis kvin ulnoj ĉirkaŭe.
[12] La konstruaĵo, kiu estis turnita al la placo okcidenten, havis la larĝon de
sepdek ulnoj; kaj la muro de la konstruaĵo havis la larĝon de kvin ulnoj
ĉiuflanke, kaj ĝia longo estis naŭdek ulnoj. [13] Kaj li mezuris la longon de
la domo, cent ulnojn; kaj la placo kaj la konstruaĵo kaj ĝiaj muroj havis
ankaŭ la longon de cent ulnoj. [14] Kaj la larĝo de la antaŭa flanko de la
domo kaj la placo orienta havis ankaŭ cent ulnojn.

[15] Kaj li mezuris la longon de la konstruaĵo kontraŭ la placo, kiu estis
malantaŭe, kun ĝiaj flankaj partoj ambaŭflanke, cent ulnojn; ankaŭ la
internan templon kaj la portikojn de la korto. [16] La sojloj kaj la kovritaj
fenestroj kaj la galerioj ĉirkaŭe en siaj tri etaĝoj kontraŭ ĉiu sojlo estis
tabulkovritaj per ligno ĉiuflanke, ankaŭ la tero ĝis la fenestroj; kaj la
fenestroj estis kovritaj. [17] De la supra parto de la pordo ĝis la internaj kaj
eksteraj partoj de la domo laŭ la tuta muro ĉirkaŭe, interne kaj ekstere
ĉio estis laŭmezura. [18] Kaj estis faritaj keruboj kaj palmornamoj; inter
unu kerubo kaj la alia estis palmornamo, kaj ĉiu kerubo havis du vizaĝojn.
[19] Kaj homa vizaĝo estis turnita al la palmornamo de unu flanko, kaj al la
palmornamo de la dua flanko estis turnita vizaĝo leonida; tiel estis farite en
la tuta domo ĉirkaŭe. [20] De la tero ĝis la supro de la pordo estis skulptitaj la
keruboj kaj la palmornamoj, ankaŭ sur la muro de la templo. [21] La templo
havis kvarangulajn fostojn, kaj la tuta aspekto de la sanktejo estis simetria.
[22] La ligna altaro havis la alton de tri ulnoj kaj la longon de du ulnoj; ĝiaj
anguloj kaj ĉiuj ĝiaj flankoj estis el ligno. Kaj li diris al mi: Ĉi tio estas
la tablo, kiu staras antaŭ la Eternulo. [23] Kaj du pordoj estis en la templo
kaj en la sanktejo. [24] Ĉiu pordo havis du fermoplatojn, kiuj ambaŭ estis
moveblaj; du fermoplatojn havis unu pordo, kaj du fermoplatojn havis
la dua. [25] Kaj sur ili, sur la pordoj de la templo, troviĝis keruboj kaj
palmornamoj similaj al tiuj, kiuj estis sur la muroj; kaj antaŭ la portiko
ekstere estis ligna podio. [26] Kaj kovritaj fenestroj kaj palmornamoj estis ĉe
ambaŭ flankoj de la portiko kaj flankpartoj de la domo kaj podioj.

42

[1] Kaj li elkondukis min sur la korton eksteran, kiu estis en norda direkto;
kaj li venigis min al la ofica ĉambro, kiu estis kontraŭ la placo kaj
kontraŭ la konstruaĵo norde. [2] Ĝia longo ĝis la norda pordo estis cent
ulnoj, kaj la larĝo kvindek ulnoj. [3] Kontraŭ la dudek ulnoj de la interna
korto kaj kontraŭ la pavimo de la ekstera korto estis galerio apud galerio

trietaĝe. 4 Kaj antaŭ la oficaj ĉambroj estis pasejo, havanta la larĝon de
dek ulnoj kaj internen unu ulnon; iliaj pordoj malfermiĝadis norden. 5 La
supraj ĉambroj estis malpli ampleksaj, ĉar la galerioj iom deprenis de ili
kompare kun la malsupraj kaj mezaj partoj de la konstruaĵo. 6 Ĉar ili
estis trietaĝaj kaj ili ne havis kolonojn kiel la kolonoj de la kortoj, tial ili
estis malgrandigitaj kompare kun la malsupraj kaj mezaj, komencante de
la tero. 7 Kaj la muro ekster la oficaj ĉambroj, en la direkto al la ekstera
korto, havis antaŭ la ĉambroj la longon de kvindek ulnoj. 8 Ĉar la longo
de la ĉambroj, turnitaj al la ekstera korto, estis kvindek ulnoj, tial la spaco
antaŭ la templo estis cent ulnoj. 9 Kaj malsupre por tiuj ĉambroj estis
enirejo de oriente, por ke oni povu veni al ili el la ekstera korto. 10 Laŭlarĝe
de la muro de la korto en la direkto al oriento, antaŭ la placo kaj antaŭ la
konstruaĵo estis ĉambroj. 11 Kaj pasejo antaŭ ili estis tia sama, kiel antaŭ
la ĉambroj, kiuj estis norde, kaj tiaj samaj estis ilia longo kaj larĝo, ĉiuj
iliaj eliroj kaj ilia aranĝo kaj iliaj pordoj. 12 Kaj simile al la pordoj de la
ĉambroj turnitaj suden ankaŭ ĉe la orientaj ĉambroj estis enira pordo ĉe
la komenco de la vojo, de tiu vojo, kiu iris laŭlonge de la muro. 13 Kaj li
diris al mi: La ĉambroj nordaj kaj la ĉambroj sudaj, kiuj estas antaŭ la
placo, estas ĉambroj sanktaj, en kiuj la pastroj, starantaj proksime al la
Eternulo, konsumas la plej sanktajn oferojn; tie ili kuŝigas la plej sanktajn
oferojn kaj la farunoferon kaj pekoferon kaj kulpoferon, ĉar la loko estas
sankta. 14 Kiam la pastroj eniris ĉi tien, ili devas ne eliri el la sanktejo sur
la eksteran korton, antaŭ ol ili restigis ĉi tie siajn vestojn, en kiuj ili faris
la servadon, ĉar tiuj vestoj estas sanktaj; ili metu sur sin aliajn vestojn, kaj
tiam ili povas iri al lokoj de la popolo.
15 Kiam li finis la mezuradon de la interna domo, li elkondukis min
tra la pordego, kiu estis turnita orienten, kaj mezuris la domon ĉe ĉiuj
flankoj. 16 Li mezuris la orientan flankon per la mezura stango, kvincent
mezurajn stangojn ĉirkaŭe. 17 Li mezuris la nordan flankon, ankaŭ
kvincent mezurajn stangojn ĉirkaŭe. 18 La sudan flankon li mezuris, ankaŭ
kvincent mezurajn stangojn. 19 Li turnis sin al la okcidenta flanko, kaj tie
ankaŭ mezuris kvincent mezurajn stangojn. 20 De kvar flankoj li mezuris;
la muro ĉirkaŭe havis kvincent stangojn da longo kaj kvincent stangojn da
larĝo, por apartigi la sanktaĵon de la nesanktaĵo.

43

1 Kaj li venigis min al la pordego, al tiu pordego, kiu estas turnita
orienten. 2 Kaj jen la majesto de la Dio de Izrael estis venanta laŭ la orienta
vojo; kaj Lia voĉo estis kiel la bruo de granda akvo; kaj la tero lumiĝis de
Lia majesto. 3 Tio estis vizio simila al tiu vizio, kiun mi vidis antaŭe, kiam
mi iris, por antaŭdiri pereon al la urbo, kaj vizio simila al tiu, kiun mi
vidis ĉe la rivero Kebar. Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere. 4 Kaj la majesto de
la Eternulo eniris en la domon tra la pordego, kiu estis turnita orienten.
5 Kaj levis min la spirito, kaj venigis min sur la internan korton; kaj jen
la majesto de la Eternulo plenigis la domon. 6 Kaj mi aŭdis, ke Iu parolas
al mi el la domo, kaj viro staris apud mi. 7 Kaj estis dirite al mi: Ho filo
de homo! jen estas la loko de Mia trono, kaj la loko de la plandoj de Miaj
piedoj, kie Mi loĝos eterne inter la Izraelidoj; kaj la domo de Izrael ne plu
malpurigos Mian sanktan nomon, nek ili nek iliaj reĝoj, per sia malĉastado
kaj per la kadavraĵoj de siaj reĝoj sur iliaj altaĵoj. 8 Ili starigis sian sojlon
apud Mia sojlo kaj siajn fostojn apud Miaj fostoj, tie ke nur muro estis inter

Mi kaj ili; kaj ili malpurigis Mian sanktan nomon per siaj abomenindaĵoj,
kiujn ili faris; tial Mi pereigis ilin en Mia kolero. 9 Sed nun ili forigos de
Mi sian malĉastaĵon kaj la kadavraĵojn de siaj reĝoj, kaj Mi loĝos inter ili
eterne.
10 Vi, ho filo de homo, montru al la domo de Izrael ĉi tiun domon, por ke
ili ekhontu pri siaj malbonagoj kaj alkonformigu sin al ĝia aranĝo. 11 Kaj
se ili ekhontos pri ĉio, kion ili faris, tiam montru al ili la bildon de la domo,
ĝian aranĝon, ĝiajn elirojn kaj enirojn, ĉiujn ĝiajn manierojn kaj leĝojn,
ĉiujn ĝiajn morojn kaj instrukciojn, kaj priskribu ĉion antaŭ iliaj okuloj,
por ke ili observu ĉiujn ĝiajn instrukciojn kaj leĝojn kaj plenumu ilin. 12 Jen
estas la leĝo por la domo: la tuta spaco sur la supro de la monto ĉirkaŭe
estas plejsanktejo; tio estas la leĝo por la domo.
13 Kaj jen estas la mezuroj de la altaro laŭ ulnoj, kun aldono po manlarĝo
por ĉiu ulno: la bazo havu unu ulnon kaj la larĝo unu ulnon, kaj la listelo
ĉe ĝia rando ĉirkaŭe havu la larĝon de unu manstreĉo; kaj tia estu la dorso
de la altaro. 14 Kaj de la bazo sur la tero ĝis la malsupra elstaraĵo devas
esti du ulnoj, kaj la larĝo estu unu ulno; kaj de la malgranda elstaraĵo ĝis
la granda elstaraĵo estu kvar ulnoj, kaj la larĝo unu ulno. 15 Kaj la altaro
mem havu kvar ulnojn, kaj de la altaro leviĝu supren kvar kornoj. 16 Kaj
la altaro havu dek du ulnojn da longo kaj dek du ulnojn da larĝo, ĝi estu
kvadrata sur ĉiuj siaj kvar flankoj. 17 Kaj la elstaraĵo havu dek kvar ulnojn
da longo kaj dek kvar ulnojn da larĝo sur ĉiuj siaj kvar flankoj, kaj la listelo
ĉirkaŭ ĝi havu duonon de ulno, kaj ĝia bazo ĉirkaŭe havu unu ulnon; kaj
ĝiaj ŝtupoj devas esti ĉe la orienta flanko.
18 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo! tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Tio estas la leĝoj por la altaro por tiu tago, kiam oni konstruos ĝin, por
alportadi sur ĝi bruloferojn kaj aspergadi ĝin per sango. 19 Kaj al la pastroj
Levidoj el la idaro de Cadok, kiuj alproksimiĝos al Mi, por servi al Mi, diras
la Sinjoro, la Eternulo, donu bovidon kiel pekoferon. 20 Kaj prenu iom el
ĝia sango, kaj ŝprucigu sur ĝiajn kvar kornojn kaj sur la kvar angulojn
de la elstaraĵo kaj sur la listelon ĉirkaŭe; kaj per tio vi ĝin purigos kaj
pekliberigos. 21 Poste prenu la pekoferan bovidon, kaj forbruligu ĝin sur
aparta loko de la domo ekster la sanktejo. 22 Kaj en la sekvanta tago alportu
virkapron sendifektan kiel pekoferon; kaj oni pekliberigu la altaron tiel
same, kiel oni pekliberigis per la bovido. 23 Kiam vi finos la pekliberigon,
alportu bovidon sendifektan, kaj sendifektan virŝafon el la ŝafoj; 24 kaj
alportu ilin antaŭ la Eternulon, kaj la pastroj ĵetu sur ilin salon kaj faru el
ili bruloferon al la Eternulo. 25 Dum sep tagoj alportu ĉiutage pekoferan
kapron; kaj ili alportu po unu bovido el la bovoj kaj po unu virŝafo el la
ŝafoj, sendifektajn. 26 Dum sep tagoj oni pekliberigu la altaron kaj purigu
ĝin kaj konsekru ĝin. 27 Kiam finiĝos tiuj tagoj, komencante de la oka
tago kaj plue, la pastroj farados sur la altaro viajn bruloferojn kaj viajn
pacoferojn; kaj Mi estos favora al vi, diras la Sinjoro, la Eternulo.

44

1 Kaj li venigis min denove al la ekstera pordego de la sanktejo, al tiu,
kiu estis turnita orienten; sed ĝi estis ŝlosita. 2 Kaj la Eternulo diris al mi:
Ĉi tiu pordego estos ŝlosita, kaj oni ĝin ne malfermu, kaj neniu iru tra
ĝi; ĉar la Eternulo, Dio de Izrael, eniris tra ĝi, tial ĝi restu ŝlosita. 3 Nur
la princo, la princo povas sidi en ĝi, por manĝi panon antaŭ la Eternulo;
tra la portiko de la pordego li eniru, kaj laŭ la sama vojo li eliru. 4 Kaj

li venigis min al la domo tra la norda pordego; kaj mi ekvidis, ke jen
la majesto de la Eternulo plenigis la domon de la Eternulo; kaj mi ĵetis
min vizaĝaltere. 5 Kaj la Eternulo diris al mi: Ho filo de homo, atentu
per via koro, rigardu per viaj okuloj, kaj aŭskultu per viaj oreloj ĉion,
kion Mi diras al vi pri ĉiuj leĝoj de la domo de la Eternulo kaj pri ĉiuj
ĝiaj instrukcioj; kaj atentu la eniron en la domon kaj ĉiujn elirojn el la
sanktejo. 6 Kaj diru al la malobeema domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Sufiĉaj estu por vi ĉiuj viaj abomenindaĵoj, ho domo de Izrael.
7 Vi venigis aligentulojn kun necirkumcidita koro kaj necirkumcidita karno,
ke ili estu en Mia sanktejo, por malsanktigi Mian domon; vi alportadis
Mian panon, grasaĵon, kaj sangon, kaj rompadis Mian interligon per ĉiuj
viaj abomenindaĵoj. 8 Vi ne plenumadis mem Mian sanktan servadon,
sed vi faris ilin plenumantoj de Mia servado en Mia sanktejo. 9 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Neniu aligentulo kun necirkumcidita koro kaj
necirkumcidita karno eniru en Mian sanktejon, eĉ el tiuj aligentuloj, kiuj
loĝas inter la Izraelidoj. 10 Sed la Levidoj, kiuj malproksimiĝis de Mi, kiam
la Izraelidoj erarvagis, kaj kiuj perfidis Min, por sekvi siajn idolojn, ili estu
punataj pro siaj malbonagoj. 11 Ili estos en Mia sanktejo servistoj, havantaj
sian oficon ĉe la pordegoj de la domo, simplaj servistoj en la domo; ili
buĉados por la popolo la bruloferon kaj buĉoferon, kaj ili staros antaŭ la
homoj, por servi ilin. 12 Pro tio, ke ili servis ilin antaŭ iliaj idoloj kaj estis
por la Izraelidoj logilo al malbonagoj, pro tio Mi levis Mian manon sur ilin,
diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj ili estu punataj pro siaj malbonagoj. 13 Ili
ne alproksimiĝu al Mi, por fari pastran servadon antaŭ Mi kaj por aliri al
ĉiuj Miaj sanktaĵoj, al la plejsanktejo; ili portu sur si sian malhonoron, kaj
siajn abomenindaĵojn, kiujn ili faris. 14 Mi destinis por ili esti servistoj en
la domo por ĉiuj laboroj en ĝi, kaj por ĉio, kio estas farata en ĝi.

15 Sed la pastroj Levidoj, filoj de Cadok, kiuj plenumadis la servadon
en Mia sanktejo en la tempo, kiam la Izraelidoj defalis de Mi, ili
alproksimiĝadu al Mi, por servi al Mi; ili staru antaŭ Mi, por alporti al
Mi grasaĵon kaj sangon, diras la Sinjoro, la Eternulo. 16 Ili eniradu en
Mian sanktejon, ili alproksimiĝadu al Mia tablo, por servi al Mi, kaj ili
plenumadu antaŭ Mi la servan oficon. 17 Kiam ili eniros en la pordegon
de la interna korto, ili metu sur sin tolajn vestojn; kaj lanaĵo ne devas esti
sur ili, kiam ili servos en la pordego de la interna korto kaj en la domo.
18 Tola kapornamo estu sur ilia kapo, kaj linaj pantalonoj sur iliaj lumboj;
ili ne zonu sin en ŝvito. 19 Kaj kiam ili devos eliri sur la eksteran korton,
sur la eksteran korton al la popolo, ili demetu de si siajn vestojn, en kiuj
ili servis, kaj deponu ilin en la sanktaj ĉambroj, kaj ili metu sur sin aliajn
vestojn, por ke ili ne sanktigu la popolon per siaj vestoj. 20 Sian kapon ili ne
razu, kaj ili ankaŭ ne lasu libere kreski siajn harojn, sed ili pritondu sian
kapon. 21 Vinon trinku neniu el la pastroj, kiam ili devas iri en la internan
korton. 22 Vidvinon aŭ eksedzinon ili ne prenu al si kiel edzinon; sed nur
virgulinon el la idaro de la domo de Izrael, aŭ vidvinon, kiu vidviniĝis de
pastro, ili prenu. 23 Mian popolon ili devas instrui distingi inter sanktaĵo kaj
nesanktaĵo, inter malpuraĵo kaj puraĵo. 24 En disputa afero ili stariĝu por
juĝi, kaj ili juĝu laŭ Mia juro; Mian instruon kaj Miajn leĝojn pri ĉiuj Miaj
festoj ili observu, kaj Miajn sabatojn ili tenu sankte. 25 Al homo mortinta ili
ne aliru, por ne fariĝi malpura; nur por la patro aŭ la patrino, por filo aŭ
filino, por frato aŭ needzinigita fratino ili povas sin malpurigi. 26 Kaj kiam
tia pastro repuriĝos, oni kalkulu al li sep tagojn. 27 Kaj en la tago, kiam

li venos en la sanktejon, en la internan korton, por servi en la sanktejo, li
alportu sian pekoferon, diras la Sinjoro, la Eternulo. 28 Kaj ilia heredaĵo
estu tio, ke Mi estas ilia heredaĵo; terposedaĵon ne donu al ili en Izrael:
Mi estas ilia posedaĵo. 29 La farunoferojn, pekoferojn, kaj kulpoferojn ili
manĝu; kaj ĉio anatemita en Izrael apartenu al ili. 30 Kaj la unuaaĵo el ĉio
unuenaskita, kaj ĉiaj oferdonoj el ĉiuj viaj oferdonoj apartenu al la pastroj;
kaj la unuaaĵon de via pasto donu al la pastroj, por ke beno estu super via
domo. 31 Ĉian kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon el la birdoj aŭ el la brutoj la
pastroj ne manĝu.

45

1 Kiam vi lote dividos la teron en heredaĵojn, tiam apartigu oferdonon
al la Eternulo, sanktan terpecon, havantan la longon de dudek kvin mil
mezurstangoj kaj la larĝon de dek mil; tiu loko estu sankta en ĉiuj siaj limoj
ĉirkaŭe. 2 El ĝi devas esti por la sanktejo kvadrato de kvincent mezuroj
ĉiuflanke, kaj kvindek ulnoj ĉirkaŭe kiel libera placo por ĝi. 3 Per tiu
mezuro mezuru la longon de dudek kvin mil kaj la larĝon de dek mil; sur
tiu loko estos la sanktejo, la plejsanktaĵo. 4 La cetera parto de la sankta
tero apartenu al la pastroj, kiuj servas en la sanktejo, kiuj alproksimiĝas
al la Eternulo, por servi al Li; ĝi estu por ili kiel loko por domoj, kaj estu
konsekrita al la sanktejo. 5 Dudek kvin mil ulnoj da longo kaj dek mil ulnoj
da larĝo estu por la Levidoj, kiuj servas en la domo; dudek ĉambroj estu tie
ilia posedaĵo. 6 Kaj kiel posedaĵon de la urbo apartigu kvin mil da larĝo kaj
dudek kvin mil da longo kontraŭ la sankta terpeco: ĝi apartenu al la tuta
domo de Izrael. 7 Kaj al la princo donu parton ambaŭflanke apud la sankta
terpeco kaj apud la urba posedaĵo, sur la okcidenta flanko okcidenten kaj
sur la orienta flanko orienten; ĝia longo devas esti tia sama, kiel de unu
el tiuj partoj de la okcidenta limo ĝis la orienta. 8 Tio estos lia tero, lia
terposedaĵo en Izrael, por ke Miaj princoj ne plu premu Mian popolon; kaj
la ceteran teron oni donu al la domo de Izrael laŭ iliaj triboj.

9 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Sufiĉe estas por vi, ho princoj de
Izrael; forigu la perfortadon kaj rabadon, agu juste kaj virte, ĉesigu vian
persekutadon kontraŭ Mia popolo, diras la Sinjoro, la Eternulo. 10 Ĝusta
pesilo, ĝusta ŝutmezurilo, kaj ĝusta verŝmezurilo estu ĉe vi. 11 La efo kaj
la bat'o devas havi egalan amplekson, tiel, ke la bat'o entenu dekonon de
ĥomero kaj la efo ankaŭ dekonon de ĥomero: laŭ la ĥomero oni fiksu ilian
amplekson. 12 La siklo devas enteni dudek gerojn; dudek sikloj, dudek vin
sikloj, kaj dek kvin sikloj estu por vi unu min'o. 13 Jen estas la oferdono,
kiun vi devas alportadi: sesono de efo el ĥomero da tritiko, kaj sesono
de efo el ĥomero da hordeo. 14 Kaj la leĝo pri la oleo estas: bat'o da oleo;
bat'o estas dekono de kor'o; dek bat'oj faras ĥomeron, ĉar ĥomero entenas
dek bat'ojn. 15 Kaj unu ŝafidon oni donu el ducento da ŝafoj de paŝtejo de
Izrael. Tio estos farunofero, brulofero, kaj pacofero, por pekliberigo por
ili, diras la Sinjoro, la Eternulo. 16 La tuta popolo de la lando alportadu
tian oferdonon al la princo de Izrael. 17 Kaj la princo devas zorgi pri
la bruloferoj, farunofero, kaj verŝofero en la festoj, monatkomencoj, kaj
sabatoj, en ĉiuj festoj de la domo de Izrael; li devas alportadi la pekoferon,
la farunoferon, la bruloferon, kaj la pacoferon, por atingi pekliberigon por
la domo de Izrael.

[18] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: En la unua tago de la unua monato
prenu sendifektan bovidon, kaj pekliberigu la sanktejon. [19] Kaj la pastro
prenu iom el la sango de la pekofero, kaj ŝprucigu sur la fostojn de la
domo kaj sur la kvar angulojn de la elstaraĵo de la altaro kaj sur la fostojn
de la pordego de la interna korto. [20] Tion saman faru en la sepa tago
de la monato por ĉiu, kiu pekis pro eraro aŭ pro naiveco; kaj tiamaniere
pekliberigu la domon. [21] En la dek-kvara tago de la unua monato estu ĉe
vi Pasko, festo septaga, en kiu oni devas manĝi macojn. [22] Kaj la princo
en tiu tago devas alporti pro si kaj pro la tuta popolo de la lando bovon
kiel propekan oferon. [23] Kaj dum la sep tagoj de la festo li alportadu
bruloferon al la Eternulo, po sep bovoj kaj po sep virŝafoj sendifektaj
ĉiutage dum la sep tagoj, kaj po unu virkapro kiel pekoferon ĉiutage.
[24] Kaj da farunofero li alportos po unu efo por ĉiu bovo, kaj po unu efo por
ĉiu virŝafo, kaj po unu hino da oleo por ĉiu efo. [25] En la dek-kvina tago de
la sepa monato, en la festo, li faru tion saman dum sep tagoj: tian saman
pekoferon, bruloferon, farunoferon, kaj oleon.

46

[1] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: La pordego de la interna korto, kiu
estas turnita al oriento, estu ŝlosita dum la ses laboraj tagoj, sed en la
tago sabata ĝi estu malfermita, kaj ankaŭ en la monatkomenco ĝi estu
malfermita. [2] Kaj la princo eniros tra la portiko de la pordego el ekstere,
kaj stariĝos ĉe la fosto de la pordego; kaj la pastroj faros lian bruloferon
kaj lian pacoferon; kaj li adorkliniĝos sur la sojlo de la pordego kaj eliros;
sed la pordego ne estos ne estos ŝlosita ĝis vespero. [3] La popolo de la
lando adorkliniĝos antaŭ la Eternulo ĉe la enirejo de tiu pordego en la
sabatoj kaj en la monatkomencoj. [4] La brulofero, kiun la princo alportos
al la Eternulo en sabato, estos: ses sendifektaj ŝafidoj kaj unu sendifekta
virŝafo; [5] kaj da farunofero unu efo por la virŝafo, kaj da farunofero por
la ŝafidoj tiom, kiom povas doni lia mano, kaj po unu hino da oleo por ĉiu
efo. [6] En la tago de la monatkomenco: sendifekta bovido kaj ses ŝafidoj
kaj sendifekta virŝafo; [7] kaj farunoferon li faru: unu efon por la bovido,
kaj unu efon por la virŝafo, kaj por la ŝafidoj tiom, kiom povas doni lia
mano, kaj po unu hino da oleo por ĉiu efo. [8] Kiam la princo venos, li devas
eniri tra la portiko de la pordego, kaj laŭ la sama vojo li devas eliri. [9] Kaj
kiam la popolo de la lando venos antaŭ la Eternulon en la festoj, tiam tiuj,
kiuj eniris tra la norda pordego, por adorkliniĝi, devas eliri tra la suda
pordego, kaj tiuj, kiuj eniris tra la suda pordego, devas eliri tra la norda
pordego; oni devas ne iri returne tra tiu pordego, tra kiu oni eniris, sed oni
devas eliri tra la kontraŭa. [10] Kaj la princo estos inter ili: kiam ili eniros,
li ankaŭ eniros, kaj kiam ili eliros, li ankaŭ eliros. [11] En la festoj kaj en la
solenaj tagoj la farunofero devas esti unu efo por la bovido, kaj unu efo
por la virŝafo, kaj por la ŝafidoj tiom, kiom povas doni lia mano, kaj po
unu hino da oleo por ĉiu efo. [12] Kiam la princo alportos al la Eternulo
memvolan bruloferon aŭ memvolan pacoferon, tiam oni devas malfermi
antaŭ li la pordegon, turnitan al oriento, kaj li faros sian bruloferon aŭ sian
pacoferon tiel, kiel li faras ĝin en la tago sabata; poste li eliros, kaj post lia
eliro oni ŝlosos la pordegon. [13] Unujaran ŝafidon sendifektan li alportu
kiel bruloferon ĉiutage al la Eternulo; ĉiumatene li alportu ĝin. [14] Kaj
farunoferon li alportu kune kun ĝi ĉiumatene: sesonon de efo, kaj trionon
de hino da oleo, por ŝprucigi sur la farunon; tio devas esti la porĉiama

leĝo pri la farunofero al la Eternulo. 15 Tiamaniere oni alportu ĉiumatene
la ŝafidon kaj la farunoferon kaj la oleon, kiel konstantan bruloferon.
16 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Se la princo donos donacon al iu el
siaj filoj, ĝi fariĝu heredaĵo por liaj filoj; tio estu ilia hereda posedaĵo. 17 Sed
se li donos donacon el sia heredaĵo al unu el siaj sklavoj, ĝi apartenu al li ĝis
la jaro de libereco, kaj poste ĝi revenu al la princo; nur la heredaĵo donacita
al liaj filoj devas resti ĉe ili. 18 La princo ne prenu ion el la heredaĵo de
la popolanoj, elpremante ilin el ilia terposedaĵo: nur el sia terposedaĵo li
povas doni heredon al siaj filoj, por ke neniu el Mia popolo estu elpuŝita
el sia terposedaĵo.
19 Kaj li venigis min tra la enirejo, kiu estis flanke de la pordego, al la
sanktaj ĉambroj, kiuj apartenas al la pastroj kaj kiuj estas turnitaj norden;
kaj jen mi tie vidis lokon ĉe la rando okcidente. 20 Kaj li diris al mi: Ĉi tie
estas la loko, kie la pastroj devas kuiri la kulpoferon kaj la pekoferon kaj
kie ili devas baki la farunoferon, ne alportante tion sur la eksteran korton,
por ne sanktigi la popolon. 21 Kaj li elkondukis min sur la eksteran korton,
kaj alkondukis min al la kvar anguloj de la korto; kaj mi vidis, ke en ĉiu
angulo de la korto troviĝas ankoraŭ korto. 22 En la kvar anguloj de la
korto troviĝis aldonaj kortetoj, havantaj la longon de kvardek ulnoj kaj la
larĝon de tridek; la saman mezuron havis ĉiuj kvar kortetoj. 23 Kaj mureto
estis ĉirkaŭe, ĉirkaŭ ĉiuj kvar, kaj kuirlokoj estis aranĝitaj malsupre ĉe tiuj
muretoj ĉirkaŭe. 24 Kaj li diris al mi: Jen estas la kuirejoj, kie la servistoj
de la domo devas kuiri la oferojn de la popolo.

47

1 Kaj li revenigis min al la pordo de la domo; kaj mi ekvidis, ke jen
el sub la sojlo de la domo fluas akvo orienten, ĉar la vizaĝa flanko de
la domo estis turnita orienten; kaj la akvo fluis el sub la dekstra flanko
de la domo al la suda flanko de la altaro. 2 Kaj li elkondukis min tra la
norda pordego, kaj kondukis min laŭ ekstera vojo al la ekstera pordego,
turnita orienten; kaj jen la akvo fluas el la dekstra flanko. 3 Kiam la viro
iris orienten, li havis en sia mano mezurŝnuron, kaj li mezuris mil ulnojn,
kaj transpasigis min trans la akvon, kiu estis alta ĝis la maleoloj. 4 Kaj li
mezuris ankoraŭ mil ulnojn, kaj transpasigis min trans la akvon; la akvo
estis alta ĝis la genuoj. Kaj li mezuris ankoraŭ mil, kaj transpasigis min
trans la akvon, kiu estis alta ĝis la lumboj. 5 Kiam li mezuris ankoraŭ mil,
estis jam torento, kiun mi ne povis transiri; ĉar la akvo estis tro alta, oni
devis ĝin transnaĝi, sed transiri la torenton oni ne povis. 6 Kaj li diris al
mi: Ĉu vi vidis, ho filo de homo? Kaj li kondukis min returne al la bordo
de la torento. 7 Kiam mi revenis, mi vidis, ke sur la bordo de la torento
estas jam tre multe da arboj sur ambaŭ flankoj. 8 Kaj li diris al mi: Ĉi
tiu akvo, kiu eliras el la orienta regiono, iros malsupren en la stepon, kaj
venos en la maron; kiam ĝi troviĝos en la maro, tiam saniĝos la akvo. 9 Kaj
ĉiu vivanta estaĵo, kiu rampas tie, kie pasas la torentoj, reviviĝos, kaj estos
tre multe da fiŝoj; ĉar tien venos ĉi tiu akvo, kaj ĉio saniĝos kaj reviviĝos,
kien venos la torento. 10 Kaj staros apud ĝi fiŝkaptistoj de En-Gedi ĝis En-
Eglaim, kaj ili etendos tie retojn; iliaj fiŝoj estos tiaspecaj, kiel la fiŝoj de la
Granda Maro, kaj tre multe. 11 Sed ĝiaj marĉoj kaj marĉetoj ne saniĝos, ili
estos destinitaj por salo. 12 Kaj apud la torento sur ambaŭ bordoj kreskos
ĉiaspecaj manĝaĵdonantaj arboj; ne velkos iliaj folioj, kaj ne forfiniĝos
iliaj fruktoj; ĉiumonate ili donos novajn fruktojn, ĉar la akvo por ili fluas

el la sanktejo; kaj iliaj fruktoj estos uzataj kiel manĝaĵo, kaj iliaj folioj kiel
kuracilo.
13 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen estas la limoj, laŭ kiuj vi devas
dividi heredige la teron al la dek du triboj de Izrael: al Jozef duoblan
parton. 14 Kaj dividu ĝin al ĉiuj egale; ĉar per levo de la mano Mi promesis
doni ĝin al viaj patroj, tial ĉi tiu tero fariĝos via hereda posedaĵo. 15 Jen
estas la limo de la lando: sur la norda rando, komencante de la Granda
Maro, ĝi iras tra Ĥetlon en la direkto al Cedad; 16 tra Ĥamat, Berota,
Sibraim, kiu estas inter la limo de Damasko kaj la limo de Ĥamat, ĝis
Ĥacer-Tiĥon, kiu troviĝas ĉe la limo de Ĥavran. 17 Kaj la limo estos de
la maro ĝis Ĥacar-Enan apud la limo de Damasko, kaj ĝis la norda Cafon
kaj la limo de Ĥamat. Tio estas la rando norda. 18 Kaj la orientan randon
mezuru inter Ĥavran kaj Damasko, inter Gilead kaj la lando de Izrael, laŭ
Jordan, de la limo ĝis la orienta maro; tio estas la rando orienta. 19 La suda
rando estas de Tamar ĝis la Akvo de Malpaco apud Kadeŝ, laŭ la torento
ĝis la Granda Maro; tio estas la rando suda. 20 La okcidenta rando estas la
Granda Maro, ĝis la komenco de Ĥamat; tio estas la rando okcidenta. 21 Kaj
dividu inter vi ĉi tiun landon laŭ la triboj de Izrael. 22 Kaj dividu ĝin lote
al vi, kaj ankaŭ al la fremduloj, kiuj loĝas inter vi kaj kiuj naskis infanojn
inter vi; ili devas esti por vi kiel indiĝenoj inter la Izraelidoj, kune kun vi
ili devas ricevi lote heredan posedaĵon inter la triboj de Izrael. 23 En tiu
tribo, inter kiu ekloĝis la fremdulo, tie donu al li lian heredan posedaĵon,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

48

1 Jen estas la nomoj de la triboj: de la norda rando laŭ la vojo al Ĥetlon,
en la direkto al Ĥamat, Ĥacar-Enan, norde de la limo de Damasko ĝis
Ĥamat; ĉi tiu regiono de oriente ĝis okcidente apartenos sole al Dan. 2 Kaj
apud la limo de Dan, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton
Aŝer. 3 Apud la limo de Aŝer, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos
sian parton Naftali. 4 Apud la limo de Naftali, de la orienta rando ĝis la
okcidenta, havos sian parton Manase. 5 Apud la limo de Manase, de la
orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton Efraim. 6 Apud la limo
de Efraim, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton Ruben.
7 Apud la limo de Ruben, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian
parton Jehuda.
8 Apud la limo de Jehuda, de la orienta rando ĝis la okcidenta, estos la
konsekrita terpeco, kiun vi apartigos, kaj kiu havos la larĝon de dudek kvin
mil mezurstangoj kaj la longon kiel unu el la partoj de la orienta rando ĝis
la okcidenta, kaj en kies mezo estos la sanktejo. 9 La apartigita terpeco,
kiun vi konsekros al la Eternulo, havos la longon de dudek kvin mil kaj la
larĝon de dek mil. 10 Kaj la sankta terpeco estos por la pastroj, havante
norden dudek kvin mil, kaj okcidenten la larĝon de dek mil, orienten la
larĝon de dek mil, kaj suden la longon de dudek kvin mil; kaj en ĝia mezo
estos la sanktejo de la Eternulo. 11 Ĝi estu sanktigita por la pastroj el la
filoj de Cadok, kiuj plenumadis Mian servadon kaj ne defalis de Mi dum la
defalo de la Izraelidoj, kiel defalis la Levidoj. 12 Kaj al ili estos apartigita
parto el la konsekrita terpeco, kiel plejsanktaĵo, apud la limo de la Levidoj.
13 Kaj la Levidoj havos apud la limo de la pastroj dudek kvin mil da longo
kaj dek mil da larĝo; la tuta longo estos dudek kvin mil, kaj la larĝo estos

dek mil. 14 Ili nenion devas vendi el tio, nek interŝanĝi; la unuaaĵo de
la lando devas ne transiri, ĉar ĝi estas konsekrita al la Eternulo. 15 La
ceteraj kvin mil da larĝo kun dudek kvin mil da longo estas nekonsekrita
apartenaĵo de la urbo, kiel loĝatejo kaj antaŭurbo; kaj la urbo estos en la
mezo. 16 Jen estas ĝiaj dimensioj: la norda rando havos kvar mil kvincent,
la suda rando kvar mil kvincent, la orienta rando kvar mil kvincent, kaj la
okcidenta rando kvar mil kvincent. 17 La antaŭurbo de la urbo havos norde
ducent kvindek, kaj sude ducent kvindek, kaj oriente ducent kvindek,
kaj okcidente ducent kvindek. 18 Koncerne la ceteran parton de la longo
kontraŭ la sankta terpeco, nome dek mil oriente kaj dek mil okcidente,
kiu troviĝas kontraŭ la sankta terpeco, ĝiaj produktaĵoj devas servi kiel
manĝaĵo por la laboristoj de la urbo. 19 En la urbo laboros laboristoj el
ĉiuj triboj de Izrael. 20 La tuta apartigita terpeco devas havi dudek kvin
mil kontraŭ dudek kvin mil; kvaronon de la sankta terpeco apartigu kiel
posedaĵon de la urbo.

21 Kio restas de la sanktigita terpeco kaj de la posedaĵo de la urbo, de
la dudek kvin mil, apartigitaj oriente kaj okcidente, kontraŭ tiuj partoj, tio
apartenu al la princo; kaj la sankta terpeco kaj la sankta domo estos en la
mezo. 22 Kio troviĝas inter la apartenaĵo de la Levidoj kaj la apartenaĵo de
la urbo, inter la limo de Jehuda kaj la limo de Benjamen, tio apartenu al
la princo.

23 La ceteraj triboj de la rando orienta ĝis la rando okcidenta: Benjamen
havos unu parton. 24 Apud la limo de Benjamen, de la orienta rando ĝis
la okcidenta, havos sian parton Simeon. 25 Apud la limo de Simeon, de la
orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton Isaĥar. 26 Apud la limo
de Isaĥar, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos sian parton Zebulun.
27 Apud la limo de Zebulun, de la orienta rando ĝis la okcidenta, havos
sian parton Gad. 28 Apud la limo de Gad, ĉe la rando suda, estos la limo
de Tamar ĝis la Akvo de Malpaco apud Kadeŝ, laŭlonge de la torento ĝis
la Granda Maro. 29 Tio estas la lando, kiun vi lote dividos kiel heredan
posedaĵon al la triboj de Izrael, kaj tio estas iliaj partoj, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

30 Kaj jen estas la randoj de la urbo: sur la norda flanko kvar mil kvincent
mezurstangoj; 31 kaj la pordegoj de la urbo estos nomataj laŭ la nomoj
de la triboj de Izrael; tri pordegoj norde: unu Pordego de Ruben, unu
Pordego de Jehuda, unu Pordego de Levi. 32 Ankaŭ sur la orienta flanko
kvar mil kvincent mezurstangoj; kaj tri pordegoj: unu Pordego de Jozef,
unu Pordego de Benjamen, unu Pordego de Dan. 33 Ankaŭ sur la suda
flanko kvar mil kvincent mezurstangoj; kaj tri pordegoj: unu Pordego de
Simeon, unu Pordego de Isaĥar, unu Pordego de Zebulun. 34 Ankaŭ sur la
okcidenta flanko kvar mil kvincent; pordegojn ĝi havas tri: unu Pordego
de Gad, unu Pordego de Aŝer, unu Pordego de Naftali. 35 La tuta ĉirkaŭo
havas dek ok mil. Kaj la nomo de la urbo de post tiu tago estos: Eternulo-
Tie.

LIBRO DE JEĤEZKEL

1 En la tria jaro de la reĝado de Jehojakim, reĝo de Judujo, venis
Nebukadnecar, reĝo de Babel, al Jerusalem, kaj eksieĝis ĝin. 2 Kaj la Sinjoro
transdonis en lian manon Jehojakimon, reĝon de Judujo, kaj parton de la
vazoj de la domo de Dio; kaj li venigis ilin en la landon Ŝinar, en la domon
de sia dio, kaj la vazojn li metis en la trezorejon de sia dio. 3 Kaj la reĝo diris
al Aŝpenaz, la estro de liaj korteganoj, ke el la Izraelidoj, el la reĝa idaro kaj
el la nobelaro, li venigu 4 knabojn sendifektajn, belaspektajn, komprene-
majn por ĉiu saĝaĵo, klerajn, scienckomprenantajn, kaj kapablajn servi en
la palaco de la reĝo, kaj ke oni lernigu al ili la skribadon kaj la lingvon
Ĥaldean. 5 Kaj la reĝo destinis por ili por ĉiu tago manĝaĵojn de la reĝa
tablo, kaj vinon el tiu, kiun li mem trinkadis, kaj li ordonis eduki ilin dum
tri jaroj, post kies finiĝo ili estis komencontaj la servadon antaŭ la reĝo.
6 El la idoj de Jehuda estis inter ili Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja.
7 La estro de la korteganoj donis al ili aliajn nomojn; kaj li donis al Daniel
la nomon Beltŝacar; al Ĥananja, Ŝadraĥ; al Miŝael, Meŝaĥ; kaj al Azarja,
Abed-Nego. 8 Daniel metis en sian koron, ke li ne malpurigos sin per la
manĝaĵoj de la reĝo, nek per la vino, kiun ĉi tiu trinkas; tial li petis la
korteganestron, ke al li estu permesite ne malpurigi sin. 9 Dio donis al
Daniel favoron kaj simpation ĉe la korteganestro. 10 Kaj la korteganestro
diris al Daniel: Mi timas mian sinjoron, la reĝon, kiu mem destinis por
vi, kion vi devas manĝi kaj trinki; se li vidos, ke viaj vizaĝoj estas malpli
grasaj, ol ĉe aliaj knaboj, viaj samaĝuloj, tiam vi farus mian kapon kulpa
antaŭ la reĝo. 11 Tiam Daniel diris al la inspektisto, al kiu la korteganestro
komisiis Danielon, Ĥananjan, Miŝaelon, kaj Azarjan: 12 Faru, mi petas,
provon kun viaj servantoj dum dek tagoj; oni donadu al ni por manĝi
legomojn, kaj por trinki akvon; 13 poste montriĝu al vi nia aspekto, kaj la
aspekto de la knaboj, kiuj manĝas la manĝaĵon de la reĝo; kaj poste agu
kun viaj servantoj laŭ tio, kion vi vidos. 14 Li obeis ilin en tio kaj faris kun ili
provon dum dek tagoj. 15 Post paso de la dek tagoj montriĝis, ke ili estas pli
bonaspektaj kaj pli bonkorpaj, ol ĉiuj knaboj, kiuj manĝis la manĝaĵon de
la reĝo. 16 Tial la inspektisto forportadis ilian manĝaĵon, kaj la vinon, kiu
estis destinita al ili por trinki, kaj donadis al ili legomojn. 17 Kaj al tiuj kvar
knaboj Dio donis kapablojn kaj komprenemecon pri ĉiuj libroj kaj saĝaĵo,
kaj Daniel estis ankaŭ kompetenta pri ĉiaj vizioj kaj sonĝoj. 18 Kiam pasis
la tempo, kiun la reĝo difinis por ilia venigo, la korteganestro prezentis
ilin al Nebukadnecar. 19 La reĝo parolis kun ili, kaj el ili ĉiuj troviĝis neniu
egala al Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja. Kaj ili komencis servadi antaŭ
la reĝo. 20 Kaj koncerne ĉiujn aferojn de saĝo kaj scio, pri kiuj la reĝo ilin
demandis, li trovis ilin dekoble pli saĝaj, ol ĉiuj astrologoj kaj magiistoj,
kiuj estis en lia tuta regno. 21 Daniel estis tie ĝis la unua jaro de la reĝo
Ciro.

2

1 En la dua jaro de la reĝado de Nebukadnecar aperis al Nebukadnecar
sonĝoj; kaj konfuziĝis lia spirito, kaj li ne povis dormi. 2 Kaj la reĝo ordonis
alvoki la astrologojn, magiistojn, sorĉistojn, kaj Ĥaldeojn, por ke ili diru al

la reĝo liajn sonĝojn. Kaj ili venis kaj stariĝis antaŭ la reĝo. 3 Kaj la reĝo
diris al ili: Mi havis sonĝon, kaj mia spirito maltrankviliĝis, dezirante scii,
kio estis tiu sonĝo. 4 La Ĥaldeoj respondis al la reĝo en la lingvo Siria:
Ho reĝo, vivu eterne! diru la sonĝon al viaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian
signifon. 5 Sed la reĝo respondis kaj diris al la Ĥaldeoj: La enhavon mi
forgesis. Tamen, se vi ne diros al mi la sonĝon kaj ĝian signifon, vi estos
dishakitaj en pecojn kaj viaj domoj estos ruinigitaj. 6 Sed se vi rakontos al
mi la sonĝon kaj ĝian signifon, vi ricevos de mi donacojn, rekompencon, kaj
grandan honoron. Tial diru al mi la sonĝon kaj ĝian signifon. 7 Ili denove
respondis: La reĝo diru sian sonĝon al siaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian
signifon. 8 La reĝo diris: Mi scias bone, ke vi deziras gajni tempon, ĉar
vi vidas, ke la afero malaperis el mia memoro. 9 Se vi ne diros al mi la
sonĝon, tio montros, ke vi havas unu intencon: vi preparas vin, por doni
al mi mensogan kaj sentaŭgan respondon, ĝis la tempo pasos. Tial rakontu
al mi la sonĝon, tiam mi konvinkiĝos, ke vi povas klarigi al mi ankaŭ ĝian
signifon. 10 La Ĥaldeoj respondis al la reĝo kaj diris: Ne ekzistas sur la
tero tia homo, kiu povus plenumi la deziron de la reĝo; tial neniu reĝo,
kiel ajn granda kaj potenca li estus, postulis iam similan respondon de iu
astrologo, magiisto, aŭ Ĥaldeo; 11 la afero, kiun la reĝo postulas, estas tiel
eksterordinara, ke neniu povas tion plenumi al la reĝo, krom la dioj, kiuj ne
vivas inter karnuloj. 12 Tiam la reĝo forte indignis kaj koleris, kaj ordonis
pereigi ĉiujn saĝulojn de Babel. 13 Kiam la dekreto eliris, oni komencis la
mortigadon de la saĝuloj, kaj oni volis mortigi ankaŭ Danielon kaj liajn
kamaradojn. 14 Tiam Daniel faris saĝan kaj prudentan rediron al Arjoĥ, la
estro de la reĝaj korpogardistoj, kiu eliris, por mortigi la saĝulojn de Babel;
15 li demandis Arjoĥon, la potenculon de la reĝo, dirante: Pro kio eliris de
la reĝo tia severa ordono? Tiam Arjoĥ rakontis al Daniel la tutan aferon.
16 Daniel iris kaj petis la reĝon, ke li donu al li templimon, kaj li prezentos
al la reĝo la klarigon.

17 Poste Daniel iris en sian domon, kaj rakontis la aferon al siaj
kamaradoj Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja, 18 por ke ili petegu la kompateman
Dion de la ĉielo malkaŝi tiun kaŝitan aferon, por ke Daniel kaj liaj
kamaradoj ne pereu kun la aliaj saĝuloj de Babel. 19 Kaj tiam la kaŝitaĵo
malkaŝiĝis al Daniel en nokta vizio, kaj Daniel dankis pro tio Dion de
la ĉielo. 20 Kaj Daniel ekparolis, kaj diris: Estu benata la nomo de Dio
de eterne ĝis eterne; ĉar al Li apartenas saĝo kaj forto; 21 Li ŝanĝas la
tempojn kaj jarojn; Li faligas reĝojn kaj starigas reĝojn; Li donas saĝon al la
saĝuloj kaj prudenton al la prudentuloj; 22 Li malkaŝas la profundaĵon kaj
kaŝitaĵon; Li scias, kio estas en la mallumo, kaj lumo estas en Li. 23 Vin, ho
Dio de miaj patroj, mi dankas kaj gloras; ĉar Vi donis al mi saĝon kaj forton,
kaj malkaŝis al mi tion, pri kio ni Vin petis; ĉar Vi malkaŝis al ni la aferon
de la reĝo. 24 Poste Daniel iris al Arjoĥ, al kiu la reĝo komisiis mortigi la
saĝulojn de Babel; li venis, kaj diris al li tiel: Ne mortigu la saĝulojn de
Babel, konduku min al la reĝo, kaj mi diros al la reĝo la klarigon.

25 Tiam Arjoĥ tuj enkondukis Danielon al la reĝo, kaj diris al ĉi tiu tiele:
Inter la transloĝigitaj filoj de Judujo mi trovis homon, kiu povas doni al la
reĝo klarigon. 26 Tiam ekparolis la reĝo, kaj diris al Daniel, kies nomo estis
nun Beltŝacar: Ĉu vi povas sciigi al mi la sonĝon, kiun mi vidis, kaj ĝian
signifon? 27 Daniel respondis al la reĝo kaj diris: La kaŝitaĵon, pri kiu la

reĝo demandas, ne povas malkaŝi al la reĝo la saĝuloj, nek la sorĉistoj, nek
la astrologoj, nek la divenistoj; 28 sed en la ĉielo ekzistas Dio, kiu malkaŝas
kaŝitaĵon; Li malkaŝis al la reĝo Nebukadnecar tion, kio estos en tempo
estonta. Via sonĝo kaj la vizioj de via kapo sur via lito estis jenaj: 29 vi,
ho reĝo, meditis sur via lito pri tio, kio estos poste; kaj la Malkaŝanto
de kaŝitaĵoj montris al vi, kio estos. 30 Kaj al mi tiu kaŝitaĵo malkaŝiĝis
ne pro tio, ke mi kvazaŭ estus pli saĝa ol ĉiuj vivantoj, sed por tio, ke
la reĝo ricevu klarigon kaj ke vi eksciu la pensojn de via koro. 31 Vi, ho
reĝo, havis vizion: jen staris granda statuo; grandega statuo tio estis; en
eksterordinara brilo ĝi staris antaŭ vi, kaj ĝia aspekto estis terura. 32 La
kapo de tiu statuo estis el pura oro; ĝiaj brusto kaj manoj estis el arĝento,
la ventro kaj femuroj el kupro; 33 ĝiaj kruroj estis el fero, ĝiaj piedoj estis
parte el fero, parte el argilo. 34 Vi vidis poste, ke ŝtono deŝiriĝis sen ago
de ia mano, frapis la statuon, ĝiajn ferajn kaj argilajn piedojn, kaj frakasis
ilin. 35 Tiam ĉio kune frakasiĝis: la fero, argilo, kupro, arĝento, kaj oro
fariĝis kiel grenventumaĵo sur somera draŝejo, kaj la vento ilin forportis,
kaj ne restis postesigno post ili; sed la ŝtono, kiu frakasis la statuon, fariĝis
granda monto kaj plenigis la tutan teron. 36 Tio estas la sonĝo. Nun ni diros
al la reĝo la signifon. 37 Vi, ho reĝo, estas reĝo super reĝoj, al kiu Dio de
la ĉielo donis regnon, potencon, forton, kaj gloron; 38 kaj ĉie, kie ajn loĝas
homoj, Li transdonis en viajn manojn la bestojn de la kampo kaj la birdojn
de la ĉielo, kaj faris vin reganto super ili ĉiuj. Vi estas la ora kapo. 39 Post
vi aperos nova regno, malpli alta ol via, kaj ankoraŭ tria regno, kupra, kiu
regos super la tuta tero. 40 La kvara regno estos malmola, kiel fero; ĉar
kiel fero disbatas kaj frakasas ĉion, tiel ankaŭ ĝi, simile al ĉiofrakasanta
fero, disbatados kaj frakasados. 41 Kaj ke vi vidis la piedojn kaj la fingrojn
parte el potargilo kaj parte el fero — tio estos regno de miksita konsisto,
kaj ĝi enhavos parte la malmolecon de fero, ĉar vi vidis feron miksitan kun
potargilo. 42 Sed kiel la fingroj de la piedoj estis parte el fero, parte el argilo,
tiel ankaŭ la regno estos parte fortika, parte rompebla. 43 Kaj ke vi vidis
feron, miksitan kun potargilo, tio signifas, ke ili estos kunigitaj per forto
homa, sed ne kunfandiĝos inter si, kiel fero ne kunfandiĝas kun argilo.
44 Sed en la tempo de tiuj reĝoj Dio de la ĉielo starigos regnon, kiu neniam
detruiĝos, kaj ĝia reĝado ne transiros al alia popolo; ĝi frakasos kaj detruos
ĉiujn regnojn, sed ĝi mem staros eterne. 45 Vi vidis, ke ŝtono sen ia mano
deŝiriĝis de monto, kaj frakasis feron, kupron, argilon, arĝenton, kaj oron;
la granda Dio montris al la reĝo, kio estos poste. Tia estas precize la sonĝo
kaj ĝia ĝusta klarigo. 46 Tiam la reĝo Nebukadnecar ĵetis sin vizaĝaltere
kaj adorkliniĝis al Daniel kaj ordonis alporti al li donacojn kaj bonodorajn
incensojn. 47 La reĝo ekparolis al Daniel, kaj diris: Vere, via Dio estas Dio
de la dioj kaj Reganto de la reĝoj, malkaŝanta kaŝitaĵojn, kaj tial vi povis
malkaŝi tiun kaŝitaĵon. 48 Tiam la reĝo altigis Danielon, donis al li grandajn
kaj riĉajn donacojn, kaj faris lin reganto super la tuta lando de Babel kaj
ĉefo super ĉiuj saĝuloj de Babel. 49 Daniel petis la reĝon, kaj ĉi tiu starigis
Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon super la aferoj de la lando Babela;
kaj Daniel mem restis ĉe la kortego de la reĝo.

3

1 La reĝo Nebukadnecar faris oran statuon, kiu havis la alton de sesdek
ulnoj kaj la larĝon de ses ulnoj; kaj li starigis ĝin en la valo Dura en la lando
Babela. 2 Kaj la reĝo Nebukadnecar sendis al la satrapoj, regionestroj,

militestroj, ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj potenculoj de
la lando, ke ili venu al la solena malkovro de la statuo, kiun starigis la
reĝo Nebukadnecar. 3 Tiam kunvenis la satrapoj, regionestroj, militestroj,
ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj potenculoj de la lando, al la
solena malkovro de la statuo, kiun la reĝo Nebukadnecar starigis; kaj ili
stariĝis antaŭ la statuo, kiun Nebukadnecar starigis. 4 Kaj heroldo laŭte
proklamis: Estas sciigate al vi, ho popoloj, gentoj, kaj lingvoj: 5 kiam vi
aŭdos la sonon de korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj
diversaj muzikaj instrumentoj, tiam faligu vin kaj adorkliniĝu al la ora
statuo, kiun starigis la reĝo Nebukadnecar. 6 Kiu ne faligos sin kaj ne
adorkliniĝos, tiu tuj estos ĵetita en ardantan fornon. 7 Tial, kiam ĉiuj
popoloj ekaŭdis la sonon de korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, kaj
diversaj muzikaj instrumentoj, ili faligis sin kaj adorkliniĝis al la ora statuo,
kiun starigis la reĝo Nebukadnecar. 8 En tiu tempo tuj aliris kelkaj Ĥaldeoj
kaj akuzis la Judojn. 9 Ili ekparolis, kaj diris al la reĝo Nebukadnecar: Ho
reĝo, vivu eterne! 10 Vi, ho reĝo, ordonis, ke ĉiu homo, kiu aŭdos la sonon
de korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj
instrumentoj, faligu sin kaj adorkliniĝu al la ora statuo; 11 kaj kiu ne faligos
sin kaj ne adorkliniĝos, tiu estu ĵetita en ardantan fornon. 12 Ekzistas
tamen viroj Judaj, kiujn vi starigis super la aferoj de la lando Babela,
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj tiuj homoj ne obeas vian ordonon,
ho reĝo, ne servas al viaj dioj, kaj ne adorkliniĝas al la ora statuo, kiun
vi starigis. 13 Tiam Nebukadnecar en kolero kaj furiozo ordonis venigi
Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon; kaj oni tuj venigis tiujn virojn al la
reĝo. 14 Nebukadnecar ekparolis, kaj diris al ili: Ĉu intence vi, ho Ŝadraĥ,
Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, ne servas al miaj dioj, kaj ne adorkliniĝas al la ora
statuo, kiun mi starigis? 15 De nun, kiam vi ekaŭdos la sonon de korno,
fluto, harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj instrumentoj,
estu pretaj tuj faligi vin kaj adorkliniĝi al la statuo, kiun mi faris; se vi ne
adorkliniĝos, tiam vi tuj estos ĵetitaj en ardantan fornon; kaj tiam kia dio
savos vin el miaj manoj? 16 Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego respondis kaj
diris al la reĝo: Ho Nebukadnecar, ne estas al ni malfacile respondi al vi
pri tio. 17 Ni havas Dion, al kiu ni servas; Li povas savi nin el la ardanta
forno kaj ankaŭ savi nin el via mano, ho reĝo. 18 Kaj se Li eĉ tion ne faros,
vi tamen sciu, ho reĝo, ke al viaj dioj ni ne servos, kaj al la ora statuo, kiun
vi starigis, ni ne adorkliniĝos. 19 Tiam Nebukadnecar pleniĝis de furiozo,
kaj la aspekto de lia vizaĝo ŝanĝiĝis pro kolero kontraŭ Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj
Abed-Nego; kaj li ordonis ardigi la fornon sepoble pli forte, ol oni faradis
ordinare. 20 Kaj al la plej fortaj militistoj el sia militistaro li ordonis ligi
Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon, kaj ĵeti ilin en la ardantan fornon.
21 Tiam oni ligis tiujn virojn en ilia suba kaj supra vesto, en iliaj kapkovroj
kaj aliaj vestoj, kaj oni ĵetis ilin en la ardantan fornon. 22 Kaj ĉar la ordono
de la reĝo estis severa kaj la forno estis ardigita treege, tial tiujn homojn,
kiuj ĵetis Ŝadraĥon, Meĥaĥon, kaj Abed-Negon, mortigis la flamo de la
fajro. 23 Kaj tiuj tri viroj, Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, falis ligitaj en la
ardantan fornon. 24 Tiam la reĝo Nebukadnecar ekmiregis, kaj en teruro
li leviĝis, ekparolis, kaj diris al siaj konsilistoj: Ĉu ne tri virojn ni ĵetis
ligitajn en la fajron? Ili respondis al la reĝo: Tiel estas, ho reĝo. 25 Sed
li parolis plue, kaj diris: Jen mi vidas kvar virojn, ne ligitajn, kiuj iras

meze de la fajro kaj estas sendifektaj; kaj la kvara aspektas kvazaŭ filo
de la dioj. 26 Kaj Nebukadnecar aliris al la aperturo de la ardanta forno,
ekparolis, kaj diris: Ho Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, servantoj de Dio la
Plejalta! eliru, kaj aliru. Tiam Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego eliris el meze
de la fajro. 27 Kaj la satrapoj, regionestroj, militestroj, kaj konsilistoj de la
reĝo kunvenis, kaj pririgardis tiujn virojn, super kies korpoj la fajro havis
nenian forton, tiel, ke eĉ haro sur ilia kapo ne bruldifektiĝis, iliaj vestoj
ne ŝanĝiĝis, kaj eĉ odoron de fajro oni ne sentis sur ili. 28 Nebukadnecar
ekparolis, kaj diris: Benata estu Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, kiu
sendis Sian anĝelon, kaj savis Siajn servantojn pro tio, ke ili fidis je Li,
ne obeis la ordonon de la reĝo, kaj oferis siajn korpojn, por ne servi kaj
adorkliniĝi al alia dio, krom sia Dio. 29 Nun mi donas ordonon: Se iu el ia
popolo, gento, aŭ lingvo eldiros blasfemon kontraŭ Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ,
kaj Abed-Nego, tiu estos hakita en pecojn kaj lia domo estos ruinigita; ĉar
ne ekzistas alia dio, kiu povus savi tiamaniere. 30 Kaj la reĝo denove tre
altigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon en la lando Babela.

4

1 La reĝo Nebukadnecar al ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj, kiuj estas sur
la tuta tero: Kresku via bonstato! 2 Mi trovas bona konigi la pruvosignojn
kaj miraklojn, kiujn faris sur mi Dio la Plejalta. 3 Kiel grandaj estas Liaj
pruvosignoj, kaj kiel potencaj estas Liaj mirakloj! Lia reĝado estas eterna,
kaj Lia regado estas en ĉiuj generacioj.

4 Mi, Nebukadnecar, estis trankvila en mia domo kaj bonfarta en mia
palaco. 5 Sed mi vidis sonĝon, kiu teruris min, kaj la meditado sur mia lito
kaj la vizioj de mia kapo min konsternis. 6 Kaj mi donis ordonon venigi
al mi ĉiujn saĝulojn de Babel, por ke ili diru al mi la signifon de la sonĝo.
7 Tiam venis la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj divenistoj; mi rakontis
al ili la sonĝon, sed ili ne povis klarigi al mi ĝian signifon. 8 Fine venis
al mi Daniel, al kiu estis donita la nomo Beltŝacar, laŭ la nomo de mia
dio, kaj kiu havas en si la spiriton de la sanktaj dioj; mi rakontis al li la
sonĝon: 9 Ho Beltŝacar, ĉefo de la astrologoj, pri kiu mi scias, ke en vi
estas la spirito de la sanktaj dioj kaj nenia kaŝitaĵo vin embarasas: klarigu
al mi la vizion de mia sonĝo kaj ĝian signifon. 10 La vizio de mia kapo sur
mia lito estis jena: mi vidis, ke jen meze de la tero staras arbo tre alta;
11 tiu arbo estas bonkreska kaj forta, kaj ĝia alto atingas la ĉielon, kaj oni
ĝin vidas ĝis la randoj de la tuta tero; 12 ĝia foliaro estas bela, kaj multe
da fruktoj estas sur ĝi, kaj sur ĝi troviĝas manĝaĵo por ĉiuj; en la ombro
sub ĝi kaŝas sin bestoj de la kampo, kaj sur ĝiaj branĉoj sidas birdoj de
la ĉielo, kaj ĉiu karno nutras sin de ĝi. 13 Kaj mi vidis en la vizioj de mia
kapo sur mia lito, ke jen sankta prizorganto malsupreniris de la ĉielo, 14 kaj
per laŭta voĉo li diris: Dehaku ĉi tiun arbon, ĉirkaŭhaku ĝiajn branĉojn,
deprenu de ĝi la foliaron, kaj disĵetu ĝiajn fruktojn, por ke foriĝu la bestoj,
kiuj estas sub ĝi, kaj la birdoj forflugu de ĝiaj branĉoj. 15 Sed ĝian ĉefan
radikon restigu en la tero, en ĉenoj feraj kaj kupraj, meze de la herbo de
la kampo; ĝin trinkigu la roso de la ĉielo, kaj kune kun la bestoj ĝi nutru
sin per la herboj de la tero. 16 La homa koro estos prenita for de ĝi, kaj
ĝi ricevos koron bestan, kaj tiel pasos super ĝi sep jaroj. 17 Per la ordono
de la prizorgantoj tio estas decidita, kaj per la dekreto de la sanktuloj tio
estas destinita, por ke la vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas en la regno

de la homoj, kaj donas ĝin al tiu, al kiu Li volas, kaj starigas super ĝi la
plej humilan el la homoj. 18 Tian sonĝon vidis mi, reĝo Nebukadnecar. Kaj
vi, ho Beltŝacar, diru ĝian signifon; ĉar neniu el la saĝuloj en mia regno
povas klarigi ĝian signifon, sed vi povas, ĉar vi havas en vi la spiriton de
la sanktaj dioj.

19 Tiam Daniel, kiu havis la nomon Beltŝacar, en la daŭro de unu horo
staris konsternite, kaj liaj pensoj lin malĝojigis. La reĝo ekparolis, kaj
diris: Ho Beltŝacar, ne embarasu vin la sonĝo kaj ĝia signifo. Beltŝacar
respondis kaj diris: Ho mia sinjoro, por viaj malamikoj estu tiu sonĝo, kaj
por viaj malamantoj estu ĝia signifo. 20 La arbo, kiun vi vidis, kiu elkreskis
alte kaj forte, atingis per sia pinto la ĉielon, kaj estis videbla sur la tuta
tero, 21 kaj sur kiu estis bela foliaro, multe da fruktoj kaj manĝaĵo por ĉiuj,
sub kiu sidis bestoj de la kampo, kaj sur kies branĉoj sidis birdoj de la
ĉielo — 22 tio estas vi, ho reĝo altiĝinta; via grandeco kreskis kaj atingis
ĝis la ĉielo, kaj via potenco ĝis la randoj de la tero. 23 Kaj ke la reĝo vidis
sanktan prizorganton, kiu malsupreniris de la ĉielo, kaj diris: Dehaku la
arbon kaj ekstermu ĝin, sed nur ĝian ĉefan radikon restigu en la tero, en
ĉenoj feraj kaj kupraj, meze de la herbo de la kampo, ĝin trinkigu la roso
de la ĉielo, kaj ĝi havu la sorton de la bestoj de la kampo, ĝis pasos super
ĝi sep jaroj — 24 jen estas la signifo de tio, ho reĝo: tio estas dekreto de la
Plejaltulo, kiu trafos mian sinjoron, la reĝon. 25 Vi estos elpuŝita el meze
de la homoj, kaj vi vivos kun la bestoj de la kampo; per herbo oni vin
nutros, kiel bovojn; roson de la ĉielo oni trinkigos al vi; kaj sep jaroj pasos
super vi, ĝis vi ekscios, ke super la regno de homoj regas la Plejaltulo, kaj
donas ĝin al tiu, al kiu Li volas. 26 Kaj ke estas ordonite restigi la ĉefan
radikon de la arbo — tio signifas, ke via regno estos redonita al vi, kiam vi
konfesos la potencon de la ĉielo. 27 Tial, ho reĝo, volu favore akcepti mian
konsilon: liberigu vin de viaj pekoj per justeco kaj de viaj malbonagoj per
favorkoreco al malriĉuloj; per tio via bonstato fariĝos longedaŭra. 28 Ĉio
ĉi tio efektiviĝis sur la reĝo Nebukadnecar. 29 Post paso de dek du monatoj,
promenante tra la reĝa palaco en Babel, 30 la reĝo ekparolis, kaj diris: Ĉu
tio ne estas la majesta Babel, kiun por restado de la reĝo mi aranĝis per la
forto de mia potenco kaj por la gloro de mia majesto? 31 Kiam ĉi tiu parolo
estis ankoraŭ en la buŝo de la reĝo, eksonis voĉo el la ĉielo: Al vi, ho reĝo
Nebukadnecar, estas dirate: La regno estas prenata for de vi; 32 kaj vi estas
elpuŝata el meze de la homoj, kaj vi vivos kun la bestoj de la kampo; per
herbo oni vin nutros, kiel bovojn; kaj sep jaroj pasos super vi, ĝis vi ekscios,
ke super la regno de homoj regas la Plejaltulo, kaj donas ĝin al tiu, al kiu
Li volas. 33 Tuj plenumiĝis tiu verdikto sur Nebukadnecar; li estis elpuŝita
el meze de la homoj, li komencis manĝis herbon, kiel bovoj, lia korpo estis
trinkigata de la roso de la ĉielo, tiel, ke liaj haroj kreskis kiel la plumoj de
aglo kaj liaj ungoj fariĝis kiel ĉe birdo. 34 Post paso de la difinita tempo, mi,
Nebukadnecar, levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj mia prudento revenis al
mi; kaj mi benis la Plejaltulon, mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas eterne,
kies regado estas regado eterna kaj kies regno daŭras en ĉiuj generacioj.
35 Ĉiuj, kiuj vivas sur la tero, estas kalkuleblaj kiel nenio. Laŭ Sia volo
Li agas, kiel kun la armeo de la ĉielo, tiel kun la vivantoj sur la tero; kaj
ekzistas neniu, kiu povus kontraŭstari al Lia mano, aŭ demandi Lin: Kion
Vi faras? 36 En tiu tempo revenis al mi mia prudento, kaj mi ricevis denove
mian reĝan honoron, mian majeston, kaj mian antaŭan aspekton; tiam
elserĉis min miaj konsilistoj kaj miaj altranguloj, mi estis denove starigita

super mia regno, kaj mia majesto fariĝis ankoraŭ pli granda. 37 Nun mi,
Nebukadnecar, laŭdas, altigas, kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj
estas veraj kaj kies vojoj estas ĝustaj, kaj kiu la fierulojn povas humiligi.

5

1 La reĝo Belŝacar faris grandan festenon por siaj mil eminentuloj kaj
multe drinkis kun tiuj mil. 2 Fariĝinte ebria, Belŝacar ordonis alporti la
orajn kaj arĝentajn vazojn, kiujn lia patro Nebukadnecar venigis el la
templo de Jerusalem, por ke el ili trinku la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj
edzinoj kaj kromvirinoj. 3 Tiam oni alportis la orajn vazojn, kiuj estis
prenitaj el la sanktejo de la domo de Dio en Jerusalem; kaj trinkis el
ili la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj kromvirinoj. 4 Ili trinkis
vinon, kaj gloris la diojn orajn kaj arĝentajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj
ŝtonajn. 5 En tiu momento aperis fingroj de homa mano kaj komencis
skribi kontraŭ la kandelabro sur la kalkita muro de la reĝa salono; kaj la
reĝo vidis la manon, kiu skribis. 6 Tiam ŝanĝiĝis la vizaĝaspekto de la
reĝo, liaj pensoj konfuziĝis, la ligiloj de liaj lumboj malstreĉiĝis, kaj liaj
genuoj tremante kunfrapiĝadis. 7 La reĝo laŭtege ekkriis, ke oni venigu
la magiistojn, Ĥaldeojn, kaj divenistojn. La reĝo ekparolis, kaj diris al la
saĝuloj de Babel: Kiu ajn tralegos ĉi tiun surskribon kaj klarigos al mi
ĝian signifon, tiu ricevos purpuran veston, ora ĉeno estos sur lia kolo, kaj
li estos la tria reganto en la regno. 8 Tiam venis ĉiuj saĝuloj de la reĝo;
sed ili ne povis tralegi la surskribon, nek klarigi al la reĝo ĝian signifon.
9 La reĝo Belŝacar forte maltrankviliĝis, kaj lia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis, kaj
antaŭ liaj eminentuloj konfuziĝis. 10 Ĉe tiu okazintaĵo, kiu fariĝis al la
reĝo kaj al liaj altranguloj, en la salonon de la festeno eniris la reĝino. La
reĝino ekparolis, kaj diris: Ho reĝo, vivu eterne! Ne konsternu vin viaj
pensoj, kaj ne ŝanĝiĝu via vizaĝaspekto. 11 En via regno ekzistas viro, kiu
havas en si la spiriton de la sanktaj dioj; en la tempo de via patro oni
trovis en li lumon, prudenton, kaj saĝon, similan al la saĝo de la dioj; kaj
la reĝo Nebukadnecar, via patro, la reĝo mem, via patro, faris lin ĉefo de
la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj divenistoj; 12 ĉar en li oni trovis altan
spiriton, scion, kaj prudenton, por klarigi sonĝojn, komentarii sentencojn,
kaj malkaŝi kaŝitaĵojn. Tio estas Daniel, al kiu la reĝo donis la nomon
Beltŝacar. Tial oni voku Danielon, kaj li klarigos la signifon.

13 Tiam oni alkondukis Danielon antaŭ la reĝon; kaj la reĝo ekparolis, kaj
diris al Daniel: Ĉu vi estas Daniel, unu el la forkaptitaj filoj de Judujo, kiujn
mia patro, la reĝo, venigis el Judujo? 14 Mi aŭdis pri vi, ke la spirito de la
dioj estas en vi, kaj ke lumo, prudento, kaj eksterordinara saĝo troviĝas
en vi. 15 Nun estis alkondukitaj al mi la saĝuloj kaj magiistoj, por tralegi
ĉi tiun surskribon kaj klarigi al mi ĝian signifon; sed ili ne povis klarigi al
mi la sencon de ĉi tiuj vortoj. 16 Sed mi aŭdis pri vi, ke vi povoscias klarigi
signifon kaj malkaŝi kaŝitaĵon. Tial, se vi povas tralegi ĉi tiun surskribon
kaj klarigi al mi ĝian signifon, vi ricevos purpuran veston, ora ĉeno estos
sur via kolo, kaj vi estos la tria reganto en la regno. 17 Tiam Daniel
respondis kaj diris al la reĝo: Viaj donacoj restu ĉe vi, viajn rekompencojn
donu al iu alia; mi tamen tralegos al la reĝo la surskribon, kaj mi klarigos
al li la signifon. 18 Ho reĝo! Dio la Plejalta donis al via patro Nebukadnecar
regnon, potencon, honoron, kaj gloron. 19 Pro la potenco, kiun Li donis al
li, ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj tremis kaj havis timon antaŭ li; kiun
li volis, li mortigis, kaj kiun li volis, li lasis vivi; kiun li volis, li altigis,

kaj kiun li volis, li malaltigis. [20] Sed kiam lia koro fieriĝis kaj lia spirito
malhumiliĝis, li estis deĵetita el sia reĝa trono kaj senigita je sia gloro;
[21] kaj li estis elpuŝita el meze de la homoj, kaj lia koro fariĝis simila al
koro de besto, kaj li vivis kun sovaĝaj azenoj; li manĝis herbon, kiel la
bovoj, kaj lia korpo estis trinkigata per la roso de la ĉielo; ĝis li eksciis, ke
super la regno de homoj regas Dio la Plejalta, kaj donas ĝin al tiu, al kiu
Li volas. [22] Vi, lia filo, ho Belŝacar, ne humiligis vian koron, kvankam vi
sciis ĉion tion; [23] sed vi levis vin kontraŭ la Reganton de la ĉielo, tiel, ke la
vazojn el Lia domo oni alportis al vi, kaj vi kun viaj eminentuloj, kun viaj
edzinoj kaj kromvirinoj, trinkis vinon el ili; kaj vi gloris la diojn arĝentajn
kaj orajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn, kiuj ne vidas, ne aŭdas,
kaj ne pensas; kaj Dion, en kies mano estas la spiro de via vivo kaj ĉiuj
viaj vojoj, vi ne gloris. [24] Pro tio estas sendita de Li la mano kaj skribita ĉi
tiu surskribo. [25] Jen estas la surskribo, kiu estas desegnita: MENE, MENE,
TEKEL, UFARSIN. [26] Jen estas la signifo de la vortoj: MENE: Dio kalkulis la
tempon de via reĝado kaj metis al ĝi finon; [27] TEKEL: vi estas pesita sur
pesilo kaj trovita tro malpeza; [28] PERES: via regno estas dividita kaj donita
al la Medoj kaj Persoj. [29] Tiam laŭ ordono de Belŝacar oni metis purpuran
veston sur Danielon kaj oran ĉenon sur lian kolon, kaj oni proklamis lin la
tria reganto en la regno. [30] En tiu sama nokto Belŝacar, reĝo de la Ĥaldeoj,
estis mortigita. [31] Dario, la Medo, ricevis la regnon, havante la aĝon de
sesdek du jaroj.

6

[1] Kaj Dario bonvolis starigi super sia regno cent dudek satrapojn, por
administri lian tutan regnon; [2] kaj super ili tri ĉefajn estrojn, inter kiuj
estis ankaŭ Daniel, por ke la satrapoj donadu al ili kalkulraportojn, kaj
por ke la reĝo ne havu malprofiton. [3] Sed Daniel superis la aliajn ĉefajn
estrojn kaj satrapojn, ĉar li havis eksterordinaran saĝon; kaj la reĝo havis
jam la intencon starigi lin super la tuta regno. [4] Tiam la ĉefaj estroj kaj la
satrapoj komencis serĉi pretekston, por akuzi Danielon koncerne la aferojn
de la regno. Sed ili povis trovi nenian pretekston nek kulpon; ĉar li estis
fidela, kaj nenia kulpo nek krimo estis trovebla en li. [5] Tiam tiuj homoj
diris: Ni ne povos trovi kulpon en tiu Daniel, se ni ne trovos ion kontraŭ
li en la leĝoj de lia Dio. [6] Kaj tiuj ĉefaj estroj kaj satrapoj venis al Dario,
kaj diris al li tiel: Ho reĝo Dario, vivu eterne! [7] Ĉiuj ĉefaj estroj de la
regno, regionestroj, satrapoj, konsilistoj, kaj militestroj interkonsentis, ke
oni devas elirigi reĝan dekreton kaj severe ordoni, ke ĉiun, kiu en la daŭro
de tridek tagoj petos ion de ia dio aŭ homo anstataŭ de vi, ho reĝo, oni
ĵetu en kavon de leonoj. [8] Tial konfirmu, ho reĝo, ĉi tiun decidon, kaj
subskribu la ordonon, por ke ĝi ne estu malobeata, kiel leĝo de Medujo
kaj Persujo, kiun neniu povas senvalorigi. [9] La reĝo Dario subskribis la
dekreton. [10] Kiam Daniel eksciis, ke estas subskribita tia ordono, li iris
en sian domon, kaj antaŭ la fenestroj de sia ĉambro, malfermitaj en la
direkto al Jerusalem, li tri fojojn ĉiutage genuis kaj preĝis al sia Dio kaj
gloradis Lin, kiel li faradis antaŭe. [11] Tiam tiuj homoj ĉirkaŭis Danielon,
kaj trovis lin preĝanta kaj petanta favorkorecon antaŭ sia Dio. [12] Kaj ili
iris, kaj diris al la reĝo koncerne la reĝan dekreton: Ĉu vi ne ordonis per
dekreto, ke ĉiun homon, kiu en la daŭro de tridek tagoj petos ion de ia dio
aŭ homo krom vi, ho reĝo, oni ĵetu en kavon de leonoj? La reĝo respondis
kaj diris: Jes, tio efektive estas dekretita, kiel neforigebla leĝo de Medujo

kaj Persujo. 13 Tiam ili respondis kaj diris al la reĝo: Jen Daniel, kiu estas
el la transloĝigitaj filoj de Judujo, ne atentas vin, ho reĝo, nek la dekreton,
subskribitan de vi, sed tri fojojn ĉiutage li preĝas siajn preĝojn. 14 Aŭdinte
tion, la reĝo forte afliktiĝis en sia animo, kaj, dezirante savi Danielon, li
multe klopodis ĝis la subiro de la suno, por liberigi lin. 15 Sed tiuj homoj
ĉirkaŭis la reĝon, kaj diris al li: Sciu, ho reĝo, ke laŭ la leĝoj de Medujo
kaj Persujo ĉiu malpermeso aŭ ordono, konfirmita de la reĝo, devas resti
neŝanĝebla. 16 Tiam la reĝo ordonis, kaj oni alkondukis Danielon, kaj ĵetis
lin en kavon de leonoj. Sed la reĝo diris al Daniel: Via Dio, al kiu vi senĉese
servas, savu vin! 17 Kaj oni alportis ŝtonon kaj metis ĝin sur la aperturon
de la kavo; kaj la reĝo sigelis ĝin per sia ringo kaj per la ringo de siaj
altranguloj, por ke ne fariĝu ia ŝanĝo koncerne Danielon. 18 Poste la reĝo
iris en sian palacon, pasigis la nokton en fastado, eĉ ne permesis alporti
al li manĝaĵon; kaj ankaŭ dormi li ne povis. 19 Matene la reĝo leviĝis ĉe
la tagiĝo kaj iris rapide al la kavo de la leonoj. 20 Kaj kiam li alvenis al
la kavo, li vokis per malĝoja voĉo Danielon; kaj ekparolinte, la reĝo diris
al Daniel: Ho Daniel, servanto de la vivanta Dio! Ĉu via Dio, al kiu vi
senĉese servas, povis savi vin de la leonoj? 21 Tiam Daniel respondis al la
reĝo: Ho reĝo, vivu eterne! 22 Mia Dio sendis Sian anĝelon, kaj baris la
buŝon de la leonoj, kaj ili faris al mi nenian difekton; ĉar mi estis trovita
pura antaŭ Li; kaj ankaŭ antaŭ vi, ho reĝo, mi ne faris krimon. 23 Tiam la
reĝo tre ekĝojis pri li kaj ordonis levi Danielon el la kavo. Kaj oni eligis
Danielon el la kavo, kaj nenia difekto montriĝis sur li; ĉar li kredis al sia
Dio. 24 Kaj la reĝo ordonis alkonduki tiujn virojn, kiuj per sia akuzo volis
pereigi Danielon, kaj ĵeti en la kavon de la leonoj ilin mem, kaj ankaŭ iliajn
infanojn kaj iliajn edzinojn; kaj ankoraŭ antaŭ ol ili atingis la fundon de
la kavo, la leonoj kaptis ilin kaj frakasis ĉiujn iliajn ostojn.

25 Post tio la reĝo Dario skribis al ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj de la
tuta tero: Kresku via bonfarto! 26 Mi donas ordonon, ke en ĉiu regiono de
mia regno oni timu kaj respektu Dion de Daniel; ĉar Li estas Dio vivanta kaj
eterne restanta, Lia regno estas nedetruebla, kaj Lia regado estas senfina.
27 Li liberigas kaj savas, Li faras miraklojn kaj pruvosignojn en la ĉielo kaj
sur la tero; Li savis Danielon kontraŭ leonoj. 28 Kaj Daniel havis sukceson
dum la reĝado de Dario, kaj dum la reĝado de Ciro, la Perso.

7

1 En la unua jaro de Belŝacar, reĝo de Babel, Daniel havis sonĝon kaj
vizion de sia kapo sur sia lito. Li enskribis tiun sonĝon, prezentinte la
esencon de la afero. 2 Daniel komencis sian rakonton, dirante: Mi vidis en
mia nokta vizio, ke jen kvar ventoj de la ĉielo batalas inter si sur granda
maro. 3 Kaj eliris el la maro kvar grandegaj bestoj malsimilaj unu al alia.
4 La unua estis kiel leono, sed ĝi havis flugilojn de aglo; mi vidis, kiel fine
oni deŝiris de ĝi la flugilojn, oni levis ĝin de la tero, kaj starigis sur piedoj,
kiel homon, kaj homa koro estis donita al ĝi. 5 Jen ankaŭ dua besto, simila
al urso, staris ĉe ĝia flanko, kaj tri kojnodentojn ĝi havis en sia buŝo, inter
siaj dentoj. Kaj estis dirite al ĝi: Leviĝu, kaj manĝu multe da karno. 6 Poste
mi vidis ankoraŭ unu beston, similan al leopardo; sur sia dorso ĝi havis
kvar flugilojn de birdo, kaj kvar kapojn havis tiu besto, kaj potenco estis
donita al ĝi. 7 Poste mi vidis en la nokta vizio beston kvaran, teruran,
monstran, kaj tre fortan; ĝi havis grandegajn ferajn dentojn; ĝi manĝegis
kaj frakasis, kaj la restaĵon ĝi dispremis per la piedoj; ĝi estis malsimila

al ĉiuj antaŭaj bestoj kaj havis dek kornojn. 8 Mi rigardis tiujn kornojn,
kaj jen inter ili aperis alia korno, malgranda; kaj tri el la antaŭaj kornoj
estis elŝiritaj antaŭ ĝi kun la radiko; kaj jen montriĝis, ke tiu korno havas
okulojn, kiel okuloj de homo, kaj buŝon, kiu parolas malhumile. 9 Fine
mi vidis, ke estas starigitaj tronoj, kaj sidiĝis la Antaŭtempulo. Lia vesto
estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj sur Lia kapo estis kiel pura lano; Lia
trono estis brilantaj flamoj, ĝiaj radoj estis flamanta fajro. 10 Fajra rivero
elfluis kaj disverŝiĝis antaŭ Li; miloj da miloj servis al Li, kaj dekmiloj
da dekmiloj staris antaŭ Li. La juĝantoj sidiĝis, kaj la libroj malfermiĝis.
11 Tiam mi vidis, kiel fine, pro la malhumilaj vortoj, kiujn parolis la korno,
la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis frakasita, kaj ĵetita en fajron,
por forbruli. 12 Ankaŭ de la aliaj bestoj oni forprenis ilian potencon, kaj
daŭro de la vivo estis donita al ili nur por difinita tempo kaj ĝis difinita
templimo. 13 Poste mi vidis en la nokta vizio, ke jen en la nuboj de la ĉielo
iris kvazaŭ filo de homo, venis al la Antaŭtempulo, kaj estis alkondukita
al Li. 14 Kaj al li estis donita potenco, gloro, kaj regno, por ke ĉiuj popoloj,
gentoj, kaj lingvoj servu al li; lia regado estas regado eterna, kiu ne ĉesiĝos,
kaj lia regno ne detruiĝos.

15 Ĉe mi, Daniel, ektremis mia spirito en mia korpo, kaj la vizio de mia
kapo konsternis min. 16 Mi aliris al unu el la antaŭstarantoj kaj demandis
lin pri la vera signifo de ĉio ĉi tio, kaj li komencis paroli al mi kaj klarigis
al mi la sencon de la diritaĵo. 17 Tiuj kvar grandaj bestoj signifas, ke kvar
regnoj formiĝos sur la tero. 18 Poste prenos la regnon la sanktuloj de la
Plejaltulo, kaj ili posedos la regnon eterne, en eterna eterneco. 19 Tiam
mi deziris havi precizan klarigon pri la kvara besto, kiu estis malsimila al
ĉiuj, kaj terura, kun feraj dentoj kaj kupraj ungegoj, manĝegis kaj frakasis
kaj la restaĵon dispremis per la piedoj; 20 kaj pri la dek kornoj, kiuj estis
sur ĝia kapo, kaj pri la alia, kiu poste eliris kaj antaŭ kiu elfalis tri, pri tiu
sama korno, kiu havis okulojn kaj buŝon parolantan malhumile, kaj kiu laŭ
sia aspekto estis pli granda ol la aliaj. 21 Mi vidis, kiel tiu korno komencis
bataladon kontraŭ la sanktuloj kaj estis jam venkanta ilin, 22 ĝis venis la
Antaŭtempulo; tiam la juĝo estis farita por la sanktuloj de la Plejaltulo,
kaj venis la tempo, kiam la regnon ekposedis la sanktuloj. 23 Kaj li diris:
La kvara besto estas la kvara regno, kiu estos sur la tero, malsimila al ĉiuj
regnoj, kaj ĝi manĝegos la tutan teron, piedpremos kaj frakasos ĝin. 24 La
dek kornoj signifas, ke el tiu regno aperos dek reĝoj, kaj post ili eliros alia,
malsimila al la antaŭaj, kaj faligos tri reĝojn. 25 Li blasfemos kontraŭ la
Plejaltulo kaj frapos la sanktulojn de la Plejaltulo; li eĉ arogos al si ŝanĝi
la tempojn kaj leĝojn. Ili estos transdonitaj en lian manon ĝis paso de
unu tempo kaj du tempoj kaj duono de tempo. 26 Poste aperos juĝo, kaj
ĝi forprenos de li la potencon, por lia pereo kaj plena ekstermiĝo. 27 Sed
la regado, potenco, kaj grandeco de la regnoj sub la tuta ĉielo estos donita
al la sankta popolo de la Plejaltulo, kies regno estas regno eterna, kaj ĉiuj
potenculoj servados kaj obeados al Li. 28 Ĉi tie finiĝas la parolo. Mi, Daniel,
estis tre konsternita de mia meditado, kaj mia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis sur
mi; sed la parolon mi konservis en mia koro.

8

1 En la tria jaro de reĝado de la reĝo Belŝacar aperis al mi, al Daniel,
vizio, post tiu, kiu aperis al mi en la komenco. 2 Kiam mi vidis la vizion,
mi estis en la kastelurbo Ŝuŝan, kiu troviĝas en la lando Elam; sed en la

vizio mi vidis, ke mi estas ĉe la rivero Ulaj. 3 Mi levis miajn okulojn, kaj mi
ekvidis: jen unu virŝafo staras ĉe la rivero; ĝi havas du kornojn, kaj ambaŭ
kornoj estas altaj, sed unu estas pli alta ol la dua, kaj la pli alta elkreskis
poste. 4 Mi vidis, ke tiu virŝafo kornopuŝas okcidenten, norden, kaj suden,
kaj nenia besto povas kontraŭstari al ĝi, kaj neniu povas savi kontraŭ ĝia
forto; kaj ĝi faras ĉion, kion ĝi volas, kaj ĝi estas granda. 5 Dum mi atente
ĝin rigardis, jen de okcidente iras virkapro sur la tutan teron, kaj ĝi ne
tuŝas la teron. Tiu virkapro havis bone videblan kornon inter siaj okuloj.
6 Kaj ĝi iris al tiu kornohava virŝafo, kiun mi vidis starantan ĉe la rivero,
kaj ĵetis sin sur ĝin kun furioza forto; 7 kaj mi vidis, ke, alproksimiĝinte
al la virŝafo, ĝi furioziĝis kontraŭ ĝi, frapis la virŝafon, kaj rompis ambaŭ
ĝiajn kornojn; kaj la virŝafo ne havis la forton, por kontraŭstari al ĝi, kaj ĉi
tiu ĵetis ĝin sur la teron kaj disbatis ĝin per la piedoj; kaj neniu povis savi
la virŝafon kontraŭ ĝia forto. 8 Tiam la virkapro forte grandiĝis. Kiam ĝi
fariĝis tre forta, rompiĝis la granda korno, kaj anstataŭ ĝi eliris kvar aliaj
en la direkto al la kvar ventoj de la ĉielo. 9 El unu el ili eliris alia korno
malgranda, kiu forte kreskis suden kaj orienten kaj al la plej bela lando.
10 Kaj ĝi kreskis ĝis la armeo de la ĉielo, kaj ĝi ĵetis sur la teron parton
de tiu armeo kaj de la steloj, kaj dispremis ilin per la piedoj. 11 Kaj eĉ
kontraŭ la armeestron ĝi leviĝis, forprenis de li la ĉiutagajn oferojn, kaj
ruinigis lian sanktan loĝejon. 12 Forto estis donita al ĝi kontraŭ la ĉiutagaj
oferoj pro peko; kaj ĝi ĵetis la veron sur la teron kaj laboris kun sukceso.
13 Kaj mi aŭdis unu sanktulon, kiu parolis, kaj tiu sanktulo diris al iu, kiu
demandis: Ĝis kiam havos forton la profetaĵo pri la ĉiutagaj oferoj kaj pri
la terura peko, ke la sanktejo kaj la armeo estos piedpremataj? 14 Kaj li
diris al mi: Ĝis pasos du mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam la sanktejo
denove estos sanktigita.

15 Dum mi, Daniel, estis rigardanta tiun vizion kaj serĉanta ĝian signifon,
jen stariĝis antaŭ mi bildo de viro. 16 Kaj el meze de Ulaj mi aŭdis homan
voĉon, kiu vokis kaj diris: Gabriel, klarigu al li la vizion. 17 Kaj li aliris
al tiu loko, kie mi staris; kaj kiam li venis, mi eksentis teruron kaj falis
vizaĝaltere; kaj li diris al mi: Sciu, ho homido, ke la vizio koncernas la
finon de la tempo. 18 Kiam li parolis al mi, mi kuŝis senkonscie sur la tero;
sed li ektuŝis min kaj starigis min sur mia loko. 19 Kaj li diris: Jen mi sciigas
al vi, kio estos ĉe la fino de la kolero; ĉar tio koncernas la finan tempon.
20 La virŝafo, kiun vi vidis kun la du kornoj, estas la reĝoj de Medujo
kaj Persujo; 21 kaj la vila virkapro estas la reĝo de Grekujo; la granda
korno inter ĝiaj okuloj estas la unua reĝo; 22 ĝi rompiĝis, kaj anstataŭ
ĝi eliris kvar aliaj; kvar regnoj formiĝos el la nacio, sed ne tiel fortaj, kiel
ĝi estis antaŭe. 23 En la fina tempo de tiuj regnoj, kiam la perfiduloj havos
sukceson, aperos reĝo malmodesta, lerta ruzulo. 24 Li fariĝos potenca, sed
ne per sia forto; li faros grandan dezertigadon, li havos sukceson en siaj
faroj, li pereigos fortulojn kaj la popolon de la sanktuloj. 25 Kaj pro lia
saĝeco liaj ruzaĵoj sukcesos en lia mano, kaj li fieriĝos, kaj meze de paco
li multajn pereigos, kaj li leviĝos kontraŭ la Princon de la princoj; sed li
estos frakasita, kvankam ne per mano. 26 La vizio pri la vespero kaj la
mateno, kiu estas dirita al vi, estas vera; sed tenu la vizion sekrete, ĉar
ĝi rilatas tempon malproksiman. 27 Kaj mi, Daniel, senfortiĝis, kaj estis
malsana dum kelke da tagoj. Poste mi leviĝis kaj komencis okupadi min
per la aferoj de la reĝo. Mi estis konsternita de la vizio, sed neniu tion
rimarkis.

9

[1] En la unua jaro de Dario, filo de Aĥaŝveroŝ, el la gento Meda, kiu
fariĝis reĝo super la regno de la Ĥaldeoj, [2] en la unua jaro de lia reĝado,
mi, Daniel, rimarkis en la libroj la nombron de la jaroj, pri kiuj la Eternulo
parolis al la profeto Jeremia, ke devas finiĝi sepdek jaroj de la dezerteco
de Jerusalem. [3] Kaj mi turnis mian vizaĝon al Dio, la Sinjoro, por preĝi
kaj petegi, en fastado, sakaĵo, kaj cindro. [4] Kaj mi preĝis al la Eternulo,
mia Dio, mi faris konfeson, kaj mi diris: Mi petas Vin, ho Sinjoro, Dio
granda kaj timinda, kiu konservas la interligon kaj favorkorecon al Liaj
amantoj kaj al la plenumantoj de Liaj ordonoj! [5] Ni pekis, ni malbonagis,
ni estis malpiaj, ni ribelis, kaj ni defalis de Viaj ordonoj kaj decidoj; [6] ni ne
aŭskultis Viajn servantojn, la profetojn, kiuj parolis en Via nomo al niaj
reĝoj, estroj, kaj patroj, kaj al la tuta popolo de la lando. [7] Vi, ho Sinjoro,
estas prava, kaj ni devas honti, kiel nun, ĉiu Judo, la loĝantoj de Jerusalem
kaj la tuta Izrael, la proksimaj kaj la malproksimaj, en ĉiuj landoj, kien Vi
dispelis ilin pro iliaj malbonagoj, kiujn ili faris koncerne Vin. [8] Ho Sinjoro!
ni hontas pro niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kiuj pekis antaŭ Vi. [9] Sed la
Sinjoro, nia Dio, havas kompatemon kaj pardonemon, kvankam ni defalis
de Li [10] kaj ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, nia Dio, por iradi laŭ Liaj
instruoj, kiujn Li donis al ni per Siaj servantoj, la profetoj. [11] La tuta Izrael
malobeis Vian instruon, kaj deturnis sin, por ne aŭskulti Vian voĉon; pro
tio trafis nin la malbeno kaj la ĵuro, pri kiuj estas skribite en la instruo de
Moseo, servanto de Dio; ĉar ni pekis kontraŭ Li. [12] Kaj Li plenumis Sian
vorton, kiun Li diris pri ni, kaj pri niaj juĝistoj, kiuj faradis juĝon ĉe ni,
kaj Li venigis sur nin grandan malfeliĉon; sub la tuta ĉielo nenie fariĝis
tio, kio fariĝis al Jerusalem. [13] Kiel estas skribite en la instruo de Moseo,
tiel trafis nin tiu tuta malfeliĉo; ni tamen ne preĝis antaŭ la Eternulo,
nia Dio, deturnante nin de niaj malbonagoj kaj penante kompreni Vian
veron. [14] Kaj la Eternulo viglis super la malfeliĉo kaj venigis ĝin sur nin;
ĉar justa estas la Eternulo, nia Dio, en ĉiuj Siaj faroj, kiujn Li faras, sed ni ne
aŭskultis Lian voĉon. [15] Kaj nun, ho Sinjoro, nia Dio, kiu elkondukis Vian
popolon el la lando Egipta per forta mano, kaj faris al Vi gloran nomon,
kiel ĝi nun estas, ni pekis, ni estis malpiaj. [16] Ho Sinjoro, konforme al Via
tuta bonfaremeco deturniĝu nun Via kolero kaj Via indigno de Via urbo
Jerusalem, de Via sankta monto; ĉar pro niaj pekoj kaj pro la malbonagoj
de niaj patroj Jerusalem kaj Via popolo estas hontindaĵo antaŭ ĉiuj niaj
ĉirkaŭantoj. [17] Kaj nun aŭskultu, ho nia Dio, la preĝon de Via servanto
kaj lian petegon, kaj lumu per Via vizaĝo sur Vian dezertigitan sanktejon,
pro la Sinjoro. [18] Klinu, ho mia Dio, Vian orelon, kaj aŭskultu; malfermu
Viajn okulojn, kaj vidu nian ruinigitecon, kaj la urbon, kiu estas nomata
per Via nomo; ĉar ne pro nia praveco, sed pro Via granda kompatemeco, ni
faligas antaŭ Vi nian preĝon. [19] Ho Sinjoro, aŭskultu! ho Sinjoro, pardonu!
ho Sinjoro, atentu kaj agu, ne prokrastu, pro Vi mem, ho mia Dio, ĉar Vian
nomon portas Via urbo kaj Via popolo.

[20] Dum mi ankoraŭ parolis kaj preĝis kaj konfesis miajn pekojn kaj la
pekojn de mia popolo Izrael kaj metis mian petegon antaŭ la Eternulon,
mian Dion, pri la sankta monto de mia Dio; [21] dum mi ankoraŭ parolis
preĝante, la viro Gabriel, kiun mi vidis antaŭe en la vizio, alflugis, kaj
ektuŝis min ĉirkaŭ la tempo de la vespera ofero; [22] kaj, klarigante, li
ekparolis al mi, kaj diris: Ho Daniel, nun mi eliris, por komprenigi al vi la
aferon. [23] Ĉe la komenco de via preĝado eliris ordono, kaj mi venas, por

sciigi ĝin, ĉar vi estas homo agrabla al Dio; atentu la vorton, kaj komprenu
la vizion. 24 Sepdek jarsepoj estas destinitaj por via popolo kaj por via
sankta urbo, por ke kovriĝu la kulpo, sigeliĝu la pekoj, kaj pardoniĝu la
malbonagoj, por ke venu justeco eterna, sigeliĝu la vizio kaj profetaĵo, kaj
sanktoleiĝu Plejsanktulo. 25 Sciu, kaj komprenu: de la momento, kiam
eliros la ordono, ke Jerusalem estu denove konstruata, ĝis la sanktoleado
de la estro pasos sep jarsepoj kaj sesdek du jarsepoj; kaj denove estos
konstruitaj la stratoj kaj muroj, kvankam en tempo malfacila. 26 Post la
sesdek du jarsepoj la sanktoleito estos pereigita kaj jam ne ekzistos; kaj la
urbon kun ĝia sanktejo pereigos popolo de estro, kiu venos, kaj ĝia fino
estos kiel de inundego; kaj ĝis la fino de la milito ĝi estos tute dezertigita.
27 En la daŭro de unu jarsepo estos konfirmita la interligo kun multaj, kaj
meze de la jarsepo estos ĉesigitaj buĉoferoj kaj farunoferoj; sur la flugiloj
de la sanktejo estos abomeninda dezerteco, ĝis la fina destinita pereo falos
sur la ruinojn.

10

1 En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto estis malkaŝita al Daniel,
kiu havis la nomon Beltŝacar; kaj vera estis tiu vorto kaj tre grava. Li
komprenis la vorton kaj komprenis bone la vizion. 2 En tiu tempo mi,
Daniel, funebris dum tri semajnoj. 3 Bongustan manĝaĵon mi ne manĝis,
viando kaj vino ne venis en mian buŝon, kaj per oleo mi min ne ŝmiris,
ĝis la fino de la tri semajnoj. 4 En la dudek-kvara tago de la unua monato
mi estis sur la bordo de granda rivero, nome de Ĥidekel. 5 Kaj levinte
miajn okulojn, mi ekvidis: jen staras unu viro, vestita per tolaj vestoj, kaj
liaj lumboj estas zonitaj per pura oro el Ufaz. 6 Lia korpo estas kiel turkiso,
lia vizaĝo aspektas kiel fulmo, liaj okuloj kiel fajraj flamoj, liaj brakoj kaj
kruroj kiel brilanta kupro, kaj la voĉo de lia parolado estas kiel voĉo de
amaso da homoj. 7 Nur mi sola, Daniel, vidis tiun vizion; la homoj, kiuj
estis kun mi, ne vidis la vizion; tamen granda timo falis sur ilin, kaj ili
forkuris, por sin kaŝi. 8 Mi restis sola, kaj mi rigardis tiun grandan vizion;
ne restis en mi forto, mia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis terure, kaj mi ne povis
rekolekti miajn fortojn. 9 Kaj mi ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj; kaj kiam
mi ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj, mi senkonscie falis vizaĝaltere. 10 Sed
jen mano ektuŝis min kaj levis min sur miajn genuojn kaj manplatojn.
11 Kaj li diris al mi: Ho Daniel, viro agrabla al Dio! atentu la vortojn,
kiujn mi diros al vi, kaj stariĝu sur via loko, ĉar mi nun estas sendita al
vi. Kiam li tion parolis al mi, mi staris tremante. 12 Li diris al mi: Ne timu,
Daniel, ĉar de la unua tago, kiam vi sincere penis kompreni kaj pentofari
antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj; kaj mi venis laŭ via peto. 13 Sed la
protektanto de la Persa regno kontraŭstaris al mi dum dudek unu tagoj,
kaj, ĝis Miĥael, unu el la plej ĉefaj protektantoj, venis kun helpo al mi, mi
restis tie apud la reĝoj de Persujo. 14 Nun mi venis, por informi vin, kio
estos kun via popolo en la estonta tempo, ĉar la vizio koncernas tempon
estontan. 15 Dum li parolis al mi tiujn vortojn, mi almetis mian vizaĝon
al la tero kaj silentis. 16 Sed jen iu, simila al homido, ektuŝis miajn lipojn,
kaj mi malfermis mian buŝon, ekparolis kaj diris al tiu, kiu staris kontraŭ
mi: Ho mia sinjoro, de ĉi tiu vizio kurbiĝis mia vizaĝo, kaj mi jam ne
havas fortojn. 17 Kaj kiel la sklavo de mia sinjoro povas paroli kun tia mia
sinjoro, se mi jam ne havas forton kaj mi jam ne havas spiron? 18 Tiam
denove ektuŝis min tiu bildo de homo kaj refortigis min. 19 Kaj li diris: Ne

timu, ho simpatia homo, paco estu al vi, kaj estu kuraĝa. Kaj dum li parolis
al mi, mi kuraĝiĝis, kaj diris: Parolu, ho mia sinjoro, ĉar vi min refortigis.
20 Tiam li diris: Ĉu vi scias, por kio mi venis al vi? nun mi iras denove,
por batali kontraŭ la protektanto de Persujo; sed kiam mi foriros, venos
la protektanto de Grekujo. 21 Tamen mi sciigos al vi, kio estas notita en la
vera skribo; kaj estas neniu, kiu subtenus min kontraŭ tiuj, krom Miĥael,
via protektanto.

11

1 En la unua jaro de Dario, la Medo, mi staris, por subteni kaj fortigi min.
2 Kaj nun mi sciigos al vi la veron: jen ankoraŭ tri reĝoj estos en Persujo;
la kvara superos ĉiujn per sia riĉeco; kaj kiam li fariĝos forta per sia
riĉeco, li ekscitos ĉiujn kontraŭ la regnon Grekan. 3 Aperos reĝo potenca,
kiu regos kun granda forto, kaj faros ĉion, kion li volos. 4 Sed dum lia
starado lia regno disrompiĝos kaj dividiĝos laŭ la kvar ventoj de la ĉielo,
kaj ĝi transiros ne al liaj idoj, kaj ne kun tiu potenco, kun kiu li regis;
lia regno estos disŝirita kaj transiros al homoj fremdaj. 5 Fortiĝos unu el
liaj princoj, la reĝo suda, kaj fariĝos pli forta ol li, kaj regos; lia potenco
estos granda. 6 Sed post kelke da jaroj ili kuniĝos inter si; kaj la filino
de la suda reĝo venos al la norda reĝo, por aranĝi la aferon inter ili; sed
ŝi ne retenos la forton en sia mano, kaj ankaŭ li kun sia forto ne restos;
ŝi kaj ŝiaj akompanantoj kaj ŝia infano kaj ŝia kelktempa fortiganto estos
transdonitaj. 7 Tamen el ŝia trunko aperos branĉo, venos kun militistaro,
venos al la fortikaĵo de la norda reĝo, kaj venkos. 8 Ankaŭ iliajn diojn, kun
iliaj statuoj, kaj kun iliaj grandvaloraj vazoj arĝentaj kaj oraj, li forportos
en Egiptujon, kaj por kelke da jaroj li restos malproksima de la norda reĝo.
9 Ĉi tiu iros al la regno de la suda reĝo, sed revenos en sian landon. 10 Poste
liaj filoj sin armos kaj kolektos grandan militistaron; kaj unu iros rapide,
disverŝiĝos kiel inundo, kaj denove faros militon ĝis lia fortikaĵo. 11 Tiam
la suda reĝo indignos, eliros kaj militos kontraŭ li, kontraŭ la norda reĝo,
kaj starigos grandan homomulton, kaj tiu homamaso estos transdonita en
lian manon. 12 Li forkondukos tiun homamason, kaj fieriĝos lia koro; sed
kvankam li venkos multajn milojn, li tamen ne fariĝos pli forta. 13 La
norda reĝo denove starigos homomulton, pli grandan ol la antaŭa, kaj
post kelka tempo li eliros kun granda militistaro kaj kun granda riĉeco.
14 En tiu tempo multaj stariĝos kontraŭ la suda reĝo, kaj malkvietaj filoj
de via popolo leviĝos, por ke plenumiĝu la profetaĵo, sed ili falos. 15 Kaj
venos la norda reĝo, ŝutaranĝos remparon, kaj venkoprenos la fortikigitan
urbon; kaj la forto de la sudo ne povos kontraŭstari, kaj ĝia plej bona
militistaro ne havos forton, por rezisti. 16 Kaj ĉiu, kiu venos al li, faros
tion, kion li postulos, neniu povos kontraŭstari al li; li stariĝos en la plej
bela lando, kaj pereigos ĝin per sia mano. 17 Kaj li intencos veni kun la
potenco de sia tuta regno kaj kun siaj bravuloj, kaj li tion faros; kaj la urbo
de virinoj estos donita al li por ekstermi; kaj ĝi ne povos kontraŭstari;
sed ĝi ankaŭ ne fariĝos lia. 18 Kaj li direktos sian vizaĝon al la insuloj
kaj venkoprenos multajn; sed unu princo ĉesigos lian malhonoradon, ke
li ne plu malhonoru. 19 Tiam li denove turnos sin al la fortikaĵoj de sia
lando; sed li falpuŝiĝos, falos, kaj oni lin jam ne trovos. 20 Sur lia loko
stariĝos tia, kiu sendos impostiston tra la tuta glora regno; sed post kelke
da tagoj li pereos, kvankam ne per kolero kaj ne per batalo. 21 Sur lia
loko stariĝos homo malestimata, sur kiun oni ne metos la reĝan ornamon;

sed li venos kun trankvileco, kaj ekposedos la regnon per flataĵoj. 22 Kaj
la dronigantaj taĉmentegoj estos dronigitaj kaj frakasitaj de li, kaj ankaŭ
la princo, kun kiu estis farita la interligo. 23 Kaj post la interamikiĝo li
faros kontraŭ li malicaĵon, iros, kaj superfortos lin per malmulte da homoj.
24 En la pacajn kaj plej bonstatajn urbojn de la lando li venos, kaj faros
tion, kion ne faris liaj patroj nek liaj prapatroj; la kaptaĵon, rabaĵon, kaj
havaĵon li disĵetos; kaj li direktos siajn intencojn kontraŭ la fortikigitajn
urbojn, sed nur ĝis certa tempo. 25 Poste li ekscitos sian forton kaj sian
koron kontraŭ la reĝon sudan kun grandega militistaro, kaj la suda reĝo
eliros milite kun granda kaj tre forta militistaro; sed li ne eltenos, ĉar estos
faritaj atencoj kontraŭ li. 26 Tiuj, kiuj manĝas ĉe lia tablo, pereigos lin,
kaj lia armeo disverŝiĝos, kaj falos multe da mortigitoj. 27 Ambaŭ reĝoj
havos en sia koro malbonajn intencojn, kaj ĉe la sama tablo ili parolos
malveraĵon; sed ili ne sukcesos, ĉar la fino estas ankoraŭ prokrastita ĝis
certa tempo. 28 Li iros returne al sia lando kun granda havaĵo, kaj kun
intencoj kontraŭ la sankta interligo; kaj li plenumos, kaj venos en sian
landon. 29 En difinita tempo li denove iros suden; sed la lasta fojo ne estos
tia, kiel la unua. 30 Ĉar venos kontraŭ lin ŝipoj de la Kitidoj, kaj li perdos
la kuraĝon; kaj li denove fariĝos kolera kontraŭ la sankta interligo, kaj
denove agos kaj interkonsentos kun la forlasintoj de la sankta interligo.
31 Helpantoj estos starigitaj de li; ili malsanktigos la fortodonan sanktejon,
ĉesigos la ĉiutagajn oferojn, kaj faros abomenindan ruinigon. 32 Tiujn,
kiuj malbonagas kontraŭ la interligo, li allogos per flataĵoj. Sed la homoj,
kiuj konas sian Dion, fariĝos kuraĝaj kaj komencos agi. 33 La klerigantoj
de la popolo klerigos multajn, kvankam dum kelka tempo ili falados de
glavo, fajro, mallibereco, kaj prirabado. 34 Dum sia falado ili ricevos kelkan
helpon, sed multaj aliĝos al ili hipokrite. 35 Kelkaj el la klerigantoj falos
por tio, ke ili refandiĝu, puriĝu, kaj blankiĝu ĝis la fina tempo; ĉar estas
ankoraŭ tempo. 36 La reĝo farados, kion li volos, kaj li fieriĝos, kaj rigardos
sin kiel pli altan ol ĉiu dio, kaj pri Dio de la dioj li parolos teruraĵojn,
kaj li havos sukceson, ĝis pleniĝos la kolero; ĉar kio estas decidita, tio
plenumiĝos. 37 Kaj pri la dioj de siaj patroj li ne pensos, li ne atentos
ĉarmon de virinoj, nek ian dion, sed li tenos sin pli alte ol ĉio. 38 Nur la
dion de fortikaĵoj sur sia loko li honoros, kaj tiun dion, kiun ne konis liaj
patroj, li honoros per oro, arĝento, multekostaj ŝtonoj, kaj juveloj. 39 Kaj li
konstruos por la urboj fortikaĵojn sub la nomo de fremda dio; kiu akceptos
ĉi tiun, al tiu li plimultigos la honorojn kaj donos potencon super multaj kaj
rekompence disdonos teron. 40 Fine ekbatalos kontraŭ li la suda reĝo, kaj
ĵetos sin sur lin la norda reĝo kun ĉaroj, rajdistoj, kaj multe da ŝipoj, atakos
la regionojn, inundos, kaj trairos. 41 Kaj li venos en la plej belan landon,
kaj multaj pereos; saviĝos kontraŭ lia mano nur jenaj: Edom, Moab, kaj
la ĉefaj el la Amonidoj. 42 Kaj li etendos sian manon kontraŭ diversajn
landojn; ankaŭ la lando Egipta ne saviĝos. 43 Kaj li fariĝos mastro super
la trezoroj de oro, arĝento, kaj ĉiuj grandvaloraĵoj de Egiptujo; Luboj kaj
Etiopoj sekvos liajn paŝojn. 44 Sed ektimigos lin famoj de oriento kaj de
nordo, kaj li eliros kun granda furiozo, por pereigi kaj ekstermi multajn.
45 Kaj li starigos sian belegan tendon inter la maro kaj la monto de la bela
sanktejo; sed li venos al sia fino, kaj neniu helpos al li.

12

1 En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda protektanto, kiu defendas la

filojn de via popolo; kaj venos tempo malfacila, kia ne ekzistis de tiu
tempo, kiam aperis homoj, ĝis la nuna tempo; sed saviĝos en tiu tempo
el via popolo ĉiuj, kiuj troviĝos enskribitaj en la libro. 2 Kaj multaj el
tiuj, kiuj dormas en la tero, vekiĝos, unuj por vivo eterna, aliaj por eterna
malhonoro kaj honto. 3 Kaj la klerigantoj brilos, kiel la brilo de la ĉielo; kaj
la virtigantoj de multaj, kiel steloj por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj vi, ho Daniel,
kaŝu la vortojn kaj sigelu la libron ĝis la fina tempo; multaj ĝin tralegos,
kaj multiĝos la scio.

5 Tiam mi, Daniel, ekrigardis, kaj jen staras du aliaj, unu sur unu bordo
de la rivero kaj la dua sur la alia bordo de la rivero. 6 Kaj li diris al la viro en
la tolaj vestoj, kiu staris super la akvo de la rivero: Kiam estos la fino de la
mirindaĵoj? 7 Kaj mi aŭskultis la viron en la tolaj vestoj, kiu staris super la
akvo de la rivero; li levis sian dekstran manon kaj sian maldekstran manon
al la ĉielo, kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos post la paso de
tempo kaj tempoj kaj duono de tempo; kaj kiam finiĝos la dissemiteco de la
sankta popolo, tiam plenumiĝos ĉio ĉi tio. 8 Mi aŭdis, sed mi ne komprenis;
kaj mi diris: Ho mia sinjoro, kio estos post tio? 9 Kaj li respondis: Iru,
Daniel, ĉar tio estas kaŝita kaj sigelita ĝis la fina tempo. 10 Multaj estos
purigitaj, blankigitaj, kaj elprovitaj; la malpiuloj faros malpiaĵojn, kaj ĉiuj
malpiuloj ne komprenos; sed la klerigantoj komprenos. 11 Kaj de la tempo,
kiam ĉesiĝos la ĉiutagaj oferoj kaj fariĝos abomeninda ruiniĝo, pasos mil
ducent naŭdek tagoj. 12 Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingos la tempon
de mil tricent tridek kvin tagoj! 13 Kaj vi, ho Daniel, foriru ĝis la fino; kaj
ripozu, kaj vi stariĝos por via sorto en la fino de la tempoj.

LIBRO DE HOŜEA

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Hoŝea, filo de Beeri, en la tempo
de Uzija, Jotan, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj en la tempo de
Jerobeam, filo de Joaŝ, reĝo de Izrael.
2 Kiam la Eternulo komencis paroli al Hoŝea, la Eternulo diris al Hoŝea:
Iru, prenu al vi edzinon malĉastulinon kaj naskigu infanojn malĉastajn,
ĉar la lando malĉastiĝis for de la Eternulo. 3 Kaj li iris, kaj prenis Gomeron,
filinon de Diblaim; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li filon. 4 Kaj la Eternulo
diris al li: Donu al li la nomon Jizreel; ĉar baldaŭ Mi punos pro la sango
de Jizreel la domon de Jehu, kaj Mi metos finon al la regno de la domo de
Izrael. 5 En tiu tempo Mi rompos la pafarkon de Izrael en la valo Jizreel.
6 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filinon; kaj Li diris al li: Donu al ŝi
la nomon Lo-Ruĥama; ĉar Mi ne plu kompatos la domon de Izrael, sed
postulos de ili pagon. 7 Tamen la domon de Jehuda Mi kompatos, kaj Mi
helpos al ili per la Eternulo, ilia Dio; Mi ne helpos al ili per pafarko, glavo,
kaj batalo, nek per ĉevaloj kaj rajdantoj. 8 Kiam ŝi demamigis Lo-Ruĥaman,
ŝi gravediĝis kaj naskis filon. 9 Kaj Li diris: Donu al li la nomon Lo-Ami;
ĉar vi ne estas Mia popolo, kaj Mi ne estos por vi.
10 Tamen la nombro de la Izraelidoj estos kiel la sablo ĉe la maro, ne
mezurebla kaj ne kalkulebla. Kaj sur la sama loko, kie estis dirite al ili: Vi
ne estas Mia popolo, oni diros al ili: Infanoj de la vivanta Dio. 11 Kolektiĝos
kune la idoj de Jehuda kaj la idoj de Izrael, kaj faros al si unu ĉefon, kaj
iros el la lando; ĉar granda estos la tago de Jizreel.

2

1 Nomu viajn fratojn Mia popolo, kaj viajn fratinojn Kompatataj. 2 Havu
juĝon kontraŭ via patrino, havu juĝon, ĉar ŝi ne estas Mia edzino, kaj Mi
ne estas ŝia edzo; ŝi forigu la malĉastecon de sia vizaĝo kaj la adultemecon
de siaj mamoj, 3 por ke Mi ne senvestigu ŝin ĝis nudeco, kaj ne prezentu
ŝin tia, kia ŝi estis en la tago de sia naskiĝo, ke Mi ne faru ŝin kiel dezerto,
ne faru ŝin kiel tero senakva, kaj ne mortigu ŝin per soifo. 4 Ankaŭ ŝiajn
infanojn Mi ne kompatus, ĉar ili estas infanoj de malĉasto; 5 ĉar ilia patrino
malĉastis, ilia naskintino malhonoris sin; ĉar ŝi diris: Mi sekvos miajn
amistojn, kiuj donas al mi mian panon kaj mian akvon, miajn lanaĵojn kaj
miajn linaĵojn, mian oleon kaj miajn drinkaĵojn. 6 Pro tio Mi baros vian
vojon per dornoj, Mi ĉirkaŭbaros ŝin, ke ŝi ne trovos siajn vojojn. 7 Ŝi
postkuros siajn amistojn, sed ŝi ne kuratingos ilin; ŝi serĉos ilin, sed ne
trovos; kaj ŝi diros: Mi iros returne al mia unua edzo, ĉar pli bone estis al
mi tiam, ol nun. 8 Kaj ŝi ne sciis, ke Mi estis tiu, kiu donadis al ŝi panon kaj
moston kaj oleon, Mi donis al ŝi multe da arĝento kaj oro, kiun ili uzis por
Baal. 9 Tial Mi prenos returne Mian panon kaj Mian moston iliatempe, Mi
forprenos Mian lanaĵon kaj Mian linaĵon, per kiu ŝi kovris sian nudecon.
10 Kaj nun Mi malkaŝos ŝian hontindaĵon antaŭ la okuloj de ŝiaj amistoj, kaj
neniu savos ŝin el Mia mano. 11 Mi ĉesigos ĉian ŝian gajecon, ŝiajn festojn,
monatkomencojn, kaj sabatojn, kaj ĉiujn ŝiajn solenajn kunvenojn. 12 Mi
dezertigos ŝiajn vinbertrunkojn kaj ŝiajn figarbojn, pri kiuj ŝi diras: Tio
estas donaco, kiun donis al mi miaj amistoj; Mi faros ilin arbaro, kaj la
bestoj de la kampo ilin manĝos. 13 Mi punos ŝin pro la tagoj de la Baaloj,

al kiuj ŝi incensis, ornaminte sin per siaj ringoj kaj siaj ĉirkaŭkoloj, kaj
sekvante siajn amistojn, dum Min ŝi forgesis, diras la Eternulo. 14 Tial
jen Mi allogos ŝin, kondukos ŝin en dezerton, kaj parolos al ŝi agrablajn
vortojn; 15 kaj Mi donos al ŝi ŝiajn vinberĝardenojn el tie, kaj la valon de
malĝojo Mi faros pordo de espero; kaj tie ŝi kantos, kiel en la tagoj de
sia juneco kaj kiel en la tempo de sia elirado el la lando Egipta. 16 En tiu
tempo, diras la Eternulo, ŝi nomos Min: Mia edzo; ŝi ne plu nomos Min:
Mia mastro. 17 Mi forigos de ŝia buŝo la nomojn de la Baaloj, kaj oni ne plu
rememoros ilin laŭ ilia nomo. 18 Kaj Mi faros por ili en tiu tempo interligon
kun la bestoj de la kampo, kun la birdoj de la ĉielo, kaj kun la rampaĵoj
de la tero; pafarkon, glavon, kaj militon Mi ekstermos el la lando, kaj Mi
donos al ili la eblon dormi eksterdanĝere. 19 Mi fianĉiĝos kun vi por ĉiam,
Mi fianĉiĝos kun vi en vero kaj justo, en favorkoreco kaj kompatemeco.
20 Mi fianĉiĝos kun vi en fideleco, kaj vi ekkonos la Eternulon. 21 En tiu
tempo Mi favoros, diras la Eternulo, Mi favoros la ĉielon, kaj ĝi favoros la
teron; 22 kaj la tero favoros la grenon, moston, kaj oleon, kaj ĉi tiuj favoros
Jizreelon. 23 Mi faros ŝin al Mi fruktoporta sur la tero, kaj Mi kompatos la
nekompatitinon; kaj al tiu, kiu estis ne Mia popolo, Mi diros: Vi estas Mia
popolo; kaj ĝi diros: Vi estas mia Dio.

3

1 Kaj la Eternulo diris al mi plue: Iru, kaj komencu amaĵon kun virino,
kiun amas ŝia edzo, sed kiu adultas, simile al tio, kiel la Eternulo amas
la Izraelidojn, sed ili turnas sin al aliaj dioj kaj amas iliajn vinberkukojn.
2 Kaj mi akiris ŝin al mi per dek kvin arĝentaj moneroj kaj ĥomero kaj
duono da hordeo. 3 Kaj mi diris al ŝi: Longan tempon restu ĉe mi; ne
malĉastu, kaj fordonu vin al neniu viro; tiel same mi agos kun vi. 4 Ĉar
dum longa tempo la Izraelidoj restos sen reĝo, sen estro, sen oferoj, sen
statuo, sen efodo, kaj sen domaj dioj; 5 poste la Izraelidoj returnos sin, kaj
serĉos la Eternulon, sian Dion, kaj Davidon, sian reĝon, kaj ili respektegos
la Eternulon kaj Lian bonon en la fina tempo.

4

1 Aŭskultu la vorton de la Eternulo, ho Izraelidoj; ĉar la Eternulo havas
juĝan disputon kun la loĝantoj de la tero; ĉar sur la tero ne ekzistas
vero, nek amo, nek konado de Dio. 2 Malbenado kaj trompado, mortigado,
ŝtelado, kaj adultado tre disvastiĝis, kaj sangoverŝo sekvas sangoverŝon.
3 Pro tio ekploros la tero, kaj malfeliĉo trafos ĉiujn ĝiajn loĝantojn kaj
la bestojn de la kampo kaj la birdojn de la ĉielo; eĉ la fiŝoj de la maro
malaperos. 4 Sed neniu malpacu, neniu riproĉu; via popolo estas kiel
insultantoj de pastro. 5 Vi falos meze de la tago, kaj ankaŭ la profeto falos
kun vi en la nokto; kaj Mi pereigos vian patrinon. 6 Mia popolo pereos
pro tio, ke ĝi ne havas scion. Ĉar vi forpuŝis la scion, tial Mi vin forpuŝos,
ke vi ne plu estu Mia pastro. Ĉar vi forgesis la instruon de via Dio, tial
ankaŭ Mi forgesos viajn infanojn. 7 Ju pli ili multiĝas, des pli ili pekas
kontraŭ Mi; ilian honoron Mi faros senhonoreco. 8 Per la pekoj de Mia
popolo ili sin nutras, kaj al ĝia malpieco strebas ilia animo. 9 Kaj fariĝos al
la popolo tiel same, kiel al la pastroj: Mi punos ĝin pro ĝia konduto, kaj Mi
repagos al ĝi pro ĝiaj agoj. 10 Ili manĝos kaj ne satiĝos, ili malĉastos kaj ne
disvastiĝos; ĉar ili forlasis la Eternulon kaj ne atentas Lin. 11 Malĉastado,
vino, kaj mosto forprenas la prudenton. 12 Mia popolo demandas sian

lignon, kaj ĝia bastono donas al ĝi respondon; ĉar la spirito de malĉasteco
erarigas ilin, kaj ili malĉastas kontraŭ sia Dio. 13 Sur la supro de montoj
ili alportas oferojn, kaj sur montetoj ili incensas sub kverko, poplo, kaj
terebintarbo, ĉar bona estas ilia ombro. Tial malĉastos viaj filinoj, kaj viaj
bofilinoj adultos. 14 Ĉu Mi povas ne puni viajn filinojn, se ili malĉastas, kaj
viajn bofilinojn, se ili adultas, se ili apartiĝas kune kun la malĉastistinoj
kaj alportas oferojn kune kun la publikaj virinoj, kaj la malklera popolo
pereas? 15 Se malĉastas vi, ho Izrael, tiam almenaŭ Jehuda ne kulpiĝu; ne
iru en Gilgalon, ne iru en Bet-Avenon, kaj ne ĵuru: Kiel vivas la Eternulo.
16 Ĉar Izrael obstinas, kiel obstina bovino; ĉu nun la Eternulo povas paŝti
ilin, kiel ŝafidon sur vasta paŝtejo? 17 Efraim aliĝis al idoloj; lasu lin.
18 Abomeninda fariĝis ilia drinkado; ili fordonis sin al malĉastado kaj
malhonora amo; honto al iliaj protektantoj. 19 La vento forportos ilin per
siaj flugiloj, kaj ili hontos pri siaj oferoj.

5

1 Aŭskultu tion, ho pastroj, atentu, ho domo de Izrael, kaj prenu en viajn
orelojn, ho reĝa domo; ĉar vin trafos juĝo pro tio, ke vi estis kaptilo en
Micpa kaj etendita reto sur Tabor. 2 Per premado ili profundigis la pekojn;
Mi punos ĉiujn. 3 Mi konas Efraimon, kaj Izrael ne estas kaŝita antaŭ Mi: vi
nun malĉastas, ho Efraim, kaj Izrael malpuriĝis. 4 Iliaj agoj ne permesas al
ili reveni al ilia Dio, ĉar spirito de malĉasteco estas en ili kaj la Eternulon ili
ne konas. 5 La malmodesteco de Izrael parolas kontraŭ li antaŭ lia vizaĝo;
tial Izrael kaj Efraim falos pro siaj malbonagoj; ankaŭ Jehuda falos kun
ili. 6 Kun siaj ŝafoj kaj bovoj ili iros serĉi la Eternulon, sed ne trovos; Li
foriĝis de ili. 7 Ili perfidis al la Eternulo, kaj naskis fremdajn infanojn; tial
ekstermos ilin la monato kune kun ilia havaĵo.
8 Blovu per korno en Gibea, per trumpeto en Rama; bruu en Bet-Aven,
post vi, ho Benjamen! 9 Efraim fariĝos dezerto en la tago de la puno;
inter la triboj de Izrael Mi avertis fidele. 10 La princoj de Jehuda fariĝis
similaj al forŝovantoj de limo; Mi elverŝos sur ilin Mian koleron kiel
akvon. 11 Efraim estas premata, frapita de la juĝo; ĉar li memvole sekvis
homan ordonon. 12 Mi estos por Efraim kiel tineo, kiel putro por la domo
de Jehuda. 13 Efraim vidis sian malsanon, kaj Jehuda sian vundon; tiam
Efraim iris al Asirio, kaj sendis al reĝo, kiu venĝus pro li; sed li ne povas
sanigi vin, ne forigos de vi la vundon. 14 Ĉar Mi estas kiel leono por
Efraim, kiel leonido por la domo de Jehuda; Mi, Mi disŝiros kaj foriros;
Mi forportos, kaj neniu povos savi. 15 Mi iros returne sur Mian lokon, ĝis
ili konfesos sian kulpon kaj serĉos Mian vizaĝon; kiam ili suferos, ili Min
serĉos, kaj diros:

6

1 Ni iru, ni revenu al la Eternulo; ĉar Li disŝiris, sed Li ankaŭ resanigos
nin, Li frapis, kaj Li ankaŭ bandaĝos niajn vundojn. 2 Li revivigos nin post
du tagoj; en la tria tago Li restarigos nin, kaj ni vivos antaŭ Li. 3 Kaj ni
havos scion, kaj ni penos koni la Eternulon. Li eliros, kiel bela matenruĝo;
Li venos al ni, kiel pluvo, kiel printempa pluvo, kiu malsekigas la teron.
4 Kion Mi faru al vi, ho Efraim? Kion Mi faru al vi, ho Jehuda? Via
pieco estas kiel matena nebulo, kaj kiel roso, kiu frue malaperas. 5 Tial Mi
hakas per la profetoj, Mi mortigas ilin per la vortoj el Mia buŝo; kaj justeco
koncerne vin eliros kiel lumo. 6 Ĉar Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon,

kaj konadon de Dio Mi preferas ol bruloferojn. 7 Sed ili rompis la interligon,
kiel Adam, kaj ili defalis de Mi. 8 Gilead estas urbo de malbonaguloj,
makulita de sango. 9 Kiel bando da embuskantoj la anaro de la pastroj
pereigas tiujn, kiuj iras al Ŝeĥem; abomenindaĵon ili faras. 10 En la domo
de Izrael Mi vidas teruraĵon: tie malĉastas Efraim, malpuriĝas Izrael.
11 Sed ankaŭ Jehuda havos rikolton, kiam Mi revenigos la forkaptitojn de
Mia popolo.

7

1 Kiam Mi komencis kuraci Izraelon, malkaŝiĝis la malbonagoj de Efraim
kaj la malboneco de Samario; ĉar ili agas mensoge, ŝtelistoj eniras, kaj
bandoj rabas sur la strato. 2 Ili ne pensis en sia koro, ke Mi memoras
ĉiujn iliajn malbonagojn; nun ĉirkaŭas ilin iliaj agoj kaj staras antaŭ Mia
vizaĝo. 3 Per sia malboneco ili gajigas la reĝon kaj per siaj trompoj la
princojn. 4 Ĉiuj ili adultas, kiel forno, forte hejtita de la bakisto, kiu ĉesas
hejti nur de post la knedado de sia pasto ĝis ĝia fermentiĝo. 5 Hodiaŭ
estas festo de nia reĝo; kaj la princoj komencas fariĝi frenezaj de la vino,
kaj li etendas sian manon kun la blasfemantoj. 6 Ili armas sian koron per
malico, kiel fornon, kaj kvankam la bakisto dormas dum la tuta nokto, ĝi
tamen matene brulas kiel flamanta fajro. 7 Ĉiuj ili ardas, kiel forno, kaj
formanĝas siajn juĝistojn; ĉiuj iliaj reĝoj falis, kaj neniu el ili vokas al Mi.
8 Efraim miksis sin kun la popoloj, Efraim fariĝis kiel platkuko, bakita sen
renversado. 9 Fremduloj konsumis liajn fortojn, kaj li ne rimarkis; eĉ grizaj
haroj lin kovris, kaj li tion ne scias. 10 La malmodesteco de Izrael atestas
kontraŭ li, sed ili ne turnas sin al la Eternulo, sia Dio, kaj ne serĉas Lin
malgraŭ ĉio. 11 Efraim fariĝis kiel naiva, senprudenta kolombo: ili vokas
la Egiptojn, ili iras en Asirion. 12 Kiam ili iros, Mi ĵetos sur ilin Mian reton;
kiel birdojn de la ĉielo Mi tiros ilin malsupren; Mi ilin punos, kiel estis
predikate en iliaj kunvenoj. 13 Ve al ili, ke ili foriĝis de Mi; malfeliĉaj ili
estas, ke ili defalis de Mi. Mi volas savi ilin, kaj ili parolas kontraŭ Mi
mensogojn. 14 Kaj ili ne vokas al Mi en sia koro, kiam ili ĝemas sur siaj
litoj; pro pano kaj mosto ili kunvenas, sed de Mi ili foriĝas. 15 Mi instruis
ilin, fortigis ilian brakon, kaj ili pensas malbonon pri Mi. 16 Ili returnas
sin, sed ne al la Plejaltulo; ili fariĝis kiel malĝusta pafarko; falos de glavo
iliaj estroj pro sia kolerema lango; tio estos moko kontraŭ ili en la lando
Egipta.

8

1 Metu trumpeton al via buŝo! Li flugas kiel aglo al la domo de la
Eternulo, pro tio, ke ili agis kontraŭ Mia interligo kaj defalis de Mia instruo.
2 Al Mi ili vokos: Ho mia Dio, ni, Izraelidoj, ekkonis Vin. 3 Izrael forpuŝis
la bonon; malamiko lin persekutos. 4 Ili starigis reĝojn, sed ne de Mi;
ili starigis princojn, sed sen Mia scio; el sia arĝento kaj oro ili faris al si
idolojn, por pereigi sin. 5 Forpuŝita estas via bovido, ho Samario; ekflamis
kontraŭ ili Mia kolero; kiel longe ankoraŭ ili ne povos puriĝi? 6 Ĉar ĝi
estas faritaĵo de Izrael; artisto ĝin faris, kaj ĝi ne estas dio; dispecetiĝos la
bovido de Samario. 7 Ĉar ili semas venton, ili rikoltos ventegon; grenon li
ne havos; la kreskantaĵo ne donos farunon; se ĝi eĉ donos, fremduloj ĝin
formanĝos. 8 Izrael estas formanĝata; nun ili fariĝis inter la popoloj kiel
senvalora vazo. 9 Ĉar ili iris en Asirion, kiel sovaĝa azeno solece vaganta;

la Efraimidoj donis amajn donacojn. 10 Kvankam ili donis donacojn al la
nacioj, Mi nun kolektus ilin, por ke ili iom ripozu de la ŝarĝo de la reĝo de
la princoj. 11 Sed multe da altaroj konstruis Efraim, por peki; ili fariĝis por
li altaroj pekigaj. 12 Mi skribis por li la multon de Miaj leĝoj; sed li rigardas
ilin kiel fremdaĵon. 13 La oferojn, donacatajn al Mi, ili buĉas nur pro
viando, por ĝin manĝi; la Eternulo ne deziras ilin; nun Li rememoros iliajn
malbonagojn kaj punos iliajn pekojn; ili revenos en Egiptujon. 14 Izrael
forgesis sian Kreinton, kaj konstruas palacojn; Jehuda konstruis multe da
fortikigitaj urboj; sed Mi sendos fajron sur liajn urbojn, kaj ĝi ekstermos
liajn palacojn.

9

1 Ne ĝoju, ho Izrael, ne estu gaja, kiel la popoloj, ĉar vi malĉaste foriĝis
de via Dio, vi preferas proamaĵajn donacojn ol ĉiujn grenejojn plenajn de
greno. 2 Tial draŝejo kaj vinpremejo ne nutros ilin, la mosto mankos en ĝi.
3 Ili ne loĝos en la lando de la Eternulo; Efraim revenos en Egiptujon, kaj
en Asirio ili manĝos malpuraĵon. 4 Ili ne verŝoferos al la Eternulo vinon,
kaj ne estos agrablaj al Li; iliaj oferoj estos kiel pano de suferantoj: ĉiuj ĝiaj
manĝantoj fariĝos malpuraj; ĉar ilia pano devas esti nur por ili mem, ĝi ne
devas veni en la domon de la Eternulo. 5 Kion vi faros en la tago de solena
kunveno kaj en la tago de festo de la Eternulo? 6 Ĉar vidu, ili forkuras
de malfeliĉo; Egiptujo ilin kolektos, Memfis ilin enterigos; sur la loko, kie
troviĝis iliaj amataj arĝentaĵoj, kreskos urtiko, dornoj estos en iliaj tendoj.
7 Venis la tempo de punvizito, venis la tagoj de repago; Izrael ekscios, ĉu
malsaĝa estis la profeto, ĉu freneza estis la viro inspirita, parolante pri viaj
multaj malbonagoj kaj pri la granda malboneco. 8 La gardisto de Efraim
estis antaŭe kun mia Dio; nun profeto metas kaptilojn sur ĉiuj liaj vojoj,
kaj malamo estas en la domo de lia Dio. 9 Profunde ili malboniĝis, kiel en
la tagoj de Gibea; Li rememoros iliajn malbonagojn, Li punos iliajn pekojn.
10 Kiel vinberojn en la dezerto Mi trovis Izraelon; kiel unuan frukton sur la
figarbo en la komenco de ĝia matureco Mi vidis viajn patrojn; sed ili iris al
Baal-Peor, kaj konsekris sin al la hontindaĵo, kaj fariĝis abomeninduloj, kiel
ilia amato. 11 La honoro de Efraim forflugos kiel birdo; ne estos nasko, nek
gravedeco, nek gravediĝo. 12 Kaj se ili eĉ edukus siajn infanojn, Mi tamen
seninfanigos ilin, ke ili ne havu homojn; ĉar ve al ili, kiam Mi forigos Min
de ili. 13 Efraim, kiel Mi vidas, estas plantita sur bela loko, kiel Tiro; tamen
Efraim elirigos siajn infanojn al la mortiganto. 14 Donu al ili, ho Eternulo,
tion, kion Vi promesis doni; donu al ili ventron aborteman kaj mamojn
sekiĝintajn. 15 Ilia tuta malboneco estas en Gilgal; tie Mi ekmalamis ilin;
pro iliaj malbonaj agoj Mi elpelos ilin el Mia domo; Mi ne plu amos ilin;
ĉiuj iliaj princoj estas defalintoj. 16 Efraim estas batita; ilia radiko sekiĝis;
ili ne plu donos fruktojn; eĉ se ili naskos, Mi mortigos la karan frukton de
ilia ventro. 17 Mia Dio ilin forpuŝos, ĉar ili ne aŭskultis Lin; kaj ili vagados
inter la nacioj.

10

1 Izrael estas vasta vinberujo, portas siajn fruktojn; sed ju pli multiĝis
liaj fruktoj, des pli li multigis siajn altarojn; ju pli bona estis lia lando, des
pli belajn statuojn li starigis. 2 Ilia koro estas dividita, tial nun ili estas
kondamnitaj; Li rompos iliajn altarojn, frakasos iliajn statuojn. 3 Nun ili
diras: Ni ne havas reĝon; ĉar ni ne timas la Eternulon, kion do povas fari

por ni reĝo? 4 Ili parolas vanajn vortojn, ĵuras mensoge, kiam ili faras
interligon; tial juĝo super ili aperos, kiel venena herbo sur la sulkoj de la
kampo. 5 Pri la bovidoj de Bet-Aven ektremos la loĝantoj de Samario; ĉar
ĝia popolo ekploros pri ĝi, kaj la pastraĉoj, kiuj ĝojis pri ĝi, ploros pri ĝia
gloro, kiu foriĝis de ĝi. 6 La bovido mem estas forportita en Asirion, kiel
donaco al la reĝo-venĝonto; malhonoron ricevos Efraim, kaj Izrael hontos
pro sia entrepreno. 7 Malaperos Samario kun sia reĝo, kiel ŝaŭmo sur la
supraĵo de akvo. 8 Detruitaj estos la altaĵoj de Aven, la peko de Izrael;
kardo kaj dornoj kreskos sur iliaj altaroj; ili diros al la montoj: Kovru
nin; kaj al la montetoj: Falu sur nin. 9 Pli ol en la tempo de Gibea vi
pekis, ho Izrael; tiam oni leviĝis, sed nun milito en Gibea ne atingas la
malbonagulojn. 10 Konforme al Mia intenco Mi punos ilin, kaj kolektiĝos
kontraŭ ili popoloj, kiam ili estos punataj pro siaj du krimoj. 11 Efraim estas
kiel bovido dresita, amanta draŝi. Mi metos jugon sur lian belan kolon, Mi
rajdos sur Efraim, Jehuda plugos, Jakob erpos. 12 Semu al vi justecon, tiam
vi rikoltos amon; plugu al vi plugotaĵon; estas tempo, por turni sin al la
Eternulo, ĝis Li venos kaj verŝos sur vin justecon. 13 Vi plugas malpiaĵon,
vi rikoltas malbonagojn, vi manĝas frukton de mensogo; ĉar vi fidas vian
vojon, la multon de viaj herooj. 14 Sed fariĝos tumulto en via popolo, kaj
ĉiuj viaj fortikaĵoj estos detruitaj, kiel Ŝalman detruis Bet-Arbelon dum la
milito; mortigita estos la patrino kune kun siaj infanoj. 15 Tion faros al vi
Bet-El pro via granda malpieco. Frue pereos, pereos la reĝo de Izrael.

11

1 Kiam Izrael estis junulo, Mi lin ekamis, kaj el Egiptujo Mi vokis Mian
filon. 2 Sed nun oni vokas ilin, kaj ili sin deturnas; al la Baaloj ili oferas,
kaj al idoloj ili incensas. 3 Mi instruis al Efraim la iradon; Mi prenis ilin
je la brako, kaj ili ne rimarkis, ke Mi ilin kuracas. 4 Per ŝnuroj de homoj
Mi tiris ilin, per ligiloj de amo; Mi estis por ili kiel levanto de la jugo, kaj
Mi metis antaŭ ili la manĝaĵon. 5 Ili ne revenos en la landon Egiptan, sed
Asirio estos ilia reĝo, ĉar ili ne volis penti. 6 Glavo falos sur liajn urbojn kaj
ekstermos liajn idojn kaj formanĝos ilin pro iliaj entreprenoj. 7 Mia popolo
rigidiĝis en la defalo de Mi; kaj kvankam oni ĝin vokas al la Plejaltulo, ĝi ne
levas sin. 8 Kiel Mi agu kun vi, ho Efraim? kiel Mi protektu vin, ho Izrael?
Ĉu Mi faru al vi, kiel al Adma? ĉu Mi egaligu vin al Ceboim? Renversiĝis
en Mi Mia koro, varmegiĝis Mia tuta kompato. 9 Mi ne agos laŭ Mia flama
kolero, Mi ne plu ekstermos Efraimon; ĉar Mi estas Dio, ne homo, Mi estas
Sanktulo inter vi; Mi ne venos en furiozo. 10 La Eternulon ili sekvos, kiel
kriantan leonon; kiam Li krios, tiam timigite venos la filoj de okcidente.
11 Timigite kiel birdo ili venos el Egiptujo, kaj kiel kolombo el la lando
Asiria; kaj Mi enloĝigos ilin en iliaj domoj, diras la Eternulo.

12 Kun mensogoj ĉirkaŭis Min Efraim, kaj kun falsaĵo la domo de Izrael;
sed Jehuda ankoraŭ tenis sin je Dio kaj estis fidela al la Sanktulo.

12

1 Efraim paŝtas venton, postkuras la orientan venton; kun ĉiu tago li
faras pli da mensogaĵoj kaj da idolaĵoj; li faras interligon kun Asirio, kaj
portas oleon en Egiptujon. 2 Sed ankaŭ kun Jehuda la Eternulo havas juĝon,
kaj Li punos Jakobon laŭ lia konduto, laŭ liaj agoj Li repagos al li. 3 Ankoraŭ
en la ventro li retenis sian fraton, kaj viriĝinte li luktis kun Dio. 4 Li luktis
kun anĝelo kaj venkis, li tamen petegis lin kun ploro; en Bet-El Li nin

trovos, kaj tie Li parolos kun ni. 5 La Eternulo estas Dio Cebaot, Eternulo
estas Lia nomo. 6 Returnu do vin al via Dio, konservu favorkorecon kaj
justecon, kaj fidu ĉiam vian Dion.
7 Kanaanido havas en sia mano falsan pesilon, li amas trompi; 8 kaj
Efraim diras: Mi riĉiĝis, mi akiris al mi havaĵon, sed en ĉiuj miaj laboroj
oni ne trovos ĉe mi malbonagon, per kiu mi estus pekinta. 9 Mi, la Eternulo,
estas via Dio de post la lando Egipta; Mi ankoraŭ denove loĝigos vin en
tendoj, kiel en la tagoj de festo. 10 Mi parolis per la profetoj, Mi donis
multe da vizioj, kaj per la profetoj Mi parolis alegorie. 11 En Gilead estis
idoloj, sed ili fariĝis senvaloraĵo; en Gilgal oni oferbuĉis bovojn, sed iliaj
altaroj fariĝis kiel ŝtonamasoj sur la sulko de la kampo. 12 Jakob forkuris
sur la kampojn de Sirio, Izrael servis por edzino, kaj por edzino li devis
gardi. 13 Kaj per profeto la Eternulo elkondukis Izraelon el Egiptujo, kaj
per profeto Li gardis lin. 14 Forte kolerigis Lin Efraim, tial lia sango venos
sur lin, kaj lia Sinjoro redonos al li pro liaj hontindaĵoj.

13

1 Kiam Efraim parolis, oni timis; li altiĝis en Izrael. Sed li fariĝis kulpa
per Baal, kaj mortis. 2 Nun ili ankoraŭ pli pekas; ili faris al si el sia arĝento
statuojn, idolojn laŭ sia kompreno, kiuj estas ja ĉiuj faritaĵo de forĝistoj;
ili parolas pri ili: Tiuj, kiuj oferbuĉas homojn, povas kisi la bovidojn.
3 Pro tio ili estos kiel matena nebulo, kiel roso, kiu frue malaperas, kiel
grenventumaĵo, kiun la vento forblovas de la draŝejo, kaj kiel fumo el la
kamentubo. 4 Sed Mi, la Eternulo, estas via Dio de post la lando Egipta; kaj
alian Dion krom Mi vi ne devas koni, kaj ne ekzistas alia Savanto krom
Mi. 5 Mi konis vin en la dezerto, en la lando de sekeco. 6 Kiam ili havis
paŝtejon, ili satiĝis; kaj kiam ili satiĝis, tiam fieriĝis ilia koro, kaj tial ili
forgesis Min. 7 Tial Mi estos por ili kiel leono, kiel leopardo, kiu embuskas
ĉe la vojo. 8 Mi atakos ilin, kiel ursino, kiu perdis la infanojn, Mi disŝiros
ilian ŝlositan koron, Mi manĝegos ilin tie, kiel leono; sovaĝaj bestoj ilin
disŝiros. 9 Vi pereigis vin, ho Izrael, ĉar via savo estas nur en Mi. 10 Kie
estas via reĝo? li savu vin en ĉiuj viaj urboj. Kie estas viaj juĝistoj, pri
kiuj vi diris: Donu al mi reĝon kaj estrojn? 11 Mi donis al vi reĝon en
Mia kolero, kaj Mi forprenos lin en Mia indigno. 12 Kunpakitaj estas la
malbonagoj de Efraim, lia peko estas konservita. 13 Doloroj de naskantino
atakos lin. Li estas infano sensaĝa; alie li ne starus longe en la pozicio
de naskiĝantaj infanoj. 14 El Ŝeol Mi savos ilin, de la morto Mi liberigos
ilin; kie estas via veneno, ho morto? kie estas via pereigeco, ho Ŝeol? Sed
la konsolo estas ankoraŭ kaŝita antaŭ Miaj okuloj. 15 Kvankam li estas
fruktoriĉa inter la fratoj, venos tamen vento orienta, vento de la Eternulo,
blovanta el la dezerto, kaj tiam elsekiĝos lia fonto, dezertiĝos lia devenejo;
kaj li disrabos la trezorejon de ĉiuj grandvaloraĵoj. 16 Samario suferos, ĉar
ĝi ribelis kontraŭ sia Dio. De glavo ili falos; iliaj malgrandaj infanoj estos
frakasitaj, iliaj gravedulinoj estos dishakitaj.

14

1 Revenu, ho Izrael, al la Eternulo, via Dio; ĉar vi falis pro viaj
malbonagoj. 2 Prenu kun vi vortojn kaj revenu al la Eternulo; diru al
Li: Pardonu ĉiun pekon kaj akceptu bonon; anstataŭ bovoj ni alportos
ofere niajn lipojn. 3 Asirio ne savos nin; ni ne rajdos sur ĉevaloj, ni ne
plu nomos nia dio la faritaĵon de niaj manoj; nur ĉe Vi la orfo trovas

kompaton. 4 Mi sanigos ilin de la defalo, Mi volonte ilin amos, ĉar pasis
Mia kolero koncerne ilin. 5 Mi estos por Izrael kiel roso; li ekfloros kiel
rozo, li profundigos siajn radikojn kiel Lebanon. 6 Liaj branĉoj disvastiĝos,
li estos bela kiel olivarbo, li bonodoros kiel Lebanon. 7 Revenos tiuj, kiuj
sidis en lia ombro; ili reviviĝos kiel greno, ili floros kiel vinberbranĉo; li
estos fama, kiel la vino de Lebanon. 8 Ho Efraim, per kio interesas Min
plue la idoloj? Mi aŭskultos lin kaj gvidos lin; Mi estos kiel verda cipreso;
ĉe Mi oni trovos viajn fruktojn. 9 Kiu estas saĝa, tiu komprenu ĉi tion;
kiu estas prudenta, tiu sciu ĉi tion; ĉar ĝustaj estas la vojoj de la Eternulo,
virtuloj iras sur ili, kaj malpiuloj falas sur ili.

LIBRO DE JOEL

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Joel, filo de Petuel.
2 Aŭskultu ĉi tion, ho maljunuloj, kaj atentu, ho ĉiuj loĝantoj de la lando!
Ĉu estis ĉi tio en via tempo, aŭ en la tempo de viaj patroj? 3 Rakontu pri tio
al viaj infanoj, kaj viaj infanoj al siaj infanoj, kaj iliaj infanoj al la sekvanta
generacio. 4 Kio restis de la raŭpoj, tion manĝis la akridoj; kio restis de la
akridoj, tion manĝis la skaraboj; kaj kio restis de la skaraboj, tion manĝis
la vermoj. 5 Vekiĝu, ho ebriuloj, kaj ploru, ĝemu vi, ĉiuj drinkantoj, pri
la suko vinbera, kiu estas prenita for de via buŝo. 6 Ĉar venis sur mian
landon nacio forta kaj nekalkulebla; ĝiaj dentoj estas dentoj de leono, kaj
makzelojn de leonino ĝi havas. 7 Ĝi dezertigis mian vinberujon, ĉirkaŭŝiris
mian figarbon, tute senŝeligis ĝin kaj forĵetis; blankiĝis ĝiaj branĉoj.
8 Ĝemu, kiel junulino, kiu metis sur sin sakaĵon pro sia fianĉo. 9 For estas
la farunoferoj kaj verŝoferoj el la domo de la Eternulo; funebras la pastroj,
servistoj de la Eternulo. 10 Dezertigita estas la kampo, funebras la tero; ĉar
ekstermita estas la greno, elsekiĝis la mosto, velkis la olivoj. 11 Konsternitaj
estas la plugistoj, plorĝemas la vinberkultivistoj, pro la tritiko kaj hordeo,
pro la pereo de la rikolto sur la kampo. 12 Elsekiĝis la vinberbranĉo, velkis
la figarbo; la granatarbo, la palmo, kaj la pomarbo, ĉiuj arboj de la kampo
elsekiĝis; malaperis gajeco ĉe la homoj. 13 Zonu vin kaj ploru, ho pastroj;
ĝemegu, ho servistoj de la altaro; iru kaj kuŝu en sakaĵoj, ho servistoj de
mia Dio; ĉar malaperis el la domo de via Dio la farunoferoj kaj verŝoferoj.
14 Sanktigu faston, proklamu solenan kunvenon, kunvoku la maljunulojn
kaj ĉiujn loĝantojn de la lando en la domon de la Eternulo, via Dio, kaj
kriu al la Eternulo: 15 Ho ve, kia tago! Ĉar proksima estas la tago de
la Eternulo; kiel katastrofo ĝi venos de la Plejpotenculo. 16 Antaŭ niaj
okuloj ja malaperis la manĝaĵo, el la domo de nia Dio la ĝojo kaj gajeco.
17 Forputris la grajnoj sub siaj terbuloj, malpleniĝis la grenejoj, detruitaj
estas la garbejoj, ĉar la greno difektiĝis. 18 Ho, kiel ĝemas la brutoj, kiel
suferas la bovaroj! ĉar ili ne havas paŝtaĵon; ankaŭ la ŝafaroj turmentiĝas.
19 Al Vi, ho Eternulo, mi vokas; ĉar fajro ekstermis la herbejojn de la
stepo, kaj flamo bruldifektis ĉiujn arbojn de la kampo. 20 Eĉ la bestoj de la
kampo sopiras al Vi; ĉar elsekiĝis la torentoj da akvo, kaj fajro ekstermis
la herbejojn de la stepo.

2

1 Blovu per korno en Cion, kaj kriu alarmon sur Mia sankta monto;
ektremu ĉiuj loĝantoj de la lando; ĉar venas la tago de la Eternulo, ĝi estas
jam proksima; 2 tago de mallumo kaj senlumeco, tago de nuboj kaj nebulo;
simile al la matena ĉielruĝo disvastiĝas sur la montoj popolo grandnombra
kaj forta; tia neniam ekzistis ĝis nun, kaj ankaŭ post ĝi ne plu ekzistos tia,
en iu ajn generacio. 3 Antaŭ ĝi ekstermas fajro, kaj post ĝi bruligas flamo;
antaŭ ĝi la lando estas kiel la Edena ĝardeno, kaj post ĝi absoluta dezerto;
kaj neniu saviĝos de ĝi. 4 Ili aspektas kiel ĉevaloj, ili kuras kiel rajdantoj.
5 Ili saltas sur la montoj, kiel bruantaj ĉaroj, kiel krakado de fajro, kiam
ĝi ekstermas pajlon, kiel popolo potenca, pretiĝinta por batalo. 6 Popoloj
tremas antaŭ ĝi, ĉiuj vizaĝoj paliĝas. 7 Kiel herooj ili kuras, kiel kuraĝaj

batalistoj ili grimpas sur la muregon; ĉiu iras sian vojon, ne foreraras de
sia vojo. 8 Unu alian ne puŝas, ĉiu iras en sia vico; sur la glavojn ili sin
ĵetas, sed restas sendifektaj. 9 Ili trakuras la urbon, kuras sur la muregoj,
eniras en la domojn, grimpas tra la fenestroj, kiel ŝtelisto. 10 Antaŭ ili
skuiĝas la tero, tremas la ĉielo; la suno kaj la luno senlumiĝas, kaj la
steloj perdas sian brilon. 11 Kaj la Eternulo ektondras per Sia voĉo antaŭ
Sia armeo; ĉar Lia militistaro estas tre granda, kaj la plenumantoj de Lia
vorto estas potencaj; ĉar granda kaj tre timinda estos la tago de la Eternulo;
kiu povos ĝin elteni? 12 Sed eĉ nun ankoraŭ la Eternulo diras: Returnu vin
al Mi per via tuta koro, kun fastado, plorado, kaj ĝemegado; 13 disŝiru vian
koron, ne viajn vestojn, kaj returnu vin al la Eternulo, via Dio; ĉar Li estas
favorkora kaj kompatema, longepacienca kaj indulgema, kaj Li bedaŭras
malfeliĉon. 14 Kiu scias? eble Li denove bedaŭros, eble Li restigos post Si
benon, farunoferojn kaj verŝoferojn al la Eternulo, via Dio.

15 Blovu per korno en Cion, sanktigu faston, proklamu solenan kunvenon.
16 Kunvenigu la popolon, sanktigu la komunumon, invitu la maljunulojn,
kolektu la malgrandajn infanojn kaj suĉinfanojn; fianĉo eliru el sia
ĉambro, kaj fianĉino el sub sia baldakeno. 17 Inter la portiko kaj la altaro
ploru la pastroj, servistoj de la Eternulo, kaj ili diru: Indulgu, ho Eternulo,
Vian popolon, kaj ne kovru per honto Vian heredaĵon, la nacioj ne moku
ilin; por kio oni diru inter la popoloj: Kie estas ilia Dio?

18 Tiam la Eternulo fariĝos fervora por Sia lando kaj indulgos Sian
popolon. 19 Kaj la Eternulo respondos kaj diros al Sia popolo: Jen Mi
sendas al vi grenon kaj moston kaj oleon, kaj vi satiĝu per ili; kaj Mi ne plu
permesos al la nacioj malhonori vin. 20 Kaj la nordulon Mi malproksimigos
de vi, kaj forpelos lin en landon senakvan kaj dezertan, lian antaŭan
parton al la maro orienta, kaj lian malantaŭan parton al la maro okcidenta;
kaj li putros kaj malbonodoros, ĉar li faris multe da malbono. 21 Ne timu,
ho tero, ĝoju kaj estu gaja, ĉar la Eternulo faros ion grandan. 22 Ne timu,
ho bestoj de la kampo, ĉar verdiĝos la paŝtejoj de la stepoj; la arboj portos
siajn fruktojn, la figarbo kaj vinberujo donos sian riĉaĵon. 23 Kaj vi, ho
infanoj de Cion, ĝoju kaj estu gajaj pri la Eternulo, via Dio; ĉar Li donos al
vi instruanton pri virteco, kaj Li sendos al vi pluvon, fruan kaj malfruan,
kiel antaŭe. 24 La grenejoj pleniĝos de greno, kaj la premejoj superpleniĝos
de mosto kaj de oleo. 25 Kaj Mi rekompencos vin pro tiuj jaroj, kiam ĉion
formanĝis la akridoj, skaraboj, vermoj, kaj raŭpoj, Mia granda armeo, kiun
Mi sendis sur vin. 26 Kaj vi povos manĝi sate, kaj vi gloros la nomon de
la Eternulo, via Dio, kiu agis kun vi mirinde; kaj Mia popolo neniam plu
havos malhonoron. 27 Kaj vi ekscios, ke Mi estas meze de Izrael, ke Mi,
la Eternulo, estas via Dio, kaj alia ne ekzistas; kaj Mia popolo neniam plu
havos malhonoron.

28 Post tio Mi elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon; viaj filoj kaj viaj
filinoj profetos, viaj maljunuloj havos sonĝojn, viaj junuloj havos viziojn.
29 Eĉ sur la sklavojn kaj sur la sklavinojn Mi en tiu tempo elverŝos Mian
spiriton. 30 Kaj Mi donos miraklajn signojn en la ĉielo kaj sur la tero:
sangon, fajron, kaj kolonojn da fumo. 31 La suno fariĝos malluma, kaj
la luno fariĝos sanga, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de la
Eternulo. 32 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo, saviĝos; ĉar sur la
monto Cion kaj en Jerusalem estos savo, kiel diris la Eternulo, ankaŭ por
la restintoj, kiujn la Eternulo alvokos.

3

1 Ĉar jen en tiuj tagoj kaj en tiu tempo, kiam Mi revenigos la forkaptitojn
de Judujo kaj de Jerusalem, 2 Mi kolektos ĉiujn naciojn kaj venigos ilin en la
valon de Jehoŝafat; kaj tie Mi faros super ili juĝon pro Mia popolo kaj Mia
heredaĵo Izrael, kiun ili disĵetis inter la naciojn, dividinte Mian landon;
3 kaj pro tio, ke ili lotis pri Mia popolo, fordonis knabon pro manĝaĵo kaj
knabinon vendis pro vino, kaj drinkis. 4 Kaj kion vi volas de Mi, ho Tiro,
Cidon, kaj ĉiuj distriktoj Filiŝtaj? ĉu vi volas repagi al Mi? kaj se vi volos
repagi al Mi, Mi facile kaj baldaŭ turnos vian repagon sur vian kapon.
5 Mian arĝenton kaj Mian oron vi prenis, kaj Miajn plej bonajn valoraĵojn
vi transportis en viajn templojn, 6 kaj la filojn de Judujo kaj la filojn de
Jerusalem vi vendis al la filoj de la Grekoj, por malproksimigi ilin de iliaj
limoj; 7 sed jen Mi vekos ilin el tiu loko, kien vi vendis ilin, kaj vian agon
Mi turnos sur vian kapon; 8 kaj Mi vendos viajn filojn kaj viajn filinojn
en la manojn de la Judoj, kaj ĉi tiuj vendos ilin al la Ŝebaanoj, al popolo
malproksima; ĉar la Eternulo tion diris.

9 Proklamu tion inter la nacioj; pretiĝu al milito, veku la kuraĝulojn;
ĉiuj militistoj leviĝu kaj eliru. 10 Forĝu el viaj plugiloj glavojn, kaj el viaj
rikoltiloj lancojn; la malfortulo diru: Mi estas forta. 11 Rapidu kaj venu,
ĉiuj nacioj de ĉiuj flankoj, kaj kolektiĝu; tien alkonduku, ho Eternulo, Viajn
fortulojn. 12 La popoloj leviĝu kaj iru en la valon de Jehoŝafat; ĉar tie Mi
sidiĝos, por juĝi ĉiujn naciojn de ĉiuj flankoj. 13 Svingu la rikoltilon, ĉar
la rikoltaĵo estas matura; venu malsupren, ĉar la premejoj estas plenaj
kaj la tinoj tropleniĝis; ĉar granda estas ilia malboneco. 14 Amasoj post
amasoj kolektiĝas en la valo de la juĝo, ĉar alproksimiĝas la tago de la
Eternulo en la valo de la juĝo. 15 La suno kaj la luno senlumiĝos, kaj la
steloj perdos sian brilon. 16 Kaj la Eternulo ektondros el Cion kaj aŭdigos
Sian voĉon el Jerusalem; ektremos la ĉielo kaj la tero; sed la Eternulo estos
rifuĝejo por Sia popolo, kaj fortikaĵo por la idoj de Izrael. 17 Kaj vi ekscios,
ke Mi, la Eternulo, estas via Dio, kiu loĝas en Cion, sur Mia sankta monto;
kaj Jerusalem estos sanktejo, kaj fremduloj ne plu iros tra ĝi. 18 En tiu
tago la montoj elgutigos dolĉan sukon, el la montetoj fluos lakto, kaj ĉiuj
torentoj de Judujo estos plenaj de akvo; kaj fonto eliros el la domo de la
Eternulo kaj liveros akvon al la valo Ŝitima. 19 Egiptujo fariĝos dezerto, kaj
Edom fariĝos senviva dezerto, pro tio, ke ili premis la idojn de Jehuda kaj
verŝis senkulpan sangon en sia lando. 20 Sed Judujo estos loĝata eterne,
kaj Jerusalem en ĉiuj generacioj. 21 Kaj Mi venĝos pro ilia sango, kiu ne
estis venĝita de Mi; kaj la Eternulo loĝados en Cion.

LIBRO DE AMOS

1 Vortoj de Amos, paŝtisto el Tekoa, kiujn li laŭvizie eldiris pri Izrael en
la tempo de Uzija, reĝo de Judujo, kaj en la tempo de Jerobeam, filo de
Joaŝ, reĝo de Izrael, du jarojn antaŭ la tertremo.
2 Li diris: La Eternulo ektondros el Cion kaj aŭdigos Sian voĉon el
Jerusalem; kaj ekfunebros la paŝtejoj de la paŝtistoj, kaj sekiĝos la supro
de Karmel.
3 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Damasko kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili draŝis Gileadon per fera draŝilo. 4 Mi sendos
fajron sur la domon de Ĥazael, kaj ĝi ekstermos la palacojn de Ben-Hadad.
5 Mi disrompos la riglilojn de Damasko, Mi ekstermos la loĝantojn de la
valo Aven kaj la tenanton de sceptro el la domo Edena, kaj la popolo Siria
estos forkondukita en Kiron, diras la Eternulo.
6 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Gaza kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili tute forkondukis la kaptitojn, por transdoni
ilin al Edom. 7 Mi sendos fajron sur la muregon de Gaza, kaj ĝi ekstermos
ĝiajn palacojn. 8 Mi ekstermos la loĝantojn de Aŝdod kaj la tenanton de
sceptro el Aŝkelon, Mi direktos Mian manon kontraŭ Ekronon, kaj pereos
la restintoj de la Filiŝtoj, diras la Sinjoro, la Eternulo.
9 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Tiro kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili transdonis en plenan malliberecon al Edom
kaj ne memoris la fratan interligon. 10 Mi sendos fajron sur la muregon de
Tiro, kaj ĝi ekstermos ĝiajn palacojn.
11 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Edom kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke li persekutis kun glavo sian fraton, ke li sufokis
en si la kompaton, ke li senĉese furiozas en sia kolero kaj konservas sian
furiozon por ĉiam. 12 Mi sendos fajron sur Temanon, kaj ĝi ekstermos la
palacojn de Bocra.
13 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de la Amonidoj kaj pro kvar
Mi ne indulgos ilin, pro tio, ke ili dishakis gravedulinojn en Gilead, por
plivastigi siajn limojn. 14 Mi ekbruligos fajron sur la murego de Raba, kaj
ĝi ekstermos ĝiajn palacojn, kun bruo en la tago de batalo, kun ventego en
la tago de malkvieteco. 15 Kaj ilia reĝo iros en forkaptitecon, li, kaj kune
ankaŭ liaj eminentuloj, diras la Eternulo.

2

1 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Moab kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke li forbruligis la ostojn de la reĝo de Edom ĝis
cindreco. 2 Mi sendos fajron sur Moabon, kaj ĝi ekstermos la palacojn de
Keriot; kaj Moab mortos en tumulto, ĉe bruo kaj sonado de trumpeto. 3 Mi
ekstermos juĝiston el meze de li, kaj ĉiujn liajn eminentulojn Mi mortigos
kune kun li, diras la Eternulo.
4 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Jehuda kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke ili forpuŝis la instruon de la Eternulo, ne observis
Liajn leĝojn, kaj permesis sin delogiĝi per la mensogaĵoj, kiujn sekvis iliaj
patroj. 5 Mi sendos fajron sur Judujon, kaj ĝi ekstermos la palacojn de
Jerusalem.
6 Tiele diras la Eternulo: Pro tri krimoj de Izrael kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke ili vendas virtulon pro arĝento kaj malriĉulon

pro paro da ŝuoj. 7 Ili premas la kapon de senhavuloj en la polvon de la
tero, ili baras la vojon de humiluloj; filo kaj patro iras al unu knabino,
por malhonori Mian sanktan nomon. 8 Sur garantidonitaj vestoj ili kuŝas
apud ĉiu altaro, kaj vinon de punitoj ili trinkas en la domo de sia dio.
9 Kaj Mi ekstermis antaŭ ili la Amoridon, kiu estis alta kiel cedro kaj forta
kiel kverko; Mi ekstermis liajn fruktojn supre kaj liajn radikojn malsupre.
10 Mi elkondukis vin el la lando Egipta kaj kondukis vin en la dezerto dum
kvardek jaroj, por ke vi ekposedu la landon de la Amorido. 11 El viaj filoj
Mi faris profetojn kaj el viaj junuloj konsekritojn; ĉu ne estas tiel, ho filoj
de Izrael? diras la Eternulo. 12 Sed vi trinkigis al la konsekritoj vinon,
kaj al la profetoj vi ordonis: Ne profetu. 13 Jen Mi krakigos sub vi, kiel
krakas veturilo, plenigita de garboj. 14 Eĉ lertulo ne povos forkuri, fortulo
ne povos ion fari per sia forto, kaj heroo ne povos savi sian vivon; 15 la
arkpafistoj ne povos kontraŭstari, rapidpiedulo ne saviĝos, kaj rajdanto
ne savos sian vivon; 16 kaj la plej kuraĝa el la herooj forkuros nuda en tiu
tago, diras la Eternulo.

3

1 Aŭskultu ĉi tiun vorton, kiun la Eternulo eldiris pri vi, ho Izraelidoj, pri
la tuta gento, kiun Mi elkondukis el la lando Egipta: 2 nur vin Mi distingis el
ĉiuj gentoj de la tero, tial Mi punos vin pro ĉiuj viaj malbonagoj. 3 Ĉu iras du
kune, se ili ne interkonsentis? 4 Ĉu leono krias en la arbaro, se ĝi ne havas
disŝirotaĵon? ĉu leonido aŭdigas sian voĉon el sia kaverno, se ĝi nenion
kaptis? 5 Ĉu birdo falas en kaptilon sur la tero, se ne ekzistas birdokaptisto?
ĉu kaptilo leviĝas de la tero, se nenio kaptiĝis per ĝi? 6 Ĉu oni blovas per
korno en urbo, kaj la popolo ne ektimas? ĉu okazas malfeliĉo en urbo,
se tion ne faris la Eternulo? 7 La Sinjoro, la Eternulo, faras nenion, ne
malkaŝinte Sian sekreton al Siaj servantoj, la profetoj. 8 Kiam leono ekkriis,
kiu ne ektimos? kiam la Sinjoro, la Eternulo, parolis, kiu tiam ne profetos?
9 Aŭdigu en la palacoj de Aŝdod kaj en la palacoj de la lando Egipta,
kaj diru: Kolektiĝu sur la montoj de Samario, kaj rigardu, kia granda
tumulto estas en ĝi kaj kia granda rabado estas farata meze de ĝi. 10 Ili
ne povoscias agi juste, diras la Eternulo; trezoroj, akiritaj per rabado kaj
perfortado, estas en iliaj palacoj. 11 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Malamiko aperos kaj ĉirkaŭos la landon, kaj li deŝiros de vi vian forton,
kaj viaj palacoj estos prirabitaj. 12 Tiele diras la Eternulo: Kiel paŝtisto
savas el la buŝo de leono du krurojn aŭ parton de orelo, tiel saviĝos la
Izraelidoj, kiuj sidos en Samario sur la rando de lito kaj en Damasko sur
kuŝejo. 13 Aŭskultu, kaj atestu kontraŭ la domo de Jakob, diras la Sinjoro,
la Eternulo, Dio Cebaot. 14 Ĉar en la tago, kiam Mi punos Izraelon pro liaj
krimoj, Mi punos ankaŭ la altarojn en Bet-El, kaj dehakitaj estos la kornoj
de la altaro kaj falos sur la teron. 15 Kaj Mi frapos la vintran domon kune
kun la somera domo; kaj malaperos la domoj eburaj, kaj multe da domoj
malaperos, diras la Eternulo.

4

1 Aŭskultu ĉi tiun vorton, vi grasaj bovinoj, kiuj estas sur la monto de
Samario, kiuj turmentas senhavulojn, premas malriĉulojn, kaj kiuj diras
al siaj mastroj: Venu, ni drinku. 2 La Sinjoro, la Eternulo, ĵuris per Sia
sankteco, ke jen venos sur vin tagoj, kiam oni forportos vin per hokoj kaj

viajn idojn per fiŝhokoj. [3] Kaj tra breĉoj vi eliros, ĉiu aparte, kaj estos
ĵetitaj sur Harmonon, diras la Eternulo.
[4] Iru en Bet-Elon, por peki, en Gilgalon, por multe krimi; alportu
viajn oferojn ĉiumatene kaj vian dekonaĵon en ĉiu tria tago. [5] Incensu
laŭdoferon el fermentaĵo, kriu pri memvolaj oferoj, aŭdigu pri ili; ĉar
tion vi amas, ho Izraelidoj, diras la Sinjoro, la Eternulo. [6] Tial Mi donis
al vi purecon de la dentoj en ĉiuj viaj urboj kaj mankon de pano en
ĉiuj viaj lokoj; vi tamen ne revenis al Mi, diras la Eternulo. [7] Mi ankaŭ
rifuzis al vi la pluvon, kiam estis ankoraŭ tri monatoj antaŭ la rikolto;
Mi donis pluvon super unu urbo, kaj super alia Mi ne donis pluvon; unu
kampo estis pripluvata, kaj alia, ne pripluvita, elsekiĝis. [8] Kaj du, tri urboj
iris al unu urbo, pro trinki akvon, kaj ne povis trinki sufiĉe; vi tamen
ne revenis al Mi, diras la Eternulo. [9] Mi frapis vin per brulsekiĝo kaj
velkiĝo de la greno; viajn multajn ĝardenojn, vinberĝardenojn, figarbojn,
kaj olivarbojn formanĝis raŭpoj; vi tamen ne revenis al Mi, diras la
Eternulo. [10] Mi sendis sur vin peston sur la vojo al Egiptujo, Mi mortigis
per glavo viajn junulojn kaj forkondukis viajn ĉevalojn, kaj Mi levis la
malbonodoron de via tendaro en viajn nazotruojn; vi tamen ne revenis
al Mi, diras la Eternulo. [11] Mi faris inter vi renverson, kiel Dio renversis
Sodomon kaj Gomoran, kaj vi fariĝis kiel brulanta ŝtipo, savita el brulo; vi
tamen ne revenis al Mi, diras la Eternulo. [12] Tial tiele Mi agos kun vi plue,
ho Izrael; kaj ĉar Mi tiele agos kun vi, tial pretigu vin renkonte al via Dio,
ho Izrael. [13] Ĉar Li estas Tiu, kiu faras montojn, kreas venton, diras al la
homo, kion ĉi tiu intencas; Li faras la ĉielruĝon kaj la nebulon; Li iras sur
la altaĵoj de la tero; Lia nomo estas Eternulo, Dio Cebaot.

5

[1] Aŭskultu ĉi tiun vorton, per kiu mi plorkantas pri vi, ho domo de Izrael.
[2] Falis kaj ne releviĝos la virgulino de Izrael; ŝi estas ĵetita sur la teron,
kaj neniu ŝin restarigos. [3] Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: La urbo,
kiu elirigas milon, restos nur kun cento, kaj tiu, kiu elirigas centon, restos
nur kun deko en la domo de Izrael. [4] Ĉar tiele diras la Eternulo al la domo
de Izrael: Turnu vin al Mi, kaj tiam vi vivos. [5] Ne turnu vin al Bet-El,
ne iru en Gilgalon, ne migru al Beer-Ŝeba; ĉar Gilgal estos elpatrujigita
kaj Bet-El fariĝos senvalora. [6] Turnu vin al la Eternulo, kaj vivu, por ke
la domo de Jozef ne ekflamu kiel fajro, kiu ekstermos, kaj neniu estingos
en Bet-El. [7] La juĝon vi faras vermuto, kaj la veron vi ĵetas sur la teron.
[8] Li kreis la Plejadojn kaj Orionon; Li faras el la mallumo matenon, kaj
el la tago Li faras malluman nokton; Li vokas la akvon de la maro kaj
verŝas ĝin sur la teron; Lia nomo estas Eternulo. [9] Li sendas malfeliĉon
sur fortulon, kaj malfeliĉo trafas urbon fortikigitan. [10] Sed ili malamas
tiun, kiu admonas ilin en la pordego, kaj ili abomenas tiun, kiu parolas
honestaĵon. [11] Tial pro tio, ke vi premas senhavulon kaj forprenas de li la
panon per grandaj impostoj, vi konstruos domojn el hakitaj ŝtonoj, sed vi
ne loĝos en ili; vi plantos ĉarmajn vinberĝardenojn, sed vi ne trinkos ilian
vinon. [12] Ĉar Mi scias, kiel multaj estas viaj krimoj kaj kiel gravaj estas viaj
pekoj: vi premas virtulon, vi prenas subaĉeton, vi forpuŝas malriĉulojn
en la pordego. [13] Tial la saĝulo silentas en ĉi tiu tempo, ĉar ĝi estas tempo
malbona. [14] Serĉu bonon, ne malbonon, por ke vi vivu; tiam la Eternulo,
Dio Cebaot, estos kun vi, kiel vi diras. [15] Malamu la malbonon, amu la
bonon, kaj starigu en la pordego justecon; eble la Eternulo, Dio Cebaot,

indulgos la restintojn de Jozef. 16 Tial tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot, la
Sinjoro: Sur ĉiuj placoj estos plorado, sur ĉiuj stratoj oni dirados: Ho ve,
ho ve! kaj oni vokos la plugiston, por plori, kaj la sciantojn de funebraj
kantoj, por plorkanti. 17 Kaj en ĉiuj vinberĝardenoj estos plorado, kiam
Mi trairos meze de vi, diras la Eternulo. 18 Ve al tiuj, kiuj deziras vidi
la tagon de la Eternulo! por kio vi ĝin deziras? la tago de la Eternulo
estas malluma, ne luma. 19 Tiel same, kiel se iu forkuras de leono kaj lin
kaptas urso, aŭ li venis hejmen kaj apogis sian manon al muro kaj lin pikas
serpento. 20 Malluma estos ja la tago de la Eternulo, ne luma; malluma kaj
sen ia brilo. 21 Mi malamas, Mi abomenas viajn festojn, kaj Mi ne flaras
la oferojn de viaj solenaj tagoj. 22 Kiam vi alportas al Mi bruloferojn kaj
viajn farunoferojn, Mi ne akceptas ilin, kaj viajn grasajn dankoferojn Mi
ne rigardas. 23 Forigu de Mi la bruon de viaj kantoj, la sonadon de viaj
psalteroj Mi ne volas aŭskulti. 24 Sed justeco fluu kiel akvo, kaj vero kiel
potenca torento. 25 Ĉu buĉoferojn kaj farunoferojn vi alportadis al Mi en la
dezerto dum kvardek jaroj, ho domo de Izrael? 26 Vi portis la tabernaklon
de via Moleĥ, la kolonon de via idolo, la stelon de via dio, kiun vi faris al
vi. 27 Tial Mi elpatrujigos vin trans Damaskon, diras la Eternulo, kies nomo
estas Dio Cebaot.

6

1 Ve al la senzorguloj en Cion, kaj al tiuj, kiuj fidas la monton de Samario,
al la eminentuloj de la unuauloj inter la nacioj, al kiuj sin turnas la domo
de Izrael! 2 Iru al Kalne, kaj rigardu; de tie iru en la grandan Ĥamat, poste
iru al Gat de la Filiŝtoj: ĉu ili estas pli bonaj ol tiuj regnoj, ĉu iliaj limoj
estas pli vastaj ol viaj limoj? 3 Tiuj, kiu pensas, ke la tago de malfeliĉo estas
malproksima, kaj tenas sin proksime de la seĝo de maljusteco; 4 kiuj kuŝas
sur eburaj litoj kaj dorlotas sin sur sia kuŝejo, manĝas la plej bonajn ŝafojn
el la ŝafaro kaj bovidojn el la nutrejo; 5 kiuj tintas sur psalteroj, pensante,
ke ili estas muzikistoj egalaj al David; 6 kiuj trinkas vinon el grandaj kalikoj,
ŝmiras sin per la plej bonaj oleaĵoj, kaj ne zorgas pri la mizero de Jozef:
7 ili tial nun estos la unuaj, kiuj iros en forkaptitecon, kaj la ĝojkriado de
la dorlotiĝantoj finiĝos. 8 La Sinjoro, la Eternulo, ĵuris per Si mem, diras la
Eternulo, Dio Cebaot: Mi abomenas la fierecon de Jakob, kaj liajn palacojn
Mi malamas; Mi transdonos la urbon kun ĉio, kion ĝi enhavas. 9 Kaj se
dek homoj restos en unu domo, ili ankaŭ mortos. 10 Kaj prenos ilin ilia
amiko aŭ kadavrobruliganto, por elporti la ostojn el la domo, kaj li diros al
tiu, kiu estas ĉe la domo: Ĉu estas ankoraŭ iu ĉe vi? Kaj ĉi tiu respondos:
Neniu plu. Kaj tiu diros: Silentu, oni ne devas elparoli la nomon de la
Eternulo. 11 Ĉar jen la Eternulo donas ordonon frapi la grandajn domojn
per fendoj kaj la malgrandajn domojn per breĉoj. 12 Ĉu kuras ĉevaloj sur
roko? ĉu oni povas plugi ĝin per bovoj? Vi tamen faris la juĝon veneno,
kaj la frukton de la vero vi faris vermuto. 13 Vi ĝojas pro senvaloraĵoj; vi
diras: Ĉu ne per nia forto ni akiris al ni potencon? 14 Jen, diras la Eternulo,
Dio Cebaot, Mi levos kontraŭ vin, ho domo de Izrael, nacion, kiu premos
vin de Ĥamat ĝis la torento de la stepo.

7

1 Tian vizion donis al mi la Sinjoro, la Eternulo: jen Li kreis akridojn
en la komenco de kreskado de la postfalĉaĵo; la postfalĉaĵo aperis post la

falĉado por la reĝo. 2 Kiam ili finis la manĝadon de la herbo sur la tero,
mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo, volu pardoni! Kiu restarigos Jakobon? li
estas ja malgranda. 3 Tiam la Eternulo bedaŭris tion: Tio ne estos, diris la
Eternulo.
4 Tian vizion donis al mi la Sinjoro, la Eternulo: jen la Sinjoro, la Eternulo,
proklamis juĝon per fajro, ke ĝi ekstermu la grandan abismon kaj ekstermu
la kampojn. 5 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo, volu haltigi! Kiu
restarigos Jakobon? li estas ja malgranda. 6 La Eternulo bedaŭris ankaŭ
tion: Tio ne estos, diris la Sinjoro, la Eternulo.
7 Li donis al mi tian vizion: jen la Sinjoro staris sur murego vertikala,
kaj vertikalon Li tenis en Sia mano. 8 Kaj la Eternulo diris al mi: Kion
vi vidas, Amos? Mi respondis: Vertikalon. Kaj la Sinjoro diris: Jen Mi
metos vertikalon meze de Mia popolo Izrael; Mi ne plu indulgos ĝin; 9 kaj
dezertiĝos la altaĵoj de Isaak, kaj la sanktejoj de Izrael estos ruinigitaj; kaj
Mi levos Min kun glavo kontraŭ la domon de Jerobeam.
10 Amacja, pastro el Bet-El, sendis al Jerobeam, reĝo de Izrael, por diri:
Amos faras kontraŭ vi ribelon meze de la domo de Izrael; la lando ne
povas toleri ĉiujn liajn vortojn; 11 ĉar tiele diras Amos: Jerobeam mortos
de glavo, kaj Izrael estos forkondukita el sia lando. 12 Kaj Amacja diris al
Amos: Ho viziisto, iru kaj forkuru en la landon de Jehuda, tie nutru vin,
kaj tie profetu; 13 sed en Bet-El ne plu profetu, ĉar ĝi estas sanktejo de
la reĝo kaj domo de la regno. 14 Amos respondis kaj diris al Amacja: Mi
ne estas profeto, nek filo de profeto, mi estas nur paŝtisto, kaj mi kultivas
sikomorojn; 15 sed la Eternulo prenis min de la ŝafaro, kaj la Eternulo diris
al mi: Iru kaj profetu al Mia popolo Izrael. 16 Kaj nun aŭskultu la vorton
de la Eternulo: Vi diras: Ne profetu pri Izrael, kaj ne prediku pri la domo
de Isaak; 17 tial tiele diras la Eternulo: Via edzino malĉastos en la urbo,
viaj filoj kaj viaj filinoj falos de glavo, via tero estos dividita per la ŝnuro,
kaj vi mortos sur tero malpura; kaj Izrael estos forkondukita el sia lando.

8

1 Tian vizion donis al mi la Sinjoro, la Eternulo: mi vidis korbon kun
maturaj fruktoj. 2 Kaj Li diris: Kion vi vidas, Amos? Mi respondis: Korbon
kun maturaj fruktoj. Tiam la Eternulo diris al mi: Venis la fino por Mia
popolo Izrael; Mi ne plu indulgos ĝin. 3 La kantoj de la palaco fariĝos
lamentoj en tiu tago, diras la Sinjoro, la Eternulo; estos multe da kadavroj;
sur ĉiu loko oni ĵetos ilin silente. 4 Aŭskultu ĉi tion, vi, kiuj penas engluti
la malriĉulojn kaj pereigi la humilulojn de la tero, 5 kaj kiuj diras: Kiam
pasos la monatkomenco, ke ni povu vendadi grenon? kaj la sabato, ke ni
povu malfermi la grenejon? Ni malgrandigos la mezuron, ni pligrandigos
la prezon, kaj ni trompos per falsa pesilo; 6 ni aĉetos senhavulojn per
mono kaj malriĉulon per paro da ŝuoj, kaj grenventumaĵon ni vendos kun
la greno. 7 La Eternulo ĵuris per la gloro de Jakob: Neniam Mi forgesos
ĉiujn iliajn farojn. 8 Ĉu pro tio ne ektremos la tero, ne ekploros ĉiuj ĝiaj
loĝantoj? Ĝi tuta ekskuiĝos kiel lago, ĝi leviĝos kaj malleviĝos kiel la
Rivero de Egiptujo. 9 En tiu tago, diras la Sinjoro, la Eternulo, Mi subirigos
la sunon en tagmezo, kaj Mi mallumigos la teron meze de luma tago. 10 Mi
aliformigos viajn festojn en funebron kaj ĉiujn viajn kantojn en lamentojn;
Mi metos sakaĵon sur ĉiujn lumbojn kaj kalvon sur ĉiun kapon; Mi aperigos
ĉe ili funebron, kiel pri sola filo, kaj ilia fino estos tago de maldolĉeco.
11 Jen venos tagoj, diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj Mi sendos malsaton

en la landon, ne malsaton pri pano kaj ne soifon pri akvo, sed soifon por
aŭskultado de la vortoj de la Eternulo. 12 Kaj ili vagados de maro ĝis maro,
kaj de nordo ĝis oriento ili migrados, por serĉi la vorton de la Eternulo,
sed ili ne trovos. 13 En tiu tago senfortiĝos de soifo la belaj junulinoj kaj la
junuloj, 14 kiuj nun ĵuras per la peko de Samario, kaj diras: Kiel vivas via
dio, ho Dan! kiel floras la vojo al Beer-Ŝeba! ili falos, kaj ne plu releviĝos.

9

1 Mi vidis la Eternulon, kiu staris super la altaro; kaj Li diris: Frapu la
kapitelon, ke la fostoj ekskuiĝu kaj la pecoj falu sur la kapojn de ĉiuj; kaj
ilian naskitaron Mi mortigos per glavo, neniu el ili forkuros, neniu el ili
saviĝos. 2 Eĉ se ili enfosus sin en Ŝeolon, eĉ de tie Mia mano ilin prenos;
eĉ se ili suprenirus en la ĉielon, Mi de tie depuŝos ilin. 3 Se ili kaŝus sin
sur la supro de Karmel, Mi tie elserĉos kaj prenos ilin; se ili kaŝiĝus for de
Miaj okuloj sur la fundo de la maro, eĉ tie Mi ordonos al la serpento, ke
ĝi piku ilin. 4 Se ili iros en forkaptitecon antaŭ siaj malamikoj, ankaŭ tie
Mi ordonos al la glavo mortigi ilin. Mi direktos sur ilin Miajn okulojn por
malfeliĉo, ne por bono. 5 La Sinjoro, la Eternulo Cebaot, ektuŝas landon,
kaj ĝi tiam fandiĝas, kaj ĉiuj loĝantoj ploras; ĝi tuta ekskuiĝas kiel lago,
malleviĝas kiel la Rivero de Egiptujo. 6 Li konstruis Sian loĝejon en la
ĉielo, kaj Sian firmamenton Li fundamentis sur la tero; Li vokas la akvon
de la maro kaj verŝas ĝin sur la teron; Lia nomo estas Eternulo. 7 Ĉu vi
ne estas por Mi kiel la Etiopoj, ho Izraelidoj? diras la Eternulo; ĉu Mi ne
elkondukis Izraelon el la lando Egipta, la Filiŝtojn el Kaftor, kaj la Sirianojn
el Kir? 8 Jen la okuloj de la Sinjoro, la Eternulo, estas direktitaj sur la pekan
regnon, kaj Mi ekstermos ĝin de sur la tero; tamen ne tute Mi ekstermos
la domon de Jakob, diras la Eternulo. 9 Jen Mi ordonos, kaj disĵetigos la
domon de Izrael inter ĉiujn naciojn, kiel oni disĵetas per kribrilo, kaj eĉ
unu grajno ne falos sur la teron. 10 De glavo mortos ĉiuj pekuloj de Mia
popolo, kiuj diras: Malfeliĉo ne alproksimiĝos al ni kaj ne trafos nin.
11 En tiu tempo Mi restarigos la falintan tabernaklon de David, Mi
reŝtopos ĝiajn breĉojn, Mi restarigos la detruitaĵon, kaj Mi rekonstruos
ĝin, kiel en la tempo antikva, 12 por ke ili ekposedu la restaĵon de Edom
kaj ankaŭ ĉiujn naciojn, inter kiuj estos proklamata Mia nomo, diras la
Eternulo, kiu tion faras. 13 Jen venos tagoj, diras la Eternulo, kiam la
pluganto renkontiĝos kun la rikoltanto, la vinberpremanto kun la semanto;
kaj la montoj elgutigos dolĉan sukon, kaj ĉiuj montetoj fariĝos fruktoportaj.
14 Kaj Mi revenigos la forkaptitojn de Mia popolo Izrael, ili rekonstruos la
ruinigitajn urbojn, enloĝiĝos, plantos vinberĝardenojn kaj trinkos ilian
vinon, aranĝos ĝardenojn kaj manĝos iliajn fruktojn. 15 Kaj Mi replantos
ilin sur ilia tero, kaj ili ne plu estos elŝiratajn el sia tero, kiun Mi donis al
ili, diras la Eternulo, via Dio.

LIBRO DE OBADJA

[1] Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, pri Edom: Diron ni aŭdis de la
Eternulo, kaj kuriero estas sendita al la nacioj: Leviĝu, ni iru milite kontraŭ
lin. [2] Vidu, Mi faris vin malgranda inter la nacioj; vi estas tre malestimata.
[3] La fiereco de via koro delogis vin; loĝante en la fendegoj de rokoj, sur via
alta sidejo, vi diras en via koro: Kiu depuŝos min sur la teron? [4] Sed se vi eĉ
leviĝus tiel alte, kiel aglo, aŭ se vi aranĝus vian neston inter la steloj, eĉ de
tie Mi ĵetos vin malsupren, diras la Eternulo. [5] Ĉu ŝtelistoj venis al vi, aŭ
noktaj rabistoj? kiamaniere vi estas tiel ruinigita? ili ŝtelus nur tiom, kiom
sufiĉus por ili. Se vinberkolektantoj venus al vi, ili restigus ja forgesitajn
berojn. [6] Kiel forte Esav estas priserĉita kaj liaj kaŝejoj estas traesploritaj!
[7] Al la limo vin puŝis ĉiuj viaj interliganoj, trompis kaj perfortis vin viaj
amikoj; la manĝantoj de via pano metis sub vin kaptilon, kiun vi eĉ ne
rimarkis. [8] En tiu tempo, diras la Eternulo, Mi pereigos ja la saĝulojn ĉe
Edom kaj la prudenton sur la monto de Esav. [9] Ektimos viaj kuraĝuloj, ho
Teman, por ke ĉiuj sur la monto de Esav estu ekstermitaj per mortigo. [10] Pro
tio, ke vi premis vian fraton Jakob, kovros vin honto, kaj vi estos ekstermita
por ĉiam. [11] En la tempo, kiam vi staris apude, kiam fremduloj kondukis
lian militistaron en kaptitecon kaj aligentuloj eniris en liajn pordegojn kaj
lotis pri Jerusalem, vi ankaŭ estis kiel unu el ili. [12] Vi devus ne rigardi la
malfeliĉan tagon de via frato, la tagon de lia forpuŝiteco, kaj vi devus ne
ĝoji pri la idoj de Jehuda en la tago de ilia pereo, nek fanfaroni en la tago
de ilia mizero. [13] Vi devus ne eniri en la pordegon de Mia popolo en la
tago de ilia malfeliĉo, vi devus ne rigardi ilian suferadon en la tago de ilia
malfeliĉo, nek tuŝi ilian havaĵon en la tago de ilia malfeliĉo. [14] Vi devus
ne stari ĉe la vojdisiĝo, por ekstermi iliajn forsaviĝintojn, nek transdoni
iliajn restintojn en la tago de malfeliĉo. [15] Ĉar proksima estas la tago de
la Eternulo kontraŭ ĉiuj nacioj. Kiel vi agis, tiel oni agos kun vi; kion vi
meritas, tio venos sur vian kapon. [16] Ĉar kiel vi trinkis sur Mia sankta
monto, tiel trinkos ĉiam ĉiuj nacioj; ili trinkos, trinkos ĝisfunde, ĝis ili
fariĝos kiel tute ne ekzistintaj. [17] Sed sur la monto Cion estos saviĝo, kaj ĝi
estos sankta; kaj la domo de Jakob ekposedos tiujn, kiuj ilin posedis. [18] La
domo de Jakob estos fajro, la domo de Jozef estos flamo; sed la domo de
Esav estos pajlo, oni ekbruligos ĝin kaj ekstermos ĝin, kaj neniu restos el
la domo de Esav; ĉar la Eternulo tion diris. [19] Kaj la sudanoj ekposedos la
monton de Esav, kaj la loĝantoj de la malaltaĵo la Filiŝtojn; ili ekposedos
la kampojn de Efraim kaj la kampojn de Samario; kaj Benjamen posedos
Gileadon. [20] Kaj tiu multo da forkondukitaj Izraelidoj en la lando Kanaana
ĝis Carfat kaj la forkondukitaj el Jerusalem en Sefarad ekposedos la urbojn
sudajn. [21] Kaj venos savantoj sur la monton Cion, por juĝi la monton de
Esav. Kaj la regado apartenos al la Eternulo.

LIBRO DE JONA

1 Aperis vorto de la Eternulo al Jona, filo de Amitaj, dirante: 2 Leviĝu, iru
en la grandan urbon Nineve, kaj prediku kontraŭ ĝi; ĉar iliaj malbonagoj
leviĝis antaŭ Min. 3 Sed Jona leviĝis, por forkuri de antaŭ la Eternulo
en Tarŝiŝon; li iris en Jafon, trovis ŝipon, forirontan al arŝiŝ, pagis pro la
vojaĝo, kaj eniris en ĝin, por veturi kun ili al Tarŝiŝ, for de la Eternulo.
4 Sed la Eternulo sendis grandan venton sur la maron, kaj sur la maro
fariĝis granda ventego, kaj oni pensis, ke la ŝipo pereos. 5 La ŝipanoj
ektimis kaj komencis voki ĉiu al sia dio; kaj la objektojn, kiuj troviĝis en
la ŝipo, oni ĵetis en la maron, por malpligrandigi la pezon. Sed Jona iris
malsupren, en la internon de la ŝipo, kuŝiĝis, kaj endormiĝis. 6 Kaj aliris
al li la ŝipestro, kaj diris al li: Kial vi dormas? leviĝu, kaj voku al via Dio;
eble Dio rememoros pri ni, kaj ni ne pereos. 7 Kaj oni diris unu al alia: Ni
lotu, por ke ni eksciu, pro kiu trafis nin ĉi tiu malfeliĉo. Ili lotis, kaj la loto
trafis Jonan. 8 Tiam ili diris al li: Vi, pro kiu nin trafis ĉi tiu malfeliĉo, diru
al ni, per kio vi vin okupas? de kie vi venis? kie estas via lando? kaj el kiu
popolo vi estas? 9 Kaj li respondis al ili: Mi estas Hebreo: mi respektas la
Eternulon, Dion de la ĉielo, kiu kreis la maron kaj la sekteron. 10 Tiam tiuj
homoj ektimis per granda timo, kaj diris al li: Kion vi faris? ĉar tiuj homoj
eksciis, ke li forkuris de antaŭ la Eternulo, kiel li mem diris al ili. 11 Kaj ili
diris al li: Kion ni faru kun vi, por ke la maro kvietiĝu por ni? ĉar la maro
fariĝis ĉiam pli kaj pli malkvieta. 12 Li respondis al ili: Prenu min, kaj ĵetu
min en la maron; tiam la maro kvietiĝos por vi; ĉar mi scias, ke pro mi
trafis vin ĉi tiu granda ventego. 13 La homoj forte ekremis, por reveni sur
la sekteron; sed ili nenion povis fari, ĉar la maro fariĝadis ĉiam pli kaj pli
malkvieta kontraŭ ili. 14 Tiam ili ekvokis al la Eternulo, kaj diris: Ni petas
Vin, ho Eternulo, ne do lasu nin perei pro la animo de ĉi tiu homo, kaj ne
metu sur nin la sangon de senkulpulo; ĉar Vi, ho Eternulo, povas fari ĉion,
kion Vi volas. 15 Kaj ili prenis Jonan kaj ĵetis lin en la maron; tiam la maro
ĉesis koleri. 16 Tiam tiuj homoj eksentis grandan timon antaŭ la Eternulo;
kaj ili buĉis oferon al la Eternulo kaj faris sanktajn promesojn. 17 Kaj la
Eternulo pretigis grandan fiŝon, ke ĝi englutu Jonan; kaj Jona restis en la
interno de la fiŝo dum tri tagoj kaj tri noktoj.

2

1 Kaj Jona ekpreĝis al la Eternulo, sia Dio, el la interno de la fiŝo. 2 Kaj li
diris:
Kiam mi suferis, mi vokis al la Eternulo,
Kaj Li respondis al mi;
El la ventro de ŝeol mi kriis,
Kaj Vi aŭskultis mian voĉon.
3 Vi ĵetis min en la profundegon, en la internon de la maro,
Kaj fluego min ĉirkaŭis;
Ĉiuj Viaj ondegoj kaj ondoj iris super min.
4 Kaj mi pensis: Mi estas forpuŝita de antaŭ Viaj okuloj;
Tamen mi rigardos ankoraŭ Vian sanktan templon.
5 Ĉirkaŭis min akvo ĝis la animo;
Abismo min ĉirkaŭis;

Junko kovris mian kapon.
6 Mi falis malsupren ĝis la fundamento de la montoj;
La tero baris min por ĉiam per siaj rigliloj;
Sed Vi, ho Eternulo, mia Dio, elirigis mian vivon el la pereo.
7 Kiam mia animo senfortiĝis en mi, mi rememoris la Eternulon;
Kaj mia preĝo alvenis al Vi en Vian sanktan templon.
8 Tiuj, kiuj servas al vantaĵoj,
Senigas sin je favorkoreco.
9 Sed mi kun danka voĉo alportos al Vi oferon;
Kion mi promesis, tion mi plenumos;
Savo estas ĉe la Eternulo.
10 Kaj la Eternulo ordonis al la fiŝo, kaj ĝi elvomis Jonan sur la sekteron.

3

1 Kaj duafoje aperis al Jona vorto de la Eternulo, dirante: 2 Leviĝu, iru
en la grandan urbon Nineve, kaj prediku al ĝi la predikon, kiun Mi diros
al vi. 3 Tiam Jona leviĝis kaj iris en Nineven, konforme al la vorto de
la Eternulo. Nineve estis granda urbo ĉe Dio; ĝi havis la grandecon de tri
tagoj da irado. 4 Kiam Jona komencis la trairadon de la urbo kaj trairis unu
tagon, li vokis, kaj diris: Post kvardek tagoj Nineve pereos. 5 La loĝantoj de
Nineve ekkredis je Dio, proklamis faston, kaj metis sur sin sakaĵon, de la
grandaj ĝis la malgrandaj inter ili. 6 Kiam tion aŭdis la reĝo de Nineve, li
leviĝis de sia trono, demetis de si sian reĝan veston, kovris sin per sakaĵo,
kaj sidiĝis sur cindro. 7 Kaj li ordonis proklami en Nineve en la nomo de
la reĝo kaj de liaj altranguloj jenon: La homoj kaj la brutoj, la bovoj kaj la
ŝafoj, gustumu nenion, ili ne paŝtiĝu kaj ne trinku akvon; 8 kaj la homoj kaj
la brutoj kovru sin per sakaĵo, kaj voku forte al Dio, kaj ĉiu deturnu sin de
sia malbona vojo kaj de la perfortaĵoj de siaj manoj: 9 eble Dio bedaŭros,
kaj forlasos Sian flaman koleron, kaj ni ne pereos. 10 Kiam Dio vidis iliajn
farojn, ke ili deturnis sin de sia malbona vojo, Dio bedaŭris la malbonon,
kiun Li minacis fari al ili, kaj Li tion ne faris.

4

1 Tio tre forte ĉagrenis Jonan, kaj li ekkoleris. 2 Kaj li ekpreĝis al la
Eternulo, kaj diris: Ho Eternulo, tion mi ja diris, kiam mi estis ankoraŭ
en mia lando; kaj tial mi preferis forkuri en Tarŝiŝon, ĉar mi sciis, ke Vi
estas Dio indulgema kaj kompatema, longepacienca kaj tre favorkora, kaj
bedaŭras malbonon. 3 Nun, ho Eternulo, volu forpreni de mi mian animon;
ĉar pli bone por mi estas morti, ol vivi. 4 La Eternulo diris: ĉu vi havas
grandan ĉagrenon? 5 Jona eliris el la urbo, sidiĝis oriente de la urbo, faris
al si tie laŭbon, kaj sidiĝis sub ĝi en la ombro, ĝis li vidos, kio estos kun la
urbo. 6 Dume Dio, la Eternulo, pretigis hederon, kaj ĝi elkreskis super lian
kapon, por ke li havu ombron super sia kapo kaj liberiĝu el sia suferado.
Kaj Jona forte ekĝojis pro la hedero. 7 Sed kiam leviĝis la matenruĝo de la
sekvanta tago, Dio aperigis vermon, kiu difektis la hederon, kaj ĝi forvelkis.
8 Kaj kiam ekbrilis la suno, Dio aperigis bruligan orientan venton, kaj
la suno turmentis la kapon de Jona tiel, ke li senfortiĝis kaj petis por si
morton; li diris: Pli bone por mi estas morti, ol vivi. 9 Tiam Dio diris al
Jona: ĉu vi havas grandan ĉagrenon pro la hedero? Li respondis: Mi
havas grandan ĉagrenon, eĉ ĝis deziro al morto. 10 La Eternulo tiam diris:
Vi domaĝas la hederon, pri kiu vi ne laboris kaj kiun vi ne edukis, kiu
dum unu nokto elkreskis kaj dum unu nokto pereis; 11 kaj ĉu Mi povus ne

domaĝi Nineven, la grandan urbon, en kiu troviĝas pli ol cent dudek mil homoj, ne povantaj distingi inter sia dekstra mano kaj sia maldekstra, kaj krom tio multe da brutoj?

LIBRO DE MIĤA

1 Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Miĥa, la Moreŝetano, en la tempo
de Jotam, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj kiun li viziis pri Samario
kaj Jerusalem.
2 Aŭskultu, ĉiuj popoloj, atentu, ho tero, kaj ĉio, kio estas sur ĝi! La
Sinjoro, la Eternulo, estu atestanto kontraŭ vi, la Sinjoro el Sia sankta
templo. 3 Ĉar jen la Eternulo eliras el Sia loko, iras kaj paŝas sur la altaĵoj de
la tero. 4 Kaj fandiĝas la montoj sub Li, kaj la valoj disfendiĝas, kiel vakso
antaŭ fajro, kiel akvo, falanta de krutaĵo. 5 Ĉio ĉi tio estas pro la krimo
de Jakob kaj pro la pekoj de la domo de Izrael. Kiu krimigis Jakobon? ĉu
ne Samario? Kiu aranĝis la altaĵojn de Judujo? ĉu ne Jerusalem? 6 Tial
Mi faros Samarion ŝtonamaso sur la kampo, por plantado de vinberoj; Mi
disĵetos ĝiajn ŝtonojn en la valon kaj nudigos ĝiajn fundamentojn. 7 Ĉiuj
ĝiaj idoloj estos disbatitaj, ĉiuj ĝiaj promalĉastaj donacoj estos forbruligitaj
per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn statuojn Mi ruinigos; ĉar per promalĉastaj donacoj
ĝi ilin aranĝis, kaj promalĉastaj donacoj ili fariĝos denove. 8 Pri tio mi
ploras kaj ĝemas, iras senŝue kaj nude; mi krias plende, kiel la ŝakaloj,
kaj estas malgaja, kiel la strutoj. 9 Ĉar senespera estas ĝia plago, ĝi venis
ĝis Judujo, atingis ĝis la pordego de mia popolo, ĝis Jerusalem. 10 Ne diru
tion en Gat, ne ploru laŭte; en Bet-Leafra rulu vin en cindro. 11 Foriru, ho
loĝantino de Ŝafir, en nudeco kaj honto; ne eliros la loĝantino de Caanan;
la plorado en Bet-Ecel ne permesos al vi tie halti. 12 Afliktiĝas pri sia bono
la loĝantino de Marot; ĉar malfeliĉo venis de la Eternulo al la pordego de
Jerusalem. 13 Jungu al la ĉaro kurĉevalojn, ho loĝantino de Laĥiŝ; vi estas
la komenco de pekoj de la filino de Cion, ĉar ĉe vi oni trovis la krimojn de
Izrael. 14 Tial vi sendos donacojn en Moreŝet-Gaton; sed la domoj de Aĥzib
trompos la reĝojn de Izrael. 15 Mi alkondukos al vi ankoraŭ la posedonton,
ho loĝantino de Mareŝa; ĝis Adulam venos la gloro de Izrael. 16 Detondu
viajn harojn kaj razu vin pro viaj amataj filoj; larĝigu vian kalvon kiel aglo,
ĉar ili estos forkaptitaj for de vi.

2

1 Ve al tiuj, kiuj meditas pri pekoj kaj intencas malbonagojn sur sia
kuŝejo, por plenumi ilin matene, kiam ilia mano havas forton. 2 Ili
ekdeziras kampojn kaj rabas ilin, domojn kaj forprenas ilin; ili premas
homon kaj lian domon, viron kaj lian posedaĵon. 3 Tial tiele diras la
Eternulo: Jen Mi entreprenas kontraŭ tiu gento tian malbonon, de kiu vi
ne liberigos vian kolon kaj ne iros kun levita kapo; ĉar tio estos tempo
malfacila. 4 En tiu tempo oni parolos pri vi parabolon, kaj oni prikantos
vin per plorkanto, dirante: Ni estas tute ruinigitaj; la posedaĵo de mia
popolo transiris al alia; kiamaniere povas reveni al ni niaj kampoj, se ili
jam estas disdividitaj! 5 Tial oni ne mezuros por vi per ŝnuro terpecon lote
en la komunumo de la Eternulo. 6 Ne prediku, ho predikantoj; oni ne devas
prediki al tiuj, kiuj ne volas eviti malhonoron. 7 Ho, la tiel nomata domo
de Jakob! ĉu malgrandiĝis la spirito de la Eternulo? ĉu tiaj estas Liaj agoj?
Ĉu ne estas bonfaraj Miaj vortoj por tiu, kiu kondutas ĝuste? 8 Sed Mia
popolo leviĝis kiel malamiko; vi rabas la supran kaj la malsupran vestojn

de la trankvilaj preterirantoj, kvazaŭ ili revenus de batalo. 9 La virinojn
de Mia popolo vi elpelas el iliaj amataj loĝejoj; de iliaj junaj infanoj vi
forprenas por ĉiam Mian ornamon. 10 Leviĝu kaj foriru, ĉar ĉi tie vi ne
havos ripozon; pro sia malpureco la lando estos kruele ruinigita. 11 Se iu
falsanimulo elpensus mensogon, kaj dirus: Mi predikos al vi pri vino kaj
ebriigaĵo, li estus ĝusta predikanto por ĉi tiu popolo.
12 Tamen Mi kolektos vin tutan, ho Jakob, Mi kolektos la restaĵon de
Izrael, Mi kunigos ilin kiel ŝafojn en ŝafejo; kiel grego en gregejo ili ekbruos
de multhomeco. 13 Murrompanto iros antaŭ ili; ili trarompos la baron,
trapasos la pordegon, kaj eliros el ĝi; ilia reĝo iros antaŭ ili, kaj la Eternulo
estos ilia antaŭgvidanto.

3

1 Mi diris: Aŭskultu, ho ĉefoj de Jakob kaj estroj de la domo de Izrael! Vi
devas ja scii la juron; 2 tamen vi malamas la bonon, amas la malbonon; vi
deŝiras de ili ilian haŭton kaj la karnon de iliaj ostoj. 3 Kaj kiam ili manĝas
la karnon de mia popolo, deŝiras de ili ilian haŭton, rompas kaj dispecigas
iliajn ostojn kvazaŭ por poto kaj la karnon kvazaŭ por kaldrono: 4 tiam
ili krios al la Eternulo; sed Li ne respondos al ili, Li kaŝos antaŭ ili Sian
vizaĝon en tiu tempo, ĉar ili faris siajn malbonajn agojn. 5 Tiele diras la
Eternulo pri la profetoj, kiu erarigas mian popolon, kiuj mordas per siaj
dentoj kaj predikas pacon, kaj kontraŭ tiu, kiu ne donas ion en ilian buŝon,
ili predikas militon: 6 Tial estos ĉe vi nokto, sed ne vizioj, mallumo, sed ne
antaŭdiroj; subiros la suno super la profetoj, kaj mallumiĝos super ili la
tago. 7 Hontos tiuj viziistoj, mokindaj fariĝos la antaŭdiristoj, kaj ili ĉiuj
fermos sian buŝon; ĉar ili ne havas respondon de Dio. 8 Sed mi estas plena
de forto de la spirito de la Eternulo, de praveco kaj kuraĝo, por montri al
Jakob lian krimon kaj al Izrael lian pekon. 9 Aŭskultu ĉi tion, ho ĉefoj de
la domo de Jakob kaj estroj de la domo de Izrael, kiuj abomenas juron kaj
kurbigas ĉion rektan, 10 kiuj konstruas Cionon per sango kaj Jerusalemon
per maljustaĵoj. 11 Ĝiaj ĉefoj juĝas pro subaĉeto, ĝiaj pastroj instruas pro
pago, kaj ĝiaj profetoj antaŭdiras pro mono; tamen ili apogas sin sur la
Eternulo, kaj diras: La Eternulo estas ja meze de ni, ne trafos nin malfeliĉo.
12 Tial pro vi Cion estos plugita kiel kampo, Jerusalem fariĝos ruinaĵo, kaj
la monto de la templo fariĝos arbara altaĵo.

4

1 Sed iam en la tempo estonta la monto de la domo de la Eternulo staros
kiel ĉefo inter la montoj, kaj ĝi estos pli alta ol ĉiuj altaĵoj; kaj fluos al
ĝi popoloj. 2 Kaj iros multaj nacioj, kaj diros: Venu, ni iru supren sur la
monton de la Eternulo kaj en la domon de Dio de Jakob, por ke Li instruu
nin pri Siaj vojoj kaj ke ni iru laŭ Lia irejo; ĉar el Cion eliros la instruo, kaj la
vorto de la Eternulo el Jerusalem. 3 Kaj Li juĝos inter multe da popoloj, kaj
Li decidos pri potencaj nacioj en landoj malproksimaj; kaj ili forĝos el siaj
glavoj plugilojn kaj el siaj lancoj rikoltilojn; ne levos nacio glavon kontraŭ
nacion, kaj oni ne plu lernos militon. 4 Sed ĉiu sidos sub sia vinberujo kaj
sub sia figarbo, kaj neniu timigos; ĉar la buŝo de la Eternulo Cebaot tion
diris. 5 Ĉiuj popoloj iros ĉiu en la nomo de sia dio, sed ni irados en la nomo
de la Eternulo, nia Dio, ĉiam kaj eterne.
6 En tiu tago, diras la Eternulo, Mi kolektos la lamulojn, kunvenigos
la dispelitojn, kaj tiujn, kiujn Mi suferigis. 7 Kaj la lamulojn Mi faros

restantaro, kaj la suferintojn potenca nacio, kaj la Eternulo reĝos super ili
sur la monto Cion de nun kaj eterne. 8 Kaj vi, ho turo de la grego, fortikaĵo
de la filino de Cion, al vi venos, revenos la antaŭa reĝado, la regno de la
filino de Jerusalem. 9 Kial vi nun ploras tiel laŭte? Ĉu vi ne havas reĝon?
ĉu pereis viaj konsilistoj, ke vin atakis doloroj kiel naskantinon? 10 Suferu,
kaj havu dolorojn, ho filino de Cion, kiel naskantino; ĉar nun vi eliros el
la urbo kaj loĝos sur la kampo kaj venos ĝis Babel; tie vi estos savata; tie
la Eternulo liberigos vin el la mano de viaj malamikoj. 11 Nun kolektiĝis
kontraŭ vi multe da nacioj, kiuj diras: Ĝi malsanktiĝu, kun ĝuo ni rigardu
Cionon! 12 Sed ili ne scias la pensojn de la Eternulo, ili ne komprenas
Lian intencon, ke Li kolektis ilin kiel garbojn en la draŝejon. 13 Leviĝu
kaj draŝu, ho filino de Cion, ĉar vian kornon Mi faros fera, viajn hufojn Mi
faros kupraj, kaj vi dispremos multe da popoloj, vi konsekros al la Eternulo
ilian akiritaĵon, kaj ilian havaĵon al la Sinjoro de la tuta tero.

5

1 Nun armu vin, ho batalistino! oni sieĝos nin; per vergo oni frapos la
vangon de la juĝisto de Izrael.

2 Kaj vi, ho Bet-Leĥem Efrata, kiu estas malgranda inter la milejoj de
Judujo, el vi eliros al Mi tiu, kiu devas esti reganto en Izrael kaj kies deveno
estas de tempo tre antikva. 3 Li lasos ilin ĝis la tempo, kiam la naskontino
estos naskinta; tiam liaj ceteraj fratoj revenos al la idoj de Izrael. 4 Li
stariĝos kaj paŝtos kun la forto de la Eternulo, kun la majesto de la nomo
de la Eternulo, lia Dio, kaj tiuj konvertiĝos; ĉar tiam li fariĝos granda ĝis
la randoj de la tero. 5 Kaj li estos paco. Kiam la Asiriano venos en nian
landon kaj enpaŝos en niajn palacojn, ni starigos kontraŭ li sep paŝtistojn
kaj ok eminentulojn. 6 Ili paŝtos la landon Asirian per glavo kaj la landon
de Nimrod per iliaj lancoj; kaj li savos nin kontraŭ la Asiriano, kiam ĉi tiu
venos en nian landon kaj enpaŝos en niajn limojn. 7 Kaj la restaĵo de Jakob
estos inter multe da popoloj kiel roso de la Eternulo, kiel pluvaj gutoj sur
herbo; kaj li ne esperos je homo kaj ne fidos homidojn. 8 Kaj la restaĵo
de Jakob estos inter la nacioj, meze de multaj popoloj, kiel leono inter la
bestoj de la arbaro, kiel leonido meze de ŝafaroj, kiu dispremas pasante,
disŝiras, kaj neniu povas savi. 9 Leviĝos via mano super viaj kontraŭuloj,
kaj ĉiuj viaj malamikoj ekstermiĝos.

10 En tiu tago, diras la Eternulo, Mi ekstermos viajn ĉevalojn ĉe vi kaj
pereigos viajn ĉarojn; 11 Mi ekstermos la urbojn de via lando kaj detruos
ĉiujn viajn fortikaĵojn; 12 Mi ekstermos ĉe vi la sorĉistojn, kaj vi ne plu
havos aŭguristojn; 13 Mi ekstermos el via mezo viajn idolojn kaj viajn
statuojn, kaj vi ne plu adorkliniĝos antaŭ la faritaĵo de viaj manoj; 14 Mi
elŝiros el via mezo viajn sanktajn stangojn kaj ekstermos viajn urbojn.
15 Kaj en kolero kaj indigno Mi faros venĝon super la nacioj, kiuj ne volos
obei.

6

1 Aŭskultu, kion diras la Eternulo: Leviĝu, havu juĝan disputon kun la
montoj, kaj la montetoj aŭdu vian voĉon. 2 Aŭskultu, ho montoj, la juĝan
disputon de la Eternulo, kaj ankaŭ vi, ho potencaj fundamentoj de la tero;
ĉar la Eternulo havas juĝan disputon kun Sia popolo, kaj al Izrael Li volas
doni moralinstruon. 3 Ho Mia popolo! kion Mi faris al vi, kaj per kio Mi
faris al vi maljustaĵon? respondu al Mi. 4 Mi elkondukis ja vin el la lando

Egipta, kaj el la domo de sklaveco Mi vin elaĉetis, kaj Mi sendis antaŭ
vin Moseon, Aaronon, kaj Mirjamon. 5 Ho Mia popolo! rememoru, kion
intencis Balak, reĝo de Moab, kaj kion respondis al li Bileam, filo de Beor;
de Ŝitim ĝis Gilgal, por ke vi sciu la bonfarojn de la Eternulo. 6 Kun kio mi
povas stariĝi antaŭ la Eternulo, kliniĝi antaŭ Dio en la alto? ĉu mi stariĝu
antaŭ Li kun bruloferoj, kun jaraĝaj bovidoj? 7 Ĉu al la Eternulo faros
plezuron miloj da ŝafoj aŭ sennombraj torentoj da oleo? ĉu mi donu mian
unuenaskiton pro mia krimo, la frukton de mia ventro pro la peko de mia
animo? 8 Estas dirite al vi, ho homo, kio estas bona kaj kion la Eternulo
postulas de vi: nur agi juste, ami bonfarojn, kaj esti modesta antaŭ via Dio.

9 La voĉo de la Eternulo vokas al la urbo, kaj saĝuloj timas Vian nomon.
Humiliĝu antaŭ la puno, kaj antaŭ Tiu, kiu ĝin destinis. 10 Ankoraŭ restas
en la domo de malpiulo trezoroj de malpieco, kaj malbeninda malĝusta
mezurilo. 11 Ĉu Mi povas aprobi falsan pesilon kaj trompajn pezilojn en
la saketo? 12 Ĉar la riĉuloj de la urbo estas plenaj de rabemo, kaj ĝiaj
loĝantoj parolas mensogon, kaj la lingvo de ilia buŝo estas falsaĵo, 13 tial
Mi dolorige vin frapos per dezertigo pro viaj pekoj. 14 Vi manĝos, sed ne
satiĝos sata; doloron pro malsato vi havos en via interno; vi kaŝos, sed ne
povos konservi; kaj kion vi konservos, tion Mi transdonos al la glavo. 15 Vi
semos, sed vi ne rikoltos; vi premos olivojn, sed vi ne ŝmiros vin per oleo;
vi premos vinberojn, sed vi ne trinkos vinon. 16 Konserviĝis ĉe vi la moroj
de Omri kaj ĉiuj faroj de la domo de Aĥab, kaj vi sekvas iliajn konsilojn,
por ke Mi faru vin dezerto, viajn loĝantojn mokataĵo, kaj por ke vi portu
sur vi la malhonoron de Mia popolo.

7

1 Ho ve al mi! ĉar mi fariĝis kiel kolektanto de someraj fruktoj kaj
de restaĵo de vinberoj, kiu ne trovas beron manĝeblan; bonan maturan
frukton deziras mia animo. 2 Malaperis piuloj en la lando, kaj ne troviĝas
justulo inter la homoj; ĉiuj insidas, por verŝi sangon, unu la alian ĉasas,
por pereigi lin. 3 Por pravigi malbonan faron, la estro postulas donacon
kaj la juĝisto pagon; la altrangulo parolas, kion li volas, kaj konfuzas la
aferojn. 4 La plej bona inter ili estas kiel dornarbetaĵo, la justulo estas kiel
pikaĵa barilo. Sed venos la tago de Via esploro, de Via puno; tiam ili ne
scios, kion fari. 5 Ne kredu al proksimulo, ne fidu amikon; kontraŭ tiu, kiu
kuŝas ĉe via brusto, gardu la aperturon de via buŝo; 6 ĉar filo malhonoras
patron, filino batalas kontraŭ sia patrino, bofilino kontraŭ sia bopatrino;
la domanoj de homo estas liaj malamikoj.

7 Sed mi rigardas al la Eternulo, mi fidas la Dion de mia savo; mia Dio
min aŭskultos. 8 Ne ĝoju pri mi, mia malamikino: kvankam mi falis, mi
releviĝos; kvankam mi estas en mallumo, la Eternulo estas lumo por mi.
9 La koleron de la Eternulo mi portos, ĉar mi pekis antaŭ Li, ĝis Li esploros
mian aferon kaj faros juĝon super mi; tiam Li elkondukos min en lumon,
kaj mi vidos Lian bonecon. 10 Kaj tion vidos mia malamikino, kaj honto
ŝin kovros pro tio, ke ŝi diris al mi: Kie estas la Eternulo, via Dio? Miaj
okuloj ŝin rigardos tiam, kiam ŝi estos piedpremata, kiel koto sur la stratoj.
11 En tiu tempo, kiam viaj muroj estos rekonstruataj, en tiu tempo la leĝo
disvastiĝos malproksime. 12 En tiu tempo oni venos al vi el Asirio kaj el la
urboj Egiptaj, de Egiptujo ĝis la Rivero, de maro ĝis maro, kaj de monto ĝis

monto. [13] La lando estos dezerta pro ĝiaj loĝantoj, pro la fruktoj de iliaj
agoj.
[14] Paŝtu per Via bastono Vian popolon, Vian heredan ŝafaron, kiu loĝas
izolite en la arbaro, meze de Karmel; ili paŝtiĝu en Baŝan kaj Gilead, kiel
en la tempo antikva. [15] Kiel en la tempo de via eliro el la lando Egipta,
Mi montros al li mirindaĵojn. [16] La nacioj vidos kaj hontos, malgraŭ ilia
tuta potenco; ili metos la manon sur la buŝon, iliaj oreloj surdiĝos. [17] Ili
lekos polvon, kiel serpento; kiel la rampaĵoj sur la tero, kun tremado ili
elvenos el siaj kaŝejoj; ili ektimos la Eternulon, nian Dion, ili ekrespektos
Vin. [18] Kiu estas Dio simila al Vi, kiu pardonas malbonagon kaj preterlasas
la kulpon de la restaĵo de Sia heredaĵo, ne konservas por ĉiam Sian koleron,
ĉar Li amas bonfari? [19] Li denove kompatos nin, malgrandigos niajn
malbonagojn, kaj ĵetos en la profundon de la maro ĉiujn niajn pekojn.
[20] Vi montros fidelecon al Jakob, favorkorecon al Abraham, kiel Vi ĵuris al
niaj patroj en la tempo antikva.

LIBRO DE NAĤUM

1 Profetaĵo pri Nineve, libro de vizio de Naĥum, la Elkoŝano.
2 La Eternulo estas Dio severa kaj venĝanta; la Eternulo estas venĝanto
kaj koleranto; la Eternulo venĝas al Siaj malamikoj kaj ne forgesas pri
Siaj kontraŭuloj. 3 La Eternulo estas longepacienca, kaj potenca per Sia
forto, kaj neniu estas senkulpa antaŭ Li; la vojo de la Eternulo estas en
fulmotondro kaj ventego, kaj nubo estas la polvo sub Liaj piedoj. 4 Kiam
Li ekparolas kolere al la maro, Li elsekigas ĝin, kaj ĉiujn riverojn Li
senakvigas; malgajiĝas Baŝan kaj Karmel, kaj velkas ĉio, kio floras sur
Lebanon. 5 La montoj tremas antaŭ Li, la montetoj disfandiĝas; skuiĝas
antaŭ Li la tero, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj. 6 Kiu povas kontraŭstari
al Lia indigno? kaj kiu povas elteni la flamon de Lia kolero? Lia indigno
disverŝiĝas kiel fajro; la rokoj disfalas antaŭ Li. 7 La Eternulo estas
bona, forta apogo en tago de malfeliĉo; kaj Li konas tiujn, kiuj fidas Lin.
8 Dronigante per inundo, Li faras finon al loko, kaj Liajn malamikojn
persekutas mallumo. 9 Kion vi pensas pri la Eternulo? Li faros la
ekstermon, la malfeliĉo ne bezonas veni duafoje. 10 Ĉar, interplektiĝinte
kiel dornoj kaj ebriaj de drinkado, ili estos ekstermitaj, kiel tute seka pajlo.
11 El vi eliris tiu, kiu havis malbonan intencon kontraŭ la Eternulo kaj
kiu estas malica konsilanto. 12 Tiele diras la Eternulo: Kvankam ili estas
unuanimaj kaj multaj, ili tamen estos dishakitaj kaj malaperos; sed vin,
kiun Mi humiligis, Mi ne plu humiligos. 13 Nun Mi rompos lian jugon,
kiu estas sur vi, kaj Mi disŝiros viajn ligilojn. 14 Sed pri vi la Eternulo
decidis: Ne plu restos semo portanta vian nomon; el la domo de viaj dioj
Mi ekstermos la idolojn kaj statuojn; Mi signos sur via tombo, ke vi fariĝis
senvalora. 15 Jen sur la montoj estas la piedoj de sciiganto, kiu proklamas
pacon! Festu, ho Judujo, viajn festojn, plenumu viajn sanktajn promesojn;
ĉar ne plu iros tra vi la sentaŭgulo; li estas tute ekstermita.

2

1 Disĵetanto iras kontraŭ vin; fortikigu viajn fortikaĵojn, gardu la vojon,
armu viajn lumbojn, fortigu vin kiel eble plej potence. 2 Ĉar la Eternulo
restarigos la majeston de Jakob, kiel ankaŭ la majeston de Izrael; ĉar la
ruinigantoj ilin ruinigis kaj ekstermis iliajn vinberbranĉojn. 3 La ŝildo de
liaj herooj estas ruĝigita; liaj militistoj estas kiel en purpuro; kiel fajro
brilas la ĉaroj en la tago de lia armiĝo; la lancoj ŝanceliĝas. 4 Sur la stratoj
rapide ruliĝas la ĉaroj, bruas sur la placoj; ili aspektas kiel torĉoj, brilas
kiel fulmoj. 5 Li vokas siajn fortulojn, sed ili falpuŝiĝos dum sia irado;
ili rapidas al la murego kaj preparas defendon. 6 La pordegoj ĉe la akvo
malfermiĝos, kaj la palaco cedos. 7 Decidita estas ĝia kapto kaj forkonduko,
kaj ĝiaj sklavinoj ĝemos kiel kolomboj kaj batos sian bruston. 8 Nineve
estas de ĉiam kiel baseno da akvo; sed nun ĝi forkuras: Haltu, haltu! sed
neniu revenas. 9 Disrabu arĝenton, disrabu oron; senfinaj estas la trezoroj,
estas multege da diversaj valoraĵoj. 10 Prirabita kaj plene ruinigita ĝi estos;
la koro svenas, la genuoj tremas; ĉies lumboj senfortiĝis, kaj ĉies vizaĝoj
nigriĝis. 11 Kie nun estas la loĝejo de la leonoj, kaj tiu paŝtejo de leonidoj,
kie iradis leono, leonino, kaj leonidoj, kaj neniu ilin timigis? 12 La leono
disŝiradis sufiĉon por siaj idoj, sufokadis por siaj leoninoj, plenigadis siajn

kavernojn per kaptaĵo kaj siajn nestegojn per disŝiritaĵo. 13 Jen Mi iras
kontraŭ vin, diras la Eternulo Cebaot, kaj Mi forbruligos en fumo viajn
ĉarojn, kaj glavo ekstermos viajn leonidojn; Mi ĉesigos sur la tero vian
disŝiradon, kaj oni ne plu aŭdos la voĉon de viaj sendatoj.

3

1 Ve al la urbo sangavida, kiu estas plena de trompoj kaj raboj, kaj ne
volas ĉesigi la rabadon! 2 Oni aŭdas la sonadon de vipoj, la sonadon
de bruantaj radoj; blekas ĉevalo, saltas ĉaro; 3 moviĝas rajdantoj, brilas
glavoj, fulmas lancoj; estas multe da mortigitoj kaj amasoj da kadavroj;
sennombraj estas la kadavroj, oni falpuŝiĝas sur ili. 4 Tio estas pro la
granda malĉastado de la malĉastistino, kiu ĉarmas per sia beleco, estas
lerta sorĉistino, kaj vendas naciojn per sia malĉastado kaj gentojn per sia
sorĉado. 5 Jen Mi iras kontraŭ vin, diras la Eternulo Cebaot, kaj Mi levos ĝis
via vizaĝo la randojn de via vesto, kaj Mi montros al la nacioj vian nudecon
kaj al la regnoj vian malhonoron. 6 Mi ĵetos sur vin abomenindaĵojn, Mi
malhonoros vin kaj faros vin mokataĵo. 7 Ĉiu, kiu vidos vin, forkuros de
vi, kaj diros: Ruinigita estas Nineve; kiu bedaŭros ĝin? kie mi povas serĉi
por vi konsolantojn? 8 Ĉu vi estas pli bona ol No-Amon, kiu troviĝas inter
riveroj, estas ĉirkaŭata de akvo, kaj kies forto kaj murego estis la maro?
9 Etiopujo kaj la senfina Egiptujo estis ĝia forto, la Putidoj kaj Luboj donadis
al vi helpon; 10 tamen ĝi ankaŭ estas elpatrujigita kaj forkaptita; eĉ ĝiaj
malgrandaj infanoj estas frakasitaj en la komenco de ĉiuj stratoj; pri ĝiaj
eminentuloj oni lotis, kaj ĉiujn ĝiajn altrangulojn oni katenis. 11 Tiel ankaŭ
vi ebriiĝos kaj kaŝos vin kaj serĉos defendon kontraŭ la malamikoj. 12 Ĉiuj
viaj fortikaĵoj estas kiel figarboj kun maturaj fruktoj; se oni ekskuas ilin, ili
falas en la buŝon de manĝonto. 13 Jen via popolo estas ĉe vi kiel virinoj; al
viaj malamikoj larĝe malfermiĝos la pordegoj de via lando; fajro ekstermos
viajn riglilojn. 14 Provizu al vi akvon por la tempo de sieĝo; fortigu viajn
fortikaĵojn; iru en kalkon, knedu argilon, faru fortajn brikojn. 15 Tamen tie
la fajro vin konsumos, glavo vin ekstermos, formanĝos vin kiel skarabo,
se vi eĉ estus grandnombra kiel skaraboj, grandnombra kiel akridoj. 16 Vi
havas pli da komercistoj, ol la steloj de la ĉielo; sed ili diskuros kiel akridoj
kaj forflugos. 17 Viaj taĉmentoj estas kiel akridoj, kaj viaj taĉmentestroj
estas kiel lokustoj, kiuj dum la malvarmo kaŝas sin en fendoj, kaj kiam la
suno ekbrilas, ili disflugas tiel, ke oni ne scias, kie ili estas. 18 Dormas viaj
paŝtistoj, ho reĝo de Asirio, kuŝas viaj fortuloj; via popolo estas disĵetita
sur la montoj, kaj troviĝas neniu, kiu ĝin kolektus. 19 Ne resaniĝas via
vundo, doloriga estas via ulcero; ĉiu, kiu aŭdas la sciigon pri vi, aplaŭdas
pri vi; ĉar kiun ne trafis senĉese via malboneco?

LIBRO DE ĤABAKUK

1 Profetaĵo, kiun laŭvizie eldiris la profeto Ĥabakuk.
2 Ĝis kiam, ho Eternulo, mi krios, kaj Vi ne aŭskultos, mi krios al Vi
pri perfortaĵo, kaj Vi ne helpos? 3 Kial Vi devigas min vidi maljustaĵon,
rigardi mizeraĵon? Rabado kaj perfortado estas antaŭ mi, leviĝas disputoj
kaj malpaco. 4 Tial la instruo perdis sian forton, la justeco neniam venkas;
ĉar la malvirtulo superfortas la virtulon, tial la rezultoj de juĝo estas
malĝustaj. 5 Rigardu la naciojn, rigardu, kaj vi forte miros; ĉar en via
tempo Mi faros ion, kion vi ne kredus, se oni rakontus al vi. 6 Ĉar jen Mi
levos la Ĥaldeojn, nacion kruelan kaj lertan, kiu trairos la tutan larĝon
de la tero, por ekposedi loĝejojn, kiuj ne apartenas al ĝi. 7 Terura kaj
timinda ĝi estas; ĝia juĝado kaj regado dependas de ĝi mem. 8 Pli rapidaj
ol leopardoj estas ĝiaj ĉevaloj, kaj pli lertaj ol lupoj vespere; en grandaj
amasoj venas ĝiaj rajdantoj de malproksime, flugas kiel aglo, kiu rapidas
al manĝaĵo. 9 Ĉiuj ili venas por rabi; kiel vento orienta ili direktas sin,
kien ili volas; kaj ili kolektas kaptitojn kiel sablon. 10 Reĝojn ili mokas,
regantoj estas ridataĵo por ili; ĉiun fortikaĵon ili mokas; ili ŝutas teron,
kaj venkoprenas. 11 Tiam ŝanĝiĝas ilia spirito, transiras kaj fariĝas peka,
kaj ilia forto fariĝas ilia dio. 12 Sed Vi estas ja de ĉiam, ho Eternulo, mia
sankta Dio! ne lasu nin morti. Vi, ho Eternulo, aperigis ilin por juĝo;
Vi, ho nia Roko, destinis ilin por puni. 13 Viaj okuloj estas tro puraj, por
vidi malbonon, kaj rigardi maljustaĵon Vi ne povas; kiel do Vi rigardas
malhonestulojn, kaj silentas, kiam malpiulo englutas tiun, kiu estas pli
virta ol li? 14 Kial Vi faras la homojn kiel fiŝoj en la maro, kiel rampaĵoj,
kiuj ne havas reganton? 15 Ĉiujn ili tiras per fiŝhoko, kaptas per sia reto,
amasigas per sia fiŝreto; kaj tial ili ĝojas kaj triumfas. 16 Tial ili alportas
oferojn al sia reto, incensas al sia fiŝreto; ĉar per ĉi tiuj grasiĝis ilia parto
kaj boniĝis ilia manĝaĵo. 17 Ĉu por tio ili devas ĵetadi sian reton kaj senĉese
mortigadi naciojn senindulge?

2

1 Sur mia gardista posteno mi staris; kaj, stariĝinte sur turo, mi observis,
por vidi, kion Li diros al mi kaj kion mi devas respondi al la riproĉo kontraŭ
mi. 2 Kaj la Eternulo ekparolis al mi, kaj diris: Enskribu la vizion, kaj
desegnu bone sur la tabeloj, por ke leganto povu facile tralegi. 3 Ĉar la vizio
koncernas tempon difinitan kaj parolas pri la fino, sed ĝi ne mensogas; se
ĝi prokrastiĝus, atendu ĝin, ĉar ĝi nepre plenumiĝos, ne estos fordecidita.
4 Vidu, kiu estas malhumila, ties animo ne estos trankvila en li; sed virtulo
vivos per sia fideleco. 5 La vino trompas viron fieran, kaj li ne humiliĝas;
li larĝigas sian animon kiel Ŝeol, kaj kiel la morto li estas nesatigebla, li
kolektas al si ĉiujn naciojn kaj kaptas al si ĉiujn popolojn. 6 Sed ili ja ĉiuj
parolos pri li alegorion kaj mokan enigmon, kaj diros: Ve al tiu, kiu tro
multigas al si fremdaĵon sen fino kaj metas sur sin tro grandan ŝarĝon
de ŝuldoj! 7 Subite ja leviĝos viaj pikontoj kaj vekiĝos viaj puŝontoj, kaj
vi fariĝos ilia rabataĵo. 8 Ĉar vi prirabis multe da nacioj, tial ankaŭ vin
prirabos la ceteraj popoloj, pro la sango de homoj, pro la premado de la
lando, de la urbo, kaj de ĉiuj ĝiaj loĝantoj.

[9] Ve al tiu, kiu kolektas por sia domo maljustan akiraĵon, por aranĝi alte
sian neston, por defendi sin kontraŭ mano de malbonulo! [10] Vi elpensis
malhonoron por via domo, disbatante multe da popoloj kaj pekigante vian
animon. [11] La ŝtonoj el la muroj krias, kaj la lignaj traboj respondas al ili.
[12] Ve al tiu, kiu konstruas urbon per sangoverŝado kaj pretigas fortikaĵon
per maljusteco! [13] Tio venas ja de la Eternulo Cebaot, ke la popoloj klopodas
por la fajro kaj la gentoj lacigas sin vane. [14] Ĉar la tero pleniĝos de konado
de la gloro de la Eternulo, kiel la akvo plenigas la maron.
[15] Ve al vi, kiu drinkigas sian proksimulon, por elverŝi vian koleron, kaj
ebriigas lin, por vidi lian honton! [16] Vi satiĝis per honto anstataŭ per
honoro; drinku do ankaŭ vi, kaj kovru vin per honto; ankaŭ al vi venos la
kaliko el la dekstra mano de la Eternulo, kaj neniigo de via gloro. [17] Ĉar via
perforteco sur Lebanon falos sur vin, kaj atakate de bestoj vi estos terurata
pro la sango de homoj, pro la premado de la lando, de la urbo, kaj de ĉiuj
ĝiaj loĝantoj.
[18] Kion helpos la skulptaĵo, kiun skulptis la artisto, la fanditaĵo kaj
malvera instruanto, kvankam la majstro fidis sian propran faritaĵon,
farante mutajn idolojn? [19] Ve al tiu, kiu diras al ligno: Leviĝu, kaj al muta
ŝtono: Vekiĝu! Ĉu ĝi povas instrui? ĝi estas ja tegita per oro kaj arĝento,
sed havas en si nenian spiriton. [20] Sed la Eternulo estas en Sia sankta
templo; la tuta tero silentu antaŭ Li!

3

[1] Preĝo de la profeto Ĥabakuk laŭ maniero de psalmoj.
[2] Ho Eternulo, mi aŭdis la sciigon pri Vi, kaj mi ektimis.
Ho Eternulo, vivigu Vian faritaĵon en la mezo de la jaroj,
Montru en la mezo de la jaroj,
Ke eĉ en kolero Vi memoras pri kompato.
[3] Dio venas de Teman,
La Sanktulo de la monto Paran.
Sela.
Lia majesto kovras la ĉielon,
Kaj Lia gloro plenigas la teron.
[4] Lia brilo estas kiel hela lumo,
Radioj iras el Lia mano,
Kaj tie estas kaŝita Lia potenco.
[5] Antaŭ Li iras pesto,
Kaj fajro sekvas Liajn piedojn.
[6] Li stariĝis, kaj ekmezuris la teron;
Li ekrigardis, kaj tremigis la naciojn;
Dissaltis eternaj montoj,
Kliniĝis eternaj montetoj,
Kiam Li ekpaŝis kiel en la tempo antikva.
[7] En mizera stato mi vidis la tendojn de Kuŝan;
Skuiĝis la tapiŝoj de la lando Midjan.
[8] Ĉu kontraŭ riveroj koleris la Eternulo?
Ĉu kontraŭ la riveroj Vi ekflamiĝis,
Aŭ ĉu kontraŭ la maro estis Via indigno,
Ke Vi ekrajdis sur Viaj ĉevaloj,
Ekveturis sur Viaj venkaj ĉaroj?
[9] Vi eltiris Vian pafarkon,

Konforme al ĵura promeso, kiun Vi donis al la triboj.
Sela.
Per riveroj Vi dividis la teron.
10 Ektremis la montoj, kiam ili Vin vidis;
La fluo de la akvo pasis,
La abismo ekbruis,
La altaĵo levis siajn manojn.
11 La suno kaj la luno haltis sur sia loko;
Kun brilo iras Viaj sagoj,
Kun fulmo Viaj lancoj.
12 Kun kolero Vi paŝas sur la tero,
Kun indigno Vi piedpremas naciojn.
13 Vi elpaŝis, por helpi al Via popolo,
Por helpi al Via sanktoleito.
Vi frakasas la supron de la domo de malpiulo,
Nudigas la fundamenton ĝis la kolo.
Sela.
14 Vi trapikis per liaj lancoj la kapojn de liaj taĉmentestroj,
Kiam ili sin ĵetis ventege, por dispeli min kun ĝojo,
Kvazaŭ englutante mizerulon kaŝe.
15 Vi paŝis kun Viaj ĉevaloj tra la maro,
Tra la ŝlimo de granda akvo.
16 Mi aŭdis, kaj mia interno ekskuiĝis;
Pro la bruo ektremis miaj lipoj,
Putro venis en miajn ostojn, kaj la loko sub mi ekŝanceliĝis;
Dume mi devas esti trankvila en la tago de malfeliĉo,
Kiam sur mian popolon iras ĝia atakanto.
17 Kiam la figarbo ne floros,
La vinberbranĉoj ne donos fruktojn,
La olivarbo rifuzos sian laboron,
La plugokampoj ne donos manĝaĵon,
La ŝafoj estos forkaptitaj el la ŝafejo,
Kaj en la staloj ne troviĝos bovoj:
18 Eĉ tiam mi ĝojos pri la Eternulo,
Mi estos gaja pri la Dio de mia savo.
19 La Eternulo, la Sinjoro, estas mia forto;
Li faras miajn piedojn kiel ĉe cervo,
Kaj venigas min sur miajn altaĵojn.
Al Li, la Venkanto, iru miaj kantoj.

LIBRO DE CEFANJA

[1] Vorto de la Eternulo, kiu aperis al Cefanja, filo de Kuŝi, filo de Gedalja,
filo de Amarja, filo de Ĥizkija, en la tempo de Joŝija, filo de Amon, reĝo de
Judujo.
[2] Mi forprenos ĉion de sur la tero, diras la Eternulo. [3] Mi forprenos la
homojn kaj la brutojn, Mi forprenos la birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de
la maro, la delogilojn kune kun la malpiuloj; Mi ekstermos la homojn de
sur la tero, diras la Eternulo. [4] Mi etendos Mian manon sur Judujon kaj
sur ĉiujn loĝantojn de Jerusalem; Mi ekstermos de ĉi tiu loko la restaĵon
de Baal, la nomon de la idolpastroj kaj ankaŭ de la pastroj; [5] tiujn, kiuj
sur la tegmentoj adorkliniĝas antaŭ la armeo de la ĉielo, kaj tiujn, kiuj,
adorkliniĝante, ĵuras per la Eternulo kaj ĵuras ankaŭ per Malkam; [6] kaj
tiujn, kiuj defalis de la Eternulo, kiuj ne serĉis la Eternulon kaj ne turnis
sin al Li.
[7] Silentu antaŭ la Sinjoro, la Eternulo, ĉar proksima estas la tago de
la Eternulo; ĉar la Eternulo pretigis buĉoferon kaj destinis la invitotojn.
[8] En la tago de la buĉofero de la Eternulo Mi punos la altrangulojn kaj
la reĝidojn, kaj ĉiujn, kiuj vestas sin per vestoj de aligentuloj; [9] Mi punos
en tiu tago ĉiujn, kiuj transsaltas la sojlon kaj plenigas la domon de sia
sinjoro per perforteco kaj trompoj. [10] En tiu tago, diras la Eternulo, estos
laŭta kriado ĉe la Pordego de Fiŝoj, ĝemegado ĉe la dua kvartalo de la
urbo, kaj granda plorkriado sur la montetoj. [11] Ĝemegu, loĝantoj de la
malalta parto de la urbo; ĉar malaperos la tuta popolo de la butikistoj, kaj
ekstermitaj estos ĉiuj ŝarĝitaj per arĝento. [12] En tiu tempo Mi traesploros
Jerusalemon kun lumiloj, kaj Mi punos tiujn, kiuj ripozas sur sia feĉo,
kaj diras en sia koro: La Eternulo ne faras bonon, nek malbonon. [13] Ilia
havaĵo fariĝos rabaĵo, kaj iliaj domoj fariĝos ruinoj; ili konstruos domojn,
sed ne loĝos en ili, ili plantos vinberĝardenojn, sed ne trinkos ilian vinon.
[14] Proksima estas la granda tago de la Eternulo, ĝi estas proksima kaj venos
tre baldaŭ; oni aŭdas jam la tagon de la Eternulo; maldolĉe tiam plorkrios
eĉ kuraĝulo. [15] Tago de kolero estos tiu tago, tago de malĝojo kaj de angoro,
tago de teruro kaj de dezertigo, tago de mallumo kaj de senlumeco, tago
de nuboj kaj de nebulego, [16] tago de korno kaj de trumpetado kontraŭ la
fortikigitaj urboj kaj kontraŭ la altaj turoj. [17] Mi premos la homojn, kaj ili
irados kiel blinduloj pro tio, ke ili pekis antaŭ la Eternulo; ilia sango estos
disŝprucigita kiel polvo, kaj ilia karno kiel sterko. [18] Nek ilia arĝento nek
ilia oro povos ilin savi en la tago de la kolero de la Eternulo, sed per la fajro
de Lia indigno estos forbruligita la tuta lando; ĉar rapidan ekstermon Li
faros al ĉiuj loĝantoj de la lando.

2

[1] Kolektiĝu kaj konsciiĝu, ho nacio ne aminda, [2] antaŭ ol eliris la dekreto
(la tago forflugas kiel grenventumaĵo), antaŭ ol trafis vin la flama kolero de
la Eternulo, antaŭ ol venis por vi la tago de indigno de la Eternulo. [3] Serĉu
la Eternulon, ĉiuj humiluloj sur la tero, kiuj plenumas Liajn leĝojn; serĉu
veron, serĉu humilecon, por ke vi povu esti kaŝitaj en la tago de kolero
de la Eternulo. [4] Ĉar Gaza estos forlasita, Aŝkelon estos dezertigita, Aŝdod
estos elpelita meze de la tago, kaj Ekron estos elradikigita. [5] Ve al tiuj,

kiuj loĝas en la distrikto de la maro, al la nacio de Keretidoj! la vorto de la
Eternulo estas kontraŭ vi, ho Kanaan, lando Filiŝta: Mi vin pereigos tiel, ke
restos neniu loĝanto. 6 La apudmara regiono estos nur loko por loĝejoj de
paŝtistoj kaj por ŝafejoj. 7 Kaj la regiono fariĝos apartenaĵo de la restaĵo
de la domo de Jehuda; tie ili paŝtos, en la domoj de Aŝkelon ili ripozos
vespere, post kiam la Eternulo, ilia Dio, rememoros ilin kaj revenigos ilin
el la kaptiteco. 8 Mi aŭdis la insultadon de Moab kaj la malhonoradon de
la Amonidoj, kiel ili insultadis Mian popolon kaj fanfaronadis ĉe ĝiaj limoj.
9 Tial, kiel Mi vivas, diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, Moab fariĝos
kiel Sodom, kaj la Amonidoj kiel Gomora, urtikejo, salfosejo, dezerto por
ĉiam; la restaĵo de Mia popolo prenos ilin kiel kaptaĵon, kaj la restintoj el
Mia popolo heredos ilin. 10 Tio fariĝos al ili pro ilia malhumileco, pro tio,
ke ili insultadis la popolon de la Eternulo Cebaot kaj tenis sin alte antaŭ ĝi.
11 La Eternulo estos terura por ili; ĉar Li ekstermos ĉiujn diojn de la tero;
kaj antaŭ Li adorkliniĝos, ĉiu sur sia loko, ĉiuj insuloj de la nacioj. 12 Ankaŭ
vi, ho Etiopoj, estos mortigitaj de Mia glavo. 13 Li etendos Sian manon
norden kaj pereigos Asirion, kaj faros Nineven ruinoj, senakva loko, kiel
dezerto. 14 Kaj ripozados en ĝi amasoj da ĉiuspecaj bestoj; eĉ pelikanoj kaj
botaŭroj noktos en ĝiaj kapiteloj, kaj ilia voĉo estos aŭdata tra la fenestroj;
la sojloj estos ruinigitaj, ĉar la cedraj tabuloj estos forŝiritaj. 15 Tia estos
la gaja urbo, kiu estis ekster danĝero, kaj kiu parolis en sia koro: Mi estas
sola, kaj ne ekzistas alia krom mi. Kiel ĝi estas ruinigita, fariĝis ripozejo
por bestoj! Ĉiu preteriranto fajfos pri ĝi kaj svingos la manon.

3

1 Ve al la abomeninda kaj malpurigita urbo-premanto! 2 Ĝi ne aŭskultas
voĉon, ne akceptas admonon; la Eternulon ĝi ne fidas, al sia Dio ĝi sin
ne turnas. 3 Ĝiaj eminentuloj meze de ĝi estas kiel blekegantaj leonoj;
ĝiaj juĝistoj estas kiel lupoj vespere; ili nenion restigas ĝis mateno.
4 Ĝiaj profetoj estas facilanimaj kaj perfidaj; ĝiaj pastroj malsanktigas la
sanktejon, kripligas la instruon. 5 La Eternulo estas justulo meze de ĝi, Li
ne faras maljustaĵon; ĉiumatene Li montras Siajn leĝojn, ne ĉesas; sed
la malpiulo ne konas honton. 6 Mi ekstermis naciojn; ruinigitaj estas iliaj
turoj; Mi dezertigis iliajn stratojn tiel, ke neniu trairas ilin; iliaj urboj estas
ruinigitaj tiel, ke tie troviĝas jam neniu homo, neniu loĝanto. 7 Mi diris al
ĝi: Timu Min, akceptu admonon! Kaj ne estus ekstermita ĝia loĝejo, kiom
ajn Mi punus ĝin; sed ili rapidis malbonigi ĉiujn siajn agojn. 8 Tial atendu
Min, diras la Eternulo, ĝis Mi Miatempe leviĝos; ĉar Mi decidis kolekti la
naciojn, kunvenigi la regnojn, por elverŝi sur ilin Mian koleron, la tutan
flamon de Mia indigno; ĉar de la fajro de Mia severeco forbrulos la tuta
tero. 9 Tiam Mi redonos al la popoloj lingvon puran, por ke ĉiuj vokadu
la nomon de la Eternulo kaj servadu al Li unuanime. 10 El trans la riveroj
de Etiopujo Miaj adorantoj, Mia disĵetita popolo, alportos al Mi donacojn.
11 En tiu tempo vi ne plu hontos pri ĉiuj viaj agoj, per kiuj vi krimis kontraŭ
Mi; ĉar tiam Mi forigos el inter vi viajn fierajn fanfaronulojn, kaj vi ne plu
tenos vin malhumile sur Mia sankta monto. 12 Mi restigos en via mezo
popolon humilan kaj malriĉan, kaj ili fidados la nomon de la Eternulo.
13 La restintoj el Izrael ne faros maljustaĵon, ne parolos mensogon, kaj
en ilia buŝo ne troviĝos lango trompa, sed ili paŝtiĝados kaj ripozados,
kaj neniu ilin timigos. 14 Ĝojkriu, ho filino de Cion; triumfu, ho Izrael;

ĝoju kaj estu gaja el la tuta koro, ho filino de Jerusalem. 15 La Eternulo
forigis la verdikton pri vi, forpelis vian malamikon; la Reĝo de Izrael, la
Eternulo, estas meze de vi, kaj vi ne plu vidos malfeliĉon. 16 En tiu tempo
oni diros al Jerusalem: Ne timu! kaj al Cion: Viaj manoj ne senfortiĝu.
17 La Eternulo, via Dio, estas meze de vi, forta Savanto; Li ĝojos pri vi gaje,
Li pardonos al vi pro Sia amo, Li ĝoje triumfos pri vi. 18 La sentaŭgulojn el
via mezo Mi forprenos, por ke vi ne plu havu malhonoron pro ili. 19 Jen Mi
faros finon en tiu tempo al ĉiuj viaj premantoj, Mi helpos la lamulojn, Mi
kolektos la dispelitojn, kaj Mi faros ilin gloraj kaj honorataj en ĉiuj landoj,
kie oni malestimis ilin. 20 En tiu tempo Mi venigos vin, kaj en tiu tempo
Mi kolektos vin; ĉar Mi faros vin gloraj kaj honorataj inter ĉiuj popoloj
de la lando, kiam Mi revenigos viajn kaptitojn antaŭ viaj okuloj, diras la
Eternulo.

LIBRO DE ĤAGAJ

1 En la dua jaro de la reĝo Dario, en la sesa monato, en la unua tago de
la monato, aperis vorto de la Eternulo per la profeto Ĥagaj al Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, regionestro de Judujo, kaj al la ĉefpastro Josuo, filo de
Jehocadak, dirante: 2 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Tiu popolo diras, ke
ankoraŭ ne venis la tempo, por konstrui la domon de la Eternulo. 3 Sed
aperis vorto de la Eternulo per la profeto Ĥagaj, dirante: 4 Ĉu por vi mem
estas nun la ĝusta tempo, por sidi en viaj tabulitaj domoj, dum tiu domo
estas ruinoj? 5 Nun tiele diras la Eternulo Cebaot: Pripensu bone vian
staton: 6 vi semas multe, sed enportas malmulte; vi manĝas, sed ne ĝissate;
vi trinkas, sed ne ĝisebrie; vi vestas vin, sed ne estas al vi varme; kiu
laborenspezas monon, tiu laborenspezas por truhava saketo. 7 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Pripensu bone vian staton. 8 Iru sur la monton, prenu
lignon, kaj konstruu la domon; Mi akceptos ĝin favore, kaj Mi montros
Mian gloron, diras la Eternulo. 9 Vi atendis multon, sed montriĝis, ke estas
malmulte; kaj kion vi alportis hejmen, tion Mi disblovis. Pro kio tiel estas?
diras la Eternulo Cebaot; pro tio, ke Mia domo estas dezerta, dum vi kuras
ĉiu al sia domo. 10 Pro tio la ĉielo ne donas al vi roson kaj la tero ne donas
siajn produktaĵojn. 11 Kaj Mi alvokis sekecon sur la teron, sur la montojn,
sur la grenon, sur la moston, sur la oleon, kaj sur ĉion, kion produktas la
tero, ankaŭ sur la homon, sur la bruton, kaj sur ĉiun laboron de la manoj.
12 Zerubabel, file de Ŝealtiel, kaj la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak,
kaj la tuta cetera popolo aŭskultis la voĉon de la Eternulo, ilia Dio, kaj la
vortojn de la profeto Ĥagaj, kun kiuj lin sendis la Eternulo, ilia Dio; kaj
la popolo ektimis la Eternulon. 13 Kaj Ĥagaj, la sendito de la Eternulo,
diris al la popolo en la nomo de la Eternulo jene: Mi estas kun vi, diras
la Eternulo. 14 Kaj la Eternulo vigligis la spiriton de Zerubabel, filo de
Ŝealtiel, regionestro de Judujo, kaj la spiriton de la ĉefpastro Josuo, filo de
Jehocadak, kaj la spiriton de la tuta cetera popolo; kaj ili venis kaj komencis
labori en la domo de la Eternulo Cebaot, ilia Dio, 15 en la dudek-kvara tago
de la sesa monato, en la dua jaro de la reĝo Dario.

2

1 En la sepa monato, en la dudek-unua tago de la monato, aperis vorto
de la Eternulo per la profeto Ĥagaj, dirante: 2 Diru al Zerubabel, filo de
Ŝealtiel, regionestro de Judujo, kaj al la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak,
kaj al la cetera popolo jene: 3 Kiu restis inter vi, kiu vidis ĉi tiun domon en
ĝia antaŭa belegeco? kaj kion vi vidas en ĝi nun? ĉu ĝi ne aperas antaŭ
viaj okuloj kiel nenio? 4 Sed estu kuraĝa, ho Zerubabel, diras la Eternulo;
estu kuraĝa, ho ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak; estu kuraĝa, ho tuta
popolo de la lando, diras la Eternulo; kaj laboru, ĉar Mi estas kun vi, diras
la Eternulo Cebaot. 5 Konforme al la interligo, kiun Mi faris kun vi, kiam
vi eliris el Egiptujo, Mia spirito estas inter vi; ne timu. 6 Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot: Pasos malmulte da temo, kaj Mi ekmovos la ĉielon kaj
la teron, la maron kaj la sekteron; 7 Mi skuos ĉiujn popolojn; kaj venos io
ĉarma por ĉiuj nacioj, kaj Mi plenigos ĉi tiun domon per gloro, diras la
Eternulo Cebaot. 8 Al Mi apartenas la arĝento kaj al Mi apartenas la oro,

diras la Eternulo Cebaot. 9 La gloro de ĉi tiu lasta domo estos pli granda, ol
de la antaŭa, diras la Eternulo Cebaot; kaj sur ĉi tiu loko Mi donos pacon,
diras la Eternulo Cebaot.
10 En la dudek-kvara tago de la naŭa monato, en la dua jaro de Dario,
aperis vorto de la Eternulo per la profeto Ĥagaj, dirante: 11 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Petu de la pastroj instruon, kaj diru: 12 Jen homo
portis sanktigitan viandon en la basko de sia vesto, kaj per sia basko li
ektuŝis panon aŭ ion kuiritan aŭ vinon aŭ oleon aŭ ian manĝaĵon — ĉu
ĝi tiam fariĝos sankta? La pastroj respondis kaj diris: Ne. 13 Ĥagaj plue
diris: Kaj se ĉion ĉi tion ektuŝos iu, kiu malpuriĝis per mortinto — ĉu ĝi
tiam malpuriĝos? La pastroj respondis kaj diris: Ĝi malpuriĝos. 14 Tiam
Ĥagaj diris: Tia estas ĉi tiu popolo, kaj tia estas ĉi tiu gento antaŭ Mi,
diras la Eternulo, kaj tiaj estas ĉiuj faroj de iliaj manoj; kaj ĉio, kion ili
tie alportas, estas malpura. 15 Nun pripensu bone la tempon de ĉi tiu tago
malantaŭen, antaŭ ol estis metita ŝtono sur ŝtonon en la templo de la
Eternulo: 16 kiam iu venis al garbaro, kiu devis havi dudek mezurojn, ĝi
havis nur dek; kiam iu venis al la vinpremejo, por ĉerpi kvindek mezurojn,
troviĝis nur dudek; 17 Mi frapis vin per sekiga vento, per forvelkado kaj
per hajlo ĉiujn laborojn de viaj manoj, sed vi tamen ne turnis vin al Mi,
diras la Eternulo. 18 Pripensu bone la tempon de ĉi tiu tago malantaŭen, de
la dudek-kvara tago de la naŭa monato, de la tago, en kiu estas fondita la
templo de la Eternulo; pripensu bone: 19 ĉu troviĝas semoj en la grenejo?
ĝis nun la vinberbranĉo, la figarbo, la granatarbo, kaj la olivarbo ne donis
fruktojn; sed de post ĉi tiu tago Mi vin benos.

20 Kaj duafoje aperis vorto de la Eternulo al Ĥagaj en la dudek-kvara
tago de la monato, dirante: 21 Diru al Zerubabel, regionestro de Judujo,
jene: Mi ekmovos la ĉielon kaj la teron; 22 Mi renversos tronojn de regnoj,
Mi ekstermos la forton de regnoj de la nacioj, Mi renversos ĉarojn kun iliaj
veturantoj; falos la ĉevaloj, kaj iliaj rajdantoj falos unu de glavo de alia.
23 En tiu tempo, diras la Eternulo Cebaot, Mi prenos vin, ho Zerubabel,
Mia servanto, filo de Ŝealtiel, diras la Eternulo, kaj Mi konservos vin kiel
sigelringon; ĉar vin Mi elektis, diras la Eternulo Cebaot.

LIBRO DE ZEĤARJA

1 En la oka monato, en la dua jaro de Dario, aperis vorto de la Eternulo
al la profeto Zeĥarja, filo de Bereĥja, filo de Ido, dirante: 2 Forte koleris
la Eternulo kontraŭ viaj patroj. 3 Diru do al ili: Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Revenu al Mi, diras la Eternulo Cebaot, kaj tiam Mi returnos Min
al vi, diras la Eternulo Cebaot. 4 Ne estu kiel viaj patroj, al kiuj vokadis la
antaŭaj profetoj, dirante: Tiele diras la Eternulo Cebaot: Deturnu vin de
viaj malbonaj vojoj kaj de viaj malbonaj agoj — sed ili ne aŭskultis kaj ne
atentis Min, diras la Eternulo. 5 Kie estas viaj patroj? kaj eĉ la profetoj, ĉu
ili povas vivi eterne? 6 Sed Miaj vortoj kaj decidoj, pri kiuj Mi diris al Miaj
servantoj, la profetoj, ĉu ili ne trafis viajn patrojn? Kaj ili pentis, kaj diris:
Kiel la Eternulo Cebaot decidis agi kun ni pro niaj vojoj kaj pro niaj agoj,
tiel Li agis kun ni.

7 En la dudek-kvara tago de la dek-unua monato, tio estas de la monato
Ŝebat, en la dua jaro de Dario, aperis vorto de la Eternulo al la profeto
Zeĥarja, filo de Bereĥja, filo de Ido, dirante: 8 Mi vidis en la nokto: jen
viro sidas sur ruĝa ĉevalo, kaj li troviĝas inter mirtoj en ombrita loko, kaj
post li troviĝas ĉevaloj ruĝaj, brunaj, kaj blankaj. 9 Mi demandis: Kiuj
ili estas, mia sinjoro? Kaj la anĝelo, kiu parolis kun mi, diris al mi: Mi
montros al vi, kiuj ili estas. 10 Kaj la viro, kiu troviĝis inter la mirtoj,
ekparolis kaj diris: Ili estas tiuj, kiujn la Eternulo sendis, por trairi la
teron. 11 Kaj ili mem ekparolis al la anĝelo de la Eternulo, kiu troviĝis
inter la mirtoj, kaj diris: Ni trairis la teron, kaj ni trovis, ke la tuta tero
estas trankvila kaj paca. 12 Tiam ekparolis la anĝelo de la Eternulo kaj
diris: Ho Eternulo Cebaot, kiel longe Vi ne kompatos Jerusalemon kaj
la urbojn de Judujo, kiujn Vi koleras jam dum sepdek jaroj? 13 Kaj la
Eternulo respondis al la anĝelo, kiu parolis kun mi, vortojn bonajn, vortojn
konsolajn. 14 Tiam diris al mi la anĝelo, kiu parolis kun mi: Proklamu kaj
diru: Tiele diras la Eternulo Cebaot: Mi ekfervoris pri Jerusalem kaj pri
Cion per granda fervoro; 15 kaj per granda indigno Mi indignas kontraŭ la
nacioj memfidaj; ĉar kiam Mi koleris malmulte, ili akcelis la malfeliĉon.
16 Tial tiele diras la Eternulo: Mi returnas Min al Jerusalem kun kompato;
Mia domo estos konstruita en ĝi, diras la Eternulo Cebaot, kaj ŝnuro de
ĉarpentistoj estos tirata en Jerusalem. 17 Ankoraŭ proklamu jenon: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Denove pleniĝos Miaj urboj per bonaĵo, denove
la Eternulo konsolos Cionon, kaj denove Li elektos Jerusalemon.

18 Mi levis miajn okulojn kaj ekvidis: jen estas kvar kornoj. 19 Kaj mi diris
al la anĝelo, kiu parolis kun mi: Kion tio signifas? Kaj li respondis al mi:
Tio estas la kornoj, kiuj disĵetis Jehudan, Izraelon, kaj Jerusalemon. 20 Kaj
la Eternulo montris al mi kvar majstrojn. 21 Mi diris: Kion ili intencas fari?
Li respondis jene: Tiuj kornoj disĵetis Jehudan tiel, ke neniu povis levi sian
kapon; tial nun venas ĉi tiuj, por fortimigi tiujn, por dehaki la kornojn de
la nacioj, kiuj levis sian kornon kontraŭ la loĝantojn de Judujo, por disĵeti
ilin.

2

1 Mi denove levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis: jen staras viro, kiu tenas
en sia mano mezurŝnuron. 2 Mi demandis: Kien vi iras? Kaj li respondis

al mi: Mezuri Jerusalemon, por vidi, kiel larĝa kaj kiel longa ĝi estas. 3 Kaj
jen la anĝelo, kiu parolis kun mi, eliris, kaj alia anĝelo iris renkonte al li,
4 kaj diris al li: Kuru, kaj diru al ĉi tiu junulo: Sen murego estos Jerusalem,
pro la multeco de la homoj kaj brutoj en ĝi. 5 Sed Mi estos por ĝi fajra
murego ĉirkaŭe, diras la Eternulo, kaj Mi estos glora meze de ĝi. 6 He, he!
kuru el la lando norda, diras la Eternulo; ĉar kiel la kvar ventojn de la
ĉielo Mi dispelis vin, diras la Eternulo. 7 He, Cion, kiu loĝas ĉe la filino de
Babel, saviĝu! 8 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot: Post la gloriĝo Li sendos
min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu tuŝas vin, tiu tuŝas la pupilon
de Lia okulo. 9 Kaj jen mi levos mian manon sur ilin, kaj ili fariĝos rabaĵo
por tiuj, kiujn ili sklavigis; kaj tiam vi ekscios, ke la Eternulo Cebaot min
sendis. 10 Ĝoju kaj estu gaja, ho filino de Cion; ĉar jen Mi iras, por ekloĝi
meze de vi, diras la Eternulo. 11 Kaj multaj popoloj aliĝos al la Eternulo
en tiu tempo, kaj fariĝos Mia popolo, kaj Mi ekloĝos meze de vi; kaj vi
ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis min al vi. 12 Kaj la Eternulo posedos
Judujon kiel Sian heredan parton sur la sankta tero, kaj Li denove favoros
Jerusalemon. 13 Ĉiu karno silentu antaŭ la Eternulo, ĉar Li leviĝis el Sia
sankta loĝejo.

3

1 Li montris al mi la ĉefpastron Josuo, kiu staris antaŭ la anĝelo de la
Eternulo, kaj Satanon, kiu staris dekstre de li, por kontraŭagi al li. 2 Kaj
la Eternulo diris al Satano: La Eternulo faras al vi severan riproĉon, ho
Satano, severe riproĉas vin la Eternulo, kiu favoras Jerusalemon; ĝi estas
ja brulŝtipo, savita el la fajro. 3 Josuo estis vestita per malpuraj vestoj,
kaj staris antaŭ la anĝelo. 4 Ĉi tiu ekparolis kaj diris al tiuj, kiuj staris
antaŭ li: Deprenu de li la malpurajn vestojn. Kaj al li mem li diris: Vidu,
mi deprenis de vi vian pekon, kaj mi metos sur vin festajn vestojn. 5 Kaj
li diris, ke oni metu puran kapornamon sur lian kapon; kaj oni metis la
puran kapornamon sur lian kapon kaj vestis lin per novaj vestoj, en la
ĉeesto de la anĝelo de la Eternulo. 6 Kaj la anĝelo de la Eternulo atestis
al Josuo, dirante: 7 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Se vi irados laŭ Miaj
vojoj kaj plenumados la servadon al Mi, tiam vi regados en Mia domo kaj
administrados en Miaj kortoj, kaj Mi donos al vi akompanantojn el tiuj,
kiuj staras ĉi tie. 8 Aŭskultu, ho ĉefpastro Josuo, vi kaj viaj amikoj, kiuj
sidas apud vi, ĉar ili komprenas misterajn signojn: jen Mi venigos Mian
servanton-markoton. 9 Ĉar vidu la ŝtonon, kiun Mi metis antaŭ Josuon: sur
ĉi tiu sola ŝtono estas sep okuloj; jen Mi gravuros sur ĝi signojn, diras la
Eternulo Cebaot, kaj Mi forigos la pekon de ĉi tiu lando en unu tago. 10 En
tiu tempo, diras la Eternulo Cebaot, vi vokos unu alian sub vinberbranĉon
kaj sub figarbon.

4

1 Kaj revenis la anĝelo, kiu antaŭe parolis kun mi; kaj li vekis min, kiel
oni vekas iun el lia dormo. 2 Kaj li diris al mi: Kion vi vidas? Mi respondis:
Mi vidas kandelabron tute el oro, kaj kaliketon ĝi havas sur sia supro, kaj
sep lucernoj estas sur ĝi, kaj po sep tubetoj troviĝas sur la lucernoj supre de
ĝi. 3 Kaj du olivarboj troviĝas super ĝi: unu dekstre de la kaliketo kaj la dua
maldekstre de ĝi. 4 Kaj mi ekparolis kaj diris al la anĝelo, kiu parolis kun
mi: Kio tio estas, ho mia sinjoro? 5 La anĝelo, kiu parolis kun mi, respondis
kaj diris: Ĉu vi ne scias, kio tio estas? Mi diris: Ne, mia sinjoro. 6 Tiam li

responde diris al mi jene: Tio estas la vorto de la Eternulo al Zerubabel, kaj
signifas: Ne per militistaro kaj ne per forto, sed nur per Mia spirito, diras
la Eternulo Cebaot. 7 Kiu vi estas, ho granda monto? antaŭ Zerubabel vi
fariĝos ebenaĵo; kaj li metos la unuan ŝtonon sub komuna vokado: Feliĉo,
feliĉo al ĝi! 8 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 9 La manoj
de Zerubabel fondis ĉi tiun domon, kaj liaj manoj ankaŭ finos ĝin; kaj vi
ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis min al vi. 10 Ĉar kiu povas malŝati
ĉi tiun tagon kiel malgrandan, kiam ĝoje rigardas la vertikalŝnuron en
la mano de Zerubabel tiuj sep okuloj de la Eternulo, kiuj trapenetras per
sia rigardo la tutan teron? 11 Tiam mi denove parolis kaj diris al li: Kion
signifas tiuj du olivarboj dekstre kaj maldekstre de la kandelabro? 12 Kaj
mi parolis ankoraŭ kaj diris al li: Kion signifas la du branĉoj de olivarboj,
kiuj troviĝas apud la du oraj tubetoj, tra kiuj fluas oro? 13 Li respondis al
mi kaj diris: Ĉu vi ne scias, kio tio estas? Mi diris: Ne, mia sinjoro. 14 Tiam
li diris: Tio estas du oleitoj, kiuj staras apud la Reganto de la tuta tero.

5

1 Mi levis denove miajn okulojn, kaj mi ekvidis disvolvitan skribrulaĵon.
2 Kaj li diris al mi: Kion vi vidas? Mi respondis: Mi vidas disvolvitan
skribrulaĵon, kiu havas la longon de dudek ulnoj kaj la larĝon de dek ulnoj.
3 Tiam li diris al mi: Tio estas la malbeno, kiu eliras sur la supraĵon de la
tuta lando; ĉar ĉiu, kiu ŝtelas, estos ekstermita, kiel estas dirite en ĝi, kaj
ĉiu, kiu ĵuras mensoge, estos ekstermita, kiel estas dirite en ĝi. 4 Mi eligas
ĝin, diras la Eternulo Cebaot, kaj ĝi eniros en la domon de ŝtelisto, kaj en
la domon de tiu, kiu malvere ĵuras per Mia nomo; kaj ĝi restos en lia domo
kaj ekstermos ĝin kune kun ĝia ligno kaj kun ĝiaj ŝtonoj.

5 La anĝelo, kiu parolis kun mi, elpaŝis, kaj diris al mi: Levu nun viajn
okulojn, kaj rigardu, kio aperas. 6 Mi diris: Kio tio estas? Kaj li respondis:
Eliras mezurvazo; kaj li diris plue: Tio estas ilia aspekto en la tuta lando.
7 Kaj jen leviĝis kikaro da plumbo, kaj jen ia virino sidas interne de la
mezurvazo. 8 Li diris: Tio estas la Malpieco; kaj li ĵetis ŝin sur la fundon
de la mezurvazo, kaj sur la aperturon li ĵetis la plumban mason. 9 Mi levis
miajn okulojn, kaj vidis, ke aperas du virinoj, kaj vento estas en iliaj flugiloj,
kaj iliaj flugiloj estis kiel la flugiloj de cikonio; ili levis la mezurvazon inter
la teron kaj la ĉielon. 10 Mi diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi: Kien
ili forportas tiun mezurvazon? 11 Li respondis al mi: Por konstrui por ĝi
domon en la lando Ŝinar; kiam ĉio estos preta, oni starigos ĝin tie sur ĝia
bazo.

6

1 Mi levis denove miajn okulojn, kaj mi ekvidis: jen kvar ĉaroj eliras el
inter du montoj; kaj la montoj estas kupraj. 2 La unua ĉaro havis ĉevalojn
ruĝajn, la dua ĉaro havis ĉevalojn nigrajn, 3 la tria ĉaro havis ĉevalojn
blankajn, kaj la kvara ĉaro havis ĉevalojn makulitajn kaj brunajn. 4 Mi
ekparolis kaj diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi: Kio tio estas, mia
sinjoro? 5 La anĝelo respondis kaj diris al mi: Tio estas la kvar spiritoj
de la ĉielo, kiuj eliras post sia starado antaŭ la Reganto de la tuta tero.
6 La ĉaro kun la nigraj ĉevaloj iris al la lando norda, la blankaj iris post ili,
kaj la makulitaj iris al la lando suda. 7 La brunaj eliris, kaj deziris trairi la
teron; kaj li diris: Iru, trairu la teron; kaj ili trairis la teron. 8 Kaj li kriis al

mi, kaj diris al mi jene: Vidu, tiuj, kiuj eliris al la lando norda, kontentigis
Mian spiriton en la lando norda.
9 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante: 10 Prenu de la
forkondukitoj, de Ĥeldaj, de Tobija, kaj de Jedaja, kaj iru en la domon de
Joŝija, filo de Cefanja, iru en la sama tago, kiam ili venos el Babel; 11 prenu
arĝenton kaj oron, kaj faru kronojn kaj metu sur la kapon de la ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak, 12 kaj diru al li jene: Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Jen estas viro, kies nomo estas Markoto; li kreskos el sia loko kaj konstruos
la templon de la Eternulo. 13 Li konstruos la templon de la Eternulo, li
ricevos gloron kaj sidos kaj regos sur sia trono; li estos ankaŭ pastro sur
sia trono, kaj konsiliĝo paca estos inter ambaŭ. 14 Kaj tiuj kronoj estos
ĉe Ĥelem, Tobija, Jedaja, kaj Ĥen, filo de Cefanja, kiel memoraĵo en la
templo de la Eternulo. 15 Kaj malproksime loĝantoj venos kaj konstruos
en la templo de la Eternulo, kaj vi ekscios, ke la Eternulo Cebaot sendis
min al vi; kaj tio okazos, se vi obeados la voĉon de la Eternulo, via Dio.

7

1 En la kvara jaro de la reĝo Dario aperis vorto de la Eternulo al Zeĥarja,
en la kvara tago de la naŭa monato, tio estas de Kislev; 2 kiam Bet-El sendis
Ŝareceron kaj Regem-Meleĥon kun iliaj akompanantoj, por preĝi antaŭ la
Eternulo, 3 kaj demandi la pastrojn, kiuj estis en la domo de la Eternulo
Cebaot, kaj la profetojn, jene: Ĉu ni devas plori en la kvina monato, kaj
fasti, kiel ni faradis jam dum multe da jaroj? 4 Tiam aperis al mi vorto
de la Eternulo Cebaot, dirante: 5 Diru al la tuta popolo de la lando kaj al
la pastroj jene: Kiam vi fastis kaj funebris en la kvina monato kaj en la
sepa dum la sepdek jaroj — ĉu por Mi vi fastis? ĉu por Mi? 6 Kaj kiam
vi manĝas kaj trinkas, ĉu ne por vi mem vi manĝas kaj trinkas? 7 Ĉu
la esenco ne estas tiuj vortoj, kiujn la Eternulo proklamis per la antaŭaj
profetoj, kiam Jerusalem estis priloĝata kaj bonstata, kaj la urboj ĉirkaŭ
ĝi, la suda regiono kaj la malaltaĵo, estis priloĝataj?
8 Kaj aperis vorto de la Eternulo al Zeĥarja, dirante: 9 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Faru juĝon justan, ĉiu estu bona kaj kompatema al sia
frato; 10 vidvinon, orfon, fremdulon, kaj malriĉulon ne premu, kaj ne portu
en via koro malbonajn intencojn kontraŭ via frato. 11 Sed ili ne volis atenti,
ili deturnis de Mi sian flankon, kaj siajn orelojn ili ŝtopis, por ne aŭdi.
12 Sian koron ili faris kiel diamanta ŝtono, por ne obei la instruon, kaj
la vortojn, kiujn la Eternulo Cebaot sendis en Sia spirito per la antaŭaj
profetoj; pro tio aperis granda kolero de la Eternulo Cebaot. 13 Kaj ĉar Li
vokis, kaj ili ne aŭskultis, tial ankaŭ Mi ne aŭskultis, kiam ili vokis, diras
la Eternulo Cebaot. 14 Kaj Mi disblovis ilin inter ĉiujn naciojn, kiujn ili ne
konis, kaj la lando post ili dezertiĝis tiel, ke neniu en ĝi iris tien aŭ reen;
tiamaniere la ĉarman landon ili faris dezerto.

8

1 Kaj aperis vorto de la Eternulo, dirante: 2 Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Mi ekfervoris pri Cion per granda fervoro, kaj kun granda kolero
Mi ekfervoris pri ĝi. 3 Tiele diras la Eternulo: Mi revenos al Cion,
Mi ekloĝos meze de Jerusalem, kaj Jerusalem estos nomata urbo de la
vero, kaj la monto de la Eternulo Cebaot, monto sankta. 4 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Denove sidos maljunuloj kaj maljunulinoj sur la placoj
de Jerusalem, ĉiu kun bastono en la mano, pro profundeco de la aĝo. 5 Kaj

la stratoj de la urbo pleniĝos de infanoj kaj infaninoj, ludantaj sur ĝiaj
stratoj. 6 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Se en la okuloj de la restintoj de
la popolo en ĉi tiu tempo tio ŝajnas ne ebla, ĉu tio estas ne ebla ankaŭ en
Miaj okuloj? diras la Eternulo Cebaot. 7 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Jen
Mi savos Mian popolon el la lando orienta kaj el la lando okcidenta; 8 Mi
venigos ilin, kaj ili ekloĝos interne de Jerusalem; kaj ili estos Mia popolo,
kaj Mi estos ilia Dio, en vero kaj justo. 9 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Fortigu viajn manojn, vi, kiuj aŭdas en ĉi tiuj tagoj ĉi tiujn vortojn el la
buŝo de la profetoj, en la tago, kiam estas farata fondo por la konstruado
de la domo de la Eternulo Cebaot, la templo. 10 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj ne
ekzistis rekompenco por la laboro de homo, nek por la laboro de bruto;
nek la eliranto nek la eniranto povis esti trankvila antaŭ la malamiko; kaj
Mi permesis al ĉiuj homoj ataki unu la alian. 11 Sed nun Mi estas por la
restintoj de tiu popolo ne tia, kia Mi estis antaŭe, diras la Eternulo Cebaot;
12 ĉar estos semo de paco: la vinberbranĉo donos siajn fruktojn, la tero
donos siajn produktaĵojn, la ĉielo donos sian roson, kaj ĉion ĉi tion Mi
posedigos al la restintoj de ĉi tiu popolo. 13 Kaj kiel vi, ho domo de Jehuda
kaj domo de Izrael, estis malbeno inter la nacioj, tiel Mi savos vin, kaj
vi fariĝos beno; ne timu do, kaj viaj manoj fortiĝu. 14 Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot: Tiel same, kiel Mi intencis plagi vin, kiam viaj patroj
Min kolerigis, diras la Eternulo Cebaot, kaj Mi ne fordecidis tion, 15 tiel Mi
returnis Min kaj intencas nun fari bonon al Jerusalem kaj al la domo de
Jehuda: ne timu. 16 Jen estas la aferoj, kiujn vi devas fari: parolu veron
unu al la alia, veran kaj pacan juĝon faru en viaj pordegoj; 17 ne intencu
en via koro malbonon unu kontraŭ la alia, kaj ne amu mensogan ĵuron;
ĉar ĉion ĉi tion Mi malamas, diras la Eternulo.
18 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo Cebaot, dirante: 19 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: La fastotago de la kvara monato kaj la fastotago de
la kvina kaj la fastotago de la sepa kaj la fastotago de la deka estos por
la domo de Jehuda ĝojo kaj gajeco kaj agrablaj festoj; tial amu la veron
kaj la pacon. 20 Tiele diras la Eternulo Cebaot: Venados ankoraŭ popoloj
kaj loĝantoj de multaj urboj; 21 kaj la loĝantoj de unu urbo venos al la
loĝantoj de alia urbo, kaj diros: Ni iru rapide, por preĝi antaŭ la Eternulo
kaj por turni nin al la Eternulo Cebaot; mi ankaŭ iros. 22 Kaj venos multaj
popoloj kaj potencaj nacioj, por serĉi la Eternulon Cebaot en Jerusalem kaj
por preĝi antaŭ la Eternulo. 23 Tiele diras la Eternulo Cebaot: En tiu tempo
forte kaptos dek homoj el ĉialingvaj nacioj la baskon de Judo, kaj diros: Ni
iros kun vi, ĉar ni aŭdis, ke Dio estas kun vi.

9

1 Profeta vorto de la Eternulo pri la lando Ĥadraĥ kaj pri ĝia ripozejo
Damasko (ĉar la Eternulo rigardas ĉiujn homojn, kiel ĉiujn tribojn de
Izrael), 2 kaj pri Ĥamat, kiu havas sian limon apud ĝi, pri Tiro kaj Cidon,
kiuj pensas, ke ili estas tre saĝaj. 3 Tiro konstruis al si fortikaĵon, kaj
kolektis arĝenton kiel polvon, kaj oron kiel stratan koton; 4 sed jen la
Sinjoro faros ĝin malriĉa kaj ĵetos en la maron ĝian remparon, kaj ĝi mem
estos ekstermita de fajro. 5 Aŝkelon tion vidos kaj ektimos, Gaza forte
ektremos, ankaŭ Ekron, ĉar ĝia fido kovriĝos per honto; pereos la reĝo de
Gaza, kaj Aŝkelon ne plu estos loĝata. 6 En Aŝdod loĝos fremduloj, kaj Mi
ekstermos la fierecon de Filiŝtujo. 7 Mi forigos la sangon el ĝia buŝo kaj la
abomenindan manĝaĵon el ĝiaj dentoj, kaj ĝi mem fariĝos apartenaĵo de

nia Dio, kaj ĝi estos distrikto de Judujo, kaj Ekron fariĝos kiel la Jebusidoj.
8 Mi gardos Mian domon kontraŭ la militistoj, por ke neniu trairu tien kaj
reen, kaj ne plu venos al ĝi premanto; ĉar Mi rigardas ĝin nun per Miaj
okuloj.

9 Ĝoju forte, ho filino de Cion, triumfu, ho filino de Jerusalem: jen
via reĝo iras al vi; justa kaj helpema li estas, humila kaj rajdanta sur
azeno, sur ido de azenino. 10 Ĉar Mi ekstermos ĉarojn ĉe Efraim kaj
ĉevalojn en Jerusalem, kaj ekstermita estos milita pafarko; li proklamos
pacon al la nacioj, kaj lia regado estos de maro ĝis maro, de la Rivero
ĝis la finoj de la tero. 11 Kaj pro la sango de via interligo Mi eligos viajn
malliberulojn el la senakva kavo. 12 Reiru al la fortikaĵo, vi, ligitaj de
espero! ĉar hodiaŭ Mi sciigas, ke Mi redonos al vi duoble. 13 Mi streĉos
al Mi Judujon kiel pafarkon, Mi armos Efraimon, Mi levos viajn filojn, ho
Cion, kontraŭ viajn filojn, ho Grekujo, kaj Mi faros vin kiel glavo de heroo.
14 La Eternulo aperos super ili, Lia sago elflugos kiel fulmo, la Sinjoro, la
Eternulo, ekblovos per trumpeto kaj paŝos en suda ventego. 15 La Eternulo
Cebaot defendos ilin, kaj ili ekstermos, kaj ili piedpremos la ŝtonojn de la
ŝtonĵetiloj; ili trinkos, kaj bruos kvazaŭ de vino; ili pleniĝos kiel porofera
kaliko, kiel la anguloj de la altaro. 16 Kaj savos ilin la Eternulo, ilia Dio, en
tiu tempo, kiel la ŝafojn de Sia popolo; ĉar kiel ŝtonoj de krono ili brilos
sur Lia tero. 17 Ĉar kiel granda estas Lia boneco, kaj kiel granda estas Lia
beleco! Pano vigligos la junulojn, kaj mosto la junulinojn.

10

1 Petu de la Eternulo pluvon printempan; la Eternulo faros fulmojn, kaj
donos abundan pluvon por ĉiuj kreskaĵoj sur la kampo. 2 La domaj dioj
parolas sensencaĵon, la antaŭdiristoj havas malverajn viziojn, rakontas
mensogajn sonĝojn, kaj konsolas per vantaĵo; tial ili diskuras kiel ŝafoj,
suferas pro tio, ke ili ne havas paŝtiston. 3 Kontraŭ la paŝtistoj ekflamis
Mia kolero, kaj la antaŭirantajn virkaprojn Mi punos; sed la Eternulo
Cebaot vizitos Sian ŝafaron, la domon de Jehuda, kaj faros ĝin kiel
ornamita ĉevalo en batalo. 4 El ĝi eliros la angula ŝtono, el ĝi la ĉefa
stango, el ĝi la batala pafarko, el ĝi eliros ĉiuj regantoj. 5 Ili estos kiel
forteguloj, kiuj piedpremas en batalo kvazaŭ koton sur la strato; kaj ili
batalos, ĉar la Eternulo estos kun ili, kaj ili hontigos tiujn, kiuj sidas sur
ĉevaloj. 6 Mi fortigos la domon de Jehuda, Mi savos la domon de Jozef, kaj
Mi enloĝigos ilin, ĉar Mi kompatas ilin. Kaj ili estos en tia stato, kvazaŭ
Mi neniam ilin forlasis; ĉar Mi, la Eternulo, estas ilia Dio, kaj Mi aŭskultos
ilin. 7 Efraim estos kiel fortegulo; kaj ilia koro estos gaja, kiel de vino; iliaj
filoj vidos kaj ĝojos; ilia koro triumfos per la Eternulo. 8 Mi fajfos al ili
kaj kunvenigos ilin, ĉar Mi elaĉetis ilin; kaj ili multiĝos, kiel ili multiĝis
antaŭe. 9 Mi semos ilin inter la popoloj, kaj en malproksimaj landoj ili
memoros Min, kaj ili vivos kun siaj infanoj kaj revenos. 10 Mi revenigos
ilin el la lando Egipta, Mi kolektos ilin el Asirio, Mi revenigos ilin en la
landon Gileadan kaj sur Lebanonon, kaj ne troviĝos sufiĉe da loko por ili.
11 Malfeliĉo trairos la maron, batos la ondojn de la maro, kaj sekiĝos ĉiuj
profundaj lokoj de Nilo; malaltiĝos la fiereco de Asirio, kaj malaperos la
sceptro de Egiptujo. 12 Mi faros ilin forteguloj per la Eternulo, kaj en Lia
nomo ili irados, diras la Eternulo.

11

1 Malfermu, ho Lebanon, viajn pordojn, ke la fajro ekstermu viajn
cedrojn. 2 Ĝemegu, ho cipreso, ĉar falis la cedro kaj la potenculoj estas
ruinigitaj. Ĝemegu, ho kverkoj de Baŝan, ĉar falis la fortika arbaro. 3 Oni
aŭdas ploradon de paŝtistoj, ĉar ilia belegaĵo estas ruinigita; oni aŭdas
kriadon de junaj leonoj, ĉar forigita estas la beleco de Jordan. 4 Tiele
diras la Eternulo, mia Dio: Paŝtu la buĉotajn ŝafojn, 5 kiujn iliaj aĉetintoj
mortigas, ne farante pekon, kaj iliaj vendintoj diras: Dank' al la Eternulo,
mi riĉiĝis; kaj iliaj paŝtistoj ne bedaŭras ilin. 6 Pro tio Mi ne plu indulgos
la loĝantojn de la tero, diras la Eternulo; jen Mi transdonos la homojn ĉiun
en la manon de lia proksimulo kaj en la manon de lia reĝo, kaj ili frapados
la teron, kaj Mi ne savos el ilia mano. 7 Kaj mi paŝtis la ŝafojn buĉotajn,
la plej malfeliĉajn el la ŝafoj. Kaj mi prenis al mi du bastonojn, la unu
mi nomis Afableco kaj la duan Ligilo; kaj mi paŝtis la ŝafojn. 8 Kaj mi
forigis tri paŝtistojn en unu monato; kaj deturnis sin de ili mia animo, kiel
ankaŭ ilia animo deturnis sin de mi. 9 Kaj mi diris: Mi vin ne paŝtos: la
mortonta mortu, la pereonta pereu, kaj la ceteraj manĝu unu la karnon
de la alia. 10 Kaj mi prenis mian bastonon Afableco kaj rompis ĝin, por
detrui la interligon, kiun mi faris kun ĉiuj popoloj; 11 kaj ĝi estis detruita
en tiu tago. Kaj tiam la malfeliĉaj ŝafoj, kiuj atentadis min, eksciis, ke tio
estas vorto de la Eternulo. 12 Kaj mi diris al ili: Se plaĉas al vi, donu al
mi mian laborpagon; se ne, tiam ne faru tion. Kaj ili pesis al mi kiel mian
laborpagon tridek arĝentajn monerojn. 13 Kaj la Eternulo diris al mi: Ĵetu
tion en la trezorejon; bela prezo, per kiu ili taksis Min! Kaj mi prenis la
tridek arĝentajn monerojn kaj ĵetis ilin en la trezorejon de la domo de
la Eternulo. 14 Kaj mi rompis mian duan bastonon Ligilo, por detrui la
fratecon inter Jehuda kaj Izrael.

15 Kaj la Eternulo diris al mi: Prenu al vi ankoraŭ la ilaron de paŝtisto
malsaĝa; 16 ĉar jen Mi starigos sur la tero paŝtiston, kiu ne serĉos la ŝafojn
perdiĝintajn, ne zorgos pri la junaj, ne kuracos la malsanajn, ne nutros la
sanajn, sed manĝos la viandon de la grasaj kaj disbatos iliajn hufojn. 17 Ve
al la malsaĝa paŝtisto, kiu forlasas la ŝafojn! la glavo trafos lian brakon
kaj lian dekstran okulon; lia brako velksekiĝos, kaj lia dekstra okulo tute
perdos sian vidadon.

12

1 Profeta vorto de la Eternulo pri Izrael.

Diro de la Eternulo, kiu etendis la ĉielon, fondis la teron, kaj kreis la
spiriton de la homo interne de li: 2 Jen Mi faros Jerusalemon freneziga
kaliko por ĉiuj popoloj ĉirkaŭe, kaj eĉ por Judujo, kiam Jerusalem estos
sieĝata. 3 En tiu tempo Mi faros Jerusalemon peza ŝtono por ĉiuj popoloj:
ĉiuj, kiuj ĝin levos, faros al si vundojn; kaj kolektiĝos kontraŭ ĝi ĉiuj
nacioj de la tero. 4 En tiu tempo, diras la Eternulo, Mi frapos ĉiun ĉevalon
per rabio kaj ĝian rajdanton per frenezeco; kaj sur la domon de Jehuda
Mi malfermos Miajn okulojn; ĉiujn ĉevalojn de la popoloj Mi frapos per
blindeco. 5 Kaj la estroj de Judujo diros en sia koro: Mia forto estas la
loĝantoj de Jerusalem, dank' al la Eternulo Cebaot, ilia Dio. 6 En tiu tempo
Mi faros la estrojn de Judujo kiel pato kun fajro inter ligno kaj kiel brulanta
torĉo inter garboj, kaj ili formanĝos dekstre kaj maldekstre ĉiujn popolojn
ĉirkaŭe; kaj Jerusalem estos denove priloĝata sur sia loko, en Jerusalem.
7 Kaj antaŭe la Eternulo savos la tendojn de Judujo, por ke la gloro de

la domo de David kaj la gloro de la loĝantoj de Jerusalem ne estu tro
alta super Judujo. 8 En tiu tempo la Eternulo defendos la loĝantojn de
Jerusalem, kaj la plej malforta el ili estos en tiu tempo kiel David, kaj la
domo de David estos kiel Dio, kiel anĝelo de la Eternulo antaŭ ili. 9 En tiu
tempo Mi decidos ekstermi ĉiujn naciojn, kiuj atakas Jerusalemon. 10 Sed
sur la domon de David kaj sur la loĝantojn de Jerusalem Mi verŝos spiriton
de amo kaj de preĝoj; kaj ili rigardos tiun, kiun ili trapikis, kaj ili ploros
pri li, kiel oni ploras pri solfilo, kaj ili malĝojos pri li, kiel oni malĝojas
pri unuenaskito. 11 En tiu tempo estos granda plorado en Jerusalem, kiel
la plorado en Hadadrimon en la valo de Megidon. 12 Ploros la lando, ĉiu
familio aparte: la familio de la domo de David aparte, kaj iliaj edzinoj
aparte; la familio de la domo de Natan aparte, kaj iliaj edzinoj aparte; 13 la
familio de la domo de Levi aparte, kaj iliaj edzinoj aparte; la familio de la
Ŝimeiidoj aparte, kaj iliaj edzinoj aparte; 14 ĉiuj ceteraj familioj ĉiu familio
aparte, kaj iliaj edzinoj aparte.

13

1 En tiu tempo malfermiĝos por la domo de David kaj por la loĝantoj
de Jerusalem fonto, por purigi sin de pekoj kaj de malpureco. 2 En tiu
tempo, diras la Eternulo Cebaot, Mi ekstermos de la lando la nomojn de la
idoloj, kaj ili ne plu estos rememorataj; ankaŭ la profetojn kaj la malpuran
spiriton Mi forigos de la lando. 3 Se iu tiam diros profetaĵon, tiam lia
patro kaj lia patrino, kiuj naskis lin, diros al li: Vi ne devas vivi, ĉar vi
parolis malveraĵon en la nomo de la Eternulo; kaj lia patro kaj lia patrino,
kiuj naskis lin, trapikos lin, kiam li profetos. 4 En tiu tempo ĉiu el la
profetoj hontos pri sia vizio, kiam li volos profeti, kaj oni ne metos sur
sin harkovritan mantelon por trompi; 5 sed ĉiu diros: Mi ne estas profeto,
mi estas terkultivisto, ĉar al la tero mi alkutimiĝis de mia infaneco. 6 Se
oni diros al li: Kio estas ĉi tiuj vundoj sur viaj manoj? tiam li respondos:
Oni batis min en la domo de miaj amantoj.
7 Ho glavo, leviĝu kontraŭ Mian paŝtiston kaj kontraŭ Mian plej
proksiman amikon, diras la Eternulo Cebaot; frapu la paŝtiston, por ke
diskuru la ŝafoj; kaj Mi returnos Mian manon al la malgranduloj. 8 Kaj sur
la tuta tero, diras la Eternulo, du partoj estos ekstermitaj kaj pereos, kaj
la tria parto restos sur ĝi. 9 Kaj tiun trian parton Mi trairigos tra fajro, kaj
refandos, kiel oni fandas arĝenton, kaj Mi elprovos ilin, kiel oni elprovas
oron. Ili vokos Mian nomon, kaj Mi aŭskultos ilin, kaj Mi diros: Tio estas
Mia popolo; kaj ili diros: La Eternulo estas nia Dio.

14

1 Jen de la Eternulo venos tago, kiam oni dividos vian havaĵon meze
de vi. 2 Mi kolektos ĉiujn naciojn milite kontraŭ Jerusalemon, kaj la urbo
estos venkoprenita, la domoj estos detruitaj, la virinoj estos senhonorigitaj,
duono de la urbo iros en kaptitecon, sed la cetera popolo ne estos
ekstermita el la urbo. 3 Sed la Eternulo eliros kaj militos kontraŭ tiuj nacioj,
kiel iam Li militis en tago de batalo. 4 Liaj piedoj en tiu tempo stariĝos
sur la Monto de Olivoj, kiu estas antaŭ Jerusalem oriente; kaj la Monto
de Olivoj disfendiĝos en la mezo en du partojn, de oriento ĝis okcidento,
tiel, ke fariĝos tre granda valo, unu duono de la monto forŝoviĝos norden
kaj la dua duono suden. 5 Kaj vi kuros en la valo inter Miaj montoj, ĉar
la intermonta valo atingos ĝis Acel; vi kuros, kiel vi kuris de la tertremo

en la tempo de Uzija, reĝo de Judujo; tiam venos la Eternulo, mia Dio,
kune kun ĉiuj sanktuloj. 6 En tiu tago ne estos lumo, sed estos malvarmo
kaj densa nebulo. 7 Kaj tio estos tago sola, konata nur de la Eternulo,
nek tago nek nokto; nur vespere montriĝos lumo. 8 En tiu tago ekfluos
viviga akvo el Jerusalem, duono de ĝi al la maro orienta kaj duono al la
maro okcidenta; ĝi fluados en somero kaj en vintro. 9 Kaj la Eternulo estos
Reĝo super la tuta tero; en tiu tempo la Eternulo estos sola, kaj Lia nomo
estos sola. 10 La tuta lando fariĝos ebenaĵo, de Geba ĝis Rimon, sude de
Jerusalem; ĉi tiu altiĝos kaj staros sur sia loko, de la Pordego de Benjamen
ĝis la loko de la unua pordego, ĝis la Pordego Angula, kaj de la turo de
Ĥananel ĝis la reĝaj vinpremejoj. 11 Kaj oni loĝos en ĝi, kaj anatemo
ne plu ekzistos; kaj Jerusalem estos ekster ĉia danĝero. 12 Kaj tia estos
la plago, per kiu la Eternulo frapos ĉiujn popolojn, kiuj batalis kontraŭ
Jerusalem: ilia karno putros, kiam ili staros ankoraŭ sur siaj piedoj, iliaj
okuloj putros en siaj kavoj, kaj ilia lango putros en ilia buŝo. 13 En tiu tempo
estos inter ili granda tumulto, venanta de la Eternulo, kaj ĉiu kaptos la
manon de sia proksimulo, kaj leviĝos lia mano kontraŭ lian proksimulon.
14 Eĉ Judujo militos kontraŭ Jerusalem, kaj oni kolektos la havaĵon de ĉiuj
nacioj ĉirkaŭe, tre multe da oro, arĝento, kaj vestoj. 15 Tia sama plago estos
sur la ĉevaloj, muloj, kameloj, azenoj, kaj sur ĉiuj brutoj, kiuj estos en tiuj
tendaroj. 16 Ĉiuj restintoj el ĉiuj nacioj, kiuj venis kontraŭ Jerusalemon,
venados ĉiujare, por adorkliniĝi antaŭ la Reĝo, la Eternulo Cebaot, kaj
por festi la feston de laŭboj. 17 Se iu el la gentoj de la tero ne iros en
Jerusalemon, por adorkliniĝi antaŭ la Reĝo, la Eternulo Cebaot, tiam ili ne
havos pluvon super si. 18 Se la gento Egipta, kiu ne havas pluvon, ne iros
kaj ne venos, trafos ilin la plago, per kiu la Eternulo frapos tiujn naciojn,
kiuj ne venos, por festi la feston de laŭboj. 19 Tio estos puno de Egiptujo,
kaj puno de ĉiuj nacioj, se ili ne iros, por festi la feston de laŭboj. 20 En tiu
tempo sur la tintiloj de la ĉevaloj estos skribite: SANKTA AL LA ETERNULO;
kaj la kaldronoj en la domo de la Eternulo estos kiel la kalikoj antaŭ la
altaro. 21 Kaj ĉiuj kaldronoj en Jerusalem kaj en Judujo estos sanktaj al la
Eternulo Cebaot; kaj ĉiuj oferontoj venos kaj prenos el ili kaj kuiros en ili;
kaj ne plu estos komercisto en la domo de la Eternulo Cebaot en tiu tempo.

LIBRO DE MALAĤI

1 Profeta vorto de la Eternulo al Izrael per Malaĥi.
2 Mi ekamis vin, diras la Eternulo. Vi demandas: En kio Vi nin ekamis?
Ĉu Esav ne estas frato de Jakob? diras la Eternulo; tamen Mi ekamis
Jakobon, 3 kaj Esavon mi malamis, kaj Mi dezertigis liajn montojn, kaj lian
posedaĵon Mi donis al la ŝakaloj de la dezerto. 4 Se la Edomidoj diras:
Ni estas ruinigitaj, sed ni revenos kaj rekonstruos la ruinojn — la Eternulo
Cebaot diras tiele: Ili konstruos, kaj Mi detruos, kaj oni nomos ilin lando de
malpieco, kaj popolo, kontraŭ kiu la Eternulo koleras eterne. 5 Viaj okuloj
tion vidos, kaj vi diros: Granda estas la Eternulo super la limoj de Izrael.
6 Filo respektas patron, kaj sklavo sian sinjoron; sed se Mi estas patro, kie
estas la respekto al Mi? kaj se Mi estas sinjoro, kie estas la timo antaŭ Mi?
diras la Eternulo Cebaot al vi, ho pastroj, kiuj malhonoras Mian nomon.
Kaj vi diras: Per kio ni malhonoras Vian nomon? 7 Vi alportas sur Mian
altaron panon malpuran, kaj tamen vi diras: Per kio ni malpuriĝis antaŭ
Vi? Per tio, ke vi diras: La tablo de la Eternulo estas senvalora. 8 Kaj kiam
vi alportas oferon blindan, ĉu tio ne estas malbona? aŭ kiam vi alportas
laman aŭ malsanan, ĉu tio ne estas malbona? Provu alporti ĝin al via
regionestro — ĉu vi tiam plaĉos al li, kaj ĉu li akceptos vin favore? diras la
Eternulo Cebaot. 9 Preĝu de nun al Dio, ke Li indulgu nin; se tio estas farita
de viaj manoj, ĉu Li povas favore akcepti vin? diras la Eternulo Cebaot.
10 Estus bone, se iu el vi ŝlosus la pordon, por ke vi ne bruligu vane fajron
sur Mia altaro. Vi ne estas agrablaj al Mi, diras la Eternulo Cebaot; kaj
donacon el via mano Mi ne akceptos favore. 11 Ĉar de la sunleviĝejo ĝis
la sunsubirejo Mia nomo estos granda inter la nacioj, kaj sur ĉiu loko oni
incensos kaj alportos oferojn al Mia nomo, oferojn purajn; ĉar granda estos
Mia nomo inter la nacioj, diras la Eternulo Cebaot. 12 Sed vi malhonoras
ĝin per tio, ke vi diras: La tablo de la Eternulo estas malsankta, kaj la
manĝaĵo sur ĝi estas senvalora. 13 Kaj vi diras: Tio estas nur klopodoj! Kaj
vi malŝatas tion, diras la Eternulo Cebaot, kaj vi alportas tion, kio estas
ŝtelita, lama, aŭ malsana, kaj vi alportas ankaŭ tiaspecan farunoferon. Ĉu
Mi povas favore akcepti tion el via mano? diras la Eternulo. 14 Malbenata
estu la hipokritulo, kiu havas en sia brutaro sendifektan virbruton, sed,
farinte sanktan promeson, li alportas ofere al la Sinjoro kriplaĵon; ĉar Mi
estas Reĝo granda, diras la Eternulo Cebaot, kaj Mia nomo estas timata
inter la nacioj.

2

1 Kaj nun, ho pastroj, al vi estas donata jena ordono: 2 Se vi ne obeos,
kaj se vi ne atentos, ke vi donadu honoron al Mia nomo, diras la Eternulo
Cebaot, tiam Mi sendos sur vin malbenon, Mi malbenos viajn benojn; jes,
Mi tion malbenos pro tio, ke vi ne donas vian atenton. 3 Jen Mi ĵetos
insulton sur la semon ĉe vi, malpuraĵon Mi ĵetos sur viajn vizaĝojn, la
malpuraĵon de viaj festoferoj, kaj ĝi algluiĝos al vi. 4 Kaj vi scios, ke Mi
sendis al vi ĉi tiun ordonon, por konservi Mian interligon kun Levi, diras
la Eternulo Cebaot. 5 Mia interligo kun li estis por vivo kaj paco, kaj Mi
donis ilin al li, por ke li timu Min, kaj li timis Min kaj respektegis Mian
nomon. 6 Instruo de la vero estis en lia buŝo, kaj maljustaĵo ne troviĝis sur

liaj lipoj; en paco kaj sincereco li iradis antaŭ Mi, kaj multajn li deturnis de
peko. [7] Ĉar la lipoj de pastro devas konservi scion, kaj el lia buŝo oni devas
serĉi instruon; ĉar li estas sendito de la Eternulo Cebaot. [8] Sed vi forkliniĝis
de la vojo, vi delogis multajn de la instruo, vi detruis la interligon kun
Levi, diras la Eternulo Cebaot. [9] Tial Mi ankaŭ faris vin malestimataj kaj
malaltigataj antaŭ la tuta popolo, pro tio, ke vi ne observas Miajn vojojn
kaj estas personfavoraj en la aferoj de la leĝo.

[10] Ĉu ne unu patron ni ĉiuj havas? ĉu ne unu Dio nin kreis? kial
ni perfidas unu la alian, malsanktigante la interligon de niaj patroj?
[11] Perfidis Jehuda, kaj abomenaĵo estas farita en Izrael kaj en Jerusalem;
ĉar Jehuda malhonoris la sanktaĵon de la Eternulo per tio, ke li ekamis kaj
edzinigis al si filinon de fremda dio. [12] Al tiu, kiu tion faras, la Eternulo
ekstermos el la tendoj de Jakob majstron kaj disĉiplon, kaj ankaŭ tiun, kiu
alportas donon al la Eternulo Cebaot. [13] Ankaŭ tion vi faras: vi kovras la
altaron de la Eternulo per larmoj, plorado, kaj ĝemado tiel, ke Li jam ne
povas rigardi la donojn nek akcepti ion agrable el via mano. [14] Vi diras:
Kial? Tial, ke la Eternulo estas atestanto inter vi kaj la edzino de via juneco,
kontraŭ kiu vi agis perfide, kvankam ŝi estas via kamaradino kaj via leĝa
edzino. [15] Tion ne faris eĉ seninfanulo, se en li restis spirito. Kion faris la
seninfanulo? li petis de Dio idaron. Estu do singardaj en via spirito, kaj
neniu agu perfide kontraŭ la edzino de sia juneco. [16] Kiu elmalamis ŝin kaj
forpuŝas ŝin, diras la Eternulo, Dio de Izrael, tiu makulas sian veston per
perfortaĵo, diras la Eternulo Cebaot: estu do singardaj en via spirito, kaj
ne agu perfide.

[17] Vi indignigis la Eternulon per viaj vortoj. Tamen vi diras: Per kio ni
indignigis Lin? Per tio, ke vi diras: Ĉiu malbonaganto estas bona antaŭ la
okuloj de la Eternulo, kaj tiajn Li favoras; aŭ: Kie estas la Dio de justeco?

3

[1] Jen Mi sendos Mian anĝelon, kaj li preparos antaŭ Mi la vojon; kaj
subite venos en Sian templon la Sinjoro, kiun vi serĉas; kaj la anĝelo de
la interligo, kiun vi deziras, jen li iras, diras la Eternulo Cebaot. [2] Sed
kiu eltenos la tagon de Lia veno? kaj kiu povos stari, kiam Li aperos?
Ĉar Li estas kiel la fajro de fandisto, kaj kiel la sapo de la fulistoj. [3] Li
sidiĝos, por refandi kaj purigi arĝenton, kaj Li purigos la idojn de Levi kaj
refandos ilin kiel oron kaj arĝenton, por ke ili alportadu al la Eternulo la
donojn kun pieco. [4] Tiam al la Eternulo estos agrablaj la oferoj de Jehuda
kaj de Jerusalem, kiel en la tempo antikva kaj kiel en la jaroj antaŭaj.
[5] Kaj Mi venos al vi, por juĝi; kaj Mi estos rapida atestanto kontraŭ la
sorĉistoj kaj adultuloj, kontraŭ tiuj, kiuj ĵuras mensoge, kontraŭ tiuj, kiuj
estas maljustaj en la pagado al dungito, al vidvino kaj al orfo, kaj kontraŭ
tiuj, kiuj forklinas la rajton de fremdulo kaj Min ne timas, diras la Eternulo
Cebaot. [6] Ĉar Mi, la Eternulo, ne ŝanĝiĝas; kaj vi, ho filoj de Jakob, ne
neniiĝos.

[7] De post la tagoj de viaj patroj vi deturnis vin de Miaj leĝoj kaj ne
observas ilin; revenu al Mi, kaj tiam Mi returnos Min al vi, diras la Eternulo
Cebaot. Sed vi diras: En kio ni devas reveni? [8] Ĉu povas homo ruzi kontraŭ
Dio? tamen vi ruzas kontraŭ Mi. Vi diras: En kio ni ruzas kontraŭ Vi? En
la dekonaĵo kaj la oferdonoj. [9] Sub la malbeno vi ruiniĝas, sed kontraŭ Mi
vi ruzas, la tuta popolo. [10] Alportu la tutan dekonaĵon en la provizejon, por
ke estu manĝaĵo en Mia domo, kaj elprovu Min per tio, diras la Eternulo

Cebaot, ĉu Mi ne malfermos al vi la aperturon de la ĉielo kaj ĉu Mi ne
verŝos sur vin benon abundan. 11 Tiam Mi faros por vi malpermeson al la
manĝeganto, ke li ne pereigu al vi la fruktojn de la tero kaj ne senfruktigu
al vi la vinberbranĉojn sur la kampo, diras la Eternulo Cebaot. 12 Kaj
ĉiuj nacioj nomos vin feliĉaj, ĉar vi estos lando ravanta, diras la Eternulo
Cebaot.

13 Arogantaj estas kontraŭ Mi viaj vortoj, diras la Eternulo. Tamen vi
diras: Kion ni parolas kontraŭ Vi? 14 Vi parolas: Vane ni servas al Dio:
kian profiton ni havas, se ni plenumas Liajn preskribojn kaj se ni iradas
senĝoje antaŭ la Eternulo Cebaot? 15 Tial ni diras, ke la malbonuloj estas
feliĉaj, kaj la malpiuloj estas bone aranĝitaj; ili incitas Dion, sed restas
sendifektaj. 16 Sed tiuj, kiuj timas la Eternulon, diras al si reciproke: La
Eternulo atentas kaj aŭdas, kaj memorlibro estas skribata antaŭ Li pri tiuj,
kiuj timas la Eternulon kaj respektas Lian nomon. 17 Kaj ili estos Miaj, diras
la Eternulo Cebaot, en la tago, kiam Mi aranĝos Mian apartan trezoron; kaj
Mi korfavoros ilin, kiel homo korfavoras sian filon, kiu servas al li. 18 Kaj
vi denove vidos la diferencon inter virtulo kaj malvirtulo, inter tiu, kiu
servas al Dio, kaj tiu, kiu ne servas al Li.

4

1 Ĉar jen venos tago, ardanta kiel forno; tiam ĉiuj malhumililuloj kaj
malbonaguloj estos kiel pajlo, kaj la venonta tago bruligos ilin tiel, diras
la Eternulo Cebaot, ke ĝi ne restigos al ili radikon nek branĉon. 2 Sed por
vi, kiuj respektas Mian nomon, leviĝos suno de justeco, kaj sanigo estos
en ĝiaj radioj, kaj vi eliros kaj saltados, kiel bone nutritaj bovidoj. 3 Kaj vi
piedpremos la malpiulojn, ĉar ili estos polvo sub la plandoj de viaj piedoj
en tiu tago, kiun Mi aranĝos, diras la Eternulo Cebaot.

4 Memoru la instruon de Mia servanto Moseo, kiun Mi donis al li sur
Ĥoreb por la tuta Izrael, la leĝojn kaj preskribojn. 5 Jen Mi sendos al vi la
profeton Elija, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de la Eternulo;
6 kaj li returnos la koron de la patroj al la infanoj, kaj la koron de la infanoj
al iliaj patroj, por ke Mi, veninte, ne frapu la teron per anatemo.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MATEO

1 La genealogia registro de Jesuo Kristo, filo de David, filo de Abraham.
2 Al Abraham naskiĝis Isaak, kaj al Isaak naskiĝis Jakob, kaj al Jakob
naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj, 3 kaj al Jehuda naskiĝis Perec kaj Zeraĥ el
Tamar, kaj al Perec naskiĝis Ĥecron, kaj al Ĥecron naskiĝis Ram, 4 kaj al
Ram naskiĝis Aminadab, kaj al Aminadab naskiĝis Naĥŝon, kaj al Naĥŝon
naskiĝis Salma, 5 kaj al Salma naskiĝis Boaz el Raĥab, kaj al Boaz naskiĝis
Obed el Rut, kaj al Obed naskiĝis Jiŝaj, 6 kaj al Jiŝaj naskiĝis David, la reĝo.
Kaj al David naskiĝis Salomono el la edzino de Urija, 7 kaj al Salomono
naskiĝis Reĥabeam, kaj al Reĥabeam naskiĝis Abija, kaj al Abija naskiĝis
Asa, 8 kaj al Asa naskiĝis Jehoŝafat, kaj al Jehoŝafat naskiĝis Joram, kaj al
Joram naskiĝis Uzija, 9 kaj al Uzija naskiĝis Jotam, kaj al Jotam naskiĝis
Aĥaz, kaj al Aĥaz naskiĝis Ĥizkija, 10 kaj al Ĥizkija naskiĝis Manase, kaj al
Manase naskiĝis Amon, kaj al Amon naskiĝis Joŝija, 11 kaj al Joŝija naskiĝis
Jeĥonja kaj liaj fratoj, je la tempo de la transloĝiĝo en Babelon.

12 Kaj post la transloĝiĝo en Babelon, al Jeĥonja naskiĝis Ŝealtiel, kaj al
Ŝealtiel naskiĝis Zerubabel, 13 kaj al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj al Abiud
naskiĝis Eljakim, kaj al Eljakim naskiĝis Azor, 14 kaj al Azor naskiĝis Cadok,
kaj al Cadok naskiĝis Aĥim, kaj al Aĥim naskiĝis Eliud, 15 kaj al Eliud
naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar naskiĝis Mattan, kaj al Mattan naskiĝis
Jakob, 16 kaj al Jakob naskiĝis Jozef, edzo de Maria, el kiu estis naskita
Jesuo, kiu estas nomata Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David estas dek kvar generacioj,
kaj de David ĝis la transloĝiĝo en Babelon dek kvar generacioj, kaj de la
transloĝiĝo en Babelon ĝis la Kristo dek kvar generacioj.
18 Kaj la naskiĝo de Jesuo Kristo estis tiamaniere: kiam lia patrino Maria
estis fianĉinigita al Jozef, antaŭ ol ili kunvenis, ŝi troviĝis graveda per la
Sankta Spirito. 19 Kaj ŝia edzo Jozef, estante justulo, kaj ne volante meti ŝin
al publika malhonoro, volis ŝin sekrete forsendi. 20 Sed kiam li pripensis
tion, jen anĝelo de la Eternulo aperis al li en sonĝo, dirante: Jozef, filo
de David, ne timu preni al vi vian edzinon Maria; ĉar tio, kio naskiĝos
de ŝi, estas per la Sankta Spirito. 21 Kaj ŝi naskos filon; kaj vi nomos lin
JESUO; ĉar li savos sian popolon de ĝiaj pekoj. 22 Kaj ĉio tio okazis, por ke
plenumiĝu tio, kion la Eternulo parolis per la profeto, dirante:
23 Jen virgulino gravediĝos kaj naskos filon,
Kaj oni donos al li la nomon Emanuel;
tio estas, Dio kun ni. 24 Kaj Jozef, leviĝinte el sia dormo, faris, kiel ordonis
al li la anĝelo de la Eternulo, kaj prenis al si sian edzinon; 25 kaj li ne
ekkonis ŝin, ĝis ŝi naskis filon; kaj li donis al li la nomon JESUO.

2

1 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Bet-Leĥem de Judujo en la tempo de
la reĝo Herodo, jen saĝuloj el la oriento venis al Jerusalem, dirante: 2 Kie
estas tiu, kiu estas naskita Reĝo de la Judoj? ĉar ni vidis lian stelon en
la oriento, kaj venis, por adorkliniĝi al li. 3 Kaj kiam la reĝo Herodo tion
aŭdis, li maltrankviliĝis, kaj la tuta Jerusalem kun li. 4 Kaj kunveniginte

ĉiujn ĉefpastrojn kaj skribistojn de la popolo, li demandis al ili, kie la
Kristo devas naskiĝi. 5 Kaj ili diris al li: En Bet-Leĥem de Judujo, ĉar per
la profeto estas skribite jene:

6 Kaj vi, ho Bet-Leĥem, lando de Judujo,
Neniel estas plej malgranda inter la regantoj de Judujo;
Ĉar el vi venos reganto,
Kiu paŝtos Mian popolon Izrael.

7 Tiam Herodo sekrete venigis la saĝulojn, kaj precize sciiĝis de ili pri la
tempo, kiam aperis la stelo. 8 Kaj li sendis ilin al Bet-Leĥem, dirante: Iru
kaj elserĉu zorge pri la knabeto; kaj kiam vi lin trovos, sciigu al mi, por ke
mi ankaŭ venu kaj adorkliniĝu al li. 9 Kaj aŭdinte la reĝon, ili ekvojiris; kaj
jen la stelo, kiun ili vidis en la oriento, antaŭiris ilin, ĝis ĝi venis kaj staris
super la loko, kie estis la juna knabeto. 10 Kaj vidante la stelon, ili ĝojis
kun tre granda ĝojo. 11 Kaj veninte en la domon, ili vidis la knabeton kun
lia patrino Maria, kaj adorkliniĝis al li; kaj malferminte siajn trezorojn, ili
faligis sin kaj prezentis al li donacojn: oron kaj olibanon kaj mirhon. 12 Kaj
avertite de Dio en sonĝo, ke ili ne iru returne al Herodo, ili foriris per alia
vojo al sia lando.

13 Kaj post ilia foriro jen anĝelo de la Eternulo aperis en sonĝo al Jozef,
dirante: Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon, kaj forrapidu en
Egiptujon, kaj restu tie, ĝis mi parolos al vi; ĉar Herodo serĉos la knabeton,
por lin pereigi. 14 Kaj li leviĝis, kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon
nokte, kaj migris en Egiptujon, 15 kaj restis tie ĝis la morto de Herodo;
por ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo parolis per la profeto, dirante: El
Egiptujo Mi vokis Mian filon. 16 Tiam Herodo, ekvidinte, ke li estas trompita
de la saĝuloj, tre koleris; kaj sendinte, li mortigis ĉiujn knabojn en Bet-
Leĥem kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, havantajn du jarojn aŭ malpli, laŭ la
tempo, pri kiu li precize sciiĝis de la saĝuloj. 17 Tiam plenumiĝis tio, kio
estis dirita per la profeto Jeremia, nome:

18 Voĉo estas aŭdita en Rama,
Ĝemado kaj maldolĉa plorado,
Raĥel priploras siajn infanojn,
Kaj ŝi ne volas konsoliĝi, ĉar ili forestas.

19 Sed kiam Herodo mortis, jen anĝelo de la Eternulo aperis en sonĝo
al Jozef en Egiptujo, dirante: 20 Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj lian
patrinon, kaj iru en la landon de Izrael; ĉar mortis tiuj, kiuj atencis la vivon
de la knabeto. 21 Kaj li leviĝis, kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon, kaj
venis en la landon de Izrael. 22 Sed kiam li aŭdis, ke Arĥelao reĝas en
Judujo anstataŭ sia patro Herodo, li timis iri tien; kaj avertite de Dio en
sonĝo, li fortiris sin en la regionojn de Galileo, 23 kaj venis al kaj loĝis en
urbo nomata Nazaret, por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profetoj,
ke li estos nomata Nazaretano.

3

1 En tiuj tagoj venis Johano, la Baptisto, predikante en la dezerto de
Judujo, 2 kaj dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de la ĉielo. 3 Ĉar li
estas tiu, pri kiu estis dirite per la profeto Jesaja:

Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn.

4 Kaj tiu Johano havis sian vestaĵon el kamelaj haroj, kaj ledan zonon
ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj lia nutraĵo estis akridoj kaj sovaĝa mielo. 5 Tiam
eliris al li Jerusalem kaj la tuta Judujo kaj la tuta ĉirkaŭaĵo de Jordan;
6 kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan, konfesante siajn pekojn.
7 Kaj vidante multajn el la Fariseoj kaj Sadukeoj venantajn al lia baptado,
li diris al ili: Ho vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero?
8 Donu do fruktojn taŭgajn por pento; 9 kaj ne pensu diri en vi: Ni havas
Abrahamon kiel patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj
starigi idojn al Abraham. 10 Kaj jam la hakilo kuŝas ĉe la radiko de la
arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata, kaj ĵetata
en fajron. 11 Mi ja vin baptas per akvo por pento; sed tiu, kiu venas post
mi, estas pli potenca ol mi; liajn ŝuojn mi ne estas inda porti; li vin baptos
per la Sankta Spirito kaj per fajro; 12 lia ventumilo estas en lia mano, kaj
li elpurigos sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon en la grenejon; sed
la grenventumaĵon li bruligos per fajro neestingebla.
13 Tiam venis Jesuo el Galileo al Jordan al Johano, por esti baptata de li.
14 Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi bezonas esti baptata de vi, kaj ĉu vi
venas al mi? 15 Sed Jesuo responde diris al li: Lasu do, ĉar tiel decas al
ni plenumi ĉian justecon. Tiam li lasis lin. 16 Kaj Jesuo, baptite, supreniris
tuj el la akvo; kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio
malsuprenirantan kiel kolombo, kaj venantan sur lin; 17 kaj jen voĉo el la
ĉielo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron.

4

1 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la Spirito en la dezerton, por esti
tentata de la diablo. 2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, li
poste malsatis. 3 Kaj la tentanto venis, kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio,
ordonu, ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj. 4 Sed responde li diris: Estas skribite:
Ne per la pano sole vivas homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de
Dio. 5 Poste la diablo portis lin en la sanktan urbon, kaj starigis lin sur la
tegmenta pinto de la templo, 6 kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu
vin malsupren, ĉar estas skribite:
Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri vi,
Kaj sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.
7 Jesuo diris al li: Ankaŭ estas skribite: Ne provu la Eternulon, vian Dion.
8 Denove la diablo portis lin al monto tre alta, kaj montris al li ĉiujn regnojn
de la mondo kaj ilian gloron, 9 kaj diris al li: Ĉion tion mi donos al vi, se vi
faligos vin kaj adorkliniĝos al mi. 10 Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano!
ĉar estas skribite: Al la Eternulo, via Dio, vi adorkliniĝu, kaj al Li sola vi
servu. 11 Tiam la diablo forlasis lin, kaj jen anĝeloj venis kaj servadis al li.
12 Kaj aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en Galileon; 13 kaj lasinte
Nazareton, li venis al kaj loĝis en Kapernaum apudmara, en la limoj de
Zebulun kaj Naftali; 14 por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto
Jesaja, nome:
15 Lando de Zebulun kaj lando de Naftali,
Laŭvoje de la maro, transe de Jordan,
Galileo de la nacioj,
16 La popolo, sidanta en mallumo,
Ekvidis grandan lumon,
Kaj al homoj, sidantaj en lando de ombra morto, ekbrilis lumo.

17 De tiam Jesuo komencis prediki, kaj diri: Pentu, ĉar la regno de la
ĉielo alproksimiĝis.
18 Kaj piedirante apud la maro de Galileo, li vidis du fratojn, Simonon, kiu
estis nomata Petro, kaj Andreon, lian fraton, ĵetantajn reton en la maron,
ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 19 Kaj li diris al ili: Venu post mi, kaj mi faros
vin kaptistoj de homoj. 20 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj sekvis lin. 21 Kaj
antaŭenirinte de tie, li vidis aliajn du fratojn, Jakobon, filon de Zebedeo,
kaj Johanon, lian fraton, en la ŝipeto kun ilia patro Zebedeo, riparantajn
siajn retojn; kaj li vokis ilin. 22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton kaj sian patron,
kaj sekvis lin.
23 Kaj Jesuo trairis tra la tuta Galileo, instruante en iliaj sinagogoj, kaj
predikante la evangelion de la regno, kaj kuracante ĉian malsanon kaj
ĉian malfortaĵon inter la popolo. 24 Kaj lia famo disvastiĝis en la tuta
Sirio; kaj oni alkondukis al li ĉiujn malsanulojn, malfortigitajn de diversaj
malsanoj kaj turmentoj, demonhavantojn, epilepsiulojn, kaj paralizulojn,
kaj li resanigis ilin. 25 Kaj grandaj homamasoj lin sekvis el Galileo kaj
Dekapolis kaj Jerusalem kaj Judujo kaj el trans Jordan.

5

1 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris sur la monton, kaj kiam li
sidiĝis, liaj disĉiploj venis al li; 2 kaj malferminte la buŝon, li instruis ilin,
dirante:
3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.
4 Feliĉaj estas la plorantaj, ĉar ili konsoliĝos.
5 Feliĉaj estas la humilaj, ĉar ili heredos la teron.
6 Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili satiĝos.
7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili ricevos kompaton.
8 Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili vidos Dion.
9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar filoj de Dio ili estos nomataj.
10 Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas persekutitaj pro justeco, ĉar ilia estas la
regno de la ĉielo. 11 Feliĉaj estas vi, kiam oni vin riproĉos kaj persekutos
kaj false vin kalumnios pro mi. 12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via rekompenco
estos granda en la ĉielo; ĉar tiel oni persekutis la profetojn, kiuj estis antaŭ
vi.
13 Vi estas la salo de la tero; sed se la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos
salita? ĝi jam taŭgas por nenio, krom por esti elĵetita kaj piedpremita
de homoj. 14 Vi estas la lumo de la mondo. Urbo starigita sur monto
ne povas esti kaŝita. 15 Kiam oni bruligas lampon, oni metas ĝin ne sub
grenmezurilon, sed sur la lampingon; kaj ĝi lumas sur ĉiujn, kiuj estas en
la domo. 16 Tiel same via lumo lumu antaŭ homoj, por ke ili vidu viajn
bonajn farojn, kaj gloru vian Patron, kiu estas en la ĉielo.
17 Ne pensu, ke mi venis, por detrui la leĝon aŭ la profetojn; mi venis,
ne por detrui, sed por plenumi. 18 Vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo kaj la
tero forpasos, nek unu joto nek unu streketo forpasos de la leĝo, ĝis ĉio
plenumiĝos. 19 Tial, kiu malobservos unu el ĉi tiuj plej malgrandaj ordonoj
kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de
la ĉielo; sed kiu faros ilin kaj instruos, tiu estos nomata granda en la regno
de la ĉielo. 20 Ĉar mi diras al vi, ke se via justeco ne superos la justecon de
la skribistoj kaj la Fariseoj, vi tute ne eniros en la regnon de la ĉielo.
21 Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne mortigu, kaj kiu mortigos,
tiu estos en danĝero de juĝado; 22 sed mi diras al vi, ke kiu koleras kontraŭ

sia frato, tiu estos en danĝero de juĝado; kaj kiu diros al sia frato: Raka,
tiu estos en danĝero de la sinedrio; kaj kiu diros: Malsaĝulo, tiu estos en
danĝero de Gehena de fajro. 23 Tial, se vi prezentas vian oferon ĉe la altaro,
kaj tie memoras, ke via frato havas ion kontraŭ vi, 24 lasu tie vian oferon
antaŭ la altaro, kaj foriru, unue paciĝu kun via frato, kaj poste venu kaj
prezentu vian oferon. 25 Konsentu rapide kun via kontraŭulo, dum vi estas
kun li sur la vojo, por ke la kontraŭulo ne transdonu vin al la juĝisto, kaj
la juĝisto al la subulo, kaj por ke vi ne estu ĵetita en malliberejon. 26 Vere
mi diras al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi pagos la lastan kodranton.

27 Vi aŭdis, ke estas dirite: Ne adultu; 28 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu
rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis je ŝi en sia koro. 29 Kaj se via
dekstra okulo faligas vin, elŝiru kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli bone por vi, se
unu el viaj membroj pereus, ol se via tuta korpo estus ĵetita en Gehenan.
30 Kaj se via dekstra mano faligas vin, detranĉu kaj forĵetu ĝin; ĉar estus
pli bone por vi, se unu el viaj membroj pereus, ol se via tuta korpo irus en
Gehenan. 31 Estas ankaŭ dirite: Kiu forsendos sian edzinon, tiu donu al ŝi
eksedzigan leteron; 32 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu forsendas sian edzinon,
krom pro malĉasteco, igas ŝin adulti; kaj kiu edziĝos kun forsenditino, tiu
adultas.

33 Plue, vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne rompu ĵurojn, sed
plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Eternulo; 34 sed mi diras al vi: Tute ne ĵuru;
nek per la ĉielo, ĉar ĝi estas la trono de Dio; 35 nek per la tero, ĉar ĝi estas
la benketo de Liaj piedoj; nek per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo de la granda
Reĝo. 36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne povas fari eĉ unu haron blanka aŭ
nigra. 37 Sed via parolo estu: Jes, jes, ne, ne; ĉio ekster tio estas el malbono.

38 Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon pro okulo, kaj denton pro dento; 39 sed
mi diras al vi: Ne rezistu al malbono; sed al tiu, kiu frapas vian dekstran
vangon, turnu ankaŭ la alian. 40 Kaj se iu deziras procesi kontraŭ vi, por
forpreni vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ vian mantelon. 41 Kaj se iu
devigas vin iri unu mejlon, iru kun li du. 42 Donu al tiu, kiu petas de vi;
kaj ne deturnu vin de tiu, kiu deziras prunti de vi.

43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu vian proksimulon, kaj malamu vian
malamikon; 44 sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, kaj preĝu por
viaj persekutantoj; 45 por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo;
ĉar Li levas Sian sunon sur la malbonulojn kaj bonulojn, kaj sendas pluvon
sur la justulojn kaj la maljustulojn. 46 Ĉar se vi amas tiujn, kiuj amas vin,
kian rekompencon vi havas? ĉu ne tion saman faras eĉ la impostistoj?
47 Kaj se vi salutas nur sole viajn fratojn, kion ekstran vi faras? ĉu ne tion
saman faras eĉ la nacianoj? 48 Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro
estas perfekta.

6

1 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ homoj, por esti alrigardataj
de ili; alie vi ne havas rekompencon ĉe via Patro, kiu estas en la ĉielo.

2 Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu trumpeton antaŭ vi, kiel faras
la hipokrituloj en la sinagogoj kaj sur la stratoj, por havi gloron ĉe homoj.
Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian rekompencon. 3 Sed kiam vi donas
almozon, ne lasu vian maldekstran manon scii, kion faras via dekstra; 4 por
ke via almozo estu en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin
rekompencos.

5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel la hipokrituloj; ĉar ili amas preĝi,
starante en la sinagogoj kaj ĉe la anguloj de la stratoj, por montri sin al
homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian rekompencon. 6 Sed vi,
kiam vi preĝas, eniru en vian ĉambreton, kaj ŝlosinte vian pordon, preĝu
al via Patro, kiu estas en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin
rekompencos. 7 Kaj dum via preĝado ne vante ripetadu, kiel la nacianoj;
ĉar ili supozas, ke ili estos aŭskultitaj pro sia multvorteco. 8 Ne estu similaj
al ili; ĉar via Patro scias, kion vi bezonas, antaŭ ol vi petas de Li. 9 Vi
do preĝu jene: Patro nia, kiu estas en la ĉielo, Via nomo estu sanktigita.
10 Venu Via regno, plenumiĝu Via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la
tero. 11 Nian panon ĉiutagan donu al ni hodiaŭ. 12 Kaj pardonu al ni niajn
ŝuldojn, kiel ankaŭ ni pardonas al niaj ŝuldantoj. 13 Kaj ne konduku nin en
tenton, sed liberigu nin de la malbono. 14 Ĉar se vi pardonas al homoj iliajn
kulpojn, via Patro ĉiela ankaŭ pardonos al vi. 15 Sed se vi ne pardonas al
homoj iliajn kulpojn, via Patro ankaŭ ne pardonos viajn kulpojn.

16 Kaj kiam vi fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun malĝoja mieno; ĉar
ili malbeligas sian vizaĝon, por ke al homoj ili ŝajnu fasti. Vere mi diras al
vi: Ili jam ricevas sian rekompencon. 17 Sed fastante, vi oleu vian kapon
kaj lavu vian vizaĝon; 18 por ke vi ne al homoj ŝajnu fasti, sed al via Patro
en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

19 Ne provizu al vi trezorojn sur la tero, kie tineo kaj rusto konsumas, kaj
kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas; 20 sed provizu al vi trezorojn en la ĉielo,
kie nek tineo nek rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj nek trafosas nek ŝtelas;
21 ĉar kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro. 22 La lampo de la
korpo estas la okulo; se do via okulo estas sendifekta, via tuta korpo estos
luma. 23 Sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo estos malluma.
Se do la lumo en vi estas mallumo, kiel densa estas la mallumo! 24 Neniu
povas esti sklavo por du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian,
aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al
Mamono! 25 Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝu, aŭ
kion vi trinku; nek pri via korpo, kion vi surmetu. Ĉu la vivo ne estas pli
ol nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo? 26 Rigardu la birdojn de la ĉielo,
ke ili ne semas, nek rikoltas, nek kolektas en grenejojn, kaj via Patro ĉiela
ilin nutras. Ĉu vi ne multe pli valoras ol ili? 27 Kaj kiu el vi per zorgado
povas aldoni unu ulnon al sia staturo? 28 Kaj kial vi zorgas pri vestaĵo?
Pripensu la liliojn de la kampo, kiel ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas;
29 tamen mi diras al vi, ke eĉ Salomono en sia tuta gloro ne estis ornamita,
kiel unu el ĉi tiuj. 30 Sed se Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu ekzistas
hodiaŭ, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom pli certe Li vestos vin, ho
malgrandfiduloj? 31 Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝu? aŭ: Kion ni
trinku? aŭ: Kion ni surmetu? 32 Ĉar pri ĉio tio serĉas la nacianoj; ĉar via
Patro ĉiela scias, ke vi bezonas ĉion tion. 33 Sed celu unue Lian regnon
kaj Lian justecon, kaj ĉio tio estos aldonita al vi. 34 Tial ne zorgu pri la
morgaŭa tago, ĉar la morgaŭa tago zorgos pri si mem. Sufiĉa por la tago
estas ĝia propra malbono.

7

1 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝataj. 2 Ĉar per kia juĝo vi juĝos, per tia vi
estos juĝitaj; kaj per kia mezuro vi mezuros, per tia oni mezuros al vi. 3 Kaj
kial vi rigardas la lignereton en la okulo de via frato, kaj ne pripensas la

trabon en via okulo? 4 Kiel vi diros al via frato: Lasu min eltiri la lignereton
el via okulo; kaj jen la trabo en via propra okulo? 5 Hipokritulo, eligu unue
la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare vidos, por eltiri la lignereton el la
okulo de via frato.
6 Ne donu sanktaĵon al la hundoj, nek ĵetu viajn perlojn antaŭ la porkoj;
por ke ili ne premu ilin sub la piedoj, nek poste, sin turninte, disŝiru vin.
7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj estos
malfermite al vi; 8 ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas, kaj al
la frapanto estos malfermite. 9 Plue, kiu homo el vi, kies filo de li petos
panon, donos al li ŝtonon; 10 aŭ se li petos fiŝon, donos al li serpenton?
11 Se do vi, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj filoj, kiom
pli certe via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonaĵojn al tiuj, kiuj petas
de Li? 12 Ĉion ajn do, kion vi deziras, ke la homoj faru al vi, vi ankaŭ faru
al ili; ĉar ĉi tio estas la leĝo kaj la profetoj.
13 Eniru tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la pordego kaj vasta estas la
vojo kondukanta al la pereo, kaj multaj tra ĝi eniras. 14 Ĉar mallarĝa estas
la pordo kaj malvastigita estas la vojo kondukanta al la vivo, kaj malmultaj
ĝin trovas.
15 Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en ŝafaj feloj,
sed interne estas rabemaj lupoj. 16 Per iliaj fruktoj vi konos ilin. Ĉu el
dornarbetoj oni kolektas vinberojn, aŭ el kardoj figojn? 17 Tiel ĉiu bona
arbo donas bonajn fruktojn, sed putra arbo donas malbonajn fruktojn.
18 Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek putra arbo doni
bonajn fruktojn. 19 Ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata
kaj ĵetata en fajron. 20 Tial per iliaj fruktoj vi konos ilin. 21 Ne ĉiu, kiu
diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo; sed tiu, kiu
plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo. 22 Multaj diros al
mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo, kaj en via
nomo elpelis demonojn, kaj en via nomo faris multajn potencaĵojn? 23 Kaj
tiam mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin; foriĝu de mi, vi farantoj de
maljusteco. 24 Tial ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj plenumas ilin,
estos komparata al saĝa viro, kiu konstruis sian domon sur roko; 25 kaj
falis pluvo, kaj venis inundoj, kaj blovis ventoj, kaj albatis tiun domon,
kaj ĝi ne falis; ĉar ĝi estis fondita sur roko. 26 Kaj ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn
miajn parolojn kaj ne plenumas ilin, estos komparata al viro malsaĝa, kiu
konstruis sian domon sur la sablo; 27 kaj falis pluvo, kaj venis inundoj, kaj
blovis ventoj, kaj sin ĵetis sur tiun domon, kaj ĝi falis; kaj granda estis ĝia
falo.
28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parolojn, la homamasoj miregis pri lia
instruado; 29 ĉar li instruis ilin, kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel iliaj
skribistoj.

8

1 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin sekvis grandaj homamasoj.
2 Kaj jen venis al li leprulo kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro, se vi
volas, vi povas min purigi. 3 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin, dirante:
Mi volas; estu purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita. 4 Kaj Jesuo diris al
li: Zorgu, ke vi diru al neniu. Sed iru, montru vin al la pastro, kaj oferu la
donon, kiun Moseo ordonis, por atesto al ili.
5 Kaj kiam li eniris en Kapernaumon, venis al li centestro, petante lin,
6 kaj dirante: Sinjoro, mia knabo kuŝas paralizulo en la domo, kaj terure

suferas. 7 Kaj li diris al li: Mi venos, kaj sanigos lin. 8 Kaj la centestro
responde diris: Sinjoro, mi ne estas inda, ke vi venu sub mian tegmenton;
sed nur parolu vorte, kaj mia knabo saniĝos. 9 Ĉar mi ankaŭ estas homo
sub aŭtoritato, havante soldatojn sub mi; kaj mi diras al ĉi tiu: Iru; kaj li
iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru ĉi tion; kaj li
ĝin faras. 10 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris, kaj diris al la sekvantoj:
Vere mi diras al vi, ke ĉe neniu en Izrael mi trovis tiom da fido. 11 Kaj mi
diras al vi, ke multaj venos el la oriento kaj la okcidento, kaj sidiĝos kun
Abraham kaj Isaak kaj Jakob en la regno de la ĉielo; 12 sed la filoj de la
regno estos elĵetitaj en la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj. 13 Kaj Jesuo diris al la centestro: Iru; kiel vi kredis, tiel
estu farite al vi. Kaj lia knabo saniĝis en tiu sama horo.

14 Kaj kiam Jesuo venis en la domon de Petro, li vidis lian bopatrinon
kuŝanta, malsana de febro. 15 Kaj li tuŝis ŝian manon, kaj la febro forlasis
ŝin; kaj ŝi leviĝis kaj servis al li. 16 Kaj kiam vesperiĝis, oni venigis al li
multajn demonhavantojn; kaj li elpelis la spiritojn per vorto, kaj sanigis
ĉiujn malsanulojn; 17 por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto
Jesaja, nome: Li mem prenis niajn malfortaĵojn kaj portis niajn malsanojn.

18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si grandan homamason, li ordonis transiri
al la alia bordo. 19 Kaj venis unu skribisto, kaj diris al li: Majstro, mi vin
sekvos, kien ajn vi iros. 20 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj
la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo de homo ne havas, kie
kuŝigi sian kapon. 21 Kaj alia el la disĉiploj diris al li: Sinjoro, permesu al
mi unue iri kaj enterigi mian patron. 22 Sed Jesuo diris al li: Sekvu min,
kaj lasu la mortintojn enterigi siajn mortintojn.

23 Kaj kiam li eniris en ŝipeton, liaj disĉiploj lin sekvis. 24 Kaj jen okazis
granda malsereno sur la maro, tiel ke la ŝipeto estis kovrita de la ondoj;
sed li dormadis. 25 Kaj ili venis, kaj vekis lin, dirante: Sinjoro, savu; ni
pereas. 26 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj, ho malgrandfiduloj?
Tiam li leviĝis, kaj admonis la ventojn kaj la maron; kaj fariĝis granda
sereno. 27 Kaj la homoj miregis, dirante: Kia estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj
la maro lin obeas?

28 Kaj kiam li venis al la alia bordo, en la landon de la Gadaranoj, lin
renkontis du demonhavantoj, elvenante el inter la tomboj, tre furiozaj,
tiel, ke neniu povis preterpasi per tiu vojo. 29 Kaj jen ili kriis, dirante: Kio
estas inter ni kaj vi, ho Filo de Dio? ĉu vi venis ĉi tien, por turmenti nin
antaŭ la tempo? 30 Kaj malproksime de ili estis granda grego da porkoj,
paŝtiĝantaj tie. 31 Kaj la demonoj petegis lin, dirante: Se vi elpelos nin,
forsendu nin en la gregon da porkoj. 32 Kaj li diris al ili: Iru. Kaj elirinte,
ili foriris en la porkojn; kaj jen kuris la tuta grego malsupren de la krutaĵo
en la maron, kaj pereis en la akvoj. 33 Kaj la paŝtistoj forkuris kaj iris en la
urbon, kaj rakontis ĉion, kaj pri la demonhavintoj. 34 Kaj jen la tuta urbo
elvenis renkonte al Jesuo; kaj vidinte lin, ili petegis, ke li transiru el iliaj
limoj.

9

1 Kaj enirinte en ŝipeton, li transiris, kaj venis en sian propran urbon.
2 Kaj jen oni alportis al li paralizulon, kuŝantan sur lito; kaj Jesuo, vidinte
ilian fidon, diris al la paralizulo: Kuraĝu, filo, viaj pekoj estas pardonitaj.
3 Kaj jen iuj el la skribistoj diris en si: Ĉi tiu blasfemas. 4 Kaj Jesuo, eksciante
iliajn pensojn, diris: Kial vi pensas malbonon en viaj koroj? 5 Ĉar kio estas

pli facila, diri: Viaj pekoj estas pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu kaj piediru? 6 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero pardoni pekojn — tiam li diris al la paralizulo: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru al via domo. 7 Kaj li leviĝis, kaj iris al sia domo. 8 Kaj vidinte tion, la homamasoj timis, kaj gloris Dion, kiu donis tian aŭtoritaton al homoj.

9 Kaj Jesuo, forpasante de tie, vidis viron nomatan Mateo, sidantan ĉe la impostejo; kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj li stariĝis, kaj sekvis lin.

10 Kaj dum li sidis ĉe manĝo en la domo, jen multaj impostistoj kaj pekuloj venis kaj sidiĝis tie kun Jesuo kaj liaj disĉiploj. 11 Kaj vidinte tion, la Fariseoj diris al liaj disĉiploj: Kial via instruisto manĝas kun impostistoj kaj pekuloj? 12 Kaj aŭdinte tion, li diris: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. 13 Sed iru, kaj lernu, kion signifas ĉi tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; ĉar mi venis, por alvoki ne justulojn, sed pekulojn.

14 Tiam alvenis al li la disĉiploj de Johano, dirante: Kial ni kaj la Fariseoj fastas ofte, sed viaj disĉiploj ne fastas? 15 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas malĝoji, dum la fianĉo estas kun ili? Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili fastos. 16 Kaj neniu alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur malnovan veston, ĉar la plenigaĵo forprenas de la vesto, kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 17 Ankaŭ oni ne enverŝas novan vinon en malnovajn felsakojn; alie la felsakoj krevos, kaj la vino elfluos, kaj la felsakoj detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon en novajn felsakojn, kaj ambaŭ konserviĝas.

18 Dum li tion parolis al ili, jen unu estro, alveninte, adorkliniĝis al li, dirante: Mia filino ĵus mortis; sed venu kaj metu vian manon sur ŝin, kaj ŝi vivos. 19 Kaj Jesuo leviĝis, kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj disĉiploj. 20 Kaj jen virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, venis malantaŭ lin kaj tuŝis la randon de lia mantelo; 21 ĉar ŝi diris en si: Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos sanigita. 22 Kaj Jesuo, sin turninte kaj vidinte ŝin, diris: Kuraĝu, filino; via fido vin savis. Kaj en tiu sama horo la virino resaniĝis. 23 Kaj Jesuo, veninte en la domon de la estro kaj vidinte la flutistojn kaj la homamason bruantajn, 24 diris: Foriru; ĉar la knabineto ne mortis, sed dormas. Kaj ili mokridis lin. 25 Sed kiam la homamaso estis elpelita, li eniris, kaj prenis ŝian manon; kaj la knabineto leviĝis. 26 Kaj disiris tiu famo en tiun tutan regionon.

27 Kaj kiam Jesuo foriris de tie, du blinduloj sekvis lin, kriante kaj dirante: Kompatu nin, ho filo de David. 28 Kaj kiam li venis en la domon, la blinduloj alvenis al li, kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas, ke mi povas fari ĉi tion? Ili diris al li: Jes, Sinjoro. 29 Tiam li tuŝis iliajn okulojn, dirante: Estu al vi laŭ via fido. 30 Kaj iliaj okuloj malfermiĝis. Kaj Jesuo severe ordonis al ili: Gardu vin, ke neniu tion sciu. 31 Sed elirinte, ili disvastigis lian famon en tiu tuta regiono.

32 Kaj dum ili eliris, jen oni alportis al li mutan demonhavanton. 33 Kaj kiam la demono estis elpelita, la mutulo parolis; kaj la homamasoj miris, dirante: Neniam tia afero estas vidita en Izrael. 34 Sed la Fariseoj diris: Per la estro de la demonoj li elpelas demonojn.

35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn, instruante en iliaj sinagogoj, kaj predikante la evangelion de la regno, kaj sanigante ĉian malsanon kaj ĉian malfortaĵon. 36 Kaj vidante la homamasojn, li estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj kaj disigitaj, kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston. 37 Tiam li diris al siaj disĉiploj: La rikolto ja estas abunda, sed la laborantoj estas

malmultaj. 38 Petu do la Sinjoron de la rikolto, ke Li sendu laborantojn en
Sian rikolton.

10

1 Kaj li alvokis al si la dek du disĉiplojn, kaj donis al ili aŭtoritaton
super malpuraj spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉian malsanon kaj
ĉian malfortaĵon.

2 Kaj la nomoj de la dek du apostoloj estas jenaj: la unua, Simon, kiu estis
nomata Petro, kaj lia frato Andreo, Jakobo, filo de Zebedeo, kaj lia frato
Johano, 3 Filipo kaj Bartolomeo, Tomaso, kaj Mateo, impostisto, Jakobo, filo
de Alfeo, kaj Tadeo, 4 Simon, la Fervorulo, kaj Judas Iskariota, kiu ankaŭ
perfidis lin. 5 Ĉi tiujn dek du Jesuo forsendis, kaj ordonis al ili, dirante:

Ne iru sur vojon de nacianoj, kaj ne eniru en urbon de Samarianoj; 6 sed
iru prefere al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael. 7 Kaj dum vi iros,
prediku, dirante: La regno de la ĉielo alproksimiĝis. 8 Malsanulojn sanigu,
mortintojn levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu: donace vi ricevis,
donace donu. 9 Ne provizu oron nek arĝenton nek kupron en viajn zonojn,
10 nek saketon por vojaĝo, nek du tunikojn, nek ŝuojn, nek bastonon; ĉar la
laboranto meritas sian nutraĵon. 11 Kaj en iu ajn urbo aŭ vilaĝo, en kiun
vi eniros, demandu, kiu tie estas inda; kaj loĝu tie, ĝis vi foriros. 12 Kaj
venante en la domon, salutu ĝin. 13 Kaj se la domo estas inda, via paco
venu sur ĝin; sed se ĝi ne estas inda, via paco revenu al vi. 14 Kaj se iu ne
akceptos vin, nek aŭskultos viajn vortojn, tiam forirante el tiu domo aŭ tiu
urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj. 15 Vere mi diras al vi: Pli elporteble
estos por la lando de Sodom kaj Gomora en la tago de juĝado, ol por tiu
urbo.

16 Jen mi forsendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj; estu do prudentaj kiel
serpentoj, kaj simplaj kiel kolomboj. 17 Sed gardu vin kontraŭ la homoj; ĉar
ili transdonos vin al sinedrioj, kaj en siaj sinagogoj ili vin skurĝos; 18 kaj
antaŭ provincestrojn kaj reĝojn vi estos kondukitaj pro mi, por atesto al ili
kaj al la nacianoj. 19 Sed kiam ili transdonos vin, ne zorgu, kiel aŭ kion vi
parolos; ĉar estos donita al vi en tiu horo tio, kion vi parolos. 20 Ĉar parolas
ne vi, sed la Spirito de via Patro parolas en vi. 21 Kaj frato transdonos fraton
al morto, kaj patro filon; kaj infanoj ribelos kontraŭ gepatroj kaj mortigos
ilin. 22 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persistos ĝis la
fino, tiu estos savita. 23 Kaj kiam oni vin persekutos en unu urbo, forkuru
en alian; ĉar vere mi diras al vi: Vi ne trairos la urbojn de Izrael, antaŭ ol
venos la Filo de homo.

24 Disĉiplo ne estas super sia instruanto, nek sklavo super sia sinjoro.
25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel lia instruanto, kaj la sklavo, kiel
lia sinjoro. Se oni nomis la dommastron Baal-Zebub, kiom pli ankaŭ
liajn domanojn! 26 Tial ne timu ilin, ĉar nenio estas kovrita, kio ne estos
elmontrita, kaj nenio kaŝita, kio ne estos konigita. 27 Kion mi diras al vi
en la mallumo, tion parolu en la lumo; kaj kion vi aŭdas en la orelon, tion
proklamu sur la tegmentoj. 28 Kaj ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon,
sed ne povas mortigi la animon; sed prefere timu Tiun, kiu povas pereigi
kaj animon kaj korpon en Gehena. 29 Ĉu oni ne vendas du paserojn por
asaro? tamen unu el ili ne falos teren sen via Patro; 30 sed eĉ la haroj de via
kapo estas ĉiuj kalkulitaj. 31 Tial ne timu; vi valoras pli, ol multaj paseroj.
32 Ĉiun do, kiu konfesos min antaŭ homoj, mi ankaŭ konfesos antaŭ mia

Patro, kiu estas en la ĉielo. 33 Sed kiu malkonfesos min antaŭ homoj, tiun
mi ankaŭ malkonfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
34 Ne supozu, ke mi venis, por enkonduki pacon sur la teron; mi venis,
por enkonduki ne pacon, sed glavon. 35 Ĉar mi venis, por kontraŭmeti
viron kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon
kontraŭ ŝian bopatrinon; 36 kaj la domanoj de homo estos liaj malamikoj.
37 Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi; kaj kiu
amas filon aŭ filinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi. 38 Kaj kiu ne prenas
sian krucon kaj sekvas post mi, tiu ne estas inda je mi. 39 Kiu trovas sian
vivon, tiu ĝin perdos; kaj kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos.
40 Kiu vin akceptas, tiu min akceptas; kaj kiu min akceptas, tiu akceptas
Tiun, kiu min sendis. 41 Kiu akceptas profeton en la nomo de profeto, tiu
ricevos rekompencon de profeto; kaj kiu akceptas justulon en la nomo de
justulo, tiu ricevos rekompencon de justulo. 42 Kaj kiu trinkigos nur tason
da malvarma akvo al unu el ĉi tiuj malgranduloj en la nomo de disĉiplo,
vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.

11

1 Kaj kiam Jesuo finis siajn ordonojn al siaj dek du disĉiploj, li foriris de
tie, por instrui kaj prediki en iliaj urboj.
2 Kaj kiam Johano aŭdis en la malliberejo pri la faroj de Kristo, li sendis
per siaj disĉiploj, 3 por diri al li: Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu
alian? 4 Kaj Jesuo responde diris al ili: Iru kaj sciigu al Johano tion, kion vi
aŭdas kaj vidas: 5 blinduloj ricevas vidpovon, kaj lamuloj marŝas, lepruloj
estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj mortintoj leviĝas, kaj al malriĉuloj
evangelio estas predikata. 6 Kaj feliĉa estas ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi.
7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo komencis paroli al la homamasoj pri Johano:
Kion vi eliris en la dezerton por rigardi? ĉu junkon skuatan de la vento?
8 Sed kion vi eliris por vidi? ĉu homon mole vestitan? Jen tiuj, kiuj portas
molajn vestojn, troviĝas en domoj de reĝoj. 9 Sed kion vi eliris por vidi?
ĉu profeton? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton. 10 Ĉar li estas tiu,
pri kiu estas skribite:
Jen Mi sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian vojon.
11 Vere mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj ne aperis iu pli granda ol
Johano, la Baptisto; tamen tiu, kiu estas nur malgranda en la regno de la
ĉielo, estas pli granda ol li. 12 Kaj de post la tagoj de Johano, la Baptisto,
ĝis nun, la regno de la ĉielo estas perfortata, kaj perfortuloj kaptas ĝin.
13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano. 14 Kaj se vi volas tion
ricevi, tiu estas Elija, kiu estis venonta. 15 Kiu havas orelon por aŭdi, tiu
aŭdu. 16 Sed al kio mi komparu ĉi tiun generacion? Ĝi similas al infanoj,
kiuj sidas sur la placoj, kaj vokas al la ceteraj, 17 dirante: Ni flutis al vi,
kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj vi ne ploris. 18 Ĉar venis Johano, nek
manĝante nek trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon. 19 La Filo de
homo venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen manĝegulo kaj
vindrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj! Kaj la saĝeco estas pravigita
de siaj faroj.
20 Tiam li komenci riproĉi la urbojn, en kiuj estis faritaj la plej multaj el
liaj potencaj faroj; ĉar ili ne pentis. 21 Ve al vi, Ĥorazin! Ve al vi, Betsaida!
Ĉar se en Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaĵoj, kiuj estas faritaj en

vi, antaŭ longe ili jam pentus en sakaĵo kaj cindro. 22 Tamen mi diras al
vi: Estos pli elporteble por Tiro kaj Cidon en la tago de juĝado, ol por vi.
23 Kaj vi, Kapernaum! ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? vi malsupreniĝos ĝis
Hades; ĉar se en Sodom estus faritaj tiuj potencaĵoj, kiuj estas faritaj en
vi, ĝi restus ĝis hodiaŭ. 24 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por la
lando de Sodom en la tago de juĝado, ol por vi.
25 En tiu tempo Jesuo ekparolis kaj diris: Mi Vin gloras, ho Patro, Sinjoro
de la ĉielo kaj la tero, ke tion Vi kaŝis for de saĝuloj kaj prudentuloj,
kaj malkaŝis al infanoj; 26 jes, Patro, ĉar tiel estis bone antaŭ Vi. 27 Ĉio
estas transdonita al mi de mia Patro, kaj neniu konas la Filon krom la
Patro, nek iu konas la Patron krom la Filo, kaj tiu, al kiu la Filo volas
malkaŝi Lin. 28 Venu al mi ĉiuj, kiuj estas laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi
vin ripozigos. 29 Metu sur vin mian jugon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi estas
milda kaj korhumila; kaj vi trovos ripozon por viaj animoj. 30 Ĉar mia jugo
estas facila, kaj mia ŝarĝo estas malpeza.

12

1 En tiu tempo Jesuo iris en sabato tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj
malsatis, kaj komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi. 2 Sed la Fariseoj, vidinte,
diris al li: Jen viaj disĉiploj faras tion, kio ne estas permesata en sabato.
3 Sed li diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris David, kiam malsatis li kaj
liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la domon de Dio, kaj manĝis la panojn de
propono, kiujn manĝi ne estis permesate al li, nek al liaj kunuloj, sed nur
al la pastroj? 5 Kaj ĉu vi ne legis en la leĝo, kiel en sabato la pastroj en
la templo profanas la sabaton kaj estas senkulpaj? 6 Sed mi diras al vi,
ke alestas ĉi tie io pli granda ol la templo. 7 Sed se vi komprenus, kion
signifas ĉi tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; vi ne kondamnus la
senkulpajn. 8 Ĉar la Filo de homo estas sinjoro de la sabato.
9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en ilian sinagogon; 10 kaj jen viro, havanta
manon velkintan. Kaj oni demandis al li, dirante: Ĉu estas permesate
sanigi en sabato? por ke ili povu lin akuzi. 11 Kaj li diris al ili: Kiu el
vi, havanta unu ŝafon, se ĝi falos en fosaĵon en sabato, ne ekprenos kaj
levos ĝin? 12 Kiom do viro superas ŝafon! Tial estas permesate bonfari en
sabato. 13 Tiam li diris al la viro: Etendu vian manon. Kaj ĉi tiu etendis
ĝin, kaj ĝi tute resaniĝis kiel la alia. 14 Sed la Fariseoj eliris, kaj konsiliĝis
kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi. 15 Kaj Jesuo, eksciante, foriris de tie,
kaj multaj lin sekvis; kaj li sanigis ilin ĉiujn, 16 kaj admonis ilin, ke ili ne
konatigu lin; 17 por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto Jesaja,
nome:
18 Jen estas Mia servanto, kiun Mi elektis,
Mia amata, en kiu Mia animo havas plezuron.
Mi metos Mian Spiriton sur lin;
Kaj li proklamos justecon al la nacioj.
19 Li ne disputados, nek laŭte krios;
Kaj oni ne aŭdos sur la stratoj lian voĉon.
20 Kanon rompetitan li ne rompos,
Kaj meĉon senfajriĝantan li ne estingos,
Ĝis li elsendos juĝon por venko.
21 Kaj al lia nomo esperos la nacioj.
22 Tiam oni kondukis al li demonhavanton, blindan kaj mutan; kaj li
sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis kaj vidis. 23 Kaj miris ĉiuj homamasoj,

kaj diris: Ĉu ĉi tiu estas la filo de David? 24 Sed la Fariseoj, aŭdinte, diris:
Ĉi tiu ne elpelas demonojn krom per Baal-Zebub, estro de la demonoj.
25 Kaj sciante iliajn pensojn, li diris al ili: Ĉiu regno dividita kontraŭ si
dezertiĝas, kaj ĉiu urbo aŭ domo dividita kontraŭ si ne starados; 26 kaj
se Satano elpelas Satanon, li estas dividita kontraŭ si; kiel do staros lia
regno? 27 Kaj se mi per Baal-Zebub elpelas demonojn, per kiu viaj filoj
elpelas ilin? tial ili estos viaj juĝantoj. 28 Sed se mi per la Spirito de Dio
elpelas demonojn, tiam la regno de Dio estas veninta sur vin. 29 Kaj kiel oni
povas eniri en la domon de la fortulo kaj trarabi liajn posedaĵojn, se unue
li ne ligos la fortulon? kaj poste li trarabos lian domon. 30 Kiu ne estas kun
mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas. 31 Tial
mi diras al vi: Ĉia peko kaj ĉia blasfemo estos pardonita el homoj; sed la
blasfemo kontraŭ la Spirito ne estos pardonita. 32 Kaj al iu, kiu parolos
vorton kontraŭ la Filo de homo, tio estos pardonita; sed al iu, kiu parolos
kontraŭ la Sankta Spirito, tio ne estos pardonita en ĉi tiu mondo, nek en la
venonta. 33 Aŭ faru la arbon bona kaj ĝian frukton bona, aŭ faru la arbon
malbona kaj ĝian frukton malbona; ĉar la arbo estas konata per la frukto.
34 Ho vipuridoj! kiel vi povas paroli bonaĵojn, estante malbonaj? ĉar el la
abundo de la koro la buŝo parolas. 35 La bona homo el sia bona trezoro
elmetas bonaĵojn; kaj la malbona homo el sia malbona trezoro elmetas
malbonaĵojn. 36 Kaj mi diras al vi, ke pro ĉiu senutila vorto, kiun homoj
parolos, ili donos respondon en la tago de juĝado. 37 Ĉar laŭ viaj vortoj vi
estos pravigitaj, kaj laŭ viaj vortoj vi estos kondamnitaj.

38 Tiam iuj el la skribistoj kaj Fariseoj respondis al li, dirante: Majstro,
ni deziras vidi signon de vi. 39 Sed li respondis kaj diris al ili: Malbona kaj
adultema generacio serĉas signon; kaj neniu signo estos donita al ĝi krom
la signo de la profeto Jona; 40 ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn
en la ventro de la marmonstro, tiel la Filo de homo estos tri tagojn kaj tri
noktojn en la koro de la tero. 41 Viroj Nineveanoj staros en la juĝado kun ĉi
tiu generacio, kaj kondamnos ĝin; ĉar ili pentis pro la predikado de Jona;
kaj jen iu pli granda ol Jona estas ĉi tie. 42 La reĝino de la sudo leviĝos
en la juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ĝin; ĉar ŝi venis el la
finoj de la tero, por aŭskulti la saĝon de Salomono; kaj jen iu pli granda
ol Salomono estas ĉi tie. 43 Sed kiam la malpura spirito eliras el homo,
ĝi trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon, sed ne trovas ĝin. 44 Tiam
ĝi diras: Mi reiros al mia domo, el kie mi eliris. Kaj alveninte, ĝi trovas
ĝin vakanta, balaita, kaj ornamita. 45 Tiam ĝi iras, kaj kunprenas al si sep
aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili eniras kaj loĝas tie; kaj la
fina stato de tiu homo fariĝas pli malbona, ol la unua. Tiel estos ankaŭ al
ĉi tiu malbona generacio.

46 Dum li ankoraŭ parolis al la homamasoj, jen lia patrino kaj liaj fratoj
staris ekstere, dezirantaj paroli kun li. 47 Kaj iu diris al li: Jen via patrino
kaj viaj fratoj staras ekstere, dezirantaj paroli kun vi. 48 Sed li responde
diris al tiu, kiu parolis al li: Kiu estas mia patrino? kaj kiuj estas miaj
fratoj? 49 Kaj etendinte la manon al siaj disĉiploj, li diris: Jen mia patrino
kaj miaj fratoj! 50 Ĉar kiu ajn faros la volon de mia Patro, kiu estas en la
ĉielo, tiu estas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

13

1 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj sidiĝis apud la maro. 2 Kaj

kolektiĝis al li grandaj homamasoj, tiel ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis;
kaj la tuta homamaso staris sur la marbordo. 3 Kaj li multe parolis al ili
per paraboloj, dirante: Jen semisto eliris, por semi; 4 kaj dum li semis, iuj
semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin; 5 kaj aliaj falis
sur ŝtonajn lokojn, kie ili ne havis multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili
ne havis profundecon de tero; 6 kaj kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj
ĉar ili ne havis radikon, ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj la
dornoj kreskis kaj sufokis ilin; 8 kaj aliaj falis sur la bonan teron, kaj donis
frukton, jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble. 9 Kiu havas orelojn,
tiu aŭdu.
10 Kaj la disĉiploj venis, kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per paraboloj?
11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Al vi estas donite scii la misterojn de la
regno de la ĉielo, sed al ili ne estas donite. 12 Ĉar kiu ajn havas, al tiu estos
donite, kaj li havos abundon; sed kiu ajn ne havas, for de tiu estos prenita
eĉ tio, kion li havas. 13 Tial mi parolas al ili per paraboloj; ĉar vidante,
ili ne rimarkas, kaj aŭdante, ili ne aŭdas nek komprenas. 14 Kaj por ili
plenumiĝis tiu profetaĵo de Jesaja, kiu diras:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos;
15 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis;
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj ne komprenu per sia koro,
Kaj ne rekonvertiĝu,
Kaj ke Mi ne sanigu ilin.
16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas; kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas.
17 Vere mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj justuloj deziris vidi tion, kion
vi vidas, sed ili ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, sed ili ne aŭdis.
18 Vi do aŭdu la parabolon de la semisto. 19 Kiam iu aŭdas la vorton de
la regno kaj ne komprenas ĝin, tiam venas la malbonulo, kaj forprenas
tion, kio estas semita en lia koro. Ĉi tiu estas la ricevinta semon apud la
vojo. 20 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur la ŝtonaj lokoj, estas tiu, kiu aŭdas la
vorton kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin; 21 sed li ne havas radikon en si, sed
restas nur portempe, kaj kiam venas sufero aŭ persekuto pro la vorto, tuj li
falpuŝiĝas. 22 Kaj kiu ricevis semon inter la dornoj, estas tiu, kiu aŭdas la
vorton; sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo de riĉo sufokas la vorton,
kaj li fariĝas senfrukta. 23 Kaj kiu ricevis semon sur la bona tero, estas
tiu, kiu aŭdas la vorton kaj komprenas ĝin; kaj tiu ja portas frukton, kaj
donas, jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble.
24 Alian parabolon li proponis al ili, dirante: La regno de la ĉielo similas
al homo, kiu semis bonan semon en sia kampo; 25 sed dum homoj dormis,
lia malamiko venis kaj semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris. 26 Kaj kiam
la trunketo kreskis kaj donis frukton, tiam aperis ankaŭ la lolo. 27 Kaj la
sklavoj de la dommastro venis, kaj diris al li: Sinjoro, ĉu vi ne semis bonan
semon en via kampo? De kie do ĝi havas lolon? 28 Kaj li diris al ili: Iu
malamiko faris tion. Kaj la sklavoj diris al li: Ĉu vi do volas, ke ni iru kaj
kolektu ĝin? 29 Sed li diris: Ne; por ke, kolektante la lolon, vi ne elradikigu
ankaŭ la tritikon. 30 Lasu al ambaŭ kreski kune ĝis la rikolto; kaj en la

tempo de la rikolto mi diros al la rikoltistoj: Kolektu unue la lolon, kaj ligu
ĝin en faskojn, por bruligi ĝin; sed kolektu la tritikon en mian grenejon.

31 Alian parabolon li proponis al ili, dirante: La regno de la ĉielo similas
al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj semis en sia kampo; 32 ĝi vere estas
pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed kreskinte, ĝi estas pli granda ol la legomoj,
kaj fariĝas arbo, tiel ke venas la birdoj de la ĉielo kaj loĝas en ĝiaj branĉoj.

33 Alian parabolon li parolis al ili: La regno de la ĉielo similas al
fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri mezurojn da faruno, ĝis
la tuto fermentis.

34 Ĉion tion parolis Jesuo per paraboloj al la homamasoj, kaj sen parabolo
li parolis nenion al ili; 35 por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto,
nome:

Mi malfermos per sentenco mian buŝon;

Mi eldiros enigmojn el tempo antikva.

36 Tiam forsendinte la homamasojn, li venis en la domon; kaj liaj disĉiploj
venis al li, dirante: Klarigu al ni la parabolon pri la lolo de la kampo. 37 Kaj
responde li diris: Tiu, kiu semas la bonan semon, estas la Filo de homo;
38 kaj la kampo estas la mondo; kaj la bonaj semoj estas la filoj de la regno;
kaj la lolo estas la filoj de la malbonulo; 39 kaj la malamiko, kiu ilin semis,
estas la diablo; kaj la rikolto estas la fino de la mondaĝo; kaj la rikoltistoj
estas anĝeloj. 40 Kiel do la lolo estas kolektita kaj bruligita per fajro, tiel
estos ĉe la fino de la mondaĝo. 41 La Filo de homo elsendos siajn anĝelojn,
kaj ili kolektos el lia regno ĉiun falpuŝilon, kaj ĉiujn, kiuj faras maljustecon,
42 kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie estos la plorado kaj la grincado de
dentoj. 43 Tiam la justuloj brilos kiel la suno en la regno de sia Patro. Kiu
havas orelojn, tiu aŭdu.

44 La regno de la ĉielo similas al kaŝita en kampo trezoro, kiun viro trovis
kaj kaŝis, kaj pro ĝojo li iras kaj vendas ĉion, kion li posedas, kaj aĉetas
tiun kampon.

45 Cetere, la regno de la ĉielo similas al komercisto, serĉanta belajn
perlojn; 46 kaj trovinte unu multevaloran perlon, li iris kaj vendis ĉion,
kion li posedis, kaj aĉetis ĝin.

47 Plue, la regno de la ĉielo similas al reto, kiu estis ĵetita en la maron
kaj kolektis el ĉiu speco, 48 kaj kiun, kiam ĝi pleniĝis, oni suprentiris al la
marbordo; kaj sidiĝinte, ili kolektis la bonajn en ujojn, sed la malbonajn ili
ĵetis eksteren. 49 Tiel estos en la fino de la mondaĝo: la anĝeloj eliros, kaj
apartigos la malbonulojn el inter la justuloj, 50 kaj ĵetos ilin en la fornon
de fajro; tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

51 Ĉu vi komprenis ĉion tion? Ili diris al li: Jes. 52 Kaj li diris al ili: Tial
ĉiu skribisto, disĉipligita en la regnon de la ĉielo, similas al dommastro,
kiu elportas el sia trezorejo objektojn novajn kaj malnovajn.

53 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parabolojn, li foriris de tie. 54 Kaj veninte en
sian patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo, tiel ke ili miris, kaj diris: De
kie ĉi tiu viro havas tian saĝecon kaj la potencaĵojn? 55 Ĉu ĉi tiu ne estas la
filo de la ĉarpentisto? ĉu lia patrino ne estas nomata Maria? kaj liaj fratoj
Jakobo kaj Joses kaj Simon kaj Judas? 56 Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉiuj ĉe
ni? De kie do li ĉion tion havas? 57 Kaj ili ofendiĝis pro li. Sed Jesuo diris
al ili: Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj en sia domo.
58 Kaj pro ilia nekredemo li faris tie ne multajn potencaĵojn.

14

1 En tiu tempo la tetrarĥo Herodo aŭdis la famon pri Jesuo, 2 kaj diris
al siaj servantoj: Tiu estas Johano, la Baptisto; li leviĝis el la mortintoj, kaj
tial tiuj potencaĵoj energias en li. 3 Ĉar Herodo jam arestis Johanon kaj ligis
lin kaj metis lin en malliberejon pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato
Filipo. 4 Ĉar Johano diris al li: Ne decas, ke vi havu ŝin. 5 Kaj dezirante
mortigi lin, li timis la popolon, ĉar oni opiniis lin profeto. 6 Sed kiam venis
la naskotaga festo de Herodo, la filino de Herodias dancis en la mezo, kaj
plaĉis al Herodo. 7 Tiam li ĵure promesis doni al ŝi ion ajn, kion ŝi petos.
8 Kaj ŝi, instigite de sia patrino, diris: Donu al mi ĉi tie sur plado la kapon
de Johano, la Baptisto. 9 Kaj la reĝo malĝojis; tamen pro siaj ĵuroj kaj pro
la kunmanĝantoj li ordonis doni ĝin; 10 kaj sendinte, li senkapigis Johanon
en la malliberejo. 11 Kaj oni alportis lian kapon sur plado, kaj donis ĝin al
la knabino, kaj ŝi alportis ĝin al sia patrino. 12 Kaj liaj disĉiploj venis kaj
forportis la korpon kaj enterigis ĝin, kaj ili iris kaj rakontis tion al Jesuo.
13 Kaj Jesuo, aŭdinte, foriris de tie en ŝipeto al dezerta loko aparte; kaj
la homamasoj, aŭdinte, sekvis lin, piedirante el la urboj. 14 Kaj li elvenis,
kaj vidis grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, kaj sanigis iliajn
malsanulojn. 15 Kaj kiam venis la vespero, liaj disĉiploj venis al li, dirante:
La loko estas dezerta, kaj la horo jam pasis; forsendu la homamason, por
ke ili iru en la vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝaĵon. 16 Sed Jesuo diris al ili:
Ili ne bezonas foriri; vi donu al ili manĝi. 17 Kaj ili diris al li: Ni nenion
havas ĉi tie, krom kvin panoj kaj du fiŝoj. 18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi
tien al mi. 19 Kaj li ordonis al la homamasoj sidiĝi sur la herbo; kaj li
prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li
benis kaj dispecigis la panojn, kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la
homamasoj. 20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj
fragmentoj dek du plenajn korbojn. 21 Kaj la manĝantoj estis ĉirkaŭ kvin
mil viroj, krom virinoj kaj infanoj.
22 Kaj tuj li devigis la disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la alia
bordo, ĝis li forsendos la homamason. 23 Kaj forsendinte la homamason,
li supreniris sur la monton sola, por preĝi; kaj kiam vesperiĝis, li estis tie
sola. 24 Sed la ŝipeto jam estis meze de la maro, turmentata de la ondoj; ĉar
la vento estis kontraŭa. 25 Kaj en la kvara gardoparto de la nokto li venis
al ili, irante sur la maro. 26 Sed la disĉiploj, vidante lin iranta sur la maro,
maltrankviliĝis, dirante: Jen fantomo; kaj ili ekkriis pro timo. 27 Sed tuj
Jesuo parolis al ili, dirante: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 28 Kaj responde
al li Petro diris: Sinjoro, se ĝi estas vi, ordonu min veni al vi sur la akvo.
29 Kaj li diris: Venu. Kaj Petro, malsuprenirinte el la ŝipeto, iris sur la
akvo, por veni al Jesuo. 30 Sed vidante la venton, li timis, kaj komencante
subakviĝi, li ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min. 31 Kaj tuj Jesuo etendis
la manon kaj ektenis lin, dirante al li: Ho malgrandfidulo, kial vi dubis?
32 Kaj kiam ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesiĝis. 33 Kaj tiuj, kiuj
estis en la ŝipeto, adorkliniĝis al li, dirante: Vere vi estas Filo de Dio.
34 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret. 35 Kaj kiam la viroj de
tiu loko ekkonis lin, ili sendis en la tutan ĉirkaŭaĵon, kaj venigis al li ĉiujn
malsanulojn; 36 kaj ili petis lin, ke ili nur tuŝu la randon de lia mantelo; kaj
ĉiuj, kiuj tuŝis, estis tute resanigitaj.

15

1 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj kaj skribistoj, dirante: 2 Kial

viaj disĉiploj transpaŝas la tradicion de la antaŭuloj? ĉar ili ne lavas siajn
manojn, kiam ili manĝas panon. 3 Kaj li responde diris al ili: Kial vi ankaŭ
transpaŝas la ordonon de Dio per via tradicio? 4 Ĉar Dio diris: Respektu
vian patron kaj vian patrinon; kaj: Kiu malbenas sian patron aŭ sian
patrinon, tiu nepre mortu. 5 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro aŭ al
sia patrino: Oferdono estu tio, per kio vi povus profiti de mi, 6 tiu ne devas
respekti sian patron aŭ sian patrinon. Kaj vi vantigis la vorton de Dio per
via tradicio. 7 Ho hipokrituloj, bone profetis Jesaja pri vi, dirante:

8 Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime de Mi.
9 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj.

10 Kaj alvokinte al si la homamason, li diris al ili: Aŭskultu kaj komprenu:
11 Ne tio, kio eniras en la buŝon, profanas la homon; sed kio eliras el la
buŝo, tio profanas la homon. 12 Tiam veninte, la disĉiploj diris al li: Ĉu vi
scias, ke la Fariseoj ofendiĝis, kiam ili aŭdis tiun diron? 13 Sed li responde
diris: Ĉiu kreskaĵo, kiun mia ĉiela Patro ne plantis, estos elradikigita.
14 Lasu ilin; ili estas blindaj kondukantoj de blinduloj. Kaj se blindulo
kondukos blindulon, ambaŭ falos en fosaĵon. 15 Kaj Petro responde diris al
li: Klarigu al ni tiun parabolon. 16 Kaj li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ankoraŭ
sen kompreno? 17 Ĉu vi ne konscias, ke ĉio, eniranta en la buŝon, pasas
en la ventron kaj estas elĵetata en apartan lokon? 18 Sed tio, kio eliras
el la buŝo, elvenas el la koro, kaj profanas la homon. 19 Ĉar el la koro
eliras malvirtaj pensoj, mortigoj, adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, falsatestoj,
blasfemoj: 20 jen tio, kio profanas la homon, sed manĝi kun manoj nelavitaj
ne profanas la homon.

21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris en la regionojn apud Tiro kaj Cidon.
22 Kaj jen virino Kanaana, veninte el tiuj limlandoj, kriis, dirante: Ho
Sinjoro, filo de David, kompatu min; mia filino estas terure turmentata
de demono. 23 Sed li ne respondis al ŝi eĉ unu vorton. Kaj alveninte, liaj
disĉiploj petis lin, dirante: Forsendu ŝin, ĉar ŝi krias post ni. 24 Kaj li
responde diris: Mi ne estas sendita, krom al la perditaj ŝafoj el la domo
de Izrael. 25 Sed ŝi venis kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro, helpu min.
26 Sed li responde diris: Ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin
al la hundetoj. 27 Sed ŝi diris: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj manĝas el la
panpecetoj, kiuj falas de la tablo de iliaj sinjoroj. 28 Tiam responde Jesuo
diris al ŝi: Ho virino, granda estas via fido; estu al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia
filino estis sanigita de post tiu horo.

29 Kaj transirinte de tie, Jesuo venis apud la maron de Galileo; kaj
suprenirinte sur la monton, li sidiĝis tie. 30 Kaj alvenis al li grandaj
homamasoj, havante kun si homojn lamajn, blindajn, mutajn, kriplajn,
kun multaj aliaj, kaj metis ilin apud liajn piedojn; kaj li sanigis ilin; 31 tiel
ke la homamaso miris, vidante mutulojn parolantaj, kriplulojn sanaj, kaj
lamulojn piedirantaj, kaj blindulojn vidantaj; kaj ili gloris la Dion de Izrael.

32 Kaj Jesuo, alvokinte al si siajn disĉiplojn, diris: Mi kortuŝiĝas pro la
homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe mi, kaj nenion havas manĝi;
kaj mi ne volas forsendi ilin fastantaj, por ke ili ne laciĝu sur la vojo.
33 Kaj la disĉiploj diris al li: De kie ni povas ricevi en la dezerto tiom
da panoj, por satigi tiom da homoj? 34 Kaj Jesuo diris al ili: Kiom da
panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep, kaj kelkajn malgrandajn fiŝojn. 35 Kaj li

ordonis al la homamaso sidiĝi sur la tero; [36] kaj li prenis la sep panojn kaj la
fiŝojn; kaj doninte dankon, li dispecigis ilin, kaj donis al la disĉiploj, kaj la
disĉiploj al la homamasoj. [37] Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis da
postrestintaj fragmentoj sep korbegojn plenajn. [38] Kaj la manĝantoj estis
kvar mil viroj, krom virinoj kaj infanoj. [39] Kaj forsendinte la homamasojn,
li eniris en la ŝipeton, kaj venis en la regionojn de Magadan.

16

[1] Kaj alvenis la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj por provi lin postulis,
ke li montru al ili signon el la ĉielo. [2] Kaj responde li diris al ili:
Kiam vesperiĝas, vi diras: Estos bona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas; [3] kaj
frumatene: Estos hodiaŭ malbona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas kolere. La
vizaĝon de la ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn de la tempo vi ne povas.
[4] Generacio malbona kaj adultema serĉas signon; kaj signo ne estos donita
al ĝi, krom la signo de Jona. Kaj lasinte ilin, li foriris.

[5] Kaj la disĉiploj, transirinte al la alia bordo, forgesis preni panojn.
[6] Sed Jesuo diris al ili: Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de
la Fariseoj kaj Sadukeoj. [7] Kaj ili diskutis inter si, dirante: Ĉar ni ne
prenis panojn. [8] Sed Jesuo, eksciante tion, diris: Kial vi diskutas inter vi,
ho malgrandfiduloj, pro tio, ke vi ne prenis panojn? [9] Ĉu vi ankoraŭ ne
konscias, nek memoras la kvin panojn de la kvin mil, kaj kiom da korboj
vi kolektis? [10] Nek la sep panojn de la kvar mil, kaj kiom da korbegoj vi
kolektis? [11] Kial vi ne komprenas, ke ne pri panoj mi diris al vi: Gardu vin
kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj? [12] Tiam ili ekkomprenis,
ke li admonis ilin sin gardi ne kontraŭ la fermentaĵo de panoj, sed kontraŭ
la instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj.

[13] Kaj Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea Filipi, demandis siajn
disĉiplojn, dirante: Kiu, diras la homoj, ke mi, la Filo de homo, estas?
[14] Kaj ili diris: Laŭ iuj: Johano, la Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj:
Jeremia, aŭ unu el la profetoj. [15] Li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi
estas? [16] Kaj responde Simon Petro diris: Vi estas la Kristo, la Filo de la
vivanta Dio. [17] Kaj Jesuo responde diris al li: Feliĉa vi estas, Simon Bar-
Jona; ĉar ne karno kaj sango tion malkaŝis al vi, sed mia Patro, kiu estas
en la ĉielo. [18] Kaj mi diras al vi, ke vi estas Petro, kaj sur ĉi tiu roko mi
konstruos mian eklezion; kaj pordegoj de Hades ne superfortos ĝin. [19] Mi
donos al vi la ŝlosilojn de la regno de la ĉielo; kaj kion ajn vi ligos sur la
tero, tio estos ligita en la ĉielo; kaj kion ajn vi malligos sur la tero, tio estos
malligita en la ĉielo. [20] Tiam li admonis la disĉiplojn, ke ili diru al neniu,
ke li estas la Kristo.

[21] De post tiu tempo Jesuo komencis montri al siaj disĉiploj, ke li devas iri
al Jerusalem, kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj,
kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi. [22] Kaj Petro prenis lin, kaj
komencis admoni lin, dirante: Kompaton al vi, Sinjoro! tio ne estu al vi!
[23] Sed turninte sin, li diris al Petro: Iru malantaŭ min, Satano; vi estas
faligilo por mi, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ homoj. [24] Tiam
Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj
levu sian krucon, kaj sekvu min; [25] ĉar kiu volos savi sian animon, tiu
ĝin perdos; kaj kiu perdos sian animon pro mi, tiu ĝin trovos. [26] Ĉar kiel
profitus homo, se li gajnus la tutan mondon kaj perdus sian animon? Aŭ
kion homo donu interŝanĝe por sia animo? [27] Ĉar la Filo de homo venos en
la gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj, kaj tiam li redonos al ĉiu laŭ liaj faroj.

[28] Vere mi diras al vi: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos
morton, antaŭ ol ili vidos la Filon de homo venantan en sia regno.

17

[1] Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron, kaj Jakobon, kaj Johanon,
lian fraton, kaj kondukis ilin sur altan monton aparte; [2] kaj li estis
aliformita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis kiel la suno, kaj liaj vestoj fariĝis
blankaj kiel la lumo. [3] Kaj jen aperis al ili Moseo kaj Elija, parolantaj kun
li. [4] Kaj Petro responde diris al Jesuo: Sinjoro, estas bone por ni esti ĉi tie.
Se vi volas, mi faros ĉi tie tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj
unu por Elija. [5] Dum li ankoraŭ parolis, jen luma nubo superombris ilin;
kaj jen voĉo el la nubo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi
havas plezuron; aŭskultu lin. [6] Kaj aŭdinte tion, la disĉiploj falis sur sian
vizaĝon, kaj tre timis. [7] Kaj Jesuo alvenis kaj ektuŝis ilin, kaj diris: Leviĝu,
kaj ne timu. [8] Kaj levinte siajn okulojn, ili vidis neniun krom Jesuo sola.
[9] Kaj dum ili malsupreniris de la monto, Jesuo ordonis al ili, dirante:
Rakontu al neniu la vizion, ĝis la Filo de homo releviĝos el la mortintoj.
[10] Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante: Kial do diras la skribistoj, ke Elija
devas veni antaŭe? [11] Kaj li responde diris: Vere Elija venas antaŭe, kaj
restarigos ĉion; [12] sed mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni ne konis
lin, sed faris al li ĉion, kion ili volis. Tiel ankaŭ la Filo de homo estas
suferonta sub ili. [13] Tiam la disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili pri
Johano, la Baptisto.
[14] Kaj kiam li venis al la homamaso, venis al li viro, genuante antaŭ li, kaj
dirante: [15] Sinjoro, kompatu mian filon, ĉar li frenezas kaj forte suferas;
ĉar ofte li falas en la fajron kaj ofte en la akvon. [16] Kaj mi venigis lin al viaj
disĉiploj, kaj ili ne povis lin sanigi. [17] Kaj Jesuo responde diris: Ho senfida
kaj perversa generacio, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin?
venigu lin al mi ĉi tien. [18] Kaj Jesuo severe admonis lin; kaj la demono eliris
el li, kaj la knabo resaniĝis en tiu sama horo. [19] Tiam la disĉiploj, veninte
al Jesuo aparte, diris: Pro kio ni ne povis elpeli ĝin? [20] Kaj li respondis
al ili: Pro la malgrandeco de via fido; ĉar vere mi diras al vi: Se vi havas
fidon, kiel semero de sinapo, vi diros al ĉi tiu monto: Translokiĝu tien de
ĉi tie, kaj ĝi translokiĝos; kaj nenio estos neebla por vi. [21] Sed ĉi tiu speco
ne eliras, krom per preĝado kaj fastado.
[22] Kaj kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili: La Filo de homo
estos transdonita en la manojn de homoj; [23] kaj ili mortigos lin, kaj la trian
tagon li leviĝos. Kaj ili tre malĝojis.
[24] Kaj kiam ili venis en Kapernaumon, venis al Petro la ricevistoj de la du
draĥmoj, kaj diris: Ĉu via majstro pagas la du draĥmojn? [25] Li respondis:
Jes. Kaj kiam li venis en la domon, Jesuo unue parolis al li, dirante: Kiel
ŝajnas al vi, Simon? de kiuj prenas la reĝoj de la tero imposton aŭ tributon?
de siaj filoj aŭ de la fremduloj? [26] Kaj kiam li diris: De la fremduloj; Jesuo
diris: Sekve la filoj estas liberaj. [27] Sed, por ke ni ne ofendu ilin, iru al la
maro kaj ĵetu hoketon, kaj prenu la fiŝon unue venintan, kaj malferminte
ĝian buŝon, vi trovos stateron. Prenu ĝin, kaj donu al ili por mi kaj vi.

18

[1] En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo, dirante: Kiu do estas la plej
granda en la regno de la ĉielo? [2] Kaj alvokinte al si infanon, li starigis
ĝin meze de ili, [3] kaj diris: Vere mi diras al vi: Se vi ne turniĝos kaj ne

fariĝos kiel infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo. 4 Kiu do
humiligos sin, kiel ĉi tiu infano, tiu estas la plej granda en la regno de la
ĉielo. 5 Kaj kiu akceptos unu tian infanon en mia nomo, tiu akceptas min;
6 sed kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus pli
bone por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li
estus subakvigita en la profundon de la maro. 7 Ve al la mondo pro faliloj!
ĉar estas necese, ke venu faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas!
8 Kaj se via mano aŭ via piedo faligas vin, detranĉu ĝin kaj forĵetu ĝin de
vi: estas bone por vi eniri en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante
du manojn aŭ du piedojn, esti enĵetita en la eternan fajron. 9 Kaj se via
okulo faligas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi; estas bone por vi eniri en
vivon unuokula prefere ol, havante du okulojn, esti enĵetita en Gehenan
de fajro. 10 Gardu vin, ke vi ne malestimu unu el tiuj malgranduloj; ĉar
mi diras al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam rigardas la vizaĝon de mia
Patro, kiu estas en la ĉielo. 11 Ĉar la Filo de homo venis, por savi tion, kio
estis perdita. 12 Kiel vi pensas? Se viro havas cent ŝafojn, kaj unu el ili
erarvagis, ĉu li ne lasas la naŭdek naŭ, kaj iras al la montoj, kaj serĉas
tiun, kiu erarvagis? 13 Kaj se okazas, ke li trovas ĝin, vere mi diras al vi,
li plimulte ĝojas pri ĝi, ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne erarvagis. 14 Tiel
same ne estas la volo de via Patro, kiu estas en la ĉielo, ke unu el ĉi tiuj
malgranduloj pereu.

15 Kaj se via frato pekos kontraŭ vi, iru kaj montru al li la kulpon inter
vi kaj li sola. Se li aŭskultos vin, vi gajnos vian fraton. 16 Sed se li ne
aŭskultos, prenu ankaŭ unu aŭ du kun vi, por ke per la buŝo de du aŭ tri
atestantoj ĉiu vorto estu konfirmita. 17 Kaj se li rifuzos aŭskulti ilin, diru
la aferon al la eklezio; kaj se li ankaŭ rifuzos aŭskulti la eklezion, li estu
por vi kiel fremdulo kaj impostisto. 18 Vere mi diras al vi, ke ĉio, kion vi
ligos sur la tero, estos ligita en la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos sur la tero,
estos malligita en la ĉielo. 19 Cetere mi diras al vi, ke se du el vi konsentos
sur la tero pri ia pripetota afero, ĝi estos farita al ili de mia Patro, kiu estas
en la ĉielo. 20 Ĉar kie du aŭ tri kunvenas en mia nomo, tie mi estas meze
de ili.

21 Tiam Petro venis kaj diris al li: Sinjoro, kiomfoje povu peki mia frato
kontraŭ mi, kaj mi pardonu lin? ĝis sep fojoj? 22 Jesuo diris al li: Mi ne
diras al vi: Ĝis sep fojoj; sed: Ĝis sepdekoble sep fojoj. 23 Tial la regno de la
ĉielo similas al reĝo, kiu volis fari kalkulon kun siaj servistoj. 24 Kaj kiam
li komencis la kunkalkuladon, oni alkondukis al li unu, kiu estis ŝuldanto
por dek mil talantoj. 25 Sed ĉar li ne havis, per kio pagi, lia sinjoro ordonis,
ke estu venditaj li kaj lia edzino kaj liaj infanoj, kaj ĉio, kion li posedis,
kaj ke estu pago. 26 Tiam la servisto, falinte, kliniĝis antaŭ li, dirante:
Sinjoro, paciencu pri mi, kaj mi pagos al vi ĉion. 27 Kaj la sinjoro de tiu
servisto, kortuŝite, liberigis lin kaj pardonis al li la ŝuldon. 28 Sed elirinte,
tiu servisto trovis kunserviston, kiu ŝuldis al li cent denarojn; kaj li kaptis
kaj eksufokis lin, dirante: Pagu tion, kion vi ŝuldas. 29 Kaj falinte antaŭ
li, la kunservisto petegis lin, dirante: Paciencu pri mi, kaj mi pagos al vi.
30 Sed li ne volis; sed foriris kaj ĵetis lin en malliberejon, ĝis li pagos tion,
kio estas ŝuldata. 31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte tion, kio okazis, tre
ĉagreniĝis; kaj veninte, rakontis al sia sinjoro ĉion, kio okazis. 32 Tiam
lia sinjoro, alvokinte lin, diris: Vi malbona servisto, mi pardonis al vi tiun
tutan ŝuldon, ĉar vi petegis min; 33 ĉu vi ankaŭ ne devis kompati vian
kunserviston, kiel mi kompatis vin? 34 Kaj lia sinjoro koleris, kaj transdonis

lin al la turmentistoj, ĝis li pagos ĉion al li ŝuldatan. 35 Tiel same mia ĉiela
Patro faros al vi, se vi ne pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

19

1 Kaj kiam Jesuo finis ĉi tiujn parolojn, li foriris el Galileo, kaj venis en
la limojn de Judujo trans Jordan; 2 kaj grandaj homamasoj lin sekvis, kaj li
sanigis ilin tie.

3 Kaj venis al li Fariseoj, provante lin, kaj dirante: Ĉu estas permesate
forsendi sian edzinon pro ĉia kaŭzo? 4 Kaj responde li diris: Ĉu vi ne
legis, ke en la komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina, 5 kaj diris: Tial
viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino; kaj
ili estos unu karno? 6 Sekve ili jam estas ne du, sed unu karno. Kion do
Dio kunigis, tion homo ne disigu. 7 Ili diris al li: Kial do Moseo ordonis
doni eksedzigan leteron, kaj forsendi ŝin? 8 Li diris al ili: Moseo, pro la
malmoleco de via koro, permesis al vi forsendi viajn edzinojn; sed ne estis
tiel de la komenco. 9 Sed mi diras al vi: Kiu forsendos sian edzinon krom
pro malĉasteco, kaj edziĝos kun alia, tiu adultas; kaj kiu edziĝas kun la
forsenditino, tiu adultas. 10 La disĉiploj diris al li: Se tia estas la rilato de
viro al virino, ne estas oportune edziĝi. 11 Sed li diris al ili: Ne ĉiuj homoj
akceptas ĉi tiun diron, sed nur tiuj, al kiuj tio estas donita. 12 Ĉar estas
eŭnukoj, kiuj estas naskitaj tiaj el la patrina ventro; kaj estas eŭnukoj,
kiuj estis eŭnukigitaj de homoj; kaj estas eŭnukoj, kiuj eŭnukigis sin pro
la regno de la ĉielo. Kiu povas tion akcepti, tiu akceptu.

13 Tiam oni venigis al li infanojn, por ke li metu la manojn sur ilin kaj
preĝu; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14 Sed Jesuo diris: Lasu la infanojn,
kaj ne malhelpu ilin, veni al mi; ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo. 15 Kaj
metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie.

16 Kaj jen unu viro, veninte al li, diris: Majstro, kian bonon mi faru, por
ke mi ricevu eternan vivon? 17 Li diris al li: Kial vi min demandas pri bono?
Ekzistas Unu, kiu estas bona; sed se vi deziras eniri en la vivon, observu
la ordonojn. 18 Li diris al li: Kiujn? Kaj Jesuo diris: Ne mortigu; Ne adultu;
Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; 19 Respektu vian patron kaj vian
patrinon; kaj: Amu vian proksimulon kiel vin mem. 20 La junulo diris al li:
Ĉion tion mi observis; kio ankoraŭ mankas al mi? 21 Jesuo diris al li: Se vi
deziras esti perfekta, iru, vendu viajn posedaĵojn, kaj donu al malriĉuloj,
kaj vi havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed aŭdinte tiun
diron, la junulo foriris malĝoja, ĉar li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere mi diras al vi: Malfacile riĉulo
eniros en la regnon de la ĉielo. 24 Kaj cetere mi diras al vi: Estas pli facile
por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio.
25 Kiam la disĉiploj tion aŭdis, ili forte miregis, dirante: Kiu do povas esti
savita? 26 Kaj Jesuo, rigardante ilin, diris al ili: Ĉe homoj tio estas neebla,
sed ĉe Dio ĉio estas ebla. 27 Tiam Petro responde diris al li: Jen ni ĉion
forlasis, kaj vin sekvis; kion do ni havos? 28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras
al vi, ke vi, kiuj min sekvis, en la renaskado, kiam la Filo de homo sidos
sur la trono de sia gloro, vi ankaŭ sidos sur dek du tronoj, juĝante la dek
du tribojn de Izrael. 29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn aŭ fratojn aŭ fratinojn
aŭ patron aŭ patrinon aŭ infanojn aŭ kampojn pro mia nomo, ricevos
multoble kaj heredos eternan vivon. 30 Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj
lastaj estos unuaj.

20

[1] Ĉar la regno de la ĉielo similas al domomastro, kiu eliris frumatene,
por dungi laboristojn por sia vinberĝardeno. [2] Kaj kontraktinte kun la
laboristoj po unu denaro por la tago, li ilin sendis en sian vinberejon. [3] Kaj
elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn starantajn senokupe sur la placo;
[4] kaj li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon, kaj kiom estas justa, tiom
mi donos al vi. Kaj ili iris. [5] Denove elirinte ĉirkaŭ la sesa horo kaj la
naŭa, li agis simile. [6] Kaj elirinte ĉirkaŭ la dek-unua horo, li trovis aliajn
starantajn; kaj li diris al ili: Kial vi staras ĉi tie senokupe la tutan tagon? [7] Ili
diris al li: Ĉar neniu nin dungis. Li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon.
[8] Kaj kiam vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo diris al sia administranto:
Alvoku la laboristojn, kaj donu al ili la salajron, komencante de la lastaj ĝis
la unuaj. [9] Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ la dek-unua horo, kaj ili
ricevis po unu denaro. [10] Kaj kiam la unuaj venis, ili supozis, ke ili ricevos
pli; kaj ili ankaŭ ricevis po unu denaro. [11] Kaj tion ricevinte, ili murmuris
kontraŭ la domomastro, [12] dirante: Tiuj lastaj laboris nur unu horon, kaj
vi faris ilin egalaj kun ni, kiuj elportis la ŝarĝon de la tago kaj la varmegon.
[13] Sed li responde diris al unu el ili: Amiko, mi ne faras al vi maljustaĵon;
ĉu vi ne kontraktis kun mi por unu denaro? [14] Prenu do la vian kaj foriru;
mi volas doni al ĉi tiu lasta tiel same, kiel al vi. [15] Ĉu ne estas permesate
al mi, fari kun la mia tion, kion mi volas? aŭ ĉu via okulo estas malbona
tial, ke mi estas bona? [16] Tiel la lastaj estos unuaj, kaj la unuaj estos lastaj.

[17] Kaj suprenirante al Jerusalem, Jesuo prenis la dek du disĉiplojn aparte,
kaj sur la vojo li diris al ili: [18] Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la Filo de
homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj skribistoj; kaj ili kondamnos
lin al morto, [19] kaj transdonos lin al la nacianoj, por moki kaj skurĝi kaj
krucumi; kaj la trian tagon li releviĝos.

[20] Tiam venis al li la patrino de la filoj de Zebedeo, kun siaj filoj,
adorkliniĝante kaj farante al li peton. [21] Li diris al ŝi: Kion vi volas? Ŝi
diris al li: Ordonu, ke ĉi tiuj miaj du filoj povu sidi, unu dekstre de vi kaj
la dua maldekstre, en via regno. [22] Sed Jesuo responde diris: Vi ne scias,
kion vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi trinkos? Ili diris al
li: Ni povas. [23] Li diris al ili: Mian kalikon vi ja trinkos; sed sidi dekstre
de mi kaj maldekstre, tion doni ne apartenas al mi, sed ĝi estas por tiuj,
por kiuj ĝi estas preparita de mia Patro. [24] Kaj aŭdinte, la dek indignis
kontraŭ la du fratoj. [25] Sed Jesuo, alvokinte ilin al si, diris: Vi scias, ke
la regantoj de la nacioj kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj
ekzercas aŭtoritaton super ili. [26] Ne tiel estos inter vi; sed kiu volas esti
granda inter vi, tiu estu via servanto; [27] kaj kiu volas esti la unua inter vi,
tiu estu via servisto; [28] same kiel la Filo de homo venis, ne por esti servata,
sed por servi, kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

[29] Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo, granda homamaso lin sekvis. [30] Kaj jen
du blinduloj, sidantaj apud la vojo, aŭdinte, ke Jesuo preterpasas, ekkriis,
dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David. [31] Kaj la homamaso
admonis ilin, ke ili silentu, sed ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro, kompatu
nin, ho filo de David. [32] Kaj Jesuo, haltinte, alvokis ilin, kaj diris: Kion
vi volas, ke mi faru al vi? [33] Ili diris al li: Sinjoro, ke niaj okuloj estu
malfermitaj. [34] Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn okulojn; kaj tuj ili ricevis
vidpovon, kaj sekvis lin.

21

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj venis al Betfage, al la monto
Olivarba, tiam Jesuo sendis du disĉiplojn, 2 dirante al ili: Iru en la vilaĝon,
kiu estas kontraŭ vi, kaj vi tuj trovos azeninon ligitan, kaj azenidon kun
ĝi. Ilin malligu kaj alkonduku al mi. 3 Kaj se iu diros ion al vi, respondu:
La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li sendos ilin. 4 Kaj ĉi tio okazis, por ke
plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profeto, nome:
5 Diru al la filino de Cion:
Jen via Reĝo iras al vi,
Humila kaj rajdanta sur azeno,
Kaj azenido, filo de ŝarĝobesto.
6 Kaj la disĉiploj iris, kaj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, 7 kaj alkondukis
la azeninon kaj la azenidon, kaj surmetis sur ilin siajn vestojn; kaj li sidis
sur tion. 8 Kaj la pli granda parto de la homamaso sternis siajn vestojn
sur la vojo; kaj aliaj detranĉis branĉojn de la arboj, kaj dismetis ilin sur la
vojon. 9 Kaj la homamaso, kiu iris antaŭ li, kaj kiu sekvis lin, kriis, dirante:
Hosana al la Filo de David! Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la
Eternulo; Hosana en la supera alto! 10 Kaj li eniris en Jerusalemon, kaj la
tuta urbo malkvietiĝis, dirante: Kiu estas ĉi tiu? 11 Kaj la homamasoj diris:
Ĉi tiu estas la profeto, Jesuo el Nazaret en Galileo.
12 Kaj Jesuo eniris en la templon de Dio, kaj elpelis ĉiujn vendantojn kaj
aĉetantojn en la templo, kaj renversis la tablojn de la monŝanĝistoj, kaj la
seĝojn de la vendantoj de kolomboj; 13 kaj li diris al ili: Estas skribite: Mia
domo estas nomata domo de preĝo; sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj.
14 Kaj blinduloj kaj lamuloj venis al li en la templo, kaj li sanigis ilin. 15 Sed
la ĉefpastroj kaj skribistoj, vidinte la mirindaĵojn, kiujn li faris, kaj la
knabojn kriantajn en la templo, kaj dirantajn: Hosana al la Filo de David,
indignis, 16 kaj diris al li: Ĉu vi aŭdas, kion ĉi tiuj diras? Kaj Jesuo diris
al ili: Jes; ĉu vi neniam legis: El la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj Vi
perfektigis laŭdon? 17 Kaj lasinte ilin, li eliris el la urbo al Betania, kaj tie
loĝis.
18 Kaj matene, dum li revenis al la urbo, li malsatis. 19 Kaj vidante
figarbon apud la vojo, li iris al ĝi, kaj trovis sur ĝi nenion krom folioj;
kaj li diris al ĝi: Ne plu estu frukto sur vi por eterne. Kaj tuj la figarbo
forvelkis. 20 Kaj kiam la disĉiploj vidis, ili miris, dirante: Kiel rapide la
figarbo forvelkis! 21 Kaj Jesuo responde diris al ili: Vere mi diras al vi: Se
vi havos fidon kaj ne dubos, vi ne nur faros la aferon de la figarbo, sed
eĉ se vi diros al ĉi tiu monto: Estu formovita kaj ĵetita en la maron; tio
plenumiĝos. 22 Kaj ĉion, kion vi petos per preĝado, kredante, vi ricevos.
23 Kaj kiam li jam venis en la templon, la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la
popolo venis al li, dum li instruis, kaj ili diris: Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi
tion? kaj kiu donis al vi tian aŭtoritaton? 24 Kaj Jesuo responde diris al ili:
Mi ankaŭ faros al vi unu demandon; kaj se vi tion diros al mi, mi ankaŭ
diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 25 La baptado de Johano,
de kie ĝi estis? El la ĉielo, aŭ el homoj? Kaj ili diskutis inter si, dirante:
Se ni diros: El la ĉielo, li diros al ni: Kial do vi ne kredis al li? 26 Sed se
ni diros: El homoj, ni timas la popolon, ĉar ĉiuj opinias Johanon profeto.
27 Kaj ili responde diris al Jesuo: Ni ne scias. Li ankaŭ diris al ili: Kaj mi
ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 28 Kiel ŝajnas al vi? Unu
viro havis du filojn; kaj li venis al la unua, kaj diris: Filo, iru hodiaŭ kaj
laboru en la vinberĝardeno. 29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne volas; sed

poste li pentis kaj iris. 30 Kaj li venis al la dua, kaj diris tion saman. Kaj
li responde diris: Mi iros, sinjoro; kaj ne iris. 31 Kiu el la du plenumis la
volon de la patro? Ili diris: La unua. Jesuo diris al ili: Vere mi diras al
vi, ke la impostistoj kaj malĉastistinoj iras antaŭ vi en la regnon de Dio.
32 Ĉar Johano venis al vi en vojo de justeco, kaj vi ne kredis al li; sed la
impostistoj kaj malĉastistinoj kredis al li. Kaj vi, kiam vi vidis, eĉ ne pentis
poste, por kredi al li.

33 Aŭskultu alian parabolon: Estis viro dommastro, kiu plantis vin-
berĝardenon, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis en ĝi vinpremejon,
kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis. 34 Kaj kiam
alproksimiĝis la sezono de fruktoj, li sendis siajn sklavojn al la kultivistoj,
por ricevi siajn fruktojn. 35 Kaj la kultivistoj, kaptinte liajn sklavojn, skurĝis
unu, kaj mortigis alian, kaj ŝtonbatis alian. 36 Li sendis ankoraŭ aliajn
sklavojn, pli multajn ol la unuaj; kaj ili faris al ili tiel same. 37 Sed poste li
sendis al ili sian filon, dirante: Ili respektos mian filon. 38 Sed la kultivistoj,
vidante la filon, diris inter si: Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni lin mortigu,
kaj prenu lian heredaĵon. 39 Kaj ili kaptis lin, elĵetis lin el la vinberejo, kaj
mortigis lin. 40 Kiam do venos la sinjoro de la vinberejo, kion li faros al
tiuj kultivistoj? 41 Ili diris al li: Tiujn malbonulojn li mizere pereigos, kaj li
luigos la vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj donos al li la fruktojn en iliaj
sezonoj. 42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam legis en la Skriboj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula:
De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?

43 Tial mi diras al vi: La regno de Dio estos prenita for de vi, kaj estos
donita al nacio, kiu liveros ĝiajn fruktojn. 44 Kaj kiu falas sur tiun ŝtonon,
tiu rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, ĝi tiun polvigos. 45 Kaj la ĉefpastroj kaj
la Fariseoj, aŭdinte liajn parabolojn, komprenis, ke li parolas pri ili. 46 Kaj
celante kapti lin, ili timis la popolon, ĉar oni opiniis lin profeto.

22

1 Kaj respondante, Jesuo denove parolis al ili parabole, dirante: 2 La
regno de la ĉielo similas al unu reĝo, kiu faris edziĝan feston por sia filo,
3 kaj sendis siajn sklavojn, por voki la invititojn al la edziĝa festo; kaj ili ne
volis veni. 4 Poste li sendis aliajn sklavojn, dirante: Diru al la invititoj:
Jen mi preparis la manĝon; miaj bovoj kaj miaj grasigitaj brutoj estas
buĉitaj, kaj ĉio estas preta; venu al la edziĝa festo. 5 Sed ili malatentis,
kaj foriris, unu al sia bieno, alia al sia komercado; 6 kaj la ceteraj, kaptinte
liajn sklavojn, perfortis kaj mortigis ilin. 7 Kaj la reĝo koleris; kaj sendinte
siajn armeojn, li pereigis tiujn mortigintojn kaj bruligis ilian urbon. 8 Tiam
li diris al siaj sklavoj: La edziĝa festo estas preta, sed la invititoj ne estis
indaj. 9 Iru do al la disirejoj de la vojoj, kaj ĉiujn, kiujn vi trovos, invitu al
la edziĝa festo. 10 Kaj tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis ĉiujn,
kiujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn; kaj la edziĝa festo pleniĝis de gastoj.
11 Sed la reĝo, enveninte por rigardi la gastojn, tie vidis viron, kiu ne havis
sur si edziĝofestan veston; 12 kaj li diris al li: Amiko, kiel vi envenis ĉi
tien, ne havante edziĝofestan veston? Kaj li silentadis. 13 Tiam la reĝo
diris al siaj servantoj: Ligu lin mane kaj piede, kaj elĵetu lin en la eksteran

mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj. 14 Ĉar multaj estas
vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.
15 Tiam iris la Fariseoj, kaj konsiliĝis, kiel ili povos impliki lin per
interparolado. 16 Kaj ili sendis al li siajn disĉiplojn kun la Herodanoj, por
diri: Majstro, ni scias, ke vi estas verama, kaj instruas laŭ vero la vojon de
Dio, kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la personon de homoj. 17 Diru
do al ni, kiel ŝajnas al vi? ĉu konvenas doni tributon al Cezaro, aŭ ne?
18 Sed Jesuo, sciante ilian ruzecon, diris: Kial vi min provas, hipokrituloj?
19 Montru al mi la tributan moneron. Kaj ili alportis al li denaron. 20 Kaj
li diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? 21 Ili diris al li: De
Cezaro. Tiam li diris al ili: Redonu do al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj
al Dio la propraĵon de Dio. 22 Kaj aŭdinte, ili miris, kaj lin lasis kaj foriris.
23 En tiu sama tago alvenis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo;
kaj ili demandis lin, dirante: 24 Majstro, Moseo diris: Se iu mortas, ne
havante infanojn, lia frato edziĝu kun lia edzino kaj naskigu idaron al sia
frato. 25 Estis ĉe ni sep fratoj; kaj la unua edziĝis kaj mortis, kaj ne havante
idaron, lasis sian edzinon al sia frato; 26 tiel same ankaŭ la dua, kaj la tria,
ĝis la sepa. 27 Kaj post ĉiuj la virino mortis. 28 En la releviĝo do, por kiu
el la sep ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj ŝin havis. 29 Sed Jesuo responde diris: Vi
eraras, ne sciante la Skribojn, nek la potencon de Dio. 30 Ĉar en la releviĝo
oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 31 Sed
pri la releviĝo el la mortintoj, ĉu vi ne legis tion, kio estis dirita al vi de
Dio, nome: 32 Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de
Jakob? Dio estas Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj. 33 Kaj kiam la
homamaso tion aŭdis, ili miregis pro lia instruado.
34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke li silentigis la Sadukeojn, kune kolektiĝis.
35 Kaj unu el ili, leĝisto, demandis lin, provante lin: 36 Majstro, kiu estas
la granda ordono en la leĝo? 37 Kaj li diris al li: Amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso. 38 Ĉi
tiu estas la granda kaj la unua ordono. 39 Kaj dua estas simila al ĝi: Amu
vian proksimulon kiel vin mem. 40 De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta
leĝo kaj la profetoj.
41 Kaj kiam la Fariseoj jam kunvenis, Jesuo ilin demandis, 42 dirante: Kion
vi pensas pri la Kristo? kies filo li estas? Ili diris al li: De David. 43 Li diris
al ili: Kial do David, en la Spirito, lin nomas Sinjoro, dirante:
44 La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?
45 Se do David nomas lin Sinjoro, kiel li estas lia filo? 46 Kaj neniu
povis respondi unu vorton al li, nek iu post tiu tago plu kuraĝis fari al
li demandon.

23

1 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al siaj disĉiploj, dirante: 2 La
skribistoj kaj la Fariseoj sidas sur la seĝo de Moseo: 3 ĉion do, kion ili
ordonas al vi, faru kaj observu; sed ne agu laŭ iliaj faroj, ĉar ili ordonas,
sed ne faras. 4 Ili ligas pezajn ŝarĝojn malfacile porteblajn, kaj metas ilin
sur la ŝultrojn de homoj; sed ili mem ne volas movi ilin per sia fingro. 5 Sed
ĉiujn siajn agojn ili faras, por esti rigardataj de homoj; ĉar ili larĝigas siajn
filakteriojn kaj grandigas la franĝojn de siaj vestoj, 6 kaj amas la ĉeflokojn
ĉe festenoj, kaj la ĉefseĝojn en la sinagogoj, 7 kaj salutojn sur la placoj,

kaj esti nomataj de homoj Rabeno. 8 Sed vi ne estu nomataj Rabeno; ĉar
unu estas via instruanto, kaj vi ĉiuj estas fratoj. 9 Kaj nomu neniun sur
la tero via patro; ĉar Unu, kiu estas en la ĉielo, estas via Patro. 10 Kaj ne
estu nomataj edukantoj; ĉar unu, la Kristo, estas via edukanto. 11 Sed la pli
granda el vi estos via servanto. 12 Kaj kiu sin plialtigos, tiu estos humiligita;
kaj kiu sin humiligos, tiu estos plialtigita.

13 Sed ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ŝlosas la regnon
de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi mem ne eniras, nek lasas al la enirantoj
eniri. 14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi formanĝas
domojn de vidvinoj, kaj por preteksto vi longe preĝas; tial vi ricevos pli
severan kondamnon.

15 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ĉirkaŭiras maron
kaj teron, por varbi unu prozeliton; kaj kiam li tia fariĝis, vi lin faras filo
de Gehena, duoble kiom vi mem.

16 Ve al vi, blindaj gvidantoj! kiuj diras: Se iu ĵuras per la sanktejo, tio
estas nenio; sed kiu ĵuras per la oro de la sanktejo, tiu estas ŝuldanto. 17 Vi
malsaĝaj kaj blindaj! ĉar kio estas pli granda, la oro, aŭ la sanktejo, kiu
sanktigas la oron? 18 Kaj: Se iu ĵuras per la altaro, tio estas nenio; sed kiu
ĵuras per la ofero, kuŝanta sur ĝi, tiu estas ŝuldanto. 19 Vi blinduloj! ĉar
kio estas pli granda, la ofero, aŭ la altaro, kiu sanktigas la oferon? 20 Tiu
do, kiu ĵuras per la altaro, ĵuras per ĝi, kaj per ĉio, kuŝanta sur ĝi. 21 Kaj
tiu, kiu ĵuras per la sanktejo, ĵuras per ĝi, kaj per Tiu, kiu loĝas en ĝi.
22 Kaj tiu, kiu ĵuras per la ĉielo, ĵuras per la trono de Dio, kaj per Tiu, kiu
sidas sur ĝi.

23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi pagas dekonaĵojn
de mento kaj de anizo kaj de kumino, kaj forlasis la pli gravajn aferojn
de la leĝo: juĝon kaj kompaton kaj fidon. Sed ĉi tiujn vi devus fari, kaj
la aliajn ne preterlasi. 24 Vi blindaj gvidantoj! kiuj elkribras la kulon kaj
glutas la kamelon.

25 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi purigas la eksteron
de la kaliko kaj de la plado; sed interne ili estas plenaj de rabado kaj
malmodereco. 26 Vi blinda Fariseo! purigu unue la internon de la kaliko
kaj de la plado, por ke ilia ekstero ankaŭ fariĝu pura.

27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi similas al tomboj
blankigitaj, kiuj ekstere ŝajnas belaj, sed interne estas plenaj de ostoj de
mortintoj kaj de ĉia malpureco. 28 Tiel ankaŭ vi ekstere ŝajnas justaj antaŭ
homoj, sed interne vi estas plenaj de hipokriteco kaj maljusteco.

29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi konstruas la
tombojn de la profetoj kaj ornamas la monumentojn de la justuloj, kaj
diras: 30 Se ni vivus en la tagoj de niaj patroj, ni ne partoprenus kun ili
en la sango de la profetoj. 31 Tial vi atestas pri vi mem, ke vi estas filoj de
tiuj, kiuj mortigis la profetojn. 32 Vi do pleniĝu la mezuron de viaj patroj.
33 Serpentoj, vipuridoj! kiel vi povos eviti la juĝon de Gehena? 34 Jen do
mi sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj skribistojn; iujn el ili vi mortigos
kaj krucumos, kaj aliajn el ili vi skurĝos en viaj sinagogoj kaj persekutos
de urbo al urbo; 35 por ke venu sur vin la tuta justa sango elverŝita sur
la teron, de la sango de la justulo Habel ĝis la sango de Zeĥarja, filo de
Bereĥja, kiun vi mortigis inter la sanktejo kaj la altaro. 36 Vere mi diras al
vi: Ĉio tio venos sur ĉi tiun generacion.

37 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn, kaj priĵetas per
ŝtonoj tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi! kiom ofte mi volis kolekti viajn

infanojn, kiel kokino kolektas sian idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis.
38 Jen via domo estas lasita al vi dezerta. 39 Ĉar mi diras al vi: De nun
vi ne vidos min, ĝis vi diros: Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la
Eternulo.

24

1 Kaj Jesuo, elirinte, ekforiris de la templo; kaj liaj disĉiploj venis al li,
por montri al li la konstruaĵojn de la templo. 2 Sed li responde diris al ili:
Ĉu vi ne vidas ĉion tion? vere mi diras al vi: Ne estos lasita ĉi tie ŝtono
sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita.
3 Kaj dum ili sidis sur la monto Olivarba, la disĉiploj venis aparte al li,
dirante: Diru al ni, kiam tio estos? Kaj kio estas la signo de via alesto
kaj de la maturiĝo de la mondaĝo? 4 Kaj Jesuo, respondante, diris al ili:
Gardu vin, ke neniu vin forlogu. 5 Ĉar multaj venos en mia nomo, dirante:
Mi estas la Kristo; kaj ili forlogos multajn. 6 Kaj vi aŭdos pri militoj kaj
famoj de militoj. Zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu; ĉar tio devas okazi; sed
ankoraŭ ne estas la fino. 7 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacion, kaj regno
kontraŭ regnon; kaj estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj. 8 Sed
ĉio tio estas komenco de suferoj. 9 Tiam oni transdonos vin al afliktado, kaj
mortigos vin; kaj vi estos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia nomo. 10 Tiam
multaj ofendiĝos, kaj perfidos unu la alian, kaj malamos unu la alian. 11 Kaj
multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj forlogos multajn. 12 Kaj pro la multobligo
de maljusteco, la amo de la plimulto malvarmiĝos. 13 Sed kiu persistos ĝis
la fino, tiu estos savita. 14 Kaj ĉi tiu evangelio de la regno estos predikita
tra la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj; kaj tiam venos la fino.
15 Kiam do vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu estas dirite
de la profeto Daniel, starantan sur la sankta loko (la leganto komprenu),
16 tiam tiuj, kiuj estas en Judujo, forkuru al la montoj; 17 kiu estas sur
la tegmento, tiu ne malsupreniru, por preni ion el sia domo; 18 kaj kiu
estas sur la kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon. 19 Sed ve al
la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj tagoj! 20 Kaj preĝu, ke via
forkurado ne estu en vintro nek en sabato; 21 ĉar tiam estos granda aflikto
tia, kia ne estis de la komenco de la mondo ĝis nun, nek iam estos. 22 Kaj
se tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniu karno estus savita; sed pro la
elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj. 23 Tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie
la Kristo, aŭ: Tie; ne kredu; 24 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj
kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, tiel ke ili forlogus, se eble, eĉ la
elektitojn. 25 Jen mi antaŭdiris al vi. 26 Se oni do diros al vi: Jen li estas
en la dezerto; ne eliru; aŭ: Jen li estas en sekretaj ĉambroj; ne kredu.
27 Ĉar kiel la fulmo venas el la oriento kaj montriĝas ĝis la okcidento, tiel
ankaŭ estos la alesto de la Filo de homo. 28 Kie ajn estos la kadavro, tien
kolektiĝos la agloj.
29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj la suno mallumiĝos, kaj la luno ne
donos sian lumon, kaj la steloj falos el la ĉielo, kaj la potencoj de la ĉielo
ŝanceliĝos; 30 kaj tiam aperos sur la ĉielo la signo de la Filo de homo, kaj
tiam ploros ĉiuj gentoj de la tero, kaj oni vidos la Filon de homo, venantan
en la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj granda gloro. 31 Kaj li elsendos siajn
anĝelojn kun granda sono de trumpeto, kaj ili kolektos liajn elektitojn el
la kvar ventoj, el limo ĝis limo de la ĉielo.
32 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo jam moliĝis kaj
aperigas foliojn, tiam vi scias, ke la somero estas proksima; 33 tiel same

vi, kiam vi vidos ĉion tion, tiam sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordoj.
34 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos, ĝis ĉio tio plenumiĝos.
35 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos. 36 Sed pri tiu
tago kaj la horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj de la ĉielo, nek la Filo, sed
la Patro sola. 37 Sed kiel la tagoj de Noa, tiel estos la alesto de la Filo de
homo. 38 Ĉar kiel dum la tagoj, kiuj estis antaŭ la diluvo, oni manĝis kaj
trinkis, edziĝis kaj edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon,
39 kaj oni ne eksciis, ĝis la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la
alesto de la Filo de homo. 40 Tiam du viroj estos sur kampo: unu estos
prenita, kaj la alia lasita; 41 du virinoj estos muelantaj apud muelilo: unu
estos prenita, kaj la alia lasita. 42 Tial viglu; ĉar vi ne scias, en kiu tago via
Sinjoro venos. 43 Sed sciu tion, ke se la dommastro scius, en kiu gardoparto
venos la ŝtelisto, li viglus kaj ne lasus sian domon trafosiĝi. 44 Tial vi ankaŭ
estu pretaj; ĉar en horo, kiam vi ne atendas, la Filo de homo venas. 45 Kiu
do estas la fidela kaj prudenta servisto, kiun la sinjoro starigis super siajn
domanojn, por doni al ili nutraĵon ĝustatempe? 46 Feliĉa estas tiu servisto,
kiun lia sinjoro, veninte, trovos tiel faranta. 47 Vere mi diras al vi, ke super
sian tutan havon li starigos lin. 48 Sed se tiu malbona servisto diros en sia
koro: Mia sinjoro malfruas; 49 kaj komencos bati siajn kunservistojn, kaj
manĝi kaj trinki kun la drinkuloj, 50 la sinjoro de tiu servisto venos en tago,
kiam li ne atendas, kaj en horo, kiam li ne scias, 51 kaj distranĉos lin, kaj
difinos lian parton kun la hipokrituloj; tie estos la plorado kaj la grincado
de dentoj.

25

1 Tiam la regno de la ĉielo estos komparata al dek virgulinoj, kiuj
prenis siajn lampojn kaj eliris renkonte al la fianĉo. 2 Kaj kvin el ili estis
malprudentaj, kaj kvin estis prudentaj. 3 La malprudentaj, prenante la
lampojn, ne prenis oleon kun si; 4 sed la prudentaj prenis oleon en la vazoj
kun siaj lampoj. 5 Kaj kiam la fianĉo malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj dormis.
6 Sed je la noktomezo estis ekkrio: Jen la fianĉo! eliru al li renkonte. 7 Tiam
ĉiuj tiuj virgulinoj leviĝis, kaj ordigis siajn lampojn. 8 Kaj la malprudentaj
diris al la prudentaj: Donu al ni el via oleo, ĉar niaj lampoj estingiĝas.
9 Sed la prudentaj respondis, dirante: Eble ne estos sufiĉe por ni kaj vi;
iru prefere al la vendistoj, kaj aĉetu por vi mem. 10 Kaj dum ili iris, por
aĉeti, alvenis la fianĉo; kaj tiuj, kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziĝa
festo, kaj la pordo estis fermita. 11 Poste venis ankaŭ la ceteraj virgulinoj,
dirante: Sinjoro, sinjoro, malfermu al ni. 12 Sed li responde diris: Vere mi
diras al vi: Mi vin ne konas. 13 Tial viglu, ĉar vi ne scias la tagon nek la
horon.
14 Ĉar tiel estas, kvazaŭ viro, forvojaĝonte, alvokis siajn servistojn, kaj
komisiis al ili siajn posedaĵojn. 15 Kaj al unu li donis kvin talantojn, al alia
du, al alia unu; al ĉiu laŭ lia kapableco; kaj li tuj forvojaĝis. 16 Kaj tiu, kiu
ricevis la kvin talantojn, iris kaj negocadis per ili, kaj gajnis pluajn kvin
talantojn. 17 Tiel same ankaŭ tiu, kiu ricevis la du, gajnis pluajn du. 18 Sed
tiu, kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en la tero, kaj kaŝis la monon de sia
sinjoro. 19 Kaj post longa tempo la sinjoro de tiuj servistoj venis, kaj faris
kun ili kalkulon. 20 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talantojn, venis kaj alportis
pluajn kvin talantojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin talantojn;
jen mi gajnis pluajn kvin talantojn. 21 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona
kaj fidela servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin super

multaj; envenu en la ĝojon de via sinjoro. 22 Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis
la du talantojn, kaj diris: Sinjoro, vi komisiis al mi du talantojn; jen mi
gajnis pluajn du talantojn. 23 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin super multaj;
envenu en la ĝojon de via sinjoro. 24 Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la unu
talanton, kaj diris: Sinjoro, mi sciis, ke vi estas severa homo, rikoltanta, kie
vi ne semis, kaj kolektanta, kie vi ne disŝutis; 25 kaj mi timis, kaj foriris,
kaj kaŝis vian talanton en la tero; jen vi havas vian propraĵon. 26 Sed lia
sinjoro responde diris al li: Vi malbona kaj mallaborema servisto, vi sciis,
ke mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj kolektas, kie mi ne disŝutis; 27 pro tio
vi devus doni mian monon al la bankistoj, kaj veninte, mi ricevus mian
propraĵon kun procento. 28 Forprenu de li do la talanton, kaj donu ĝin al
tiu, kiu havas la dek talantojn. 29 Ĉar al ĉiu, kiu havas, estos donite, kaj li
havos abundegon; sed for de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos
prenita. 30 Kaj elĵetu la senutilan serviston en la eksteran mallumon; tie
estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

31 Sed kiam la Filo de homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj anĝeloj kun li,
tiam li sidos sur la trono de sia gloro; 32 kaj antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj,
kaj li apartigos ilin unu de alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn for de la
kaproj; 33 kaj li starigos la ŝafojn dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre.
34 Tiam diros la Reĝo al tiuj, kiuj staras dekstre de li: Venu, vi benataj
de mia Patro, heredu la regnon preparitan por vi de post la komenco de
la mondo; 35 ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi manĝi; mi soifis, kaj vi
donis al mi trinki; mi estis fremda, kaj vi gastigis min; 36 nuda, kaj vi vestis
min; mi malsanis, kaj vi vizitis min; mi estis en malliberejo, kaj vi venis al
mi. 37 Tiam respondos al li la justuloj, dirante: Sinjoro, kiam ni vin vidis
malsata, kaj vin satigis? aŭ soifanta, kaj trinkigis vin? 38 Kaj kiam ni vidis
vin fremda kaj gastigis vin? aŭ nuda, kaj vin vestis? 39 Kaj kiam ni vidis
vin malsana aŭ en malliberejo, kaj venis al vi? 40 Kaj la Reĝo respondos
kaj diros al ili: Vere mi diras al vi: Kiom vi faris al unu el ĉi tiuj miaj
fratoj la plej malgrandaj, tiom vi faris al mi. 41 Tiam li diros al tiuj, kiuj
staras maldekstre: For de mi, vi malbenitaj, en la eternan fajron, kiu estas
preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj; 42 ĉar mi malsatis, kaj vi ne donis
al mi manĝi; mi soifis, kaj vi ne donis al mi trinki; 43 mi estis fremda, kaj
vi ne gastigis min; nuda, kaj vi ne vestis min; malsana kaj en malliberejo,
kaj vi ne vizitis min. 44 Tiam ili ankaŭ respondos, dirante: Sinjoro, kiam
ni vidis vin malsata, aŭ soifanta, aŭ fremda, aŭ nuda, aŭ malsana, aŭ en
malliberejo, kaj ne servis al vi? 45 Tiam li respondos al ili, dirante: Vere
mi diras al vi: Kiom vi ne faris al unu el ĉi tiuj la plej malgrandaj, tiom
vi ne faris al mi. 46 Kaj ĉi tiuj foriros en eternan punon, sed la justuloj en
eternan vivon.

26

1 Kaj kiam Jesuo finis ĉiujn tiujn vortojn, li diris al siaj disĉiploj: 2 Vi scias,
ke post du tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo de homo estos transdonita, por
esti krucumita. 3 Tiam kunvenis la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la popolo,
en la korto de la ĉefpastro, kies nomo estis Kajafas; 4 kaj ili konsiliĝis, por
ke ili povu per ruzo kapti Jesuon, kaj mortigi lin. 5 Sed ili diris: Ne dum la
festo, por ke ne leviĝu tumulto ĉe la popolo.

6 Kaj kiam Jesuo estis en Betania, en la domo de Simon, leprulo, 7 venis
al li virino, havanta alabastran vazon da multekosta ŝmiraĵo, kaj ŝi verŝis

ĝin sur lian kapon, dum li sidis ĉe manĝo. 8 Sed kiam la disĉiploj tion vidis,
ili indignis, dirante: 9 Por kio estas ĉi tiu malŝparo? Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon
oni povus vendi por granda prezo, kaj doni al malriĉuloj. 10 Sed Jesuo,
tion sciante, diris al ili: Kial vi ĝenas la virinon? ŝi faris bonan faron al
mi. 11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min vi ne ĉiam havas.
12 Ĉar verŝante ĉi tiun ŝmiraĵon sur mian korpon, ŝi tion faris por mia
entombigo. 13 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata ĉi tiu evangelio
en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion faris ĉi tiu virino, estos priparolata, por
memoraĵo de ŝi.

14 Tiam unu el la dek du, nomata Judas Iskariota, iris al la ĉefpastroj,
15 kaj diris: Kion vi volas doni al mi, se mi lin transdonos al vi? Kaj ili
pesis por li tridek arĝentajn monerojn. 16 Kaj de tiam li serĉis okazon, por
transdoni lin.

17 Kaj en la unua tago de macoj la disĉiploj venis al Jesuo, dirante: Kie
vi volas, ke ni pretigu por vi, por manĝi la Paskon? 18 Kaj li diris: Iru
en la urbon al trovotulo, kaj diru al li: La Majstro diras: Mia tempo
estas proksima; mi faros la Paskon ĉe vi, kun miaj disĉiploj. 19 Kaj la
disĉiploj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, kaj ili pretigis la Paskon. 20 Kaj
kiam vesperiĝis, li sidis ĉe manĝo kun la dek du disĉiploj; 21 kaj dum ili
manĝis, li diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min. 22 Kaj ili tre
malĝojis, kaj ĉiu komencis diri al li: Sinjoro, ĉu eble mi? 23 Kaj li respondis
kaj diris: Tiu, kiu trempis kun mi la manon en la pladon, perfidos min.
24 La Filo de homo iros, kiel estas skribite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu
la Filo de homo estos perfidita! se tiu homo ne estus naskita, estus bone
por li. 25 Kaj Judas, kiu estis lin perfidonta, responde diris: Ĉu eble mi,
Rabeno? Li diris al li: Vi diris. 26 Kaj dum ili manĝis, Jesuo prenis panon,
kaj beninte, dispecigis ĝin kaj donis al la disĉiploj, kaj diris: Prenu, manĝu;
ĉi tio estas mia korpo. 27 Kaj li prenis kalikon, kaj doninte dankon, donis al
ili, dirante: Vi ĉiuj trinku el ĝi; 28 ĉar ĉi tio estas mia sango de la interligo,
kiu estas elverŝata por multaj, por la pardonado de pekoj. 29 Sed mi diras
al vi: De nun mi ne trinkos el ĉi tiu frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago,
kiam mi trinkos ĝin novan kun vi en la regno de mia Patro.

30 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto Olivarba.

31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos pro mi dum ĉi tiu nokto; ĉar
estas skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj de la grego diskuros.
32 Tamen, post mia releviĝo mi iros antaŭ vi en Galileon. 33 Sed Petro
responde diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos pro vi, mi neniam ofendiĝos.
34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke en ĉi tiu nokto, antaŭ ol krios
koko, vi trifoje malkonfesos min. 35 Petro diris al li: Eĉ se mi devos morti
kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Tiel same diris ĉiuj disĉiploj.

36 Tiam venis Jesuo kun ili al loko nomata Getsemane, kaj diris al siaj
disĉiploj: Sidiĝu ĉi tie, dum mi iros tien, por preĝi. 37 Kaj li prenis kun si
Petron kaj la du filojn de Zebedeo, kaj komencis malĝoji kaj maltrankviliĝi.
38 Tiam li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi
tie, kaj viglu kun mi. 39 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur sian vizaĝon,
preĝante, kaj dirante: Ho mia Patro, se povas esti, ĉi tiu kaliko pasu for de
mi; tamen ne kiel mi volas, sed kiel Vi volas. 40 Kaj li venis al la disĉiploj
kaj trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro: Ĉu vi do ne havis forton vigli
kun mi eĉ unu horon? 41 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne eniru en tenton;
la spirito ja estas fervora, sed la karno estas malforta. 42 Denove la duan

fojon foririnte, li preĝis, dirante: Ho mia Patro, se ĉi tio ne povos forpasi,
krom se mi trinkos ĝin, Via volo plenumiĝu. 43 Kaj denove reveninte, li
trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis. 44 Kaj li denove lasis ilin kaj
foriris, kaj la trian fojon preĝis, denove dirante la samajn vortojn. 45 Tiam
li venis al la disĉiploj, kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu: jen la horo
alproksimiĝis, kaj la Filo de homo estas perfidata en la manojn de pekuloj.
46 Leviĝu, ni iru; jen mia perfidanto alproksimiĝas.

47 Kaj dum li ankoraŭ parolis, jen venis Judas, unu el la dek du; kaj
kun li granda homamaso kun glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj
kaj pliaĝuloj de la popolo. 48 Kaj lia perfidanto jam aranĝis kun ili signon,
dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li; kaptu lin. 49 Kaj tuj veninte al Jesuo,
li diris: Saluton, Rabeno; kaj kisis lin. 50 Kaj Jesuo diris al li: Amiko, por
kio vi venis? Tiam ili venis, kaj metis manojn sur Jesuon kaj arestis lin.
51 Kaj jen unu el tiuj, kiuj estis kun Jesuo, etendis sian manon kaj eltiris
sian glavon, kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj detranĉis lian orelon.
52 Tiam diris Jesuo al li: Remetu vian glavon en ĝian ingon; ĉar ĉiuj, kiuj
glavon prenas, per glavo pereos. 53 Ĉu vi do supozas, ke mi ne povas alvoki
mian Patron, kaj Li tuj liveros al mi pli ol dek du legiojn da anĝeloj? 54 Sed
kiel plenumiĝus la Skriboj, ke tiel devas okazi? 55 En tiu horo Jesuo diris
al la homamasoj: Ĉu vi elvenis kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj
bastonoj, por kapti min? Ĉiutage mi sidis en la templo, instruante, kaj
vi ne arestis min. 56 Sed ĉio tio okazis, por ke plenumiĝu la Skriboj de la
profetoj. Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj forkuris.

57 Kaj la arestintoj de Jesuo forkondukis lin al la domo de la ĉefpastro
Kajafas, kie jam kolektiĝis la skribistoj kaj pliaĝuloj. 58 Sed Petro
malproksime sekvis lin ĝis la korto de la ĉefpastro, kaj eniris, kaj sidis
kun la subuloj, por vidi la finon. 59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio
serĉis malveran ateston kontraŭ Jesuo, por ke ili povu lin mortigi; 60 kaj
ne trovis, kvankam multaj malveraj atestantoj venis. Sed poste venis du,
kaj diris: 61 Ĉi tiu diris: Mi povas detrui la sanktejon de Dio, kaj rekonstrui
ĝin en la daŭro de tri tagoj. 62 Kaj la ĉefpastro stariĝis, kaj diris al li:
Ĉu vi respondas nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ vi? 63 Sed Jesuo
silentadis. Kaj la ĉefpastro diris al li: Mi ĵurligas vin per Dio la vivanta,
ke vi diru al ni, ĉu vi estas la Kristo, la Filo de Dio. 64 Jesuo diris al li:
Vi diris; tamen mi diras al vi: Poste vi vidos la Filon de homo, sidantan
ĉe la dekstra mano de la Potenco, kaj venantan sur la nuboj de la ĉielo.
65 Tiam la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn, dirante: Li blasfemis; por kio ni
plu bezonas atestantojn? jen nun vi aŭdis la blasfemon: 66 kion vi opinias?
Ili respondis kaj diris: Li estas kondamninda al morto. 67 Tiam oni kraĉis
sur lian vizaĝon kaj vangofrapis lin, kaj iuj frapis lin per la manplatoj,
68 dirante: Profetu al ni, ho Kristo, kiu vin frapis?

69 Kaj Petro sidis ekstere sur la korto; kaj venis al li unu servantino,
dirante: Vi ankaŭ estis kun Jesuo, la Galileano. 70 Sed li malkonfesis antaŭ
ili ĉiuj, dirante: Mi ne scias, kion vi diras. 71 Kaj post kiam li eliris en la
vestiblon, alia vidis lin, kaj diris al la ĉeestantoj: Ĉi tiu estis ankaŭ kun
Jesuo, la Nazaretano. 72 Kaj denove li malkonfesis kun ĵuro: Mi ne konas
tiun homon. 73 Kaj post iom da tempo la apudstarantoj venis, kaj diris
al Petro: Vere vi ankaŭ estas el ili, ĉar via parolmaniero malkaŝas vin.
74 Tiam li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun homon. Kaj tuj

koko kriis. 75 Kaj Petro rememoris la vorton, kiun Jesuo parolis: Antaŭ ol
krios koko, vi trifoje malkonfesos min. Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris.

27

1 Kaj kiam venis la mateno, ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo
konsiliĝis kontraŭ Jesuo, por mortigi lin; 2 kaj ili ligis lin, kaj forkondukis
lin kaj transdonis lin al Pilato, la provincestro.

3 Tiam Judas, lia perfidinto, vidinte, ke li estas kondamnita, pentis, kaj
reportis la tridek arĝentajn monerojn al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj,
4 dirante: Mi pekis, perfidante senkulpan sangon. Sed ili diris: Kiel tio
koncernas nin? vi zorgu pri tio. 5 Kaj li ĵetis la arĝentajn monerojn en la
sanktejon, kaj eliris; kaj foririnte, pendigis sin. 6 Kaj la ĉefpastroj prenis la
arĝentajn monerojn, kaj diris: Ne konvenas meti ilin en la trezorejon, ĉar
tio estas prezo de sango. 7 Kaj ili konsiliĝis, kaj aĉetis per ili la kampon de
la potisto, por enterigi fremdulojn. 8 Tial tiu kampo estas nomata Kampo
de Sango, ankoraŭ ĝis hodiaŭ. 9 Tiam plenumiĝis tio, kio estis dirita per
la profeto Jeremia, nome: Kaj ili prenis la tridek arĝentajn monerojn,
taksoprezon de tiu, kiu estis taksita, kiujn iuj el la filoj de Izrael taksis;
10 kaj donis ilin por la kampo de la potisto, kiel la Eternulo difinis al mi.

11 Kaj Jesuo staris antaŭ la provincestro; kaj la estro demandis lin,
dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj Jesuo diris al li: Vi diras.
12 Kaj kiam la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj akuzis lin, li respondis nenion.
13 Tiam Pilato diris al li: Ĉu vi ne aŭdas, kiom da aferoj oni atestas kontraŭ
vi? 14 Kaj li ne respondis al li eĉ unu vorton, tiel ke la provincestro
tre forte miris. 15 Sed ĉe tiu festo la provincestro kutimis liberigi al la
homamaso unu malliberulon, kiun ili deziris. 16 Kaj oni havis tiam faman
malliberulon, nomatan Barabas. 17 Kiam do ili kolektiĝis, Pilato diris al ili:
Kiun vi deziras, ke mi liberigu al vi? ĉu Barabason, aŭ Jesuon, nomatan
Kristo? 18 Ĉar li sciis, ke pro envio ili transdonis lin. 19 Kaj dum li sidis sur la
tribunala seĝo, lia edzino sendis al li, por diri: Nenion havu kun tiu justulo,
ĉar mi suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li. 20 Kaj la ĉefpastroj kaj
pliaĝuloj decidigis la homamason postuli Barabason kaj pereigi Jesuon.
21 Sed la provincestro responde diris al ili: Kiun el la du vi volas, ke mi
liberigu al vi? Kaj ili diris: Barabason. 22 Pilato diris al ili: Kion do mi faros
al Jesuo, nomata Kristo? Ĉiuj diris: Li estu krucumita. 23 Kaj li diris: Kial?
kian malbonon li faris? Sed ili des pli ekkriis, dirante: Li estu krucumita.
24 Tial Pilato, vidante, ke neniel prosperas al li, sed ke kontraŭe tumulto
leviĝas, prenis akvon kaj lavis siajn manojn antaŭ la homamaso, dirante:
Mi estas senkulpa pri la sango de tiu justulo: vi zorgu pri ĝi. 25 Kaj la tuta
popolo responde diris: Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj. 26 Tiam
li liberigis al ili Barabason; sed skurĝinte Jesuon, li transdonis lin, por esti
krucumita.

27 Tiam la soldatoj de la provincestro, kondukinte Jesuon en la palacon,
kolektis al li la tutan kohorton. 28 Kaj ili senvestigis lin, kaj surmetis al li
skarlatan mantelon. 29 Kaj ili plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur
lian kapon, kaj metis kanon en lian dekstran manon; kaj ili genuis antaŭ
li, kaj mokis lin, dirante: Saluton, Reĝo de la Judoj! 30 Kaj ili kraĉis sur lin,
kaj prenis la kanon kaj frapis lian kapon. 31 Kaj mokinte lin, ili demetis de
li la mantelon, kaj surmetis al li liajn proprajn vestojn, kaj forkondukis lin,
por krucumi lin.

32 Kaj elirinte, ili trovis viron Kirenanon, nomatan Simon; tiun ili devigis,
ke li portu lian krucon. 33 Kaj veninte al loko nomata Golgota, tio estas,
Loko de Kranio, 34 ili donis al li trinki vinon kun galo enmiksita; kaj li
gustumis ĝin, kaj ne volis trinki. 35 Kaj krucuminte lin, ili dividis inter si
liajn vestojn, ĵetante lotojn; 36 kaj ili sidiĝis, kaj gardis lin tie. 37 Kaj ili
metis super lia kapo lian akuzon, skribitan: ĈI TIU ESTAS JESUO, LA REĜO
DE LA JUDOJ. 38 Tiam kun li estis krucumitaj du rabistoj, unu dekstre kaj
unu maldekstre. 39 Kaj la preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon,
40 kaj dirante: Vi, kiu detruas la sanktejon kaj rekonstruas ĝin en la daŭro
de tri tagoj, savu vin. Se vi estas la Filo de Dio, deiru de la kruco. 41 Tiel
same ankaŭ la ĉefpastroj, mokante kun la skribistoj kaj la pliaĝuloj, diris:
42 Aliajn li savis; sin mem li ne povas savi. Li ja estas Reĝo de Izrael, li nun
deiru de la kruco, kaj ni kredos al li. 43 Li apogis sin al Dio; Tiu savu lin,
se Li amas lin; ĉar li diris: Mi estas la Filo de Dio. 44 Kaj ankaŭ la rabistoj,
kiuj estis krucumitaj kun li, tiel same insultis lin.

45 Kaj de post la sesa horo fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa
horo. 46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo Jesuo ekkriis per laŭta voĉo, dirante: Eli,
Eli, lama sabaĥtani? tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min? 47 Kaj
iuj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris: Ĉi tiu vokas Elijan. 48 Kaj tuj unu
el ili kuris kaj prenis spongon kaj plenigis ĝin per vinagro, kaj metinte ĝin
sur kanon, donis al li trinki. 49 Kaj la aliaj diris: Lasu; ni vidu, ĉu venos
Elija, por savi lin. 50 Kaj Jesuo, denove kriinte per laŭta voĉo, ellasis for
la spiriton. 51 Kaj jen la kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn
de supre ĝis malsupre; kaj la tero tremis; kaj la rokoj diskrevis; 52 kaj
la tomboj malfermiĝis, kaj multaj korpoj de dormantaj sanktuloj leviĝis,
53 kaj elirinte el la tomboj post lia releviĝo, ili eniris en la sanktan urbon
kaj aperis al multaj. 54 Kaj la centestro, kaj tiuj, kiuj estis kun li gardantaj
Jesuon, kiam ili vidis la tertremon kaj la okazantaĵojn, tre timis, dirante:
Vere ĉi tiu estis Filo de Dio. 55 Kaj tie estis multaj virinoj, rigardantaj
de malproksime, kiuj sekvis Jesuon el Galileo, servante al li; 56 inter kiuj
estis Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo kaj de Joses, kaj la
patrino de la filoj de Zebedeo.

57 Kaj kiam vesperiĝis, venis riĉulo, nomata Jozef, el Arimateo, kiu mem
estis disĉiplo de Jesuo: 58 tiu, irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo. Tiam
Pilato ordonis doni ĝin. 59 Kaj Jozef prenis la korpon, kaj envolvis ĝin en
pura tolaĵo, 60 kaj metis ĝin en sian novan tombon, kiun li jam elhakis en
la roko; kaj li alrulis grandan ŝtonon al la enirejo de la tombo, kaj foriris.
61 Kaj Maria Magdalena estis tie, kaj la alia Maria, sidantaj apud la tombo.

62 La sekvantan tagon, kiu estas la tago post la Preparado, la ĉefpastroj
kaj la Fariseoj kolektiĝis al Pilato, 63 dirante: Sinjoro, ni ekrememoras,
ke tiu trompanto diris, dum li ankoraŭ vivis: Post tri tagoj mi releviĝos.
64 Ordonu do, ke oni gardu la tombon ĝis la tria tago, por ke liaj disĉiploj ne
venu kaj ne forŝtelu lin kaj ne diru al la popolo: Li releviĝis el la mortintoj;
kaj la lasta trompo estus pli malbona, ol la unua. 65 Pilato diris al ili: Vi
havas gardistaron; iru, kaj gardu ĝin laŭ via eblo. 66 Tial ili foriris kaj
gardis la tombon, sigelinte la ŝtonon, kune kun gardistaro.

28

1 Kaj sabate malfrue, kiam eklumis por la unua tago de la semajno, venis
Maria Magdalena kaj la alia Maria, por vidi la tombon. 2 Kaj jen okazis

granda tertremo; ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris el la ĉielo, kaj
venis kaj derulis la ŝtonon, kaj sidiĝis sur ĝi. 3 Lia aspekto estis kiel fulmo,
kaj lia vestaĵo estis blanka, kiel neĝo; 4 kaj pro timo al li la gardistoj tremis,
kaj fariĝis kiel malvivuloj. 5 Kaj la anĝelo responde diris al la virinoj: Ne
timu; ĉar mi scias, ke vi serĉas Jesuon, la krucumitan. 6 Li ne estas ĉi tie;
ĉar li leviĝis, kiel li diris. Venu, vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis. 7 Kaj
iru rapide, kaj diru al liaj disĉiploj: Li leviĝis el la mortintoj, kaj jen li iras
antaŭ vi en Galileon; tie vi vidos lin; jen mi sciigis al vi. 8 Kaj ili rapide
foriris de la tombo kun timo kaj granda ĝojo, kaj kuris, por sciigi al liaj
disĉiploj. 9 Kaj jen Jesuo renkontis ilin, dirante: Saluton. Kaj alveninte, ili
ekprenis liajn piedojn kaj adorkliniĝis al li. 10 Tiam Jesuo diris al ili: Ne
timu; iru, diru al miaj fratoj, ke ili foriru en Galileon, kaj tie ili min vidos.
11 Kaj dum ili iris, iuj el la gardistoj venis en la urbon, kaj rakontis al
la ĉefpastroj ĉiujn okazintaĵojn. 12 Kaj kunveninte kun la pliaĝuloj, ili
konsiliĝis kune, kaj ili donis al la soldatoj multe da mono, 13 dirante: Diru:
Liaj disĉiploj venis nokte, kaj forŝtelis lin, dum ni dormis. 14 Kaj se la
provincestro tion aŭdos, ni konvinkos lin, kaj liberigos vin de ĉia zorgo.
15 Kaj ili prenis la monon, kaj faris, kiel ili estis instruitaj; kaj tiu diro
disvastiĝis inter la Judoj ĝis hodiaŭ.
16 Sed la dek unu disĉiploj iris en Galileon, sur la monton, kiun Jesuo jam
difinis al ili. 17 Kaj kiam ili vidis lin, ili adorkliniĝis al li; sed kelkaj dubis.
18 Kaj Jesuo venis al ili, kaj diris al ili: Estas donita al mi ĉia aŭtoritato en
la ĉielo kaj sur la tero. 19 Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin
en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito; 20 instruante
ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn,
ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MARKO

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo, Filo de Dio.
2 Kiel estas skribite en la profeto Jesaja:
Jen Mi sendas Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos vian vojon;
3 Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn;
4 venis Johano, kiu baptis en la dezerto kaj predikis la bapton de pento
por la pardonado de pekoj. 5 Kaj eliris al li la tuta Juduja distrikto, kaj ĉiuj
Jerusalemanoj; kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan, konfesante
siajn pekojn. 6 Kaj Johano estis vestita per kamelharaĵo kaj leda zono
ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj li manĝadis akridojn kaj sovaĝan mielon. 7 Kaj li
predikis, dirante: Venas post mi tiu, kiu estas pli potenca ol mi; la rimenon
de liaj ŝuoj mi ne estas inda, kliniĝinte, malligi. 8 Mi vin baptis per akvo;
sed li vin baptos per la Sankta Spirito.
9 Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el Nazaret de Galileo, kaj estis baptita
de Johano en Jordan. 10 Kaj tuj kiam li eliris el la akvo, li vidis la ĉielon
fenditan, kaj la Spiriton kiel kolombo malsuprenirantan sur lin; 11 kaj venis
voĉo el la ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron.
12 Kaj tuj la Spirito pelis lin for en la dezerton. 13 Kaj li estis en la dezerto
kvardek tagojn, tentata de Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj bestoj, kaj la
anĝeloj servadis al li.
14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo iris en Galileon, predikante
la evangelion de Dio, 15 kaj dirante: La tempo jam plenumiĝis, kaj la regno
de Dio alproksimiĝis; pentu, kaj kredu al la evangelio.
16 Kaj irante apud la Galilea Maro, li vidis Simonon, kaj Andreon, fraton
de Simon, ĵetantajn reton en la maron; ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 17 Kaj
Jesuo diris al ili: Venu post mi, kaj mi igos vin fariĝi kaptistoj de homoj.
18 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj sekvis lin. 19 Kaj irinte iom antaŭen, li
vidis Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, lian fraton, kiuj ankaŭ estis
en la ŝipeto, riparante la retojn. 20 Kaj tuj li alvokis ilin; kaj ili lasis sian
patron Zebedeo en la ŝipeto kun la dungitoj, kaj foriris post li.
21 Kaj ili iris en Kapernaumon, kaj tuj en la sabato li eniris en la
sinagogon kaj instruis. 22 Kaj oni miris pro lia instruado; ĉar li instruis
kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel la skribistoj. 23 Kaj en ilia sinagogo
estis viro kun malpura spirito; kaj li ekkriis, 24 dirante: Kio estas inter ni
kaj vi, Jesuo Nazaretano? ĉu vi venis, por pereigi nin? mi scias, kiu vi
estas: la Sanktulo de Dio. 25 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu,
kaj eliru el li. 26 Kaj la malpura spirito konvulsiigis lin, kaj, laŭte kriinte,
eliris el li. 27 Kaj ĉiuj miregis tiom, ke ili diskutis inter si, dirante: Kio estas
ĉi tio? jen nova instruado! kun aŭtoritato li ordonas eĉ al la malpuraj
spiritoj, kaj ili obeas lin. 28 Kaj tuj la famo pri li disvastiĝis ĉie en la tutan
ĉirkaŭaĵon de Galileo.
29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili eniris en la domon de Simon kaj
Andreo, kun Jakobo kaj Johano. 30 Sed la bopatrino de Simon kuŝis malsana
de febro; kaj tuj oni sciigis al li pri ŝi; 31 kaj veninte, li prenis ŝian manon
kaj levis ŝin; kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi servis al ili.

32 Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni venigis al li ĉiujn, kiuj estis
malsanaj kaj demonhavantaj. 33 Kaj la tuta urbo kolektiĝis ĉe la pordo.
34 Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis de diversaj malsanoj, kaj elpelis
multajn demonojn; kaj li ne permesis al la demonoj paroli, ĉar ili konis
lin.
35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis, kaj foriris en dezertan
lokon, kaj tie preĝadis. 36 Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin; 37 kaj ili
trovis lin, kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas. 38 Kaj li diris al ili: Ni iru aliloken
en la proksimajn urbetojn, por ke mi tie ankaŭ prediku; ĉar por tio mi
venis. 39 Kaj li iris, predikante en iliaj sinagogoj tra la tuta Galileo, kaj
elpelante la demonojn.
40 Kaj venis al li leprulo, alvokante lin, kaj genuinte, li diris al li: Se vi
nur volas, vi povas min purigi. 41 Kaj kortuŝite, li etendis la manon kaj
tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas; estu purigita. 42 Kaj tuj la lepro foriris de
li, kaj li fariĝis pura. 43 Kaj severe avertinte lin, li tuj forsendis lin, 44 kaj
diris al li: Zorgu, ke vi diru nenion al iu; sed iru, montru vin al la pastro,
kaj oferu pro via purigado tion, kion Moseo ordonis, por atesto al ili. 45 Sed
li eliris, kaj komencis diligente rakonti kaj disfamigi la aferon, tiel ke Jesuo
jam ne povis malkaŝe eniri en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj;
kaj oni venis al li el ĉie.

2

1 Kaj kiam li revenis en Kapernaumon post kelke da tagoj, oni sciiĝis,
ke li estas en domo. 2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke jam ne estis loko eĉ
apud la pordo; kaj li parolis al ili la vorton. 3 Kaj oni venis, alportante al
li paralizulon, portatan de kvar homoj. 4 Kaj ne povante alproksimiĝi al
li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton, kie li estis; kaj trafosinte
ĝin, ili mallevis la liton, sur kiu kuŝis la paralizulo. 5 Kaj Jesuo, vidante
ilian fidon, diris al la paralizulo: Filo, viaj pekoj estas pardonitaj. 6 Sed
estis iuj el la skribistoj tie, sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj: 7 Kial tiu
tiel parolas? li blasfemas: kiu povas pardoni pekojn, krom Dio sola? 8 Kaj
Jesuo, tuj eksciante en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili: Kial vi
tion diskutas en viaj koroj? 9 Kio estas pli facila: diri al la paralizulo: Viaj
pekoj estas pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu, prenu vian liton, kaj piediru? 10 Sed
por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero pardoni
pekojn — li diris al la paralizulo: 11 Mi diras al vi: Leviĝu, prenu vian liton,
kaj iru al via domo. 12 Kaj li leviĝis, kaj tuj prenis la liton, kaj eliris antaŭ
ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis, kaj gloris Dion, dirante: Neniam ni vidis ion tian.
13 Kaj denove li eliris al la marbordo, kaj la tuta homamaso venis al
li, kaj li instruis ilin. 14 Kaj preterpasante, li vidis Levin, filon de Alfeo,
sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj li stariĝis, kaj
sekvis lin. 15 Kaj li sidis ĉe manĝo en lia domo, kaj multaj impostistoj
kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj; ĉar ili estis multaj, kaj ili
sekvis lin. 16 Kaj la skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li manĝas kun la
pekuloj kaj la impostistoj, diris al liaj disĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun
impostistoj kaj pekuloj. 17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al ili: Ne la sanuloj
bezonas kuraciston, sed la malsanuloj: mi venis, por alvoki ne justulojn,
sed pekulojn.
18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj estis fastantaj, kaj oni venis,
kaj diris al li: Kial fastas la disĉiploj de Johano kaj de la Fariseoj, sed viaj
ne fastas? 19 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas fasti,

dum la fianĉo estas kun ili? Tiel longe, kiel ili havas kun si la fianĉon,
ili ne povas fasti. 20 Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de
ili, kaj tiam ili fastos en tiuj tagoj. 21 Neniu alkudras flikaĵon el nefulita
drapo sur malnovan veston; alie la nova plenigaĵo ion forprenas de la
malnova ŝtofo, kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 22 Kaj neniu enverŝas novan
vinon en malnovajn felsakojn; alie la vino krevigos la felsakojn, kaj la vino
elfluos kaj la felsakoj detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon en novajn
felsakojn.
23 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj komencis dum
la vojiro deŝiri la spikojn. 24 Kaj la Fariseoj diris al li: Jen kial ili en la sabato
faras tion, kio ne estas permesata? 25 Kaj li diris al ili: Ĉu vi neniam legis,
kion faris David, kiam li havis bezonon kaj malsatis, li kaj liaj kunuloj?
26 Ke li eniris en la domon de Dio, kiam Ebjatar estis ĉefpastro, kaj manĝis
la panojn de propono, kiujn manĝi ne estas permesate krom al la pastroj,
kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj? 27 Kaj li diris al ili: La sabato estiĝis por
la homo, kaj ne la homo por la sabato; 28 tial la Filo de homo estas sinjoro
eĉ de la sabato.

3

1 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie estis viro, havanta manon
velkintan. 2 Kaj oni observis lin, ĉu en la sabato li lin sanigos, por ke ili
povu lin akuzi. 3 Kaj li diris al la viro, kiu havis la velkintan manon: Stariĝu
en la mezo. 4 Kaj li diris al ili: Ĉu estas permesate bonfari en sabato, aŭ
malbonfari? savi vivon, aŭ mortigi? Sed ili silentis. 5 Kaj kiam kun kolero
li ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite pro la obstiniĝo de ilia koro, li diris al la
viro: Etendu vian manon. Kaj li etendis ĝin, kaj lia mano resaniĝis. 6 Kaj
la Fariseoj eliris, kaj tuj konsiliĝis kun la Herodanoj kontraŭ li, kiamaniere
lin pereigi.
7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro; kaj granda homamaso
el Galileo sekvis lin. Kaj el Judujo 8 kaj el Jerusalem kaj el Edom kaj
el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Cidon, grandnombra homamaso,
aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li. 9 Kaj li diris al siaj disĉiploj, ke
malgranda ŝipeto estu je lia dispono, pro la homamaso, por ke oni ne
premu lin; 10 ĉar multajn li jam sanigis, tiel ke ĉiuj, kiuj havis malsanojn,
premadis sur lin, por tuŝi lin. 11 Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis
lin, falis antaŭ li, kaj kriis, dirante: Vi estas la Filo de Dio. 12 Kaj li severe
admonis ilin, ke ili ne konatigu lin.
13 Kaj li supreniris sur la monton, kaj alvokis tiujn, kiujn li mem volis;
kaj ili venis al li. 14 Kaj li elektis dek du, kiujn ankaŭ li nomis apostoloj,
por ke ili estu kun li, kaj por ke li dissendu ilin por prediki, 15 kaj por
havi aŭtoritaton elpeli demonojn: 16 kaj Simonon li alnomis Petro; 17 kaj
Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, fraton de Jakobo, kaj tiujn li
alnomis Boanerges, tio estas, Filoj de tondro; 18 kaj Andreon kaj Filipon
kaj Bartolomeon kaj Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de Alfeo, kaj
Tadeon, kaj Simonon, la Fervorulon, 19 kaj Judason Iskariotan, kiu ankaŭ
perfidis lin.
Kaj li venis en domon. 20 Kaj denove la homamaso kunvenis tiel, ke ili ne
povis eĉ manĝi panon. 21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eliris, por kapti lin,
ĉar ili diris: Li frenezas. 22 Kaj la skribistoj, kiuj alvenis el Jerusalem, diris:
Li havas Baal-Zebubon; per la estro de la demonoj li elpelas la demonojn.
23 Kaj li alvokis ilin, kaj parolis al ili parabole: Kiel povas Satano elpeli

Satanon? 24 Kaj se regno estas dividita kontraŭ si, tiu regno ne povas stari.
25 Kaj se domo estas dividita kontraŭ si, tiu domo ne povas stari. 26 Kaj
se Satano ribelis kontraŭ si kaj estas dividita, li ne povas stari, sed havas
finon. 27 Sed neniu povas eniri en la domon de la fortulo kaj trarabi liajn
posedaĵojn, se unue li ne ligos la fortulon, kaj poste li trarabos lian domon.
28 Vere mi diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj estos pardonitaj al la filoj de homoj, kaj
iliaj blasfemoj, per kiuj ajn ili blasfemos; 29 sed iu, kiu blasfemos kontraŭ la
Sankta Spirito, eterne ne havos pardonon, sed estas kulpa pri eterna peko;
30 ĉar oni diris: Li havas malpuran spiriton.

31 Kaj jen alvenis lia patrino kaj liaj fratoj, kaj starante ekstere, ili sendis
al li, vokante lin. 32 Kaj homamaso sidis ĉirkaŭ li; kaj oni diris al li: Jen via
patrino kaj viaj fratoj ekstere vin serĉas. 33 Kaj li respondis al ili, dirante:
Kiuj estas mia patrino kaj miaj fratoj? 34 Kaj ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj
ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia patrino kaj miaj fratoj! 35 Ĉar kiu ajn
faros la volon de Dio, tiu estas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

4

1 Kaj denove li komencis instrui apud la maro. Kaj kolektiĝis al li tre
granda homamaso tiel, ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis sur la maro; kaj
la tuta homamaso estis sur la tero apud la maro. 2 Kaj li multe instruis
ilin per paraboloj, kaj diris al ili en sia instruado: 3 Aŭskultu: jen semisto
eliris, por semi; 4 kaj dum li semis, iuj semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj
venis kaj formanĝis ilin. 5 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kie ili ne havis
multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis profundecon de tero;
6 kaj kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili ne havis radikon, ili
forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis ilin,
kaj ili ne donis frukton. 8 Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj donis frukton,
kreskante kaj multobliĝante, kaj produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj
centoble. 9 Kaj li diris: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

10 Kaj kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun la dek du, demandis lin
pri la paraboloj. 11 Kaj li diris al ili: Al vi estas donite scii la misteron de la
regno de Dio; sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio estas farata per paraboloj;
12 por ke, vidante, ili vidu, sed ne rimarku; kaj aŭdante, ili aŭdu, sed
ne komprenu; por ke neniam ili konvertiĝu kaj pardoniĝu. 13 Kaj li diris
al ili: Ĉu vi ne scias ĉi tiun parabolon? kiel do vi povos kompreni ĉiujn
parabolojn? 14 La semisto semas la vorton. 15 Jen do tiuj, kiuj estas apud
la vojo, kie estas semata la vorto; kaj kiam ili aŭdis, tuj venas Satano, kaj
forprenas la vorton, en ili semitan. 16 Kaj tiel same jen la semitaj ĉe la
ŝtonaj lokoj: ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin; 17 kaj ili
ne havas en si radikon, sed restas nur portempe; kiam do venas sufero aŭ
persekuto pro la vorto, tuj ili falpuŝiĝas. 18 Kaj jen la semitaj ĉe la dornoj:
tiuj, kiuj aŭdis la vorton; 19 sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo de
riĉo kaj la deziroj al aliaj aferoj, enirante, sufokas la vorton, kaj ĝi fariĝas
senfrukta. 20 Kaj jen la semitaj ĉe la bona tero: tiuj, kiuj aŭdas la vorton
kaj akceptas ĝin, kaj donas frukton, jen tridekoble, kaj jen sesdekoble, kaj
jen centoble.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo enportiĝas, por esti metita sub
grenmezurilon aŭ sub liton, kaj ne por stari sur la lampingo? 22 Ĉar nenio
estas kaŝita krom por tio, ke ĝi estu malkaŝita; nek io estas sekreta krom
por tio, ke ĝi estu aperigita. 23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

24 Kaj li diris al ili: Atentu, kion vi aŭdas; per kia mezuro vi mezuras, laŭ
tiu sama oni mezuros al vi, kaj eĉ faros al vi aldonon. 25 Ĉar al tiu, kiu
havas, estos donite; sed for de tiu, kiu ne havas, estos prenita eĉ tio, kion
li havas.

26 Kaj li diris: Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ homo ĵetus semojn sur la
teron, 27 kaj dormus kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj burĝonus kaj
kreskus, li ne scias kiel. 28 Aŭtomate la tero donas frukton, unue folion,
poste spikon, poste plenan grenon en spiko. 29 Sed kiam la frukto estas
preta, li tuj svingas la rikoltilon, ĉar venis la rikolto.

30 Kaj li diris: Al kio ni komparu la regnon de Dio? aŭ per kia parabolo
ni montru ĝin? 31 Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur la teron,
estas pli malgranda ol ĉiuj aliaj semoj, kiuj estas sur la tero, 32 tamen
semite, kreskas kaj fariĝas pli granda ol ĉiuj legomoj, kaj elmetas grandajn
branĉojn, tiel ke sub ĝia ombro povas ekloĝi la birdoj de la ĉielo.

33 Kaj per multaj tiaj paraboloj li parolis al ili la vorton laŭ tio, kiel ili
povis aŭskulti; 34 kaj sen parabolo li ne parolis al ili; sed private li klarigis
ĉion al siaj disĉiploj.

35 Kaj en tiu tago, kiam vesperiĝis, li diris al ili: Ni transiru al la alia
bordo. 36 Kaj forsendinte la homamason, ili kondukis lin kun si, kiel li estis
en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akompanis lin. 37 Kaj okazis granda ventego,
kaj ondoj batis en la ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis jam pleniĝanta. 38 Kaj
li estis dormanta en la posta parto sur la kuseno; kaj ili vekis lin, kaj diris
al li: Majstro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke ni pereas? 39 Kaj vekite, li admonis
la venton, kaj diris al la maro: Silentu, kvietiĝu. Kaj la vento ĉesiĝis, kaj
fariĝis granda sereno. 40 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj? ĉu vi
ankoraŭ ne havas fidon? 41 Kaj ili timis treege, kaj diris unu al alia: Kiu do
estas ĉi tiu? ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.

5

1 Kaj ili venis trans la maron en la landon de la Gerasenoj. 2 Kaj kiam li
elvenis el la ŝipeto, tuj lin renkontis el la tomboj viro, havanta malpuran
spiriton, 3 kiu havis loĝejon en la tomboj, kaj jam neniu povis ligi lin eĉ
per kateno; 4 ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per katenoj kaj ĉenoj, kaj la ĉenoj
estis disŝiritaj de li kaj la katenoj frakasitaj; kaj neniu kapablis malsovaĝigi
lin. 5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage, inter la tomboj kaj sur la montoj, li kriadis
kaj sin tranĉis per ŝtonoj. 6 Kaj, vidinte Jesuon el malproksime, li kuris
kaj adorkliniĝis al li; 7 kaj kriante per laŭta voĉo, li diris: Kio estas inter
mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta? Mi vin ĵurpetas per Dio, ke vi ne
turmentu min. 8 Ĉar li diris al li: Eliru, ho malpura spirito, el la viro. 9 Kaj
li demandis lin: Kia estas via nomo? Kaj li respondis, dirante: Mia nomo
estas Legio, ĉar ni estas multaj. 10 Kaj li multe petegis, ke li ne forsendu ilin
el la lando. 11 Kaj estis tie sur la monto granda grego da porkoj paŝtiĝantaj.
12 Kaj ili petegis lin, dirante: Sendu nin en la porkojn, por ke ni eniru en
ilin. 13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elirinte, la malpuraj spiritoj eniris en
la porkojn; kaj la grego kuris rapide malsupren de la krutaĵo en la maron,
ĉirkaŭ du miloj, kaj sufokiĝis en la maro. 14 Kaj iliaj paŝtistoj forkuris, kaj
rakontis la aferon en la urbo kaj en la kamparo. Kaj oni venis, por vidi,
kio okazis. 15 Kaj ili venis al Jesuo, kaj vidis la demonhavinton, kiu havis la
legion, sidanta, vestita kaj en sana prudento; kaj ili timis. 16 Kaj la vidintoj
rakontis al ili, kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj pri la porkoj.
17 Kaj ili komencis petegi lin, ke li foriru el iliaj limoj. 18 Kaj kiam li eniris

en la ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke li povu esti kun li. [19] Kaj
li ne permesis al li, sed diris al li: Iru al via domo, al la viaj, kaj rakontu
al ili ĉion, kion faris la Eternulo por vi, kaj kiel Li kompatis vin. [20] Kaj li
foriris, kaj komencis famigi en Dekapolis ĉion, kion faris Jesuo por li; kaj
ĉiuj miregis.

[21] Kaj kiam Jesuo retransiris en la ŝipeto al la alia bordo, granda
homamaso kolektiĝis al li; kaj li estis apud la maro. [22] Kaj venis unu el la
sinagogestroj, nomata Jairo, kaj ekvidinte lin, falis antaŭ liaj piedoj, [23] kaj
insiste lin petegis, dirante: Mia filineto estas en lasta ekstremo; venu do
kaj metu viajn manojn sur ŝin, por ke ŝi saviĝu kaj vivu. [24] Kaj li iris kun
li, kaj granda homamaso sekvis lin kaj premis lin.

[25] Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, [26] kaj multe suferis
pro multaj kuracistoj, kaj elspezis sian tutan havon, kaj estis neniel helpita,
sed kontraŭe eĉ pli malsaniĝis, [27] aŭdinte pri Jesuo, venis en la homamaso
malantaŭ lin, kaj tuŝis lian mantelon. [28] Ĉar ŝi diris: Se mi nur tuŝos lian
mantelon, mi estos sanigita. [29] Kaj tuj la fonto de ŝia sango sekiĝis, kaj ŝi
korpe sentis, ke ŝi resaniĝis el sia malsano. [30] Kaj Jesuo, tuj sentante en si,
ke la potenco eliris, turnis sin en la homamaso, kaj diris: Kiu tuŝis mian
veston? [31] Kaj liaj disĉiploj diris al li: Vi vidas la homamason, premantan
vin, kaj ĉu vi diras: Kiu min tuŝis? [32] Kaj li ĉirkaŭrigardis, por vidi tiun,
kiu tion faris. [33] Sed la virino, timigita kaj tremanta, sciante, kio fariĝis al
ŝi, venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan veron. [34] Kaj li diris al ŝi:
Filino, via fido vin savis; iru en paco, kaj estu sana el via malsano.

[35] Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo de la sinagogestro,
dirante: Via filino mortis; kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston? [36] Sed
Jesuo, ne atentante la parolon diritan, diris al la sinagogestro: Ne timu,
nur kredu. [37] Kaj li ne permesis al iu sekvi kun li, krom Petro kaj Jakobo,
kaj Johano, frato de Jakobo. [38] Kaj ili venis al la domo de la sinagogestro,
kaj li vidis tumulton, kaj homojn plorantajn kaj funebre ĝemantajn. [39] Kaj
enirinte, li diris al ili: Kial vi tumultas kaj ploras? la infanino ne mortis,
sed dormas. [40] Kaj ili mokridis lin. Tamen, foriginte ĉiujn, li kondukis la
patron de la infanino kaj la patrinon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj eniris
tien, kie estis la infanino. [41] Kaj preninte la manon de la infanino, li diris
al ŝi: Talita kumi; tio estas: Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu. [42] Kaj tuj
leviĝis la knabineto kaj piediris; ĉar ŝi estis dekdujara. Kaj ili miris kun
granda mirego. [43] Kaj li severe admonis ilin, ke neniu sciiĝu pri tio; kaj li
ordonis doni al ŝi manĝi.

6

[1] Kaj li eliris de tie, kaj venis en sian patrujon; kaj liaj disĉiploj lin sekvis.
[2] Kaj kiam venis la sabato, li komencis instrui en la sinagogo; kaj multaj,
lin aŭdante, miris, dirante: De kie tiu viro havas tion? kaj: Kia estas la
saĝeco donita al li? kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj manoj?
[3] Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria, kaj frato de Jakobo kaj
Joses kaj Judas kaj Simon? kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉi tie ĉe ni? Kaj ili
ofendiĝis pro li. [4] Kaj Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen honoro, krom
en sia patrujo kaj inter siaj parencoj kaj en sia domo. [5] Kaj li povis tie fari
nenian potencaĵon, krom tio, ke li metis la manojn sur kelkajn senfortulojn
kaj ilin resanigis. [6] Kaj li miris pro ilia nekredemo.

Kaj li rondevizitis la vilaĝojn, instruante.

7 Kaj li alvokis al si la dek du, kaj komencis forsendi ilin duope; kaj
li donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj; 8 kaj li ordonis, ke ili
portu nenion por la vojo krom nur bastono — nek panon, nek saketon, nek
monon en sia zono; 9 sed ili iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne surmetu
du tunikojn. 10 Kaj li diris al ili: Kie ajn vi eniros en domon, tie loĝu, ĝis vi
foriros el tiu loko. 11 Kaj se ie ajn oni vin ne akceptos, nek vin aŭskultos,
tiam el tie forirante, deskuu la polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto
al ili. 12 Kaj foririnte, ili predikis, ke oni pentu. 13 Kaj ili elpeladis multajn
demonojn, kaj ŝmiradis per oleo multajn malsanulojn kaj ilin sanigadis.

14 Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio, ĉar lia nomo jam konatiĝis; kaj li diris:
Johano, la Baptisto, leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias
en li. 15 Sed aliaj diris: Tiu estas Elija. Kaj aliaj diris: Tiu estas profeto,
kvazaŭ unu el la profetoj. 16 Sed, tion aŭdinte, Herodo diris: Johano, kiun
mi senkapigis, leviĝis. 17 Ĉar Herodo mem jam sendis, kaj arestis Johanon,
kaj ligis lin en malliberejo pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato Filipo,
ĉar li estis edziĝinta kun ŝi. 18 Ĉar Johano diris al Herodo: Ne decas,
ke vi havu la edzinon de via frato. 19 Kaj Herodias klopodis kontraŭ li,
kaj deziris mortigi lin, kaj ne povis; 20 ĉar Herodo timis Johanon, sciante,
ke li estas viro justa kaj sankta, kaj nepre gardis lin. Kaj aŭskultante
lin, li embarasiĝis, kaj aŭskultis lin volonte. 21 Kaj kiam venis oportuna
tago, kiam Herodo pro sia naskotago faris vespermanĝon al siaj nobeloj
kaj milestroj kaj ĉefoj de Galileo, 22 eniris la filino de Herodias mem kaj
dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodo kaj al liaj kunmanĝantoj; kaj la reĝo diris al
la knabino: Petu de mi, kion ajn vi volas, kaj mi tion donos al vi. 23 Kaj li
ĵuris al ŝi: Kion ajn vi petos de mi, mi tion donos al vi, ĝis duono de mia
regno. 24 Kaj elirinte, ŝi diris al sia patrino: Kion mi petu? Kaj tiu diris: La
kapon de Johano, la Baptisto. 25 Kaj ŝi tuj eniris rapide al la reĝo, kaj petis,
dirante: Mi deziras, ke vi tuj donu al mi sur plado la kapon de Johano, la
Baptisto. 26 Kaj la reĝo fariĝis tre malĝoja; tamen pro siaj ĵuroj kaj pro la
kunmanĝantoj li ne volis rifuzi al ŝi. 27 Kaj tuj la reĝo elsendis soldaton
el sia gardistaro, kaj ordonis alporti lian kapon; kaj elirinte, tiu senkapigis
lin en la malliberejo, 28 kaj alportis lian kapon sur plado, kaj donis ĝin al la
knabino; kaj la knabino donis ĝin al sia patrino. 29 Kaj kiam liaj disĉiploj
aŭdis, ili venis kaj forportis lian korpon, kaj metis ĝin en tombon.

30 Kaj la apostoloj kolektiĝis al Jesuo, kaj rakontis al li ĉion, kion ili faris
kaj instruis. 31 Kaj li diris al ili: Venu mem aparte en dezertan lokon, kaj
iom ripozu. Ĉar estis multaj venantaj kaj irantaj, kaj ili ne havis oportunon
eĉ por manĝi. 32 Kaj ili foriris en la ŝipeto al dezerta loko aparte. 33 Kaj oni
vidis ilin forirantajn, kaj multaj rekonis ilin, kaj piede oni kuris tien el ĉiuj
urboj kaj antaŭvenis ilin. 34 Kaj li elvenis, kaj vidis grandan homamason,
kaj li kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston; kaj
li komencis instrui al ili multon. 35 Kaj kiam la horo jam estis malfrua,
liaj disĉiploj venis al li, kaj diris: La loko estas dezerta, kaj la horo estas
jam malfrua; 36 forsendu ilin, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn kampojn kaj
vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝaĵon. 37 Sed li responde diris al ili: Vi donu al
ili manĝi. Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru kaj aĉetu panojn por ducent denaroj,
kaj donu al ili manĝi? 38 Kaj li diris al ili: Kiom da panoj vi havas? iru,
por vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin, kaj du fiŝojn. 39 Kaj li ordonis al
ili, ke ĉiuj sidiĝu laŭgrupe sur la verda herbo. 40 Kaj ili sidiĝis en aroj,
centope kaj kvindekope. 41 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj

suprenrigardinte al la ĉielo, li benis kaj dispecigis la panojn, kaj donis al
la disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj li dividis la du fiŝojn inter ĉiuj. 42 Kaj
ĉiuj manĝis kaj satiĝis. 43 Kaj oni kolektis da fragmentoj dek du korbojn,
kaj ankaŭ el la fiŝoj. 44 Kaj tiuj, kiuj manĝis la panojn, estis kvin mil viroj.
45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ
li al la alia bordo, al Betsaida, dum li forsendos la homamason. 46 Kaj
adiaŭinte ilin, li foriris sur la monton, por preĝi. 47 Kaj kiam vesperiĝis,
la ŝipeto estis meze de la maro, kaj li sola sur la tero. 48 Kaj vidante ilin
laborantaj en malfacila remado, ĉar la vento estis kontraŭa al ili, ĉirkaŭ
la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili, irante sur la maro, kaj li
volis preterpasi ilin; 49 sed ili, vidante lin iranta sur la maro, supozis, ke ĝi
estas fantomo, kaj ili ekkriis; 50 ĉar ĉiuj vidis lin kaj maltrankviliĝis. Sed
li tuj parolis kun ili, kaj diris al ili: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 51 Kaj li
supreniris al ili en la ŝipeton, kaj la vento ĉesiĝis; kaj ili sentis grandan
miregon; 52 ĉar ili ne komprenis pri la panoj, ĉar ilia koro estis sensenta.
53 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret, kaj alligis la ŝipeton.
54 Kaj kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj oni rekonis lin, 55 kaj kuris tra tiu tuta
regiono, kaj komencis ĉirkaŭporti la malsanulojn sur iliaj litoj tien, kie ili
aŭdis, ke li estas. 56 Kaj kien ajn li eniris, en vilaĝojn aŭ en urbojn aŭ sur
la kamparon, ili demetis la malsanulojn sur la placoj, kaj petegis lin, ke ili
tuŝu nur la randon de lia vesto; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, resaniĝis.

7

1 Kaj kolektiĝis al li la Fariseoj kaj iuj el la skribistoj, kiuj venis el
Jerusalem, 2 kaj jam vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon kun
manoj profanaj, tio estas nelavitaj. 3 Kaj la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili
ne lavis zorge la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de la antaŭuloj;
4 kaj veninte el komercejo, ili ne manĝas, ne sin lavinte; kaj estas multaj
aliaj aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trempon de pokaloj kaj mezurpotoj
kaj kupraj vazoj. 5 Kaj lin demandis la Fariseoj kaj la skribistoj: Kial ne
faras viaj disĉiploj laŭ la tradicio de la antaŭuloj, sed manĝas panon kun
manoj profanaj? 6 Kaj li diris al ili: Bone profetis Jesaja pri vi hipokrituloj,
kiel estas skribite:

Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime de Mi.
7 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj.

8 Ĉar, forlasinte la ordonon de Dio, vi tenas la tradicion de homoj. 9 Kaj
li diris al ili: Efektive vi forrifuzas la ordonon de Dio, por observi vian
tradicion. 10 Ĉar Moseo diris: Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj:
Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon, tiu nepre mortu. 11 Sed vi
diras: Se iu diros al sia patro aŭ sia patrino: Korban, tio estas Oferdono,
estu tio, per kio vi povus profiti de mi, 12 vi jam ne permesas al li fari
ion por sia patro aŭ sia patrino; 13 vantigante la vorton de Dio per via
tradicio, kiun vi transdonis; kaj multajn tiajn aferojn vi faras. 14 Kaj denove
alvokinte la homamason, li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu:
15 ekzistas nenio, kio, enirante en homon de ekstere, povas lin profani;
sed kio eliras el homo, tio profanas la homon. 16 Kiu havas orelojn por
aŭdi, tiu aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en domon for de la homamaso, liaj
disĉiploj demandis lin pri la parabolo. 18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ

estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne konscias, ke ĉio, eniranta de ekstere
en homon, ne povas profani lin; 19 ĉar ĝi eniras ne en lian koron, sed
en la ventron, kaj eliras en apartan lokon? Tion li diris, indigante ĉiajn
manĝaĵojn. 20 Kaj li diris: Kio elvenas el homo, tio profanas la homon.
21 Ĉar de interne, el la koro de homoj, eliras malvirtaj pensoj, malĉastaĵoj,
22 ŝteloj, mortigoj, adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco, voluptoj, malica
okulo, blasfemo, aroganteco, malsaĝeco; 23 ĉiuj tiuj malbonoj elvenas de
interne kaj profanas la homon.

24 Kaj irinte de tie, li venis en la limojn de Tiro kaj Cidon. Kaj enirinte
en domon, li volis, ke neniu sciu; sed li ne povis esti kaŝita. 25 Sed aŭdinte
pri li, iu virino, kies filineto havis malpuran spiriton, venis kaj falis antaŭ
liaj piedoj. 26 Kaj la virino estis Grekino, rase Sirofenika. Kaj ŝi petis lin,
ke li elpelu la demonon el ŝia filino. 27 Kaj li diris al ŝi: Lasu unue satigi
la infanojn, ĉar ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la
hundetoj. 28 Sed ŝi respondis kaj diris al li: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj
sub la tablo manĝas el la panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj li diris al ŝi: Pro
ĉi tiu vorto iru vian vojon; la demono eliris el via filino. 30 Kaj kiam ŝi iris
en sian domon, ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la demonon
foririnta.

31 Kaj denove foririnte el la limoj de Tiro, li venis tra Cidon al la Galilea
Maro, tra la mezo de la limoj de Dekapolis. 32 Kaj oni kondukis al li
viron surdan kaj apenaŭ parolkapablan, kaj petis lin, ke li metu sian
manon sur lin. 33 Kaj kondukinte lin el la homamaso en apartan lokon,
li metis siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte, li tuŝis lian langon;
34 kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ĝemis, kaj diris al li: Efata, tio
estas: Malfermiĝu. 35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis, kaj la ligilo de lia lango
malstreĉiĝis, kaj li parolis klare. 36 Kaj li admonis ilin, ke oni diru tion
al neniu; sed ju pli li malpermesis, des pli multe ili ĉie sciigis ĝin. 37 Kaj
supermezure ili miregis, dirante: Li faris ĉion bone; li igas la surdulojn
aŭdi, kaj la mutulojn paroli.

8

1 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda homamaso, kaj ili nenion havis
manĝi, li alvokis al si siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: 2 Mi kortuŝiĝas pro la
homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe mi kaj nenion havas manĝi; 3 kaj
se mi forsendos ilin fastantaj al iliaj domoj, ili laciĝos sur la vojo; kaj iuj
el ili venis de malproksime. 4 Kaj liaj disĉiploj respondis al li: De kie oni
povos satigi ĉi tiujn homojn per panoj ĉi tie en dezerto? 5 Kaj li demandis
ilin: Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep. 6 Kaj li ordonis al la
homamaso sidiĝi sur la tero; kaj li prenis la sep panojn, kaj doninte dankon,
li dispecigis ilin, kaj donis al la disĉiploj por disdoni; kaj ili disdonis al la
homamaso. 7 Kaj ili havis kelkajn malgrandajn fiŝojn; kaj beninte ilin, li
ordonis disdoni ilin ankaŭ. 8 Kaj ili manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis
da postrestintaj fragmentoj sep korbegojn. 9 Kaj ili estis proksimume kvar
mil, kaj li forsendis ilin. 10 Kaj tuj enirinte en la ŝipeton kun siaj disĉiploj,
li iris al la regiono Dalmanuta.

11 Kaj alvenis la Fariseoj, kaj komencis diskuti kun li, serĉante ĉe li signon
el la ĉielo, por provi lin. 12 Kaj forte ĝeminte en sia spirito, li diris: Kial ĉi
tiu generacio serĉas signon? vere, mi diras al vi: Nenia signo estos donita
al ĉi tiu generacio. 13 Kaj forlasinte ilin, li denove enŝipiĝis kaj transiris al
la alia bordo.

14 Kaj ili forgesis preni panojn; kaj nur unu panon ili havis kun si en
la ŝipeto. 15 Kaj li admonis ilin, dirante: Zorgu, gardu vin kontraŭ la
fermentaĵo de la Fariseoj kaj la fermentaĵo de Herodo. 16 Kaj ili diskutis
unu kun la alia, dirante: Ĉar ni ne havas panojn. 17 Kaj Jesuo, eksciante
tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio, ke vi ne havas panon? ĉu
vi ankoraŭ ne konscias nek komprenas? ĉu via koro estas obstinigita?
18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn havante, ĉu vi ne aŭdas?
kaj ĉu vi ne memoras? 19 Kiam mi dispecigis la kvin panojn por la kvin mil,
kiom da korboj da fragmentoj vi kolektis? Ili respondis al li: Dek du. 20 Kaj
kiam la sep por la kvar mil, kiom da korbegoj da fragmentoj vi kolektis?
Kaj ili respondis al li: Sep. 21 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas?

22 Kaj ili alvenis al Betsaida. Kaj oni alkondukis al li blindulon, kaj
petegis, ke li tuŝu lin. 23 Kaj preninte la manon de la blindulo, li elkondukis
lin ekster la vilaĝon; kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj surmetinte la
manojn sur lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion? 24 Kaj li ekrigardis, kaj
diris: Mi vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ arbojn irantajn. 25 Tiam
denove li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li fikse rigardis, kaj
resaniĝis, kaj vidis ĉion klare. 26 Kaj li forsendis lin al lia domo, dirante:
Nepre ne eniru en la vilaĝon.

27 Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj en la vilaĝojn de Cezarea Filipi; kaj sur
la vojo li demandis siajn disĉiplojn, dirante al ili: Kiu, diras la homoj, ke
mi estas? 28 Kaj ili respondis al li: Johano, la Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj
laŭ aliaj: Unu el la profetoj. 29 Kaj li demandis ilin: Sed vi — kiu vi diras,
ke mi estas? Petro responde diris al li: Vi estas la Kristo. 30 Kaj li admonis
ilin, ke ili diru al neniu pri li. 31 Kaj li komencis instrui al ili, ke la Filo de
homo devas multe suferi, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj
kaj la skribistoj, kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj releviĝi. 32 Kaj li parolis
tiun diron malkaŝe. Kaj Petro prenis lin, kaj komencis admoni lin. 33 Sed
turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn, li admonis Petron, dirante: Iru
malantaŭ min, Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ homoj.
34 Kaj alvokinte al si la homamason kun siaj disĉiploj, li diris al ili: Se
iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian krucon, kaj sekvu
min. 35 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; kaj kiu perdos sian
animon pro mi kaj pro la evangelio, tiu ĝin savos. 36 Ĉar kiel profitus homo,
se li gajnus la tutan mondon kaj perdus sian animon? 37 Ĉar kion homo
donu interŝanĝe por sia animo? 38 Ĉar kiu hontos pri mi kaj miaj paroloj
antaŭ ĉi tiu adultema kaj peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo de
homo, kiam li venos en la gloro de sia Patro kun la sanktaj anĝeloj.

9

1 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj,
kiuj neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio venintan
en potenco.

2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron kaj Jakobon kaj Johanon,
kaj kondukis ilin solajn sur altan monton aparte; kaj li estis aliformita
antaŭ ili; 3 kaj liaj vestoj fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel fulisto sur
la tero ne povas blankigi. 4 Kaj aperis al ili Elija kun Moseo, kaj ili
interparoladis kun Jesuo. 5 Kaj Petro responde diris al Jesuo: Rabeno, estas
bone por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo,
kaj unu por Elija. 6 Ĉar li ne sciis, kion respondi, ĉar ili tre timiĝis. 7 Kaj

nubo superombris ilin; kaj elvenis voĉo el la nubo: Ĉi tiu estas Mia Filo,
la amata; aŭskultu lin. 8 Kaj subite, ĉirkaŭrigardinte, ili jam vidis neniun
krom Jesuo sola.

9 Kaj dum ili malsupreniris de la monto, li admonis ilin, ke al neniu ili
rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la Filo de homo releviĝos el la mortintoj.
10 Kaj ili konservis la diron, demandante inter si, kion signifas la releviĝo
el la mortintoj. 11 Kaj ili demandis lin, dirante: Kial diras la skribistoj, ke
Elija devas veni antaŭe? 12 Kaj li diris al ili: Vere Elija venas antaŭe, kaj
restarigas ĉion; kaj kiel estas skribite pri la Filo de homo, ke li devas multe
suferi kaj esti malestimata? 13 Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni
faris al li ĉion, kion ili volis, kiel estas skribite pri li.

14 Kaj veninte al la disĉiploj, ili vidis grandan homamason ĉirkaŭ ili, kaj
skribistojn diskutantajn kun ili. 15 Kaj tuj la homamaso, vidante lin, forte
miris, kaj alkuris, kaj salutis lin. 16 Kaj li demandis ilin: Pri kio vi diskutas
kun ili? 17 Kaj unu el la amaso respondis al li: Majstro, mi venigis al vi
mian filon, kiu havas mutan spiriton; 18 kaj kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi ŝiras
lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincigas la dentojn kaj kadukiĝas; kaj mi parolis
al viaj disĉiploj, ke ili elpelu ĝin; kaj ili ne povis. 19 Kaj li respondis al
ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi
toleros vin? venigu lin al mi. 20 Kaj ili venigis lin al li; kaj vidinte lin, tuj
la spirito konvulsiigis lin, kaj li falis teren kaj ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li
demandis la patron: De kiom da tempo okazadas ĉi tio al li? Kaj li diris:
De infaneco. 22 Kaj ofte ĝi ĵetis lin en fajron kaj en akvon, por pereigi lin;
sed se vi povas fari ion, kompatu al ni kaj helpu nin. 23 Kaj Jesuo diris
al li: Kiel, se vi povas! Ĉio estas ebla por kredanto. 24 Tuj ekkriante, la
patro de la infano diris: Mi kredas; helpu mian nekredemon. 25 Kaj kiam
Jesuo vidis, ke homamaso alkuras, li severe admonis la malpuran spiriton,
dirante al ĝi: Vi muta kaj surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el li, kaj
ne plu eniru en lin. 26 Kaj ekkriinte, kaj multe konvulsiiginte lin, ĝi eliris;
kaj li fariĝis kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto diris: Li mortis. 27 Sed
Jesuo, preninte lin je la mano, levis lin; kaj li stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris
en la domon, liaj disĉiploj aparte demandis lin: Kial ni ne povis elpeli ĝin?
29 Kaj li diris al ili: Ĉi tiu speco neniel povas eliri, krom per preĝado.

30 Kaj foririnte, ili trapasis tra Galileo; kaj li deziris, ke neniu tion eksciu.
31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: La Filo de homo estas
transdonita en la manojn de homoj, kaj ili mortigos lin; kaj, mortigite, li
leviĝos post tri tagoj. 32 Sed ili ne komprenis la diron, kaj timis demandi
lin.

33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en la domo, li demandis
ilin: Pri kio vi diskutis sur la vojo? 34 Sed ili silentis; ĉar ili diskutis inter
si sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda. 35 Kaj sidiĝinte, li alvokis
la dek du, kaj diris al ili: Se iu volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj, kaj
servanto de ĉiuj. 36 Kaj preninte infanon, li starigis ĝin meze de ili; kaj
ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris al ili: 37 Kiu akceptos unu el tiaj infanoj en mia
nomo, tiu akceptas min; kaj kiu akceptas min, tiu akceptas ne min, sed
Tiun, kiu sendis min.

38 Johano diris al li: Majstro, ni vidis iun elpelantan demonojn en via
nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas nin. 39 Sed Jesuo diris:
Ne malpermesu lin; ĉar neniu, kiu faros miraklon en mia nomo, povos
facile paroli malbone pri mi. 40 Ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ ni, estas por

ni. 41 Ĉar kiu donos al vi trinki tason da akvo, pro tio, ke vi apartenas
al Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon. 42 Kaj
kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus pli bone
por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus
ĵetita en la maron. 43 Kaj se via mano faligas vin, detranĉu ĝin: estas
bone por vi eniri en vivon kripla prefere ol, havante du manojn, eniri
en Gehenan, en la neestingeblan fajron, 44 kie ilia vermo ne pereas kaj la
fajro ne estingiĝas. 45 Kaj se via piedo faligas vin, detranĉu ĝin: estas bone
por vi eniri en vivon lama prefere ol, havante du piedojn, esti ĵetita en
Gehenan, 46 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 47 Kaj se
via okulo faligas vin, elŝiru ĝin: estas bone por vi eniri en la regnon de
Dio kun unu okulo prefere ol, havante du okulojn, esti ĵetita en Gehenan,
48 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 49 Ĉar ĉiu estos salita
per fajro. 50 Salo estas bona; sed se la salo fariĝis nesala, kiel vi rebonigos
ĝin? Havu salon en vi, kaj paciĝu unu kun alia.

10

1 Kaj li foriris de tie, kaj venis en la limojn de Judujo kaj trans Jordanon;
kaj homamasoj kunvenis denove al li, kaj laŭ sia kutimo li instruis ilin
denove. 2 Kaj Fariseoj venis, kaj demandis lin, por provi lin: Ĉu estas
permesate al viro forsendi sian edzinon? 3 Kaj li responde diris al ili: Kion
Moseo ordonis al vi? 4 Kaj ili diris: Moseo permesis skribi eksedzigan
leteron, kaj forsendi ŝin. 5 Sed Jesuo diris al ili: Pro la malmoleco de via
koro li skribis por vi ĉi tiun ordonon. 6 Sed de la komenco de la kreo: Li
faris ilin vira kaj virina. 7 Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon,
kaj aliĝos al sia edzino, 8 kaj ili estos unu karno; sekve ili jam estas ne du,
sed unu karno. 9 Kion do Dio kunigis, tion homo ne disigu. 10 Kaj en la
domo la disĉiploj denove demandis lin pri la afero. 11 Kaj li diris al ili: Kiu
forsendos sian edzinon kaj edziĝos kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi; 12 kaj
se ŝi mem forsendos sian edzon kaj edziniĝos kun alia, ŝi adultas.

13 Kaj oni venigis al li infanojn, por ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj admonis
ilin. 14 Sed Jesuo, vidinte tion, indignis, kaj diris al ili: Lasu la infanojn veni
al mi; ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj estas la regno de Dio. 15 Vere mi diras al
vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin.
16 Kaj li prenis ilin en siaj brakoj, kaj benis ilin, metinte la manojn sur ilin.

17 Kaj dum li foriris sur la vojo, unu homo kuris al li kaj genuis antaŭ li,
kaj demandis lin: Bona Majstro, kion mi faru, por ke mi heredu eternan
vivon? 18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona? neniu estas bona
krom Unu, nome Dio. 19 Vi scias la ordonojn: Ne mortigu; Ne adultu;
Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Ne rabu; Respektu vian patron kaj
vian patrinon. 20 Kaj li responde diris al li: Majstro, ĉion tion mi observis
detempe de mia juneco. 21 Kaj Jesuo, rigardante lin, amis lin, kaj diris al
li: Unu mankon vi havas; iru, kaj vendu ĉion, kion vi havas, kaj donu al
malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed li
malgajiĝis ĉe tiu vorto, kaj foriris malĝoja; ĉar li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis, kaj diris al siaj disĉiploj: Kiel malfacile tiuj,
kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio! 24 Kaj la disĉiploj miris pro liaj
vortoj. Sed Jesuo, respondante denove, diris al ili: Infanoj, kiel malfacile
estas por tiuj, kiuj fidas al la riĉo, eniri en la regnon de Dio! 25 Estas pli
facile por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon
de Dio. 26 Kaj ili forte miregis, dirante al li: Kiu do povas esti savita?

27 Rigardante ilin, Jesuo diris: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar
ĉio estas ebla ĉe Dio. 28 Petro ekparolis al li: Jen ni ĉion forlasis kaj vin
sekvis. 29 Jesuo diris: Vere mi diras al vi: Ekzistas neniu, kiu forlasis domon
aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ infanojn aŭ kampojn pro
mi kaj pro la evangelio, 30 kaj kiu ne ricevos centoble en ĉi tiu tempo,
domojn kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn kaj kampojn,
kun persekutado; kaj en la venonta mondo eternan vivon. 31 Sed multaj
unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al Jerusalem, kaj Jesuo iris antaŭ
ili; kaj ili miregis, kaj la sekvantoj timis. Kaj li prenis al si denove la dek
du, kaj ekparolis pri tio, kio okazos al li, dirante: 33 Jen ni supreniras al
Jerusalem; kaj la Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj la
skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto kaj transdonos lin al la nacianoj;
34 kaj ili lin mokos kaj sur lin kraĉos kaj lin skurĝos kaj lin mortigos; kaj
post tri tagoj li releviĝos.

35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano, filoj de Zebedeo, dirante
al li: Majstro, ni deziras, ke, kion ajn ni petos de vi, vi tion faru por ni.
36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por vi? 37 Kaj ili diris al li:
Permesu, ke ni povu sidi, unu dekstre de vi kaj la dua maldekstre, en via
gloro. 38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki
la kalikon, kiun mi trinkas? aŭ esti baptitaj per la bapto, per kiu mi estas
baptata? 39 Kaj ili diris al li: Ni povas. Kaj Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun
mi trinkas, vi trinkos, kaj per la bapto, per kiu mi estas baptata, vi estos
baptitaj; 40 sed sidi dekstre de mi aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas
al mi; sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita. 41 Kaj aŭdinte, la
dek ekindignis kontraŭ Jakobo kaj Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte ilin al si,
diris al ili: Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi la nacianojn, kondutas kiel
sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili. 43 Sed
ne tiel estos inter vi; sed kiu volas esti granda inter vi, tiu estu via servanto;
44 kaj kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu sklavo de ĉiuj. 45 Ĉar la Filo
de homo venis, ne por esti servata, sed por servi, kaj por doni sian vivon
kiel elaĉeton por multaj.

46 Kaj ili venis al Jeriĥo; kaj kiam li foriris el Jeriĥo kun siaj disĉiploj kaj
granda homamaso, la filo de Timeo, Bartimeo, blinda almozulo, sidis apud
la vojo. 47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo, la Nazaretano, li ekkriis, kaj diris:
Jesuo, filo de David, kompatu min. 48 Kaj multaj admonis lin, ke li silentu;
sed li des pli forte kriis: Ho Filo de David, kompatu min! 49 Kaj Jesuo haltis,
kaj diris: Alvoku lin. Kaj oni alvokis la blindulon, dirante al li: Kuraĝu;
leviĝu, li vin alvokas. 50 Kaj li forĵetis sian veston, kaj eksaltis kaj venis
al Jesuo. 51 Kaj Jesuo responde al li diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi?
Kaj la blindulo diris al li: Rabeno mia, ke mi ricevu vidpovon. 52 Kaj Jesuo
diris al li: Iru; via fido vin savis. Kaj tuj li ricevis vidpovon, kaj sekvis lin
sur la vojo.

11

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, al Betfage kaj Betania, apud
la monto Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 2 kaj diris al ili: Iru en
la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin, vi tuj trovos azenidon
alligitan, sur kiu ankoraŭ neniu iam sidis; malligu kaj alkonduku ĝin. 3 Kaj
se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu: La Sinjoro bezonas ĝin; kaj
tuj li sendos ĝin ĉi tien. 4 Kaj ili iris, kaj trovis azenidon alligitan apud

pordo ekstere sur la strato; kaj ili malligis ĝin. 5 Kaj iuj apudstarantoj diris
al ili: Kion vi faras, malligante la azenidon? 6 Sed ili respondis al ili, kiel
Jesuo diris; kaj ili lasis ilin. 7 Kaj ili alkondukis la azenidon al Jesuo, kaj
metis sur ĝin siajn vestojn; kaj li sidis sur ĝi. 8 Kaj multaj sternis siajn
vestojn sur la vojo, kaj aliaj sternis foliarojn, tranĉinte ilin el la kampoj.
9 Kaj kriis la antaŭirantoj kaj la sekvantoj: Hosana! Estu benata tiu, kiu
venas en la nomo de la Eternulo; 10 Estu benata la venanta regno de nia
patro David; Hosana en la supera alto!

11 Kaj li eniris en Jerusalemon, en la templon; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis
ĉion, kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania kun la dek du.

12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia eliro el Betania, li malsatis. 13 Kaj
vidinte el malproksime figarbon havantan foliojn, li aliris, por trovi, se
eble, ion sur ĝi; kaj veninte al ĝi, li trovis nenion krom folioj, ĉar la tempo
de figoj ankoraŭ ne venis. 14 Kaj responde li diris al ĝi: Neniu por ĉiam
manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis la disĉiploj.

15 Kaj ili venis en Jerusalemon; kaj enirinte en la templon, li komencis
elpeli la vendantojn kaj la aĉetantojn en la templo, kaj renversis la tablojn
de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de la vendantoj de kolomboj; 16 kaj ne
permesis, ke oni portu ian vazon tra la templo. 17 Kaj li instruis, kaj diris
al ili: Ĉu ne estas skribite: Mia domo estos nomata domo de preĝo por ĉiuj
popoloj? Sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 18 Kaj la ĉefpastroj kaj la
skribistoj aŭdis tion, kaj serĉis, kiamaniere pereigi lin; ĉar ili timis lin, ĉar
la tuta homamaso miregis pro lia instruado.

19 Kaj kiam vesperiĝis, li eliris el la urbo.

20 Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figarbon forvelkinta de la
radikoj. 21 Kaj rememorinte, Petro diris al li: Rabeno, jen forvelkis la
figarbo, kiun vi malbenis. 22 Kaj responde Jesuo diris al ili: Havu fidon
al Dio. 23 Vere mi diras al vi: Se iu diros al ĉi tiu monto: Estu formovita
kaj ĵetita en la maron, kaj ne dubos en sia koro, sed kredos, ke okazos
tio, kion li diras, tiu ĝin havos. 24 Pro tio mi diras al vi: Kion ajn vi petos,
preĝante, kredu, ke vi tion jam ricevis, kaj vi ĝin havos. 25 Kaj kiam vi
staras preĝante, pardonu, se vi havas ion kontraŭ iu; por ke ankaŭ via
Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn erarojn. 26 Sed se vi ne
pardonos, ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, ne pardonos viajn erarojn.

27 Kaj ili denove venis al Jerusalem; kaj dum li ĉirkaŭiris en la templo,
la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj venis al li, 28 kaj diris al li:
Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi tion? aŭ kiu donis al vi tian aŭtoritaton, ke
vi faru ĉi tion? 29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi unu demandon, kaj
respondu al mi, kaj mi diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 30 La
baptado de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el homoj? respondu al mi.
31 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros: Kial do
vi ne kredis al li? 32 Sed se ni diros: El homoj — ili timis la popolon, ĉar ĉiuj
opiniis, ke Johano efektive estis profeto. 33 Kaj responde ili diris al Jesuo:
Ni ne scias. Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato
mi faras ĉi tion.

12

1 Kaj li komencis paroli al ili per paraboloj. Vinberĝardenon plantis unu
viro, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis vinpremejon, kaj konstruis
turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis. 2 Kaj li sendis sklavon en
la ĝusta tempo al la kultivistoj, por ricevi de la kultivistoj el la fruktoj de la

vinberejo. 3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis lin, kaj forsendis lin senhava. 4 Kaj
poste li sendis al ili duan sklavon; kaj ili lin kapvundis kaj malhonoris.
5 Kaj li sendis alian, kaj ili mortigis lin; kaj multajn aliajn; skurĝante
unujn, kaj mortigante aliajn. 6 Li havis ankoraŭ unu amatan filon: li
sendis lin ankaŭ la lastan al ili, dirante: Ili respektos mian filon. 7 Sed
tiuj kultivistoj diris inter si: Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni mortigu
lin, kaj la heredaĵo estos nia. 8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin, kaj elĵetis lin
ekster la vinberejon. 9 Kion do faros la sinjoro de la vinberejo? li venos kaj
pereigos la kultivistojn, kaj donos la vinberejon al aliaj. 10 Ĉu vi ne legis
tiun skribon:
Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;
11 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?
12 Kaj ili celis kapti lin, sed ili timis la homamason; ĉar ili eksciis, ke li
parolis la parabolon kontraŭ ili; kaj forlasinte lin, ili foriris.
13 Kaj ili sendis al li iujn el la Fariseoj kaj el la Herodanoj, por impliki lin
per interparolado. 14 Kaj veninte, ili diris al li: Majstro, ni scias, ke vi estas
verama kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la personon de homoj,
sed instruas laŭ vero la vojon de Dio. Ĉu konvenas doni tributon al Cezaro,
aŭ ne? 15 Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed li, sciante ilian hipokritecon, diris
al ili: Kial vi provas min? alportu al mi denaron, ke mi ĝin vidu. 16 Kaj ili
ĝin alportis. Kaj li diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? Kaj
ili diris al li: De Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis al ili: Redonu al Cezaro la
propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pro li.
18 Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili demandis
lin, dirante: 19 Majstro, Moseo skribis por ni: Se ies frato mortos kaj
postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato de la mortinto prenu lian
edzinon kaj naskigu idaron al sia frato. 20 Estis sep fratoj; kaj la unua
prenis edzinon, kaj mortinte, ne lasis idaron; 21 kaj la dua prenis ŝin, kaj
mortis, ne lasinte idaron; kaj la tria same; 22 kaj la sep ne lasis idaron.
Laste post ĉiuj la virino ankaŭ mortis. 23 En la releviĝo, por kiu el ili ŝi
estos edzino? ĉar ĉiuj sep havis ŝin kiel edzinon. 24 Kaj Jesuo diris al ili:
Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi ne scias la Skribojn, nek la potencon de Dio?
25 Ĉar kiam oni leviĝos el la mortintoj, oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed
estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 26 Sed pri la mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi
ne legis en la libro de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio parolis al li, dirante:
Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob? 27 Li
estas Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj: vi multe eraras.
28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis la diskutadon, kaj
rimarkis, ke li lerte respondas al ili; kaj tiu demandis lin: Kiu ordono estas
la unua el ĉiuj? 29 Kaj Jesuo respondis: La unua estas: Aŭskultu, ho Izrael!
la Eternulo, nia Dio, la Eternulo estas unu; 30 kaj amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso kaj
per via tuta forto. 31 Kaj jen estas la dua: Amu vian proksimulon kiel
vin mem. Pli granda ol ĉi tiuj ne estas alia ordono. 32 Kaj respondis al
li la skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi respondis, ke Li estas unu, kaj
ne ekzistas alia krom Li; 33 kaj ami Lin per la tuta koro kaj per la tuta
intelekto kaj per la tuta forto, kaj ami sian proksimulon kiel sin mem —
tio multe pli valoras, ol ĉiuj bruloferoj kaj pekoferoj. 34 Kaj Jesuo, vidante,

ke li respondis prudente, diris al li: Vi ne estas malproksime de la regno
de Dio. Kaj neniu plu kuraĝis fari al li demandon.
35 Kaj responde Jesuo diris, instruante en la templo: Kial diras la
skribistoj, ke la Kristo estas Filo de David? 36 David mem diris per la Sankta
Spirito:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

37 David mem nomas lin Sinjoro; kaj kiel do li estas lia filo? Kaj la granda
homamaso aŭskultis lin plezure.
38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj
amas promenadi en roboj kaj salutojn sur la placoj, 39 kaj ĉefseĝojn en
la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj; 40 kaj kiuj formanĝas la domojn
de vidvinoj, kaj por preteksto ili longe preĝas; ili ricevos pli severan
kondamnon.
41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto, li rimarkis, kiel la homoj enĵetas
monerojn en la monkeston; kaj multaj riĉuloj enĵetis multon. 42 Kaj venis
unu malriĉa vidvino, kaj enĵetis du leptojn, kiuj faras kodranton. 43 Kaj
alvokinte al si siajn disĉiplojn, li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke tiu
malriĉa vidvino enĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj en la monkeston; 44 ĉar ili ĉiuj
enĵetis el sia abundo, sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis, sian
tutan vivrimedon.

13

1 Kaj dum li eliris el la templo, unu el liaj disĉiploj diris al li: Majstro, jen
kiaj ŝtonoj kaj kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu vi vidas ĉi tiujn
grandajn konstruaĵojn? ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos
deĵetita.
3 Kaj dum li sidis sur la monto Olivarba rekte kontraŭ la templo, Petro
kaj Jakobo kaj Johano kaj Andreo demandis lin aparte: 4 Diru al ni, kiam
tio estos? kaj kio estas la signo, kiam ĉio tio devos plenumiĝi? 5 Kaj Jesuo
ekparolis, kaj diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu. 6 Multaj venos
en mia nomo, dirante: Mi estas; kaj ili forlogos multajn. 7 Kaj kiam vi
aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj, ne maltrankviliĝu; tio devas okazi;
sed ankoraŭ ne estas la fino. 8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno
kontraŭ regno; estos tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos malsatoj; tio
estas komenco de suferoj.
9 Sed gardu vin; ĉar oni transdonos vin al sinedrioj, kaj en sinagogoj vi
estos skurĝitaj; kaj vi staros antaŭ provincestroj kaj reĝoj pro mi, por atesto
al ili. 10 Kaj la evangelio devas antaŭe esti predikita al ĉiuj nacioj. 11 Kaj
kiam oni forkondukos kaj transdonos vin, ne antaŭzorgu, kion vi parolos;
sed kio ajn estos donita al vi en tiu horo, tion parolu; ĉar la parolanto
estas ne vi, sed la Sankta Spirito. 12 Kaj frato transdonos fraton al morto,
kaj patro filon; kaj leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin. 13 Kaj
vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persistos ĝis la fino, tiu
estos savita.
14 Sed kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco starantan tie, kie ne
decas (la leganto komprenu), tiam kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru al la
montoj; 15 kaj kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru, nek eniru,
por preni ion el sia domo; 16 kaj kiu estas sur la kampo, tiu ne revenu, por
preni sian mantelon. 17 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en

tiuj tagoj! 18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu en vintro. 19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj
de aflikto tia, kia ne estis de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis, ĝis nun,
kaj neniam estos. 20 Kaj se la Eternulo ne malplilongigus la tagojn, neniu
karno estus savita; sed pro la elektitoj, kiujn Li elektis, Li malplilongigis
la tagojn. 21 Kaj tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ, Jen tie; ne
kredu; 22 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros signojn kaj
miraklojn, por erarigi, se eble, la elektitojn. 23 Sed gardu vin; jen mi ĉion
antaŭdiris al vi.
24 Sed en tiuj tagoj, post tiu aflikto, la suno mallumiĝos kaj la luno ne
donos sian lumon, 25 kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la potencoj, kiuj
estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos. 26 Kaj tiam oni vidos la Filon de homo,
venantan en nuboj kun granda potenco kaj gloro. 27 Kaj tiam li elsendos
la anĝelojn kaj kolektos siajn elektitojn el la kvar ventoj, de la limo de la
tero ĝis la limo de la ĉielo.
28 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo jam moliĝas kaj
aperigas foliojn, vi scias, ke la somero estas proksima; 29 tiel same vi, kiam
vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordoj. 30 Vere
mi diras al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos, antaŭ ol ĉio tio fariĝos. 31 La
ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj
la horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj en la ĉielo, nek la Filo, sed nur la Patro.
33 Gardu vin, viglu kaj preĝu; ĉar vi ne scias, kiam estos la ĝusta tempo.
34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian domon kaj donis aŭtoritaton al siaj
sklavoj, al ĉiu lian propran laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li viglu:
35 vi do viglu; ĉar vi ne scias, kiam venos la domomastro, ĉu vespere, ĉu
noktomeze, ĉu ĉe la kokokrio, ĉu frumatene; 36 por ke li ne venu subite kaj
ne trovu vin dormantaj. 37 Kaj kion mi diras al vi, tion mi diras al ĉiuj:
Viglu.

14

1 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo de macoj; kaj la ĉefpastroj
kaj skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu per ruzo lin kapti kaj mortigi;
2 ĉar ili diris: Ne dum la festo, por ke ne estu tumulto de la popolo.
3 Kaj dum li estis en Betania, en la domo de Simon, la leprulo, kiam li sidis
ĉe manĝo, venis virino, havanta alabastran vazon da pura narda ŝmiraĵo,
tre multekosta; kaj rompinte la vazon, ŝi surverŝis lian kapon. 4 Kaj iuj
indignis inter si, dirante: Por kio fariĝis ĉi tiu malŝparo de la ŝmiraĵo?
5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni povus vendi por pli ol tricent denaroj, kaj doni
al malriĉuloj. Kaj ili murmuris kontraŭ ŝi. 6 Kaj Jesuo diris: Lasu ŝin; kial
vi ĝenas ŝin? ŝi faris bonan faron al mi. 7 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas
kun vi, kaj kiam ajn vi volas, vi povas bonfari al ili; sed min vi ne ĉiam
havas. 8 Kion ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de mia korpo
por la entombigo. 9 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata la evangelio
en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos priparolata, por memoraĵo
de ŝi.
10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis unu el la dek du, foriris al la ĉefpastroj,
por transdoni lin al ili. 11 Kaj aŭdinte, ili ĝojis, kaj promesis doni al li
monon. Kaj li serĉis, kiamaniere oportune transdoni lin.
12 Kaj en la unua tago de la macoj, kiam oni buĉis la Paskon, liaj disĉiploj
diris al li: Kien vi volas, ke ni iru, kaj pretigu, por ke vi manĝu la Paskon?
13 Kaj li sendis du el siaj disĉiploj, kaj diris al ili: Iru en la urbon, kaj vin
renkontos viro, portanta kruĉon da akvo; 14 lin sekvu, kaj kien li eniros, tie

diru al la domomastro: La Majstro diras: Kie estas mia gastoĉambro, en
kiu mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj? 15 Kaj li mem montros al vi
grandan supran ĉambron, prete aranĝitan; kaj tie vi pretigu por ni. 16 Kaj
foriris la disĉiploj kaj iris en la urbon, kaj trovis tiel, kiel li diris al ili; kaj
ili pretigis la Paskon.

17 Kaj kiam vesperiĝis, li venis kun la dek du. 18 Kaj dum ili sidis kaj
manĝis, Jesuo diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min, unu, kiu
manĝas kun mi. 19 Kaj ili komencis malĝoji, kaj diri al li unu post la alia:
Ĉu eble mi? 20 Sed li diris al ili: Unu el la dek du, kiu trempas kun mi en la
pladon. 21 La Filo de homo iros, kiel estas skribite pri li; sed ve al tiu viro,
de kiu la Filo de homo estos perfidita! Se tiu homo ne estus naskita, estus
bone por li.

22 Kaj dum ili manĝis, li prenis panon, kaj, beninte, dispecigis ĝin kaj
donis al ili, kaj diris: Prenu; ĉi tio estas mia korpo. 23 Kaj li prenis kalikon,
kaj, doninte dankon, li donis al ili; kaj ĉiuj trinkis el ĝi. 24 Kaj li diris al ili:
Ĉi tio estas mia sango de la interligo, kiu estas elverŝata por multaj. 25 Vere
mi diras al vi: Mi ne plu trinkos el la frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago,
kiam mi trinkos ĝin novan en la regno de Dio.

26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto Olivarba.

27 Kaj Jesuo diris al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos; ĉar estas skribite: Mi frapos la
paŝtiston, kaj la ŝafoj diskuros. 28 Tamen post mia releviĝo, mi iros antaŭ
vi en Galileon. 29 Sed Petro diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos, tamen ne mi.
30 Kaj Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en ĉi tiu nokto, antaŭ
ol dufoje krios koko, vi trifoje malkonfesos min. 31 Sed tre insiste li diris:
Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Kaj tiel same diris
ili ĉiuj.

32 Kaj ili venis al loko, kies nomo estas Getsemane; kaj li diris al siaj
disĉiploj: Sidu ĉi tie, dum mi preĝos. 33 Kaj li prenis kun si Petron
kaj Jakobon kaj Johanon, kaj komencis tre konsterniĝi kaj maltrankviliĝi.
34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi tie,
kaj viglu. 35 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur la teron, kaj preĝis, ke, se
povas esti, la horo pasu for de li. 36 Kaj li diris: Aba, Patro, ĉio estas ebla
ĉe Vi: forportu de mi ĉi tiun kalikon; tamen estu ne tio, kion mi volas, sed
kion Vi volas. 37 Kaj li venis, kaj trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro:
Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi ne havis forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu
kaj preĝu, por ke vi ne eniru en tenton; la spirito ja estas fervora, sed la
karno estas malforta. 39 Kaj denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn
vortojn. 40 Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj
peziĝis; kaj ili ne sciis, kion respondi al li. 41 Kaj li venis la trian fojon,
kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu; sufiĉas; venis la horo; jen la Filo de
homo estas perfidata en la manojn de pekuloj. 42 Leviĝu, ni iru; jen mia
perfidanto alproksimiĝas.

43 Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis, venis Judas, unu el la dek du; kaj kun li
homamaso kun glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj la skribistoj
kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj lia perfidanto jam antaŭe aranĝis kun ili signon,
dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li; kaptu kaj forkonduku lin garde. 45 Kaj
veninte, li tuj iris al li, kaj diris: Rabeno; kaj kisis lin. 46 Kaj ili metis la
manojn sur lin kaj arestis lin. 47 Sed unu el tiuj, kiuj staris apude, eltiris la
glavon kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj detranĉis al li la orelon.
48 Kaj Jesuo responde diris al ili: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston,

kun glavoj kaj bastonoj, por kapti min? 49 Ĉiutage mi estis inter vi en la
templo, instruante, kaj vi ne arestis min; tamen, ke plenumiĝu la Skriboj.
50 Kaj ĉiuj forlasis lin kaj forkuris.
51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita per tolaĵo ĉirkaŭ la nuda korpo; kaj
oni kaptis lin; 52 sed lasinte la tolaĵon, li forkuris nuda.
53 Kaj oni forkondukis Jesuon al la ĉefpastro; kaj kunvenis ĉe li ĉiuj
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj. 54 Kaj Petro malproksime sekvis
lin ĝis interne de la korto de la ĉefpastro; kaj sidis kun la subuloj kaj
sin varmigis apud la fajro. 55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis
ateston kontraŭ Jesuo, por lin mortigi, kaj ne trovis. 56 Ĉar multaj malvere
atestis kontraŭ li, kaj iliaj atestoj ne akordiĝis. 57 Kaj elpaŝis iuj, kaj
malvere atestis kontraŭ li, dirante: 58 Ni aŭdis lin diri: Mi detruos ĉi tiun
sanktejon manfaritan, kaj en la daŭro de tri tagoj mi konstruos alian ne
manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel ilia atesto ne akordiĝis. 60 Kaj la ĉefpastro stariĝis
en la mezo, kaj demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi respondas nenion? kion
atestas ĉi tiuj kontraŭ vi? 61 Sed li silentadis kaj respondis nenion. Denove
la ĉefpastro demandis lin, kaj diris al li: Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de
la Benato? 62 Kaj Jesuo diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon de homo,
sidantan dekstre de la Potenco kaj venantan kun la nuboj de la ĉielo.
63 Kaj la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Pro kio ni plu bezonas
atestantojn? 64 Vi aŭdis la blasfemon: kion vi opinias? Kaj ili ĉiuj juĝis lin
kondamninda al morto. 65 Kaj iuj komencis kraĉi sur lin, kaj ĉirkaŭkovri
lian vizaĝon, kaj vangofrapi lin, kaj diri al li: Profetu; kaj la subuloj frapis
lin per la manplatoj.
66 Kaj dum Petro estis malsupre sur la korto, venis unu el la servantinoj
de la ĉefpastro; 67 kaj vidante Petron sin varmigantan, ŝi rigardis lin, kaj
diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun tiu Jesuo. 68 Sed li malkonfesis,
dirante: Mi ne scias, nek komprenas, kion vi diras; kaj li iris en la vestiblon;
kaj koko kriis. 69 Kaj lin vidinte, la servantino denove komencis diri al la
apudstarantoj: Tiu estas el ili. 70 Kaj li denove malkonfesis. Kaj post iom
da tempo la apudstarantoj denove diris al Petro: Vere vi estas el ili, ĉar vi
estas ja Galileano. 71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun
homon, pri kiu vi parolas. 72 Kaj tuj la duan fojon koko kriis. Kaj Petro
ekrememoris la vorton, kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol dufoje krios koko,
vi trifoje malkonfesos min. Kaj pripensinte, li ekploris.

15

1 Tuj matene la ĉefpastroj, farinte interkonsilon kun la pliaĝuloj kaj
skribistoj kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis lin kaj transdonis
lin al Pilato. 2 Kaj Pilato demandis lin: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj
responde li diris al li: Vi diras. 3 Kaj la ĉefpastroj multe lin akuzis. 4 Kaj
Pilato denove lin demandis: Ĉu vi respondas nenion? vidu, pri kiom da
aferoj oni vin akuzas. 5 Sed Jesuo ankoraŭ nenion respondis, tiel ke Pilato
miris.
6 Ĉe tiu festo li kutimis liberigi al ili unu malliberulon, iun ajn, kiun ili
pripetis. 7 Kaj estis unu, nomata Barabas, katenita kun la ribelintoj, kiuj en
la ribelo faris mortigon. 8 Kaj suprenveninte, la homamaso komencis peti
lin pri tio, kion li kutimis fari por ili. 9 Kaj Pilato respondis al ili, dirante:
Ĉu vi volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj? 10 Ĉar li eksciis,
ke pro envio la ĉefpastroj transdonis lin. 11 Sed la ĉefpastroj instigis la

homamason, ke prefere li liberigu al ili Barabason. 12 Kaj Pilato, denove
respondante, diris al ili: Kion do mi faru al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la
Judoj? 13 Kaj ili denove ekkriis: Krucumu lin. 14 Kaj Pilato diris al ili: Kial?
kian malbonon li faris? Sed ili des pli ekkriis: Krucumu lin. 15 Kaj Pilato,
volante kontentigi la homamason, liberigis al ili Barabason, kaj, skurĝinte
Jesuon, transdonis lin, por esti krucumita.

16 Kaj la soldatoj forkondukis lin en la korton, kiu estas la Pretorio, kaj
kunvokis la tutan kohorton. 17 Kaj ili vestis lin per purpuro, kaj plektinte
dornan kronon, surmetis ĝin al li; 18 kaj ili komencis aklami lin: Saluton,
Reĝo de la Judoj! 19 Kaj ili frapis lian kapon per kano, kaj kraĉis sur
lin, kaj ekgenuinte, kliniĝis al li. 20 Kaj mokinte lin, ili demetis de li la
purpuran veston, kaj surmetis liajn proprajn vestojn. Kaj ili elkondukis
lin, por krucumi lin.

21 Kaj ili devigis al servado unu preterpasanton, venantan de la kamparo,
Simonon, Kirenanon, patron de Aleksandro kaj Rufo, ke li portu lian
krucon. 22 Kaj ili kondukis lin al la loko Golgota, tio estas, Loko de Kranio.
23 Kaj ili donis al li vinon kun mirho enmiksita, sed li ne akceptis ĝin. 24 Kaj
ili krucumis lin kaj dividis inter si liajn vestojn, ĵetante lotojn sur ili, kion
ĉiu el ili ricevu. 25 Kaj estis la tria horo, kaj ili krucumis lin. 26 Kaj la
surskribo de lia akuzo estis surskribita: LA REĜO DE LA JUDOJ. 27 Kaj kun
li ili krucumis du rabistojn, unu dekstre kaj unu maldekstre de li. 28 Kaj
plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj li estis alkalkulita al krimuloj. 29 Kaj
la preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon, kaj dirante: Ha, ha! vi,
kiu detruas la sanktejon kaj konstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj, 30 savu
vin, deirante de la kruco. 31 Tiel same ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter
si kun la skribistoj, diris: Aliajn li savis; sin mem li ne povas savi. 32 La
Kristo, la Reĝo de Izrael, deiru ja nun de la kruco, por ke ni vidu kaj kredu.
Kaj tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li, insultis lin.

33 Kaj kiam venis la sesa horo, fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la
naŭa horo. 34 Kaj je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo: Eloi, Eloi,
lama sabaĥtani; tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min? 35 Kaj
iuj el la apudstarantoj, aŭdinte, diris: Jen li vokas Elijan. 36 Kaj unu kuris,
kaj plenigis spongon per vinagro, kaj metinte ĝin sur kanon, donis al li
trinki, dirante: Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija, por depreni lin. 37 Sed Jesuo,
eliginte laŭtan krion, ellasis for la spiriton. 38 Kaj la kurteno de la sanktejo
disŝiriĝis en du pecojn de supre ĝis malsupre. 39 Kaj kiam la centestro,
kiu apudstaris kontraŭ li, vidis, ke li tiamaniere ellasis for la spiriton, li
diris: Vere ĉi tiu viro estis Filo de Dio. 40 Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj
de malproksime, inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de
Jakobo la malgranda kaj de Joses, kaj Salome; 41 kiuj sekvis lin, kiam li estis
en Galileo, kaj servadis al li; kaj multaj aliaj virinoj, kiuj suprenvenis kun
li en Jerusalemon.

42 Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio, ke estas la Preparado, tio estas, la
tago antaŭ sabato, 43 venis Jozef el Arimateo, honorinda konsilanto, kiu
mem atendadis la regnon de Dio; kaj li kuraĝe eniris al Pilato, kaj petis
la korpon de Jesuo. 44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj alvokinte la
centestron, li demandis lin, ĉu li de longe estas mortinta. 45 Kaj sciiĝinte de
la centestro, li donis al Jozef la korpon. 46 Kaj li aĉetis tolaĵon, kaj deprenis
lin kaj envolvis lin en la tolaĵo, kaj metis lin en tombon, kiu estis elhakita
el ŝtonego; kaj li alrulis ŝtonon al la enirejo de la tombo. 47 Kaj Maria
Magdalena, kaj Maria, la patrino de Joses, vidis, kien oni metis lin.

16

[1] Kaj kiam la sabato jam pasis, Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de
Jakobo, kaj Salome aĉetis aromaĵojn, por ke ili iru kaj ŝmiru lin. [2] Kaj tre
frue en la unua tago de la semajno ili venis al la tombo, kiam la suno ĵus
leviĝis. [3] Kaj ili diris inter si: Kiu derulos por ni la ŝtonon de la enirejo de
la tombo? [4] kaj suprenrigardante, ili vidis, ke la ŝtono estas derulita; ĉar ĝi
estis tre granda. [5] Kaj enirinte en la tombon, ili vidis junulon sidantan ĉe la
dekstra flanko, vestitan per blanka robo; kaj ili miregis. [6] Sed li diris al ili:
Ne miregu; vi serĉas Jesuon, la Nazaretanon, la krucumitan: li leviĝis; li
ne estas ĉi tie; jen la loko, kien oni metis lin! [7] Sed iru, diru al liaj disĉiploj
kaj al Petro: Li iras antaŭ vi en Galileon; tie vi vidos lin, kiel li diris al vi.
[8] Kaj elirinte, ili forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj konfuziĝo posedis
ilin; kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili timis.

[9] Sed leviĝinte frue en la unua tago de la semajno, li aperis unue al
Maria Magdalena, el kiu li elpelis sep demonojn. [10] Ŝi iris, kaj sciigis ĝin al
la homoj, kiuj estis kun li, dum ili malĝojis kaj ploris. [11] Kaj aŭdinte, ke li
vivas kaj estas vidita de ŝi, ili ne kredis.

[12] Kaj post tio li aperis sub alia formo al du el ili, dum ili piediris en la
kamparon. [13] Kaj foririnte, ili sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili ne kredis.

[14] Poste li aperis al la dek unu, dum ili sidis ĉe manĝo, kaj riproĉis
ilian nekredemon kaj korobstinon, ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis lin
leviĝintan. [15] Kaj li diris al ili: Iru en la tutan mondon, kaj prediku la
evangelion al ĉiu kreitaĵo. [16] Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita;
sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita. [17] Kaj jenaj signoj sekvos la
kredantojn: en mia nomo ili elpelos demonojn; ili parolos per lingvoj; [18] ili
prenos en manojn serpentojn, kaj se ili trinkos ion mortigan, ĝi neniel
difektos ilin; sur malsanulojn ili metos la manojn, kaj ili saniĝos.

[19] Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al ili, estis ricevita supren
en la ĉielon, kaj sidiĝis dekstre de Dio. [20] Kaj elirinte, ili predikis ĉie, kaj
la Sinjoro laboris kun ili kaj fortikigis la vorton per la signoj, kiuj sekvis.
Amen.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA LUKO

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion pri la faktoj, kiuj estas
konstatitaj inter ni, 2 kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la komenco
vidis mem kaj estis administrantoj de la vorto, 3 ŝajnis bone ankaŭ al mi,
esplorinta ĉion atente de la komenco, skribi en ordo al vi, plej eminenta
Teofilo, 4 por ke vi povu scii la certecon pri la aferoj, pri kiuj vi estas
instruita.

5 En la tagoj de Herodo, reĝo de Judujo, estis pastro nomata Zeĥarja, el
la deĵora grupo de Abija; kaj li havis edzinon el la filinoj de Aaron, kaj ŝia
nomo estis Elizabeto. 6 Kaj ambaŭ estis justaj antaŭ Dio, irantaj laŭ ĉiuj
ordonoj kaj instruoj de la Eternulo sen riproĉo. 7 Kaj ili ne havis infanon,
ĉar Elizabeto estis senfrukta, kaj ili ambaŭ estis en profunda aĝo.

8 Kaj dum li plenumis sian pastradon antaŭ Dio en la vico de sia grupo,
9 laŭ la kutimo de la pastra ofico estis lia loto eniri en la sanktejon de la
Eternulo kaj incensadi. 10 Kaj la tuta amaso de la popolo preĝis ekstere
dum la horo de la incensado. 11 Kaj aperis antaŭ li anĝelo de la Eternulo,
staranta dekstre de la altaro de incensado. 12 Kaj Zeĥarja maltrankviliĝis,
kiam li vidis lin, kaj sur lin falis timo. 13 Sed la anĝelo diris al li: Ne timu,
Zeĥarja; ĉar via preĝo estas aŭdita, kaj via edzino Elizabeto naskos al vi
filon, kaj vi donos al li la nomon Johano. 14 Kaj vi havos ĝojon kaj feliĉon,
kaj multaj ĝojos pro lia naskiĝo. 15 Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro, kaj
li ne trinkos vinon nek ebriigaĵon; kaj li estos plena de la Sankta Spirito jam
de la ventro de sia patrino. 16 Kaj multajn el la filoj de Izrael li turnos al la
Eternulo, ilia Dio. 17 Kaj li iros antaŭ Lia vizaĝo en la spirito kaj potenco de
Elija, por turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj la malobeemajn al la
saĝeco de la justuloj, por pretigi por la Sinjoro popolon preparitan. 18 Kaj
Zeĥarja diris al la anĝelo: Per kio mi scios tion? ĉar mi estas maljunulo,
kaj mia edzino havas profundan aĝon. 19 Kaj la anĝelo responde diris al
li: Mi estas Gabriel, kiu staras antaŭ Dio; kaj mi estas sendita, por paroli
al vi kaj fari al vi tiun bonan sciigon. 20 Kaj jen vi silentos kaj estos ne
kapabla paroli, ĝis la tago, kiam tio okazos, ĉar vi ne kredis miajn vortojn,
kiuj plenumiĝos siatempe. 21 Kaj la popolo atendis Zeĥarjan, kaj miris pro
lia restado en la sanktejo. 22 Kaj kiam li elvenis, li ne povis paroli al ili; kaj
ili eksciis, ke li vidis vizion en la sanktejo; kaj li faradis signojn al ili, kaj
restis muta. 23 Kaj kiam finiĝis la tagoj de lia pastrado, li foriris en sian
domon.

24 Kaj post tiuj tagoj lia edzino Elizabeto gravediĝis, kaj kaŝis sin kvin
monatojn, dirante: 25 Tiamaniere agis la Eternulo rilate al mi en la tagoj,
kiam Li favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon inter homoj.

26 Kaj en la sesa monato la anĝelo Gabriel estis sendita de Dio en urbon de
Galileo, nomatan Nazaret, 27 al virgulino fianĉinigita kun viro, kies nomo
estis Jozef, el la domo de David; kaj la nomo de la virgulino estis Maria.
28 Kaj li venis al ŝi, kaj diris: Saluton al vi la grace favorita, la Eternulo
estas kun vi. 29 Sed ŝi tre maltrankviliĝis ĉe tiu diro, kaj konsideris, kia
povas esti tiu saluto. 30 Kaj la anĝelo diris al ŝi: Ne timu, Maria; ĉar vi
trovis gracon antaŭ Dio. 31 Kaj jen vi gravediĝos en via ventro kaj naskos
filon, kaj vi nomos lin JESUO. 32 Li estos granda, kaj estos nomata Filo de la

Plejaltulo; kaj Dio, la Eternulo, donos al li la tronon de lia patro David; 33 kaj
li reĝos super la domo de Jakob eterne, kaj lia regno ne havos finon. 34 Kaj
Maria diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar mi ne konas viron? 35 Kaj la
anĝelo responde diris al ŝi: La Sankta Spirito venos sur vin, kaj la potenco
de la Plejaltulo superombros vin; pro kio ankaŭ la naskotaĵo estos nomata
sankta, la Filo de Dio. 36 Kaj jen via parencino Elizabeto ankaŭ gravediĝis
je filo en sia maljuneco, kaj la nuna monato estas la sesa por ŝi, kiun oni
nomis senfrukta. 37 Ĉar ĉe Dio nenio estas neebla. 38 Kaj Maria diris: Jen
la sklavino de la Eternulo; estu al mi laŭ via diro. Kaj la anĝelo foriris de
ŝi.

39 Kaj en tiuj tagoj Maria leviĝis kaj senprokraste vojaĝis en la montan
regionon, en urbon de Judujo; 40 kaj enirinte en la domon de Zeĥarja,
ŝi salutis Elizabeton. 41 Kaj kiam Elizabeto aŭdis la saluton de Maria, la
infaneto eksaltis en ŝia ventro; kaj Elizabeto pleniĝis de la Sankta Spirito,
42 kaj ŝi levis sian voĉon per laŭta krio, kaj diris: Benata vi estas inter
virinoj, kaj benata estas la frukto de via ventro. 43 Kaj pro kio okazas al mi
ĉi tio, ke la patrino de mia Sinjoro venas al mi? 44 Ĉar jen kiam la voĉo de
via saluto venis en miajn orelojn, la infaneto ĝoje eksaltis en mia ventro.
45 Kaj feliĉa estas ŝi, kiu kredis, ĉar plenumiĝos tio, kio estas dirita al ŝi de
la Eternulo. 46 Kaj Maria diris:

Mia animo altigas la Eternulon,
47 Kaj mia spirito ĝojis en Dio, mia Savanto,
48 Ĉar Li rigardis la humilecon de Sia sklavino;
Ĉar jen de nun ĉiuj generacioj nomos min feliĉa.
49 Ĉar la Potenculo faris al mi grandaĵojn,
Kaj sankta estas Lia nomo.
50 Kaj Lia boneco estas por ĉiuj generacioj
Al tiuj, kiuj Lin timas.
51 Li montris forton per Sia brako,
Li dispelis fierulojn en la penso de ilia koro.
52 Li malaltigis potenculojn de iliaj tronoj,
Kaj Li altigis humilulojn.
53 Malsatulojn Li plenigis per bonaĵo,
Kaj riĉulojn Li forsendis malplenaj.
54 Li helpis Sian servanton Izrael,
Memorante Sian korfavoron.
55 Kiel Li parolis al niaj patroj,
Al Abraham kaj al lia idaro eterne.

56 Kaj Maria loĝis ĉi ŝi tri monatojn, kaj reiris al sia domo.

57 Kaj venis por Elizabeto la tempo, en kiu ŝi devis naski; kaj ŝi naskis
filon. 58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj ŝiaj parencoj aŭdis, ke la Eternulo pligrandigis
Sian bonecon al ŝi; kaj ili ĝojis kun ŝi. 59 Kaj en la oka tago oni venis,
por cirkumcidi la infaneton; kaj ili eknomis lin Zeĥarja, laŭ la nomo de
lia patro. 60 Kaj lia patrino responde diris: Tute ne; sed li estos nomata
Johano. 61 Kaj ili diris al ŝi: El via parencaro estas neniu, kiu estas nomata
per tiu nomo. 62 Kaj ili faris signojn al lia patro pri tio, kiel li volas, ke li estu
nomata. 63 Kaj li petis tabuleton, kaj skribis jene: Lia nomo estas Johano.
Kaj ĉiuj miris. 64 Kaj tuj lia buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis; kaj li
parolis, glorante Dion. 65 Kaj timo venis sur ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj
tra la tuta monta regiono de Judujo disvastiĝis rakonto pri ĉio tio. 66 Kaj ĉiuj

aŭdantoj konservis tion en sia koro, dirante: Kia do estos ĉi tiu knabeto? Ĉar la mano de la Eternulo estis kun li.
67 Kaj lia patro Zeĥarja pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj profetis, dirante:
68 Benata estu la Eternulo, la Dio de Izrael,
Ĉar Li vizitis Sian popolon kaj faris por ili elaĉeton,
69 Kaj levis kornon de savo por ni
En la domo de Sia servanto David,
70 Kiel Li parolis per la buŝo de Siaj sanktaj profetoj, de post la komenco de la mondo,
71 Savadon el niaj malamikoj kaj el la mano de ĉiuj niaj malamantoj;
72 Por montri Sian bonecon ĉe niaj patroj,
Kaj por memori Sian sanktan interligon;
73 La ĵuron, kiun Li ĵuris al nia patro Abraham;
74 Ke Li donos al ni, ke, liberigite el la mano de niaj malamikoj,
Ni servu Lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ Li ĉiujn niajn tagojn.
76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejaltulo,
Ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro, por pretigi liajn vojojn,
77 Por doni al lia popolo scion de savo
En la pardonado de iliaj pekoj,
78 Pro la kompata koro de nia Dio,
Per kiu nin vizitis la sunleviĝo de supre,
79 Por lumi sur tiujn, kiuj sidas en mallumo kaj en la ombro de morto,
Por gvidi niajn piedojn en la vojojn de paco.
80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis en spirito, kaj estis en la dezertoj ĝis
la tago de sia ekmontriĝo al Izrael.

2

1 Kaj en tiuj tagoj eliris dekreto de Cezaro Aŭgusto, ke la tuta mondo
estu registrita. 2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita, kiam Kirenio estis
reganto de Sirio. 3 Kaj ĉiuj iris, por esti registritaj, ĉiu al sia urbo. 4 Kaj
Jozef ankaŭ supreniris el Galileo, el la urbo Nazaret, en Judujon, al la urbo
de David, kiu estas nomata Bet-Leĥem, ĉar li estis el la domo kaj familio de
David, 5 por esti registrita kun sia fianĉino Maria, kiu estis graveda. 6 Kaj
dum ili estis tie, venis la tagoj por ŝia akuŝo. 7 Kaj ŝi naskis sian unuan
filon, kaj ŝi ĉirkaŭvindis lin kaj kuŝigis lin en staltrogon, ĉar ne estis loko
por ili en la gastejo.
8 Kaj en tiu sama regiono estis paŝtistoj, kiuj kamploĝis kaj nokte gardis
sian gregon. 9 Kaj anĝelo de la Eternulo alstaris apud ili, kaj la gloro de
la Eternulo brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili timis per granda timo. 10 Kaj la anĝelo
diris al ili: Ne timu; ĉar jen mi venigas al vi bonan sciigon de granda ĝojo,
kiu estos al la tuta popolo; 11 ĉar hodiaŭ estas naskita por vi, en la urbo
de David, Savanto, kiu estas Kristo, la Sinjoro. 12 Kaj jen la signo por vi: vi
trovos infaneton, ĉirkaŭvinditan kaj kuŝantan en staltrogo. 13 Kaj subite
estis kun la anĝelo amaso de la ĉiela armeo, laŭdante Dion, kaj dirante:
14 Gloro al Dio en la supera alto,
Kaj sur la tero paco, inter homoj Difavoro.
15 Kaj kiam la anĝeloj foriris de ili en la ĉielon, la paŝtistoj diris unu
al alia: Ni jam iru ĝis Bet-Leĥem, kaj vidu ĉi tiun okazintaĵon, kiun la
Eternulo sciigis al ni. 16 Kaj rapidante, ili iris, kaj trovis Marian kaj Jozefon,

kaj la infaneton kuŝantan en la staltrogo. 17 Kaj tion vidinte, ili sciigis pri
la diro, kiu estis parolita al ili pri ĉi tiu infano. 18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris
pri tio, kion rakontis al ili la paŝtistoj. 19 Sed Maria konservis ĉiujn tiujn
dirojn kaj pripensis ilin en sia koro. 20 Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj
laŭdante Dion pri ĉio, kion ili aŭdis kaj vidis, kiel estis parolite al ili.

21 Kaj kiam jam pasis ok tagoj por cirkumcidi lin, oni donis al li la nomon
JESUO, kiel li estis nomita de la anĝelo, antaŭ ol li estis en la ventro. 22 Kaj
kiam finiĝis la tagoj de ilia purigado laŭ la leĝo de Moseo, ili alportis lin
al Jerusalem, por prezenti lin al la Eternulo, 23 kiel estas skribite en la leĝo
de la Eternulo: Ĉiu virseksulo, kiu malfermas la uteron, estu dediĉita al
la Eternulo; 24 kaj por alporti oferon laŭ tio, kio estas dirita en la leĝo de
la Eternulo: Paron da turtoj, aŭ du kolombidojn. 25 Kaj jen en Jerusalem
estis viro, kies nomo estis Simeon, kaj ĉi tiu estis justa kaj pia, atendanta la
konsoladon de Izrael; kaj la Sankta Spirito estis kun li. 26 Kaj estis montrite
al li de la Sankta Spirito, ke li ne mortos, ĝis li vidos la Kriston de la
Eternulo. 27 Kaj li venis per la Spirito en la templon; kaj kiam la gepatroj
enportis la infanon Jesuo, por fari pri li laŭ la kutimo de la leĝo, 28 tiam li
ricevis lin en siajn brakojn, kaj benis Dion, dirante:

29 Nun, ho Eternulo, Vi ellasas Vian servanton,
Laŭ Via vorto, en paco,
30 Ĉar miaj okuloj vidis Vian savon,
31 Kiun Vi preparis antaŭ la vizaĝo de ĉiuj popoloj,
32 Lumon por malkaŝo al la gentoj,
Kaj gloron de Via popolo Izrael.

33 Kaj lia patro kaj lia patrino miris pri tio, kio estis parolita pri li; 34 kaj
Simeon ilin benis, kaj diris al Maria, lia patrino: Jen ĉi tiu estas metita
por la falo kaj leviĝo de multaj en Izrael, kaj por signo kontraŭparolata;
35 kaj ankaŭ vian animon glavo trapasos; por ke la pensoj de multaj koroj
malkaŝiĝu. 36 Kaj estis unu profetino, Anna, filino de Fanuel, el la tribo de
Aŝer (ŝi estis grandaĝa, loĝinte sep jarojn kun sia edzo de post sia virgeco,
37 kaj estinte vidvino okdek kvar jarojn), kiu neniam foriris el la templo,
adorante per fastoj kaj preĝoj nokte kaj tage. 38 Kaj alveninte ĝuste en tiu
horo, ŝi dankis Dion, kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis la elaĉeton de
Jerusalem. 39 Kaj kiam ili jam faris ĉion, konforme al la leĝo de la Eternulo,
ili revenis en Galileon, al sia urbo Nazaret.

40 Kaj la infano kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante de saĝeco; kaj la graco
de Dio estis sur li.

41 Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al Jerusalem ĉe la Paska festo. 42 Kaj kiam
li estis dekdujara, ili supreniris laŭ la kutimo de la festo; 43 kaj kiam ili
jam pasigis la tagojn, ĉe ilia returniĝo la knabo Jesuo restis en Jerusalem,
kaj liaj gepatroj tion ne sciis; 44 sed supozante, ke li estas en la karavano,
ili iris tagan vojaĝon, kaj serĉis lin inter siaj parencoj kaj konatoj; 45 kaj
ne trovinte lin, ili reiris al Jerusalem, serĉante lin. 46 Kaj post tri tagoj
ili trovis lin en la templo, kie li sidis meze de la instruistoj, aŭskultante
ilin kaj metante al ili demandojn; 47 kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis pro
lia kompreno kaj liaj respondoj. 48 Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia patrino
diris al li: Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni? jen via patro kaj mi serĉis vin
kun malĝojo. 49 Kaj li diris al ili: Kial vi serĉis min? ĉu vi ne sciis, ke mi
devas esti en la domo de mia Patro? 50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun
li parolis al ili. 51 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj venis en Nazareton, kaj li
estis obeema al ili; kaj lia patrino konservis ĉiujn tiujn dirojn en sia koro.

52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj staturo, kaj en graco ĉe Dio kaj
homoj.

3

1 En la dek-kvina jaro de la regado de Tiberio Cezaro, kiam Pontio
Pilato estis provincestro de Judujo, kaj Herodo estis tetrarĥo de Galileo,
kaj lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono Iturea kaj Traĥonitis, kaj Lisanio
tetrarĥo de Abilene, 2 dum la ĉefpastreco de Anas kaj Kajafas, venis la
vorto de Dio al Johano, filo de Zeĥarja, en la dezerto. 3 Kaj li venis en
la tutan regionon ĉirkaŭ Jordan, predikante la bapton de pento por la
pardonado de pekoj, 4 kiel estas skribite en la libro de la vortoj de la profeto
Jesaja:
Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn.
5 Ĉiu valo leviĝos,
Kaj ĉiu monto kaj monteto malaltiĝos,
Kaj la malebenaĵo fariĝos ebenaĵo,
Kaj la malglataj vojoj glatiĝos;
6 Kaj ĉiu karno vidos la savon de Dio.
7 Li do diris al la homamasoj, kiuj eliris, por esti baptitaj de li: Ho
vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero? 8 Donu do fruktojn
taŭgajn por pento. Kaj ne komencu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel
patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al
Abraham. 9 Kaj la hakilo jam kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu arbo,
kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata, kaj ĵetata en fajron. 10 Kaj
la homamasoj lin demandis, dirante: Kion do ni faru? 11 Kaj responde li
diris al ili: Kiu havas du tunikojn, tiu donu al la nehavanto; kaj kiu havas
manĝaĵon, tiu faru tiel same. 12 Venis ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj,
kaj ili diris al li: Majstro, kion ni faru? 13 Kaj li diris al ili: Ne postulu pli
multe, ol estas ordonite. 14 Kaj ankaŭ soldatoj lin demandis, dirante: Kaj
kion ni faru? Kaj li diris al ili: Ne perfortu iun, nek maljuste ion postulu,
kaj estu kontentaj je via salajro.
15 Kaj kiam la popolo atendis, kaj ĉiuj diskutis en siaj koroj pri Johano,
ĉu eble li estas la Kristo, 16 Johano respondis al ĉiuj, dirante: Mi ja vin
baptas per akvo, sed venas tiu, kiu estas pli potenca ol mi; la rimenon de
liaj ŝuoj mi ne estas inda malligi; li vin baptos per la Sankta Spirito kaj per
fajro; 17 lia ventumilo estas en lia mano, por ke li elpurigu sian draŝejon,
kaj kolektu la tritikon en sian grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos
per fajro neestingebla.
18 Kaj per multaj aliaj konsiloj li evangeliis al la popolo. 19 Sed Herodo,
la tetrarĥo, riproĉite de li pri Herodias, la edzino de lia frato, kaj pri ĉiuj
malbonaĵoj, kiujn Herodo faris, 20 aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke li enŝlosis
Johanon en malliberejo.
21 Kaj kiam la tuta popolo estis baptata, Jesuo ankaŭ estis baptita, kaj
dum li preĝis, la ĉielo malfermiĝis, 22 kaj la Sankta Spirito malsupreniris
sur lin en korpa aspekto kiel kolombo; kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas
Mia Filo, la amata; en vi Mi havas plezuron.
23 Kaj Jesuo mem, komencante, havis ĉirkaŭ tridek jarojn, estante filo
(kiel oni supozis) de Jozef, de Eli, 24 de Mattat, de Levi, de Melĥi, de Janaj,

de Jozef, 25 de Matatias, de Amos, de Naĥum, de Esli, de Nagaj, 26 de Maat,
de Matatias, de Semein, de Jozef, de Joda, 27 de Joĥanan, de Resa, de
Zerubabel, de Ŝealtiel, de Neri, 28 de Melĥi, de Adi, de Kosam, de Elmodam,
de Er, 29 de Jesu, de Eliezer, de Jorim, de Mattat, de Levi, 30 de Simeon, de
Jehuda, de Jozef, de Jonam, de Eljakim, 31 de Melea, de Mena, de Matata,
de Natan, de David, 32 de Jiŝaj, de Obed, de Boaz, de Salma, de Naĥŝon,
33 de Aminadab, de Ram, de Ĥecron, de Perec, de Jehuda, 34 de Jakob, de
Isaak, de Abraham, de Teraĥ, de Naĥor, 35 de Serug, de Reu, de Peleg, de
Eber, de Ŝelaĥ, 36 de Kenan, de Arpaĥŝad, de Ŝem, de Noa, de Lemeĥ, 37 de
Metuŝelaĥ, de Ĥanoĥ, de Jared, de Mahalalel, de Kenan, 38 de Enoŝ, de Set,
de Adam, de Dio.

4

1 Kaj Jesuo, plena de la Sankta Spirito, revenis de Jordan, kaj estis
kondukata de la Spirito en la dezerton 2 dum kvardek tagoj, tentate de
la diablo. Kaj li manĝis nenion en tiuj tagoj; kaj kiam ili finiĝis, li malsatis.
3 Kaj la diablo diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu al ĉi tiu ŝtono, ke ĝi
fariĝu pano. 4 Kaj Jesuo respondis al li: Estas skribite: Ne per la pano sole
vivos homo. 5 Kaj kondukinte lin supren, li montris al li ĉiujn regnojn de
la mondo en momento da tempo. 6 Kaj la diablo diris al li: Mi donos al vi
la tutan ĉi tiun potencon kaj ilian gloron; ĉar ĝi estas transdonita al mi, kaj
al kiu ajn mi volas, al tiu mi ĝin donas. 7 Se do vi adorkliniĝos antaŭ mi,
ĉio estos via. 8 Kaj responde Jesuo diris al li: Estas skribite: Al la Eternulo,
via Dio, adorkliniĝu, kaj al Li sola servu. 9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem,
kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo, kaj diris al li: Se vi estas
Filo de Dio, ĵetu vin de ĉi tie malsupren; 10 ĉar estas skribite:
Al siaj anĝeloj Li ordonos pri vi, ke ili vin gardu,

11 kaj:
Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.

12 Kaj responde Jesuo diris al li: Estas dirite: Ne provu la Eternulon, vian
Dion.

13 Kaj fininte la tutan tentadon, la diablo foriris de li ĝis estonta tempo.

14 Kaj revenis Jesuo en la potenco de la Spirito en Galileon; kaj eliris famo
pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo. 15 Kaj li instruadis en iliaj sinagogoj, glorate de
ĉiuj.

16 Kaj li venis al Nazaret, kie li estis edukita; kaj laŭ sia kutimo li eniris
en la sinagogon en la sabata tago, kaj stariĝis, por legi. 17 Kaj estis donita
al li libro de la profeto Jesaja. Kaj, malferminte la libron, li trovis la lokon,
kie estis skribite:
18 La spirito de la Eternulo estas sur mi,
Ĉar Li min sanktoleis, por bonanonci al malriĉuloj;
Li sendis min, por anonci liberecon al kaptitoj
Kaj vidpovon al blinduloj,
Por meti la vunditojn en liberecon,
19 Por proklami favorjaron de la Eternulo.

20 Kaj kunvolvinte la libron, kaj redoninte ĝin al la subulo, li sidiĝis; kaj
la okuloj de ĉiuj en la sinagogo atente lin rigardis. 21 Kaj li ekparolis al ili:
Hodiaŭ tiu skribo plenumiĝas en viaj oreloj. 22 Kaj ĉiuj atestis pri li, kaj
miris pro la vortoj de graco, kiuj eliris el lia buŝo; kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne

estas la filo de Jozef? 23 Kaj li diris al ili: Sendube vi diros al mi la jenan
sentencon: Kuracisto, sanigu vin mem; kiajn aferojn, pri kiuj ni aŭdis, en
Kapernaum faritajn, tiajn faru ĉi tie en via patrujo. 24 Kaj li diris: Vere mi
diras al vi: Neniu profeto estas akceptata en sia patrujo. 25 Kun vereco mi
diras al vi: Estis multaj vidvinoj en Izrael en la tagoj de Elija, kiam estis
ŝlosita la ĉielo tri jarojn kaj ses monatojn, kiam okazis granda malsato sur
la tuta lando; 26 kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom al Carfat en la
lando Cidon, al virino vidvino. 27 Kaj estis multaj lepruloj en Izrael en la
tagoj de la profeto Eliŝa; sed neniu el ili estis purigita, krom Naaman, la
Siriano. 28 Kaj ĉiuj en la sinagogo pleniĝis de kolero, aŭdante tion; 29 kaj
leviĝinte, ili elĵetis lin ekster la urbon, kaj kondukis lin ĝis la krutaĵo de la
monteto, sur kiu ilia urbo estis konstruita, por ĵeti lin malsupren. 30 Sed li
foriris, trapasinte tra ilia mezo.

31 Kaj li malsupreniris al Kapernaum, urbo Galilea. Kaj li instruis ilin
en la sabato; 32 kaj oni miris pro lia instruado, ĉar kun aŭtoritato estis
lia vorto. 33 Kaj en la sinagogo estis viro, havanta spiriton de malpura
demono; kaj li kriegis per laŭta voĉo, 34 dirante: Ha! kio estas inter ni kaj
vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venis, por pereigi nin? Mi scias, kiu vi estas, la
Sanktulo de Dio. 35 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu, kaj eliru
el li. Kaj ĵetinte lin en la mezon, la demono eliris el li, neniel difektinte
lin. 36 Kaj falis miro sur ĉiujn, kaj ili kunparoladis inter si, dirante: Kia
vorto estas ĉi tio? ĉar kun aŭtoritato kaj potenco li ordonas al la malpuraj
spiritoj, kaj ili eliras. 37 Kaj famo pri li eliris al ĉiu loko de la tuta ĉirkaŭaĵo.

38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li eniris en la domon de Simon. Kaj la
bopatrino de Simon estis tenata de granda febro, kaj ili petis lin pri ŝi.
39 Kaj starante super ŝi, li admonis la febron; kaj ĝi forlasis ŝin, kaj ŝi tuj
leviĝis kaj servis al ili.

40 Kaj ĉe la subiro de la suno ĉiuj, kiuj havis malsanulojn kun diversaj
malsanoj, venigis ilin al li; kaj li metis sur ĉiun el ili la manojn, kaj sanigis
ilin. 41 Eliris ankaŭ demonoj el multaj, kriegante, kaj dirante: Vi estas la
Filo de Dio. Kaj severe admonante, li ne permesis al ili paroli, ĉar ili sciis,
ke li estas la Kristo.

42 Kaj kiam tagiĝis, li eliris, kaj venis en dezertan lokon; kaj la homamasoj
lin serĉis, kaj venis al li, kaj lin detenis, ke li ne foriru de ili. 43 Sed li diris
al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi devas prediki la evangelion de la regno
de Dio; ĉar por tio mi estas sendita.

44 Kaj li predikis en la sinagogoj de Galileo.

5

1 Kaj dum la homamaso ĉirkaŭpremis lin kaj aŭskultis la vorton de Dio,
li staris apud la lago Genesaret; 2 kaj li vidis du ŝipetojn starantajn apud
la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili, kaj lavis la retojn. 3 Kaj li eniris
en unu el la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon, kaj petis, ke li forŝovu iom
for de la bordo. Kaj li sidiĝis, kaj instruis la homamason el la ŝipeto.
4 Kaj kiam li ĉesis paroli, li diris al Simon: Forŝovu ĝis la profundo, kaj
mallevu la retojn por akirado. 5 Kaj responde Simon diris: Estro, ni jam
laboris la tutan nokton kaj kaptis nenion; tamen laŭ via diro mi mallevos
la retojn. 6 Kaj tion farinte, ili enfermis grandan amason da fiŝoj, kaj iliaj
retoj ekrompiĝis; 7 kaj ili geste signis al siaj kompanianoj en la alia ŝipeto,
ke ili venu kaj helpu ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis ambaŭ ŝipetojn, ĝis
ekprofundiĝo. 8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis teren antaŭ la genuoj

de Jesuo, dirante: Foriru de mi, ho Sinjoro, ĉar mi estas pekulo. 9 Ĉar
pro la preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis
kun li, 10 kaj tiel same Jakobon kaj Johanon, filojn de Zebedeo, kiuj estis
kompanianoj de Simon. Kaj Jesuo diris al Simon: Ne timu; de nun vi estos
kaptisto de homoj. 11 Kaj kiam ili surbordigis siajn ŝipetojn, ili forlasis
ĉion, kaj sekvis lin.

12 Kaj dum li estis en unu el la urboj, jen viro plena de lepro; kaj vidante
Jesuon, li falis sur la vizaĝon kaj petegis lin, dirante: Sinjoro, se vi volas,
vi povas min purigi. 13 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin, dirante: Mi
volas; estu purigita. Kaj tuj la lepro foriris de li. 14 Kaj li ordonis al li, ke
li diru al neniu: Sed foririnte, montru vin al la pastro kaj tiele oferu pro
via purigado, kiel ordonis Moseo, por atesto al ili. 15 Sed la famo pri li des
pli multe disvastiĝis; kaj grandaj homamasoj kunvenis, por aŭskulti kaj
por esti sanigitaj je siaj malsanoj. 16 Sed li fortiris sin en la dezertojn, kaj
preĝadis.

17 Kaj en unu el tiuj tagoj li estis instruanta; kaj ĉeestis Fariseoj kaj
leĝinstruistoj, sidantaj, kiuj alvenis el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj el Judujo kaj
el Jerusalem; kaj la potenco de la Eternulo alestis, por sanigi ilin. 18 Kaj jen
viroj alportis sur lito viron, kiu estis paralizita; kaj ili penis enporti lin kaj
meti lin antaŭ li. 19 Kaj ne trovinte, kiamaniere ili povas enporti lin, pro la
homamaso, ili supreniris sur la tegmenton, kaj mallevis lin tra la tegoloj,
kun la liteto, en la mezon antaŭ Jesuo. 20 Kaj vidante ilian fidon, li diris:
Ho viro, viaj pekoj estas al vi pardonitaj. 21 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj
komencis diskuti inter si, dirante: Kiu estas ĉi tiu, kiu parolas blasfemojn?
kiu povas pardoni pekojn krom Dio sola? 22 Sed Jesuo, eksciante iliajn
pensojn, responde diris al ili: Kial vi diskutas en viaj koroj? 23 Kio estas pli
facila, diri: Viaj pekoj estas al vi pardonitaj, aŭ diri: Leviĝu kaj piediru?
24 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero
pardoni pekojn — li diris al la paralizulo: Mi diras al vi: Leviĝu, kaj prenu
vian liteton, kaj iru al via domo. 25 Kaj tuj li leviĝis antaŭ ili, kaj prenis
tion, sur kio li kuŝis, kaj iris al sia domo, glorante Dion. 26 Kaj mirego
kaptis ĉiujn, kaj li gloris Dion; kaj ili pleniĝis de timo, dirante: Ni vidis
mirindaĵojn hodiaŭ.

27 Kaj post tio li eliris, kaj vidis impostiston, nomatan Levi, sidantan ĉe la
impostejo, kaj diris al li: Sekvu min. 28 Kaj li forlasis ĉion, kaj leviĝis, kaj
sekvis lin. 29 Kaj Levi faris grandan festenon por li en sia domo, kaj estis
granda amaso da impostistoj kaj aliaj, kiuj sidis ĉe manĝo kun ili. 30 Kaj
la Fariseoj kaj iliaj skribistoj murmuris kontraŭ liaj disĉiploj, dirante: Kial
vi manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj? 31 Kaj Jesuo responde
diris al ili: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. 32 Mi
venis, por alvoki ne justulojn, sed pekulojn al pento. 33 Kaj ili diris al li:
La disĉiploj de Johano ofte fastas kaj faras preĝojn, kaj tiel same ankaŭ la
disĉiploj de la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj trinkas. 34 Kaj Jesuo diris al
ili: Ĉu vi povas igi la filojn de la edziĝejo fasti, dum la fianĉo estas kun ili?
35 Sed venos tagoj; kaj kiam la fianĉo estos prenita for de ili, tiam ili fastos
en tiuj tagoj. 36 Kaj li ankaŭ parolis al ili parabolon: Neniu ŝiras pecon
el nova vesto kaj alkudras ĝin sur malnovan veston; ĉar alie li ŝirus la
novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la nova ne harmonius kun la malnova. 37 Kaj
neniu enverŝas novan vinon en malnovajn felsakojn; ĉar alie la nova vino
krevigus la felsakojn, kaj ĝi mem elfluus, kaj la felsakoj detruiĝus. 38 Sed

novan vinon oni devas enverŝi en novajn felsakojn. [39] Kaj neniu, trinkinte
malnovan vinon, deziras novan; ĉar li diras: La malnova estas preferinda.

6

[1] Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj deŝiris la spikojn,
kaj manĝis, frotante ilin en la manoj. [2] Sed iuj el la Fariseoj diris: Kial vi
faras tion, kion fari en sabato ne estas permesate? [3] Kaj Jesuo, respondante
al ili, diris: Ĉu vi eĉ ne legis, kion faris David, kiam malsatis li kaj liaj
kunuloj? [4] ke li eniris en la domon de Dio, kaj prenis kaj manĝis kaj
donis ankaŭ al siaj kunuloj la panojn de propono, kiujn manĝi ne estas
permesate, krom nur al la pastroj? [5] Kaj li diris al ili: La Filo de homo
estas sinjoro de la sabato.

[6] Kaj en alia sabato li eniris en la sinagogon kaj instruadis; kaj tie estis
viro, kies dekstra mano estis velkinta. [7] Kaj la skribistoj kaj Fariseoj
observis lin atente, ĉu li sanigos en la sabato, por ke ili trovu, kiel lin
akuzi. [8] Sed li sciis iliajn pensojn, kaj li diris al la viro, kiu havis la manon
velkintan: Leviĝu, kaj stariĝu en la mezo. Kaj li leviĝis kaj stariĝis. [9] Kaj
Jesuo diris al ili: Mi vin demandas: ĉu estas permesate bonfari en sabato,
aŭ malbonfari? Savi vivon, al ĝin pereigi? [10] Kaj ĉirkaŭrigardinte ĉiujn,
li diris al li: Etendu vian manon. Kaj li tion faris, kaj lia mano resaniĝis.
[11] Sed ili pleniĝis de frenezo, kaj interparoladis inter si, kion ili faru al
Jesuo.

[12] Kaj en tiuj tagoj li foriris sur la monton, por preĝi; kaj li pasigis la tutan
nokton en preĝado al Dio. [13] Kaj kiam tagiĝis, li alvokis siajn disĉiplojn,
kaj elektis el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis apostoloj: [14] Simonon, kiun
li ankaŭ nomis Petro, kaj Andreon, lian fraton, kaj Jakobon kaj Johanon
kaj Filipon kaj Bartolomeon [15] kaj Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon, filon
de Alfeo, kaj Simonon, nomatan Fervorulo, [16] kaj Judason de Jakobo, kaj
Judason Iskariotan, kiu fariĝis perfidulo. [17] Kaj li malsupreniris kun ili,
kaj staris sur ebena loko, kaj granda amaso de liaj disĉiploj, kaj granda
nombro de la popolo el la tuta Judujo kaj Jerusalem, kaj el la marbordo
de Tiro kaj Cidon, kiuj alvenis, por aŭskulti lin kaj saniĝi je siaj malsanoj;
[18] kaj tiuj, kiuj estis turmentataj de malpuraj spiritoj, estis sanigitaj. [19] Kaj
la tuta homamaso volis tuŝi lin, ĉar potenco eliris el li kaj sanigis ĉiujn.

[20] Kaj li levis siajn okulojn al siaj disĉiploj, kaj diris: Feliĉaj estas vi
malriĉuloj, ĉar via estas la regno de Dio. [21] Feliĉaj estas vi, kiuj nun
malsatas, ĉar vi satiĝos. Feliĉaj estas vi, kiuj nun ploras, ĉar vi ridos.
[22] Feliĉaj vi estas, kiam oni vin malamos kaj vin izolos kaj vin riproĉos,
kaj elĵetos vian nomon kial malbonan, pro la Filo de homo. [23] Ĝoju en tiu
tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen via rekompenco estas granda en la ĉielo;
ĉar tiel same faris iliaj patroj kontraŭ la profetoj. [24] Sed ve al vi riĉuloj!
ĉar vi jam ricevis vian konsolon. [25] Ve al vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve
al vi, kiuj nun ridas! ĉar vi malĝojos kaj ploros. [26] Ve, kiam ĉiuj homoj
parolos bone pri vi! ĉar tiel same faris iliaj patroj al la falsaj profetoj.

[27] Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn malamikojn, faru bonon al
viaj malamantoj; [28] benu tiujn, kiuj vin malbenas; preĝu por tiuj, kiuj kun
insulto vin atakas. [29] Al tiu, kiu frapas vin sur la vango, prezentu ankaŭ
la alian; kaj de tiu, kiu prenas vian mantelon, ne detenu vian tunikon.
[30] Donu al ĉiu, kiu petas de vi; kaj de tiu, kiu forprenas viajn posedaĵojn,
ne repostulu ilin. [31] Kaj kiel vi volas, ke la homoj faru al vi, faru ankaŭ
al ili tiel same. [32] Kaj se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian dankon vi

havas? ĉar eĉ la pekuloj amas tiujn, kiuj ilin amas. 33 Kaj se vi bonfaras
al viaj bonfarantoj, kian dankon vi havas? ĉar eĉ la pekuloj tiel same
faras. 34 Kaj se vi pruntas al tiuj, de kiuj vi esperas ricevi, kian dankon vi
havas? eĉ pekuloj pruntas al pekuloj, por egale rericevi. 35 Sed amu viajn
malamikojn, kaj bonfaru, kaj pruntedonu, pri neniu perdante esperon; kaj
via rekompenco estos granda, kaj vi estos filoj de la Plejalta; ĉar Li estas
bona al la nedankemuloj kaj malbonuloj. 36 Estu kompatemaj, kiel via Patro
estas kompatema. 37 Kaj ne juĝu, kaj vi ne estos juĝitaj; kaj ne kondamnu,
kaj vi ne estos kondamnitaj; liberigu, kaj vi estos liberigitaj; 38 donu, kaj
estos donite al vi; bonan mezuron, premitan, kunskuitan, superfluantan,
oni donos en vian sinon. Ĉar per kia mezuro vi mezuras, per tia oni
remezuros al vi.

39 Kaj li parolis ankaŭ al ili parabolon: Ĉu blindulo povas gvidi
blindulon? ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon? 40 Disĉiplo ne estas super
sia instruisto; sed perfektigite, ĉiu estos kiel lia instruisto. 41 Kaj kial vi
rigardas la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato, kaj ne pripensas
la trabon, kiu estas en via propra okulo? 42 Kiel vi povas diri al via frato:
Frato, lasu min eltiri la lignereton, kiu estas en via okulo; dum vi ne
pripensas la trabon en via propra okulo? Hipokritulo! eltiru unue la trabon
el via okulo, kaj tiam vi klare vidos, por eltiri la lignereton, kiu estas en la
okulo de via frato. 43 Ĉar ne ekzistas bona arbo, kiu donas putran frukton;
nek putra arbo, kiu donas bonan frukton. 44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per
sia propra frukto. Ĉar el dornarbetoj oni ne kolektas figojn, nek el rubusujo
oni rikoltas vinberojn. 45 Bona homo el la bona trezorejo de sia koro liveras
bonon, kaj malbona homo el la malbona trezorejo liveras malbonon; ĉar
el la abundo de la koro parolas lia buŝo.

46 Kaj kial vi min vokas: Sinjoro, Sinjoro; kaj ne faras tion, kion mi diras?
47 Pri ĉiu, kiu venas al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj plenumas ilin,
mi montros al vi, al kiu li similas: 48 li similas al viro, kiu, konstruante
domon, fosis kaj profunde kavigis, kaj metis fundamenton sur la roko; kaj
kiam okazis inundo, la rivero sin ĵetis kontraŭ tiun domon, kaj ne povis ĝin
ŝanceli; ĉar ĝi estis bone konstruita. 49 Sed tiu, kiu aŭdas kaj ne plenumas,
similas al viro, kiu konstruis sur la tero sen fundamento domon; kontraŭ
kiun la rivero sin ĵetis, kaj ĝi tuj enfalis, kaj la ruino de tiu domo estis
granda.

7

1 Fininte ĉiujn siajn dirojn en la oreloj de la popolo, li eniris en
Kapernaumon.

2 Kaj sklavo de unu centestro, kiu estis kara por li, estis malsana kaj
preskaŭ mortanta. 3 Kaj aŭdinte pri Jesuo, tiu sendis al li pliaĝulojn de la
Judoj, por peti, ke li venu, por savi lian sklavon. 4 Kaj veninte al Jesuo, ili
insiste petegis, dirante: Li estas inda, ke vi faru al li tiun komplezon; 5 ĉar
li amas nian nacion, kaj li mem konstruigis por ni la sinagogon. 6 Kaj Jesuo
ekiris kun ili. Kaj kiam li estis ne malproksime de la domo, la centestro
sendis al li amikojn, por diri al li: Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas
inda, ke vi venu sub mian tegmenton; 7 pro tio mi ne opiniis min inda
veni al vi. Sed vorton parolu, kaj mia knabo saniĝos. 8 Ĉar mi ankaŭ estas
homo metita sub aŭtoritato, havante sub mi soldatojn; kaj mi diras al ĉi
tiu: Iru; kaj li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru
ĉi tion; kaj li ĝin faras. 9 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris pri li, kaj sin

turninte, diris al la homamaso, lin sekvanta: Mi diras al vi: Eĉ en Izrael
mi ne trovis tiom da fido. 10 Kaj la senditoj, reveninte al la domo, trovis la
sklavon sana.
11 Kaj post nelonge li iris al urbo nomata Nain, kaj akompanis lin liaj
disĉiploj kaj granda homamaso. 12 Kaj kiam li alproksimiĝis al la pordego
de la urbo, jen oni elportis mortinton, la solan filon de lia patrino, kaj ŝi
estis vidvino; kaj granda homamaso el la urbo estis kun ŝi. 13 Kaj kiam
la Sinjoro ŝin vidis, li kortuŝiĝis pri ŝi, kaj diris al ŝi: Ne ploru. 14 Kaj
li alproksimiĝis, kaj tuŝis la portilon, kaj la portantoj haltis. Kaj li diris:
Junulo, mi diras al vi: Leviĝu. 15 Kaj la mortinto side leviĝis kaj komencis
paroli. Kaj li donis lin al lia patrino. 16 Kaj timo kaptis ĉiujn; kaj ili gloris
Dio, dirante: Granda profeto leviĝis inter ni; kaj: Dio vizitis Sian popolon.
17 Kaj ĉi tiu famo pri li eliris tra la tuta Judujo, kaj tra la tuta ĉirkaŭaĵo.
18 Kaj la disĉiploj de Johano sciigis lin pri ĉio tio. 19 Kaj Johano, alvokinte
al si du el siaj disĉiploj, sendis ilin al la Sinjoro, por diri: Ĉu vi estas la
venonto, aŭ ĉu ni atendu alian? 20 Kaj kiam la viroj alvenis al li, ili diris:
Johano, la Baptisto, sendis nin al vi, por diri: Ĉu vi estas la venonto, aŭ
ĉu ni atendu alian? 21 En tiu horo li sanigis multajn je malsanoj kaj pestoj
kaj malbonaj spiritoj; kaj al multaj blinduloj li redonis vidpovon. 22 Kaj
li respondis kaj diris al ili: Iru kaj sciigu Johanon pri tio, kion vi vidis
kaj aŭdis: blinduloj vidas, lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj
surduloj aŭdas, mortintoj leviĝas, al malriĉuloj evangelio estas predikata.
23 Kaj feliĉa estas ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi.
24 Kaj kiam la senditoj de Johano foriris, li komencis paroli al la
homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la dezerton, por rigardi? ĉu junkon
skuatan de la vento? 25 Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu homon per mola
vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj portas luksan vestaron kaj delikate vivadas,
troviĝas en domoj de reĝoj. 26 Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu profeton?
Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton. 27 Ĉar li estas tiu, pri kiu estas
skribite:
Jen Mi sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian vojon.
28 Mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj estas neniu pli granda ol Johano;
tamen tiu, kiu estas nur malgranda en la regno de Dio, estas pli granda
ol li. 29 Kaj la tuta popolo kaj la impostistoj, aŭdinte, pravigis Dion, ĉar
ili ricevis la bapton de Johano. 30 Sed la Fariseoj kaj la leĝistoj rifuzis
por si la intencon de Dio, ĉar ili ne estis baptitaj de li. 31 Al kio do mi
komparos la homojn de ĉi tiu generacio? kaj al kio ili similas? 32 Ili similas
al infanoj, kiuj sidas sur la placo kaj vokas unu al alia, dirante: Ni flutis al
vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj vi ne ploris. 33 Ĉar Johano, la Baptisto,
venis, nek manĝante panon nek trinkante vinon; kaj vi diras: Li havas
demonon. 34 La Filo de homo venis, manĝante kaj trinkante; kaj vi diras:
Jen manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj! 35 Kaj la
saĝeco estas pravigita de ĉiuj siaj infanoj.
36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin, ke li manĝu kun li. Kaj li eniris en la
domon de la Fariseo, kaj sidiĝis ĉe manĝo. 37 Kaj jen estis en la urbo virino
pekulino; kaj kiam ŝi eksciis, ke Jesuo sidas ĉe manĝo en la domo de la
Fariseo, ŝi alportis alabastran vazon da ŝmiraĵo, 38 kaj starante malantaŭe
ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi komencis priverŝi liajn piedojn per ŝiaj larmoj,
kaj viŝis ilin per la haroj de sia kapo, kaj kisadis liajn piedojn, kaj ŝmiris
ilin per la ŝmiraĵo. 39 Kaj kiam la Fariseo, kiu lin invitis, tion vidis, li parolis

en si, dirante: Ĉi tiu, se li estus profeto, ja scius, kiu kaj kia virino lin tuŝas,
ke ŝi estas pekulino. 40 Kaj responde Jesuo diris al li: Simon, mi havas ion
diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu. 41 Unu pruntedoninto havis du
ŝuldantojn; unu ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek. 42 Kiam ili
havis nenion, per kio pagi, li pardonis al ambaŭ la ŝuldon. Kiu el ili do lin
pli amos? 43 Simon responde diris: Tiu, mi supozas, al kiu li pardonis la
pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li: Vi prave juĝis. 44 Kaj sin turnante al
la virino, li diris al Simon: Ĉu vi vidas ĉi tiun virinon? Mi eniris en vian
domon, vi ne donis al mi akvon por la piedoj; sed ŝi priverŝis miajn piedojn
per siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj haroj. 45 Vi ne donis al mi kison; sed ŝi,
de la tempo, kiam mi eniris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn. 46 Vi ne ŝmiris
mian kapon per oleo; sed ŝi ŝmiris miajn piedojn per ŝmiraĵo. 47 Pro tio
mi diras al vi: Ŝiaj pekoj, kiuj estas multaj, estas pardonitaj; ĉar ŝi multe
amis; sed al kiu malmulto estas pardonita, tiu malmulte amas. 48 Kaj li
diris al ŝi: Viaj pekoj estas pardonitaj. 49 Kaj tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo kun
li, komencis diri inter si: Kiu estas ĉi tiu, kiu eĉ pardonas pekojn? 50 Kaj li
diris al la virino: Via fido vin savis; iru en pacon.

8

1 Kaj post ne longe li vojiradis tra urboj kaj vilaĝoj, predikante kaj
alportante la evangelion de la regno de Dio, kaj kun li la dek du, 2 kaj
iuj virinoj, kiuj estis resanigitaj je malbonaj spiritoj kaj malsanoj: Maria,
kiu estis nomata Magdalena, el kiu eliris sep demonoj, 3 kaj Joana, edzino
de Ĥuzas, la ĉambelano de Herodo, kaj Susana, kaj multaj aliaj, kiuj faris
al ili helpan servadon per sia havo.

4 Kaj kiam granda homamaso kolektiĝis, kaj homoj el ĉiu urbo venis al
li, li diris per parabolo: 5 La semisto eliris, por semi sian semon; kaj dum
li semis, iuj semoj falis apud la vojo kaj estis piedpremitaj, kaj la birdoj
de la ĉielo formanĝis ilin. 6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kaj kreskinte,
velkis, ĉar ili ne havis malsekaĵon. 7 Kaj aliaj falis meze inter dornojn; kaj
la dornoj kunkreskis, kaj sufokis ilin. 8 Kaj aliaj falis en la bonan teron,
kaj kreskinte, produktis frukton centoble. Dirinte tion, li kriis: Kiu havas
orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

9 Kaj liaj disĉiploj demandis al li, kia estas ĉi tiu parabolo. 10 Kaj li diris:
Al vi estas donite scii la misterojn de la regno de Dio; sed al la aliaj per
paraboloj, por ke, vidante, ili ne rimarku, kaj aŭdante, ili ne komprenu.
11 La parabolo estas jena: La semo estas la vorto de Dio. 12 Kaj la falintaj
apud la vojo estas tiuj, kiuj aŭdis; tiam venas la diablo, kaj forprenas
la vorton el ilia koro, por ke ili ne kredu kaj ne estu savitaj. 13 Kaj la
falintaj sur la ŝtonan lokon estas tiuj, kiuj, aŭdinte, kun ĝojo akceptas la
vorton; sed ili ne havas radikon, kaj kredas nur portempe, kaj en tempo
de tento ili defalas. 14 Kaj tio, kio falis inter dornojn, estas tiuj, kiuj aŭdis,
kaj dum sia irado sufokiĝas per zorgoj kaj riĉo kaj plezuroj de la vivo, kaj
ne perfektigas frukton. 15 Kaj tio, kio falis en la bonan teron, estas tiuj, kiuj
en bela kaj bona koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj kun pacienco
donas frukton.

16 Kaj ekbruliginte lampon, oni ne kovras ĝin per vazo, aŭ forŝovas ĝin
sub liton; sed metas ĝin sur lampingon, por ke la enirantoj povu vidi la
lumon. 17 Ĉar estas kaŝita nenio, kio ne malkaŝiĝos; kaj ne estas io sekreta,
kio ne koniĝos kaj klare elmontriĝos. 18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas;

ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite; kaj kiu ajn ne havas, de tiu estos forprenita eĉ tio, kion li ŝajne havas.

19 Kaj alvenis al li lia patrino kaj liaj fratoj, kaj ili ne povis lin atingi pro la
homamaso. 20 Kaj oni sciigis lin: Via patrino kaj viaj fratoj staras ekstere,
kaj deziras vin vidi. 21 Sed respondante, li diris al ili: Mia patrino kaj miaj
fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin plenumas.

22 Kaj en unu el tiuj tagoj eniris en ŝipeton li kaj liaj disĉiploj; kaj li diris
al ili: Ni transiru al la alia bordo de la lago; kaj ili surmariĝis. 23 Sed dum
ili veturis, li endormiĝis; kaj falis ventego sur la lagon; kaj ili tute pleniĝis
de akvo, kaj estis en danĝero. 24 Kaj ili venis al li, kaj vekis lin, dirante:
Estro, estro, ni pereas. Kaj li leviĝis, kaj admonis la venton kaj la furiozon
de la akvo; kaj ili ĉesiĝis, kaj fariĝis sereno. 25 Kaj li diris al ili: Kie estas
via fido? Kaj ili timis kaj miris, dirante unu al la alia: Kiu do estas ĉi tiu?
ĉar li ordonas eĉ al la ventoj kaj al la akvo, kaj ili obeas al li.

26 Kaj ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu estas kontraŭ Galileo.
27 Kaj kiam li surbordiĝis, renkontis lin el la urbo viro, havanta demonojn;
kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj loĝis ne en domo, sed en la tomboj.
28 Kaj vidinte Jesuon, li ekkriis kaj falis antaŭ li, kaj laŭtvoĉe diris: Kio estas
inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta? mi petas vin, ne turmento
min. 29 Ĉar li ordonis al la malpura spirito eliri el la homo. Ĉar ĝi ofte
kaptis lin, kaj li estis sub gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj katenoj; kaj
disrompinte la ligilojn, li estis peladata de la demono en la dezertojn. 30 Kaj
Jesuo demandis lin: Kia estas via nomo? Kaj li diris: Legio; ĉar multaj
demonoj eniris en lin. 31 Kaj ili petegis lin, ke li ne ordonu al ili foriri
en la abismon. 32 Kaj estis tie granda grego da porkoj, paŝtiĝantaj sur la
monto; kaj ili petegis lin, ke li permesu al ili eniri en la porkojn. Kaj li tion
permesis al ili. 33 Kaj elirinte el la viro, la demonoj eniris en la porkojn;
kaj la grego kuris de la krutaĵo en la lagon, kaj sufokiĝis. 34 Kaj kiam iliaj
paŝtistoj vidis la okazintaĵon, ili forkuris, kaj rakontis ĝin en la urbo kaj
en la kamparo. 35 Kaj oni eliris por vidi, kio okazis; kaj ili venis al Jesuo,
kaj trovis la viron, el kiu eliris la demonoj, sidanta, vestita kaj en sana
prudento, ĉe la piedoj de Jesuo, kaj ili timis. 36 Kaj la vidintoj rakontis
al ili, kiamaniere la demonhavinto saniĝis. 37 Kaj la tuta homamaso, el
la ĉirkaŭaĵo de la Gerasenoj, petis lin foriri de ili; ĉar ili estis tenataj de
granda timo; kaj li eniris en ŝipeton kaj returne veturis. 38 Sed la viro, el
kiu eliris la demonoj, petis lin, ke li povu esti kun li; sed li forsendis lin,
dirante: 39 Reiru al via domo, kaj rakontu ĉion, kion Dio faris por vi. Kaj
li foriris, famigante tra la tuta urbo ĉion, kion Jesuo faris por li.

40 Kaj kiam Jesuo revenis, la homamaso bonvenigis lin, ĉar ĉiuj atendis
lin. 41 Kaj jen venis viro, nomata Jairos, kaj li estis sinagogestro; kaj li
sin ĵetis antaŭ la piedojn de Jesuo, kaj petegis lin, ke li venu en lian
domon; 42 ĉar li havis unu solan filinon, proksimume dekdujaran, kaj ŝi
estis mortanta. Kaj dum li iris, la homamaso ĉirkaŭpremis lin.

43 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, kaj elspezis sian
tutan havon por kuracistoj, kaj ne povis esti resanigita de iu, 44 venis
malantaŭ lin, kaj tuŝis la randon de lia vestaĵo; kaj tuj ŝia sangofluo ĉesiĝis.
45 Kaj Jesuo diris: Kiu min tuŝis? Kaj kiam ĉiuj neis, Petro diris: Estro, la
homamaso ĉirkaŭas kaj premas vin. 46 Sed Jesuo diris: Iu min tuŝis; ĉar
mi sentis, ke de mi eliris potenco. 47 Kaj kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne
estas kaŝita, ŝi venis tremanta, kaj, sin ĵetante antaŭ lin, sciigis antaŭ la

tuta popolo, pro kia motivo ŝi tuŝis lin, kaj kiel ŝi estas tuj sanigita. 48 Kaj
li diris al ŝi: Filino, via fido vin savis; iru en pacon.

49 Dum li ankoraŭ parolis, jen iu venis de la domo de la sinagogestro,
dirante: Via filino jam mortis; ne ĝenu la instruiston. 50 Sed Jesuo, aŭdinte
tion, respondis al li: Ne timu; nur kredu, kaj ŝi estos savita. 51 Kaj kiam li
venis al la domo, li permesis al neniu eniri kun li, krom Petro kaj Johano
kaj Jakobo kaj la patro kaj la patrino de la knabino. 52 Kaj ĉiuj ploris kaj
ĝemis pro ŝi; sed li diris: Ne ploru; ĉar ŝi ne mortis, sed dormas. 53 Kaj
ili mokridis lin, sciante, ke ŝi mortis. 54 Sed li, preninte ŝian manon, vokis
ŝin, dirante: Knabino, leviĝu. 55 Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis;
kaj li ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi. 56 Kaj ŝiaj gepatroj estis mirigitaj;
sed li ordonis, ke ili diru al neniu tion, kio estis farita.

9

1 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili potencon kaj aŭtoritaton super
ĉiuj demonoj, kaj por forigi malsanojn. 2 Kaj li forsendis ilin, por prediki
la regnon de Dio, kaj por sanigi la malsanulojn. 3 Kaj li diris al ili: Portu
nenion por la vojo — nek bastonon, nek saketon, nek panon, nek monon;
kaj ne havu du tunikojn. 4 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, tie loĝu, kaj
el tie ekvojaĝu. 5 Kaj se ie oni vin ne akceptos, tiam, forirante el tiu urbo,
deskuu la polvon de viaj piedoj, por atesto kontraŭ ili. 6 Kaj ili, foririnte,
trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la evangelion kaj sanigante.

7 Kaj la tetrarĥo Herodo aŭdis pri ĉio, kio fariĝis; kaj li embarasiĝis, ĉar
iuj diris, ke Johano leviĝis el la mortintoj; 8 kaj aliaj, ke Elija aperis; kaj
aliaj, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis. 9 Kaj Herodo diris: Johanon
mi senkapigis, sed kiu estas ĉi tiu, pri kiu mi aŭdas tiajn aferojn? Kaj li
deziris vidi lin.

10 Kaj la apostoloj, reveninte, rakontis al li ĉion, kion ili faris. Kaj
li kondukis ilin, kaj foriris aparte al urbo, nomata Betsaida. 11 Sed la
homamaso, eksciinte tion, sekvis lin; kaj li akceptis ilin, kaj parolis al ili
pri la regno de Dio, kaj tiujn, kiuj bezonis kuracon, li resanigis. 12 Kaj
ekvesperiĝis; kaj la dek du, alveninte, diris al li: Forsendu la homamason,
por ke ili iru en la ĉirkaŭajn vilaĝojn kaj kampojn, por trovi ripozejojn kaj
nutraĵon; ĉar ĉi tie ni estas en dezerta loko. 13 Sed li diris al ili: Vi donu
al ili manĝi. Kaj ili diris: Ni havas ne pli ol kvin panojn kaj du fiŝojn, se
ni ne irus kaj aĉetus manĝaĵon por ĉi tiu tuta homomulto. 14 Ĉar ĉeestis
proksimume kvin mil viroj. Kaj li diris al siaj disĉiploj: Sidigu ilin en aroj,
po proksimume kvindek. 15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn. 16 Kaj li prenis
la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ilin benis
kaj dispecigis, kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ la homamason. 17 Kaj
ili manĝis, kaj ĉiuj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj fragmentoj dek
du korbojn.

18 Kaj dum li preĝis en soleco, la disĉiploj estis kun li; kaj li demandis
ilin, dirante: Kiu, diras la popolo, ke mi estas? 19 Kaj ili responde diris: Laŭ
iuj Johano, la Baptisto; sed laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj, ke unu el la antikvaj
profetoj releviĝis. 20 Sed li diris al ili: Sed vi — kiu vi diras, ke mi estas?
Kaj Petro responde diris: La Kristo de Dio. 21 Sed li per severa ordono
admonis, ke ili diru ĉi tion al neniu; 22 dirante: La Filo de homo devas
multe suferi, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj,
kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi. 23 Kaj li diris al ĉiuj: Se iu
volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian krucon ĉiutage, kaj sekvu

min. 24 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu perdos sian
animon pro mi, tiu ĝin savos. 25 Ĉar kiel profitus homo, se li gajnus la tutan
mondon kaj sin perdus aŭ pereigus? 26 Ĉar kiu hontos pri mi kaj pri miaj
paroloj, pri tiu hontos la Filo de homo, kiam li venos en sia gloro, kaj la
gloro de la Patro kaj de la sanktaj anĝeloj. 27 Sed mi diras al vi certe: Inter
la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos
la regnon de Dio.

28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok tagoj, kaj li prenis kun si Petron
kaj Johanon kaj Jakobon, kaj supreniris sur la monton, por preĝi. 29 Kaj
dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo aliiĝis, kaj lia vestaro fariĝis blanka
kaj fulme brilanta. 30 Kaj jen interparolis kun li du viroj, kiuj estis Moseo
kaj Elija, 31 kiuj montriĝis en gloro, kaj parolis pri lia foriro, kiun li estis
plenumonta en Jerusalem. 32 Sed Petro, kaj tiuj, kiuj estis kun li, estis
subpremataj de dormo; sed vekiĝinte, ili vidis lian gloron, kaj la du virojn,
kiuj staris kun li. 33 Kaj dum ili foriris de li, Petro diris al Jesuo: Estro,
estas bone por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por
Moseo, kaj unu por Elija; li ne sciis, kion li diras. 34 Kaj dum li tion diris,
nubo venis kaj superombris ilin; kaj ili timis, kiam ili eniris en la nubon.
35 Kaj el la nubo venis voĉo, diranta: Ĉi tiu estas Mia Filo, Mia elektito;
lin aŭskultu. 36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis, Jesuo troviĝis sola. Kaj ili
silentis, kaj al neniu en tiuj tagoj rakontis ion, kion ili vidis.

37 Kaj la sekvantan tagon, post kiam ili malsupreniris de la monto, granda
homamaso renkontis lin. 38 Kaj jen unu viro el la homamaso ekkriis,
dirante: Majstro, mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar li estas mia sola
infano; 39 kaj jen spirito kaptas lin, kaj subite li ekkrias, kaj ĝi konvulsiigas
lin kun buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas lin, kontuzinte lin. 40 Kaj mi petis
viajn disĉiplojn, ke ili elpelu ĝin; sed ili ne povis. 41 Kaj Jesuo respondis kaj
diris: Ho senfida kaj perversa generacio, ĝis kiam mi estos kun vi kaj vin
toleros? venigu ĉi tien vian filon. 42 Kaj dum li venis, la demono lin ĵetis
sur la teron kaj lin konvulsiigis. Sed Jesuo severe admonis la malpuran
spiriton, kaj sanigis la knabon kaj redonis lin al la patro. 43 Kaj ĉiuj miregis
pro la majesto de Dio.

Sed dum ĉiuj miris pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj disĉiploj:
44 Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn orelojn: ĉar la Filo de homo estos
transdonita en la manojn de homoj. 45 Sed ili ne komprenis tiun diron,
kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke ili ne sciu ĝian signifon; kaj ili timis
demandi al li pri tiu diro.

46 Kaj komenciĝis diskutado inter ili pri tio, kiu el ili estos la plej granda.
47 Sed Jesuo, vidinte la diskutadon de iliaj koroj, prenis infanon, kaj starigis
lin apud si, 48 kaj diris al ili: Kiu akceptos ĉi tiun infanon en mia nomo, tiu
min akceptas; kaj kiu min akceptos, tiu akceptas Tiun, kiu min sendis; ĉar
kiu estas plej malgranda inter vi ĉiuj, tiu estas granda.

49 Kaj Johano respondis kaj diris: Estro, ni vidis iun elpelantan demonojn
en via nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun ni. 50 Sed Jesuo
diris al li: Ne malpermesu; ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ vi, estas por vi.

51 Kaj kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto, li firmigis sian
vizaĝon, por iri al Jerusalem, 52 kaj sendis senditojn antaŭ sia vizaĝo; kaj ili
iris, kaj eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por pretigi por li. 53 Kaj tiuj lin
ne akceptis, ĉar lia vizaĝo estis direktata al Jerusalem. 54 Kaj liaj disĉiploj
Jakobo kaj Johano, tion vidinte, diris: Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu

fajron malsuprenveni el la ĉielo kaj ekstermi ilin? 55 Sed li sin turnis kaj
admonis ilin; kaj li diris: Vi mem ne scias, laŭ kia spirito vi estas. 56 Ĉar la
Filo de homo venis, ne por pereigi animojn de homoj, sed por savi. Kaj ili
iris en alian vilaĝon.
57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo iu diris al li: Mi vin sekvos, kien ajn
vi iros. 58 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj de la
ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo de homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.
59 Kaj li diris al alia: Sekvu min. Sed li diris: Sinjoro, permesu al mi unue
iri kaj enterigi mian patron. 60 Sed li diris al li: Lasu la mortintojn enterigi
siajn mortintojn; sed vi iru kaj proklamu la regnon de Dio. 61 Kaj ankoraŭ
alia diris: Mi vin sekvos, Sinjoro; sed unue permesu al mi adiaŭi tiujn, kiuj
estas en mia domo. 62 Sed Jesuo diris al li: Neniu, metinte sian manon al
la plugilo kaj rigardante malantaŭen, taŭgas por la regno de Dio.

10

1 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn, kaj ilin forsendis duope
antaŭ sia vizaĝo en ĉiun urbon kaj ĉiun lokon, kien li mem estis venonta.
2 Kaj li diris al ili: La rikolto estas granda, sed la laborantoj estas malmultaj;
petu do la Estron de la rikolto, ke Li sendu laborantojn en Sian rikolton.
3 Iru; jen mi sendas vin kiel ŝafidojn meze de lupoj. 4 Ne portu monujon,
nek saketon, nek ŝuojn; kaj salutu neniun sur la vojo. 5 Kaj en kiun ajn
domon vi eniros, unue diru: Paco al ĉi tiu domo. 6 Kaj se tie estos filo de
paco, via paco restos sur li; sed se ne, ĝi revenos al vi. 7 Kaj en tiu sama
domo restu, manĝante kaj trinkante tion, kion ili havas; ĉar la laboranto
meritas sian salajron. Ne transiru de domo en domon. 8 Kaj en kiun ajn
urbon vi eniros, kaj oni vin akceptos, manĝu tion, kion oni metos antaŭ
vin; 9 kaj sanigu la tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La regno de Dio
alproksimiĝis al vi. 10 Sed en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni ne akceptos
vin, eliru sur ĝiajn stratojn, kaj diru: 11 Eĉ la polvon de via urbo, kiu sin
tenas al niaj piedoj, ni deviŝas kontraŭ vin; tamen sciu, ke la regno de
Dio alproksimiĝis al vi. 12 Mi diras al vi: Estos pli elporteble en tiu tago
por Sodom, ol por tiu urbo. 13 Ve al vi, Ĥorazin! ve al vi, Betsaida! ĉar
se en Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj fariĝis en vi, ili
jam antaŭ longe pentus, sidante en sakaĵo kaj cindro. 14 Tamen estos pli
elporteble por Tiro kaj Cidon en la juĝado, ol por vi. 15 Kaj vi, Kapernaum,
ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? vi ja malsupreniros ĝis Hades. 16 Kiu vin
aŭskultas, tiu min aŭskultas; kiu vin malŝatas, tiu min malŝatas; kaj kiu
min malŝatas, tiu malŝatas Tiun, kiu min sendis.
17 Kaj la sepdek revenis kun ĝojo, dirante: Sinjoro, eĉ la demonoj
submetiĝas al ni per via nomo. 18 Kaj li diris al ili: Mi vidis Satanon
falanta de la ĉielo, kiel fulmo. 19 Jen mi donis al vi aŭtoritaton piedpaŝi sur
serpentoj kaj skorpioj, kaj sur la tuta potenco de la malamiko; kaj nenio
iel vin difektos. 20 Tamen ne ĝoju pri tio, ke la spiritoj submetiĝis al vi; sed
ĝoju, ke viaj nomoj estas skribitaj en la ĉielo.
21 En tiu sama horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj diris: Mi Vin gloras,
ho Patro, Estro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj
prudentuloj, kaj malkaŝis al infanetoj; jes, Patro, ĉar al Vi tio bone plaĉis.
22 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro; kaj neniu scias, kiu estas la Filo,
krom la Patro; nek kiu estas la Patro, krom la Filo, kaj tiu, al kiu la Filo
volas malkaŝi Lin. 23 Kaj sin turninte al la disĉiploj, li flanke diris: Feliĉaj
estas la okuloj, kiuj vidas tion, kion vi vidas; 24 ĉar mi diras al vi, ke multaj

profetoj kaj reĝoj deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ili ne vidis; kaj aŭdi
tion, kion vi aŭdas, kaj ili ne aŭdis.

25 Kaj jen unu leĝisto stariĝis, kaj tentis lin, dirante: Majstro, kion mi
faru, por heredi eternan vivon? 26 Kaj li diris al li: Kio estas skribita en
la leĝo? kiel vi legas? 27 Kaj li responde diris: Amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta forto kaj per
via tuta menso, kaj vian proksimulon kiel vin mem. 28 Kaj li diris al li: Vi
prave respondis; tion faru, kaj vi vivos. 29 Sed li, dezirante pravigi sin, diris
al Jesuo: Kaj kiu estas mia proksimulo? 30 Jesuo respondis kaj diris: Unu
homo malsupreniris de Jerusalem al Jeriĥo; kaj li falis en la manojn de
rabistoj, kiuj lin senvestigis kaj batis, kaj foriris, lasante lin duone senviva.
31 Kaj laŭ okazo unu pastro malsupreniris la saman vojon; kaj lin vidinte, li
preterpasis aliflanke. 32 Kaj tiel same unu Levido, veninte al la loko kaj lin
vidinte, preterpasis aliflanke. 33 Sed unu Samariano, vojaĝante, alvenis
tien, kie li estis, kaj lin ekvidinte, li kortuŝiĝis, 34 kaj alproksimiĝis, kaj
bandaĝis liajn vundojn, kaj surverŝis oleon kaj vinon; kaj li metis lin sur
sian beston, kaj kondukis lin al gastejo, kaj zorgis pri li. 35 Kaj la morgaŭan
tagon li elprenis du denarojn kaj donis ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu
pri li, kaj kion pli vi elspezos, mi tion repagos al vi, kiam mi revenos. 36 Kiu
el tiuj tri, laŭ via opinio, sin montris proksimulo de tiu, kiu falis en la
manojn de la rabistoj? 37 Kaj li diris: Tiu, kiu faris al li kompaton. Kaj
Jesuo diris al li: Iru vi, kaj faru tion saman.

38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en unu vilaĝon; kaj virino, nomata Marta,
akceptis lin en sian domon. 39 Kaj ŝi havis fratinon, nomatan Maria, kaj
ĉi tiu sidis apud la piedoj de la Sinjoro, kaj aŭskultis lian parolon. 40 Sed
Marta estis distrata pro multo da servado; kaj ŝi alproksimiĝis, kaj diris:
Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke mia fratino lasis al mi servi sola? diru
do al ŝi, ke ŝi min helpu. 41 Sed la Sinjoro respondis kaj diris al ŝi: Marta,
Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri multaj aferoj; 42 sed unu afero estas
necesa; kaj Maria elektis la bonan parton, kiu ne estos prenita for de ŝi.

11

1 Kaj li preĝis en iu loko; kaj kiam li ĉesis preĝi, unu el liaj disĉiploj diris
al li: Sinjoro, instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis siajn disĉiplojn.
2 Kaj li diris al ili: Kiam vi preĝas, diru: Patro, Estu sanktigita Via nomo.
Venu Via regno. 3 Donu al ni tagon post tago nian ĉiutagan panon. 4 Kaj
pardonu al ni niajn pekojn, ĉar ni ankaŭ pardonas al ĉiu, kiu ŝuldas al ni.
Kaj ne konduku nin en tenton.

5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos amikon, kaj iros al li noktomeze, kaj
diros al li: Amiko, pruntu al mi tri panojn; 6 ĉar amiko mia venis al mi post
vojaĝo, kaj mi ne havas, kion meti antaŭ lin; 7 kaj tiu de interne respondos
kaj diros: Ne ĝenu min; la pordo estas jam fermita, kaj miaj infanoj kun
mi estas en lito; mi ne povas min levi kaj doni al vi? 8 Mi diras al vi:
Kvankam li ne volos pro sia amikeco al li leviĝi kaj doni al li, tamen, pro
ĉi ties persisteco li leviĝos kaj donos al li tiom, kiom li bezonas. 9 Kaj mi
diras al vi: Petu, kaj al vi estos donite; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj al vi
estos malfermite. 10 Ĉar ĉiu petanto ricevas; kaj la serĉanto trovas; kaj al
la frapanto estos malfermite. 11 Kaj de kiu el vi, kiu estas patro, filo petos
panon, kaj li donos al li ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li anstataŭ fiŝo
donos al li serpenton? 12 Aŭ se li petos ovon, ĉu li donos al li skorpion?

13 Se vi do, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj infanoj,
des pli via Patro ĉiela donos la Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj petos al Li.

14 Kaj li estis elpelanta demonon, kiu estis muta. Kaj kiam la demono
eliris, la mutulo parolis; kaj la homamaso miregis. 15 Sed iuj el ili diris:
Per Baal-Zebub, la estro de la demonoj, li elpelas demonojn. 16 Kaj aliaj,
tentante lin, postulis de li signon el la ĉielo. 17 Sed li, sciante iliajn pensojn,
diris al ili: Ĉiu regno, dividita kontraŭ si, dezertiĝas; kaj domo, dividita
kontraŭ domo, falas. 18 Kaj se ankaŭ Satano dividiĝas kontraŭ si, kiel staros
lia regno? ĉar vi diras, ke per Baal-Zebub mi elpelas demonojn. 19 Kaj se
per Baal-Zebub mi elpelas demonojn, per kiu viaj filoj ilin elpelas? tial ili
estos viaj juĝantoj. 20 Sed se per la fingro de Dio mi elpelas demonojn, tiam
la regno de Dio jam venis sur vin. 21 Kiam fortulo plene armita gardas sian
palacon, en paco estas liaj posedaĵoj; 22 sed kiam venas iu pli forta ol li kaj
venkos lin, li forprenas lian plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj disdonas lian
havon. 23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas
kun mi, tiu disĵetas. 24 Kiam la malpura spirito eliris el homo, ĝi trairas
tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon; kaj ne trovante ĝin, diras: Mi reiros
al mia domo, el kie mi eliris. 25 Kaj alveninte, ĝi trovas ĝin balaita kaj
ornamita. 26 Tiam ĝi iras kaj alprenas al si sep aliajn spiritojn pli malbonajn
ol ĝi mem, kaj ili, enirinte, loĝas tie; kaj la fina stato de tiu homo fariĝas
pli malbona, ol la unua.

27 Kaj dum li ĉi tion parolis, unu virino el la homamaso levis sian voĉon,
kaj diris al li: Feliĉaj estas la ventro, kiu naskis vin, kaj la mamoj, kiujn vi
suĉis. 28 Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton
de Dio kaj observas ĝin.

29 Kaj kiam la homamaso kolektiĝis al li, li ekparolis, dirante: Ĉi tiu
generacio estas malbona generacio; ĝi serĉas signon, kaj signo ne estos
donita al ĝi, krom la signo de Jona. 30 Ĉar kiel Jona estis signo por la
Nineveanoj, tiel ankaŭ estos la Filo de homo por ĉi tiu generacio. 31 La
reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kun la viroj de ĉi tiu generacio, kaj
ilin kondamnos; ĉar ŝi venis el la finoj de la tero, por aŭskulti la saĝon de
Salomono; kaj jen iu pli granda ol Salomono estas ĉi tie. 32 Viroj Nineveanoj
staros en la juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj ĝin kondamnos; ĉar ili pentis
pro la predikado de Jona; kaj jen iu pli granda ol Jona estas ĉi tie.

33 Kiam oni ekbruligis lampon, oni metas ĝin ne en kaŝejon, nek sub
grenmezurilon, sed sur la lampingon, por ke la enirantoj povu vidi la
lumon. 34 La lampo de via korpo estas via okulo; kiam via okulo estas
sendifekta, via tuta korpo estas luma; sed kiam ĝi estas malbona, via korpo
ankaŭ estas malluma. 35 Tial viglu, ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu
mallumo. 36 Tial, se via tuta korpo estas luma, havante nenian malluman
parton, ĝi estos tute lumplena, kiel kiam la lampo lumas al vi per sia brilo.

37 Kaj dum li parolis, unu Fariseo invitis lin matenmanĝi kun li; kaj li
eniris kaj sidiĝis. 38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne lavis sin antaŭ
la matenmanĝo. 39 Kaj la Sinjoro diris al li: Vi Fariseoj purigas la eksteron
de kaliko kaj plado, sed via interno estas plena de rabado kaj malvirto.
40 Malsaĝuloj! ĉu Tiu, kiu faris la eksteron, ne faris ankaŭ la internon?
41 Tamen, uzu por almozo la internaĵojn, kaj jen ĉio estas al vi pura.

42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj ruto kaj
ĉiu vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon kaj amon al Dio; ĉi tion vi devus fari,
kaj tion ne preterlasi. 43 Ve al vi, Fariseoj! ĉar vi amas la ĉefseĝojn en la

sinagogoj, kaj la salutojn sur la placoj. 44 Ve al vi! ĉar vi similas tombojn
ne vidatajn; kaj la homoj, kiuj iras super ili, ne scias.
45 Kaj unu el la leĝistoj responde diris al li: Majstro, dirante ĉi tion, vi
ankaŭ nin riproĉas. 46 Kaj li diris: Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar vi ŝarĝas
homojn per ŝarĝoj malfacile porteblaj, kaj vi mem ne tuŝas eĉ per unu
el viaj fingroj la ŝarĝojn. 47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la tombojn de la
profetoj, kiujn viaj patroj mortigis. 48 Tial vi estas atestantoj, kaj konsentas
al la faroj de viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj vi konstruas la tombojn.
49 Tial ankaŭ diris la saĝo de Dio: Mi sendos al ili profetojn kaj apostolojn,
kaj iujn el tiuj ili mortigos kaj persekutos; 50 por ke la sango de ĉiuj profetoj,
kiu estis elverŝita de post la komenco de la mondo, estu postulita el ĉi tiu
generacio, 51 de la sango de Habel ĝis la sango de Zeĥarja, kiu pereis inter
la altaro kaj la sankta domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita el ĉi tiu
generacio. 52 Ve al vi, leĝistoj! ĉar vi forprenis la ŝlosilon de la scio; vi
mem ne eniris, kaj vi malhelpis la enirantajn.
53 Kaj kiam li eliris el tie, la skribistoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste, kaj
instigis lin paroli pri multaj aferoj; 54 insidante kontraŭ li, por kapti ion el
lia buŝo.

12

1 Dume, kiam la miriadoj de la homamaso kunkolektiĝis tiel, ke ili
piedpremis unu la alian, li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante unue: Gardu
vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj, kiu estas hipokriteco. 2 Sed
estas nenio kovrita, kio ne estos elmontrita; kaj nenio kaŝita, kio ne estos
sciata. 3 Tial, kion vi diris en la mallumo, tio estos aŭdita en la lumo; kaj
kion vi parolis en orelon en internaj ĉambroj, tio estos proklamita sur la
tegmentoj. 4 Kaj mi diras al vi, miaj amikoj: Ne timu tiujn, kiuj mortigas
la korpon, kaj poste ne povas fari ion plu. 5 Sed mi montros al vi, kiun vi
devas timi: Timu Tiun, kiu, mortiginte, plue havas aŭtoritaton enĵeti en
Gehenan; jes, mi diras al vi: Tiun timu. 6 Ĉu oni ne vendas kvin paserojn
por du asaroj? kaj eĉ unu el ili ne estas forgesita antaŭ Dio. 7 Sed eĉ la
haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Ne timu; vi pli valoras ol multaj
paseroj. 8 Kaj mi diras al vi: Ĉiun, kiu konfesos min antaŭ la homoj, la Filo
de homo ankaŭ konfesos antaŭ la anĝeloj de Dio; 9 sed kiu malkonfesos
min antaŭ la homoj, tiu estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj de Dio. 10 Kaj
por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de homo, estos pardono; sed por
tiu, kiu blasfemas kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos pardono. 11 Kaj kiam
oni kondukos vin antaŭ la sinagogojn kaj regantojn kaj aŭtoritatulojn, ne
zorgu, kiel aŭ kion respondi, aŭ kion diri; 12 ĉar la Sankta Spirito instruos
al vi en tiu horo mem tion, kion vi devas diri.
13 Kaj unu el la homamaso diris al li: Majstro, diru al mia frato, ke li
dividu kun mi la heredaĵon. 14 Sed li diris al li: Ho viro, kiu starigis min
super vi kiel juĝanton aŭ dividanton? 15 Kaj li diris al ili: Zorgu, kaj gardu
vin kontraŭ ĉia avideco, ĉar la vivo de homo ne konsistas en la abundeco
de liaj posedaĵoj. 16 Kaj li parolis al ili parabolon, dirante: La bieno de unu
riĉulo donis abunde; 17 kaj li konsideris, dirante: Kion mi faru, ĉar mi ne
havas lokon, kie mi povas amasigi miajn fruktojn? 18 Kaj li diris: Jen kion
mi faros: mi disbatos miajn grenejojn kaj konstruos pli grandajn, kaj tie mi
amasigos mian grenon kaj miajn posedaĵojn. 19 Kaj mi diros al mia animo:
Animo, vi havas multajn posedaĵojn, provizitajn por multaj jaroj; ripozu,
manĝu, trinku, estu gaja. 20 Sed Dio diris al li: Ho senprudentulo! ĉi tiun

nokton oni postulas de vi vian animon; kies estos tio, kion vi preparis?
21 Tia estas tiu, kiu kolektas por si trezoron, kaj ne estas riĉa rilate Dion.

22 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo,
kion vi manĝu; nek pri via korpo, kion vi surmetu. 23 Ĉar la vivo estas pli ol
nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo. 24 Pripensu la korvojn, ke ili ne semas,
nek rikoltas, kaj ne havas provizejon nek grenejon; kaj Dio nutras ilin;
kiom pli vi valoras, ol la birdoj! 25 Kaj kiu el vi per zorgado povas aldoni
unu ulnon al sia staturo? 26 Se do vi ne povas fari eĉ la plej malgrandan
aferon, kial vi zorgas pri la ceteraj? 27 Pripensu la liliojn, kiel ili kreskas;
ili ne laboras, nek ŝpinas; tamen mi diras al vi: Eĉ Salomono en sia tuta
gloro ne estis ornamita tiel, kiel unu el ĉi tiuj. 28 Sed se Dio tiel vestas la
kampan herbaĵon, kiu hodiaŭ ekzistas, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon,
kiom pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj! 29 Kaj ne serĉu, kion vi
manĝos, kaj kion vi trinkos, kaj ne estu dubemaj. 30 Ĉar pri ĉio tio serĉas la
nacioj de la mondo; sed via Patro scias, ke vi tion bezonas. 31 Sed celu Lian
regnon, kaj ĉio tio estos aldonita al vi. 32 Ne timu, malgranda grego; ĉar
bone plaĉis al la Patro doni al vi la regnon. 33 Vendu viajn posedaĵojn, kaj
donu almozon; faru por vi monujojn, kiuj ne fariĝos malnovaj, trezoron ne
mankontan en la ĉielo, kie ŝtelisto ne alproksimiĝas kaj tineo ne detruas.
34 Ĉar kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.

35 Viaj lumboj estu zonitaj, kaj viaj lampoj estu brulantaj; 36 kaj vi mem
estu similaj al viroj, kiuj atendas sian sinjoron, kiam li revenos de la edziĝa
festo; por ke ili tuj malfermu al li, kiam li venos kaj frapos. 37 Feliĉaj estas
tiuj servistoj, kiujn la sinjoro, kiam li venos, trovos viglaj; vere mi diras
al vi, ke li sin zonos, kaj sidigos ilin por manĝi, kaj mem venos kaj servos
al ili. 38 Kaj se li alvenos nokte dum la dua gardoparto, aŭ dum la tria
gardoparto, kaj tiel ilin trovos, feliĉaj estas tiuj servistoj. 39 Sed sciu, ke se
la domomastro scius, je kioma horo la ŝtelisto venos, li maldormus kaj ne
lasus sian domon trafosiĝi. 40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo, kiun
vi ne pripensas, la Filo de homo venos.

41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi parolas ĉi tiun parabolon por ni, aŭ
ankaŭ por ĉiuj? 42 Kaj la Sinjoro diris: Kiu do estas la fidela kaj saĝa
administranto, kiun lia sinjoro starigos super sia servantaro, por doni al ili
ĝustatempe ilian porcion da nutraĵo? 43 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia
sinjoro, veninte, trovos aganta tiel. 44 Vere mi diras al vi, ke li starigos lin
super ĉio, kion li havas. 45 Sed se tiu servisto diros en sia koro: Mia sinjoro
prokrastas sian alvenon; kaj komencos bati la knabojn kaj la knabinojn,
kaj manĝos kaj trinkos kaj ebriiĝos, 46 la sinjoro de tiu servisto alvenos en
tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, pri kiu li ne scias; kaj tranĉe skurĝos
lin, kaj difinos por li parton kun la senfiduloj. 47 Kaj tiu servisto, kiu sciis
la volon de sia sinjoro, kaj nenion pretigis, nek faris laŭ lia volo, suferos
multajn batojn; 48 sed tiu, kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meritis batojn,
suferos malmultajn batojn. Kaj al kiu multo estas donita, el tiu estos multo
postulata; kaj al kiu oni multon komisiis, el tiu oni des pli multon postulos.

49 Mi alvenis, por ĵeti fajron sur la teron; kaj kion mi volas, se jam ĝi
ekbrulis? 50 Sed mi havas bapton, per kiu esti baptita; kaj kiel mi premiĝas,
ĝis ĝi estos plenumita! 51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis, por doni pacon sur la
tero? Mi diras al vi: Ne; sed pli vere disigon; 52 ĉar de nun estos kvin el unu
domo disigitaj, tri kontraŭ du, kaj du kontraŭ tri. 53 Estos disigitaj patro

kontraŭ filo, kaj filo kontraŭ patro; patrino kontraŭ filino, kaj filino kontraŭ
patrino; bopatrino kontraŭ bofilino, kaj bofilino kontraŭ bopatrino.
54 Kaj li diris al la homamasoj: Kiam vi vidas nubon leviĝantan en la
okcidento, vi tuj diras: Venos pluveto; kaj tiel fariĝas. 55 Kaj kiam blovas la
suda vento, vi diras: Estos varmego; kaj tiel fariĝas. 56 Ho hipokrituloj! vi
scias esplori la aspekton de la tero kaj de la ĉielo; sed kial vi ne scias esplori
ĉi tiun tempon? 57 Kaj kial eĉ per vi mem vi ne juĝas, kio estas justa? 58 Ĉar
dum vi iradas kun via kontraŭulo al la reganto, survoje klopodu liberiĝi
de li; por ne lasi, ke li trenu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonu
al la oficisto de la tribunalo, kaj la oficisto vin ĵetu en malliberejon. 59 Mi
diras al vi: Vi neniel el tie eliros, ĝis vi pagos la lastan lepton.

13

1 Kaj ĉeestis en tiu sama tempo iuj, kiuj rakontis al li pri tiuj Galileanoj,
kies sangon Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj. 2 Kaj responde li diris al ili:
Ĉu vi pensas, ke tiuj Galileanoj estis pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, pro tio,
ke ili tion suferis? 3 Mi diras al vi: Neniel; sed se vi ne pentos, vi ĉiuj
tiel same pereos. 4 Aŭ pri tiuj dek ok, sur kiujn falis la turo en Ŝiloaĥ kaj
ilin mortigis, ĉu vi pensas, ke ili estis pekuloj pli ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis
en Jerusalem? 5 Neniel, mi diras al vi; sed se vi ne pentos, vi ĉiuj ankaŭ
pereos.
6 Kaj li parolis la jenan parabolon: Unu viro havis figarbon, plantitan en
lia vinberĝardeno, kaj li venis, serĉante frukton sur ĝi, kaj ne trovis. 7 Kaj
li diris al la vinberisto: Jen tri jarojn mi venas, serĉante frukton sur ĉi tiu
figarbo, kaj mi ne trovas; elhaku ĝin; kial ĝi senutiligas ankaŭ la teron?
8 Sed li responde diris: Sinjoro, lasu ĝin resti ankaŭ ĉi tiun jaron, ĝis mi
fosos ĉirkaŭ ĝi kaj metos sterkon; 9 kaj se ĝi poste donos frukton, bone; sed
se ne, vi elhakos ĝin.
10 Kaj li instruadis en unu el la sinagogoj en la sabato. 11 Kaj jen virino,
kiu dum dek ok jaroj havis spiriton de malforteco; kaj ŝi estis kunkurbita
kaj neniel povis leviĝi. 12 Kaj vidinte ŝin, Jesuo vokis ŝin, kaj diris: Virino,
vi estas liberigita el via malforteco. 13 Kaj li metis sur ŝin la manojn, kaj
ŝi tuj rektiĝis kaj gloris Dion. 14 Kaj la sinagogestro, indignante, ke Jesuo
resanigis en la sabato, respondis kaj diris al la homamaso: Ekzistas ses
tagoj, en kiuj oni devas labori; en ili do venu, por esti resanigitaj, kaj ne en
la sabata tago. 15 Sed la Sinjoro respondis al li kaj diris: Ho hipokrituloj!
ĉu ne ĉiu el vi en la sabato malligas sian bovon aŭ sian azenon el la stalo,
kaj forkondukas ĝin, por trinkigi? 16 Kaj ĉu ne devis ĉi tiu virino, estante
filino de Abraham, ligite de Satano jen dek ok jarojn, esti malligita el ĉi
tiu kateno en la sabata tago? 17 Kaj kiam li tion diris, ĉiuj liaj kontraŭuloj
hontiĝis; kaj la tuta homamaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj, faritaj de li.
18 Kaj li diris: Al kio similas la regno de Dio? kaj al kio mi ĝin komparu?
19 Ĝi estas simila al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj ĵetis en sian
ĝardenon; kaj ĝi kreskis kaj fariĝis arbo; kaj la birdoj de la ĉielo loĝis
en ĝiaj branĉoj. 20 Poste li diris: Al kio mi komparu la regnon de Dio? 21 Ĝi
estas simila al fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri mezuroj da
faruno, ĝis la tuto fermentis.
22 Kaj li iris tra urboj kaj vilaĝoj, instruante kaj irante ĉiam pluen al
Jerusalem. 23 Kaj iu diris al li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas la savataj? Kaj
li diris al ili: 24 Strebu eniri tra la mallarĝa pordo; ĉar multaj, mi diras al

vi, deziros eniri kaj ne povos. 25 Kiam la domomastro leviĝos kaj ŝlosos
la pordon, kaj vi komencos stari ekstere kaj frapi sur la pordon, dirante:
Sinjoro, malfermu al ni; kaj li respondos kaj diros al vi: Mi ne scias, de kie
vi estas; 26 tiam vi ekparolos: Ni manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj sur niaj
stratoj vi instruadis; 27 kaj li parolos, kaj diros al vi: Mi ne scias, de kie vi
estas; foriru de mi, ĉiuj farantoj de maljusteco. 28 Tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon kaj Isaakon kaj Jakobon kaj
ĉiujn profetojn en la regno de Dio, kaj vin mem forpelitaj eksteren. 29 Kaj
oni venos el oriento kaj el okcidento, kaj el nordo kaj el sudo, kaj sidiĝos
en la regno de Dio. 30 Kaj jen estas lastaj, kiuj estos unuaj; kaj estas unuaj,
kiuj estos lastaj.

31 En tiu sama horo alvenis iuj Fariseoj, kaj diris al li: Eliru kaj foriru de
ĉi tie, ĉar Herodo volas mortigi vin. 32 Kaj li diris al ili: Iru, kaj diru al tiu
vulpo: Jen mi elpelas demonojn kaj faras sanigojn hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj
la trian tagon mi estos perfektigita. 33 Sed mi devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ
kaj postmorgaŭ, ĉar ne povas esti, ke profeto pereos ekster Jerusalem.
34 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu pereigas la profetojn kaj ŝtonmortigas
tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi! kiom ofte mi deziris kolekti viajn infanojn,
kiel kokino kolektas sian idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis! 35 Jen via
domo estas lasita al vi dezerta; kaj mi diras al vi: Vi min ne vidos, ĝis vi
diros: Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo.

14

1 Kaj kiam li eniris en sabato en la domon de unu reganto de la Fariseoj,
por manĝi panon, ili lin observis. 2 Kaj jen antaŭ li estis unu hidropsulo.
3 Kaj respondante, Jesuo parolis al la leĝistoj kaj la Fariseoj, kaj diris: Ĉu
estas permesate sanigi en sabato, aŭ ne? 4 Sed ili silentis. Kaj li prenis lin
kaj sanigis lin, kaj forliberigis lin. 5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos azenon
aŭ bovon, falintan en puton, kaj ne tuj eltiros ĝin en sabata tago? 6 Kaj ili
ne povis respondi al tio.

7 Kaj li parolis parabolon al la invititoj, vidinte, kiel ili elektas la ĉefajn
sidlokojn; li diris al ili: 8 Kiam vi estas invitita de iu al edziĝa festo, ne
sidiĝu en la ĉefa loko, por ke ne okazu, ke iu, pli honorinda ol vi, estas de
li invitita; 9 kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos, kaj diros al vi: Cedu lokon
al ĉi tiu; kaj tiam vi komencos kun honto preni la lastan lokon. 10 Sed kiam
vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en la lasta loko; kaj tiel, kiam venos tiu, kiu
vin invitis, li diros al vi: Amiko, iru pli alten; tiam vi havos honoron antaŭ
ĉiuj, kiuj sidas kun vi. 11 Ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita, kaj kiu
sin humiligas, tiu estos altigita.

12 Kaj li diris al tiu, kiu lin invitis: Kiam vi faras tagmanĝon aŭ
vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek viajn fratojn, nek viajn
parencojn, nek viajn riĉajn najbarojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ invitos
vin, kaj vi ricevos rekompencon. 13 Sed kiam vi faras festenon, invitu
malriĉulojn, kriplulojn, lamulojn, blindulojn; 14 kaj vi estos feliĉa, ĉar ili ne
povas rekompenci vin, sed vi rekompenciĝos en la releviĝo de la justuloj.

15 Kaj aŭdinte tion, unu el la kunsidantoj diris al li: Feliĉa estas tiu,
kiu manĝos panon en la regno de Dio. 16 Sed li diris al li: Unu viro faris
grandan vespermanĝon, kaj invitis multajn; 17 kaj en la horo de la festeno
li elsendis sian serviston, por diri al la invititoj: Venu, ĉar ĉio estas jam
preta. 18 Kaj ĉiuj tiel same komencis peti pri indulgo. La unua diris al
li: Mi aĉetis kampon, kaj mi nepre devas eliri, por ĝin vidi; mi petas,

kalkulu al mi indulgon. [19] Alia diris: Mi aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj
mi iras, por ilin provi; mi petas, kalkulu al mi indulgon. [20] Kaj alia diris:
Mi edziĝis kun edzino, kaj tial mi ne povas veni. [21] Kaj la servisto revenis,
kaj rakontis tion al sia mastro. Tiam ekkoleris la mastro, kaj diris al sia
servisto: Eliru rapide sur la stratojn kaj irejojn de la urbo, kaj alkonduku
ĉi tien la malriĉulojn kaj kriplulojn kaj blindulojn kaj lamulojn. [22] Kaj la
servisto diris: Sinjoro, estas farita tio, kion vi ordonis, kaj ankoraŭ estas
loko. [23] Kaj la sinjoro diris al la servisto: Eliru sur la vojojn kaj kamplimojn,
kaj devigu ilin enveni, por ke mia domo pleniĝu. [24] Ĉar mi diras al vi, ke
neniu el tiuj viroj invititaj gustumos mian vespermanĝon.

[25] Kaj grandaj homamasoj iris kun li, kaj li sin turnis, kaj diris al ili:
[26] Se iu venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj sian patrinon kaj sian
edzinon kaj siajn infanojn kaj fratojn kaj fratinojn, kaj eĉ ankaŭ sian vivon,
li ne povas esti mia disĉiplo. [27] Kiu ne portas sian krucon kaj ne sekvas
min, tiu ne povas esti mia disĉiplo. [28] Ĉar kiu el vi, dezirante konstrui
turon, unue ne sidiĝas, por kalkuli la koston, ĉu li havas sufiĉe, por fini
ĝin? [29] Por ke, kiam li metis la fundamenton kaj ne povas ĝin fini, ĉiuj
vidantoj ne komencu moki lin, [30] dirante: Ĉi tiu homo komencis konstrui,
sed ne povis fini. [31] Kaj kiu reĝo, ekirante, por renkonti en batalo alian
reĝon, unue ne sidiĝos, por konsiliĝi, ĉu li povas kun dek mil renkonti
tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek mil? [32] Aŭ alie, dum la alia estas
tre malproksime, li alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco. [33] Kiu
do el vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn, tiu ne povas esti mia disĉiplo.
[34] Salo do estas bona, sed se eĉ la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos spicata?
[35] Ĝi taŭgas nek por la tero nek por sterkejo; oni ĝin forĵetas. Kiu havas
orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

15

[1] Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj alproksimiĝis al li, por aŭskulti lin. [2] Kaj
murmuris la Fariseoj kaj la skribistoj, dirante: Ĉi tiu akceptas pekulojn kaj
manĝas kun ili.

[3] Kaj li parolis al ili la jenan parabolon, dirante: [4] Kiu el vi, havante cent
ŝafojn kaj perdinte unu el ili, ne forlasas la naŭdek naŭ sur la stepo, kaj
iras, por serĉi tiun, kiun li perdis, ĝis li ĝin trovos? [5] Kaj trovinte, li ĝin
metas sur siajn ŝultrojn, ĝojante. [6] Kaj reveninte domen, li kunvokas siajn
amikojn kaj siajn najbarojn, dirante al ili: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian
ŝafon, la perditan. [7] Mi diras al vi, ke tiel same estos ĝojo en la ĉielo pro
unu pekulo, kiu pentas, pli ol pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas
penton.

[8] Kiu virino, havante dek draĥmojn, se ŝi perdis unu draĥmon, ne
ekbruligas lampon kaj balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis ŝi ĝin
trovos? [9] Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn amikinojn kaj siajn najbarinojn,
dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis la draĥmon, kiun mi perdis. [10] Tiel
same, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu
pentas.

[11] Kaj li diris: Unu viro havis du filojn; [12] kaj la pli juna diris al sia patro:
Patro, donu al mi la heredotan parton de la havo. Kaj li dividis inter ili
siajn vivrimedojn. [13] Kaj post ne multaj tagoj la pli juna, kolektinte ĉion,
forvojaĝis al malproksima lando; kaj tie li disperdis sian havon per diboĉa
vivado. [14] Kaj kiam li jam elspezis ĉion, forta malsato okazis en tiu lando,

kaj li komencis havi mankon. [15] Kaj li iris, kaj aliĝis al unu el la loĝantoj de
tiu lando; kaj ĉi tiu lin sendis sur siajn kampojn, por paŝti porkojn. [16] Kaj
li deziris plenigi sian ventron per la karoboj, kiujn la porkoj manĝis; kaj
neniu donis al li. [17] Sed reveninte al si, li diris: Kiom da dungitoj de mia
patro havas panon abunde, sed mi ĉi tie pereas de malsato! [18] Mi leviĝos,
kaj iros al mia patro, kaj mi diros al li: Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj
antaŭ vi; [19] mi jam ne meritas esti nomata via filo; faru min kiel unu el
viaj dungitoj. [20] Kaj li leviĝis, kaj iris al sia patro. Sed kiam li estis ankoraŭ
malproksime, lia patro lin vidis kaj kortuŝiĝis, kaj kurinte, falis sur lian
kolon kaj lin kisadis. [21] Kaj la filo diris al li: Patro, mi pekis kontraŭ la
ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi jam ne meritas esti nomata via filo. [22] Kaj diris
la patro al siaj servistoj: Alportu rapide la ĉefan robon, kaj lin vestu, kaj
metu ringon sur lian manon kaj ŝuojn sur liajn piedojn; [23] kaj alportu la
grasigitan bovidon kaj buĉu ĝin, kaj ni manĝu kaj estu gajaj; [24] ĉar ĉi tiu
mia filo estis mortinta, kaj denove vivas; li estis perdita, kaj estas trovita.
Kaj ili komencis esti gajaj. [25] Sed la pli maljuna filo estis sur la kampo; kaj
kiam li venis kaj alproksimiĝis al la domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon.
[26] Kaj li alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin, kio estas tio. [27] Kaj li
diris al li: Via frato venis, kaj via patro buĉis la grasigitan bovidon, ĉar li
ricevis lin sana. [28] Sed li koleris, kaj ne volis eniri; kaj lia patro elvenis,
kaj lin petegis. [29] Sed li responde diris al sia patro: Jen tiom da jaroj mi
servas al vi, kaj neniam mi malobeis vian ordonon, tamen vi neniam donis
al mi kapridon, por ke mi estu gaja kun miaj amikoj; [30] sed kiam venis ĉi
tiu via filo, kiu formanĝis vian havon kun malĉastistinoj, vi buĉis por li
la grasigitan bovidon. [31] Kaj li diris al li: Filo, vi estas ĉiam kun mi, kaj ĉio
mia estas via. [32] Sed konvenis esti gajaj kaj ĝoji; ĉar ĉi tiu via frato estis
mortinta, kaj denove vivas; li estis perdita, kaj estas trovita.

16

[1] Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis unu riĉa homo, kiu havis
administranton; kaj ĉi tiu estis denuncita al li, ke li disperdas lian havon.
[2] Kaj li alvokis lin, kaj diris al li: Kio estas tio, kion mi aŭdas pri vi? donu al
mi konton de via administrado, ĉar vi ne plu povas administradi. [3] Tiam la
administranto diris en si: Kion mi faru? ĉar mia sinjoro deprenas de mi la
administradon; fosi mi ne povas, kaj mi hontas peti almozon. [4] Mi decidis,
kion mi faros, por ke oni akceptu min en siajn domojn, kiam mi estos
eksigita el la administra ofico. [5] Kaj alvokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de
sia sinjoro, li diris al la unua: Kiom vi ŝuldas al mia sinjoro? [6] Kaj li diris:
Cent bat'ojn da oleo. Kaj li diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj tuj sidiĝu kaj
skribu kvindek. [7] Tiam li diris al alia: Kaj kiom vi ŝuldas? Kaj li diris: Cent
kor'ojn da tritiko. Li diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj skribu okdek. [8] Kaj
tiu sinjoro laŭdis la maljustan administranton, ĉar li prudente agis; ĉar la
filoj de ĉi tiu mondo estas en sia generacio pli prudentaj, ol la filoj de la
lumo. [9] Kaj mi diras al vi: Faru al vi amikojn per la mamono de maljusteco,
por ke, kiam ĝi mankos, oni akceptu vin en eternajn loĝejojn. [10] Kiu estas
fidela en la plej malgranda afero, tiu estas fidela ankaŭ en multo; kaj kiu
estas maljusta en la plej malgranda, tiu estas ankaŭ maljusta en multo.
[11] Se do vi ne estis fidelaj en la maljusta mamono, kiu konfidos al vi la
veran riĉon? [12] Kaj se vi ne estis fidelaj en tio, kio apartenas al alia homo,
kiu donos al vi tion, kio estas via propra? [13] Nenia servanto povas servi al

du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu
kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamono!

14 Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis ĉion tion, kaj ili
lin mokis. 15 Kaj li diris al ili: Vi estas tiuj, kiuj ŝajnigas sin justaj antaŭ
homoj, sed Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas altigita inter homoj, tio
estas abomenaĵo antaŭ Dio. 16 La leĝo kaj la profetoj estis ĝis Johano; de
post tiu tempo la evangelio de la regno de Dio estas predikata, kaj ĉiu al
ĝi sin perforte aligas. 17 Sed estas pli facile por la ĉielo kaj la tero forpasi,
ol por unu punkteto de la leĝo fali. 18 Ĉiu, kiu forsendas sian edzinon kaj
edziĝas kun alia, adultas; kaj kiu edziĝas kun tiu, forsendita de sia edzo,
tiu adultas.

19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita per purpuro kaj bisino, kaj festis
lukse ĉiutage; 20 kaj apud lia pordego estis kuŝigita almozulo, nomata
Lazaro, kiu havis ulcerojn, 21 kaj deziris esti nutrata per la panpecetoj,
kiuj falis de la tablo de la riĉulo; kaj eĉ venis la hundoj kaj lekis liajn
ulcerojn. 22 Kaj la almozulo mortis, kaj li estis forportita de la anĝeloj sur
la sinon de Abraham; la riĉulo ankaŭ mortis, kaj estis enterigita. 23 Kaj
en Hades li levis siajn okulojn, estante en turmentoj, kaj vidis Abrahamon
malproksime kaj Lazaron sur lia sino. 24 Kaj li ekkriis, kaj diris: Patro
Abraham, kompatu min, kaj sendu Lazaron, por ke li trempu en akvon
la pinton de sia fingro, por malvarmigi mian langon; ĉar mi tre suferas
en ĉi tiu flamo. 25 Sed Abraham diris: Filo, memoru, ke dum via vivo vi
ricevis viajn bonaĵojn, kaj Lazaro tiel same malbonaĵojn; sed nun li ricevas
konsolon, kaj vi suferas. 26 Kaj krom ĉio tio staras granda abismo inter ni
kaj vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de ĉi tie al vi, ne povas, kaj oni ne povas
transiri de tie al ni. 27 Kaj li diris: Tial mi petas, patro, ke vi sendu lin al
la domo de mia patro, 28 ĉar mi havas kvin fratojn, por ke li atestu al ili,
por ke ili ne venu ankaŭ en ĉi tiun lokon de turmento. 29 Sed Abraham
diris: Ili havas Moseon kaj la profetojn; ili aŭskultu ilin. 30 Sed li diris: Ne,
patro Abraham; sed se unu venos al ili el la mortintoj, ili pentos. 31 Kaj li
diris al li: Se ili ne aŭskultas Moseon kaj la profetojn, ili ne kredos, eĉ se
iu leviĝus el la mortintoj.

17

1 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Ne povas esti, ke faliloj ne venos, sed ve al
tiu, per kiu ili venos! 2 Pli bone estus por tiu, se muelŝtono estus pendigita
ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus ĵetita en la maron, ol se li metus falilon por
unu el ĉi tiuj malgranduloj. 3 Gardu vin; se via frato pekos, admonu lin;
kaj se li pentos, pardonu lin. 4 Kaj se li pekos kontraŭ vi sep fojojn en la
tago, kaj sep fojojn turniĝos al vi, dirante: Mi pentas; vi lin pardonu.

5 Kaj la apostoloj diris al la Sinjoro: Aldonu al ni fidon. 6 Kaj la Sinjoro
diris: Se vi havus fidon kiel semeron de sinapo, vi dirus al ĉi tiu morusarbo:
Estu elradikigita, kaj estu plantita en la maron; kaj ĝi obeus al vi. 7 Sed kiu
el vi, havante serviston plugantan aŭ paŝtantan, diros al li, kiam li envenis
de la kampo: Tuj venu, kaj sidiĝu, por manĝi? 8 Ĉu li ne diros al li prefere:
Preparu ion, por ke mi vespermanĝu, kaj zonu vin, kaj servu al mi, dum
mi manĝos kaj trinkos; kaj poste vi manĝos kaj trinkos? 9 Ĉu li dankas la
serviston, ĉar li faris tion, kio estis ordonita? 10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris
ĉion, kio estas ordonita al vi, diru: Ni estas senutilaj servistoj; ni faris tion,
kion fari estis nia devo.

11 Kaj dum ili vojiris al Jerusalem, li trapasis tra la mezo de Samario
kaj de Galileo. 12 Kaj kiam ili eniris en unu vilaĝon, renkontis lin dek
lepruloj, kiuj staris malproksime; 13 kaj ili levis sian voĉon, dirante: Jesuo,
estro, kompatu nin. 14 Kaj vidinte ilin, li diris al ili: Iru, kaj montru vin
al la pastroj. Kaj dum ili iris, ili fariĝis puraj. 15 Kaj unu el ili, vidinte,
ke li resaniĝis, revenis, glorante Dion per laŭta voĉo, 16 kaj falis sur sian
vizaĝon ĉe liaj piedoj kaj dankis lin; kaj li estis Samariano. 17 Kaj Jesuo
responde diris: Ĉu ne la dek estis purigitaj? sed kie estas la naŭ? 18 Ĉu ne
troviĝis revenantoj, por doni gloron al Dio, krom ĉi tiu fremdulo? 19 Kaj li
diris al li: Leviĝu kaj iru; via fido vin savis.

20 Kaj kiam la Fariseoj demandis al li, kiam venos la regno de Dio, li
respondis al ili, dirante: La regno de Dio ne venas kun observado; 21 kaj
oni ne diros: Jen ĉi tie, aŭ: Jen tie! ĉar jen la regno de Dio estas inter vi.

22 Kaj li diris al la disĉiploj: Venos tagoj, kiam vi deziros vidi unu el la
tagoj de la Filo de homo, kaj vi ne vidos. 23 Kaj ili diros al vi: Jen tie! Jen
ĉi tie! Ne foriru, nek sekvu; 24 ĉar kiel la fulmo, kiam ĝi fulmas el unu
subĉiela flanko, lumas ĝis alia subĉiela flanko, tiel estos la Filo de homo
en sia tago. 25 Sed unue li devas multon suferi, kaj esti malŝatata de ĉi tiu
generacio. 26 Kaj kiel estis en la tagoj de Noa, tiel estos en la tagoj de la
Filo de homo. 27 Oni manĝis, trinkis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago, kiam
Noa eniris en la arkeon, kaj venis la diluvo kaj pereigis ĉiujn. 28 Ankaŭ
tiel same, kiel estis en la tagoj de Lot; oni manĝis, trinkis, aĉetis, vendis,
plantis, konstruis; 29 sed en la tago, kiam Lot eliris el Sodom, fajro kaj
sulfuro falis el la ĉielo kaj pereigis ĉiujn; 30 tiel same estos en tiu tago,
kiam la Filo de homo malkaŝiĝos. 31 Kiu estos sur la tegmento en tiu tago,
kun liaj havaĵoj en la domo, tiu ne malsupreniru, por ilin forporti; kaj
kiu estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu. 32 Memoru la edzinon de
Lot. 33 Kiu penos gajni sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu ĝin perdos, tiu
savos ĝin viva. 34 Mi diras al vi: En tiu nokto estos du viroj sur unu lito;
unu estos prenita, kaj la alia lasita. 35 Du virinoj estos muelantaj kune;
unu estos prenita, kaj la alia lasita. 36 Du viroj estos sur kampo; unu estos
prenita, kaj la alia lasita. 37 Kaj ili responde diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li
diris al ili: Kie estas la kadavro, tien ankaŭ kolektiĝos la agloj.

18

1 Kaj li parolis al ili parabolon pri tio, ke oni devas ĉiam preĝi kaj ne
laciĝi, 2 dirante: En unu urbo estis juĝisto, kiu ne timis Dion, nek respektis
homon; 3 kaj estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi venadis al li, dirante: Faru
por mi justecon kontraŭ mia kontraŭulo. 4 Kaj li ne volis dum kelka tempo,
sed poste li diris en si: Kvankam mi ne timas Dion, nek respektas homon,
5 tamen, ĉar ĉi tiu vidvino min ĝenas, mi faros por ŝi justecon, por ke ŝi ne
malfortigu min per sia ĉiama venado. 6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion
diras la maljusta juĝisto. 7 Kaj ĉu Dio ne faros justecon por Siaj elektitoj,
kiuj tage kaj nokte krias al Li, kvankam Li longe pri ili paciencas? 8 Mi
diras al vi: Rapide Li faros por ili justecon. Tamen kiam venos la Filo de
homo, ĉu li trovos fidon sur la tero?

9 Kaj li parolis la jenan parabolon, ankaŭ por iuj, kiuj fidis al si, ke ili
estas justuloj, kaj malestimis la ceterajn: 10 Du homoj supreniris en la
templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia estis impostisto. 11 La
Fariseo, starante, preĝis kun si jene: Ho Dio, mi Vin dankas, ke mi ne
estas kiel la ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj, adultemaj, nek eĉ kiel ĉi

tiu impostisto. 12 Mi fastas dufoje en semajno; mi donas dekonaĵojn el ĉio,
kion mi akiras. 13 Sed la impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi
la okulojn al la ĉielo, sed batadis sian bruston, dirante: Ho Dio, estu favora
al mi pekulo. 14 Mi diras al vi: Ĉi tiu malsupreniris al sia domo, pravigita
pli ol tiu; ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita; sed kiu sin humiligas,
tiu estos altigita.

15 Kaj oni venigis al li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin; kaj la
disĉiploj, vidinte, admonis ilin. 16 Sed Jesuo alvokis ilin al si, dirante: Lasu
la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj estas la regno de
Dio. 17 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano,
tiu neniel eniros en ĝin.

18 Kaj unu reganto demandis al li, dirante: Bona Majstro, kion mi faru,
por heredi eternan vivon? 19 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min
bona? neniu estas bona krom Unu, nome Dio. 20 Vi scias la ordonojn: Ne
adultu; Ne mortigu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Respektu vian
patron kaj vian patrinon. 21 Kaj li diris: Ĉion tion mi observis detempe
de mia juneco. 22 Kaj Jesuo, aŭdinte, diris al li: Ankoraŭ unu mankon vi
havas: vendu ĉion, kion vi posedas, kaj disdonu al malriĉuloj, kaj vi havos
trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 23 Sed aŭdinte tion, li fariĝis
tre malĝoja; ĉar li estis tre riĉa. 24 Kaj Jesuo, lin rigardante, diris: Kiel
malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio! 25 Ĉar estas pli
facile por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon
de Dio. 26 Kaj tiuj, kiuj tion aŭdis, diris: Kiu do povos esti savita? 27 Sed
li diris: Kio estas neebla ĉe homoj, tio estas ebla ĉe Dio. 28 Kaj Petro diris:
Jen ni forlasis niajn propraĵojn, kaj sekvis vin. 29 Kaj li diris al ili: Vere
mi diras al vi: Estas neniu, kiu forlasis domon aŭ edzinon aŭ fratojn aŭ
gepatrojn aŭ infanojn pro la regno de Dio, 30 kaj kiu ne ricevos multoble
en ĉi tiu tempo, kaj en la venonta mondo vivon eternan.

31 Kaj preninte al si la dek du, li diris al ili: Jen ni supreniras al Jerusalem;
kaj ĉio skribita per la profetoj estos plenumita al la Filo de homo. 32 Ĉar
li estos transdonita al la nacianoj, kaj mokita kaj perfortita kaj surkraĉita;
33 kaj ili skurĝos kaj mortigos lin; kaj la trian tagon li releviĝos. 34 Kaj ili
komprenis nenion el tio, kaj ĉi tiu parolo estis kaŝita for de ili, kaj ili ne
sciis la dirojn.

35 Kaj kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, unu blindulo sidis apud la vojo,
petante almozojn; 36 kaj aŭdinte homamason preterirantan, li demandis,
kio estas tio. 37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo, la Nazaretano, preteriras. 38 Kaj
li kriis, dirante: Jesuo, filo de David, kompatu min. 39 Kaj la antaŭirantoj
admonis lin, ke li silentu; sed li des pli forte kriis: Ho filo de David,
kompatu min! 40 Kaj Jesuo haltis, kaj ordonis alkonduki lin; kaj kiam li
alproksimiĝis, li lin demandis: 41 Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj li diris:
Sinjoro, ke mi ricevu vidpovon. 42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu vidpovon;
via fido vin savis. 43 Kaj li tuj ricevis vidpovon, kaj sekvis lin, glorante
Dion; kaj la tuta popolo, vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

19

1 Kaj li eniris en Jeriĥon kaj ĝin trapasis. 2 Kaj jen viro, nomata Zakĥeo;
kaj li estis ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa. 3 Kaj li penis vidi Jesuon, kia
homo li estas; kaj li ne povis pro la homamaso, ĉar li estis malgranda je
staturo. 4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris sur sikomorarbon, por

lin vidi; ĉar li estis preterpasonta tie. 5 Kaj kiam Jesuo venis al la loko, li
suprenrigardis, kaj diris al li: Zakĥeo, rapide malsupreniru, ĉar hodiaŭ
mi devas loĝi en via domo. 6 Kaj li rapide malsupreniris, kaj akceptis lin
ĝoje. 7 Kaj vidinte, ĉiuj murmuris, dirante: Ĉe pekulo li eniris, por gasti.
8 Kaj Zakĥeo, starante, diris al la Sinjoro: Jen duonon de miaj posedaĵoj,
Sinjoro, mi donacas al la malriĉuloj; kaj se el iu mi maljuste eldevigis ion,
mi redonas kvaroblon. 9 Kaj Jesuo diris al li: Hodiaŭ venis savo al ĉi tiu
domo, ĉar li ankaŭ estas filo de Abraham. 10 Ĉar la Filo de homo venis, por
serĉi kaj savi la perditaĵon.

11 Kaj kiam oni aŭdis tion, li parolis ankoraŭ parabolon, ĉar li estis
proksime al Jerusalem, kaj oni supozis, ke la regno de Dio tuj aperos. 12 Li
do diris: Unu nobelo forvojaĝis en malproksiman landon, por ricevi al si
regnon, kaj reveni. 13 Kaj vokinte al si dek siajn servistojn, li donis al ili
dek min'ojn, kaj diris al ili: Negocadu, ĝis mi revenos. 14 Sed liaj regnanoj
lin malamis, kaj sendis delegitaron post li, dirante: Ni ne volas, ke tiu viro
reĝu super ni. 15 Kaj kiam li revenis, ricevinte la regnon, li ordonis voki al
li tiujn servistojn, al kiuj li donis la monon, por ke li sciiĝu, kiom ili gajnis
per negocado. 16 Kaj venis la unua, kaj diris: Sinjoro, via min'o produktis
dek min'ojn. 17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto; ĉar vi estis fidela
en tre malgranda afero, havu aŭtoritaton super dek urboj. 18 Kaj venis la
dua, kaj diris: Sinjoro, via min'o faris kvin min'ojn. 19 Li diris ankaŭ al
tiu: Vi ankaŭ estu super kvin urboj. 20 Kaj alia venis, kaj diris: Sinjoro,
jen via min'o, kiun mi konservis, flankemetitan en viŝtuko; 21 ĉar mi vin
timis, ĉar vi estas homo severa; vi prenas tion, kion vi ne demetis, kaj
rikoltas tion, kion vi ne semis. 22 Li diris al li: El via propra buŝo mi vin
juĝos, vi malbona servisto. Vi sciis, ke mi estas homo severa, kiu prenas
tion, kion mi ne demetis, kaj rikoltas tion, kion mi ne semis; 23 kial do vi
ne donis mian monon en bankon, por ke, reveninte, mi postulu ĝin kun
procento? 24 Kaj li diris al la apudstarantoj: Forprenu de li la min'on, kaj
donu ĝin al tiu, kiu havas la dek min'ojn. 25 (Kaj ili diris al li: Sinjoro, li
havas dek min'ojn.) 26 Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos donite; kaj
for de tiu, kiu ne havas, estos prenita eĉ tio, kion li havas. 27 Cetere tiujn
miajn malamikojn, kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili, konduku ĉi tien, kaj
mortigu ilin antaŭ mi.

28 Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe, suprenirante al Jerusalem.

29 Kaj kiam li alproksimiĝis al Betfage kaj Betania, apud la monto nomata
Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 30 dirante: Iru en la kontraŭan
vilaĝon, en kiu, enirante, vi trovos azenidon ligitan, sur kiu neniu iam
ankoraŭ sidis; ĝin malligu kaj alkonduku. 31 Kaj se iu demandos al vi:
Kial vi ĝin malligas? parolu jene: La Sinjoro ĝin bezonas. 32 Kaj la
senditoj foriris, kaj trovis, ĝuste kiel li diris al ili. 33 Kaj dum ili malligis la
azenidon, ĝiaj posedantoj diris al ili: Kial vi malligas la azenidon? 34 Kaj
ili diris: La Sinjoro ĝin bezonas. 35 Kaj ili alkondukis ĝin al Jesuo; kaj
ĵetinte siajn vestojn sur la azenidon, ili sidigis Jesuon sur ĝin. 36 Kaj dum
li iris, ili sternis siajn vestojn sur la vojo. 37 Kaj kiam li jam alproksimiĝis,
malsuprenironte la deklivon de la monto Olivarba, la tuta amaso de la
disĉiploj komencis ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta voĉo pro ĉiuj potencaĵoj,
kiujn ili vidis; 38 dirante: Estu benata la Reĝo, kiu venas en la nomo de la
Eternulo; paco en la ĉielo kaj gloro en la supera alto. 39 Kaj iuj Fariseoj el

la homamaso diris al li: Majstro, admonu viajn disĉiplojn. 40 Kaj responde
li diris: Mi diras al vi, ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj ekkrios.
41 Kaj kiam li alproksimiĝis, li rigardis la urbon, kaj ploris pro ĝi,
42 dirante: Ho, se vi mem scius en ĉi tiu tago la aferojn apartenantajn al
paco! sed nun ili estas kaŝitaj for de viaj okuloj. 43 Ĉar venos sur vin tagoj,
kiam viaj malamikoj ĉirkaŭbaros vin per palisaro, kaj ronde ĉirkaŭos vin,
kaj ĉiuflanke premos vin, 44 kaj detruos ĝis la tero vin, kaj viajn infanojn
en vi, kaj ne lasos en vi ŝtonon sur ŝtono, pro tio, ke vi ne sciis la tempon
de via vizitado.
45 Kaj enirinte en la templon, li komencis elpeli la vendantojn, 46 dirante
al ili: Estas skribite: Mia domo estos domo de preĝo; sed vi faris ĝin
kaverno de rabistoj.
47 Kaj li instruis tagon post tago en la templo. Sed la ĉefpastroj kaj la
skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo penadis lin pereigi, 48 kaj ne trovis, kion
fari, ĉar la tuta popolo tre atente aŭskultis lin.

20

1 Kaj en unu el la tagoj, dum li instruis la popolon en la templo kaj
predikis la evangelion, la ĉefpastroj kaj la skribistoj venis kun la pliaĝuloj;
2 kaj ili ekparolis, dirante al li: Diru al ni: Laŭ kia aŭtoritato vi ĉi tion faras?
aŭ kiu estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtoritaton? 3 Kaj responde li diris al
ili: Mi ankaŭ faros al vi demandon, kaj diru al mi: 4 La baptado de Johano,
ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el homoj? 5 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni
diros: El la ĉielo; li diros: Kial vi ne kredis al li? 6 Sed se ni diros: El homoj;
la tuta popolo ŝtonmortigos nin, ĉar ili estas konvinkitaj, ke Johano estis
profeto. 7 Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi estis. 8 Kaj Jesuo diris
al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.
9 Kaj li komencis paroli al la popolo la jenan parabolon: Unu viro
plantis vinberĝardenon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis por
longa tempo. 10 Kaj en la ĝusta tempo li sendis sklavon al la kultivistoj,
por ke ili donu al li el la frukto de la vinberejo; sed la kultivistoj skurĝis
lin, kaj forsendis lin senhava. 11 Kaj li sendis ankoraŭ alian sklavon, kaj
lin ankaŭ ili skurĝis kaj malhonoris, kaj forsendis lin senhava. 12 Kaj li
sendis ankoraŭ trian, kaj lin ankaŭ ili vundis kaj elĵetis. 13 Kaj la sinjoro
de la vinberejo diris: Kion mi faru? Mi sendos mian amatan filon; eble lin
ili respektos. 14 Sed kiam la kultivistoj lin vidis, ili diskutis unu kun alia,
dirante: Ĉi tiu estas la heredonto; ni lin mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu
nia. 15 Kaj ili elĵetis lin el la vinberejo kaj lin mortigis. Kion do faros al ili
la sinjoro de la vinberejo? 16 Li venos kaj pereigos ĉi tiujn kultivistojn, kaj
donos la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion, ili diris: Ne tiel estu. 17 Sed
li, rigardante ilin, diris: Kio do estas la jena skribitaĵo:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula?

18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon, rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, tiun ĝi
polvigos.
19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj celis meti manojn sur lin en tiu sama
horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili eksciis, ke kontraŭ ili li parolis ĉi tiun
parabolon. 20 Kaj ili observis lin, kaj elsendis spionojn, kiuj ŝajnigis sin
justaj, por ke ili ekkaptu lian parolon, celante transdoni lin al la potenco
kaj aŭtoritato de la provincestro. 21 Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro,
ni scias, ke vi prave parolas kaj instruas, kaj ne akceptas ies personon,

sed instruas laŭ vero la vojon de Dio: 22 Ĉu konvenas al ni doni tributon
al Cezaro, aŭ ne? 23 Sed sciante ilian ruzecon, li diris al ili: 24 Montru al
mi denaron. Kies bildon kaj surskribaĵon ĝi portas? Kaj ili respondis: De
Cezaro. 25 Kaj li diris al ili: Tial redonu al Cezaro la propraĵon de Cezaro,
kaj al Dio la propraĵon de Dio. 26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ la
popolo; kaj ili miris pro lia respondo, kaj silentis.
27 Kaj venis iuj el la Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili
demandis lin, 28 dirante: Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se ies frato
mortos, havante edzinon, kaj li estas seninfana, lia frato prenu la edzinon
kaj naskigu idaron al sia frato. 29 Estis do sep fratoj; kaj la unua edziĝis,
kaj mortis seninfana; 30 ankaŭ la dua; 31 kaj la tria ŝin prenis; kaj tiel same
ankaŭ la sep ne lasis infanojn, kaj mortis. 32 Laste mortis ankaŭ la virino.
33 En la releviĝo do por kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar la sep havis ŝin kiel
edzinon. 34 Kaj Jesuo diris al ili: La filoj de ĉi tiu mondo edziĝas kaj estas
edzigataj; 35 sed kiuj estas juĝitaj indaj atingi tiun mondon kaj la releviĝon
el la mortintoj, tiuj nek edziĝas nek edziniĝas; 36 ĉar ili ne plu povas morti;
ĉar ili estas egalaj kun la anĝeloj, kaj estas filoj de Dio, estante filoj de la
releviĝo. 37 Sed ke la mortintoj leviĝas, Moseo mem montris en la arbetaĵo,
kiam li nomis la Eternulon la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la
Dio de Jakob. 38 Li estas Dio ne de mortintoj, sed de la vivantoj, ĉar ĉiuj
vivas al Li. 39 Kaj iuj el la skribistoj responde diris: Majstro, vi bone diris.
40 Kaj ili ne plu kuraĝis fari al li demandon.
41 Kaj li diris al ili: Kiel oni diras, ke la Kristo estas filo de David? 42 Ĉar
David mem diras en la Psalmaro:
La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
43 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
44 Tial David nomas lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo?
45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj disĉiploj: 46 Gardu
vin kontraŭ la skribistoj, kiuj amas promenadi en roboj kaj amas salutojn
sur la placoj, kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj; 47 kaj
kiuj formanĝas domojn de vidvinoj, kaj por preteksto longe preĝas. Ĉi tiuj
ricevos pli severan kondamnon.

21

1 Kaj ekrigardante, li vidis riĉulojn enĵetantajn siajn donacojn en la
monkeston. 2 Kaj li vidis unu malriĉan vidvinon enĵetantan tien du leptojn.
3 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu malriĉa vidvino enĵetis pli multe
ol ĉiuj; 4 ĉar ĉiuj tiuj el sia abundo enĵetis en la donacaron; sed ŝi el sia
malmultego enĵetis la tutan vivrimedon, kiun ŝi havis.
5 Kaj kiam iuj parolis pri la templo, ke ĝi estas ornamita per belaj ŝtonoj
kaj oferdonoj, li diris: 6 Rilate al tio, kion vi vidas, venos tagoj, en kiuj ne
estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita. 7 Kaj ili demandis
lin, dirante: Majstro, kiam do tio estos? kaj kio estos la signo, kiam tio estos
proksima? 8 Kaj li diris: Gardu vin, ke vi ne estu erarigitaj; ĉar multaj venos
en mia nomo, dirante: Mi estas; kaj: La tempo proksimiĝis; ne sekvu ilin.
9 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj tumultoj, ne teruriĝu; ĉar tio devas okazi
unue, sed ne tuj estos la fino.
10 Tiam li diris al ili: Leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ
regno; 11 kaj estos grandaj tertremoj, kaj en diversaj lokoj malsatoj kaj
pestoj; kaj estos teruraĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo. 12 Sed antaŭ

ĉio tio oni metos sur vin siajn manojn kaj persekutos vin, transdonante
vin al la sinagogoj kaj malliberejoj, kaj kondukante vin antaŭ reĝojn kaj
provincestrojn pro mia nomo. 13 Tio fariĝos por vi atesto. 14 Decidu tial
en viaj koroj, ne prizorgi antaŭe pri pleda respondo; 15 ĉar mi donos al vi
buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj atakantoj ne povos rezisti nek kontraŭdiri.
16 Sed vi estos transdonitaj eĉ de gepatroj kaj fratoj kaj parencoj kaj amikoj;
kaj iujn el vi oni mortigos. 17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo.
18 Kaj eĉ unu haro de via kapo ne pereos. 19 Per via pacienco vi akiros
viajn animojn.
20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon ĉirkaŭitan de armeoj, tiam sciu, ke
ĝia ruiniĝo alproksimiĝis. 21 Tiam, kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru
al la montoj; kaj kiuj estas en ĝia mezo, tiuj elmigru; kaj kiuj estas
sur la kamparo, tiuj ne eniru tien. 22 Ĉar tiuj estas tagoj de punado,
por ke plenumiĝu ĉio, kio estas skribita. 23 Ve al la gravedulinoj kaj al
la suĉigantinoj en tiuj tagoj! ĉar estos granda manko sur la tero, kaj
kolero kontraŭ ĉi tiu popolo. 24 Kaj ili falos per tranĉrando de glavo,
kaj forkaptiĝos en ĉiujn naciojn; kaj Jerusalem estos piedpremata de la
nacianoj, ĝis plenumiĝos la tempoj de la nacianoj. 25 Kaj estos signoj en la
suno kaj la luno kaj la steloj, kaj sur la tero mizero de nacioj, konsternitaj
de la muĝado de la maro kaj la ondegoj; 26 homoj malfortiĝos de timo kaj
de atendado de tio, kio venos sur la mondon; ĉar la potencoj de la ĉielo
ŝanceliĝos. 27 Kaj tiam oni vidos la Filon de homo, venantan en nubo kun
potenco kaj granda gloro. 28 Sed kiam tio komencos okazi, rigardu supren
kaj levu viajn kapojn, ĉar via elaĉeto alproksimiĝas.
29 Kaj li parolis al ili parabolon: Rigardu la figarbon kaj ĉiujn arbojn;
30 kiam ili ekkreskigas foliojn, vi ekvidas, kaj el vi mem scias, ke la somero
jam estas proksima. 31 Tiel same vi, kiam vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu,
ke la regno de Dio estas proksima. 32 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio
ne forpasos, ĝis ĉio plenumiĝos. 33 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj
vortoj ne forpasos.
34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj ebrieco
kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj por ke tiu tago ne venu al vi subite; 35 ĉar
kiel kaptilo ĝi venos sur ĉiujn, kiuj loĝas sur la supraĵo de la tero. 36 Sed
viglu en ĉiu tempo, preĝante, ke prosperu al vi saviĝi de ĉio, kio okazos,
kaj stari antaŭ la Filo de homo.
37 Kaj dum la tagoj li instruis en la templo, kaj ĉiunokte li eliris, kaj loĝis
sur la monto nomata Olivarba. 38 Kaj la tuta popolo venis al li frumatene
en la templo, por aŭskulti lin.

22

1 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu estas nomata la Pasko. 2 Kaj
la ĉefpastroj kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu mortigi lin, ĉar ili
timis la popolon.
3 Kaj Satano eniris en Judason, nomatan Iskariota, kiu estis el la nombro
de la dek du. 4 Kaj li foriris kaj interparolis kun la ĉefpastroj kaj kapitanoj,
kiamaniere transdoni lin al ili. 5 Kaj ili ĝojis, kaj konsentis doni al li monon.
6 Kaj li promesis, kaj serĉis okazon transdoni lin al ili, for de la homamaso.
7 Kaj venis la tago de macoj, kiam oni devis buĉi la Paskon. 8 Kaj li
sendis Petron kaj Johanon, dirante: Iru kaj pretigu por ni la Paskon, por
ke ni ĝin manĝu. 9 Kaj ili diris al li: Kie vi volas, ke ni pretigu? 10 Kaj
li diris al ili: Jen kiam vi estos enirintaj en la urbon, vin renkontos viro,

portanta kruĉon da akvo; lin sekvu en la domon, en kiun li eniros. 11 Kaj vi
diros al la domomastro: La Majstro diras: Kie estas la gastoĉambro, en kiu
mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj? 12 Kaj li montros al vi grandan
supran ĉambron aranĝitan; tie pretigu. 13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li
diris al ili; kaj ili pretigis la Paskon.

14 Kaj kiam alvenis la horo, li sidiĝis, kaj la apostoloj kun li. 15 Kaj li
diris al ili: Kun deziro mi deziris manĝi ĉi tiun Paskon kun vi, antaŭ ol mi
suferos; 16 ĉar mi diras al vi: Mi ne manĝos ĝin, antaŭ ol ĝi plenumiĝos
en la regno de Dio. 17 Kaj ricevinte kalikon, kaj doninte dankon, li diris: Ĉi
tion prenu kaj dividu inter vi; 18 ĉar mi diras al vi: De nun mi ne trinkos
el la frukto de la vinberarbo, ĝis venos la regno de Dio. 19 Kaj li prenis
panon, kaj doninte dankon, li ĝin dispecigis kaj donis al ili, dirante: Ĉi tio
estas mia korpo, kiu estas donita por vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi.
20 Sammaniere ankaŭ la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu kaliko
estas la nova interligo en mia sango, kiu estas elverŝata por vi. 21 Sed jen la
mano de tiu, kiu min perfidas, estas apud mi sur la tablo. 22 Ĉar la Filo de
homo ja iros, laŭ la antaŭdecido; sed ve al tiu viro, de kiu li estos perfidata!
23 Kaj ili komencis diskuti inter si: kiu el ili faros tion.

24 Kaj fariĝis ankaŭ inter ili disputo: kiun el ili oni opinias la plej granda.
25 Kaj li diris al ili: La reĝoj de la nacianoj faras sin sinjoroj super ili; kaj
tiujn, kiuj potencas inter ili, oni nomas Bonfarantoj. 26 Sed vi ne estu tiaj;
sed kiu estas la pli granda el vi, tiu fariĝu kiel la pli juna; kaj tiu, kiu estas
ĉefa, kiel la servanto. 27 Ĉar kiu estas la pli granda, la sidanto ĉe manĝo,
aŭ la servanto? ĉu ne la sidanto ĉe manĝo? sed mi estas meze de vi kiel
la servanto. 28 Sed vi estas tiuj, kiuj restadis apud mi en miaj tentoj; 29 kaj
mi difinas por vi regnon, kiel mia Patro difinis por mi; 30 por ke vi manĝu
kaj trinku ĉe mia tablo en mia regno, kaj sidu sur tronoj, juĝante la dek
du tribojn de Izrael. 31 Simon, Simon, jen Satano postulis vin ĉiujn, por
kribri kiel tritikon; 32 sed mi preĝis por vi, ke via fido ne ŝanceliĝu; kaj vi,
kiam vi konvertiĝos, firmigu viajn fratojn. 33 Kaj li diris al li: Sinjoro, vin
mi estas preta akompani eĉ al malliberejo kaj al morto. 34 Kaj li diris: Mi
diras al vi, Petro, koko ne krios hodiaŭ, antaŭ ol vi trifoje malkonfesos, ke
vi min konas.

35 Kaj li diris al ili: Kiam mi vin elsendis sen monujo kaj sako kaj ŝuoj, ĉu
io mankis al vi? 36 Kaj ili diris: Nenio. Kaj li diris al ili: Sed nun kiu havas
monujon, tiu prenu ĝin, kaj ankaŭ sakon; kaj kiu ne havas, tiu vendu sian
mantelon kaj aĉetu glavon. 37 Ĉar mi diras al vi, ke tio, kio estas skribita,
devas plenumiĝi pri mi: Kaj li estis alkalkulita al krimuloj; ĉar tio, kio
rilatas al mi, havas sian finon. 38 Kaj ili diris: Sinjoro, jen estas du glavoj;
kaj li diris al ili: Sufiĉas.

39 Kaj elirinte, li iris laŭ sia kutimo al la monto Olivarba, kaj la disĉiploj
lin sekvis. 40 Kaj veninte al la loko, li diris al ili: Preĝu, ke vi ne eniru
en tenton. 41 Kaj li iris for de ili proksimume ŝtonĵeton, kaj li genuis, kaj
preĝis, 42 dirante: Patro, se Vi volas, formetu de mi ĉi tiun kalikon; tamen
plenumiĝu ne mia volo, sed Via. 43 Kaj aperis antaŭ li anĝelo el la ĉielo,
fortigante lin. 44 Kaj estante en agonio, li preĝis pli fervore, kaj lia ŝvito
fariĝis kiel gutoj da sango, defalantaj sur la teron. 45 Kaj leviĝinte post la
preĝo, li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj de malĝojo, 46 kaj
diris al ili: Kial vi dormas? leviĝu kaj preĝu, ke vi ne eniru en tenton.

47 Dum li ankoraŭ parolis, jen homamaso; kaj tiu, kiu estis nomata Judas,
unu el la dek du, iris antaŭ ili, kaj alproksimiĝis al Jesuo, por kisi lin. 48 Sed
Jesuo diris al li: Judas, ĉu vi perfidas per kiso la Filon de homo? 49 Kaj kiam
tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio sekvos, ili diris: Sinjoro, ĉu ni frapu per
glavo? 50 Kaj unu el ili frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj detranĉis lian
dekstran orelon. 51 Sed Jesuo responde diris: Permesu tiom. Kaj li tuŝis
lian orelon kaj sanigis lin. 52 Kaj Jesuo diris al la ĉefpastroj kaj kapitanoj
de la templo kaj pliaĝuloj, kiuj venis kontraŭ lin: Ĉu vi elvenis kun glavoj
kaj bastonoj, kvazaŭ kontraŭ rabiston? 53 Kiam mi estis ĉiutage inter vi
en la templo, vi ne etendis kontraŭ min viajn manojn; sed ĉi tiu estas via
horo, kaj la potenco de mallumo.

54 Kaj ili kaptis lin, kaj forkondukinte, venigis lin en la domon de la
ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime. 55 Kaj kiam oni ekbruligis fajron
meze de la korto kaj sidis kune, Petro sidiĝis meze de ili. 56 Kaj unu
servantino, vidante lin sidantan en la fajrolumo, kaj fikse rigardinte lin,
diris: 57 Ĉi tiu ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfesis, dirante: Virino, mi lin
ne konas. 58 Kaj post iom da tempo alia vidis lin, kaj diris: Vi ankaŭ estas
el ili. Sed Petro diris: Viro, mi ne estas. 59 Kaj post la daŭro de unu horo
proksimume, alia asertis persiste, dirante: Vere, ĉi tiu ankaŭ estis kun li,
ĉar li estas Galileano. 60 Sed Petro diris: Viro, mi ne scias, kion vi diras.
Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis, la koko kriis. 61 Kaj la Sinjoro sin turnis,
kaj alrigardis Petron. Kaj Petro ekmemoris la vorton de la Sinjoro, ke li
diris al li: Antaŭ ol koko krios hodiaŭ, vi trifoje min malkonfesos. 62 Kaj li
eliris, kaj maldolĉe ploris.

63 Kaj tiuj, kiuj gardis Jesuon, lin mokis kaj batis. 64 Kaj ili ĉirkaŭkovris
lin, kaj demandis lin, dirante: Profetu, kiu vin frapis? 65 Kaj per multaj
aliaj insultoj ili parolis kontraŭ li.

66 Kaj tuj kiam tagiĝis la pliaĝularo de la popolo kunvenis, kaj ĉefpastroj
kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin antaŭ sian sinedrion, kaj diris: 67 Se vi
estas la Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili: Se mi diros al vi, vi ne kredos;
68 kaj se mi demandos, vi ne respondos. 69 Tamen, de nun la Filo de homo
sidos dekstre de la Potenco de Dio. 70 Kaj ili ĉiuj demandis: Ĉu vi do estas
la Filo de Dio? Kaj li respondis: Vi diras, ke mi estas. 71 Kaj ili diris: Pro
kio ni bezonas pluan atestadon? ĉar ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

23

1 Kaj la tuta ĉeestantaro leviĝis, kaj kondukis lin antaŭ Pilaton. 2 Kaj
ili komencis akuzi lin, dirante: Ni trovis ĉi tiun viron erariganta nian
nacion, kaj malpermesanta pagi tributon al Cezaro, kaj diranta, ke li mem
estas Kristo, reĝo. 3 Kaj Pilato demandis lin, dirante: Ĉu vi estas la Reĝo
de la Judoj? Kaj li responde al li diris: Vi diras. 4 Kaj Pilato diris al la
ĉefpastroj kaj homamasoj: Mi trovas nenian kulpon en ĉi tiu viro. 5 Sed ili
insistis, dirante: Li malkvietigas la popolon, instruante tra la tuta Judujo,
kaj komencante de Galileo, eĉ ĝis ĉi tie. 6 Sed kiam Pilato tion aŭdis, li
demandis, ĉu la viro estas Galileano. 7 Kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el
sub la aŭtoritato de Herodo, li sendis lin al Herodo, kiu ankaŭ ĉeestis en
Jerusalem en tiuj tagoj.

8 Sed Herodo, vidinte Jesuon, treege ĝojis; ĉar de longe li deziris vidi lin,
ĉar li jam aŭdis pri li, kaj li esperis vidi ian signon, faritan de li. 9 Kaj
li demandis lin per multaj vortoj, sed li respondis al li nenion. 10 Kaj la
ĉefpastroj kaj la skribistoj staris, forte lin akuzante. 11 Kaj Herodo kaj liaj

soldatoj malhonoris lin kaj mokis lin, kaj vestinte lin per brilaj vestoj, li
resendis lin al Pilato. [12] Kaj Herodo kaj Pilato fariĝis amikoj unu kun la
alia en tiu sama tago; ĉar antaŭe ili havis inter si malamon.
[13] Kaj Pilato, kunvokinte la ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la popolon,
[14] diris al ili: Vi alkondukis antaŭ min ĉi tiun viron, kiel erarigantan la
popolon; kaj jen ekzameninte lin antaŭ vi, mi trovis nenian kulpon en ĉi tiu
viro rilate tion, pri kio vi lin akuzas; [15] nek Herodo ankaŭ, ĉar li resendis lin
al ni; kaj jen nenio inda je morto estas farita de li. [16] Tial mi lin skurĝos kaj
liberigos. [17] Ĉar li devis liberigi unu al ili dum la festo. [18] Sed amase ili kriis,
dirante: Forigu lin, kaj liberigu al ni Barabason; [19] kiu pro ribelado farita en
la urbo, kaj pro mortigo, estis ĵetita en malliberejon. [20] Kaj Pilato, volante
liberigi Jesuon, denove parolis al ili; [21] sed ili laŭte kriis, dirante: Krucumu,
krucumu lin. [22] Kaj la trian fojon li diris al ili: Kial? kian malbonon faris ĉi
tiu? mi trovis en li nenion indan je morto; mi do lin skurĝos kaj liberigos.
[23] Sed ili insistis per grandaj krioj, postulante krucumi lin. Kaj iliaj krioj
superfortis. [24] Kaj Pilato donis juĝon, ke plenumiĝu ilia postulo. [25] Kaj li
liberigis tiun, kiu pro ribelado kaj mortigo estis ĵetita en malliberejon, kaj
kiun ili postulis; sed Jesuon li transdonis al ilia volo.
[26] Kaj kiam ili forkondukis lin, ili kaptis Simonon, Kirenanon, venantan
de la kamparo, kaj metis sur lin la krucon, por porti ĝin post Jesuo.
[27] Kaj sekvis lin granda amaso de la popolo, kaj de virinoj, kiuj ĝemis kaj
lamentis pro li. [28] Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris: Filinoj de Jerusalem,
ne ploru pro mi, sed ploru pro vi kaj pro viaj infanoj. [29] Ĉar jen venas tagoj,
kiam oni diros: Feliĉaj estas la senfruktaj, kaj la ventroj ne naskintaj, kaj
la mamoj ne nutrintaj. [30] Tiam oni komencos diri al la montoj: Falu sur
nin; kaj al la montetoj: Kovru nin. [31] Ĉar se oni tiel agas en la suka ligno,
kiel oni agos en la seka?
[32] Kaj estis kondukataj kun li ankaŭ aliaj du, krimuloj, por esti mortigitaj.
[33] Kaj kiam ili alvenis al la loko nomata Kranio, tie ili krucumis lin, kaj
la krimulojn, unu dekstre kaj unu maldekstre. [34] Kaj Jesuo diris: Patro,
pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras. Kaj dividante inter si liajn
vestojn, ili ĵetis lotojn. [35] Kaj la popolo staris, rigardanta. Kaj la regantoj
ankaŭ mokis lin, dirante: Aliajn li savis: li savu sin mem, se ĉi tiu estas la
Kristo de Dio, la elektito. [36] Kaj ŝercis pri li ankaŭ la soldatoj, venante al li
kaj proponante al li vinagron, [37] kaj dirante: Se vi estas la Reĝo de la Judoj,
savu vin. [38] Kaj estis ankaŭ surskribo super li: ĈI TIU ESTAS LA REĜO DE
LA JUDOJ.
[39] Kaj unu el la pendigitaj krimuloj insultis lin, dirante: Ĉu vi ne estas
la Kristo? savu vin kaj nin. [40] Sed la alia responde admonis lin, dirante:
Ĉu vi eĉ ne timas Dion? ĉar vi estas en la sama kondamno. [41] Kaj ni ja
juste, ĉar ni ricevas rekompencon, meritita pro niaj faroj; sed ĉi tiu faris
nenion malbonan. [42] Kaj li diris: Jesuo, memoru min, kiam vi venos en
vian regnon. [43] Kaj li diris al li: Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi estos kun
mi en Paradizo.
[44] Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo, kaj fariĝis mallumo sur la tuta
lando ĝis la naŭa, ĉar la sunlumo mankis; [45] kaj la kurteno de la sanktejo
disŝiriĝis en la mezo. [46] Kaj kriinte per laŭta voĉo, Jesuo diris: Patro, en
Viajn manojn mi transdonas mian spiriton; kaj tion dirinte, li ellasis for
la spiriton. [47] Kaj kiam la centestro vidis la okazantaĵon, li gloris Dion,
dirante: Ĉi tiu estis ja justulo. [48] Kaj ĉiuj homamasoj, kiuj kunvenis al ĉi

tiu spektaklo, kiam ili vidis la okazintaĵojn, reiris, frapante al si la bruston.
49 Kaj ĉiuj liaj konantoj, kaj la virinoj, kiuj sekvis lin el Galileo, staris
malproksime, vidante tion.
50 Kaj jen viro nomata Jozef, kiu estis konsilanto, viro bona kaj justa 51 (li
ne konsentis al ilia intenco kaj faro), el Arimateo, urbo de la Judoj, kiu
atendis la regnon de Dio, 52 irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo. 53 Kaj
li deprenis ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj metis lin en tombo, elhakita
el ŝtono, kie neniu antaŭe kuŝis. 54 Kaj estis la tago de la Preparado, kaj
la sabato eklumis. 55 Kaj la virinoj, kiuj venis kun li el Galileo, sekvis, kaj
vidis la tombon, kaj kiamaniere la korpo estis metita. 56 Kaj ili reiris, kaj
preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn.
Kaj sabate ili ripozis laŭ la ordono.

24

1 Kaj la unuan tagon de la semajno, ĉe frua tagiĝo, ili venis al la tombo,
alportante la aromaĵojn, kiujn ili preparis. 2 Kaj ili trovis la ŝtonon derulita
for de la tombo. 3 Kaj enirinte, ili ne trovis la korpon de la Sinjoro Jesuo.
4 Kaj dum ili embarasiĝis pri tio, jen apud ili staris du viroj en brilaj vestoj;
5 kaj dum ili timis kaj kliniĝis vizaĝaltere, tiuj demandis ilin: Kial vi serĉas
la vivanton inter la mortintoj? 6 Li ne estas ĉi tie, sed leviĝis; memoru,
kiamaniere li parolis al vi, kiam li estis ankoraŭ en Galileo, 7 dirante, ke
la Filo de homo devas esti transdonita en la manojn de pekuloj kaj esti
krucumita, kaj la trian tagon releviĝi. 8 Kaj ili rememoris liajn vortojn;
9 kaj reveninte de la tombo, ili rakontis ĉion tion al la dek unu kaj al ĉiuj
ceteraj. 10 Kaj ili estis Maria Magdalena, kaj Joana, kaj Maria, la patrino de
Jakobo; kaj la ceteraj virinoj kun ili rakontis tion al la apostoloj. 11 Kaj tiuj
vortoj ŝajnis al ili kiel babilado, kaj ili ne kredis al la virinoj. 12 Sed Petro
leviĝis kaj kuris al la tombo, kaj kliniĝinte, vidis la tolaĵojn solajn, kaj li
foriris, mirante en si pri tio, kio okazis.
13 Kaj jen du el ili iris en tiu sama tago al vilaĝo nomata Emaus, kiu estas
malproksime de Jerusalem sesdek stadiojn. 14 Kaj ili interparolis inter si
pri ĉio tio, kio okazis. 15 Kaj dum ili interparolis kaj diskutis inter si, Jesuo
mem alproksimiĝis kaj iris kun ili. 16 Sed iliaj okuloj estis malhelpataj tiel,
ke ili lin ne rekonis. 17 Kaj li diris al ili: Kiaj vortoj estas tiuj, kiujn vi
interŝanĝas, dum vi iras? Kaj ili haltis, kun malgaja mieno. 18 Kaj unu el
ili, nomata Kleopas, responde diris al li: Ĉu nur vi sola loĝas en Jerusalem,
kaj ne scias tion, kio tie okazis en ĉi tiuj tagoj? 19 Kaj li diris al ili: Kion?
Kaj ili diris al li: Pri Jesuo, la Nazaretano, kiu estis profeto potenca age
kaj parole antaŭ Dio kaj la tuta popolo; 20 kaj kiel la ĉefpastroj kaj niaj
regantoj transdonis lin por kondamno al morto, kaj lin krucumis. 21 Sed ni
esperis, ke li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon. Kaj plie, krom ĉio tio, hodiaŭ
estas jam la tria tago, de kiam tio okazis. 22 Ankaŭ mirigis nin iuj virinoj el
inter ni, kiuj estis frumatene apud la tombo, 23 kaj ne trovinte lian korpon,
revenis, dirante, ke ili ankaŭ vidis vizion de anĝeloj, kiuj diris, ke li vivas.
24 Kaj iuj el nia kunularo iris al la tombo, kaj trovis tiel, kiel diris la virinoj;
sed lin ili ne vidis. 25 Kaj li diris al ili: Ho malsaĝuloj kaj kore malviglaj por
kredi ĉion, kion la profetoj antaŭparolis! 26 Ĉu la Kristo ne devis suferi
ĉion tion, kaj eniri en sian gloron? 27 Kaj komencante de Moseo kaj de
ĉiuj profetoj, li klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la dirojn pri li mem. 28 Kaj ili
alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili iris, kaj li ŝajnigis al ili, kvazaŭ li pluen
iros. 29 Kaj ili retenis lin, dirante: Restu ĉe ni, ĉar estas preskaŭ vespere,

kaj la tago jam malkreskas. Kaj li eniris, por resti ĉe ili. 30 Kaj dum li sidis
kun ili ĉe manĝo, li prenis panon, kaj ĝin benis kaj dispecigis kaj donis al
ili. 31 Kaj iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ili rekonis lin, kaj li fariĝis nevidebla
por ili. 32 Kaj ili diris unu al alia: Ĉu nia koro ne brulis en ni, dum li parolis
kun ni sur la vojo, dum li klarigis al ni la Skribojn? 33 Kaj leviĝinte en tiu
sama horo, ili reiris al Jerusalem, kaj trovis la dek unu kunvenintaj, kun
siaj kunuloj, kaj dirantaj: 34 La Sinjoro vere leviĝis, kaj aperis al Simon.
35 Kaj ili rakontis tion, kio okazis sur la vojo, kaj kiamaniere li rekoniĝis al
ili en la dispecigo de pano.
36 Kaj dum ili priparolis tion, li mem staris meze de ili, kaj diris al ili:
Paco al vi. 37 Sed terurite kaj timigite, ili supozis, ke ili vidas spiriton. 38 Kaj
li diris al ili: Kial vi maltrankviliĝas? kaj kial diskutoj leviĝas en viaj koroj?
39 Vidu miajn manojn kaj miajn piedojn, ke ĝi estas mi mem; palpu min
kaj vidu; ĉar spirito ne havas karnon kaj ostojn, kiel vi vidas min havanta.
40 Kaj tion dirinte, li montris al ili siajn manojn kaj siajn piedojn. 41 Kaj
dum ili ankoraŭ ne kredis pro ĝojo, kaj miris, li demandis ilin: Ĉu vi havas
ian manĝaĵon ĉi tie? 42 Kaj ili donis al li pecon de rostita fiŝo. 43 Kaj li
prenis, kaj manĝis antaŭ ili.
44 Kaj li diris al ili: Jen estas miaj vortoj, kiujn mi parolis al vi, kiam mi
ankoraŭ estis ĉe vi, ke devas plenumiĝi ĉio, kio estas skribita pri mi en la
leĝo de Moseo kaj en la profetoj kaj en la psalmoj. 45 Tiam li malfermis
ilian menson, por ke ili komprenu la Skribojn; 46 kaj li diris al ili: Tiel estas
skribite, ke la Kristo devas suferi, kaj leviĝi el la mortintoj la trian tagon;
47 kaj ke pento kaj pardonado de pekoj estu predikataj en lia nomo al ĉiuj
nacioj, komencante ĉe Jerusalem. 48 Vi estas atestantoj pri tio. 49 Kaj jen
mi elsendos sur vin la promeson de mia Patro; sed restu en la urbo, ĝis vi
vestiĝos per potenco de supre.
50 Kaj li elkondukis ilin ĝis apud Betania, kaj, levinte siajn manojn, li
benis ilin. 51 Kaj dum li benis ilin, li foriĝis de ili kaj estis suprenportita
en la ĉielon. 52 Kaj adorkliniĝinte al li, ili revenis al Jerusalem kun granda
ĝojo; 53 kaj estis konstante en la templo, glorante Dion.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA JOHANO

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto
estis Dio. 2 Tiu estis en la komenco kun Dio. 3 Ĉio estiĝis per li; kaj aparte
de li estiĝis nenio, kio estiĝis. 4 En li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo
de la homoj. 5 Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne
venkis. 6 De Dio estis sendita viro, kies nomo estis Johano. 7 Tiu venis kiel
atestanto, por atesti pri la lumo, por ke ĉiuj per li kredu. 8 Li ne estis la
lumo, sed li venis, por atesti pri la lumo. 9 Tio estis la vera lumo, kiu lumas
al ĉiu homo, venanta en la mondon. 10 Tiu estis en la mondo, kaj la mondo
per li estiĝis, kaj la mondo lin ne konis. 11 Li venis al siaj propraĵoj, kaj
liaj propruloj lin ne akceptis. 12 Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis la
rajton fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj al lia nomo, 13 kiuj naskiĝis nek el
sango, nek el volo de karno, nek el volo de homo, sed el Dio. 14 Kaj la Vorto
fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron kvazaŭ de
la solenaskita de la Patro, plena de graco kaj vero. 15 Johano atestis pri li,
kaj kriis, dirante: Ĉi tiu estas li, pri kiu mi diris: Kiu venas post mi, tiu
estas metita super mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi. 16 Ĉar el lia pleneco ni
ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco. 17 Ĉar la leĝo estis donita per Moseo;
la graco kaj la vero estiĝis per Jesuo Kristo. 18 Neniu iam vidis Dion; la
solenaskita Filo, kiu estas en la sino de la Patro, Lin deklaris.

19 Kaj jen estas la atesto de Johano, kiam la Judoj sendis al li pastrojn
kaj Levidojn el Jerusalem, por demandi lin: Kiu vi estas? 20 Kaj li konfesis
kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi ne estas la Kristo. 21 Kaj ili demandis lin:
Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li diris: Mi ne estas. Ĉu vi estas la profeto?
Kaj li respondis: Ne. 22 Ili do diris al li: Kiu vi estas? por ke ni donu
respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi mem? 23 Li diris: Mi estas
voĉo de krianto en la dezerto: Rektigu la vojon de la Eternulo, kiel diris la
profeto Jesaja. 24 Kaj tiuj estis senditaj de la Fariseoj. 25 Kaj ili demandis
lin, kaj diris al li: Kial do vi baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek
la profeto? 26 Johano respondis al ili, dirante: Mi baptas per akvo; meze
de vi staras tiu, kiun vi ne konas, 27 kiu venas post mi; la rimenon de lia
ŝuo mi ne estas inda malligi. 28 Tio okazis en Betania transe de Jordan, kie
Johano baptadis.

29 La sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al li, kaj diris: Jen la Ŝafido
de Dio, kiu forportas la pekon de la mondo! 30 Li estas tiu, pri kiu mi
diris: Post mi venas viro, kiu estas metita super mi, ĉar li ekzistis pli frue
ol mi. 31 Kaj mi lin ne konis; sed por ke li estu montrita al Izrael, tial mi
venis, baptante per akvo. 32 Kaj Johano atestis, dirante: Mi vidis la Spiriton
malsupreniranta de la ĉielo kiel kolombo, kaj ĝi restis sur li. 33 Kaj mi lin
ne konis; sed kiu sendis min por bapti per akvo, Tiu diris al mi: Sur kiun vi
vidos la Spiriton malsupreniranta kaj restanta sur li, tiu estas la baptanto
per la Sankta Spirito. 34 Kaj mi vidis, kaj atestis, ke ĉi tiu estas la Filo de
Dio.

35 Denove la sekvantan tagon staris Johano, kaj du el liaj disĉiploj; 36 kaj
rigardante Jesuon promenantan, li diris: Jen la Ŝafido de Dio! 37 Kaj la du
disĉiploj aŭdis lin paroli, kaj sekvis Jesuon. 38 Kaj Jesuo sin turnis, kaj vidis
ilin sekvantajn, kaj diris al ili: Kion vi serĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno

(tio estas, Majstro), kie vi loĝas? 39 Li diris al ili: Venu, kaj vi vidos. Ili do
venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj ili restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la
deka horo. 40 Unu el la du, kiuj aŭdis Johanon kaj lin sekvis, estis Andreo,
la frato de Simon Petro. 41 Tiu unue trovis sian propran fraton Simon, kaj
diris al li: Ni trovis la Mesion (tio estas, Kriston). 42 Li kondukis lin al Jesuo.
Jesuo lin rigardis, kaj diris: Vi estas Simon, filo de Jona; vi estos nomata
Kefas (tio estas, Petro).
43 La sekvantan tagon li volis foriri en Galileon, kaj trovis Filipon; kaj
Jesuo diris al li: Sekvu min. 44 Filipo estis el Betsaida, la urbo de Andreo
kaj Petro. 45 Filipo trovis Natanaelon, kaj diris al li: Ni trovis tiun, pri kiu
skribis Moseo en la leĝo, kaj la profetoj, Jesuon el Nazaret, filon de Jozef.
46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona povas esti el Nazaret? Filipo diris al
li: Venu kaj vidu. 47 Jesuo vidis Natanaelon venanta al li, kaj diris pri li:
Jen vera Izraelido, en kiu ne estas ruzeco! 48 Natanael diris al li: Per kio vi
min konas? Jesuo respondis kaj diris al li: Antaŭ ol Filipo vin vokis, kiam
vi estis sub la figarbo, mi vin vidis. 49 Natanael respondis kaj diris al li:
Rabeno, vi estas la Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael! 50 Jesuo respondis
kaj diris al li: Ĉu vi kredas pro tio, ke mi diris al vi: Mi vin vidis sub la
figarbo? vi vidos pli grandajn aferojn ol ĉi tio. 51 Kaj li diris al li: Vere,
vere, mi diras al vi, vi vidos la ĉielon malfermita kaj la anĝelojn de Dio
suprenirantaj kaj malsuprenirantaj sur la Filon de homo.

2

1 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea, kaj la patrino de Jesuo
ĉeestis tie; 2 ankaŭ Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj al la edziĝo. 3 Kaj
kiam mankis vino, la patrino de Jesuo diris al li: Ili ne havas vinon. 4 Kaj
Jesuo diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi, virino? mia horo ankoraŭ
ne venis. 5 Lia patrino diris al la servantoj: Kion ajn li diros al vi, tion
faru. 6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ la purigo de la Judoj,
enhavantaj po du ĝis tri metretoj. 7 Jesuo diris al ili: Plenigu la akvokuvojn
per akvo. Kaj oni plenigis ilin ĝis la rando. 8 Kaj li diris al ili: Ĉerpu nun,
kaj alportu al la festenestro. Kaj oni alportis. 9 Kiam la festenestro gustumis
la akvon, nun fariĝintan vino, kaj ne sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la
servantoj, kiuj ĉerpis la akvon), la festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj diris
al li: Ĉiu homo prezentas unue la bonan vinon, kaj kiam oni jam drinkis,
tiam la malpli bonan; sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun. 11 Ĉi tiun
komencon de signoj Jesuo faris en Kana Galilea, kaj elmontris sian gloron,
kaj liaj disĉiploj kredis al li.
12 Post tio li malsupreniris al Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj liaj
fratoj kaj liaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne multajn tagojn.
13 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj Jesuo supreniris al
Jerusalem. 14 Kaj li trovis en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj
kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn; 15 kaj farinte skurĝon el
ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn el la templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝutis la
monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn; 16 kaj al la vendistoj
de la kolomboj li diris: Forportu tion de ĉi tie; ne faru la domon de
mia Patro domo de komerco. 17 La disĉiploj rememoris, ke estis skribite:
Fervoro pri Via domo min konsumis. 18 La Judoj do respondis kaj diris al
li: Kian signon vi montras al ni, ĉar vi faras tion? 19 Respondis Jesuo kaj
diris al ili: Detruu ĉi tiun sanktejon, kaj mi levos ĝin en la daŭro de tri

tagoj. [20] La Judoj diris: Kvardek ses jarojn ĉi tiu sanktejo estis konstruata; ĉu vi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj? [21] Sed li parolis pri la sanktejo de sia korpo. [22] Kiam do li leviĝis el la mortintoj, la disĉiploj rememoris, ke li diris tion; kaj ili kredis la Skribon, kaj la vorton, kiun Jesuo diris.

[23] Kaj kiam li estis en Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, multaj fidis al lia nomo, vidante la signojn, kiujn li faris. [24] Sed Jesuo ne konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn, [25] kaj ne bezonis, ke iu atestu pri la homo, ĉar li mem sciis, kio estas en la homo.

3

[1] Estis viro el la Fariseoj, nomata Nikodemo, ĉefo inter la Judoj; [2] tiu venis al li nokte, kaj diris al li: Rabeno, ni scias, ke vi estas instruisto, veninta de Dio; ĉar neniu povas fari tiujn signojn, kiujn vi faras, se Dio ne estas kun li. [3] Jesuo respondis kaj diris al li: Vere, vere, mi diras al vi: Se homo ne estas denove naskita, li ne povas vidi la regnon de Dio. [4] Nikodemo diris al li: Kiel povas homo naskiĝi, kiam li estas maljuna? ĉu li povas eniri denove en la ventron de sia patrino kaj naskiĝi? [5] Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se homo ne estas naskita el akvo kaj la Spirito, li ne povas eniri en la regnon de Dio. [6] Tio, kio naskiĝas el la karno, estas karno; kaj tio, kio naskiĝas de la Spirito, estas spirito. [7] Ne miru, ke mi diris al vi: Vi devas esti denove naskitaj. [8] La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia estas ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito. [9] Nikodemo respondis kaj diris al li: Kiel povas tio fariĝi? [10] Jesuo respondis kaj diris al li: Vi estas la instruisto de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion? [11] Vere, vere, mi diras al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion ni vidis, tion ni atestas; kaj vi homoj ne akceptas nian ateston. [12] Se mi aferojn surterajn diris al vi, kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se mi diros enĉielajn? [13] Kaj neniu supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo, la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. [14] Kaj kiel Moseo levis la serpenton en la dezerto, tiel devas la Filo de homo esti levita; [15] por ke ĉiu, fidanta al li, havu eternan vivon.

[16] Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon. [17] Ĉar Dio sendis Sian Filon en la mondon, ne por juĝi la mondon, sed por ke la mondo per li estu savita. [18] Kiu fidas al li, tiu ne estas juĝata; sed la nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne fidas al la nomo de la solenaskita Filo de Dio. [19] Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis en la mondon, kaj la homoj amis la mallumon pli ol la lumon, ĉar iliaj faroj estis malbonaj. [20] Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas la lumon, kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu malaprobitaj. [21] Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo, por ke liaj faroj estu montrataj, ke ili estas faritaj en Dio.

[22] Post tio venis Jesuo kun siaj disĉiploj en la landon Judujo, kaj restis tie kun ili kaj baptadis. [23] Johano ankaŭ baptadis en Enon, proksime de Salim, ĉar estis tie multe da akvoj; kaj oni alvenis kaj estis baptitaj. [24] Ĉar Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon. [25] Fariĝis do diskutado inter la disĉiploj de Johano kaj iu Judo pri la puriĝo. [26] Kaj ili venis al Johano, kaj diris al li: Rabeno, tiu, kiu estis kun vi transe de Jordan, kaj pri kiu vi atestis, jen tiu sama baptas, kaj ĉiuj venas al li. [27] Johano respondis kaj diris: Homo ne povas ion ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo. [28] Vi mem atestas pri mi, ke mi diris: Mi ne estas la Kristo, sed mi estas sendita antaŭ li. [29] Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo; sed la amiko de la

fianĉo, kiu staras kaj lin aŭdas, tre ĝojas pro la voĉo de la fianĉo; ĉi tiu
mia ĝojo do plenumiĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi devas malaltiĝi.

31 Kiu de supre venas, tiu estas super ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu el la
tero estas, kaj el la tero parolas; kiu venas de la ĉielo, tiu estas super ĉiuj.
32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas; kaj neniu akceptas lian ateston.
33 Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio estas vera. 34 Ĉar tiu,
kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio; ĉar ne laŭmezure Li donas la
Spiriton. 35 La Patro amas la Filon, kaj donis ĉion en lian manon. 36 Kiu
fidas al la Filo, tiu havas eternan vivon; sed kiu ne obeas al la Filo, tiu ne
vidos vivon, sed la kolero de Dio sur li restas.

4

1 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke Jesuo faras kaj baptas
pli multe da disĉiploj, ol Johano 2 (kvankam baptadis ne Jesuo mem, sed
liaj disĉiploj), 3 li foriris el Judujo kaj reiris al Galileo. 4 Kaj li devis trairi
tra Samario. 5 Li alvenis do al unu urbo Samaria, nomata Siĥar, apud la
terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef; 6 kaj la fonto de Jakob estis tie.
Jesuo do, lacigita de sia vojirado, sidiĝis tiamaniere apud la fonto. Estis
ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis virino Samaria, por ĉerpi akvon; Jesuo diris
al ŝi: Donu al mi trinki. 8 Ĉar liaj disĉiploj jam foriris en la urbon, por
aĉeti nutraĵojn. 9 La Samarianino do diris al li: Kiel vi, estante Judo, petas
trinki de mi, kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas kun la
Samarianoj.) 10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Se vi scius la donacon de
Dio, kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin, kaj li
donus al vi vivan akvon. 11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian ĉerpilon
havas, kaj la puto estas profunda; de kie do vi havas tiun vivan akvon?
12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis al ni la puton, kaj
trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj kaj liaj brutoj? 13 Jesuo respondis kaj
diris al ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el ĉi tiu akvo, denove soifos; 14 sed kiu trinkos el
la akvo, kiun mi donos al li, tiu neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos
al li, fariĝos en li fonto de akvo, ŝprucanta supren por eterna vivo. 15 La
virino diris al li: Sinjoro, donu al mi ĉi tiun akvon, por ke mi ne plu soifu,
kaj ne devu traveni ĉi tien, por ĉerpi. 16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku
vian edzon, kaj revenu ĉi tien. 17 La virino respondis kaj diris al li: Mi ne
havas edzon. Jesuo diris al ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas edzon; 18 ĉar vi
havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas, ne estas via edzo; ĉi tion vi
diris vere. 19 La virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke vi estas profeto.
20 Niaj patroj adoradis sur ĉi tiu monto; kaj vi diras, ke en Jerusalem estas
la loko, kie oni devas adori. 21 Jesuo diris al ŝi: Kredu al mi, virino; venas
la horo, kiam nek sur ĉi tiu monto, nek en Jerusalem, vi adoros la Patron.
22 Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el
la Judoj estas la savo. 23 Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj
adorantoj adoros la Patron laŭ spirito kaj vero; ĉar la Patro serĉas tiajn
por esti Liaj adorantoj. 24 Dio estas Spirito: kaj Liaj adorantoj devas adori
Lin laŭ spirito kaj vero. 25 La virino diris al li: Mi scias, ke venas la Mesio
(kiu estas nomata Kristo); kiam tiu alestos, li anoncos al ni ĉion. 26 Jesuo
diris al ŝi: Tiu estas mi, kiu parolas kun vi.

27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili miris, ke li parolas kun virino;
tamen neniu diris: Kion vi volas? aŭ: Kial vi parolas kun ŝi? 28 La virino do
lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en la urbon, kaj diris al la homoj: 29 Venu,

vidu homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion mi faris; ĉu eble ĉi tiu estas la
Kristo? 30 Ili eliris el la urbo, kaj venis al li. 31 Dume la disĉiploj petis lin,
dirante: Rabeno, manĝu. 32 Sed li diris al ili: Por manĝi mi havas nutraĵon,
pri kiu vi ne scias. 33 La disĉiploj do diris inter si: Ĉu iu alportis al li ion
por manĝi? 34 Jesuo diris al ili: Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu,
kiu min sendis, kaj fini Lian laboron. 35 Ĉu vi ne diras: Estas ankoraŭ kvar
monatoj, kaj venas la rikolto? jen mi diras al vi: Levu viajn okulojn kaj
rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj por la rikolto. 36 La rikoltanto
ricevas salajron, kaj kolektas frukton por eterna vivo, por ke ĝoju kune
la semanto kaj la rikoltanto. 37 Ĉar en ĉi tio estas vera la proverbo: Unu
semas, alia rikoltas. 38 Mi vin sendis, por rikolti tion, kion vi ne prilaboris;
aliaj laboris, kaj vi eniris en ilian laboron.

39 Kaj el tiu urbo multaj el la Samarianoj kredis al li pro la diro de la
virino, kiu atestis: Li rakontis al mi ĉion, kion mi faris. 40 Kiam do la
Samarianoj venis al li, ili petis, ke li restu ĉe ili; kaj li restis tie du tagojn.
41 Kaj multe pli multaj kredis pro lia vorto, 42 kaj diris al la virino: Jam ne
pro via diro ni kredas, ĉar ni mem aŭdis lin; kaj ni scias, ke ĉi tiu estas
vere la Savanto de la mondo.

43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en Galileon. 44 Ĉar Jesuo mem
atestis, ke profeto ne havas honoron en sia propra lando. 45 Kiam do li
venis en Galileon, la Galileanoj akceptis lin, ĉar ili jam vidis ĉion, kion li
faris en Jerusalem dum la festo; ĉar ili ankaŭ iris al la festo.

46 Li revenis en Kanan Galilean, kie li faris la akvon vino. Kaj estis unu
kortegano, kies filo estis malsana en Kapernaum. 47 Kiam li aŭdis, ke Jesuo
alvenis el Judujo en Galileon, li iris al li, kaj petis lin malsupreniri kaj
resanigi lian filon; ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do diris al li: Se vi ne
vidas signojn kaj mirindaĵojn, vi tute ne kredos. 49 La kortegano diris al
li: Sinjoro, malsupreniru, antaŭ ol mia fileto mortos. 50 Jesuo diris al li:
Foriru, via filo vivas. La viro kredis la vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj li
foriris. 51 Dum li ankoraŭ malsupreniris, liaj sklavoj lin renkontis, dirante:
Via filo vivas. 52 Li demandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili
respondis al li: Hieraŭ je la sepa horo la febro lin forlasis. 53 Tial la patro
sciis, ke tio estis en tiu sama horo, en kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas; kaj
kredis li mem kaj lia tuta domo. 54 Ĉi tiun jam la duan signon faris Jesuo,
veninte el Judujo en Galileon.

5

1 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo supreniris al Jerusalem.

2 En Jerusalem apud la Pordego de Ŝafoj estas lageto, nomata en la
Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin portikojn. 3 En tiuj kuŝis amaso da
malsanuloj, blinduloj, lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de la
akvo; 4 ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris iafoje en la lageton kaj
movis la akvon; kiu ajn do unua post la movado de la akvo enpaŝis, tiu
resaniĝis, tute egale, de kia malsano li suferis. 5 Kaj tie estis unu viro, kiu
estis tridek ok jarojn en sia malforteco. 6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan,
kaj sciis, ke li jam de longe malsanas, li diris al li: Ĉu vi volas fariĝi sana?
7 La malsanulo respondis: Sinjoro, mi ne havas iun por enĵeti min en la
lageton, kiam la akvo moviĝis; sed dum mi venas, alia paŝas malsupren
antaŭ mi. 8 Jesuo diris al li: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru. 9 Kaj la viro
tuj fariĝis sana, kaj prenis sian liton, kaj iris.

Kaj estis la sabato en tiu tago. 10 La Judoj do diris al la resanigito: Estas la
sabato, kaj al vi ne konvenas porti vian liton. 11 Li respondis: Tiu, kiu min
sanigis, diris al mi: Prenu vian liton, kaj iru. 12 Ili demandis lin: Kiu estas
tiu homo, kiu diris al vi: Prenu kaj iru? 13 Sed la resanigito ne sciis, kiu tiu
estas; ĉar Jesuo jam formoviĝis pro la tiea homamaso. 14 Poste Jesuo trovis
lin en la templo, kaj diris al li: Jen vi fariĝis sana; ne plu peku, por ke io
pli malbona ne okazu al vi. 15 La viro foriris, kaj diris al la Judoj, ke Jesuo
estas tiu, kiu lin sanigis. 16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion
faris en sabato. 17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras, kaj
mi laboras. 18 Pro tio do la Judoj des pli celis mortigi lin, pro tio, ke li ne
nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia propra Patro,
kaj pretendis esti egala al Dio.

19 Jesuo do respondis kaj diris al ili:

Vere, vere, mi diras al vi: La Filo ne povas per si mem fari ion, krom tio,
kion li vidas la Patron faranta; ĉar kion ajn Li faras, tion la Filo tiel same
ankaŭ faras. 20 Ĉar la Patro amas la Filon, kaj montras al li ĉion, kion Li
mem faras; kaj Li montros al li farojn pli grandajn ol ĉi tio, por ke vi miru.
21 Ĉar kiel la Patro levas la mortintojn kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo
vivigas tiujn, kiujn li volas. 22 Ĉar la Patro juĝas neniun, sed Li donis ĉian
juĝon al la Filo, 23 por ke ĉiuj honoru la Filon tiel same, kiel ili honoras la
Patron. Kiu ne honoras la Filon, tiu ne honoras la Patron, kiu lin sendis.
24 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas al Tiu,
kiu min sendis, tiu havas eternan vivon kaj ne venas en juĝon, sed jam
pasis de morto en vivon. 25 Vere, vere, mi diras al vi: Venas horo kaj jam
estas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭdintoj
vivos. 26 Ĉar kiel la Patro havas en Si mem vivon, tiel Li donis al la Filo
ankaŭ, ke ĉi tiu havu en si mem vivon; 27 kaj Li donis al li la rajton fari
juĝon, ĉar li estas la Filo de homo. 28 Ne miru pro tio; ĉar venas horo, en
kiu ĉiuj, kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian voĉon, 29 kaj eliros; la farintoj
de bono, al releviĝo por vivo; sed la farintoj de malbono, al releviĝo por
juĝo.

30 Mi ne povas per mi mem fari ion; kiel mi aŭdas, tiel mi juĝas; kaj
mia juĝo estas justa, ĉar mi celas ne mian propran volon, sed la volon de
Tiu, kiu min sendis. 31 Se mi atestus pri mi mem, mia atesto ne estus vera.
32 Estas alia, kiu atestas pri mi; kaj mi scias, ke vera estas la atesto, kiun
li atestas pri mi. 33 Vi sendis al Johano, kaj li atestis pri la vero. 34 Sed
la atesto, kiun mi ricevas, ne estas el homo, tamen mi tion diras, por ke
vi estu savitaj. 35 Li estis la lampo, kiu brulas kaj lumas; kaj vi volis ĝoji
kelkan tempon en lia lumo. 36 Sed la atesto, kiun mi havas, estas pli granda
ol la atesto de Johano; ĉar la laboroj, kiujn la Patro donis al mi por fini, tiuj
samaj laboroj, kiujn mi faras, atestas pri mi, ke la Patro min sendis. 37 Kaj
la Patro, kiu min sendis, atestis pri mi. Vi nek aŭdis iam Lian voĉon, nek
vidis Lian formon. 38 Kaj vi ne havas Lian vorton restantan en vi, ĉar vi ne
kredas al tiu, kiun Li sendis. 39 Vi esploras la Skribojn, ĉar vi opinias, ke
en ili vi havas eternan vivon; kaj ili estas tio, kio atestas pri mi; 40 kaj vi ne
volas veni al mi, por havi vivon. 41 De homoj mi ne prenas gloron. 42 Sed
mi vin scias, ke vi ne havas en vi la amon al Dio. 43 Mi venis en la nomo
de mia Patro, kaj vi min ne akceptas; se alia venos en sia propra nomo, vi
lin akceptos. 44 Kiel povas kredi vi, kiuj prenas gloron unu de alia, kaj la
gloron, kiu venas de la sola Dio, vi ne serĉas? 45 Ne pensu, ke mi akuzos

vin antaŭ la Patro; ekzistas unu, kiu akuzas vin, Moseo, al kiu vi esperas.
46 Ĉar se vi kredus al Moseo, vi ankaŭ kredus al mi, ĉar li skribis pri mi.
47 Sed se vi ne kredas liajn skribojn, kiel vi kredos miajn vortojn?

6

1 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo, tio estas de Tiberias. 2 Kaj
granda homamaso lin sekvis, ĉar ili vidis la signojn, kiujn li faris por la
malsanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur la monton, kaj tie li sidis kun siaj
disĉiploj. 4 Kaj la Pasko, la festo de la Judoj, estis proksima. 5 Jesuo do,
levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte, ke granda homamaso venas al li, diris
al Filipo: De kie ni aĉetu panojn, por ke ĉi tiuj manĝu? 6 Tion li diris,
por provi lin; ĉar li mem sciis, kion li faros. 7 Filipo respondis al li: Panoj
por ducent denaroj ne sufiĉus por ili, por ke ĉiu iometon ricevu. 8 Unu
el liaj disĉiploj, Andreo, frato de Simon Petro, diris al li: 9 Ĉi tie estas
knabo, kiu havas kvin hordeajn panojn kaj du malgrandajn fiŝojn; sed kio
estas tio por tiom da homoj? 10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis
tie multe da herbo. La viroj do sidiĝis, nombre ĉirkaŭ kvin mil. 11 Kaj
Jesuo prenis la panojn, kaj doninte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj
tiel same el la fiŝoj tiom, kiom oni deziris. 12 Kaj kiam ili satiĝis, li diris al
siaj disĉiploj: Kolektu la postrestantajn fragmentojn, por ke nenio perdiĝu.
13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek du korbojn per la fragmentoj de la
kvin hordeaj panoj, kiuj postrestis al la manĝintoj. 14 Kiam do la homoj
vidis la signon, kiun Jesuo faris, ili diris: Ĉi tiu estas vere la profeto, kiu
devis veni en la mondon.

15 Tial Jesuo, eksciante, ke oni celas veni kaj kapti lin, por fari lin reĝo,
denove fortiris sin sola al la monto.

16 Kaj kiam vesperiĝis, liaj disĉiploj malsupreniris al la maro; 17 kaj
enŝipiĝinte, ili veturis trans la maron al Kapernaum. Kaj jam estis
mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili. 18 Kaj la maro malsereniĝis
de forta vento, kiu blovis. 19 Kiam do ili remis proksimume dudek kvin
ĝis tridek stadiojn, ili ekvidis Jesuon iranta sur la akvo, kaj proksimiĝanta
al la ŝipo; kaj ili timis. 20 Sed li diris al ili: Ĝi estas mi; ne timu. 21 Tiam
ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj la ŝipo albordiĝis tien, kien ili
veturis.

22 La sekvantan tagon, kiam la homamaso, kiu restis trans la maro, vidis,
ke nenia ŝipeto estas tie krom unu, kaj ke Jesuo ne eniris kun la disĉiploj
en la ŝipon, sed la disĉiploj solaj veturis 23 (venis tamen ŝipetoj el Tiberias
proksime al la loko, kie oni manĝis la panon, post kiam la Sinjoro donis
dankon) — 24 kiam do la homamaso vidis, ke Jesuo ne estas tie, nek liaj
disĉiploj, ili ankaŭ eniris la ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum, serĉante
Jesuon. 25 Kaj trovinte lin trans la maro, ili diris al li: Rabeno, kiam vi
venis ĉi tien? 26 Jesuo respondis al ili kaj diris: Vere, vere, mi diras al vi:
Vi min serĉas, ne ĉar vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj
satiĝis. 27 Laboru ne por la pereema nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu restas
ĝis eterna vivo, kiun la Filo de homo donos al vi; ĉar lin Dio, la Patro,
sigelis. 28 Ili do diris al li: Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de Dio?
29 Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de Dio: kredi al tiu, kiun Li
sendis. 30 Ili do diris al li: Kian signon vi montras, por ke ni vidu kaj kredu
al vi? kion vi faras? 31 Niaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kiel
estas skribite: Li donis al ili ĉielan panon por manĝi. 32 Jesuo do diris al
ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ne Moseo donis al vi tiun ĉielan panon; sed

mia Patro donas al vi la veran ĉielan panon. 33 Ĉar la pano de Dio estas
tiu, kiu malsupreniras de la ĉielo kaj donas vivon al la mondo. 34 Ili do
diris al li: Sinjoro, ĉiam donu al ni tiun panon. 35 Jesuo diris al ili: Mi estas
la pano de vivo; kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas al
mi, tiu neniam soifos. 36 Sed mi diris al vi, ke vi min vidis, kaj tamen vi ne
kredas. 37 Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj tiun, kiu venas
al mi, mi ja ne elĵetos. 38 Ĉar mi malsupreniris de la ĉielo, por plenumi ne
mian volon, sed la volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj estas la volo de Tiu,
kiu min sendis, ke el ĉio, kion Li donis al mi, mi ne perdu ion, sed relevu
ĝin en la lasta tago. 40 Ĉar estas la volo de mia Patro, ke ĉiu, kiu vidas la
Filon kaj kredas al li, havu eternan vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago.

41 La Judoj do murmuris pri li, ĉar li diris: Mi estas la pano, kiu
malsupreniris de la ĉielo. 42 Kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas Jesuo, filo de
Jozef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel do li diras: Mi malsupreniris
de la ĉielo? 43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne murmuru inter vi. 44 Neniu
povas veni al mi, se la Patro, kiu min sendis, ne tiros lin; kaj mi levos tiun
en la lasta tago. 45 Estas skribite en la profetoj: Kaj ĉiuj estos instruitaj de
Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis de la Patro kaj lernis, venas al mi. 46 Neniu vidis
la Patron, krom tiu, kiu estas de Dio; li vidis la Patron. 47 Vere, vere, mi
diras al vi: Kiu kredas, tiu havas vivon eternan. 48 Mi estas la pano de
vivo. 49 Viaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kaj mortis. 50 Jen la
pano, kiu malsupreniris de la ĉielo, por ke oni manĝu el ĝi kaj ne mortu.
51 Mi estas la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; se iu manĝos el ĉi
tiu pano, tiu vivos eterne; kaj la pano, kiun mi donos, estas mia karno, por
la vivo de la mondo.

52 La Judoj do disputis inter si, dirante: Kiel ĉi tiu povas doni al ni sian
karnon por manĝi? 53 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Se
vi ne manĝas la karnon de la Filo de homo kaj ne trinkas lian sangon,
vi ne havas en vi vivon. 54 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian
sangon, tiu havas eternan vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago. 55 Ĉar
mia karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango estas vera trinkaĵo. 56 Kiu
manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, tiu restas en mi, kaj mi en
li. 57 Kiel la vivanta Patro min sendis, kaj mi vivas pro la Patro, tiel, kiu
min manĝas, tiu vivos pro mi. 58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo;
ne kiel la patroj manĝis, kaj mortis; kiu manĝas ĉi tiun panon, tiu vivos
eterne. 59 Tion li diris en la sinagogo, instruante en Kapernaum.

60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris: Malfacila estas tiu parolo;
kiu povas lin aŭskulti? 61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj disĉiploj pri
tio murmuris, diris al ili: Ĉu tio faligas vin? 62 Kio do, se vi vidos la Filon de
homo supreniranta tien, kie li antaŭe estis? 63 La spirito estas la viviganto;
la karno nenion utilas; la vortoj, kiujn mi diris al vi, estas spirito kaj estas
vivo. 64 Sed estas iuj el vi, kiuj ne kredas. Ĉar Jesuo sciis de la komenco,
kiuj estas la nekredantoj, kaj kiu lin perfidos. 65 Kaj li diris: Tial mi diris
al vi, ke neniu povas veni al mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro.

66 Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris returne kaj lin ne plu akompanis.
67 Jesuo do diris al la dek du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri? 68 Simon Petro
respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? vi havas la vortojn de eterna vivo.
69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de Dio. 70 Respondis al
ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la dek du, kaj unu el vi estas diablo? 71 Li

parolis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar tiu, unu el la dek du, estis
perfidonta lin.

7

1 Kaj post tio Jesuo iradis en Galileo; ĉar li ne volis iradi en Judujo, ĉar
la Judoj celis mortigi lin. 2 La festo de la Judoj, nomata la festo de laŭboj,
proksimiĝis. 3 Liaj fratoj do diris al li: Transiru de ĉi tie, kaj iru en Judujon,
por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn, kiujn vi faras. 4 Ĉar neniu
faras ion sekrete, kaj celas mem esti publike konata. Se vi faras tiajn farojn,
montru vin al la mondo. 5 Ĉar liaj fratoj mem ne kredis al li. 6 Jesuo do
diris al ili: Mia tempo ankoraŭ ne venis; sed via tempo ĉiam estas preta.
7 La mondo ne povas vin malami; sed min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri
ĝi, ke ĝiaj faroj estas malbonaj. 8 Supreniru vi al la festo; mi ankoraŭ ne
supreniras al la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne maturiĝis. 9 Dirinte tion
al ili, li restis ankoraŭ en Galileo.

10 Sed kiam liaj fratoj supreniris al la festo, tiam li ankaŭ supreniris, ne
malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete. 11 La Judoj do serĉis lin ĉe la festo, kaj diris:
Kie li estas? 12 Kaj fariĝis multe da murmurado inter la homamasoj pri
li. Unuj diris: Li estas bonulo; aliaj diris: Ne, sed li erarigas la amason.
13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro timo antaŭ la Judoj.

14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo supreniris en la templon kaj
instruis. 15 Kaj la Judoj miris, dirante: Kiel ĉi tiu scias skribojn, neniam
lerninte? 16 Jesuo respondis al ili kaj diris: Mia instruado estas ne mia,
sed Ties, kiu min sendis. 17 Se iu volas plenumi Lian volon, tiu scios pri
la instruado, ĉu ĝi estas de Dio, aŭ ĉu mi parolas nur el mi mem. 18 Kiu
parolas el si mem, tiu celas sian propran gloron; sed kiu celas la gloron
de Tiu, kiu lin sendis, tiu estas verema, kaj maljusteco ne estas en li. 19 Ĉu
Moseo ne donis al vi la leĝon? kaj neniu el vi observas la leĝon. Kial vi
celas mortigi min? 20 La homamaso respondis: Vi havas demonon; kiu
celas mortigi vin? 21 Jesuo respondis kaj diris al ili: Mi faris unu faron, kaj
vi ĉiuj miras pro tio. 22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen ĝi estas ne
de Moseo, sed de la patroj); kaj vi en la sabato cirkumcidas viron. 23 Se
viro estas cirkumcidata en la sabato, por ke oni ne malobeu al la Mosea
leĝo, ĉu vi koleras kontraŭ mi pro tio, ke mi tute sanigis viron en sabato?
24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.

25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiun oni celas
mortigi? 26 Kaj jen li parolas maltime, kaj ili diras al li nenion. Ĉu eble
la estraro certe scias, ke ĉi tiu estas la Kristo? 27 Tamen ni scias, de kie ĉi
tiu estas; sed kiam la Kristo venos, neniu scios, de kie li estas. 28 Jesuo do,
instruante en la templo, ekkriis kaj diris: Vi jam min konas, kaj vi ankaŭ
scias, de kie mi estas; kaj mi ne venis de mi mem; sed Tiu, kiu min sendis,
estas vera, sed Lin vi ne konas. 29 Mi Lin konas, ĉar mi estas de Li; kaj Li
min sendis. 30 Oni do celis kapti lin; sed neniu metis sur lin sian manon,
ĉar lia horo ankoraŭ ne venis. 31 Kaj multaj el la homamaso kredis al li, kaj
diris: Kiam la Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signoj, ol ĉi tiu faris?
32 La Fariseoj aŭdis la amason murmuranta tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj
la Fariseoj sendis oficistojn, por kapti lin. 33 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ
iom da tempo mi estas kun vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu min sendis. 34 Vi
min serĉos kaj ne trovos; kaj kie mi estas, vi ne povas tien veni. 35 Tial
la Judoj inter si diris: Kien ĉi tiu iros, ke ni lin ne trovos? ĉu li iros al la

disĵetitoj inter la Grekoj kaj instruos la Grekojn? 36 Kia diro estas tio, kion
li diris: Vi min serĉos kaj ne trovos, kaj: Kie mi estas, vi ne povas tien
veni?
37 En la lasta tago, la granda tago de la festo, Jesuo staris kaj kriis, dirante:
Se iu soifas, tiu venu al mi kaj trinku. 38 Kiu kredas al mi, kiel la Skribo
diris, el ties ventro fluos riveroj da viva akvo. 39 Sed tion li diris pri la
Spirito, kiun estis ricevontaj tiuj, kiuj kredis al li; ĉar la Spirito ankoraŭ ne
estis donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis glorita. 40 Iuj do el la homamaso,
aŭdinte tiujn vortojn, diris: Vere ĉi tiu estas la Profeto. 41 Aliaj diris: Ĉi
tiu estas la Kristo. Sed kelkaj diris: Tamen ĉu el Galileo la Kristo venas?
42 Ĉu la Skribo ne diris, ke la Kristo venas el la idaro de David kaj el la
vilaĝo Bet-Leĥem, kie David estis? 43 Tiel fariĝis pro li malkonsento inter
la homamaso. 44 Kaj iuj el ili volis kapti lin, sed neniu metis sur lin la
manojn.
45 Tiam la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj ĉi tiuj diris al
ili: Kial vi lin ne alkondukis? 46 Respondis la oficistoj: Ankoraŭ neniam tiel
parolis homo. 47 La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu vi ankaŭ estas erarigitaj?
48 Ĉu kredis al li iu el la regantoj, aŭ el la Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso,
kiu ne scias la leĝon, estas malbenita. 50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis
nokte al Jesuo, estante unu el ili) diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se
antaŭe oni ne aŭskultis lin, kaj ne sciiĝis, kion li faras? 52 Ili respondis
kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ estas el Galileo? Esploru, kaj vidu, ke neniam el
Galileo venas profeto.
53 Kaj ĉiu iris al sia domo;

8

1 sed Jesuo iris al la monto Olivarba. 2 Kaj li revenis frumatene en
la templon, kaj la tuta popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj instruadis
ilin. 3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon, kaptitan en adulto;
kaj stariginte ŝin en la mezo, 4 ili diris al li: Majstro, ĉi tiu virino estas
kaptita adultante, en la faro mem. 5 En la leĝo Moseo ordonis al ni tiajn
ŝtonmortigi; sed kion vi diras? 6 Kaj tion ili diris, provante lin, por povi
lin akuzi pri io. Sed Jesuo sin klinis, kaj per fingro skribis sur la tero.
7 Kiam ili ankoraŭ demandis lin, li leviĝis, kaj diris al ili: Kiu el vi estas
senpeka, tiu unua ĵetu sur ŝin ŝtonon. 8 Kaj denove li sin klinis kaj skribis
sur la tero. 9 Sed aŭdinte tion, ili eliris unu post alia, komencante de la
plej maljunaj kaj ĝis la lastaj; kaj restis Jesuo sola, kaj la virino staranta en
la mezo. 10 Kaj Jesuo leviĝis, kaj diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu neniu
vin kondamnis? 11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al ŝi: Ankaŭ mi
vin ne kondamnas; iru, kaj de nun ne plu peku.]
12 Jesuo denove parolis al ili, dirante: Mi estas la lumo de la mondo;
kiu min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de la vivo.
13 La Fariseoj do diris al li: Vi atestas pri vi mem; via atesto ne estas vera.
14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi atestas pri mi mem, tamen
mia atesto estas vera; ĉar mi scias, de kie mi venis, kaj kien mi iras; sed
vi ne scias, de kie mi venis, nek kien mi iras. 15 Vi juĝas laŭ la karno; mi
juĝas neniun. 16 Tamen, eĉ se mi juĝas, mia juĝo estas vera; ĉar mi ne estas
sola, sed mi kaj la Patro, kiu min sendis. 17 Estas ja skribite en via leĝo, ke
la atesto de du homoj estas vera. 18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la
Patro, kiu min sendis, atestas pri mi. 19 Ili do diris al li: Kie estas via Patro?

Respondis Jesuo: Vi konas nek min, nek mian Patron; se vi konus min, vi
konus ankaŭ mian Patron. 20 Tiujn vortojn Jesuo parolis en la trezorejo,
dum li instruis en la templo; kaj neniu arestis lin, ĉar lia horo ankoraŭ ne
venis.

21 Jesuo do denove diris al ili: Mi foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi mortos
en via peko; kien mi iras, tien vi ne povas veni. 22 La Judoj do diris: Ĉu
li sin mortigos? ĉar li diras: Kien mi iras, tien vi ne povas veni. 23 Kaj
li diris al ili: Vi estas de malsupre, mi estas de supre; vi estas de ĉi tiu
mondo, mi ne estas de ĉi tiu mondo. 24 Mi tial diris al vi, ke vi mortos en
viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas, vi mortos en viaj pekoj. 25 Ili
do diris al li: Kiu vi estas? Jesuo diris al ili: Laŭ tio, kion mi diradis al vi
de la komenco. 26 Mi havas multon por diri kaj juĝi pri vi; sed Tiu, kiu min
sendis, estas vera; kaj tion, kion mi aŭdis de Li, mi parolas al la mondo.
27 Ili ne komprenis, ke li parolas al ili pri la Patro. 28 Jesuo do diris: Kiam
vi levos la Filon de homo, tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke mi ne faras ion
per mi mem; sed kiel la Patro instruis min, tion mi parolas. 29 Kaj Tiu, kiu
min sendis, estas kun mi; Li ne lasis min sola; ĉar mi ĉiam faras tion, kio
plaĉas al Li. 30 Dum li parolis tion, multaj kredis al li.

31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj kredis al li: Se vi restos en mia vorto, vi
estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos.
33 Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj ankoraŭ al neniu ni
estis sklavoj; kial vi diras: Vi estos liberigitaj? 34 Jesuo respondis al ili: Vere,
vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavo de peko. 35 Kaj la
sklavo ne ĉiam restas en la domo, sed la filo ĉiam restas. 36 Se do la Filo vin
liberigos, vi estos efektive liberaj. 37 Mi scias, ke vi estas idaro de Abraham;
sed vi celas mortigi min, ĉar mia vorto ne progresas en vi. 38 Mi parolas
tion, kion mi vidis ĉe mia Patro; kaj vi ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via
patro. 39 Ili respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo diris
al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus la farojn de Abraham. 40 Sed nun
vi celas mortigi min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi aŭdis de
Dio; tion Abraham ne faris. 41 Vi faras la farojn de via patro. Tiam ili diris
al li: Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni havas, Dion. 42 Jesuo
diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi min amus; ĉar de Dio mi elvenis,
kaj estas veninta; ĉar mi ne venis de mi mem, sed Li min sendis. 43 Kial
vi ne komprenas mian parolon? Tial, ke vi ne povas aŭdi mian vorton.
44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi volas fari la dezirojn de via patro.
Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne staras en la vero, ĉar vero
ne estas en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar li
estas mensoganto, kaj la patro de ĝi. 45 Sed tial, ke mi parolas la veron,
vi ne kredas al mi. 46 Kiu el vi pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras la
veron, kial vi ne kredas al mi? 47 Kiu estas de Dio, tiu aŭskultas la vortojn
de Dio; vi ne aŭskultas, ĉar vi ne estas el Dio. 48 La Judoj respondis kaj
diris al li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano kaj havas demonon?
49 Jesuo respondis: Mi ne havas demonon; sed mi honoras mian Patron,
kaj vi min malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas mian gloron: estas Unu, kiu
serĉas kaj juĝas. 51 Vere, vere, mi diras al vi: Se iu observos mian vorton,
tiu la morton neniam vidos. 52 La Judoj diris al li: Nun ni scias, ke vi havas
demonon. Mortis Abraham, kaj la profetoj; kaj vi diras: Se iu observos
mian vorton, tiu la morton neniam gustumos. 53 Ĉu vi estas pli granda ol
nia patro Abraham, kiu mortis? kaj la profetoj mortis; kiu vi pretendas
esti? 54 Jesuo respondis: Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio;

Tiu, kiu min gloras, estas mia Patro, pri kiu vi diras, ke Li estas via Dio;
55 kaj vi Lin ne konis, sed mi Lin konas; kaj se mi diros, ke mi Lin ne
konas, mi estos, kiel vi, mensoganto; sed mi Lin konas, kaj observas Lian
vorton. 56 Via patro Abraham ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis kaj estis
ravita. 57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas kvindekjara, kaj ĉu
vi vidis Abrahamon? 58 Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ
ol naskiĝis Abraham, mi ekzistas. 59 Tiam ili prenis ŝtonojn, por ĵeti sur
lin; sed Jesuo sin kaŝis, kaj eliris el la templo.

9

1 Kaj preterirante, li vidis viron blindan de post la naskiĝo. 2 Kaj liaj
disĉiploj demandis lin, dirante: Rabeno, kiu do pekis, ĉi tiu viro, aŭ liaj
gepatroj, ke li naskiĝis blinda? 3 Jesuo respondis: Nek ĉi tiu viro pekis,
nek liaj gepatroj; sed por ke la faroj de Dio aperu en li. 4 Dum estas tago,
mi devas prilabori la farojn de Tiu, kiu min sendis; venas la nokto, kiam
neniu povas labori. 5 Dum mi estas en la mondo, mi estas la lumo de la
mondo. 6 Dirinte tion, li kraĉis sur la teron, kaj faris el la kraĉaĵo koton,
kaj ŝmiris per la koto la okulojn de la blindulo, 7 kaj diris al li: Iru, lavu
vin en la lageto de Ŝiloaĥ (tio estas, Sendito). Li do foriris, kaj sin lavis, kaj
revenis vidanta. 8 La najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li estas
almozulo, diris: Ĉu ĉi tiu ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozojn? 9 Unuj
diris: Li estas; aliaj diris: Ne, sed li estas simila al tiu. Li diris: Tiu mi estas.
10 Ili do diris al li: Kiamaniere viaj okuloj malfermiĝis? 11 Li respondis kaj
diris: La homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris miajn okulojn, kaj
diris al mi: Iru al Ŝiloaĥ, kaj vin lavu; kaj mi iris, kaj lavis min, kaj mi
ricevis vidpovon. 12 Tiam ili diris al li: Kie li estas? Li diris: Mi ne scias.

13 Ili kondukis al la Fariseoj la iam blindan viron. 14 Sed estis sabato la
tago, en kiu Jesuo faris la koton kaj malfermis liajn okulojn. 15 La Fariseoj
do denove demandis lin, kiamaniere li ricevis vidpovon. Kaj li diris al ili: Li
metis koton sur miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas. 16 Unuj do el
la Fariseoj diris: Ĉi tiu homo ne estas de Dio, ĉar li ne observas la sabaton.
Aliaj diris: Kiel povas homo pekulo fari tiajn signojn? Kaj malkonsento
estis inter ili. 17 Denove ili diris al la blindulo: Kion vi diras pri li rilate
tion, ke li malfermis viajn okulojn? Li diris: Li estas profeto. 18 La Judoj
ne kredis pri li, ke li estis antaŭe blinda, kaj ke li ricevis vidpovon, ĝis
ili alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vidpovon, 19 kaj demandis ilin,
dirante: Ĉu ĉi tiu estas via filo, kiu, vi diras, naskiĝis blinda? kiel do li
nun vidas? 20 Liaj gepatroj respondis kaj diris: Ni scias, ke ĉi tiu estas nia
filo, kaj ke li naskiĝis blinda; 21 sed kial li nun vidas, ni ne scias; kaj kiu
malfermis liajn okulojn, ni ne scias; demandu lin, li havas plenaĝon; li pri
si mem parolos. 22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn; ĉar la Judoj
jam interkonsentis, ke se iu konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu forigita el
la sinagogo. 23 Tial la gepatroj diris: Li havas plenaĝon, demandu lin. 24 Ili
do denove alvokis la viron, kiu estis blinda, kaj diris al li: Donu gloron al
Dio; ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo. 25 Li do respondis: Ĉu li estas
pekulo, mi ne scias; unu aferon mi scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas.
26 Tiam ili diris al li denove: Kion li faris al vi? kiamaniere li malfermis
viajn okulojn? 27 Li respondis al ili: Mi ĵus diris al vi, kaj vi ne atentis; kial
vi volas denove ĝin aŭdi? ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj? 28 Tiam ili
insultis lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo, sed ni estas disĉiploj de Moseo.

29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo; sed pri ĉi tiu, ni ne scias, de kie li estas.
30 La viro respondis kaj diris al ili: Jen la mirindaĵo, ke vi ne scias, de kie li
estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn. 31 Ni scias, ke Dio ne atentas
pekulojn; sed se iu estas adoranto de Dio kaj plenumas Lian volon, tiun Li
atentas. 32 De la komenco de la mondo oni neniam aŭdis, ke iu malfermis
la okulojn de homo, kiu naskiĝis blinda. 33 Se ĉi tiu homo ne estus de Dio,
li nenion povus fari. 34 Ili respondis kaj diris al li: Vi tute naskiĝis en pekoj,
kaj ĉu vi nin instruas? Kaj ili forpelis lin eksteren.

35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin; kaj trovinte lin, li diris al li: Ĉu vi kredas
al la Filo de Dio? 36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas, Sinjoro, por ke mi
kredu al li? 37 Jesuo diris al li: Vi lin vidis; kaj li estas tiu, kiu parolas kun
vi. 38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li adorkliniĝis al li. 39 Kaj Jesuo
diris: Por juĝo mi venis en ĉi tiun mondon, por ke la nevidantoj vidu, kaj
ke la vidantoj fariĝu blindaj. 40 Kaj tion aŭdis tiuj el la Fariseoj, kiuj estis
kun li; kaj ili diris al li: Ĉu ni ankaŭ estas blindaj? 41 Jesuo diris al ili: Se
vi estus blindaj, vi ne havus pekon; sed nun vi diras: Ni vidas; via peko do
restas.

10

1 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en la ŝafejon ne tra la pordo, sed
aliloke suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto. 2 Sed kiu eniras tra la
pordo, tiu estas la paŝtisto de la ŝafoj. 3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj la
ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ nomoj siajn proprajn ŝafojn,
kaj elkondukas ilin. 4 Kaj kiam li kondukis eksteren siajn ŝafojn, li iras
antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar ili konas lian voĉon. 5 Kaj fremdulon
ili ne sekvos, sed forkuros de li, ĉar ili ne konas la voĉon de fremduloj.
6 Tiun alegorion Jesuo diris al ili; sed ili ne komprenis, kiajn aferojn li
parolas al ili.

7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Mi estas la pordo
de la ŝafoj. 8 Ĉiuj, kiuj venis pli frue ol mi, estas ŝtelistoj kaj rabistoj; sed
la ŝafoj ne aŭskultis ilin. 9 Mi estas la pordo; se iu tra mi eniras, tiu estos
savita; kaj li eniros kaj eliros, kaj trovos paŝtaĵon. 10 La ŝtelisto ne venas,
krom por ŝteli kaj buĉi kaj pereigi; mi venis, por ke ili havu vivon, kaj
havu ĝin abunde. 11 Mi estas la bona paŝtisto; la bona paŝtisto demetas
sian vivon por la ŝafoj. 12 La dungito, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto, kies
propraĵo la ŝafoj ne estas, ekvidas la lupon venanta kaj lasas la ŝafojn kaj
forkuras; kaj la lupo ilin kaptas kaj dispelas; 13 li forkuras tial, ke li estas
dungito kaj ne zorgas pri la ŝafoj. 14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas
la miajn, kaj la miaj min konas 15 tiel same, kiel la Patro min konas, kaj mi
konas la Patron; kaj mi demetas mian vivon por la ŝafoj. 16 Kaj aliajn ŝafojn
mi havas, kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo; ilin ankaŭ mi devas alkonduki,
kaj ili aŭskultos mian voĉon; kaj estos unu grego, unu paŝtisto. 17 Pro
tio la Patro min amas, ke mi demetas mian vivon, por ke mi ĝin reprenu.
18 Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin demetas memvole. Mi havas la
rajton ĝin demeti, kaj mi havas la rajton ĝin repreni. Ĉi tiun ordonon mi
ricevis de mia Patro.

19 Denove fariĝis malkonsento inter la Judoj pro tiuj diroj. 20 Kaj multaj el
ili diris: Li havas demonon kaj estas freneza; kial vi lin aŭskultas? 21 Aliaj
diris: Tiuj ne estas diroj de demonhavanto. Ĉu demono povas malfermi la
okulojn de blinduloj?

22 Okazis la festo de inaŭguro en Jerusalem, kaj estis vintro; 23 kaj Jesuo
promenis en la templo, en la portiko de Salomono. 24 La Judoj do ĉirkaŭis
lin, kaj diris al li: Ĝis kiam vi tenas en dubo nian animon? Se vi estas
la Kristo, diru al ni malkaŝe. 25 Jesuo respondis al ili: Mi diris al vi, kaj
vi ne kredas; la faroj, kiujn mi faras en la nomo de mia Patro, atestas
pri mi. 26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne estas el miaj ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj
aŭskultas mian voĉon, kaj mi ilin konas, kaj ili min sekvas; 28 kaj mi donas
al ili eternan vivon; kaj ili neniam pereos, kaj neniu ilin forkaptos el mia
mano. 29 Mia Patro, kiu donis ilin al mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion
forkapti el la mano de mia Patro. 30 Mi kaj la Patro estas unu. 31 Tiam
la Judoj denove prenis ŝtonojn, por ŝtonmortigi lin. 32 Jesuo respondis al
ili: Multajn bonajn farojn mi montris al vi de mia Patro; pro kiu el ili vi
volas ŝtonmortigi min? 33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro ni volas
ŝtonmortigi vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo, pretendas esti
Dio. 34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas skribite en via leĝo: Mi diris: Vi estas
dioj? 35 Se li nomis dioj tiujn, al kiuj venis la vorto de Dio (kaj la Skribo ne
povas esti nuligita), 36 ĉu vi diras pri tiu, kiun la Patro konsekris kaj sendis
en la mondon: Vi blasfemas; ĉar mi diris: Mi estas Filo de Dio? 37 Se mi
ne faras la farojn de mia Patro, ne kredu al mi. 38 Sed se mi faras ilin,
kvankam vi ne kredas al mi, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj komprenu,
ke la Patro estas en mi, kaj mi en la Patro. 39 Ili denove celis kapti lin, sed
li iris for de ilia mano.
40 Li foriris denove trans Jordanon tien, kie Johano unue baptis, kaj tie
li restadis. 41 Kaj multaj venis al li, kaj diris: Johano ja ne faris signon; sed
ĉio, kion Johano diris pri ĉi tiu, estis vera. 42 Kaj tie multaj kredis al li.

11

1 Kaj estis unu malsanulo, nomata Lazaro, el Betania, la vilaĝo de Maria
kaj ŝia fratino Marta. 2 Tiu Maria, kies frato Lazaro estis malsana, estis
tiu sama, kiu ŝmiris la Sinjoron per ŝmiraĵo kaj viŝis liajn piedojn per siaj
haroj. 3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinjoro, jen tiu, kiun vi amas,
estas malsana. 4 Sed Jesuo, aŭdinte tion, diris: Ĉi tiu malsano estas ne por
la morto, sed por la gloro de Dio, por ke la Filo de Dio estu per ĝi glorata.
5 Kaj Jesuo amis Martan kaj ŝian fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj kiam li sciiĝis,
ke tiu estas malsana, li restis ankoraŭ du tagojn en la loko, kie li estis.
7 Poste li diris al la disĉiploj: Ni iru returne en Judujon. 8 La disĉiploj diris
al li: Rabeno, la Judoj ĵus celis ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi denove iras tien?
9 Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la tago? Se iu iras dum la
tago, li ne faletas, ĉar li vidas la lumon de ĉi tiu mondo. 10 Sed se iu iras
dum la nokto, li faletas, ĉar en li ne estas la lumo. 11 Tion li parolis, kaj
poste li diris al ili: Nia amiko Lazaro endormiĝis, sed mi iras, por veki lin el
lia dormo. 12 La disĉiploj do diris: Sinjoro, se li endormiĝis, li resaniĝos.
13 Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supozis, ke li parolas pri ripozo en
dormo. 14 Tiam Jesuo diris al ili klare: Lazaro jam mortis. 15 Kaj pro vi
mi ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por ke vi kredu; tamen ni iru al li. 16 Tiam
Tomaso, nomata Didimo, diris al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni
mortu kun li.
17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar tagojn entombigita. 18 Kaj
Betania estis proksime de Jerusalem, en la distanco de ĉirkaŭ dek kvin
stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj jam venis al Marta kaj Maria, por konsoli
ilin pri ilia frato. 20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo alproksimiĝas, iris

al li renkonte; sed Maria ankoraŭ sidis en la domo. 21 Tiam diris Marta al
Jesuo: Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia frato ne estus mortinta. 22 Sed eĉ nun
mi scias, ke kion ajn vi petos de Dio, tion Dio donos al vi. 23 Jesuo diris
al ŝi: Via frato releviĝos. 24 Marta diris al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe
la releviĝo en la lasta tago. 25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj la
vivo; kiu kredas al mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos, 26 kaj ĉiu, kiu vivas
kaj kredas al mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion kredas? 27 Ŝi diris al li:
Jes, Sinjoro, mi jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la venanta
en la mondon. 28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris, kaj vokis sekrete sian fratinon
Maria, dirante: La Majstro ĉeestas, kaj vokas vin. 29 Kaj ŝi, aŭdinte tion,
leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed Jesuo ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon,
sed estis en la loko, kie Marta lin renkontis.) 31 La Judoj do, kiuj estis kun
ŝi en la domo kaj konsolis ŝin, vidinte, ke Maria leviĝis subite kaj eliris,
sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras al la tombo, por plori tie. 32 Kiam Maria alvenis
al la loko, kie Jesuo estis, kaj lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante:
Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia frato ne estus mortinta. 33 Kiam do Jesuo
vidis ŝin ploranta kaj la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantaj, li ĝemis
en la spirito kaj maltrankviliĝis, 34 kaj diris: Kie vi lin kuŝigis? Ili diris al
li: Sinjoro, venu kaj vidu. 35 Jesuo larmis. 36 La Judoj do diris: Jen kiel li
lin amis! 37 Sed kelkaj el ili diris: Ĉu ĉi tiu, kiu malfermis la okulojn de la
blindulo, ne povus kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo ne mortu? 38 Tiam Jesuo,
denove ĝemante en si, venis al la tombo. Ĝi estis kaverno, kaj sur ĝi kuŝis
ŝtono. 39 Jesuo diris: Forprenu la ŝtonon. Marta, la fratino de la mortinto,
diris al li: Sinjoro, li jam malbonodoras, ĉar li estis tie kvar tagojn. 40 Jesuo
diris al ŝi: Ĉu mi ne diris al vi, ke se vi kredos, vi vidos la gloron de Dio?
41 Oni do forprenis la ŝtonon. Kaj Jesuo levis siajn okulojn, kaj diris: Patro,
mi dankas Vin, ke Vi min aŭskultis. 42 Kaj mi sciis, ke Vi ĉiam aŭskultas
min; sed pro la ĉirkaŭstaranta homamaso mi tion diris, por ke ili kredu,
ke Vi min sendis. 43 Kaj dirinte tion, li kriis per laŭta voĉo: Lazaro, elvenu.
44 Kaj la mortinto elvenis, kun la manoj kaj piedoj ligitaj per tombotukoj;
kaj lia vizaĝo estis ĉirkaŭligita per viŝtuko. Jesuo diris al ili: Malligu lin,
kaj lasu lin iri.

45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al Maria, kaj vidis, kion li faris,
kredis al li. 46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj, kaj rakontis al ili tion,
kion Jesuo faris.

47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion, kaj diris: Kion
ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn signojn; 48 se ni lasos lin tiel, ĉiuj
kredos al li, kaj la Romanoj venos kaj forigos nian lokon kaj nian nacion.
49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro en tiu sama jaro, diris al ili: Vi scias
nenion, 50 nek konsideras, ke bone estas por vi, ke unu homo mortu por
la popolo, kaj ke la tuta nacio ne pereu. 51 Sed li diris tion ne de si mem;
sed estante ĉefpastro en tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por la nacio;
52 kaj ne nur por la nacio, sed ankaŭ por ke li kunvenigu en unu la ĉie
disĵetitajn filojn de Dio. 53 De post tiu tago do ili konsiliĝis, por lin mortigi.

54 Tial Jesuo ne plu iris publike inter la Judoj, sed foriris de tie en la
kamparon apud la dezerto, en urbon nomatan Efraim; kaj tie li restadis
kun la disĉiploj. 55 Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj multaj
supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la Pasko, por sin sanktigi.
56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si, starante en la templo: Kion vi
pensas? Ĉu ke li ne venos al la festo? 57 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj

jam antaŭe ordonis, ke se iu scias, kie li estas, tiu montru tion, por ke oni
lin kaptu.

12

1 Jesuo do ses tagojn antaŭ la Pasko venis al Betania, kie estis Lazaro, kiun
Jesuo relevis el inter la mortintoj. 2 Oni do pretigis por li tie vespermanĝon,
kaj Marta servadis; sed Lazaro estis unu el tiuj, kiuj sidis kun li ĉe manĝo.
3 Tiam Maria prenis funton da pura narda ŝmiraĵo tre multekosta, ŝmiris la
piedojn de Jesuo, kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj; kaj la domo pleniĝis
de la odoro de la ŝmiraĵo. 4 Sed diris Judas Iskariota, unu el liaj disĉiploj,
kiu estis lin perfidonta: 5 Kial oni ne vendis ĉi tiun ŝmiraĵon por tricent
denaroj kaj donis al malriĉuloj? 6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis pri la
malriĉuloj; sed ĉar li estis ŝtelisto, kaj havis la monujon kaj forprenadis
tion, kion oni metis en ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin konservi ĝin por la
tago de mia entombigo. 8 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min
vi ne ĉiam havas.

9 La amaso de la Judoj do sciiĝis, ke li estas tie; kaj ili venis ne nur pro
Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis el la mortintoj. 10 Sed la
ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili mortigu ankaŭ Lazaron; 11 ĉar pro li multaj
Judoj foriris, kaj kredis al Jesuo.

12 En la sekvanta tago granda homamaso, veninte al la festo, kaj sciiĝinte,
ke Jesuo venas al Jerusalem, 13 prenis branĉojn de la palmoj, kaj iris al li
renkonte, kaj kriis: Hosana! Estu benata la Reĝo de Izrael, kiu venas en la
nomo de la Eternulo! 14 Kaj Jesuo, trovinte junan azenon, sidis sur ĝi, kiel
estas skribite: 15 Ne timu, filino de Cion: jen via Reĝo venas, sidanta sur
ido de azeno. 16 Tion la disĉiploj unue ne komprenis; sed post la gloriĝo
de Jesuo ili rememoris, ke tio estis skribita pri li kaj ke oni faris al li tion.
17 La homamaso do, kiu ĉeestis kun li, kiam li elvokis Lazaron el la tombo,
kaj levis lin el la mortintoj, atestis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la homamaso iris
al li renkonte, ĉar ili sciiĝis, ke li faris tiun signon. 19 La Fariseoj do diris
inter si: Vidu, kiel nenio prosperis al vi; jen la mondo eliris post li.

20 Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por adorkliniĝi ĉe la festo, estis iuj Grekoj;
21 tiuj do venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj petis lin, dirante:
Sinjoro, ni volas vidi Jesuon. 22 Filipo venis kaj sciigis Andreon; kaj poste
Andreo kaj Filipo venis kaj sciigis Jesuon. 23 Sed Jesuo respondis al ili,
dirante: Venis la horo, por ke la Filo de homo estu glorata. 24 Vere, vere,
mi diras al vi: Se la tritika grenero ne falas en la teron kaj ne mortas, ĝi
restas sola; sed se ĝi mortas, ĝi donas multe da frukto. 25 Kiu amas sian
vivon, tiu ĝin perdas; kaj kiu malamas sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu ĝin
konservos ĝis eterna vivo. 26 Se iu min servas, tiu sekvu min; kaj kie mi
estas, tie ankaŭ estos mia servanto; se iu min servas, tiun la Patro honoros.
27 Nun maltrankviliĝas mia animo; kaj kion mi diru? Patro, savu min el ĉi
tiu horo. Sed por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo. 28 Patro, gloru Vian nomon.
Tiam voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove gloros. 29 Do
la apudstaranta homamaso, aŭdinte, diris, ke tondris; aliaj diris: Anĝelo
parolis al li. 30 Jesuo respondis kaj diris: Ne por mi venis tiu voĉo, sed
por vi. 31 Nun estas la juĝo de ĉi tiu mondo; nun la estro de ĉi tiu mondo
estos elpelita. 32 Kaj mi, se mi estos suprenlevita de sur la tero, altiros al mi
ĉiujn homojn. 33 Tion li diris, per aludo montrante, per kia morto li mortos.
34 La homamaso respondis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke la Kristo restados por
ĉiam; kaj kiel vi diras: La Filo de homo devas esti suprenlevita? Kiu estas

ĉi tiu Filo de homo? 35 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon
estas la lumo kun vi. Iradu, dum vi havas la lumon, por ke la mallumo ne
venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne scias, kien li iras. 36 Dum
vi havas lumon, kredu al la lumo, por ke vi fariĝu filoj de lumo.
Tion parolis Jesuo, kaj li foriris, kaj sin kaŝis for de ili. 37 Sed kvankam
li jam faris tiom da signoj antaŭ ili, tamen ili ne kredis al li; 38 por ke
plenumiĝu la vorto de la profeto Jesaja, kiun li parolis:
Ho Eternulo, kiu kredis nian raporton?
Kaj super kiu malkaŝiĝis la brako de la Eternulo?
39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar Jesaja diris plue:
40 Li blindigis iliajn okulojn kaj sensentigis ilian koron,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj, kaj ke ili ne komprenu per sia koro,
Kaj ke ili ne konvertiĝu,
Kaj ke Mi ilin ne sanigu.
41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis lian gloron kaj parolis pri li. 42 Tamen eĉ
el la regantoj multaj kredis al li; sed pro la Fariseoj ili ne konfesis lin, por
ke ili ne estu elpelitaj el la sinagogo; 43 ĉar ili ŝatis la laŭdon de homoj pli,
ol la gloron de Dio.
44 Kaj Jesuo kriis kaj diris: Kiu kredas al mi, tiu kredas ne al mi, sed al Tiu,
kiu min sendis. 45 Kaj kiu vidas min, tiu vidas ankaŭ Tiun, kiu min sendis.
46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu kredas al mi, ne restadu
en mallumo. 47 Kaj se iu aŭdas miajn dirojn kaj ne plenumas ilin, mi lin
ne juĝas; ĉar mi venis, ne por juĝi la mondon, sed por savi la mondon.
48 Tiu, kiu forrifuzas min kaj ne akceptas miajn dirojn, havas juĝonton; la
vorto, kiun mi parolis, juĝos lin en la lasta tago. 49 Ĉar mi ne parolis de mi
mem; sed la Patro, kiu sendis min, mem ordonis al mi, kion mi parolu, kaj
kion mi diru. 50 Kaj mi scias, ke Lia ordono estas eterna vivo; kion do mi
parolas, ĝuste kiel la Patro diris al mi, tiel mi parolas.

13

1 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke lia horo venis, por ke li
transiru el ĉi tiu mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj estis en
la mondo, amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj dum la vespermanĝo, kiam la diablo
jam metis en la koron de Judas Iskariota, filo de Simon, la intencon perfidi
lin, 3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis ĉion en liajn manojn, kaj ke li venis
de Dio kaj iras al Dio, 4 leviĝis de la vespermanĝo kaj demetis siajn vestojn;
kaj li prenis viŝtukon, kaj sin zonis. 5 Poste li verŝis akvon en la pelvon,
kaj komencis lavi la piedojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per la tuko, per kiu
li estis zonita. 6 Tiam li venis al Simon Petro. Ĉi tiu diris al li: Sinjoro, ĉu
vi lavas al mi la piedojn? 7 Jesuo respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi
nun ne scias, sed poste vi komprenos. 8 Petro diris al li: Vi ja neniam lavos
miajn piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi ne partoprenas
kun mi. 9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn piedojn, sed ankaŭ
la manojn kaj la kapon. 10 Jesuo diris al li: Kiu sin jam banis, tiu bezonas
nur, ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tuta pura; kaj vi estas puraj, tamen
ne ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu perfidos lin; tial li diris: Vi ne ĉiuj estas
puraj.
12 Kiam do li jam lavis iliajn piedojn kaj surmetis siajn vestojn kaj denove
sidiĝis, li diris al ili: Ĉu vi scias, kion mi faris al vi? 13 Vi nomas min
Majstro kaj Sinjoro; kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas. 14 Se do mi, la
Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn piedojn, vi ankaŭ devas inter vi lavi la

piedojn. 15 Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru tion, kion
mi faris al vi. 16 Vere, vere, mi diras al vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia
sinjoro; nek estas la sendito pli granda ol la sendinto. 17 Se ĉi tion vi scias,
vi estas feliĉaj, se tion vi faras. 18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn
mi elektis; sed por ke plenumiĝu la Skribo: Tiu, kiu manĝas mian panon,
levis kontraŭ min la piedon. 19 De nun mi parolas al vi pri tio, antaŭ ol
ĝi okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas. 20 Vere, vere, mi
diras al vi: Kiu akceptas tiun, kiun mi sendas, tiu akceptas min; kaj kiu
min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu min sendis.

21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en spirito, kaj ateste parolis, dirante:
Vere, vere, mi diras al vi, ke unu el vi min perfidos. 22 Tiam la disĉiploj
rigardis unu la alian, dubante pri kiu li parolas. 23 Estis apud la sino de
Jesuo unu el liaj disĉiploj, kiun Jesuo amis. 24 Simon Petro do faris signon
al li, ke li demandu, pri kiu li parolas. 25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de
Jesuo, diris al li: Sinjoro, kiu ĝi estas? 26 Jesuo respondis: Ĝi estas tiu, por
kiu mi trempos la pecon kaj donos al li. Kaj trempinte la pecon, li donis ĝin
al Judas Iskariota, filo de Simon. 27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en
lin. Jesuo do diris al li: Kion vi faras, tion faru senprokraste. 28 Sed neniu
el la kunmanĝantoj sciis, kial li diris al li tion. 29 Iuj pensis, ĉar Judas havis
la monujon, ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion, kion ni bezonas por la festo;
aŭ ke li donu ion al la malriĉuloj. 30 Li do, ricevinte la pecon, tuj eliris; kaj
estis nokto.

31 Kiam li eliris, Jesuo diris: Nun la Filo de homo estas glorata, kaj Dio
estas glorata en li; 32 kaj Dio gloros lin en Si mem, kaj tuj Li gloros lin.
33 Infanoj, ankoraŭ mallongan tempon mi estas kun vi. Vi min serĉos; kaj
kiel mi diris al la Judoj: Kien mi iras, tien vi ne povas veni, tiel ankaŭ al vi
mi nun diras. 34 Novan ordonon mi donas al vi, ke vi amu unu alian; kiel
mi amis vin, tiel vi ankaŭ amu unu alian. 35 Per tio ĉiuj homoj scios, ke vi
estas miaj disĉiploj, se vi havos amon unu al alia.

36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien vi iras? Jesuo respondis: Kien mi
iras, vi ne povas min sekvi nun, sed poste vi min sekvos. 37 Petro diris al
li: Sinjoro, kial mi ne povas vin sekvi nun? mi demetos por vi mian vivon.
38 Jesuo respondis al li: Ĉu vi demetos por mi vian vivon? Vere, vere, mi
diras al vi: La koko ne krios, antaŭ ol vi min malkonfesos tri fojojn.

14

1 Ne maltrankviliĝu via koro; vi kredas al Dio, kredu ankaŭ al mi. 2 Ĉe
la domo de mia Patro estas multe da loĝejoj; se ne tiel estus, mi dirus al
vi; mi iras, por pretigi por vi lokon. 3 Kaj se mi iros kaj pretigos por vi
lokon, mi revenos kaj ricevos vin al mi mem, por ke vi ankaŭ estu tie, kie
mi estas. 4 Kaj kien mi iras, vi scias, kaj vi konas la vojon. 5 Tomaso diris al
li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras; kiel ni konas la vojon? 6 Jesuo diris al
li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo; neniu venas al la Patro krom per
mi. 7 Se vi min konus, vi konus ankaŭ mian Patron; kaj de nun vi konas
Lin kaj Lin vidis. 8 Filipo diris al li: Sinjoro, montru al ni la Patron, kaj por
ni tio sufiĉos. 9 Jesuo diris al li: Ĉu mi estas kun vi tiel longan tempon, kaj
vi min ne konas, Filipo? tiu, kiu vidis min, vidis ankaŭ la Patron; kiel vi
diras: Montru al ni la Patron? 10 Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro
kaj la Patro en mi? la vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi parolas ne de
mi mem; sed la Patro, restanta en mi, faras Siajn farojn. 11 Kredu al mi,
ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi; aŭ almenaŭ kredu al mi pro

la faroj mem. 12 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas al mi, tiu ankaŭ
faros la farojn, kiujn mi faras; kaj li faros pli grandajn ol tiuj, ĉar mi iras
al la Patro. 13 Kaj kion ajn vi petos en mia nomo, tion mi faros, por ke la
Patro estu glorata en la Filo. 14 Se vi petos ion de mi en mia nomo, tion
mi faros. 15 Se vi min amas, vi observos miajn ordonojn. 16 Kaj mi petos
la Patron, kaj Li donos al vi alian Parakleton, por ke li restadu kun vi por
ĉiam; 17 tiu estas la Spirito de la vero, kiun la mondo ne povas akcepti, ĉar
ĝi lin ne vidas nek konas; vi lin konas, ĉar li restadas kun vi kaj estos en
vi. 18 Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj
la mondo ne plu vidos min, sed vi vidos min; ĉar mi vivas, tial vi ankaŭ
vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke mi estas en mia Patro, kaj vi en mi, kaj
mi en vi. 21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin, tiu estas, kiu min
amas; kaj kiu min amas, tiu estos amata de mia Patro, kaj mi amos lin, kaj
elmontros min al li. 22 Judas (ne la Iskariota) diris al li: Sinjoro, kio okazis,
ke vi elmontros vin al ni, kaj ne al la mondo? 23 Jesuo respondis kaj diris
al li: Se iu min amas, tiu observos mian vorton; kaj mia Patro lin amos; kaj
ni venos al li kaj faros loĝon kun li. 24 Kiu min ne amas, tiu ne observas
miajn vortojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, estas ne mia, sed de la Patro,
kiu min sendis.
25 Tion mi parolis al vi, dum mi ĉe vi restas. 26 Sed la Parakleto, la
Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos vin pri ĉio,
kaj vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris al vi. 27 Pacon mi lasas al vi;
mian pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo donas, mi donas al vi. Ne
maltrankviliĝu via koro, nek senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭdis, ke mi diris al vi: Mi
foriras, kaj mi revenas al vi. Se vi min amus, vi ĝojus pro tio, ke mi iras al
la Patro, ĉar la Patro estas pli granda ol mi. 29 Kaj nun mi diris al vi, antaŭ
ol ĝi okazos, por ke vi kredu, kiam ĝi okazos. 30 De nun mi jam ne multe
parolos kun vi; ĉar la estro de la mondo venas; kaj li havas nenion en mi;
31 sed por ke la mondo sciu, ke mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis
al mi, tiel mi faras. Leviĝu; ni foriru de ĉi tie.

15

1 Mi estas la vera vinberarbo, kaj mia Patro estas la kultivisto. 2 Ĉiun
nefruktodonan branĉon en mi Li forprenas; kaj ĉiun fruktodonan branĉon
Li purigas, por ke ĝi donu pli da frukto. 3 Jam vi estas puraj pro la vorto,
kiun mi parolis al vi. 4 Restadu en mi, kaj mi en vi. Kiel la branĉo ne povas
de si mem doni frukton, se ĝi ne restas en la vinberarbo, tiel ankaŭ vi ne
povas, se vi ne restas en mi. 5 Mi estas la vinberarbo; vi estas la branĉoj;
kiu restadas en mi, kaj mi en li, tiu donas multe da frukto; ĉar sen mi vi
nenion povas fari. 6 Se iu ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la branĉo,
kaj sekiĝas; kaj oni ilin kolektas kaj ĵetas en fajron, kaj ili brulas. 7 Se vi
restadas en mi, kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion ajn vi volos, kaj
tio estos farita por vi. 8 En tio mia Patro estas glorata, ke vi donas multe da
frukto; kaj vi estos miaj disĉiploj. 9 Kiel la Patro min amis, tiel mi ankaŭ vin
amis; restadu en mia amo. 10 Se vi observos miajn ordonojn, vi restados en
mia amo tiel same, kiel mi observis la ordonojn de mia Patro kaj restadas
en Lia amo. 11 Tion mi parolis al vi, por ke mia ĝojo en vi restadu, kaj via
ĝojo estu plena. 12 Jen estas mia ordono: ke vi amu unu alian tiel same,
kiel mi vin amis. 13 Neniu havas amon pli grandan ol tio, ke iu demetus
sian vivon por siaj amikoj. 14 Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion
mi al vi ordonas. 15 Mi jam ne nomas vin sklavoj, ĉar la sklavo ne scias,

kion lia sinjoro faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis
de mia Patro, mi sciigis al vi. 16 Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj
starigis vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por
ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos de Li en mia nomo. 17 Tion
mi ordonas al vi, por ke vi amu unu la alian. 18 Se la mondo malamas vin,
vi scias, ke ĝi malamis min pli frue, ol vin. 19 Se vi estus el la mondo, la
mondo amus siajn proprajn; sed ĉar vi ne estas el la mondo, kaj mi elektis
vin for de la mondo, tial la mondo vin malamas. 20 Memoru la vorton,
kiun mi diris al vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro. Se ili min
persekutis, vin ankaŭ ili persekutos; se ili observis mian vorton, ankaŭ
vian ili observos. 21 Sed ĉion ĉi tion ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili ne
konas Tiun, kiu min sendis. 22 Se mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili
ne havus pekon; sed nun ili ne havas pretekston por sia peko. 23 Tiu, kiu
min malamas, malamas ankaŭ mian Patron. 24 Se mi ne estus farinta inter
ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili vidis kaj
malamis min kaj ankaŭ mian Patron. 25 Sed tio okazas, por ke plenumiĝu
la vorto skribita en ilia leĝo: Ili malamis min senkaŭze. 26 Sed kiam venos
la Parakleto, kiun mi sendos de la Patro al vi, la Spirito de la vero, kiu
devenas de la Patro, tiu pri mi atestos; 27 kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi estis
kun mi de la komenco.

16

1 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu. 2 Ili forpelos vin el la
sinagogoj; eĉ venas la horo, kiam iu, kiu mortigos vin, opinios, ke li faras
servon al Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili ne konis la Patron, nek min.
4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi rememoru, kiam ĝia tempo venos, ke
mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed en la komenco mi ne diris al vi tion, ĉar mi
estis kun vi. 5 Sed nun mi foriras al Tiu, kiu min sendis; kaj neniu el vi
demandas min: Kien vi iras? 6 Sed ĉar mi tiel parolis al vi, malĝojo plenigis
vian koron. 7 Tamen mi diras al vi la veron: Estas bone por vi, ke mi foriros;
ĉar se mi ne foriros, la Parakleto ne venos al vi; sed se mi foriros, mi sendos
lin al vi. 8 Kaj kiam li alvenos, li pruvos la mondon kulpa rilate pekon kaj
justecon kaj juĝon: 9 rilate pekon, ĉar ili ne kredas al mi; 10 rilate justecon,
ĉar mi foriras al la Patro, kaj vi jam ne rigardas min; 11 rilate juĝon, ĉar la
estro de ĉi tiu mondo estas juĝita. 12 Mi havas ankoraŭ multon por diri al
vi, sed vi ne povas ĝin nun elporti. 13 Tamen kiam venos li, la Spirito de la
vero, li gvidos vin en ĉian veron; ĉar li parolos ne de si mem; sed kion ajn
li aŭdos, tion li parolos; kaj li anoncos al vi venontajn aferojn. 14 Li gloros
min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos al vi. 15 Ĉio ajn, kion la Patro havas,
estas mia; tial mi diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi. 16 Mallongan
tempon, kaj vi jam ne rigardas min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi
min vidos. 17 Iuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio estas ĉi tio, kion li diras
al ni: Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj denove mallongan
tempon, kaj vi min vidos; kaj: Ĉar mi foriras al la Patro? 18 Ili do diris:
Kio estas ĉi tio, kion li diras: Mallongan tempon? Ni ne komprenas lian
diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras demandi lin, kaj li diris al ili: Ĉu vi
serĉas inter vi klarigon pri tio, kion mi diris: Mallongan tempon, kaj vi
ne rigardas min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi min vidos? 20 Vere,
vere, mi diras al vi, ke vi ploros kaj lamentos, sed la mondo ĝojos; vi estos
malĝojaj, sed via malĝojo fariĝos ĝojo. 21 Virino, kiam ŝi akuŝas, havas
malĝojon, ĉar ŝia horo venis; sed kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne

memoras sian doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis en la mondon. 22 Vi
do ankaŭ havas nun malĝojon; sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj
neniu forprenos de vi vian ĝojon. 23 Kaj en tiu tago vi demandos min pri
nenio. Vere, vere, mi diras al vi, se vi petos ion de la Patro, Li donos ĝin
al vi en mia nomo. 24 Ĝis nun vi petis nenion en mia nomo; petu, kaj vi
ricevos, por ke via ĝojo estu plena.

25 Ĉi tion mi parolis al vi alegorie; sed venas la horo, kiam mi jam ne
parolos al vi alegorie, sed anoncos al vi malkaŝe pri la Patro. 26 En tiu tago
vi petos en mia nomo; kaj mi ne diras, ke mi petos de la Patro pro vi; 27 ĉar
la Patro mem vin amas tial, ke vi min amis, kaj kredis, ke mi elvenis de
Dio. 28 Mi elvenis de la Patro, kaj alvenis en la mondon; denove mi lasas
la mondon, kaj iras al la Patro. 29 Liaj disĉiploj diris: Jen nun vi parolas
malkaŝe, kaj nenian alegorion diras. 30 Nun ni scias, ke vi ĉion scias, kaj
ne bezonas, ke iu demandu vin; pro tio ni kredas, ke vi elvenis de Dio.
31 Jesuo respondis al ili: Ĉu vi nun kredas? 32 Jen venas la horo, kaj eĉ jam
venis, kiam vi disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi lasos min sola; kaj tamen mi
ne estas sola, ĉar la Patro estas kun mi. 33 Tion mi parolis al vi, por ke en
mi vi havu pacon. En la mondo vi havos suferadon; sed kuraĝu; mi venkis
la mondon.

17

1 Tion Jesuo parolis; kaj levinte la okulojn al la ĉielo, li diris: Patro, la
horo venis; gloru Vian Filon, por ke la Filo Vin gloru; 2 kiel Vi donis al li
aŭtoritaton super ĉiu karno, por ke li donu eternan vivon al ĉiuj tiuj, kiujn
Vi donis al li. 3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la sole veran
Dion, kaj tiun, kiun Vi sendis, Jesuon Kriston. 4 Mi gloris Vin sur la tero,
plenuminte la faron, kiun Vi donis al mi por fari. 5 Kaj nun, ho Patro, gloru
min kun Vi, per la gloro, kiun mi havis kun Vi, antaŭ ol la mondo ekzistis.
6 Mi elmontris Vian nomon al la homoj, kiujn Vi donis al mi el la mondo;
Viaj ili estis, kaj al mi Vi ilin donis; kaj ili konservis Vian vorton. 7 Nun
ili scias, ke ĉio ajn, kion Vi donis al mi, estas de Vi; 8 ĉar mi donis al ili
la vortojn, kiujn Vi donis al mi; kaj ili akceptis ilin, kaj scias vere, ke mi
elvenis de Vi; kaj ili kredas, ke Vi min sendis. 9 Mi preĝas por ili; mi preĝas
ne por la mondo, sed por tiuj, kiujn Vi donis al mi, ĉar ili estas Viaj; 10 kaj
ĉio mia estas Via, kaj Via estas mia; kaj mi estas glorita per ili. 11 Mi jam ne
estas en la mondo, kaj ĉi tiuj estas en la mondo, kaj mi venas al Vi. Patro
Sankta, gardu en Via nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi, por ke ili estu unu
tiel same, kiel ni. 12 Dum mi estis kun ili, mi konservis en Via nomo tiujn,
kiujn Vi donis al mi; kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis, krom la filo
de perdiĝo, por ke plenumiĝu la Skribo. 13 Sed nun mi venas al Vi; kaj tion
mi parolas en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco en si mem.
14 Mi donis al ili Vian vorton; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne estas
el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 15 Mi petas, ne ke Vi forigu ilin
el la mondo, sed ke Vi gardu ilin kontraŭ la malbono. 16 Ili ne estas el la
mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 17 Konsekru ilin en la vero; Via vorto
estas vero. 18 Kiel Vi min sendis en la mondon, tiel ankaŭ mi ilin sendis
en la mondon. 19 Kaj por ili mi konsekras min, por ke ili mem ankaŭ estu
konsekritaj en la vero. 20 Kaj mi preĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj,
kiuj kredos al mi pro ilia vorto; 21 por ke ili ĉiuj estu unu; kiel Vi, Patro,
estas en mi, kaj mi en Vi, tiel ili ankaŭ estu en ni; por ke la mondo kredu,
ke Vi min sendis. 22 Kaj la gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili; por

ke ili estu unu tiel same, kiel ni estas unu; 23 mi en ili, kaj Vi en mi, por
ke ili perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis, kaj ke Vi
ilin amis, kiel Vi min amis. 24 Patro, pri tiuj, kiujn Vi donis al mi, mi volas,
ke ili ankaŭ estu kun mi tie, kie mi estas; por ke ili vidu mian gloron, kiun
Vi donis al mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de la mondo. 25 Ho Patro
justa, la mondo Vin ne konis, tamen mi Vin konis; kaj ĉi tiuj scias, ke Vi
min sendis; 26 kaj al ili Vian nomon mi konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke
la amo, per kiu Vi amis min, estu en ili, kaj mi en ili.

18

1 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun siaj disĉiploj trans la torenton
Kidron, kie estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj disĉiploj. 2 Kaj
Judas, lia perfidanto, konis la lokon; ĉar Jesuo ofte venis tien kun siaj
disĉiploj. 3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj oficistojn, senditajn de la
ĉefpastroj kaj Fariseoj, venis tien kun lanternoj kaj torĉoj kaj bataliloj.
4 Jesuo do, sciante ĉion, kio venos al li, paŝis antaŭen, kaj diris al ili: Kiun
vi serĉas? 5 Ili respondis al li: Jesuon Nazaretan. Jesuo respondis: Mi estas
tiu. Kaj Judas, lia perfidanto, staris kun ili. 6 Kiam do li diris al ili: Mi estas
tiu, ili malantaŭen ekpaŝis kaj falis sur la teron. 7 Tiam denove li demandis
ilin: Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan. 8 Jesuo respondis: Mi ĵus
diris al vi, ke mi estas tiu; se do vi min serĉas, lasu ĉi tiujn foriri; 9 por
ke plenumiĝu la vorto, kiun li diris: El tiuj, kiujn Vi donis al mi, mi perdis
neniun. 10 Simon Petro do, havante glavon, eltiris ĝin, kaj frapis sklavon
de la ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La nomo de la sklavo
estis Malĥo. 11 Jesuo do diris al Petro: Metu la glavon en ĝian ingon; la
kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu mi ne trinkos?

12 La kohorto kaj la milestro kaj la oficistoj de la Judoj kaptis do Jesuon kaj
ligis lin, 13 kaj kondukis lin unue al Anas; ĉar ĉi tiu estis bopatro de Kajafas,
kiu estis ĉefpastro en tiu jaro. 14 Kajafas estis tiu, kiu donis konsilon al la
Judoj, ke estos bone, ke unu homo mortu por la popolo.

15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu disĉiplo
estis konata de la ĉefpastro, kaj eniris kun Jesuo en la korton de la
ĉefpastro; 16 sed Petro staris ekstere apud la pordo. Kaj la alia disĉiplo, kiu
estis konata de la ĉefpastro, eliris kaj parolis kun la pordistino, kaj enirigis
Petron. 17 La sklavino pordistino diris al Petro: Ĉu vi ne estas ankaŭ el la
disĉiploj de tiu homo? Li diris: Mi ne estas. 18 La sklavoj kaj la oficistoj,
farinte karban fajron (ĉar estis malvarme), staris kaj sin varmigis; Petro
ankaŭ estis kun ili, starante kaj sin varmigante.

19 La ĉefpastro demandis Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado.
20 Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo; mi ĉiam instruis
en la sinagogoj kaj en la templo, kie ĉiuj Judoj kunvenas; kaj sekrete mi
nenion parolis. 21 Kial vi min demandas? demandu tiujn, kiuj aŭdis, kion
mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi diris. 22 Kaj kiam li parolis tion, unu
el la apude starantaj oficistoj per la manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu
tiel vi respondas al la ĉefpastro? 23 Respondis Jesuo al li: Se mi malbone
parolis, atestu pri la malbono; sed se bone, kial vi min frapas? 24 Anas
sendis lin ligitan al la ĉefpastro Kajafas.

25 Simon Petro staris kaj sin varmigis. Oni do diris al li: Ĉu vi estas unu
el liaj disĉiploj? Li neis, dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la sklavoj de la
ĉefpastro, estante parenco de tiu, kies orelon Petro detranĉis, diris: Ĉu mi

ne vidis vin kun li en la ĝardeno? 27 Petro do denove neis; kaj tuj la koko
ekkriis.
28 Kaj oni kondukis Jesuon de Kajafas en la palacon; estis frumatene;
kaj ili ne eniris en la palacon, por ke ili ne malpuriĝu, sed povu manĝi la
Paskon. 29 Pilato do eliris al ili, kaj diris: Kian akuzon vi prezentas kontraŭ
ĉi tiu viro? 30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne estus malbonfaranto, ni ne
transdonus lin al vi. 31 Pilato do diris al ili: Vi mem prenu lin, kaj juĝu lin
laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne estas permesate al ni mortigi homon;
32 por ke plenumiĝu la vorto de Jesuo, kiun li parolis, montrante, per kia
morto li mortos.
33 Pilato do reeniris en la palacon, kaj alvokis Jesuon, kaj diris al li: Ĉu
vi estas la Reĝo de la Judoj? 34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras de vi mem,
aŭ ĉu aliaj diris ĝin al vi pri mi? 35 Pilato respondis: Ĉu mi estas Judo? Via
propra nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin al mi; kion vi faris? 36 Jesuo
respondis: Mia regno ne estas el ĉi tiu mondo; se mia regno estus el ĉi tiu
mondo, miaj servantoj bataladus, por ke mi ne transdoniĝu al la Judoj; sed
nun mia regno ne estas el ĉi tie. 37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo?
Jesuo respondis: Vi diras, ke mi estas reĝo. Por tio mi naskiĝis kaj venis
en la mondon, ke mi atestu pri la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas
mian voĉon. 38 Pilato diris al li: Kio estas la vero?
Kaj dirinte tion, li eliris denove al la Judoj, kaj diris al ili: Mi trovas en
li nenian kulpon. 39 Sed estas ĉe vi kutime, ke mi liberigu al vi unu dum
la Pasko: ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj? 40 Kaj ili
kriis denove, dirante: Ne ĉi tiun, sed Barabason. Barabas estis rabisto.

19

1 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj lin skurĝigis. 2 Kaj la soldatoj plektis
kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin per purpura
mantelo; 3 kaj venis al li, kaj diris: Saluton, Reĝo de la Judoj! kaj ili frapis lin
per la manplatoj. 4 Pilato do denove eliris, kaj diris al ili: Jen mi elkondukas
lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas en li nenian kulpon. 5 Jesuo do eliris,
portante la dornan kronon kaj la purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen
la homo! 6 Kiam do la ĉefpastroj kaj oficistoj lin vidis, ili kriis: Krucumu,
krucumu lin. Pilato diris al ili: Mem prenu lin kaj krucumu lin, ĉar mi
trovas en li nenian kulpon. 7 La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj
laŭ tiu leĝo li devas morti tial, ke li pretendis esti Filo de Dio. 8 Kiam do
Pilato aŭdis tiun diron, li des pli timis; 9 kaj reenirinte en la palacon, li diris
al Jesuo: De kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis. 10 Tiam diris Pilato
al li: Ĉu vi ne parolas al mi? ĉu vi ne scias, ke mi havas povon krucumi
vin, kaj povon liberigi vin? 11 Jesuo respondis: Vi havus nenian povon
kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de supre; tial tiu, kiu transdonis min
al vi, havas la pli grandan pekon. 12 Ĉe tio Pilato penis liberigi lin; sed la
Judoj kriis, dirante: Se vi liberigos tiun, vi ne estas amiko de Cezaro; ĉiu,
kiu pretendas esti reĝo, parolas kontraŭ Cezaro. 13 Kiam do Pilato aŭdis
tiun vorton, li elkondukis Jesuon, kaj sidiĝis sur tribunala seĝo en loko
nomata La Pavimo, sed en la Hebrea lingvo Gabata. 14 Estis la Preparado
de la Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al la Judoj: Jen via Reĝo! 15 Ili
kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Ĉu mi krucumu vian
Reĝon? La ĉefpastroj respondis: Ni ne havas reĝon krom Cezaro. 16 Tiam
do li transdonis lin al ili, por esti krucumita.

[17] Kaj ili prenis Jesuon; kaj li eliris, portante sian krucon, al la loko
nomata Loko de Kranio, kiu estas en la Hebrea lingvo Golgota; [18] tie ili
krucumis lin, kaj kun li du aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj Jesuon meze.
[19] Kaj Pilato ankaŭ skribis titolon, kaj surmetis ĝin sur la krucon. Kaj estis
skribite: JESUO NAZARETA, LA REĜO DE LA JUDOJ.

[20] Tiun titolon multaj el la Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo estis
krucumita, estis proksime de la urbo; kaj ĝi estis skribita Hebree kaj Latine
kaj Greke. [21] Tiam la ĉefpastroj de la Judoj diris al Pilato: Ne skribu: La
Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas Reĝo de la Judoj. [22] Respondis
Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.

[23] Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis liajn vestojn, kaj
dividis ilin en kvar partojn, po unu parto por ĉiu soldato; kaj la tunikon;
sed la tuniko estis senkudra, desupre teksita tra la tuto. [24] Ili do diris unu
al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu pri ĝi, kies ĝi estos; por ke plenumiĝu la
Skribo, kiu diras:

Ili dividis miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotis.

Tion la soldatoj faris. [25] Sed apud la kruco de Jesuo staris lia patrino, kaj
la fratino de lia patrino, Maria, la edzino de Klopas, kaj Maria Magdalena.
[26] Jesuo, rigardante sian patrinon, kaj la apudstarantan disĉiplon, kiun li
amis, diris al sia patrino: Virino, jen via filo! [27] Tiam li diris al la disĉiplo:
Jen via patrino! Kaj de post tiu horo la disĉiplo akceptis ŝin en sian domon.

[28] Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por ke plenumiĝu la Skribo, diris: Mi
soifas. [29] Kuŝis tie vazo plena de vinagro; oni do metis spongon, plenigitan
per la vinagro, sur hisopon, kaj levis ĝin al lia buŝo. [30] Kiam do Jesuo
ricevis la vinagron, li diris: Estas finite; kaj, klininte sian kapon, li ellasis
for la spiriton.

[31] La Judoj, ĉar estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu sur la
krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu sabato estis granda tago), petis
Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin. [32] Tiam la soldatoj
venis, kaj rompis la krurojn de la unua kaj de la alia krucumita kun li;
[33] sed kiam ili venis al Jesuo, kaj vidis, ke li jam mortis, ili ne rompis liajn
krurojn; [34] tamen unu el la soldatoj per lanco pikis lian flankon, kaj tuj
elvenis sango kaj akvo. [35] Kaj la vidinto atestis, kaj vera estas lia atesto;
kaj li scias, ke li diras la veron, ke vi ankaŭ kredu. [36] Ĉar tio okazis, por
ke plenumiĝu la Skribo: Osto en li ne estos rompita. [37] Kaj ankoraŭ alia
Skribo diras: Ili rigardos tiun, kiun ili trapikis.

[38] Post tio, Jozef el Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed sekrete
pro timo antaŭ la Judoj, petis Pilaton, ke li povu forpreni la korpon de
Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis lian korpon. [39] Venis
ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis al Jesuo nokte), portanta miksaĵon
de mirho kaj aloo, ĉirkaŭ cent funtoj. [40] Ili do prenis la korpon de Jesuo,
kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tolaĵoj kun aromaĵoj, laŭ la kutimo de la Judoj por
entombigo. [41] Kaj estis ĝardeno en la loko, kie li estis krucumita, kaj en la
ĝardeno nova tombo, en kiun ankoraŭ neniu estis metita. [42] Tien do, pro
la Preparado de la Judoj (ĉar la tombo estis proksima) ili enmetis Jesuon.

20

[1] La unuan tagon de la semajno Maria Magdalena venis frue, dum estis
ankoraŭ mallume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon prenita for de la tombo.
[2] Ŝi do kuris kaj venis al Simon Petro kaj al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo

amis, kaj ŝi diris al ili: Oni forprenis el la tombo la Sinjoron, kaj ni ne scias,
kien oni lin metis. 3 Eliris do Petro kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la tombo.
4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol
Petro, kaj unua alvenis al la tombo; 5 kaj kliniĝinte, li enrigardis, kaj vidis
la tolaĵojn kuŝantajn; tamen li ne eniris. 6 Kaj poste venis Simon Petro,
sekvante lin, kaj eniris en la tombon; kaj li vidis la tolaĵojn kuŝantajn,
7 kaj la viŝtukon, kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tolaĵoj, sed
kunvolvitan en aparta loko. 8 Tiam eniris do la alia disĉiplo, kiu unua
alvenis al la tombo, kaj li vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis
la Skribon, ke li devas releviĝi el la mortintoj. 10 Kaj la disĉiploj iris returne
hejmen.

11 Sed Maria staris ekstere apud la tombo, plorante; kaj dum ŝi ploris, ŝi
kliniĝis, kaj enrigardis en la tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝelojn en blankaj
vestoj, sidantajn, unu ĉe la kaploko kaj unu ĉe la piedloko, kie la korpo
de Jesuo antaŭe kuŝis. 13 Kaj ili diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? Ŝi
respondis: Ĉar oni forprenis mian Sinjoron, kaj mi ne scias, kien oni lin
metis. 14 Dirinte tion, ŝi sin turnis malantaŭen, kaj vidis Jesuon staranta,
kaj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo. 15 Jesuo diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? kiun
vi serĉas? Ŝi, supozante, ke li estas la ĝardenisto, diris al li: Sinjoro, se
vi forportis lin, sciigu min, kien vi metis lin, kaj mi lin forprenos. 16 Jesuo
diris al ŝi: Maria. Ŝi sin turnis, kaj diris al li Hebrelingve: Raboni; tio estas
Majstro. 17 Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne supreniris al
la Patro; sed iru al miaj fratoj, kaj diru al ili: Mi supreniras al mia Patro
kaj via Patro, kaj al mia Dio kaj via Dio. 18 Maria Magdalena venis al la
disĉiploj, sciigante: Mi vidis la Sinjoron; kaj ke li tion diris al ŝi.

19 Kiam do estis vespero en tiu sama tago, la unua de la semajno, kaj
kiam estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj estis, pro timo antaŭ la Judoj,
Jesuo venis kaj staris meze de ili, kaj diris al ili: Paco al vi. 20 Kaj dirinte
tion, li montris al ili siajn manojn kaj sian flankon. La disĉiploj do ĝojis,
vidante la Sinjoron. 21 Jesuo denove diris al ili: Paco al vi; kiel la Patro
sendis min, tiel ankaŭ mi vin sendas. 22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin,
kaj diris: Ricevu la Sanktan Spiriton: 23 kies pekojn vi pardonos, al tiuj ili
estas pardonitaj; kies vi retenos, ili estas retenitaj.

24 Sed Tomaso, unu el la dek du, nomata Didimo, ne ĉeestis kun ili, kiam
Jesuo venis. 25 La aliaj disĉiploj do diris al li: Ni vidis la Sinjoron. Sed li
diris al ili: Se mi ne vidos en liaj manoj la truon de la najloj, kaj se mi ne
metos mian fingron en la lokon de la najloj, kaj ne metos mian manon en
lian flankon, mi tute ne kredos.

26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj denove estis interne, kaj Tomaso kun ili.
Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj estis fermitaj, kaj staris en la mezo, kaj
diris: Paco al vi. 27 Tiam li diris al Tomaso: Etendu ĉi tien vian fingron
kaj vidu miajn manojn; kaj etendu vian manon kaj enmetu ĝin en mian
flankon; kaj ne estu nekredema, sed estu kredanta. 28 Tomaso respondis al
li kaj diris: Mia Sinjoro kaj mia Dio. 29 Jesuo diris al li: Ĉar vi vidis min, vi
kredas; feliĉaj estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj tamen kredas.

30 Jesuo faris antaŭ la disĉiploj multajn aliajn signojn, kiuj ne estas
skribitaj en ĉi tiu libro; 31 sed ĉi tiuj estas skribitaj, por ke vi kredu, ke
Jesuo estas la Kristo, la Filo de Dio, kaj ke kredante, vi havu vivon en lia
nomo.

21

1 Post tio Jesuo denove sin montris al la disĉiploj apud la maro de
Tiberias; kaj li montris sin jene. 2 Estis kune Simon Petro, kaj Tomaso,
nomata Didimo, kaj Natanael el Kana Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj
aliaj du el liaj disĉiploj. 3 Simon Petro diris al ili: Mi iras, por fiŝkapti. Ili
diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do eliris, kaj iris sur la ŝipon; kaj tiun
nokton ili nenion kaptis. 4 Sed ĉe la tagiĝo Jesuo staris sur la marbordo;
tamen la disĉiploj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo. 5 Tiam Jesuo diris al ili: Infanoj,
ĉu vi havas ian manĝaĵon? Ili respondis al li: Ne. 6 Kaj li diris al ili: Ĵetu
la reton ĉe la dekstra flanko de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis;
kaj pro la multeco de la fiŝoj ili ne plu povis ĝin treni. 7 Tiu disĉiplo, kiun
Jesuo amis, diris al Petro: Ĝi estas la Sinjoro. Kiam do Simon Petro aŭdis,
ke ĝi estas la Sinjoro, li alzonis al si sian kitelon (ĉar li estis nuda) kaj ĵetis
sin en la maron. 8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto (ĉar ili estis ne
malproksime de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la reton
plenan de fiŝoj. 9 Kaj kiam ili eliris sur la teron, ili vidis fajron karban
aranĝitan tie, kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi, kaj panon. 10 Jesuo diris al ili:
Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis. 11 Simon Petro iris sur la ŝipon,
kaj tiris la reton al la tero, plenan de grandaj fiŝoj, cent kvindek tri; kaj
kvankam estis tiel multaj, tamen la reto ne disŝiriĝis. 12 Jesuo diris al ili:
Venu, matenmanĝu. Kaj neniu el la disĉiploj kuraĝis lin demandi: Kiu vi
estas? sciante, ke ĝi estas la Sinjoro. 13 Jesuo venis kaj prenis la panon kaj
donis al ili, kaj tiel same la fiŝon. 14 Tiu estas jam la tria fojo, kiam aperis
Jesuo al siaj disĉiploj, post sia releviĝo el la mortintoj.

15 Post la matenmanĝo Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu
vi amas min pli, ol tiuj? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas.
Li diris al li: Paŝtu miajn ŝafidojn. 16 Li diris al li ankoraŭ la duan fojon:
Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke
mi vin amas. Li diris al li: Zorgu pri miaj ŝafoj. 17 Li diris al li la trian
fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas? Petro ĉagreniĝis, ke li diris al
li la trian fojon: Ĉu vi min amas? kaj respondis al li: Sinjoro, vi scias ĉion;
vi scias, ke mi vin amas. Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn. 18 Vere, vere,
mi diras al vi: Kiam vi estis juna, vi zonis vin, kaj iris, kien vi volis; sed
kiam vi maljuniĝos, vi etendos viajn manojn, kaj alia vin zonos, kaj portos
vin, kien vi ne volos. 19 Tion li diris, montrante per aludo, per kia morto li
gloros Dion. Kaj dirinte tion, li diris al li: Sekvu min. 20 Petro, sin turninte,
vidis malantaŭe la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis sin al lia
brusto dum la vespermanĝo, kun la diro: Sinjoro, kiu estas la perfidanta
vin?). 21 Petro do, vidinte lin, diris al Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri ĉi tiu?
22 Jesuo diris al li: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi? vi
sekvu min. 23 Tial inter la fratoj disiris la famo, ke tiu disĉiplo ne mortos;
tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne mortos, sed: Se mi volas, ke li restu, ĝis
mi venos, kio estas al vi?

24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tio kaj skribis tion: kaj ni scias, ke
lia atesto estas vera.

25 Estas ankaŭ multaj aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj mi supozas, ke se
ĉiu el ili estus skribita detale, la tuta mondo ne havus lokon por la skribotaj
libroj.

LA AGOJ DE LA APOSTOLOJ

1 La unuan historion mi faris, ho Teofilo, pri ĉio, kion Jesuo komencis fari
kaj instrui, 2 ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte ordonon
per la Sankta Spirito al la apostoloj, kiujn li elektis; 3 al kiuj ankaŭ
post sia suferado li montris sin vivanta per multaj pruvoj, dum kvardek
tagoj aperante al ili kaj parolante pri la aferoj de la regno de Dio; 4 kaj
kunestante, li admonis ilin ne foriri el Jerusalem, sed atendi tiun promeson
de la Patro, pri kiu (li diris) vi aŭdis de mi; 5 ĉar kiel Johano baptis per akvo,
vi baptiĝos per la Sankta Spirito post ne multe da tagoj.

6 Ili do, kunveninte, demandis lin, dirante: Sinjoro, ĉu en ĉi tiu tempo
vi restarigas la regadon al Izrael? 7 Kaj li diris al ili: Ne apartenas al vi
scii tempojn aŭ epokojn, kiujn la Patro rezervis en Sia aŭtoritato. 8 Sed
vi ricevos povon, kiam la Sankta Spirito venos sur vin; kaj vi estos miaj
atestantoj en Jerusalem kaj en la tuta Judujo kaj Samario kaj ĝis la plej
malproksima parto de la tero. 9 Kaj tion dirinte, li suprenleviĝis, ankoraŭ
dum ili rigardis, kaj nubo ricevis lin for de iliaj okuloj. 10 Kaj dum ili fikse
rigardis al la ĉielo, kiam li foriris, jen staris apud ili du viroj blanke vestitaj;
11 kiuj ankaŭ diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? ĉi
tiu Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel same revenos,
kiel vi vidis lin iranta en la ĉielon.

12 Tiam ili iris returne al Jerusalem de la monteto nomata Olivarba, kiu
estas proksime de Jerusalem, en la distanco de sabata vojaĝo. 13 Kaj kiam
ili envenis, ili supreniris en la supran ĉambron, kie loĝis Petro kaj Johano
kaj Jakobo kaj Andreo, Filipo kaj Tomaso, Bartolomeo kaj Mateo, Jakobo,
filo de Alfeo, kaj Simon, la Fervorulo, kaj Judas, filo de Jakobo. 14 Ĉiuj ĉi
tiuj unuanime persistis en preĝado kaj petado, kun la virinoj, kaj Maria,
la patrino de Jesuo, kaj kun liaj fratoj.

15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte meze de la fratoj, diris (kaj multego
da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent dudek): 16 Fratoj, estis necese, ke
plenumiĝu tiu Skribo, kiun la Sankta Spirito antaŭparolis per la buŝo de
David pri Judas, kiu fariĝis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis Jesuon. 17 Ĉar li
estis kalkulita inter ni kaj ricevis sian parton en ĉi tiu servado. 18 (Tiu ja
akiris kampon per la rekompenco de sia maljusteco, kaj falinte kapantaŭe,
li diskrevis meze, kaj ĉiuj liaj internaĵoj elŝutiĝis. 19 Kaj tio fariĝis sciata al
ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, tiel ke en ilia dialekto tiu kampo estas nomita
Akeldama, tio estas, Kampo de Sango.) 20 Ĉar estas skribite en la Psalmaro:

Lia loĝejo dezertiĝu,
Kaj en ĝi ne ekzistu loĝanto;

kaj:

Lian oficon ricevu alia.

21 El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis dum la tuta tempo, en kiu la Sinjoro
Jesuo eniris kaj eliris inter ni, 22 komencante de la bapto de Johano ĝis la
tago, kiam li estis akceptita supren for de ni, unu devas esti atestanto kun
ni pri lia releviĝo. 23 Kaj ili starigis du: Jozefon, nomatan Barsabas, kies
alnomo estis Justo, kaj Mattiason. 24 Kaj preĝante, ili diris: Vi, ho Sinjoro,
kiu konas la korojn de ĉiuj, elmontru, kiun el ĉi tiuj du Vi elektis, 25 por
ricevi la parton en ĉi tiu servado kaj apostoleco, de kiu Judas forfalis, por

iri al sia propra loko. 26 Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis por Mattias; kaj
li estis alkalkulita al la dek unu apostoloj.

2

1 Kaj kiam venis la Pentekosta tago, ili ĉiuj estis unuanime en unu
loko. 2 Kaj subite venis el la ĉielo sono kvazaŭ blovego de forta vento,
kaj ĝi plenigis la tutan domon, kie ili sidis. 3 Kaj al ili aperis disirantaj
langoj kvazaŭ el fajro, kaj sidiĝis sur ĉiun el ili. 4 Kaj ĉiuj pleniĝis de la
Sankta Spirito, kaj komencis paroli aliajn lingvojn, kiel la Spirito donis al
ili parolpovon.

5 Kaj en Jerusalem tiam loĝis piaj Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo. 6 Kaj
kiam aŭdiĝis tiu sono, la homamaso kunvenis kaj miregis, ĉar ĉiu aparte
aŭdis ilin paroli per lia propra dialekto. 7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris,
dirante unu al alia: Rigardu! ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj tiuj parolantoj?
8 Kiel do ni aŭdas ĉiu en sia dialekto, en kiu ni naskiĝis? 9 Partoj kaj Medoj
kaj Elamanoj, kaj loĝantoj en Mezopotamio, Judujo, Kapadokio, Ponto kaj
Azio, 10 Frigio kaj Pamfilio, Egiptujo kaj la partoj de Libio apud Kireno,
kaj pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj prozelitoj, 11 Kretanoj kaj Araboj — ni
aŭdas ilin paroli en niaj lingvoj la mirindaĵojn de Dio. 12 Kaj ĉiuj konfuziĝis
kaj embarasiĝis, dirante unu al alia: Kion ĉi tio signifas? 13 Sed aliaj moke
diris: Ili estas plenaj de mosto.

14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu, levis sian voĉon kaj parolis al ili,
dirante: Ho Judoj kaj ĉiuj loĝantaj en Jerusalem, ĉi tio estu al vi sciata, kaj
aŭskultu miajn vortojn. 15 Ĉar ĉi tiuj ne estas ebriaj, kiel vi supozas, ĉar
estas la tria horo de la tago; 16 sed jen tio, kio estis dirita per la profeto
Joel:

17 Kaj en la lasta tempo, diras Dio,
Mi elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon;
Kaj viaj filoj kaj viaj filinoj profetos,
Kaj viaj junuloj havos viziojn,
Kaj viaj maljunuloj havos sonĝojn;
18 Kaj eĉ sur Miajn sklavojn kaj Miajn sklavinojn en tiu tempo
Mi elverŝos Mian spiriton,
Kaj ili profetos.
19 Kaj Mi donos miraklojn en la ĉielo supre,
Kaj signojn sur la tero malsupre:
Sangon, fajron, kaj vaporon de fumo;
20 La suno fariĝos malluma,
Kaj la luno fariĝos sanga,
Antaŭ ol venos la granda kaj majesta tago de la Eternulo;
21 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo, saviĝos.

22 Izraelidoj, aŭskultu la jenajn vortojn: Jesuon, la Nazaretanon, viron
de Dio, elmontritan al vi per potencaĵoj kaj mirakloj kaj signoj, kiujn Dio
faris per li meze de vi, kiel vi mem scias, 23 lin, laŭ la difinita intenco kaj
antaŭscio de Dio transdonitan, vi per la manoj de senleĝuloj krucumis kaj
mortigis; 24 lin Dio levis, malliginte la suferojn de morto, ĉar estis neeble,
ke li estu tenata de ĝi. 25 Ĉar David diris pri li:

Ĉiam mi vidis la Eternulon antaŭ mi,
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne falu;
26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia lango,
Eĉ mia karno ripozas en espero;

27 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol,
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo,
Vi plenigos min per ĝojo antaŭ Vi.
29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi pri la patriarko David, ke li mortis
kaj estis enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ĝis la nuna tago. 30 Estante do
profeto, kaj sciante, ke Dio ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el la
frukto de liaj lumboj, 31 li, antaŭvidante, parolis pri la relevo de la Kristo,
ke li ne estos lasita al Ŝeol, kaj lia karno ne forputros. 32 Ĉi tiun Jesuon
relevis Dio, pri kio ni ĉiuj estas atestantoj. 33 Levite do ĝis dekstre de Dio,
kaj ricevinte de la Patro la promeson de la Sankta Spirito, li elverŝis tion,
kion vi vidas kaj aŭdas. 34 Ĉar David ne supreniris en la ĉielojn; sed li
mem diris:
La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi,
35 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
36 Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke tiun Jesuon, kiun vi
krucumis, Dio faris Sinjoro kaj Kristo.
37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en la koro, kaj diris al Petro kaj la aliaj
apostoloj: Kion ni faru, fratoj? 38 Kaj Petro diris al ili: Ekpentu, kaj baptiĝu
ĉiu el vi en la nomo de Jesuo Kristo por forigo de pekoj, kaj vi ricevos la
donacon de la Sankta Spirito. 39 Ĉar la promeso estas por vi kaj por viaj
infanoj, kaj por ĉiuj ĝis malproksime, kiujn alvokos la Eternulo, nia Dio.
40 Kaj per multaj aliaj paroloj li atestis kaj alvokis ilin, dirante: Savu vin el
ĉi tiu perversa generacio. 41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, baptiĝis, kaj
en tiu tago aldoniĝis ĉirkaŭ tri mil animoj. 42 Kaj ili persistis en la instruo
de la apostoloj kaj en la kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en preĝoj.
43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj mirakloj kaj signoj fariĝis per
la apostoloj. 44 Kaj ĉiuj kredantoj estis kune, kaj havis ĉion komuna;
45 kaj ili vendis siajn havojn kaj posedaĵojn, kaj dividis ilin al ĉiuj laŭ
ĉies aparta bezono. 46 Kaj ĉiutage, vizitadante unuanime la templon, kaj
dispecigante panon dome, ili prenis sian nutraĵon kun ĝojo kaj unueco de
koro, 47 laŭdante Dion kaj havante favoron ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro
aldonis ĉiutage al la eklezio la savatojn.

3

1 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en la templon je la horo de
preĝado, la naŭa. 2 Kaj unu viro, lama de la patrina ventro, estis portata;
oni lin metis ĉiutage apud tiu pordego de la templo, kiu estas nomata La
Bela, por ke li petu pri almozoj la enirantojn en la templon; 3 tiu, vidante
Petron kaj Johanon enirontajn en la templon, petis almozon. 4 Kaj Petro,
fikse rigardante lin, kun Johano, diris: Rigardu nin. 5 Kaj li atentis ilin,
atendante ricevi ion de ili. 6 Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon mi
havas, sed kion mi havas, tion mi donas al vi. En la nomo de Jesuo Kristo,
la Nazaretano, piediru. 7 Kaj li prenis lin per la dekstra mano kaj lin levis;
kaj tuj liaj plandoj kaj liaj maleolostoj fortiĝis. 8 Kaj li suprensalte stariĝis,
kaj piediris; kaj li eniris kun ili en la templon, piedirante kaj saltante, kaj
laŭdante Dion. 9 Kaj la tuta popolo vidis lin piedirantan kaj laŭdantan
Dion; 10 kaj ili rekonis lin, ke li estas tiu, kiu sidis por almozo apud la Bela
Pordego de la templo, kaj ili pleniĝis de mirego kaj konfuziĝo pri tio, kio
okazis al li.

11 Kaj dum li tenis Petron kaj Johanon, la tuta popolo kunkuris al ili en la
portiko nomata Salomona, miregante. 12 Kaj Petro, vidante tion, respondis
al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras pri ĉi tio? kaj kial vi fikse rigardas
nin, kvazaŭ per propra potenco aŭ pieco ni igis lin piediri? 13 La Dio
de Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob, la Dio de niaj patroj, gloris Sian
Servanton Jesuo, kiun vi transdonis, kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo de
Pilato, kiam ĉi tiu decidis liberigi lin. 14 Sed vi malkonfesis la Sanktulon kaj
Justulon, kaj petis, ke mortiginto estu donita al vi, 15 kaj mortigis la Estron
de la vivo, kiun Dio relevis el la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj. 16 Kaj
lia nomo, per fido en lia nomo, fortigis ĉi tiun, kiun vi vidas kaj konas; kaj
la fido, kiu estas per li, donis al li ĉi tiun plensanecon antaŭ vi ĉiuj. 17 Kaj
nun, fratoj, mi scias, ke vi agis de nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj. 18 Sed
tiel Dio plenumis tion, kion Li antaŭanoncis per la buŝo de ĉiuj profetoj,
ke Lia Kristo suferos. 19 Pentu do, kaj konvertiĝu, por ke viaj pekoj estu
forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝiĝo de la vizaĝo de la Eternulo, 20 kaj
por ke Li sendu la por vi difinitan Kriston, Jesuon, 21 kiun la ĉielo devas
ricevi ĝis la tempoj de restarigo de ĉio, pri kiuj parolis Dio per la buŝo de
Siaj sanktaj profetoj jam de antikva tempo. 22 Ĉar Moseo diris: Profeton el
viaj fratoj, similan al mi, starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu
pri ĉio ajn, kion li al vi parolos. 23 Kaj ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun
profeton, ekstermiĝos el la popolo. 24 Kaj ĉiuj profetoj de post Samuel kaj
liaj posteuloj, kiuj parolis, antaŭanoncis ankaŭ tiujn tagojn. 25 Vi estas la
filoj de la profetoj, kaj de la interligo, kiun Dio faris kun viaj patroj, dirante
al Abraham: Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj gentoj de la tero. 26 Al vi unue
Dio, relevinte Sian Servanton, sendis lin, por vin beni, deturnante ĉiun el
vi for de liaj pekoj.

4

1 Kaj dum ili parolis al la popolo, venis sur ilin la ĉefpastroj, la kapitano
de la templo, kaj la Sadukeoj, 2 ĉagrenate, ke ili instruas la popolon kaj
proklamas per Jesuo la releviĝon el la mortintoj. 3 Kaj ili metis sur ilin
la manojn, kaj metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta tago; ĉar estis jam
vespero. 4 Tamen multaj el tiuj, kiuj aŭdis la vorton, kredis; kaj la nombro
de la viroj estis proksimume kvin mil.

5 Kaj en la sekvanta tago kunvenis en Jerusalem la regantoj kaj
pliaĝuloj kaj skribistoj 6 kaj Anas, la ĉefpastro, kaj Kajafas kaj Johano kaj
Aleksandro, kaj ĉiuj, kiuj estis de la ĉefpastra parencaro. 7 Kaj stariginte
ilin en la mezo, tiuj demandis: Per kia potenco aŭ per kia nomo vi faris
tion? 8 Tiam Petro, plenigite de la Sankta Spirito, diris al ili: Regantoj de la
popolo kaj pliaĝuloj, 9 se ni hodiaŭ estas eldemandataj pri la bonfaro al la
senfortulo, per kio li resaniĝis, 10 estu sciate al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo
Izraela, ke en la nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano, kiun vi krucumis,
kiun Dio levis el la mortintoj, ĉi tiu staras sana antaŭ vi. 11 Tiu estas la
ŝtono, kiun vi konstruantoj malŝatis, kaj kiu fariĝis ŝtono bazangula. 12 Kaj
en neniu alia estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter
homoj, per kiu ni devas esti savitaj.

13 Sed kiam ili rimarkis la kuraĝon de Petro kaj Johano, kaj komprenis, ke
ili estas malkleruloj kaj nesciuloj, ili miris, kaj rekonis ilin, ke ili estis kun
Jesuo. 14 Kaj vidante la resanigiton starantan apud tiuj, ili ne havis, kion
kontraŭdiri. 15 Sed ordoninte ilin foriri el la sinedrio, ili interkonsiliĝis,
16 dirante: Kion ni devas fari al ĉi tiuj homoj? ĉar estas videble por ĉiuj

loĝantoj en Jerusalem, ke rimarkinda signo fariĝis per ili, kaj nei ĝin ni ne
povas. 17 Sed por ke ĝi ne plu disvastiĝu inter la popolo, ni minacu ilin, ke
ili de nun ne parolu al iu ajn en ĉi tiu nomo. 18 Kaj ili vokis ilin, kaj ordonis
al ili tute ne paroli nek instrui en la nomo de Jesuo. 19 Sed Petro kaj Johano
responde diris al ili: Ĉu estas juste antaŭ Dio aŭskulti vin prefere ol Dion,
vi juĝu; 20 ĉar ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj aŭdis. 21 Kaj
ili, denove minacinte, liberigis ilin, trovinte nenion, pro kio ili povus ilin
puni, pro la popolo; ĉar ĉiuj gloris Dion pro la faritaĵo. 22 Ĉar estis pli ol
kvardekjara la viro, sur kiu fariĝis ĉi tiu signo resaniga.

23 Kaj liberigite, ili venis al siaj kunuloj kaj rakontis ĉion, kion la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili. 24 Kaj aŭdinte, ili levis la voĉon al
Dio unuanime, kaj diris: Ho Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj la teron
kaj la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, 25 kaj kiu per la Sankta Spirito, per
la buŝo de nia patro David, Via servanto, diris:

Kial tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon?
26 Leviĝis la reĝoj de la tero,
Kaj la regantoj kolektiĝis kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia Sanktoleito;

27 ĉar vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis kontraŭ Via sankta Servanto Jesuo,
kiun Vi sanktoleis, kune Herodo kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj
la popoloj de Izrael, 28 por fari ĉion, kion Via mano kaj Via intenco
antaŭdifinis. 29 Kaj nun, ho Eternulo, rigardu iliajn minacojn; kaj donu
al Viaj sklavoj paroli Vian vorton kun plena kuraĝo, 30 dum Vi etendos
Vian manon por sanigado, kaj signoj kaj mirakloj fariĝos per la nomo de
Via sankta Servanto Jesuo. 31 Kaj post ilia preĝado skuiĝis la loko, en kiu
ili kolektiĝis; kaj ili ĉiuj pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj parolis kuraĝe la
vorton de Dio.

32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora kaj unuanima, kaj neniu
diris, ke io el lia havaĵo estas propra al li; sed ĉe ili ĉio estis komuna.
33 Kaj kun granda potenco la apostoloj atestis pri la releviĝo de la Sinjoro
Jesuo; kaj granda graco estis sur ĉiuj. 34 Inter ili neniu havis mankon, ĉar
ĉiuj posedantoj de bienoj aŭ domoj vendis ilin, kaj alportis la prezon de la
venditaĵoj 35 kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de la apostoloj; kaj estis disdonate
al ĉiu laŭ ĉies aparta bezono.

36 Kaj Jozef, kiu de la apostoloj estis alnomita Barnabas (tio estas, Filo
de Konsolo), Levido, Kiprano laŭ sia naskiĝo, 37 posedante kampon, vendis
ĝin, kaj alportis la prezon kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de la apostoloj.

5

1 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino Sapfira vendis posedaĵon,
2 kaj retenis iom el la prezo, kun la konsento de sia edzino, kaj iun parton
alportis kaj metis antaŭ la piedoj de la apostoloj. 3 Sed Petro diris: Ananias,
kial Satano plenigis vian koron tiel, ke vi mensogas al la Sankta Spirito kaj
retenas iom el la prezo de la bieno? 4 Dum ĝi restis, ĉu ĝi ne estis via? kaj
post la vendo, ĉu ĝi ne estis en via rajto? Kial do ĉi tiun faron vi celis en via
koro? vi mensogis ne al homoj, sed al Dio. 5 Kaj aŭdante ĉi tiujn vortojn,
Ananias falis kaj senspiriĝis; kaj granda timo venis sur ĉiujn aŭdantojn.
6 Kaj la junuloj leviĝis, kaj lin ĉirkaŭvindis, kaj forportis kaj enterigis.

7 Kaj post paso de ĉirkaŭ tri horoj eniris lia edzino, ne sciante, kio okazis.
8 Kaj Petro ŝin demandis: Diru al mi, ĉu por tiom vi vendis la bienon? Kaj ŝi

respondis: Jes, por tiom. 9 Kaj Petro respondis al ŝi: Kial estis interkonsento
inter vi, por inciti la Spiriton de la Eternulo? jen la piedoj de tiuj, kiuj
enterigis vian edzon, estas apud la pordo, kaj ili vin forportos. 10 Kaj ŝi
tuj falis apud liaj piedoj kaj senspiriĝis; kaj la junuloj eniris, kaj trovis ŝin
mortinta, kaj ŝin forportis kaj enterigis apud ŝia edzo. 11 Kaj granda timo
venis sur la tutan eklezion kaj sur ĉiujn aŭdantajn pri tio.

12 Kaj per la manoj de la apostoloj estis faritaj multaj signoj kaj mirindaĵoj
meze de la popolo; kaj ili ĉiuj estis unuanime en la portiko Salomona.
13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi al ili; tamen la popolo gloris ilin;
14 kaj kredantoj pligrandnombre aldoniĝis al la Sinjoro, amasoj da viroj
kaj virinoj; 15 tiel, ke oni elportis la malsanulojn sur la stratojn kaj kuŝigis
ilin sur litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de Petro, almenaŭ lia
ombro ombru iun el ili. 16 Kunvenis ankaŭ en Jerusalemon la amaso el
la ĉirkaŭaj urboj, portante malsanulojn kaj la turmentatajn de malpuraj
spiritoj, kaj ĉiuj estis sanigitaj.

17 Sed stariĝis la ĉefpastro, kaj ĉiuj, kiuj estis kun li (tio estas la sekto de
la Sadukeoj), kaj ili pleniĝis de ĵaluzo, 18 kaj ĵetis manojn sur la apostolojn,
kaj metis ilin en la publikan gardejon. 19 Sed anĝelo de la Eternulo nokte
malfermis la pordojn de la karcero, kaj elkondukis ilin, kaj diris: 20 Iru,
kaj staru kaj parolu en la templo al la popolo ĉiujn vortojn pri ĉi tiu Vivo.
21 Kaj tion aŭdinte, ili eniris ĉe la tagiĝo en la templon kaj ekinstruis. Sed
venis la ĉefpastro, kaj tiuj, kiuj estis kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj la
tutan senaton de la Izraelidoj, kaj sendis al la malliberejo, por ilin venigi.
22 Sed la oficistoj venis, kaj ne trovis ilin en la karcero, kaj ili revenis kaj
rakontis, 23 dirante: Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute fortike, kaj
la gardistojn starantaj antaŭ la pordoj; sed malferminte, ni trovis interne
neniun. 24 Kiam do la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj aŭdis ĉi tiujn
vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos el tiu afero. 25 Tiam iu venis,
kaj sciigis al ili: Jen la viroj, kiujn vi metis en la karceron, estas en la
templo, kaj staras kaj instruas la popolon. 26 Tiam foriris la kapitano kun
la oficistoj, kaj alkondukis ilin sen perforto; ĉar ili timis la popolon, por
ke ili ne estu priĵetitaj per ŝtonoj. 27 Kaj oni alkondukis ilin kaj starigis
ilin antaŭ la sinedrio. Kaj la ĉefpastro ilin demandis, 28 dirante: Ni severe
ordonis al vi, ke vi ne instruu en ĉi tiu nomo; kaj jen vi plenigis Jerusalemon
per via instruado, kaj intencas survenigi sur nin la sangon de tiu homo.
29 Tiam Petro kaj la apostoloj responde diris: Oni devas obei Dion prefere
ol homojn. 30 La Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis, pendigante
lin sur lignaĵo. 31 Lin altigis Dio per Sia dekstra mano, por esti Estro kaj
Savanto, por doni al Izrael penton kaj pardonadon de pekoj. 32 Kaj ni estas
atestantoj de ĉi tiuj vortoj, kiel ankaŭ estas la Sankta Spirito, kiun Dio donis
al tiuj, kiuj Lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis pikitaj en la koro, kaj ili konsiliĝis, por pereigi
ilin. 34 Sed unu Fariseo, nomata Gamaliel, leĝinstruisto honorata ĉe la
tuta popolo, ekstaris en la sinedrio, kaj ordonis, ke oni eksteren forigu la
homojn por kelka tempo. 35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj, estu singardaj
rilate al ĉi tiuj homoj pri tio, kion vi celas fari. 36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj
leviĝis Teŭdas, dirante, ke li estas ia persono; kaj al li aliĝis nombro da
viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj li pereis; kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis kaj
nuliĝis. 37 Post tiu leviĝis Judas, Galileano, en la tagoj de la registrado, kaj
fortiris post si homojn; li ankaŭ pereis, kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis.
38 Kaj nun mi diras al vi: Detenu vin de ĉi tiuj homoj, kaj lasu ilin; ĉar,

se ĉi tiu intenco aŭ ĉi tiu laboro estas de homoj, ĝi renversiĝos; [39] sed se
ĝi estas de Dio, vi ilin ne povos renversi; aŭ eble iel vi troviĝos batalantaj
kontraŭ Dio. [40] Kaj ili konsentis kun li; kaj alvokinte la apostolojn kaj
batinte ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de Jesuo, kaj liberigis
ilin. [41] Sed ili foriris de antaŭ la sinedrio, ĝojante, ke ili estis juĝitaj indaj
suferi malhonoron pro la Nomo. [42] Kaj ĉiutage en la templo kaj dome ili
ne ĉesis instrui kaj prediki Jesuon, la Kriston.

6

[1] Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la disĉiploj multiĝis, fariĝis
murmurado de la Grekaj Judoj kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke iliaj vidvinoj
estas preterlasataj en la ĉiutaga servado. [2] Kaj la dek du, alvokinte la
amason de la disĉiploj, diris: Ne estas dezirinde, ke ni forlasu la vorton
de Dio, por servi ĉe tabloj. [3] Tial elserĉu, fratoj, el inter vi sep homojn,
bone atestatajn, plenajn de la Spirito kaj de saĝo, kiujn ni difinos por tiu
afero. [4] Sed ni persistos en preĝado kaj la servado de la Vorto. [5] Kaj tiu diro
plaĉis al la tuta amaso; kaj ili elektis Stefanon, viron plenan de fido kaj de
la Sankta Spirito, kaj Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon kaj
Parmenason, kaj Nikolaon, prozeliton el Antioĥia; [6] tiujn ili starigis antaŭ
la apostoloj; kaj ĉi tiuj, preĝinte, metis sur ilin la manojn.

[7] Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la nombro de la disĉiploj multiĝis treege
en Jerusalem, kaj granda aro el la pastroj obeis al la fido.

[8] Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco, faris grandajn mirindaĵojn kaj
signojn inter la popolo. [9] Sed stariĝis iuj el la sinagogo nomata la Sinagogo
de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj kaj el la Aleksandrianoj kaj el la homoj
el Kilikio kaj Azio; kaj ili diskutis kun Stefano. [10] Kaj ili ne povis rezisti al
la saĝeco kaj la Spirito, per kiu li parolis. [11] Tiam ili subinstigis virojn, kiuj
diris: Ni aŭdis lin paroli blasfemajn vortojn kontraŭ Moseo kaj kontraŭ
Dio. [12] Kaj ili incitis la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj
venis sur lin kaj kaptis lin, kaj kondukis lin al la sinedrio, [13] kaj starigis
mensogajn atestantojn, kiuj diris: Ĉi tiu homo ne ĉesas paroli vortojn
kontraŭ ĉi tiu sankta loko kaj la leĝo; [14] ĉar ni aŭdis lin diri, ke ĉi tiu
Jesuo, la Nazaretano, detruos ĉi tiun lokon, kaj ŝanĝos la kutimojn, kiujn
Moseo transdonis al ni. [15] Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sinedrio, fikse rigardante
lin, vidis lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

7

[1] Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi tiuj aferoj estas tiel? [2] Kaj tiu diris:

Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio de gloro aperis al nia patro Abraham,
kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis en Ĥaran, [3] kaj diris al li:
Iru el via lando kaj de via parencaro, kaj venu en tiun landon, kiun Mi
montros al vi. [4] Tiam li iris el la lando de la Ĥaldeoj, kaj loĝis en Ĥaran;
kaj el tie, post la morto de lia patro, Li transloĝigis lin en ĉi tiun landon, kie
vi nun loĝas; [5] kaj Li donis al li nenian heredaĵon en ĝi, eĉ ne piedspacon,
sed Li promesis doni ĝin al li por posedaĵo kaj al lia idaro post li, kiam
li ankoraŭ ne havis infanon. [6] Kaj Dio parolis jene: ke lia idaro loĝos en
fremda lando, kaj ke oni sklavigos kaj turmentos ilin dum kvarcent jaroj.
[7] Kaj la popolon, ĉe kiu ili estos sklavoj, Mi juĝos, diris Dio; kaj poste ili
eliros kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko. [8] Kaj Li donis al li la interligon
de cirkumcido; kaj tiel Abraham naskigis Isaakon kaj cirkumcidis lin en la

oka tago, kaj Isaak naskigis Jakobon, kaj Jakob la dek du patriarkojn. 9 Kaj
la patriarkoj, enviante Jozefon, lin vendis en Egiptujon; kaj Dio estis kun
li, 10 kaj liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj, kaj donis al li favoron kaj saĝecon
antaŭ Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj ĉi tiu estrigis lin super Egiptujo kaj
super lia tuta domo. 11 Kaj venis malsato sur la tutan landon Egiptujon
kaj Kanaanon, kaj granda sufero; kaj niaj patroj ne trovis nutraĵon. 12 Sed
kiam Jakob aŭdis, ke estas greno en Egiptujo, li sendis unue niajn patrojn.
13 Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj, kaj la gento de Jozef estis
montrita al Faraono. 14 Kaj Jozef sendis, kaj alvokis sian patron Jakob, kaj
la tutan parencaron, sepdek kvin animojn. 15 Kaj Jakob venis en Egiptujon,
kaj mortis li mem kaj niaj patroj; 16 kaj ili estis transportitaj al Ŝeĥem kaj
metitaj en la tombon, kiun Abraham aĉetis por prezo arĝenta de la filoj
de Ĥamor en Ŝeĥem. 17 Sed kiam alproksimiĝis la tempo de la promeso,
kiun Dio ĵuris al Abraham, la popolo diskreskis kaj multiĝis en Egiptujo,
18 ĝis aperis alia reĝo, kiu ne konis Jozefon. 19 Tiu agis ruze kontraŭ nia
gento, kaj premis niajn patrojn tiel, ke ili elĵetis siajn infanojn, por ke ili
ne vivadu. 20 En tiu tempo Moseo naskiĝis, kaj estis eksterordinare bela;
kaj li estis nutrata tri monatojn en la domo de sia patro; 21 kaj kiam oni lin
elĵetis, prenis lin la filino de Faraono kaj lin nutris kiel sian filon. 22 Kaj
Moseo estis instruita en la tuta saĝeco de la Egiptoj, kaj estis potenca per
siaj vortoj kaj agoj. 23 Sed kiam li jam havis la aĝon de kvardek jaroj, venis
en lian koron la penso viziti siajn fratojn, la Izraelidojn. 24 Kaj vidinte
unu el ili suferi maljustecon, li defendis kaj venĝis la premiton, batante
la Egipton; 25 kaj li supozis, ke liaj fratoj komprenos, ke Dio per lia mano
donas al ili savon, sed ili ne komprenis. 26 Kaj en la sekvanta tago li aperis
al ili, dum ili malpacis, kaj li deziris repacigi ilin, dirante: Ho viroj, vi
estas fratoj; kial vi malbonfaras unu al alia? 27 Sed la ofendanto de sia
proksimulo forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝanto super ni?
28 Ĉu vi celas mortigi min, kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? 29 Kaj ĉe tiu
parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis en la lando Midjana, kie li naskigis du
filojn. 30 Kaj post paso de kvardek jaroj anĝelo aperis al li en la dezerto
apud monto Sinaj, en flama fajro en arbetaĵo. 31 Kaj kiam Moseo ĝin vidis,
li miris pri la fenomeno; kaj kiam li alproksimiĝis, por rigardi, venis al li
voĉo de la Eternulo: 32 Mi estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham, kaj
de Isaak, kaj de Jakob. Kaj Moseo tremis, kaj ne kuraĝis rigardi. 33 Kaj la
Eternulo diris al li: Deprenu la ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la loko, sur kiu vi
staras, estas tero sankta. 34 Mi rigardis, kaj vidis la mizeron de Mia popolo,
kiu estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian ĝemadon, kaj Mi malsupreniris,
por savi ĝin; venu do, kaj Mi vin sendos en Egiptujon. 35 Tiun Moseon,
kiun ili malakceptis, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝanto? tiun Dio
sendis, por esti estro kaj savanto, per la mano de la anĝelo, kiu aperis al
li en la arbetaĵo. 36 Tiu elkondukis ilin, farinte mirindaĵojn kaj signojn en
Egiptujo, kaj en la Ruĝa Maro, kaj en la dezerto dum kvardek jaroj. 37 Ĝi
estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj: Profeton el viaj fratoj, similan
al mi, starigos por vi la Eternulo, via Dio. 38 Li estis tiu, kiu estis en la
komunumo en la dezerto kun la anĝelo, kiu parolis kun li sur la monto
Sinaj, kaj estis kun niaj patroj; kaj ricevis vivajn orakolojn, por doni al ni;
39 al tiu niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed forpuŝis lin, kaj returniĝis en
sia koro al Egiptujo, 40 dirante al Aaron: Faru al ni diojn, kiuj irus antaŭ
ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu elkondukis nin el la lando Egipta, ni ne scias,

kio okazis al li. 41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj, kaj alportis oferon al
la idolo, kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj manoj. 42 Tiam Dio turniĝis, kaj
lasis ilin servi al la armeo de la ĉielo, kiel estas skribite en la libro de la
profetoj:

Ĉu vi alportis al Mi buĉitajn bestojn kaj oferojn
Dum kvardek jaroj en la dezerto, ho domo de Izrael?

43 Kaj vi portis la tabernaklon de Moleĥ
Kaj la stelon de la dio Refan,
La figuraĵojn, kiujn vi faris, por adorkliniĝi al ili;
Kaj Mi elpatrujigos vin preter Babelon.

44 Kun niaj patroj en la dezerto estis la tabernaklo de atesto, kiel ordonis
Tiu, kiu parolis al Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la modelo, kiun li vidis.
45 Ĝin ankaŭ niaj patroj siavice enportis kun Josuo, kiam ili eniris en la
posedaĵon de la nacioj, kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj, ĝis la tagoj de
David; 46 kiu trovis favoron antaŭ Dio, kaj petis trovi loĝejon por la Dio de
Jakob. 47 Sed Salomono konstruis por Li domon. 48 Tamen la Plejaltulo ne
loĝas en manfaritaj temploj, kiel diris la profeto:

49 La ĉielo estas Mia trono,
Kaj la tero estas Mia piedbenketo;
Kian domon vi konstruos por Mi? diras la Eternulo;
Kaj kia estas la loko por Mia ripozo?

50 Ĉu ne faris Mia mano ĉion tion?

51 Vi malmolnukaj, vi necirkumciditaj je koro kaj oreloj, vi ĉiam rezistas
al la Sankta Spirito; kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi. 52 Kiun el la profetoj viaj
patroj ne persekutis? kaj ili mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri la alveno
de la Justulo, de kiu vi nun fariĝis la perfidintoj kaj mortigintoj; 53 vi, kiuj
ricevis la leĝon, kiel anoncitan per anĝeloj, sed ĝin ne observis.

54 Kaj aŭdante tion, ili koleriĝis en la koro, kaj grincigis kontraŭ li siajn
dentojn. 55 Sed li, plena de la Sankta Spirito, rigardis fikse al la ĉielo, kaj
vidis la gloron de Dio, kaj Jesuon starantan dekstre de Dio, 56 kaj diris: Jen
mi vidas la ĉielon malfermitan kaj la Filon de homo starantan dekstre de
Dio. 57 Sed ili ekkriis per laŭta voĉo, kaj fermis siajn orelojn, kaj kuregis sur
lin unuanime, 58 kaj elpelis lin el la urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la
atestantoj demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo, nomata Saŭlo.
59 Kaj ili ŝtonmortigis Stefanon, vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro,
akceptu mian spiriton. 60 Kaj li genuiĝis, kaj kriis per laŭta voĉo: Sinjoro,
ne metu sur ilin ĉi tiun pekon. Kaj tion dirinte, li endormiĝis.

8

1 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo.

Kaj en tiu tago komenciĝis granda persekutado kontraŭ la eklezio, kiu
estis en Jerusalem; kaj ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj de Judujo kaj
Samario, kun escepto de la apostolaro. 2 Kaj piuloj enterigis Stefanon, kaj
faris pri li grandan funebron. 3 Sed Saŭlo atakis la eklezion, enirante
en ĉiun domon, kaj li trenis virojn kaj virinojn, kaj transdonis ilin en
malliberejon.

4 Sed la dispelitoj trairis, predikante la vorton. 5 Kaj Filipo, malsuprenir-
inte en la urbon Samario, proklamis al ili la Kriston. 6 Kaj la homamaso
unuanime atentis la parolojn de Filipo, kiam ili lin aŭdis kaj vidis la
signojn, kiujn li faris. 7 Ĉar el multaj el ili, kiuj havis malpurajn spiritojn,

ĉi tiuj elvenis, kriante per laŭta voĉo; kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj
resaniĝis. 8 Kaj estis granda ĝojo en tiu urbo.
9 Sed unu viro, nome Simon, jam antaŭe faradis magion en la urbo
kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante, ke li estas iu granda; 10 al li
atentadis ili ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj, dirante: Ĉi tiu homo estas
la granda potenco de Dio. 11 Kaj ili atentadis lin, ĉar li jam de longe sorĉis
ilin per magiaĵoj. 12 Sed kiam ili kredis al Filipo, predikanta la evangelion
pri la regno de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili baptiĝis, viroj kaj virinoj.
13 Kaj Simon mem ankaŭ kredis; kaj kiam li baptiĝis, li forte aliĝis al Filipo,
kaj vidante signojn kaj grandajn miraklojn farataj, li konfuziĝis.
14 Kaj la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke Samario akceptis la vorton
de Dio, sendis al ili Petron kaj Johanon; 15 kiuj, alveninte, preĝis por ili,
ke ili ricevu la Sanktan Spiriton, 16 ĉar ankoraŭ sur neniun el ili li falis; ili
nur baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo. 17 Tiam ili metis la manojn
sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan Spiriton. 18 Kaj kiam Simon vidis, ke la
Sankta Spirito estis donata per la surmetado de la manoj de la apostoloj,
li proponis al ili monon, 19 kaj diris: Donu ankaŭ al mi ĉi tiun rajton, por
ke ĉiu ajn, sur kiun mi metos la manojn, ricevu la Sanktan Spiriton. 20 Sed
Petro diris al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi pensis ricevi
per mono la donacon de Dio. 21 Vi havas nek parton nek loton en tiu afero,
ĉar via koro ne estas rekta antaŭ Dio. 22 Pentu do pri tiu via malboneco,
kaj preĝu al la Eternulo, se eble la penso de via koro estu pardonita al vi.
23 Ĉar mi vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉeco kaj en la kateno de
maljusteco. 24 Kaj Simon responde diris: Preĝu vi al la Eternulo por mi, ke
trafu min neniom el tio, pri kio vi parolis.
25 Ili do, atestinte kaj parolinte la vorton de la Sinjoro, revenis al
Jerusalem, kaj predikis la evangelion al multaj vilaĝoj de la Samarianoj.
26 Sed anĝelo de la Eternulo parolis al Filipo, dirante: Leviĝu, kaj iru
suden ĝis la vojo, kiu kondukas de Jerusalem al Gaza; tio estas dezerto.
27 Kaj li leviĝis, kaj ekiris; kaj jen viro, Etiopo, eŭnuko, potenculo sub
Kandake, reĝino de la Etiopoj, kaj kiu estis super ŝia tuta trezoro, jam
venis al Jerusalem, por adorkliniĝi; 28 tiu vojaĝis returne, kaj, sidante en
sia ĉaro, legis la profeton Jesaja. 29 Kaj la Spirito diris al Filipo: Aliru, kaj
aliĝu al tiu ĉaro. 30 Kaj Filipo alkuris, kaj aŭdis lin legi la profeton Jesaja,
kaj diris: Ĉu vi komprenas tion, kion vi legas? 31 Kaj tiu diris: Kiel mi
povas, se neniu min gvidas? Kaj li petis Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu
kun li. 32 La peco de la Skribo, kiun li legis, estis jena:
Li estis kondukata kiel ŝafo al la buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia tondanto,
Li ne malfermis sian buŝon;
33 En lia humiliĝo lia juĝo estis deprenita;
Pri lia generacio kiu rakontos?
Ĉar lia vivo estas prenita for de la tero.
34 Kaj la eŭnuko responde al Filipo diris: Mi petas vin, pri kiu parolis
la profeto ĉi tion? ĉu pri si, aŭ pri iu alia? 35 Kaj Filipo malfermis sian
buŝon, kaj komencante de tiu Skribo, predikis al li Jesuon. 36 Kaj dum ili
iris sur la vojo, ili alvenis al iu akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas akvo; kio
malhelpas min baptiĝi? 37 Kaj Filipo diris: Se vi kredas per via tuta koro,
tio estas permesata. Kaj li respondis: Mi kredas, ke Jesuo Kristo estas la
Filo de Dio. 38 Kaj li ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ malsupreniris

en la akvon, Filipo kaj la eŭnuko; kaj li baptis lin. [39] Kaj kiam ili supreniris
el la akvo, la Spirito de la Eternulo forkaptis Filipon; kaj la eŭnuko ne plu
lin vidis, kaj li iris sian vojon, ĝojante. [40] Sed Filipo troviĝis en Aŝdod;
kaj trapasante, li predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li alvenis en
Cezarean.

9

[1] Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj mortigon kontraŭ la disĉiploj
de la Sinjoro, iris al la ĉefpastro, [2] kaj petis de li leterojn al la sinagogoj en
Damasko, por ke, se li eble trovos homojn, aliĝintajn al la Vojo, ĉu virojn
aŭ virinojn, li alkonduku ilin katenitajn al Jerusalem. [3] Kaj dum li vojaĝis,
li alproksimiĝis al Damasko; kaj subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la ĉielo;
[4] kaj li falis sur la teron, kaj aŭdis voĉon dirantan al li: Saŭlo, Saŭlo, kial
vi min persekutas? [5] Kaj li diris: Kiu vi estas, ho Sinjoro? Kaj tiu diris:
Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas; [6] sed leviĝu, kaj eniru en la urbon, kaj
estos dirite al vi, kion vi devas fari. [7] Kaj liaj kunvojaĝantoj staris mutaj,
aŭdante la voĉon, sed vidante neniun. [8] Kaj Saŭlo leviĝis de la tero; kaj
kiam liaj okuloj malfermiĝis, li vidis nenion; kaj ili kondukis lin je la mano,
kaj venigis lin en Damaskon. [9] Kaj li estis sen vidpovo tri tagojn; kaj ne
manĝis, nek trinkis.

[10] Kaj en Damasko estis unu disĉiplo nomata Ananias; kaj la Sinjoro diris
al li en vizio: Ananias. Kaj li respondis: Jen mi, Sinjoro. [11] Kaj la Sinjoro
diris al li: Leviĝu, kaj iru sur la straton, kiun oni nomas Rekta, kaj serĉu en
la domo de Judas viron, nomatan Saŭlo, el Tarso; ĉar jen li preĝas; [12] kaj li
vidis viron, nomatan Ananias, enirantan kaj metantan sur lin la manojn,
por ke li ricevu vidpovon. [13] Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi aŭdis de
multaj pri ĉi tiu viro, kiom da malbono li faris kontraŭ viaj sanktuloj en
Jerusalem; [14] kaj ĉi tie li havas de la ĉefpastroj aŭtoritaton kateni ĉiujn,
kiuj vokas vian nomon. [15] Sed la Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas
elektita ilo por mi, por porti mian nomon antaŭ la nacianoj kaj la reĝoj kaj
la Izraelidoj; [16] ĉar mi montros al li, kiom li devas suferi pro mia nomo.
[17] Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj metinte sur lin la manojn,
diris: Frato Saŭlo, min sendis la Sinjoro Jesuo, kiu aperis al vi en la vojo,
laŭ kiu vi venis, por ke vi ricevu vidpovon kaj pleniĝu de la Sankta Spirito.
[18] Kaj tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ skvamoj; kaj li tuj ricevis vidpovon, kaj
leviĝis kaj baptiĝis; [19] kaj preninte nutraĵon, li refortiĝis.

Kaj dum kelke da tagoj li restis kun la disĉiploj en Damasko. [20] Kaj en la
sinagogoj li tuj proklamis Jesuon, ke li estas la Filo de Dio. [21] Kaj miregis
ĉiuj, kiuj lin aŭdis, kaj ili diris: Ĉu li ne estas tiu, kiu en Jerusalem pereigis
tiujn, kiuj vokis ĉi tiun nomon? kaj li venis ĉi tien por tio, ke li konduku ilin
katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn. [22] Sed Saŭlo des pli fortiĝis, kaj li konfuzis
la Judojn loĝantajn en Damasko, pruvante, ke tiu estas la Kristo.

[23] Kaj post la paso de multaj tagoj, la Judoj kune konsiliĝis, por lin
mortigi; [24] sed ilia konspiro sciiĝis al Saŭlo. Kaj ili observadis la pordegojn
tage kaj nokte, por lin mortigi; [25] sed liaj disĉiploj prenis lin nokte, kaj
mallevis lin tra la urba muro, malsupren lasante lin en korbego.

[26] Kaj kiam li venis en Jerusalemon, li provis aliĝi al la disĉiploj; kaj
ĉiuj lin timis, ne kredante, ke li estas disĉiplo. [27] Sed Barnabas prenis
lin, kaj kondukis lin al la apostoloj, kaj rakontis al ili, kiel li sur la vojo
vidis la Sinjoron, kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel en Damasko li sentime
parolis en la nomo de Jesuo. [28] Kaj li estis kun ili, enirante kaj elirante

en Jerusalem, 29 kaj sentime predikante en la nomo de la Sinjoro; kaj li
parolis kaj disputadis kontraŭ la Grekaj Judoj; sed ili entreprenis mortigi
lin. 30 Kaj la fratoj, eksciinte tion, kondukis lin al Cezarea, kaj forsendis lin
al Tarso.

31 Kaj la eklezio tra la tuta Judujo kaj Galileo kaj Samario havis pacon
kaj ricevis edifon; kaj iradante en la timo de la Sinjoro kaj en la konsolo
de la Sankta Spirito, ĝi kreskis.

32 Kaj dum Petro trairis ĉiujn regionojn, li ankaŭ malsupreniris al la
sanktuloj loĝantaj en Lida. 33 Kaj tie li trovis unu viron, nomatan Eneas,
kiu kuŝadis en sia lito jam ok jarojn; ĉar li estis paralizulo. 34 Kaj Petro
diris al li: Eneas, Jesuo Kristo vin sanigas; leviĝu, kaj ordigu vian liton. Kaj
li tuj leviĝis. 35 Kaj ĉiuj loĝantoj en Lida kaj en Ŝaron lin vidis, kaj turniĝis
al la Sinjoro.

36 Kaj estis en Jafo unu disĉiplino, nomata Tabita, kiu laŭ traduko estas
nomata Dorkas; ŝi estis plena de bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris. 37 Kaj
en tiu tempo ŝi malsaniĝis, kaj mortis; kaj ili ŝin lavis kaj metis en supran
ĉambron. 38 Kaj ĉar Lida estis proksime de Jafo, la disĉiploj, aŭdinte, ke
Petro estas tie, sendis al li du virojn, por petegi lin: Ne prokrastu veni al ni.
39 Kaj Petro leviĝis kaj iris kun ili. Kaj kiam li alvenis, ili lin kondukis en la
supran ĉambron; kaj alestis apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante
tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi estis ankoraŭ kun ili. 40 Sed
Petro, formetinte ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis, kaj, turninte sin al la korpo, li
diris: Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj, vidinte Petron, ŝi
side leviĝis. 41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj, vokinte la
sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta. 42 Kaj tio fariĝis sciata
tra la tuta Jafo, kaj multaj kredis al la Sinjoro. 43 Kaj dum multe da tagoj li
loĝis en Jafo ĉe unu Simon, tanisto.

10

1 En Cezarea estis unu viro, nomata Kornelio, centestro de la kohorto
nomata la Itala, 2 viro pia, kiu timis Dion kune kun sia tuta familio, kaj
donis multajn almozojn al la popolo, kaj preĝis al Dio konstante. 3 Tiu vidis
klare en vizio, ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago, anĝelon de Dio, alvenantan al
li, kaj dirantan al li: Kornelio. 4 Kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin kaj timante,
diris: Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al li: Viaj preĝoj kaj viaj almozoj
supreniris kiel memoraĵo antaŭ Dio. 5 Kaj nun sendu virojn al Jafo, kaj
venigu Simonon, kiu estas alnomata Petro; 6 li gastas ĉe unu Simon, tanisto,
kies domo estas apud la marbordo. 7 Kaj kiam foriris la anĝelo, kiu parolis
al li, li alvokis du el siaj domservantoj, kaj pian soldaton el tiuj, kiuj ĉiam
deĵoris apud li; 8 kaj klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Jafo.

9 Kaj en la sekvanta tago, kiam ili vojaĝis kaj alproksimiĝis al la
urbo, Petro supreniris sur la tegmenton, por preĝi, ĉirkaŭ la sesa horo;
10 kaj li fariĝis malsata, kaj deziris manĝi; sed dum oni pretigis, falis
sur lin ekstazo; 11 kaj li vidis la ĉielon malfermitan, kaj ian ujon
malsuprenirantan, kvazaŭ grandan tukon, mallevatan per la kvar anguloj
sur la teron; 12 kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj de
la tero kaj birdoj de la ĉielo. 13 Kaj venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu
kaj manĝu. 14 Sed Petro diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar mi neniam manĝis ion
profanan aŭ malpuran. 15 Kaj voĉo venis al li denove duan fojon: Kion Dio
purigis, tion vi ne nomu profana. 16 Kaj tio estis farita trifoje; kaj la ujo
estis tuj prenita for en la ĉielon.

17 Kaj dum Petro spirite embarasiĝis, kia povas esti la vizio, kiun li vidis,
jen la viroj senditaj de Kornelio, eldemandinte pri la domo de Simon, staris
antaŭ la pordo, 18 kaj vokis kaj demandis, ĉu Simon, kiu estas alnomata
Petro, tie gastas. 19 Kaj dum Petro pripensis pri la vizio, la Spirito diris al
li: Jen tri viroj vin serĉas. 20 Sed leviĝu, kaj malsupreniru, kaj vojaĝu kun
ili, tute ne hezitante; ĉar mi ilin sendis. 21 Kaj Petro malsupreniris al la
viroj, kaj diris: Jen mi estas tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro kiu
vi venis? 22 Kaj ili diris: Kornelio, centestro, viro justa kaj timanta Dion, kaj
bone atestata de la tuta nacio de la Judoj, estas avertita de sankta anĝelo,
ke li venigu vin al sia domo kaj aŭdu parolojn de vi. 23 Tial li envokis kaj
gastigis ilin.
Kaj en la sekvanta tago li leviĝis, kaj foriris kun ili, kaj iuj fratoj el
Jafo lin akompanis. 24 Kaj la morgaŭan tagon ili eniris en Cezarean. Kaj
Kornelio atendis ilin, kunvokinte siajn parencojn kaj intimajn amikojn.
25 Kaj kiam Petro estis eniranta, Kornelio lin renkontis, kaj, falinte antaŭ
liaj piedoj, adorkliniĝis al li. 26 Sed Petro lin levis, dirante: Stariĝu; mi
mem ankaŭ estas homo. 27 Kaj interparolante kun li, li eniris, kaj trovis
multajn kunvenintajn; 28 kaj li diris al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe
estas por Judo kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed Dio min admonis, ke
mi ne nomu ian homon profana aŭ malpura; 29 tial, kiam mi estis vokita, mi
alvenis sen kontraŭdiro. Mi do demandas, por kio vi min venigis? 30 Kaj
Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj ĝis ĉi tiu horo, mi preĝis la naŭahoran
preĝon en mia domo; kaj jen antaŭ mi staris viro hele vestita, 31 kaj diris:
Kornelio, via preĝo estas aŭdita, kaj viaj almozoj estas memoritaj antaŭ
Dio. 32 Sendu do al Jafo, kaj invitu al vi Simonon, kiu estas alnomata Petro;
li gastas en la domo de Simon, tanisto, apud la marbordo. 33 Tial mi tuj
sendis al vi; kaj vi bone faris, ke vi venis. Nun do ni ĉiuj alestas ĉi tie
antaŭ Dio, por aŭdi ĉion, kio estas ordonita al vi de la Sinjoro. 34 Kaj Petro
malfermis sian buŝon, kaj diris:
Vere mi ekkomprenas, ke Dio ne privilegias personojn; 35 sed en ĉiu nacio
tiu, kiu timas Lin kaj agas juste, estas akceptata de Li. 36 Vi konas tiun
vorton, kiun Li sendis al la Izraelidoj, predikante la evangelion de paco
per Jesuo Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj); 37 vi konas tiun diron, kiu estas
disvastigita tra la tuta Judujo, komencante de Galileo, post la bapto, kiun
predikis Johano — 38 Jesuon, la Nazaretanon, kiun Dio sanktoleis per la
Sankta Spirito kaj potenco; li ĉirkaŭiris, bonfarante kaj sanigante ĉiujn
premegatajn de la diablo, ĉar Dio estis kun li. 39 Kaj ni estas atestantoj pri
ĉio, kion li faris en la lando de la Judoj kaj en Jerusalem; lin oni mortigis,
pendigante lin sur lignaĵo. 40 Lin Dio levis en la tria tago, kaj donis, ke
li estu videbla, 41 ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis elektitaj
antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia releviĝo el la
mortintoj. 42 Kaj li ordonis al ni prediki al la popolo, kaj atesti, ke li estas la
difinito de Dio, por esti la juĝisto de la vivantoj kaj de la mortintoj. 43 Pri li
ĉiuj profetoj atestas, ke per lia nomo ĉiu kredanta al li ricevos pardonadon
de pekoj.
44 Dum Petro parolis tiujn vortojn, la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj
aŭdis la diron. 45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj, kiuj venis kun Petro,
miregis pri tio, ke ankaŭ sur la nacianojn estis surverŝata la donaco de la
Sankta Spirito. 46 Ĉar ili aŭdis ilin paroli per lingvoj kaj glori Dion. Tiam
respondis Petro: 47 Ĉu iu povas malpermesi la akvon, ke ne baptiĝu ĉi tiuj,
kiuj ricevis la Sanktan Spiriton tiel same, kiel ni? 48 Kaj li ordonis, ke ili

baptiĝu en la nomo de Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ kelkajn tagojn.

11

1 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en Judujo, aŭdis, ke la nacianoj
ankaŭ ricevis la vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro venis al Jerusalem, tiuj,
kiuj estis el la cirkumcido, disputis kun li, 3 dirante: Vi eniris al viroj ne
cirkumciditaj, kaj manĝis kun ili. 4 Sed Petro klarigis la aferon al ili orde,
dirante: 5 Dum mi preĝis en la urbo Jafo, en ekstazo mi vidis vizion, ujon
malsuprenirantan, kvazaŭ grandan tukon, mallevatan el la ĉielo per la
kvar anguloj; kaj ĝi venis ĝis mi; 6 kun fiksa rigardo mi ĝin observis, kaj
vidis kvarpiedajn bestojn de la tero kaj sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn kaj
birdojn de la ĉielo. 7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi: Leviĝu, Petro;
buĉu kaj manĝu. 8 Sed mi diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar nenio profana aŭ
malpura eniris iam en mian buŝon. 9 Sed voĉo respondis al mi la duan
fojon el la ĉielo: Kion Dio purigis, tion vi ne nomu profana. 10 Ĉi tio fariĝis
trifoje, kaj ĉio estis retirata en la ĉielon. 11 Kaj jen antaŭ la domo, en
kiu mi estis, tuj staris tri viroj senditaj el Cezarea al mi. 12 Kaj la Spirito
ordonis, ke mi iru kun ili, tute ne hezitante. Kaj ĉi tiuj ses fratoj min
akompanis, kaj ni eniris en la domon de la viro; 13 kaj li diris al ni, ke li
vidis en sia domo la anĝelon starantan, kaj dirantan: Sendu al Jafo, kaj
venigu Simonon, kies alnomo estas Petro, 14 kiu parolos al vi vortojn, per
kiuj vi kaj via tuta familio saviĝos. 15 Kaj dum mi komencis paroli, la
Sankta Spirito malsupreniris sur ilin tiel same, kiel sur nin en la komenco.
16 Kaj mi rememoris la vorton de la Sinjoro, ke li diris: Johano ja baptis
per akvo; sed vi baptiĝos per la Sankta Spirito. 17 Se do al ili Dio donis
la saman donacon, kiel al ni, kiam ni ekkredis al la Sinjoro Jesuo Kristo,
kia homo mi estis, ke mi povus kontraŭstari al Dio? 18 Kiam ili tion aŭdis,
ili silentiĝis, kaj gloris Dion, dirante: Ankaŭ do al la nacianoj Dio donacis
penton por vivo.

19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro la suferado, kiu okazis pro Stefano, vojaĝis
ĝis Fenikio kaj Kipro kaj Antioĥia, priparolante la vorton al neniu krom
nur Judoj. 20 Sed iuj el ili, viroj el Kipro kaj Kireno, veninte en Antioĥian,
parolis al la Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron Jesuo. 21 Kaj la mano de
la Sinjoro estis kun ili; kaj granda nombro kredis kaj turniĝis al la Sinjoro.
22 Kaj la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj
ili forsendis Barnabason ĝis Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante la gracon
de Dio, ĝojis; kaj li admonis ilin ĉiujn, ke kun korfirmeco ili restu fidelaj
al la Sinjoro; 24 ĉar li estis bona viro, kaj plena de la Sankta Spirito kaj de
fido; kaj multo da homoj aldoniĝis al la Sinjoro. 25 Kaj li iris al Tarso, por
serĉi Saŭlon; 26 kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj dum tuta jaro
ili kunvenadis kun la eklezio, kaj instruis grandan aron da homoj; kaj en
Antioĥia la disĉiploj unue nomiĝis Kristanoj.

27 Kaj en tiuj tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis al Antioĥia. 28 Kaj stariĝis
unu el ili, nomata Agabo, kaj deklaris per la Spirito, ke estos granda malsato
tra la tuta mondo; kaj tio okazis en la tagoj de Klaŭdio. 29 Kaj la disĉiploj
decidis, ke ĉiu laŭ sia bonstato sendu helpon al la fratoj, kiuj loĝis en
Judujo; 30 tion ankaŭ ili faris, sendante al la presbiteroj per la manoj de
Barnabas kaj Saŭlo.

12

1 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo Herodo etendis siajn manojn, por premi
iujn el la eklezianoj. 2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon, la fraton de
Johano. 3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li plue aldonis la areston
de Petro. Kaj tiam estis la tagoj de macoj. 4 Kaj kaptinte lin, li metis
lin en malliberejon, transdonante lin al kvar kvaroj da soldatoj, por gardi
lin, intencante elkonduki lin post la Pasko al la popolo. 5 Tial Petro estis
gardata en la malliberejo; sed preĝo por li estis fervore farata de la eklezio
al Dio. 6 Kaj kiam Herodo intencis elkonduki lin, en tiu sama nokto Petro
dormis inter du soldatoj, ligite per du katenoj; kaj gardistoj antaŭ la pordoj
gardis la malliberejon. 7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la Eternulo, kaj lumo
ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de Petro, kaj vekis lin, dirante:
Leviĝu rapide. Kaj liaj katenoj defalis de liaj manoj. 8 Kaj la anĝelo diris
al li: Zonu vin, kaj alligu viajn sandalojn. Kaj li faris tion. Kaj li diris al
li: Ĵetu ĉirkaŭ vin vian mantelon kaj sekvu min. 9 Kaj li eliris, kaj sekvis;
kaj li ne sciis, ke reala estas tio, kion faris la anĝelo, sed li pensis, ke li
vidas vizion. 10 Kaj trapasinte la unuan postenon kaj la duan, ili venis
al la fera pordego, kiu kondukas en la urbon; kaj ĝi malfermiĝis al ili
propramove; kaj ili eliris, kaj pasis laŭlonge de unu strato; kaj la anĝelo
tuj foriris de li. 11 Kaj Petro, rekonsciiĝinte, diris: Nun mi certe scias, ke
la Eternulo elsendis Sian anĝelon kaj liberigis min el la mano de Herodo
kaj el la tuta atendado de la popolo Juda. 12 Kaj pripensinte, li venis al
la domo de Maria, la patrino de Johano, alnomata Marko, kie estis multaj
kunvenintaj kaj preĝantaj. 13 Kaj kiam li frapis ĉe la pordo de la pordego,
venis knabino nomata Roda, por aŭskulti, 14 kaj rekonante la voĉon de
Petro, ŝi pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris, kaj diris, ke Petro
staras antaŭ la pordego. 15 Kaj oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste
certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Ĝi estas lia anĝelo. 16 Sed Petro daŭrigis
la frapadon; kaj ili, malferminte, vidis lin, kaj miregis. 17 Sed li gestis per la
mano, ke ili silentu, kaj rakontis al ili, kiamaniere la Eternulo elkondukis
lin el la malliberejo. Kaj li diris: Sciigu pri tio Jakobon kaj la fratojn. Kaj li
foriris, kaj iris al alia loko. 18 Kaj kiam tagiĝis, fariĝis inter la soldatoj ne
malgranda ekscitiĝo, kio fariĝis kun Petro. 19 Kaj Herodo, serĉinte kaj ne
trovinte lin, ekzamenis la gardistojn, kaj ordonis forkonduki ilin al morto.
Kaj li vojaĝis el Judujo al Cezarea, kaj tie restis iom da tempo.

20 Kaj li estis tre kolera kontraŭ la homoj de Tiro kaj Cidon; kaj ili venis
unuanime al li, kaj, akirinte la favoron de Blasto, la reĝa ĉambelano, petis
pacon, ĉar ilia lando estis nutrata de la lando de la reĝo. 21 Kaj en difinita
tago Herodo, vestita en reĝaj vestoj, sidis sur tribunala seĝo kaj deklamis
al ili. 22 Kaj la popolo kriis: Ĝi estas voĉo de dio, kaj ne de homo. 23 Kaj
anĝelo de la Eternulo tuj frapis lin, pro tio, ke li ne donis al Dio la gloron;
kaj manĝate de vermoj, li senspiriĝis.

24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis.

25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem, plenuminte sian
servadon, kondukante kun si Johanon, kiu estis alnomata Marko.

13

1 Kaj en Antioĥia, en la tiea eklezio, estis profetoj kaj instruistoj,
Barnabas, kaj Simeon, nomata Niger, kaj Lucio, la Kirenano, kaj Manaen,
kunvartito de la tetrarĥo Herodo, kaj Saŭlo. 2 Kaj dum ili faris servon al
la Sinjoro kaj fastis, la Sankta Spirito diris: Apartigu al mi Barnabason kaj

Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi ilin vokis. 3 Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj
metinte sur ilin la manojn, ili forsendis ilin.
4 Kaj ĉi tiuj, forkondukite de la Sankta Spirito, malsupreniris al Seleŭkia;
kaj de tie ili ŝipiris al Kipro. 5 Kaj estante en Salamis, ili proklamis la vorton
de Dio en la sinagogoj de la Judoj; kaj ili havis Johanon kiel helpanton. 6 Kaj
trairinte la tutan insulon ĝis Pafos, ili trovis unu magiiston, Judan falsan
profeton, kies nomo estis Bar-Jesuo, 7 kiu estis kun la prokonsulo Sergio
Paŭlo, prudenta viro. Ĉi tiu venigis al si Barnabason kaj Saŭlon, kaj deziris
aŭdi la vorton de Dio. 8 Sed kontraŭstaris al ili Elimas, la magiisto (ĉar
tion signifas lia nomo), penante deturni la prokonsulon for de la fido. 9 Sed
Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la Sankta Spirito kaj fikse rigardante lin,
10 diris: Ho vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco, filo de diablo, malamiko
de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos defleksi la rektajn vojojn de la Sinjoro? 11 Kaj
nun jen la mano de la Sinjoro estas sur vi, kaj vi estos blinda, ne vidante
la sunon dum kelka tempo. Kaj tuj falis sur lin nebulo kaj mallumo, kaj
ĉirkaŭvagante, li serĉis mankondukantojn. 12 Tiam la prokonsulo, vidinte
la okazintaĵon, kredis, mirigite de la instruado de la Sinjoro.
13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipiris de Pafos kaj venis al Perga
en Pamfilio; kaj Johano forlasis ilin kaj reiris al Jerusalem. 14 Sed ili,
trapasante de Perga venis al Antioĥia en Pisidio; kaj en la sabato ili eniris
en la sinagogon, kaj sidiĝis. 15 Kaj post la legado de la leĝo kaj la profetoj, la
sinagogestroj sendis al ili, dirante: Fratoj, se estas ĉe vi vorto de admono
por la popolo, parolu. 16 Kaj Paŭlo, stariĝinte kaj gestinte per la mano,
diris:
Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu. 17 La Dio de ĉi tiu popolo
Izrael elektis niajn patrojn, kaj altigis la popolon dum la loĝado en Egiptujo,
kaj per alta brako elkondukis ilin el tie. 18 Kaj en la daŭro de ĉirkaŭ
kvardek jaroj Li toleris ilian konduton en la dezerto. 19 Kaj eksterminte
sep naciojn en la lando Kanaana, Li donis al ili ilian landon kiel heredon
por ĉirkaŭ kvarcent kvindek jaroj; 20 kaj post tio Li donis juĝistojn ĝis la
profeto Samuel. 21 Kaj poste ili petis reĝon; kaj Dio donis al ili Saulon, filon
de Kiŝ, viron el la tribo de Benjamen, por kvardek jaroj. 22 Kaj formetinte
lin, Li levis al ili Davidon kiel reĝon, pri kiu Li parolis, atestante: Mi trovis
Davidon, filon de Jiŝaj, viron laŭ Mia koro; li plenumos Mian tutan volon.
23 El lia idaro Dio laŭ promeso venigis al Izrael Savanton, Jesuon, 24 kiam
Johano jam predikis antaŭ lia alveno la bapton de pento al la tuta popolo
Izrael. 25 Kaj dum Johano plenumis sian kuradon, li diris: Kiu vi supozas,
ke mi estas? mi ne estas tiu. Sed jen venas post mi unu, al kiu mi ne
estas inda malligi la sandalojn de la piedoj. 26 Fratoj, idoj el la raso de
Abraham, kaj tiuj inter vi, kiuj timas Dion, al ni estas sendita la vorto de ĉi
tiu savo. 27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj iliaj regantoj ne konis lin; kaj
kondamnante lin, ili plenumis la voĉojn de la profetoj ĉiusabate legatajn.
28 Kaj trovinte en li nenian kaŭzon de morto, ili tamen petis Pilaton mortigi
lin. 29 Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li, ili forprenis lin de
la lignaĵo kaj metis lin en tombon. 30 Sed Dio levis lin el la mortintoj;
31 kaj li estis vidata multajn tagojn de tiuj, kiuj venis kun li el Galileo en
Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj atestantoj ĉe la popolo. 32 Kaj ni alportas
al vi bonan sciigon pri la promeso farita al la patroj, 33 ke Dio plenumis tion
al ni, la filoj, relevinte Jesuon, kiel ankaŭ estas skribite en la dua psalmo:
Vi estas Mia Filo, hodiaŭ Mi vin naskis. 34 Kaj pri tio, ke Li relevis lin el la
mortintoj, jam ne venontan en forputron, Li parolis jene: Mi donos al vi

la fidindajn favorkoraĵojn de David. 35 Ĉar li ankaŭ diris en alia psalmo:
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru. 36 Ĉar David, servinte en sia
generacio al la intenco de Dio, ekdormis, kaj alkolektiĝis al siaj patroj kaj
vidis forputron; 37 sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron. 38 Estu
do sciate al vi, fratoj, ke per ĉi tiu estas proklamata al vi pardonado de
pekoj; 39 kaj ĉiu kredanto al li estas pravigita pri ĉio, pri kio vi ne povis
esti pravigitaj per la leĝo de Moseo. 40 Gardu vin do, ke ne venu sur vin
tio, kio estas dirita en la profetoj:
41 Rigardu, vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu,
Ĉar en via tempo Mi faras ion,
Kion vi ne kredus, se oni rakontus al vi.

42 Kaj dum ili eliris el la sinagogo, oni petegis, ke ĉi tiuj vortoj estu
parolataj al ili la venontan sabaton. 43 Kaj kiam la sinagogo disiĝis, multaj
el la Judoj kaj el la piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj Barnabason, kiuj,
alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en la graco de Dio.

44 En la sekvanta sabato preskaŭ la tuta urbo kolektiĝis, por aŭdi
la vorton de Dio. 45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn, pleniĝis de
ĵaluzo, kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo, kaj blasfemis. 46 Kaj Paŭlo kaj
Barnabas, parolante kuraĝe, diris: Estis necese paroli al vi unue la vorton
de Dio. Sed ĉar vi forpuŝis ĝin kaj ne juĝas vin indaj je la eterna vivo, jen
ni turnas nin al la nacianoj. 47 Ĉar tiel ordonis al ni la Sinjoro:
Mi vin metis kiel lumon por la nacioj,
Por ke vi estu por savo ĝis la plej malproksima parto de la tero.

48 Kaj aŭdinte tion, la nacianoj ĝojis, kaj gloris la vorton de Dio; kaj el ili
kredis ĉiuj, kiuj estis difinitaj por eterna vivo. 49 Kaj la vorto de la Sinjoro
estis disportata tra la tuta regiono. 50 Sed la Judoj incitis la piajn virinojn
bonfamajn kaj la ĉefojn de la urbo, kaj instigis persekutadon kontraŭ Paŭlo
kaj Barnabas, kaj forpelis ilin el siaj limoj. 51 Sed ili forskuis la polvon de
siaj piedoj kontraŭ ili, kaj iris al Ikonio. 52 Kaj la disĉiploj pleniĝis de ĝojo
kaj de la Sankta Spirito.

14

1 Kaj en Ikonio ili ambaŭ eniris en la sinagogon de la Judoj, kaj tiel parolis,
ke granda amaso da Judoj kaj Grekoj kredis. 2 Sed la nekredantaj Judoj
ekscitis kaj malbonigis la animojn de la nacianoj kontraŭ la fratoj. 3 Tial
ili restis longan tempon tie, sentime parolante en la Sinjoro, kiu atestadis
pri la vorto de Sia graco, lasante, ke signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj
manoj. 4 Sed la loĝantaro de la urbo dividiĝis; unuj estis kun la Judoj, kaj
aliaj kun la apostoloj. 5 Kaj kiam fariĝis atenco de la nacianoj kaj ankaŭ
de la Judoj kun iliaj regantoj, por ataki kaj ŝtonmortigi ilin, 6 sciiĝinte pri
ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de Likaonio — Listran kaj Derben kaj la
ĉirkaŭaĵon; 7 kaj tie ili proklamis la evangelion.

8 Kaj en Listra sidadis unu viro senforta en la piedoj, kiu estis lama de la
patrina ventro, kaj neniam piediris. 9 Li aŭdis Paŭlon paroli; kaj ĉi tiu, fikse
rigardante lin, kaj vidante, ke li havas fidon por esti sanigita, 10 diris per
laŭta voĉo: Stariĝu rekte sur viaj piedoj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris.
11 Kaj la homamaso, vidinte tion, kion Paŭlo faris, levis sian voĉon, kaj
diris en la Likaonia lingvo: La dioj en homa formo malsupreniris al ni.
12 Kaj Barnabason ili nomis Zeŭs, kaj Paŭlon Hermes, ĉar ĉi tiu estis la ĉefa
parolanto. 13 Kaj la pastro de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo, alkondukis
bovojn kaj girlandojn al la pordegoj, kaj volis oferi kun la homamasoj.

14 Sed la apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte, disŝiris siajn vestojn,
kaj antaŭensaltis en la amason, kriante, 15 kaj dirante: Ho viroj, kial vi
tion faras? Ni ankaŭ estas homoj, samsentaj kiel vi, kaj ni alportas al vi
evangelion, por turni vin de ĉi tiuj vantaĵoj al la vivanta Dio, kiu faris la
ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion en ili; 16 kaj kiu en la pasintaj
generacioj permesis, ke ĉiuj nacioj iru siajn proprajn vojojn. 17 Tamen Li
ne lasis Sin sen atesto, ĉar Li bonfaris, donante al vi pluvojn el la ĉielo
kaj fruktoportajn sezonojn, plenigante viajn korojn per nutraĵo kaj feliĉo.
18 Kaj tiel dirante, ili apenaŭ retenis la amasojn de oferado al ili.

19 Sed alvenis Judoj el Antioĥia kaj Ikonio, kaj, instiginte la amason, ili
priĵetis Paŭlon per ŝtonoj, kaj trenis lin ekster la urbon, pensante, ke li
mortis. 20 Sed kiam la disĉiploj staris ĉirkaŭ li, li leviĝis, kaj eniris en
la urbon; kaj en la sekvanta tago li eliris kun Barnabas al Derbe. 21 Kaj
proklaminte la evangelion al tiu urbo, kaj varbinte multajn disĉiplojn, ili
revenis al Listra kaj Ikonio kaj Antioĥia, 22 firmigante la animojn de la
disĉiploj, kaj admonante, ke ili restu en la fido, kaj ke tra multaj suferoj ni
devas eniri en la regnon de Dio. 23 Kaj elektinte presbiterojn por ili en ĉiu
eklezio, kaj preĝinte kun fastado, ili rekomendis ilin al la Sinjoro, al kiu ili
ekkredis. 24 Kaj trairinte Pisidion, ili venis en Pamfilion. 25 Kaj parolinte
la vorton en Perga, ili malsupreniris al Atalia; 26 kaj de tie ili ŝipiris al
Antioĥia, de kie ili estis konfiditaj al la graco de Dio por la laboro, kiun
ili plenumis. 27 Kaj kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion, kaj rakontis
ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke Li malfermis al la nacianoj pordon de
fido. 28 Kaj ili restis kelkan tempon kun la disĉiploj.

15

1 Kaj iuj homoj vojaĝis tien el Judujo, kaj instruis la fratojn: Se vi ne
cirkumcidiĝos laŭ la moro de Moseo, vi ne povas saviĝi. 2 Kaj kiam Paŭlo
kaj Barnabas havis ne malgrandan malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ
ili, oni aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj iru Jerusalemon
al la apostoloj kaj presbiteroj pri tiu demando. 3 Ili do, forkondukite
de la eklezio, trairis Fenikion kaj Samarion, anoncante la konvertadon
de la nacianoj, kaj faris grandan ĝojon al ĉiuj fratoj. 4 Kaj alveninte en
Jerusalemon, ili estis akceptitaj de la eklezio kaj apostoloj kaj presbiteroj,
kaj raportis ĉion, kion Dio faris per ili. 5 Sed leviĝis iuj kredantoj el la
sekto de la Fariseoj, dirante: Estas necese cirkumcidi ilin, kaj ordoni, ke ili
observu la leĝon de Moseo.

6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj presbiteroj, por esplori tiun aferon. 7 Kaj
post multe da diskutado, Petro stariĝis, kaj diris al ili:

Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio elektis min el inter vi, por ke
per mia buŝo la nacianoj aŭdu la vorton de la evangelio kaj kredu. 8 Kaj
Dio, kiu konas la korojn, atestis al ili, donante al ili la Sanktan Spiriton tiel
same, kiel al ni; 9 kaj Li faris nenian diferencon inter ni kaj ili, per la fido
puriginte iliajn korojn. 10 Nun do kial vi incitas Dion, dezirante meti sur la
kolon de la disĉiploj jugon, kiun povis porti nek niaj patroj, nek ni? 11 Sed
ni kredas pri nia savo per la graco de la Sinjoro Jesuo tiel same, kiel ankaŭ
ili.

12 Kaj silentis la tuta amaso; kaj ili aŭskultis, dum Paŭlo kaj Barnabas
rakontis, kiom da signoj kaj miراkloj Dio faris ĉe la nacianoj per ili. 13 Kaj
kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante:

Fratoj, aŭskultu min; 14 Simeon rakontis, kiel unue Dio vizitis nacianojn,
por elekti el ili popolon por Sia nomo. 15 Kaj al tio konsentas la vortoj de
la profetoj, kiel estas skribite:
16 Post tio Mi revenos,
Kaj Mi restarigos la falintan tabernaklon de David,
Mi restarigos la detruitaĵojn,
Kaj Mi rekonstruos ĝin;
17 Por ke strebu al la Eternulo la ceteraj homoj
Kaj ĉiuj nacioj, inter kiuj estas proklamata Mia nomo,
Diras la Eternulo,
18 Kiu tion faras jam de la tempo antikva.
19 Tial mi decidas, ke ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj, kiuj turniĝas al
Dio; 20 sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin de malpuriĝoj ĉe idoloj kaj
de malĉasteco kaj de sufokitaĵoj kaj de sango. 21 Ĉar de post antikvaj
generacioj Moseo havas en ĉiuj urboj tiujn, kiuj lin predikas, legate en la
sinagogoj ĉiusabate.
22 Tiam al la apostoloj kaj presbiteroj kun la tuta eklezio ŝajnis bone
elekti virojn el inter si kaj sendi ilin al Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas:
nome Judas, alnomata Barsabas, kaj Silas, viroj konataj inter la fratoj; 23 kaj
ili sendis per ili la jenan leteron: La apostoloj kaj presbiteroj, al la fratoj,
kiuj estas el la nacianoj en Antioĥia kaj Sirio kaj Kilikio, kun saluto: 24 Ĉar
ni aŭdis, ke iuj el ni ĝenis vin per vortoj maltrankviligaj por viaj animoj,
al kiuj ni ne ordonis tion, 25 ŝajnis bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn
kaj sendu ilin al vi kun niaj amataj Barnabas kaj Paŭlo, 26 homoj, kiuj
riskis siajn vivojn pro la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 27 Ni do sendis
Judason kaj Silason, kiuj ankaŭ mem buŝe diros tion saman. 28 Ĉar al la
Sankta Spirito kaj al ni ŝajnis bone meti sur vin nenian alian ŝarĝon, krom
la jenaj necesaj aferoj: 29 ke oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj de sango
kaj de sufokitaĵoj kaj de malĉasteco; se vi vin gardos kontraŭ tio, vi bone
agos. Adiaŭ!
30 Ili do, forsendite, iris al Antioĥia; kaj kunveniginte la amason, ili
transdonis la leteron. 31 Kaj leginte ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32 Kaj
Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj, konsolis la fratojn per multe
da parolo kaj firmigis ilin. 33 Kaj pasiginte kelkan tempon, ili kun paco
foriris de la fratoj al siaj forsendintoj. 34 Tamen plaĉis al Silas tie restadi.)
35 Sed Paŭlo kaj Barnabas restis en Antioĥia, instruante kaj predikante,
kun multaj aliaj, la vorton de la Sinjoro.
36 Kaj post kelke da tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni reiru, kaj vizitu niajn
fratojn en ĉiu urbo, kie ni proklamis la vorton de la Sinjoro, kaj vidu, kiel
ili fartas. 37 Kaj Barnabas konsilis kunpreni Johanon, alnomatan Marko.
38 Sed Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun, kiu sin fortiris de ili en Pamfilio,
kaj ne kuniris en la laboron. 39 Kaj fariĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de
la alia; kaj Barnabas, kunprenante Markon, ŝipiris al Kipro; 40 sed Paŭlo,
elektinte Silason, foriris, konfidite de la fratoj al la graco de Dio. 41 Kaj li
iris tra Sirio kaj Kilikio, firmigante la ekleziojn.

16

1 Kaj li venis al Derbe kaj Listra; kaj jen tie estis unu disĉiplo, nomata
Timoteo, filo de kredanta Judino kaj de Greka patro. 2 Tiu estis bone
atestata de la fratoj en Listra kaj Ikonio. 3 Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru

kun li, kaj li prenis kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj estis en tiuj
regionoj; ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas Greko. 4 Kaj dum ili trapasis
la urbojn, ili transdonis al ili por observado la dekretojn, deciditajn de la
apostoloj kaj presbiteroj en Jerusalem. 5 Tiel la eklezioj firmiĝis en la fido,
kaj kreskis laŭnombre ĉiutage.
6 Kaj ili trairis la Frigian kaj Galatujan regionon, malpermesite de la
Sankta Spirito priparoli la vorton en Azio; 7 kaj veninte apud Misia, ili
klopodis eniri en Bitinion, kaj la Spirito de Jesuo tion ne permesis al ili; 8 kaj
pasinte preter Misia, ili malsupreniris al Troas. 9 Kaj vizio aperis al Paŭlo
dum la nokto: viro Makedona staris, kaj petegis lin, dirante: Transpasu al
Makedonujo, kaj nin helpu. 10 Kaj post kiam li vidis la vizion, ni tuj penis
foriri en Makedonujon, konkludinte, ke Dio vokis nin, por prediki al ili la
evangelion.
11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni rekte veturis al Samotrake, kaj la
sekvantan tagon al Neapolis; 12 kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio,
ĉefurbo de la Makedonuja provinco; kaj en tiu urbo ni restis dum kelke da
tagoj. 13 Kaj en la sabato ni eliris ekster la pordegon apud rivero, kie, ni
supozis, estis kunvenejo por preĝado; kaj ni sidiĝis, kaj parolis al la virinoj
kunvenintaj. 14 Kaj unu virino, nomata Lidia, vendistino de purpuro, el la
urbo Tiatira, adorantino de Dio, nin aŭdis; ŝian koron la Sinjoro malfermis,
por atenti la parolojn de Paŭlo. 15 Kaj kiam ŝi estis baptita, kun sia familio,
ŝi nin petegis, dirante: Se vi juĝas min fidela al la Sinjoro, venu, kaj loĝu
en mia domo. Kaj ŝi devigis nin.
16 Kaj kiam ni iris al la kunvenejo por preĝado, renkontis nin unu
knabino, kiu havis orakolan spiriton kaj kiu per aŭgurado alportadis al
siaj mastroj multan gajnon. 17 Ŝi sekvis Paŭlon kaj nin, kaj kriadis, dirante:
Tiuj homoj estas servistoj de Dio la Plejalta, kiuj proklamas al vi vojon de
savo. 18 Kaj tion ŝi faris dum multe da tagoj. Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis
sin, kaj diris al la spirito: Mi ordonas al vi en la nomo de Jesuo Kristo, ke
vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris en tiu sama horo.
19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la espero de ilia gajno, kaptis Paŭlon
kaj Silason, kaj trenis ilin en la placon al la regantoj, 20 kaj kondukinte ilin al
la urbestroj, diris: Ĉi tiuj homoj treege maltrankviligas nian urbon, estante
Judoj, 21 kaj ili proklamas morojn, kiujn ne decas akcepti nek fari por ni,
kiuj estas Romanoj. 22 Kaj la popolo amase sin kolektis kontraŭ ili; kaj la
urbestroj, forŝirinte de ili la vestojn, ordonis, ke oni vergobatu ilin. 23 Kaj
metinte sur ilin multajn batojn, ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante
al la estro de la malliberejo, ke li forte gardu ilin; 24 kaj li, ricevinte tiun
ordonon, ĵetis ilin en la internan karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la
trabon. 25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝis kaj himnis al Dio,
kaj la katenitoj aŭskultis ilin; 26 kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel ke
la fundamentoj de la malliberejo skuiĝis; kaj tuj ĉiuj pordoj malfermiĝis,
kaj ĉies katenoj falis. 27 Kaj la malliberejestro, vekiĝinte, kaj vidante la
pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris sian glavon kaj volis mortigi sin,
supozante, ke la malliberuloj forkuris. 28 Sed Paŭlo vokis per laŭta voĉo,
dirante: Nenian malbonon faru al vi, ĉar ni ĉiuj estas ĉi tie. 29 Kaj veniginte
lumilon, li ensaltis, kaj, tremante de timo, kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas,
30 kaj kondukis ilin eksteren, kaj diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por
esti savita? 31 Kaj ili diris: Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita,
vi kaj via familio. 32 Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj
en lia domo. 33 Kaj li kondukis ilin en tiu sama nokta horo kaj lavis al ili

la batovundojn; kaj baptiĝis senprokraste li kaj ĉiuj liaj domanoj. 34 Kaj li
kondukis ilin en sian domon, kaj aranĝis por ili manĝotablon, kaj tre ĝojis
kun sia tuta domanaro, ekkredinte al Dio.
35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la liktorojn, por diri: Forliberigu
tiujn homojn. 36 Kaj la malliberejestro raportis la vortojn al Paŭlo: La
urbestroj ĵus sendis, por ke vi forliberiĝu; tial nun elvenu kaj foriru
pace. 37 Sed Paŭlo diris al ili: Ili publike vergobatis nin ne kondamnitajn,
kvankam ni estas Romanoj, kaj nin ĵetis en malliberejon; kaj ĉu ili nun
elĵetas nin kaŝe? tute ne; ili mem venu kaj forkonduku nin. 38 Kaj la
liktoroj raportis tiujn vortojn al la urbestroj; kaj ĉi tiuj timis, aŭdante, ke
ili estas Romanoj; 39 kaj ili venis kaj petegis ilin, kaj, elkondukinte ilin,
petis, ke ili foriru de la urbo. 40 Kaj ili eliris el la malliberejo, kaj eniris en
la domon de Lidia; kaj vidinte kaj konsolinte la fratojn, ili foriris.

17

1 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili alvenis en Tesalonikon, kie
estis sinagogo de la Judoj; 2 kaj laŭ sia kutimo Paŭlo eniris al ili, kaj dum
tri sabatoj li rezonadis kun ili el la Skriboj, 3 klarigante kaj montrante, ke
la Kristo devis suferi kaj releviĝi el la mortintoj, kaj dirante: Ĉi tiu Jesuo,
kiun mi predikas al vi, estas la Kristo. 4 Kaj unuj el ili estis konvinkitaj,
kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas; kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj
el la ĉefaj virinoj ne malmultaj. 5 Sed la Judoj, enviante, varbis kelkajn
malnoblulojn el la popolaĉo, kaj, kolektinte homamason, entumultigis la
urbon; kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis elkonduki ilin al la
popolo. 6 Sed ne trovinte ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la
urbestrojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj renversis la tutan mondon, alestas
ankaŭ ĉi tie; 7 ilin Jason akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj
de Cezaro, dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo. 8 Kaj ili maltrankviligis
la homamason kaj la urbestrojn, kiuj tion aŭdis. 9 Kaj ĉi tiuj, ricevinte
garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.
10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason nokte al Berea; kaj
alveninte tien, ili iris en la sinagogon de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis pli
noblaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun plena fervoro, kaj
ĉiutage esploris la Skribojn, por konstati, ĉu tiuj aferoj estas veraj. 12 Tial
multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj virinoj honorindaj kaj el la
viroj. 13 Sed kiam la Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la vorto
de Dio estas proklamita de Paŭlo, ili venis ankaŭ tien, maltrankviligante
kaj ekscitante la homamason. 14 Kaj tiam la fratoj tuj forsendis Paŭlon, por
ke li iru ĝis la marbordo; sed Silas kaj Timoteo restis ankoraŭ tie. 15 Kaj la
gvidantoj de Paŭlo kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte komision al Silas
kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel eble plej rapide, ili foriris.
16 Kaj dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li, kiam
li vidis la urbon idolplena. 17 Tial li rezonadis en la sinagogoj kun la Judoj
kaj la diotimantoj, kaj sur la placo ĉiutage kun la renkontitoj. 18 Kaj iuj
el la Epikuranaj kaj Stoikaj filozofoj lin renkontis. Kaj unuj diris: Kion
volus diri ĉi tiu vortŝutanto? aliaj diris: Li ŝajnas esti proklamanto de
fremdaj diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon kaj la releviĝon. 19 Kaj ili prenis lin,
kaj kondukis lin al la Areopago, dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas tiu nova
instruo, priparolata de vi? 20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do
volas scii, kion signifas tiuj aferoj. 21 (Ĉiuj Atenanoj kaj la tie loĝantaj

fremduloj pasigadis la tempon ĉe nenio alia, krom diri aŭ aŭdi ion plej
novan.) 22 Kaj Paŭlo staris meze de la Areopago, kaj diris:

Atenanoj, mi rimarkas, ke vi estas ĉiurilate tro servemaj al diaĵoj. 23 Ĉar
preterpasante kaj rigardante viajn adorataĵojn, mi trovis ankaŭ altaron,
sur kiu estis skribite: AL DIO NEKONATA. Kiun do vi nekonante adoras,
Tiun mi predikas al vi. 24 La Dio, kiu faris la mondon kaj ĉion, kio estas en
ĝi, estante per Si mem Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj
temploj; 25 kaj ne estas servata de homaj manoj, kvazaŭ Li ion bezonus, ĉar
Li mem donas al ĉiuj vivon kaj spiron kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li faris
ĉiujn naciojn de la homoj, por loĝi sur la tuta supraĵo de la tero, difininte
ordigitajn epokojn kaj la limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili serĉu Dion, se
eble ili povus ĉirkaŭpalpi kaj trovi Lin, kvankam Li ne estas malproksime
de ĉiu el ni; 28 ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj ekzistas, kiel ankaŭ iuj viaj
poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ Lia idaro. 29 Tial ni, estante idaro de Dio,
devas ne opinii la Diecon simila al oro aŭ arĝento aŭ ŝtono, gravuraĵo de
homa arto kaj imagado. 30 Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio,
sed nun Li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu; 31 tial Li difinis tagon,
en kiu Li juĝos la mondon en justeco per tiu viro, kiun Li elektis, doninte
garantion pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke Li relevis lin el la mortintoj.

32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la mortintoj, unuj mokis; sed aliaj diris: Ni
aŭskultos vin denove pri tio. 33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter ili. 34 Sed iuj
viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj estis Dionisio, Areopagano, kaj virino,
nomata Damaris, kaj aliaj kun ili.

18

1 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis en Korinton. 2 Kaj li trovis Judon,
nomatan Akvila, Pontanon laŭ gento, antaŭ ne longe venintan el Italujo,
kaj Priskilan, lian edzinon, ĉar Klaŭdio jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru
el Romo; kaj li iris al ili; 3 kaj, ĉar li estis sammetiisto, li loĝis ĉe ili, kaj
ili laboris, ĉar ili estis laŭ metio tendofaristoj. 4 Kaj li diskutadis en la
sinagogo ĉiusabate, kaj penis konvinki Judojn kaj Grekojn.

5 Kiam do Silas kaj Timoteo alvenis el Makedonujo, Paŭlo estis premata
per la predikado, atestante al la Judoj, ke Jesuo estas la Kristo. 6 Sed kiam
ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis siajn vestojn, kaj diris al ili: Via
sango estu sur viaj kapoj; mi estas pura; de nun mi iros al la nacianoj. 7 Kaj
foririnte de tie, li iris en la domon de homo nomata Tito Justo, kiu adoris
Dion, kaj kies domo estis tuj apud la sinagogo. 8 Kaj Krispo, la sinagogestro,
kredis al la Sinjoro kune kun ĉiuj siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj,
aŭdinte, kredis kaj baptiĝis. 9 Kaj la Sinjoro diris per vizio nokte al Paŭlo:
Ne timu, sed parolu, kaj ne silentu; 10 ĉar mi estas kun vi, kaj neniu vin
atakos, por fari al vi malbonon; ĉar mi havas multe da homoj en ĉi tiu
urbo. 11 Kaj li loĝis tie jaron kaj ses monatojn, instruante inter ili la vorton
de Dio.

12 Sed kiam Galiono estis prokonsulo de la Aĥaja lando, la Judoj leviĝis
unuanime kontraŭ Paŭlo, kaj kondukis lin al la tribunala seĝo, 13 dirante:
Kontraŭ la leĝo ĉi tiu instigas homojn adori Dion. 14 Sed kiam Paŭlo
estis malfermonta la buŝon, Galiono diris al la Judoj: Se vere tio estus ia
maljustaĵo aŭ malbonega kanajlaĵo, ho Judoj, estus racie, ke mi vin toleru;
15 sed se prezentiĝas demandoj pri vortoj kaj nomoj kaj via propra leĝo, vi
mem ĝin atentu; pri tiaj aferoj mi ne volas esti juĝanto. 16 Kaj li forpelis ilin

de la tribunala seĝo. [17] Kaj ili ĉiuj ekkaptis Sosteneson, la sinagogestron,
kaj batis lin antaŭ la tribunala seĝo. Kaj Galiono atentis nenion el tio.
[18] Kaj Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ dum multe da tagoj, adiaŭis la
fratojn, kaj de tie ŝipiris al Sirio, kaj kun li Priskila kaj Akvila; sed li razis
sian kapon en Kenkrea, ĉar li faris sanktan promeson. [19] Kaj ili alvenis en
Efeson, kaj li lasis ilin tie; sed li mem eniris en la sinagogon, kaj diskutis
kun la Judoj. [20] Kaj kiam ili petis lin restadi pli longe, li ne konsentis; [21] sed
adiaŭinte ilin, kaj dirinte: Mi denove revenos al vi, se plaĉos al Dio — li
ekŝipiris el Efeso. [22] Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li supreniris kaj salutis la
eklezion, kaj poste vojaĝis al Antioĥia. [23] Kaj pasiginte iom da tempo tie, li
foriris, kaj trapasis laŭvice la Galatujan kaj Frigian regionon, fortikigante
ĉiujn disĉiplojn.
[24] Kaj unu Judo, nomata Apolos, Aleksandriano laŭ gento, viro klera,
venis al Efeso; kaj li estis potenca en la Skriboj. [25] Ĉi tiu jam estis instruita
pri la vojo de la Sinjoro; kaj estante fervora en spirito, li paroladis kaj
instruadis precize pri Jesuo, konante nur la bapton de Johano; [26] kaj li
komencis paroli sentime en la sinagogo. Sed Akvila kaj Priskila, aŭdinte
lin, alprenis lin al si, kaj klarigis al li pli precize la vojon de Dio. [27] Kaj kiam
li volis transiri en la Aĥajan landon, la fratoj kuraĝigis lin, kaj skribis al la
disĉiploj, ke ili akceptu lin; kaj alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj kredis
per graco; [28] ĉar konvinke li refutis la Judojn publike, pruvante per la
Skriboj, ke Jesuo estas la Kristo.

19

[1] Kaj dum Apolos estis en Korinto, Paŭlo, trapasinte la supran regionon,
venis al Efeso, kaj trovinte iujn disĉiplojn, [2] li diris al ili: Ĉu vi ricevis la
Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis? Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne
aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito. [3] Kaj li diris al ili: En kion do vi baptiĝis?
Kaj ili diris: En la bapton de Johano. [4] Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per
la bapto de pento, dirante al la popolo, ke ili kredu al tiu, kiu venos post li,
tio estas al Jesuo. [5] Kaj tion aŭdinte, ili baptiĝis en la nomon de la Sinjoro
Jesuo. [6] Kaj kiam Paŭlo metis siajn manojn sur ilin, la Sankta Spirito venis
sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj kaj ekprofetis. [7] Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ
dek du viroj.
[8] Kaj li eniris en la sinagogon, kaj parolis sentime en la daŭro de tri
monatoj, diskutante kaj rezonante rilate la regnon de Dio. [9] Sed kiam
kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la Vojon antaŭ la homamaso,
li foriris de ili, kaj forigis la disĉiplojn, kaj diskutis ĉiutage en la lernejo de
Tiranos. [10] Kaj tio daŭris dum du jaroj; tiel ke ĉiuj loĝantoj en Azio, Judoj
kaj Grekoj, aŭdis la vorton de la Sinjoro. [11] Kaj Dio faris per la manoj de
Paŭlo eksterordinarajn miraklojn; [12] tiel ke al la malsanuloj oni alportis
de lia korpo viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la malsanoj forlasis ilin, kaj la
malbonaj spiritoj eliris. [13] Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj,
entreprenis nomi super tiuj, kiuj havis la malbonajn spiritojn, la nomon de
la Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas vin per Jesuo, kiun Paŭlo predikas.
[14] Kaj sep filoj de unu Judo, Skeva, ĉefpastro, tion faris. [15] Kaj la malbona
spirito responde diris al ili: Jesuon mi konas, kaj Paŭlon mi konas; sed
kiuj estas vi? [16] Kaj la viro, en kiu estis la malbona spirito, sin ĵetis sur
ilin, kaj venkis kaj superfortis ilin, tiel ke ili forkuris el tiu domo nudaj kaj
vunditaj. [17] Kaj tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso, Judoj kaj Grekoj; kaj
timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo de la Sinjoro Jesuo grandiĝis. [18] Multaj

ankaŭ el la kredantoj venis, kaj konfesis, montrante siajn agojn. 19 Kaj ne
malmultaj el tiuj, kiuj praktikis magiajn artojn, alportis amase siajn librojn,
kaj bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis ilian valoron, kaj
trovis ĝin kvindek miloj da moneroj arĝentaj. 20 Tiel forte kreskis la vorto
de la Sinjoro kaj sukcesis.

21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis en la spirito, trapasinte Makedonu-
jon kaj la Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris: Post kiam mi iros
tien, mi devos ankaŭ vidi Romon. 22 Kaj sendinte en Makedonujon du el
siaj helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li mem restis iom da tempo en
Azio.

23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo leviĝis ne malgranda ekscitiĝo pri la Vojo. 24 Ĉar
unu viro, nomata Demetrio, arĝentaĵisto, kiu faradis arĝentajn templetojn
de Artemis, liveris al la metiistoj multe da okupo; 25 kaj li kunvenigis ilin,
kune kun la samokupaj laboristoj, kaj diris: Ho viroj, vi scias, ke per ĉi
tiu metio ni havas bonajn enspezojn. 26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole
en Efeso, sed ankaŭ tra preskaŭ la tuta Azio, ĉi tiu Paŭlo jam influis kaj
forturnis multe da homoj, dirante, ke tio, kio estas manfarita, estas ne-
dioj; 27 kaj estas danĝero, ne sole ke ĉi tiu nia metio estos malestimata,
sed ankaŭ ke la templo de la granda diino Artemis estos malŝatata; kaj
eble estos senigita je sia majesto tiu, kiun la tuta Azio kaj la tuta mondo
adoras. 28 Aŭdinte tion, ili pleniĝis de kolero, kaj ekkriis, dirante: Granda
estas Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la urbo pleniĝis de tumulto; kaj oni
kure kolektiĝis unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj Aristarĥon,
Makedonojn, kunvojaĝantojn de Paŭlo. 30 Kaj kiam Paŭlo volis eniri antaŭ
la popolon, la disĉiploj tion ne permesis al li. 31 Kaj ankaŭ kelkaj el la
ĉefoj de Azio, kiuj estis liaj amikoj, sendis al li, kaj petegis lin ne riski sin
en la teatron. 32 Kriadis ili do diverse ion kaj alion, ĉar la kunveno estis
konfuzita; kaj la plimulto ne sciis, kial ili kunvenis. 33 Kaj el la homamaso
ili elpaŝigis Aleksandron, kiun la Judoj puŝis antaŭen. Kaj Aleksandro
gestis per la mano, kaj ekprovis pledi antaŭ la popolo. 34 Sed sciiĝinte,
ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe en la daŭro de ĉirkaŭ du horoj kriadis:
Granda estas Artemis de la Efesanoj! 35 Kaj kiam la urboskribisto kvietigis
la amason, li diris: Ho Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta, ke la urbo
de la Efesanoj estas templogardanto de Artemis la granda kaj de la elĉiela
falintaĵo? 36 Ĉar tio do ne estas kontraŭdirebla, vi devas esti trankvilaj,
kaj fari nenion senpripense. 37 Ĉar vi alkondukis ĉi tiujn virojn, kiuj estas
nek templorabistoj nek blasfemantoj de nia diino. 38 Se do Demetrio kaj
la kun li metiistoj havas plendaferon kontraŭ iu, la juĝejoj estas je ilia
dispono, kaj ekzistas prokonsuloj; ili procesu unu kontraŭ alia. 39 Sed se
vi faras esploron pri io alia, tio decidiĝos en la laŭleĝa kunveno. 40 Ĉar
estas danĝero, ke oni akuzos nin pri tumulto rilate la hodiaŭan aferon, pro
manko de motivo; kaj rilate ĝin, ni ne povos pravigi ĉi tiun homamasiĝon.
41 Kaj tion dirinte, li dissendis la kunvenintojn.

20

1 Kaj kiam la tumulto ĉesiĝis, Paŭlo, veniginte al si kaj admoninte la
disĉiplojn, adiaŭis ilin, kaj foriris, por iri en Makedonujon. 2 Kaj trairinte
tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj kuraĝiginte la tieulojn, li venis en
Grekujon. 3 Kaj pasiginte tie tri monatojn, post konspiro farita de la Judoj
kontraŭ li, kiam li volis ŝipiri al Sirio, li decidis reveni tra Makedonujo.

4 Kaj ĝis Azio akompanis lin Sopater el Berea, la filo de Pirho; kaj el la
Tesalonikanoj, Aristarĥo kaj Sekundo; kaj Gajo el Derbe, kaj Timoteo; kaj
Tiĥiko kaj Trofimo, Azianoj. 5 Sed ĉi tiuj, antaŭirinte, atendis nin en Troas.
6 Kaj ni ŝipiris de Filipi post la tagoj de macoj, kaj alvenis al ili en Troas
post kvin tagoj, kaj tie ni restis sep tagojn.
7 Kaj en la unua tago de la semajno, kiam ni kunvenis, por dispecigi
panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri en la sekvanta tago; kaj
li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo. 8 Kaj estis multaj lumiloj en
la supra ĉambro, kie ni kunvenis. 9 Kaj sur la fenestro sidis junulo,
nomata Eŭtiĥo, premegata de profunda dormo; kaj dum Paŭlo ankoraŭ
longe paroladis, tiu, venkite de la dormo, falis malsupren de la tria etaĝo,
kaj estis levita malviva. 10 Kaj Paŭlo malsupreniris, kaj falis sur lin, kaj
ĉirkaŭpreninte lin, diris: Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en li. 11 Kaj
suprenirinte, kaj dispeciginte la panon, kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili
longe, ĝis la tagiĝo, fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis la knabon vivantan,
kaj multe konsoliĝis.
13 Sed ni, irinte pli frue al la ŝipo, ekveturis al Asos, por tie enŝipigi
Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis, intencante mem piediri. 14 Kaj kiam li renkontis
nin en Asos, ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene. 15 Kaj de tie ŝipirinte,
ni alvenis la sekvantan tagon kontraŭ Ĥios; kaj la duan tagon ni atingis
Samoson; kaj la trian tagon ni alvenis en Mileton. 16 Ĉar Paŭlo decidis
preterveturi Efeson, por ne perdi tempon en Azio; ĉar li rapidis, por esti
en Jerusalem, se li nur povos, en la Pentekosta tago.
17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso, kaj alvokis al si la presbiterojn de la
eklezio. 18 Kaj kiam ili alvenis, li diris al ili:
Vi mem scias de post la tago, kiam mi unue enpaŝis en Azion, kiamaniere
mi kondutis inter vi dum la tuta tempo, 19 servante la Sinjoron kun ĉia
humileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj okazis al mi per la konspiroj
de la Judoj; 20 kaj ke mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan, instruante vin
publike, kaj de domo al domo, 21 ateston farante al Judoj kaj Grekoj pri
pento antaŭ Dio kaj pri fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo. 22 Kaj nun jen,
enkatenite en spirito, mi iras al Jerusalem, ne sciante, kio okazos al mi
tie, 23 krom tio, ke la Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu urbo, dirante, ke
katenoj kaj afliktoj min atendas. 24 Sed mi taksas je nenio mian vivon kiel al
mi mem karan, se nur mi povos plenumi mian kuradon, kaj la komision,
kiun mi ricevis de la Sinjoro Jesuo, atesti la evangelion de la graco de
Dio. 25 Kaj nun jen mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi iradis, predikante la
regnon, ne plu vidos mian vizaĝon. 26 Tial mi atestas al vi hodiaŭ, ke mi
estas pura pri la sango de ĉiuj homoj. 27 Ĉar mi ne hezitis anonci al vi la
tutan intencon de Dio. 28 Gardu vin kaj la tutan gregon, en kiu la Sankta
Spirito faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de Dio, kiun li aĉetis per
sia propra sango. 29 Mi scias, ke post mia foriro eniros inter vi kruelaj
lupoj, ne lasante la gregon sendifekta; 30 kaj eĉ el inter vi mem leviĝos
viroj perverse parolantaj, por forlogi post si la disĉiplojn. 31 Tial gardu
vin, memorante, ke dum tri jaroj mi ne ĉesis admoni ĉiun nokte kaj tage
kun larmoj. 32 Kaj nun mi vin rekomendas al Dio kaj al la vorto de Lia
graco, kiu povas vin edifi kaj doni al vi la heredon inter ĉiuj sanktigitoj.
33 Mi ne deziras ies arĝenton, nek oron, nek vestaron. 34 Vi mem scias,
ke ĉi tiuj manoj servadis al miaj bezonoj kaj al miaj kunuloj. 35 En ĉio mi
montris al vi, ke tiel laborante, vi devas helpi la malfortulojn, kaj memori

la vortojn de la Sinjoro Jesuo, kiujn li mem diris: Pli feliĉe estas doni, ol
ricevi.
36 Kaj tiel dirinte, li genuiĝis, kaj preĝis kun ili ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj ploregis,
kaj falis sur la kolon de Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante precipe pro la
vorto, kiun li diris, ke ili ne plu vidos lian vizaĝon. Kaj ili akompanis lin
ĝis la ŝipo.

21

1 Kaj kiam ni, apartiĝinte de ili, ekŝipiris, ni rekte veturis al Kos, kaj en la
sekvanta tago al Rodo, kaj de tie al Patara; 2 kaj trovinte ŝipon transirontan
al Fenikio, ni enŝipiĝis kaj ekveturis. 3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte ĝin
maldekstre, ni veturis al Sirio, kaj elŝipiĝis en Tiro; ĉar tie la ŝipo devis
senŝarĝiĝi. 4 Kaj trovinte la disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn; kaj tiuj diris
al Paŭlo per la Spirito, ke li ne aliru Jerusalemon. 5 Kaj pasiginte la tagojn,
ni eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili ĉiuj kune kun edzinoj kaj infanoj akompanis
nin ĝis ekster la urbo; kaj genuiĝinte sur la marbordo, ni preĝis; 6 kaj
adiaŭinte unuj aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne iris hejmen.
7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro, ni alvenis ĉe Ptolemais; kaj ni salutis
la fratojn, kaj restis kun ili unu tagon. 8 Kaj en la sekvanta tago ni foriris,
kaj alvenis en Cezarean; kaj enirinte en la domon de la evangeliisto Filipo,
kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi tiu havis kvar filinojn virgulinojn,
kiuj profetadis. 10 Kaj dum ni restis tie ankoraŭ dum kelke da tagoj, unu
profeto, nomata Agabo, alvojaĝis el Judujo. 11 Kaj veninte al ni, li prenis la
zonon de Paŭlo, kaj ligis siajn piedojn kaj manojn, kaj diris: Tiele diras la
Sankta Spirito: Tiamaniere la Judoj en Jerusalem ligos la viron, kies estas ĉi
tiu zono, kaj ili transdonos lin en la manojn de la nacianoj. 12 Kaj aŭdinte
tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke li ne aliru Jerusalemon. 13 Sed Paŭlo
respondis: Kion vi faras, plorante kaj dispremante mian koron? ĉar mi
estas preta ne nur esti ligita, sed ankaŭ morti en Jerusalem pro la nomo de
la Sinjoro Jesuo. 14 Kaj kiam li ne konsentis, ni silentis, dirante: Plenumiĝu
la volo de la Sinjoro.
15 Kaj post tiuj tagoj ni pretigis niajn pakaĵojn, kaj supreniris al
Jerusalem. 16 Kaj iris ankaŭ kun ni kelkaj el la disĉiploj el Cezarea,
kunkondukante Mnasonon, Kipranon, unuatempan disĉiplon, ĉe kiu ni
devis loĝadi.
17 Kaj kiam ni alvenis en Jerusalemon, la fratoj nin ĝoje akceptis. 18 Kaj
la sekvantan tagon Paŭlo akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj presbiteroj
ĉeestis. 19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale ĉion, kion Dio faris inter la
nacianoj per lia servado. 20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion; kaj ili diris al
li: Vi vidas, frato, kiom da miloj da kredantoj estas el inter la Judoj, kaj ili
ĉiuj estas fervoruloj por la leĝo; 21 kaj oni raportis al ili pri vi, ke vi instruas
ĉiujn Judojn, kiuj estas inter la nacianoj, forlasi Moseon, dirante, ke ili ne
cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la kutimojn. 22 Kio do estas? nepre
ili aŭdos, ke vi venis. 23 Faru do tion, kion ni diras al vi: Ni havas kvar
virojn, kiuj faris sanktan promeson; 24 prenu ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili,
kaj pagu iliajn elspezojn, por ke ili razu sian kapon; kaj ĉiuj scios, ke nenia
vero estas en tio, kion oni raportis pri vi, sed ke vi mem ankaŭ iradas
orde, observante la leĝon. 25 Sed koncerne la nacianojn, kiuj ekkredis,
ni jam skribis, decidante, ke ili gardu sin kontraŭ idoloferitaĵoj kaj sango
kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam Paŭlo alprenis al si la virojn, kaj,
sanktiginte sin kun ili, en la sekvanta tago li eniris en la templon, kaj

deklaris la plenumon de la tagoj de la purigado, ĝis la oferaĵo estos alportita
por ĉiu el ili.
27 Kaj kiam la sep tagoj preskaŭ finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte lin en la
templo, incitis la tutan homamason, kaj lin kaptis, 28 ekkriante: Izraelidoj,
helpu: Jen estas la viro, kiu ĉie instruadas ĉiujn kontraŭ la popolo kaj
la leĝo kaj ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li kondukis Grekojn en la templon kaj
profanis ĉi tiun sanktan lokon. 29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li en la urbo
la Efesanon Trofimo; kaj ili supozis, ke Paŭlo kondukis lin en la templon.
30 Kaj la tuta urbo ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris; kaj preninte Paŭlon,
oni trenis lin ekster la templon; kaj tuj la pordoj estis ŝlositaj. 31 Kaj dum
ili penis lin mortigi, famo venis al la ĉefkapitano de la kohorto, ke la tuta
Jerusalem tumultas. 32 Kaj li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn, kaj
kuris malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte la ĉefkapitanon kaj soldatojn,
ĉesis bati Paŭlon. 33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝis, kaj arestis lin, kaj
ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj, kaj demandis, kiu li estas, kaj kion li
faris. 34 Kaj la amaso kriadis diverse ion kaj alion; kaj, ne povante konstati
la ĝuston pro la tumulto, li ordonis, ke oni konduku lin en la fortikaĵon.
35 Kaj kiam li venis sur la ŝtuparon, li estis portata de la soldatoj pro la
perforto de la amaso; 36 ĉar la multego de la popolo sekvis, kriante: Forigu
lin!
37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon, diris al la ĉefkapitano:
Ĉu estas permesate al mi diri ion al vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias la Grekan
lingvon? 38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu antaŭ kelka tempo ekmovis ribele
kaj elkondukis en la dezerton la kvar mil virojn de la Sikarioj? 39 Sed Paŭlo
diris: Mi estas Judo el Tarso en Kilikio, burĝo de urbo ne malnobla; kaj mi
petas vin, permesu al mi paroli al la popolo. 40 Kaj kiam li tion permesis,
Paŭlo, starante sur la ŝtuparo, gestis per la mano al la popolo; kaj kiam
fariĝis granda silento, li parolis al ili en la Hebrea lingvo, dirante:

22

1 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun mi faras nun antaŭ vi.
2 Kaj kiam ili aŭdis, ke li parolas al ili en la Hebrea lingvo, ili des pli
silentiĝis; kaj li diris:
3 Mi estas Judo, naskita en Tarso en Kilikio, sed edukita en ĉi tiu urbo
ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj instruita laŭ la preciza maniero de nia
prapatra leĝo, kaj mi estis fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ.
4 Kaj mi persekutis ĉi tiun Vojon ĝis la morto, katenante kaj en karcerojn
transdonante virojn kaj virinojn. 5 Kiel ankaŭ atestas pri mi la ĉefpastro
kaj la tuta pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ ricevis leterojn por la fratoj, kaj
iris al Damasko, por konduki tiujn, kiuj tie estis, katenitajn al Jerusalem,
por puniĝi. 6 Kaj dum mi vojaĝis kaj alproksimiĝis al Damasko, ĉirkaŭ
tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo granda lumo ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi falis
sur la teron, kaj aŭdis voĉon dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min
persekutas? 8 Kaj mi respondis: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi
estas Jesuo, la Nazaretano, kiun vi persekutas. 9 Kaj tiuj, kiuj estis kun mi,
vidis ja la lumon, sed ne aŭdis la voĉon de tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi
diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris al mi: Leviĝu, kaj iru al
Damasko; kaj tie vi ricevos informon pri ĉio, kio estas difinita, ke vi ĝin
faru. 11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu lumo, mi eniris en
Damaskon mane kondukata de tiuj, kiuj estis kun mi. 12 Kaj unu Ananias,
piulo laŭ la leĝo, bone atestata de ĉiuj Judoj tie loĝantaj, 13 venis al mi,

kaj apudstarante, diris al mi: Frato Saŭlo, ricevu vian vidpovon. Kaj en
tiu sama horo mi ekvidis, kaj lin rigardis. 14 Kaj li diris: La Dio de niaj
patroj difinis vin, por ke vi sciu Lian vojon kaj vidu la Justulon kaj aŭdu
voĉon el lia buŝo. 15 Ĉar vi estos lia atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio, kion
vi vidis kaj aŭdis. 16 Kaj nun kial vi prokrastas? leviĝu, kaj baptiĝu, kaj
forlavu viajn pekojn, vokante lian nomon. 17 Kaj reveninte al Jerusalem
kaj preĝante en la templo, mi estis en ekstazo, 18 kaj mi vidis lin dirantan
al mi: Rapidu, kaj eliru tuj el Jerusalem, ĉar ili ne akceptos vian ateston
pri mi. 19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili mem scias, ke mi malliberigis kaj batis
en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas al vi; 20 kaj kiam estis verŝata la sango
de via martiro Stefano, mi ankaŭ staris apude kaj konsentis, kaj gardis la
vestojn de tiuj, kiuj lin mortigis. 21 Kaj li diris al mi: Foriru; ĉar mi vin
sendos malproksimen al la nacianoj.

22 Ili aŭskultis lin ĝis tiu vorto, sed tiam ili levis sian voĉon, dirante:
Forigu tian homon de sur la tero; ĉar ne decas, ke li vivu. 23 Kaj dum ili
kriis kaj forĵetis siajn vestojn kaj ĵetis polvon en la aeron, 24 la ĉefkapitano
ordonis konduki lin en la fortikaĵon, kaj diris, ke oni ekzamenu lin per
skurĝado, por ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis kontraŭ li. 25 Kaj kiam
ili ligis lin per rimenoj, Paŭlo diris al la apudstaranta centestro: Ĉu estas
laŭleĝe por vi skurĝi Romanon ne kondamnitan? 26 Kaj kiam la centestro
tion aŭdis, li iris al la ĉefkapitano kaj raportis, dirante: Kion vi celas fari?
ĉar ĉi tiu viro estas Romano. 27 Kaj la ĉefkapitano venis, kaj diris al li: Diru
al mi, ĉu vi estas Romano? Kaj li diris: Jes. 28 Kaj la ĉefkapitano respondis:
Per granda sumo mi akiris tiun civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed mi
naskiĝis tia. 29 Tiuj do, kiuj devis ekzameni lin, tuj foriris de li; kaj la
ĉefkapitano ankaŭ timis, konstatinte, ke tiu estas Romano, kaj ke li lin
ligis.

30 Sed en la sekvanta tago, ĉar li volis certiĝi, pri kio la Judoj lin akuzis,
li malligis al li la katenojn, kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio
kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon malsupren, kaj starigis lin antaŭ ili.

23

1 Kaj Paŭlo, fikse rigardante la sinedrion, diris: Fratoj, mi vivadis antaŭ
Dio laŭ tute bona konscienco ĝis la nuna tago. 2 Kaj la ĉefpastro Ananias
ordonis al la apudstarantoj frapi lian buŝon. 3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio
vin frapos, vi kalkeblanka muro; ĉu vi sidas, por juĝi min laŭ la leĝo, kaj
kontraŭ la leĝo ordonas, ke oni min frapu? 4 Kaj la apudstarantoj diris:
Ĉu vi insultas la ĉefpastron de Dio? 5 Kaj Paŭlo diris: Mi ne sciis, fratoj,
ke li estas ĉefpastro; ĉar estas skribite: Estron de via popolo ne insultu.
6 Sed kiam Paŭlo eksciis, ke unu parto konsistas el Sadukeoj, kaj la alia el
Fariseoj, li ekkriis en la sinedrio: Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo; pri
la espero kaj la releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata. 7 Kaj kiam li tion
diris, malpaco okazis inter la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro
dividiĝis. 8 Ĉar la Sadukeoj diras, ke ne estas releviĝo, nek anĝelo, nek
spirito; sed la Fariseoj konfesas ambaŭ. 9 Kaj fariĝis bruego; kaj kelkaj
skribistoj el la partio de la Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis, dirante: Ni
trovas nenian malbonon en ĉi tiu viro; kaj kio, se parolis al li spirito aŭ
anĝelo? 10 Kaj kiam fariĝis granda malpaco, la ĉefkapitano, timante, ke
Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la soldataro malsupreniri kaj forkapti
lin perforte el la mezo de ili, kaj konduki lin en la fortikaĵon.

11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro staris apud li, kaj diris: Kuraĝu; ĉar
kiel vi jam atestis pri mi en Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en Romo.
12 Kaj je la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj per solena ĵuro sin ligis, dirante,
ke ili nek manĝos nek trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon. 13 Kaj pli ol kvardek
estis la tiel kunĵurintaj. 14 Kaj ili venis al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, kaj
diris: Ni per solena ĵuro ligis nin gustumi nenion, ĝis ni mortigos Paŭlon.
15 Nun do vi kune kun la sinedrio instigu la ĉefkapitanon, ke li konduku
lin al vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la afero pli precize; kaj ni, antaŭ ol li
alproksimiĝos, estos pretaj pereigi lin. 16 Sed la filo de la fratino de Paŭlo,
enveninte, aŭdis pri la embusko, kaj li iris en la fortikaĵon, kaj pri tio sciigis
Paŭlon. 17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la centestroj, kaj diris: Konduku ĉi tiun
junulon al la ĉefkapitano, ĉar li havas ion por diri al li. 18 Li do prenis lin
kaj kondukis lin al la ĉefkapitano, kaj diris: La katenito Paŭlo min alvokis,
kaj petis, ke mi konduku al vi ĉi tiun junulon, kiu havas ion por diri al
vi. 19 Kaj la ĉefkapitano prenis lian manon, kaj, flankenirante, demandis
lin aparte: Kio estas tio, kion vi havas por diri al mi? 20 Kaj li diris: La
Judoj interkonsentis peti, ke vi konduku Paŭlon malsupren morgaŭ en la
sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari pri li esploron iom pli precizan. 21 Sed ne
konsentu al ili, ĉar embuskas kontraŭ li pli ol kvardek el ili, kiuj per solena
ĵuro sin ligis nek manĝi nek trinki, ĝis ili lin pereigos; kaj nun ili estas
pretaj, kaj atendas de vi la promeson. 22 Tiam la ĉefkapitano forsendis la
junulon, ordonante al li: Eldiru al neniu, ke vi sciigis min pri ĉi tio. 23 Kaj
alvokinte du el la centestroj, li diris: Pretigu ducent soldatojn, por ke ili
iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajdistoj kaj ducent lancistoj, je la tria horo
nokte; 24 kaj provizu bestojn, por sidigi Paŭlon kaj konduki lin sendanĝere
al Felikso, la provincestro. 25 Kaj li skribis leteron laŭ jena formo:

26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco Felikso, la provincestro, saluton. 27 Ĉi
tiu viro estis kaptita de la Judoj, kaj ili volis mortigi lin; sed mi alvenis kun
la soldataro kaj forsavis lin, sciiĝinte, ke li estas Romano. 28 Kaj dezirante
scii la kaŭzon, pro kio ili lin akuzas, mi lin enkondukis en ilian sinedrion;
29 kaj mi trovis lin akuzata pri demandoj rilatantaj al ilia leĝo, sed havanta
nenian akuzon meritantan morton aŭ katenojn. 30 Kaj ĉar oni montris al
mi, ke estos konspiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin al vi, ordonante
ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu kontraŭ li antaŭ vi.

31 Tial la soldatoj, kiel estis ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kondukis lin
nokte al Antipatris. 32 Kaj en la sekvanta tago ili lasis la rajdistojn iri kun
li, kaj ili ekiris returne al la fortikaĵo; 33 sed tiuj, enirinte en Cezarean kaj
transdoninte la leteron al la provincestro, enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ
lin. 34 Kaj kiam li ĝin legis, li demandis, el kiu provinco li venas; kaj kiam
li sciiĝis, ke li estas el Kilikio, 35 li diris: Mi aŭskultos vian proceson, kiam
viaj akuzantoj ankaŭ ĉeestos; kaj li ordonis, ke oni gardu lin en la palaco
de Herodo.

24

1 Kaj post kvin tagoj la ĉefpastro Ananias malsupreniris tien kun kelkaj
pliaĝuloj, kaj unu advokato, nomata Tertulo; kaj ili faris denuncon antaŭ la
provincestro kontraŭ Paŭlo. 2 Kaj kiam ĉi tiu estas vokita, Tertulo komencis
akuzi lin, dirante:

Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon per vi, kaj malbonaĵoj estas
ĝustigitaj por ĉi tiu nacio per via antaŭzorgeco, 3 ni akceptas tion, ĉiel
kaj ĉie, plej nobla Felikso, kun plena dankemeco. 4 Sed (por ke mi vin

ne tro tedu) mi vin petegas aŭskulti nin mallonge, laŭ via bonkoreco.
5 Ĉar ni trovis ĉi tiun viron pestulo, kaj incitanta al ribelado inter ĉiuj
Judoj tra la tuta mondo, kaj ĉefo de la Nazaretana sekto; 6 li provis ankaŭ
profani la templon; kaj ni arestis lin kaj volis juĝi lin laŭ nia leĝo. 7 Sed
la ĉefkapitano Lisias venis, kaj per granda perforto forprenis lin el niaj
manoj, 8 kaj ordonis al liaj akuzantoj veni antaŭ vin; kaj nun, ekzamenante
lin, vi mem povos certiĝi pri ĉio, pro kio ni lin akuzas. 9 Kaj la Judoj ankaŭ
konsentis, dirante, ke ĉi tio estas vera.

10 Tiam Paŭlo, kiam la provincestro signis, ke li parolu, respondis:

Sciante, ke jam de multaj jaroj vi estas juĝisto por ĉi tiu nacio, mi des
pli volonte min defendas; 11 ĉar vi povas certiĝi, ke pasis ne pli ol dek
du tagoj, de kiam mi supreniris al Jerusalem, por adorkliniĝi; 12 kaj ili ne
trovis min disputanta kun iu aŭ incitanta la popolon en la templo, nek en
la sinagogoj, nek en la urbo. 13 Kaj ili ne povas pruvi la aferojn, pri kiuj
ili nun akuzas min. 14 Sed mi konfesas al vi jenon: ke laŭ tiu Vojo, kiun ili
nomas sekto, mi adoras la Dion de miaj patroj, kredante ĉion, kio estas laŭ
la leĝo, kaj ĉion skribitan en la profetoj; 15 kaj mi havas tiun esperon al Dio,
kiun ili mem ankaŭ akceptas, ke estos iam releviĝo de la justuloj kaj de la
maljustuloj. 16 En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas, havi ĉiam konsciencon
neriproĉeblan antaŭ Dio kaj homoj. 17 Kaj post multe da jaroj mi alvenis,
por alporti al mia nacio almozojn kaj oferojn; 18 ĉe tiaj okupoj ili trovis
min sanktigitan en la templo, ne kun homamaso, nek kun tumulto; sed
ĉeestis iuj Judoj el Azio, 19 kiuj devus esti ĉi tie antaŭ vi kaj fari akuzon,
se ili havus ion kontraŭ mi. 20 Alie ĉi tiuj mem diru, kian malbonfaron ili
trovis en mi, kiam mi staris antaŭ la sinedrio, 21 krom eble pri unu vorto,
kiun mi jene kriis, starante inter ili: Pri la releviĝo de la mortintoj mi estas
juĝata de vi hodiaŭ.

22 Sed Felikso, konante iom precize la Vojon, prokrastis rilate ilin, kaj
diris: Kiam alvenos la ĉefkapitano Lisias, tiam mi decidos vian aferon.
23 Kaj li ordonis al la centestro gardi Paŭlon kun malsevereco, kaj ne
malpermesi al iu ajn el liaj amikoj lin viziti kaj helpi.

24 Kaj post kelke da tagoj, Felikso venis kun sia edzino Drusila, kiu estis
Judino, kaj li venigis al si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al Kristo Jesuo.
25 Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco, sinregado, kaj la juĝo estonta, Felikso
timiĝis, kaj respondis: La nunan fojon foriru; kiam mi havos oportunan
tempon, mi alvokos vin al mi. 26 Li ankaŭ esperis, ke mono estos donita
de Paŭlo al li, por ke li lin liberigu; tial li des pli ofte venigis Paŭlon kaj
interparoladis kun li. 27 Sed post du jaroj Felikso estis anstataŭita de Porcio
Festo; kaj Felikso, dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, lasis Paŭlon ligita.

25

1 Festo do, veninte en la provincon, post tri tagoj supreniris de Cezarea
al Jerusalem. 2 Kaj la ĉefpastro kaj la ĉefoj de la Judoj faris denuncon al
li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis, 3 petante de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke
li venigu lin al Jerusalem; ĉar ili aranĝis embuskon, por mortigi lin sur la
vojo. 4 Tamen Festo respondis, ke Paŭlo estas gardata en Cezarea, kaj ke li
mem baldaŭ iros tien. 5 Tial, li diris, la eminentuloj el vi tien iru kun mi,
kaj se estas io krima en la viro, ili lin akuzu.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok aŭ dek tagojn, li iris al Cezarea; kaj en la
sekvanta tago li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj ordonis, ke oni alkonduku
Paŭlon. 7 Kaj kiam li alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de Jerusalem,

staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gravaj kulpoj, kiujn ili ne povis
pruvi; 8 tiam Paŭlo responde pledis: Nek kontraŭ la leĝo de la Judoj, nek
kontraŭ la templo, nek kontraŭ Cezaro mi iamaniere ofendis. 9 Sed Festo,
dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas
supreniri al Jerusalem, kaj tie esti juĝata antaŭ mi pri ĉi tiuj aferoj? 10 Sed
Paŭlo diris: Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi devas esti juĝata;
kontraŭ la Judoj mi faris nenian malbonon, kiel ankaŭ vi tre bone scias.
11 Se do mi estas krimulo, kaj faris ion meritantan morton, mi ne rifuzas
morti; sed se estas vera nenio el tiuj aferoj, pri kiuj ili min akuzas, neniu
povas cedi min al ili. Mi apelacias al Cezaro. 12 Tiam Festo, kunparolinte
kun la konsilantaro, respondis: Vi apelaciis al Cezaro; al Cezaro vi devos
iri.

13 Kaj post paso de kelke da tagoj, la reĝo Agripo kaj Bernike venis al
Cezarea kaj salutis Feston. 14 Kaj dum ili restis tie multajn tagojn, Festo
montris al la reĝo la aferon de Paŭlo, dirante: Felikso lasis katenita unu
viron, 15 pri kiu, kiam mi estis en Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la
Judoj sciigis min, postulante juĝon kontraŭ li. 16 Al ili mi respondis, ke ĉe la
Romanoj ne estas moro transdoni iun al morto, antaŭ ol la akuzito havos la
akuzantojn vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin pri
la akuzo. 17 Kiam do ili kunvenis ĉi tien, mi faris nenian prokraston, sed
en la sekvanta tago mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis alkonduki
la viron. 18 La akuzantoj, stariĝinte, prezentis pri li nenian kulpigon tian,
kian mi atendis, 19 sed havis kelkajn demandojn kontraŭ li pri sia propra
religio, kaj pri unu Jesuo, kiu mortis, kaj pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas.
20 Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri tio, demandis, ĉu li volas
iri al Jerusalem kaj tie esti juĝata koncerne tiun aferon. 21 Sed kiam Paŭlo
apelaciis, ke li estu rezervata por la decido de lia Imperiestra Moŝto, mi
ordonis gardi lin, ĝis mi povos lin sendi al Cezaro. 22 Kaj Agripo diris
al Festo: Volonte ankaŭ mi aŭskultus tiun viron. Morgaŭ, li diris, vi lin
aŭskultos.

23 Tial en la sekvanta tago, kiam venis Agripo kaj Bernike kun grandioza
parado, kaj ili eniris en la aŭditorion kun la ĉefkapitanoj kaj la
eminentuloj el la urbo, Festo ordonis, kaj oni enkondukis Paŭlon. 24 Kaj
Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉeestas kun ni, vi vidas ĉi tiun,
pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis min en Jerusalem kaj ankaŭ ĉi
tie, kriante, ke ne decas, ke li vivu plu. 25 Sed mi trovis, ke li ne faris ion
meritantan morton; kaj ĉar li mem apelaciis al lia Imperiestra Moŝto, mi
decidis sendi lin. 26 Sed pri li mi havas nenion precizan por skribi al mia
sinjoro. Tial mi elkondukis lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo
Agripo, por ke post ekzameno mi havu ion por skribi. 27 Ĉar ŝajnas al mi
senracie, sendi arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ li metitajn.

26

1 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al vi paroli por vi mem. Tiam
Paŭlo, etendinte sian manon, responde pledis:

2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi respondos antaŭ vi hodiaŭ
rilate ĉion, pri kio mi estas akuzita de la Judoj; 3 precipe ĉar vi estas klera
pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj ekzistas ĉe la Judoj; tial mi petegas vin
aŭskulti min pacience. 4 Mian vivmanieron de post mia juneco, kiu estis
de la komenco en mia nacio, en Jerusalem, ĉiuj Judoj scias, 5 konante min
jam longe, kaj sciante (se ili volus atesti), ke laŭ la plej severa sekto de nia

religio mi vivis Fariseo. 6 Kaj nun mi staras ĉi tie juĝota pro la espero de
la promeso farita de Dio al niaj patroj, 7 al kiu promeso niaj dek du triboj,
fervore servante Dion nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu espero mi
estas akuzita de la Judoj, ho reĝo! 8 Kial oni ĉe vi opinias nekredinde, ke
Dio levos la mortintojn? 9 Mi mem ja pensis en mi, ke mi devas fari multajn
agojn kontraŭ la nomo de Jesuo, la Nazaretano. 10 Kaj tion mi ankaŭ
faris en Jerusalem; kaj multajn el la sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis,
ricevinte de la ĉefpastroj la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado mi ilin per
voĉdono kondamnis. 11 Kaj punante ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis
devigi ilin blasfemi; kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi persekutis ilin eĉ
ĝis fremdaj urboj. 12 Por tiaj celoj vojaĝante al Damasko kun aŭtoritato kaj
komisio de la ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho reĝo, sur la vojo lumon el
la ĉielo, superantan la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ mi kaj miaj
kunvojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj falis sur la teron, mi aŭdis voĉon,
dirantan al mi en la Hebrea lingvo: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas?
estas malfacile por vi piedbati kontraŭ la pikiloj. 15 Kaj mi diris: Kiu vi
estas, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris: Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas.
16 Sed leviĝu, kaj stariĝu sur viaj piedoj; ĉar por tio mi aperis al vi, por
difini vin kiel servanton al mi kaj atestanton pri la cirkonstancoj, en kiuj
vi jam vidis min, kaj ankaŭ en kiuj mi poste aperos al vi; 17 liberigante vin
de la popolo kaj de la nacianoj, al kiuj mi vin sendas, 18 por malfermi iliajn
okulojn, ke ili sin turnu de mallumo al lumo, kaj de la aŭtoritato de Satano
al Dio, por ke ili ricevu pardonon de pekoj, kaj heredaĵon inter tiuj, kiuj
sanktiĝis per fido al mi. 19 Tial, ho reĝo Agripo, mi ne iĝis malobeema al
la ĉiela vizio; 20 sed proklamis unue al la Damaskanoj, kaj en Jerusalem,
kaj tra la tuta regiono de Judujo, kaj ankaŭ al la nacianoj, ke ili pentu kaj
sin turnu al Dio, farante farojn indajn je pento. 21 Pro ĉi tio la Judoj kaptis
min en la templo kaj celis mortigi min. 22 Ricevinte do la helpon, kiu estas
de Dio, mi staras ĝis la nuna tago, atestante al malgranduloj kaj granduloj,
dirante nenion krom tio, kion la profetoj kaj Moseo anoncis kiel venontan:
23 ke la Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la revivigado de mortintoj
proklamos lumon al la popolo kaj al la nacianoj.

24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris per laŭta voĉo: Paŭlo, vi frenezas;
multe da studado vin frenezigas. 25 Sed Paŭlo diris: Mi ne frenezas, plej
nobla Festo, sed mi malkaŝe parolas vortojn de vero kaj prudento. 26 Ĉar
tiujn aferojn tre bone scias la reĝo, al kiu mi parolas maltime; ĉar mi
konvinkiĝis, ke nenio el ĉi tio estas kaŝita for de li, ĉar ĉi tio ne estas farita
en angulo. 27 Reĝo Agripo, ĉu vi kredas la profetojn? mi ja scias, ke vi
kredas. 28 Kaj Agripo diris al Paŭlo: En mallonga tempo vi konvinkos min
fariĝi Kristano. 29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu en mallonga
aŭ en longa, ne nur vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu
tiaj, kia mi estas, krom ĉi tiuj katenoj.

30 Kaj stariĝis la reĝo kaj la provincestro kaj Bernike kaj la kunsidantoj;
31 kaj apartiĝinte, ili parolis inter si, dirante: Tiu viro faris nenion
meritantan morton aŭ katenojn. 32 Kaj Agripo diris al Festo: Tiu viro povus
esti tuj liberigita, se li ne apelacius al Cezaro.

27

1 Kaj kiam estis decidite, ke ni ŝipiru al Italujo, oni transdonis Paŭlon
kaj kelkajn aliajn malliberulojn al centestro, nomata Julio, el la Aŭgusta
kohorto. 2 Kaj enirinte en ŝipon el Adramitio, veturontan al la lokoj ĉe la

marbordo de Azio, ni ekveturis sur la maron, havante kun ni Aristarĥon,
Makedonon el Tesaloniko. 3 Kaj la sekvantan tagon ni vizitis Cidonon; kaj
Julio kondutis afable rilate Paŭlon, kaj permesis al li iri al siaj amikoj kaj
refreŝiĝi. 4 Kaj irinte de tie sur la maron, ni preterveturis sub la ŝirmo
de Kipro, ĉar la ventoj estis kontraŭaj. 5 Kaj transveturinte la maron
apud Kilikio kaj Pamfilio, ni alvenis al Mira en Likio. 6 Kaj la centestro,
trovinte tie ŝipon Aleksandrian veturontan al Italujo, enirigis nin en ĝin.
7 Kaj veturante malrapide dum multe da tagoj kaj venkinte kun malfacileco
proksime al Knido (ĉar la vento ne permesis al ni atingi ĝin), ni veturis sub
la ŝirmo de Kreto, apud Salmone; 8 kaj kun malfacileco veturinte preter la
marbordo, ni alvenis al loko, nomata Belaj Havenoj, proksime de kiu estas
la urbo Lasaja.

9 Kaj kiam pasis multe da tempo, kaj la vojaĝo jam fariĝis danĝera, ĉar
jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis ilin, 10 dirante al ili: Ho viroj, mi ekvidas,
ke la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo, ne nur de la ŝarĝo kaj de la
ŝipo, sed ankaŭ de niaj vivoj. 11 Sed la centestro atentis pli la konsilon de
la direktilisto kaj la posedanto de la ŝipo, ol la parolon de Paŭlo. 12 Kaj ĉar
la haveno ne estis sufiĉe vasta, por tie travintri, la plimulto konsilis ŝipiri
de tie, se eble ili povos atingi Fenikson, havenon de Kreto, kiu rigardas en
la direkto al la nordokcidenta kaj la sudokcidenta ventoj, por tie travintri.
13 Kaj kiam la suda vento blovis malpli forte, ili supozis, ke ili atingis sian
celon, kaj levinte la ankrojn, ili preterveturis Kreton tre proksime. 14 Sed
post mallonga tempo atakis nin el ĝi uragana vento, kiu estas nomata
Eŭrakilo; 15 kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis kontraŭstari al
la vento, ni cedis kaj estis pelataj. 16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko
de insuleto, nomata Kaŭda, ni kun granda klopodo apenaŭ povis savi la
boaton; 17 kaj suprenlevinte ĝin, oni uzis helpilojn, por subzoni la ŝipon;
kaj timante, ke ni estos ĵetataj sur la Sirtison, oni mallevis la ilaron kaj
tiel estis pelataj. 18 Kaj kiam ni estis treege premataj de la ventego, la
sekvantan tagon ili komencis elĵetadon; 19 kaj la trian tagon oni elĵetis per
siaj propraj manoj la ekipaĵon de la ŝipo. 20 Kaj kiam dum multe da tagoj
nek suno nek steloj ekbrilis sur nin, kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis
nin, fine ĉia espero pri nia savo estis forprenita. 21 Kaj kiam ili jam de
longe nenion manĝis, Paŭlo, stariĝinte meze de ili, diris: Ho viroj, vi devis
aŭskulti min, kaj ne ŝipiri el Kreto, kaj ne suferi ĉi tiun difekton kaj perdon.
22 Kaj nun mi admonas vin esti kuraĝaj; ĉar estos neniu perdo de vivo inter
vi, sed nur de la ŝipo. 23 Ĉar en tiu nokto staris apud mi anĝelo de la Dio,
kies mi estas kaj al kiu mi servas, 24 dirante: Paŭlo, ne timu; vi devas
stari antaŭ Cezaro; kaj jen Dio donacis al vi ĉiujn, kiuj marveturas kun vi.
25 Tial, viroj, kuraĝu; ĉar mi kredas al Dio, ke la afero estos tiel, kiel estas
dirite al mi. 26 Tamen ni devas esti ĵetitaj sur ian insulon.

27 Sed kiam venis la dek-kvara nokto, kaj ni estis ĉirkaŭpelataj en la
Adria maro, la maristoj eksentis ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas
al ia lando; 28 kaj sondinte, ili trovis dudek klaftojn; kaj post mallonga
interspaco ili ree sondis, kaj trovis dek kvin klaftojn. 29 Kaj timante, ke
ni falos sur malmolajn lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el la ŝiplmalantaŭo,
kaj preĝis, ke tagiĝu. 30 Kaj kiam la maristoj serĉis rimedon forkuri el la
ŝipo, kaj jam mallevis la boaton en la maron sub preteksto, ke ili demetos
ankrojn el la antaŭo, 31 Paŭlo diris al la centestro kaj la soldatoj: Se ĉi tiuj
ne restos en la ŝipo, vi ne povas saviĝi. 32 Tiam la soldatoj detranĉis la
ŝnurojn de la boato, kaj lasis ĝin defali. 33 Sed ĝis venis la tagiĝo, Paŭlo

petis ĉiujn, ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li diris: La nuna tago estas la
dek-kvara, en kiu vi daŭre atendas kaj fastadas, preninte nenion. 34 Tial mi
petas vin preni nutraĵon, ĉar ĉi tio koncernas vian savon; ĉar eĉ unu haro
ne pereos el la kapo al vi ĉiuj. 35 Kaj dirinte tion kaj preninte panon, li donis
dankon al Dio antaŭ ĉiuj; kaj dispeciginte ĝin, li komencis manĝi. 36 Tiam
ili ĉiuj kuraĝiĝis, kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon. 37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo
estis ducent sepdek ses animoj. 38 Kaj manĝinte ĝissate, ili malpezigis la
ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron. 39 Kaj kiam plene tagiĝis, ili ne
rekonis la landon; sed ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili konsiliĝis
inter si, ĉu ili povos surpeli sur ĝin la ŝipon. 40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili
lasis ilin en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn de la direktiloj; kaj
suprenlevinte la antaŭvelon kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo.
41 Sed trafinte lokon, kie du marmovoj sin renkontas, ili surterigis la ŝipon;
kaj la antaŭo fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la malantaŭo rompiĝis
de la forto de la ondoj. 42 Kaj fariĝis intenco ĉe la soldatoj mortigi la
malliberulojn, por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru. 43 Sed la centestro,
dezirante savi Paŭlon, malhelpis ilin de tiu decido, kaj ordonis, ke tiuj, kiuj
povas naĝi, forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero; 44 kaj ke la ceteraj sin savu,
jen sur tabuloj, jen sur diversaj objektoj el la ŝipo. Kaj tiamaniere ĉiuj
saviĝis sur la teron.

28

1 Kaj kiam ni saviĝis, tiam ni sciiĝis, ke la insulo estas nomata Melita.
2 Kaj la barbaroj montris al ni neordinaran bonecon; ĉar ili ekbruligis
fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro la tiama pluvo kaj pro la malvarmeco.
3 Sed kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj metis ĝin sur la fajron,
vipuro, elveninte de la varmo, alkroĉiĝis al lia mano. 4 Kaj kiam la barbaroj
vidis la beston pendantan de lia mano, ili diris unu al alia: Sendube ĉi tiu
viro estas mortiginto, al kiu, kvankam li saviĝis de la maro, tamen Justeco
ne permesas vivi. 5 Sed li forskuis la beston en la fajron, kaj ne suferis
malbonon. 6 Sed ili atendis, ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta; sed longe
atendinte, kaj vidinte, ke nenia malbono okazas al li, ili ŝanĝis sian opinion,
kaj diris, ke li estas dio.

7 Proksime de tiu loko estis bieno, apartenanta al la estro de la insulo; lia
nomo estis Publio; li akceptis nin kaj amike gastigis nin tri tagojn. 8 Kaj la
patro de Publio kuŝis malsana de febro kaj disenterio; al li Paŭlo eniris, kaj
preĝis, kaj, metinte la manojn sur lin, sanigis lin. 9 Kaj post tiu faro, ankaŭ
ceteraj insulanoj, kiuj havis malsanojn, venis kaj estis sanigitaj; 10 ĉi tiuj
ankaŭ honoris nin per multaj honoroj; kaj kiam ni ekveturis, ili surŝipigis
ĉion, kion ni bezonis.

11 Kaj post tri monatoj ni ekveturis en ŝipo Aleksandria, kiu travintris ĉe
la insulo; kaj ĝia insigno estis la Ĝemeloj. 12 Kaj albordiĝinte ĉe Sirakuso,
ni restis tie tri tagojn. 13 Kaj de tie ni ĉirkaŭiris kaj alvenis en Region; kaj
post unu tago ekblovis suda vento, kaj la duan tagon ni venis al Puteoli,
14 kie ni trovis fratojn kaj estis petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni
vojaĝis al Romo. 15 Kaj de tie la fratoj, aŭdinte pri ni, venis al ni renkonte
ĝis la Vendejo de Apio kaj la Tri Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo dankis
Dion, kaj kuraĝiĝis.

16 Kaj kiam ni eniris en Romon, al Paŭlo estis permesate loĝi sola kun la
soldato, kiu lin gardis.

17 Kaj post tri tagoj, li kunvokis tiujn, kiuj estis eminentuloj inter la
Judoj; kaj kiam ili kunvenis, li diris al ili: Fratoj, kvankam mi faris nenion
kontraŭ la popolo nek kontraŭ la moroj de niaj patroj, tamen mi estis
transdonita kiel malliberulo el Jerusalem en la manojn de la Romanoj,
18 kiuj, ekzamenінte min, volis liberigi min, ĉar en mi estis nenio meritanta
morton. 19 Sed kiam la Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis devigata apelacii
al Cezaro; ne kvazaŭ mi havis ion, pri kio akuzi mian nacion. 20 Pro tio do
mi petis vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la espero de Izrael mi portas
ĉi tiun katenon. 21 Kaj ili diris al li: Ni ne ricevis el Judujo leterojn pri vi,
kaj neniu el la fratoj, alveninte, raportis aŭ parolis pri vi ion malbonan.
22 Sed ni deziras aŭdi de vi, kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni scias, ke
ĉie oni kontraŭparolas al ĝi.

23 Kaj difininte tagon por li, ili grandnombre venis al li en lian loĝejon;
kaj li faris al ili klarigon, atestante la regnon de Dio, kaj penante konvinki
ilin pri Jesuo, el la leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de mateno ĝis vespero.
24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj ne kredis. 25 Kaj ne konsentante
inter si, ili foriris, post kiam Paŭlo parolis unu vorton: Bone parolis la
Sankta Spirito per la profeto Jesaja al viaj patroj, 26 dirante:
Iru al tiu popolo, kaj diru:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos;
27 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj por ke ili ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj por ke ili ne komprenu per sia koro,
Kaj por ke ili ne konvertiĝu,
Kaj por ke Mi ne sanigu ilin.

28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu savado de Dio estas sendata al la nacianoj,
kaj ili aŭskultos. 29 Kaj kiam li diris tion, la Judoj foriris, havante inter si
multe da disputado.

30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn,
kiuj eniris al li, 31 predikante la regnon de Dio, kaj instruante la aferojn pri
la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena maltimo, malhelpate de neniu.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA ROMANOJ

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo vokita, apartigita al la
evangelio de Dio, 2 kiun Li promesis antaŭe per Siaj profetoj en la sanktaj
skriboj, 3 pri Sia Filo, kiu naskiĝis el la idaro de David laŭ la karno, 4 la
difinita Filo de Dio en potenco laŭ la Spirito de sankteco per la releviĝo
de la mortintoj — Jesuo Kristo, nia Sinjoro, 5 per kiu ni ricevis gracon kaj
apostolecon por obeemo de fido ĉe ĉiuj nacioj pro lia nomo, 6 inter kiuj
estas ankaŭ vi, vokitaj de Jesuo Kristo; 7 al ĉiuj, kiuj estas en Romo, amataj
de Dio, vokitaj sanktuloj: Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo.

8 Unue mi dankas al mia Dio per Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via fido
estas proklamata tra la tuta mondo. 9 Ĉar mia atestanto estas Dio, kiun mi
servas en mia spirito en la evangelio de Lia Filo, ke mi senĉese memorigas
pri vi en miaj preĝoj, 10 ĉiam petante, ke iel al mi jam fine prosperos veni
al vi per la volo de Dio. 11 Ĉar mi sopiras vin vidi, por ke mi transdonu al
vi ian spiritan donacon, por ke vi estu firmigitaj; 12 tio estas, por ke estu
inter ni reciproka kuraĝigo, per la komuna fido, egale via kaj mia. 13 Kaj
mi ne volas, ke vi nesciu, fratoj, ke ofte mi celis veni al vi (sed mi estas
malhelpita ĝis nun), por ke mi havu iom da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe la
aliaj nacioj. 14 Mi estas ŝuldanto al Grekoj kaj al Barbaroj, al saĝuloj kaj al
senprudentuloj. 15 Tial laŭ mia eblo mi estas fervora prediki la evangelion
ankaŭ al vi, kiuj estas en Romo. 16 Ĉar mi ne hontas pri la evangelio; ĉar
ĝi estas la potenco de Dio al savo por ĉiu, kiu kredas, al la Judoj unue, kaj
ankaŭ al la Grekoj. 17 Ĉar la justeco de Dio malkaŝiĝas en ĝi de fido al fido,
kiel estas skribite: La virtulo vivos per sia fideleco.

18 Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj
maljusteco de homoj, kiuj tenas la veron en maljusteco; 19 ĉar la scio pri Dio
estas elmontrita ĉe ili, ĉar Dio elmontris ĝin al ili. 20 Ĉar Liaj nevideblaj ecoj
de post la kreado de la mondo fariĝas videblaj, sentate per Liaj faritaĵoj,
nome, Lia eterna potenco kaj dieco; tial al ili mankas defenda pledo; 21 ĉar
konante Dion, ili ne gloris Lin kiel Dion, nek estis dankemaj, sed vaniĝis
per diskutadoj, kaj ilia sensaĝa koro mallumiĝis. 22 Pretendante esti saĝaj,
ili malsaĝiĝis, 23 kaj ŝanĝis la gloron de la senmorta Dio en bildon de morta
homo kaj de birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.

24 Tial Dio fordonis ilin al la voluptoj de iliaj koroj, al malpureco, por
ke iliaj korpoj malhonoriĝu inter ili mem; 25 kiuj ŝanĝis la veron de Dio
en mensogon, kaj adoris kaj servis la kreitaĵojn prefere ol la Kreinton, kiu
estas eterne benata. Amen.

26 Tial Dio fordonis ilin al malhonoraj pasioj; ĉar iliaj virinoj ŝanĝis
la naturan uzadon en kontraŭnaturan; 27 kaj tiel same ankaŭ la viroj,
forlasante la naturan uzadon de la virino, brulis en sia volupto unu al
alia, kaj viroj kun viroj faris hontindaĵon kaj ricevis en si mem la taŭgan
rekompencon de sia malvirto.

28 Kaj ĉar ili malŝatis teni Dion en sia konado, Dio fordonis ilin al
malaprobinda menso, por ke ili faru nedecaĵojn; 29 plenigite de ĉia
maljusteco, malvirteco, avideco, malboneco; plenaj de envio, mortigo,

malpaco, ruzo, malico; flustrantaj, [30] kalumniantaj, Dimalamantaj, insul-
tantaj, arogantaj, fanfaronemaj, elpensantaj malbonaĵojn, malobeemaj al
gepatroj, [31] senprudentaj, nefidindaj, neparencamaj, senkompataj; [32] kiuj,
sciante pri la juĝo de Dio, ke la farantoj de tiaj agoj meritas morton, ne nur
mem faras ilin, sed ankaŭ konsentas al la farantoj de ili.

2

[1] Sekve, vi estas nedefendebla, ho ĉiu homo juĝanta; ĉar dum vi juĝas
alian, vi kondamnas vin mem, ĉar vi, la juĝanto, faradas la samajn agojn.
[2] Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ vero kontraŭ tiuj, kiuj faradas
tiajn agojn. [3] Kaj ĉu vi kalkulas, ho homo, kiu juĝas la farantojn de tiaj agoj
kaj faras la samajn, ke vi evitos la juĝon de Dio? [4] Aŭ ĉu vi malestimas la
riĉecon de Lia boneco kaj toleremeco kaj pacienco, ne sciante, ke la boneco
de Dio alkondukas vin al pento? [5] sed laŭ via obstineco kaj senpenta koro
vi amasigas por vi koleron en la tago de kolero kaj malkaŝigo de la justa
juĝo de Dio, [6] kiu redonos al ĉiu homo laŭ liaj faroj; [7] al tiuj, kiuj per
pacienco en bonfarado celas al gloro kaj honoro kaj senmorteco, eternan
vivon; [8] sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne obeas al la vero, sed obeas
al maljusteco, koleron kaj indignon, [9] aflikton kaj maltrankvilon, sur ĉiun
animon de homo, kiu faras malbonon, de Judo unue kaj de Greko; [10] sed
gloron kaj honoron kaj pacon al ĉiu, kiu faras bonon, al Judo unue kaj al
Greko; [11] ĉar ne estas personfavorado ĉe Dio. [12] Ĉar ĉiu, kiu pekis sen leĝo,
ankaŭ pereos sen leĝo; kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata per leĝo;
[13] ĉar ne la aŭskultantoj de leĝo estos justaj antaŭ Dio, sed la plenumantoj
de leĝo estos pravigitaj [14] ĉar kiam la nacianoj, kiuj ne havas la leĝon,
faras nature la aferojn de la leĝo, ĉi tiuj, ne havante leĝon, estas leĝo por
si mem; [15] kiuj elmontras la faradon de la leĝo skribita en iliaj koroj, kiam
ilia konscienco kunatestas, kaj iliaj rezonadoj inter si akuzas aŭ defendas
ilin.) [16] en la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn de homoj, laŭ mia evangelio,
per Jesuo Kristo.

[17] Sed se vi estas nomata Judo, kaj apogas vin sur la leĝon, kaj fieras
pri Dio, [18] kaj konas Lian volon, kaj aprobas la aprobindaĵojn, kaj estas
instruita el la leĝo, [19] kaj estas konvinkita, ke vi mem estas gvidanto por
la blinduloj, lumo por tiuj, kiuj estas en mallumo, [20] edukanto por la
senprudentuloj, instruanto por infanoj, havante en la leĝo la formon de
la scio kaj la vero; [21] vi, kiu instruas alian, ĉu vi ne instruas vin mem?
vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi ŝtelas? [22] vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi
adultas? vi, kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas templojn? [23] vi, kiu fieras
pri la leĝo, ĉu vi malhonoras Dion per via transpaŝo de la leĝo? [24] Ĉar pro
vi, la nomo de Dio estas blasfemata inter la nacianoj, kiel estas skribite.
[25] Ĉar cirkumcido vere utilas, se vi estas faranto de la leĝo; sed se vi
estas pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido fariĝas necirkumcido. [26] Se
do necirkumcidulo plenumas la ordonojn de la leĝo, ĉu lia necirkumcido
ne kalkuliĝos kiel cirkumcido? [27] kaj ĉu la laŭnatura necirkumcidulo,
se li plenumas la leĝon, ne juĝos vin, kiu kun la skribo kaj cirkumcido
transpaŝas la leĝon? [28] Ĉar Judo estas ne tiu, kiu estas ekstere tia, kaj
cirkumcido estas ne tio, kio estas tia ekstere en la karno; [29] sed Judo estas
tiu, kiu estas interne tia, kaj cirkumcido estas en la koro, laŭ la spirito, ne
laŭ la litero, kies laŭdo estas ne de homoj, sed de Dio.

3

1 Kia do estas la supereco de la Judoj? aŭ kia estas la utilo de cirkumcido?
2 Multa en ĉiu rilato: unue, ke al ili estis konfiditaj la orakoloj de Dio. 3 Ĉu
do estas grave, se kelkaj ne fidis? ĉu ilia senfideco vantigos la fidelecon de
Dio? 4 Nepre ne! Dio montriĝu vera, sed ĉiu homo mensoganto, kiel estas
skribite:
Ke Vi estu justa en Via vorto
Kaj pura en Via juĝo.

5 Sed se nia maljusteco rekomendas la justecon de Dio, kion ni diros? Ĉu
maljusta estas Dio, kiu alportas koleron? (Mi parolas kiel homo.) 6 Nepre
ne! ĉar kiel Dio juĝus la mondon? 7 Ĉar se la vero de Dio per mia mensogo
abundis al Lia gloro, kial mi estas ankoraŭ juĝata, kiel pekinto? 8 kaj kial ne
(kiel ni estas kalumniataj, kaj kelkaj asertas, ke ni diras): Ni faru malbonon,
por ke venu bono? ilia kondamno estas justa.

9 Kio do? ĉu ni nin senkulpigas? Tute ne: ĉar ni jam akuzis egale Judojn
kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko; 10 kiel estas skribite:
Ne ekzistas justulo, ne eĉ unu;
11 Ne ekzistas prudentulo,
Ne ekzistas iu, kiu serĉas Dion;
12 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj senutiliĝis;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon, ne eĉ unu;
13 Malfermita tombo estas ilia gorĝo;
Per sia lango ili hipokritis;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj;
14 Ilia buŝo estas plena de malbenado kaj malico;
15 Iliaj piedoj rapidas, por verŝi sangon;
16 Ruinigo kaj pereigo estas sur iliaj vojoj;
17 Kaj vojon de paco ili ne konas;
18 Antaŭ iliaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.

19 Sed ni scias, ke ĉion ajn, kion la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj, kiuj estas
sub la leĝo; ke ĉiu buŝo fermiĝu, kaj ke la tuta mondo submetiĝu sub la
juĝon de Dio; 20 ĉar per la faroj de la leĝo neniu karno praviĝos antaŭ Li;
ĉar per la leĝo venas konscio pri peko. 21 Sed nun, ekster la leĝo, justeco
de Dio montriĝis, atestata per la leĝo kaj la profetoj; 22 nome, la justeco de
Dio, per fido al Jesuo Kristo, por ĉiuj kredantoj, ĉar ne ekzistas diferencigo;
23 ĉar ĉiuj pekis kaj maltrafis la gloron de Dio; 24 pravigite donace de Lia
graco, per la elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo; 25 kiun Dio antaŭdifinis
kiel repacigilon per fido en lia sango, por la elmontrado de Sia justeco per
la pardono de la pekoj, antaŭe faritaj laŭ la toleremeco de Dio; 26 por la
elmontrado de Lia justeco en la nuna tempo, kaj ke Li estas mem justa,
kaj estas la praviganto de tiu, kiu havas fidon en Jesuo. 27 Kie do estas
la fanfaronado? Ĝi estas esceptita. Per kia leĝo? de faroj? Ne; sed per
la leĝo de fido. 28 Ni do konkludas, ke homo praviĝas per fido, ekster la
faroj de la leĝo. 29 Ĉu Dio estas nur Dio de la Judoj? ĉu ne ankaŭ de la
nacianoj? Jes, ankaŭ de la nacianoj; 30 ĉar Dio estas unu, kaj Li pravigos
la cirkumcidularon pro fido kaj la necirkumcidularon per fido. 31 Ĉu ni do
per fido vantigas la leĝon? Nepre ne! sed ni firmigas la leĝon.

4

1 Kion do, ni diros, trovis Abraham, nia praavo laŭ la karno? 2 Ĉar se
Abraham praviĝis per faroj, li havas ion, pri kio fieri, sed ne antaŭ Dio.
3 Ĉar kion diras la Skribo? Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita
al li kiel virto. 4 Al tiu, kiu laboras, la salajro estas kalkulata ne kiel favoro,
sed kiel ŝuldo. 5 Sed al tiu, kiu ne laboras, sed kredas al Tiu, kiu pravigas
la malpiulon, lia fido estas kalkulata kiel virto. 6 Kiel David ankaŭ pridiras
la feliĉon de la homo, al kiu Dio kalkulas virton ekster faroj, 7 dirante:
Feliĉaj estas tiuj, kies krimoj estas pardonitaj,
Kies pekoj estas kovritaj.
8 Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon.

9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la cirkumcidularo, aŭ al la necirkum-
cidularo ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al Abraham la fido estis kalkulita kiel
virto. 10 Kiel do ĝi estis kalkulita? kiam li estis en cirkumcido, aŭ en
necirkumcido? Ne en cirkumcido, sed en necirkumcido; 11 kaj li ricevis la
signon de cirkumcido, kiel sigelon de la virto de la fido, kiu ekzistis en lia
necirkumcido; por ke li estu la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ en necirkumcido
kredas, por ke virto estu kalkulata al ili; 12 kaj la patro de cirkumcido al tiuj,
kiuj ne nur estas anoj de la cirkumcido, sed kiuj ankaŭ sekvas la paŝojn de
tiu fido, kiun nia patro Abraham havis dum sia necirkumcido. 13 Ĉar ne per
la leĝo fariĝis la promeso al Abraham aŭ al lia idaro, ke li estos heredanto
de la mondo, sed per la virto el fido. 14 Ĉar se tiuj, kiuj estas laŭ la leĝo,
estas heredantoj, la fido nuliĝis, kaj la promeso vantiĝis; 15 ĉar la leĝo
elfaras koleron; sed kie ne ekzistas leĝo, tie ankaŭ ne ekzistas transpaŝo.
16 Ĝi do estas el fido por tio, ke ĝi estu laŭ graco; por ke la promeso estu
firma al la tuta idaro, ne nur al tiu, kiu estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu,
kiu estas el la fido de Abraham, kiu estas la patro de ni ĉiuj 17 (kiel estas
skribite: Mi faris vin patro de multe da popoloj) antaŭ Tiu, al kiu li kredis,
nome Dio, kiu vivigas la mortintojn, kaj vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ
ili ekzistus. 18 Li ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu patro de
multe da popoloj, laŭ la diritaĵo: Tiel estos via idaro. 19 Kaj ne senfortigite
en fido, li pripensis sian propran korpon jam pereintan (estante preskaŭ
centjara), kaj la senvivecon de la utero de Sara; 20 tamen pri la promeso de
Dio li ne ŝanceliĝis en nekredemo, sed fortiĝis per fido, donante la gloron
al Dio, 21 kaj plene certigite, ke tion, kion Li promesis, Li povas ankaŭ fari.
22 Tial ĝi estis kalkulita al li kiel virto. 23 Kaj ne por li sola estis skribite, ke
ĝi estis kalkulita al li; 24 sed ankaŭ por ni, al kiuj ĝi estos kalkulata, kaj kiuj
kredas al Tiu, kiu levis el la mortintoj Jesuon, nian Sinjoron, 25 kiu estis
transdonita pro niaj pekoj kaj estis relevita por nia pravigo.

5

1 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun Dio per nia Sinjoro Jesuo
Kristo, 2 per kiu ankaŭ ni ricevis enkondukon per fido en ĉi tiun gracon,
en kiu ni staras; kaj ni ĝoju pro espero de la gloro de Dio. 3 Kaj krome ni
ĝoju ankaŭ pro la afliktoj, sciante, ke aflikto faras paciencon; 4 kaj pacienco
provitecon, kaj proviteco esperon; 5 kaj la espero ne hontigas, ĉar la amo
de Dio estas verŝita en niajn korojn per la Sankta Spirito, donita al ni.
6 Ĉar kiam ni ankoraŭ estis senfortaj, tiam Kristo ĝustatempe mortis pro
malpiuloj. 7 Ĉar apenaŭ pro justulo iu mortus; ĉar pro bonulo eble iu
kuraĝus morti. 8 Sed Dio rekomendas al ni Sian amon en tio, ke dum

ni ankoraŭ estis pekuloj, Kristo mortis por ni. [9] Des plimulte do ni, jam
pravigite per lia sango, estos per li savitaj el la kolero. [10] Ĉar se ni, estante
malamikoj, estas repacigitaj kun Dio per la morto de Lia Filo, des plimulte,
repacigite, ni estos savitaj per lia vivo; [11] kaj krom tio ni fieras ankaŭ en
Dio pro nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni jam ricevis la repacigon.
[12] Pro tio, kiel per unu homo peko eniris en la mondon, kaj morto per
peko, kaj tiel morto atingis ĉiujn homojn pro tio, ke ĉiuj pekis; [13] ĉar ĝis la
leĝo peko estis en la mondo, sed peko ne estas alkalkulata, kiam ne ekzistas
leĝo. [14] Sed morto reĝis de post Adam ĝis Moseo, eĉ super tiuj, kiuj ne pekis
simile al la transpaŝo de Adam, kiu estis la tipo de la venonto. [15] Sed ne kia
la eraro, tia estas la donaco. Ĉar se per la eraro de unu mortis la multaj, des
plimulte abundis al la multaj la graco de Dio kaj la donaco per la graco de
la unu homo Jesuo Kristo. [16] Kaj la donaco ne estis laŭ la unu pekinta; ĉar
la juĝo venis el unu ĝis kondamno, sed la donaco venis el multaj eraroj
ĝis pravigo. [17] Ĉar se, per la eraro de la unu, morto reĝis per unu, des
plimulte reĝos en vivo per la unu Jesuo Kristo tiuj, kiuj ricevis abundon
de la graco kaj de la donaco de justeco. [18] Tial, kiel per unu eraro venis
juĝo al ĉiuj homoj ĝis kondamno, tiel same per unu justaĵo venis la donaco
al ĉiuj homoj ĝis la pravigo de vivo. [19] Ĉar kiel per la malobeo de unu la
multaj fariĝis pekuloj, tiel per la obeo de unu la multaj fariĝos justaj. [20] Kaj
la leĝo eniris, por ke la eraro plimultiĝu; sed kie peko plimultiĝis, graco
multe pli superabundis, [21] por ke tiel same, kiel la peko reĝis en morto, la
graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo Kristo, nia Sinjoro.

6

[1] Kion do ni diru? Ĉu ni restu en peko, por ke graco abundu? [2] Nepre
ne! Ĉu ni, kiuj mortis al peko, ankoraŭ vivus en ĝi? [3] Ĉu vi ne scias, ke
ni ĉiuj, kiuj baptiĝis al Jesuo Kristo, baptiĝis al lia morto? [4] Ni do estas
entombigitaj kun li per bapto al morto, por ke, kiel Kristo estas levita el
la mortintoj per la gloro de la Patro, tiel same ni ankaŭ iradu en noveco
de vivo. [5] Ĉar se ni jam kuniĝis al la simileco de lia morto, ni tiel same
kuniĝos al la simileco de lia releviĝo, [6] sciante, ke nia malnova homo estas
kun li krucumita, por ke la korpo de peko estu neniigita, por ke ni jam ne
estu sklavoj al peko; [7] ĉar tiu, kiu mortis, estas pravigita pri peko. [8] Sed
se ni mortis kun Kristo, ni kredas, ke ni ankaŭ vivos kun li; [9] sciante, ke
Kristo, levite el la mortintoj, ne plu mortas; la morto ne plu lin regas. [10] Ĉar
mortante, li mortis al peko unufoje por ĉiam; sed vivante, li vivas al Dio.
[11] Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko, sed vivantoj al Dio en Kristo
Jesuo.
[12] Tial peko ne reĝu en via morta korpo tiel, ke vi obeu al ĝiaj deziroj;
[13] ankaŭ ne prezentu viajn membrojn iloj de maljusteco al peko, sed
prezentu vin al Dio vivantoj el la mortintoj, kaj viajn membrojn iloj de
justeco por Dio. [14] Ĉar peko ne regos vin, ĉar vi estas ne sub la leĝo, sed
sub graco.
[15] Kio do? ĉu ni peku, pro tio, ke ni estas ne sub leĝo, sed sub graco?
Nepre ne! [16] Ĉu vi ne scias, ke kiam vi vin prezentas, kiel sklavoj al iu por
obeado, vi estas sklavoj de tiu, al kiu vi obeas, ĉu de peko por morto, aŭ
de obeemeco por justeco? [17] Sed danko estu al Dio, ke kvankam vi estis la
sklavoj de peko, vi tamen fariĝis kore obeemaj al tiu tipo de instruado, al
kiu vi estas kondukitaj; [18] kaj liberigite el peko, vi sklaviĝis al justeco. [19] Mi

parolas home pro la malforteco de via karno; ĉar kiel vi prezentis viajn
membrojn sklavoj al malpureco kaj al maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun
prezentu viajn membrojn sklavoj al justeco ĝis sanktigo. 20 Ĉar kiam vi
estis sklavoj de peko, vi estis liberaj de justeco. 21 Kian frukton do vi havis
tiam el tio, pri kio vi nun hontas? ĉar la fino de tio estas morto. 22 Sed nun,
liberigite el peko, kaj sklaviĝinte al Dio, vi havas vian frukton ĝis sanktiĝo,
kaj por fino eternan vivon. 23 Ĉar la salajro de peko estas morto; sed la
donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.

7

1 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas al konantoj de la leĝo), ke la
leĝo regas la homon tiel longe, kiel li vivas? 2 Ĉar la edzinigita virino estas
leĝe alligita al sia edzo dum lia vivo; sed se la edzo mortas, ŝi liberiĝas el
la leĝo de la edzo. 3 Se do, dum la edzo vivas, ŝi kuniĝas kun alia viro, ŝi
estos nomata adultulino; sed se la edzo mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj
ne estas adultulino, kvankam kuniĝinte kun alia viro. 4 Tiel, miaj fratoj, vi
same mortis al la leĝo per la korpo de Kristo, por kuniĝi kun alia, nome
kun tiu, kiu leviĝis el la mortintoj, por ke ni donu frukton al Dio. 5 Ĉar
dum ni estis en karno, la laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo, energiis en
niaj membroj, por doni frukton al morto. 6 Sed ni jam liberiĝis el la leĝo,
mortinte rilate tion, en kio ni estis tenataj, por ke ni servu en noveco de
spirito, kaj ne en malnoveco de litero.

7 Kion do ni diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen mi ne konus
pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne konus deziron, se la leĝo ne dirus:
Ne deziru; 8 sed la peko, trovante pretekston, estigis en mi per la ordono
ĉian deziremon, ĉar ekster leĝo la peko estas senviva. 9 Kaj iam mi vivadis
ekster la leĝo; sed kiam la ordono venis, la peko viviĝis, kaj mi mortis;
10 kaj tiun ordonon, kiu estas por vivo, mi trovis por morto; 11 ĉar la peko,
trovinte pretekston, per la ordono min trompis, kaj per ĝi min mortigis.
12 Tiel la leĝo estas sankta, kaj la ordono estas sankta kaj justa kaj bona.
13 Ĉu do tio, kio estas bona, fariĝis morto por mi? Nepre ne! Sed la peko,
por ke ĝi montriĝu peko, estigante morton en mi per la bono — por ke
per la ordono la peko fariĝu treege peka. 14 Ĉar ni scias, ke la leĝo estas
spirita; sed mi estas karna, vendite sub pekon. 15 Ĉar mi ne havas certecon
pri tio, kion mi faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas; sed kion mi
malamas, tion mi faras. 16 Sed se mi faras tion, kion mi ne volas fari, mi
konsentas al la leĝo, ke ĝi estas bona. 17 La faranto do estas jam ne mi, sed
la peko, loĝanta en mi. 18 Ĉar mi scias, ke en mi (tio estas, en mia karno)
bono ne loĝas; ĉar ĉe mi estas la volo, sed ne la elfaro de la bono. 19 Ĉar la
bonon, kiun mi volas fari, mi ne faras; sed la malbonon, kiun mi ne volas
fari, mi faradas. 20 Sed se mi faras tion, kion mi ne volas fari, faras ĝin jam
ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. 21 Mi do trovas leĝon, ke kiam mi volas
fari bonon, la malbono estas ĉe mi. 22 Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ
la interna homo; 23 sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj, militantan
kontraŭ la leĝo de mia menso, kaj forkaptantan min sub la leĝon de la peko,
kiu estas en miaj membroj. 24 Ho ve, mi malfeliĉulo! kiu min liberigos el
la korpo de ĉi tiu morto? 25 Danko estu al Dio, per Jesuo Kristo, nia Sinjoro.
Per la menso do mi mem servas al la leĝo de Dio, sed per la karno al la
leĝo de peko.

8

1 Ekzistas do jam nenia kondamno kontraŭ tiuj, kiuj estas en Kristo Jesuo.
2 Ĉar la leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo liberigis min de la leĝo
de peko kaj morto. 3 Ĉar kiam la leĝo troviĝis nekapabla pro tio, ke ĝi
estis malforta pro la karno, Dio, sendante Sian propran Filon en simileco
de peka karno kaj pro peko, kondamnis la pekadon en la karno; 4 por ke
la postulo de la leĝo plenumiĝu en ni, kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ
la spirito. 5 Ĉar kiuj estas laŭ la karno, tiuj sin interesas pri la aferoj de
la karno; sed kiuj estas laŭ la spirito, pri la aferoj de la spirito. 6 Ĉar la
intereso de la karno estas morto, sed la intereso de la spirito estas vivo
kaj paco; 7 ĉar la intereso de la karno estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar
ĝi ne obeas al la leĝo de Dio, kaj ĝi ja ne povas obei; 8 kaj tiuj, kiuj estas
en la karno, ne povas plaĉi al Dio. 9 Sed vi estas ne en la karno, sed en la
spirito, se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed se iu ne havas la Spiriton
de Kristo, tiu ne estas lia. 10 Kaj se Kristo estas en vi, la korpo malvivas
pro peko, sed la spirito estas vivo pro justeco. 11 Kaj se la Spirito de Tiu,
kiu levis Jesuon el la mortintoj, loĝas en vi, tiam la Levinto de Kristo Jesuo
el la mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per Sia Spirito, loĝanta en
vi.

12 Tial do, fratoj, ni estas ŝuldantoj, ne al la karno, por vivi laŭ la karno;
13 ĉar se vi vivas laŭ la karno, vi mortos; sed se per la spirito vi malvivigas
la farojn de la korpo, vi vivos. 14 Ĉar ĉiuj, kiuj estas kondukataj de la Spirito
de Dio, estas filoj de Dio. 15 Ĉar vi ne ricevis la spiriton de sklaveco denove
al timo; sed vi ricevis la spiriton de adopto, per kiu ni krias: Aba, Patro.
16 La Spirito mem kunatestas kun nia spirito, ke ni estas idoj de Dio; 17 kaj
se idoj, tial heredantoj, heredantoj de Dio, kunheredantoj kun Kristo, se
vere ni suferas kun li, por ke ni estu glorataj kun li.

18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de la nuna tempo ne indas komparon kun
la gloro, kiu estas malkaŝota al ni. 19 Ĉar la fervora sopiro de la kreitaro
atendas la malkaŝon de la filoj de Dio. 20 Ĉar la kreitaro subiĝis sub la
vanecon, ne volonte, sed, pro la subiganto, kun espero, 21 ke la kreitaro
mem ankaŭ liberiĝos el la sklaveco de pereo en la liberecon de la gloro
de la idoj de Dio. 22 Ĉar ni scias, ke la tuta kreitaro kune ĝemas kaj
naskodoloras ĝis nun. 23 Kaj krom tio, ni mem, kiuj havas la unuaaĵon
de la Spirito, ĝemas en ni, atendante nian adopton, nome la elaĉeton de
nia korpo. 24 Ĉar per espero ni estas savitaj; sed la espero, kiu estas vidata,
ne estas espero; ĉar kiu esperas al tio, kion li vidas? 25 Sed, se ni esperas
al tio, kion ni ne vidas, tiam ni ĝin atendas pacience.

26 Kaj tiel same la Spirito ankaŭ helpas nian malfortecon; ĉar ni ne
scias, kiel preĝi dece, sed la Spirito mem propetadas por ni per ĝemoj
neeldireblaj; 27 kaj Tiu, kiu esploras la korojn, scias, kio estas la penso de
la Spirito, ĉar li propetadas por la sanktuloj laŭ la volo de Dio. 28 Kaj ni
scias, ke por tiuj, kiuj amas Dion, por tiuj, kiuj estas vokitaj laŭ Lia intenco,
ĉio kunlaboras al bono. 29 Ĉar kiujn Li antaŭkonis, tiujn Li antaŭdifinis
kiel konformajn al la bildo de Lia Filo, por ke ĉi tiu estu la unuenaskita
inter multaj fratoj; 30 kaj kiujn Li antaŭdifinis, tiujn Li ankaŭ vokis; kaj
kiujn Li vokis, tiujn Li ankaŭ justigis; kaj kiujn Li justigis, tiujn Li ankaŭ
gloris.

31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ ni?
32 Ĉu Tiu, kiu ne indulgis Sian propran Filon, sed fordonis lin por ni ĉiuj, ne
donos al ni libere ĉion kun li? 33 Kiu akuzos la elektitojn de Dio? Dio estas
la justiganto; 34 kiu estas la kondamnanto? Kristo estas tiu, kiu mortis, sed
leviĝis el la mortintoj, kiu estas dekstre de Dio, kaj ankaŭ propetadas por
ni. 35 Kiu apartigos nin de la amo de Kristo? ĉu aflikto, aŭ turmento, aŭ
persekutado, aŭ malsato, aŭ nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo? 36 Kiel estas
skribite:

Pro Vi ni estas mortigataj ĉiutage;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.

37 Sed en ĉio tio ni supervenkas per tiu, kiu nin amis. 38 Ĉar mi
konvinkiĝis, ke nek morto, nek vivo, nek anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek
estantaĵoj, nek estontaĵoj, nek potencoj, 39 nek alteco, nek profundeco, nek
iu alia kreitaĵo povos apartigi nin de la amo de Dio, kiu estas en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.

9

1 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas, kaj mia konscienco atestas
kun mi per la Sankta Spirito, 2 ke mi havas grandan malĝojon kaj senĉesan
doloron en la koro. 3 Ĉar mi volus, ke mi estu anatemita for de Kristo por
miaj fratoj, miaj parencoj laŭ la karno; 4 kiuj estas Izraelidoj, kies estas
la adopto kaj la gloro kaj la interligoj kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la
promesoj; 5 kies estas la patroj, kaj el kiuj laŭ la karno estas Kristo, kiu
estas super ĉiuj, Dio benata eterne. Amen. 6 Sed la afero ne estas, kvazaŭ
la vorto de Dio estus neniiĝinta. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael, kiuj estas el Izrael;
7 nek, ĉar ili estas idoj de Abraham, ĉiuj estas filoj, sed: Per Isaak oni nomos
vian idaron. 8 Tio estas, ne la filoj de la karno estas la filoj de Dio, sed la
filoj de la promeso estas rigardataj kiel idaro. 9 Ĉar jen estas la vorto de
promeso: En la sama jartempo Mi venos, kaj estos filo ĉe Sara. 10 Kaj plue,
kiam Rebeka ankaŭ gravediĝis per unu, nia patro Isaak 11 (ĉar la infanoj
ankoraŭ ne naskiĝis, nek faris ion bonan aŭ malbonan, por ke la intenco
de Dio restu laŭ elekto, ne pro faroj, sed pro la alvokanto), 12 estis dirite al
ŝi: La pli granda servos la malpli grandan. 13 Kiel estas skribite: Mi ekamis
Jakobon, sed Esavon Mi malamis.

14 Kion do ni diru? Ĉu estas maljusteco ĉe Dio? Nepre ne! 15 Ĉar Li diris
al Moseo: Mi favorkoros tiun, kiun Mi favorkoros, kaj Mi kompatos tiun,
kiun Mi kompatos. 16 Tial do tio apartenas ne al tiu, kiu volas, nek al tiu,
kiu kuras, sed al Dio, kiu kompatas. 17 Ĉar la Skribo diras al Faraono: Nur
por tio Mi vin konservis, ke Mi montru sur vi Mian forton, kaj por ke oni
rakontu pri Mia nomo sur la tuta tero. 18 Tial Li favorkoras ĉiun, kiun Li
volas; kaj ĉiun, kiun Li volas, Li obstinigas.

19 Vi do diras al mi: Kial Li ankoraŭ riproĉas? Ĉar kiu rezistas al Lia
volo? 20 Sed antaŭ tio, ho viro, kiu vi estas, ke vi respondas kontraŭ Dio?
Ĉu faritaĵo diros al sia farinto: Kial vi faris min tiel? 21 Aŭ ĉu la potfaristo
ne havas rajton super la argilo, el la sama maso fari jen vazon por honoro,
kaj jen vazon por malhonoro? 22 Kiel do, se Dio, volante elmontri Sian
koleron kaj konatigi Sian potencon, toleris kun plena pacienco vazojn de
kolero, taŭgajn por pereo; 23 kaj por ke Li konatigu la riĉon de Sia gloro
sur vazojn de favoro, kiujn Li antaŭe pretigis por gloro, 24 nome nin, kiujn

Li ankaŭ vokis, ne nur el la Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj? 25 Kiel Li diras
ankaŭ en Hoŝea:
La popolon ne Mian Mi nomos Mia popolo,
Kaj la neamatinon amatino.
26 Kaj sur la sama loko, kie estis al ili dirite: Vi ne estas Mia popolo,
Tie oni nomos ilin infanoj de la vivanta Dio.
27 Kaj Jesaja krias pri Izrael: Se la nombro de la filoj de Izrael eĉ estos
kiel la apudmara sablo, la restintoj saviĝos; 28 ĉar la Sinjoro efektivigos
Sian vorton en la mondo, akcelante kaj tranĉe mallongigante ĝin. 29 Kiel
Jesaja diris antaŭe:
Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni restaĵon,
Ni fariĝus kiel Sodom, ni similiĝus al Gomora.
30 Kion do ni diru? Ke la nacianoj, kiuj ne sekvis justecon, atingis
justecon, la justecon, kiu estas el fido; 31 sed ke Izrael, sekvante la leĝon
de justeco, ne atingis tiun leĝon. 32 Kial? Ĉar ili sekvis ĝin ne per fido,
sed kvazaŭ per faroj. Ili falpuŝiĝis ĉe la ŝtono de falpuŝiĝo; 33 kiel estas
skribite:
Jen Mi kuŝigas en Cion ŝtonon de falpuŝiĝo kaj rokon de alfrapiĝo;
Kaj tiu, kiu fidos al li, ne estos hontigita.

10

1 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo al Dio pri ili estas por ilia
savado. 2 Ĉar mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio, sed ne laŭ
scio. 3 Ĉar nesciante la justecon de Dio, kaj penante starigi sian propran
justecon, ili ne subiĝis al la justeco de Dio. 4 Ĉar Kristo estas la fino de
la leĝo por justeco por ĉiu, kiu kredas. 5 Ĉar Moseo skribis, ke tiu, kiu
plenumas la justecon de la leĝo, vivos per ĝi. 6 Sed la justeco, kiu estas
el fido, diras jene: Ne diru en via koro: Kiu suprenirus en la ĉielon? (tio
estas, por malsuprenigi Kriston), 7 nek: Kiu malsuprenirus en la abismon?
(tio estas, por suprenkonduki Kriston el la mortintoj). 8 Sed kion ĝi diras?
La afero estas proksime de vi, en via buŝo kaj en via koro; tio estas, la vorto
de fido, kiun ni predikas; 9 ĉar se vi per via buŝo konfesas Jesuon Sinjoro,
kaj kredas en via koro, ke Dio lin levis el la mortintoj, vi saviĝos; 10 ĉar
per la koro la homo kredas ĝis justeco, kaj per la buŝo konfesas ĝis savo.
11 Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu fidas al li, ne estos hontigita. 12 Ĉar estas
nenia diferencigo inter Judo kaj Greko, ĉar unu sama estas Sinjoro de ĉiuj,
kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj lin vokas; 13 ĉar: Ĉiu, kiu vokos la nomon de la
Eternulo, saviĝos. 14 Kiel do ili vokos Tiun, al kiu ili ne kredis? kaj kiel ili
kredos al Tiu, pri kiu ili ne aŭdis? kaj kiel ili aŭdos sen predikanto? 15 kaj
kiel oni predikos, se ili ne estos senditaj? kiel estas skribite: Kiel ĉarmaj
estas la piedoj de la anoncantoj de la evangelio de bono!
16 Sed ne ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Jesuo diris: Ho Eternulo! kiu
kredus al tio, kion ni aŭdis? 17 La fido venas do per aŭdado, kaj aŭdado
per la vorto de Kristo. 18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis? Certe:
Tra la tuta mondo iris ilia sono,
Kaj ĝis la finoj de la tero iris iliaj vortoj.
19 Sed mi diras: Ĉu Izrael ne sciis? Unue Moseo diris:
Mi incitos vin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi vin kolerigos.
20 Kaj Jesaja estis tre kuraĝa, kaj diris:

Mi estas trovebla por tiuj, kiuj Min ne serĉis;
Mi montris Min al tiuj, kiuj pri Mi ne demandis.
21 Sed pri Izrael li diris: Ĉiutage Mi etendis Miajn manojn al popolo
malobeema kaj obstina.

11

1 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis Sian popolon? Nepre ne! Ĉar ankaŭ
mi estas Izraelido, el la idoj de Abraham, el la tribo de Benjamen. 2 Dio
ne forpuŝis Sian popolon, kiun Li antaŭkonis. Aŭ ĉu vi ne scias, kion la
Skribo diras pri Elija? kiel li pledis ĉe Dio kontraŭ Izrael: 3 Ho Eternulo, oni
mortigis Viajn profetojn, detruis Viajn altarojn; kaj mi sola restis, kaj oni
serĉas mian animon. 4 Sed kion diras al li la orakolo de Dio? Mi restigis por
Mi sep mil virojn, kies genuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal. 5 Tiel same do estas
ankaŭ nuntempe restaĵo laŭ la elektado de graco. 6 Sed se per graco, ne
plu el faroj; alie graco jam ne estus graco. 7 Kion do? Kion Izrael serĉadas,
tion li ne atingis, sed la elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo estis obstinigita;
8 kiel estas skribite: Dio donis al ili spiriton de profunda dormo, okulojn,
por ke ili ne vidu, kaj orelojn, por ke ili ne aŭdu, ĝis la nuna tago. 9 Kaj
David diris:
Ilia tablo fariĝu por ili reto kaj kaptilo
Kaj falpuŝilo kaj repago;
10 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.
11 Mi do diras: Ĉu ili falpuŝiĝis, por ke ili falu? Nepre ne! sed per ilia
eraro venis savo al la nacianoj, por ĵaluzigi ilin. 12 Se do ilia eraro riĉigis la
mondon, kaj ilia perdo estas la gajno de la nacianoj, kiom pli ilia pleneco?
13 Sed mi parolas al vi, nacianoj. Laŭ tio, kiom mi estas apostolo al
nacianoj, mi gloras mian servadon; 14 se nur mi iel povos ĵaluzigi tiujn, kiuj
estas mia karno, kaj savi kelkajn el ili. 15 Ĉar se la forĵetado de ili estas la
repacigo de la mondo, kio estos la akcepto de ili, se ne vivo el la mortintoj?
16 Kaj se la unuaaĵo estas sankta, la maso ankaŭ estas sankta; kaj se la
radiko estas sankta, la branĉoj ankaŭ estas sanktaj. 17 Sed se kelkaj el la
branĉoj derompiĝis, kaj vi, estante sovaĝa olivarbo, engreftiĝis inter ili kaj
fariĝis partoprenanto en la radiko kaj graso de la olivarbo, 18 ne fieru super
la branĉoj; sed se vi fieras, ne vi portas la radikon, sed la radiko portas
vin. 19 Vi do diros: Branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu engreftita.
20 Bone; pro nekredemeco ili estis derompitaj, kaj vi staras per via fido. Ne
tenu vin alte, sed timu; 21 ĉar se Dio ne indulgis la naturajn branĉojn, Li
ankaŭ vin ne indulgos. 22 Vidu do la bonecon kaj severecon de Dio: al la
falintoj severecon, sed al vi bonecon, se vi restados en Lia boneco; alie vi
ankaŭ detranĉiĝos. 23 Kaj ili ankaŭ, se ili ne restados en sia nekredemeco,
engreftiĝos; ĉar Dio povas reengrefti ilin. 24 Ĉar se vi eltranĉiĝis el tio,
kio estas nature sovaĝa olivarbo, kaj kontraŭnature engreftiĝis en bonan
olivarbon, kiom pli ĉi tiuj, kiuj estas la naturaj branĉoj, engreftiĝos en sian
propran olivarbon?
25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu ĉi tiun misteron, por ke vi ne
opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstiniĝo okazis al Izrael, ĝis la pleneco de
la nacianoj envenos; 26 kaj tiamaniere la tuta Izrael saviĝos, kiel estas
skribite:
El Cion venos la Liberiganto;
Li deturnos de Jakob malpiecon;

27 Kaj ĉi tio estos Mia interligo kun ili,
Kiam Mi forigos iliajn pekojn.
28 Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi; sed rilate al la elekto,
ili estas amataj pro la patroj. 29 Ĉar la donacoj kaj la vokado de Dio estas
nerevokeblaj. 30 Ĉar kiel vi iam estis malobeemaj al Dio, sed jam ricevis
kompaton per ilia malobeo, 31 tiel same ankaŭ ĉi tiuj jam malobeis, por ke,
per la kompato montrita al vi, ili ankaŭ nun ricevu kompaton. 32 Ĉar Dio
kunŝlosis ĉiujn en malobeo, por ke Li kompatu ĉiujn.
33 Ho, profundo de riĉeco kaj saĝeco kaj scio de Dio! kiel neesploreblaj
estas Liaj juĝoj, kaj nesekveblaj Liaj vojoj! 34 Ĉar kiu sciis la spiriton de
la Eternulo? aŭ kiu estis Lia konsilanto? 35 aŭ kiu antaŭe al Li donis ion,
poste redonotan al li? 36 Ĉar el Li kaj per Li kaj al Li estas ĉio. Al Li estu
la gloro por ĉiam. Amen.

12

1 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj de Dio, ke vi prezentu viajn
korpojn kiel vivantan oferon, sanktan, plaĉantan al Dio, kio estas via racia
servo. 2 Kaj ne konformiĝu al ĉi tiu mondo; sed aliformiĝu per renovigado
de via menso, por ke vi provu, kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta
volo de Dio.
3 Ĉar mi diras al ĉiu el vi, per la graco al mi donita, ke li ne tro estimu
sin, sed estimu sin kun modereco, laŭ mezuro de la fido, kiun Dio disdonis
al ĉiu. 4 Ĉar kiel ni havas multajn membrojn en unu korpo, kaj ne ĉiuj
membroj havas la saman funkcion, 5 tiel same ni multaj estas unu korpo
en Kristo, kaj ĉiuj aparte membroj unu de alia. 6 Sed havante donacojn
diversajn laŭ la graco donita al ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la mezuro
de nia fido; 7 aŭ servadon, ni laboru en nia servado; aŭ instruanto, en sia
instruado; 8 aŭ admonanto, en sia admonado; la disdonanto agu malavare,
la administranto kun diligenteco, la kompatanto kun ĝojo. 9 Via amo estu
sen hipokriteco. Abomenu tion, kio estas malbona; algluiĝu al la bona.
10 En fratamo estu kore unuigitaj unu al alia, honore preferantaj unu
la alian; 11 en diligenteco ne malviglaj, en spirito fervoraj, servantaj la
Sinjoron; 12 en espero ĝojaj, en aflikto paciencaj, en preĝado persistaj;
13 kotizantaj por la bezonoj de la sanktuloj, sekvantaj gastamecon. 14 Benu
tiujn, kiuj vin persekutas; benu, kaj ne malbenu. 15 Ĝoju kun ĝojantoj,
ploru kun plorantoj. 16 Estu simpatiaj unu al alia. Ne pripensadu altajn
aferojn, sed klinadu vin al humilaj aferoj. Ne opiniu vin saĝaj. 17 Redonu
al neniu malbonon pro malbono. Celu aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj homoj.
18 Se estos eble, restu pacaj viaparte kun ĉiuj homoj. 19 Ne venĝu vin,
amataj, sed cedu lokon al kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi estas venĝo,
Mi repagos, diras la Sinjoro. 20 Sed se via malamiko malsatas, donu al li
manĝi; se li soifas, donu al li trinki; ĉar tion farante, fajrajn karbojn vi
kolektos sur lia kapo. 21 Ne venkiĝu de malbono, sed venku malbonon per
bono.

13

1 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj aŭtoritatoj, ĉar ne ekzistas
aŭtoritato, krom de Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas, estas starigitaj de Dio.
2 Tiu do, kiu kontraŭstaras al aŭtoritato, rezistas al la ordono de Dio;
kaj tiuj, kiuj rezistas, ricevos juĝon. 3 Ĉar regantoj estas teruraĵo ne al la

bona agado, sed al la malbona. Ĉu vi volas ne timi aŭtoritatulon? faru
bonon, kaj vi havos de li laŭdon; 4 ĉar li estas servanto de Dio al vi por
bono. Sed timu, se vi faras malbonon; ĉar ne vane li portas la glavon,
ĉar li estas servanto de Dio, venĝanto por kolero kontraŭ tiu, kiu faras
malbonon. 5 Sekve estas necese submetiĝi, ne nur pro la kolero, sed ankaŭ
pro konscienco. 6 Ĉar pro tio vi ankaŭ pagas tributon, ĉar ili estas servantoj
de Dio, klopodantaj por ĉi tio mem. 7 Redonu ŝuldon al ĉiuj: tributon, al
kiu tributo estas ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon, al kiu timo;
honoron, al kiu honoro.

8 Al neniu ŝuldu ion, krom la reciproka amo; ĉar amante sian
proksimulon, oni plenumis la ceteran leĝon. 9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne
mortigu, Ne ŝtelu, Ne deziru, kaj ĉiu alia ordono, estas resumitaj en la jena
parolo: Amu vian proksimulon kiel vin mem. 10 Amo ne faras malbonon
al proksimulo; amo do estas la plenumado de la leĝo.

11 Kaj tion faru, sciante la ĝustan tempon, ke nun estas la horo por leviĝo
el dormo; ĉar nun nia savo estas pli proksima, ol kiam ni ekkredis. 12 La
nokto jam finiĝas, kaj la tago alproksimiĝas; ni demetu do la farojn de
mallumo kaj surmetu la armilojn de lumo. 13 Ni iradu dece, kiel en la
tago, ne en diboĉado kaj drinkado, nek en volupto kaj senbrideco, nek en
malpaco kaj ĵaluzo. 14 Sed surmetu la Sinjoron Jesuo Kristo, kaj ne sekvu
la intencojn de la karno al voluptoj.

14

1 Sed akceptu malfortulon en fido, tamen ne por dubaj disputadoj. 2 Unu
homo kredas, ke li povas ĉion manĝi; sed alia, estante malforta, manĝas
legomojn. 3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu tiun, kiu ne manĝas; kaj kiu
ne manĝas, tiu ne juĝu tiun, kiu manĝas; ĉar Dio lin akceptis. 4 Kiu estas
vi, ke vi juĝas la servanton de alia? antaŭ sia propra sinjoro li staras aŭ
falas. Li ja estos starigita, ĉar la Sinjoro povas lin starigi. 5 Unu juĝas unu
tagon pli alte ol alian, alia egale juĝas ĉiun tagon. Ĉiu homo konvinkiĝu
en sia menso. 6 Kiu observas la tagon, tiu observas ĝin al la Sinjoro; kaj
la manĝanto manĝas al la Sinjoro, ĉar li dankas Dion; kaj la nemanĝanto
nemanĝas al la Sinjoro, kaj li dankas Dion. 7 Ĉar neniu el ni vivas al si
mem, kaj neniu mortas al si mem. 8 Ĉar se ni vivas, ni vivas al la Sinjoro,
kaj se ni mortas, ni mortas al la Sinjoro; ĉu ni vivas do, aŭ mortas, al la
Sinjoro ni apartenas. 9 Ĉar por tio Kristo mortis kaj viviĝis, por esti Sinjoro
de la mortintoj kaj de la vivantoj. 10 Sed vi, kial vi juĝas vian fraton? kaj vi,
kial vi malestimas vian fraton? ĉar ni ĉiuj staros antaŭ la tribunala seĝo
de Dio. 11 Ĉar estas skribite:
Kiel Mi vivas, diras la Eternulo, antaŭ Mi kliniĝos ĉiu genuo,
Kaj ĉiu lango gloros Dion.

12 Tial do ĉiu el ni respondos al Dio pri si mem.

13 Tial ni ne plu juĝu unu alian; sed prefere ni juĝu, ke neniu metu en
la vojo de sia frato faligilon aŭ ian ofendilon. 14 Mi scias, kaj konvinkiĝis
en la Sinjoro Jesuo, ke nenio estas malpura per si; sed por tiu, kiu opinias
ion malpura, ĝi estas malpura. 15 Ĉar se pro manĝaĵo via frato ĉagreniĝas,
vi jam ne iradas en amo. Ne pereigu per via manĝaĵo tiun, por kiu Kristo
mortis. 16 Via bono do ne estu kalumniita; 17 ĉar la regno de Dio estas ne
manĝado kaj trinkado, sed justeco kaj paco kaj ĝojo en la Sankta Spirito.
18 Ĉar tiu, kiu en tio servas Kriston, plaĉas al Dio, kaj estas aprobata de

homoj. 19 Ni do celu tion, kio apartenas al paco kaj al reciproka edifo.
20 Ne detruu pro manĝaĵo la faron de Dio. Ĉio estas ja pura; sed estas
malbone por tiu, kiu manĝas kun ofendo. 21 Estas bone ne manĝi viandon,
nek trinki vinon, nek fari ion, per kio via frato ofendiĝas. 22 Tiun fidon,
kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas
sin mem per tio, kion li aprobas. 23 Sed tiu, kiu estas sendecida, estas
kondamnita, se li manĝas; ĉar li manĝas ne el fido, kaj ĉio, kio ne estas el
fido, estas peko.

15

1 Ni, kiuj estas fortaj, devas porti la malfortaĵojn de la nefortaj, kaj ne
plaĉi al ni mem. 2 Ĉiu el ni plaĉu al sia proksimulo per tia bono, kia taŭgas,
por edifi. 3 Ĉar Kristo ankaŭ ne plaĉis al si mem, sed, kiel estas skribite: La
insultoj de Viaj insultantoj falis sur min. 4 Ĉar ĉio, kio estas antaŭe skribita,
estas skribita por nia instruado, por ke per pacienco kaj per konsolo de la
Skriboj ni havu esperon. 5 Kaj la Dio de pacienco kaj konsolo donu al vi,
ke vi simpatiu unu kun alia laŭ Kristo Jesuo; 6 por ke vi unuanime per unu
voĉo gloru la Dion kaj Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 7 Tial akceptu
unu la alian, kiel ankaŭ Kristo akceptis vin, al la gloro de Dio. 8 Ĉar mi
diras, ke Kristo fariĝis servanto al la cirkumcidularo pro la vereco de Dio,
por konfirmi la promesojn al la patroj, 9 kaj ke la nacianoj pro lia kompato
gloru Dion, kiel estas skribite:
Tial mi gloros Vin inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantos.
10 Kaj ankaŭ oni diras:
Ĝoju, ho gentoj, kun Lia popolo.
11 Kaj ankaŭ:
Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Kaj laŭdu Lin ĉiuj gentoj.
12 Kaj ankaŭ Jesaja diras:
Estos radiko de Jiŝaj,
Kaj la stariĝanto por regi la naciojn.
Al li celados la nacioj.
13 Kaj la Dio de espero plenigu vin per ĉia ĝojo kaj paco en kredado, por
ke vi abunde havu esperon, laŭ la potenco de la Sankta Spirito.
14 Kaj, ho miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi, ke vi mem estas plenaj
de boneco, plenigitaj per ĉia sciado, kaj kapablaj admoni unu la alian.
15 Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ rememorigante vin per
la graco, donita al mi de Dio, 16 ke mi estu servanto de Kristo Jesuo al la
nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por ke la oferado de la nacianoj
fariĝu akceptebla, sanktigite de la Sankta Spirito. 17 Mi povas do fieri en
Kristo Jesuo pri tio, kio rilatas al Dio. 18 Ĉar mi ne kuraĝos priparoli ion,
krom tio, kion Kristo faris per mi, por obeigi la nacianojn, vorte kaj fare,
19 en la potenco de signoj kaj mirindaĵoj, en la potenco de la Sankta Spirito;
tiel, ke de Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi plene predikis la evangelion
de Kristo; 20 jenon ambiciante: tiel prediki la evangelion, ne tie, kie Kristo
jam estis priparolita, ke mi ne konstruu sur la fundamento de alia; 21 sed
kiel estas skribite:
Vidos tiuj, al kiuj ne estis dirite pri li,
Kaj komprenos tiuj, kiuj ne aŭdis.

22 Pro tio ankaŭ mi ofte estis malhelpita veni al vi; 23 sed jam ne
havante lokon en ĉi tiuj regionoj, kaj dum multe da jaroj sopirante veni
al vi, 24 kiam mi veturos al Hispanujo, mi venos al vi (ĉar mi esperas
vin viziti travojaĝante, kaj esti helpata de vi sur la vojo, se antaŭe mi
estos sufiĉe gastinta ĉe vi); 25 sed nun mi veturas al Jerusalem, farante
servon al la sanktuloj. 26 Ĉar Makedonujo kaj la Aĥaja lando volonte
decidis fari monoferon por la neriĉaj sanktuloj en Jerusalem. 27 Volonte
ili decidis, estante iliaj ŝuldantoj. Ĉar se la nacianoj partoprenas en iliaj
spiritaj aferoj, tiuj siavice devas servi al ili ankaŭ en materiaj aferoj.
28 Tial, plenuminte ĉi tion, kaj sigelinte por ili ĉi tiun frukton, mi ekiros
Hispanujon, kaj vizitos vin survoje. 29 Kaj mi scias, ke venante al vi, mi
venos en la pleneco de la beno de Kristo.

30 Sed mi petas vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj pro la amo
de la Spirito, ke vi kunluktu kun mi en viaj preĝoj al Dio pro mi; 31 ke mi
liberiĝu de la malobeemuloj en Judujo, kaj ke mia servo al Jerusalem estu
akceptebla al la sanktuloj; 32 por ke mi venu ĝoje al vi per la volo de Dio
kaj trovu ripozon ĉe vi. 33 Kaj la Dio de paco estu kun vi ĉiuj. Amen.

16

1 Mi rekomendas al vi nian fratinon Febe, kiu estas diakonino de la
eklezio en Kenkrea; 2 por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, kiel konvenas
al sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en ĉiuj aferoj, pri kiuj ŝi bezonos vin; ĉar
ŝi ankaŭ estis helpantino de multaj, kaj de mi mem.

3 Salutu Priskilan kaj Akvilan, miajn kunlaborantojn en Kristo Jesuo,
4 kiuj pro mia vivo riskis siajn kolojn; ilin dankas ne nur mi, sed ankaŭ
ĉiuj eklezioj de la nacianoj; 5 kaj salutu la eklezion en ilia domo. Salutu
mian amatan Epajneton, kiu estas la unuaaĵo de Azio por Kristo. 6 Salutu
Marian, kiu multe laboris por vi. 7 Salutu Andronikon kaj Junion, miajn
parencojn kaj miajn kunkaptitojn, kiuj estas konataj inter la apostoloj, kaj
ankaŭ estis en Kristo antaŭ ol mi. 8 Salutu Ampliason, mian amaton en
la Sinjoro. 9 Salutu Urbanon, nian kunlaboranton por Kristo, kaj mian
amatan Staĥison. 10 Salutu Apeleson, la aprobitan en Kristo. Salutu
tiujn, kiuj estas ĉe Aristobulo. 11 Salutu mian parencon Herodion. Salutu
tiujn ĉe Narkiso, kiuj estas en la Sinjoro. 12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan,
kiuj laboras en la Sinjoro. Salutu Persison, la virinon amatan, kiu multe
laboris en la Sinjoro. 13 Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj lian
kaj mian patrinon. 14 Salutu Asinkriton, Flegonon, Hermeson, Patrobason,
Hermason, kaj la fratojn ĉe ili. 15 Salutu Filologon kaj Julian, Nereon kaj
lian fratinon, kaj Olimpason, kaj ĉiujn sanktulojn kun ili. 16 Salutu unu la
alian per sankta kiso. Ĉiuj eklezioj de Kristo vin salutas.

17 Nun mi vin petas, fratoj, observi tiujn, kiuj kaŭzas la malkonsentojn
kaj ofendojn kontraŭ la instruado, kiun vi lernis; kaj forturni vin de ili.
18 Ĉar tiaj homoj servas ne al nia Sinjoro Kristo, sed al sia ventro; kaj per
siaj belaj kaj flataj vortoj ili trompas la korojn de la naivuloj. 19 Ĉar via
obeemeco estas sciigita al ĉiuj homoj. Tial mi ĝojas pro vi; sed mi deziras,
ke vi estu saĝaj rilate la bonon kaj malkleraj rilate la malbonon. 20 Kaj la
Dio de paco baldaŭ subpremos Satanon sub viaj piedoj.

La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

21 Salutas vin Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio kaj Jason kaj
Sosipatro, miaj parencoj. 22 Mi, Tertio, kiu skribis ĉi tiun epistolon, salutas

vin en la Sinjoro. 23 Vin salutas Gajo, la gastiganto de mi kaj de la tuta
eklezio. Vin salutas Erasto, la ekonomo de la urbo, kaj Kvarto, la frato.
24 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi ĉiuj. Amen.

25 Al Tiu, kiu povas fortikigi vin, laŭ mia evangelio kaj la predikado de
Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de la mistero, silentigita tra eternaj tempoj,
26 sed nun elmontrita, kaj per la profetaj skriboj laŭ la ordono de la eterna
Dio sciigita al ĉiuj nacioj por obeado de fido; 27 al la sola saĝa Dio, per Jesuo
Kristo estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA KORINTANOJ

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, kaj
Sostenes, nia frato, 2 al tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, al tiuj, kiuj
estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti sanktuloj, kune kun ĉiuj,
kiuj en ĉiu loko vokas la nomon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj
nia: 3 Graco estu al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo.
4 Mi ĉiam dankas mian Dion pri vi, pro la graco de Dio al vi donita en
Kristo Jesuo; 5 ke en ĉio vi riĉiĝis en li, en ĉia parolo kaj ĉia scio; 6 kiel
ankaŭ la atesto de Kristo konfirmiĝis en vi; 7 tiel, ke vi malatingas nenian
donacon; atendante la malkaŝon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, 8 kiu ankaŭ
konfirmos vin ĝis la fino, por ke vi estu neriproĉeblaj en la tago de nia
Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Fidela estas Dio, per kiu vi estas alvokitaj en la
kunulecon de Lia Filo Jesuo Kristo, nia Sinjoro.
10 Mi petegas vin, fratoj, per la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi
ĉiuj parolu tion saman, kaj ke estu neniaj skismoj inter vi; sed ke vi estu
perfekte kunigitaj en la sama spirito kaj en la sama juĝo. 11 Ĉar pri vi,
miaj fratoj, estas sciigite al mi de la domanoj de Ĥloe, ke ekzistas inter
vi malpacoj. 12 Kaj la jenon mi volas diri, ke ĉiu el vi diras: Mi estas de
Paŭlo; kaj mi de Apolos; kaj mi de Kefas; kaj mi de Kristo. 13 Ĉu Kristo
estas dividita? ĉu Paŭlo krucumiĝis por vi? aŭ ĉu vi baptiĝis en la nomon
de Paŭlo? 14 Mi dankas Dion, ke mi baptis neniun el vi krom Krispo kaj
Gajo; 15 por ke neniu diru, ke vi baptiĝis en mian nomon. 16 Kaj mi baptis
ankaŭ la familion de Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun alian.
17 Ĉar Kristo sendis min, ne por bapti, sed por prediki la evangelion; ne en
saĝeco de vortoj, por ke la kruco de Kristo ne vantiĝu.
18 Ĉar la priparolo de la kruco estas por la pereantoj malsaĝeco; sed por
ni, la savatoj, ĝi estas la potenco de Dio. 19 Ĉar estas skribite:
Mi pereigos la saĝecon de la saĝuloj,
Kaj la kompetentecon de la kompetentuloj Mi malaperigos.
20 Kie estas la saĝulo? kie estas la skribisto? kie estas la diskutisto de ĉi
tiu tempaĝo? ĉu Dio ne malsaĝigis la saĝecon de la mondo? 21 Ĉar pro tio,
ke en la saĝeco de Dio la mondo per sia saĝeco ne konis Dion, bonvolis
Dio per la malsaĝeco de la prediko savi la kredantojn. 22 Ĉar Judoj postulas
signojn, kaj Grekoj serĉas saĝecon; 23 sed ni predikas Kriston krucumitan,
por Judoj falilon, kaj por Grekoj malsaĝon; 24 sed por la vokitoj mem, ĉu
Judoj aŭ Grekoj, Kriston la potencon de Dio, kaj la saĝecon de Dio. 25 Ĉar
la malsaĝeco de Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj la malforteco de Dio estas
pli forta ol homoj.
26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj laŭ la karno,
ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas vokataj; 27 sed Dio elektis
la malsaĝajn objektojn de la mondo, por hontigi la saĝulojn; kaj Dio
elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por hontigi la fortajn; 28 kaj
la malnoblajn objektojn de la mondo, kaj la malestimatajn Dio elektis, kaj
eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn; 29 por ke neniu karno fieru antaŭ

Dio. [30] Sed el Li vi estas en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj
justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto; [31] por ke, kiel estas skribite: Kiu fieras,
tiu fieru en la Eternulo.

2

[1] Kaj mi, fratoj, venante al vi, venis ne kun supereco de parolo aŭ de
saĝeco, proklamante al vi la misteron de Dio. [2] Ĉar mi decidis scii ĉe
vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj tiu krucumita. [3] Kaj mi estis ĉe vi en
malforteco kaj en timo kaj en multa tremado. [4] Kaj mia parolo kaj mia
prediko estis ne en allogaj paroloj de saĝeco, sed en elmontro de la Spirito
kaj potenco, [5] por ke via fido estu ne laŭ la saĝeco de homoj, sed laŭ la
potenco de Dio.
[6] Tamen ni parolas saĝecon inter plenaĝuloj, sed saĝecon ne de ĉi tiu
mondo, nek de la regantoj de ĉi tiu mondo, kiuj neniiĝas; [7] sed ni parolas
la saĝecon de Dio en mistero, la saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭdestinis
antaŭ la mondaĝoj por nia glorado; [8] kaj kiun scias neniu el la regantoj de
ĉi tiu mondo; ĉar se ili ĝin scius, ili ne krucumus la Sinjoron de gloro; [9] sed
kiel estas skribite:
Tion, kion okulo ne vidis kaj orelo ne aŭdis,
Kaj kio en la koron de homo ne eniris,
Dio preparis por tiuj, kiuj Lin amas.
[10] Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito; ĉar la Spirito esploras ĉion, eĉ
la profundaĵojn de Dio. [11] Ĉar kiu inter homoj scias la aferojn de iu homo,
krom la spirito de la homo, kiu estas en li? tiel same la aferojn de Dio scias
neniu, krom la Spirito de Dio. [12] Sed ni ricevis ne la spiriton de la mondo,
sed la spiriton, kiu estas de Dio; por ke ni sciu tion, al ni donacitan de
Dio. [13] Pri kio ankaŭ ni parolas per vortoj, ne kiujn instruas homa saĝeco,
sed kiujn instruas la Spirito; komparante spiritajn kun spiritaj. [14] Sed la
natura homo ne akceptas la aferojn de la Spirito de Dio; ĉar ili estas por li
malsaĝeco; kaj li ne povas ilin scii, pro tio, ke ili estas juĝataj spirite. [15] Sed
la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de neniu. [16] Ĉar kiu
sciis la menson de la Eternulo, ke li instruu Lin? Sed ni havas la menson
de Kristo.

3

[1] Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al spirituloj, sed kiel al karnuloj,
kiel al infanetoj en Kristo. [2] Mi nutris vin per lakto, ne per manĝaĵoj;
ĉar vi ankoraŭ tion ne kapablis; kaj eĉ nun vi ne kapablas; [3] ĉar vi estas
ankoraŭ karnaj; ĉar dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj malpaco, ĉu vi ne
estas karnaj kaj iradas laŭ la maniero de homoj? [4] Ĉar kiam unu diras: Mi
estas de Paŭlo; kaj alia: Mi estas de Apolos; ĉu vi ne estas homoj? [5] Kio do
estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo? Servantoj, per kiuj vi ekkredis; kaj ĉiu,
kiel la Sinjoro al li donis. [6] Mi plantis, Apolos akvumis; sed Dio kreskigis.
[7] Tial nek la plantanto estas io, nek la akvumanto; sed Dio, la kreskiganto.
[8] Sed la plantanto kaj la akvumanto estas unu; sed ĉiu ricevos sian propran
rekompencon laŭ sia laboro. [9] Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi estas
la kultivotaĵo de Dio, la konstruotaĵo de Dio.
[10] Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel saĝa majstromasonisto mi metis
fundamenton; kaj aliaj surkonstruas. Sed ĉiu zorgu, kiel li surkonstruas.
[11] Ĉar neniu povas meti alian fundamenton krom tiu, kiu estas metita, tio
estas Jesuo Kristo. [12] Sed se iu konstruas sur la fundamento oron, arĝenton,

multekostajn ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon, 13 ĉies laboraĵo evidentiĝos;
ĉar la tago ĝin montros, pro tio, ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro
mem provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas. 14 Se restos ies laboraĵo, kiun li
surkonstruis, li ricevos rekompencon. 15 Se ies laboraĵo forbrulos, li suferos
perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel tra fajro.

16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio kaj ke en vi loĝas la Spirito
de Dio? 17 Se iu detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio; ĉar la templo
de Dio estas sankta, kaj vi estas tio.

18 Neniu sin trompu. Se iu el vi opinias sin saĝa en ĉi tiu mondo, li
fariĝu malsaĝulo, por ke li saĝiĝu. 19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu mondo estas
malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skribite: Li kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo;
20 kaj ankaŭ: La Eternulo scias la pensojn de saĝuloj, ke ili estas vantaj.
21 Tial neniu fanfaronu pri homoj. Ĉar ĉio apartenas al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ
Apolos, aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la morto, aŭ estantaĵoj aŭ
estontaĵoj: ĉio apartenas al vi, 23 kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

4

1 Tiel oni rigardu nin, kiel servantojn de Kristo kaj administrantojn de
la misteroj de Dio. 2 Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe administrantoj, ke oni
troviĝu fidela. 3 Sed ĉe mi estas tre malgrava afero esti juĝata de vi, aŭ per
homa juĝo: mi ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi scias nenion kontraŭ mi;
tamen mi ne estas pro tio pravigita; sed tiu, kiu juĝas min, estas la Sinjoro.
5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo, ĝis venos la Sinjoro, kiu enlumigos la
kaŝitaĵojn de la mallumo kaj klarigos la intencojn de la koroj; kaj tiam ĉiu
ricevos de Dio sian propran laŭdon.

6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis al mi kaj Apolos pro vi; por ke vi
en ni lernu ne preterpasi la skribitaĵojn; por ke neniu el vi bloveŝvelu por
unu kontraŭ la alia. 7 Ĉar kiu vin diferencigas? kaj kion vi havas, kion
vi ne ricevis? sed se vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas, kvazaŭ vi ĝin ne
ricevus? 8 Jam vi estas plenigitaj, jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen ni; kaj mi ja
volus, ke vi efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu kun vi. 9 Ĉar ŝajnas al mi,
ke Dio elmetis nin, la apostolojn, la plej lastajn, kiel mortkondamnitajn;
ĉar ni fariĝis spektaklo al la mondo kaj al anĝeloj kaj al homoj. 10 Ni estas
malsaĝuloj pro Kristo, sed vi estas saĝaj en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi
estas fortaj; vi estas gloraj, sed ni estas senhonoraj. 11 Eĉ ĝis la nuna horo
ni malsatas kaj soifas, kaj ni estas nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj;
12 kaj ni penadas, laborante per niaj propraj manoj; insultate, ni benas;
persekutate, ni eltenas; 13 kalumniate, ni petegas; ni fariĝas kiel la balaaĵo
de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun.

14 Ne por hontigi vin mi tion skribas, sed, kiel miajn amatajn filojn, por
admoni vin. 15 Ĉar kvankam vi eĉ havus dek mil pedagogojn en Kristo,
tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar en Kristo Jesuo mi naskigis vin per
la evangelio. 16 Mi do petegas vin, estu imitantoj de mi. 17 Pro tio mi sendis
al vi Timoteon, kiu estas mia amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kaj kiu
vin memorigos pri miaj vojoj en Kristo, ĝuste kiel mi instruas ĉie en ĉiu
eklezio. 18 Kelkaj bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne venus al vi. 19 Sed mi venos
al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos; kaj mi ekscios, ne la parolon de la
bloveŝvelintoj, sed la potencon. 20 Ĉar la regno de Dio estas ne en parolo,
sed en potenco. 21 Kion vi volas? ĉu kun vergo mi venu al vi, aŭ en amo
kaj en spirito de humileco?

5

1 Efektive oni raportas, ke estas ĉe vi malĉasteco, kaj tia malĉasteco, kia
ne ekzistas eĉ inter la nacianoj, ke iu havas la edzinon de sia patro. 2 Kaj vi
bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis, por ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el inter
vi. 3 Ĉar mi vere, korpe forestante, sed spirite ĉeestante, jam juĝis, kvazaŭ
ĉeestante, tiun, kiu tiel faris tion, 4 en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
en kunveno de vi kaj de mia spirito kun la potenco de nia Sinjoro Jesuo,
5 transdoni tian homon al Satano por la detruo de la karno, por ke la spirito
saviĝu en la tago de la Sinjoro Jesuo. 6 Ne bona estas via fanfaronado.
Ĉu vi ne scias, ke malmulto da fermentaĵo fermentigas la tutan mason?
7 Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi estu nova maso, kiel vi
estas nefermentintaj. Ĉar por ni ankaŭ Pasko estas oferita, nome Kristo;
8 tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per fermentaĵo de malico
kaj malboneco, sed per la senfermenta pano de sincereco kaj vereco.

9 En mia epistolo mi skribis al vi, ke vi ne intermiksu vin kun
malĉastuloj; 10 ne tute kun la malĉastuloj de ĉi tiu mondo, aŭ kun la
aviduloj kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze estus necese, ke vi
eliru el la mondo; 11 sed nun mi skribas al vi, ke vi ne intermiksu vin, se iu,
nomata frato, eble estas malĉastulo, aŭ avidulo, aŭ idolano, aŭ insultanto,
aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun tia homo eĉ ne kunmanĝu. 12 Ĉar kiel
koncernas min juĝi la eksterulojn? Ĉu vi ne juĝas la internulojn, 13 dum la
eksterulojn juĝas Dio? Forigu el inter vi la malvirtulon.

6

1 Ĉu iu el vi, havante aferon kontraŭ sia proksimulo, kuraĝas procesi
antaŭ la malpiuloj, kaj ne antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la
sanktuloj juĝos la mondon? kaj se la mondon vi juĝos, ĉu vi ne estas indaj
juĝi la plej malgrandajn aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn?
kiom pli do aferojn de la nuna vivo? 4 Se do vi devas starigi tribunalon pri
la aferoj de la nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn, kiuj estas negravaj en
la eklezio? 5 Mi diras tion, por vin hontigi. Ĉu efektive ne ekzistas ĉe vi eĉ
unu saĝulo, kiu povus decidi inter siaj fratoj, 6 sed frato procesas kontraŭ
frato, kaj eĉ antaŭ nekredantoj? 7 Certe jam estas ĉe vi granda domaĝo, ke
vi faras procesojn unu kontraŭ alia. Kial vi ne prefere suferas maljustecon?
kial vi ne prefere suferas rabadon? 8 Tamen eĉ vi mem faras maljustecon
kaj rabadon, kaj eĉ kontraŭ la fratoj. 9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljustuloj
ne heredos la regnon de Dio? Ne trompiĝu: nek malĉastuloj, nek idolanoj,
nek adultuloj, nek molmoruloj, nek viruzaĉantoj, 10 nek ŝtelistoj, nek
aviduloj, nek drinkuloj, nek insultantoj, nek rabemuloj, heredos la regnon
de Dio. 11 Kaj tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis, sed vi
justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesata, sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas por mi
permesata; sed mi ne volas sub io submetiĝi. 13 Manĝaĵoj por la ventro, kaj
la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune ĝin kaj ilin. Sed la korpo
estas ne por malĉasteco, sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por la korpo;
14 kaj Dio levis la Sinjoron, kaj levos ankaŭ nin per Sia potenco. 15 Ĉu
vi ne scias, ke viaj korpoj estas membroj de Kristo? ĉu mi do prenos la
membrojn de Kristo, kaj faros ilin membroj de malĉastistino? Nepre ne!
16 Aŭ ĉu vi ne scias, ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastistino, estas kun ŝi unu
korpo? ĉar: Ili, Li diris, estos unu karno. 17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la

Sinjoro, estas kun li unu spirito. 18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu peko, kiun
homo faras, estas ekster la korpo; sed tiu, kiu malĉastas, pekas kontraŭ sia
propra korpo. 19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta
Spirito, kiu estas en vi kaj kiun vi havas de Dio? kaj vi ne apartenas al vi
mem, 20 ĉar vi estas aĉetitaj per prezo; gloru do Dion en via korpo.

7

1 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis: Estas bone por viro, ne tuŝi
virinon. 2 Sed pro malĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon, kaj ĉiu virino
havu propran edzon. 3 La edzo donu al la edzino ŝian rajtaĵon; tiel same
ankaŭ la edzino al la edzo. 4 Ne la edzino, sed la edzo rajtas pri ŝia korpo;
tiel same ankaŭ ne la edzo, sed la edzino rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu
unu la alian, krom eble kun konsento por kelka tempo, por ke vi dediĉu
vin al preĝado, kaj kuniĝu denove, por ke Satano vin ne tentu pro manko
de sinregado. 6 Sed tion mi diras kiel permeson, ne kiel ordonon. 7 Sed
mi volus, ke ĉiuj homoj estu kiel mi mem. Tamen ĉiu havas sian propran
donacon de Dio, unu tiel, alia alie.

8 Sed mi diras al senedzinuloj kaj al vidvinoj: Estas bone por ili resti kiel
mi. 9 Sed se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu; ĉar estas pli bone edziĝi,
ol bruladi. 10 Sed al geedzoj mi ordonas (tamen ne mi, sed la Sinjoro): Ke
edzino ne foriĝu de sia edzo 11 (tamen, se ŝi foriĝas, ŝi restu senedza, aŭ
denove konsentiĝu kun sia edzo); kaj ke la edzo ne forsendu sian edzinon.
12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro: Se iu frato havas nekredantan
edzinon, kaj ŝi konsentas loĝadi kun li, li ne forigu ŝin. 13 Kaj se virino
havas nekredantan edzon, kaj li konsentas loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu
sian edzon. 14 Ĉar la nekredanta edzo estas sanktigita per la edzino, kaj
la nekredanta edzino estas sanktigita per la frato; alie viaj infanoj estus
profanaj, sed nun ili estas sanktaj. 15 Tamen se la nekredanto volas foriri,
li foriru: la frato aŭ la fratino en tiaj okazoj ne estas sklavigita; sed Dio
vokis nin en paco. 16 Ĉar kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos vian edzon?
aŭ kiel vi scias, ho edzo, ĉu vi savos vian edzinon? 17 Sed kiel la Sinjoro
disdonis al ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi ordonas en ĉiuj
eklezioj. 18 Ĉu iu estas vokita, cirkumcidite? li ne fariĝu necirkumcidita.
Ĉu iu estas vokita, necirkumcidite? li ne cirkumcidiĝu. 19 Cirkumcido estas
nenio, kaj necirkumcido estas nenio; sed la plenumado de la ordonoj de
Dio. 20 Ĉiu restadu en tiu voksorto, en kiu li estas vokita. 21 Ĉu vi estas
vokita, estante sklavo? ne ĉagreniĝu pro tio; sed se vi povas liberiĝi, tion
uzu prefere. 22 Ĉar kiu estas vokita en la Sinjoro, estante sklavo, tiu estas
liberulo de la Sinjoro; tiel same tiu, kiu estas vokita, estante libera, estas
sklavo de Kristo. 23 Vi estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj de homoj.
24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie restadu kun Dio.

25 Sed rilate al virgulinoj, mi ne havas ordonon de la Sinjoro; sed mi
donas mian opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro indulgon, por esti fidela.
26 Mi opinias do, ke la jeno estas bona pro la nuna neceseco, nome, ke
estas bone por viro samstate resti. 27 Ĉu vi estas ligita kun edzino? ne
serĉu malligon. Ĉu vi estas malligita je edzino? ne serĉu edzinon. 28 Sed
se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj
personoj havos maltrankvilon en la karno; kaj mi volas indulgi vin. 29 Sed
la jenon mi diras, fratoj: La tempo estas mallongigita, por ke de nun tiuj,
kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus; 30 kaj la plorantoj, kvazaŭ ne

plorantaj; kaj la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj, kvazaŭ ne
posedantaj; [31] kaj tiuj, kiuj uzas la mondon, kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar
la formo de ĉi tiu mondo forpasas. [32] Sed mi volas, ke vi estu sen zorgoj. La
needziĝinto prizorgas la aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li povos plaĉi al
la Sinjoro; [33] sed la edziĝinto prizorgas la aferojn de la mondo, kiamaniere
li povos plaĉi al sia edzino. [34] Kaj estas diferenco ankaŭ inter edzino kaj
virgulino. La needziniĝinto prizorgas la aferojn de la Sinjoro, por ke ŝi
estu sankta korpe kaj spirite; sed la edziniĝinto prizorgas la aferojn de
la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al sia edzo. [35] Kaj tion mi diras por
via propra utilo; ne por ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco, kaj por
ke vi atentu la Sinjoron nedistrite. [36] Sed se iu opinias, ke li kondutas
nedece kontraŭ sia virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se tio
estas necesa, li faru tion, kion li volas; li ne pekas; ili geedziĝu. [37] Sed
tiu, kiu staras firma en sia koro, havante nenian neceson, sed regas sian
propran volon, kaj decidis en sia koro gardi sian virgulinon, faras bone.
[38] Tiel tiu, kiu lasas sian virgulinon edziniĝi, faras bone; kaj tiu, kiu ne
lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone. [39] Edzino estas ligita tiel longe, kiel vivas
ŝia edzo; sed se la edzo mortis, ŝi estas libera edziniĝi kun iu, kun kiu ŝi
volas; nur en la Sinjoro. [40] Sed laŭ mia opinio ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas
samstate; kaj mi opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de Dio.

8

[1] Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: Ni scias, ke ni ĉiuj havas scion. La
scio bloveŝveligas, sed la amo edifas. [2] Se iu opinias, ke li scias ion, tiu
ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii; [3] sed se iu amas Dion, tiu estas
konata de Li. [4] Rilate do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni scias, ke
idolo estas neniaĵo en la mondo, kaj ke ne ekzistas Dio krom unu. [5] Ĉar
kvankam estas tiel nomataj dioj, ĉu en la ĉielo aŭ sur la tero, kiel estas
dioj multenombraj, kaj sinjoroj multenombraj, [6] tamen por ni estas unu
Dio, la Patro, el kiu estas ĉio, kaj ni por Li; kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo,
per kiu estas ĉio, kaj ni per li. [7] Tamen ne ĉe ĉiuj estas tiu scio; sed iuj,
pro sia ĝisnuna kutimiĝo al la idolo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon
al idolo; kaj ilia konscienco, estante malforta, malpuriĝas. [8] Sed manĝaĵo
ne rekomendos nin al Dio; ĉar ni havas nek mankon, se ni ne manĝas,
nek profiton, se ni manĝas. [9] Sed gardu vin, por ke ĉi tiu via libereco ne
fariĝu faligilo por la malfortuloj. [10] Ĉar se iu vidas vin, kiu havas scion,
sidantan ĉe manĝo en idolejo, ĉu lia konscienco, se li estas malforta, ne
kuraĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn? [11] Pro via scio do pereas la malfortulo, la
frato, pro kiu Kristo mortis. [12] Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la frataro,
kaj vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas kontraŭ Kristo. [13] Tial
se manĝaĵo maledifas mian fraton, mi neniam plu manĝos karnon, por ke
mi ne maledifu mian fraton.

9

[1] Ĉu mi ne estas libera? ĉu mi ne estas apostolo? ĉu mi ne vidis nian
Sinjoron Jesuo? ĉu vi ne estas mia laboraĵo en la Sinjoro? [2] Se ĉe aliaj
mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ mi estas ĉe vi; ĉar la sigelo de
mia apostoleco vi estas en la Sinjoro. [3] Mia respondo al tiuj, kiuj min
ekzamenas, estas jena: [4] Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki? [5] Ĉu ni ne
rajtas ĉirkaŭkonduki edzinon, kiu estas kredantino, kiel ankaŭ la ceteraj
apostoloj kaj la fratoj de la Sinjoro kaj Kefas? [6] Aŭ mi sola kaj Barnabas,

ĉu ni ne rajtas ĉesi labori? [7] Kiu soldato iam deĵoras je sia propra elspezo?
kiu plantas vinberĝardenon, kaj ne manĝas ĝian frukton? aŭ kiu paŝtas
ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de la ŝafaro? [8] Ĉu mi parolas tion kiel
homo? ĉu ne diras la leĝo tion saman? [9] Ĉar estas skribite en la leĝo de
Moseo: Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Ĉu pri la bovoj Dio zorgas?
[10] aŭ ĉu Li diras tion tute pro ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita; ĉar pluganto
devas plugi kun espero, kaj draŝanto devas draŝi kun espero al partopreno.
[11] Se ni semis al vi spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni rikoltos viajn
karnajn aferojn? [12] Se aliaj partoprenas ĉi tiun rajton super vi, ĉu ne ni
ankoraŭ pli multe? Tamen ni ne uzis ĉi tiun rajton; sed ni eltenas ĉion, por
ke ni neniel malhelpu la evangelion de Kristo. [13] Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj
sin okupas pri sanktaj aferoj, manĝas el la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj
deĵoras ĉe la altaro, partoprenas kune kun la altaro? [14] Tial same la Sinjoro
ordonis, ke la proklamantoj de la evangelio vivadu per la evangelio. [15] Sed
mi uzis nenion el tiuj rajtoj; kaj mi skribas ĉi tion, ne por ke tio estu farita ĉe
mi; ĉar estus pli bone por mi morti, ol se iu vantigus mian fieraĵon. [16] Ĉar
se mi predikas la evangelion, mi havas nenion, pri kio fieri; ĉar neceseco
kuŝas sur mi; ĉar ve al mi, se mi ne predikus la evangelion! [17] Ĉar se mi
tion faras propravole, mi havas rekompencon; sed se ne propravole, kiel
administranto mi estas komisiita. [18] Kio do estas mia rekompenco? Ke
kiam mi predikas la evangelion, mi faru la evangelion senpaga, por ke mi
ne plene uzu mian rajton en la evangelio. [19] Ĉar estante libera de ĉiuj, mi
min sklavigis sub ĉiujn, por ke mi gajnu des pli multajn. [20] Kaj al la Judoj
mi fariĝis kiel Judo, por ke mi gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la leĝo,
kiel sub la leĝo, ne estante mem sub la leĝo, por ke mi gajnu tiujn, kiuj
estas sub la leĝo; [21] al tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne estante
sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston, por ke mi gajnu tiujn, kiuj
estas sen leĝo. [22] Al la malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi gajnu la
malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke mi nepre savu kelkajn. [23] Kaj
mi faras ĉion pro la evangelio, por ke mi ĝin partoprenu. [24] Ĉu vi ne scias,
ke ĉiuj kurantoj en la areno kuras, sed nur unu ricevas la premion? Tiel
same kuru, por ke vi atingu. [25] Kaj ĉiu konkuranto sin regas en ĉio. Ili
faras tion, por ricevi pereontan kronon; sed ni, nepereontan. [26] Mi do tiel
kuras, kiel ne sendecide; tiel mi boksas, kiel ne batante la aeron; [27] sed mi
kontuzas mian korpon, kaj ĝin subpremas; por ke mi, predikinte al aliaj,
nepre ne estu mem forrifuzata.

10

[1] Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj prapatroj estis ĉiuj sub la
nubo, kaj ĉiuj trairis la maron; [2] kaj ĉiuj baptiĝis en Moseon en la nubo kaj
en la maro; [3] kaj ĉiuj manĝis la saman spiritan manĝaĵon; [4] kaj ĉiuj trinkis
la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko, kiu ilin sekvis;
kaj la roko estis Kristo. [5] Tamen la plejmulto el ili ne plaĉis al Dio; ili ja
disĵetiĝis en la dezerto. [6] Sed tio okazis kiel ekzemploj por ni, por ke ni
ne deziregu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ deziregis. [7] Kaj vi ne estu idolanoj,
kiel estis kelkaj el ili; kiel estas skribite: La popolo sidiĝis, por manĝi kaj
trinki, kaj ili leviĝis, por ludi. [8] Kaj ni ne malĉastadu, kiel kelkaj el ili
faris, kaj falis en unu tago dudek tri mil. [9] Kaj ni ne incitu la Eternulon,
kiel kelkaj el ili incitis, kaj pereis per serpentoj. [10] Kaj vi ne murmuru, kiel
kelkaj el ili murmuris, kaj pereis per la ekstermanto. [11] Tio okazis al ili kiel

ekzemploj, kaj ĝi estas skribita kiel admono por ni, sur kiujn venis la finoj
de la mondaĝoj. 12 Tiu do, kiu opinias, ke li staras, sin gardu, por ke li ne
falu. 13 Nenia tento vin prenis, krom laŭ homa forto; sed fidela estas Dio,
kiu ne lasos vin esti tentataj super via forto; sed kune kun la tento ankaŭ
faros la forkurejon, por ke vi povu ĝin elporti.
14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado. 15 Mi parolas kiel al
saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi diras. 16 Ĉu ne estas la kaliko de beno, kiun
ni benas, partopreno en la sango de Kristo? Ĉu ne estas la pano, kiun ni
dispecigas, partopreno en la korpo de Kristo? 17 pro tio, ke ni, kiuj estas
multaj, estas unu pano, unu korpo; ĉar ni ĉiuj prenas parton el la unu pano.
18 Rigardu Izraelon laŭ la karno: ĉu ne estas tiuj, kiuj manĝas la oferojn,
partoprenantoj en la altaro? 19 Kion do mi diras? ke idoloferitaĵo estas io,
aŭ ke idolo estas io? 20 Sed mi diras, ke tion, kion oferas la nacianoj, ili
oferas al demonoj, kaj ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi partoprenu kun
demonoj. 21 Vi ne povas trinki la kalikon de la Sinjoro kaj la kalikon de
demonoj; vi ne povas partopreni ĉe la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo de
demonoj. 22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu ni estas pli fortaj ol li?
23 Ĉio estas permesata; sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas permesata;
sed ne ĉio edifas. 24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu la bonon de sia
proksimulo. 25 Kion oni vendas en la buĉejo, ĉion manĝu, demandante
nenion pro konscienco; 26 ĉar al la Eternulo apartenas la tero, kaj ĉio, kio
ĝin plenigas. 27 Se iu el la nekredantoj invitas vin al festeno, kaj vi volas iri,
kion oni metas antaŭ vi, ĉion manĝu, demandante nenion pro konscienco.
28 Sed se iu diras al vi: Ĉi tio estas oferitaĵo — ne manĝu, pro la montrinto,
kaj pro konscienco: 29 konscienco, mi diras, ne via propra, sed de la alia;
ĉar kial mia libereco estus juĝata per alia konscienco? 30 Se mi danke
partoprenas, kial mi estus mallaŭdata pri tio, pro kio mi donas dankon?
31 Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro
de Dio. 32 Ne metu faligilon, ĉu por Judoj, aŭ por Grekoj, aŭ por la eklezio
de Dio; 33 tiel same, kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio, celante ne mian
propran utilon, sed la utilon de la multaj, por ke ili saviĝu.

11

1 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas imitanto de Kristo.
2 Mi laŭdas vin, ke vi min memoras en ĉio, kaj ke vi firme tenas la
tradiciojn, ĝuste kiel mi transdonis ilin al vi. 3 Sed mi volas sciigi vin,
ke la kapo de ĉiu viro estas Kristo; kaj la kapo de virino estas viro; kaj
la kapo de Kristo estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝanta aŭ profetanta kun kapo
kovrita, malhonoras sian kapon. 5 Sed ĉiu virino, preĝanta aŭ profetanta
kun kapo senvuala, malhonoras sian kapon; ĉar tio estas tia sama, kvazaŭ
ŝi estus razita. 6 Ĉar se virino ne estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed se
estas hontinde por virino esti kun haroj tonditaj aŭ razitaj, ŝi estu vualita.
7 Ĉar viro devas ne havi la kapon vualita, pro tio, ke li estas la bildo kaj
gloro de Dio; sed virino estas la gloro de viro. 8 Ĉar viro ne estas el virino,
sed virino el viro; 9 ĉar ankaŭ viro ne estas kreita por virino, sed virino
por viro; 10 pro tio virino devas havi sur la kapo signon de aŭtoritato, pro
la anĝeloj. 11 Tamen ne ekzistas virino sen viro, nek viro sen virino, en
la Sinjoro. 12 Ĉar kiel virino estas el viro, tiel same ankaŭ estas viro per
virino; sed ĉio estas el Dio. 13 Juĝu en vi mem: ĉu decas, ke virino preĝu
al Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la naturo mem ne instruas vin, ke se viro havas

longajn harojn, tio estas por li malhonoro? 15 Sed se virino havas longajn
harojn, tio estas por ŝi gloro; ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo.
16 Sed se iu ŝajnas esti disputema, ni ne havas tian kutimon, nek la eklezioj
de Dio.

17 Sed ordonante al vi jene, mi ne laŭdas vin, ke vi kunvenas ne por
pliboniĝo, sed por malpliboniĝo. 18 Ĉar unue mi aŭdas, ke kiam vi
kunvenas en la eklezio, ekzistas inter vi skismoj; kaj mi parte kredas tion.
19 Ĉar necese estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi, por ke la aprobitoj
evidentiĝu inter vi. 20 Kiam do vi kunvenas, estas neeble manĝi la Sinjoran
vespermanĝon; 21 ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ alia prenas sian propran
vespermanĝon; kaj unu malsatas, kaj alia drinkas. 22 Kio? ĉu vi ne havas
domojn, en kiuj vi povas manĝi kaj trinki? aŭ ĉu vi malestimas la eklezion
de Dio, kaj hontigas la nehavantojn? Kion mi diros? ĉu mi vin laŭdos en
tio? Mi ja vin ne laŭdas. 23 Ĉar mi ricevis de la Sinjoro tion, kion mi ankaŭ
transdonis al vi, ke la Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu li estis perfidata,
prenis panon; 24 kaj doninte dankon, li dispecigis ĝin, kaj diris: Ĉio tio estas
mia korpo, kiu estas por vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi. 25 Tiel same
ankaŭ la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu kaliko estas la nova
interligo en mia sango; ĉi tion faru ĉiufoje, kiam vi trinkos, por memorigo
pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje, kiam vi manĝos ĉi tiun panon kaj trinkos la kalikon,
vi proklamos la morton de la Sinjoro, ĝis li venos. 27 Tial ĉiu, kiu neinde
manĝos la panon aŭ trinkos la kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri la korpo
kaj la sango de la Sinjoro. 28 Sed oni sin provu, kaj tiele manĝu el la pano
kaj trinku el la kaliko. 29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto manĝas kaj trinkas
juĝon al si mem, se li ne pripensas la korpon. 30 Pro tio multaj inter vi estas
malfortaj kaj malsanaj, kaj ne malmultaj dormas. 31 Sed se ni pripensus
nin mem, ni ne estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas juĝataj, ni estas punataj
de la Sinjoro, por ke ni ne estu kondamnitaj kune kun la mondo. 33 Tial,
miaj fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu unu la alian. 34 Se iu
malsatas, li manĝu hejme, por ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj
la ceteron mi ordigos, kiam mi venos.

12

1 Rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas, ke vi estu nesciantaj. 2 Vi
scias, ke kiam vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj mutaj idoloj,
kiel ajn oni vin kondukis. 3 Tial mi sciigas vin, ke neniu parolanta en la
Spirito de Dio diras: Jesuo estas anatemita; kaj neniu povas diri: Jesuo
estas Sinjoro, krom per la Sankta Spirito.

4 Ekzistas diverseco de donacoj, sed la sama Spirito. 5 Kaj ekzistas
diverseco de servoj, kaj la sama Sinjoro. 6 Kaj ekzistas diverseco de
energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu estas
donita la elmontro de la Spirito por utilo. 8 Ĉar al unu estas donita per la
Spirito la vorto de saĝeco; kaj al alia, la vorto de scio, laŭ la sama Spirito;
9 al alia, fido, en la sama Spirito; al alia, donacoj de resanigoj, en la unu
Spirito; 10 kaj al alia, energioj por mirakloj; kaj al alia, profetpovo; kaj al
alia, distingoj de spiritoj; al alia, diversaj lingvoj; kaj al alia, interpreto
de lingvoj; 11 sed ĉion tion energias la unu sama Spirito, dividante al ĉiu
aparte, kiel al li plaĉas.

12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj havas multajn membrojn, kaj ĉiuj
membroj de la korpo, estante multaj, estas unu korpo; tiel same ankaŭ

estas Kristo. 13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj baptiĝis en unu korpon, ĉu Judoj
aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ liberaj; kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito.
14 Ĉar la korpo estas ne unu membro, sed multaj. 15 Se la piedo diros: Pro
tio, ke mi ne estas la mano, mi ne apartenas al la korpo — ne sekvas de tio,
ke ĝi ne apartenas al la korpo. 16 Kaj se la orelo diros: Pro tio, ke mi ne estas
la okulo, mi ne apartenas al la korpo — ne sekvas de tio, ke ĝi ne apartenas
al la korpo. 17 Se la tuta korpo estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la tuta
estus aŭdado, kie estus la flarado? 18 Sed Dio jam metis la membrojn al la
korpo, ĉiun, kiel al Li plaĉis. 19 Kaj se ĉiuj estus unu membro, kie estus la
korpo? 20 Nun do ekzistas multaj membroj, sed unu korpo. 21 Kaj la okulo
ne povas diri al la mano: Mi vin ne bezonas; nek same la kapo al la piedoj:
Mi vin ne bezonas. 22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj membroj de la
korpo estas necesaj; 23 kaj al tiuj partoj de la korpo, kiujn ni opinias malpli
honorindaj, ni donas pli abundan honoron; kaj niaj negraciaj partoj havas
pli abundan gracion; 24 sed niaj graciaj partoj ne havas bezonon; tamen
Dio kunakordigis la korpon, doninte pli abundan honoron al la parto, kiu
havas mankon, 25 por ke ne estu skismo en la korpo; sed ke la membroj
prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj se unu membro suferas, ĉiuj membroj
kune suferas; aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj kunĝojas. 27 Vi
do estas la korpo de Kristo, kaj membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto. 28 Kaj Dio
metis iujn en la eklezio, unue apostolojn, due profetojn, trie instruantojn,
poste miraklojn, poste donacojn de kuracado, helpojn, direktojn, diversajn
lingvojn. 29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj? ĉu ĉiuj profetoj? ĉu ĉiuj instruantoj?
ĉu ĉiuj mirakluloj? 30 ĉu ĉiuj havas kuracan povon? ĉu ĉiuj parolas per
lingvoj? ĉu ĉiuj interpretas? 31 Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn.
Kaj ankoraŭ pli preferindan vojon mi montras al vi.

13

1 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, sed ne havus amon,
mi fariĝus sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se mi posedus la
profetpovon, kaj komprenus ĉiujn misterojn kaj ĉian scion; kaj se mi havus
ĉian fidon, tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne havus amon, mi estus
nenio. 3 Kaj se mi disdonus mian tutan havon por nutri la malsatulojn,
kaj se mi lasus mian korpon por forbrulo, sed ne havus amon, per tio
mi neniom profitus. 4 Amo longe suferas, kaj bonfaras; amo ne envias;
amo ne fanfaronas, ne ŝveligas sin, 5 ne kondutas nedece, ne celas por
si mem, ne koleriĝas, ne pripensas malbonon, 6 ne ĝojas pri maljusteco,
sed kunĝojas kun vereco; 7 ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion
eltenas. 8 Amo neniam pereas; sed, ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos; ĉu
lingvoj, ili ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos. 9 Ĉar ni scias laŭparte, kaj ni
profetadas laŭparte; 10 sed kiam venos perfektaĵo, tiam neniiĝos tio, kio
estas laŭparta. 11 Kiam mi estis infano, kiel infano mi parolis, kiel infano
mi sentis, kiel infano mi pensis; nun fariĝinte plenaĝulo, mi jam forigis la
infanaĵojn. 12 Ĉar nun ni vidas per spegulo, malhele; sed tiam okulon ĉe
okulo; nun mi konas laŭparte; sed tiam mi konos tiel same, kiel ankaŭ mi
estas konita. 13 Restas do nun fido, espero, amo, tiuj tri; kaj la plej granda
el ili estas amo.

14

1 Sekvu amon; tamen deziregu spiritajn donacojn, sed prefere, ke vi
profetadu. 2 Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj parolas, sed al

Dio; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito li parolas misterojn. 3 Sed la
profetanto parolas al homoj edifon kaj konsilon kaj konsolon. 4 Tiu, kiu
per lingvo parolas, edifas sin mem; sed la profetanto edifas la eklezion.
5 Mi volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed prefere, ke vi profetadu; kaj
pli granda estas la profetanto, ol la per lingvoj parolanta, krom se li ankaŭ
interpretas, por ke la eklezio ricevu edifon. 6 Sed nun, fratoj, se mi venus
al vi, parolante per lingvoj, kiel mi vin helpus, se mi ne parolus al vi, aŭ
en formo de malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ de profetado, aŭ de instruado?
7 Eĉ la senvivaĵoj, kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne donas
diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio estas flutata aŭ harpata? 8 Ĉar se
la trumpeto donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por batalo? 9 Tiel ankaŭ
vi, se vi per la lango ne donas parolon facile kompreneblan, kiel oni scios,
kio estas parolata? ĉar en la aeron vi parolus. 10 Eble estas tiom da specoj
de voĉoj en la mondo, kaj nenia estas sensignifa. 11 Se do mi ne scios la
signifon de la voĉo, mi estos, rilate la parolanton, barbaro, kaj la parolanto
estos por mi barbaro. 12 Tiel same ankaŭ vi, dum vi fervore deziras
spiritajn donacojn, klopodu, ke vi havu abunde por la edifo de la eklezio.
13 Tial kiu parolas per lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu. 14 Ĉar se mi preĝas
per lingvo, mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas senfrukta. 15 Kio do
estas? Mi preĝos spirite, kaj mi preĝos ankaŭ intelekte; mi kantos spirite,
kaj mi kantos ankaŭ intelekte. 16 Alie, se vi benas spirite, kiamaniere tiu,
kiu okupas la lokon de la malklerulo, diros Amen ĉe via dankesprimo? ĉar
li ne scias, kion vi diras. 17 Ĉar vi ja bone dankesprimas, sed la alia ne estas
edifata. 18 Mi dankas Dion, mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj; 19 tamen
en la eklezio mi preferus paroli kvin vortojn per mia intelekto, por ke mi
instruu ankaŭ aliajn, ol dek mil vortojn per lingvo.

20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen en malico estu infanetoj,
sed en la mensoj estu plenaĝuloj. 21 En la leĝo estas skribite: Per
balbutantaj lipoj kaj per lingvo fremda Mi parolos al ĉi tiu popolo; kaj
tamen tiel ili ne volos aŭskulti Min, diras la Eternulo. 22 Tial la lingvoj
estas kiel signo, ne al la kredantoj, sed al la nekredantoj; sed la profetpovo
estas kiel signo, ne al la nekredantoj, sed al la kredantoj. 23 Se do la tuta
eklezio kunvenos, kaj ĉiuj parolos per lingvoj, kaj tien envenos nekleruloj
aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi frenezas? 24 Sed se ĉiuj profetos,
kaj envenos nekredanto aŭ neklerulo, li estos konvinkata de ĉiuj, li estos
juĝata de ĉiuj; 25 la sekretoj de lia koro estos elmontrataj; kaj sekve li falos
sur sian vizaĝon kaj adoros Dion, deklarante, ke Dio ja estas ĉe vi.

26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi kunvenas, ĉiu havas psalmon, havas
instruon, havas malkaŝaĵon, havas lingvon, havas interpretaĵon. Ĉio fariĝu
por edifo. 27 Se oni parolas per lingvo, tio estu duope, aŭ triope je plejmulto,
kaj laŭvice; kaj unu interpretu; 28 sed se ne ĉeestas interpretanto, oni
silentu en la eklezio; kaj li parolu al si kaj al Dio. 29 Kaj la profetoj parolu
duope aŭ triope, kaj la aliaj interdiferencigu. 30 Sed se al alia apudsidanta
io malkaŝiĝos, la unua silentu. 31 Ĉar vi ĉiuj povas profeti unuope laŭvice,
por ke ĉiuj lernu, kaj ĉiuj ricevu konsilon; 32 kaj la spiritoj de la profetoj
estas submetataj al la profetoj; 33 ĉar Dio estas Dio ne de konfuzo, sed de
paco; kiel en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj.

34 La virinoj silentadu en la eklezioj; ĉar ne estas permesate al ili paroli,
sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras la leĝo. 35 Kaj se ili volas lerni ion,

ili demandu al siaj edzoj hejme; ĉar estas honte por virino paroli en la
eklezio. 36 Kio? ĉu el vi la vorto de Dio eliris? ĉu ĝi venis al vi solaj?
37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu pri tio, kion mi
skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de la Sinjoro. 38 Sed se iu ne scias, li ne
sciu.
39 Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malpermesu paroli per lingvoj.
40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

15

1 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio, kiun mi predikis al vi, kiun
ankaŭ vi ricevis, en kiu ankaŭ vi staras, 2 per kiu vi saviĝis; se vi en
memoro tenas, per kiuj vortoj mi ĝin predikis al vi, krom se vi kredis
vane. 3 Ĉar mi transdonis al vi komence tion, kion mi ankaŭ ricevis, ke
Kristo mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj; 4 kaj ke li estis entombigita;
kaj ke li releviĝis la trian tagon laŭ la Skriboj; 5 kaj ke li aperis al Kefas;
poste al la dek du; 6 poste li aperis al pli ol kvincent fratoj samtempe, el
kiuj la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj jam ekdormis; 7 poste li aperis al
Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj; 8 kaj fine li aperis al mi ankaŭ, kiel al infano
ekstertempe naskita. 9 Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj, kaj ne
meritas esti nomata apostolo pro tio, ke mi persekutis la eklezion de Dio.
10 Sed per la graco de Dio mi estas tio, kio mi estas; kaj Lia graco donacita
al mi montriĝis ne vana; sed mi laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen
ne mi, sed la graco de Dio, kiu estis kun mi. 11 Ĉu do mi, ĉu ili, tiel ni
predikas, kaj tiel vi kredis.
12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li releviĝis el la mortintoj, kiel do
diras kelkaj el vi, ke ne ekzistas releviĝo de mortintoj? 13 Sed se ne
ekzistas releviĝo de mortintoj, ankaŭ Kristo ne releviĝis; 14 kaj se Kristo
ne releviĝis, vana ja estas nia predikado, vana ankaŭ estas via fido. 15 Jes,
kaj ni montriĝas kiel falsaj atestantoj de Dio; tial ke ni atestis pri Dio, ke
Li relevis Kriston; kiun Li ne relevis, se la mortintoj ja ne releviĝas. 16 Ĉar
se la mortintoj ne releviĝas, ankaŭ Kristo ne releviĝis; 17 kaj se Kristo ne
releviĝis, via fido estas vana; vi estas ankoraŭ en viaj pekoj. 18 Tiuokaze
ankaŭ pereis la ekdormintoj en Kristo. 19 Se nur en ĉi tiu vivo ni esperis
en Kristo, ni estas el ĉiuj homoj la plej mizeraj.
20 Sed nun Kristo releviĝis el la mortintoj, la unuaaĵo de la dormantoj.
21 Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo ankaŭ venis la releviĝo
de la mortintoj. 22 Ĉar kiel en Adam ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en Kristo
ĉiuj estos vivigitaj. 23 Sed ĉiu en sia propra vico: Kristo la unuaaĵo, poste
tiuj, kiuj apartenas al Kristo, ĉe lia alveno. 24 Poste venos la fino, kiam
li transdonos la reĝecon al Dio, al la Patro; kiam li estos neniiginta ĉian
regadon kaj ĉian aŭtoritaton kaj potencon. 25 Ĉar li devas reĝadi, ĝis li
metos ĉiujn malamikojn sub siajn piedojn. 26 La lasta neniigota malamiko
estas la morto. 27 Ĉar: Ĉion Li metis sub liajn piedojn. Sed kiam estas
dirate: Ĉio estas submetita, estas evidente, ke esceptita estas Tiu, kiu
submetis ĉion al li. 28 Kaj kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo ankaŭ
mem estos submetita al Tiu, kiu submetis ĉion al li, por ke Dio estu ĉio en
ĉio.
29 Alie kion faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la mortintoj? Se la mortintoj tute
ne releviĝas, kial do ili baptiĝas pro ili? 30 kial ni ankaŭ endanĝeriĝas
ĉiun horon? 31 Mi asertas per la singratulado pro vi, fratoj, kiun mi havas

en Kristo Jesuo, nia Sinjoro, mi mortas ĉiutage. 32 Se laŭ homa maniero
mi batalis kontraŭ bestoj en Efeso, kiel mi per tio profitas? Se la mortintoj
ne releviĝas, ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos. 33 Ne trompiĝu;
Malbonaj kuniĝoj malbonigas bonajn morojn. 34 Malebriiĝu en justeco, kaj
ne peku; ĉar kelkaj havas nenian scion pri Dio; mi tion diras, por hontigi
vin.

35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun kia korpo ili venas?
36 Ho malsaĝulo! tio, kion vi mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne mortos;
37 kaj tio, kion vi semas, estas ne la estonta korpo, sed nuda grenero, eble
de tritiko, aŭ de alia speco; 38 sed Dio donas al ĝi korpon, kiel Li volis, kaj al
ĉiu semo ĝian propran korpon. 39 Ne ĉiu karno estas unu sama karno; sed
ekzistas unu karno de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia karno de birdoj,
kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas ankaŭ korpoj ĉielaj kaj korpoj teraj; sed la
gloro de la ĉielaj estas unu, kaj la gloro de la teraj estas alia. 41 Ekzistas
unu gloro de la suno, kaj alia gloro de la luno, kaj alia gloro de la steloj; ĉar
unu stelo diferencas de alia stelo rilate al gloro. 42 Tia sama ankaŭ estas
la releviĝo de la mortintoj. Ĝi estas semata en putreco, ĝi releviĝas en
senputreco; 43 ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en gloro; ĝi estas
semata en malforteco, ĝi releviĝas en potenco; 44 ĝi estas semata laŭanima
korpo, ĝi releviĝas laŭspirita korpo. Se ekzistas laŭanima korpo, ekzistas
ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele ankaŭ estas skribite: La unua homo Adam
fariĝis viva animo. La lasta Adam fariĝis viviganta spirito. 46 Tamen unua
estas ne tio, kio estas laŭspirita, sed tio, kio estas laŭanima; poste tio, kio
estas laŭspirita. 47 La unua homo estas el la tero, elpolva; la dua homo
estas el la ĉielo. 48 Kia estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj; kaj
kia estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la elĉieluloj. 49 Kaj kiel ni portis la
figuron de la elpolvulo, tiel same ni portos la figuron de la elĉielulo.

50 Kaj la jenon mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne povas heredi la
regnon de Dio; kaj putreco ne heredas senputrecon. 51 Jen mi sciigas al vi
misteron: Ni ne ĉiuj dormos, sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos, 52 en momento, en okula
ekmovo, ĉe la lasta trumpetsono: ĉar la trumpeto sonos, kaj la mortintoj
releviĝos senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos. 53 Ĉar estas necese, ke ĉi tiu putrema
surmetu senputrecon, kaj ke ĉi tiu mortema surmetu senmortecon. 54 Sed
kiam ĉi tiu putrema surmetos senputrecon, kaj ĉi tiu mortema surmetos
senmortecon, tiam plenumiĝos la skribita diro: La morto forglutiĝis en
venko. 55 Ho morto, kie estas via venko? Ho morto, kie estas via pikilo?
56 La pikilo de la morto estas la peko; kaj la forto de la peko estas la leĝo;
57 sed danko estu al Dio, kiu donas al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo
Kristo. 58 Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj, nemoveblaj, ĉiam abundaj en
la laboro de la Sinjoro, sciante, ke via penado ne estas vanta en la Sinjoro.

16

1 Nun rilate al la monkolekto pro la sanktuloj, kiel mi ordonis al la
eklezioj de Galatujo, tiel ankaŭ vi faru. 2 La unuan tagon de la semajno,
ĉiu el vi provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere akiris, por ke ne estu kolektoj
tiam, kiam mi venos. 3 Kaj kiam mi alvenos, kiujn vi per leteroj aprobos,
tiujn mi sendos, por alporti vian donacon al Jerusalem; 4 kaj se konvenos,
ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili vojaĝos kun mi. 5 Sed mi venos al vi, kiam
mi estos trapasinta Makedonujon; ĉar Makedonujon mi ja trapasos; 6 sed
ĉe vi eble mi restos, aŭ eĉ travintros, por ke vi antaŭen irigu min, kien mi
veturos. 7 Ĉar mi ne volas vidi vin nun dumvojaĝe; ĉar mi esperas resti

kelkan tempon ĉe vi, se la Sinjoro permesos. 8 Sed mi restos en Efeso ĝis
Pentekosto; 9 ĉar pordo granda kaj efika malfermiĝis al mi, kaj estas multaj
kontraŭstarantoj.
10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li estu ĉe vi sentime; ĉar li faras la laboron
de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ; 11 neniu do lin malestimu. Sed antaŭen irigu
lin en paco, por ke li venu al mi; ĉar mi atendas lin kun la fratoj. 12 Sed
rilate al la frato Apolos, mi multe petegis lin veni al vi kun la fratoj; sed
tute mankis volo veni nun; sed li venos, kiam li havos oportunan tempon.
13 Viglu, staru firme en la fido, viriĝu, fortiĝu. 14 Ĉio via estu farata en
amo.
15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas la domon de Stefanas, ke ĝi estas la
unuaaĵo de la Aĥaja lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo de la sanktuloj),
16 ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj, kaj al ĉiu kunhelpanto kaj kunlaboranto.
17 Kaj mi ĝojas pro la alveno de Stefanas kaj Fortunato kaj Aĥaiko, tial,
ke vian mankaĵon ili plenigis. 18 Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj vian;
rekonu do tiajn.
19 La eklezioj de Azio vin salutas. Akvila kaj Priskila vin salutas multe
en la Sinjoro, kune kun la eklezio en ilia domo. 20 Ĉiuj fratoj vin salutas.
Salutu unu la alian per sankta kiso. 21 La saluto de mi, Paŭlo, per mia
propra mano. 22 Se iu ne amas la Sinjoron Jesuo Kristo, li estu anatemita.
Maran-ata. 23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi. 24 Mia amo
estu kun vi ĉiuj en Kristo Jesuo. Amen.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA KORINTANOJ

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj la frato Timoteo,
al la eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, kune kun ĉiuj sanktuloj, kiuj estas
en la tuta Aĥaja lando: 2 Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de
kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo; 4 kiu konsoladas nin en nia tuta aflikto,
por ke ni povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per la konsolo, per kiu ni
mem estas konsolataj de Dio. 5 Ĉar kiel la suferoj de Kristo abundas ĉe
ni, tiel same abundas ankaŭ per Kristo nia konsolo. 6 Sed se ni afliktiĝas,
tio estas por via konsolo kaj saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via
konsolo, kiu energias, per la pacienca elportado de la samaj suferoj, kiujn
ni ankaŭ suferadas; 7 kaj nia espero pri vi estas firma, ĉar ni scias, ke kiel
vi estas partoprenantoj en la suferoj, tiel ankaŭ vi estas partoprenantoj en
la konsolo. 8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj, pri la aflikto, kiu okazis al
ni en Azio, ke ni ekstreme super la forto estis depremitaj, tiel, ke ni forte
malesperis, eĉ pri la vivo; 9 ni ja ricevis la aljuĝon al morto en ni mem,
por ke ni fidu ne nin mem, sed Dion, kiu levas la mortintojn, 10 kaj kiu nin
forsavis el tia granda morto kaj forsavos; al kiu ni esperis, ke Li ankoraŭ
plu nin forsavos; 11 dum vi ankaŭ nin kunhelpas per via petegado, por
ke, pro la donaco donita al ni per multaj personoj, danko estu donata de
multaj pro ni.

12 Ĉar jen estas nia singratulado, nome la atesto de nia konscienco, ke
en sankteco kaj sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed laŭ la graco
de Dio, ni kondutadis en la mondo, kaj precipe ĉe vi. 13 Ĉar ni skribas al
vi nenion alian krom tio, kion vi legas kaj prikonsentas, kaj mi esperas, ke
vi prikonsentos ĝis la fino; 14 kiel ankaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke
ni estas via singratulado, tiel same, kiel vi ankaŭ estas la nia en la tago de
nia Sinjoro Jesuo.

15 Kaj en ĉi tiu fidado mi intencis veni unue al vi, por ke vi havu duoblan
gracon, 16 kaj vizitinte vin survoje, trairi en Makedonujon, kaj denove el
Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti antaŭen irigita al Judujo. 17 Kiam
mi do tiel intencis, ĉu mi elmontris kapricemon? aŭ kion mi celas, ĉu mi
tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes, Jes, kaj la Ne, Ne? 18 Sed,
kiel Dio estas fidela, nia parolo al vi ne estas Jes kaj Ne. 19 Ĉar la Filo de
Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas predikita inter vi, de mi kaj Silvano kaj
Timoteo, ne estis Jes kaj Ne, sed en li la Jes estiĝis. 20 Ĉar kiel ajn multaj
estas la promesoj de Dio, en li estas la Jes; tial ankaŭ per li estas la Amen,
por la gloro al Dio per ni. 21 Kaj tiu, kiu fortikigas nin kune kun vi en
Kristo kaj sanktoleis nin, estas Dio, 22 kiu ankaŭ nin sigelis kaj donis al ni
la antaŭgarantiaĵon de la Spirito en niaj koroj.

23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton sur mian animon, ke por indulgi vin
mi ankoraŭ ne venis al Korinto. 24 Ne kvazaŭ ni estrus super via fido, sed
ni estas kunhelpantoj de via ĝojo; ĉar per via fido vi staras.

2

[1] Sed mi decidis por mi mem, ke mi ne venos al vi denove en malĝojo.
[2] Ĉar se mi vin malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom tiu, kiu estas
malĝojigata de mi? [3] Kaj mi skribis tion saman, por ke, veninte, mi ne
havu malĝojon de tiuj, pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri vi ĉiuj, ke mia
ĝojo estas la ĝojo de vi ĉiuj. [4] Ĉar el multe da aflikto kaj kora dolorego
mi skribis al vi kun multaj larmoj, ne por ke vi malĝoju, sed ke vi sciu la
amon, kiun mi havas al vi abunde.
[5] Sed se iu kaŭzis malĝojon, li kaŭzis malĝojon ne al mi, sed parte (por
ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj. [6] Sufiĉa al tia homo estas tiu puno, farita
de la plimulto; [7] pro tio, kontraŭe, vi devus lin pardoni kaj konsoli, por ke
tia homo neniel forglutiĝu per sia troa malĝojo. [8] Tial mi petegas vin, ke vi
konfirmu al li vian amon. [9] Ĝuste por tio mi ja skribis, ke mi vin provu, ĉu
vi en ĉio estas obeemaj. [10] Sed al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ; ĉar kion
mi ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis, mi tion faris pro vi antaŭ Kristo,
[11] por ke Satano ne gajnu profiton kontraŭ ni: ĉar ni ne estas sen scio pri
liaj ruzoj.
[12] Kiam mi venis al Troas, por disvastigi tie la evangelion de Kristo, kaj
kiam en la Sinjoro malfermiĝis al mi pordo, [13] mi ne ricevis ripozon por
mia spirito, ĉar mi ne trovis mian fraton Tito; sed mi adiaŭis ilin kaj foriris
al Makedonujo. [14] Sed danko estu al Dio, kiu ĉiam kondukadas nin triumfe
en Kristo kaj montras ĉie per ni la bonodoron de Sia koniĝo. [15] Ĉar ni
estas al Dio dolĉa odoro de Kristo, en la savatoj, kaj en la pereantoj; [16] al ĉi
tiuj, odoro de morto al morto; al tiuj, odoro de vivo al vivo. Kaj kiu estas
taŭga por ĉi tio? [17] Ĉar ni ne similas al multaj, kiuj faras la vorton de Dio
komercaĵo; sed kun sincereco, kaj kiel per Dio, antaŭ Dio ni parolas en
Kristo.

3

[1] Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi? aŭ ĉu ni bezonas, kiel
iuj, leterojn rekomendajn al vi, aŭ de vi? [2] Vi mem estas nia letero, skribita
sur nia koro, kaj konata kaj legata de ĉiuj; [3] ĉar vi montriĝis, ke vi estas
letero de Kristo liverita per ni, skribita ne per inko, sed per la Spirito de
la vivanta Dio; ne sur ŝtonaj tabeloj, sed sur la karnaj tabeloj de la koro.
[4] Kaj tian fidon ni havas per Kristo al Dio; [5] ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari
per ni mem, sed nia taŭgeco estas el Dio, [6] kiu ankaŭ taŭgigis nin kiel
administrantojn de nova interligo, ne laŭ litero, sed laŭ spirito; ĉar la litero
mortigas, sed la spirito vivigas. [7] Sed se la administrado mortiga, esprimita
per literoj kaj enĉizita sur ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la Izraelidoj ne
povis fikse rigardi la vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa brileco, jam tamen
malpliiĝanta, [8] kiel do la administrado spirita ne estos pli multe en gloro?
[9] Ĉar se la administrado de kondamno estas gloro, multe pli abunde la
administrado de justeco superas en gloro. [10] Ĉar vere tio, kio havis gloron,
ne estis glorigita en ĉi tiu rilato, pro la superabunda gloro. [11] Ĉar se tio, kio
forpasas, havis gloron, ankoraŭ pli multe tio, kio restadas, estas en gloro.
[12] Havante do tian esperon, ni uzas grandan liberecon de parolo, [13] kaj ne
kiel Moseo, kiu metis vualon sur sian vizaĝon, por ke la Izraelidoj ne fikse
rigardu ĝis finiĝo de tio, kio estis forpasanta; [14] sed iliaj animoj sensentiĝis;
ĉar eĉ ĝis hodiaŭ, ĉe la legado de la malnova testamento, nelevita restadas
tiu sama vualo, kiu estas forigita en Kristo, [15] sed ĝis hodiaŭ, kiam ajn

oni legas Moseon, vualo kuŝas sur ilia koro. [16] Sed kiam ajn oni turnas
sin al la Sinjoro, la vualo estas forprenata. [17] La Sinjoro estas la Spirito;
kaj kie estas la Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco. [18] Sed ni ĉiuj, per
nevualita vizaĝo spegulante la gloron de la Sinjoro, transformiĝas en la
saman bildon, de gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la Spirito.

4

[1] Pro tio, ke ni havas ĉi tiun administradon, kiel ni ricevis kompaton, ni
ne senkuraĝiĝas; [2] sed ni formetis la kaŝitajn aferojn de honto, ne irante
kun ruzeco kaj ne falsante la vorton de Dio, sed per elmontro de la vero
rekomendante nin al ĉies konscienco antaŭ Dio. [3] Sed se nia evangelio eble
estas vualita, ĝi estas vualita rilate al tiuj, kiuj pereas; [4] en kiuj la dio de
ĉi tiu mondo blindigis la animojn de la nekredantoj, por ke la lumo de la
evangelio de la gloro de Kristo, kiu estas la bildo de Dio, ne brilu sur ilin.
[5] Ĉar ni predikadas ne nin mem, sed Kriston Jesuon kiel Sinjoron, kaj nin
mem kiel viajn servistojn pro Jesuo. [6] Ĉar Dio, kiu diris: El mallumo lumo
brilos, Tiu brilis en niaj koroj, por doni lumon de la scio de la gloro de Dio
en la vizaĝo de Jesuo Kristo.

[7] Sed ni havas ĉi tiun trezoron en argilaj vazoj, por ke la treega grandeco
de la potenco estu de Dio, kaj ne de ni mem; [8] ni estas premegataj ĉe
ĉiu flanko, tamen ne enanguligitaj; embarasataj, sed ne konsternataj;
[9] persekutataj, sed ne forlasataj; faligataj, sed ne detruataj; [10] ĉiam portante
en la korpo la mortiĝon de Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu
en nia korpo. [11] Ĉar ni, la vivantoj, ĉiam estas submetataj al morto pro
Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia morta karno. [12] La
morto do energias en ni, sed la vivo en vi. [13] Sed havante la saman spiriton
de fido laŭ la skribo: Mi kredis, kaj tial mi parolis; ni ankaŭ kredas, kaj
tial ankaŭ ni parolas; [14] sciante, ke Tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuon, levos
nin ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi. [15] Ĉar ĉio estas pro vi, por
ke la graco, multobligita per multaj, abundigu la dankon al la gloro de Dio.

[16] Pro tio ni ne senkuraĝiĝas; sed kvankam nia ekstera homo kadukiĝas,
tamen nia interna homo renoviĝas tagon post tago. [17] Ĉar nia malpeza kaj
momenta sufero elfaras por ni, pli kaj pli ekster mezuro, eternan pezon
da gloro; [18] dum ni rigardas ne la vidataĵojn, sed la nevidataĵojn; ĉar la
vidataĵoj estas tempaj, sed la nevidataĵoj estas eternaj.

5

[1] Ĉar ni scias, ke se la surtera loĝejo de nia tabernaklo dissolviĝos, ni
havas de Dio konstruaĵon, domon ne manfaritan, eternan en la ĉieloj. [2] Ĉar
vere en ĉi tiu ni ĝemas, sopirante al la survestado per nia loĝejo, kiu
devenas de la ĉielo; [3] se almenaŭ, vestite, ni ne troviĝos nudaj. [4] Ĉar ni,
kiuj estas en ĉi tiu tabernaklo, ĝemas ŝarĝite, ne pro tio, ke ni deziras
senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survestiĝi, por ke la mortaĵo estu elsorbita de
la vivo. [5] Kaj Tiu, kiu nin elfaris por ĉi tiu celo, estas Dio, kiu donis al ni la
antaŭgarantiaĵon de la Spirito. [6] Ni do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke
dum ni ĉeestas en la korpo, ni forestas de la Sinjoro [7] (ĉar ni iradas fide,
ne vide); [8] ni ĝoje kuraĝas, kaj ni plivolas foresti de la korpo kaj ĉeesti
kun la Sinjoro. [9] Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante aŭ forestante, esti
akceptindaj ĉe li. [10] Ĉar ni ĉiuj devos elmontriĝi antaŭ la tribunala seĝo de

Kristo, por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris en la korpo, laŭ siaj faritaĵoj, ĉu
bonaj aŭ malbonaj.
11 Sciante do la timon al la Sinjoro, ni celas konvinki homojn, sed ni
ja elmontriĝas al Dio; kaj ni esperas, ke ni elmontriĝas ankaŭ al viaj
konsciencoj. 12 Ni ne denove nin rekomendas al vi, sed donas al vi kaŭzon
fieriĝi pri ni, por ke vi havu ion respondi al tiuj, kiuj fieriĝas ŝajne kaj ne
kore. 13 Ĉar ĉu ni estis frenezaj, tio estis pro Dio, aŭ ĉu ni estas seriozaj,
tio estas pro vi. 14 Ĉar la amo de Kristo nin devigas; ĉar ni juĝas jene,
ke ĉar unu mortis pro ĉiuj, tial ĉiuj mortis; 15 kaj li mortis pro ĉiuj, por
ke la vivantoj jam vivu ne por si mem, sed por tiu, kiu pro ili mortis kaj
releviĝis. 16 Tial ni de nun konas neniun laŭkarne; eĉ kvankam ni konis
Kriston laŭkarne, tamen ni ne plu lin tiel konas. 17 Tial se iu homo estas
en Kristo, estas jam nova kreitaĵo; la malnovaĵoj forpasis, jen ili jam estiĝis
novaj. 18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis nin al Si mem per Kristo kaj
donis al ni la administradon de la repacigo; 19 nome, ke Dio estis en Kristo,
repacigante la mondon al Si, ne alkalkulante al ili la kulpojn, kaj komisiis
al ni la vorton repacigan.
20 Ni do estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio per ni petadus; ni vin
petegas pro Kristo, repaciĝu al Dio. 21 Tiun, kiu ne konis pekon, Li faris
peko pro ni; por ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

6

1 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ, ke vi ne vane akceptu la
gracon de Dio 2 (ĉar Li diris:
En tempo de favoro Mi aŭskultis vin,
Kaj en tago de savo Mi helpis vin;
jen nun la tempo de favoro; jen nun la tago de savo); 3 ni donu en nenio
okazon por maledifo, por ke oni ne kulpigu nian administradon; 4 sed en
ĉio ni aprobigu nin, kiel servantoj de Dio, en multa pacienco, en suferoj, en
afliktoj, en malfacilaĵoj, 5 en batovundoj, en malliberigoj, en tumultoj, en
laboroj, en maldormoj, en malsatoj, 6 en ĉasteco, en sciado, en pacienco,
en afableco, en Spirito Sankta, en amo senhipokrita, 7 en la vorto de vero,
en la potenco de Dio; per la armaĵo de justeco dekstre kaj maldekstre, 8 per
gloro kaj malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo; kiel trompantoj, tamen
veraj; 9 kiel nekonataj, tamen bone konataj; kiel mortantaj, kaj jen ni vivas;
kiel pune korektataj, tamen ne mortigataj; 10 kiel dolorplenaj, tamen ĉiam
ĝojantaj; kiel malriĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel nenion havantaj,
tamen posedantaj ĉion.
11 Nia buŝo estas malfermita al vi, ho Korintanoj, nia koro estas
plivastigita. 12 Vi ne estas malvastigitaj en ni, sed vi estas malvastigitaj
en viaj propraj internaĵoj. 13 Pro rekompenco samspeca do (mi parolas
kiel al infanoj) vi ankaŭ estu plivastigitaj.
14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge kun nekredantoj; ĉar kian partoprenon
havas justeco kun maljusteco? aŭ kian komunaĵon havas lumo kun
mallumo? 15 Kaj kian akordon havas Kristo kun Belial? aŭ kian kunecon
havas kredanto kun nekredanto? 16 Kaj kian konsenton havas templo de
Dio kun idoloj? ĉar ni estas templo de Dio vivanta; kiel diris Dio: Mi loĝos
inter ili, kaj Mi iros inter ili; kaj Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo.
17 Tial
Eliru el inter ili, kaj estu apartaj,
diras la Eternulo,

Kaj ne tuŝu malpuraĵon;
Kaj Mi vin akceptos,
18 Kaj Mi estos por vi Patro,
Kaj vi estos Miaj filoj kaj filinoj,
diras la Eternulo Plejpotenca.

7

1 Havante do ĉi tiujn promesojn, amataj, ni purigu nin de ĉia malpureco
karna kaj spirita, perfektigante sanktecon en la timo al Dio.
2 Malfermu al ni viajn korojn; ni kontraŭ neniu maljuste agis, ni ruinigis
neniun, al neniu ni friponis. 3 Ne por vin kondamni mi tion diras; ĉar
mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj koroj, por kune vivi kaj kune morti.
4 Granda estas mia parola libereco al vi, granda estas mia fiereco pri vi:
mi estas plena de konsolo, al mi superabundas la ĝojo meze de nia tuta
aflikto.
5 Ĉar eĉ kiam ni jam alvenis en Makedonujon, nia karno tute ne faciliĝis,
sed ni ĉiel depremiĝis; ekstere estis bataloj, interne timoj. 6 Tamen Dio,
kiu konsolas la humilulojn, konsolis nin per la alveno de Tito; 7 kaj ne
nur per lia alveno, sed ankaŭ per la konsolo, per kiu li konsoliĝis pri vi,
dum li pridiris al ni vian sopiron, vian doloron, vian fervoron pro mi;
tiel, ke mi ankoraŭ pli ĝojis. 8 Ĉar kvankam mi vin malĝojigis per mia
epistolo, mi ne bedaŭras pri tio, kvankam mi ja bedaŭris; ĉar mi vidas,
ke tiu epistolo vin malĝojigis, sed nur mallonge. 9 Mi nun ĝojas, ne pro
tio, ke vi malĝojis, sed pro tio, ke vi malĝojis ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio
malĝojis, por ke vi havu nenian malutilon per ni. 10 Ĉar la malĝojo laŭ
Dio elfaras penton ĝis savo, ne bedaŭrindan; sed la malĝojo de la mondo
elfaras morton. 11 Ĉar jen kian zorgemon tiu sama malĝojo laŭ Dio elfaris
en vi, plue kian senkulpigon, plue kian indignon, plue kian timon, plue
kian sopiron, plue kian fervoron, plue kian venĝon! En ĉio vi elmontris
vin puraj pri la afero. 12 Tial kvankam mi skribis al vi, tamen tio estis
ne pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu, kiu suferis la malbonon,
sed por ke via zorgemo por ni elmontriĝu al vi mem antaŭ Dio. 13 Tial ni
konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis des pli multege pro la ĝojo de Tito,
ĉar lia animo estas refreŝigita de vi ĉiuj. 14 Ĉar se en io mi fanfaronis al li
pro vi, mi ne hontis; sed kiel ni ĉion parolis vereme al vi, tiel same ankaŭ
nia fanfaronado, kiun mi faris antaŭ Tito, montriĝis vera. 15 Kaj lia interna
amo pli abundas al vi, dum li memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel kun timo
kaj tremo vi lin akceptis. 16 Mi ĝojas, ke en ĉio mi povas fidi al vi.

8

1 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio, kiu estas donacita en la
eklezioj Makedonaj; 2 nome, en grava provo per suferado, la abundo de
ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis al la riĉo de ilia malavareco.
3 Ĉar mi konstatas, ke laŭ sia povo — jes, kaj super sia povo — ili donis
memvole, 4 petegante nin per multe da petado fari tiun komplezon kaj la
komunan helpservadon al la sanktuloj; 5 kaj ne kiel ni esperis, sed unue
ili sin dediĉis al la Sinjoro, kaj al ni per la volo de Dio. 6 Tiel, ke ni instigis
Titon, ke kiel li antaŭe komencis, tiel same li perfektigu en vi ĉi tiun pluan
gracon. 7 Sed kiel al vi ĉio abundas: fido kaj parolo kaj scio kaj fervoro
kaj via amo al ni, tiel abundu al vi ankaŭ ĉi tiu graco. 8 Mi parolas ne
ordonante, sed provante per la fervoro de aliaj la sincerecon de via amo

ankaŭ. 9 Ĉar vi scias la gracon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke kvankam
li estis riĉa, tamen pro vi li fariĝis malriĉa, por ke vi per lia malriĉeco
fariĝu riĉaj. 10 Kaj en tio mi donas mian opinion; ĉar ĉi tio utilas por vi,
kiuj unuaj komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari, sed ankaŭ voli. 11 Sed
nun kompletigu la faradon ankaŭ; tiel ke, kiel estis la volonteco voli, tiel
ankaŭ estu la plenumo el via havo. 12 Ĉar kie ekzistas la volonteco, ĝi estos
akceptita laŭ la havo, ne laŭ la nehavo. 13 Ĉar mi diras tion, ne por ke aliaj
estu faciligataj kaj vi premataj, 14 sed laŭ egaleco: via abundo nuntempe
fariĝu por ilia manko, por ke ilia abundo fariĝu por via manko, por ke estu
egaleco; 15 kiel estas skribite: Tiu, kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj
tiu, kiu kolektis malpli, ne havis mankon.

16 Sed danko estu al Dio, kiu metas en la koron de Tito la saman zorgon
pri vi. 17 Ĉar li ja akceptis la instigon; sed estante mem tre fervora, li
ekiris al vi memvole. 18 Kaj ni sendis kune kun li la fraton, kies laŭdo en
la evangelio disvastiĝas tra ĉiuj eklezioj; 19 kaj krom tio, li ankaŭ estis
elektita de la eklezioj, por vojaĝadi kune kun ni rilate al ĉi tiu graco,
kiun ni administradas al la gloro de la Sinjoro, kaj por elmontri nian
volontecon, 20 evitante tion, ke iu riproĉus nin rilate al ĉi tiu monhelpo,
kiun ni administras; 21 ĉar ni celas aferojn konvenajn ne nur antaŭ la
Sinjoro, sed ankaŭ antaŭ homoj. 22 Kaj ni sendis kune kun ili nian fraton,
kiun ni ofte pruvis fervora en multaj aferoj, sed nun multe pli fervora pro
la granda fido, kiun li havas al vi. 23 Se iu demandas pri Tito, li estas mia
kunulo kaj mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj fratoj, ili estas apostoloj
de eklezioj, la gloro de Kristo. 24 Vi do elmontru al ili antaŭ la eklezioj la
pruvon de via amo kaj de nia fanfaronado pro vi.

9

1 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas por mi superflue skribi al vi; 2 ĉar
mi scias vian volontecon, pri kiu mi fanfaronas pro vi al la Makedonoj,
ke la Aĥaja lando jam antaŭ unu jaro pretiĝis; kaj via fervoro instigis la
plimulton el ili. 3 Sed mi sendis la fratojn, por ke nia fanfaronado pro vi
ne fariĝu vanta rilate al ĉi tio, sed, kiel mi diris, por ke vi estu pretaj, 4 por
ke, se venus kune kun mi iuj el Makedonujo kaj trovus vin ne pretaj, ni
(por ne diri, vi) ne hontu pro ĉi tiu fido. 5 Mi do opiniis necesa, peti la
fratojn, ke ili antaŭe iru al vi, kaj antaŭe pretigu vian de longe promesitan
helpmonon, por ke tio estu preta, kiel volonte donita, kaj ne kiel eldevigita.

6 Sed jen: Tiu, kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare; kaj tiu, kiu semas
malavare, ankaŭ rikoltos malavare. 7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li intencas en la
koro, ne domaĝante, nek pro neceseco; ĉar Dio amas donacanton ĝojan.
8 Kaj Dio povas abundigi ĉe vi ĉian gracon, por ke vi, havante ĉiam en ĉio
ĉian sufiĉecon, abunde rilatu al ĉia bona faro; 9 kiel estas skribite:
Li ŝutis kaj donis al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne.

10 Kaj Tiu, kiu donas semon al la semanto kaj panon por nutraĵo, donos
kaj multobligos vian semotan semon, kaj plimultigos la fruktojn de via
justeco; 11 dum vi pliriĉiĝos en ĉio al ĉia malavareco, kiu efikas per ni
dankdonadon al Dio. 12 Ĉar la administrado de ĉi tiu servado ne nur
kompletigas la mezuron de la bezonoj de la sanktuloj, sed ankaŭ abundas
per multaj dankoj al Dio; 13 ĉar provinte vin per ĉi tiu administrado, ili
gloras Dion pro la obeo de via konfeso al la evangelio de Kristo, kaj pro

la malavareco de via donaco al ili kaj al ĉiuj; 14 dum ili mem ankaŭ, per
petado por vi, tre sopiras al vi pro la grandega graco de Dio en vi. 15 Danko
estu al Dio pro Lia neesprimebla donaco.

10

1 Mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco kaj dolĉanimeco de Kristo,
mi, kiu en via ĉeesto estas humila inter vi, sed, forestante, tre kuraĝas
rilate al vi: 2 mi mem petegas vin, ke ĉeestante, mi ne kuraĝu per la
insisteco, per kiu mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj rigardas nin kiel
laŭkarne iradantajn. 3 Ĉar kvankam ni iradas en karno, tamen ni ne
militadas laŭ karno 4 (ĉar la iloj de nia militado estas ne laŭkarnaj, sed
potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de fortikaĵoj); 5 deĵetante diskutojn,
kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ la scio konforma al Dio, kaj ekkaptante
ĉiun penson al la obeo al Kristo, 6 kaj starante pretaj puni ĉian malobeon,
tuj kiam via obeo plenumiĝos. 7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via vizaĝo. Se
iu fidas en si mem, ke li apartenas al Kristo, li denove pripensu en si mem,
ke kiel li apartenas al Kristo, tiel same ankaŭ ni. 8 Ĉar eĉ se mi fierus iom
supermezure pri nia aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro, por vin edifi, kaj ne
por vin deĵeti), mi ne hontus; 9 por ke ne ŝajnu, kvazaŭ mi volus timigi
vin per miaj leteroj. 10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj estas gravaj kaj fortaj; sed
lia korpa aspekto estas malforta, kaj lia parolo malŝatinda. 11 Tiu homo
konsideru, ke kiaj, forestante, ni estas per leteroj, tiaj, ĉeestante, ni estas
ankaŭ per agado. 12 Ĉar ni ne kuraĝas nin interkalkuli aŭ kompari kun
iuj el la sin rekomendantaj; ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ
si mem kaj komparante sin al si mem. 13 Sed ni fieros ne pretermezure,
sed laŭ la amplekso de la mezurilo, kiun Dio destinis al ni, por mezuri, por
atingi eĉ ĝis vi. 14 Ĉar ni ne tro etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi; ĉar
ni jam venis ĝis vi en la evangelio de Kristo, 15 ne fierante pretermezure,
nome en laboroj malpropraj, sed esperante, ke dum kreskos via fido, ni
kreskos en vi laŭ nia mezurilo ĝis plua abundo, 16 por prediki la evangelion
ĝis la regionoj preter vi, kaj ne fieri pri malpropra mezurilo rilate al aferoj
jam faritaj. 17 Sed kiu fieras, tiu fieru en la Eternulo. 18 Ĉar ne tiu, kiu sin
mem rekomendas, estas akceptata, sed tiu, kiun rekomendas la Sinjoro.

11

1 Mi volas, ke vi pacience toleru min pro iom da malsaĝeco; sed efektive
vi ja pacience min toleras. 2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia ĵaluzo, ĉar mi
fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi prezentu vin kiel ĉastan virgulinon al
Kristo. 3 Sed mi timas, ke kiel trompis Evan la serpento per sia ruzeco, viaj
animoj iel dekliniĝos for de la simpleco kaj la ĉasteco, kiu estas en Kristo.
4 Ĉar se iu vizitanto predikas alian Kriston, kiun ni ne predikis, aŭ se vi
ricevas malsaman spiriton, kiun vi ne ricevis, aŭ malsaman evangelion,
kiun vi ne akceptis, facilanime vi lin toleras. 5 Ĉar mi opinias, ke mi neniel
malsuperas la plej eminentajn apostolojn. 6 Kaj kvankam mi estas neklera
laŭ parolo, mi tamen ne tia estas laŭ scio; sed en ĉio ni malkaŝe agis ĉe vi
inter ĉiuj. 7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min, por ke vi estu altigitaj, en
tio, ke mi senpage predikis al vi la evangelion de Dio? 8 Mi senigis aliajn
ekleziojn, ricevante de ili pagon, por servi al vi; 9 kaj kiam mi ĉeestis ĉe
vi kaj havis mankon, mi ne estis ŝarĝo sur iu; ĉar la fratoj, veninte el
Makedonujo, plenigis la mezuron de mia bezono; kaj en ĉio mi tenis min

ne ŝarĝa rilate vin, kaj ankoraŭ tenos. 10 Jen estas la vero de Kristo en
mi, ke ĉi tiu fanfarono ne estos barita kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj.
11 Kial? ĉu tial, ke mi vin ne amas? Dio scias. 12 Sed kiel mi faras, tiel
mi ankaŭ faros, por forigi la pretekston al tiuj, kiuj deziras pretekston,
por ke, en kio ili fieras, ili troviĝu samaj, kiel ni. 13 Ĉar tiaj homoj estas
falsaj apostoloj, trompemaj laboristoj, sin aliformante kvazaŭ apostolojn
de Kristo. 14 Kaj nenia miro; ĉar Satano mem sin aliformas kvazaŭ anĝelon
de lumo. 15 Estas do nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ sin aliformas
kvazaŭ servantojn de justeco; ilia finiĝo estos laŭ iliaj faroj.
16 Denove mi diras: Neniu opiniu min malsaĝa; sed se vi ja tiel opinias
min, tamen min akceptu kiel malsaĝan, por ke mi ankaŭ iom fanfaronu.
17 Tion, kion mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed kvazaŭ malsaĝe, en
ĉi tiu insistado pri fierado. 18 Ĉar multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi
ankaŭ fanfaronos. 19 Ĉar vi afable toleras malsaĝulojn, estante mem saĝaj.
20 Ĉar vi toleras homon, se li vin sklavigas, se li vin formanĝas, se li vin
kaptas, se li sin altigas, se li batas al vi la vizaĝon. 21 Mi parolas kvazaŭ per
sinmallaŭdo, kvazaŭ ni estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio iu kuraĝas, pri
tio (mi parolas en malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas. 22 Ĉu ili estas Hebreoj?
mi ankaŭ. Ĉu ili estas Izraelidoj? mi ankaŭ. Ĉu ili estas el la idaro de
Abraham? mi ankaŭ. 23 Ĉu ili estas servantoj al Kristo? (mi parolas kiel
frenezulo) mi plie; en laboroj pli abunde, en malliberejoj pli abunde, en
batoj supermezure, en mortiĝoj ofte. 24 De la Judoj kvinfoje mi ricevis
batojn po kvardek sen unu. 25 Trifoje mi estas batita per vergoj, unufoje
mi estas priĵetita per ŝtonoj, trifoje mi suferis ŝippereon, nokton kaj tagon
mi pasis en la profunda maro; 26 en oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj,
danĝeroj de rabistoj, danĝeroj de Judoj, danĝeroj de la nacianoj, danĝeroj
en urbo, danĝeroj en dezerto, danĝeroj en la maro, danĝeroj inter falsaj
fratoj; 27 en laboro kaj sufero, en oftaj sendormiĝoj, en malsato kaj soifo, en
oftaj fastoj, en malvarmo kaj senvesteco. 28 Krom tiuj aferoj eksteraj estas
tio, kio min premas ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj eklezioj. 29 Kiu estas
malforta, kaj mi ne estas malforta? kiu estas faligata, kaj mi ne indignas?
30 Se mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos pri tio, kio rilatas al mia
malforteco. 31 La Dio kaj Patro de la Sinjoro Jesuo, Tiu, kiu ĉiam estas
benata, scias, ke mi ne mensogas. 32 En Damasko, la urbestro sub la reĝo
Aretas starigis gardistaron en la urbo de la Damaskanoj, por min kapti;
33 kaj tra fenestro oni min delasis laŭflanke de la muro en korbo, kaj mi
eliĝis de liaj manoj.

12

1 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio ne konvenas; sed mi venos al
vizioj kaj malkaŝoj de la Sinjoro. 2 Mi konas viron en Kristo, antaŭ dek
kvar jaroj (ĉu en la korpo, mi ne scias, ĉu ekster la korpo, mi ne scias; Dio
scias) eklevitan ĝis en la trian ĉielon; 3 kaj mi scias pri la tiela viro (ĉu en
la korpo, aŭ ekster la korpo, mi ne scias; Dio scias), 4 ke li estis eklevita
en Paradizon, kaj aŭdis nedireblajn vortojn, kiujn ne estas permesate al
homo paroli. 5 Pro tia homo mi fieros; sed pro mi mem mi ne fieros, krom
rilate al miaj malfortaĵoj. 6 Ĉar se mi deziros fieri, mi ne estos malsaĝa;
ĉar mi diros la veron; sed mi min detenas, por ke neniu min opiniu supera
ol tia, kia li vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi. 7 Kaj pro la treega grandeco de
la malkaŝoj — por ke mi ne tro altiĝu, estis donita al mi dornego por la

karno, sendito de Satano, por min kontuzi, por ke mi ne tro altiĝu. [8] Pri
tio mi petegis trifoje la Sinjoron, ke ĝi foriru de mi. [9] Kaj li diris al mi: Mia
graco sufiĉas por vi, ĉar mia potenco perfektiĝas en malforteco. Plej ĝoje
do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj, por ke la potenco de Kristo kovru
min. [10] Mi do plezuron havas en malfortaĵoj, en atencoj, en bezonegoj,
en persekutoj, en suferoj, pro Kristo; ĉar kiam mi estas malforta, tiam mi
estas forta.

[11] Mi malsaĝiĝis: vi min devigis; ĉar mi devus estis laŭdata de vi; ĉar
en nenio mi malsuperis la plej eminentajn apostolojn, kvankam mi estas
nenio. [12] Vere la signoj de apostolo estis elfaritaj inter vi en ĉia pacienco,
per signoj kaj mirindaĵoj kaj potencaĵoj. [13] Ĉar en kio vi fariĝis malsuperaj
kompare al la aliaj eklezioj, krom en tio, ke mi mem ne ŝarĝiĝis al vi?
pardonu al mi ĉi tiun maljustaĵon.

[14] Jen la trian fojon mi min tenas preta veni al vi; kaj mi ne fariĝos
ŝarĝo por vi, ĉar mi celas ne viajn, sed vin; ĉar devus provizi ne la idoj
por la gepatroj, sed la gepatroj por la idoj. [15] Kaj plej ĝoje mi elspezos
kaj elspeziĝos por viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde, ĉu mi estas
des malpli amata? [16] Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo por vi; sed estante
ruzema, mi vin kaptis per logo. [17] Ĉu mi superruzis vin per iu el tiuj, kiujn
mi sendis al vi? [18] Mi instigis al Tito, kaj kune kun li mi sendis la fraton.
Ĉu Tito vin superruzis? ĉu ni ne iradis laŭ la sama Spirito? ĉu ni ne iradis
en la samaj piedosignoj?

[19] Vi ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas antaŭ vi. Antaŭ
Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio, amataj miaj, estas por via edifo. [20] Ĉar mi
timas, ke veninte, mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi volas; kaj ke mi mem
estos trovata tia, kian vi ne volas; ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj,
partioj, kalumnioj, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj; [21] ke kiam mi revenos,
mia Dio min humiligos antaŭ vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam
antaŭe pekis kaj ne pentis pri la malpureco kaj adulto kaj volupto, kiujn
ili faris.

13

[1] Jen la trian fojon mi venas al vi. Laŭ la diro de du atestantoj aŭ tri
ĉiu vorto estu konfirmita. [2] Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras, kiel
ĉeestante la duan fojon, tiel nun forestante, al la jam pekintaj kaj al ĉiuj
ceteraj, ke se mi revenos, mi ne indulgos; [3] ĉar vi serĉas pruvon de tio,
ke parolas en mi Kristo, kiu rilate al vi ne estas malforta, sed energias en
vi; [4] ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen li vivas per la potenco de
Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune kun li, sed ni vivos kune kun li
per la potenco de Dio rilate al vi. [5] Provu vin mem, ĉu vi estas en la fido;
ekzamenu vin mem. Aŭ ĉu vi ne scias pri vi mem, ke Jesuo Kristo estas en
vi? se ja vi ne estas malaprobindaj. [6] Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni
ne estas malaprobindaj. [7] Ni preĝas al Dio, ke vi faru nenian malbonon;
ne por tio, ke ni montriĝu aprobataj, sed por ke vi faradu tion, kio estas
honorinda, eĉ kvankam ni estus malaprobindaj. [8] Ĉar ni ne povas fari ion
kontraŭ la vero, sed nur por la vero. [9] Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas malfortaj
kaj vi estas fortaj; ankaŭ ni preĝas por via perfektiĝo. [10] Pro tio mi skribas
ĉi tion, forestante, por ke, ĉeestante, mi ne agu severe laŭ la aŭtoritato,
kiun la Sinjoro donis al mi por edifado kaj ne por deĵetado.

11 Fine, fratoj, adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu unuanimaj, vivu pace;
kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe vi. 12 Salutu unu la alian per sankta
kiso.
13 Ĉiuj sanktuloj vin salutas.
14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj la amo de Dio kaj la kuneco de
la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA GALATOJ

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo, sed per Jesuo Kristo, kaj
Dio, la Patro, kiu levis lin el la mortintoj), 2 kaj ĉiuj fratoj, kiuj estas kun
mi, al la eklezioj de Galatujo: 3 Graco al vi kaj paco de Dio, la Patro, kaj de
nia Sinjoro Jesuo Kristo, 4 kiu sin donis pro niaj pekoj, por liberigi nin el
la nuna malbona mondo, laŭ la volo de nia Dio kaj Patro; 5 al kiu estu la
gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for de Tiu, kiu vokis vin en la gracon
de Kristo, al malsama evangelio; 7 kiu ja ne estas alia, sed troviĝas iuj, kiuj
vin maltrankviligas kaj deziras renversi la evangelion de Kristo. 8 Tamen
se eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo, al vi instruus ian evangelion krom tiu, kiun
ni jam al vi instruis, tiu estu anatemita. 9 Kiel ni antaŭe diris, tiel nun mi
denove diras: Se iu al vi instruas ian evangelion krom tiu, kiun vi ricevis,
tiu estu anatemita. 10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn, aŭ Dion? aŭ ĉu mi
celas plaĉi al homoj? se mi ankoraŭ nun plaĉus al homoj, mi ne estus
servisto de Kristo.
11 Ĉar mi sciigas vin, fratoj, rilate al la evangelio predikita de mi, ke ĝi ne
estas laŭ homo. 12 Ĉar mi ne ricevis ĝin de homo, kaj ĝi ne estas instruita
al mi krom per malkaŝo de Jesuo Kristo. 13 Ĉar vi iam aŭdis pri mia estinta
vivmaniero en Judismo, ke mi forte persekutis la eklezion de Dio kaj ĝin
atakis; 14 kaj mi plimulte progresis en Judismo, ol multaj miaj samaĝuloj en
mia nacio, estante multe pli fervoranima pri la tradicioj de miaj prapatroj.
15 Sed kiam bonvole plaĉis al Dio, kiu el la ventro de mia patrino apartigis
min kaj per Sia graco min vokis, 16 por malkaŝi en mi Sian Filon, por ke mi
prediku lin inter la nacianoj: mi ne konsiliĝis kun karno kaj sango, 17 kaj
mi ne supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi apostoloj, sed mi tuj foriris
en Arabujon, kaj poste mi revenis al Damasko.
18 Tiam, post tri jaroj, mi supreniris al Jerusalem, por viziti Kefason, kaj
mi restis kun li dek kvin tagojn. 19 Sed neniun alian el la apostoloj mi
vidis, krom Jakobo, la frato de la Sinjoro. 20 Pri tio, kion mi skribas al vi,
jen, antaŭ Dio, mi ne mensogas. 21 Poste mi venis en la regionojn de Sirio
kaj Kilikio. 22 Kaj mi ankoraŭ estis vizaĝe nekonata de la eklezioj de Judujo,
kiuj estis en Kristo; 23 sed ili nur aŭdis la jenon: Kiu nin iam persekutis,
tiu nun predikas la fidon, kiun iam li atakis; 24 kaj ili gloris Dion en mi.

2

1 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj, mi denove supreniris al
Jerusalem kun Barnabas, kunkondukante ankaŭ Titon. 2 Kaj mi supreniris
laŭ Dia malkaŝo; kaj mi prezentis al ili la evangelion, kiun mi predikas inter
la nacianoj, sed aparte al la eminentuloj, por ke mi ne estu vane kuranta,
aŭ kurinta. 3 Sed eĉ Titon, kiu estis kun mi, estante Greko, oni ne devigis
cirkumcidiĝi; 4 sed tio estis pro la kaŝe enportitaj fratoj, kiuj ruze envenis,
por spioni nian liberecon en Kristo Jesuo, por ke ili nin sklavigu; 5 al kiuj
ni ne submetiĝis cedeme, eĉ por unu horo; por ke la vero de la evangelio
restadu kun vi. 6 Sed el tiuj, kiuj ŝajne iom valoris (kiaj ajn ili estis, tio
por mi ne estas grava: ĉe Dio ne estas personfavorado) — tiuj valoruloj

nenion aldonis al mi; 7 sed kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de
la necirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel Petro je la evangelio de
la cirkumcido 8 (ĉar Tiu, kiu forte energiis en Petro por la apostoleco de la
cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por la nacianoj), 9 Jakobo kaj Kefas kaj
Johano, kiuj ŝajne estis kolonoj, rimarkinte la gracon donitan al mi, donis
al mi kaj al Barnabas la dekstrajn manojn de kunuleco, por ke ni iru al
la nacianoj, kaj ili al la cirkumcidularo; 10 kondiĉe nur, ke ni memoru la
malriĉulojn, kion ja mi klopodis jam fari.

11 Sed kiam venis Kefas al Antioĥia, mi lin rezistis vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, ĉar li estis mallaŭdinda. 12 Ĉar antaŭ ol iuj alvenis de Jakobo,
li kunmanĝis kun la nacianoj; sed kiam ili alvenis, li sin fortiris kaj
apartigis, timante tiujn, kiuj estis el la cirkumcido. 13 Kaj la aliaj Judoj
kune hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas mem fortiriĝis per ilia hipokriteco.
14 Kaj kiam mi vidis, ke ili ne prave kondutas laŭ la vero de la evangelio,
mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi, estante Judo, naciane vivas, kaj ne kiel
Judoj, kial vi devigas la nacianojn agi laŭ Judismo? 15 Ni, nature Judoj,
kaj ne pekuloj el la nacianoj, 16 sciante, ke praviĝas homo ne per faroj de
la leĝo, sed nur per fido al Jesuo Kristo, ni mem en Kristo Jesuo kredis,
por ke ni praviĝu per fido al Kristo, kaj ne per faroj de la leĝo; tial, ke
per faroj de la leĝo neniu karno praviĝos. 17 Sed se, dezirante praviĝi en
Kristo, ni mem montriĝis pekuloj, ĉu Kristo estas servanto de peko? Nepre
ne! 18 Ĉar se mi rekonstruas tion, kion mi detruis, mi montras min pekulo.
19 Ĉar per la leĝo mi al la leĝo mortis, por ke mi al Dio vivu. 20 Kun Kristo
mi krucumiĝis, tamen mi vivas; jam ne mi mem, sed Kristo vivas en mi;
kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en fido al la Filo de Dio,
kiu min amis kaj sin donis pro mi. 21 Mi ne vanigas la gracon de Dio; ĉar
se per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane mortis.

3

1 Ho malsaĝaj Galatoj, kiu vin ensorĉis? vin, antaŭ kies okuloj Kristo
Jesuo estis publike prezentita krucumita. 2 Nur la jenon mi deziras sciiĝi
de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis la Spiriton, aŭ per la aŭdado de
fido? 3 Ĉu vi tiel malsaĝaj estas? komencinte en Spirito, ĉu vi en karno
nun perfektiĝas? 4 Ĉu vi vane tiom suferis? se ja tio estas vana. 5 Ĉu do
Tiu, kiu donas al vi la Spiriton kaj faras ĉe vi miraklojn, tion faras per faroj
de la leĝo, aŭ per la aŭdado de fido? 6 Tiel same, kiel Abraham kredis al
Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel virto. 7 Sciu do, ke tiuj, kiuj rilatas al
fido, estas filoj de Abraham. 8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos
la nacianojn, la Skribo antaŭpredikis la evangelion al Abraham, dirante:
Beniĝos per vi ĉiuj gentoj. 9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, beniĝas kun
la fidela Abraham. 10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al faroj de la leĝo, estas sub
malbeno; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne persistos en ĉio,
kio estas skribita en la libro de la leĝo, por plenumi ĝin. 11 Sed ke neniu
praviĝas antaŭ Dio per la leĝo, estas evidente; ĉar: La virtulo vivos per
fido; 12 kaj la leĝo ne rilatas al fido; sed: Kiu plenumas ilin, tiu vivos en
ili. 13 Kristo elaĉetis nin el la malbeno de la leĝo, fariĝinte malbeno pro
ni; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu pendas sur lignaĵo; 14 por ke
venu sur la nacianojn la beno de Abraham en Kristo Jesuo; por ke per fido
ni ricevu la promeson de la Spirito.

15 Fratoj, mi parolas laŭ homo: Konfirmitan interligon, eĉ nur homan,
neniu nuligas nek prialdonas. 16 Sed al Abraham kaj al lia semo la promesoj
estis parolitaj. Li ne diras: Kaj al semoj, kvazaŭ pri multaj; sed kvazaŭ
unu: Kaj al via semo, kiu estas Kristo. 17 Sed jen kion mi diras: Interligon,
antaŭe konfirmitan de Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent tridek jarojn poste,
ne nuligas, tiel ke ĝi malefektivigus la promeson. 18 Ĉar se la heredaĵo
estas de la leĝo, ĝi jam ne estas de promeso; sed Dio ĝin donis al Abraham
per promeso. 19 Kio do estas la leĝo? Ĝi estis aldonita kaŭze de eraroj,
ĝis venos la idaro, al kiu la promeso estas donita; ordigite per anĝeloj en
la mano de interulo. 20 Interulo ne estas de unu, sed Dio estas unu. 21 Ĉu
do la leĝo kontraŭstaras al la promesoj de Dio? Nepre ne! ĉar se estus
donita leĝo, kiu povus vivigi, efektive justeco estus per la leĝo. 22 Tamen
la Skribo kune enŝlosis ĉion sub peko, por ke la promeso per fido al Kristo
Jesuo estu donata al ĉiuj, kiuj fidas.

23 Sed antaŭ ol fido venis, ni estis gardataj sub la leĝo, enŝlositaj por la
fido malkaŝota. 24 Tial la leĝo fariĝis nia pedagogo, kondukanta al Kristo,
por ke ni praviĝu per fido. 25 Sed nun, post kiam la fido alvenis, ni jam
ne estas sub pedagogo. 26 Ĉar vi ĉiuj per la fido estas filoj de Dio en Kristo
Jesuo. 27 Ĉar ĉiuj el vi, kiuj al Kristo baptiĝis, surmetis al si Kriston. 28 Ne
estas ja Judo nek Greko, ne estas sklavo nek liberulo, ne estas ja vira kaj
virina; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo. 29 Se do vi apartenas al Kristo,
vere vi estas la idaro de Abraham, kaj heredantoj laŭ la promeso.

4

1 Kaj mi sciigas vin, ke tiel longe, kiel la heredanto estas infano, li
neniel malsimilas sklavon, kvankam li estas estro de ĉio; 2 sed li estas
sub guvernantoj kaj administrantoj, ĝis la templimo difinita de la patro.
3 Tiel ankaŭ ni, dum ni estis infanoj, estis en sklaveco sub la elementoj de
la mondo; 4 sed kiam venis la pleneco de la tempo, Dio elsendis Sian Filon,
el virino naskitan, sub leĝo naskitan, 5 por reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la
leĝo, por ke ni ricevu la filadopton. 6 Kaj ĉar vi estas filoj, Dio elsendis la
Spiriton de Sia Filo en niajn korojn, kriantan, Aba, Patro! 7 Tiel ke ĉiu el vi
estas jam ne sklavo, sed filo; kaj se filo, ankaŭ heredanto per Dio.

8 Tamen, tiam ne konante Dion, vi estis en sklaveco al tiuj, kiuj nature ne
estas dioj; 9 sed jam nun konante Dion, aŭ pli ĝuste, de Dio konate, kial vi
returniĝas al la malfortaj kaj mizeraj elementoj, al kiuj vi deziras denove
sklaviĝi? 10 Vi observas tagojn kaj monatojn kaj tempojn kaj jarojn. 11 Mi
timas pri vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi.

12 Mi petegas vin, fratoj, estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel vi. Vi
neniel al mi malbonfaris; 13 sed vi scias, ke pro malforteco de la karno
mi la unuan fojon predikis al vi la evangelion; 14 kaj vian elprovon en
mia karno vi ne malestimis nek abomenis, sed kvazaŭ anĝelon de Dio vi
akceptis min, kvazaŭ Kriston Jesuon. 15 Kie do estas via singratulado? mi
atestas al vi, ke se estus eble, vi estus elŝirintaj viajn okulojn kaj donintaj
ilin al mi. 16 Ĉu mi do per verdirado fariĝis al vi malamiko? 17 Ili fervore
serĉas vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi vin, por ke vi serĉu ilin. 18 Sed estas
bone esti fervore serĉata ĉiam en bona afero, kaj ne nur tiam, kiam mi
estas ĉe vi. 19 Miaj infanetoj, pro kiuj mi denove suferas naskodoloron,
ĝis Kristo formiĝos en vi, 20 mi tute deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian
voĉon; ĉar vere mi dubas pri vi.

21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti sub la leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la leĝon?
22 Ĉar estas skribite, ke Abraham havis du filojn, unu el la sklavino kaj unu
el la liberulino. 23 Tamen tiu el la sklavino naskiĝis laŭ la karno, sed ĉi tiu
el la liberulino naskiĝis per promeso. 24 Ĉi tio enhavas alegorion; ĉar la du
virinoj estas du interligoj, unu el la monto Sinaj, por sklaveco naskante, kiu
estas Hagar. 25 Ĉar tiu Hagar estas la monto Sinaj en Arabujo, kaj prezentas
la nunan Jerusalemon, ĉar ŝi estas sklavigita kune kun siaj infanoj. 26 Sed
la supera Jerusalem estas libera, kiu estas patrino nia. 27 Estas ja skribite:

Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne naskis,
Sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho vi, kiu ne suferas naskodoloron;
Ĉar la forlasitino havos pli da infanoj, ol la havanta edzon.

28 Sed ni, fratoj, estas filoj de promeso tiel same, kiel Isaak. 29 Sed
kiel tiam la laŭ karno naskita persekutis la laŭspiritulon, tiel estas ankaŭ
nuntempe. 30 Sed kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj ŝian filon;
ĉar la filo de la sklavino ne heredos kun la filo de la liberulino. 31 Tial,
fratoj, ni estas filoj ne de sklavino, sed de la liberulino.

5

1 Por libereco Kristo nin liberigis; tial staru fortike, kaj ne reimplikiĝu
en jugon de sklaveco.

2 Jen mi, Paŭlo, diras al vi, ke, se vi cirkumcidiĝos, Kristo al vi tute ne
utilos. 3 Mi denove atestas al ĉiu homo cirkumcidata, ke li estas ŝuldanto,
por plenumi la tutan leĝon. 4 Vi, kiuj volas vin pravigi per la leĝo, apartiĝis
for de Kristo; vi forfalis de graco. 5 Ĉar ni en la Spirito atendas la esperon de
justeco per la fido. 6 Ĉar en Kristo Jesuo nek cirkumcido nek necirkumcido
valoras ion, sed nur fido, energianta per amo. 7 Vi bone kuradis; kiu vin
malhelpis, ke vi ne obeu la veron? 8 Ĉi tiu influo ne venas de tiu, kiu
vin vokas. 9 Malmulto da fermentaĵo fermentigas la tutan mason. 10 Mi
fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi ne alie sentados; sed tiu, kiu malkvietigas
vin, elportos sian propran juĝon, kiu ajn li estas. 11 Sed mi, fratoj, se
mi ankoraŭ predikas cirkumcidon, kial mi estas ankoraŭ persekutata?
tiuokaze la falpuŝilo de la kruco estas formovita. 12 Mi volus, ke tiuj, kiuj
vin maltrankviligas, sin fortranĉu.

13 Ĉar vi, fratoj, estas vokitaj al libereco; tamen ne uzu vian liberecon
kiel pretekston por la karno, sed per amo servu unu la alian. 14 Ĉar la tuta
leĝo estas plenumata en unu diro, jene: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. 15 Sed se vi mordas kaj manĝegas unu la alian, gardu vin, ke vi ne
estu detruitaj unu de la alia.

16 Sed mi diras: Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon de la karno vi
ne plenumos. 17 Ĉar la karno deziregas kontraŭ la Spirito, kaj la Spirito
kontraŭ la karno; ĉar ĉi ĉiuj interbatalas reciproke, por ke vi ne faru
tion, kion vi volas. 18 Sed se vi estas kondukataj de la Sinjoro, vi jam
ne estas sub la leĝo. 19 Evidentaj estas la faroj de la karno, kiuj estas
malĉasteco, malpureco, voluptemo, 20 idolkulto, sorĉado, malamikeco,
malpaco, ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, skismoj, herezoj, 21 envioj, ebrieco,
diboĉado, kaj aliaj similaj; pri kiuj mi avertas vin, kiel mi jam antaŭe
admonis vin, ke tiuj, kiuj tion faradas, ne heredos la regnon de Dio. 22 Sed la
frukto de la Spirito estas amo, ĝojo, paco, pacienco, komplezo, bonkoreco,
fideleco, 23 mildeco, sinregado; kontraŭ tiaj ne ekzistas leĝo. 24 Kaj tiuj,

kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj.
25 Se ni vivas per la Spirito, en la Spirito ni ankaŭ iradu. 26 Ni ne fariĝu
fanfaronemaj, incitante kaj enviante unu la alian.

6

1 Fratoj, eĉ se homo estos trovita en ia kulpo, vi, kiuj estas spiritaj,
restarigu tiun per spirito de mildeco; rigardante vin, ĉiu sin mem, por
ke vi ne estu tentataj. 2 Reciproke subtenadu viajn ŝarĝojn, kaj tiamaniere
plenumu la leĝon de Kristo. 3 Ĉar, se iu, estante nenio, sin estimas, kvazaŭ
li estas io, li sin trompas. 4 Sed ĉiu kontrolu sian propran faradon, kaj tiam
li havos singratuladon pri si mem, kaj ne pri sia proksimulo. 5 Ĉar ĉiu
devas subteni sian propran portaĵon.
6 Tiu, kiu estas instruata en la parolo de Dio, partoprenu kun tiu, kiu lin
instruas, en ĉiuj bonaĵoj. 7 Ne trompiĝu; Dio ne estas mokata; ĉar ĉion,
kion oni semas, tion ankaŭ li rikoltos. 8 Ĉar kiu semas por sia karno, el la
karno tiu rikoltos putradon; sed kiu semas por la Spirito, el la Spirito tiu
rikoltos eternan vivon. 9 Kaj ni ne laciĝu en bonfarado; ĉar ĝustatempe ni
rikoltos, se ni ne senfortiĝos. 10 Tial laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu
al ĉiuj, precipe al tiuj, kiuj apartenas al la familio de la fido.
11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi skribis al vi propramane. 12 Kiuj
deziras sin paradi per la karno, tiuj devigas vin cirkumcidiĝi; sole por
ke ili ne estu persekutataj pro la kruco de Kristo. 13 Ĉar eĉ tiuj mem, kiuj
cirkumcidiĝas, ne observas la leĝon; sed ili deziras, ke vi cirkumcidiĝu,
por ke ili fanfaronu pri via karno. 14 Sed por mi ne estu fanfarono krom
pri la kruco de nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu la mondo estas krucumita
al mi, kaj mi al la mondo. 15 Ĉar nek cirkumcido nek necirkumcido estas
io, sed nova kreitaĵo. 16 Kaj kiuj irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato
estu sur ili ĉiuj, kaj sur la Izrael de Dio.
17 De nun neniu min ĝenu, ĉar mi portas en mia korpo la signojn de Jesuo.
18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA EFESANOJ

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, al la sanktuloj, kiuj
estas en Efeso, kaj al la fideluloj en Kristo Jesuo: 2 Graco estu al vi kaj paco
de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin
per ĉia beno spirita en la ĉielejoj en Kristo; 4 kiel Li elektis nin en li antaŭ
la fondo de la mondo, por ke ni estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ Li en
amo; 5 antaŭdestininte nin por filadopto per Jesuo Kristo al Si mem, laŭ la
aprobo de Sia volo, 6 al la laŭdo de la gloro de Lia graco, per kiu Li favoris
nin en la Amata; 7 en kiu ni havas la elaĉeton per lia sango, la pardonon
de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia graco, 8 kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco
kaj prudento, 9 sciiginte al ni la misteron de Lia volo, laŭ Lia bonvolo, kiun
Li antaŭdecidis en li, 10 por dispono en la pleneco de la tempo, por sumigi
en Kristo ĉion, kio estas en la ĉieloj kaj sur la tero; 11 en li, en kiu ni fariĝis
heredaĵo, destinite laŭ la antaŭdecido de Tiu, kiu ĉion faras laŭ la intenco
de Sia volo; 12 por ke ni estu por la laŭdo de Lia gloro, ni, kiuj antaŭe
esperis en Kristo; 13 en kiu vi ankaŭ esperas, aŭdinte la vorton de la vero,
la evangelion de via savo; al kiu ankaŭ kredinte, vi estas sigelitaj per la
Sankta Spirito de promeso, 14 kiu estas antaŭgarantiaĵo de nia heredaĵo,
por la elaĉeto de la posedaĵo, por laŭdo de Lia gloro.
15 Pro tio mi ankaŭ, aŭdinte pri via fido al la Sinjoro Jesuo, kaj via amo
al ĉiuj sanktuloj, 16 ne ĉesas danki pro vi, vin nomante en miaj preĝoj;
17 por ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de gloro, donu al vi
spiriton de saĝeco kaj malkaŝo en la konado de Li; 18 dum la okuloj de
via koro estas lumigataj, por ke vi sciu, kia estas la espero de Lia voko,
kaj kia la riĉeco de la gloro de Lia heredaĵo en la sanktuloj, 19 kaj kia la
supermezura grandeco de Lia potenco al ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la
efikeco de Lia forto, 20 kiun Li faris en Kristo, relevante lin el la mortintoj,
kaj sidigante lin dekstre de Li en la ĉieloj, 21 multe super ĉiu reganto kaj
aŭtoritato kaj potenco kaj regeco, kaj ĉiu nomo nomata, ne nur en ĉi tiu
mondo, sed ankaŭ en la estonta; 22 kaj ĉion Li metis sub liajn piedojn,
kaj donis lin kiel kapon super ĉio por la eklezio, 23 kiu estas lia korpo, la
pleneco de Tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.

2

1 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per eraroj kaj pekoj, 2 en kiuj vi
iam iradis laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la estro de la potenco de la aero,
de la spirito, kiu nun energias en la filoj de malobeo; 3 inter kiuj ni ĉiuj
iam ankaŭ vivis, plenumante la dezirojn de nia karno, farante la volojn de
la karno kaj de la menso, kaj ni estis laŭ naturo infanoj de kolerego, kiel
ankaŭ la aliaj. 4 Sed Dio, estante riĉa en kompateco, pro Sia granda amo,
per kiu Li amis nin, 5 eĉ kiam ni estis malvivaj en niaj eraroj, nin vivigis en
Kristo (per graco vi saviĝis), 6 kaj nin levis, kaj nin kunsidigis en la ĉielejoj
en Kristo Jesuo; 7 por montri en la mondaĝoj estontaj la superabundan
riĉecon de Sia graco en korfavoro al ni en Kristo Jesuo: 8 ĉar per graco
vi saviĝis per fido; ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio; 9 ne el faroj, por

ke neniu fanfaronu. 10 Ĉar ni estas Lia faritaĵo, kreitaj en Kristo Jesuo por
bonaj faroj, kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni iradu en ili.

11 Kaj pro tio rememoru, ke iam vi, nacianoj laŭ la karno, nomataj la
Necirkumcido ĉe la tiel nomata Cirkumcido, mane farita sur la karno —
12 ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj for de la komunumo de Izrael, kaj
eksteruloj de la interligoj de la promeso, esperon ne havantaj kaj sen Dio
en la mondo. 13 Sed nun en Kristo Jesuo vi, iam malproksimaj, proksimiĝis
en la sango de Kristo. 14 Ĉar nia paco estas li, kiu unuigis ambaŭ kaj rompis
la intermuron de disigo, 15 en sia karno neniiginte la malamon, la leĝon
de ordonoj en dekretoj; por krei en si el la du unu novan homon, tiel
farante pacon; 16 kaj por kunakordigi ambaŭ en unu korpo al Dio per la
kruco, mortiginte per tio la malamon; 17 kaj li venis kaj predikis pacon
al vi malproksimaj kaj al la proksimaj; 18 ĉar per li ni ambaŭ havas en
unu Spirito alkondukon al la Patro. 19 Sekve vi jam estas ne fremduloj
kaj pasloĝantoj, sed samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el la domanaro
de Dio, 20 konstruitaj sur la fundamento de la apostoloj kaj profetoj, kies
bazangula ŝtono estas Kristo Jesuo mem; 21 en kiu ĉiu aparta konstruaĵo,
bone kunigita, kreske fariĝas sankta templo en Kristo; 22 en kiu vi ankaŭ
estas kunkonstruitaj por sanktejo de Dio en la Spirito.

3

1 Pro tio mi, Paŭlo, malliberulo de Kristo Jesuo por vi nacianoj, 2 se vi
aŭdis pri la dispono de tiu graco de Dio, kiu estas donita al mi por vi, 3 ke
per malkaŝo la mistero estas sciigita al mi, kiel mi jam antaŭe mallonge
skribis, 4 per kio vi povas rimarki, dum vi legas, mian komprenon en la
mistero de Kristo, 5 kiu en aliaj generacioj ne estis sciigita al la homidoj,
kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj sanktaj apostoloj kaj profetoj en la Spirito, 6 ke
la nacianoj estas kunheredantoj, kaj samkorpanoj, kaj partoprenantoj en
la promeso en Kristo Jesuo per la evangelio, 7 al kiu mi fariĝis servanto laŭ
la dono de la graco de Dio, donita al mi laŭ la energio de Lia potenco. 8 Al
mi, kiu estas malpli ol la malplej granda el ĉiuj sanktuloj, ĉi tiu graco estas
donita, por ke mi prediku inter la nacioj la neesploreblan riĉon de Kristo;
9 kaj por ke mi klarigu al ĉiuj, kia estas la dispono de la mistero kaŝita tra
ĉiuj mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion; 10 por ke nun konatiĝu al la regantoj
kaj aŭtoritatoj en la ĉielejoj, per la eklezio, la multobla saĝeco de Dio,
11 laŭ la eterna decido, kiun Li faris en Kristo Jesuo, nia Sinjoro; 12 en kiu
ni havas kuraĝon kaj alkondukon en fidado per nia fido al li. 13 Pro tio mi
petas, ke vi ne senfortiĝu pro miaj suferoj por vi, kiuj estas via gloro.

14 Pro tio mi fleksas miajn genuojn antaŭ la Patro, 15 el kiu ĉiu familio, en
la ĉielo kaj sur la tero, estas nomata, 16 por ke Li donu al vi, laŭ la riĉo de
Sia gloro, ke vi estu potence fortigitaj en la interna homo, per Lia Spirito;
17 por ke Kristo loĝu per fido en viaj koroj; tiel, ke vi, enradikigite kaj bazite
en amo, 18 kapabliĝu kun ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas la larĝeco kaj
longeco kaj alteco kaj profundeco, 19 kaj scii la amon de Kristo, kiu superas
scion, por ke vi pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio.

20 Nun al Tiu, kiu povas tre abunde fari, super ĉio, kion ni povas peti aŭ
pensi, laŭ la potenco, kiu energias en ni, 21 estu gloro en la eklezio kaj en
Kristo Jesuo ĝis ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne. Amen.

4

1 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petegas vin, ke vi iradu inde je la voko,
en kiu vi estas vokitaj, 2 kun ĉia humileco kaj mildeco, kun toleremeco,
paciencante unu al alia en amo, 3 penante konservi la unuecon de la Spirito
en la ligilo de paco. 4 Estas unu korpo, kaj unu Spirito, kiel ankaŭ vi estas
vokitaj en unu espero de via voko; 5 unu Sinjoro, unu fido, unu bapto, 6 unu
Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj, kaj tra ĉiuj, kaj en ĉiuj. 7 Sed al
ĉiu el ni la graco estas donita, laŭ la mezuro de la dono de Kristo. 8 Tial li
diras:

Kiam li supreniris alten, li alkondukis kaptitojn,
Kaj donis donacojn al homoj.

9 (Ĉi tio do: Li supreniris — kio ĝi estas krom tio, ke li ankaŭ antaŭe
malsupreniris ĝis la profundaĵoj de la tero? 10 La malsuprenirinto — tiu
sama estis la suprenirinto alte super ĉiuj ĉieloj, por plenigi ĉion.) 11 Kaj
unujn li donis por esti apostoloj; aliajn, profetoj; aliajn, evangeliistoj; kaj
aliajn, paŝtistoj kaj instruistoj; 12 por perfektigo de la sanktuloj, por la
laboro de pastrado, por la konstruo de la korpo de Kristo, 13 ĝis ni ĉiuj
atingos la unuecon de la fido kaj de la scio de la Filo de Dio, ĝis la homo
perfekta, ĝis la mezuro de la matureco de la pleneco de Kristo; 14 por
ke ni jam ne estu infanoj, onde ĵetataj kaj ĉirkaŭpelataj de ĉiu vento de
doktrino, per ĵonglado de homoj, per ruzo laŭ artifiko de trompo; 15 sed
parolante la veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas la kapo,
Kristo, 16 el kiu la tuta korpo, kunigita kaj kunfortikigita tra ĉiu artiko de
la livera sistemo, per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto, faras kreskadon
de la korpo, por la sinedifado en amo.
17 La jenon do mi diras, kaj protestas en la Sinjoro, ke vi ne plu iru tiel,
kiel iras ankaŭ la nacianoj en la vanteco de siaj mensoj, 18 mallumigitaj
en intelekto, fremdigitaj for de la vivo de Dio, pro la nescio, kiu estas en
ili, pro la malmoleco de ilia koro; 19 kiuj, sensentiĝinte, fordonis sin al
malĉasteco por la praktikado de ĉia malpureco kun avideco. 20 Sed vi
ne tiel lernis Kriston; 21 se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis instruitaj,
kiel en Jesuo estas vero; 22 por ke vi formetu, rilate al antaŭa konduto, la
malnovan homon, pereeman laŭ trompaj deziroj, 23 kaj renoviĝu rilate al
la spirito de via menso, 24 kaj surmetu la novan homon, kreitan laŭ Dio en
justeco kaj vera sankteco.
25 Pro tio, formetante malveron, ĉiu parolu veron kun sia proksimulo, ĉar
ni estas membroj unu de alia. 26 Koleru kaj ne peku, la suno ne subiru sur
via kolero; 27 ankaŭ ne donu lokon al la diablo. 28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed
prefere li laboru, farante bonon per siaj manoj, por ke li havu ion por doni
al bezonanto. 29 El via buŝo eliru neniu putra vorto, sed nur tio, kio estas
bona, por konvena edifado, por ke ĝi donu gracon al la aŭdantoj. 30 Kaj
ne ĉagrenu la Sanktan Spiriton de Dio, en kiu vi estis sigelitaj al la tago de
elaĉeto. 31 Ĉia akreco kaj indigno kaj kolero kaj voĉbruado kaj kalumnio
estu formetitaj el inter vi, kune kun ĉia malico; 32 kaj estu bonfaraj unu al
alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en Kristo pardonis
al vi.

5

1 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj; 2 kaj iradu en amo, kiel
Kristo nin amis kaj sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio por
agrabla odoraĵo. 3 Sed malĉasteco kaj ĉia malpureco kaj avideco ne eĉ

estu nomataj inter vi, kiel decas por sanktuloj; 4 nek ia hontindaĵo, nek
sensenca parolado, nek tro libera babilado, kiuj ne konvenas; sed prefere
dankesprimo. 5 Ĉar vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo kaj malpurulo kaj avidulo,
kiu estas idolano, havas nenian heredon en la regno de Kristo kaj Dio.
6 Neniu vin trompu per vantaj vortoj; ĉar pro tiuj aferoj venas sur la
infanojn de malobeo la kolero de Dio. 7 Ne estu do partoprenantoj kun
ili; 8 ĉar iam vi estis mallumo, sed jam vi estas lumo en la Sinjoro; iru
kiel infanoj de lumo 9 (ĉar la frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj
justeco kaj vero), 10 provante, kio bone plaĉas al la Sinjoro; 11 kaj ne
partoprenu kun la senfruktaj faroj de mallumo, sed prefere refutu ilin;
12 ĉar estas hontinde eĉ paroli pri tio, kion ili faras sekrete. 13 Sed ĉio,
kio estas refutata, estas elmontrata per la lumo, ĉar ĉio elmontrata estas
lumo. 14 Tial estas dirite: Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la mortintoj,
kaj Kristo al vi lumos.
15 Zorgu do, ke vi atente iradu, ne kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj;
16 elaĉetante la tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj. 17 Ne estu do
senprudentaj, sed komprenu, kio estas la volo de la Sinjoro. 18 Kaj ne
ebriiĝu per vino, en kio estas diboĉo, sed pleniĝu per la Spirito; 19 parolante
unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj kantoj spiritaj, kantante kaj
psalmante en viaj koroj al la Sinjoro, 20 dankante Dion, la Patron, ĉiam
pro ĉio en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo; 21 submetiĝante unu al alia
en la timo al Kristo.
22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj tiel same, kiel al la Sinjoro. 23 Ĉar
edzo estas kapo de edzino, kiel ankaŭ Kristo estas kapo de la eklezio; kaj
li estas la savanto de la korpo. 24 Sed kiel la eklezio sin submetas al Kristo,
tiel ankaŭ edzinoj al edzoj en ĉio. 25 Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo
amis la eklezion kaj pro ĝi sin donis, 26 por ke li sanktigu ĝin per akvolavo,
kun la vorto, 27 por ke li starigu ĝin antaŭ si glora eklezio, ne havanta
makulon, nek malglataĵon, nek ion tian, sed por ke ĝi estu sankta kaj
sendifekta. 28 Tiel same devas edzoj ami siajn edzinojn kiel siajn proprajn
korpojn. Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin mem; 29 ĉar oni neniam
malamas sian propran karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ
la Sinjoro la eklezion; 30 ĉar ni estas membroj de lia korpo. 31 Tial viro
forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili du
estos unu karno. 32 Ĉi tiu mistero estas granda, sed mi parolas pri Kristo
kaj la eklezio. 33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian edzinon, kiel
sin mem; kaj la edzino timu sian edzon.

6

1 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro, ĉar tio decas. 2 Respektu
vian patron kaj vian patrinon (ĝi estas la unua ordono kun promeso), 3 por
ke estu al vi bone kaj por ke longe daŭru via vivo sur la tero. 4 Kaj patroj,
ne kolerigu viajn infanojn; sed nutradu ilin en la disciplino kaj admono de
la Sinjoro.
5 Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la karno estas viaj sinjoroj, kun timo
kaj tremo, en simpleco de via koro, kiel al Kristo; 6 ne laŭ okulservo, kiel
homplaĉantoj, sed kiel sklavoj de Kristo, plenumante el la koro la volon de
Dio; 7 kun bonvoleco servante, kiel al la Sinjoro, kaj ne al homoj; 8 sciante,
ke, kian ajn bonon faras ĉiu, ĉu sklavo aŭ liberulo, tion saman li ricevos de
la Sinjoro. 9 Kaj sinjoroj, agu tiel same al ili, forlasante minacon; sciante,
ke via kaj ilia Sinjoro estas en la ĉielo, kaj ne ekzistas ĉe li personfavorado.

10 Cetere, fortiĝu en la Sinjoro kaj en la forteco de lia potenco. 11 Surmetu
la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu kontraŭstari al la artifikoj
de la diablo. 12 Ĉar nia luktado estas ne kontraŭ sango kaj karno, sed
kontraŭ regantoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ mondpotenculoj de la nuna
mallumo, kontraŭ la spiritaroj de malbono en la ĉielejoj. 13 Tial prenu al
vi la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu rezisti en la malbona tago,
kaj, farinte ĉion, stari. 14 Staru do, ĉirkaŭzoninte la lumbojn per vero, kaj
surmetinte la kirason de justeco, 15 kaj enŝuiginte la piedojn per la pretiĝo
de la evangelio de paco; 16 super ĉio tenante la ŝildon de fido, per kiu vi
povos estingi ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo. 17 Kaj ricevu la kaskon
de savo, kaj la glavon de la Spirito, kiu estas la vorto de Dio; 18 per ĉia
preĝado kaj petegado en ĉiu tempo preĝante en la Spirito, kaj viglante por
tio en ĉia persisteco kaj petego por ĉiuj sanktuloj, 19 kaj por mi, ke al mi
estu donita parolpovo kun malfermo de mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe
la misteron de la evangelio, 20 pro kiu mi estas ambasadoro en kateno, por
ke mi parolu kuraĝe en ĝi, kiel mi devus paroli.

21 Plue, por ke vi sciiĝu pri miaj aferoj, kiel mi statas, raportos ĉion al vi
Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono en la Sinjoro, 22 kiun mi sendis al
vi ĝuste por tio, ke vi sciiĝu pri nia stato kaj por ke li konsolu viajn korojn.

23 Paco estu al la fratoj, kaj amo kun fido de Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro
Jesuo Kristo. 24 Graco estu kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe amas nian Sinjoron
Jesuo Kristo.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA FILIPIANOJ

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo, al ĉiuj sanktuloj en Kristo
Jesuo, kiuj estas en Filipi, kun la episkopoj kaj diakonoj: 2 Graco al vi kaj
paco estu de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Mi dankas mian Dion ĉe ĉiu rememoro pri vi, 4 ĉiam en ĉiu mia preĝo
por vi ĉiuj farante la peton kun ĝojo, 5 pro via partopreno en la evangelio
de post la unua tago ĝis nun; 6 pri tio mem fidante, ke Tiu, kiu komencis
bonan faron ĉe vi, ĝin perfektigados ĝis la tago de Jesuo Kristo; 7 kaj ja
decas, ke mi tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi havas min en via koro, kaj vi ĉiuj
estas kun mi partoprenantoj en la graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ en
la defendo kaj fortigado de la evangelio. 8 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel
fervore mi sopiras al vi ĉiuj laŭ la koramo de Kristo Jesuo. 9 Kaj mi preĝas,
ke via amo abundu ankoraŭ plie kaj plie, en scio kaj ĉia saĝo, 10 por ke vi
aprobu la plej bonajn aferojn kaj estu sinceraj kaj senofendaj ĝis la tago
de Kristo, 11 plenigite de la fruktoj de justeco, kiuj estas per Jesuo Kristo, al
la gloro kaj laŭdo de Dio.

12 Sed, fratoj, mi volas certigi vin, ke miaj aferoj plie efektiviĝis por la
progresado de la evangelio, 13 tiel, ke miaj katenoj estas evidentigitaj en
Kristo tra la tuta Pretorio kaj ĉie aliloke; 14 kaj la plimulto el la fratoj en la
Sinjoro, pro miaj katenoj fariĝinte sentimaj, supermezure kuraĝas persiste
elparoladi la vorton de Dio. 15 Unuj ja proklamas Kriston eĉ envie kaj
malpace, sed aliaj bonvole; 16 ĉi tiuj kun amo, sciante, ke mi estas metita,
por defendi la evangelion; 17 sed tiuj kun partieco predikas Kriston, ne
sincere, supozante, ke ili aldonos doloron al miaj katenoj. 18 Kio do? nur
tio, ke ĉiamaniere, ĉu pretekste aŭ vere, oni predikas Kriston: kaj pro tio
mi ĝojas kaj ankoraŭ plu ĝojos. 19 Ĉar mi scias, ke ĉi tio efikos al mia
savo, per viaj preĝoj kaj la provizado de la Spirito de Jesuo Kristo, 20 laŭ
mia fervora atendado kaj espero, ke mi pri nenio hontiĝos, sed ke per ĉia
liberparolo, kiel ĉiam, tiel ankaŭ nun, Kristo estos glorata en mia korpo, ĉu
per vivo aŭ per morto. 21 Ĉar ĉe mi la vivado estas Kristo, kaj morti estas
gajno. 22 Sed se mi vivados korpe, tio signifas pluan frukton de laboro; kaj
mi ne scias, kion elekti. 23 Ĉar ambaŭflanke mi estas embarasata, havante
deziron foriri kaj esti kun Kristo, kio estas multe pli bona; 24 tamen mia
restado en la karno estas pli bezona por vi. 25 Kaj tiel fidante, mi scias, ke
mi restos kaj apudrestados kun vi ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo de fido;
26 por ke mi pli abunde en Kristo Jesuo gratulu min pri vi, per mia denova
ĉeestado kun vi. 27 Sed via vivmaniero nur estu inda je la evangelio de
Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vin vidos, aŭ forestos, mi aŭdu pri viaj
aferoj, ke vi fortike staras unuspirite, kunbatalantaj unuanime por la fido
de la evangelio, 28 kaj neniel timigitaj de la kontraŭuloj: kio estas al ili
certa signo de pereo, sed al vi certa signo (nepre de Dio) pri via saviĝo;
29 ĉar estas al vi permesite pro Kristo, ne sole kredi al li, sed ankaŭ suferi
pro li; 30 havantaj la saman bataladon, kiun vi vidis ĉe mi, kaj pri kiu vi
nun aŭdas, ke ĉe mi ĝi ankoraŭ ekzistas.

2

1 Se do en Kristo ekzistas ia konsolo, ia simpatio de amo, ia kunuleco de
la Spirito, ia korfavoro kaj kompato, 2 plenigu mian ĝojon, ke vi tiel same
sentu, havante la saman amon, estante unuanimaj, sampensaj, 3 nenion
farante malpace aŭ arogante, sed kun humileco rigardante unu la alian
kiel pli indan, ol li mem; 4 ne atentu ĉiu siajn proprajn aferojn, sed ĉiu
ankaŭ la aferojn de aliaj. 5 Tiu sama spirito estu en vi, kiu estis ankaŭ en
Kristo Jesuo, 6 kiu, estante en la formo de Dio, ne rigardis kiel ŝatindaĵon
la egalecon kun Dio 7 sed sin malplenigis, alprenante la formon de sklavo,
fariĝante laŭ la bildo de homoj; 8 kaj troviĝinte laŭfigure kiel homo, li sin
humiligis kaj fariĝis obeema ĝis morto, eĉ ĝis la morto per kruco. 9 Pro tio
do Dio tre alte superigis lin, kaj donis al li nomon, kiu estas super ĉia nomo,
10 por ke en la nomo de Jesuo kliniĝu ĉiu genuo, de enĉieluloj kaj surteruloj
kaj subteruloj, 11 kaj ĉiu lango konfesu, ke Jesuo Kristo estas Sinjoro, al la
gloro de Dio, la Patro.
12 Tial, miaj amatoj, kiel vi ĉiam obeis, ne nur dum mia ĉeestado ĉe
vi, sed nun eĉ pli multe dum mia forestado, ellaboru kun timo kaj tremo
vian propran savon; 13 ĉar Dio estas Tiu, kiu elfaras en vi la volon kaj la
energion laŭ Sia bonvolo. 14 Ĉion faru sen murmuroj kaj disputoj, 15 por ke
vi estu senkulpaj kaj simplaj, filoj de Dio, neriproĉindaj, meze de perversa
kaj malhonesta generacio, inter kiuj vi brilas kiel lumiloj en la mondo,
16 forte tenante la vorton de la vivo; por ke estu por mi io, pri kio mi povos
min gratuli en la tago de Kristo, ke mi ne vane kuris kaj laboris. 17 Cetere,
eĉ se mi estas elverŝata sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas kaj
kunĝojas kun vi ĉiuj; 18 kaj tiel same vi ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun mi.
19 Sed mi esperas en la Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi Timoteon, por
ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi certiĝos pri via stato. 20 Ĉar mi havas
neniun samsentan, kiu sincere zorgos pri via stato. 21 Ĉar ĉiu celas siajn
aferojn, ne la aferojn de Jesuo Kristo. 22 Sed vi ja konas lian provadon, ke
kiel filo servas al sia patro, tiel li servis kun mi por la evangelio. 23 Lin do
mi esperas tuj sendi, kiam mi certiĝos, kio al mi okazos, 24 sed mi fidas al
la Sinjoro, ke mi mem ankaŭ venos baldaŭ. 25 Tamen ŝajnis al mi necese
sendi al vi Epafroditon, mian fraton kaj kunlaboranton kaj kunbatalanton,
vian senditon kaj helpanton por mia bezono; 26 ĉar li sopiris al vi ĉiuj,
kaj forte maltrankviliĝis pro tio, ke vi jam sciiĝis pri lia malsano; 27 ĉar
efektive li malsanis, preskaŭ ĝis morto; sed Dio kompatis lin, kaj ne sole
lin, sed ankaŭ min, por ke mi ne havu malĝojon super malĝojo. 28 Mi do
sendis lin des pli diligente, por ke, revidante lin, vi ĝoju, kaj ke mi estu sen
malĝojo. 29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun plena ĝojo, kaj tiajn homojn
honoru; 30 ĉar pro la laboro por Kristo li alproksimiĝis al morto, riskante
sian vivon, por kompletigi tion, kio mankis ĉe via servado al mi.

3

1 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Tute ne ĝenas min al vi skribi ripete,
kaj por vi tio estas sendanĝeriga. 2 Gardu vin kontraŭ la hundoj, gardu
vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin kontraŭ la karntranĉuloj; 3 ĉar ni
estas la cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio adoras, kaj nin gratulas
pri Kristo Jesuo, kaj ne havas fidon al la karno; 4 kvankam mi mem povas
havi fidon al la karno; se iu alia pretendas fidi la karnon, mi ja pli efektive;
5 cirkumcidita la okan tagon, el la raso Izraela, el la tribo de Benjamen,
Hebreo el Hebreoj; rilate la leĝon, Fariseo; 6 rilate fervoron, persekutanto

de la eklezio; rilate la justecon, kiu fariĝas per la leĝo, senkulpa. 7 Sed kio
estis al mi gajno, tion mi rigardis kiel malgajnon pro Kristo. 8 Kaj efektive
mi rigardas ĉion kiel malgajnon pro la supereco de la scio de Kristo Jesuo,
mia Sinjoro, pro kiu mi suferis malgajnon de ĉio, kaj rigardas ĉion kiel
rubon, por ke mi gajnu Kriston, 9 kaj estu trovata en li, ne havante mian
justecon, kiu devenas de la leĝo, sed la justecon, kiu estas per la fido al
Kristo, la justecon, kiu devenas de Dio sur fidon; 10 por ke mi sciu lin kaj
la potencon de lia releviĝo kaj la kunulecon en liaj suferoj, konformiĝinte
al lia morto, 11 se mi povos iel atingi la releviĝon el la mortintoj. 12 Ne
kvazaŭ mi jam trafis, aŭ jam perfektiĝis; sed mi min pelas antaŭen, se
mi nur povos ekteni tion, pro kio mi estas tenata de Kristo Jesuo. 13 Miaj
fratoj, mi ne rigardas min kiel jam ektenantan; sed nur jene: forgesante
tion, kio estas malantaŭe, kaj strebante al tio, kio estas antaŭe, 14 mi min
pelas al la celo, por akiri la premion de la supera voko de Dio en Kristo
Jesuo. 15 Ĉiuj el ni do, kiuj estas perfektaj, tiel pensu; kaj se pri io vi pensas
alie, tion ankaŭ Dio malkaŝos al vi; 16 sed ĉiaokaze, laŭ tio, kiom ni jam
atingis, ni iradu.

17 Fratoj, estu kunimitantoj de mi; kaj observu tiujn, kiuj tiel iradas, kiel
vi havas nin kiel ekzemplon. 18 Ĉar iradas multaj, pri kiuj mi ofte diris al
vi, kaj nun eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj de la kruco de Kristo;
19 ilia fino estas pereo, ilia dio estas la ventro, kaj ilia gloro estas en ilia
honto, ili atentas surteraĵojn. 20 Ĉar nia burĝrajto estas en la ĉielo, de kie
ankaŭ ni atendas Savonton, la Sinjoron Jesuo Kristo, 21 kiu denove elformos
la korpon de nia humiliĝo, por ke ĝi konformiĝu al la korpo de lia gloro,
laŭ la energio, per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti.

4

1 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia ĝojo kaj mia krono, tiel staru
fortike en la Sinjoro, miaj amataj.

2 Mi admonas Eŭodian, kaj mi admonas Sintiĥen, ke ili estu unuanimaj
en la Sinjoro. 3 Kaj mi petegas vin ankaŭ, sincera kunjugulo, helpu tiujn
virinojn, ĉar ili kunlaboris kun mi en la evangelio, kune kun Klemento kaj
miaj ceteraj kunlaborantoj, kies nomoj estas en la libro de vivo.

4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove mi diros: Ĝoju. 5 Via mildeco estu
konata al ĉiuj. La Sinjoro estas proksima. 6 Pri nenio trozorgu; sed pri
ĉio, per preĝo kaj peto kun dankesprimo, viaj deziroj sciiĝu al Dio. 7 Kaj la
paco de Dio, kiu superas ĉian intelekton, gardos viajn korojn kaj pensojn
en Kristo Jesuo.

8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera, kio ajn honesta, kio ajn justa, kio ajn
ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfama; se estas ia virto, se estas ia laŭdo,
tion pripensu. 9 Kion vi lernis kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis en mi, tion
faru; kaj la Dio de paco estos kun vi.

10 Sed mi forte ĝojas en la Sinjoro, ke vi jam nun revivigis vian zorgon
pri mi; vi ja estis zorgemaj, sed mankis al vi oportuna tempo. 11 Tamen mi
ne parolas rilate bezonon; ĉar mi lernis, en kia ajn stato mi estas, en tio
esti kontenta. 12 Mi scias humiliĝi, kaj mi scias ankaŭ esti en abundeco;
ĉie kaj ĉiel mi lernis la sekreton pleniĝi kaj malsati, havi abundon kaj
havi mankon. 13 Mi ĉion povas fari en tiu, kiu min fortikigas. 14 Tamen
vi bone agis, partoprenante kun mi en mia suferado. 15 Kaj vi mem,
Filipianoj, ankaŭ scias, ke en la komenco de la evangelio, kiam mi foriris

el Makedonujo, neniu eklezio komunikiĝis kun mi rilate donadon kaj
ricevadon, krom vi solaj; 16 ĉar eĉ en Tesaloniko vi pli ol unufoje sendis ion
por mia bezono. 17 Mi ne deziras la donacon; sed mi deziras la frukton, kiu
plimultiĝos por via profito. 18 Sed mi havas ĉion, kaj estas en abundeco; mi
jam pleniĝis, ricevinte per Epafrodito vian senditaĵon, agrablan odoraĵon,
oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio. 19 Kaj mia Dio satigos ĉian vian
bezonon, laŭ Sia riĉo en gloro en Kristo Jesuo. 20 Nun al nia Dio kaj Patro
estu gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun mi, vin
salutas. 22 Ĉiuj sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj estas el la domanaro
de Cezaro.

23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA KOLOSEANOJ

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj Timoteo, nia frato,
2 al la sanktuloj kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj estas en Kolose: Graco al
vi kaj paco estu de Dio, nia Patro.

3 Ni dankas Dion, la Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ĉiam preĝante
por vi, 4 aŭdinte pri via fido en Kristo Jesuo kaj pri via amo al ĉiuj sanktuloj,
5 pro la espero konservita por vi en la ĉielo, pri kiu vi jam antaŭe aŭdis
en la vorto de la vero de la evangelio, 6 kiu venis ĝis vi, kiel ankaŭ en la
tuta mondo ĝi estas fruktodona kaj kreskanta, kiel ankaŭ en vi de post tiu
tago, en kiu vi aŭdis kaj eksciis la gracon de Dio laŭ la vero; 7 kiel vi lernis
de Epafras, nia amata kunservanto, kiu estas fidela diakono de Kristo pro
ni, 8 kaj kiu ankaŭ sciigis nin pri via amo en la Spirito.

9 Tial ni ankaŭ, de post la tago, en kiu ni tion aŭdis, ne ĉesas preĝi
kaj peti por vi, ke vi pleniĝu per la scio de Lia volo en ĉia spirita saĝo
kaj prudento, 10 por ke vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉado, en ĉia
bona farado fruktodonaj kaj kreskantaj en la scio de Dio; 11 fortigitaj per
ĉia forto laŭ la potenco de Lia gloro, por ĉia pacienco kaj toleremeco kun
ĝojo; 12 dankante la Patron, kiu taŭgigis nin por partopreno en la heredaĵo
de la sanktuloj en lumo, 13 kaj liberigis nin el la potenco de mallumo, kaj
transportis nin en la regnon de la Filo de Sia amo; 14 en kiu ni havas la
elaĉeton, la pardonon de pekoj; 15 li estas bildo de la nevidebla Dio, la
unuenaskito inter la tuta kreitaro; 16 ĉar en li kreiĝis ĉio en la ĉielo kaj
sur la tero, ĉio videbla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj, ĉu
aŭtoritatoj; ĉio kreiĝis per li, kaj por li; 17 kaj li estas antaŭ ĉio, kaj en
li ĉio ekzistas. 18 Kaj li estas la kapo de la korpo, la eklezio; kaj li estas
la komenco, la unuenaskita el la mortintoj, por ke li fariĝu superulo en
ĉio. 19 Ĉar la Patro bonvolis, ke en li la tuta pleneco loĝu; 20 kaj per li
kunakordigi ĉion al Si mem, pacon farinte per la sango de lia kruco; per
li ĉion, ĉu sur la tero, ĉu en la ĉielo. 21 Kaj vin, iam fremdigitajn, kaj
mense malamikojn en malbonaj faroj, li tamen jam kunakordigis 22 en la
korpo de sia karno, per morto, por starigi vin sanktaj kaj senmakulaj kaj
neriproĉeblaj antaŭ li; 23 se efektive vi restas en la fido, fonditaj kaj fiksitaj
kaj firmaj en la espero de la evangelio, kiun vi aŭdis, kiu estas predikita
tra la tuta kreitaro sub la ĉielo, kaj kies diakono mi, Paŭlo, fariĝis.

24 Nun mi ĝojas pri miaj suferoj pro vi, kaj plenigas la mankon de la
afliktoj de Kristo en mia karno pro lia korpo, kiu estas la eklezio; 25 kies
diakono mi fariĝis laŭ la aranĝo de Dio, donita al mi pro vi, por plenumi la
vorton de Dio, 26 la misteron, kiu estas kaŝita for de la mondaĝoj kaj de la
generacioj, sed nun klarigita al liaj sanktuloj, 27 al kiuj Dio volis sciigi, kia
estis la riĉeco de la gloro de ĉi tiu mistero inter la nacianoj; kiu estas Kristo
en vi, la espero de gloro; 28 kaj kiun ni anoncas, admonante ĉiun homon kaj
instruante ĉiun homon en ĉia saĝo, por ke ni starigu ĉiun homon perfekta
en Kristo Jesuo; 29 por tiu celo mi ankaŭ laboras, klopodante laŭ lia energio,
kiu energias en mi kun potenco.

2

1 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon mi havas pro vi, kaj pro
tiuj en Laodikea, kaj pro ĉiuj, kiuj ne vidis mian vizaĝon en la karno; 2 por
ke iliaj koroj konsoliĝu, dum ili kunkroĉiĝas en amo, kaj al ĉia riĉeco de
la plena certiĝo de kompreno, por ke ili sciu la misteron de Dio, Kriston,
3 en kiu estas kaŝitaj ĉiuj trezoroj de saĝeco kaj de scio. 4 Tion mi diras,
por ke neniu vin trompu per parola allogeco. 5 Ĉar kvankam mi laŭ karno
forestas, tamen laŭ spirito mi estas kun vi, ĝojante kaj vidante vian ordon
kaj la firmecon de via fido al Kristo.

6 Kiel do vi ricevis Kriston Jesuon, la Sinjoron, tiel vi iradu en li,
7 enradikigite kaj konstruite en li, kaj firmigite en la fido, kiel vi estas
instruitaj, kun abundo da dankesprimo.

8 Gardu vin, ke neniu prirabu vin per filozofio kaj vanta trompo, laŭ la
tradicio de homoj, laŭ la elementoj de la mondo, kaj ne laŭ Kristo; 9 ĉar en
li korpe loĝas la tuta pleneco de la Dieco, 10 kaj vi estas plenigitaj en li, kiu
estas la kapo de ĉia estreco kaj aŭtoritato; 11 en kiu ankaŭ vi cirkumcidiĝis
per cirkumcido ne manfarita, en la demeto de la korpo de la karno, en la
cirkumcido de Kristo; 12 enterigite kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas
kunlevitaj per la fido al la energio de Dio, kiu lin levis el la mortintoj. 13 Kaj
vin, kiuj estis malvivaj per viaj eraroj kaj la necirkumcido de via karno,
Li vivigis kun li, pardoninte al ni ĉiujn erarojn; 14 elviŝinte la dekreton
kontraŭ ni en ordonoj skribitan, kiu estis al ni malfavora, kaj li forprenis
ĝin el la mezo, najlinte ĝin al la kruco; 15 kaj foriginte de si la estrecojn kaj
la aŭtoritatojn, parade malkaŝis ilin, triumfante super ili en ĝi.

16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo, aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festo, aŭ
novmonato, aŭ sabato; 17 kiuj estas ombro de la estontaĵoj, sed la korpo
apartenas al Kristo. 18 Neniu forrabu de vi vian premion per memvola
humileco kaj kulto de la anĝeloj, entrudante sin en tion, kion li ne vidis,
vante blovoŝvelinte per sia karna menso, 19 kaj ne tenante sin al la Kapo,
el kiu la tuta korpo, per la artikoj kaj ligiloj provizita kaj kunigita, kreskas
laŭ la kreskigo de Dio.

20 Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de la mondo, kial, kiel
vivantaj en la mondo, vi submetiĝas al dekretoj: 21 Ne tuŝu, ne gustumu,
ne palpu, 22 pri ĉio, kio pereas per la uzado, laŭ la ordonoj kaj doktrinoj
de homoj? 23 Ĉio tio havas ŝajnon de saĝeco en volokulto kaj humileco kaj
severeco rilate al la korpo, sed ne en ia valoro por plensatigo de la karno.

3

1 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu tion, kio estas supre, kie Kristo
sidas dekstre de Dio. 2 Atentu tion, kio estas supre, ne surteraĵojn. 3 Ĉar
vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis kun Kristo en Dio. 4 Kiam aperos Kristo, nia
vivo, tiam vi ankaŭ kun li aperos en gloro.

5 Malvivigu do viajn membrojn, kiuj estas sur la tero: malĉastecon,
malpurecon, volupton, malbonan deziron, kaj avidecon, kiu estas idol-
kulto; 6 pro kio venas la kolero de Dio sur la filojn de malobeo; 7 en kiuj vi
ankaŭ iam iradis, kiam vi vivis en ili. 8 Sed nun formetu ankaŭ la jenajn:
koleron, pasian indignon, malicon, kalumnion, hontindan parolon el via
buŝo; 9 ne mensogu unu al alia, ĉar vi jam formetis la malnovan homon kun
liaj agoj, 10 kaj surmetis la novan homon, kiu estas renovigata al scio laŭ la
bildo de Tiu, kiu lin kreis; 11 kie ne povas esti Greko kaj Judo, cirkumcido

kaj necirkumcido, barbaro, Skito, sklavo, liberulo, sed Kristo estas ĉio kaj
en ĉio.
12 Surmetu do, kiel elektitoj de Dio, sanktaj kaj amataj, koron de kompato,
bonkorecon, humilecon, mildecon, toleremecon; 13 reciproke paciencante
kaj pardonante, se iu havas plendon kontraŭ iu; kiel la Sinjoro pardonis
vin, tiel vi ankaŭ faru; 14 kaj super ĉion tion surmetu amon, kiu estas ligilo
de perfekteco. 15 Kaj la paco de Kristo prezidu en viaj koroj, al kiu ankaŭ
vi estas vokitaj en unu korpo, kaj estu dankemaj. 16 La vorto de Kristo
loĝu en vi riĉe, en ĉia saĝeco; kaj instruu kaj admonu unu la alian per
psalmoj kaj himnoj kaj spiritaj kantoj, kantante kun graco en viaj koroj al
Dio. 17 Kaj kion ajn vi faras per vorto aŭ ago, faru ĉion en la nomo de la
Sinjoro Jesuo, dankante Dion, la Patron, per li.
18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel decas en la Sinjoro. 19 Edzoj,
amu viajn edzinojn, kaj ne maldolĉiĝu kontraŭ ili. 20 Infanoj, obeu viajn
gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas al la Sinjoro. 21 Patroj, ne kolerigu viajn
infanojn, por ke ili ne senkuraĝiĝu. 22 Sklavoj, obeu en ĉio al la sinjoroj
laŭ la karno, ne per okulservo, kiel homplaĉantoj, sed en simpleco de
koro, timante la Sinjoron; 23 kaj kion ajn vi faras, laboru plenanime, kiel
por la Sinjoro, kaj ne por homoj, 24 sciante, ke de la Sinjoro vi ricevos
la rekompencon de la heredaĵo; ĉar vi servas la Sinjoron Kristo. 25 Sed
ĉiu maljuste faranta ricevos returne laŭ sia maljustaĵo, kaj ne ekzistas
personfavorado.

4

1 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj egalaĵon, sciante, ke vi ankaŭ
havas Sinjoron en la ĉielo.
2 En preĝado persistu, viglante en ĝi kun danko; 3 preĝante samtempe
ankaŭ pro ni, por ke Dio malfermu al ni pordon por la vorto, por paroli
la misteron de Kristo, pro kiu mi estas ankaŭ enkatenita; 4 por ke mi
klarigu ĝin, kiel mi devus paroli. 5 Iradu en saĝeco rilate al la eksteruloj,
elaĉetante la tempon. 6 Via parolo estu ĉiam kun graco, spicita per salo,
por ke vi sciu, kiel vi devus respondi al ĉiu.
7 Pri ĉiuj miaj aferoj sciigos vin Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono
kaj kunservanto en la Sinjoro, 8 kiun mi sendis al vi ĝuste por tio, ke vi
sciiĝu pri nia farto, kaj ke li konsolu viajn korojn, 9 kune kun Onesimo, la
fidela kaj amata frato, kiu estas el vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi tieaj aferoj.
10 Salutas vin Aristarĥo, mia kunmalliberulo, kaj Marko, kuzo de
Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn: se li venos al vi, akceptu lin),
11 kaj Jesu, nomata Justo, kiuj estas el la cirkumcido; tiuj solaj estas miaj
kunlaborantoj por la regno de Dio, kiuj estis al mi konsolilo. 12 Salutas vin
Epafras, kiu estas el vi, servisto de Kristo Jesuo, ĉiam klopodeganta pro vi
en siaj preĝoj, por ke vi staru perfektaj kaj konvinkitaj en la tuta volo de
Dio. 13 Ĉar mi atestas pri li, ke li havas multan fervoron pro vi, kaj pro
tiuj, kiuj estas en Laodikea, kaj en Hierapolis. 14 Salutas vin Luko, la amata
kuracisto, kaj Demas. 15 Salutu la fratojn en Laodikea, kaj Nimfason, kaj
la eklezion en ilia domo. 16 Kaj kiam la epistolo estos legita ĉe vi, faru,
ke ĝi estu legata ankaŭ en la eklezio en Laodikea; kaj ke vi ankaŭ legu la
epistolon el Laodikea. 17 Kaj diru al Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco, kiun
vi ricevis en la Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin.
18 La saluto per la propra mano de mi, Paŭlo. Memoru miajn katenojn.
Graco estu kun vi.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA TESALONIKANOJ

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la Tesalonikanoj en Dio,
la Patro, kaj la Sinjoro Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco.

2 Ni ĉiam dankas Dion pri vi ĉiuj, memorigante pri vi en niaj preĝoj;
3 memorante senĉese vian laboron de fido kaj penadon de amo kaj
paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo Kristo, antaŭ nia Dio kaj Patro;
4 sciante, fratoj, amataj de Dio, vian elekton, 5 ĉar nia evangelio venis al
vi ne nur parole, sed ankaŭ kun potenco kaj kun la Sankta Spirito kaj
plena certigo; vi scias, kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi. 6 Kaj vi fariĝis
imitantoj de ni kaj de la Sinjoro, ricevinte la vorton en multe da aflikto,
kun ĝojo de la Sankta Spirito; 7 tiel, ke vi fariĝis modelo por ĉiuj kredantoj
en Makedonujo kaj en la Aĥaja lando. 8 Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro
estas diseĥita ne nur en Makedonujo kaj la Aĥaja lando, sed en ĉiu loko
via fido al Dio disvastiĝis, tiel, ke ni ne bezonas diri ion. 9 Ĉar ili mem
pri ni rakontas, kian alvenon ni havis ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio
for de idoloj, por servi vivantan kaj veran Dion, 10 kaj atendi Lian Filon el
la ĉielo, la Filon, kiun Li levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin savas de la
estonta kolerego.

2

1 Ĉar vi mem scias, fratoj, ke nia alveno al vi ne montriĝis senfrukta;
2 sed suferinte kaj insultite en Filipi, kiel vi scias, ni kuraĝiĝis en nia Dio
prediki al vi la evangelion de Dio meze de granda konflikto. 3 Ĉar nia
instruado ne devenis de eraro, nek de malpureco, kaj ĝi ne estas kun ruzo;
4 sed kiel Dio nin aprobis, por konfidi al ni la evangelion, tiel ni parolas,
por plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu esploras niajn korojn. 5 Ĉar, kiel vi
scias, ni neniam troviĝis kun vortoj flataj, nek kun avideca preteksto (Dio
estas atestanto), 6 nek celante homan gloron ĉe vi aŭ ĉe iu alia, kvankam
ni povis esti al vi ŝarĝaj, kiel apostoloj de Kristo. 7 Sed ni estis mildaj inter
vi, kiel vartistino, fleganta siajn proprajn infanojn; 8 tiel same ni, sentante
por vi koran inklinon, volonte tiam dividus kun vi, ne nur la evangelion de
Dio, sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar vi fariĝis por ni tre karaj. 9 Ĉar
vi memoras, fratoj, nian penadon kaj laboregon: nokte kaj tage laborante,
por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi, ni predikadis al vi la evangelion de
Dio. 10 Vi estas atestantoj, kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj senkulpe
ni kondutis ĉe vi kredantoj; 11 kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni estis kiel
patro ĉe siaj infanoj, vin admonante kaj kuraĝigante, kaj petegante, 12 ke
vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en Sian regnon kaj gloron.

13 Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese dankas Dion, ke ricevinte per nia parolo
la vorton de Dio, vi akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi vere estas, la
Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi, kiuj kredas. 14 Ĉar vi, fratoj, fariĝis
imitantoj de la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo, kiuj estas en Judujo; ĉar
tiajn samajn suferojn vi ankaŭ spertis ĉe viaj samlandanoj, kiajn tiuj ĉe la
Judoj, 15 kiuj mortigis la Sinjoron Jesuo kaj la profetojn, kaj nin elpelis, kaj
ne plaĉas al Dio, kaj estas kontraŭuloj al ĉiuj homoj; 16 ili malhelpis al ni

prediki al la nacianoj, por ke ili saviĝu, por kompletigi ĉiam la sumon de
siaj pekoj; kaj sur ilin venis la kolero ĝis ekstrema mezuro.

17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum kelka tempo, persone, ne kore, des
pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa sopiro; 18 ĉar ni deziris
veni al vi; mi, Paŭlo, tion deziris pli ol unufoje; sed malhelpis nin Satano.
19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo, aŭ krono de singratulado? Ĉu ĝi ja ne
estas vi, antaŭ nia Sinjoro Jesuo Kristo ĉe lia alveno? 20 Ĉar vi estas nia
gloro kaj nia ĝojo.

3

1 Kiam do ni jam ne povis resti trankvilaj, ni decidis esti lasitaj solaj en
Ateno; 2 kaj ni sendis Timoteon, nian fraton kaj servanton de Dio en la
evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli vin pri via fido, 3 por ke
neniu estu ŝancelita de tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili apartenas al
nia sorto. 4 Ĉar kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris al vi, ke ni nepre suferos;
kaj tio efektive okazis, kiel vi ja scias. 5 Pro tio mi ankaŭ, kiam mi jam
ne povis resti trankvila, sendis, por ke mi certiĝu pri via fido, pro timo, ke
eble la tentanto vin tentis kaj ke nia laboro fariĝos senutila. 6 Sed kiam
Timoteo, ĵus veninte al ni de vi, donis al ni bonajn sciigojn pri via fido
kaj via amo, kaj ke vi ĉiam memoras nin bonkore, sopirante vidi nin, kiel
ni ankaŭ vin, 7 pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi, en ĉia nia malĝojo kaj
aflikto, per via fido; 8 ĉar nun ni vivas, se vi staras firme en la Sinjoro.
9 Ĉar kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro la tuta ĝojo, per kiu ni
ĝojas pro vi antaŭ Dio; 10 nokte kaj tage preĝante fervore, ke ni povu vidi
vian vizaĝon kaj perfektigi la mankojn de via fido?

11 Nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro Jesuo direktu nian vojon al vi;
12 kaj la Sinjoro pligrandigu kaj abundigu ĉe vi la amon de unu al la alia
kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin; 13 por ke li faru viajn korojn senkulpaj kaj
sanktaj antaŭ nia Dio kaj Patro, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo kun ĉiuj
liaj sanktuloj.

4

1 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin en la Sinjoro Jesuo, ke
kiamaniere vi lernis de ni, kiel vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi ja tiel
iradas), tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu. 2 Ĉar vi scias, kian admonon
ni donis al vi en la Sinjoro Jesuo. 3 Ĉar jen estas la volo de Dio, via sanktiĝo,
ke vi vin detenu de malĉasteco; 4 ke ĉiu el vi sciu preni al si sian propran
aĵon en sankteco kaj honoro, 5 ne en la pasio de volupto, kiel la nacianoj,
kiuj ne konas Dion; 6 ke neniu peku kaj trompu sian fraton en ĉi tio; ĉar
la Eternulo estas venĝanto en ĉio tio, kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj
atestis. 7 Ĉar Dio nin vokis ne por malpureco, sed por sanktiĝo. 8 Tiu do,
kiu malakceptas, malakceptas ne homon, sed Dion, kiu donas al vi Sian
Sanktan Spiriton.

9 Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke oni skribu al vi, ĉar vi mem
estas instruitaj de Dio ami unu la alian; 10 ĉar vi ja tion faras al ĉiuj fratoj,
kiuj estas en la tuta Makedonujo. Sed ni admonas vin, fratoj, ke vi amu pli
kaj pli abunde, 11 kaj ke vi celu esti kvietaj, kaj fari viajn proprajn aferojn,
kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel ni al vi ordonis; 12 por ke vi iradu
konvene antaŭ tiuj, kiuj estas ekstere, kaj por ke nenio al vi manku.

13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj, kiuj endormiĝis; por ke vi
ne malĝoju, kiel la ceteraj, kiuj havas nenian esperon. 14 Ĉar se ni kredas,
ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj endormiĝis en Jesuo,
Dio venigos kun li. 15 Ĉar ni diras al vi per la vorto de la Sinjoro, ke ni,
kiuj estos vivaj, restantaj ĝis la alveno de la Sinjoro, tute ne havos lokon
antaŭ la endormiĝintoj. 16 Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo,
kun signalkrio, kun la voĉo de la ĉefanĝelo, kaj kun la trumpeto de Dio;
kaj la mortintoj en Kristo leviĝos la unuaj; 17 poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ
restantaj, estos kune kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por renkonti la
Sinjoron en la aero; kaj tiel ni estos por ĉiam kun la Sinjoro. 18 Tial per
tiuj vortoj konsolu unu la alian.

5

1 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi ne bezonas, ke oni skribu al vi.
2 Ĉar vi mem tute bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas, kiel ŝtelisto
en la nokto. 3 Dum oni diras: Paco kaj sendanĝereco, tiam subita detruo
venas sur ilin, kiel naskodoloro al gravedulino, kaj ili tute ne forsaviĝos.
4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo tiel, ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto;
5 ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj filoj de la tago; ni ne estas el la nokto,
nek el mallumo; 6 tial ni ne dormu, kiel la ceteraj, sed ni viglu kaj estu
sobraj. 7 Ĉar kiuj dormas, tiuj dormas en la nokto; kaj kiuj ebriiĝas, tiuj
ebriiĝas en la nokto. 8 Sed ĉar ni estas el la tago, ni estu sobraj, surmetante
la kirason de fido kaj amo, kaj, kiel kaskon, la esperon de savo. 9 Ĉar Dio
nin destinis ne al kolero, sed al la ricevo de savado per nia Sinjoro Jesuo
Kristo, 10 kiu mortis por ni, por ke ni vivu kune kun li, ĉu ni maldormos aŭ
dormos. 11 Tial admonu vin reciproke kaj edifu unu la alian, kiel ankaŭ vi
jam faradas.

12 Sed ni petegas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj laboras ĉe vi kaj estras ĉe
vi en la Sinjoro kaj vin admonas, 13 kaj estimi ilin treege kun amo pro
ilia laboro. Estu pacemaj unu kun la alia. 14 Kaj ni petas vin, fratoj,
admonu la senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn, subtenu la malfortulojn,
estu paciencaj kontraŭ ĉiuj. 15 Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon por
malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona, unu por alia kaj por ĉiuj.
16 Ĝoju ĉiam; 17 preĝu senĉese; 18 pri ĉio donu dankon; ĉar tia estas la volo
de Dio en Kristo Jesuo pri vi. 19 Ne estingu la Spiriton; 20 ne malestimu
profetaĵojn; 21 elprovu ĉion; tenu firme tion, kio estas bona; 22 detenu vin
de ĉia formo de malbono.

23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via spirito kaj animo kaj korpo
estu plene konservitaj sen kulpo, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
24 Fidela estas Tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros.

25 Fratoj, preĝu por ni.

26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta kiso. 27 Mi solene petegas vin per la
Sinjoro, ke oni legu ĉi tiun epistolon antaŭ la tuta frataro.

28 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA TESALONIKANOJ

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la Tesalonikanoj en Dio,
nia Patro, kaj la Sinjoro Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj paco de Dio, la Patro,
kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, kiel estas ja dece, pro tio, ke
via fido kreskas treege, kaj abundas via reciproka amo de ĉiu al ĉiu, 4 tiel,
ke ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj de Dio, pro via pacienco kaj fido
sub ĉiuj viaj persekutoj kaj afliktoj, kiujn vi elportadas; 5 tio estas evidenta
signo de la justa juĝo de Dio; por ke vi montriĝu indaj je la regno de Dio,
por kiu vi ankaŭ suferas; 6 ĉar estas justaĵo ĉe Dio redoni afliktojn al tiuj,
kiuj vin afliktas, 7 kaj al vi, la afliktataj, ripozon kun ni, ĉe la malkaŝiĝo
de la Sinjoro Jesuo el la ĉielo kun la anĝeloj de lia potenco, 8 en flamanta
fajro, por venigi venĝon sur tiujn, kiuj ne konas Dion kaj ne obeas al la
evangelio de nia Sinjoro Jesuo; 9 kiuj suferos punadon, eternan detruon de
antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro kaj de la gloro de lia potenco, 10 kiam li venos
por esti glorata en siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe ĉiuj, kiuj ekkredis
(ĉar nia atestado ĉe vi estis kredata) en tiu tago. 11 Por tiu celo ni ankaŭ
konstante preĝas por vi, ke nia Dio vin trovu indaj je la voko, kaj kun
potenco plenumu ĉiun bonvolon de boneco kaj ĉiun laboron de fido; 12 por
ke la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu glorata en vi, kaj vi en li, laŭ la graco
de nia Dio kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.

2

1 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la alvenon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo kaj nian alkolektiĝon al li, 2 ke vi ne fariĝu facile skueblaj mense,
kaj ne konsterniĝu, ĉu per spirito, aŭ per parolo, aŭ per letero ŝajne de ni,
kvazaŭ la tago de la Sinjoro jam apudestus; 3 neniu vin trompu iamaniere;
ĉar nepre antaŭe okazos la apostateco, kaj la homo de peko malkaŝiĝos,
la filo de pereo, 4 kiu kontraŭmetas sin kaj levas sin super ĉion, kion oni
nomas Dio aŭ adoras; tiel, ke li sidas en la templo de Dio, elmontrante
sin, kvazaŭ li estas Dio. 5 Ĉu vi ne memoras, ke mi diris tion al vi, dum
mi estis kun vi? 6 Kaj nun vi scias, kio malhelpas, por ke li malkaŝiĝu
siatempe. 7 Ĉar la mistero de maljusteco jam energias; sed restas ankoraŭ
la malhelpanto, ĝis li estos formovita. 8 Kaj tiam malkaŝiĝos la maljustulo,
kiun la Sinjoro Jesuo detruos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la
apero de sia alveno; 9 tiun, kies alveno estas pro la energio de Satano kun
ĉia potenco kaj kun signoj kaj mensogaj mirindaĵoj, 10 kaj kun ĉia trompo
de maljusteco por la pereantoj, pro tio, ke ili ne ricevis la amon al la vero
por esti savitaj. 11 Kaj pro tio Dio sendas al ili energion de eraro, tiel, ke ili
kredos mensogon; 12 por ke estu juĝataj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed
trovis plezuron en maljusteco.
13 Sed ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro, pro
tio, ke Dio vin elektis de la komenco al savo en la sanktigo de la Spirito kaj
kredo al la vero; 14 al kiu Li vin vokis per nia evangelio, por la akiro de
la gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 15 Tial, fratoj, staru firme, kaj tenu la
tradiciojn, kiujn vi lernis ĉu per parolo, aŭ per ia letero nia.

16 Nia Sinjoro Jesuo Kristo mem, kaj Dio, nia Patro, kiu nin amis kaj al
ni donis eternan konsolon kaj bonan esperon per graco, 17 konsolu viajn
korojn kaj fortigu ilin por ĉia bona faro kaj vorto.

3

1 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la Sinjoro disvastiĝu kaj estu
glorata, kiel ankaŭ ĉe vi; 2 kaj ke ni forsaviĝu de senprudentaj kaj malbonaj
homoj; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido. 3 Sed fidela estas la Sinjoro, kiu vin
fortikigos kaj vin defendos kontraŭ la malbonulo. 4 Sed ni fidas la Sinjoron
rilate vin, ke vi faras kaj faros tion, kion ni ordonas. 5 Kaj la Sinjoro direktu
viajn korojn en la amon al Dio kaj en la paciencon de Kristo.
6 Ni ordonas al vi, fratoj, en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi
vin apartigu for de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj ne laŭ la tradicio,
kiun oni ricevis de ni. 7 Ĉar vi mem scias, kiel vi devas nin imiti; ĉar ni
ne kondutis senorde inter vi; 8 nek manĝis panon donace de iu, sed per
laboro kaj penado, nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por
iu el vi; 9 ne kvazaŭ ni ne havus tian rajton, sed por estigi nin ekzemplo
antaŭ vi, ke vi nin imitu. 10 Ĉar eĉ kiam ni estis ĉe vi, la jenon ni ordonis
al vi: Se iu ne volas labori, tiu ankaŭ ne manĝu. 11 Ĉar ni aŭdas, ke
inter vi iradas senorde kelkaj, kiuj tute ne laboras, sed en ĉies aferojn sin
enŝovas. 12 Tiajn ni ordonas kaj admonas pro la Sinjoro Jesuo Kristo, ke
kviete ili laboru kaj manĝu sian propran panon. 13 Sed vi, fratoj, ne laciĝu
en bonfarado. 14 Sed se iu ne obeos al la parolo de ĉi tiu nia epistolo,
rimarku tiun, kaj ne estu por li kamaradoj, por ke li hontiĝu. 15 Tamen ne
rigardu lin kiel malamikon, sed admonu lin kiel fraton.
16 La Sinjoro de paco mem donu al vi pacon ĉiutempe kaj ĉiumaniere.
La Sinjoro estu kun vi ĉiuj.
17 La saluto de mi, Paŭlo, per mia propra mano, kiu estas la signo en ĉiu
epistolo; tiel mi skribas. 18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL TIMOTEO

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono de Dio, nia Savanto, kaj
Kristo Jesuo, nia espero, 2 al Timoteo, mia vera filo en fido: Graco, kompato,
kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia Sinjoro.
3 Kiel mi, ekironte en Makedonujon, petis vin resti en Efeso, por ke vi
admonu kelkajn homojn, ke ili ne instruu alian doktrinon, 4 nek atentu
fabelojn kaj senfinajn genealogiojn, kiuj naskas diskutojn, pli ol tiun
administradon de Dio, kiu estas laŭ la fido — tiel faru. 5 Sed la celo de
la admono estas amo el pura koro kaj bona konscienco kaj sincera fido;
6 kion maltrafinte, kelkaj homoj sin deturnis al vanta babilado, 7 dezirante
esti instruistoj de la leĝo, kvankam ili ne komprenas tion, kion ili diras,
nek tion, pri kio ili faras aserton. 8 Sed ni scias, ke la leĝo estas bona,
se oni ĝin laŭleĝe uzas, 9 sciante, ke la leĝo ekzistas ne por justulo, sed
por homoj senleĝaj kaj malobeemaj, malpiaj kaj pekemaj, malsanktaj kaj
profanaj, por patromortigantoj kaj patrinomortigantoj, hommortigantoj,
10 malĉastuloj kaj viruzaĉantoj, homŝtelistoj, mensogantoj, falseĵurantoj,
kaj ĉio ajn alia kontraŭa al la sana doktrino; 11 laŭ la konfidita al mi
evangelio de la gloro de la benata Dio.
12 Mi dankas Kriston Jesuon, nian Sinjoron, kiu min kapabligas, tial, ke li
trovis min fidela, destinante min al sia servado; 13 kvankam mi antaŭe estis
blasfemanto kaj persekutanto kaj insultanto; tamen mi ricevis kompaton,
ĉar mi tion faris nesciante kaj nekredante; 14 kaj la graco de nia Sinjoro
abunde sufiĉegis kun fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. 15 Fidinda
estas la diro, kaj inda je plena akcepto, ke Kristo Jesuo envenis en la
mondon, por savi pekantojn, el kiuj mi estas la ĉefa; 16 tamen pro tiu kaŭzo
mi ricevis kompaton, por ke en mi, kiel la ĉefa, Jesuo Kristo elmontru sian
tutan paciencegon, kiel ekzemplo por tiuj, kiuj poste kredos al li por eterna
vivo. 17 Nun al la Reĝo eterna, senmorta, nevidebla, la sola Dio, estu honoro
kaj gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
18 Ĉi tiun zorgadon mi komisias al vi, mia filo Timoteo, laŭ la profetaĵoj,
kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi militadu la bonan militon, 19 tenante la
fidon kaj bonan konsciencon, kiun forpuŝinte de si, kelkaj homoj ŝippereis
rilate la fidon; 20 el kiuj estas Himeneo kaj Aleksandro, kiujn mi transdonis
al Satano, por ke ili lernu ne blasfemi.

2

1 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn, preĝojn, propetadojn, dankojn
por ĉiuj; 2 por reĝoj kaj ĉiuj eminentuloj, por ke ni vivadu trankvile kaj
kviete en plena pieco kaj seriozeco. 3 Tio estas bona kaj akceptebla antaŭ
Dio, nia Savanto, 4 kiu volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj kaj venu al la scio de
la vero. 5 Ĉar ekzistas unu Dio, kaj unu interulo inter Dio kaj homoj, homo,
Kristo Jesuo, 6 kiu sin donis kiel elaĉetaĵon por ĉiuj, ateston elmontrotan
en konvenaj tempoj; 7 por kio mi estas nomita predikisto kaj apostolo (mi
diras la veron, mi ne mensogas), instruisto por la nacianoj en fido kaj vero.
8 Mi deziras do, ke la viroj preĝu en ĉiu loko, levante sanktajn manojn,
sen kolero kaj disputado. 9 Tiel same, ke virinoj sin vestu per decaj vestoj,
kun modesteco kaj sobreco; ne kun harplektaĵoj, aŭ oro, aŭ perloj, aŭ

multekostaj vestoj; 10 sed (kio konvenas al virinoj konfesantaj la piecon)
per bonfaroj. 11 Virino lernu en kvieteco kun ĉia submetiĝo. 12 Sed mi
ne permesas al virino instruadi, nek regi super viro, sed esti en kvieteco.
13 Ĉar Adam kreiĝis la unua, poste Eva; 14 kaj Adam ne trompiĝis; sed
la virino, trompite, falis en pekon; 15 sed ŝi saviĝos per la naskado, se ili
daŭras en fido kaj amo kaj sanktiĝo kun sobreco.

3

1 Fidinda estas la diro: Se iu celas episkopecon, tiu deziras bonan
laboron. 2 Episkopo do devas esti neriproĉebla, edzo de unu edzino, sobra,
moderema, ordema, gastama, instruema, 3 ne vindrinkema, ne batema; sed
mildanima, ne disputema, ne monamanto; 4 reganta bone sian propran
domanaron, tenante siajn gefilojn sub regado kun ĉia seriozeco 5 (sed se
iu ne scias regi sian propran domon, kiel li zorgos pri la eklezio de Dio?);
6 ne novico, por ke li ne ŝvelu per fiereco kaj ne falu en la kondamnon de
la diablo. 7 Krom tio li devas havi bonan ateston de la eksteruloj, por ke li
ne falu en riproĉon kaj kaptilon de la diablo. 8 Tiel same diakonoj devas
esti seriozaj, ne duflanke parolantaj, ne tro amantaj vinon, ne avidantaj
malhonoran gajnon; 9 tenantaj la misteron de la fido en pura konscienco.
10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue provitaj; poste ili servu kiel diakonoj, se ili
estos neriproĉeblaj. 11 Virinoj ankaŭ devas esti seriozaj, ne kalumniantoj,
sobraj, fidelaj pri ĉio. 12 La diakonoj estu edzoj de po unu edzino, regantaj
bone siajn gefilojn kaj siajn proprajn domojn. 13 Ĉar tiuj, kiuj bone servadis
kiel diakonoj, akiras al si bonan gradon kaj grandan kuraĝon en la fido,
kiu estas en Kristo Jesuo.

14 Ĉi tion mi skribas al vi, esperante veni al vi baldaŭ, 15 sed se mi
prokrastos, por ke vi komprenu, kiel oni devas konduti en la domo de
Dio, kiu estas la eklezio de la vivanta Dio, la kolono kaj bazo de la vero.
16 Kaj laŭ konsento, granda estas la mistero de pieco: Tiu, kiu elmontriĝis
en la karno, praviĝis en la spirito, estis vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe
la nacioj, prikredita en la mondo, prenita supren en gloro.

4

1 Sed la Spirito klare diras, ke en la venontaj tempoj kelkaj defalos de
la fido, atentante delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demonoj, 2 per la
hipokriteco de trompantoj, kiuj havas la konsciencon kaŭterizitan kvazaŭ
per brule varmega fero, 3 admonante ne edziĝi, kaj deteni sin de manĝaĵoj,
kiujn Dio kreis por ke ili estu danke ricevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la
veron. 4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona, kaj nenio devas esti forĵetita,
se oni ĝin ricevas kun dankesprimo, 5 ĉar ĝi estas sanktigita per la parolo
de Dio kaj per preĝo.

6 Se vi memorigos la fratojn pri tio, vi estos bona servanto de Kristo Jesuo,
nutrita per la vortoj de la fido kaj de la bona doktrino, kiun vi jam sekvis;
7 sed forrifuzu profanajn kaj avinajn fabelojn. Kaj ekzercu vin al pieco;
8 ĉar korpa ekzercado malmulte utilas; sed pieco utilas al ĉio, havante
promeson pri la nuna vivo kaj pri la estonta. 9 Fidinda estas la diro, kaj inda
je plena akcepto. 10 Ĉar por tio ni laboras kaj batalas, ĉar ni apogas nian
esperon sur la vivantan Dion, kiu estas la Savanto de ĉiuj homoj, precipe de
la kredantoj. 11 Tion ordonu kaj instruu. 12 Neniu malestimu vian junecon,
sed vi estu ekzemplo al la kredantoj, per parolo, per konduto, per amo, per

fido, per ĉasteco. [13] Ĝis mi venos, atentu legadon, konsilon, instruadon.
[14] Ne malŝatu la donacon, kiu estas en vi, donita al vi per profetado, kun la
surmetado de la manoj de la presbiteraro. [15] Estu diligenta pri tiuj aferoj;
dediĉu vin al ili, por ke via progreso evidentiĝu al ĉiuj. [16] Zorgu pri vi mem
kaj pri via instruo. Persistu en tio; ĉar, tion farante, vi savos vin mem, kaj
tiujn, kiuj vin aŭskultas.

5

[1] Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel patron; la pli junajn virojn,
kiel fratojn; [2] la maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli junajn virinojn, kiel
fratinojn, kun ĉia ĉasteco. [3] Respektu tiujn vidvinojn, kiuj estas efektive
vidvinoj. [4] Sed se iu vidvino havas filojn aŭ nepojn, ĉi tiuj lernu unue
montri piecon ĉe sia propra familio kaj rekompenci siajn gepatrojn; ĉar tio
estas akceptebla antaŭ Dio. [5] Tiu, kiu estas efektiva vidvino kaj izolitino,
apogas sian esperon sur Dion, kaj persistas en petegoj kaj preĝoj nokte
kaj tage. [6] Sed la voluptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas. [7] Tion
ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen riproĉo. [8] Sed se iu ne zorgas pri siaj
propraj, kaj precipe pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon, kaj estas
pli malbona ol nekredanto. [9] Estu registrata kiel vidvino tiu, kiu havas
ne malpli ol sesdek jarojn, estis edzino de unu viro, [10] estas bone atestata
pri bonfarado, edukis infanojn, gastigis fremdulojn, lavis la piedojn de la
sanktuloj, helpis la suferantojn, kaj sekvis ĉian bonfaradon. [11] Sed la pli
junajn vidvinojn malakceptu; ĉar post kiam ili ekfariĝos luksemaj kontraŭ
Kristo, ili deziras edziniĝi, [12] meritante kondamnon, ĉar ili vantigis sian
unuan fidon. [13] Krom tio ili lernas esti senutilaj, rondirante de domo
al domo; kaj ne sole senutilaj, sed ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj,
parolante nekonvenaĵojn. [14] Mi volas do, ke la pli junaj edziniĝu, nasku
infanojn, mastrumadu, ne donu al la malamiko pretekston por kalumnio;
[15] ĉar kelkaj jam turniĝis flanken post Satano. [16] Se iu kredantino havas
vidvinojn, ŝi helpu ilin, kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu la
efektivajn vidvinojn.

[17] La presbiteroj, kiuj regas bone, estu rigardataj kiel indaj je duobla
honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto kaj instruado. [18] Ĉar la
Skribo diras: Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Kaj: La laboristo
meritas sian salajron. [19] Kontraŭ presbitero ne akceptu denuncon krom
ĉe du aŭ tri atestantoj. [20] La pekintojn riproĉu antaŭ la okuloj de ĉiuj, por
ke la ceteraj ankaŭ timu. [21] Mi admonas vin antaŭ Dio kaj Kristo Jesuo
kaj la elektitaj anĝeloj, ke vi zorgu pri tiuj aferoj sen antaŭjuĝo, farante
nenion pro partieco. [22] Sur neniun surmetu la manojn tro rapidece, kaj
ne estu partoprenanto en la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta. [23] Ne
plu estu akvotrinkanto, sed uzu iom da vino pro la stomako kaj viaj oftaj
malfortoj. [24] La pekoj de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la juĝo; kaj
aliajn homojn ili sekvas. [25] Tiel same ankaŭ ekzistas bonaj faroj, kiuj estas
evidentaj, kaj la alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

6

[1] Ĉiuj subjugaj sklavoj rigardu siajn estrojn kiel indajn je ĉia honoro, por
ke la nomo de Dio kaj la doktrino ne estu blasfemataj. [2] Kaj tiuj, kiuj havas
kredantajn estrojn, ne malestimu ilin tial, ke ili estas fratoj, sed servu al ili
tiom pli, ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Didonaco, estas fidelaj kaj amataj.
Tion instruu kaj konsilu.

[3] Se iu instruas malsame kaj ne konsentas al sanaj vortoj, la vortoj de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, kaj al la laŭpieca doktrino, [4] tiu estas fanfaronema,
nenion sciante, sed malsana je demandoj kaj privortaj diskutoj, de kiuj
naskiĝas envio, malpaco, mallaŭdoj, malbonaj suspektoj, [5] disputadoj de
homoj mense perversigitaj kaj senigitaj je la vero, supozantaj, ke la pieco
estas gajnilo. [6] Sed la pieco kun kontenteco estas granda gajnilo; [7] ĉar ni
nenion enportis en la mondon, kaj ni ne povas ion forporti; [8] sed havante
manĝaĵojn kaj vestojn, ni estos per tio kontentaj. [9] Tamen tiuj, kiuj volas
riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon kaj multajn malsaĝajn kaj malutilajn
dezirojn tiajn, kiaj dronigas la homojn en detruo kaj pereo. [10] Ĉar la amo
al mono estas radiko de ĉia malbono; celante al tio, kelkaj forvagis de la
fido kaj sin trapikis per multaj malĝojoj.
[11] Sed vi, ho homo de Dio, forsaviĝu de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon,
piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon. [12] Batalu la bonan batalon de la
fido, kaj ektenu la eternan vivon, al kiu vi estas vokita kaj konfesis la bonan
konfeson antaŭ multaj atestantoj. [13] Mi vin admonas antaŭ Dio, kiu ĉion
vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu antaŭ Pontio Pilato atestis la bonan
konfeson, [14] ke vi plenumu la ordonon sen makulo, sen riproĉo, ĝis la apero
de nia Sinjoro Jesuo Kristo, [15] kiun aperon en Siaj propraj tempoj montros
Tiu, kiu estas la benata kaj sola Potenculo, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de
sinjoroj, [16] kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo neatingebla, kaj
kiun neniu vidis nek povas vidi, al kiu estu honoro kaj potenco eterna.
Amen.
[17] Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj en la nuna mondo, ke ili ne estu
arogantaj, kaj ke ili apogu sian esperon ne sur la malcertecon de la riĉo, sed
sur Dion, kiu donas al ni riĉe ĉion por ĝuado; [18] ke ili bone agadu, ke ili estu
riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj disdoni, simpatiemaj; [19] provizante
por si bonan fundamenton kontraŭ la venonta tempo, por ke ili ektenu la
efektivan vivon.
[20] Ho Timoteo, gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante vin for de
la babiladoj kaj kontraŭparoloj de la falsenomata scio; [21] kiun konfesante,
kelkaj maltrafis rilate la fidon.

Graco estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL TIMOTEO

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo de Dio, laŭ la promeso
de vivo, kiu estas en Kristo Jesuo, 2 al Timoteo, mia amata filo: Graco,
kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia Sinjoro.
3 Mi dankas Dion, kiun mi adoras de post miaj praavoj kun pura
konscienco, ke konstantan memoron mi havas pri vi en miaj preĝoj, nokte
kaj tage 4 sopirante vidi vin, memorante viajn larmojn, por ke mi pleniĝu de
ĝojo; 5 ricevinte rememoron pri la sincera fido, kiu estas en vi, kaj kiu loĝis
unue en via avino Lois kaj en via patrino Eŭnike, kaj, mi konvinkiĝis, en vi
ankaŭ. 6 Pro tio mi memorigas vin, ke vi reekbruligu la donacon de Dio, kiu
estas en vi per la surmetado de miaj manoj. 7 Ĉar Dio donis al ni spiriton
ne de malkuraĝeco, sed de potenco kaj amo kaj sinregado. 8 Ne hontu
do pri la atesto de nia Sinjoro, nek pri mi, lia malliberulo; sed kunelportu
suferojn kun la evangelio laŭ la potenco de Dio, 9 kiu nin savis kaj vokis
per sankta voko, ne laŭ niaj faroj, sed laŭ Sia propra antaŭintenco kaj
laŭ la graco donita al ni en Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj, 10 sed nun
malkaŝita per la apero de nia Savanto Jesuo Kristo, kiu neniigis la morton
kaj enlumigis la vivon kaj la senmortecon per la evangelio, 11 al kiu mi
estas nomita predikisto kaj apostolo kaj instruisto. 12 Pro tio mi ankaŭ
suferas tiel; tamen mi ne hontas; ĉar mi konas tiun, al kiu mi kredis, kaj
mi konvinkiĝis, ke li havas la povon gardi mian konfiditaĵon ĝis tiu tago.
13 Konservu la modelon de sanaj vortoj, kiujn vi aŭdis de mi, en fido kaj
amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. 14 La bonan konfiditaĵon gardu per la
Sankta Spirito, kiu loĝas en ni.
15 Vi scias, ke forturniĝis de mi ĉiuj en Azio, el kiuj estas Figelo kaj
Hermogenes. 16 La Sinjoro donu kompaton al la domo de Onesiforo; ĉar li
ofte min refreŝigis, kaj li ne hontis pri mia kateno, 17 sed kiam li estis en
Romo, li elserĉis min tre diligente kaj min trovis 18 (la Sinjoro donu al li,
ke li trovu kompaton ĉe la Sinjoro en tiu tago), kaj vi scias tre bone, kiom
da servoj li faris en Efeso.

2

1 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu estas en Kristo Jesuo. 2 Kaj
kion vi de mi aŭdis inter multaj atestantoj, tion transdonu al fidelaj homoj,
kompetentaj instrui ankaŭ aliajn. 3 Vi do elportu suferojn, kiel bona
militisto de Jesuo Kristo. 4 Neniu militanto sin implikas en la aferojn de ĉi
tiu vivo; por ke li plaĉu al sia varbinto. 5 Kaj se iu konkuras kiel atleto, li
ne estas kronata, se li ne laŭregule konkuris. 6 La laboranta terkultivisto
devas la unua partopreni en la fruktoj. 7 Konsideru tion, kion mi diras;
ĉar la Sinjoro donos al vi komprenon pri ĉio. 8 Memoru Jesuon Kriston,
levitan el la mortintoj, el la idaro de David, laŭ mia evangelio; 9 en ĝi mi
elportas suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo, sed la vorto de Dio ne estas
ligita. 10 Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj, por ke ili ankaŭ atingu la
en Kristo Jesuo savon kun gloro eterna. 11 Fidinda estas la diro: Ĉar se ni
mortis kun li, ni ankaŭ vivos kun li; 12 se ni suferas, ni ankaŭ reĝos kun li;
se ni malkonfesos lin, li ankaŭ nin malkonfesos; 13 se ni malfidas, li restas
fidela; ĉar li ne povas malkonfesi sin mem.

[14] Memorigu ilin pri tio, admonante ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili ne
vortobatalu, kio estas neniel utila, kun risko de ŝancelo por la aŭdantoj.
[15] Klopodu prezenti vin ĉe Dio kiel aprobita, laboranto senriproĉa, ĝuste
pritaksante la vorton de la vero. [16] Sed evitu profanajn babiladojn; ĉar
ili iros antaŭen al pli multe da malpieco, [17] kaj ilia parolo dismordos
kiel gangreno; el kiuj estas Himeneo kaj Fileto, [18] kiuj pri la vero eraris,
dirante, ke la releviĝo estas jam pasinta; kaj ili renversas la fidon de kelkaj.
[19] Tamen la firma fundamento de Dio staras, havante la jenan sigelon: La
Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas
la nomon de la Sinjoro. [20] Sed en granda domo estas vazoj ne nur oraj kaj
arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj argilaj, kaj unuj por honoro kaj aliaj por
malhonoro. [21] Se do iu purigos sin de ĉi tiuj, li estos vazo por honoro,
sanktigita, taŭga por la mastro, pretigita por ĉiu bona laboro. [22] Sed
forkuru de junulaj voluptoj, kaj sekvu justecon, fidon, amon, pacon, kune
kun tiuj, kiuj vokas la Sinjoron el pura koro. [23] Sed malsaĝajn kaj neklerajn
demandojn evitu, sciante, ke ili naskas malpacojn. [24] Kaj la servisto de la
Sinjoro devas ne malpaci, sed esti afabla al ĉiuj, instruema, tolerema, [25] en
humileco instruante tiujn, kiuj kontraŭstaras; eble Dio donos al ili penton,
por ke ili venu al scio de la vero, [26] kaj por ke ili sobraj eliĝu el la kaptilo
de la diablo, kaptite de li, por plenumi lian volon.

3

[1] Sed sciu, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj. [2] Ĉar homoj
estos sinamantaj, monamantaj, fanfaronemaj, arogantaj, insultemaj, mal-
obeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, [3] neparencamaj, nepacigeblaj,
kalumniemaj, nesinregantaj, malmildaj, ne bonamantaj, [4] perfidemaj,
pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj pli ol Dion; [5] havante ŝajnon de
pieco, sed neinte ĝian potencon; de ĉi tiuj ankaŭ vin forturnu. [6] Ĉar el
ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas en domojn, kaj forkaptas malsaĝajn virinojn,
ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per diversaj voluptoj, [7] ĉiam lernantajn,
kaj neniam kapablajn veni al la scio de la vero. [8] Kaj kiel Janes kaj Jambres
kontraŭstaris al Moseo, tiel same ĉi tiuj ankaŭ kontraŭstaras al la vero,
homoj kun malnobligita spirito, por la fido senvaloraj. [9] Sed ili ne plu iros
antaŭen; ĉar ilia malsaĝeco evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe tiuj.
[10] Sed vi sekvis mian instruon, konduton, celon, fidon, toleremecon, amon,
paciencon, [11] persekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi en Antioĥia, en Ikonio,
en Listra; kiajn persekutojn mi suferis; kaj el ĉio tio la Sinjoro min savis.
[12] Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo Jesuo, estos persekutataj. [13] Sed
malbonaj homoj kaj ruzuloj ĉiam iros antaŭen al pli granda malbono,
trompantaj kaj trompataj. [14] Sed restu vi en tio, kion vi lernis kaj pri kio
vi certiĝis, sciante, de kiu vi ĝin lernis, [15] kaj ke jam de frua infaneco vi
konas la sanktajn skribojn, kiuj povas fari vin saĝa por savo per la fido,
kiu estas en Kristo Jesuo. [16] Ĉiu skribaĵo inspirita de Dio estas ankaŭ utila
por instruo, por admono, por korekto, por disciplino en justeco; [17] por ke
la homo de Dio estu perfekta, plene provizita por ĉiu bona laboro.

4

[1] Mi ordonas al vi antaŭ Dio, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu juĝos la vivantojn
kaj la mortintojn, kaj pro lia apero kaj lia regno; [2] prediku la vorton; insistu
ĝustatempe, malĝustatempe; konvinku, admonu, konsilu, en ĉia pacienco
kaj instruado. [3] Ĉar venos tempo, kiam oni ne toleros la sanan instruon;

sed havante jukantajn orelojn, amasigos al si instruantojn, laŭ siaj deziroj;
4 kaj ili deturnos de la vero sian orelon, kaj turnos sin flanken al fabeloj.
5 Sed vi estu sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la laboron de evangeliisto,
plenumu vian servadon. 6 Ĉar mi jam estas elverŝata kvazaŭ verŝofero,
kaj venis la horo de mia foriro. 7 Mi batalis la bonan batalon, mi finis la
kuradon, mi gardis la fidon; 8 de nun estas konservita por mi la krono de
justeco, kiun la Sinjoro, la justa juĝisto, donos al mi en tiu tago; kaj ne nur
al mi, sed ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon.
9 Klopodu veni baldaŭ al mi; 10 ĉar Demas min forlasis, amante la nunan
mondon, kaj iris al Tesaloniko; Kreskens al Galatujo, Tito al Dalmatujo.
11 Nur Luko estas kun mi. Prenu Markon kaj alkonduku lin kun vi, ĉar
li utilas al mi por la servado. 12 Sed Tiĥikon mi sendis al Efeso. 13 La
mantelon, kiun mi lasis en Troas ĉe Karpo, alportu, kiam vi venos, kaj
la librojn, precipe la pergamenojn. 14 Aleksandro, la kupristo, faris al mi
multe da malbono; la Sinjoro redonos al li laŭ liaj faroj; 15 kontraŭ li vi
ankaŭ vin gardu, ĉar li multege kontraŭstaris al niaj vortoj. 16 Ĉe mia
unua pledo, neniu staris kun mi, sed ĉiuj min forlasis; tio ne estu kalkulita
kontraŭ ili. 17 Sed la Sinjoro staris apud mi, kaj min fortigis, por ke per mi la
anonco estu plene publikigita, kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu; kaj mi forsaviĝis
el la buŝo de la leono. 18 La Sinjoro min savos de ĉiu malbona faro, kaj
min savkondukos en sian ĉielan regnon; al li la gloro por ĉiam kaj eterne.
Amen.
19 Salutu Priskilan kaj Akvilan kaj la domon de Onesiforo. 20 Erasto restis
en Korinto; sed Trofimon mi lasis malsanan en Mileto. 21 Klopodu veni
antaŭ la vintro. Salutas vin Eŭbulo kaj Pudens kaj Lino kaj Klaŭdia kaj
ĉiuj fratoj.
22 La Sinjoro estu kun via spirito. Graco estu kun vi.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL TITO

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo Kristo, laŭ la fido de la
elektitoj de Dio, kaj laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ pieco, 2 kun espero
al eterna vivo, kiun la senmensoga Dio promesis antaŭ la tempoj eternaj,
3 sed ĝustatempe Li elmontris Sian vorton en la anonco, kiu estas al mi
konfidita konforme al la ordono de Dio, nia Savanto; 4 al Tito, mia vera filo
laŭ komuna fido: Graco kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia
Savanto.
5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke vi aranĝu la aferojn mankohavajn
kaj starigu presbiterojn en ĉiu urbo, kiel mi ordonis al vi; 6 se iu troviĝas
neriproĉebla, edzo de unu edzino, kies infanoj estas kredantoj, kaj ne estas
akuzitaj pri diboĉo, nek ribelemaj. 7 Ĉar episkopo devas esti sen riproĉo,
kiel administranto de Dio; ne obstina, ne kolerema, ne drinkema, ne
malpacema, ne avidanta malhonoran gajnon; 8 sed gastama, bonamanta,
sobra, justa, sankta, sinreganta, 9 tenanta la fidelan vorton, kiu estas laŭ la
instruado, por ke li povu admoni pri la sana doktrino kaj ankaŭ refuti la
kontraŭdirantojn.
10 Ĉar ekzistas multaj homoj ribelemaj, vantaj parolantoj kaj trompistoj,
precipe tiuj el la cirkumcido, 11 kies buŝoj devas esti fermitaj; homoj, kiuj
renversas tutajn domojn, instruantaj nekonvenaĵojn por malhonora gajno.
12 Unu el ili, profeto samnacia, diris: La Kretanoj ĉiam estas mensogantoj,
malbonaj bestoj, mallaboremaj manĝeguloj. 13 Tiu atesto estas vera. Tial
akre riproĉu ilin, por ke ili estu sanaj en la fido, 14 ne atentante Judajn
fabelojn, kaj ordonojn de tiuj homoj, kiuj deturnas sin de la vero. 15 Ĉe
la puraj, ĉio estas pura; sed ĉe la malpuraj kaj nekredantaj, nenio estas
pura; sed ilia menso kaj ilia konscienco estas malpurigitaj. 16 Ili pretendas
koni Dion; sed per siaj agoj ili malkonfesas Lin, estante abomenaj kaj
malobeemaj kaj por ĉiu bona faro senvaloraj.

2

1 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana doktrino: 2 ke la
maljunuloj estu sobraj, seriozmienaj, prudentaj, sanaj en la fido, en amo
en pacienco; 3 ke la maljunulinoj tiel same estu je sintenado respektemaj,
ne kalumniantoj, nek sklavigitaj de troa vino, sed instruantaj la bonon;
4 por ke ili eduku la junulinojn ami siajn edzojn, ami siajn infanojn, 5 esti
prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfaremaj, submetiĝemaj al siaj
propraj edzoj, por ke la vorto de Dio ne estu blasfemita; 6 konsilu tiel same
la junulojn, ke ili estu prudentaj; 7 pri ĉio montrante vin ekzemplo de bonaj
faroj, en via instruado montrante sincerecon, seriozecon, 8 paroladon
sanan, nekondamneblan; por ke la kontraŭulo hontu, havante nenion
malbonan diri kontraŭ ni. 9 Admonu sklavojn, ke ili estu submetiĝemaj
al siaj propraj sinjoroj kaj plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭdiremaj,
10 ne ŝtelantaj, sed montrantaj ĉian bonan fidelecon; por ke ili ornamu
en ĉio la doktrinon de Dio, nia Savanto. 11 Ĉar jam aperis la graco de Dio,
portante savon al ĉiuj homoj, 12 instruante nin, ke foriginte malpiecon kaj
laŭmondajn dezirojn, ni vivadu sobre, juste, kaj pie en la nuna mondo,
13 atendantaj la feliĉan esperon kaj la malkaŝon de la gloro de nia granda

Dio kaj Savanto, Jesuo Kristo, 14 kiu donis sin por ni, por elaĉeti nin el ĉia
maljusteco kaj por purigi al si popolon propran, fervoran pri bonaj faroj.
15 Tion parolu, kaj konsilu kaj riproĉu kun ĉia aŭtoritato. Neniu vin
malestimu.

3

1 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj estroj, ke ili estu
obeemaj, pretaj por ĉiu bona laboro, 2 ke ili ne parolu malbonon pri iu
ajn, estu ne malpacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj ĉian mildecon al ĉiuj
homoj. 3 Ĉar ni ankaŭ estis iam malsaĝaj, malobeemaj, trompitaj, servantaj
al diversaj pasioj kaj voluptoj, vivantaj en malico kaj envio, malamindaj,
kaj malamantaj unu la alian. 4 Sed kiam aperis la boneco de Dio, nia
Savanto, kaj Lia amo al homoj, 5 ne per laboroj faritaj en justeco, kiujn
ni mem farus, sed laŭ Sia kompato Li savis nin, per la lavado de renasko,
kaj per la renovigo de la Sankta Spirito, 6 kiun Li riĉe surverŝis sur nin
per Jesuo Kristo, nia Savanto; 7 por ke ni, justigite per Lia graco, fariĝu
heredantoj laŭ la espero de eterna vivo. 8 Fidinda estas la diro, kaj mi
volas, ke pri tio vi atestadu kun certeco, por ke tiuj, kiuj ekkredis al Dio,
zorgu pri bonaj faroj. Tiuj aferoj estas bonaj kaj utilaj al la homoj; 9 sed
evitu malsaĝajn demandojn kaj genealogiojn kaj diskutojn kaj prileĝajn
disputojn, ĉar ili montriĝas senutilaj kaj vanaj. 10 Se iu estas herezulo
ankoraŭ post unua admono kaj dua, evitu tiun, 11 sciante, ke tia homo
perversiĝis kaj pekas, estante memkondamnita.
12 Kiam mi sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon, rapidu veni al mi al
Nikopolis; ĉar mi decidis travintri tie. 13 Antaŭen irigu Zenason, la leĝiston,
kaj Apoloson sur ilia vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke nenio manku al
ili. 14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu daŭrigi bonajn laborojn, por necesaj
bezonoj, por ke ili ne estu senfruktaj.
15 Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin salutas. Salutu vi tiujn, kiuj amas nin en la
fido.
Graco estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL FILEMON

1 Paŭlo, malliberulo por Kristo Jesuo, kaj Timoteo, la frato, al Filemon,
nia amato kaj kunlaboranto, 2 kaj al Apfia, la fratino, kaj al Arĥipo, nia
kunbatalanto, kaj al la eklezio en via domo: 3 Graco al vi kaj paco de Dio,
nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi ĉiam dankas mian Dion, memorigante pri vi en miaj preĝoj,
5 aŭdinte pri via amo kaj pri la fido, kiun vi havas al la Sinjoro Jesuo kaj
al ĉiuj sanktuloj; 6 por ke la partoprenado en via fido fariĝu energia per la
sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi, por Kristo. 7 Ĉar mi tre ĝojis kaj havis
multon da konsolo pro via amo, ĉar la koroj de la sanktuloj refreŝiĝis per
vi, frato mia.
8 Kvankam do mi havas plenan kuraĝon en Kristo, por ordoni al vi tion,
kio estas konvena, 9 tamen pro la amo mi preferas petegi tia, kia mi estas,
Paŭlo, maljunulo kaj nun ankaŭ malliberulo pro Kristo Jesuo; 10 mi petegas
vin koncerne mian filon, kiun mi naskis en miaj katenoj; tio estis Onesimo,
11 kiu estis iam senutila por vi, sed nun estas utila por vi kaj por mi; 12 mi
ĵus resendis al vi lin mem, alivorte, mian propran koron; 13 lin mi volonte
ja tenus apud mi, por ke anstataŭ vi li estu al mi helpanto en la ligiloj de la
evangelio; 14 sed mi nenion volis fari sen via konsento; por ke via boneco
estu ne kvazaŭ deviga, sed laŭvola. 15 Ĉar eble li pro tio estas apartigita
for de vi por kelka tempo, por ke vi havu lin por ĉiam; 16 jam ne kiel
sklavon, sed kiel pli bonan ol sklavo, kiel fraton amatan, precipe por mi,
sed des pli por vi, kaj en la karno kaj en la Sinjoro. 17 Se vi do rigardas min
kiel kunulon, akceptu lin tiel same, kiel min mem. 18 Se tamen li faris ian
malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion al vi, tion enkalkulu en mian konton; 19 mi,
Paŭlo, skribas per mia propra mano, mi ĝin repagos; mi tamen ne diras al
vi, ke vi viaparte ŝuldas al mi eĉ vin mem. 20 Jes, frato mia, lasu min havi
plezuron de vi en la Sinjoro; refreŝigu mian koron en Kristo. 21 Fidante
pri via obeo, mi skribas al vi, sciante, ke vi faros eĉ pli multe, ol kiom mi
diras. 22 Sed krom tio pretigu por mi gastoĉambron; ĉar mi esperas, ke mi,
laŭ viaj preĝoj, estos donita al vi.
23 Salutas vin Epafras, mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo, 24 Marko,
Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj.
25 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito. Amen.

LA EPISTOLO AL LA HEBREOJ

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis en la tempo antikva al
niaj patroj en la profetoj, 2 en tiuj lastaj tagoj parolis al ni en Filo, kiun Li
nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ Li faris la mondaĝojn, 3 kiu, estante
la elbrilo de Lia gloro kaj plena bildo de Lia substanco, kaj subtenante ĉion
per la vorto de sia potenco, kaj farinte la elpurigon de niaj pekoj, sidiĝis
dekstre de la Majesto en altaĵoj; 4 fariĝinte tiom pli granda ol la anĝeloj,
kiom pli bonegan nomon ol ili li heredis. 5 Ĉar al kiu el la anĝeloj Li iam
diris:
Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis?
kaj denove:
Mi estos al li Patro,
Kaj li estos al Mi Filo?
6 Kaj ankoraŭ, kiam Li enkondukas la unuenaskiton en la mondon, Li
diras: Kaj kliniĝu antaŭ li ĉiuj anĝeloj de Dio. 7 Kaj pri la anĝeloj Li diras:
Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;
8 sed pri la Filo:
Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
9 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
10 Kaj:
En antikveco Vi, ho Eternulo, fondis la teron,
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
11 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
12 Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
13 Sed al kiu el la anĝeloj Li iam diris:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?
14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj, por servi al tiuj, kiuj
estas heredontoj de la savo?

2

1 Pro tio ni devas pli diligente atenti la aŭditaĵojn, por ke ni de ili ne
forflosu. 2 Ĉar se la vorto parolata per anĝeloj montriĝis konstanta, kaj
ĉiu dekliniĝo kaj malobeo ricevis justan rekompencon, 3 kiamaniere ni
forsaviĝos, malŝatinte tian gravan savon? kiu, unue ekanoncite per la
Sinjoro, estas konfirmita al ni de la aŭdintoj; 4 dum Dio ankaŭ kunatestis
per signoj kaj mirindaĵoj kaj diversaj potencaĵoj kaj disdonoj de la Sankta
Spirito, laŭ Sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la estontan mondon, pri kiu ni paroladas.
6 Sed iu atestis ie, dirante:
Kio estas homo, ke Vi lin memoras?

Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
7 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ la anĝeloj,
Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
8 Ĉion Vi metis sub liajn piedojn.

Ĉar, metante ĉion sub lin, Li nenion lasis ne submetita. Sed nun ni
ankoraŭ ne vidas ĉion submetita sub lin. 9 Sed la malmulte sub la anĝeloj
malaltigitan Jesuon ni vidas, pro la sufero de morto, kronita per honoro
kaj beleco, por ke per la favoro de Dio li gustumu morton por ĉiu. 10 Ĉar
konvenis al Li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu ĉio estas, alkondukanta multajn
filojn al gloro, perfektigi per suferado la estron de ilia savo. 11 Ĉar la
sanktiganto kaj la sanktigatoj estas ĉiuj el unu; pro tiu kaŭzo li ne hontas
nomi ilin fratoj, 12 dirante:
Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.

13 Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj ankaŭ: Jen mi kaj la infanoj, kiujn Dio
donis al mi. 14 Ĉar do la infanoj partoprenas en sango kaj karno, li ankaŭ
mem egale partoprenis en ili, por ke per morto li neniigu tiun, kiu havis
la potencon de morto, tio estas la diablo, 15 kaj liberigu tiujn, kiuj per timo
de morto dum la tuta vivo estis subigitaj al sklaveco. 16 Ĉar vere li ektenas
ne anĝelojn, sed la idaron de Abraham li ektenas. 17 Tial li devis en ĉio
similiĝi al siaj fratoj, por ke li fariĝu kompatema kaj fidela ĉefpastro en la
aferoj de Dio, por fari repacigon por la pekoj de la popolo. 18 Ĉar per tio,
ke li mem, tentate, suferis, li povas helpi la tentatojn.

3

1 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj en ĉiela voko, pripensu la Apostolon
kaj Ĉefpastron de nia konfeso, Jesuon, 2 kiu estis fidela al Tiu, kiu nomis
lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo. 3 Ĉar ĉi tiu estas rigardita kiel inda
je tiom pli granda gloro ol Moseo, kiom pli grandan honoron, ol la domo,
havas ĝia stariginto. 4 Ĉar ĉiu domo estas starigita de iu; sed la stariginto
de ĉio estas Dio. 5 Kaj Moseo ja estis fidela en Lia tuta domo, kiel servanto,
por atestaĵo pri tio, kio estis parolota; 6 sed Kristo, kiel filo super Lia domo;
kies domo ni estas, se ni tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon de nia espero
firmaj ĝis la fino. 7 Tial, kiel diras la Sankta Spirito:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo,
Kiel en la tago de la tento en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Miajn farojn kvardek jarojn.
10 Pro tio Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

12 Gardu vin, fratoj, ke ne estu en iu el vi koro malbona de nekredemo,
en defalo de la vivanta Dio; 13 sed konsilu unu la alian ĉiutage, dum estas
nomate hodiaŭ, por ke neniu el vi estu obstinigita per la trompeco de peko;
14 ĉar ni fariĝis partoprenantoj en Kristo, se la komencon de nia certiĝo ni
tenos firma ĝis la fino; 15 dum estas dirite:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo.

[16] Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? ĉu ne ĉiuj elirintoj el Egiptujo per
Moseo? [17] Kaj kontraŭ kiuj Li indignis kvardek jarojn? ĉu ne kontraŭ la
pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto? [18] Kaj al kiuj Li ĵuris, ke ili ne
venos en Lian ripozejon, krom al la neobeantoj? [19] Kaj ni vidas, ke ili pro
nekredemo ne povis enveni.

4

[1] Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso veni en Lian ripozejon, iu el
vi eble ŝajne malatingos ĝin. [2] Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio anoncita
tiel same, kiel al ili; sed al ili la aŭdita parolo ne utilis, ne miksite kun fido
ĉe la aŭdantoj. [3] Ĉar ni ekkredintoj venas en la ripozejon, kiel Li diris:
Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon;

kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam de post la fondo de la mondo. [4] Ĉar
Li diris ie pri la sepa tago jene: Kaj Dio ripozis en la sepa tago de Sia tuta
laboro; [5] kaj ankaŭ jene:
Ili ne venos en Mian ripozejon.

[6] Ĉar restas do por iuj veni en ĝin, kaj tiuj, al kiuj la evangelio unue estis
predikita, ne envenis pro malobeo, [7] denove Li difinis iun tagon, dirante
en David: Hodiaŭ, post tiom da tempo; kiel estas dirite:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron.

[8] Ĉar se Josuo al ili estus doninta ripozon, Li ne parolus poste pri alia
tago. [9] Tial restas sabata ripozo por la popolo de Dio. [10] Ĉar tiu, kiu venis
en sian ripozejon, ankaŭ mem ripozas de siaj faroj, kiel Dio de Siaj. [11] Ni
klopodu do veni en tiun ripozejon, por ke neniu falu laŭ la sama ekzemplo
de malobeo. [12] Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj energia, kaj pli akra ol ĉia
glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la animo kaj spirito, kaj de
artikoj kaj medolo, kaj kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro. [13] Kaj ne
ekzistas kreitaĵo kaŝita antaŭ Lia vidado; sed ĉio estas nuda kaj evidenta
al la okuloj de Tiu, al kiu nia afero rilatas.

[14] Havante do ĉefpastron grandan, trapasintan la ĉielon, Jesuon, la Filon
de Dio, ni tenu firme nian konfeson. [15] Ĉar ni havas ĉefpastron ne tian,
kiu ne povus simpatii kun niaj malfortaĵoj, sed tentitan en ĉio tiel same,
tamen sen peko. [16] Ni do alvenu kun kuraĝo al la trono de graco, por ke
ni ricevu kompaton kaj trovu gracon por ĝustatempa helpo.

5

[1] Ĉar ĉiu ĉefpastro, prenata el inter homoj, pro homoj estas difinita por
aferoj rilatantaj al Dio, por ke li oferu kaj donacojn kaj oferojn pro pekoj;
[2] povante indulgi tiujn, kiuj estas malkleraj kaj erarantaj, tial, ke li mem
estas ĉirkaŭata de malforteco; [3] kaj pro tio li devas, kiel por la popolo, tiel
ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj. [4] Kaj neniu alprenas al si tiun honoron
krom la vokato de Dio, tiel same, kiel Aaron. [5] Tiel ankaŭ Kristo sin mem
ne honoris, por fariĝi ĉefpastro, sed lin honoris Tiu, kiu diris al li:
Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis;

[6] kiel ankaŭ aliloke Li diris:
Vi estas pastro por ĉiam,

Laŭ la maniero de Melkicedek.
7 En siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj petegojn oferinte, kun forta kriado
kaj larmoj, al Tiu, kiu povis lin savi el morto, kaj aŭdite pro sia pia timo,
8 tiu, kvankam li estis Filo, tamen lernis obeon per tio, kion li suferis; 9 kaj
perfektigite, li fariĝis la fonto de eterna savo al ĉiuj al li obeantaj; 10 nomite
de Dio ĉefpastro laŭ la maniero de Melkicedek.
11 Pri tiu ni havas dirotaĵojn multajn, kaj malfacile klarigeblajn tial, ke
vi surdiĝis en aŭdado. 12 Ĉar kvankam vi jam devus esti instruistoj, vi
ankoraŭ bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas la komencaj elementoj de
la orakoloj de Dio, kaj vi fariĝis bezonantoj de lakto kaj ne de solida nutraĵo.
13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto, estas nesperta rilate la vorton de justeco;
ĉar li estas infaneto. 14 Sed solida nutraĵo estas por la plenaĝuloj, kiuj per
uzado havas la sentojn ekzercitaj, por distingi inter bono kaj malbono.

6

1 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj de Kristo, ni iru antaŭen
al perfektiĝo, ne metante denove fundamenton de pento el malvivaj faroj
kaj de fido al Dio, 2 de la dogmaro pri baptoj, surmetado de manoj, de
revivigo de mortintoj, de eterna juĝo. 3 Kaj tion ni faros, se Dio permesos.
4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje estas allumitaj kaj gustumis la ĉielan donon kaj
fariĝis partoprenantoj en la Sankta Spirito, 5 kaj gustumis la bonan vorton
de Dio kaj la potencojn de la estonta mondo, 6 kaj defalis, ne estas eble
renovigi ilin ankoraŭ al pento, dum ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj
elmetas lin al publika malhonoro. 7 Ĉar la tero, kiu entrinkis la pluvon,
sur ĝin ofte venantan, kaj produktas kreskaĵojn, taŭgajn por tiuj, pro kiuj
ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas benon de Dio; 8 sed se ĝi donas dornojn
kaj kardojn, ĝi estas malaprobata kaj proksima al malbeno; ĝia fino estas
en brulado.
9 Sed ni certigas al ni aferojn pli bonajn pri vi, amatoj, kaj aferojn, kiuj
akompanas savon, kvankam ni tiel parolas; 10 ĉar Dio ne estas maljusta,
por forgesi vian laboron kaj la amon, kiun vi montris al Lia nomo, servinte
al la sanktuloj kaj ankoraŭ servante. 11 Sed ni deziras, ke ĉiu el vi montru
tian saman diligentecon por la plenumo de la espero ĝis la fino; 12 por ke
vi fariĝu ne maldiligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj per fido kaj pacienco
heredas la promesojn.
13 Ĉar kiam Dio promesis al Abraham, Li ĵuris per Si mem (ĉar Li ne
povis ĵuri per iu pli granda), 14 dirante: Certe benante Mi benos vin, kaj
multigante Mi multigos vin. 15 Kaj tiel, atendinte kun pacienco, li atingis
la promeson. 16 Ĉar homoj ĵuras per la pli granda, kaj ĉe ili la ĵuro por
certigo estas fino de ĉia disputado. 17 Kaj Dio, volante montri pli abunde al
la heredantoj de la promeso la neŝanĝeblecon de Sia intenco, intermetis
ĵuron, 18 por ke per du neŝanĝeblaj aferoj, en kiuj ne eble estas por Dio
mensogi, fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis, por akiri la esperon antaŭ
ni metitan, 19 kiun ni havas kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan,
enirantan internen de la kurteno; 20 kien eniris Jesuo, la antaŭulo por ni,
fariĝinte ĉefpastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

7

1 Ĉar tiu Melkicedek, reĝo de Salem, pastro de Dio la Plejalta, kiu
renkontis Abrahamon revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj lin benis,
2 kaj al kiu ankaŭ Abraham donis dekonon el ĉio (unue laŭ interpreto reĝo

de justeco, kaj poste reĝo de Salem, tio estas reĝo de paco; 3 senpatra,
senpatrina, sengenealogia, havanta nek komencon de tagoj, nek finon de
vivo, sed similigita al la Filo de Dio), restas pastro por ĉiam.
4 Nun pripensu, kiel granda estis ĉi tiu, al kiu la patriarko Abraham donis
dekonon el la akiraĵoj. 5 Kaj efektive el la filoj de Levi tiuj, kiuj ricevas la
pastran oficon, havas ordonon imposti laŭleĝe podekone la popolon, tio
estas, siajn fratojn, kvankam elirintajn el la lumboj de Abraham; 6 sed tiu,
kies genealogio ne estas el ili, ricevis de Abraham dekonaĵon, kaj benis
tiun, kiu havis la promesojn. 7 Sed ekster ĉia kontraŭparolo, la malpli
granda ricevas benon de la pli granda. 8 Kaj ĉi tie homoj, kiuj mortas,
ricevas dekonaĵojn, sed tie unu, pri kiu estas atestate, ke li vivas. 9 Kaj,
por tiel diri, per Abraham ankaŭ Levi, la ricevanto de dekonaĵoj, donis
dekonaĵon; 10 ĉar li estis ankoraŭ en la lumboj de la patro, kiam Melkicedek
lin renkontis.
11 Tial, se ekzistis perfekteco per la Levida pastreco (ĉar sub ĝi la popolo
ricevis la leĝon), kia plua bezono estis, ke leviĝu alia pastro laŭ la maniero
de Melkicedek, kaj ne estu nomata laŭ la maniero de Aaron? 12 Ĉar kiam la
pastraro ŝanĝiĝas, necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo de leĝo. 13 Ĉar tiu, pri kiu
tio estas dirita, estas ano de alia tribo, el kiu neniu servis ĉe la altaro. 14 Ĉar
evidente estas, ke nia Sinjoro devenis de Jehuda, pri kiu tribo Moseo diris
nenion rilate pastrecon. 15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco de
Melkicedek leviĝas pastro alia, 16 kiu estas farita ne laŭ la leĝo de ordono
karna, sed laŭ la potenco de vivo nedetruebla; 17 ĉar li havas la ateston:
Vi estas pastro por ĉiam
Laŭ la maniero de Melkicedek.
18 Ĉar okazas vere nuligado de antaŭiranta ordono, pro ĝia malforteco
kaj senutileco 19 (ĉar la leĝo nenion perfektigis); kaj okazas la enkonduko
de pli bona espero, per kiu ni alproksimiĝas al Dio. 20 Kaj pro tio, ke ne
mankas ĵurado 21 (ĉar ili sen ĵurado estas faritaj pastroj, sed ĉi tiu kun ĵuro
laŭ Tiu, kiu diris pri li:
La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos:
Vi estas pastro por ĉiam);
22 Jesuo fariĝis garantiulo de des pli bona interligo. 23 Kaj ili ja fariĝis
pastroj multenombraj, ĉar pro morto estas malpermesate al ili daŭri; 24 sed
ĉi tiu, pro sia eterna daŭrado, havas sian pastrecon neŝanĝebla. 25 Tial
ankaŭ li povas savi ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj alproksimiĝas per li al Dio,
ĉar li ĉiam vivas, por propeti pro ili.
26 Ĉar por ni konvenis tia ĉefpastro, sankta, senpeka, senmakula,
apartigita for de pekuloj, kaj farita pli alta ol la ĉielo; 27 li ne havas
ĉiutagan necesecon, kiel tiuj ĉefpastroj, oferi oferojn, unue pro la propraj
pekoj, poste pro la pekoj de la popolo; ĉar tion li faris unufoje por ĉiam,
oferante sin mem. 28 Ĉar la leĝo starigas kiel ĉefpastrojn homojn, kiuj
havas malfortecon; sed la vorto de la ĵuro, kiu estas post la leĝo, nomas
Filon, perfektigitan por ĉiam.

8

1 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Ni havas tian ĉefpastron, kiu
sidiĝis dekstre de la trono de la Majesto en la ĉielo, 2 servanto de la
sanktejo, kaj de la vera tabernaklo, kiun starigis ne homo, sed la Sinjoro.
3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas enoficigita por oferi donacojn kaj oferojn; kaj tial
estas necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion por oferi. 4 Sed se li estus sur la

tero, li tute ne estus pastro, tial, ke jam ekzistas oferantoj de donacoj laŭ
la leĝo; 5 kiuj servas al la ekzemplo kaj ombro de ĉielaj aferoj, kiel Moseo
estis admonita, faronte la tabernaklon; ĉar: Zorgu, Li diris, ke vi faru ĉion
laŭ la modelo, kiu estis montrita al vi sur la monto. 6 Sed nun li ricevis
servadon des pli bonan, ju pli bona estas la interligo, kies interulo li fariĝis
kaj kiu sur pli bonaj promesoj estas dekretita. 7 Ĉar se tiu unua interligo
estus sendifekta, tiam ne estus serĉita loko por dua. 8 Ĉar riproĉante ilin,
Li diris:
Jen venos la tempo, diras la Eternulo,
Kiam Mi faros kun la domo de Izrael kaj la domo de Jehuda interligon novan:
9 Ne tian, kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj patroj
En la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por elkonduki ilin el la lando Egipta,
Ĉar ili ne restis en Mia interligo,
Kaj Mi malatentis ilin, diris la Eternulo.
10 Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la domo de Izrael
Post tiu tempo, diras la Eternulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos,
Kaj Mi estos ilia Dio,
Kaj ili estos Mia popolo.
11 Kaj ne plu instruos ĉiu sian proksimulon,
Kaj ĉiu sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon;
Ĉar ĉiuj Min konos,
De iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj;
12 Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.
13 Dirante: Novan interligon — Li malnovigis la unuan. Kaj tio, kio
kadukiĝas kaj malnoviĝas estas proksima al malapero.

9

1 Sed eĉ la unua interligo havis ordonojn pri Diservado, kaj sanktejon
mondan. 2 Ĉar tabernaklo estis pretigita: la unua, en kiu estis la
kandelabro kaj la tablo kaj la panoj de propono; ĝi estas nomata la
Sanktejo; 3 kaj post la dua kurteno, la tabernaklo nomata la Plejsanktejo,
4 havanta la oran incensilon, kaj la keston de interligo, tegitan entute per
oro, en kiu estis vazo ora (enhavanta la manaon) kaj la ekflorinta bastono
de Aaron kaj la tabeloj de la interligo, 5 kaj super tio kerubojn de gloro
superombrantajn la fermoplaton, pri kiuj ni nun ne povas detale paroli.
6 Kiam do ĉi tio estis tiel aranĝita, en la unuan tabernaklon eniras ĉiam
la pastroj, farante la Diservojn; 7 sed en la duan, unufoje en la jaro eniras
la ĉefpastro sola, ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la eraroj de
la popolo; 8 per tio la Sankta Spirito montras, ke la vojo en la sanktejon
ankoraŭ ne estas elmontrita, dum la unua tabernaklo ankoraŭ staras; 9 kio
estas parabolo por la nuna tempo; laŭ kio estas oferataj donacoj kaj oferoj,
kiuj ne povas laŭ la konscienco perfektigi la adoranton, 10 nur altrudate
(kun manĝaĵoj kaj trinkaĵoj kaj diversaj lavadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis
tempo de reformo.
11 Sed Kristo, aperinte kiel ĉefpastro de la estontaj bonoj, per la pli
granda kaj pli perfekta tabernaklo, ne manfarita, tio estas ne el ĉi tiu kreo,

12 nek per la sango de kaproj kaj bovidoj, sed per sia propra sango, eniris
unufoje por ĉiam en la sanktejon, atinginte eternan elaĉeton. 13 Ĉar se
la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la cindro de bovidino, ŝprucigite sur
malpurulojn, sanktigas ĝis la purigado de la karno: 14 kiom pli la sango
de Kristo, kiu per la eterna Spirito sin oferis senmakula al Dio, purigos
vian konsciencon el malvivaj faroj, por servi al la vivanta Dio? 15 Kaj pro
tio li estas interulo de nova testamento, por ke (post kiam morto okazis
por la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la unua testamento) la vokitoj
ricevu la promeson de la eterna heredaĵo. 16 Ĉar kiam estas testamento,
nepre devas esti la morto de la testamentinto. 17 Ĉar testamento efektiviĝas
rilate mortinton, ĉar ĝi neniam efikas, dum vivas la testamentinto. 18 Tial
ankaŭ la unua testamento ne sen sango dediĉiĝis. 19 Ĉar Moseo, parolinte
ĉiun ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis la sangon de bovidoj kaj
kaproj, kun akvo kaj lano skarlata kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem
kaj la tutan popolon, 20 dirante: Jen estas la sango de la interligo, kiun
Dio ordonis al vi. 21 Plue li aspergis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn
vazojn de la Diservo. 22 Kaj laŭ la leĝo, preskaŭ ĉio puriĝas per sango; kaj
sen sangoverŝado ne fariĝas absolvo.
23 Necese do estis, ke la ekzemploj de la enĉielaj aferoj estu purigitaj per
ĉi tiuj, sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferoj, ol ĉi tiuj. 24 Ĉar eniris
Kristo ne en sanktejon manfaritan, ekzemplon de la vera; sed en la ĉielon
mem, por aperi antaŭ la vizaĝo de Dio por ni; 25 nek estas necese, ke li
oferu sin ofte, kiel la ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron post jaro, kun
sango ne propra; 26 alie li devus ofte suferi de post la fondo de la mondo;
sed nun unufoje en la fino de la mondaĝoj li aperis, por forigi la pekon
per la ofero de si mem. 27 Kaj kiel estas dekretite por homoj unufoje morti,
kaj post tio juĝo; 28 tiel ankaŭ Kristo, oferite unufoje, por porti la pekojn
de multaj, aperos duan fojon, aparte de peko, al tiuj, kiuj lin atendas, por
savo.

10

1 Ĉar la leĝo, havante ombron de estontaj bonaĵoj, ne la bildon mem de
la aferoj, neniam povas, per tiuj samaj oferoj, kiujn oni oferadas senĉese
jaron post jaro, perfektigi la tien venantajn. 2 Ĉar alie ĉu ili ne ĉesus esti
oferataj? tial, ke la adorantoj, unufoje purigite, jam ne havus konsciencon
pri pekoj. 3 Sed en tiuj oferoj estas ĉiujara rememorigo pri pekoj. 4 Ĉar ne
eble estas, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenus pekojn. 5 Tial, venante
en la mondon, li diris:
Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras,
Sed korpon Vi preparis por mi;
6 Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne ŝatis.
7 Tiam mi diris: Jen mi venis
(En la rulaĵo de la libro estas skribite pri mi),
Por plenumi Vian volon, ho Dio!
8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn kaj bruloferojn kaj pekoferojn Vi
nek deziris nek ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo), 9 tiam li diris: Jen mi
venis, por plenumi Vian volon. Li forprenas la unuan, por ke li starigu la
duan. 10 Laŭ tiu volo ni estas sanktigitaj per la ofero de la korpo de Jesuo
Kristo unufoje por ĉiam. 11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage, servante kaj
oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam povas forpreni pekojn; 12 sed

li, oferinte unu oferon por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de Dio; 13 de
nun atendante, ĝis liaj malamikoj fariĝos benketo por liaj piedoj. 14 Ĉar
per unu ofero li perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn. 15 Kaj la Sankta
Spirito ankaŭ atestas al ni; ĉar, dirinte:

16 Jen estas la interligo, kiun Mi faros kun ili
Post tiu tempo, diras la Eternulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos;

li ankaŭ diras:

17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.

18 Sed kie estas absolvo de ĉi tiuj, ne plu estas oferado pro peko.

19 Havante do, fratoj, kuraĝon eniri en la plejsanktejon per la sango
de Jesuo, 20 per la vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis por ni, tra la
kurteno, tio estas, lia karno, 21 kaj havante grandan pastron super la domo
de Dio, 22 ni alproksimiĝu kun sincera koro, en pleneco de fido, kun niaj
koroj aspergitaj for de malbona konscienco, kaj kun la korpoj lavitaj per
akvo pura; 23 ni tenu firme la konfeson de nia espero sendekliniĝe; ĉar la
promesinto estas fidela; 24 kaj ni pripensu unu la alian, por instigi al amo
kaj bonaj faroj; 25 ne forlasante nian kunvenadon, kiel estas la kutimo de
iuj; sed konsilante unu la alian, kaj des pli forte, ju pli vi vidas la tagon
alproksimiĝanta.

26 Ĉar se, ricevinte la scion de la vero, ni pekos memvole, jam ne restas
ofero pro pekoj, 27 sed ia timoplena atendo de juĝo, kaj de fajra kolero,
kiu ekstermos la kontraŭulojn. 28 Tiu, kiu malŝatis la leĝon de Moseo,
sen kompato mortas ĉe du aŭ tri atestantoj; 29 kiom pli severan punon, vi
opinias, ke meritos tiu, kiu piedpremis la Filon de Dio kaj rigardas kiel ne
sanktan la sangon de la interligo, per kiu li estis sanktigita, kaj kiu spitis
la Spiriton de graco? 30 Ĉar ni konas Tiun, kiu diris: Ĉe Mi estas venĝo, Mi
repagos. Kaj ankaŭ: La Eternulo juĝos Sian popolon. 31 Terure estas fali
en la manojn de la vivanta Dio.

32 Sed memoru la antaŭajn tagojn, en kiuj vi, jam allumite, elportis
grandan konflikton de suferoj; 33 unuflanke, kiam vi fariĝis spektaklo
per riproĉoj kaj doloroj, kaj aliflanke, kiam vi partoprenis kun tiuj, kiuj
tian sperton havis. 34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis en katenoj, kaj
ĝoje akceptis la rabadon de via posedaĵo, sciante, ke vi mem havas pli
bonan kaj restantan posedaĵon. 35 Tial ne forĵetu vian kuraĝon, kiu havas
rekompencon grandan. 36 Ĉar vi havas bezonon de pacienco, por ke,
plenuminte la volon de Dio, vi ricevu la promeson.

37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo,
La venonto venos, kaj ne malfruos.
38 Sed virtulo vivos per sia fideleco;
Kaj se li sin tiros malantaŭen, mia spirito ne ĝojos en li.

39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj en pereon, sed el la
kredantaj por la gajnado de la animo.

11

1 Kaj la fido estas realigo de esperataĵoj, provado de aferoj ne vidataj.
2 Ĉar per tio la antikvuloj ricevis bonan ateston. 3 Per la fido ni komprenas,
ke la mondaĝoj estas kreitaj per vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata,
ne estas farita el aperantaĵoj. 4 Per la fido Habel oferis al Dio pli bonan

oferon ol Kain, per kio li ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio atestis
pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ parolas. 5 Per la fido
Ĥanoĥ estis transportita, por ne vidi morton; kaj li ne estis trovata, ĉar
Dio lin transportis; ĉar antaŭ lia transporto estis atestite pri li, ke li plaĉis
al Dio; 6 kaj sen fido neeble estas plaĉi al Li; ĉar necese estas, ke tiu, kiu
alvenas al Dio, kredu, ke Li ekzistas, kaj ke Li fariĝas rekompencanto al
tiuj, kiuj Lin diligente serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ ne
viditaj aferoj, kun pia timo konstruis arkeon por la savado de sia domo;
per kio li kondamnis la mondon, kaj fariĝis heredanto de la justeco laŭ
fido. 8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon, kiun li estis
ricevonta kiel heredaĵon; kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. 9 Per la
fido li fariĝis pasloĝanto en la lando de la promeso, kiel lando fremda,
loĝante en tendoj kun Isaak kaj Jakob, kunheredantoj de la sama promeso;
10 ĉar li serĉis la urbon havantan la fundamentojn, kies arĥitekturisto kaj
konstruanto estas Dio. 11 Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis kapablon
gravediĝi, eĉ post la ordinara aĝo, ĉar ŝi kredis la Promesinton fidela;
12 sekve ankaŭ el unu, kaj tiu kvazaŭ malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la
steloj de la ĉielo laŭnombre, kaj kiel la sablo, kiu estas sur la bordo de la
maro, nekalkulebla.

13 Ĉiuj tiuj mortis en fido, ne ricevinte la promesojn, sed vidinte kaj
salutinte ilin de malproksime, kaj konfesinte, ke ili estas fremduloj kaj
migrantoj sur la tero. 14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere, konstatas, ke
patrolandon ili serĉas. 15 Kaj se ili tenadus en memoro tiun landon, el kiu
ili eliris, ili havus ian okazon por reiri. 16 Sed nun pli bonan landon ili
celas, tio estas, ĉielan; tial Dio ne hontas pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar Li
por ili pretigis urbon.

17 Per la fido Abraham, provate, oferis Isaakon; tiu, kiu akceptis la
promesojn, ekoferis ja sian solenaskiton; 18 nome tiu, al kiu estis dirite:
Per Isaak oni nomos vian idaron; 19 pensante, ke Dio povas relevi lin
eĉ el la mortintoj; el kie ankaŭ li en similaĵo lin retrovis. 20 Per la fido
Isaak benis Jakobon kaj Esavon pri estontaj aferoj. 21 Per la fido Jakob,
mortante, benis ĉiun el la filoj de Jozef, kaj adorkliniĝis sur la supro de
sia bastono. 22 Per la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo, aludis la foriron
de la Izraelidoj, kaj pri siaj ostoj ordonis. 23 Per la fido Moseo, naskiĝinte,
estis kaŝata tri monatojn de la gepatroj, ĉar ili vidis la infaneton belega,
kaj ne timis la dekreton de la reĝo. 24 Per la fido Moseo, plenkreskinte,
rifuzis esti nomata filo de filino de Faraono, 25 plivole elektante kunsuferi
kun la popolo de Dio, ol havi la kelktempan ĝuadon de peko, 26 taksante
la riproĉon de Kristo pligranda riĉeco ol la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis
al la estonta rekompenco. 27 Per la fido li forlasis Egiptujon, ne timante
la koleregon de la reĝo; ĉar li persistis, kiel vidante Tiun, kiu ne estas
videbla. 28 Per la fido li observis la Paskon kaj la sangaspergon, por ke
la ekstermanto de la unuenaskitoj ne tuŝu ilin. 29 Per la fido li trapasis la
Ruĝan Maron kvazaŭ sekteron, kion fari penante, la Egiptoj dronis. 30 Per
la fido la muroj de Jeriĥo falis, ĉirkaŭirite sep tagojn. 31 Per la fido la
malĉastistino Raĥab ne pereis kun la nekredantoj, akceptinte la spionojn
kun paco. 32 Kaj kion mi diru plu? ĉar mankus al mi tempo por rakonti pri
Gideon kaj Barak kaj Ŝimŝon kaj Jiftaĥ kaj David kaj Samuel kaj la profetoj;
33 kiuj pere de fido venkis regnojn, plenumis justecon, atingis promesojn,
fermis la buŝojn de leonoj, 34 estingis la forton de fajro, forsaviĝis de la

tranĉrando de glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj en militado,
forkurigis armeojn de fremduloj. [35] Virinoj rericevis siajn mortintojn per
revivigo; kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante liberigon, por atingi
pli bonan releviĝon; [36] kaj aliaj elproviĝis per mokado kaj skurĝado kaj
ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo; [37] ili estis ŝtonmortigataj, dissegataj,
tentataj; per glavo ili estis mortigitaj; ili ĉirkaŭvagis en ŝafaj kaj kapraj
feloj, senigite, subpremate, dolorigate [38] (je kiuj la mondo ne estis inda); ili
vagadis en dezertoj, sur montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de la tero. [39] Kaj
ĉiuj tiuj, ricevinte bonan ateston per sia fido, ne ricevis la promeson, [40] ĉar
Dio antaŭvidis por ni ion pli bonan, por ke ili sen ni ne estu perfektigataj.

12

[1] Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da atestantoj, formetu
ĉion pezan kaj la pekon embarasantan, kaj persiste kuru la kuradon antaŭ
ni metitan, [2] direktante la rigardon al la aŭtoro kaj perfektiganto de la
fido, Jesuo, kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita, suferis la krucon, malestimante
honton, kaj sidiĝis dekstre de la trono de Dio. [3] Ĉar pripensu tiun, kiu
suferis tian kontraŭdiradon de pekuloj kontraŭ li, por ke vi ne laciĝu kaj
ne malfortiĝu en viaj spiritoj. [4] Vi ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango,
batalante kontraŭ peko; [5] kaj vi forgesis la admonon, kiu rezonas kun vi,
kiel kun filoj:
Mia filo, ne malŝatu la punon de la Eternulo,
Nek svenu, riproĉate de Li;
[6] Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kaj Li skurĝas ĉiun filon, kiun Li akceptas.
[7] Se vi suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi; ĉar kia filo estas,
kiun la patro ne punas? [8] Sed se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas
partoprenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj ne filoj. [9] Cetere ni havis
patrojn de nia karno, kiuj nin punis, kaj ni respektis ilin; ĉu ni ne multe
pli submetiĝu al la Patro de la spiritoj, kaj vivu? [10] Ĉar ili ja dum kelke
da tagoj laŭ sia volo punis; sed Li, por utilo, por ke ni partoprenu en Lia
sankteco. [11] Ĉiu puno portempe ŝajnas esti ne ĝoja, sed malĝoja; sed poste
ĝi donas la pacplenan frukton de justeco al tiuj, kiuj per ĝi estas ekzercitaj.
[12] Tial levu la manojn pendantajn kaj la senfortajn genuojn; [13] kaj faru
rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke tio, kio estas lama, ne deturniĝu,
sed prefere resaniĝu.
[14] Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu neniu vidos la Sinjoron;
[15] rigardante zorge, por ke neniu maltrafu la gracon de Dio, por ke nenia
radiko de maldolĉeco, altkreskante, vin ĝenu, kaj por ke per tio multaj ne
malpuriĝu; [16] por ke ne estu iu malĉastulo aŭ malpiulo, kiel Esav, kiu por
unu manĝo vendis sian unuenaskitecon. [17] Ĉar vi scias, ke eĉ kiam li poste
deziris heredi la benon, li estis rifuzita; ĉar por pentado li trovis nenian
lokon, kvankam kun larmoj li ĝin serĉis.
[18] Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla kaj brulanta per fajro, kaj al nigreco
kaj mallumo kaj ventego, [19] kaj sono de trumpeto kaj voĉo de paroloj, kies
aŭdantoj petegis, ke plua vorto ne estu parolata al ili, [20] ĉar ili ne povis
elporti la ordonon: Se eĉ bruto tuŝos la monton, ĝi estu ŝtonmortigita;
[21] kaj tiel terura estis la aperaĵo, ke Moseo diris: Mi timegas kaj tremas;
[22] sed vi alvenis al la monto Cion kaj al la urbo de vivanta Dio, la ĉiela
Jerusalem, kaj al miriadoj da anĝeloj, [23] al la ĝenerala kunveno kaj eklezio

de la unuenaskitoj, en la ĉielo enskribitaj, kaj al Dio, la Juĝisto de ĉiuj, kaj
al la spiritoj de justuloj perfektigitaj, 24 kaj al Jesuo, la interulo de nova
interligo, kaj al la sango de aspergo, kiu parolas pli bonajn aferojn ol la
sango de Habel. 25 Gardu vin, ke vi ne forrifuzu la parolanton. Ĉar se
ne forsaviĝis tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton sur la tero, des malpli ni,
deturnante nin de la parolanto el la ĉielo, 26 kies voĉo tiam skuis la teron;
sed nun Li promesis, dirante: Ankoraŭ unufoje Mi ekmovos ne sole la
teron, sed ankaŭ la ĉielon. 27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ unufoje — montras la
translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por ke la neskueblaj restu.
28 Tial, ricevante regnon neskueblan, ni havu dankemecon, per kiu ni
adoru Dion akcepteble kun respektego kaj pia timo; 29 ĉar nia Dio estas
fajro konsumanta.

13

1 La fratamo daŭradu. 2 Ne forgesu gastamon al nekonatoj; ĉar per tio
iuj gastigis anĝelojn, ne sciante. 3 Memoru la katenitojn, kvazaŭ vi ankaŭ
estus katenitaj, kaj la suferantojn, ĉar vi ankaŭ estas en la korpo. 4 Estu
honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito estu senmakula; ĉar malĉastulojn kaj
adultulojn Dio juĝos. 5 Estu via karaktero sen monamo; estu kontentaj je
tio, kion vi havas; ĉar Li mem diris: Mi ne foriros de vi kaj ne forlasos vin.
6 Tial ni kuraĝas diri:

La Eternulo estas mia helpanto, mi ne timos;

Kion faros al mi homo?

7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la vorton de Dio; kaj ilian
fidon imitu, pripensante la finon de ilia vivmaniero. 8 Jesuo Kristo estas
la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj ĝis eterneco. 9 Ne forportiĝu per dogmaroj
diversaj kaj fremdaj; ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per graco,
ne per manĝaĵoj, per kiuj ne profitis la okupiĝantaj pri ili. 10 Ni havas
altaron, el kiu la servantoj de la tabernaklo havas nenian rajton manĝi.
11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies sango estas en la sanktejon enportata
de la ĉefpastro pro peko, estas bruligataj ekster la tendaro. 12 Tial Jesuo
ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon per sia propra sango, ekster la pordego
suferis. 13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro, portante lian riproĉon. 14 Ĉar
ĉi tie ni ne havas restantan urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per li do
ni oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas, la frukton de niaj lipoj
konfesantaj al lia nomo. 16 Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon;
ĉar tiaj oferoj plaĉas al Dio. 17 Obeu al tiuj, kiuj vin regas, kaj submetiĝu;
ĉar ili viglas pro viaj animoj, kvazaŭ liveronte raporton; por ke kun ĝojo
ili faru tion, kaj ne ĝemante, ĉar ĉi tio estus senprofita por vi.

18 Preĝu por ni; ĉar ni fidas, ke ni havas bonan konsciencon, dezirante
en ĉio honeste vivi. 19 Sed des pli urĝe mi petegas vin fari tion, por ke mi
tiom pli frue estu redonata al vi.

20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj la grandan paŝtiston
de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuo, per la sango de la eterna interligo,
21 perfektigu vin en ĉia bona laboro, por plenumi Lian volon, farante en
vi tion, kio plaĉas al Li, per Jesuo Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam kaj
eterne. Amen.

22 Kaj mi petegas vin, fratoj, toleru la vorton de konsilo, ĉar mi skribis
al vi per malmulte da vortoj. 23 Sciu, ke estas liberigita nia frato Timoteo,
kun kiu, se li venos baldaŭ, mi vin vidos.

24 Salutu ĉiujn, kiuj vin regas, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas el
Italujo, vin salutas.
25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JAKOBO

[1] Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo, al la dek du triboj,
kiuj estas dispelitaj: Saluton!
[2] Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj fratoj, kiam vi falas en diversajn tentojn,
[3] sciante, ke la provado de via fido faras paciencon. [4] Kaj la pacienco havu
sian perfektan faradon, por ke vi estu perfektaj kaj kompletaj, ne havante
mankon.
[5] Sed se al iu el vi mankas saĝeco, li petu Dion, kiu donacas al ĉiuj
malavare kaj ne riproĉas, kaj ĝi estos al li donata. [6] Sed li petu en fido,
neniel dubante; ĉar la dubanto similas ondon de la maro, ventopelatan
kaj skuatan. [7] Ĉar tiu homo ne pensu, ke li ricevos ion de la Sinjoro —
[8] duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
[9] Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco; [10] kaj la riĉulo pri sia
humiliĝo; ĉar kiel floro de herbo li forpasos. [11] Ĉar la suno leviĝas kun
la brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia floro falas, kaj la gracio de ĝia
formo pereas; tiel ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vojoj.
[12] Feliĉa estas la homo, kiu elportas tenton; ĉar kiam li estos elprovita,
li ricevos la kronon de vivo, kiun la Sinjoro promesis al tiuj, kiuj lin amas.
[13] Neniu diru, kiam li estas tentata: Mi estas tentata de Dio; ĉar Dio ne estas
tentebla de malbono, kaj Li mem tentas neniun; [14] sed ĉiu estas tentata,
kiam li estas fortirata de sia dezirado, kaj delogata. [15] Tiam la dezirado,
gravediĝinte, naskas pekon; kaj la peko, maturiĝinte, naskas morton. [16] Ne
trompiĝu, miaj amataj fratoj. [17] Ĉiu bona donaĵo kaj ĉiu perfekta donaco
estas de supre, malsuprenvenante de la Patro de lumoj, ĉe kiu ne povas
ekzisti ŝanĝo, nek ombro de sinturnado. [18] Laŭ Sia propra volo Li naskis
nin per la vorto de la vero, por ke ni estu kvazaŭ unuaaĵo de Liaj kreitaĵoj.
[19] Tion vi scias, miaj amataj fratoj. Sed ĉiu rapidu aŭdi, malrapidu paroli,
malrapidu koleri; [20] ĉar la kolero de homo ne efektivigas la justecon de
Dio. [21] Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj superfluon de malico, akceptu
kun humileco la enplantitan vorton, kiu povas savi viajn animojn. [22] Sed
estu plenumantoj de la vorto, kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj vin
mem. [23] Ĉar se iu estas aŭskultanto de la vorto, kaj ne plenumanto, li
similas iun, kiu rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo; [24] ĉar li sin
rigardas kaj foriras, kaj tuj forgesas, kia li estis. [25] Sed tiu, kiu fikse
rigardas en la perfektan leĝon, la leĝon de libereco, kaj tiel restas, ne
estante aŭskultanto, kiu forgesas, sed plenumanto, kiu energias, tiu estos
benata en sia faro. [26] Se iu ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon,
sed trompante sian koron, ties religio estas vanta. [27] Religio pura kaj
senmakula antaŭ nia Dio kaj Patro estas jena: viziti orfojn kaj vidvinojn
en ilia mizero, kaj sin gardi sen malpuriĝo de la mondo.

2

[1] Miaj fratoj, ne kun personfavorado tenu la fidon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, la glora Sinjoro. [2] Ĉar se en vian sinagogon envenas viro kun
oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas ankaŭ malriĉulo en malpura
vestaro; [3] kaj vi respektas la bele vestitan homon, kaj diras: Sidiĝu ĉi tie
en bona loko; kaj diras al la malriĉulo: Staru tie, aŭ sidiĝu sube apud

mia piedbenketo; [4] ĉu vi ne diferencigas en vi mem, kaj fariĝas juĝistoj
malbone pensantaj? [5] Aŭskultu, miaj amataj fratoj; ĉu Dio ne elektis la
malriĉulojn laŭ la mondo, por esti riĉaj rilate al fido, kaj heredantoj de la
regno, kiun Li promesis al tiuj, kiuj Lin amas? [6] Sed vi malhonoradis la
malriĉulon. Ĉu ne subpremas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin antaŭ
la tribunalojn? [7] Ĉu ili ne blasfemas la honorindan nomon, sur vin
metitan? [8] Tamen, se vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo: Amu vian
proksimulon kiel vin mem — vi faras bone; [9] sed se vi favoras personojn, vi
faras pekon, kulpigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj. [10] Ĉar ĉiu, kiu observas
la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri unu punkto, fariĝis kulpa pri ĉio. [11] Ĉar
Tiu, kiu diris: Ne adultu — diris ankaŭ: Ne mortigu. Se do vi ne adultas,
sed mortigas, vi fariĝis malobeinto kontraŭ la leĝo. [12] Tiel parolu, kaj tiel
agu, kiel juĝotoj laŭ leĝo de libereco. [13] Ĉar al tiu, kiu ne kompatis, la juĝo
estos senkompata; la kompato sin altigas super la juĝo.
[14] Kia estas la profito, miaj fratoj, se iu diras, ke li havas fidon, sed ne
havas farojn? ĉu tiu fido povas lin savi? [15] Se frato aŭ fratino estas nuda
kaj sen ĉiutaga manĝo, [16] kaj iu el vi diras al ili: Iru en paco, estu varmaj
kaj sataj; tamen vi ne donas al ili tion, kion la korpo bezonas, kia estas
la profito? [17] Tiel same fido, ne havante farojn, estas en si mem malviva.
[18] Kaj cetere iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas farojn; montru al mi
vian fidon aparte de faroj, kaj mi per miaj faroj montros al vi la fidon.
[19] Vi ja kredas, ke Dio estas unu; vi faras bone; la demonoj ankaŭ kredas
kaj tremas. [20] Se ĉu vi volas scii, ho vantulo, ke la fido sen faroj estas
senfrukta? [21] Ĉu nia patro Abraham ne praviĝis per faroj, oferinte sian
filon Isaak sur la altaro? [22] Vi vidas, ke la fido kunagis kun liaj faroj, kaj
per faroj la fido perfektiĝis; [23] kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj
Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel virto; kaj li estis
nomita: amiko de Dio. [24] Vi vidas, ke homo praviĝas per faroj, kaj ne sole
per fido. [25] Tiel same, ĉu ankaŭ la malĉastistino Raĥab ne praviĝis per
faroj, kiam ŝi akceptis la senditojn kaj forsendis ilin per alia vojo? [26] Ĉar
kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva, tiel ankaŭ fido aparte de
faroj estas malviva.

3

[1] Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante, ke ni ricevos pli severan
juĝon. [2] Ĉar multokaze ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas parole, tiu
estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ la tutan korpon. [3] Se ni al la
ĉevaloj enmetas la bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu al ni, ni ankaŭ
ĉirkaŭturnas ilian tutan korpon. [4] Jen ankaŭ la ŝipoj, kiuj, kvankam ili
estas tiel grandaj kaj estas kurepelataj de fortaj ventoj, tamen per tre
malgranda direktilo turniĝadas, kien ajn la volo de la direktilisto decidas.
[5] Tiel ankaŭ la lango estas malgranda membro, kaj fanfaronas grandaĵojn.
Jen, kiel grandan arbaron ekbruligas fajrero! [6] Kaj la lango estas fajro;
mondo da maljusteco inter niaj membroj estas la lango, kiu malpurigas la
tutan korpon kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas ekbruligita de
Gehena. [7] Ĉar ĉiun specon de bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj enmaraĵoj
la homa raso al si subigas kaj subigis; [8] sed la langon neniu povas subigi;
ĝi estas malkvieta malbono, plena de mortiga veneno. [9] Per ĝi ni benas la
Sinjoron kaj Patron; kaj per ĝi ni malbenas homojn, faritajn laŭ la bildo de
Dio; [10] el la sama buŝo eliras beno kaj malbeno. Miaj fratoj, tio devus ne

tiel esti. 11 Ĉu la fonto elŝprucigas el la sama aperturo dolĉan akvon kaj
maldolĉan? 12 ĉu figarbo, miaj fratoj, povas doni olivojn, aŭ vinberarbo
figojn? kaj sala akvo ne donas dolĉaĵon.
13 Kiu inter vi estas saĝa kaj prudenta? tiu elmontru per honesta vivado
siajn farojn en mildeco de saĝeco. 14 Sed se vi havas akran ĵaluzon kaj
malpacon en via koro, ne fieru, kaj ne mensogu kontraŭ la vero. 15 Ĉi tiu
saĝeco ne devenas de supre, sed estas monda, laŭsenta, demona. 16 Ĉar kie
estas ĵaluzo kaj malpaco, tie estas konfuzo kaj ĉia malnobla ago. 17 Sed la
saĝeco, kiu estas de supre, estas unue ĉasta, poste pacema, milda, cedema,
plena de kompatemo kaj bonaj fruktoj, sen partieco, sen hipokriteco. 18 Kaj
la frukto de justeco estas semata en paco por tiuj, kiuj faras pacon.

4

1 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne de viaj voluptoj,
militantaj en viaj membroj? 2 Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas kaj
konkuras, kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne havas, ĉar vi
ne petas. 3 Vi petas kaj ne ricevas, tial, ke vi petas malprave, por ke vi
elspezu por viaj voluptoj. 4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias, ke la amikeco
al la mondo estas malamikeco al Dio? Ĉiu do, kiu volas esti amiko de la
mondo, fariĝas malamiko de Dio. 5 Aŭ ĉu vi opinias, ke la Skribo vane
parolas? Ĉu la spirito, kiun Li loĝigis en ni, deziregas envieme? 6 Sed Li
donas pli grandan gracon. Tial estas dirite: Dio kontraŭstaras al la fieruloj,
sed al la humiluloj Li donas gracon. 7 Submetiĝu do al Dio; sed rezistu la
diablon, kaj li forkuros de vi. 8 Alproksimiĝu al Dio, kaj Li alproksimiĝos
al vi. Purigu la manojn, vi pekuloj, kaj ĉastigu la korojn, vi duoblanimuloj.
9 Mizeru kaj malĝoju kaj ploru; via ridado turniĝu en ploron, kaj via ĝojo
en malĝojon. 10 Humiliĝu antaŭ la Sinjoro, kaj Li vin altigos.
11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj. Kiu kalumnias fraton aŭ juĝas
sian fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj juĝas la leĝon; sed se vi juĝas la
leĝon, vi jam estas ne plenumanto de la leĝo, sed juĝanto. 12 Unu estas la
leĝdonisto kaj juĝisto, Tiu, kiu povas savi aŭ pereigi; kiu vi estas, juĝanta
vian proksimulon?
13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ ni iros al tiu urbo kaj
restos tie unu jaron kaj negocados kaj profitos; 14 kvankam vi ne scias,
kio morgaŭ okazos. Kio estas via vivo? Vi ja estas vaporo, kiu mallongan
tempon montriĝas kaj poste malaperas. 15 Anstataŭ diri: Se la Sinjoro
volos, ni vivados kaj faros ĉi tion aŭ tion. 16 Sed nun vi fieras pri viaj
memfidaĵoj; ĉiu tia singratulado estas malbona. 17 Kiu do scias bonfari,
kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas peko.

5

1 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la mizeroj sur vin
alvenontaj. 2 Via riĉo putriĝis, kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj. 3 Via
oro kaj via arĝento rustiĝis; kaj ilia rusto atestos kontraŭ vi, kaj konsumos
vian karnon, kiel fajro. En la lastaj tagoj vi kolektadis trezoron. 4 Jen krias
la de vi trompe retenata salajro de la laboristoj, kiuj falĉis viajn kampojn;
kaj la krioj de la rikoltintoj venis en la orelojn de la Eternulo Cebaot. 5 Vi
luksadis sur la tero, kaj diboĉadis; vi nutradis viajn korojn en tago de
buĉado. 6 Vi kondamnis, vi mortigis la justulon; li ne kontraŭstaras al vi.
7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alveno de la Sinjoro. Jen la terkultivisto
atendas la multevaloran frukton de la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos

la fruan kaj la malfruan pluvon. 8 Vi ankaŭ paciencu; fortikigu viajn
korojn; ĉar la alveno de la Sinjoro alproksimiĝas. 9 Ne murmuru, fratoj,
unu kontraŭ la alia, por ke vi ne estu juĝataj; jen la juĝisto staras antaŭ
la pordoj. 10 Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de suferado kaj pacienco, la
profetojn, kiuj parolis en la nomo de la Sinjoro. 11 Jen ni nomas feliĉaj
tiujn, kiuj elportis suferon; vi aŭdis pri la pacienco de Ijob, kaj vidis la
finan agadon de la Sinjoro, ke la Sinjoro estas kompatema kaj indulgema.
12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per la ĉielo, nek per la tero,
nek per ia alia ĵuro; sed via jes estu jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne
falu sub juĝon.

13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu. 14 Ĉu iu
el vi malsanas? li venigu la presbiterojn de la eklezio; kaj ili preĝu super
li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo de la Sinjoro; 15 kaj la preĝo de fido
savos la malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin; kaj se li faris pekojn, tio
estos pardonita al li. 16 Konfesu do viajn pekojn unu al la alia, kaj preĝu
unu por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego de justulo multe efikas per sia
energio. 17 Elija estis homo samnatura, kiel ni, kaj li preĝis fervore, ke
ne pluvu; kaj ne pluvis sur la teron dum tri jaroj kaj ses monatoj. 18 Kaj
denove li preĝis; kaj la ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian
frukton.
19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la vero, kaj iu lin returnos, 20 oni
sciu, ke tiu, kiu returnas pekulon de la elvoja forvago, savos animon el
morto kaj kovros amason da pekoj.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj, kiuj estas el la dispelitaro,
pasloĝantaj en Ponto, Galatujo, Kapadokio, Azio, kaj Bitinio, 2 laŭ la
antaŭscio de Dio, la Patro, en sanktigo de la Spirito, por obeo kaj aspergo
de la sango de Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco pligrandiĝu.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu laŭ Sia
granda kompato nin renaskis en esperon vivan per la releviĝo de Jesuo
Kristo el la mortintoj, 4 en heredaĵon ne pereontan, ne makulotan, ne
velkontan, rezervitan en la ĉielo por vi, 5 kiuj estas gardataj de la potenco
de Dio per fido al savo preta malkaŝiĝi en la lasta tempo. 6 En tio vi ĝojegas,
kvankam por kelka tempo, se estas necese, malĝojigite en diversaj tentoj,
7 por ke la provado de via fido, pli multevalora ol oro, kiu pereas, kvankam
per fajro provite, troviĝu efika por laŭdo kaj gloro kaj honoro en la malkaŝo
de Jesuo Kristo; 8 kiun, ne vidinte, vi amas; kiun kvankam nun vi ne
vidas, tamen, al li kredante, vi ĝojegas per ĝojo nedirebla kaj gloroplena;
9 ricevante la celon de via fido, savon de animoj. 10 Koncerne tiun savon
esploris kaj serĉis la profetoj, kiuj profetis pri la graco venonta al vi;
11 serĉante, kiun kaj kian tempon montris la enestanta en ili Spirito de
Kristo, kiu atestis antaŭe la suferojn por Kristo kaj la sekvontajn glorojn.
12 Kaj al ili malkaŝiĝis, ke ne al si mem, sed al vi, ili liveris tion, kio nun
estas proklamita al vi de tiuj, kiuj predikis al vi la evangelion per la Spirito
Sankta, elsendita el la ĉielo; en kiujn aferojn anĝeloj deziras enrigardi.
13 Tial, ĉirkaŭzoninte la lumbojn de via menso, estu sobraj kaj esperadu
perfekte la gracon alportotan al vi en la malkaŝo de Jesuo Kristo; 14 kiel
infanoj de obeo, ne formiĝante laŭ la voluptoj, kiujn vi antaŭe havis en
via nescio; 15 sed kiel via Vokinto estas sankta, tiel vi ankaŭ fariĝu sanktaj
en ĉia konduto; 16 pro tio, ke estas skribite: Vi estu sanktaj, ĉar Mi estas
sankta. 17 Kaj se vi vokas la Patron, kiu sen personfavorado juĝas laŭ la
faro de ĉiu, vi pasigu en timo la tempon de via ĉi tiea loĝado; 18 sciante,
ke ne per pereemaj objektoj, oro aŭ arĝento, vi elaĉetiĝis el via vanta
vivmaniero, kiun vi ricevis de viaj patroj; 19 sed per multekosta sango,
kiel de ŝafido senmakula kaj sendifekta, la sango de Kristo; 20 kiu estis
antaŭdifinita antaŭ la fondo de la mondo, sed elmontrita en la fino de la
tempoj pro vi, 21 kiuj per li fidas Dion, kiu relevis lin el la mortintoj kaj
donis al li gloron; por ke via fido kaj espero estu al Dio. 22 Ĉastiginte
viajn animojn, en la obeo al la vero, por sincera amo al la frataro, amu
unu la alian el la koro fervore; 23 renaskite, ne el pereema semo, sed el
nepereema, per la vorto de Dio, vivanta kaj restanta. 24 Ĉar:
Ĉiu karno estas herbo,
Kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel kampa floreto.
Sekiĝas herbo, velkas floreto;
25 Sed la vorto de la Eternulo restas eterne.
Kaj ĉi tiu estas la parolo, kiu estas predikita al vi.

2

1 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian trompon kaj hipokritecon kaj
enviojn kaj ĉiajn kalumniojn, 2 kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj, sopiru al la
spirita lakto pura, por ke vi per tio kresku en savon, 3 se vi gustumis,

ke la Sinjoro estas bona; 4 al kiu alvenante, kvazaŭ al ŝtono vivanta, de
homoj rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honorinda, 5 vi ankaŭ, kiel ŝtonoj
vivantaj, konstruiĝas domo spirita, sankta pastraro, por oferi spiritajn
oferojn, akcepteblajn de Dio per Jesuo Kristo. 6 Ĉar estas enhavate en
skribo:

Jen Mi kuŝigas en Cion bazangulan ŝtonon, elektitan, valoregan;
Kaj kiu lin fidas, tiu ne estos hontigita.

7 Por vi do, la fidantoj, estas la valoregeco; sed por nefidantoj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;

8 kaj:

Ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de alfrapiĝo;

ili falpuŝiĝas pro la vorto, malobeante, por kio ankaŭ ili estas difinitaj.
9 Sed vi estas raso elektita, pastraro reĝa, nacio sankta, popolo Diposedata,
por ke vi proklamu la gloron de Tiu, kiu vokis vin el mallumo en Sian
lumon mirindan; 10 kiuj iam estis ne-popolo, sed nun estas popolo de Dio;
antaŭe nekompatitoj, sed nun kompatitoj.

11 Amataj, mi petegas vin kiel fremdulojn kaj migrantojn, detenu vin de
karnaj voluptoj, kiuj militadas kontraŭ la animo; 12 kondutante dece ĉe la
nacianoj, por ke, kvankam ili kalumnias vin kiel malbonagulojn, tamen,
vidante viajn bonfarojn, ili gloru Dion en la tago de vizitado.

13 Submetu vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro; ĉu al la reĝo, la
superreganto; 14 ĉu al regantoj, kiel liaj senditoj por venĝo al malbonaguloj
kaj por laŭdo al bonaguloj. 15 Ĉar la volo de Dio estas, ke bonfarante, vi
silentigu la nesciadon de homoj malsaĝaj; 16 kiel liberaj, kaj ne farantaj el
via libereco kovrilon de malico, sed kiel servistoj de Dio. 17 Ĉiujn honoru.
La frataron amu. Dion timu. La reĝon honoru.

18 Servantoj, submetu vin al viaj sinjoroj kun ĉia timo; ne sole al la bonaj
kaj malseveraj, sed ankaŭ al la malbonhumoraj. 19 Ĉar tio estas laŭdinda,
se pro konscienco al Dio oni elportas malĝojon, suferante maljuste. 20 Ĉar
kia honoro estas, se, pekante kaj sekve batate, vi tion pacience elportas?
sed se, bonfarante kaj sekve suferante, vi tion pacience elportas, tio estas
laŭdinda antaŭ Dio. 21 Ĉar al ĉi tio vi estas vokitaj; pro tio, ke Kristo
ankaŭ suferis pro vi, postlasante por vi ekzemplon, por ke vi sekvu liajn
postesignojn; 22 pekon li ne faris, kaj trompo ne troviĝis en lia buŝo;
23 insultate, li ne insultis responde; suferante, li ne minacis, sed submetis
sin al la juste juĝanta; 24 li mem portis niajn pekojn en sia korpo sur
la lignaĵo, por ke ni, malvivigite koncerne pekojn, vivu por justeco; per
lia vundo vi resaniĝis. 25 Ĉar vi estis kiel ŝafoj erarvagantaj; sed nun vi
returne venis al la Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

3

1 Tiel same, edzinoj, submetu vin al viaj propraj edzoj; por ke, eĉ se iuj
ne obeas al la vorto, ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto de siaj
edzinoj, 2 rigardante vian konduton kun timo ĉastan. 3 Via ornamo estu
ne la ekstera ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ la surmetado de
vestoj; 4 sed la kaŝita homo de la koro en la nedifektebla vesto de spirito
milda kaj trankvila, kiu estas multevalora antaŭ Dio. 5 Ĉar tiel same ankaŭ,
en la tempo antikva, la sanktaj virinoj, kiuj esperis al Dio, ornamis sin,
submetante sin al siaj propraj edzoj; 6 kiel Sara obeis al Abraham, nomante

lin sinjoro; kies infanoj vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate per ia teruro.
7 Tiel same, edzoj, kunvivadu kun viaj edzinoj laŭscie, donante honoron
al la virino kiel al la plimalforta ilo, kaj estante ankaŭ kun ili kunheredantoj
de la graco de vivo, por ke viaj preĝoj ne malhelpiĝu.
8 Fine, estu ĉiuj samideaj, simpatiaj, fratamemaj, kompatemaj, humilan-
imaj; 9 ne repagantaj malbonon kontraŭ malbono, nek insulton kontraŭ
insulto, sed kontraŭe benadantaj; ĉar al tio vi estas vokitaj, por ke vi
heredu benon. 10 Ĉar:
Kiu volas ami vivon kaj vidi bonajn tagojn,
Tiu gardu sian langon kontraŭ malbono,
Kaj sian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
11 Li dekliniĝu de malbono kaj faru bonon,
Li serĉu pacon, kaj ĉasu ĝin.
12 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj;
Sed la vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon.
13 Kaj kiu faros al vi malbonon, se vi fariĝos fervoraj en la bono? 14 Sed
se vi eĉ suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus; kaj ilian timon ne timu, nek
maltrankviliĝu; 15 sed la Sinjoron Kriston sanktigu en viaj koroj; estu ĉiam
pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu vin demandas pri la motivo de
la espero en vi, sed kun humileco kaj timo; 16 havantaj bonan konsciencon;
por ke, dum vi estas malestimataj, hontu tiuj, kiuj kalumnias vian bonan
konduton en Kristo. 17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus Dio, suferi pro
bonfarado, ol pro malbonfarado. 18 Ĉar Kristo ankaŭ unufoje suferis pro
pekoj, justulo pro maljustuloj, por ke li nin konduku al Dio; mortigite en
la karno, sed vivigite en la spirito; 19 en kiu ankaŭ li iris kaj predikis al
la enkarceraj spiritoj, 20 kiuj iam malobeis, kiam la longedaŭra pacienco
de Dio atendis en la tagoj de Noa dum la pretigado de la arkeo, en kiu
malmultaj, tio estas ok personoj, elsaviĝis tra akvo; 21 kiu ankaŭ vin nun
savas en antitipo, la bapto, ne la formetado de la karna malpuraĵo, sed la
demando de bona konscienco al Dio per la releviĝo de Jesuo Kristo; 22 kiu
estas dekstre de Dio, irinte en la ĉielon; al li anĝeloj kaj aŭtoritatoj kaj
potencoj estas submetitaj.

4

1 Ĉar Kristo do suferis en la karno, vi ankaŭ armu vin per la sama
intenco; ĉar la suferinto en la karno apartiĝis de pekoj; 2 por ke vi travivu
la reston de la enkarna tempo jam ne laŭ la voluptoj de homoj, sed laŭ
la volo de Dio. 3 Ĉar la tempo pasinta sufiĉas, por elfari la deziron de la
nacianoj kaj iradi en diboĉoj, voluptoj, vindrinkado, brufestenoj, ebrieco,
kaj abomenaj idolkultoj; 4 en kio ili miras, ke vi ne kuras kune kun ili en la
saman superfluon de diboĉado, kaj ili kalumnias vin; 5 ili prirespondos al
Tiu, kiu estas preta juĝi la vivantojn kaj la mortintojn. 6 Ĉar por tio ankaŭ
la evangelio estas anoncita al la mortintoj, por ke ili estu korpe juĝitaj laŭ
homoj, sed spirite vivu laŭ Dio.
7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas; prudentiĝu do, kaj sobriĝu por preĝoj;
8 antaŭ ĉio havante fervoran amon unu al alia; ĉar amo kovras amason da
pekoj; 9 estu gastamaj unu al alia sen murmurado; 10 laŭmezure, kiel ĉiu
ricevis donacon, tiel ĝin administrante inter vi, kiel bonaj administrantoj
de la diversaspeca graco de Dio; 11 se iu parolas, li parolu kvazaŭ orakolojn

de Dio; se iu administras, li administru kvazaŭ el la forto, kiun Dio
provizas; por ke en ĉio Dio estu glorata per Jesuo Kristo, kies estas la gloro
kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
12 Amataj, ne surpriziĝu pri la fajrego ĉe vi okazanta por provi vin,
kvazaŭ io stranga okazus ĉe vi; 13 sed laŭ tio, ke vi partoprenas en la
suferoj de Kristo, ĝoju; por ke ankaŭ en la elmontro de lia gloro vi ĝoju
ravege. 14 Se vi estas riproĉataj pro la nomo de Kristo, feliĉegaj vi estas;
ĉar la Spirito de gloro kaj la Spirito de Dio restas sur vi. 15 Nur neniu el vi
suferu kiel mortiginto, aŭ ŝtelisto, aŭ malbonfarinto, aŭ kiel sintrudanto
en malpropraj aferoj; 16 sed se iu suferas kiel Kristano, li ne hontu; sed li
gloru Dion en tiu nomo. 17 Ĉar jam venis la tempo por la komenco de la
juĝo ĉe la domo de Dio; kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni, kia estos la sorto de
tiuj, kiuj ne obeas al la evangelio de Dio? 18 Kaj se justulo apenaŭ saviĝas,
kie aperos malpiulo kaj pekulo? 19 Tial ankaŭ tiuj, kiuj suferas laŭ la volo
de Dio, alkonfidu siajn animojn en bonfarado al fidela Kreinto.

5

1 La presbiterojn do inter vi mi admonas, estante kunpresbitero kaj
atestanto de la suferoj de Kristo kaj partoprenanto en la malkaŝota gloro:
2 Paŝtu la gregon de Dio ĉe vi, direktante ĝin, ne devige, sed volonte, laŭ
Dio; ne pro avideco, sed bonvole; 3 ne kvazaŭ sinjorante super la heredo,
sed fariĝante ekzemploj al la grego. 4 Kaj kiam elmontriĝos la Ĉefpaŝtisto,
vi ricevos la nevelkontan kronon de gloro. 5 Tiel same, vi plijunuloj,
submetu vin al la pliaĝuloj. Tial ankaŭ vi ĉiuj submetu vin unu al la alia,
kaj zonu vin per humileco; ĉar Dio kontraŭstaras al la fieruloj, sed al la
humiluloj donas gracon. 6 Humiligu vin do sub la potencan manon de Dio,
por ke Li altigu vin ĝustatempe; 7 surĵetante sur Lin ĉian vian zorgon,
ĉar Li zorgas pri vi. 8 Estu sobraj, vigladu; via kontraŭulo, la diablo, kiel
leono blekeganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos forgluti; 9 lin rezistu,
konstantaj en la fido, sciante, ke la samaj suferoj plenumiĝas en via frataro
en la mondo. 10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin alvokis al Sia eterna gloro
en Kristo, mem perfektigos, firmigos, plifortigos vin ne longe suferintajn.
11 Al Li estu la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
12 Per Silvano, la fidela frato, kiel mi opinias, al vi mi skribis mallonge,
konsilante kaj atestante, ke ĉi tio estas la vera graco de Dio; en ĝi firme
staru. 13 Vin salutas la en Babel kunelektitino, kaj Marko, mia filo. 14 Salutu
unu la alian per ama kiso.
Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en Kristo.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo Kristo, al tiuj, kiuj ricevis
egale altvaloran fidon, kiel ni, en la justeco de nia Dio kaj Savanto Jesuo
Kristo: 2 Graco al vi kaj paco pligrandiĝu en sciado pri Dio, kaj pri Jesuo,
nia Sinjoro; 3 pro tio, ke lia Dia povo donacis al ni ĉion rilatantan al vivo kaj
pieco, per la scio de tiu, kiu nin vokis per sia propra gloro kaj virto; 4 per
kiuj li donacis al ni la promesojn karegajn kaj tre grandajn; por ke per ili
vi fariĝu partoprenantoj en Dia naturo, forsaviĝinte el la putreco, kiu estas
en la mondo per voluptemo. 5 Kaj pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplikante
ĉian diligentecon, en via fido aldonu virton; kaj en virto scion; 6 kaj en scio
sinregadon; kaj en sinregado paciencon; kaj en pacienco piecon; 7 kaj en
pieco fratamikecon, kaj en fratamikeco amon. 8 Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili
troviĝas kaj abundas, faras vin nek mallaboremaj nek senfruktaj en la scio
de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Ĉar tiu, al kiu mankas tiuj ecoj, estas blinda,
miopa, forgesinte la forpurigon el siaj antaŭaj pekoj. 10 Sekve, fratoj, pli
diligente klopodu, por certigi vian vokon kaj elekton; ĉar farante tion, vi
neniam falpuŝiĝos; 11 ĉar tiel al vi estos riĉe provizita la eniro en la eternan
regnon de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo.
12 Pro tio mi ĉiam estos preta rememorigi vin pri tiuj aferoj, kvankam
vi ilin scias kaj estas fortigitaj en la ĉeestanta vero. 13 Kaj mi opinias
konvena, dum mi estas en ĉi tiu tabernaklo, vigligi vin per rememorigo;
14 sciante, ke baldaŭ estos la demeto de mia tabernaklo, ĝuste kiel nia
Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi. 15 Kaj mi diligente penos, ke post
mia foriro vi povu konstante rememori tion. 16 Ĉar ne sekvinte fabelojn
sofismajn, ni konigis al vi la potencon kaj alvenon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, sed vidinte per propraj okuloj lian majeston. 17 Ĉar li ricevis de
Dio, la Patro, honoron kaj gloron, kiam al li tia voĉo estis alportita el la
brilega gloro: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron;
18 kaj tiun voĉon, alportitan el la ĉielo, ni mem aŭdis, kunestante kun li
sur la sankta monto. 19 Kaj ni havas la profetan vorton konfirmitan; kiun
atentante, vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan en malhela loko, ĝis
ektagiĝos kaj la matenstelo ekleviĝos en viaj koroj; 20 antaŭ ĉio sciante, ke
neniu profetaĵo de la Skribo enhavas en si sian propran klarigon. 21 Ĉar
neniam profetaĵo estas alportita per homa volo; sed homoj, movataj de la
Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.

2

1 Sed ankaŭ falsaj profetoj troviĝis inter la popolo tiel same, kiel inter
vi estos falsaj instruistoj, kiuj sekrete enkondukos herezojn pereigajn,
eĉ malkonfesante la Sinjoron, kiu ilin elaĉetis, kaj venigante sur sin
rapidan pereon. 2 Kaj ilian senbridecon sekvos multaj, per kiuj la vojo
de la vero estos kalumniata. 3 Kaj en avideco per trompaj paroloj ili
vin komercos; ilia kondamno nun de post tre longe ne malfruas, kaj
ilia pereo ne dormas. 4 Ĉar se Dio ne indulgis anĝelojn pekintajn, sed,
eninferiginte ilin en kavernojn de mallumo, transdonis ilin rezervatajn
por la juĝo; 5 kaj ne indulgis la mondon antikvan, sed gardis Noan kun
sep aliaj, predikanton de justeco, kiam Li sendis diluvon sur la mondon

de malpiuloj; 6 kaj, cindriginte la urbojn Sodom kaj Gomora, kondamnis
ilin per katastrofo, farinte ilin ekzemplo al estontaj malpiuloj; 7 kaj savis
justan Loton, ĉagrenegatan de la senbrida konduto de la malvirtuloj 8 (ĉar
tiu justulo, loĝante inter ili, en vidado kaj aŭdado, turmentis sian justan
animon, tagon post tago, pro iliaj malvirtaj faroj): 9 la Sinjoro do scias savi
el tento la piulojn, kaj teni sub puno la maljustulojn ĝis la tago de juĝo;
10 sed precipe tiujn, kiuj iras laŭ la karno en volupto de malpuraĵo, kaj
malestimas regadon. Arogantaj, obstinaj, ili ne timas insulti aŭtoritatojn;
11 sed kontraŭe, anĝeloj, superante laŭ forto kaj potenco, ne faras insultan
akuzon kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro. 12 Sed tiuj, kiel bestoj senprudentaj,
naskitaj laŭ naturo por kaptado kaj pereo, blasfemante en aferoj, kiujn
ili ne scias, en sia putreco pereos, 13 en malbono ricevante pagon por
malbono; homoj, kiuj opinias entagan diboĉon plezuro kaj estas makuloj
kaj hontindaĵoj, diboĉante en sia uzado de la agapoj, dum ili kunfestenas
kun vi; 14 havante okulojn plenajn de adulto kaj ne reteneblajn de pekado;
forlogante malfirmajn animojn; havante koron lertan por avideco; estante
filoj de malbeno; 15 forlasinte la rektan vojon kaj erarvaginte, sekvinte la
vojon de Bileam, filo de Beor, kiu amis la rekompencon de malbonfarado;
16 sed li estis riproĉita pro sia malobeo; muta azeno, parolante per homa
voĉo, haltigis la frenezecon de la profeto. 17 Ili estas putoj senakvaj,
kaj nebuletoj pelataj de ventego; por ili la nigreco de mallumo estas
rezervita. 18 Ĉar, elparolante fanfaronaĵojn de vanteco, ili forlogas en la
karnovolupton per senbrideco tiujn, kiuj ĵus forsaviĝis de tiuj, kiuj vivadas
en eraro; 19 anoncante al ili liberecon, ili mem estas sklavoj de putreco; ĉar
al kiu iu submetiĝas, al tiu ankaŭ li sklaviĝas. 20 Ĉar se, forsaviĝinte el la
malpuraĵoj de la mondo per la scio de la Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, ili
estos denove tien implikitaj kaj venkitaj, ilia lasta stato fariĝos pli malbona,
ol la unua. 21 Ĉar estus por ili pli bone ne ekkoni la vojon de justeco, ol,
ekkoninte ĝin, returni sin for de la sankta ordono al ili transdonita. 22 Al ili
okazis laŭ la vera proverbo: Hundo reveninta al sia vomitaĵo, kaj porkino
lavita al ruliĝado en koto.

3

1 Jam ĉi tiun duan epistolon, amataj, mi skribas al vi; en ambaŭ mi
instigas vian sinceran menson per rememorigo; 2 por ke vi memoru la
antaŭdirojn de la sanktaj profetoj, kaj la ordonon de la Sinjoro kaj Savanto
per viaj apostoloj; 3 unue sciante, ke en la lastaj tagoj mokemuloj venos kun
mokado, irante laŭ siaj propraj voluptoj, 4 kaj dirante: Kie estas la anonco
de lia alveno? ĉar de kiam la patroj endormiĝis, ĉio restas kiel de post la
komenco de la kreo. 5 Ĉar ili volonte forgesas, ke ĉielo ekzistis de antikve,
kaj tero kunmetita el akvo kaj meze de akvo, laŭ la vorto de Dio; 6 per kio
la tiama mondo, diluvite, pereis; 7 sed la nuna ĉielo kaj la tero per la sama
vorto estas destinitaj por fajro, rezervate ĝis la tago de juĝo kaj pereo de
malpiuloj.

8 Sed ne forgesu ĉi tiun unu aferon, amataj, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas
kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago. 9 La Sinjoro ne malrapidas pri
la promeso, kiel iuj malrapidecon kalkulas; sed paciencas al vi, volante,
ne ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pento. 10 Sed la tago de la Sinjoro
venos, kvazaŭ ŝtelisto; en tiu tago la ĉielo forpasos kun muĝa bruego, kaj
la elementoj brulante solviĝos, kaj la tero kaj la faritaĵoj en ĝi forbrulos.

11 Ĉar tiamaniere ĉio tio solviĝos, kiaj homoj vi do devus esti en sankta
konduto kaj pieco, 12 atendante kaj akcelante la alvenon de la tago de
Dio, pro kio la ĉielo flamanta solviĝos, kaj la elementoj per fajra brulado
fluidiĝos? 13 Sed laŭ Lia promeso ni atendas novan ĉielon kaj novan teron,
en kiuj loĝas justeco.
14 Tial, amataj, tion atendante, klopodu troviĝi en paco, senmakulaj
kaj neriproĉindaj antaŭ Li. 15 Kaj rigardu la paciencon de nia Sinjoro
kiel savon; kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco donita al
li, jam skribis al vi, 16 kiel ankaŭ en ĉiuj siaj epistoloj, parolante en
ili pri ĉi tio; en kiuj estas iuj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn la
malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel ankaŭ la ceterajn skribaĵojn,
al sia propra pereo. 17 Vi do, amataj, ĉi tion antaŭsciante, gardu vin, por
ke vi ne forlogiĝu per la eraro de la pekuloj, kaj ne defalu de via propra
konstanteco. 18 Sed kresku en graco kaj scio de nia Sinjoro kaj Savanto
Jesuo Kristo. Al li estu la gloro nun kaj ĝis la tago de eterneco. Amen.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis, kion ni vidis per niaj
propraj okuloj, kion ni rigardis kaj niaj manoj palpis, koncerne la Vorton
de vivo 2 (kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj atestas kaj anoncas al vi
la vivon, la eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro kaj montriĝis al ni); 3 kion
ni vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al vi, por ke vi ankaŭ havu kunulecon
kun ni; kaj nia kunuleco estas kun la Patro kaj kun Lia Filo Jesuo Kristo;
4 kaj ĉi tion ni skribas, por ke nia ĝojo kompletiĝu.

5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni aŭdis de Li kaj anoncas al vi, ke Dio
estas lumo, kaj da mallumo estas en Li neniom. 6 Se ni diras, ke ni havas
kunulecon kun Li, kaj iradas en la mallumo, ni mensogas, kaj ne faras la
veron; 7 sed se ni iradas en la lumo, kiel Li estas en la lumo, ni havas
kunulecon unu kun la alia, kaj la sango de Jesuo, Lia Filo, nin purigas de
ĉia peko. 8 Se ni diras, ke pekon ni ne havas, ni nin trompas, kaj la vero
ne estas en ni. 9 Se ni konfesas niajn pekojn, Li estas fidela kaj justa por
pardoni al ni niajn pekojn kaj nin purigi de ĉia maljusteco. 10 Se ni diras,
ke ni ne pekis, ni faras Lin mensoginto, kaj Lia vorto ne estas en ni.

2

1 Infanetoj miaj, ĉi tion mi skribas al vi, por ke vi ne peku. Kaj se iu pekas,
ni havas Advokaton ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan; 2 kaj li estas
repacigo pro niaj pekoj, kaj ne sole pro niaj, sed ankaŭ pro la tuta mondo.
3 Kaj per ĉi tio ni scias, ke ni konas lin: se ni observas liajn ordonojn. 4 Kiu
diras: Mi lin konas, kaj ne observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto,
kaj la vero ne estas en li; 5 sed en ĉiu ajn, kiu observas lian vorton, vere
perfektiĝis la amo al Dio. Per ĉi tio ni scias, ke ni estas en li: 6 kiu diras,
ke li restas en li, tiu mem devus tiel iradi, kiel li iradis.

7 Amataj, al vi mi skribas ne ordonon novan, sed malnovan ordonon,
kiun vi havis de la komenco; la malnova ordono estas la vorto, kiun vi
aŭdis. 8 Ankaŭ mi skribas al vi novan ordonon, kiu estas vera en li kaj en
vi; ĉar la mallumo forpasas, kaj la vera lumo jam brilas. 9 Kiu diras, ke li
estas en la lumo, kaj malamas sian fraton, tiu estas en la mallumo ankoraŭ
ĝis nun. 10 Kiu amas sian fraton, tiu restas en la lumo, kaj en li ne estas
faligaĵo. 11 Sed kiu malamas sian fraton, tiu estas en la mallumo, kaj iras
en la mallumo, kaj ne scias, kien li iras, ĉar la mallumo blindigis al li la
okulojn.

12 Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la pekoj al vi estas pardonitaj pro lia
nomo. 13 Mi skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de la komenco.
Mi skribas al vi, junuloj, ĉar vi venkis la malbonulon. Mi skribis al vi,
infanoj, ĉar vi konas la Patron. 14 Mi skribis al vi, patroj, ĉar vi konas tiun,
kiu estas de la komenco. Mi skribis al vi, junuloj, ĉar vi estas fortaj, kaj
la vorto de Dio restas en vi, kaj vi venkis la malbonulon. 15 Ne amu la
mondon, nek la mondaĵojn. Se iu amas la mondon, la amo al la Patro ne
estas en li. 16 Ĉar ĉio, kio estas en la mondo, la dezirego de la karno kaj la
dezirego de la okuloj kaj la fiereco de vivo, estas ne de la Patro, sed de la
mondo. 17 Kaj forpasas la mondo kaj ĝia dezirego; sed la plenumanto de
la volo de Dio restas por eterne.

18 Infanoj, jam estas la lasta horo; kaj kiel vi aŭdis, ke antikristo venas,
jam leviĝis multe da antikristoj; per tio ni scias, ke estas la lasta horo.
19 De ni ili eliris, sed ili ne estis el ni; ĉar se ili el ni estus, ili restus ĉe
ni; sed ili eliris, por ke ili elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne estas el ni. 20 Kaj vi
havas sanktoleadon de la Sanktulo, kaj vi scias ĉion. 21 Mi skribis al vi
ne pro tio, ke vi ne scias la veron, sed pro tio, ke vi ĝin scias, kaj pro
tio, ke nenia mensogo estas el la vero. 22 Kiu estas la mensogisto, krom
tiu, kiu malkonfesas, ke Jesuo estas la Kristo? Tiu estas la antikristo, kiu
malkonfesas la Patron kaj la Filon. 23 Ĉiu, kiu malkonfesas la Filon, ne
havas la Patron; tiu, kiu konfesas la Filon, havas ankaŭ la Patron. 24 Vi do
lasu resti en vi tion, kion vi aŭdis de la komenco. Se tio, kion vi aŭdis de la
komenco, restos en vi, vi ankaŭ restos en la Filo kaj en la Patro. 25 Kaj jen
estas la promeso, kiun li promesis al ni: la vivo eterna. 26 Ĉi tion mi skribis
al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas de la vojo. 27 Pri vi, la sanktoleado, kiun vi
ricevis de li, restas en vi, kaj vi ne havas bezonon, ke iu vin instruu; sed
kiel lia sanktoleado vin instruas pri ĉio kaj estas vera kaj ne estas mensogo,
kaj kiel ĝi vin instruis, vi restas en li. 28 Kaj nun, infanetoj, restu en li; por
ke, se li elmontriĝos, ni havu kuraĝon, kaj ne hontu antaŭ li ĉe lia alveno.
29 Se vi scias, ke li estas justa, vi scias, ke ankaŭ ĉiu, kiu faras justecon, el
li naskiĝis.

3

1 Rigardu, kian amon la Patro donis al ni, ke ni estas nomataj infanoj de
Dio; kaj tiaj ni estas. Pro tio la mondo nin ne konas, ĉar ĝi Lin ne konis.
2 Amataj, nun ni estas infanoj de Dio, kaj ankoraŭ ne elmontriĝis, kio ni
estos. Ni scias, ke se li elmontriĝos, ni estos similaj al li; ĉar ni vidos lin,
kiel li estas. 3 Kaj ĉiu, kiu havas ĉi tiun esperon rilate lin, sin sanktigas
tiel same, kiel li estas sankta. 4 Ĉiu, kiu faras pekon, faras ion kontraŭ la
leĝo; kaj peko estas kontraŭleĝeco. 5 Kaj vi scias, ke li elmontriĝis, por
forigi pekojn; kaj peko ne estas en li. 6 Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas; ĉiu
pekanto lin ne vidis, nek lin konas. 7 Infanetoj, neniu vin forlogu; kiu faras
justecon, tiu estas justa tiel same, kiel li estas justa; 8 kiu faras pekon, tiu
estas el la diablo; ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio
elmontriĝis, por ke li detruu la farojn de la diablo. 9 Ĉiu, kiu naskiĝis de
Dio, ne faras pekon, ĉar lia semo restas en li; kaj li ne povas peki, ĉar li
naskiĝis de Dio. 10 Jen kiel evidentiĝas la infanoj de Dio, kaj la infanoj de
la diablo: ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas de Dio, nek tiu, kiu ne amas
sian fraton. 11 Ĉar jen estas la anonco, kiun vi aŭdis de la komenco: ke ni
amu unu la alian; 12 ne kiel Kain estis de la malbonulo kaj mortigis sian
fraton. Kaj pro kio li lin mortigis? Ĉar liaj faroj estis malbonaj, kaj la faroj
de lia frato estis justaj.

13 Ne miru, fratoj, se la mondo vin malamas. 14 Ni scias, ke ni jam pasis
el morto en vivon, ĉar ni amas la fratojn. Kiu ne amas, tiu restas en morto.
15 Ĉiu, kiu malamas sian fraton, estas hommortiganto; kaj vi scias, ke ĉiu
hommortiganto ne havas vivon eternan, restantan en li. 16 Per ĉi tio ni
konas amon: ĉar li demetis sian vivon pro ni; kaj ni devus demeti nian
vivon pro la fratoj. 17 Sed se iu havas mondan posedaĵon kaj vidas sian
fraton havantan bezonon kaj fermas sian kompaton kontraŭ li, kiel la amo
de Dio restas en li? 18 Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto nek laŭ lango, sed
laŭ faro kaj vero. 19 Per tio ni scios, ke ni estas el la vero, kaj ni certigos

nian koron antaŭ Li [20] en ĉio ajn, pri kio nia koro nin kondamnas; ĉar
Dio estas pli granda ol nia koro, kaj scias ĉion. [21] Amataj, se nia koro ne
kondamnas nin, ni havas kuraĝon antaŭ Dio; [22] kaj ĉion ajn, kion ni petas,
ni ricevas de Li, ĉar ni observas Liajn ordonojn, kaj faras tion, kio plaĉas
antaŭ Li. [23] Kaj jen estas Lia ordono, ke ni kredu al la nomo de Lia Filo,
Jesuo Kristo, kaj amu unu la alian tiel same, kiel Li al ni donis ordonon.
[24] Kaj kiu observas Liajn ordonojn, tiu en Li restas, kaj Li en tiu. Kaj per
tio ni scias, ke Li restas en ni: per la Spirito, kiun Li donis al ni.

4

[1] Amataj, kredu ne al ĉiu spirito, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el
Dio; ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon. [2] Jen kiel vi ekkonas la
Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu konfesas, ke Jesuo Kristo venis en la karno,
estas el Dio; [3] kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas Jesuon, ne estas el Dio; kaj
ĉi tiu estas la spirito de antikristo, pri kiu vi aŭdis, ke ĝi venas; kaj nun ĝi
jam estas en la mondo. [4] Infanetoj, vi estas el Dio, kaj ilin venkis; ĉar pli
granda estas Tiu, kiu estas en vi, ol tiu, kiu estas en la mondo. [5] Ili estas
el la mondo; pro tio ili parolas laŭ la mondo, kaj la mondo ilin aŭskultas.
[6] Ni estas el Dio; kiu konas Dion, tiu nin aŭskultas; kiu ne estas el Dio, tiu
nin ne aŭskultas. Jen kiel ni ekkonas la spiriton de vero, kaj la spiriton de
eraro.

[7] Amataj, ni amu unu la alian; ĉar la amo estas el Dio; kaj ĉiu, kiu amas,
naskiĝas el Dio kaj Dion konas. [8] Kiu ne amas, tiu ne konas Dion, ĉar Dio
estas amo. [9] Jen kiel la amo de Dio elmontriĝis en ni: ke Dio sendis en la
mondon Sian Filon solenaskitan, por ke ni vivu per li. [10] Jen estas la amo,
ne ke ni amis Dion, sed ke Li amis nin, kaj sendis Sian Filon kiel repacigon
pro niaj pekoj. [11] Amataj, se Dio tiel amis nin, ni ankaŭ devus ami unu la
alian. [12] Dion neniu iam vidis; se ni reciproke nin amas, Dio restas en ni,
kaj Lia amo perfektiĝis en ni; [13] jen kiel ni scias, ke ni restas en Li, kaj Li
en ni: ĉar el Sia Spirito Li donis al ni. [14] Kaj ni vidis kaj atestas, ke la Patro
sendis la Filon por esti la Savonto de la mondo. [15] En ĉiu ajn, kiu konfesas,
ke Jesuo estas la Filo de Dio, Dio restas, kaj li en Dio. [16] Kaj ni konas kaj
kredis la amon, kiun Dio havas al ni. Dio estas amo; kaj kiu restas en amo,
tiu restas en Dio, kaj Dio restas en li. [17] Jen kiel amo perfektiĝis ĉe ni:
ke ni havu kuraĝon en la tago de juĝo; ĉar ĝuste kia li estas, tiaj ankaŭ
ni estas en ĉi tiu mondo. [18] Timo ne ekzistas en amo; sed perfekta amo
elĵetas timon, ĉar timo havas turmentegon; kaj timanto ne perfektiĝas en
amo. [19] Ni amas, ĉar Li unue nin amis. [20] Se iu diras: Mi amas Dion, kaj
malamas sian fraton — tiu estas mensoganto; ĉar kiu ne amas sian fraton,
kiun li vidis, tiu ne povas ami Dion, kiun li ne vidis. [21] Kaj la jenan ordonon
ni havas de Li: ke kiu amas Dion, tiu amu ankaŭ sian fraton.

5

[1] Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el Dio; kaj ĉiu, kiu
amas la Naskinton, amas ankaŭ la naskiton el Li. [2] Per tio ni ekscias, ke ni
amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion kaj plenumas Liajn ordonojn.
[3] Ĉar jen estas la amo al Dio: ke ni observas Liajn ordonojn; kaj Liaj ordonoj
ne estas pezaj. [4] Ĉar ĉio, kio el Dio naskiĝis, venkas la mondon; kaj jen
estas la venko venkinta la mondon: nia fido. [5] Kaj kiu estas la venkanto de
la mondo, krom tiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio? [6] Ĉi tiu estas
la veninto per akvo kaj sango, Jesuo Kristo; ne sole en la akvo, sed en la

akvo kaj en la sango. [7] Kaj la Spirito estas la atestanto, ĉar la Spirito estas
la vero. [8] Ĉar tri estas la atestantoj: la Spirito, kaj la akvo, kaj la sango; kaj
la tri en unu konsentas. [9] Se ni akceptas la ateston de homoj, pli granda
estas la atesto de Dio; ĉar jen estas la atesto de Dio: ke Li atestis pri Sia
Filo. [10] Kiu kredas al la Filo de Dio, tiu havas en si la ateston; kiu ne kredas
al Dio, tiu faris Lin mensoginto, pro tio, ke li ne kredis la ateston, kiun Dio
atestis pri Sia Filo. [11] Kaj jen estas la atesto: ke Dio donis al ni la vivon
eternan; kaj tiu vivo estas en Lia Filo. [12] Kiu havas la Filon, tiu havas la
vivon; kiu ne havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne havas.

[13] Ĉi tion mi skribis al vi, por ke vi sciu, ke vi havas vivon eternan; al vi,
kiuj kredas al la nomo de la Filo de Dio. [14] Kaj jen estas la kuraĝo, kiun
ni havas antaŭ Li: ke se ni ion petas laŭ lia volo, Li nin aŭskultas; [15] kaj
se ni scias, ke kion ajn ni petas, Li nin aŭskultas, ni scias, ke ni havas la
petojn, kiujn ni petis de Li. [16] Se iu vidas sian fraton pekantan pekon ne
al morto, tiu petos, kaj Li donos al li vivon, por la pekantoj ne al morto.
Ekzistas peko al morto; ne pri tio mi diras, ke li petegu. [17] Ĉia nejusteco
estas peko; kaj ekzistas peko ne al morto.

[18] Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne pekas; sed la naskito el Dio sin gardas,
kaj la malbonulo lin ne tuŝas. [19] Ni scias, ke ni el Dio estas, kaj la tuta
mondo kuŝas en la malbonulo. [20] Kaj ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj
al ni donis komprenon, por ke ni ekkonu la Verulon; kaj ni estas en la
Verulo, en Lia Filo, Jesuo Kristo. Tiu estas la vera Dio, kaj la vivo eterna.
[21] Infanetoj, gardu vin kontraŭ idoloj.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

[1] La presbitero al la elektita sinjorino kaj ŝiaj infanoj, kiujn mi amas en
la vero; kaj ne mi sola, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron; [2] pro la vero
restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por ĉiam: [3] Graco, kompato, paco, estos
ĉe ni, de Dio, la Patro, kaj de Jesuo Kristo, la Filo de la Patro, en vero kaj
amo.

[4] Mi treege ĝojas, ke mi trovis iujn el viaj infanoj iradantajn en la vero
tiel same, kiel ni ricevis ordonon de la Patro. [5] Kaj nun mi vin petegas,
sinjorino, skribante ne kvazaŭ novan ordonon al vi, sed tiun, kiun ni havis
de la komenco, ke ni amu unu la alian. [6] Kaj jen estas la amo: ke ni
iradu laŭ Liaj ordonoj. Tio estas la ordono, tiu sama, kiun vi aŭdis de la
komenco, ke vi iradu en ĝi. [7] Ĉar multaj delogantoj eliris en la mondon,
kiuj ne konfesas Jesuon Kriston venantan en karno. Tio estas la deloganto
kaj la antikristo. [8] Gardu vin, ke vi ne perdu viajn elfaritaĵojn, sed ke vi
ricevu plenan rekompencon. [9] Ĉiu, kiu iras antaŭen kaj ne restas en la
instruado de Kristo, ne havas Dion; kiu restas en la instruado, tiu havas
kaj la Patron kaj la Filon. [10] Se iu al vi venas kaj ne kunportas ĉi tiun
instruadon, ne ricevu lin en la domon, kaj al li ne donu salutan vorton;
[11] ĉar kiu al li salute parolas, tiu partoprenas en liaj malbonfaroj.

[12] Havante multon por skribi al vi, mi ne volis skribi per papero kaj inko;
sed mi esperas veni al vi kaj paroli vizaĝon kontraŭ vizaĝo, por ke via ĝojo
estu plena. [13] Salutas vin la infanoj de via fratino, la elektita.

LA TRIA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 La presbitero al Gajo, la amata, kiun mi amas en la vero.
2 Amato, mi preĝas, ke al vi prosperu ĉio, kaj vi bonsanu tiel same, kiel
prosperas al via animo. 3 Ĉar mi treege ĝojis, kiam fratoj venis kaj atestis
pri via vereco, kiel vi iradas en la vero. 4 Pli grandan ĝojon mi ne havas,
ol aŭdi pri miaj infanoj iradantaj en la vero.
5 Amato, vi faras fidele rilate al ĉiuj viaj klopodoj por la fratoj kaj tiuj
fremduloj, 6 kiuj atestis vian amon antaŭ la eklezio; kaj vi faros bone, tiujn
antaŭenigante dece je Dio, 7 ĉar pro la Nomo ili eliris, akceptante nenion
de la nacianoj. 8 Ni devas do akcepti tiajn, por ke ni estu kunlaborantoj
kun la vero.
9 Mi skribis iom al la eklezio; sed Diotrefes, kiu amas la estrecon inter
ili, nin ne akceptas. 10 Tial, se mi venos, mi rememorigos al li la farojn,
kiujn li faras, per malbonaj paroloj babilante kontraŭ ni; kaj ne kontenta
je tio, li mem ne akceptas la fratojn, nek tion permesas al tiuj, kiuj volas,
kaj ilin el la eklezio elpelas. 11 Amato, imitu ne la malbonon, sed la bonon.
Bonfaranto estas el Dio; malbonfaranto ne vidis Dion. 12 Pri Demetrio estas
atestite de ĉiuj, kaj de la vero mem; kaj ni ja atestas; kaj vi scias, ke nia
atesto estas vera.
13 Mi havis multon por skribi al vi; sed mi ne volas skribi al vi per inko
kaj kano; 14 sed mi esperas vidi vin baldaŭ, kaj ni parolos vizaĝon kontraŭ
vizaĝo. Paco al vi. Salutas vin la amikoj. Salutu laŭ nomo la amikojn.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JUDAS

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de Jakobo, al la alvokitoj, amataj
en Dio, la Patro, kaj konservitaj por Jesuo Kristo: 2 Kompato al vi kaj paco
kaj amo pligrandiĝu.

3 Amataj, kiam mi faris ĉian diligentecon, por skribi al vi pri nia komuna
savo, mi deviĝis skribi al vi, por kuraĝigi vin batali por la kredo, jam per
unu fojo transdonita al la sanktuloj. 4 Ĉar enŝteliĝis iuj homoj, jam antaŭ
longe destinitaj por ĉi tiu kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la gracon de nia
Dio en diboĉecon, kaj malkonfesante la solan Estron kaj nian Sinjoron
Jesuo Kristo.

5 Mi do volas rememorigi vin, kvankam vi jam per unu fojo sciiĝis pri
ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon el la Egipta lando, poste pereigis la
nekredantojn. 6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis sian regadon, sed forlasis
sian propran loĝejon, Li rezervis sub mallumo en katenoj ĉiamaj ĝis la
juĝo en la granda tago. 7 Kiel ankaŭ Sodom kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj
urboj tiel same, kiel ĉi tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte post fremdan
karnon, estas elmontritaj kiel ekzemplo, suferante la punon de eterna
fajro. 8 Tamen tiel same ankaŭ ĉi tiuj en siaj sonĝadoj malpurigas la
karnon, malestimas aŭtoritaton, kaj insultas honorojn. 9 Sed Miĥael, la
ĉefanĝelo, kiam en kontraŭstaro al la diablo li disputis pri la korpo de
Moseo, ne kuraĝis lin akuzi insulte, sed diris: La Sinjoro vin riproĉu.
10 Sed tiuj insultas ja ĉion, kion ili ne scias; sed kion ili per naturo
komprenas, kiel la bestoj senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas. 11 Ve al ili!
ĉar ili iris sur la vojo de Kain, kaj forĵetis sin en la eraron de Bileam por
dungopago, kaj pereis en la kontraŭdirado de Koraĥ. 12 Ili estas la subakvaj
rokoj en viaj agapoj, kun vi kunfestenante, sentime sin paŝtante; nuboj
senakvaj, per vento disportataj; aŭtunaj arboj senfruktaj, dufoje mortintaj,
elradikigitaj; 13 sovaĝaj marondoj, elŝaŭmantaj siajn hontindaĵojn; steloj
vagantaj, por kiuj la nigreco de mallumo por eterne estas rezervata. 14 Kaj
al ili ankaŭ Ĥanoĥ, la sepa post Adam, profetis, dirante: Jen la Sinjoro
venis kun Siaj sanktaj miriadoj, 15 por fari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por
kondamni ĉiujn malpiulojn pri ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie faris, kaj
pri ĉiuj obstinaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ Li. 16 Ili
estas murmuremuloj, plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj (dum ilia buŝo
parolas fanfaronaĵojn) kaj favorantaj personojn pro profito.

17 Sed vi, amataj, memoru la dirojn antaŭe parolitajn de la apostoloj
de nia Sinjoro Jesuo Kristo; 18 nome, ke ili diris al vi: En la lasta tempo
estos mokemuloj, irantaj laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj. 19 Tiuj estas
la apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la Spiriton. 20 Sed vi, amataj,
konstruante vin sur via plej sankta fido, preĝante en la Sankta Spirito,
21 konservu vin en la amo al Dio, atendante la kompaton de nia Sinjoro
Jesuo Kristo por eterna vivo. 22 Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas, indulgu;
23 kaj unujn savu, eltirante ilin el la fajro; kaj aliajn kompatu kun timo;
malamante eĉ la veston makulitan de la karno.

24 Kaj al Tiu, kiu povas vin gardi senfalaj, kaj starigi vin senriproĉaj antaŭ
Sia gloro en granda ĝojo, 25 al la sola Dio, nia Savanto, per Jesuo Kristo, nia

Sinjoro, estu gloro, majesto, potenco, kaj aŭtoritato, antaŭ ĉiu mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis la eterneco. Amen.

APOKALIPSO DE SANKTA JOHANO

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj
servistoj tion, kio devas baldaŭ okazi; kaj Li sendis kaj montris ĝin per
Sia anĝelo al Sia servisto Johano, 2 kiu atestis la vorton de Dio kaj la
ateston de Jesuo Kristo, pri ĉio, kion li vidis. 3 Feliĉaj estas la leganto kaj la
aŭskultantoj de la vortoj de la profetaĵo kaj la observantoj de la skribitaĵoj
en ĝi; ĉar la tempo estas proksima.

4 Johano al la sep eklezioj en Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu, kiu estas
kaj estis kaj venos; kaj de la sep spiritoj antaŭ Lia trono; 5 kaj de Jesuo
Kristo, la fidela atestanto, la unuenaskita el la mortintoj, kaj la reganto de
la reĝoj de la tero. Al tiu, kiu nin amas, kaj nin malligis de niaj pekoj per
sia sango, 6 kaj faris nin regno, pastroj al lia Dio kaj Patro; al li la gloro kaj
la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen. 7 Jen li venas kun la nuboj; kaj lin
vidos ĉiu okulo, kaj tiuj, kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj gentoj de la tero ploros
pro li. Vere, Amen.

8 Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas kaj estis
kaj venos, la Plejpotenca.

9 Mi, Johano, via frato kaj partoprenanto kun vi en la aflikto kaj regno
kaj pacienco de Jesuo, estis sur la insulo nomata Patmos pro la vorto de Dio
kaj la atesto de Jesuo. 10 Mi min trovis en la Spirito en la tago de la Sinjoro,
kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan voĉon kvazaŭ de trumpeto, 11 dirantan:
Kion vi vidas, tion skribu en libron kaj sendu al la sep eklezioj: al Efeso
kaj al Smirna kaj al Pergamo kaj al Tiatira kaj al Sardes kaj al Filadelfia
kaj al Laodikea. 12 Kaj mi min turnis, por vidi la voĉon, kiu parolis kun
mi. Kaj turniĝinte, mi vidis sep orajn lampingojn; 13 kaj meze de la sep
lampingoj iun similan al la Filo de homo, vestitan ĝispiede, kaj zonitan
ĉirkaŭ la brusto per ora zono. 14 Kaj lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj
kiel blanka lano, kiel neĝo; kaj liaj okuloj estis kiel fajra flamo; 15 kaj liaj
piedoj estis kiel brilanta latuno, kvazaŭ rafinita en forno; kaj lia voĉo estis
kiel voĉo de multaj akvoj. 16 Kaj li havis en sia dekstra mano sep stelojn;
kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa glavo; kaj lia aspekto estis kiel brilas la
suno en sia forteco. 17 Kaj kiam mi vidis lin, mi falis ĉe liaj piedoj kvazaŭ
senviva. Kaj li metis sian dekstran manon sur min, dirante: Ne timu; mi
estas la unua kaj la lasta, 18 kaj la vivanta; kaj mi fariĝis mortinta, kaj jen,
mi estas vivanta por ĉiam kaj eterne, kaj mi havas la ŝlosilojn de la morto
kaj de Hades. 19 Skribu do tion, kion vi vidis, kaj kio estas, kaj kio okazos
poste; 20 la misteron de la sep steloj, kiujn vi vidis en mia dekstra mano,
kaj la sep orajn lampingojn. La sep steloj estas la anĝeloj de la sep eklezioj;
kaj la sep lampingoj estas la sep eklezioj.

2

1 Al la anĝelo de la eklezio en Efeso skribu:

Tiele diras la tenanto de la sep steloj en sia dekstra mano, la iranto meze
de la sep oraj lampingoj: 2 Mi scias viajn farojn, kaj vian laboron kaj vian
paciencon, kaj ke vi ne povas toleri la malbonulojn, kaj ke vi provis tiujn,
kiuj nomas sin apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj trovis ilin malveraj; 3 kaj vi
havas paciencon kaj toleris pro mia nomo kaj ne laciĝis. 4 Sed mi havas
kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan amon. 5 Memoru do, de kie vi falis,

kaj pentu, kaj faru la unuajn farojn; alie mi venos al vi, kaj formovos vian
lampingon el ĝia loko, se vi ne pentos. 6 Sed ĉi tion vi havas, ke vi malamas
la farojn de la Nikolaitoj, kiujn mi ankaŭ malamas. 7 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj. Al la venkanto mi donos manĝi
el la arbo de vivo, kiu estas en la Paradizo de Dio.

8 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Smirna skribu:

Tiele diras la unua kaj la lasta, kiu fariĝis senviva kaj vivis: 9 Mi scias vian
aflikton kaj vian malriĉecon (vi tamen estas riĉa), kaj la blasfemon de tiuj,
kiuj nomas sin Judoj, kaj estas ne tiaj, sed sinagogo de Satano. 10 Ne timu
tion, kion vi suferos; jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi
estu elprovataj; kaj vi havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis morto, kaj
mi donos al vi la kronon de vivo. 11 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la
Spirito diras al la eklezioj. La venkanto tute ne difektiĝos de la dua morto.

12 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Pergamo skribu:

Tiele diras la portanto de la akra dutranĉa glavo: 13 Mi scias, kie vi loĝas:
tie, kie estas la trono de Satano; kaj vi tenas firme mian nomon, kaj ne
malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela atestinto, kiu
estis mortigita inter vi, kie loĝas Satano. 14 Sed mi havas kelkon kontraŭ vi:
ke vi havas tie sekvantojn de la instruo de Bileam, kiu instruis al Balak ĵeti
falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu idoloferitaĵojn kaj malĉastu.
15 Kaj vi ankaŭ havas sekvantojn de la instruo de la Nikolaitoj tiel same.
16 Pentu do; alie mi rapide venos al vi, kaj militos kontraŭ ili per la glavo
de mia buŝo. 17 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj. Al la venkanto mi donos el la kaŝita manao, kaj mi donos al li
blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto novan nomon skribitan, kiun konas
neniu krom la ricevanto.

18 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Tiatira skribu:

Tiele diras la Filo de Dio, kiu havas okulojn kiel fajra flamo, kaj liaj piedoj
estas kiel brilanta latuno: 19 Mi scias viajn farojn, kaj viajn amon kaj fidon
kaj servadon kaj paciencon, kaj pri viaj faroj, ke la lastaj estas pli multaj
ol la unuaj. 20 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi toleras la virinon Izebel, kiu
nomas sin profetino; kaj ŝi instruas kaj delogas miajn servistojn malĉasti
kaj manĝi idoloferitaĵojn. 21 Kaj mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu;
kaj ŝi ne volas penti pri sia malĉasteco. 22 Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj la
kun ŝi adultantojn en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj. 23 Kaj
mi pereigos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu,
kiu esploras internaĵojn kaj korojn; kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj.
24 Sed al vi mi diras, al la ceteraj en Tiatira, al ĉiuj, kiuj ne havas ĉi tiun
instruon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras: Mi
ne ĵetos sur vin alian ŝarĝon. 25 Tamen tion, kion vi havas, tenu, ĝis mi
venos. 26 Kaj al la venkanto kaj la observanto de miaj faroj ĝis la fino mi
donos aŭtoritaton super la nacioj; 27 kaj li regos ilin per fera sceptro, kiel
la potaj vazoj estas dispecigataj; kiel mi ankaŭ ricevis de mia Patro; 28 kaj
mi donos al li la matenan stelon. 29 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la
Spirito diras al la eklezioj.

3

1 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu:

Tiele diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio, kaj la sep stelojn: Mi
scias viajn farojn, ke vi estas nomata viva, kaj estas malviva. 2 Fariĝu vigla,
kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis preskaŭ mortantaj; ĉar mi ne trovis viajn

farojn plenumitaj antaŭ mia Dio. 3 Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj
observu, kaj pentu. Se do vi ne viglos, mi venos, kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne
scios, je kiu horo mi venos al vi. 4 Sed vi havas en Sardes kelkajn nomojn,
kiuj ne makulis siajn vestojn; kaj ili promenos kun mi en blankaĵoj; ĉar ili
estas indaj. 5 La venkanto estos tiel vestita per blankaj vestoj; kaj mi ja ne
elstrekos lian nomon el la libro de vivo, kaj mi konfesos lian nomon antaŭ
mia Patro kaj antaŭ Liaj anĝeloj. 6 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la
Spirito diras al la eklezioj.

7 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfia skribu:

Tiele diras la sanktulo, la verulo, kiu havas la ŝlosilon de David, tiu,
kiu malfermas, kaj neniu fermas; kiu fermas, kaj neniu malfermas: 8 Mi
scias viajn farojn (jen mi donis antaŭ vi pordon malfermitan, kiun neniu
povas fermi), ke vi havas kelkan potencon, kaj observis mian vorton, kaj
ne malkonfesis mian nomon. 9 Jen mi donas el la sinagogo de Satano, kiuj
sin nomas Judoj, kaj estas ne tiaj, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj
adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis. 10 Ĉar vi observis la
vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin konservos el tiu horo de provo, kiu
venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn sur la tero. 11 Mi venos
rapide; tenadu tion, kion vi havas, por ke neniu forprenu vian kronon.
12 La venkanton mi faros kolono en la templo de mia Dio, kaj li ne plu
eliros el ĝi; kaj mi skribos sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon de la
urbo de mia Dio, la nova Jerusalem, kiu venas malsupren de mia Dio el la
ĉielo, kaj mian novan nomon. 13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la
Spirito diras al la eklezioj.

14 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu:

Tiele diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la komenco de la kreo
de Dio: 15 Mi scias viajn farojn, ke vi estas nek malvarma, nek varmega; mi
volus, ke vi estu aŭ malvarma aŭ varmega. 16 Tial, ĉar vi estas varmeta,
kaj nek malvarma nek varmega, mi elsputos vin el mia buŝo. 17 Ĉar vi
diras: Mi estas riĉa kaj akiris riĉon, kaj nenion mi bezonas; kaj vi ne scias,
ke vi estas la mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda; 18 mi
konsilas al vi aĉeti de mi oron rafinitan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj
blankajn vestojn, por ke vi vin vestu, kaj por ke ne aperu la honto de via
nudeco; kaj kolirion, por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu. 19 Ĉiujn, kiujn
mi amas, mi riproĉas kaj punas; estu do fervora, kaj pentu. 20 Jen mi staras
ĉe la pordo kaj frapas; se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon,
mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi. 21 Al la venkanto mi donos
sidiĝi kun mi sur mia trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj sidiĝis kun mia Patro
sur Lia trono. 22 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj.

4

1 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita en la ĉielo, kaj la unua
voĉo, kiun mi aŭdis, estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta kun mi,
dirante: Suprenvenu ĉi tien, kaj mi montros al vi tion, kio devas okazi
poste. 2 Tuj mi min trovis en la Spirito; kaj jen trono stariĝis en la ĉielo,
kaj sur la trono unu sidanta; 3 kaj la Sidanto estis en aspekto simila al
ŝtono jaspisa kaj sardia; kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono, aspekte simila al
smeraldo. 4 Kaj ĉirkaŭ la trono estis dudek kvar tronoj; kaj sur la tronoj
mi vidis dudek kvar presbiterojn sidantajn, vestitajn per blankaj vestoj;
kaj sur iliaj kapoj orajn kronojn. 5 Kaj el la trono eliris fulmoj kaj voĉoj

kaj tondroj. Kaj antaŭ la trono brulis sep fajraj torĉoj, kiuj estas la sep
Spiritoj de Dio; 6 kaj antaŭ la trono kvazaŭ vitra maro, simila al kristalo;
kaj meze apud la trono kaj ronde ĉirkaŭ la trono kvar kreitaĵoj, plenaj
de okuloj antaŭe kaj malantaŭe. 7 Kaj la unua kreitaĵo similis leonon, kaj
la dua kreitaĵo similis bovidon, kaj la tria kreitaĵo havis vizaĝon kvazaŭ
homan, kaj la kvara kreitaĵo similis aglon flugantan. 8 Kaj la kvar kreitaĵoj,
havantaj po ses flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj interne plenaj de okuloj; kaj
paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante: Sankta, sankta, sankta, estas
Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj estinta kaj venonta. 9 Kaj
kiam la kreitaĵoj donos gloron kaj honoron kaj dankon al la Sidanto sur la
trono, al la Vivanto por ĉiam kaj eterne, 10 la dudek kvar presbiteroj falos
antaŭ la Sidanto sur la trono, kaj ili adorkliniĝos al la Vivanto por ĉiam
kaj eterne, kaj ĵetos siajn kronojn antaŭ la trono, dirante: 11 Inda Vi estas,
ho nia Sinjoro kaj nia Dio, ricevi la gloron kaj la honoron kaj la potencon;
ĉar Vi kreis ĉion, kaj pro Via volo ĉio ekzistis kaj kreiĝis.

5

1 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto sur la trono libron,
skribitan interne kaj malantaŭe, sigelitan per sep sigeloj. 2 Kaj mi vidis
fortan anĝelon, proklamantan per granda voĉo: Kiu estas inda malfermi
la libron kaj rompi ĝiajn sigelojn? 3 Kaj neniu en la ĉielo, nek sur la tero,
nek sub la tero, povis malfermi la libron, aŭ rigardi ĝin. 4 Kaj mi multe
ploris, ĉar troviĝis neniu inda malfermi la libron, aŭ ĝin rigardi; 5 kaj unu
el la presbiteroj diris al mi: Ne ploru; jen la leono el la tribo de Jehuda,
la Markoto de David, venkis, por malfermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn.
6 Kaj mi vidis meze inter la trono kaj la kvar kreitaĵoj, kaj meze de la
presbiteroj, Ŝafidon starantan, kvazaŭ oferbuĉitan, havantan sep kornojn
kaj sep okulojn, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio, senditaj sur la tutan teron.
7 Kaj li venis, kaj prenis ĝin el la dekstra mano de la Sidanto sur la trono.
8 Kaj kiam li prenis la libron, la kvar kreitaĵoj kaj la dudek kvar presbiteroj
falis antaŭ la Ŝafido, havantaj ĉiu harpon, kaj orajn pelvojn plenajn de
incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj. 9 Kaj ili kantis novan kanton,
dirante: Vi estas inda preni la libron kaj malfermi ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis
mortigita, kaj vi elaĉetis al Dio per via sango homojn el ĉiu tribo kaj lingvo
kaj popolo kaj nacio, 10 kaj faris ilin al nia Dio regno kaj pastroj; kaj ili
reĝas sur la tero. 11 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj anĝeloj,
ronde ĉirkaŭ la trono kaj la kreitaĵoj kaj la presbiteroj; kaj ilia nombro
estis miriadoj da miriadoj kaj miloj da miloj; 12 dirantaj per granda voĉo:
Inda estas la Ŝafido, la mortigita, ricevi la potencon kaj riĉon kaj saĝecon
kaj forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon. 13 Kaj ĉiun kreitaĵon, kiu
estis en la ĉielo kaj sur la tero kaj sub la tero kaj sur la maro, kaj ĉion en
ili, mi aŭdis dirantajn: Al la Sidanto sur la trono, kaj al la Ŝafido, estu la
laŭdo kaj la honoro kaj la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. 14 Kaj
la kvar kreitaĵoj diris: Amen. Kaj la presbiteroj falis kaj adorkliniĝis.

6

1 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu el la sep sigeloj, kaj mi
aŭdis unu el la kvar kreitaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo de tondro: Venu.
2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi havis pafarkon;
kaj estis donita al li krono; kaj li eliris venkanta, kaj por venki.

3 Kaj kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la duan kreitaĵon
dirantan: Venu. 4 Kaj eliris alia ĉevalo, flamkolora; kaj al la sidanta sur ĝi
estis donite forpreni pacon de la tero, kaj ke oni mortigu unu la alian; kaj
al li estis donita granda glavo.
5 Kaj kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian kreitaĵon
dirantan: Venu. Kaj mi rigardis, kaj jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta sur
ĝi havis en la mano pesilon. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze de la
kvar kreitaĵoj, dirantan: Mezuro da tritiko por denaro, kaj tri mezuroj da
hordeo por denaro; kaj la oleon kaj la vinon ne difektu.
7 Kaj kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis la voĉon de la kvara
kreitaĵo dirantan: Venu. 8 Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo; kaj la nomo
de la sidanta sur ĝi estis Morto; kaj Hades sekvis kun li. Kaj estis donita
al ili aŭtoritato super kvarono de la tero, por mortigi per glavo kaj per
malsato kaj per morto kaj per la sovaĝaj bestoj de la tero.
9 Kaj kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn
de la mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili havadis; 10 kaj
ili kriis per granda voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho Estro, la sankta kaj vera, Vi
ne juĝas kaj ne venĝas nian sangon al la loĝantoj sur la tero? 11 Kaj estis
donita al ĉiu el ili blanka robo; kaj estis dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ
kelkan tempon, ĝis ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj, mortigotaj kiel
ili mem, plensumiĝos.
12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon, kaj fariĝis granda
tertremo; kaj la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno
fariĝis kiel sango; 13 kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel
figarbo, skuate de forta vento, ĵetas siajn nematurajn figojn. 14 Kaj la
ĉielo formoviĝis, kvazaŭ kunvolvata libro; kaj ĉiu monto kaj ĉiu insulo
formoviĝis de sia loko. 15 Kaj la reĝoj de la tero kaj la granduloj kaj la
milestroj kaj la riĉuloj kaj la fortuloj kaj ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo sin kaŝis
en la kavernoj kaj inter la rokoj de la montoj; 16 kaj ili diris al la montoj
kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj nin kaŝu for de la vizaĝo de la Sidanto sur
la trono, kaj for de la kolero de la Ŝafido; 17 ĉar venis la granda tago de ilia
kolero; kaj kiu povas stari?

7

1 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la
tero, retenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la
teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. 2 Kaj mi vidis alian anĝelon
suprenirantan de la sunleviĝo, havantan sigelilon de la vivanta Dio; kaj
li ekkriis per granda voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la
teron kaj la maron, 3 dirante: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la
arbojn, antaŭ ol ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio. 4 Kaj mi
aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent kvardek kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj
triboj de la Izraelidoj:
5 El la tribo de Jehuda estis sigelitaj dek du miloj;
El la tribo de Ruben, dek du miloj;
El la tribo de Gad, dek du miloj;
6 El la tribo de Aŝer, dek du miloj;
El la tribo de Naftali, dek du miloj;
El la tribo de Manase, dek du miloj;
7 El la tribo de Simeon, dek du miloj;
El la tribo de Levi, dek du miloj;

El la tribo de Isaĥar, dek du miloj;
8 El la tribo de Zebulun, dek du miloj;
El la tribo de Jozef, dek du miloj;
El la tribo de Benjamen estis sigelitaj dek du miloj.
9 Post tio mi rigardis, kaj jen granda homamaso, kiun neniu povis kalkuli,
el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj triboj kaj popoloj kaj lingvoj, starantaj antaŭ la
trono kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj, kaj kun palmoj en
iliaj manoj; 10 kaj ili kriis per granda voĉo, dirante: Savo al nia Dio, la
sidanta sur la trono, kaj al la Ŝafido. 11 Kaj ĉiuj anĝeloj staris ĉirkaŭ la
trono kaj la presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj; kaj ili falis sur sian vizaĝon
antaŭ la trono, kaj adorkliniĝis al Dio, 12 dirante: Amen; La laŭdo kaj la
gloro kaj la saĝeco kaj la danko kaj la honoro kaj la potenco kaj la forto
estu al nia Dio por ĉiam kaj eterne. Amen. 13 Kaj respondis unu el la
presbiteroj, dirante al mi: Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj, kaj
de kie ili venis? 14 Kaj mi diris al li: Mia sinjoro, vi scias. Kaj li diris al mi:
Ĉi tiuj estas la venantoj el la granda afliktado, kaj ili lavis siajn robojn, kaj
blankigis ilin en la sango de la Ŝafido. 15 Tial ili estas antaŭ la trono de Dio;
kaj ili servas al Li tage kaj nokte en Lia templo; kaj la Sidanto sur la trono
etendos super ili Sian tabernaklon. 16 Ili ne plu malsatos, nek plu soifos;
ne frapos ilin la suno nek ia varmego; 17 ĉar la Ŝafido, kiu estas meze de la
trono, paŝtos ilin kaj kondukos ilin al akvofontoj de vivo; kaj Dio forviŝos
de iliaj okuloj ĉiun larmon.

8

1 Kaj kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis silento en la ĉielo por
ĉirkaŭ duono de horo. 2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj staras antaŭ Dio;
kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj.
3 Kaj alia anĝelo venis, kaj staris apud la altaro, havante incensilon oran;
kaj estis donita al li multe da incenso, por ke li aldonu ĝin al la preĝoj de
ĉiuj sanktuloj sur la altaro ora, kiu estis antaŭ la trono. 4 Kaj la fumo de
la incenso, kun la preĝoj de la sanktuloj, leviĝis antaŭ Dio el la mano de
la anĝelo. 5 Kaj la anĝelo prenis la incensilon, kaj li plenigis ĝin per la
fajro de la altaro, kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj fariĝis tondroj kaj voĉoj kaj
fulmoj kaj tertremo.
6 Kaj la sep anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin pretigis, por
trumpeti.
7 Kaj la unua trumpetis, kaj fariĝis hajlo kaj fajro, miksitaj kun sango,
kaj ili estis ĵetitaj sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis, kaj triono de
la arboj forbrulis, kaj la tuta verda herbo forbrulis.
8 Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj kvazaŭ granda monto, per fajro
brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro fariĝis sango; 9 kaj
mortis triono de la kreitaĵoj en la maro, kiuj havis vivon; kaj triono de la
ŝipoj pereis.
10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo, brulanta
kiel torĉo, kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de la
akvoj; 11 kaj la nomo de la stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj fariĝis
absintaĵo; kaj multe da homoj mortis de la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.
12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita triono de la suno kaj
triono de la luno kaj triono de la steloj, por ke mallumiĝu triono de ili, kaj
ke ne lumu dum triono de la tago, kaj por la nokto tiel same.

[13] Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu aglon, flugantan en meza ĉielo, dirantan per granda voĉo: Ve! ve! ve al la loĝantoj sur la tero, pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri anĝeloj ankoraŭ trumpetontaj!

9

[1] Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon el la ĉielo falintan
sur la teron; kaj al li estis donita la ŝlosilo de la puto de la abismo. [2] Kaj li
malfermis la puton de la abismo; kaj el la puto leviĝadis fumo, kiel fumo
el granda forno; kaj mallumiĝis la suno kaj la aero pro la fumo de la puto.
[3] Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron; kaj al ili estis donita povo, kiel
havas povon la skorpioj de la tero. [4] Kaj estis ordonite al ili, ke ili ne difektu
la herbon de la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon, sed nur tiujn homojn,
kiuj ne havas sur la frunto la sigelon de Dio. [5] Kaj al ili estis komisiite, ke ili
ne mortigu ilin, sed ke ili estu turmentataj kvin monatojn; kaj ilia turmento
estis kiel turmento de skorpio, kiam ĝi pikvundas homon. [6] Kaj en tiuj tagoj
la homoj serĉos morton, kaj ĝin tute ne trovos; kaj ili deziregos morti,
kaj morto forflugos de ili. [7] Kaj la formoj de la akridoj similis ĉevalojn,
pretigitajn por milito; kaj sur iliaj kapoj estis kvazaŭ kronoj similaj al oro,
kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj. [8] Kaj ili havis harojn kiel haroj
de virinoj, kaj iliaj dentoj estis kiel de leonoj. [9] Kaj ili havis kirasojn, kiel
kirasoj el fero; kaj la sono de iliaj flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj, de
multe da ĉevaloj kurantaj en militon. [10] Kaj ili havis vostojn similajn al
vostoj de skorpioj, kaj pikilojn; kaj en iliaj vostoj estas ilia kapablo difekti
la homojn kvin monatojn. [11] Ili havis super si reĝon, la anĝelon de la
abismo; lia nomo estas en la Hebrea lingvo Abadon, kaj en la Greka lingvo
li havas la nomon Apolion.

[12] La unua Veo jam pasis; jen post tio venas ankoraŭ du Veoj.

[13] Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kornoj de la
ora altaro, kiu staras antaŭ Dio, [14] dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis
la trumpeton: Malligu la kvar anĝelojn, ligitajn apud la granda rivero
Eŭfrato. [15] Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, pretigitaj por la horo kaj tago kaj
monato kaj jaro, por ke ili mortigu trionon de la homoj. [16] Kaj la nombro
de la armeoj de la kavalerio estis ducent milionoj; mi aŭdis ilian nombron.
[17] Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn
kirasojn kiel el fajro kaj el jacinto kaj el sulfuro; kaj la kapoj de la ĉevaloj
estis kiel kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro.
[18] Per tiuj tri plagoj triono de la homoj estis mortigita, per la fajro kaj la
fumo kaj la sulfuro elirantaj el iliaj buŝoj. [19] Ĉar la kapablo de la ĉevaloj
estas en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj; ĉar iliaj vostoj similas serpentojn
kaj havas kapojn; kaj per ĉi tiuj ili vundas. [20] Kaj la ceteraj homoj, kiuj
ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por
ne adorkliniĝi al demonoj, kaj al la idoloj oraj kaj arĝentaj kaj kupraj kaj
ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas nek vidi, nek aŭdi, nek marŝi; [21] kaj ili ne
pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia malĉastado, nek pri
siaj ŝteloj.

10

[1] Kaj mi vidis alian fortan anĝelon, malsuprenirantan el la ĉielo, vestitan
per nubo; kaj la ĉielarko estis super lia kapo, kaj lia vizaĝo estis kiel
la suno, kaj liaj piedoj kiel kolonoj el fajro; [2] kaj li havis en la mano
libreton malfermitan; kaj li metis la dekstran piedon sur la maron, kaj

la maldekstran sur la teron; 3 kaj li ekkriis per granda voĉo, kiel leono
blekas; kaj kiam li kriis, la sep tondroj parolis per siaj voĉoj. 4 Kaj kiam la
sep tondroj parolis, mi volis skribi; kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan:
Sigelu tion, kion parolis la sep tondroj, kaj ĝin ne skribu. 5 Kaj la anĝelo,
kiun mi vidis staranta sur la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran manon
al la ĉielo, 6 kaj ĵuris per la Vivanto por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon
kaj tion, kio estas en ĝi, kaj la teron kaj tion, kio estas en ĝi, kaj la maron
kaj tion, kio estas en ĝi, ke tempo ne plu ekzistos; 7 sed en la tagoj de la voĉo
de la sepa anĝelo, kiam li tuj trumpetos, tiam finiĝos la mistero de Dio, kiel
Li evangeliis al Siaj servistoj, la profetoj. 8 Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la
ĉielo, parolis al mi denove, dirante: Iru, prenu la libreton malfermitan en
la mano de la anĝelo, staranta sur la maro kaj sur la tero. 9 Kaj mi iris al la
anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin,
kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo ĝi
estos dolĉa kiel mielo. 10 Kaj mi prenis la libreton el la mano de la anĝelo,
kaj formanĝis ĝin; kaj en mia buŝo ĝi estis dolĉa kiel mielo, kaj kiam mi
ĝin manĝis, mia ventro maldolĉiĝis. 11 Kaj ili diris al mi: Vi devas denove
profeti ĉe multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

11

1 Kaj estis donita al mi kano, simila al bastono; kaj iu diris: Leviĝu, kaj
mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi. 2 Kaj la
korton ekster la templo preterlasu, kaj ne mezuru ĝin, ĉar ĝi estas donita al
la nacioj; kaj la sanktan urbon ili piedpremos kvardek du monatojn. 3 Kaj
mi donos komision al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent sesdek
tagojn, vestite per sakaĵo. 4 Ili estas la du olivarboj kaj la du lampingoj,
starantaj antaŭ la Sinjoro de la tero. 5 Kaj se iu volas difekti ilin, fajro
elvenas el ilia buŝo kaj formanĝas iliajn malamikojn; kaj se iu volas difekti
ilin, tiamaniere li devas esti mortigita. 6 Ili havas la povon fermi la ĉielon,
por ke ne pluvu dum la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas povon super
la akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj frapi la teron per ĉia plago ĉiufoje,
kiam ili volos. 7 Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu suprenvenas
el la abismo, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.
8 Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la strato de la granda urbo, kiu nomiĝas
laŭspirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinjoro estis krucumita. 9 Kaj
el la popoloj kaj triboj kaj lingvoj kaj nacioj oni rigardas iliajn kadavrojn
dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasas meti iliajn kadavrojn en tombon. 10 Kaj
la loĝantoj sur la tero ĝojas pri ili, kaj gajiĝas; kaj ili sendos donacojn unu
al la alia; ĉar tiuj du profetoj turmentadis la loĝantojn sur la tero. 11 Kaj
post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo el Dio eniris en ilin, kaj ili
stariĝis sur siaj piedoj; kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin rigardis.
12 Kaj ili aŭdis grandan voĉon el la ĉielo, dirantan al ili: Suprenvenu ĉi
tien. Kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj rigardis
ilin. 13 Kaj en tiu horo fariĝis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis;
kaj en la tertremo mortis sep mil homoj; kaj la ceteraj pleniĝis de timo, kaj
donis laŭdon al la Dio de la ĉielo.

14 La dua Veo jam pasis; jen la tria Veo rapide venas.

15 Kaj la sepa anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj voĉoj en la ĉielo,
dirante: La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de Lia
Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne. 16 Kaj la dudek kvar presbiteroj,
kiuj antaŭ Dio sidas sur siaj tronoj, falis sur la vizaĝon kaj adorkliniĝis

al Dio, 17 dirante: Ni dankas Vin, ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, kiu
estas kaj estis; ĉar Vi alprenis Vian grandan potencon kaj reĝis. 18 Kaj la
nacioj furiozis, kaj venis Via kolero, kaj la tempo de la mortintoj, por esti
juĝataj, kaj la tempo doni la rekompencon al Viaj servistoj, la profetoj, kaj
al la sanktuloj, kaj al la timantoj de Via nomo, malgrandaj kaj grandaj, kaj
pereigi la detruantojn de la tero.
19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo de Dio, kaj vidiĝis en Lia templo la
kesto de Lia interligo; kaj fariĝis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo
kaj granda hajlo.

12

1 Kaj granda signo vidiĝis en la ĉielo: virino vestita per la suno, kaj la
luno sub ŝiaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj; 2 kaj estante
graveda, ŝi ekkriis, naskodolorigate kaj suferante por naski. 3 Kaj vidiĝis
alia signo en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako, havanta sep kapojn kaj
dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep diademojn. 4 Kaj ĝia vosto trenis trionon
de la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj la drako staris antaŭ la
virino naskonta, por ke, kiam ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian infanon.
5 Kaj ŝi naskis filon, viran infanon, kiu regos ĉiujn naciojn per fera sceptro;
kaj ŝia infano estis forkaptita supren al Dio kaj al Lia trono. 6 Kaj la virino
forkuris en la dezerton, kie ŝi havis lokon pretigitan de Dio, por ke tie oni
nutru ŝin mil ducent sesdek tagojn.
7 Kaj fariĝis milito en la ĉielo: Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis kontraŭ
la drako; kaj militis la drako kaj ĝiaj anĝeloj; 8 kaj ne prosperis al ili, kaj ne
plu troviĝis ilia loko en la ĉielo. 9 Kaj ĵetiĝis malsupren la granda drako,
la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de la tuta
mondo; ĝi ĵetiĝis sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj ĵetiĝis kun ĝi. 10 Kaj mi aŭdis
grandan voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun fariĝis la savo kaj la potenco kaj
la reĝeco de nia Dio, kaj la aŭtoritato de Lia Kristo; ĉar ĵetiĝis malsupren
la akuzanto de niaj fratoj, kiu tage kaj nokte akuzas ilin antaŭ nia Dio.
11 Kaj ili venkis ĝin pro la sango de la Ŝafido, kaj pro la vorto de sia atesto;
kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto mem. 12 Pro tio ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi,
kiuj en ili loĝas. Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo malsupreniris en
vin, havante grandan koleron, sciante, ke li havas nur mallongan tempon.
13 Kaj kiam la drako vidis, ke ĝi estas ĵetita sur la teron, ĝi persekutis la
virinon, kiu naskis la viran infanon. 14 Kaj al la virino estis donitaj la du
flugiloj de la granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, sur sian lokon,
kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj duontempon, for de la vizaĝo
de la serpento. 15 Kaj la serpento elĵetis el sia buŝo, post la virinon, akvon
kvazaŭ riveron, por ke ĝi igu ŝin forportiĝi de la fluo. 16 Kaj la tero helpis
la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon, kaj englutis la riveron, kiun
la drako elĵetis el sia buŝo. 17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino, kaj
foriris, por fari militon kontraŭ la restintojn de ŝia idaro, kiuj observas la
ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo;

13

1 kaj ĝi staris sur la sablo de la maro.
Kaj mi vidis beston suprenirantan el la maro, havantan dek kornojn kaj
sep kapojn, kaj sur siaj kornoj dek diademojn, kaj sur siaj kapoj nomojn
de blasfemo. 2 Kaj la besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj
piedoj estis kiel de urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de leono; kaj la drako donis

al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton. [3] Kaj mi vidis
unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vunditan; kaj la morta vundo saniĝis; kaj
la tuta tero miris post la besto; [4] kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar ĝi donis
sian aŭtoritaton al la besto; kaj ili adorkliniĝis al la besto, dirante: Kiu
estas simila al la besto? kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi? [5] kaj estis donita
al ĝi buŝo, parolanta grandaĵojn kaj blasfemaĵojn; kaj estis donita al ĝi
aŭtoritato agadi dum kvardek du monatoj. [6] Kaj ĝi malfermis la buŝon
por blasfemoj kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon
kaj la loĝantojn de la ĉielo. [7] Kaj estis donite al ĝi fari militon kontraŭ
la sanktuloj, kaj venki ilin; kaj estis donita al ĝi aŭtoritato sur ĉiu tribo
kaj popolo kaj lingvo kaj nacio. [8] Kaj adorkliniĝos al ĝi ĉiuj loĝantoj de
la tero, kies nomo ne estas skribita en la libro de vivo, libro de la Ŝafido
oferita jam de la fondo de la mondo. [9] Se iu havas orelon, tiu aŭskultu.
[10] Se iu malliberigas, en malliberecon li iras; se iu per la glavo mortigos, li
devas per la glavo esti mortigita. Ĉi tie estas la pacienco kaj la fido de la
sanktuloj.
[11] Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero; kaj ĝi havis du
kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako. [12] Kaj ĝi ekzercas la
tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la teron kaj
la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi al la unua besto, kies morta vundo saniĝis.
[13] Kaj ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ fajron malsupreniri el la ĉielo
sur la teron antaŭ la homoj. [14] Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la tero per
la signoj, kiujn estis donite al ĝi fari antaŭ la besto; dirante al la loĝantoj
sur la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavovundon kaj vivis.
[15] Kaj estis donite, ke ĝi donu spiron al la bildo de la besto, por ke eĉ parolu
la bildo de la besto, kaj faru, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi al la bildo
de la besto, estu mortigitaj. [16] Kaj ĝi devigas ĉiujn, la malgrandajn kaj
la grandajn, la riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn kaj la sklavajn, ricevi
markon sur la dekstra mano aŭ sur la frunto; [17] por ke neniu povu aĉeti
aŭ vendi, krom tiuj, kiuj havas la markon, la nomon de la besto, aŭ la
numeron de ĝia nomo. [18] Ĉi tie estas saĝeco. Kiu havas prudenton, tiu
kalkulu la numeron de la besto; ĉar ĝi estas la numero de homo; kaj ĝia
numero estas sescent sesdek ses.

14

[1] Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta sur la monto Cion, kaj kun li
cent kvardek kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon de lia Patro,
skribitajn sur ilia frunto. [2] Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, kiel voĉon
de multaj akvoj, kaj kiel voĉon de granda tondro; kaj la voĉo, kiun mi
aŭdis, estis kiel de harpistoj, harpantaj per siaj harpoj; [3] kaj ili kantas
kvazaŭ novan kanton antaŭ la trono kaj antaŭ la kvar kreitaĵoj kaj la
presbiteroj; kaj neniu povis lerni la kanton krom la cent kvardek kvar
miloj, la elaĉetitoj el la tero. [4] Ili estas tiuj, kiuj ne malpuriĝis kun virinoj;
ĉar ili estas virguloj. Ili estas la sekvantoj de la Ŝafido, kien ajn li iras. Ili
estas elaĉetitaj el inter la homoj, la unuaaĵo al Dio kaj al la Ŝafido. [5] Kaj
en ilia buŝo ne troviĝis mensogo; ili estas senkulpaj.
[6] Kaj mi vidis alian anĝelon, flugantan en meza ĉielo, havantan eternan
evangelion, por evangelii la loĝantojn de la tero kaj ĉiun nacion kaj tribon
kaj lingvon kaj popolon, [7] kaj dirantan per granda voĉo: Timu Dion, kaj
donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al la
Kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj la maro kaj la fontoj akvaj.

8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis, dirante: Falis, falis Babel la granda, kiu
trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de ŝia malĉastaĵo.

9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per granda voĉo: Se iu
adorkliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ricevas markon sur sia frunto
aŭ sur sia mano, 10 tiu ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu
estas pretigita nemiksite en la pokalo de Lia kolero, kaj li turmentiĝos en
fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido; 11 kaj la fumo
de ilia turmento leviĝas por ĉiam kaj eterne; kaj ne havas paŭzon tage kaj
nokte tiuj, kiuj adorkliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ĉiu, kiu ricevas
la markon de ĝia nomo. 12 Ĉi tie estas la pacienco de la sanktuloj, kiuj
observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.

13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan: Skribu: Feliĉaj estas la
mortintoj, kiuj de nun mortas en la Sinjoro; vere, diras la Spirito, por ke
ili ripozu de siaj laboroj; ĉar iliaj faroj sekvas kun ili.

14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka nubo, kaj sur la nubo sidanto, simila al
la Filo de homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj en sia mano akran
rikoltilon. 15 Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kriante per granda voĉo al
la sidanta sur la nubo: Sendu vian rikoltilon, kaj rikoltu; ĉar venis la horo
por rikolti, ĉar la rikolto de la tero tromaturiĝis. 16 Kaj la sidanta sur la
nubo ĵetis sian rikoltilon sur la teron; kaj la tero rikoltiĝis.

17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela templo, ankaŭ havante akran
rikoltilon. 18 Kaj alia anĝelo eliris el la altaro, havante aŭtoritaton super la
fajro; kaj li kriis per granda voĉo al la portanto de la akra rikoltilo, dirante:
Sendu vian akran rikoltilon, kaj detranĉu la vinberarojn de la vinberarbo
de la tero; ĉar tute maturiĝis ĝiaj vinberoj. 19 Kaj la anĝelo ĵetis sian
rikoltilon en la teron kaj detranĉis la vinberarbon de la tero kaj ĵetis ĝin
en la grandan vinpremilon de la kolero de Dio. 20 Kaj la vinpremilo estis
tretita ekster la urbo, kaj eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la
ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj.

15

1 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj mirindan: sep
anĝelojn havantajn sep plagojn, la finajn, ĉar en ili finiĝis la kolero de
Dio.

2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron, miksitan kun fajro; kaj tiujn, kiuj
venkis la beston kaj ĝian bildon kaj la numeron de ĝia nomo; kaj ili staris
sur la vitra maro, havante harpojn de Dio. 3 Kaj ili kantis la kanton de
Moseo, la servanto de Dio, kaj la kanton de la Ŝafido, dirante: Grandaj
kaj mirindaj estas Viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca; justaj kaj
veraj estas Viaj vojoj, ho Reĝo de la nacioj. 4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj
ne gloros Vian nomon? ĉar Vi sola estas sankta; ĉar ĉiuj nacioj venos kaj
adorkliniĝos al Vi; ĉar Viaj justaĵoj elmontriĝis.

5 Kaj post tio mi rigardis, kaj malfermiĝis la templo de la tabernaklo de
la atesto en la ĉielo; 6 kaj elvenis el la templo la sep anĝeloj, havante la
sep plagojn, vestite per linaĵo pura kaj luma, kaj zonite ĉirkaŭ la brusto
per ora zono. 7 Kaj unu el la kvar kreitaĵoj donis al la sep anĝeloj sep orajn
pelvojn, plenajn de la kolero de Dio, la vivanta por ĉiam kaj eterne. 8 Kaj
la templo pleniĝis de fumo el la gloro de Dio kaj el Lia potenco; kaj neniu
povis eniri en la templon, ĝis finiĝos la sep plagoj de la sep anĝeloj.

16

1 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo, dirantan al la sep anĝeloj:
Iru, kaj elverŝu sur la teron la sep pelvojn de la kolero de Dio.
2 Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur la teron; kaj fariĝis
malbona kaj dolora ulcero sur la homoj, kiuj havis la markon de la besto
kaj kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo.
3 Kaj la dua elverŝis sian pelvon en la maron; kaj fariĝis sango, kiel de
mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta estaĵo en la maro.
4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj en la fontojn de akvoj;
kaj fariĝis sango. 5 Kaj mi aŭdis la anĝelon de la akvoj dirantan: Justa estas
Vi, la estanta kaj estinta, la Sanktulo, ĉar Vi tiele juĝis; 6 ĉar ili elverŝis la
sangon de sanktuloj kaj profetoj, kaj sangon Vi donis al ili trinki; ili tion
meritas. 7 Kaj mi aŭdis la altaron dirantan: Vere, ho Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca, veraj kaj justaj estas Viaj juĝoj.
8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon sur la sunon; kaj estis donite al
ĝi brulvundi homojn per fajro. 9 Kaj la homoj brulvundiĝis per granda
varmego, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭtoritaton sur tiuj
plagoj; kaj ili ne pentis, por doni al Li gloron.
10 Kaj la kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de la besto; kaj ĝia regno
mallumiĝis; kaj ili mordis sian langon pro dolorego, 11 kaj ili blasfemis la
Dion de la ĉielo pro siaj doloroj kaj siaj ulceroj; kaj ili ne pentis pri siaj
faroj.
12 Kaj la sesa elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron, la riveron
Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la reĝoj, kiuj
venas el la sunleviĝejo. 13 Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ
ranojn, elirantaj el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la
buŝo de la falsa profeto; 14 ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj signojn;
ili foriras al la reĝoj de la tuta mondo, por kolekti ilin por la milito de la
granda tago de Dio, la Plejpotenca. 15 (Jen mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa
estas tiu, kiu viglas kaj konservas siajn vestojn, por ke li ne iru nuda, kaj
oni ne vidu lian honton.) 16 Kaj oni kolektis ilin en lokon, nomatan en la
Hebrea lingvo Har-Magedon.
17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis sian pelvon sur la aeron; kaj eliris granda
voĉo el la templo, for de la trono, dirante: Fariĝis! 18 kaj okazis fulmoj kaj
voĉoj kaj tondroj; kaj okazis granda tertremo tia, kia ne okazis de kiam
homoj estiĝis sur la tero, tiela tertremo, tiel granda. 19 Kaj la granda urbo
disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis; kaj Babel la granda estis
memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la pokalon de la vino de la furiozeco
de Lia kolero. 20 Kaj ĉiu insulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis. 21 Kaj
granda hajlo, peza kvazaŭ po talanto, falis el la ĉielo sur la homojn; kaj la
homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo; ĉar ĝia plago estas treege
granda.

17

1 Kaj unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep pelvojn, venis kaj parolis
kun mi, dirante: Venu ĉi tien, mi montros al vi la juĝon de la granda
malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj; 2 kun kiu la reĝoj de la tero
malĉastis, kaj la loĝantoj sur la tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco.
3 Kaj li forportis min en la Spirito en dezerton; kaj mi vidis virinon,
sidantan sur skarlata besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep
kapojn kaj dek kornojn. 4 Kaj la virino estis vestita per purpuro kaj

skarlato, kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj, kaj havis
en sia mano oran pokalon, plenan de abomenindaĵoj kaj la malpuraĵoj
de ŝia malĉasteco, 5 kaj sur sia frunto nomon skribitan: MISTERO,
BABEL LA GRANDA, LA PATRINO DE LA MALĈASTISTINOJ KAJ DE LA
ABOMENINDAĴOJ DE LA TERO. 6 Kaj mi vidis la virinon ebria de la sango
de la sanktuloj, kaj de la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj vidinte ŝin, mi
miris per granda miro. 7 Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miris? mi diros
al vi la misteron de la virino, kaj de la besto, kiu portas ŝin kaj kiu havas
la sep kapojn kaj la dek kornojn. 8 La besto, kiun vi vidis, ekzistis, sed ne
ekzistas, kaj venos supren el la abismo kaj iros en pereon. Kaj la loĝantoj
sur la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo jam de la fondo
de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ke ĝi ekzistis kaj ne ekzistas,
sed venos. 9 Ĉi tie estas la signifo, kiu havas saĝecon: la sep kapoj estas sep
montoj, sur kiuj sidas la virino; 10 kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la
unu estas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam li venos, li devos resti kelkan
tempon. 11 Kaj la besto, kiu ekzistis kaj ne ekzistas, estas ankaŭ oka, kaj
estas el la sep; kaj ĝi iras en pereon. 12 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, estas
dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon; sed ili ricevas aŭtoritaton kiel
reĝoj, kun la besto, por unu horo. 13 Tiuj havas unu intencon, kaj ili donas
sian potencon kaj aŭtoritaton al la besto. 14 Tiuj militos kontraŭ la Ŝafido,
kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo de reĝoj;
kaj venkos tiuj, kiuj estas kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj. 15 Kaj li
diris al mi: La akvoj, kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino, estas popoloj
kaj homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj. 16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis,
kaj la besto, malamos la malĉastistinon, kaj faros ŝin izolita kaj nuda, kaj
manĝos ŝian karnon, kaj forbruligos ŝin per fajro. 17 Ĉar Dio enmetis en
ilian koron efektivigi Lian intencon, kaj efektivigi unu intencon, kaj doni
sian regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos. 18 Kaj la virino,
kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la
tero.

18

1 Post tio mi vidis alian anĝelon, malsuprenirantan el la ĉielo, havantan
grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per lia gloro. 2 Kaj li forte kriis
per granda voĉo, dirante: Falis, falis Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo
de demonoj, kaj malliberejo de ĉia malpura spirito, kaj malliberejo de
ĉia malpura kaj malaminda birdo. 3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia
malĉasteco falis ĉiuj nacioj; kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la
komercistoj de la tero riĉiĝis per la potenco de ŝia lukso.

4 Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Elvenu el ŝi, ho Mia
popolo, por ke vi ne partoprenu en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el
ŝiaj plagoj; 5 ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio memoris ŝiajn
maljustaĵojn. 6 Redonu al ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj duobligu duoble laŭ
ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi miksis, miksu al ŝi duoblon. 7 Kiom ŝi
gloris sin kaj voluptis, tiom donu al ŝi da turmento kaj funebro; ĉar ŝi
diras en sia koro: Mi sidas reĝino, kaj mi ne estas vidvino, kaj mi tute ne
vidos funebron. 8 Tial en unu tago venos ŝiaj plagoj, morto kaj funebro kaj
malsatego; kaj ŝi forbrulos per fajro; ĉar forta estas Dio, la Sinjoro, kiu ŝin
juĝas. 9 Kaj la reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun ŝi kaj voluptis, ploros
kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili rigardos la fumon de ŝia brulado, 10 starante
malproksime pro timo de ŝia turmento, dirante: Ve! ve, la granda urbo,

Babel, la forta urbo! ĉar en unu horo venis via juĝo. 11 Kaj la komercistoj
de la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian komercaĵon;
12 komercaĵon el oro kaj arĝento kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj kaj bisino
kaj purpuro kaj silko kaj skarlato, kaj ĉia parfuma ligno kaj ĉia vazo ebura
kaj ĉia vazo el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj fero kaj marmoro, 13 kaj
cinamo kaj amomo kaj incenso kaj ŝmiraĵo kaj olibano kaj vino kaj oleo kaj
faruno kaj tritiko kaj brutoj kaj ŝafoj, kaj el ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj korpoj kaj
animoj de homoj. 14 Kaj la fruktaro de la deziroj de via animo malaperis
for de vi, kaj ĉio bongusta kaj brila pereis for de vi, kaj oni ne plu trovos
ilin. 15 La negocintoj de tiuj komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, malproksime
staros pro la timo de ŝia turmento, plorante kaj lamentante, 16 kaj dirante:
Ve! ve, la granda urbo, la vestita per bisino kaj purpuro kaj skarlato, kaj
ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj! 17 ĉar en unu horo pereis
tiom da riĉeco. Kaj ĉiu ŝipestro, kaj ĉiu ien ŝipe veturanta, kaj maristoj,
kaj ĉiuj, kiuj sur la maro laboris, staris malproksime, 18 kaj kriis, vidante la
fumon de ŝia brulego, dirante: Kio similas la grandan urbon? 19 Kaj ili ĵetis
polvon sur siajn kapojn, kaj kriis, plorante kaj lamentante, kaj dirante: Ve!
ve, la granda urbo! en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn ŝipojn sur la maro
per ŝia luksego! ĉar en unu horo ŝi dezertiĝis. 20 Ĝojegu super ŝi, ho ĉielo,
kaj la sanktuloj, kaj la apostoloj, kaj la profetoj; ĉar Dio decidis pri ŝi laŭ
via juĝo.

21 Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj ĵetis
ĝin en la maron, dirante: Tiel per puŝego deĵetiĝos Babel, la granda urbo,
kaj jam ne plu troviĝos. 22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzikistoj kaj flutistoj
kaj trumpetistoj jam ne plu aŭdiĝos en vi; kaj ĉia metiisto de ĉia metio
jam ne plu troviĝos en vi; kaj sono de muelŝtono jam ne plu aŭdiĝos en
vi; 23 kaj lumo de lampo jam ne plu brilos en vi; kaj voĉo de fianĉo kaj
fianĉino jam ne plu aŭdiĝos en vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj
de la tero; ĉar per via sorĉado ĉiuj nacioj trompiĝis. 24 Kaj en ŝi troviĝis
la sango de profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero.

19

1 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon de granda homamaso en la
ĉielo, dirantan: Haleluja! La savo kaj la gloro kaj la potenco apartenas
al nia Dio; 2 ĉar veraj kaj justaj estas Liaj juĝoj; ĉar Li juĝis la grandan
malĉastistinon, kiu infektis la teron per sia malĉasteco, kaj Li venĝis la
sangon de Siaj servistoj el ŝia mano. 3 Kaj duan fojon ili diris: Haleluja!
Kaj ŝia fumo leviĝas por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj la dudek kvar presbiteroj
kaj la kvar kreitaĵoj falis kaj adorkliniĝis al Dio, la sidanta sur la trono,
dirante: Amen, Haleluja! 5 Kaj el la trono eliris voĉo, dirante: Laŭdu nian
Dion, ĉiuj Liaj servistoj, vi, kiuj timas Lin, la malgrandaj kaj la grandaj.
6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon de granda homamaso kaj kvazaŭ voĉon de
multaj akvoj kaj kvazaŭ voĉon de fortaj tondroj, dirantajn: Haleluja! ĉar
la Sinjoro, nia Dio, la Plejpotenca, reĝas. 7 Ni ĝoju kaj triumfu, kaj donu
al Li la gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis.
8 Kaj estis donite al ŝi, ke ŝi sin vestu per bisino luma kaj pura; ĉar la bisino
estas la justaĵoj de la sanktuloj. 9 Kaj li diris al mi: Skribu: Feliĉaj estas
la invititaj al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al mi: Tio estas la
veraj vortoj de Dio. 10 Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li.
Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi estas kunservisto kun vi

kaj kun viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo; adorkliniĝu al Dio;
ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetado.

11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan; kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta
sur ĝi, nomata Fidela kaj Vera; en justeco li juĝas kaj militas. 12 Kaj liaj
okuloj estas fajra flamo, kaj sur lia kapo estas multaj diademoj; kaj li havas
nomon skribitan, kiun konas neniu krom li mem. 13 Kaj li estas vestita per
vesto, trempita en sangon; kaj lia nomo estas: La Vorto de Dio. 14 Kaj la
armeoj en la ĉielo sekvis lin sur blankaj ĉevaloj, vestite per bisino blanka
kaj pura. 15 Kaj el lia buŝo eliras akra glavo, por ke li per ĝi frapu la naciojn;
kaj li regos ilin per fera sceptro; kaj li tretas la vinpremilon de la furiozeco
de la kolero de Dio, la Plejpotenca. 16 Kaj li havas sur la vesto kaj sur la
femuro nomon skribitan: REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE SINJOROJ.

17 Kaj mi vidis unu anĝelon, starantan en la suno; kaj li ekkriis per
granda voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj flugas en meza ĉielo: Venu,
kolektiĝu al la granda festeno de Dio; 18 por ke vi manĝu karnon de reĝoj
kaj karnon de milestroj kaj karnon de fortuloj kaj karnon de ĉevaloj kaj
de iliaj rajdantoj, kaj karnon de ĉiuj homoj, liberaj kaj sklavaj, grandaj kaj
malgrandaj.

19 Kaj mi vidis la beston, kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn,
kunigitajn, por fari militon kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ
lia armeo. 20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris
antaŭ ĝi la signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la
besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo; ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon
fajran, brulantan per sulfuro; 21 kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo
de la sidanta sur la ĉevalo, la glavo, kiu eliris el lia buŝo; kaj ĉiuj birdoj
satiĝis per ilia karno.

20

1 Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el la ĉielo, havantan la ŝlosilon
de la abismo kaj grandan katenon en sia mano. 2 Kaj li ekkaptis la drakon,
la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin por
mil jaroj, 3 kaj ĵetis lin en la abismon kaj fermis ĝin kaj sigelis ĝin super li,
por ke li ne plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj; post tio li devos
esti malligita por kelka tempo.

4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis sur ili, kaj juĝo estis donita al ili; kaj
mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto
de Dio, kaj tiujn, kiuj ne adorkliniĝis al la besto, nek al ĝia bildo, kaj ne
ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia mano; kaj ili vivis, kaj ili reĝis
kun Kristo mil jarojn. 5 La ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj.
Tio estas la unua releviĝo. 6 Feliĉa kaj sankta estas la partoprenanto en la
unua releviĝo; super tiuj la dua morto havas nenian aŭtoritaton; sed ili
estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj reĝos kun li mil jarojn.

7 Kaj kiam finiĝos la mil jaroj, Satano estos ellasita el sia malliberejo,
8 kaj eliros, por trompi la naciojn en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj
Magog, por kolekti ilin por la milito; ilia nombro estas kiel la sablo de la
maro. 9 Kaj ili supreniris laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la tendaron de
la sanktuloj kaj la amatan urbon; kaj fajro malsupreniris el la ĉielo, kaj
ekstermis ilin. 10 Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon
fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la besto kaj la falsa profeto; kaj ili estos
turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.

11 Kaj mi vidis grandan blankan tronon, kaj la Sidanton sur ĝi, antaŭ kies
vizaĝo forflugis la tero kaj la ĉielo; kaj ne troviĝis loko por ili. 12 Kaj mi
vidis la mortintojn, grandajn kaj malgrandajn, starantajn antaŭ la trono;
kaj libroj estis malfermitaj; kaj estis malfermita alia libro, kiu estas la libro
de vivo; kaj la mortintoj estis juĝataj el la skribitaĵoj en la libroj, laŭ siaj
faroj. 13 Kaj la maro liveris la mortintojn, kiuj estis en ĝi; kaj la morto
kaj Hades liveris la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj
faroj. 14 Kaj la morto kaj Hades estis ĵetitaj en la fajran lagon. Tio estas la
dua morto — la fajra lago. 15 Kaj se iu ne troviĝis skribita en la libro de
vivo, tiu estis ĵetita en la fajran lagon.

21

1 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua
tero forpasis; kaj la maro jam ne ekzistis. 2 Kaj mi vidis la sanktan urbon,
novan Jerusalemon, malsuprenirantan el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel
fianĉino, ornamita por sia edzo. 3 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono,
dirantan: Jen la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos kun
ili, kaj ili estos Liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio;
4 kaj Li forviŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj; kaj la morto jam ne ekzistos;
ne plu ekzistos funebro, nek plorado, nek doloro; la unuaj aferoj forpasis.
5 Kaj diris la Sidanto sur la trono: Vidu, Mi faras ĉion nova. Kaj Li diris:
Skribu, ĉar tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj. 6 Kaj Li diris al mi: Ĉio fariĝis.
Mi estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino. Mi donos donace al
la soifanto el la fonto de la akvo de vivo. 7 La venkanto heredos ĉion;
kaj Mi estos por li Dio, kaj li estos por Mi filo. 8 Sed por la timemaj kaj
nekredemaj kaj abomenindaj kaj mortigistoj kaj malĉastuloj kaj sorĉistoj
kaj idolanoj kaj ĉiuj mensoguloj, ilia lotaĵo estos en la lago, brulanta per
fajro kaj sulfuro; tio estas la dua morto.
9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep pelvojn, plenajn de la
sep finaj plagoj; kaj li parolis kun mi, dirante: Venu ĉi tien, mi montros al vi
la fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido. 10 Kaj li forportis min en la Spirito sur
monton, grandan kaj altan, kaj li montris al mi la sanktan urbon Jerusalem,
malsuprenirantan el la ĉielo for de Dio, 11 havantan la gloron de Dio; ĝia
lumo estis simila al ŝtono plej altvalora, kvazaŭ jaspiso kristaleca; 12 kun
muro granda kaj alta, kun dek du pordegoj, kaj apud la pordegoj dek du
anĝeloj; kaj nomoj surskribitaj, kiuj estas la nomoj de la dek du triboj de
la Izraelidoj; 13 oriente estis tri pordegoj, kaj norde tri pordegoj, kaj sude
tri pordegoj, kaj okcidente tri pordegoj. 14 Kaj la muro de la urbo havis dek
du fundamentojn, kaj sur ili dek du nomojn de la dek du apostoloj de la
Ŝafido. 15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon, oran vergon, por mezuri
la urbon kaj ĝiajn pordegojn kaj ĝian muron. 16 Kaj la urbo staras kvadrate,
kaj ĝia longo estas tiom, kiom la larĝo; kaj li mezuris la urbon per la vergo,
dek du mil stadiojn; ĝia longo kaj ĝia larĝo kaj ĝia alto estas egalaj. 17 Kaj
li mezuris ĝian muron, cent kvardek kvar ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio
estas, de anĝelo. 18 Kaj la strukturo de ĝia muro estis jaspiso; kaj la urbo
estis pura oro, simila al pura vitro. 19 La fundamentoj de la muro de la urbo
estis ornamitaj per altvaloraj ŝtonoj ĉiuspecaj. La unua fundamento estis
jaspiso; la dua, safiro; la tria, kalcedonio; la kvara, smeraldo; 20 la kvina,
sardonikso; la sesa, sardio; la sepa, krizolito; la oka, berilo; la naŭa, topazo;
la deka, krizopraso; la dek-unua, jacinto; la dek-dua, ametisto. 21 Kaj la dek
du pordegoj estis dek du perloj, ĉiu el la pordegoj estis el unu perlo; kaj

la strato de la urbo estis pura oro, kvazaŭ travidebla vitro. 22 Kaj templon
en ĝi mi ne vidis; ĉar Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, kaj la Ŝafido estas ĝia
templo. 23 Kaj la urbo ne bezonas la sunon, nek la lunon, por brili al ĝi;
ĉar la gloro de Dio lumis al ĝi, kaj ĝia lampo estas la Ŝafido. 24 Kaj la nacioj
promenos per ĝia lumo; kaj la reĝoj de la tero alportas en ĝin sian gloron.
25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos fermitaj tage (ĉar nokto ne ekzistos tie);
26 kaj ili alportos en ĝin la gloron kaj la honoron de la nacioj; 27 kaj tute ne
eniros en ĝin io malpura, nek faranto de abomenindaĵo kaj mensogo; sed
nur la skribitaj en la libro de vivo de la Ŝafido.

22

1 Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo, helan kiel kristalo,
elirantan el la trono de Dio kaj de la Ŝafido, 2 meze de ĝia strato. Kaj ĉe ĉiu
flanko de la rivero estis arbo de vivo, portanta dek du fruktojn, liveranta
sian frukton ĉiumonate; kaj la folioj de la arbo estis por la resanigo de la
nacioj. 3 Kaj ne plu ekzistos malbeno; kaj en ĝi estos la trono de Dio kaj de
la Ŝafido; kaj Liaj servistoj Lin adoros; 4 kaj ili vidos Lian vizaĝon; kaj Lia
nomo estos sur ilia frunto. 5 Kaj nokto ne plu ekzistos; kaj ili ne bezonas
lumon de lampo, nek lumon de suno; ĉar Dio, la Sinjoro, lumos al ili; kaj
ili reĝos por ĉiam kaj eterne.
6 Kaj li diris al mi: Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj; kaj la Sinjoro, la Dio
de la spiritoj de la profetoj, sendis Sian anĝelon, por montri al Siaj servistoj
tion, kio devas okazi baldaŭ. 7 Kaj jen mi rapide venos. Feliĉa estas tiu,
kiu observas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro.
8 Kaj mi, Johano, estis la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj kiam mi
aŭdis kaj vidis, mi falis, por adorkliniĝi antaŭ la piedoj de la anĝelo, kiu
montris tion al mi. 9 Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi estas
kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, la profetoj, kaj kun la observantoj
de la vortoj de ĉi tiu libro; adorkliniĝu al Dio.
10 Kaj li diris al mi: Ne sigelu la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro;
ĉar la tempo estas proksima. 11 La maljustulo ankoraŭ estu maljusta; kaj
la malpurulo ankoraŭ estu malpura; kaj la justulo ankoraŭ faru juston; kaj
la sanktulo ankoraŭ sanktiĝu. 12 Jen mi rapide venos; kaj mia rekompenco
estas kun mi, por repagi al ĉiu laŭ lia faro. 13 Mi estas la Alfa kaj la Omega,
la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino. 14 Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavas
siajn robojn, por ke ili havu rajton sur la arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra
la pordegoj en la urbon. 15 Ekstere estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la
malĉastuloj kaj la mortigistoj kaj la idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras
mensogon.
16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon, por atesti al vi ĉi tion por la eklezioj.
Mi estas la markoto kaj ido de David, la hela, la matena stelo.
17 Kaj la Spirito kaj la fianĉino diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru: Venu.
Kaj la soifanto venu; kiu volas, tiu prenu donace la akvon de vivo.
18 Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro: Se
iu aldonos al ili, Dio aldonos al li la plagojn, skribitajn en ĉi tiu libro; 19 kaj
se iu forprenos el la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo, skribitaj en ĉi tiu
libro, Dio forprenos lian lotaĵon el la arbo de vivo kaj el la sankta urbo.
20 La atestanto de tio diras: Vere, mi rapide venos. Amen; venu, Sinjoro
Jesuo.
21 La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sanktuloj. Amen.